श्रीवाजसनेयि-माध्यन्दिन-
शतपथब्राह्मणम्

THE ŚATAPATHABRĀHMAṆA

ACCORDING TO THE MĀDHYANDINA RECENSION

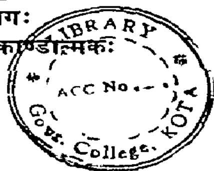
श्रीवाजसनेयि-माध्यन्दिन-

शतपथब्राह्मणम्

श्रीमत्सायणाचार्यविरचित-
वेदार्थप्रकाशाख्यव्याख्यासमेतम्
उपयुक्तभाष्यानुपलब्धिस्थाने
श्रीहरिस्वामिभाष्यसमेतम्

"प्रथमखण्डात् पंचमखण्डपर्यन्तं"

द्वितीयोभागः
तृतीयचतुर्थपञ्चमकाण्डात्मकः

ज्ञानपब्लिशिंगहाउस
देहली-११०००२ (भारतम्)

ज्ञानपब्लिशिंगहाउस
देहली-११०००२ (भारतम्)

प्रथमं पुनर्मुद्रणं १९८७ तमे वर्षे

भारते मुद्रितम्

इदं पुस्तकं ज्ञानपब्लिशिंगहाउस कृते गायत्रीगर्गमहाभागया
देहली ११०००२ तः प्रकाशितम् तथा गोयलआफसेटमुद्रणालय
देहली ११००३५ तः मुद्रितम् ।

THE ŚATAPATHABRĀHMAṆA

ACCORDING TO

THE

MĀDHYANDINA RECENSION

WITH

THE VEDARAPRAKĀŚA BHĀṢYA

OF

SĀYAṆĀCĀRYA

SUPPLEMENTED BY THE COMMENTARY

OF

HARISVĀMIN

VOLUME II

CHAPTERS 3-5

GIAN PUBLISHING HOUSE

4-C Ansari Road Daryaganj, New Delhi - 110002

श्रीगणेशाय नमः।

माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणगतविषयानुक्रमणिका।

तृतीयेऽध्वरकाण्डे–

ब्रा॰ विषयाः	पृष्ठाङ्काः
अथ प्रथमोऽध्यायः।	
अथ ज्योतिष्टोमयागः।	
१ आदौ शालानिर्माणप्रभृति–दीक्षा-इष्टिपर्यन्ताग्निष्टोमेतिकर्तव्यता-विधानं तत्र पूर्वं शालानिर्माणार्थं देवयजनपरिग्रहः, तत्रापि समत्वोदक्पूर्वप्रवणत्वादिधर्मविशेषानुकथनं, देवयजनप्रादेशे परिमितप्रदेशाधिक्यस्य निषेधः, कर्षणाभावान्मुखेन देवयजनस्य प्राचीनवंशत्वानुगतं पक्षान्तरविधानं, प्रसंगाद्दीक्षितस्य शयनविषयकनियमविधानं, वृष्ट्यादिपरिहाराय सर्वतः परिश्रयणविधानं, तत्र–अत्रैवर्णिकानां शूद्रादीनामभिप्राप्तिनिषेधः, दीक्षितस्य सर्वैः सह वाग्व्यवहारस्य निषेधः, समंत्रकशालाप्रवेशकथनं तन्मंत्रव्याख्यानं चेति.	१–६
२ दीक्षासंस्काराः–तत्र पूर्वमप्सुदीक्षा तस्यां च दीक्षाकालविधानं, दीक्षितस्याशनविषये सर्वात्राम्यनुज्ञानं, शालोत्तरतः क्षौरार्थं परिश्रयणविधानं, सर्वाङ्गवपनपक्षस्य निराकरणं, सकर्म सप्रकारकं समंत्रकं वपनविधानं, वपननिमित्तकाशुद्धिं परिहर्तुं सप्रकारकं स्नानविधानं, सार्थवादं प्रासङ्गिकपुरुषार्थनियमसहितं समंत्रकमहतवासःपरिधानविधानं, क्षौरानन्तरं स्नातस्य धृतवाससो दीक्षितस्य शालाप्रवेशविधानम्, अत्रावसरे सोमयाजिकमरणविषयकनियमानुकथनं चेति.	६–१२
३ अनःप्रवर्तनं कृत्वा दीक्षाङ्गभूताया आग्नावैष्णव्येष्टेः प्रयोगविधानं, तत्र च स्वसमृद्धिकामस्यादित्यचरोर्वैकल्पिकं विधानं, तत्प्रसङ्गेन मार्तण्डस्योत्पत्तिः, सामिधेनीनां सप्तदशत्व–प्रयाजानां पञ्चसंख्याकत्वम्–अनुयाजानां त्रित्व–पत्नीसंयाजानामस्तित्व–समिष्टयजुषोऽभावश्चेत्यादिप्रयोगगतविशेषकथनं, ततो दीक्षितस्य सार्थवादं सोपक्रमोपसंहारं स्वकर्मक नवनीताभ्यङ्गविधानं, पौर्वापर्यक्रमसहितं ससाधनं सार्थवादं समन्त्रकं त्रैककुदेनाक्ष्णोरञ्जनविधानं, समन्त्रकं दीक्षितस्य दर्भैः पावनविधानं, तन्मन्त्रव्याख्यानं च, आशीराशंसनं, सप्रकारकं हस्तद्वयेऽप्यङ्गुलीनां न्यञ्चनं तत्साधनमंत्रव्याख्यानं च, दीक्षाहुत्यर्थं शालाप्रवेशविधानं चेत्यादि.	१२–२४
४ एवं दीक्षासंस्कारकरणानन्तरमौद्ग्रभणसंज्ञकानां पञ्चानां दीक्षाहुतीनां विधानम्, एतासामुद्ग्रहणसाधनतया निर्वाचनपूर्वकं प्रशंसनं, पुरातनवृत्तान्तप्रदर्शनमुखेनैतेषां स्वर्गोद्ग्रहणसाधनतया उपपादनं, तद्गतपञ्चसंख्यायाः प्रशंसनं, होममंत्र-	

ब्रा० विषयाः पृष्ठाङ्काः

व्याख्यान तत्र तृतीयमन्त्रस्य जप्यता-
विधान च, होमे तृतीयमन्त्रस्य
व्याख्यानम्, उक्तमन्त्रत्रयेऽग्नेः प्रसङ्ग-
प्रदर्शन, तत्र प्रसिद्धदेवतानामभाव
दर्शयित्वा देवतासिद्धिप्रतिपादन,
चतुर्थ्या आहुतेः समन्त्र विधान
तन्मन्त्रव्याख्यान च, उक्ताहुतिचतु-
ष्टयस्याध्यस्याल्वा- स्रुवेण होम-
विधान, पञ्चम्या आहुतेर्मीमांस्येन
स्रुचा होमविधानं,तस्य मन्त्र विधाय
प्रशंसनम्, एवं पञ्चाहुतिपक्षमुक्त्वा
पञ्चमीमेवैकां जुहुयादिति कस्यचित्प-
क्षकथनं, अक्षरसंख्याद्वारा तन्मन्त्र-
प्रशंसन चेति. इत्यप्सुदीक्षा २१-३२

इति प्रथमोऽध्यायः ।

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ कृष्णाजिनदीक्षा-तस्या चाहवनीय-
दक्षिणदेशे कृष्णाजिनद्वयस्य सप्र-
कारकमास्तरणविधानम्, एककृष्णा-
जिनपक्षमुक्त्वा तत्प्रशंसन, कृष्णा-
जिनदीक्षार्थमुपवेशनप्रकारकथन,
कृष्णाजिनस्य शुक्लकृष्णसन्ध्यभि-
मर्शनपूर्वक 'ऋक्सामयोः' इति
मन्त्रस्य जपकरण तद्व्याख्यान च,
कृष्णाजिनारोहणविधान, मेखला-
दीक्षाविधान, तस्या उपादानद्रव्य-
कथन, तस्या मुञ्जशाखामिश्रितत्व-
कथन, केशवेणीवन्निर्माणकथन च,
बन्धनमन्त्र विधाय तद्व्याख्यान,
वस्त्रान्तस्य समन्त्रकमुद्गूहनकथन,
वाससा शिरस आच्छादनविधान,
वस्त्रान्ते कृष्णविषाणाबन्धनविधान,
प्रसङ्गात्कृष्णविषाणोत्पत्त्यर्थमाख्या-
यिका, प्रसंगाद्दीक्षितविषयकंकिंचन
नियमकथन,यज्ञस्य वाचोऽभिध्यान-
प्रकारः, उक्तार्थवेदितुः प्रशंसनं,
कृष्णविषाणाया बन्धनप्रकार-
कथन, तया भूमेरुपरि समन्त्रकमुल्ले-
खनविधान, कृष्णविषाणया कण्डू-
यन प्रशंसितु साधनान्तरस्य निन्दा-
करणं, दण्डदीक्षानन्तरं मुष्टिकरण-
वाग्यमौ कर्तव्याविति साभिप्राय
कस्यचित्पक्षमुपन्यस्य तत्र दोष
प्रदर्श्य च प्रागुक्तस्य स्वकीयस्य मुष्टि-
करणवाग्यमयोर्दीक्षापावनानन्तर्यपक्ष-
स्योपसंहारः, तत्र स्वपक्षे गुणान्तर-
कथन, वाग्यमप्रयोजन तल्लोपे प्राय-
श्चित्त चेति कथनम्, अध्वर्युकर्तृक-
दीक्षितावेदनविधान, आवेदनवाक्य-
गतब्राह्मणप्रयोजनकथनं,चेत्यादि. ३३-४६

२ दीक्षासंस्कारः-तत्र वाग्यमनं प्रश-
मितुमाख्यायिका, तस्यां च प्रसङ्गा-
द्धूसपदनिरुक्ति , पक्षपक्षान्तरसहित
सप्रकारक समन्त्रक वाग्विमोकविधान
तन्मन्त्रव्याख्यान च, व्रतश्रवणा-
दिकथनम्, आत्मन्येव व्रतहोमस्य
पुरातनवृत्तान्ताभिधानेन प्रशंसन,
तदर्थं दीक्षितस्याग्नित्वोपपादनं,
तदर्थं सम्पत्तिसम्पादनं च. प्रथम-
दिवसीयव्रतविषयकंकस्यचित्पक्षकथन,
तथेतरेषां पक्षकथनम्,अग्नौ मानुष-
कालातिक्रमेण व्रतप्रदानविधानम्,
अध्वर्युकारयितृकस्य यजमान-
कर्तृकस्योदकस्पर्शस्य विधान, सम-
न्त्रकव्रतपानविधान, प्रयोजनपूर्वकं

विषयाः पृष्ठाङ्काः । अ० विषयाः पृष्ठाङ्काः

सन्धकनाम्नुसरर्णनविधान, तत्र सर्वताभारगनतः सर्वत्र कर्तव्यमिति कथनं, दौहित्रस्य दूरेषणो विशेषविधिः, दौहित्रस्य मध्यकाले अन्ये पादैदानकथन, दौहित्रस्य स्थानान्तर प्रवेशे पुनर्निक्रमा मनतो च सन्तकवनविधान, दौहित्रस्यान्नप्राशने क्षौरकरणे च प्रायश्चित्तकथनं, दौहित्रस्य पदार्थ गवादिश्रवणे वाचनवन्य विधानम्, कम्पनिने तदिते च काले प्रत्यह बालवदीसर्वकथन, स्वस्थानदन्तत्र सम्रगम्य स्वातकगस्य च निषेधकथने च, दौहित्रस्यावरूपपर्यन्त अज्ञातगाहनननिवर्तनं च धर्मेनिति प्रतिपादनं, मनुष्या वाचा वदननिषेधकथनं, एतस्य प्रयत्न चेत्यादि. इति दौहित्रधर्माः। ४७–६०

२ प्रायश्चित्तिः—तत्र प्रायश्चित्तदेवताविधिः, तलिस्यादौ—आत्मादिकस्य प्रायश्चित्तपरोक्षदर्शनद्वारस्य प्रकृते योजनम्, अर्थनिर्दशाऽऽन्त्यइतिप्रपश्चात्स्वमिनोनतविरूढैश्वानां चतुर्णां प्रधानागानां चक्रन्यकादिनिदेवन्यायनम् यागस्य च विपुलनम्, अस्य यानानिष्टशब्दस्यापा श्रुतविज्ञानहेतुत्वेन विहमेहनिहितहेतुत्वेन च प्रशंसनं, प्रायश्चीयोदयनिमित्तोऽकरूपत्वनुमत्या वाह्मणसम्पत्त्या च आदिष्टैः प्राक्रमतप्रदर्शन, प्रवृत्तदातिम्याया शिरोरूपप्रदर्शनं देवदैवत्यविधानप्रस्तुतेन पश्चसाप्रदर्शनं चेत्यादि ६०–९८

३—सोमकनिविः—उदर्यनाद्वयालिका यान्त्या प्रयोगनवृत्ते होमदानविधानं, होमकरणे स्वर्गस्य होमस्य विधानं तत्र उक्तं सप्तोदन सन्तक शिला वचनकथन दर्भेषप्रस्थान च, तदर्थ होमकस्थापनमानकरणकथनं, होमन्त्रस्य पचना विनापूर्वक व्याख्यानं, पुनत्रं स्विन्नस्थानोदरादिविधानं, तन्त्रक सार्धदं ज्ञानत्र द्वारे दक्षिणतः होमकरणस्य गोत्रस्य पानकथन तस्याः सन्तकनिमन्त्रणविधान विनाशसम्बन्धस्याख्यानं च, तत्र निषेधनवाः पदवन्धनमेनोमदर्शनं, हस्तनिवृत्तावर्तकथन चेत्यादि ९९–७९

इति द्वितीयोऽध्यायः।

अथ तृतीयोऽध्यायः।

१—होमकन्यसुननुविकल्पनामनिरूपणं तत्र मतत्वं होमकरणस्य गोत्रकनकविधानं, पञ्चानामितो सप्ते पदे पर्युत्तेजनकथनं, होमार्थ दिग्व्यतिषयस्य प्रशंसा, होमसाधनानिस्य प्रशंसा, पदे सर्वकं होमविधानं, सर्पदं सर्वकं पदे परिवेशनविधानं, प्रयोगवृत्ते सप्तोदनं परितिष्ठितदेवेऽग्निनमनविधानम्, अथर्ववेदिस्य पदसो सर्वकं प्रतिष्ठविधानं, अथर्वोत्तरोऽध्यायनकथनं नैष्कर्मकालमोचनविधानं, संस्थानानं त्रयनं, होमकरणस्य गोत्रकृतविधानं, तत्र विनिर्देशलक्षणं मुख्यकल्पादिकल्पवर्णनं सार्पदे होमकरणस्य गर्भविधानवस्था वचनहीकल्पप्रतिपदोः कथनं चेत्यादि ८०–८६

२—अथर्वोः पात्रे पर्युक्षेपानन्तरं सार्पवादे हस्तप्रक्षालनकथनं, सार्पवादनवर्वोः स्थानानिकालां दिग्दवन्धनविधानं, होमार्थमन्त्रोः होमोद्गमनहोमदर्शो-

ब्रा०	विषयाः	पृष्ठाङ्काः
	वहन-उष्णीषाणामाहरणसम्प्रैषकथन तत्रोष्णीषधाने विकल्पकथन, उपरवप्रदेशे सोमराजस्य विवेचनविधान, क्रयदेशमागत्य ऋत्विग्यजमानेषु अध्वर्युकर्तृक यजमानवाचनविधान, क्रीयमाणस्य सोमस्य प्रशंसा, विवेचितस्य सोमस्याभिमर्शनविधान, विवेचने पक्षान्तरमुपन्यस्य तन्निराकरणम्, आम्नाते वाससि समन्त्र सोमस्योन्मानविधान तत्र विधीयमानोन्मानमन्त्रस्य देवताद्वारा प्रशंसन मन्त्रगतच्छन्द प्रशंसन च, दशकृत्व उन्माने एक एव मन्त्र इति प्रदर्शनम्, अङ्गुलीनां क्रमादुत्सर्गे संयोजने च हेतोरर्थसिद्धस्य समञ्चनप्रसारणभावगतमानस्य बहुधा प्रशंसन, मानगतसङ्ख्याया प्रशंसन, सार्थवाद समन्त्रमुष्णीषेण ग्रन्थि कुर्यादिति विधान, ग्रन्थिमध्ये समन्त्रक सुषिरकरणविधान, सोमरगनोपक्रमश्चेत्यादि	७–९९
३	समकार सोमक्रयार्थं व्यवहारविधान, तत्प्रसङ्गेन सोमविक्रेतृप्रयुक्तसोममहत्त्वापेक्षयाऽध्वर्यो, सोमक्रयसाधनभूताया गोरधिकमहत्त्ववर्णन तत्र व्यवहारपूर्वक-क्रयस्य कलाशफादिरूपपञ्चवरपणनस्य च प्रशंसन, एकहायन्या गवा सह देयेषु हिरण्यादिद्रव्येषु मध्यहिरण्यदानावसरेऽध्वर्युकर्तृक यजमानवाचनविधानं, समन्त्रक सोमविक्रयिणो हिरण्येनाभिप्रकम्पनविधानं तन्मन्त्राभिप्रायकथन च, क्रयाय दत्ता प्रत्यङ्मुखीमजामालभ्याध्वर्योर्यजमानवाचनविधानं वाचनमन्त्रव्याख्यान च, क्रमाद्वामदक्षिणबाह्वोरजाप्रदाने सोमादाने च विनियोगप्रदर्शन, सार्थवादं सव्याख्यान सोमस्यादाने विधाने च मन्त्रविधान, सार्थवादं समन्त्र सोमक्रयणानामनुदेशनं, दीक्षाकाले धृतस्य शिरःप्रावरणस्यापवारणविधानम्, अध्वर्युकर्तृक गृहीतसोमस्य यजमानस्य वाचनविधानं, राजान (सोम)मादाय समन्त्रमुत्थान-शकटारोहणयोर्विधानं तत्रारोहणमन्त्रस्य व्याख्यापूर्वकं प्रशंसनं च, उदकुम्भसमीपे क्रयस्य तत्साधनभूतस्य दशमस्यातिशिष्टस्य द्रव्यजातस्य प्रशसन चेत्यादि	९९–१०४
४	सोमानयन तत्र शकटमध्ये सोमनिधानार्थं कृष्णाजिनस्तरणविधान, सोमस्यासादनकथन, अध्वर्युकर्तृक सोमालम्भनपूर्वक यजमानवाचनविधान, वाचनमन्त्रस्य चतुर्धा विभागेन व्याख्यानं, सार्थवाद समन्त्र सोमपर्याणहनेन वाससा पर्याहननविधान, कृष्णाजिनस्य द्विलपक्ष एकत्वपक्षे च मन्त्रमन्त्रार्थवादसहित. प्रतिनाहविधि, प्रउगादुन्नतयोः फलकयोरन्तरा स्थितसुब्रह्मण्यकर्तृक सार्थवाद साभिप्रायं पलाशशाखयाऽनुप्राजनविधान, मन्त्रतद्व्याख्यानस हेतमुपयोजनविधानम्, अनडुहोर्वर्णविशेषस्य कथनम्, ऐच्छिकविकल्पाभ्येण सोमाय क्रीताय सोमाय पर्युह्यमाणाय चाऽनुवाचनविधानम्, अध्वर्युकर्तृक यजमानवाचनविधान तन्मंत्रव्याख्यान च, सार्थवादं समन्त्रक सुब्रह्मण्याह्वानविधानं, सार्थवाद समकारक शाला पूर्वेण प्रतिप्रस्थातुरग्नीषोमीय पशुमादाय प्रत्युपस्थानविधानम्, अग्नीषोमीयपशोर्दूरूप्ये कारणनिर्देशपूर्वक प्रतिनिधिद्रव्यस्य निर्देशन, अजे आगते सति तमालभ्य वाचनं विधान, तन्मन्त्रार्थविवरण च, अध्वर्योः शकटारोहणविमुञ्चनपूर्वकसमंत्र शकटस्यो	

क्र० विषयः पृष्ठाङ्काः | क्र० विषयः पृष्ठाङ्काः

चननेनोत्पन्नत्वविधानं, तस्य मन्त्रद्वयात्मानुमन्त्रणविधानम्, अर्धपुरुषयोः तद्दर्शनं चतुर्णामृत्विजां सार्थवाद यजमानस्य अवदानविधानं, यजमानस्यौदुम्बरीव विनिर्दूषक प्रश- स्य प्रत्यक्षकथन सम्यक् तन्निदर्शनविधानं च, यजमानस्य मनः प्रयुज्य चतुर्णामृत्विजां सामान्यवचन तदर्थमर्थं चान्य पूर्वकं यजमानवाचनविधानं, वाचनमन्त्रस्यार्थविवरणं तात्पर्यनिरूपणं च, उद पानमिनदनं कर्तव्यमिति कस्यचिन्मतं प्रतिपाद्य तन्निराकरणं चेत्यादि. १०९–११९

इति तृतीयोऽध्यायः।

अथ चतुर्थोऽध्यायः।

१ आतिथ्येष्टिः—तत्र तस्या आख्यायिकानन्तर्यविधानम्, आतिथ्यशब्दनिर्वचनं, पञ्चपशान्तरहितं सप्तकारकं मन्त्रसंग्रथंतत्प्रयोगादिषु सार्थवादं पञ्चकल्पनिष्पत्तिविशेषः दहनविधानं, गृहीतस्य हविषो विष्णुदेवतासम्बन्धं बोधयित्वा नवकपालत्वकथनम्, अस्यामेष्टौ कार्ष्मर्यमयाः परिधयः—ऐक्ष्वौ विधृती आश्वबालः प्रस्तरः—अनुयाजानामाहुतिप्रभृतिचतुर्भक्षणमेवास्य—हवींष्यादाय होतास्मै मैनिकर्तव्यताकं सप्तमत्रिभिर्मन्थनं चेति सहेतुकं सोपपत्तिकं प्रयोगगतविशेषनिरूपणं, सार्थवादमस्या इष्टेरिडान्तत्वप्रतिपादनं चेत्यादि. १२०–१३०

२ प्रवर्ग्यकर्मणि तानूनप्त्रं तदर्थमाख्यायिका, तस्यां च तानूनप्त्रोत्पत्तिः, आख्यायिकया सिद्धार्थस्य प्रकृते योजनं, तन्निमित्ते लौकिकदृष्टान्तो मंत्रस्य च प्रामाण्यनिरूपणम्, उक्तार्थप्रशंसा, प्रवर्ग्यादि कर्मणि पुरस्तात् कर्म, तानूनप्त्रार्थमाज्यग्रहणं सम्यक् विधानं तन्मन्त्रव्याख्यानं च, गृहीताज्यस्य सम्यक् सर्वैरवमर्शनविधानं तत्कालिक सङ्केत प्रदर्शनं, तन्मन्त्रार्थविवरणं च, तानूनप्त्रस्य सर्वे ऋत्विजः सदस्यमानवदेव दानमर्हन्ति विधानं, यजमानस्यैकस्य नोपादानं दैवीकृत मनुष्यमिति कथनं चेति. १३१–१३८

३ प्रवर्ग्यकर्मणि प्रायश्चित्तरूपाऽवान्तरदीक्षा—तां विष्णुनाख्यायिका, अवान्तरदीक्षाकल्पनस्यारम्भणं, तस्या अवान्तरदीक्षायाः सार्थवाद विधानम्, अवान्तरदीक्षायां सम्बोध्याधानस्याख्यानपूर्वकं सम्यक् विधानम्, अस्या मन्त्रार्थविवरणं अवान्तरदीक्षाकल्पनकथनं च, यजमानस्यावकर्णेयं तस्य मदन्तीभिः (एतत्संज्ञकाभिरद्भिः) तेजसीनिति विधानं, मदन्तुपस्पर्शनपूर्वकं राजाप्यायनविधानम्, कदुष्णतदर्थकर्मविषये कल्पनं मन्त्रादिनिषेधस्योद्भावनम्, आप्यायनप्रशंसा, स्वधिन्वन नवर्तुकाप्यायनस्य परमनुकल्पनया प्रशंसनम्, एतस्यैवाप्यायनस्य गन्धर्वोपरिहाररूपेण प्रशंसनं, षड्भूताऽऽप्यायनकथनम्, आप्यायनमन्त्रविधानं विनाशकस्य व्याख्यानं च, प्रस्तरोपरिपाणी संस्थाप्य 'एष्टा रायः' इति मंत्रवाक्यनिह्नवविधानं, निह्नवस्य कालनिर्धारकत्वादिविचारदर्शनं, निह्नवमन्त्रव्याख्यानं, अपयुक्त्यैवेदनकथनं चेत्यादि १३८–१४७

४–विष्णुक्रमादिः तत्रादौ तासां प्रवर्ग्यवदप्रवर्ग्यान्तर्वर्त्युपकालविधानं, दुर्वी-

ब्रा० विषया.	पृष्ठाङ्का:

द्वयोरनुष्ठेयोपसदोरग्निसोमविष्णूनां याज्यापुरोऽनुवाक्याप्रकारकथनम्, उपसदो लोकजयसाधनत्वेन नाम-निरुक्तिसहितं प्रशंसनं, प्रधान यागत्रयार्थं सार्थवाद जुह्वादिष्वाज्यग्रहणप्रकार-कथनम्, उत्तरस्य मुख्याघारस्य निषेध करणम्, आश्रवणानन्तरभाविनीं प्राकृतां होतुर्वरणोक्तिशंसनस्यान्विनीमितिकर्त-व्यतां निषिध्य '. सीद होत.' इति विशेषमात्रविधान, होत्रा प्रमु-क्तस्याध्वर्यो. स्रुचोरादानादिप्रयोग-सगतिदर्शनम्, अतिक्रामतोऽनुवाचन-विधानं सकृदतिक्रम्यैव समापयने-नाग्निसोमविष्णुदैवत्य यागत्रय साध-येदिति प्रतिपादन, आग्न्यादियाग-त्रयस्य वज्ररूपत्व सवत्सरतयोपपाद्य प्रशसन, सार्थवादमुपसदां त्रित्वं विधाय प्रशंसामहिन द्विनत्रयेऽपि द्विर्द्विरनुष्ठानविधान, त्रित्वपक्षवदुप-सद्द्वादशत्वपक्षस्य विकल्पेन विधान प्रत्यहं द्विरनुष्ठानस्य शत्रुजयसम्पत्या-नुकूल्यात्मना प्रशमन तत्सम्पत्ति-साम्यदर्शन लोकप्रकारनिदर्शन च, दिनत्रयोपसद्धोममन्त्रतदर्थकथन, द्वाद-शोपसत्पक्षे चतुश्चतुरहमेकैकयोपसदा यष्टव्यमिति न्यायसिद्धार्थस्य प्रदर्शन, व्रतोपसदां मीमांसा द्वादशोपसत्पक्षे व्रतप्रकारकथन चेत्यादि १४७–१५५

इति चतुर्थोऽध्यायः ।

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ सौमिकवेदिकरणोपक्रम, दक्षिणोत्तरयोः प्रमाणकथन, प्राक्प्रत्यगाया-मत्वे, दक्षिणोत्तरयोरंसयो. मात्राधाम्नानस्य प्रशसनं पश्चान्माने पश्चान्तरकथन च प्रागाया-मत्वे प्रशासनम्, अंसयो.प्रमाणप्रशंसनं, श्रोणिभागस्योरुत्वस्यांसभागस्य ह्रस्वत्वस्य च प्रशसन, सार्थवादमुत्तरवेदिनिर्माण-विधानम्, उत्तरवेदिव्याघारणार्थमा-ख्यायिकाकथन, तस्यां च प्रसंगात्त्रयः क्रीशब्दव्युत्पत्तिपुरःसरम् तदाख्ययाग-स्य दक्षिणाकथनम्, उत्तरवेदिव्याघारण-विधानम्, उत्तरवेद्या मानादिसाधनभूत-द्रव्यविधानम्, प्रासंगिकम् किंचन-नियमविधानम् शम्यास्फ्ययोरादानपूर्वकम् सप्रकारकमुत्तरार्द्धशङ्को. प्रत्यक्प्रक्रमे पूर्वेणोत्करम् सञ्चरम् परिहाप्य वेति विकल्पेन, चात्वालस्य सपादनकथनम्, समत्र चात्वालस्य सर्वतः परिलेखन-प्रकारकथन खाताया मृदश्चात्वाला-दुत्तरवेदिं प्रति प्रहरणादिप्रकारयुत हरणविधानम् तन्मंत्रतदर्थविवरणश्च, सार्थवादम् समत्रचानीताया मृदो वेद्याकारेण स्थापनविधानम्, वेद्याः समत्रकमनुव्यूहन (मृत्प्रसारण) विधान तन्मत्रतात्पर्याभिधान च, वेद्याः करणे युगमात्रीत्वरूपमानान्तरविधानम्, सप्र-योजनम् मध्ये नाभिकरणविधान, मत्र-गतार्थसहितवेद्या अद्भिरभ्युक्षणविधान चेति १५६–१५९

२ उत्तरवेद्यामग्निप्रणयनप्रयोगस्य सेतिकर्त-व्यताकम् विधानम्, तत्र रेखानुगति-विषये कस्यचित्पक्षमुपन्यस्य व्यवच्छेद-परिहारार्थं प्रयोजनाभावहेतुकम् तन्निरा-करणम्, उत्तरवेद्या मंत्रतदर्थविवरणसहि-तम् सप्रकारकम् प्रोक्षणीभिः प्रोक्षणविधान तत्र नियमनमत्रे विचारिकमत्रभेददर्शनं च, सप्रकारकम् समंत्रमुत्तरवेद्यां घारण-

अ० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
कथनम्, मन्त्रद्वयविवरणसहितं पैतुदारवपरिधिपरिधानकथनम्, गुग्गुलसु-निर्मन्थनादिसम्भारस्य समन्त्रकमुपनिवपनविधानं चेत्यादि	१७०-१७९
३ हविर्धानकर्म—तत्र सदोहविर्धानादिकम् विधातुं तेषां पुरुषाकारसन्निवेशत्वकथन सार्थवादं सदोहविर्धानतानिमित्तयुत हविर्धानस्य सदस्ययज्ञस्योदरत्वे यज्ञशिरस्त्वे च हेतुकथनम्, मन्त्रकारकम् सदोहविर्धानयोर्निर्माणविधानं, सम्भकम् मन्त्रमन्त्रार्थयुतं हविर्धानप्रवर्तनाध्वर्युनुज्ञानिस्य सावित्राज्यहोमस्य विधानम्, सप्तमकम् मन्त्रमन्त्रार्थयुतमध्वर्युकर्तृकस्य दक्षिणहविर्धानशकटकर्महोमस्य विधानं, पत्न्या हविर्धानयोराक्षधुरी. समन्त्रकमभ्यञ्जनविधानं, पत्न्या. समन्ततः पर्याणयनविधानं, प्रतिप्रस्थातृकर्तृकोत्तरहविर्धानशकटकर्महोमस्य समन्त्रकं मन्त्रतदर्थविवरणसहितं विधानं, पूर्वपत्नीकर्तृकाञ्जनादेर्विधानं, मार्गहोमस्य रक्षसां मार्गादुद्गमनपरिहारसाधनत्वेन प्रशंसनं, पत्नीकर्तृकाभ्यञ्जनादेः प्रशंसनं, मन्त्रव्याख्यानयुत प्रायश्चित्तरूपस्य वाचनस्य विधानं, हविर्धानयोः स्थापनप्रदेशविषये कस्यचित् पक्षनिरूपणं, मन्त्रतद्व्याख्यानयुतं हविर्धानयोरभिमन्त्रणविधानं, क्रमादध्वर्युप्रतिकर्तृकस्य दक्षिणोत्तरहविर्धानयोरुपस्तम्भनस्य समन्त्रकंविधानं, मध्यमं छदिरुपस्तृणस्य वाचनविधानं, वाचनमन्त्रस्याविपक्षरतया व्याख्यानं, सार्थवादं रराट्यामुपस्तरस्य वाचनविधानं, छदिषां प्रतिनस्कादिसहितं सदस्योपनं छदिरुपरिविधानं चेति	१७९-१८९
४ उपरवविधिः—तत्रोपरवखननस्य प्रयोजनद्वयकथनं, खननप्रदेशनिरूपणपुरःसरं खननार्थं समन्त्रकमभ्यादानविधानं उपरवाणां समन्त्रकं परिलेखनविधानं, मन्त्रमन्त्रार्थयुतं सकमपुरपर्शपावदखननं प्रकारद्वयकथनं, खननस्य समन्त्रकं यथाक्रमयुक्तिप्रयोगविधानं खननस्य परिमाणकथनं, यथाखातं समंत्रकावमर्शनविधानं, सार्थवादं पूर्वयोरपरयोश्चोपरवयोः स्वमदिशां शिरसाऽध्वर्युयजमानयोर्हस्तावधानसहिता-ऽन्योऽन्यस्य हस्तमवमर्शस्य विधानं, सार्थवादं समन्त्रं प्रतिमन्त्रं प्रेक्षणविधानं, सार्थवादां प्रोक्षणीशेषनिनयनविधिः, सार्थवादयोः समन्त्रयोरधिषवणचर्मणोः मन्त्रकारकं विधानं, तयोरधिषवणयोः फलकयोः समन्त्रकं निधानकथनं तयोर्मध्ये दृढीकरणविधानं, समन्त्रकं सहेतुकमधिषवणचर्मणि—अभिषवसाधनभूतानां पञ्चानां ग्राव्णामुपहरणविधानं चेत्यादि	१८७-१९९

इति पञ्चमोऽध्यायः।

अथ षष्ठोऽध्यायः।

१ सदसो. पञ्चोदरत्वानुवादेन सदोमध्यदेशे सौम्यत्विकं औदुम्बरीमानप्रमाणं, समंत्रकमभ्यादानपूर्वकं सप्रकारकं समं प्रकारैर्लेखनसहितमवस्तरणनमस्कारं, प्रतिचप्रस्तावप्रदेशे उत्किरणम् औदुम्बर्या यजमानसम्मितत्वं, साधयित्वा अवटदेशे स्थापनं चेति विधानम्, औदुम्बरीशोभनसाधनानामतां पवसाहित्यं विधाय

ब्रा०	विषयाः	पृष्ठाङ्काः
	तत्प्रशंसनं, समन्त्रकं यवावापविधानम्, समन्त्रकं यवसहिताभिरद्भिरौदुम्बर्याः प्रोक्षणविधानम्, प्रोक्षणीशेषप्रतिनयनकर्म, समन्त्रं सप्रकारकम् बर्हिरवस्तरणविधानम्, समन्त्रमौदुम्बर्या उच्छ्रयणविधानम्, समन्त्रमौदुम्बर्याः मानकरणम्, समन्त्रतद्व्याख्यानं तस्याः पर्यूहणविधानं, साशीःप्रशंसनम् परितः संघट्टनविधानं, सप्रयोजनमपामुपनिनयनविधानम्, औदुम्बरीशाखायाः वासनविधानम्, मन्त्रमन्त्रार्थयुक्तमौदुम्बरीशाखापरि होमस्य विधानम्, मध्यमच्छदिर्निधानम् विधाय तदुभयत उत्तरतःपुरस्तादपि च निखिलच्छदिषां निधानस्य विधानम्, छदिषां नवत्वप्रशंसनम्, सदस उद्गातृतत्त्वविधानम्, सदसः समन्त्रकम् परिश्रयणविधानम्, सदसो द्वारशाखाप्रभृतीनां हविर्धानम् दर्शयन्त्या हविर्धानवत्सीवनादिकस्य विधानं, सधिष्ण्यकस्य आग्नीध्रीयमण्डपविधानं, तत्र पक्षत्रयमस्तीति प्रतिपादनं, समन्त्रकं धिष्ण्यानामग्नीध्रीयाभिमर्शनविधानम् मन्त्रप्रतिपाद्यवैश्वदेवत्वस्य कारणद्वयेन समर्थनञ्च, प्रसङ्गाद्यजमानाय किञ्चिद्दुर्वेनियमविधानं चेत्यादि.	१९६-२०६
	धिष्ण्यपदार्थविधानार्थं सौपर्णीकाद्रवाख्यानम्, पराजितया सुपर्ण्या गायत्र्यादिछन्दांसि सृष्ट्वा तत्र गायत्र्या दिवः सोमाहरणद्वाराऽऽत्मनिष्क्रयणकरणादिककथनम्, सोमाहरणप्रसङ्गात्सुपर्णीदृष्टेन मृत्युभयपरिहाराय सोमयागस्थानरक्षकधिष्ण्यकथनम्, सोमयागरक्षार्थम् धिष्ण्याग्निनिवेशकरणं, सवरणमार्गप्रदर्शनं च, धिष्ण्यानां सोमरक्षकत्वमभिधाय सर्वेषां तद्रक्षकत्वकथनम्, सर्वेषां समरक्षकत्वे समानेऽपि सदोगतानां धिष्ण्यानामिव कथमितरेषामनुदेशनं नास्तीति प्रतिपादनम्, तत्र द्वैरूप्ये स्थानद्वैविध्ये च कारणनिर्देशपूर्वकं सकेतपूर्वं नामद्वैविध्यसङ्कीर्तनं प्रसङ्गात्सोमयागस्य देवमनुष्यपितृद्वारा सर्वजगत्स्थितिहेतुत्वेन प्रशंसनं चेति	२०७-२१६
३	सर्जनहोमोपक्रमः। वैसर्जननामनिरुक्तिपूर्वकं तत्प्रशंसनं, अन्तरालवर्त्यग्नीषोमीयप्रयोगकथनं, तत्र पदपांसोश्चतुर्धा विभज्य विनियोग इति केषाञ्चित्पक्षमुपन्यस्य तन्निराकरणम्, अग्नीषोमीयार्थमाज्यपृषदाज्ययोर्ग्रहणविधानम्, समन्त्रकमाहवनीये वैसर्जनहोमस्य विधानं, अतएव द्वितीयाहुतेः समन्त्रकं विधानम्, इध्मस्योपयच्छनमुपयमन्या उपयच्छनं च विधाय अग्नीषोमीयप्रणयनविषये विकल्पपक्षं निराकृत्य सिद्धान्तस्थापनं, अग्निना सह सोमार्थमग्नीषोमीयार्थं च तत्तत्पात्रादिकं पदार्थजातमादाय आग्नीध्रं प्रति प्रागमनविधानं, तेषु सर्वेष्वायत्सु सत्सु वाचनविधानं तत्र निहितेऽग्नौ समन्त्रकमाज्यहोमस्य विधानं, आनीतानां ग्रावादीनामाहवनीयमुत्तरेणासादनकथनम्, अध्वर्युकर्तृकसप्रकारकमिध्मवेदिबर्हिषां प्रोक्षणपूर्वकमाधारसमिदृग्यधानकथनं, समन्त्रकं तुरीयवैसर्जनहोमविधानं, वैष्णव्यर्चा होमस्य प्रशंसनं, सार्थवादमासाद्य स्रुचोऽग्र उपस्पृश्य शकटप्रपादनविधानं दक्षिणस्य हविर्धानस्य नीडे कृष्णाजिन-	

विषयाः	पृष्ठाङ्काः
मास्तीर्य तत्र समंत्रकं सोमस्य निधानविधानं, मंत्रतदर्थयुतमनुसृत्योपस्थानं, हविर्धानात्समन्त्रकं निष्क्रमणविधानम्, एत्याहवनीये समन्त्रकं समिधोऽभ्याधानविधानं, सहेतुकं वैसर्जनहोमपर्यन्तं दीक्षितस्य नाम न गृह्णीयादिति विधेरुपनम्, अत्रावसरेऽङ्गुलीनां विसर्जनविधानं चेत्यादि.	२१९–२२४
४ यूपसम्पादनं—तत्र यूपं गमिष्यन् वैष्णव्यर्चा होमं कुर्यादिति सप्रकारकं सप्रशंसनं विधानम्, आज्यशेषमादाय तक्ष्णा सह यूपं प्रति गमनविधानं, यूपमभिमृश्य जपविधानं, पक्षान्तरे तिसृभिरभिमंत्रणं कुर्यादिति विधानं तन्मंत्रार्थविवरणं च, समन्त्रकं स्रुवेण यूपस्योपस्पर्शनं समंत्रकं दर्भतरुणकेन यूपस्य व्यवधानकरणं, समन्त्रकं स्वधितिना यूपे प्रहरणविधानं, सप्रयोजनं प्रथमच्छिन्नस्य शकलस्य यूपावटे प्रक्षेपार्थमादानकथनं, यूपस्याधःपातनविषये प्रागादिदिक्त्रयस्य विकल्पेन प्रतिपादनं, मंत्रतदर्थसहितं सप्रयोजनं प्रच्यवमानस्य यूपस्यानुमंत्रणविधानं, मंत्रतदर्थसहितस्याव्रश्चनहोमस्य विधानं तत्प्रशंसनं च, सविशेषं यूपस्य परिवासनकथनं, यूपस्य मानविषये पञ्चारत्निप्रभृति पञ्चदशारत्निपर्यन्तं बहुप्रकाराणां विकल्पेन प्रदर्शनं, प्रसंगाद्वाजपेययूपस्य सप्तदशारत्नित्वनिरूपणं, सकारणमुक्तप्रकारेभ्योऽप्यधिकस्योन्मानस्याभ्यनुज्ञानं, सहेतुकं यूपस्याष्टाश्रित्वविधानं चेत्यादि.	२२५–२३२

इति षष्ठोऽध्यायः ।

अथ सप्तमोऽध्यायः ।

विषयाः	पृष्ठाङ्काः
१ अन्वादानादि बर्हिरवस्तरणपर्यन्तं सेतिकर्तव्यताकं समन्त्रकमौदुम्बर्यवटवद्यूपावटनिर्माणविधानं तत्र यूपस्याष्टौ मूलभाग उपरस्तत्संमितं यूपावटं कुर्यादिति विशेषकथनम्, अवटस्य पूर्वदेशे प्राक्संस्थं यूपनिधानं यूपाग्रे मुष्टिपरिमिते बर्हिषो निधाने तदुपरिष्टात् यूपशकलनिधानं तत्पुरस्तात्पार्श्वतो वा चषालनिधानमिति निधाने क्रमविशेषनिरूपणं च, सार्थवादं यूपशकलस्य गर्ते स्थापनविधानं, समंत्रकं शकलप्रासनविधानं, स्रुवेणाज्यमादायावटमभिलक्ष्य तूष्णीं होमविधानं, सार्थवादं समंत्रकं सप्रैषं यूपस्याञ्जनविधानं, चषालस्योभयतः प्रत्यञ्जनपूर्वकं यूपस्योपरि समन्त्रकं प्रतिमुञ्चनविधानम्, उक्तयूपफलरूपलस्य लौकिकयुञ्जस्य दृष्टान्तेन दृढीकरणं, पुनरञ्जनविधानं, रशनावेष्टनप्रदेशे समन्त्रमाज्येन परिमर्शनविधानम्, उच्छ्रयणसम्प्रैषकथनं, समन्त्रकं यूपोच्छ्रयणविधानं समंत्रकं यूपस्य मानकरणं, तन्मंत्रस्याधियज्ञपरतया व्याख्यानं मन्त्रस्य त्रिष्टुप्त्वं यूपमानस्योचितमिति प्रशंसनं च, माने विशेषकथनं, यूपमन्वारभ्य वाचनविधानं, वाचनमन्त्रस्य तात्पर्यव्याख्यानं, मंत्रतत्तात्पर्यसहितं चषालस्योदीक्षणकथनं, रशनापरिव्ययणं विधाय तस्य सहेतुकं प्रशंसनं, रशनायाः सोपपत्तिकं त्रैगुण्यत्वकथनं, परिव्ययणे मन्त्रकथनं समन्त्रकं सप्रकारं सार्थवादं यूपशकलस्य स्वरोरवगूहन-	

ब्रा० विषयाः पृष्ठाङ्काः

विधानं, यूपशकल-रशना-चषालानां क्रमेणोर्ध्वभावित्वात्स्वर्गारोहणसोपानत्वेन प्रशंसनं, स्वरुशब्दनिर्वचनं, यूपस्य लोकत्रयजयात्मना प्रशंसनं, यूपस्य पूर्वार्द्धे भूमौ खननं तस्य दण्डतास्मितः स्तवनं, प्रकारान्तरेण पूर्वार्द्धमनिमातुं भूमौ घोतनम्, अष्टाश्रित्वनिगमनं, यूपे निगूढस्य स्वरोस्तत्र प्रतिपत्तिकर्मत्वेन यूपप्रतिनिध्यात्मना होमाभिधानं, तत्र मन्त्रकथनंचेत्यादि. २३३-२४१

२ अग्नीषोमीययूपप्रसङ्गाद्यूपैकादशिनीविधानमुपोद्घातः, तत्र यूपैकादशिनीविधानं तस्मिन्पक्षे द्वादशोपशयविधानं, तेषां यूपानां दक्षिणदेशे भूमौ निखातं कृत्वा तूष्णीं स्थापनविधानम्, उपशयस्य रक्षोनाशकत्वेन प्रशंसनं निधानमन्त्रकथनं च, अग्निष्ठप्रमुखानां सर्वेषां यूपानां निखननादिकं सुत्यायाः पूर्वेद्युः कर्तव्यमित्येकीयपक्षमुपन्यस्य तन्निराकरणं, सुत्यया प्रातः परेद्युः पशूपाकरणकाले कर्तव्यमिति स्वपक्षस्य निगमनम्, एकादशिनीपक्षे केन क्रमेणोच्छ्रयणमिति तत्क्रमनिरूपणं, प्रसङ्गात्पात्नीवतपशुप्रयोगकथनं तत्र पत्नीयूपस्योच्छ्रयणं तत्प्रशंसनं च, पात्नीवतपशोस्त्वष्टृदेवतायाः प्रशंसनं, तत्पशोर्मुष्करत्वरूपविशेषकथनं, पात्नीवतपशोरितरपशुकसम्भवनप्राप्तौ पर्यग्निकरणानन्तरमुत्सर्जनविधानं, सम्ज्ञपनपक्षे दोषोद्भावनं चेति. २४१-२४९

३ अग्नीषोमीयपशुप्रचारः, पशुनयोजनार्थं सर्वथा पशुत्वादस्यकत्वं द्योतयितुमाम्नायिका, सार्थवादं पशूपाकरणाभिमन्यनयोरनंतरं यूपे पशुनियोजनविधानं, केवलनियोजनपक्षमुदाहृत्य तन्निराकरणं, क्रममुक्त्वा इदानीं सार्थवादं पशोरुपाकरणविधानं, समन्त्रकं तृणादानविधानं तन्मन्त्रव्याख्यानं चेत्यादि. २४७-२५१

४ नियोजनप्रकार -तत्र समंत्रकं सम्बन्धनकथनं, देवतानिर्देशप्रयोजनसहितं समन्त्रकं पशुनियोजनं, समन्त्रकं पशोः प्रोक्षणविधानं, प्रोक्षणमन्त्रस्य परमप्रयोजनकथनं, प्रोक्षणशेषस्योदकस्य पानार्थं पशोर्मुखसमीपे धारणविधानं, समन्त्रकं पशोरधस्तादुपोक्षणविधानं, सामिधेनीप्रैषादिप्रयाजान्तं कर्म प्रकृतिवत्, तत्र विशेषस्तु उत्तरमाघारमाघार्यासंस्पर्शयन् स्रुचौ पुनः पर्येत्य पशोर्ललाटांसश्रोणिषु समन्त्रकस्रुवस्याज्यशिष्टाज्येन समञ्जनविधानं, तत्प्रशंसनं च, अवयवावयविभेदेन मन्त्रभेदकथनं, तेषां मन्त्राणां क्रमेण व्याख्यानं, सम्प्रयोजनं द्वितीयस्य मैत्रावरुणस्यावाहनविधानम्, अध्वर्युकर्तृकं यजमानप्रवरणं, यजमानप्रवरस्थनिगदस्यार्थविवरणं, क्रमेण व्याख्यानं चेत्यादि. २५१-२५६

इति सप्तमोऽध्यायः ।

अथाष्टमोऽध्यायः ।

१ होतुर्होतृषदनोपवेशनादिप्रयोगकथनं, समिदाद्येकादशप्रयाजानाम् 'आप्रियः' इति संज्ञाकथनं, आप्रियनामनिर्वचनं तस्य प्रशंसनाम तत्प्रवृत्तिनिमित्तस्याप्यायनस्य संभवनानिरूपणम्, आप्यायनसाधनत्वमेवोपजीव्यैकादशत्वे विधाय प्रशंसनं, समिदादिदशप्रयाजानामितिकर्तव्यताकथनं, दशमप्रयाजानन्तरं

क्रा०	विषयाः	पृष्ठाङ्काः
	'शासमाहर' इति ब्रूयादिति विधानं, पुरस्तादुत्तराभ्यां प्रागग्रेण समन्त्र शाम्याभ्यां सम्बन्धकं पशोर्निष्काशनस्योपवर्णनविधानं, पुनर्यूपशकलस्यावगूहनविधानं, शमित्रे शासप्रदानं, अधो-दासादनविधानं, सार्थवादमग्नीत्कर्तृक पशुप्रभृतीनां पर्यग्नीकरणविधानं, पशुप्र-प्रणायामुल्मुकाहरणविधानम्, उल्मुका-हरणविषये कस्यचिद्विपक्षं सयुक्तिकमुपन्यस्य तं निराकृत्य च स्वपक्षस्थापनविधानम्, उल्मुकस्य पुरोगमनप्रयोजनसहितमग्नीध्र-प्रतिप्रस्थात्रध्वर्युयजमानानां शामित्रं प्रति गमनविधानं, तेषामभिप्रायस्यान्वा-करणं, सेतिकर्तव्यताकं पशोर्भवे-सम्पादने, वाचनविधानं तन्मन्त्रार्थवि-वरणं च, पशोर्विशसनप्रदेशोऽध्वर्योः सप्रयोजनं समन्त्रं तृणासनविधानं, शामित्राय पुनराहवनीयमभ्यावर्तन-कथनं, पशोः सञ्ज्ञपनप्रकारकथनं, सञ्ज्ञपनासमकालं होमे होमभेदेन स्वाहाकारप्रयोगवैपरीत्यदर्शनं तस्य प्रयोजनकथनेन प्रशंसनम्, एतयोर्होमयोरनुष्ठाने वैकल्पिकत्वोपवर्णनं चेत्यादि.	२१७–२११
२	सञ्ज्ञपनानन्तरमोमिप्रयोगकथनं, पत्न्यै वाचनविधानं तन्मन्त्रव्याख्यानं च, अद्भिः पावनविधानं, सार्थवादं समन्त्र पत्नीकर्तृकं पशोः प्राणानामद्भिरुपस्पर्शनविधानं, अवयवावयविभेदेनोपस्पर्शन-मन्त्रपाठकथनं, परिशिष्टाभिरद्भिः सेचनं पत्न्योः पशुशीर्षतोऽध्वर्युसिञ्चन-विधानम्, अनुषिञ्चनमन्त्रविधानं, पशोर्वक्षोदेश्यसंपर्कं निनयनविधानं, समन्त्र सप्रकारकं पशोर्विशसनप्रयोगकथनं, वपामुत्खिद्य तथा वपाश्रपण्योः समन्त्रं प्रच्छादनविधानं, वपाश्रपण्योः काष्मर्य-मयत्व विधाय तत्प्रशंसनं, पशोर्वपा-परिवासनम्, अग्नीत्पुनरुल्मुकादान तेषां जघनेन चात्वालमाहवनीयं प्रत्यागमनम्-अध्वर्युकर्तृक समन्त्रमाहवनीये तृणप्रासनं चेत्यादि प्रयोगकथनं, वपाप्रतरणप्रकार-कथनं, दक्षिणतः प्रतिप्रस्थातुरागमनमार्ग-प्रदर्शनं, प्रतिप्रस्थात्रा वपायां तप्य-मानायां स्रुवेणाज्यमादायाध्वर्योर्वपोपरि समन्त्र होमकरणविधानं, स्तोकप्रैष-कथनं, होमा स्तोकेभ्योऽनूच्यमानानां मन्त्राणामाग्नेयत्वस्य वृष्टिसाधनत्वेन-प्रशंसनं, प्रतिप्रस्थातुः प्रयाजहोमार्थ-मध्वर्युं प्रति प्रैषप्रदानविधानम्, अन्त्य-प्रयाजं हुत्वा प्रयाजशेषेणादौ वपाभि-घारणं पश्चात्पृषदाज्याभिघारणं चेति विधानम्, आदौ पृषदाज्याभिघारणमिति चरकाध्वर्यूणां मतस्य प्रत्याख्यानं, सप्रकारक वपायागविधानं, तत्र प्रैषे 'प्रास्थितम्' इति पदं न ब्रूयादिति निषेध-करणं, हुत्वा वपां परस्पराभिमुखयोर्वपाश्रपण्योः समन्त्रमनुप्रासनविधानं, वपा-यागप्रशंसनं, चात्वाले मार्जनकरण-विधानं चेत्यादि.	२११–२५४
३	पशोस्तुनिर्वाप्यपुरोडाशस्य तद्देवतापात्र विधानं, पुरोडाशानुनिर्वापे दृश्यमानस्य पशोः समृद्धिहेतुत्वेन प्रशंसनं, पुरोडाशस्य वपानन्तरप्रशंसनं, पशोर्विशसन-विधानं, शामित्रश्रपणविधानं, हृदया-वदानार्थं शूले पृषदाज्यं गृहीत्वा शामित्रं प्रति गत्वा ततोऽध्वर्युशमित्रोः प्रश्नप्रतिप्रश्नकरणविधानं, प्रश्नप्रयोजन-	

क्र०	विषयाः	पृष्ठाङ्काः
	कथन, सार्थवाद समन्त्रमग्ने हृदयाभिघा- रणविधानम्, अभिघारणमन्त्रान्ते स्वाहा- कारकरणप्रतिषेधः, अवदानार्थं दक्षि- णतो हविराहरणमार्गप्रदर्शनं दक्षिणत- उत्तरबर्हिःषु प्लक्षशाखासु प्रतिप्रस्थाताऽ- ङ्गान्यवद्येदिति विधान, प्रसंगात्प्लक्षवृक्षो- त्पत्तिवर्णन, क्रमात्प्रधानपशुस्विष्टकृद्- वसाहोमार्थं जुहूपभृद्वसाहोमहवनीमिमवद- धानीषु आज्यमुपस्तीर्य जुहूपभृतोर्हिर- ण्यशकलावधानविधान, मनोता- ऽनुवाचन विधाय तन्नामनिर्वचनेन- तत्प्रशंसन, प्रधानार्थावद्यमानानि हृदयाद्यङ्गानि तत्क्रम च विधाय तेषां प्रशंसन, हृदय जिह्वा वक्षः सव्यदोः पार्श्वद्वय यकृद्वृक्कद्वय त्रेधाकृतं गुद स्थूलमध्यभागौ दक्षिणा श्रोणिरित्ये- कादशानां जौहवानामङ्गानामवदानविधान, दक्षि- णदोर्द्वेधाकृत गुदाणुभाग सव्याश्रोणिरिति स्विष्टकृदर्थानां त्रयाणामौपभृतानाम- ङ्गानामवदानविधान, पूर्ववद्धिरण्य- शकलावधानमुपरिष्टादाज्याभिघारण- विधान च, मन्त्रमन्त्रार्थविवरणसहित वसाहोमद्रव्यग्रहणविधान, तदुपरिष्टा- दाज्यस्य द्विरभिघारणविधानम्, सम- १८ क्कम् पार्श्वास्थिनाऽसिना वा गृहीतायां वसायां विभजनविधान, गृहीतावशिष्टां वसां प्रधानावशिष्टानि हृदयादीनि समवधान्या प्राप्य पुनराज्येन द्विरभि- घारणमभितो हिरण्यशकलावधान- विधानम्, प्रधानस्विष्टकृदर्थावदानानां समुच्चयेन प्रशंसन, शिरआदीनामनवद्धे- यत्वस्योपपत्तिप्रदर्शनमुखेन प्रदर्शनम्, अवद्यादहविःप्रदानप्रकारकथनं, वपा- मेषवदीमित्यनीयनिवेऽपि 'प्रास्थितम्' इति पद न ब्रूयादिति निषेधकरण, वसाहोमस्य कालविधानम्, वसाहोम- मन्त्रकथन मन्त्रस्य वैश्वदेवत्व प्रकृतहोम- सगतमिति प्रतिपादनम्, वसाहोमानन्- तर प्रधानहोमविधान, वनस्पतियागं विधाय तस्य यूपद्वारा पशोः सोमत्व- सम्पादकत्वेन प्रशंसनम्, स्विष्टकृद्याग- प्रकारकथनम्, वसाहोमशेषेण समन्त्रं दिग्व्याघारणविधानम्, सम्यग्गतावय- वस्य पशोः सम्मर्शनविधानम्, विशा- सनानन्तरकालस्यैतस्य व्यवस्थाप्रदर्श- नम्, सम्मर्शने मन्त्रमुक्त्वा तस्य विभज्य व्याख्यान चेत्यादि.	२७१–२८८
४	प्राणस्य श्रेष्ठत्वकारणाभिधानमुखेन गुद- स्य प्रधानस्विष्टकृदुपयडिष्टयर्थं त्रेधा विभज्य विनियोग प्रशंस्य प्रयाजादीना- मितराङ्गस्यकथनम्, प्रसगाद्धदिकयष्टि- स्पशोः कशात्वस्यापि गुदस्य सम्पूर्ण- त्वायोदर्यं मांसं तेन सह मिश्रणीय- मिति निरूपणम्, अनुयाजार्थं पृषदा- ज्यग्रहण विधाय तत्प्रशासनम्, विहिता- ननुयाजान्विधास्यमानैस्सपड्भिःसहपुरस्ता- दुपरिष्टाच्च विधास्यन्प्राणात्मना तत्प्रशं- सनम्, उपयजस्य निर्वचनपुरःसर प्रशंस- नम्, उपयड्यागे मन्त्रानुक्त्वा तद्व्या- ख्यान चतुर्णामप्युपयड्ढोमानां विधान, प्रजाभिवृद्धिहेतुतया तेषां प्रशंसन चेति.	२८९–२९१
५	अत्युपयाजमन्त्रान्विधाय पुनःसम्पत्ति- वृद्धिहेतुतया तत्प्रशसनं, मन्त्रतदर्थयुतं मुखविमर्शनविधानम्, आघन्या पत्नी- सयाजनविधान, जाघन्या अपि प्रदेश- विशेषकथनम्, इदंयद्रक्षसावहृपाय-	

प्रा० विषयः — पृष्ठाङ्काः

नयनस्य प्रयोजनाभिधानं, पत्नीकर्तृके हृदयशूलोद्वासनविधानं, पृथिव्यामप्सु च शूलं पततो दोषप्रदर्शनम्, तद्दोषाभावप्रयोजककथनम्, यदाऽन्विच्छेद्ग्लानिं प्राप्नुयात्तदा शूलस्य प्रादेशे उदपात्रं निनीय तत्रावशिष्टमितरप्रदेशे समन्त्रं हृदयशूलस्योपगूहनविधानम्, ईदृशार्थे उपगूहनादपां पृथिव्याश्चोपगूहनात्तदोषनिवृत्तिर्भवति च हिंसाप्रसंगोऽतस्तत्रोभयत्र हिंसापरिहाराय समन्त्रं प्रार्थनाकरणविधानम्, अध्वर्युप्रभृतीनामभिमन्त्रणविधानम्, एतस्य प्रशंसनं, शूलोपगूहनस्य विषयविशेषे निषेधकरणं चेति. २९४–२९७

इत्यष्टमोऽध्यायः।

अथ नवमोऽध्यायः।

१ पश्वेकादशिनी—तां विधातुमाख्यायिका, पश्वेकादशिन्याः फलसहितो विधिः, सामान्येनैकादशिनीफलमभिधायेदानीम् आग्नेयसारस्वतसौम्यपौष्णबार्हस्पत्यवैश्वदेवैन्द्रमारुतैन्द्राग्नसावित्रवारुणाख्यानामेकादशिनां पशूनां क्रमेण विधाय तत्फलस्य विभज्य दर्शनम्, तत्र—आग्नेयपशोः प्राथम्ये कारणकथनम्, सौम्यपशोः सारस्वतानन्तर्यस्य प्रशंसनं, बार्हस्पत्यस्य पौष्णानन्तर्ये युक्तिप्रदर्शनं, ऐन्द्रस्य वैश्वदेवानन्तर्ये कारणदर्शनम्, यूपैकादशिनीपक्षे प्रयोगविधानम्, पश्वेकादशिनीपक्षे प्रयोगविधानं, उदङ्नयनकाले निवेशने वपाभिः प्रचरितकालानां यागावसरे च प्रयोगक्रमनिरूपणं चेति. २९८–३०१

२ सोमाभिषवार्थं वसतीवरीणां ग्रहणविधानं, गृहीतानां वसतीवरीणां सवनत्रयार्थे विभजनं, गृहीतास्वपामपां विशेषणद्वारा स्तुतिविधानं, स्यन्दमानानामपां ग्रहणे उपपत्त्यन्तरकथनं, तत्र दिवा ग्रहणस्याभिप्रायाविष्करणम्, अस्तमयात्पूर्वकालीनस्य ग्रहणस्य प्रशंसनं, वसतीवरीग्रहणात्प्रागस्तमये सति तद्ग्रहणोपायकथनं, तदुभयासम्भवे उपायान्तरकथनं, वसतीवरीग्रहणे मन्त्रविधानं तदर्थविवरणं च, आहवनीयगार्हपत्ययोः पश्चाद्भागे समन्त्रं सादनविधानम्, अग्नीषोमीयपशोः पत्नीसंयाजान्तत्वप्रतिपादनं, वसतीवरीणामपां वेदेः परितो नयनविधानं, वेदिमध्यस्थयोर्दीक्षितागारयोः ' ब्रूतामत्र ' इति निर्वचनं, हविर्धानस्य पुरोदेशे यजमानस्यावस्थानकथनं, ता वसतीवरीरादायाग्नीध्रदक्षिणद्वारेण प्राग्विनिष्क्रम्य वेदा दक्षिणश्रोणौ सादयेदिति विधानं तत्र मन्त्रं प्रतिपाद्य तद्व्याख्यानं च, ताः पुनरुद्यामेन पत्नी सादयतीति विधानं, ताः पुनरादायाग्नीध्रोत्तरमार्गेण निष्क्रम्योत्तरश्रोणौ तासां समन्त्रं सादनविधानं, सर्वतः परिहरणस्योत्तरवेदेः परिहरणस्य च प्रशंसनं, वसतीवरीग्रहणप्रभृतिनाग्नीध्रे सादनान्तानां मन्त्राणां सम्पत्संख्यायाः शक्वरीत्वसम्पत्त्या प्रशंसनं चेति. ३०२–३११

२ सुत्यादिवसे प्रातःकालीनं सुब्रह्मण्यापर्यन्तमृत्विक्सम्प्रबोधनाद्यग्निप्रज्वालनान्तप्रयोगनिरूपणं, साग्रिमात् सोमोपावहरणविधानम्, उपावहरणमार्गप्रदर्शनं, माध्यां मध्ये स्थापनं विधाय तत्प्रशंसनम्, उपावहरणे मन्त्रमुक्त्वा तस्य विभज्य व्याख्यानम्, उपावहरणस्य

ब्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
सोमस्य ममेत्रकमुपस्थापनविधानं, प्रातरनुवाकप्रयोगकथनं, तत्र प्रातरनुवाकप्रैषे 'प्रातर्यावभ्यः' इत्येतावानंशो न वक्तव्य इति शाखान्तरीयं मतं प्रत्याख्याय वक्तव्य इति स्वमतस्य स्थापनं, प्रातरनुवाकोपक्रमाङ्गभूतस्य समिदाधानस्य छन्दोदेवतासमिन्धनरूपत्वेन प्रशंसनं, होतृकर्तृकस्य प्रातरनुवाकानुवचनस्य छन्दसा पुनराप्यायनरूपत्वेन प्रशंसनम्, उक्तस्याप्यायनस्य सार्थकत्वाय गतसारत्वप्रसक्तिदर्शनं, प्रातरनुवाकस्य प्रतिगरविषये केषाञ्चिन्मतं प्राप्तिपूर्वकमुदाहृत्य तस्य निराकरणम्, एकधनाख्यानामुदकानामानयनार्थं प्रचरण्याज्याहुतिहोमस्य विधानपूर्वकं प्रशंसनं, पुनस्तस्यैवाहुतिप्रस्तरणात्मना प्रशंसनं, होममन्त्रं विधाय तस्य विभज्य व्याख्यानम्, अप्सु होमार्थमपरं चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वोदङ्मुख यजमानस्य प्रैषदानकथनं, तत्र प्रथमप्रैषमुक्त्वा तद्व्याख्यानम्, अन्येषामपि प्रैषाणां प्रदर्शनं, तेषां जलानयनार्थं निर्गमनमार्गकथनं, गमनसमये पत्न्याः साहित्यं विधाय तस्याख्यानमुखेन प्रशंसनं, प्रचरणीगृहीतस्याज्यस्याप्सु होमं विधाय तत्प्रशंसनं, पुनस्तस्य प्रकारान्तरेण प्रशंसनं, होममंत्रं विधाय तस्य विभज्य व्याख्यानं, हुताया आहुत्या अपसारणस्य समन्त्रकं विधानं, समन्त्रकं मैत्रावरुणचमसेनोन्नयनविधानं, ऋत्विजां चमसेषु मैत्रावरुणचमसस्य प्रयोजनकथनम्, अपसारणानन्तरमनुष्ठेयस्य विधानं, केषाञ्चिन्मताद्धदुदकस्पर्शनपक्षमुदाहृत्य तदभिप्रायं चाविष्कृत्य तस्यान्यथासिद्धिं प्रदर्श्य निराकरणम्, अस्मिन्विषये होत्रध्वर्य्वोः प्रश्नोत्तरप्रदर्शनम्, अग्निष्टोमे प्रचरणीसंस्रवस्य तदभावे अपरचतुर्गृहीताज्यस्याप्स्वेव होमः—उक्थ्ये मध्यमपरिधेरुपस्पर्शनम्—अतिरात्रषोडश्यादिषु केवलं मन्त्रमुक्त्वा तूष्णीमेव देवयजनप्रपादनमित्येतस्य क्रतौ व्यावर्तनकरणविधानं तत्र मध्ये ज्योतिष्टोमे मन्त्रस्याप्रयोगत्वं संगतमिति व्याख्यानं च, एकधननामकघटानामयुग्मसंख्यानां विकल्पेन विधानं, युग्मसंख्यया एकधनशब्दनिर्वचनं प्रदर्श्य प्रशंसनं चेति,	११२–१२७
४ निग्राभ्या (सोमाभिषव) प्रयोगोपक्रमः, तत्राधिषवणसंज्ञके दारुमये फलके पर्युपवेशनहिरण्यबन्धनादीतिकर्तव्यताविधानं, हिरण्यबन्धनस्य सत्यस्वरूपेण प्रशंसनम्, अंशुग्रहाभिषवार्थमध्वर्योर्ग्राव्णामादानकथनं, ग्राव्णोऽश्मयत्वं विधाय तत्प्रशंसनम्, आदाने मंत्रं विधाय तद्व्याख्यानं, सार्थवादं वाग्यमनविधानं, निग्राभ्यासाद्धतासु यजमानाय वाचनविधानं, वाचनमन्त्रस्यावयवशस्तात्पर्याभिधानम्, उपांशुसवननाम नवत्किसहितं सार्थवादं मन्त्रमन्त्रार्थयुतमुपांशुसवने सोमोन्मानविधानं, मानगतपञ्चसंख्याप्रशंसनं, मितस्य सोमस्य	

प्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
सवनक्रमाभिमर्शनविधानं, सोमस्य लोकान्तरस्थाप्यंशस्य पत्यरिमहाभिधानं तस्याख्यायिकामुखेन प्रशंसनं, निग्राभ्योदकैः सोमोपसेचनं विधाय तदाख्यायिकया प्रशंसनं, प्रसङ्गाभिग्राभ्याशब्दनिर्वचनम्, उपसेचने मन्त्रमुक्त्वा तद्व्याख्यानं, प्रहरिष्यतो इन्द्रस्य तद्भावे तृणस्यानुष्ठानकथनं, प्रहरणं तन्मंत्रं च विधाय मंत्रस्य व्याख्यानम्, अभिषवणे नियमं विधाय सम्भरणनिग्राभ्योपायनयोः तद्व्यया सह समुच्चित्य च तत्प्रशंसनं, निग्राभोपायनमनूद्य तत्प्रशंसनं तत्र मन्त्रं विधाय तत्प्रशंसनं, सोमस्याभिषव (नमस्कारादि) प्रसङ्गात् तन्नामनिर्वचनं यज्ञनामनिर्वचनञ्च, तदर्थमवादाय सोमस्यार्धवाक्यमंत्रसंवाददर्शनं तत्र मन्त्रतात्पर्याभिधानं च, निग्राभ्योऽन्नदो होतृचमसेन यद् ग्रहणं तस्य प्रशंसनं चेत्यादि.	१९८–२०३

इति नवमोऽध्यायः ।

इत्यध्वरनामकं तृतीयं काण्डम् ॥

चतुर्थं ग्रहकाण्डे–

ब्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः

प्रथमोऽध्यायः ।

१ ग्रहयागाः–तत्रादौ प्रातःसवनीयाः षोडशग्रहाः तत्रापि पूर्वं उपांशुग्रह., वक्ष्यमाण बहिर्ग्रहणस्य च प्रयोजन प्राणस्य बहिःसञ्चरणप्रतिबन्धनिरासमुपपादयितुमुपांशोरन्तर्त्वेनोपायो. प्राणरूपत्वमुपांशुसवनस्य ... र्व्यानोदानाव चेति निरूपणम्, ... प्राणत्वस्य प्रश्नोत्तरपूर्वकमुप ... ब्युत्पत्त्या समर्थनम्, उक्तस्य प्राणात्मकस्य सोमस्य गुणविशिष्टग्रहणविधानं, पवित्रनिरूहस्य प्रयोजनकथन षड्वारमंशुकरणकाथवनविधानं, षट्त्वनस्थाया अश्लामृतुरूपसंपादकत्वेन स्तवन, आत्तानामंशूनां पुनरपि सोमे योजनविधानाय याज्ञिकानां जिज्ञासाया अवतारणम्, उक्तप्रश्नस्योत्तरत्वेन सहेतुक समन्त्रकमुपनिवापविधानम्, उपांशुग्रहस्य सवनत्रयात्मकत्व प्रात सवनस्य सवनत्रयात्मकत्वनिदर्शनेन द्रढयितुमाख्यायिकाकथनं, विहिताभिषवपर्यायत्रयमध्ये प्रथमपर्याये संख्याविशेषस्य विधानं, बहिष्पविद्ग्रहणे मन्त्रं विनियुज्य तस्य भागशो व्याख्यानं, द्वितीये पर्याये प्रहारसंख्याविशेष मन्त्रं च विधाय तत्र मन्त्रस्य भागशो व्याख्यानं, तृतीये पर्याये समन्त्रक प्रहारसंख्याविशेषविधानं, गृहीतस्य सोमरसस्य होमकरणविधानम्, अभिषवे सार्थवादं काम्यस्य संख्याविशेषस्य विधानं, पर्यायत्रयेऽप्यहसरवादिभिः प्रकारान्तरेण स्तवनम्, अभिषवावृत्तिषु फलान्तराय सार्थवादं संख्यान्तरविधानं, सप्रयोजनं ग्रहणानंतरमनुष्ठेयकृत्यविधानं, सादितस्य पात्रस्य समन्त्रक पिधानकथन, अभिचरता हि प्राणा आङ्कलीकर्तव्या इत्यस्य सप्रयोजन विधानं, स्वाहाकारोच्चारणानन्तरं समन्त्रकं हविर्धानान्निर्गमनकथन, सहेतुकं अध्वर्योर्विचरणविधान, समन्त्रकं होमं विधाय तत्र मन्त्रं चतुर्धा विभज्य तद्व्याख्यान, होमानन्तर ग्रहोन्मार्जन विधाय तदुत्तरकर्तव्यं समन्त्रकमुन्मार्जनविधानं, 'स्वाकृतः' इत्यस्य होममन्त्रस्याभिष्टवनं, निहितस्य सादनस्थोत्तरार्धे स्थानं विधातु मतान्तरमनूद्य तन्निरस्य च स्वीयमतस्योपपत्तिपूर्वकं स्थापनम्, उपांशुसवनस्य ग्राव्ण आदानविधानं, दशापवित्रेण तदुपस्पर्शनस्य निषेधकथन, तत्र हेतुकथनं, समन्त्रकं ग्राव्ण आसादनविधान चेत्यादि. | १–१४

इत्युपांशुग्रहः ।

२ अन्तर्यामग्रहः–तत्र विधास्यमानस्य ग्रहस्य अन्तर्यामत्वाभ्युत्पादनायोदानस्यान्तर्यामसहचारिणोरुपांशूपांशुसवनयोः प्राणव्यानात्मकत्वेन समर्थनम्, उदानात्मकस्याप्यन्तर्यामग्रहस्य कथमेतन्नामेति समर्थयितुं पृच्छाकरणम्, सार्थवादमन्तर्यामग्रहस्य ग्रहणविधानम्, प्रस्तुतमारात्स्वस्यविच्छेदत्वविधानम्, आख्यायिकया पवित्रेणैव सोमस्य शोधने कारणजिज्ञासनम्, प्रतिज्ञापूर्वकं

क्र० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
ग्रहस्य सोमस्योपयामेन ग्रहणे कारणकथनम्, सार्धवादं सन्तुक ग्रहणं खरे सादनविधानम्, सार्थवादं मदनोत्सव उपांशुन्तर्यामयोर्होमे कालभेदप्रदर्शनम्, तत्कालविधानस्य प्रकारान्तरेण स्तवनं, विहितमन्तर्यामग्रहणमनूद्य तत्र मन्त्र विनियुज्य च मन्त्रस्य पञ्चविभागेन व्याख्यानम्, गृहीतस्यान्तर्यामग्रहस्य समन्त्रकं पात्रमार्जनविधानम्, हेतुपूर्वकमुपांशुन्तर्यामयोः सादनादिकर्मसमानत्वोपपादनं, होमे शाखान्तरीयमन्त्रमुपन्यस्य तन्निरस्य च स्तवने विकल्पेन तूष्णींहोमपक्षं प्रतिपाद्य पक्षान्तरे 'स्वाङ्कृतः' इत्युपांशुमन्त्रेणैवान्तर्यामग्रहो होमस्य इत्युपपादनम्, मदनोत्सवे सोमयोर्होमे समन्त्रमुपांशौ विहितयोरुपांश्वन्तर्यामयोरप्यन्तर्यामे तद्वैलक्षण्यस्य विधानम्, अन्तर्यामस्य तन्मन्त्रस्य च विविधस्तुतिः प्रसक्ता, तत्रापि सादने विशेषं विधाय तत्प्रशंसनम्, आमावास्यानामुपांश्वादिग्रहाणां तृतीयसवनपर्यन्तं निर्यापणतदाश्रयाने हेतुनिरूपणं, ग्रहस्य पश्चिमत्वाय उदाहरणस्यापि समर्थनम्, पुनरेषां ग्रहाणां लोकत्रयात्मकत्वेनापि प्रशंसनं चेत्यादि.	१९-२१
३ ऐन्द्रवायवग्रहः—तत्रैन्द्रवायवग्रहस्योपाध्यादिप्रयोगानन्तरं कारणकथनम्, अस्य ग्रहस्य द्विदैवत्यत्वेन्द्रवायवत्वाभ्यां सर्वेषां पात्राणां वायव्यत्वं चेत्यादिमुपपादयितुमाख्यायिका तस्यां चाख्यायिकायां विशेषतः प्रजापतिकृते ऐन्द्रवायवे इन्द्रवाय्वोर्वैरदर्शकनिरुक्तस्य तुरीयांशलाभत्वं तुरीयांशस्यार्धं चाभिप्राय तयोः स्वकीयमहत्वाद्भागभेदेन ग्रहणमपि तत्राजो विभागकथनम्, स्वकीयमहादिभागमनुसृत्य वाक्यद्युक्तेव पदं निरुक्त स्यादिति कथनम्, तदर्थं मन्त्रस्य ब्राह्मणदर्शनम्, इयमाख्यायिका ग्रहस्य देवतादिकं प्रदर्श्य तस्य समन्त्रकं ग्रहणस्य कारविधानम् तन्मन्त्रार्थकथनं च, तस्य सवनमध्येऽपि पुनर्ग्रहणविधानम्, मन्त्रमन्त्रार्थप्रदर्शनपूर्वकं गृहीतस्य सोमरसस्य सादनविधानं चेत्यादि.	२१-२३
४ मैत्रावरुणग्रहः—तत्र विधास्यमानग्रहस्य देवतायाः प्रदर्शनपूर्वकं तस्य ग्रहस्यैन्द्रवायवानन्तर्ये कारणनिरूपणं, अनुवर्तमानत्वमुत्पथा निवारणतोर्थ्यादिमिलितेनैकत्वस्य सोमानिकमुत्पादनम्, अविमौलिकत्वमाश्रयादिकया दृष्टीकरणपुरःसरं ग्रहस्य द्विदैवत्यत्वप्रतिपादनम्, प्रसंगात्प्रकृतस्य स्थानान्तिकज्ञानप्रतिपन्नस्थानस्य तद्भावत्वेन साम्योऽनुवर्त्य इति निरूपणम्, एव ग्रहस्य द्विदैवत्याधिकरणेनाम समन्त्रकं ग्रहणविधानम्, तत्कारण गृहीतस्य सोमस्य पयसा नियमविधानं, प्रकारान्तरेणापि पयसा नियमस्याविरुद्धत्वकथनं, विहितं पयसा नियमनमनूद्य तत्र मन्त्रविधानं, गृहीतस्य सोमरसस्य खरे सादनविधानं चेति	२४-२९
५ आश्विनग्रहः—तत्र विधिविहितस्याश्विनग्रहस्य मध्यगतिस्तुत्यन्योन्यत्वेन श्रोत्रात्मना स्तवनम्, आश्विनग्रहविभाविनी	

ब्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
आख्यायिका, आश्विनग्रहग्रहणस्य बहिष्पवमानानन्तर्यस्य कालविधान, ग्रहीष्यमाणस्याश्विनग्रहस्य होमकालविधान, प्रसंगादश्विनामनामोत्पत्तिवर्णनं, मंत्रमन्त्रार्थसहित ग्रहणविधान, ग्रहणानन्तरोर्ध्वमुखस्थस्य ग्रहस्यावस्थानिरूपाविष्करण, द्विरूपस्थिता पात्राणि स्थापनविधानं चेति	१०-१६

इति प्रथमोऽध्यायः ।

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

ब्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
१ शुक्रामन्थिनौ ग्रहौ-तत्र पूर्वं विविधितयोः शुक्रामन्थिनोर्ग्रहयोश्चक्षुरात्मना मोक्षात्मना च स्तवनम्, आख्यायिकया ग्रहयोर्ग्रहहोमयोर्वैश्यस्तुतिकरणं, तस्य याज्ञवल्क्यमतोपन्यासेन समर्थनं, विहिते शुक्रस्य ग्रहणे शाखान्तरविमत मंत्रं प्रत्याख्याय स्वाभिमतस्य सोमप्रतिक विनियोजनं, होमे मंत्रं विधाय तद्व्याख्यानं, गृहीतस्य मन्थिनस्य सेमश्रकं सादनं विधाय मन्त्रार्थविवरणं, विहिते मन्थिनो ग्रहणमन्त्रं तत्र मंत्र विधाय च तदर्थविवरणं, गृहीतस्य सोमलस्य यथाविधि मिश्रणविधानं तस्योपास्यानेन हेतुनिरूपणं च, विहिते निग्रहे मन्त्रस्य विनियोजनं, ग्रहस्य सपेतकं सादनं विधाय तन्मन्त्रव्याख्यानं, प्रसङ्गाच्छुक्रामन्थिग्रहयोर्होमकाले कर्तव्यस्यानुष्ठानविशेषस्य विधानम्, तयोः सभस्मकं निष्क्रमणविधानं, निष्क्रमणानन्तरं कर्तव्यस्यार्तिकमन्थनादिकस्य विधानम्, अध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रोः पत्नीं गच्छतोः समंत्रकं गमनं विधाय मंत्रार्थविवरणम्, आहवनीयस्य पश्चाद्भागे ग्रहयोराच्छादनस्य पुरस्तात्तदुत्तरकालस्य च विधानं, मंत्रमन्त्रार्थयुतं यूपस्य पश्चात्पुरतो वा तयोः पुनरभिमन्त्रणकथनम्, अमोक्षितस्य यूपशकलस्य निरसनं मोक्षितस्याहवनीये प्रासनं च कुर्यादिति प्रयोजनपुरःसरं समंत्रकं विधानं, होमप्रागध्वर्योर्निवेशनविधानम्, आश्रावणपूर्वकं प्रैषविधानं, वषट्कारावसाने ग्रहद्वयस्यानां होमस्य तदर्थं स्थानविशेषस्य च कथनं, शुक्रामन्थिग्रहयोर्होमौ यावन्तो तदतिरिक्तस्य विशेषाणि च कर्तव्य इति सहेतुकं निरूपणं, विशिष्टे मन्त्रप्रथमशब्दयोर्यथास्थानं विधानं, होमानन्तरं कर्तव्ययोरध्वर्योः प्रैषकथनं, प्रतिप्रस्थात्राऽध्वर्युणा च सोमस्यावनयनं कर्तव्यमिति विधानाद्वर्धुपात्राणां होमस्य मन्त्रार्थं होतृचमसेऽवनयेदिति कथनं, हविष्कानां चमसानामुन्नयनस्य सहेतुकं विधानं, होत्रकाणां याजनविधानं, प्रथमहोतृकस्य गोचमहोतृकस्य यान्यायानन्तरं द्वावध्वर्युस्तु मंत्रयेदिति विधानं, मन्त्रार्थप्रत्येकेन होत्रा शब्दमनोमस्योपस्थितिकथनं, चमसहोमानन्तरं सदोनिवेशयेदिति कथनं, मैत्रावरुणादिपरित्यागे निर्धारितकर्तृकयागसमाप्तिकथनं कारणकथनं चेत्यादि	१७-६१
२ आग्रयणग्रहः-तत्र विधास्यमानस्याग्रयणस्य प्रशंसा प्राणापानस्थानामुपांश्वादीनामाश्रममूलस्य देहात्मना स्तवनम्, उक्तावस्थाप्यास्य ग्रहस्य तत्त्वं सर्वस्मिन्वैश्यदेव्यरूपस्य ग्रहस्य ग्रहणविधानम्, उक्तस्य ग्रहणस्य सोत्पत्तिकं भूमिशत्वविधानं, विहिते ग्रहणे देवतासम्बन्धप्रदर्शनम्, एतमेव सर्वजगत्-	

विषयाः	पृष्ठाङ्काः	ग्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
कस्य ग्रहस्य सवनत्रयेऽपि ग्रहण-विधानं, पात्रान्तरगतस्य सोमरसस्य क्षयेऽस्मादेव ग्रहात्पूरणमिति समर्थन-कथनं सवनत्रयपरिसमाप्तिपर्यन्तमेतस्मा-द्ग्रहाद्धारायोजनग्रहस्य ग्रहणविधानम्, आग्रयणशब्दनिर्वचनम्, आग्रयणग्रहेऽ-प्यवर्षावाप्रदत्तस्य सोमरसस्य समर्थनं, विहिते ग्रहग्रहणे मंत्र विभज्य तस्य चतुर्धा विभागेन व्याख्यानं, ग्रहणानंतर दशापवित्रेण सह ग्रहं स्थापयित्वा हिंकु-र्यादिति कथनं, ततोऽध्वर्योर्वाग्विसर्ग-साधनभूतस्य मन्त्रस्याभिधानं, मंत्र-शेषविधानविषये मंत्रशेषं न ब्रूयादिति केषाञ्चिन्मतमभिधाय तन्मताख्याय च मंत्रशेषं ब्रूयादिति स्वमतस्थापनपूर्वकं मंत्रशेषविधानम्, उक्त-मंत्रशेषे 'सुभूताय' इत्यादिपदपदार्थ-प्रदर्शनपूर्वकं 'ब्रह्मवर्चसाय' इत्येतत्पद पठितव्यमिति परमतं दूषयित्वा न पठि-तव्यमिति स्वमतस्थिरीकरणं, गृहीतस्य सोमरसस्य मंत्रमन्त्रार्थयुक्त कारण-सहितं मध्यदेशे सादनविधानं चेत्यादि.	६२–६९	धेनुत्वेन प्रशंसनम्, अस्य ग्रहस्य सोप-पत्तिकमपुरोरुक्कं ग्रहणं कुर्यादिति प्रति-पादनं, पुरोरुक्त्वाभावेऽप्यस्य ग्रहस्य पुरोरुक्त्वमस्तीति समर्थनं, मह्ग्रहण-मनूद्य तत्र मंत्र विधाय तस्य चतुर्धा-विभागेन व्याख्यानम्, इत्थं ग्रहस्य ग्रह-णादिकं विधाय होमकाले तस्यैव सम-र्थकं विभज्य ग्रहणविधानम्, उक्तमन्त्रसा-धने विग्रहणे ग्रहस्य साधारणलक्षण दोषमुद्भाव्य तद्दोषपरिहाराय यथादेवतं-ग्रहं विगृह्णीयादिति कथनं, यथादेवत-मुक्थ्यस्य पर्यायत्रये देवताप्रतिपादक-मंत्रप्रदर्शनं, उक्तोक्थ्यपर्यायत्रये शाखा-न्तरीयमतमुपन्यस्य तन्निराकरणं चेत्यादि.	७०–७८
३ उक्थ्यग्रहः—तत्र विधास्यमानस्यो-क्थ्यग्रहस्य सूक्ष्मशरीरात्मना स्तुतिं कृत्वाऽऽयुष्ट्वं च प्रतिपाद्य सहेतुकं पृथिव्या ग्रहणाभिधानं, विहितं ग्रह-णमनूद्य तस्य संपूर्णताविधानम्, उक्थ्य-ग्रहेण सवनसन्धानप्रकारनिरूपणम्, उक्त-सवनसन्धानप्रकारो माध्यन्दिनमध्यन्दि-न्युक्थ्यविग्रहेऽपि कर्तव्य इति प्रति-पादनं, ग्रहस्यायुष्ट्वे व्यवहारोपपत्ति-कथनम्, अस्य ग्रहस्य ऋतुरूपत्वात्काम-		४ ध्रुवग्रहः—तत्र ध्रुवग्रहमायुरात्मकत्वेन विधातुं प्रस्तावः, एकस्यापि ग्रहस्य निरुक्त्यनिरुक्तिस्थानभेदाद्ग्रहद्वैविध्य-कथनं, द्विविधयोर्ध्रुववैश्वानरयोर्ग्रहयोः पूर्वं ग्रहणमिति चरकशाखिमतमनूद्य तयोरन्यतरः सोऽपि ध्रुवग्रह एव ग्रही-तव्य इति स्वमतं प्रतिपाद्य चरकशा-खिनां मतेनोभयोः पूर्वं ग्रहणे को ध्रुवः को वैश्वानरः इति जिज्ञासायां तत्प्रति-पत्तिप्रकारनिरूपणं, ग्रहस्य स्थाल्या ग्रहणमुपपादयितुमायुरात्मकत्वकथनम्, उक्तं स्थाल्या ग्रहणं पूर्णं गृह्णीयादिति विधानं, प्रकृतग्रहस्य देवतासम्बन्धप्रद-र्शनम्, उपांश्वाद्या ग्रहाः प्रातःसवने एव गृह्यन्ते तत्रैव च हूयन्ते—अयं तु ग्रहस्तृतीयसवनेऽग्निमारुतशस्त्रकाले हो-तव्य इति निरूपणम्, अग्निष्टोमस्तो-त्रावसरे स्वल्पस्यापि सोमशेषस्यानव-	

ब्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः	ब्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
स्थापनात्तदास्यावनयनप्रसक्तौ सोपपत्तिक निषेधकथन, कदा तर्हीनमवनयेदित्याशङ्कायामभिमाख्यसमनकाले ध्रुवग्रहो होतव्य इति तत्कालविधान, तदानींतनानुष्ठेयधर्मनिरूपण, तत्र मूत्रायवसेचने बाधकथन, अग्निष्टोमस्तोत्रपर्यन्त सदनस्यावश्यकर्तव्यत्वेन प्रशसन, तस्यैव पुनराख्यायिकया प्रशसन, सोपपत्तिक सकारण गृहीतस्य सोमरसस्य देशविशेषसादनविधान, उक्तयोरुपकीर्णयोरनुपकीर्णयोर्ग्रहसादनप्रदेशयोः प्रशसन, उपकीर्णे ग्रहाणां सादनाच्चतो जाता. प्रजाः कथमात्मनोऽन्येन प्रतितिष्ठन्तीति जिज्ञासाया शर्करेति निरूपणम्, अस्य ग्रहस्यापानवाय्वात्मकत्वोपपादनं, ग्रहस्य ध्रुवनामधेयप्राप्तेराख्यायिकया प्रदर्शनम्, सप्रयोजन ग्रहणमारभ्य होमपर्यन्त रक्षणविधानम्, प्रकारान्तरेण ग्रहणस्य रक्षणप्रशसन, अध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रोर्निर्गमनागमनाभ्या ग्रहस्य वत्सरूपताप्रतिपादनम्, अस्य ग्रहस्यावनयन विधाय तत्र मन्त्र विनियुज्य च तद्व्याख्यान, ग्रहग्रहणमनूद्य तत्र मन्त्रस्य विनियोजन, विहित सादनमनूद्य तत्र मन्त्रस्य विनियोजनम्, मन्त्रगतवैश्वानरपदप्रयोगोपपत्तिनिरूपण चेत्यादि.	७९–८९	होमोत्तर बहिष्पवमानार्थमध्वर्युणा तृणयोरादान प्रथम विधेयमिति निरूपणम्, अध्वर्युप्रभृतीनां बहिष्पवमान प्रति सोपपत्तिकं गमनविधानम्, यजमानेनाध्वर्युप्रभृतीनां स्पर्शन कर्तव्यमिति सोपपत्तिक विधानम्, उपात्तयोस्तृणयोरन्यतरस्य चात्वाले सप्रयोजन समन्त्रक प्रक्षेपविधानम्, अवशिष्टस्य तृणस्य विनियोगप्रदर्शन, कालविशेषेण बहिष्पवमानप्रदेशे समन्त्रक स्तोत्रोपाकरणविधानम्, प्रोक्त उपाकरणमन्त्रे पवमानस्तोत्रेषु चानावृत्तिविधान, प्रसङ्गात्पवमानव्यतिरिक्तानां स्तोत्राणामुपाकरणे सोपपत्तिकं मन्त्रान्तरप्रदर्शनम्, चात्वालप्रदेशे बहिष्पवमानस्तोत्रसम्पादनस्य कारणनिरूपणम्, प्रकृतबहिष्पवमानस्तोत्रस्य नौरूपत्व सम्पाद्य प्रशसनम्, उक्त नौरूपत्वमुपजीव्य सर्वस्मिन्यज्ञेऽपि निन्दित. परिहरणीय इति प्रतिपादन, बहिष्पवमानस्तोत्रसमाप्त्यनन्तरमध्वर्यो. कर्तव्य प्रैषमन्त्रमुत्साद्य तद्व्याख्यान, प्रथमाध्यायस्य पञ्चमब्राह्मणेविहितमाश्विनग्रहग्रहणकालविशेषमनूद्य तदुत्तरकाल यूपपरिव्ययणपशूपाकरणयोर्विधानम्, तत्रोपाकरणमन्त्रेऽभिप्रायविशेषस्य निर्देशः, आलब्धस्य पशोः सवनत्रयव्यापित्वाभिधान, प्रकृतस्य पशुद्रव्यस्य सोपपत्तिक देवतासम्बन्ध प्रदर्श्य तत्प्रसङ्गादुक्थ्यादिक्रतुना पशुक्लृप्तिप्रतिपादनं पश्वालम्भनादुपरितन सद सर्पणान्त प्रयोगमुपेक्ष्य तदनन्तर सवनीयपुरोडाशहोमस्य विधानम्, उक्तहोमप्रशंसनाय तत्प्रयोजनाभिधित्सयोपोद्घातवर्णन, प्रस-	
९ बहिष्पवमानस्तोत्रादीतिकर्तव्यता-तत्र अभिषवकाले ग्रहणकाले च स्कन्नानां सोमबिन्दूनां स्कन्दनप्रत्यवायपरिहाराय सप्रयोजन विप्रुषां होम विधाय तत्र मन्त्र विनियुज्य च तस्य चतुर्धाविभागेन व्याख्यान, वैप्रुष-			

क्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः	क्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः

ह्नालपशालम्भनसवनीयहविषां होमस्य च प्रयोजनाभिधानं, सवनीयहविषां होमकाले देवताविशेषसम्बन्धकथनम्, पुरोडाशादीनां नानात्वे कारणकथनं, उक्तानां पुरोडाशादीनां कामनाविषयत्वकथनेन तत्प्रीणितायनत्वाभिधानं, प्रमन्नान्माध्यन्दिनसवने तृतीयसवने च पयस्याया अभाव सूचयितुं तत्कारणस्य पृच्छाकरणं, पृष्टस्य कारणस्य निरूपणं, तत्र स्तोत्रपत्किम्बरूपं प्रदर्श्य हविर्भक्तेः प्रदर्शनम्, उत्कर्षं कारणमुक्त्यस्योपसंहारकरणं चेत्यादि. ९०–१०१

इति द्वितीयोऽध्यायः।

अथ तृतीयोऽध्यायः।

१ ऋतुग्रहाः—तत्र पूर्वं तावदध्वर्युः सवनीयपुरोडाशशकलमच्छावाकस्य पाणौ प्रक्षिपेदिति विधानं, पाणौ पुरोडाशशकलप्रक्षेपस्य निगदानुवचनार्थस्य च सम्प्रैषस्य कारणाभिधानम्, अच्छावाककर्तृकयागस्यानन्तरकालमृतुग्रहाणां यागविधानं, पुनरपि तस्यैव कालस्य सर्वोत्पत्तिहेतुत्वेन प्रशंसनम्, ऋतुग्रहाणां द्वादशरूपसंख्याविशेषस्य विधानं, तत्र पक्षान्तरेण त्रयोदशसंख्याकत्वमभिधाय साभिप्रायं पूर्वमुक्तो द्वादशपक्ष एवानुष्ठेय इति कथनं, ध्रुवग्रहग्रहणानन्तरं धाराया विरतत्वादुक्तसंख्याकानामृतुग्रहाणां द्रोणकलशाद्ग्रहणविधानं, सप्रयोजनं ग्रहणसाधनपात्रयोरुभयतोमुखत्वोपवर्णनं, ग्रहणानन्तरं ग्रहवत्पात्रस्य खरे सादनस्य निषेधकथनम्, ग्रहणावसरे कर्तव्याया अनुवाक्यायाः सोपपत्तिको निषेधः, सर्वेष्वपि ग्रहेषु वषट्कारानन्तरं प्राप्तस्यानुवषट्कारस्य साभिप्राय निषेधकरणं, प्रथमद्वितीययोरेकादशद्वादशयोश्च सकारणं सहग्रहणविधानम्, अध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रोः पर्यायेण कर्तव्ययोर्निष्क्रमणप्रवेशयोर्विपक्षे बाधप्रदर्शनपूर्वकं सप्रकारकं विधानं, यागकालेऽध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रोः प्रैषमन्त्राणामुत्पादनद्वारा... हेतुत्वेन प्रशंसनं, विहितानुक्रमसहितानां प्रैषमन्त्राणां प्रकारान्तरेण प्रशंसनं, होममध्ये पात्रमुखयोर्विपर्यासविधानं, ऋतुग्रहाणां मध्ये प्रथमद्वितीयग्रहयोः कर्तृमन्त्रविशिष्टं ग्रहणविधानं, चैत्रवैशाखयोर्मधुमाधवनामधेयप्राप्तेर्दर्शनं, ज्येष्ठाषाढयोः शुक्रशुचिनामधेयप्राप्तिसहितं तृतीयचतुर्थयोः यथोक्तगुणविशिष्टं ग्रहणविधानं, श्रावणभाद्रपदयोर्नभोनभस्यनामधेयप्राप्तियुतं पञ्चमषष्ठयोर्ग्रहणविधानम्, आश्विनकार्तिकयोरिषोर्जनामधेयप्राप्तियुतं सप्तमाष्टमयोर्ग्रहणविधानं, मार्गशीर्षपौषयोः सहस्सहस्यसंज्ञाप्राप्तियुतं नवमदशमयोर्ग्रहणविधानं, माघफाल्गुनयोस्तपस्तपस्यसंज्ञाप्राप्तियुतमेकादशद्वादशयोर्ग्रहणविधानं त्रयोदशस्य ग्रहणपक्षे तन्मन्त्राभिधानं, होमोत्तरमध्वर्योः प्रतिप्रस्थातुर्वा पात्रे शेषस्यावनयनं विधाय सशेषस्य भक्षार्थमाहरणविधानम्।

ऐन्द्राग्नग्रहः—तत्र कारणसहितं अनन्तिरपात्रेणैन्द्राग्नस्य ग्रहणविधानम्, ऐन्द्राग्नग्रहग्रहणस्य प्रयोजनाभिधानेन प्रशंसनं, पुनः प्रकारान्तरेण तस्यैव प्रशंसनं, विहितं ग्रहणमनूद्य तत्र मन्त्रस्य विनि-

ब्रा० विषयः	पृष्ठाङ्काः
योजन गृहीतस्य सोमरसस्य समन्त्रकं खरे सादनविधानम् । वैश्वदेवग्रहः—तत्र सार्थवादं शुक्रपात्रेण वैश्वदेवग्रहस्य ग्रहणं विधाय तदनुवादेन तन्मन्त्र विधाय च तदर्थविवरण, गृहीतस्य सोमरसस्य समन्त्रकं खरे सादनविधानं चेत्यादि.	१०२–११३
२ माध्यन्दिनसवनग्रहाः—तत्र पूर्वस्मिन् ब्राह्मणे ऋतुग्रहैन्द्राग्नवैश्वदेवग्रहा विहिताः, तत्रैन्द्राग्नवैश्वदेवयोर्होत्रा शस्त्रे शस्यमानेऽध्वर्युणा प्रतिगरः कर्तव्यः स्तोत्रमस्मिन्ब्राह्मणे कथ्यते । तत्र तावत्पूर्वं प्रतिगरशब्दस्य निर्वचन, प्राङ्मासीनमध्वर्युं प्रति शस्त्रमुपक्रमेतेति कथन, प्रसङ्गात्स्तोत्रशस्त्रयो पौर्वापर्यमुपजीव्य शस्त्रशब्दस्य निर्वचन, प्रतिगरावसरेऽध्वर्योः पर्यावृत्तिविधान, प्रतिगरेऽध्वर्योः पराक्त्वे वाच दर्शयित्वोक्तायाः पर्यावृत्तेर्दृढीकरण, विहितस्य प्रतिगरस्य छन्दःसम्बन्धिरूपेण प्रशंसन, सकारण प्रतिगरोच्चारणस्यावसानलक्षणकालविधानं, प्रसङ्गात्प्रात सवनादीनां क्रमेण गायत्रत्रैष्टुभजागतत्वानि प्रदर्श्य सवनत्रयेऽपि प्रतिगरे विशेषविवक्षया प्रस्तावकरण, प्रकृते प्रतिगरसवनत्रयेऽपि विशेषकथन, प्रोक्तस्य प्रतिगरस्य कालप्रदर्शन, प्रतिगरस्य स्वरूपविधान, प्रतिगरे केषाञ्चिच्छाखिनां सोपपत्तिक मतमनूद्य तन्निराकृत्य स्वमतनिर्धार च तन्निगमनं चेति.	११३–११८
३ शुक्रामन्थ्यादिग्रहाः—तत्र उक्थ्यग्रहीन्त प्रात सवन संस्थाप्य माध्यन्दिनसवनाय सोमाभिषवस्य विधानं, ततः शुक्रादिग्रहाणां ग्रहणस्य क्रमेण विधानम्, उक्थ्यमरुत्वतीययोः पौर्वापर्ये शाखान्तरमतमनूद्य निराकरणपूर्वक स्वमतस्य स्थापनं, सम्भूय पञ्चानां ग्रहाणां ग्रहणमनूद्य तत्प्रशंसनं, मरुत्वतीयानां ग्रहणमनूद्य कारणाभिधानम्, ग्रहाणां मरुदर्थकत्वात्तस्य एव ग्रहणप्रसक्तौ तत्सहितायेन्द्राय गृह्णीयादिति विधानं, कारणान्तरोपन्यासेनोक्तार्थस्य दृढीकरण, प्रकृतग्रहाणामृतुपात्राभ्यां ग्रहणविधाने, क्रमेण ग्रहाणां ग्रहणसादनमन्त्राभिधान, तदर्थविवरण च, मरुत्वतीयग्रहानन्तरं माहेन्द्र ग्रहं विधाय तस्य पापनिरसनहेतुत्वेन प्रशंसन, पुनरपि तस्यैव माहेन्द्रग्रहस्य यजमानसम्बन्धिग्रहत्वहेतुत्वेन प्रशंसनं, विहितं ग्रहणमनूद्य तत्र शुक्रपात्र विधाय मन्त्र च विनियुज्य तद्व्याख्यान, माहेन्द्रग्रहे पृष्ठस्तोत्रोपाकरणानन्तरमध्वर्योः प्रैषरूपाया वाच उत्पादन, स च प्रैषस्तृतीयसवनार्थ इति व्याख्यान, माध्यन्दिनसवने तृतीयसवनार्थाभिषवादिसम्पादनार्थस्य प्रैषस्य प्रयोजननिरूपणं चेति.	११८–१२९
४ दक्षिणादानं—तत्र पूर्वं प्रयोजनमुक्त्वा प्रसङ्गाद्दक्षिणापदनिरुक्तिं चाभिधाय दक्षिणादानविधान, प्रसङ्गाद्धविर्यज्ञे दक्षिणाकल्पं प्रदर्श्य प्रकृते सोमयागे दक्षिणाकल्पनिकथन, सोपपत्तिक शतदक्षिणत्वेन यज्ञस्य समृद्धिनिरूपणम्, उत्तमत्वाधा न्यूनत्वेनार्त्विज्यं न कुर्यादिति निषेधकथन, विहितदक्षिणायाः	

ना० विषयाः	पृष्ठाङ्काः	ना० विषयः	पृष्ठाङ्काः
प्रकारान्तरेण प्रशंसनम्, उक्ताया दक्षिणाया. सहोपूर्वाविसर्जनमन्त्रविधान, सकारण शाखाभिहिरण्यबन्धनमन्त्रविशेषसहित दाक्षिणहोमविधानं, विहिते गार्हपत्याधिकरणकहोमे मन्त्रो विधाय तरो:छन्दःप्रयोजनसहित निर्देशं कृत्वा तदर्थविवरणे,. विकल्पेनैकाहुतिकस्य द्व्याहुतिकस्य वा आग्नीध्रहोमस्य विधान, विहिते होमे प्रथमाहुतौ मन्त्र विधाय द्वितीयाहुतेर्नैमित्तिकत्वमुप- वर्ण्य च तस्याः कर्तव्यपक्षे मन्त्र विधाय छन्दूतवाजसन्दप्रयोजन तत्पर्यनिधानं, सेनिकर्तव्यताक समन्त्रक दक्षिणार्पाणां गवामभिमन्त्रणविधानं तत्र मन्त्रस्य चतुर्धाविभागेन व्याख्यानं च, मन्त्रतत्तात्पर्यसहितं सदोगमनविधानं, समन्त्रकं सदस्यैः सह सदः प्रेषणविधाने, मन्त्रमन्त्रार्थयुत सहिरण्यमाग्नीध्रंप्रति गमनविधानम्, उपसदनानन्तरं मन्त्रमन्त्रार्थयुतमग्नीधे हिरण्यदानविधान, दक्षिणादाने आग्नीध्रस्य प्राथमिकत्वे कारणोपन्यासः, आग्नीध्राय हिरण्यं दत्वा तत आत्रेयाय हिरण्यं दद्यादिति विधान, आत्रेयाय हिरण्यदाने हेतुनिरूपणं, ततो ब्रह्मादिभ्यः सप्रकारकं क्रमेण दक्षिणादानविधानं, दक्षिणादानानन्तरं महत्वदुमहस्यानुवाक्या- सम्प्रैषविधानम्, उक्तसम्प्रैषोच्चारणान्तरं न दद्यादित्यर्थविधाविन्याख्यायिका, विहितशतदक्षिणातिरिक्तानां चतुर्णां द्रव्याणां प्रयोजनाभिधानपूर्वकप्रति- विशेषेषु दानविधानं, क्रमशो विहितानां हिरण्यादीनां चतुर्णां प्रतिग्रहमन्त्राणां प्रदर्शन, हिरण्यादिदानानन्तरं मन्त्यादिदानस्य विधानम्, इच्छया दत्तस्य वस्तुनः प्रतिग्रहमन्त्रमभिधाय तस्य प्रश्नोत्तररूपार्थव्याभिधानं च, प्रतिग्रहमन्त्रेषु तत्तद्देवतावाचकपदोच्चारणस्य प्रयोजनाभिधानम्, अस्मिन्विषये देवतापदं नोच्चरेदिति केषाञ्चिन्मतनिरूपणं चेत्यादि.	१२७-१४२		
५ तृतीयसवनग्रहाः—तत्र प्रथममादित्यग्रहः—तृतीयसवनादावादित्यग्रहस्य विधानुपूर्वीप्रदर्शनः, प्रकृतादित्यग्रहोपयोगिन्याख्यायिका, तत्र द्विदेवत्यानामनुवषट्कारं दर्शयितुं द्विदेवत्ययागकाले तदुपयुक्तप्रयोगकथनं, प्रतिप्रस्थातृकृतया द्वितीयाहुत्या द्विदेवत्यानामनुवषट्कारसिद्धिकथनमुक्तहोमस्योत्तरार्द्धदेशकथनं, विहितस्य प्रतिनिग्रहणस्य द्विदेवत्यसंस्त्रावस्यैवादित्योपादकत्वेन च प्रशंसनं, सप्रयोजनं समन्त्रकं द्विदेवत्यग्रहे यागादनन्तरमादित्यपात्रेणादित्यस्थाल्याऽऽच्छादनविधानं, विहिते काले ग्रहस्य ग्रहणा प्रागनुष्ठेयानुष्ठानविशेषस्य विधानं, समन्त्रकं ग्रहणविधानं, तत्र मन्त्रान्ते "उपयामगृहीतोऽसि" इति शेषो न वक्तव्य इति सकारणं विशेषकरणम्, उक्तमन्त्रविशिष्टग्रहणानन्तरं पात्रमपगृह्य पुनश्च समन्त्रकं ग्रहणविधानम्, दधिग्रहः—तत्र गृहीते सोमरसे सार्पिषादं दधिग्रहणविधानं,दधिग्रहस्य स्थानविषये केषाञ्चिन्मतमुक्त्वा स्वमतस्य स्थापनम्, आदित्यग्रहस्य सम्पूर्णताहेतुत्वेन प्रशसनं, विहिते दधिग्रहणे मन्त्रस्य			

ब्रा० विषयाः पृष्ठाङ्काः

विनियोजन, आदित्यग्रहस्योपांशुसवना-ख्येन ग्राव्णाऽऽलोडनविधानं, ग्रहान्तरसाधारण्येन ग्रहणानन्तरं प्राप्तस्य दशापवित्रेण मार्जनस्य सप्रयोजनं निषेधकरणम्, उपांशुसवनेन ग्रहस्य विहितं मेक्षणमनूद्य तत्र मन्त्रस्य विनियोजनं, ग्रहणानन्तरं कर्तव्यकथनं, द्वारपिधानापनयनानन्तरं निष्क्रमणादिकस्य विधानम, अध्वर्योः प्रैषमुत्पाद्य कालविशिष्टस्य होमस्य विधानं, ग्रहान्तरसाधारण्येन प्राप्तस्यानुवषट्कारस्य निषेधः, यथावत्प्रतिप्रस्थात्रे विशेषप्रदानकथनम्, आदित्यग्रहग्रहणानन्तरं हविर्धानगमनपूर्वकमाग्रयणस्य ग्रहणप्रकारविधानं, धारावत्पूतभृदाद्ग्रहणस्य प्रशंसनम्, आग्रयणस्य ग्रहणे प्रतिप्रस्थात्रुक्त ससवासेचनमादित्यग्रहस्यानुवषट्कारलाभहेतुत्वेन प्रशस्य पुनः प्रकारान्तरेणापि तस्य प्रशंसनं चेत्यादि. १४२-१५२

इति तृतीयोऽध्यायः ।

अथ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ सावित्रग्रहः—तत्र सावित्रं ग्रहं विधाय तस्य मनस्त्वप्राणत्वरूपेणाभिध्यानं, सोपपत्तिक सोमयज्ञस्य प्रतिसवनं सवनस्वरूपेण विभावनं, तदर्थं तृतीयसवने सवितुः सर्वर्तुरूपत्वात्तत्सम्बन्धात्सावित्रग्रहस्यापि ऋतुग्रहसम्पत्तिकत्वप्रदर्शनं, सकारणं सावित्रग्रहस्योपांशुपात्रेण वाऽन्तर्यामपात्रेण वा ग्रहणविधानं, पुनरुपपत्तिं तस्य सार्यवाद्माग्रयणाद्ग्रहणविधानं, विहिते ग्रहणे मन्त्रस्य विनियोजनं, गृहीतस्य सोमरसस्य खरे सादनं न विधेयमिति सकारणं निषेधकथनम्, अनुवषट्कारवर्ज्यं आश्रावणादीतिकर्तव्यतासहितं होमविधानम् ।

वैश्वदेवग्रहः—तत्र अभक्षितेन पात्रेण वैश्वदेवग्रहग्रहणविधानं, वैश्वदेवग्रहस्य मनोरूपस्य सवितुः कृतानुकरानुवर्तमत्वेन प्राणोदानत्वेन च प्रशंसनं, प्रमगातृतीयसवनस्य वैश्वदेवत्वमभिधाय वैश्वदेवग्रहस्य काश्यपश्रुतसामसम्बन्धप्रदर्शनं, तस्य सार्थवादपूतभृतो ग्रहणविधानं सोपपत्तिकमपुरोरुक्तया ग्रहणविधानं च, विहितं ग्रहणमनूद्य तत्र मन्त्रस्य विनियोजनं, गृहीतस्य सोमस्य खरे सादनविधानं, होत्रा वैश्वदेवशस्त्रे शस्यमाने द्विदेवत्यपात्राणां विमोक्षणं विधेयमिति कथनं, तत्र कारणाद्युपन्यासश्चेति १५४-१६०

२ सौम्यग्रहः—तत्र सौम्यस्य चरोः सोपपत्तिकं प्रचरणविधानं, सौम्यस्य चरोर्देवपित्रोरुभयोर्हविष्ट्वमुक्त्वा तन्निमित्तककलहनिवारणाय तस्य वैश्वदेव्ये तृतीयसवनेऽनुवाक्यावर्जं प्रचरणविधानं, प्राक्पश्चादुभयतोऽन्यतरतो वाऽऽज्येन परियजनसहितस्य सधर्मकस्य सौम्यस्य चरोर्होमविधानम् ।

पात्नीवतग्रहः—तत्र पूर्वं प्रचरण्या स्रुचा चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वाऽध्वर्यो शालाकैरेभोपकीर्णे यथापूर्वं धिष्ण्यानां व्याघारणविधानं, तदैव प्रतिप्रस्थातुः पात्नीवतग्रहस्य ग्रहणविधानं तत्साधनत्वेन यदि सावित्रो ग्रह उपांशुपात्रेण गृहीतश्चेदन्तर्यामपात्रेण ग्रहणं यदि सावित्रो ग्रह अन्तर्यामपात्रेण गृहीतश्चेदुपांशुपात्रेण ग्रहणं चेति व्यवस्थित-

क्रा० विषयः — पृष्ठाङ्काः

विभागदापात्रस्य विधान, तदनि ग्रहणम-पुरोरुक्तया कर्तव्यमिति विधान, विहिते ग्रहणमनूद्य तत्र मन्त्रस्य विनियोजन, सार्थवाद प्रवर्ग्यविशेषाश्येन पार्नीवतग्रहस्य ग्रहणकरण (मिश्रणकरण) कथन, प्रनगार्त्त्वीया त्रिष्टुभस्य धनस्य वा षड्विंशस्य स्त्रीनस्य दाक्षायणीधरवीसवर्णनम्, उक्ते ग्रहणे मन्त्राभिधान, सार्थवाद सर्पेण सत्समेक लम्नक सपर्क च पार्नीवतग्रहहोमविधान तत्र प्रैषे वक्यादिसोमसम्यासु विशेषाभिधान चेत्यादि १६०–१६६

३ हारियोजनग्रहः—तत्र हारियोजनग्रहविधानिरुपाख्यानिका, हारियोजनग्रहस्यातिरिक्तत्वप्रतिपादनं, सकारणं द्रोणकलशेऽपुरोरुक्तया ग्रहणविधान, विहिते ग्रहणे मंत्रस्य विनियोजन, गृहीते सोमरसे समंत्रक धानानामावापविधानं, सकारण सवर्मस्तुनेतुर्हारियोजनग्रहहोमविधानं, भक्षार्थं धानानां विभज्य ग्रहणविधानम्, अत्र द्रोणकलशभक्षविषये हेतुरेव भक्ष इत्येकीयमतमनूद्य तन्निरस्य च सर्वैर्भक्ष्यं मध्य इत्यस्य स्वमतस्य प्रतिपादनं, सर्वैश्चभक्षितेक धानानां समंत्रकं प्राशनमुख्यमध्यक्षमानं कृत्वा तासां सकारणमुत्तरवेदावेव निवपनविधान, सार्थवाद दुर्गपात्राणां समभिमर्शनं विधाय तत्र मन्त्रं विनियुज्य च दुर्गपात्रस्याभिमर्शैर्मुखोपस्पर्शनविधानं चेति. १६७–१७२

४ समिष्टयजुः—तत्र ज्योतिष्टोमाङ्गभूतानां समिष्टयजुःसंज्ञकानां होमानामवो नवसंख्याविशिष्टः सोमपथिकोत्पत्तिविधिः, समिष्टयजुःशब्दनिर्वचनम्, एतेषां नवानां समिष्टयजुर्होमानां मध्ये प्रथमस्य त्रिकस्य यजमानाश्रयत्वं, द्वितीयस्य त्रिकस्य देवताभिसर्जनरूपत्वम् तृतीयस्य त्रिकस्य यज्ञप्रतिष्ठापन ऐवेतैरवोजननिरूपणं, विहितेषु समिष्टयजुर्होमेषु कर्त्तिकविधानस्थानसहितानां मन्त्राणां विनियोगप्रदर्शनं चेत्यादि. १७२–१७६

५ अवभृथस्नानं—तत्रादाववभृथस्नानस्य सकारणमुद्दिश्यापोऽभ्यवहरणस्य च विधान प्रसङ्गादवभृथशब्दनिर्वचनं च, समिष्टयजुरन्ते बर्हिर्होमाग्निप्राक्सोमभक्षिनो वर्तमानस्य चमसाध्वर्युरवगतानामप्यवबालम्भनं निनयनविधानं, कृष्णविषाणाया मेखलायाश्चात्वाले प्रासनविधानं, विहिते प्रासने सोपपत्तिकं मंत्रस्य विनियोजनम्, अध्वर्योर्यजमानाय "उरुं हि" इति मन्त्रस्य वाचनकथनं, तथा प्रस्तोत्रे सप्रयोजनसामगानप्रैषदानकथनं, तच्च सामाभ्यामभिधानस्याप्यवभृथि गेयमिति प्रतिपादनं तत्सामसंप्रदर्शनं च, स्वस्थानानामेषां मध्ये यत्र स्थिरा आप स्तत्रैव उदङ् निष्क्रम्य जघनेन चात्वालमित्याद्युक्तप्रकारकसंचरणमार्गेण सर्वेषां गमनविधानम्, अध्वर्योरपोऽभ्यवक्रमणे यजमानाय "नमो वरुणाय" इति मंत्रस्य वाचनकथनम्, अपस्ववतरणानन्तरं चतुर्गृहीतेनाज्येन समिद्वर्जकं समंत्रकं सप्रयोजनमनीकवत्याज्याहुतिहोमविधान, चतुर्गृहीतेन जौहवेनाज्येन सकारणमनवर्हिषां चतुर्णां प्रयाजानामनुष्ठानविधानं, प्रयाजान्तरं

ब्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः

प्रधानो वारुणयागस्तत्र तस्य वारुणस्यैककपालस्य पुरोडाशस्योत्पत्तिविधिकथनं, सेतिकर्तव्यताकः प्रधानो वारुणयागः तत्र धर्मेषु अवयतोऽनुवाचनमिति विशेषकथनं, सेतिकर्तव्यताकः सौविष्टकृदाग्निवरुणो यागो धर्मकृतोऽवयतोऽनुवाचनविशेषश्चेति कथनम्, अवभृथेष्टौ षडाहुतिपक्षमभिधाय तस्यर्तुसंवत्सरसम्पत्त्योपपादनं तथा दशाहुतिपक्षमभिधाय विराडात्मसम्पत्त्योपपादनम्, अनयोः पक्षयोःक्रमादादित्यानामाङ्गिरसानां च मार्गत्वमुपवर्ण्य यजमानेच्छयाऽन्यतरःपक्षोऽनुष्ठेय इति निरूपणं, सार्थवादं ऋजीषकुम्भस्य समन्त्रकं सहेतुकं जले प्लावनविधानम्, आप्लावितं कुम्भं जले विसृज्य यजमानकर्तृकं समन्त्रकं सहेतुकं तदुपस्थानविधानम्, अध्वर्योर्ऋजीषकुम्भस्य समन्त्रकं सहेतुकं जलस्यान्तर्मज्जनकरणविधानं, स्नानमन्त्रोऽन्यपृष्ठप्रधावनमन्यद्वासः परिधानं स्नानफलं गमनोपदिष्टसदमार्गेण पुनरेत्य यजमानस्याहवनीये समन्त्रकं समिधोऽभ्याधानं तत्प्रयोजनं चेत्यादि शेषावश्यककर्मविधानं चेति. १७७–१८९

इति चतुर्थोऽध्यायः ।

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ उदयनीयेष्टिः—तस्याम्प्रधानभूतस्यादित्यस्य चरोरुत्पत्तिविधिः, औदयनीयमितिकर्तव्यताजातं सर्वं प्रायणीयवत्कर्तव्यमितिप्रतिपादनाय प्रायणीयेतिहासस्येहातिदेशः, प्रायणीयोदयनययोर्द्वयोः प्रयोजनकथनं, प्रायणीयोदयनीययोः सकारणं देवताक्रमनिरूपणं चेति.

अनुबन्ध्यायागः- तत्र प्रधानभूताया मैत्रावरुण्याया वशाया अनुबन्ध्याया उत्पत्तिविधिः, उक्तस्यानुबन्ध्यायागस्य समिष्टयजुषामन्ते कर्तव्यतया चोदितत्वात्सवनीयादन्यपशुसन्नयागत्वस्य निरूपणम्, अनुबन्ध्याया वशाया मैत्रावरुणीयत्वे कारणप्रदर्शनम्, मैत्रावरुण्यावशायागस्य प्रयोजनकथनम्, मैत्रावरुण्याया वशाया उत्पत्तिं वर्णयितुं कारणोपन्यसनं, तत्प्रसङ्गेनाङ्गारेभ्योऽङ्गिरसां तदन्वयपशूनां पशुष्वपि परिशिष्टादमुष्यो गर्दभस्य परिशिष्टाद्रसान्मैत्रावरुण्यावशायाश्चोत्पत्तिमभिधाय तस्या अन्त्यत्वे कारणाभिधानम् वशाया गोभावे उक्षवशाम्यादानकथनं च, ततो वैश्वदेव्यावशायास्तदनन्तरं बार्हस्पत्या वशायाश्चोत्पत्तिवर्णनं तत्र बार्हस्पत्या वशाया अन्त्यत्वे कारणोपवर्णनं च, ये संवत्सरं तदधिककालं वा सहस्रदक्षिणाकं तदधिकदक्षिणाकं वा दीर्घसत्रं गवामयनादिकमासीरन्नैरके दीर्घसत्रे एतासांसर्वासां मैत्रावरुणीवैश्वदेवीबार्हस्पतीनां वशानामुत्पत्तिक्रमेणाऽलम्भो विधेय इति निरूपणं चेति.

उदवसानीयेष्टिः—तत्रोदवसानीयेष्टेरुत्पत्तिविधिमभिधाय तत्प्रधानभूतस्याग्नेयस्य पञ्चकपालस्य पुरोडाशस्य सार्थवादं विधानं पञ्चकपालत्वे कारणनिरूपणं च, अस्यामिष्टौ हिरण्यमनड्वान्वा दक्षिणां दद्यादिति सकारणं विधानम्, अथवोदवसानीयास्थाने पशुमन्तुगृहीतेनाज्येन वैष्णव्यर्चाऽऽहुतिर्होतव्येति सोपपत्तिकं विधानम्,

क्रा० विषयाः पृष्ठाङ्काः

अथाग्नि पक्षे पङ्क्तिविच्छन्दस्सुमारेण दक्षिणाग्निना दर्शादिनि सहेतुक विधानम्, उदयनान्तेष्टेरन्यस्यापि आदुरारम्भे वा सायमग्निहोत्रहोमविधानं स्वकाले एव प्रातरग्निहोत्रहोमविधानं चेत्यादि. १८७-१९२

२ अनुबन्ध्याप्रायश्चित्तं-तत्र वशाया आलम्भनादिकर्मविधानानन्तरं कर्तव्यता-दुष्टानानन्तरं गर्भान्वेषणनिदानकथनम्, अन्वेषणोत्तरं यदि गर्भो न लभ्यते तदा न कापि प्रायश्चित्तिः यदि च लभ्यते तदैषा प्रायश्चित्तिः कर्तव्येति निरूपणम्, गर्भस्य लाभे तद्विनाशरूप दोष निरूप्य तत्परिहारार्थं कल्पनकरणस्य दान-कथनं, वपाप्रचरणं विधाय अध्वर्युयज-मानयोः पुनरागमनविधानम्, तदुत्तर-मन्तर्वर्तिनीनिरूढार्थकस्य प्रैषस्य दा-नस्य विधानम्, निरूढ्यागस्य गर्भस्य समन्त्रकं मन्त्रार्थयुतं चाभिमन्त्रणविधा-नम्, समन्त्रकं गर्भस्मिन्नुदरगुरुत्वं प्राक्तनपुनर्वदनग्रहणकथनं च, अवदानानां मेधस्य च पुनराहरणं कृत्वा गर्भं चोर्ध्वविनाविद्य पशुश्रपण-स्य पार्श्वतो विधानं, ततोऽध्वर्योः सैनिकर्तव्यताकं वसावदानहोमविधानं तदनु प्रतिप्रस्थातुः सैनिकर्तव्यताकं मेधहोमविधानं च, उक्तं मेधहोमे मंत्रं विनियुज्य व्याख्याय च तस्मिन्मन्त्रे पुनर्वृष्ट्यादिलिङ्गस्य ज्ञानज्ञाने च उद्धारकारवर्णनम्, अध्वर्योः सैनिकर्तव्य-ताकं वानस्पत्यस्य स्विष्टकृद्यागस्य विधानं तदनु प्रतिप्रस्थातुः सैनिकर्त-व्यताकं सर्वस्य मेधस्य होमविधानं च, उक्ते मेधहोमे मन्त्रं विनियुज्य तदभि-प्रायकथनं च, स्विष्टकृदन्तस्य गर्भो-दरस्य सहेतुकं कृत्वे आरण्यकस्मृ-वास्यग्रहणमुक्तं योनिरिण कुर्यादिति प्रतिपत्तौ पक्षद्वयं कथयि-त्वा लोकव्यवहारमपि दर्शयित्वा चान्ते पशुश्रपणे चाग्निबेऽग्नौ मरुत्स्वदिश-मुद्दुह्यादिति सोपपत्तिकेन चतुर्थपक्षेण प्रतिपादनम्, होमाभिके चतुर्थपक्षे होमावसरं होमप्रकारं चाभिधाय मन्त्र च विनियुज्य मन्त्रान्ते स्वाहाकारो न प्रयोक्तव्य इति शाखिप्रायं निरूप्य दुलस्य गर्भस्य समन्त्रकमङ्गारैरभ्यूहन-विधानं चेत्यादि. १९३-१९८

ज्योतिष्टोमः ।

३ षोडशीग्रहः-तत्र ज्योतिष्टोमे एव षोडशिग्रहस्य काम्य विधानं तदर्थमिति-हासोपन्यासश्च, षोडशिग्रहस्य छन्दःकरणं फलविधिश्च एतस्य षोडशिग्रहस्यानुष्टुप्छन्दस्कता हरिव-त्त्वं मधुमत्ता पांचवे सोभाग्येकं-ग्रहणविधानं, विहिते ग्रहे प्रातःसवने आग्रयणानन्तरेऽर्थं वा माध्यन्दिन-सवने आग्रयणानन्तरेल्यं वा काले विधाय वैकल्पिके ग्रहणभावनमूलमं-त्रयविधानं, मत्प्रोक्तं कालविशिष्टस्य षोडशिग्रहस्योत्तमस्येतत्करणाद्युत्तमनमो-विधानं चेति. १९९-२०२

अथ दृष्टथः षष्ठो, विश्वजिद्दे-वादश्च ।

४ अतिग्राह्यग्रहाः-तत्र दृष्टं दृष्टयं षष्ठे विश्वजिति चातिग्राह्यग्रहविधानमिन्द्रा-ग्न्यादिना, अतिग्राह्यशब्दनिर्वचनम्, अतिग्राह्यग्रहाणां ग्रहणे समुचितस्य फल-

ब्रा० विषयाः — पृष्ठाङ्काः

विधानं त्रयाणामपि तेषां प्रत्येकं प्रातिस्विकफलप्रदर्शनं च प्रातःसवने आग्रयणग्रहग्रहणानन्तरं वा माध्यन्दिनसवने उक्थ्यग्रहग्रहणानन्तरं वोपाकरिष्यन्नुतथ्यतोऽतिग्राह्यग्रहान्गृह्णीयादिति सकारणं पक्षपक्षान्तरेण तेषां ग्रहणावसरत्रयं विधायोक्तेषु पक्षेषु प्रथमपक्षस्यैव निगमनं, गृहीतानामेषामतिग्राह्यग्रहाणां माहेन्द्रग्रहहोमादनन्तरं सोपपत्तिकं होमकरणविधानं, क्रमेण तेषां विहिते ग्रहणे मन्त्रत्रयस्य विनियोजनं, यजमानस्य तेषां सप्रयोजनं भक्षणविधानं, पृष्ठ्ये षडहे यागे तानतिग्राह्यग्रहान् पूर्वे त्र्यहेऽन्वहमेकैकं गृह्णीयादथवोत्तरेऽन्वहमेकैकं गृह्णीयादिति पक्षद्वयमुक्त्वा तन्मध्ये द्वितीयं पक्षं निषिध्य प्रथमपक्षं च सिद्धान्तीकृत्य पुनः यद्युभयत्र एव जिघृक्षा तदा पूर्वे उत्तरे च त्र्यहेऽर्थादुभयत्र गृह्णीयादिति तेषां ग्रहणप्रकारकथनम्, सर्वपृष्ठे विश्वजिति त्वेतेषां यथानुपूर्व्यां एकाहे एव ग्रहणविधानं चेति, २०३–२०६

इति पृष्ठ्यः षडहो, विश्वजिदेकाहश्च ।

५ यज्ञात्मकस्य प्रजापतेरुपांश्वन्तर्यामादिभ्य प्रदेशेभ्योऽजाविमनुष्यादयः प्रजाः प्रजायन्ते तेषां च पात्राणां पौनःपुन्येन प्रयोगात्ताः प्रजा अपि पौनःपुन्येन प्रजायन्ते यदा यदा चान्ते प्राजापत्यात्मकाद्यज्ञात्सलेशो यदन्ततो हारियोजनो भवति स तदेताः प्रजाः पालयितुमभिजिघ्रति । उपांशुपात्रस्यासादनेनैव सर्वाः प्रजाः प्रजायन्ते इत्यादिरूपेण सप्रकारकेणार्थवादेन यज्ञसमृद्धेरुपपादनमित्यादि २०७–२१०

६ अवकाशमन्त्राः—तत्र ज्योतिष्टोमे एवाश्विनग्रहग्रहणोत्तरमध्वर्युर्ग्रहणक्रमाद्यजमानेनोपांश्वादीन्ग्रहानवेक्षयति प्रतिग्रहं " प्राणाय मे " इत्याद्यवकाशमन्त्राणां प्रतिमन्त्रं यजमानाय वाचनदानपूर्वकमिति सप्रकारकमवकाशमन्त्रवाचनविधानं, ततो यजमानस्यान्वङ्गमाशिषो " भूर्भुवः स्वः " इति मन्त्रेणानुशासनं, एतद्वावकाशमन्त्रवाचनं ज्ञातप्रियानूचानान्यतमाय यजमानाय कर्तव्यं नान्यस्मै इति नियमनं चेति २१०–२१२

७ ज्योतिष्टौमिकं प्रायश्चित्तं—तत्र पूर्वं चतुस्त्रिंशतो मन्त्रविशेषाणां व्याहृतित्वमुपपाद्य तेषां प्रायश्चित्तार्थत्वोपपादनं, घर्मदुहो गोर्मरणेऽदोहे चान्यां गामुपसङ्क्रामन्त्येत्यादिप्रकारसहितं व्याहृतिभिश्चतुस्त्रिंशदाज्याहुतिहोमात्मकं प्रायश्चित्तं कुर्यादिति प्रतिपादनं, सोमयागे यत्र कुत्रापि कर्मणि सोमांशोः सोमाङ्गस्य वोपपाते परमेष्ठ्यादिचतुस्त्रिंशदाहुतीनां मध्ये ब्रह्मणा सकृद्गृहीतेनाज्येन तत्तद्देवस्यैकैका कालाहुतिराहवनीये होतव्या हुतासु त्वाग्नीध्रीये होतव्येति सौमिकाङ्गानुपपातप्रायश्चित्तविधानं, सोमेऽभिषुतस्य सोमरसस्य स्कन्दने स्कन्नमद्भिरुपनिनीय वैष्णववारुण्यर्चाऽभिमृशेदिति सोपपत्तिकं सौमिकहविःस्कन्दनप्रायश्चित्तविधानम्, उक्ते प्रायश्चित्ते स्कन्नमद्भिरनुपनिनीय केवलं तत्स्कन्नं ' देवान्दिवम् ' इति मन्त्रेणाभिमृशेदेवेति पक्षान्तरविधानम्, उक्तासु कालाहुतिषु ताभिः सहैव यजमानाय ' यज्ञस्य

क्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
दोहः ' इति मन्त्रस्य सोमरक्षिकं वाचनविधानं चेति.	२१३–२१७
इति प्रायश्चित्तम् ।	
८ गर्गत्रिरात्रमहीनम्—तत्रादौ प्रकारक सहस्रा गोसनिरेचनविधानम्, अतिरेचनीयाया गो परिच्छेदार्थं त्रिरूपारोहिण्युपश्लाघ्यप्रवर्तीति विशेषणचतुष्टयानिधानम्, दक्षिणानयनकाले आरोह इति अस्याः साहस्रा गोरितराभ्यस्तस्मिन्नहनि नीयमानाभ्यो गोभ्यः पूर्वं वाऽन्येऽह्नि पश्चाद्विनियमविधानं, ततोऽस्यै सहस्रे गवे सप्रकारकं सम्बोधनं समन्त्रं द्रोणकलशस्यावघ्रापणविधानम्, अस्याः साहस्रा गोर्दक्षिणे कर्णे यजमानकर्तृकं ' इडेरन्ते ' इतिमन्त्रस्य जपविधानं तत्र मन्त्रे ' ब्रूतात् ' इत्यस्य स्थाने ' वोचः ' इति विपरिणामेनेति विधानं च, तदनन्तरमस्याः सहस्रा गोर्विमोचनं विधाय तस्याः स्वच्छन्दगमनेन यजमानाय फलोत्पत्तिविधानकथनं, अनुबन्ध्यानाहोमोत्तरमुदवसानीयायां वा होत्रादिभ्यः सोमपरिकं गोसहस्रदक्षिणादानविधानं तद्विभजनप्रकारकथनं च तत्प्रकारेण दक्षिणां विभज्य दाने फलकथनं चेति.	२१८–२२३
इति गर्गत्रिरात्रम् ।	
९ व्यूढद्वादशाहः—तत्र प्रथमं व्यूढद्वादशाहस्योत्पत्तिविधिः, अध्वर्योर्ग्रहव्यूहनं विधाय हेतुकथनं च छन्दोव्यूहनविधानं तत्रापि पूर्वस्मिंस्त्र्यहे सन्तुच्छन्दस्त्वमर्यादेन्द्रवायवाग्रं ग्रहग्रहणविधानं, चतुर्थपञ्चमयोः शुक्राग्रत्वमाग्रयणाग्रत्वं—षष्ठसप्तमयोः शुक्राग्रत्वं—पञ्चमाष्टमयोरैन्द्रवायवाग्रत्वं—तथा पूर्वोक्तं त्र्यहमाग्रायणे शुक्राग्रमनयोः स्वस्वस्थानेनासादने किन्तु परिमार्जनप्रभृति कृत्वा प्राङ्गे काले आसादनं विधाय तदपनयने यस्य द्विद्वारो विहितस्तेषां वर्तितेषां तद्विस्तृत्यैवासादननिति विशेषप्रकारविधानम्, अनयोर्मूलाभ्युदयनोदनासादनं चेत्यादि.	२२६–२२८
इति व्यूढद्वादशाहः ।	
१० प्रकान्ते ज्योतिष्टोमे प्राक्ने यैतने वा यदि सोमोऽत्यनश्येत्तदा सोमान्वेषणविधानपूर्वकं पूर्वपूर्वलाभे उत्तरोत्तरपानाद्भिन्नातलगुण्यरवेन्द्रलक्षणिकादनाम्नायदूर्वाहरितकुशानां प्रतिनिधीनां सकारणमभिधानविधानं, प्रतिनिध्यनुष्ठाने एकस्या एव गोर्दक्षिणात्वेन विधानम्, अवभृथान्ते एव प्रक्रान्तयज्ञं समाप्य पुनर्दीक्षां गृहीत्वाऽऽनुष्ठितक्रमेण पुनर्वितेनैव सोमाहरणे पुनर्यज्ञरूपप्रायश्चित्तविधानं, द्रोणकलशस्तनविनैकधनादिकलशाभेदे वैतिकर्तव्यताकं प्रायश्चित्तविधानं, तत्रापि दक्षिणादानाद्भ्रष्टदोषकल्पने पूर्ववत्पुनर्यज्ञरूपं प्रायश्चित्तविधानं ज्योतिष्टोमिकात्यग्निष्टोमादिसंस्थासु सोमातिरेके प्रायश्चित्तविधानं चेति.	२२८–२३१
इति पञ्चमोऽध्यायः ।	

अथ षष्ठोऽध्यायः ।

क्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
१–अंशुग्रहः—तत्र अंशुग्रहस्यादित्यदेवत्या प्राजापत्यत्वस्याऽऽग्रयणविभूततया सर्वतनूत्कृष्टताय सर्वकाले सोमातिरेके पशुः शुक्लौदुम्बरेण पात्रे-	

ब्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
णांशुग्रहग्रहणविधानम्, अंशुग्रहसम्बन्धिनोऽश्मादानांशुनिवपनाशुपसर्जनादशुचमनपूर्वकसकृदभिषवनानन्तरमन्हवन प्रागुक्तग्रहण चेत्येतस्य पदार्थजातस्य तूष्णीमनुष्ठेयत्वोपवर्णनं, सार्थवादमनामिका यामवन्नहस्य हिरण्यस्यावधारण विधाय औपतस्विने रामस्य मतेनोच्छ्वसन्नंशुग्रहो होतव्य इति विधानम्, आश्वतराश्वेर्बुडिलस्य मतेन ग्रावाणमुपस्पृश्यैवांशुग्रहं गृह्णीयात् नाभिषुणुयादिति सोपपत्तिकमभिषवनप्रत्याख्यान, याज्ञवल्क्यस्य मतेन तु सकृदभिषुणुयादेव मन्त्रेणोक्तत्वादिति सोपपत्तिक प्रतिपादनम्, अंशुग्रहसम्बन्धिन्या द्वादशानां प्रथमगर्भाणां पष्ठौहीनां धेनूनां दक्षिणात्वेन सार्थवाद विधानं, तत्र कौकूस्तमतेन ऋषभपञ्चविंशानां चतुर्विंशतीनां प्रथमगर्भाणां पष्ठौहीनां धेनूनां हिरण्यस्य च दक्षिणात्वेन दानविधानम्, एतस्यांशुग्रहस्य ग्रहण यजमानो ज्ञातमियादनूचानान्यतमश्चेत्स्य सहस्रसर्ववेदसविश्वजित्-सर्वपृष्ठ-वाजपेय राजसूय-सत्रेषु कर्तव्यं नान्यत्रेति प्रतिपादनं चेत्यादि.	२३२–२३६
२ विषुवदहः—तत्र गवामयनिके विषुवत्यहन्येषोऽशुग्रहो विकुर्यास्त च विकारः समन्त्रकग्रहणरूप इति प्रदर्शनं, ग्रहणमनूद्य तत्र मंत्रस्य विनियोजन चेति.	२३६–२३७
३ पशवपनम्—तत्र गवामयनिके पश्वालम्भविषये सवनीयविकल्पाश्रय-तत्र प्रत्यहमाग्नेयादिकाल्पान्ता पशवैकादशिनी वा, प्रत्यहमैन्द्राग्नो वा, प्रत्यहं स्तोमायनं वेति कल्पत्रयं प्रथमपशुत्वेन निरूप्य द्वितीयः पशुः सौर्य उपालम्भ्यो वैषुवतेऽह्नि; गवामयनस्यैवोपान्त्यमहाव्रताख्येऽह्नि तु द्वितीयः पशुः प्राजापत्य उपालम्भ्य इत्यादि विधानम्.	२३७–२३८
४ महाव्रतीयग्रहः—तत्रादौ महाव्रतीयग्रहस्योत्पत्ति विधाय महाव्रतीयेतिसञ्ज्ञानिर्वचन, सप्रयोजन महाव्रतीयग्रहग्रहणविधान, तत्र ग्रहणम् ' इन्द्राय विमृधे ' तल्लिङ्गकमन्त्रेण कर्तव्यमथवा 'वाचस्पतये विश्वकर्मणे' तल्लिङ्गकमन्त्रेण कर्तव्यमथवा 'इन्द्राय विश्वकर्मणे' तल्लिङ्गकमन्त्रेण कर्तव्यमिति सकारण विधान चेति.	२३९–२४१
५ ग्रहोपासनम्—तत्र ग्रहाधिकारप्रसङ्गादाध्यात्मिकाधिभौतिकग्रहाणां प्रदर्शनं ग्रहशब्दस्य निर्वचनान्तरं च, ज्योतिष्टोमादियागेषु ग्रहाणां मध्ये यद्ग्रहस्य ग्रहणनिमित्तमाऽऽर्त्योऽऽर्तत्वं तद्देवत्यग्रहस्य वाङ्नामान्नादिभिरुपासनं विधायाधिभौतिकस्य सोमग्रहस्याधियज्ञिके उपसंहरणम्, अधिदैवस्य तदात्मकस्य ग्रहस्याभिचारिक समन्त्रक सप्रकारकं सफलमुपस्थानविधान चेत्यादि.	२४१–२४२
६ यज्ञोपचारः—तत्र साम्प्रायिकं ऋत्विग्वरिष्ठस्य ब्रह्मिष्ठस्य ब्रह्मणो दक्षिणतउपवेशनविधानं यज्ञेषु यत्कर्मस्थानविशेषतया कर्तव्यत्वेन न चोदितं तत्कर्मविहारादुत्तरस्मिन्देशे विधेयमिति नियमन च, प्रसंगाद् ब्राह्मणाच्छंसिनो वरणविधानम्, इतरेषामवृतानां ब्राह्मणानां दक्षिणदिश्यवस्थानविधानं च, प्रस्तोत्रामन्त्रितस्य ब्रह्मणः	

ग्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
प्रसवजपविधानं मैत्रावरुणकर्तृकजपविधानं चेत्यादि.	२४३–२४६
७ पुरश्चरणोपनिषत्–तस्यां च सौम्येऽध्वरे सोपपत्तिक सफल त्रय्या विद्यायाः प्रयुञ्जनप्रदर्शन, वक्ष्यमाण-मिथुनस्योपोद्घातार्थं वेदमिथुनैव सदसि करणस्यानुवादकथन, पुरश्चरणशब्द-निर्वचन, वक्ष्यमाणस्य मिथुनकमस्योपन्यासार्थमनुवादकरणकथनम्, ऋक्सा-म्नोर्वाक्त्व यजुषो मनस्त्व चोपपाद्य सदसि ऋक्सामाभ्यामनुष्ठित प्रज्ञायते हविर्द्धानेन यजुषाऽनुष्ठित न प्रज्ञायते इत्यादि सहेतुक कथन, देवैः प्रार्थिताया वाचः सफल प्रागमनपूर्वक प्रैषानुवचनोपाकरणादिकर्मणः प्रज्ञापन-कथनं, हविर्धाने ऋचा प्रातरनुवाकादेः सयुग्भवननिरूपणं सदसि यजुषा औदुम्बर्युच्छ्रयणादेः सयुग्भवननिरूपण च, सार्थवादं सदोहविर्धानयोः परिश्रयणकरणप्रतिपादन, प्रसङ्गाद्द्वारेण सदोहविर्धाने प्रेक्षमाणस्य 'मा प्रेक्षथाः' इति सहेतुकं निषेधकथनं च, ऋक्साम्नोः सोमस्यापो च मिथुनसम्पत्ति सत्कार्यं च प्रदर्श्य तयोरितिहासस्य यज्ञे उपसंहरणं, साख्यायिकं सोपपत्तिकं सकारणं सार्थवाद यजुर्वेदसाध्यकर्मण उपांशुचरणलक्षणधर्मविशेषस्य विधानम्, अध्वर्योः पुरश्चरणनिमित्तत्वकथनम्, अन्येष्वपि कर्मस्वेतस्यैव धर्मस्याहृत्–इति सफलः पुरश्चरणोपसंहारश्चेत्यादि.	२४७–२५१
८ सत्रोत्थानं–तत्र दीक्षा–निषत्–सत्र-आसन–उपायन–सत्रायण–उत्थाने–त्यादिशब्दानां निर्वचन, तत्रापि दीक्षाशब्दस्य प्रायणीयाद्यशेषवचनव्रतानुष्ठानत्वेन नेतव्यतया पुन. सत्रादीनासकलप्रयोगवचनस्य दर्शन, सत्रेण दीक्षिष्यमाणा यदि सर्वे चेष्यमाणा मन्युस्तदा-तेषां सर्वेषां यज्वनामग्नीनामेकीकरणाय तैः क्रियमाणे मन्थने मन्थनगतप्रकारभेदाद्वा मन्थनोत्तर गृहपत्याहवनीये स्वस्वाग्न्यद्धाध्यासन वा जातस्य जातस्य स्वस्वाग्नेः सकलस्यानुप्रहरण वा गृहपतेरेवारण्योर्जनिष्यमाणमग्निमुद्दिश्य 'अयं नः सर्वेषां साधारण' इति सवादकरणमित्येवमग्नीनां संसर्गकरणप्रकारभेदाद्वा प्राजापत्यस्य पशोरनुष्ठानस्य कालविषयकनियमविकल्पविशेषनिबन्धनाद्वा त्रयः पक्षा भवन्ति तेषां त्रयाणामपि पक्षाणां सेतिकर्तव्यताक सविशेषं निरूपणं तत्रापि प्रथमपक्षस्य याज्ञवल्क्यसम्मतत्वप्रदर्शनं च, शालागार्हपत्यपुरोडाशापत्नीसयाजा एकाहवद्विधेया इति सहेतुकं सफलं प्रतिपादनं चेत्यादि.	१५१–२६
९ सत्रोत्थानप्रकल्पनम्–तत्रादौ आहुतिद्वयस्योत्पत्त्यर्थमाख्यायिका, ततः प्रसङ्गात्पुरुषार्थाशने नियमविधानं, सत्रात्मकस्य द्वादशाहस्य मध्ये यो दशरात्रस्तस्य दशमेऽहनि सत्रोत्थान कर्तव्यमिति कालविशेषं विधायैकैकस्य यजमानस्य सर्वेष्वह.सु वाग्यमनपूर्वमवस्थानमन्येषां तु समिदाहरणार्थं स्वाध्यायार्थं वा वने गमन तत्र गत्वाऽहविष उच्छिष्टस्यापि चाशन कर्तव्यमिति प्रासङ्गिकं विधानम्, अपराह्णे दीक्षितानामप उपस्पर्शनपूर्वकं पत्नीशालायां	

ब्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
प्रवेशनविधानं, दीक्षितेषु समन्वारब्धेष्वध्वर्योः शालाद्वार्ये इहरतिरित्युपसृजन्निति चैताभ्यां मन्त्राभ्यां द्वयोराहुत्योर्होमकरणविधानं, दीक्षिताः 'प्राञ्च उपनिष्क्रामन्ति' इत्याद्युक्तप्रकारेण सञ्चरमार्गेणैत्योत्तरस्य हविर्धानस्य जघन्यायां कूबर्यामुत्तरवेदेर्वोत्तरायां श्रोणौ 'सत्रस्य ऋद्धिः' इति साम गायतीत्येतन्निरूपणम्, उक्तसामगानप्रशंसार्थमर्थवादकथनम्, दीक्षितानां हविर्द्धानान्निर्गत्य सदः प्रविश्य स्वस्वधिष्ण्येषूपवेशनार्थं सञ्चरणमार्गनिरूपणं तत्र सञ्चरणे सकारणमतिच्छदस्कस्य 'युवन्तमिन्द्रा' इत्यस्य मन्त्रस्य विनियोजनं, प्राजापत्यस्य वायोर्ग्रहस्य ग्रहणादनन्तरं क्रियमाणस्य स्तोत्रोपाकरणस्य प्रशंसार्थमर्थवादकथनम्, तत्र स्तोत्रोपाकरणं सार्पराज्ञीषु ऋक्षु स्तुवीतेति सविशेषनिरूपणं, होतुरनस्मिन्न जानति गृहपतेर्वा चतुर्होतृव्याख्यानशास्त्रपठनविधानम्, तत्रोक्ते शस्त्रेऽध्वर्योः प्रतिगरविधानम्, सर्वेषां सार्थवादं ब्रह्मोद्यवदनकथनम्, अस्तमिते औदुम्बरीं स्थुणामुपसंगम्य सर्वेषां सार्थवादं वाग्यमनविधानम्, अस्तमिते सदसो निष्क्रम्य सर्वे उत्तरवेदिमपरेणोपविशेयुरिति प्रतिपादनं, प्रतिप्रस्थातुर्वसतीवरीणां परिहरणं विधाय सत्रर्द्धिकामानां वाग्विसर्जनविधानं, अनेककामानां तु 'भूर्भुवः स्वः' इति मन्त्रेण वाग्विसर्जनविधानं, तत्राशीराशासनं च, गृहपतेस्तदनुज्ञयाऽन्यस्य वा सुब्रह्मण्याह्वानविधानं "सुब्रह्मण्य उप मा ह्वयस्व" इत्यनुज्ञां लब्ध्वा सर्वेषां समिधोऽभ्याधानकथनं चेत्यादि.	२६३–२७[illegible]

इत्यथ उपस्पर्शनादि सत्रोत्थानम् ।

इति षष्ठोऽध्यायः ।

इति चतुर्थं ग्रह काण्डम् ॥

वा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
अथ प्रथमोऽध्यायः ।	
१ वाजपेययज्ञः--तत्र वाजपेययागविधानाख्यायिका, तस्यां देवासुराणामन्योऽन्यं विपर्ययेणानुष्ठानप्रकारवर्णनम्, वाजपेये सर्वेषां देवानां पुरस्ताद्वाजपेयस्यानुष्ठानेन बृहस्पतेरेव श्रैष्ठ्य वस्तुमाजिधावनदर्शनम्, त्रिवास्वमानसावित्रहोमार्थं बृहस्पतेरपि प्रथम सवितृविषयकोपधावनदर्शनम्, वाजपेययाजिनस्तदानीमेवोत्क्रमणं भूलोके यावदत्यन्तभोगाभिलाषस्तावदिहावस्थानं तत्र जानश्रुतेयेन प्रत्यवरूढमित्याद्युभयस्योपपादनम्, ब्राह्मणस्याधिकारित्वानुमापकबृहस्पतिवृत्तान्तानन्तरं क्षत्रियस्याप्यधिकारोऽस्तीति दर्शयितुमिन्द्रवृत्तान्तकथनम्, एवमाख्यायिकया ब्राह्मणक्षत्रिययोरधिकारिणौ प्रदर्श्येदानीं वाजपेययागस्योत्पत्तिविधिप्रदर्शनम्, सर्वजयेन विराडात्मकप्रजापतिजयस्यानुचितत्वात्तत्साधनभूतो वाजपेयो मानुष्ठेय इति पूर्वपक्षमुद्भाव्य तन्निषेधस्याधिकारिविशेषनिरूपणेन परिहरणं, विद्वांस एव यष्टृत्वे विदुषामेव याजयितृत्वमित्युभयस्योपपादनं, वाजपेयस्याधिकारविधिरुत्पत्न, वाजपेयस्य साम्राज्यं फलमिति वक्तुं प्रसङ्गाद्राजसूयस्याधिकारिभेदेन फलभेदेन वा अवरत्वमिति प्रदर्शनं, वाजपेयस्य साम्राज्यलक्षणं फलं दर्शयित्वा तत्र कर्मारम्भे समन्त्रकं सावित्रहोमविधानम्, सवितृप्रधावनस्य बृहस्पतिसम्बन्धेन प्रशंसनं, सावित्रहोमस्य संकुचद्भुरिताप्रदर्शनं चेत्यादि.	१-७
२ वाजपेये ग्रहविशेषाः--तत्रांशुग्रहं विधाय प्राकृतानामुपांश्वाद्याग्रयणान्तानामतिदेशकथनम्, अतिग्राह्यग्रहान्विधाय षोडशिग्रहविधानं, पञ्चानामिन्द्रदेवत्यानां वाजपेयग्रहाणां मन्त्रतदर्थसहितं ग्रहणविधानं पञ्चसंख्यायाः प्रशंसनं च, सप्तदशानां सोमग्रहाणां सुराग्रहाणां च विधाने, द्वन्द्वरूपमनूद्य तयोः प्रशंसनम्, उक्तसंख्यायाः प्राजापत्यात्मकत्वेन स्तवनं, द्विविधग्रहाणां संख्यां समुच्चित्य तत्प्रशंसनं, प्राकृतं सोमक्रयणमनूद्य परिस्रुत्क्रयणविधानं, ग्रहाणामासादने प्रदेशविशेषस्य सकारणं विधानं, वसतीवरीणां हविर्धानप्रवेशनमनूद्य परिस्रुत्प्रवेशने कस्यचिद्विशेषस्य विधानं, ग्रहवर्गद्वयग्रहणे ऋत्विजोर्नियमं दर्शयित्वा विभागेन धारणाय व्यत्यासविधानं, ग्रहाणामन्यदेशप्रापणे सकारणं निषेधकथनम्, उभयग्रहधारणे कस्यचिद्विशेषस्य सप्रयोजनं मन्त्रतात्पर्यसहितं विधानम्, अक्षप्रदेशात्तयोः स्वस्वप्रदेशे समन्त्रकमवस्थापनविधानम्, अध्वर्योर्हिरण्यपात्रेण मधुग्रहग्रहणं विधाय तस्य सादनप्रदेशविधानं, प्राकृतावुक्थ्यध्रुवग्रहौ दर्शयित्वा पृथग्ग्रहणप्रसङ्गाद्द्विविधग्रहाणां होमकालस्य भक्षणस्य च विधानं, प्रसङ्गात्सुराग्रहाणां मधुग्रहस्य च माध्यन्दिनसवनमध्ये विनियोगप्रदर्शनं चेत्यादि.	८-१९
३ पशुतन्त्रम्--तत्र तावद्वाजपेयस्य सप्तसोमसंस्थात्मकत्वं दर्शयित्वा तत्राग्निष्टो-	

ब्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
मादित्यानामाग्नेयादिसवनीयपशूनां विधानं, सप्तदशाय स्तोत्राय सारस्वतपशोरालम्भनेन वाजपेयेऽतिरात्रस्यान्तर्भावप्रतिपादन, वाजपेयस्य वशापृश्निरूपासाधारणपशु विधाय तस्य प्रयोजनपूर्वकोभयगुणकमरुद्देवत्यत्वेन प्रशसन, प्राकृताग्नेयादीनां वपाप्रचरणेन सह विधास्यमाने मारुतीवपाप्रचरणे एकीयमतोपन्यास., पश्ववदानानामप्यैकध्येन श्रपण सिद्धान्तयितुं द्वैविध्यस्य पूर्वपक्षतयोद्भावन, हविषामवदानप्रकारवर्णनमेतेषा द्विरवदान प्रचरण च प्रशस्य पूर्वमताना पश्चात्वार्तानां हविषां विनियोगकथन, तस्यास्तु माहेन्द्राग्ने वपाप्रचरणस्य हविषा द्विधा श्रपणस्य च पक्षे प्रत्यवायं दर्शयित्वैकीयमतस्य दूषण, प्राकृतपशुवपाप्रचरणकाले एव मारुतीवपाप्रचरणस्य हविषामैकध्येन श्रपणस्य च विधान, देवतासख्यालक्षणद्वयविशिष्टाना पश्वन्तराणा विधान, तेषु पशुषु गुणत्रयस्य विधान, पशुतन्त्ररूपेण प्रत्यक्षसोमात्मना च स्तुत्वा तदात्मकप्रजापतेः प्राप्तिप्रतिपादन, पशुगतां सख्यामुपजीव्य प्रशस्य तूपरशब्दार्थकथन, श्यामत्वमनूद्य व्याख्याय तद्गतवर्णद्वित्वमालम्ब्य च प्रशसन मुष्करत्वमनूद्य तद्रूपेण प्रशसन च, निरुक्तत्रिविधगुणानां पशूनामसुलभत्वं प्रतिपाद्य पक्षान्तरकथनम्, अस्मिंश्च पक्षे कतिपयपशूना वर्णान्तरयुक्तत्वेऽपि कर्मणोऽङ्गवैकल्यस्य परिहारकथनम्, एकेषां मतेन सप्तदशप्राजापत्यपशूनामन्ते वाग्देवत्यपशोरनुष्ठानं कर्तव्यमित्युक्त्वा सोमातिरेकप्रसङ्गमनूद्य तन्निरसन, प्राकृतपशुवपाहविर्भिः सह प्राजापत्यपशूनां वपाप्रचरणस्य हविर्यागस्य च विधास्यमाने होमकाले पूर्वपक्षमुद्भाव्य तत्र दूषणं कृत्वा सिद्धान्तप्रतिपादनम्, एतेषां पशूना तद्धितश्रुतिबोधितेन पृथक्पृथग्देवतात्वेन सप्तदशसंख्याकत्वात्तन्नि[illegible] दाम्नापुरोडशानुवाक्याभेदमाशङ्क्य देवतैक्येन सह प्रदानकत्वायाः पुरोऽनुवाक्यायाः ऐक्यस्य प्रतिपादनम्, अनुवाक्यायाश्चाप्यगुणा कर्तव्येऽनुवचनेऽपि विशेषकथनम्, आश्रावणान्तरकर्तव्ये च विशेषं कथयित्वा होतुरध्वर्योश्च कर्तव्यनिरूपणं चेति.	१६–२४
४ माध्यन्दिनसवनप्रयोगः—तत्र यजमानाभिषेकस्य विधातव्यस्य च प्राधान्येन विधान तत्र कालविधान च, पूर्वं रथवाहने कालविशेषे स्थापितवाजिधावनाय सज्जीकर्तुं तस्य रथस्य तस्मात्काष्ठादवहरणस्य मन्त्रतदर्थसहितं विधान, धुर्गृहीतस्य रथस्य वेदिमध्येऽभ्यावर्तनस्य मन्त्रतदर्थसहितं विधानम्, अश्वाना प्रोक्षणस्य तत्कालस्य च मन्त्रद्वयतदर्थसहितं विधान, समन्त्रकमश्वेन रथयोजनविधान, सव्याश्वस्य रथे समन्त्रक योजनविधानम्, तृतीयाश्वस्य रथे समन्त्रक योजनविधानं, उक्ताश्वगतत्रित्वसंख्याप्रशसन, चतुर्थाश्वस्यानुगमन विधायाध्वर्यवे रथप्रदानसमये तस्य रथे योजनविधानम्, उक्तार्थस्यान्यत्र राजसूयादावतिदेशकथन, सार्ववाद द्रव्यदेवताविशिष्टचरोर्विधानं, देवता शरावसंख्याविधित्रयमनूद्य तत्प्रशसनं,	

क्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
सप्रयोजनं मन्त्रतदर्थसहितं रथयुक्तानाम-श्वानामवघ्रापनविधानं चेत्यादि	२४–३१
५–विहितमाजिधावनमनूद्य तत्प्रशंसा च सामगानस्य यूपारोहणस्य च सार्थवादं विधानं, ब्रह्मणःसामगानार्थं रथचक्राधि-रोहणविधानम्, आरोहणमनूद्य तत्र ब्राह्म-णाधिकारिकपक्षे राजन्याधिकारिकपक्षे च क्रमशो मंत्रविधानं, विहितब्रह्मकर्तृक-सामगाने त्रिवत्सख्याविधानं, प्रसङ्गाद्-ब्रह्मणो रथावरोहणविधानम्, अत्राप्यवरो-हणे पूर्ववद्ब्राह्मणराजन्यरूपयजमान-भेदेन मन्त्रभेदप्रदर्शनं, आपूपप्रजापत्यु-ज्जयहेतुत्वेन सप्तदशानां दुन्दुभीनां वा-दनविधानं, सप्तदशानां दुन्दुभीनां मध्ये एकस्य दुन्दुभेः समंत्रकं वादनमितरेषां तूष्णीं वादनमिति विधानं,अत्राप्याहनने पूर्ववद्ब्राह्मणराजन्यभेदेन मंत्रभेदप्रदर्शनं, ब्राह्मणराजन्यभेदेन मंत्रभेदप्रदर्शनपुरः-सरं समन्त्रकं सप्रकारकं दुन्दुभ्युपावहरण-विधानं, ततः सार्थवादं सकारणं राज-न्यकर्तृकाना सप्तदशानामिषुप्रक्षेपाणां विधानम्, अध्वर्युकृतस्य रथस्य यजमान-कर्तृकं समंत्रकमारोहणविधानम्, उक्ता-र्थस्य बृहस्पतिदृष्टान्तेन दृढीकरणं,ततो-ऽध्वर्योः शिष्यकर्तृकं तदन्यब्रह्मचारिक-र्तृकं वा ' वाजिनः'इति यजमानवाचन-विधाय तद्व्याख्यानं, विहितानामाजिधा-वनदुन्दुभ्याहननब्रह्मकर्तृकसामगानाना प्रयोगकालविधानं, वक्ष्यमाणाभ्या मन्त्राभ्या हवनमनुमन्त्रणं वा विकल्पेन कर्तव्यमित्युभयसमानार्थवादसहितं विधानम्, उक्तेऽर्थे मन्त्रद्वयविधानं, पुनः पूर्ववद्वक्ष्यमाणेन त्र्यृचेन हवनमनुमन्त्रणं वा विकल्पेन कर्तव्यमित्युभयसमानार्थवाद-सहितं विधानम्, उक्तेऽर्थे मन्त्रत्रयस्य पाठतः प्रदर्शनं, बार्हस्पत्येन चरुणा प्रचुरस्थाय तस्य चरोःसार्थवादमुपस्प-र्शनविधानं, विहिते उपस्पर्शने मंत्रं विधाय व्याख्याय च तस्य प्राजापत्यात्मना प्रशंसनम्, उपस्थापितचरुमश्वानवघ्राप-येदिति समन्त्रमंत्रार्थकं साभिप्रायं सप्रयोजनं विधानं, द्वितीयब्राह्मणान्ते प्रतिज्ञातस्य सुराग्रहाणां मधुग्रहस्य च विनियोग-प्रकारस्य प्रदर्शनं, तत्र निष्क्रयं प्रदीस्य प्रतिगृहीतानां सुराग्रहाणां लौकिक-व्यवहारं दर्शयित्वा च क्रीतस्य मधुग्रहस्य सार्थवादं दानकथनं, ब्रह्मणा प्रति-गृहीतस्य मधुग्रहस्यैच्छिकव्यवहार-प्रदर्शनं चेत्यादि.	३२–४४

इति प्रथमोऽध्यायः ।

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ यूपारोहणम्–तत्र प्रथममतितिलिङ्ग-कैर्मन्त्रैर्होमस्य वा यजमानवाचनस्य वा विधानं तदुभयसमानार्थवादकथनं च, होममनूद्य तत्र द्वादशमन्त्रान्विधाय तद्गत-द्वादशत्वसंख्यायाः प्रशंसनं, पक्षान्तरे क्लृतिलिङ्गकैर्मन्त्रैर्होमस्य वा यजमान-वाचनस्य वा विधानं तदुभयसमानार्थ-वादकथनं च, वाचनमनूद्य तत्र षण्म-न्त्रान्विधाय तद्गतषड्संख्यायाः प्रशंसनं, यूपगताष्टाश्रित्वस्य तद्गतसंख्यायाश्च प्रशंसनपूर्वकं यूपस्य वाससा वेष्टनं विधाय तत्र वासोगतसंख्यायाः प्रजा-पत्यात्मना प्रशमनं, चषालनामकस्य यूपशकलस्य दारुमयत्वापवादाय गोधूम-पिष्टमयत्वस्य सार्थवादं विधानं,यूपे गर्त-

ब्रा० विषयाः पृष्ठाङ्काः

त्वादिगुणविशेषं विधाय तत्र गर्तस्य पितृलोकात्मना प्रशंसनं, यूपस्य चोत्कृष्टासपरिणामापवादाय परिमाणान्तरविधानं, नेष्टृकर्तृकं सार्थवादं सप्रकारकं सोपपत्तिकं पत्न्याः कौशवासःपरिधापनविधानम्, यूपे आरोहणार्थनिःश्रेणीस्थापनं विधाय पूर्वोक्तपक्षाभ्यां यूपारोहणप्रकारविषयकसिद्धान्तोपवर्णनं अन्वयव्यतिरेकाभ्यां जायासहितस्य पुंसः सम्पूर्णावयवत्वप्रतिपादनपुरःसरं यूपारोहणकाले जायाया आमन्त्रणं विधाय तत्र मंत्रस्य विनियोजनं, सार्थवादं गोधूममयचषालस्पर्शनस्य समन्त्रकं विधानं, यूपमतीत्य शिरस उद्गमनस्य सफलं समन्त्रकं विधानं, यूपेऽवस्थितस्य यजमानस्य सर्वासां दिशां समन्त्रकं विधानं, सप्तदशाश्वत्थपत्रोपनद्धानामूषपुटानां वैश्यकर्तृकं समंत्रकं सकारणं सार्थवादमुत्क्षेपणविधानं, बृहस्पतिदृष्टान्तेन प्रशासनपुरःसरं तत्रैव यजमानस्य मित्रत्वप्रयोजनाय समन्त्रकं भूम्यवेक्षणविधानं, यूपाद्धिरण्ये रुक्मोत्तरे वस्ताजिने वस्ताजिनोत्तरायामौदुम्बर्यामासन्द्यां चाऽवरोहणस्य सप्रकारकं सार्थवादं विधानम्, आसन्द्यां वस्ताजिनास्तरणे साभिप्रायं मन्त्रं विनियुज्य तस्यां मन्त्रमंत्रार्थसहितं यजमानस्योपवेशनविधानं चेत्यादि. ४६–५६

२ नैवारचरोः प्रचरणविधानं, वाजप्रसवीयहोमं विधातुं तत्काल प्रतिपाद्य होमार्थमन्नसम्भरणविधानम्, अन्नसम्भरणार्थं पात्रविशेषस्य विधानपूर्वकमन्नसम्भरणविधानम्, अन्नसम्भरणे सोपपत्तिकां सप्तदशान्नसंख्यां पूर्वपक्षयित्वा तां निराकृत्य च यथोपस्मारं सर्वान्नसम्भरणपक्षस्थापनम् तत्रापि एकान्नसम्भरणनिषेधकथनं च, असम्भ्रियमाणान्नविषये किञ्चिद्विशेषविधानं, सम्भृतान्नेन सप्तदशानां वाजप्रसवीयसंज्ञकाहुतीनां सप्रकारकं समन्त्रकं होमविधानं, हुतशेषान्नस्य यजमानाभिषेककरणत्वेन विनियोगं प्रदर्श्य तत्र मन्त्रं विनियुज्य च मन्त्रे पूर्वोक्तपक्षाभ्यां परमतं प्रत्याख्याय स्वमतं प्रतिष्ठाप्य चोहप्रकारकथनं, साभिप्रायं त्रि कृत्वाऽऽनेदनविधानम्, उज्जयलिङ्गकैर्मन्त्रैः सप्तदशानामुज्जितिसंज्ञकाहुतीनां होमविधानं विकल्पेन यजमानाय वाचनविधानं वा, उभयत्र विद्यमानमन्त्रगतसप्तदशसंख्यायाः प्रजापत्यात्मना प्रशंसनं, चोदकप्राप्तस्य स्विष्टकृद्यागादिकस्यानुसन्धानकथनं, स्विष्टकृत्समनन्तरभाविनां कर्मणामनुष्ठानकथनम्, एषु कर्मसूज्जितिवाचनानन्तरं माहेन्द्रग्रहणं स्तोत्रशस्त्रे च कृत्वा स्विष्टकृदादिकं यजमानस्य पश्चादवरोहणं कर्तव्यमिति कस्यचिन्मतमनूद्य तद्दूषयित्वा चक्षुष्पदमुक्त एव पक्षः श्रेयानिति स्वमतप्रतिष्ठापनं चेत्यादि. ५७–६१

इति वाजपेययागः ।

३ अथ राजसूययागः–तत्रापि राजसूयाङ्गभूते पवित्रनामके प्रथमसोमयागेऽनुष्ठेये कर्तव्यस्य पूर्णाहुतिप्रभृतिवैशेषिकेत्तरतन्त्रस्य विधानं, तस्याद्यादौ मत्यां कामनायां सैतिकर्तव्यताकं सदक्षिणाकं पूर्णाहुतिहोमविधानम्, आरम्भणीयस्थानीयात्पवित्राख्यादग्निष्टोमादहः

प्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
परस्मिन्नहन्यनुमत्या अष्टाकपालपुरोडाशस्य निर्वपण-शम्याया. पश्चात्सुवे हविष्यान्नस्य स्तरन-दक्षिणाग्न्युल्मुकमादाय दक्षिणदिग्गमन तत्रोल्मुकाग्निमाधाय स्रुवपूर्णेन द्रव्येण समन्त्रक सप्रयोजन नैर्ऋतहोमानुष्ठान चेत्यादि विधान, पुनरागत्यानुमतहविः प्रचरणविधान, कपालगताष्टचतुरस्रं गायत्रीद्वारा पृथिवीरूपत्वेन प्रशस्य तत्र वामोरूणां दक्षिणां विधाय तत्प्रशंसन, तत्परेद्युः सैनिरूर्तव्यनाया: सदक्षिणाया आग्नावैष्णवेष्टेर्विधिप्रदर्शन, तदपरेद्युरग्नीषोमीयेष्टेः प्रकृतिवत्कर्तव्यत्वेन प्रदर्शनं, तस्यामुत्सृष्टस्य गोः सार्थवाद दक्षिणात्वेन विधानं, तत्परस्मिन्नहन्यैन्द्राग्नेष्टेः सार्थवादं साण्डानुडुद्दक्षिणासहितं सविशेष विधानं, तदपरेद्युराग्नेयेष्टे. सप्रयोजनं सार्थवाद गौर्दक्षिणासहितं सविशेष विधानं, तत परं साभिप्रायं राजसूयाङ्गत्वेन चातुर्मास्यानां यजनविधान चेति.	६९-७२
४ चातुर्मास्यान्तर्गतानां वैश्वदेववरुणप्रघाससाकमेधशुनासीरीयाणां चतुर्णामपि पर्वणां सार्थवादं सदृष्टान्त प्राकृतेष्टिकचातुर्मास्यवत्कर्तव्यतयाऽत्र राजसूये चोदने, पञ्चवातीयसञ्ज्ञकहोमविधानं, तत्र प्रागादिक्रमेण पञ्चस्वंशेषु समन्त्रकं हवनविधानं, पञ्चाग्नीनेकीकृत्य तस्मिन्पूर्वोक्तैरेव मन्त्रैर्हवनविधानं, पञ्चवातीयहोमानुवादेन सार्थवाद द्रव्यस्य विधानम्, अग्नीनां समासेनानुष्ठिताहुतिपञ्चकस्य प्रशंसनं, पञ्चवातीयहोमे त्रियुक्तस्याश्वरथस्य दक्षिणात्वेन विधान, आरोग्यकामस्याप्ययं होमो भवतीति पुरुषार्थतयाऽस्य पञ्चवातीयहोमस्य स्वतन्त्र विधान, ततो हविश्चतुष्टयात्मकस्येन्द्रतुरीयकर्मणः साङ्गस्यापि विधान, तस्मिन्निन्द्रतुरीये दक्षिणाविशेषकथनं च, ततोऽपामार्गहोमस्य सार्थवाद सप्रकारक मन्त्रमन्त्रार्थसहित विधानं, हवनोपयुक्तस्य पालाशवैकङ्कतयोरन्यतरस्य स्रुवस्य दिग्विशेषे सार्थवाद समन्त्र क्षेपणविधान, एतन्मन्त्रकरणक पुनरागमनं विधायानिवर्तमानस्यापि स्वोरुद्वयपरिहारायास्यापामार्गहोमस्य विधानम् अभिचारापामार्गहोमे आभिचारिकप्रयोगप्रदर्शनं चेत्यादि.	७३-८१
५ त्रिषंयुक्तादियागाः—तत्र पूर्वं पुरुषप्राप्तिहेतुत्वेन प्रथमत्रिषंयुक्तयागस्य विधानं, त्रयाणां हविषां विभागपूर्वकं प्रशंसनं प्रयोजनकथन च, तत्र वामनं पुरुषं दक्षिणात्वेन विधाय तत्प्रशंसने, पशुप्राप्तिहेतुत्वेन द्वितीयत्रिषंयुक्तयागस्य विधानम्, अत्रापि पूर्ववत्त्रयाणां हविषां विभागपूर्वक प्रशंसनं प्रयोजनकथन च, तत्र श्यामवर्णां गां दक्षिणात्वेन विधाय श्यामत्वस्योपपत्तिपूर्वकं तस्या. प्रशंसनं, ब्रह्मवर्चसप्राप्तिहेतुत्वेन तृतीयत्रिषंयुक्तयागस्य विधानम्, अत्रापि पूर्ववत्त्रयाणां हविषां विभागपूर्वक प्रशंसनं प्रयोजनकथनं च, तत्र बभ्रुवर्णां गां दक्षिणात्वेन विधाय तत्प्रशंसनं, तदपरस्मिन्नहनि द्विहविष्कस्य यागस्यैकान्तरेण वा पूर्वेद्युरैन्द्राग्नो द्वादशकपालः परेद्युर्वारुणो यवमयश्चरुरिति	

ब्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
निरुक्तत्वेन वा विधानं, प्रथमस्य हविषो वैश्वानरदेवताकत्वप्रशंसा कपालसङ्ख्यायाः प्रशंसनं द्वितीयहविषः प्रशंसनं च, अनयोर्हविषोः क्रमेण दक्षिणां विधाय तयोः प्रशंसनं चेत्यादि.	८१–८७

इति द्वितीयोऽध्यायः।

अथ तृतीयोऽध्यायः।

ब्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
१ रत्नयागाः-तत्र द्वादश रत्नहवींष्यनुदिनं क्रमेण कर्तव्यतया प्रतिपाद्यन्ते तत्र प्रथमेऽह्नि सकारणं सोपपत्तिकं सेनानीगृहेऽष्टाकपालपुरोडाशात्मकाग्निदेवत्यस्य रत्नहविर्यागस्य सविशेषं विधानं, तत्र सहेतुकं हिरण्यरूपदक्षिणाविधानं, द्वितीयदिवसे पुरोहितगृहे सार्थवादं सोपपत्तिकं शितिपृष्ठत्वगुणकगोर्दक्षिणाकस्य बार्हस्पत्यचरुहविष्कस्य रत्नयागस्य विधानं, तृतीयदिवसे सुन्वतो यजमानस्य गृहे ऋषभदक्षिणाकेन इन्द्रदेवत्यैकादशकपालपुरोडाशहविष्कस्य रत्नयागस्य विधानम्, चतुर्थे वासरे महिष्या गृहे सकारणं सार्थवादं धेनुदक्षिणाकस्यादित्यचरुहविष्कस्य रत्नयागस्य विधानं, पञ्चमेऽह्नि सारथिगृहे सकारणमश्वदक्षिणाकस्य वरुणदेवत्ययवमयचरुहविष्कस्य रत्नयागस्य विधानं षष्ठे दिवसे ग्रामणीगृहे सकारणं सार्थवादं पृषद्गुणकगोर्दक्षिणाकस्य मरुद्देवत्यसप्तकपालपुरोडाशहविष्कस्य रत्नयागस्य विधानं, सप्तमे वासरेऽन्तःपुराध्यक्षस्य क्षत्तृगृहे सकारणं सार्थवादं श्वेतवर्णानड्वद्दक्षिणाकस्य सवितृदेवत्यद्वादशकपालपुरोडाशहविष्कस्य रत्नयागस्य विधानं, अष्टमेऽह्नि रथयोजयितृगृहे सकारणं यमश्लोकपत्तिमत्त्वानुचीनगर्भत्वान्यतमगुणकगोयुग्मदक्षिणावतः अश्विदेवत्यद्विकपालपुरोडाशहविष्कस्य रत्नयागस्य विधानं, नवमे दिवसे भागदुघस्य गृहे सकारणं सार्थवादं श्यामवर्णगोर्दक्षिणाकस्य पौष्णचरुहविष्कस्य रत्नयागस्य विधानं, दशमे दिवसे सुन्वतो यजमानस्य गृहे सोपपत्तिकं सकारणम् सार्थवादं रुद्रदेवत्यगवेधुकामयचरुहविष्कस्य रत्नयागस्य विधानम्, उक्ते रौद्ररत्नयागे शितिबाहोः शितिवालस्य वा द्विरूपस्य गोः-अक्षावापस्यासि-दीर्घसत्रा प्रवह्लणाक्षावपनपात्रस्येति त्रयाणां सोपपत्तिकं दक्षिणात्वेन विधानम्, एकादशेऽह्नि दूतगृहे सोपपत्तिकं सकारणमुपगतेषुधनुःसेतुकाश्चर्मतूणः-लोहितोर्णाबद्धस्तेनाख्यदक्षिणाकस्याग्निदेवत्यचतुर्गृहीताज्यहविष्कस्य रत्नयागस्य विधानम्, एतेषामेकादशरत्नहविषां प्रशंसार्थमर्थवादकथनं, द्वादशे वासरे परिवृक्तीगृहे निर्ऋतिदेवत्यस्य नखनिर्भिन्नकृष्णतण्डुलमयचरुहविष्कस्य रत्नयागस्य समंत्रकं विधानं, प्रसङ्गात्परिवृक्तीशब्दार्थनिरूपणम्, उक्ते नैर्ऋतरत्नयागे परिमूर्ण्याः पर्यारिण्याः कृष्णाया गोर्दक्षिणात्वेन सकारणं विधानम्, इत्यन्ते किञ्चित्कर्तव्यस्य सार्थवादं विधानं चेति.	८८–९६
२ उपरियागाः-तत्र प्रथमं शुक्लवत्सायाः शुक्लाया गोः पयसि शृतेन चरुणा सौमारौद्रयागस्य विधानं, विहितस्य सौमारौद्रयागस्याख्यायिकया प्रशंसनं, यस्याः पयसि चरुः शृतस्तस्या एव	

प्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
गोर्दक्षिणात्वेन विधानं, प्रसङ्गात्फलान्तरायास्य सौमारौद्रयागस्य बाधप्रयोगस्य प्रदर्शनं, मैत्राबार्हस्पत्यचरुहविष्कयागस्य सार्थवादं विधानं, तस्य चरोरनुष्ठानप्रकारकथनं, मैत्रचर्वर्थ-माज्यकरणविधानं, देवताद्वयार्थं तण्डुलानां द्वैधाकरणपूर्वकं चरुद्वयस्य पृथक्पृथक्श्रपणप्रकारकं श्रपणविधानम्, एवं पृथक्पृथक्पृथगभिधाय देवताप्रदाने पुनः साहित्यस्य विधानं चेति.	९७–१०१
३. दीक्षणीययागाः—तत्रादौ द्वितीयस्याभिषेचनीयाख्यसोमयागस्याङ्गत्वेन चोदकप्राप्ताया दीक्षाया अभिधानम्, उपवसथेऽग्नीषोमीयपशुपुरोडाशाभ्यां प्रचर्य देवसूनां हविषां निरूपणं, तत्र प्रथमस्य सत्यप्रसवगुणकसवितृदेवत्यस्य प्राशुरक्तव्रीहिमयाष्टाकपालपुरोडाशात्मकस्य हविषः सार्थवादं विधानं, द्वितीयस्य गृहपतित्वगुणकाग्निदेवत्यस्याशुकृष्णव्रीहिमयाष्टाकपालपुरोडाशात्मकस्य हविषः सार्थवादं विधानं, तृतीयस्य वनस्पतिगुणकसोमदेवत्यस्य श्यामाकप्रकृतिकचर्वात्मकस्य हविषः सार्थवादं विधानं, चतुर्थस्य वाक्पतिबृहस्पतिदेवत्यस्य नैवारचर्वात्मकस्य हविषः सार्थवादं विधानं, पञ्चमस्य ज्येष्ठत्वगुणकेन्द्रदेवत्यस्य हायनचर्वात्मकस्य हविषः सार्थवादं विधानं, षष्ठस्य पशुपतिगुणकरुद्रदेवत्यस्य गावेधुकचर्वात्मकस्य हविषः सार्थवादं विधानं, सप्तमस्य सत्यगुणकमित्रदेवत्यस्य नाम्बसंज्ञकव्रीहिप्रकृतिकचर्वात्मकस्य हविषः सार्थवादं विधानम्, अष्टमस्य धर्मपतिगुणकवरुणदेवत्यस्य यवमयचर्वात्मकस्य हविषः सार्थवादं विधानम्, एतेषां निरुप्तानां हविषां प्रचरणकालस्य विधानं, प्रधानोत्तरं स्विष्टकृतः पूर्वं यजमानस्य दक्षिणबाहुमन्वारभ्याध्वर्योः "सविता-त्वा–इमन्देवाः" इत्येतयोर्मन्त्रयोः परोक्षप्रत्यक्षवृत्तितया जपविधानं, तत्र "इमन्देवाः" इत्यस्य मन्त्रस्य तात्पर्ययुतं भागशो व्याख्यानम्, उक्तहविरष्टकस्य देवतानां सम्भूय नामनिर्वचनं, उक्तानां देवतानामेकैकस्य विशेषणविशेष्यात्मकनामद्वयस्य द्वन्द्वात्मना प्रशंसनं, ततः प्रकृतविष्टकृद्यागस्य सार्थवादं संसूचनं चेत्यादि.	१०२–१०८
४ अभिषेचनीयानामपां सम्भरणम्—तत्रापां सम्भरणं प्रशस्य तदर्थं पात्रविशेषस्य सार्थवादं विधानं, जलसम्भरणे क्रमविधानाय सारस्वतीनामपां समन्त्रकं ग्रहणविधानं तन्मन्त्रस्य प्रतिपादनमनूद्य व्याख्यानं गृहीतानामुदकानामभिषेकार्थत्वेन सरस्वत्या नद्याश्च वागात्मत्वेन प्रशंसनं च, क्रमादनुगृहीतेनाज्येन पूर्वं पूर्वं स्वाहान्तैर्मन्त्रैर्हुत्वा हुत्वा उत्तरोत्तरं ग्रहणमन्त्रैः क्रमविशिष्टोर्मिद्वयगतानामपां–प्रवहन्तीनामपां–प्रतिलोमप्रवहन्तीनामपां–नद्याः सकाशादपक्षिप्य गच्छन्तीनामपां–सामुद्राणामुच्छलन्तीनामपां–आवर्तगतानामपां–स्यन्दमानस्थावरह्रदस्थितानामपां–आतपवर्षाणां भूमिमप्राप्तानामपां–सरस्थानामपां–कूप्यानामपां–नीहारस्थानामपां मधुरूपाणामपां–गोरस्थानामपां–पयोरूपाणामपां–घृतरूपाणामपां–हवनवर्जं	

ब्रा० विषयाः पृष्ठाङ्का.

मरीचीगतानामपां चैत्येनामामपां सार्थवादग्रहणविधान, सम्भृतानामपां सम्हृता-सप्त्यां प्रजापत्यामनां प्रशस्य सरस्वती-प्रवृत्तिमरीच्यन्तानामपामार्द्रानां च संख्यां समस्य तस्याः प्रजापत्यात्मना प्रशंसन, होमपूर्वकमपां ग्रहणस्य प्रशंसन, सारस्वतीमारीचीनां ग्रहणे होमस्याभावे कारणाभिधान, पृथक्पृथक्पात्रे गृहीतानामपां सम्भूयैकस्मिन्नौदुम्बरे एव पात्रे समवनयनस्य समन्त्रकं विधान, मन्त्रव्याख्यानसहितं संभृतानामपां मैत्रावरुणधिष्ण्यस्य पुरोदेशे सादनविधान चेत्यादि. १०९–१२०

५ अभिषेकः–माध्यन्दिनसवने माहेन्द्रग्रहग्रहणात्प्राक्तनक्षणलक्षणकालविशिष्टस्य यजमानाभिषेकस्य सार्थवाद विधान, मैत्रावरुणधिष्ण्यस्य पुरोदेशे समन्त्रकं व्याघ्रचर्मास्तरणं विधाय तस्य सोपपत्तिकत्वव्याख्यायिकयोपपादनम्, अभिषेकस्य पुरस्तात्पश्चाच्च हूयमानानां पार्थहोमानां सक्रम सार्थवाद विधानं तेषां संख्याकालयोः सार्थवाद विधान च, अभिषेकस्य पुरस्तात्कर्तव्यं होममनूद्य मन्त्राणां सार्थवाद सविशेष विधानम्, अभिषेकस्य पश्चात्कर्तव्य होममनूद्य तन्मन्त्राणां सार्थवाद सविशेष विधानम्, अभिषेचनीयानां पात्राणामासादनदेशविधान, तेषां पात्राणामभिषेक्तृवर्णविशेषेण पालाशादिवृक्षकाष्ठविशेषवत्त्व सोपपत्तिक विधान, पवित्रकरणं विधाय तदर्थवादस्यातिदेशकथनं च, तयोर्दर्भमयोर्हिरण्यग्रथनं विधाय ताभ्यां पवित्राभ्यामुत्पवनविधानम्, उत्पवनमनूद्य मन्त्रस्य सार्थवादातिदेशं विधान, उत्पवनमन्त्रस्य भागशोऽनूद्य साभिप्राय व्याख्यानम्, अभिषेचनीयेषु पात्रेष्वेतासामपां समन्त्रकमालेचन विधाय तन्मन्त्रस्य प्रतिपदमनूद्य व्याख्यानं, यजमानाय तार्प्यपाण्ड्वाधिवासोष्णीषाणां वाससां तत्तन्मन्त्रैः सप्रकारकं सहेतुकं परिधापनविधान, तत्रोक्तस्योष्णीषस्य पूर्वदेशेऽवगूहनं द्रढयितुं पूर्वपक्षं सोपपत्तिकमनूद्य त दूषयित्वा सकारण स्वमतस्य प्रतिष्ठापन, तार्प्यादिवासः-परिधापनस्य समुच्चित्य प्रशंसन, पूर्वं निहितस्य दीक्षितवसनस्य परित्यागविधितया केषाञ्चिन्मतेनैतेषां परिधापितानां तार्प्यादिवाससां विसृज्यात्यत्र निधान तदानीमेव दीक्षितवसनस्य पुनः परिधापन च पूर्वपक्षयित्वा सहेतुक तदुभयस्य दूषणं, विहितस्य दीक्षितवसनस्यावभृथे प्रासन विधाय तेषां वाससां दानकालविधान, समन्त्रक धनुष आननविधानं, तस्य धनुषः कोट्योः समन्त्रक विमार्जनविधान, समन्त्रकं धनुःप्रदान विधायेषुत्रयप्रदानविधानं तेषामिषूणां लोकत्रयात्मत्वेन प्रशंसन लक्षणमन्त्रयोः कथन च, इषुत्रयदानमनूद्य साभिप्रायं मन्त्रस्य विनियोजनं, यजमानायाविष्कृतमन्त्राणां वाचनविधानं चेति. १२१–

इति तृतीयोऽध्यायः ।

अथ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ सदसो मध्ये उपविष्टस्य केशवस्य पुरुषस्य मुखे समन्त्रकं सार्थवादं ताम-

क्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्काः
स्यावेधनविधानं, केशवञ्लेदास्यासस्छन्दस्कानामन्तरालवर्त्तिनस्य सम्पगुपपादनमध्वर्युः प्राचीदिशिनामर्वाग्भुवदीप्यूर्ध्वा इत्येताः पञ्च दिशो यजमानमाक्रमयन्प्राच्यादितत्तल्लिङ्गकान्मन्त्रान्वाचयेदिति विधानं, दिशां समारोहणं समस्य संवत्सरारोहात्मना तस्य प्रशंसनं, कास्तृतस्य शार्दूलचर्मणोऽपरेऽन्ते पूर्वं निहितस्य सीसस्येदानीं समन्त्रकं पदा प्रासनविधानं, प्रसंगात्तद्विधेत्यशिरसः सीसेन निरस्तस्याह्यापिकानुखेनोपपादनं, समंत्रकं साभिप्रायं शार्दूलचर्मारोहणविधानं, रुक्मस्य मृत्युपरिहारत्वोपपादनसहितमत्र प्रदेशे स्थापनस्य समंत्रकं विधानं गुणविशेषाभिधानपुरःसरं रुक्मस्य समंत्रकं शिरसि निधानविधानम्, अथ ऊर्ध्वप्रदेशे रुक्मनिधानस्यायुःप्रदीप्तिरूपत्वेन प्रशंसनं, यजमानस्य बाह्वोरुद्ग्रहणं विधाय तत्र पूर्वपक्षत्वेन "हिरण्यरूपा" इत्यपि मंत्रं विनियुज्य च तस्य मंत्रस्याध्यात्मिकाधिदैविकार्थद्वयविवरणं, पूर्वपक्षत्वेन विनियुक्तं मंत्रं प्रतिषिध्य तत्र सिद्धान्ततया स्वमतेन "मित्रोऽसि" इत्येतस्य मंत्रस्य सार्थवादं विनियोजनम्, ऊर्ध्वबाहुत्वेनावस्थितस्य यजमानस्य विविधितानिषेकप्रशंसार्थमर्थवादश्चेति.	१२८–१४४
२ ऊर्ध्वबाहुकाय प्राङ्मुखत्वेन स्थिताय यजमानाय पुरोहिताध्वर्योरन्यतरेण ब्राह्मणेन पूर्वमभिषेकः कर्तव्यः पश्चादितरैरित्येतद्विधाय तत्र सार्थवादं मन्त्राणां विनियोजनं, विनियुक्तेषु मंत्रेषु सर्वत्रानुयजमानस्य मन्त्राक्षरस्य सार्थवादं विधानं, क्रियमाणाभिषेकजलस्य प्रदेहे सार्थवादं विमार्जनं विधाय तत्र मंत्रं विनियुज्य तस्य प्रमदनादित्यादिरूपेणाध्यात्माधिदैविकार्थद्वयविवरणम्, अध्वर्युः शार्दूलचर्मण्येव यजमानं त्रीन्विष्णुक्रमान्क्रामयेदिति समंत्रकं साभिप्रायं विधानं, स्वनिवर्तितरुपात्रस्थं शेषभागं ब्राह्मणस्य पलाशपात्रे सकारणं स्थापनविधानं, संस्रवैः प्रसिक ब्राह्मणस्य पालाशपात्रं राज्ञः प्रियतमाय पुत्राय ब्राह्मणपरिनिष्ठितमन्त्रमनुक्त्वा दद्यादिति विधानं, गार्हपत्ये प्रत्यासन्नत्वाद्ब्राह्मणस्य पुत्रस्य "प्रजापते न त्व०" इत्यनेन मन्त्रेण हवनविधानं, तत्र मन्त्रे उदात्तकारं कथयित्वा साभिप्रायं सदर्थविवरणं, पालाशपात्रशेषस्याग्नीध्रीये तत्पार्श्वप्रदेशे सौत्रामणिके सकारणं समन्त्रकं हवनविधानं, चेत्यादि.	१४१–१५१
३ अभिषेकोत्तराणि कर्माणि–तत्र पूर्वं गवां शतमधिकं वा आहवनीयमुखेन संस्थापयेदिति मन्त्रतिरूपार्थवादसहितं विधानं, सार्थवादं समन्त्रकं यजमानस्य रथोपावहरणविधानं रथयजमानयोरैन्द्रात्मकत्वोपपादनं च, रथस्य प्रदेशविधानपुरःसरमश्वयोर्योजनस्य समन्त्रकं विधानं तत्र मन्त्रे मित्रावरुणात्मकार्थप्रदर्शनं च, रथस्याश्वयुक्तस्यैवत्वं दक्षिणापथेन गमने च विधाय संस्थापनप्रदेशविधानं, यजमानस्य रथारोहणं समंत्रकं विधाय तस्य मन्त्रस्य पदशोऽनूद्य व्याख्यानं, दक्षिणमार्गे युक्तस्याश्वस्य समन्त्रकं प्राजनविधानं समन्त्र-	

ब्रा०	विषयाः	पृष्ठाङ्काः
	व्याख्यानं च, पूर्वं स्थापितानां गवां मध्ये रथस्य समन्त्रक स्थापनविधानं, स्वानां स्थापितानां गवां मध्ये एकस्या गोर्धनुष्कोट्या समन्त्रक स्पर्शनविधानं, स्वानां स्थापितासु गोषु रथस्थापनस्य प्रशंसनं, स्थापितानां गवां स्वामिने स्वायान्यासां तावतीनां गवां सार्थवादं प्रतिदानविधानं, स्थापितानां गवां मध्ये दक्षिणतोऽश्वानां स्थापनं विधाय रथमुद्गमनमार्गेण नीत्वाऽन्यत्र यत्र देशे स्थापयेदिति समन्त्रक विधानं, मन्त्रार्थयुतैश्चतुर्भिर्मन्त्रै रथविमोचनीयहोमस्य सार्थवाद विधानं, सोपपत्तिकं शाखहोरुपानहोरुपमोकविधानं, प्रत्यवेक्षमाणस्य यजमानस्य सकारणं "मा तव इन्द्र ते" इति मन्त्रजपविधानं, समन्त्रक रथादवरोहण विधाय मन्त्रस्य रथपक्षे सूर्यपक्षे चार्थं प्रदर्श्य मन्त्रगतछन्दोविशेषस्य प्रशंसनं, प्रथम यन्तुरवस्थानं सकारणं निषिध्य सयन्तृकस्य रथस्य रथवाहनेऽनसि स्थापनविधानम्, आहवनीयस्योत्तरतः पूर्वाभिमुखतयाऽनस्थानविधानं, रथवाहनस्य दक्षिणेऽक्षे शतमानयोरासञ्जनविधानं, वर्मणि औदुम्बर्याः शाखाया उपगूहनविधानं, सप्रयोजनं तयोः शतमानयोरन्यतरस्य— औदुम्बर्याः शाखायाश्च समन्त्रकमुपस्पर्शनविधानम्, एतयोर्ब्रह्मणे सार्थवादं दानविधानं, मैत्रावरुणधिष्ण्यस्य पूर्वभागे निहितायां व्याघ्रचर्मदेशे मित्रावरुणदेवत्याया पयस्याया यजमानस्य बाहोरुद्धरणस्य सार्थवादं समन्त्रकं विधानं चेति.	१९१–१९२
४	पयस्याप्रचारः—तत्र स्विष्टकृतः पूर्वं मैत्रावरुण्या पयस्यायाः प्रचरणविधानं, सार्थवादमासन्द्याहरणं विधाय तत्रासन्द्यां यजमानविशेषेण खादिरत्ववर्भव्यूतत्वेति गुणद्वयविशेषस्य विधानम्, आहृताया आसन्द्या मैत्रावरुणधिष्ण्यस्याग्रे मन्त्रमन्त्रार्थयुत निधानविधानं, समन्त्रकमधिवासास्तरणविधानम्, अधीवासोत्तरायामासन्द्यां सुन्वतो यजमानस्य समन्त्रकमुपवेशनविधानं, यजमानस्य हृदयदेशादिस्पर्शनपूर्वकं जपविधानं जपमंत्रस्य प्रतिपादनमनूद्य व्याख्यानं च, मन्त्रमन्त्रार्थसहितं यजमानहस्ते पञ्चाक्षावापस्य विधानं तेन पञ्चदिग्विजयसिद्धिर्जनितेति दर्शनं, सुन्वतो यजमानस्य पृष्ठतस्तूष्णीं दण्डैरवहननविधानं, यजमानस्य दण्डवरणस्याभिधानं, यजमानो ब्रह्मन्निति पदं पञ्चकृत्व आमन्त्रयेत्तं च सवितृवरुणेन्द्ररुद्रशब्दैस्त्वं ब्रह्मासीत्यादिभिश्चतुर्भिर्मन्त्रैः प्रत्यामन्त्रयेदित्वर इति साभिप्रायं विधानं, यजमानकर्तृकपञ्चमामन्त्रणस्य प्रतिवचने कंचिद्विशेषं दर्शयित्वा तस्य प्रशंसनं, सुमङ्गलनाम्नो यजमानस्य "बहुकार" इति मन्त्रेणाह्वानं कर्तव्यमिति विधानं, पुरोहितोऽध्वर्युर्वा राजा राजभ्राता सूतः स्थपतिर्वा ग्रामणीः सजातश्चेत्येतेषां मध्ये पूर्वः पूर्व उत्तरस्मा उत्तरस्मै स्फ्यं समन्त्रकं प्रयच्छेदिति मन्त्रार्थविवरणसहितं साभिप्राय विधानं, 'राजादिसजातान्तेषु स्फ्यप्रदानस्य सम्भूय प्रशंसनं, सजातप्रतिप्रस्थात्रोर्द्यूतस्थानकरणस्य समन्त्रकं	

ब्रा० विषया	पृष्ठाङ्का

सविशेष विधान—मथितमन्युरोष्वा
धिमिलदग्न्याधानम्, अवसो-
थ्युगृहीतेनाग्निना देवने हिरण्यनिधान
पूर्वक समन्त्रक होमकरणविधानम्,
तत्र विभिन्दुशनिशाप समन्त्रक विधाय
सोपपत्तिक, तस्य देवतात्वार्पणप्रद-
र्शनम्, देवनकाले गानेव पर्णहृत्य "
दीव्यध्वम् " इति प्रैष चोक्त्वा राज-
सूयकर्मवदिहापि पर्णकतो गामानीय
तादृश्येति विधान, पूर्णाहुतिहोमेत्-
द्वहोषुतकर्मणो दक्षिणाकन ब्राह्मणे
प्रदानकथन, पशुपाख्यिष्टकदिष्टादि-
कर्तव्यता प्रदर्शन, तत्सैव प्रधान-
मिश्रदन्तात्पुनहितस्य देवतादिकस्य
प्रजापतिमत्वविधानरूपेण प्रशसन
चेत्यादि. १६२–१७६

९ अथ दशसंग्रहाणि-संसृष्टहवींषि
दशपेयाख्यसोमयागस्य दीक्षाः—
उपसद्यागः—ऋत्विग्विशेषेण दक्षि-
णाश्च विधीयन्ते—तत्रादौ हवींषि
विधानुपूर्वोद्घ्रात, हविर्नामनिर्वचन
द्वेधा दशपेयशब्दनिर्वचन च, पितामह
दशगणप्रमख्यानेन सह प्रसर्पण कर्त-
व्यमिति पूर्वपक्षयित्वा तदूषयित्वा च
सवित्रादिदशदेवताः सम्यार सदप्रस-
र्पण कर्तव्यमिति सिद्धान्ततया स्वमत
प्रतिष्ठाप्य तस्य वरुणवृत्तान्तेन प्रशसन,
समृच्छन्द्वाच्यहविर्निर्वापकालप्रदर्शन,
सावित्रो द्वादशाष्टान्यतरकपाल. पुरो-
डाशः—सारस्वतश्चरु—त्वाष्ट्रो दश-
कपालः पुरोडाशः—पौष्णश्चरुः ऐन्द्र
एकादशकपालः पुरोडाश.—बार्ह-
स्पत्यश्चरु—वारुणो यवमयश्चरुः—इत्ये-

ब्रा० विषया	पृष्ठाङ्का

तया रीत्या प्रथमं संसृष्टहविषां पाठ
वाद विविध कर्तव्यमिति विधानम्,
तेषु साम्राज्ये हविषु प्रथमं पुरो-
डाशं प्रत्यक्षनिर्देशविधान च, दक्षिणस्य
मान ... मत्स्यमत्स्यप्रमितौक-
स्थाया दशपेयस्य दीक्षाया सवि-
शेष विधान, पुण्डरीकादयस्यायाः
सम्भूय समासमत्र्यसरामना प्रशं-
सन, राजन्यकोविदाद्यनुष्ठानप्रकार
प्रदर्शन्यमानविधाना, तत्प्रसङ्गेन
अभिषेकाभिषेचनीयेष्टिविनि-
वेन समृद्धिमन्ये उत्तमानां आग्ने-
योऽष्टाकपाल पुरोडाश—सौम्यश्चरु
वैष्णवस्त्रिकपाल पुरोडाशश्चतुर्थी—इत्ये-
तेषां त्रयाणां उपसत्प्रतिनिधित्वेन
निर्वाप पूर्वपक्षयित्वा तु दूषयित्वा च
स्वमतमष्टमनवमदिनेषु प्रयहमेकैकामुप-
सदमनुष्ठाय दशदन्ते अग्नेरसोम्यवैष्ण-
वान् त्रयाणां सद्यइविषां निर्वापविधानम्,
उपसद्देवताहविषां आग्नेयादिसद्यइविषां
चान्योन्य सहेतुक समर्पणविधान, दश-
पेयस्य सोमक्रयाख्यपदोपवर्णन, द्वाद-
शानां गर्भिणीनां गवां दक्षिणात्वेन दान
विधाय तद्गतायाः संख्यायाः सम्भूय
संवत्सरात्मना प्रकारद्वितयेन प्रशसने,
ऋत्विग्विशेषेण दक्षिणाविशेषस्य दान-
विधानम्, एतासां विशिष्टदक्षिणानां
सम्भूय संवत्सरात्मना प्रशंसन
चेत्यादि. १७२–१८

इति चतुर्थोऽध्यायः ।

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

पञ्चबिलाख्याश्चरुहोमाः—तत्र आग्ने-
योऽष्टाकपालः पुरोडाश.—ऐन्द्र एका-

क्रा० विषयाः　　पृष्ठाङ्काः

दशकपालः पुरोडाशः-सौम्यश्चरुः-वैश्वदेवश्चरुः-मैत्रावरुणीपयस्या-बार्हस्पत्यश्चरुः-इत्येतेषां पञ्चहविषामेकस्यां पात्र्यां प्रागादिक्रमेण मध्ये चासादनविधानम्, एतेषां आसादनविशेषेण पञ्चबिलात्मकत्वमवनात्पञ्चबिलसंज्ञत्वकथनम्, एतेषां पञ्चबिलहविर्धाकरणे प्रयोजनाभिधानप्रकरणे प्रत्यवायाभिधनं च, एतेषां पञ्चबिलहविषां क्रमेण निष्क्रयणसाधनत्वविवरणं, प्रत्येकहविः-प्रचारादनन्तरं बार्हस्पत्ये चरौ संस्रवानयनविधानं, बार्हस्पत्ये चरौ चतुर्णां हविषां संस्रवानयनस्य सम्भूयान्नाद्यसम्पादनरूपेण प्रशंसनम्, आग्नेयादिहविषामृत्विग्विशेषेभ्यो हिरण्यादिदक्षिणादानं विधाय तेषामृत्विग्विशेषाणां हिरण्यादिदक्षिणानां च प्रशंसनम्, एतस्य पञ्चबिलहविः-पञ्चकस्यान्नाद्यकामनया राजसूयाद्बहिः पुरुषार्थतया स्वातन्त्र्येण प्रयोगस्य सार्थवादं विधानं चेति.　१८१–१८९

२ द्वादश प्रयुजां हवींषि–तत्र प्रथम सार्थवादं प्रयुग्घविषां विधानं, तेषां षण्णां विधाय प्रतिमासं यजनं पूर्वपक्षत्वेनोपन्यस्य पक्षान्तरेण हविःषट्कस्यैकीकृत्य यागकरणेऽपि कश्चिद्विशेषं पूर्वपक्षत्वेनैवोपन्यस्य च तं पक्षं दूषयित्वा पूर्वस्य हविःषट्कस्य समानतन्त्रेण यजनं सिद्धान्तीकृत्य तदीयदेवताः प्रशस्य च पूर्वस्मिन्हविःषट्के पूर्वाग्निवाहयोरनड्डुहोर्दक्षिणात्वेन विधानम्, उत्तरहविःषट्कस्यापि समानतन्त्रत्वं प्रदर्श्य तदीयदेवताः प्रशस्य चास्मिन्नुत्तरषट्केऽपि पूर्वाग्निवाहयोरनड्डुहोर्दक्षिणात्वेन विधानं तेषां पूर्वाग्निवाहानडुहां दक्षिणात्वस्य सम्भूय प्रशसनं च, उक्तद्वादशप्रयुग्घविःकरणस्य ऋतुप्रयोगस्य कुरुपञ्चालवृत्तान्तमुखेन दृढीकरणम्, उक्तानां द्वादशप्रयुग्घविषां द्रव्यनामभ्यासुद्देशः, अदितिदेवत्यश्वेताविचित्रगर्भाऽनुबन्ध्याद्व्यकपश्वनुष्ठानस्य मरुद्देवत्यपृषतीविचित्रगर्भाऽनुबन्ध्याद्व्यकपश्वनुष्ठानस्य च प्राकृतेतिकर्तव्यतातिदेशसहितं स्वगुणविशिष्टयागीयद्रव्यदक्षिणासहितं च विधानम्, उक्तस्य पशुबन्धद्वयस्य शाखाभेदेन आदित्यविश्वेदेवरूपदेवतान्तरसम्बन्धप्रदर्शनं चेत्यादि.　१८६–१९

३ केशवपनीयोऽतिरात्रः–तत्र पूर्वमभिषेचनीययागादनन्तरं सकारणं केशवपनीययागविधानं, कारणत्वेनाभिहितस्य केशवपनाकरणलक्षणव्रतस्यावधिकालं प्रदर्श्य केशवपनीयशब्दस्य निर्वचनं, तत्रोद्गातृपुरुषैर्गीयमानस्तोत्रेषु चोदकेन प्रातःसवनादिषु त्रिवृदादिस्तोमानां प्राप्तौ तानपवदितुमेकविंशादिस्तोमविशेषाणां सार्थवादं विधानं, प्रकृतौ माध्यन्दिनसवने रथन्तरं बृहत्साम वा पृष्ठस्तोत्रं विकल्पेनोक्तं तन्मध्यादत्रैकस्य रथन्तरपृष्ठस्य नियमनम्, अस्य केशवपनीयसोमयागस्यातिरात्रसंस्थात्वस्य प्रतिष्ठात्मना प्रशसनम्, अस्य यागस्य केशवापव्रतविसर्जनार्थमनुष्ठेयत्वात्तदन्ते कर्तव्ये केशवापे कस्यचिद्विशेषस्य विधानं, सुन्वतो यजमानस्य केषाञ्चिन्नियमानां प्रदर्शनं चेति.　१९०–१९

क्रा० विषयाः	पृष्ठाङ्का.
४ चरकसौत्रामणिः—तत्र देवतासम्बन्धविशिष्टस्य पशुत्रयस्य विधानम्, उक्तपशुषु निरुक्तगुणानामसंभवं मत्वा तदलाभे गुणान्तरविधानम्, अजत्रयपक्षे आश्विनपशोः कस्यचिद्गुणविशेषस्य विधानम्, एतेषां पशूनां सौत्रामणीसम्बन्धप्रदर्शनं, सौत्रामण्याः सुत्रामेन्द्रसम्बन्धस्याश्विसरस्वतीसम्बन्धस्य तत्रोपयुक्तद्रव्यादेश्चाख्यायिकामुखेन प्रदर्शनं, तत्र सुरावमनपक्षे प्रायश्चित्तिर्नास्तीति प्रदर्शनम्, इन्द्रियेभ्यः सोमद्रवणकाले नासिकादिस्रुतस्य सिंहाद्यात्मनोत्पत्तेः प्रदर्शनं, सौत्रामणीशब्दस्य निर्वचनं, प्रसङ्गादन्यस्य सोमातिपूतस्याप्यस्या एवेष्टेः प्रदर्शनम्, एषाऽपीष्टी राजसूययाजिना कर्तव्येतिविधानं, आश्विनसारस्वतैन्द्रपशुविधिं पृथक्पृथगनूद्य तत्प्रशंसन, विधास्यमाने परिस्रुत्सन्धाने सिंहवृकव्याघ्रलोमसंसर्जनं सिद्धान्तयितुं शाखान्तरीयं पक्षं सोपपत्तिकमनूद्य तं निराकृत्य च स्वमतप्रतिष्ठापनं, परिस्रुत्सन्धानस्य समन्त्रकं विधानं, परिस्रुत्प्रचरणे कारणसहितमग्निद्वयोद्धरणं प्रतिपाद्य प्रचरणकालस्य विधानं परिस्रुतो दर्भैः समन्त्रकं पावनविधान, परिस्रुति कुवलकर्कन्धुबदरसक्तुत्रयस्य निवपनविधानं, ग्रहग्रहणं विधाय तत्रैकस्यैव सोपपत्तिकं ग्रहणाभिधानम्, ग्रहग्रहणमनूद्य तत्र मन्त्रस्य विनियोजनं, ग्रहत्रयस्य ग्रहणपक्षेऽप्ययमेव मन्त्र इति प्रतिपाद्य तत्रोपयामेत्यधिकरो विशेषकथनम्-अनुवदनप्रैषे विशेषकथन च, होतारमनूच्याश्विसरस्वतीन्द्रप्रतिपादकमन्त्रस्याभिधान, यजप्रैषे देवताशंसन विधाय देवतात्रयप्रतिपादिकाया याज्यायापठनविधान, होतुर्वषट्कारोऽध्वर्योर्हिंकरन भक्षाहरण ग्रहत्रयपक्षेऽनुहोमं परिस्रुद्धोमौ होतव्यावित्यादेर्विधान, परिस्रुच्छेषासेकार्थं स्रवन्त शतच्छिद्रं नवच्छिद्रं दक्षिणाहवनीयोपरिस्थे शिक्ये निहितं स्रवन्तं कुम्भं सोमवदादिपितॄणात्रिभिस्त्र्यृचैरुपतिष्ठेतेति विधानम्, उपस्थाने मन्त्राणां प्रदर्शने त्र्यमन्त्रैरुपायानस्य प्रशंसनं च, पशुपुरोडाशार्थं सावित्रवारुणैन्द्रसंज्ञकहविस्त्रितयस्य विधान पुरोडाशदेवतानां प्रशंसन च, अनुयाजादनन्तरं स्रुग्व्यूहनात्पूर्वं पश्चाद्वा निरुक्तहविस्त्रितयस्य प्रचरणं कर्तव्यमिति पूर्वपक्षयित्वाऽस्मिन्नथ पक्षे प्रचरणकालविशिष्टं हविरन्तरविधानं, तदुभयमपि न कर्तव्यमिति पूर्वपक्ष निराकृत्य स्वमतप्रतिष्ठापनं, तस्य दक्षिणात्वेन नपुंसकस्य गो रथवाहा वडवाया वा सोपपत्तिकं विधान चेत्यादि.	१९३–२०९
५ त्रैधातवीसंज्ञिकोदवसानीयेष्टिः—तत्र राजसूयान्ते कर्तव्यायास्त्रैधातव्युदवसानीयेष्टेर्देवताविशिष्टस्य हविषो विधानम्, एतदिष्टिविधायककारणनिर्देशपुरःसर देवतासम्बन्धप्रशंसार्थं	

नामानि	अ. ब्रा. क.
चतुर्थकाण्डे-	
अङ्गिरः	४ । ५ । २० इत्यादि.
अच्छावाक्.	२ । १
अत्रि	२ । ४ । २१
आत्रेयः	२ । ४ । २१
आश्वतराश्वि. (वैयाघ्रपद्य)	६ । २ । ९
उक्थ्यग्रह	२ । ३, ३ । ३ । २
उन्नेता	४ । २ । ८, ५ । ८ । १३
क	५ । ६ । ४
कुरुक्षेत्रम्.	१ । ५ । १३
कौसुम्त. (काउकपस्त)	६ । १ । १३
गवामयनम्	६ । २
ग्रावस्तुत्	२ । ४ । २२
च्यवनभार्गव (आंगिरस)	१ । ५
तुथ.	३ । ४ । १५
तृतीयसवनम्	३ । ५, १ । १ । १२
दध्यङ् (आथर्वण.)	१ । ५ । १८
द्यावापृथिवी.	२ । २ । १२
नेष्टा.	४ । २ । १७–१८
पथ्या स्वस्ति	५ । १ । ३–४
पर्वत	६ । ९ । १४
प्रतिहर्ता.	२ । ४ । २२
प्रातःसवनम्	२ । ३ । २, १ । ३ । ८
बुडिल (आश्वतराश्वि. वैयाघ्रपद्य) (ऋषि.)	६ । १ । ९
ब्राह्मणाच्छंसी.	६ । ६ । ५
मनोता	५ । २ । ८
मन्थिग्रह	२ । ६ . २ । १, १ । ३ । २
मरु [illegible] (राक्षसौ)	२ । १ । ४
महावैश्वदेवग्रह	४ । १ । २१
महेन्द्रग्रह	३ । ३ । १६–१७
मैत्रावरुण	१ । ५ । १९, २ । ४
माध्यन्दिनसवन	२ । १७, ६ । १ । १०, ६ । ८ । ७
राम औपतस्विनिः (ऋषि)	६ । १ । ९
वाचस्पतिः	१ । १ । ९
वैश्वदेवग्रह	३ । १ । २५, ४ । १ । ८
वैश्वदेवशास्त्रम्	४ । २ । ११
वैश्वानरग्रहः	२ । ४ । १
शण्डामर्कौ (राक्षसौ)	२ । १ । ४ इत्यादि.
शर्यातिः (मानव.)	१ । ५ । २ इत्यादि.
श्वेतकेतु. (औद्दालकिः)	२ । ५ । १५
सुकन्या (च्यवनर्षेः पत्नी)	१ । ५ । ६
हरिवान् (इन्द्र.)	५ । ३ । ४
होत्रक. (मैत्रावरुणो, ब्राह्मणाच्छंसी, अच्छावाक्)	२ । ३ । १२

इति ।

नामानि	अ. ब्रा. क.
पञ्चमकाण्डे-	
अनुमतिः	२ । ३ । २, ५
अग्राविष्णू.	२ । ३ । ६, २ । ५ । २
अग्निनेत्राः (देवा.)	२ । ४ । ६
अग्निपूषा.	२ । ५ । ५
अग्नीषोमौ.	२ । ३ । ७, २ । ५ । ९–१०
	३ । ३ । १
अच्छावाक्	४ । ५ । २२
अर्जुन (इन्द्र)	४ । ३ । ७
अर्यमा.	३ । १ । २, ५ । ३ । १२,
	३ । ५ । ९ ।
अश्व	३ । ५ । ९
आग्नि	५ । ५ । १४
आग्नीध्र (अर्थात्)	४ । ५ । २२,
	५ । १ । ८, १८
आग्नीध्रीय	४ । २ । १०
इन्द्र-पूषा.	२ । ५ । ५
इन्द्रासोम	३ । ४ । ९
इन्द्रतुरीयम् (हविः)	१ । ४ । ११, १३

नामानि	अ. ब्रा. क.	नामानि	अ. ब्रा. क.
इन्द्राविष्णू.	२ । ५ । ३, ५ । ५ । १	पृथी (वैन्य) राजा.	३ । ५ । ४
उक्थ्ययाग	१ । ३ । १	प्रस्तोता.	४ । ५ । २२
उक्थ्यग्रह	१ । २ । १९	प्रतिप्रस्थाता	४ । ४ । २१, ४ । ५ । २२
औपावि: (जानश्रुतेय:) (ऋषि)	१ । १ ।	बार्हस्पत्य: (पुरोडाश:)	१ । ४ । १२–१३
	५, ८		२ । १ । २६, २ । २ । १
कुरुपञ्चाल (देश)	५ । २ । ९	बृहस्पतिसव (याग.)	२ । ६ । १९
केशवपनीय: (याग.)	५ । ३	ब्राह्मणाच्छंसी	४ । ५ । २२
ग्रामणी	३ । १ । ६, ४ । ४ । १८–१९	भग. (देवता)	३ । ५ । ९
दधिक्रा.	१ । ५ । १९	भद्रसेन. (आजातशत्रव:)	५ । ५ । १४
दधिक्रावा.	१ । ५ । २०	भारता.	४ । ४ । १
दशपेय: (याग)	४ । ५	मित्रबृहस्पती	३ । ३ । ४
दितिरदितिश्च.	४ । १ । १६	याज्ञवल्क्य:	। ५ । १४
नमुचि: (असुर.)	४ । १ । ९, ५ । ४ । २५	वरुणप्रघासा (याग.)	२ । ४ । २
सूत	३ । ५ । १, ४ । ४ । १७–१८	वरुणसव (याग.)	२ । ४ । १२, ४ । ३ । २१
सोमनेत्रा: (देवा:)	२ । ४ । ६	वसु	४ । ३ । २२
सोमा–रुद्र.	३ । ३ । १–२	विश्वरूप	५ । ४ । २
नेष्टा.	१ । २ । १६, २ । १ । ८, ४ ।	वैश्वदेव	२ । ४ । २
	५ । २२	श्रोत्रिय	४ । ४ । ५
पार्यानि (अग्निनामानि)	३ । ५ । ८	शुक्रग्रह:	४ । ४ । २०
पुरोहित:	३ । १ । २, ४ । २ । १,	शुनासीरीय: (याग:)	२ । ४ । ४
	४ । ४ । १५	सरस्वती (नदी)	२ । ४ । ३
पोता. (ऋत्विग्)	४ । ५ । २२	स्वर्भानु (असुर:)	३ । २ । २

इति विशिष्टनाम्नां सूची ।

इति
शतपथब्राह्मणस्य विशिष्टनाम्नाम्
अकाराद्यनुक्रमेणातृतीयपञ्चमकाण्डान्ता
सूची
समाप्ता ॥

ॐ

श्रीमद्वाजसनेयिमाध्यन्दिन-

शतपथब्राह्मणम् ।

सायणभाष्यसमेतम् ।

तत्र

तृतीयं काण्डम् ३ ।

Blck

अथ पश्ववदानानि ।

तत्रादौ लक्षणश्लोकाः ।

हृत्पद्ममुकुलाकारं छादितं तन्तुरोमशा । कुकुन्दरगतेनेन पद्मवर्णः प्रदीयते ॥ १ ॥
जिह्वा मणिदा क्रोडं तु नस्यनाभिनमद्योः । मध्ये नन्दाप्रसादस्य पृष्ठीमायान्वयस्तु वत् ॥२॥
सक्थि च दक्षिणात्ताद्वाहूद्वनीभूतं हि तत् । पार्श्वे दक्षिणवाले तु भागे पार्श्वास्यनन्दये ॥ ३ ॥
कटिकुम्भं हि पादेषु चक्रादित्यभिधीयते । पृष्ठकुम्भोः स्थितौ पृष्ठौ पङ्कजदलसन्निभौ ॥ ४ ॥
सूक्ष्मनाभे गुदे श्रेणे पशुवंशस्थितम् । तस्य पृष्ठतुपाङ्गहीने मध्ये श्रीहृदतुरूपे ॥ ५ ॥
तदेवौनन्दं कुम्भनयं वक्त्रिया कृतिः । पश्चान्ते दक्षिणे पादे श्रोणिर्भवति जोद्दरी ॥ ६ ॥
सम्या स्त्रौनन्दी शैवेत्यवदानविनिर्णयः । नाभ्यग्रे स्थंगुले मासः गुदान्तनना वना ॥ ७ ॥
भागेषु लिङ्गनस्थश्री वनिष्ठु शकलविका । त्रिपुरीयं तु तन्तुपर्यन्तकोना स्यादजनाडिका ॥ ८ ॥
उपनिष्ठा स्तुतं श्रीदं पुरीतत् निरूपितम् ॥ ९ ॥

इत्यवदानलक्षणश्लोकाः ।

अथैषां विवेकः ।

१०–गुदम्–अत्र गुदाद्देशः सूक्ष्मं मलद्वारं येन शकृन्निर्गच्छति तस्य मध्ये विषमो मध्यमो भागः । (लोके 'पोटर्ई' इति प्रथते) ॥

११–दक्षिणा श्रोणिः–दक्षिणस्य पश्चात्पादस्योपरि वर्तमानो मांसलः प्रदेशः कटिशब्दवाच्यः । "कटौ ना श्रोणिफलकं कटिः श्रोणिः ककुद्मती" इत्यमरः । (लोके 'कातिगणीचा पड्डा' इत्युच्यते) ॥

एवमेकादशावदानानि जुहूसम्बन्धीनि प्रधानयागसाधनानीत्यर्थः ।

इति जौहवानि ।

अथौपभृतानि ।

१–दक्षिणसक्थि पूर्वनड्कं–दक्षिणस्य बाहोः पूर्वनड्कं अंसाद्योपरि वर्तमानं जानूपरिभागः । (लोके 'चापु' इति) ॥

२–गुदतृतीयाणिष्ठं–गुदस्य तृतीयो विषमो भागः सूक्ष्मोऽतिह्रस्वः । इति ॥

३–सव्याश्रोणिः–सव्यस्य पश्चात्पादस्योपरि वर्तमानो मांसलः प्रदेशः कटिशब्दवाच्यः । (लोके 'कातिगणीचा पड्डा' इति प्रसिद्धम्) ॥

एवं त्र्यौपभृतानि उपभृत्सम्बन्धीनि स्विष्टकृद्यागसाधनानीत्यर्थः ॥

इत्यौपभृतानि ।

अथान्यान्यवदानानि ।

१–वनिष्ठुः–गुदस्य वनिष्ठो भागस्तृतीयो विषमः स्थूलभागः उपयष्टुरुपयड्ढोमार्थः ॥

२–वनिष्ठु–स्थूलान्त्रम्, इति कर्कानन्तदेवयाज्ञिकाः । शतपत्रकमिति रामः । ('चुस्ता' इति लोके प्रसिद्धम्) ॥
परन्तु तस्य स्थानं केनापि नोपदिष्टमतः सविशेषलक्षणं स्थानमुच्यते । अत्रशब्दो गुदैकदेशो गुदपर्यायवाचक एव । स्थूलान्त्रं स्थूलतरं गुदं मलाधारं, तत्स्थानं तु अपानरन्ध्रलग्नं ज्ञेयम् । उपरिभागे मृदुलघुतरपरिमितमध्ये श्वेतपर्णमदृशैरवयवैर्युक्तं श्वेतवर्णं सरन्ध्रं सपुरीषं, अपानरन्ध्रप्रदेशाद्दृश्यं वनिष्ठुभागपर्यन्तं यावद्दीर्घं रज्जुरूपं प्रायो हस्तमात्रं लम्बायमानं स्थूलान्त्रं वनिष्ठु इत्यभिधीयते । तद्वनिष्ठुभागमपानरन्ध्रतो गुदवनिष्ठुभागप्रदेशाद्व्यपच्छिद्य तद्रन्ध्रे जलामेकेन विपुटीभं कृत्वा तदुक्तस्वरूपं शोधयेत् । एतद्वनिष्ठुभागप्रच्छेदस्थानतो मलाधारग्रन्थिपर्यन्तं प्रागुक्तत्रिविधो गुदभाग इति विवेकः ॥

३–जाघनी–जघनप्रदेशे भवा जाघनी प्रसिद्धेति कर्कः । जघनप्रदेशे पुच्छमूलस्था इति श्रीअनन्तः । पशोः पुच्छकाण्डमिति देवयाज्ञिकसिद्धान्तः । (लोके 'दुमगजा' इति प्रथिता) ॥

४–क्लोमा–सरन्ध्रा गलनाडिका इति कर्कः । क्लोमा–उदर्यो जलाधारः । 'हृदयस्य दक्षिणे यकृत् क्लोमा, वामे प्लीहा पुप्फुसश्च' इति वैद्यः क्षीरस्वामी । एवमेव उवटमहीधराभ्यामपि व्याख्यातम् । "तिलकं क्लोम" इत्यमरश्च । कर्कादिमते क्लोमन्शब्दः पुमाकारान्तश्च । अमरसिंहमते तु क्लीबो नान्तश्चेति । (लोके–'गलनाडी पुप्फुस' इति प्रख्यातः) ॥

५–प्लीहा–गुल्मिकाकारं हृदयदक्षिणभागस्थं कृष्णमांसम् । हृदयवामभागे शिथिलो मांसभागः पुप्फुलसंज्ञक इत्युवटमहीधरौ । प्लीहाशब्दोऽपि पुमाकारान्तश्च । "गुल्मस्तु प्लीहा पुंस्यपि" इत्यमरात् ॥

६–अध्यूध्नी–ऊधःप्रदेशस्योपरि भवतीति कर्कः । ऊधस उपरि स्तनपुटः प्रसिद्ध इति श्रीअनन्तः । अध्यूध्नी

तन्तुपट इति वा कर्के. । मञ्जुश्री लिङ्गमिति दान. । एतदेव गृध्ने पाक्षिकैः । (तत्र लोके ' वाला शिथ ' इति प्रसिद्धम्) ॥

७-पुरीतत्-हृदयस्य प्रच्छादकं कौसुम्भवर्णं मांसम् । (' पडदा ' इति लोके निगद्यते) ॥

इत्यन्यान्यवदानानि ।

ततैतेष्ववदानेषु हृदय सनरा कृत्वा अध्वर्यवे समर्पयेत् । तत्राध्वर्युरवदानद्वय जुह्वां अवदानद्वयमिडापात्र्यां, अव-दानद्वयं च प्राशित्रे कृत्वा अवशिष्टं सम्मर्शनार्थं स्थापयेत् । एवं जिह्वा क्रोडं यकृत् वृक्कौ च सव्यसक्थिपार्श्वे दक्षिणश्रोणी इत्येतेषामिडायां न । गुदतृतीयं द्वेधा कृत्वा जुह्वाम् । दक्षिणसक्थ्यवदानद्वयमुपभृति । गुदतृतीयमणिष्ठं द्वेधा कृत्य च, सव्यश्रोणेरवदानद्वय चोपभृति । अवशिष्टं सम्मर्शनार्थं स्थापयेत् इति ॥

अथोक्तविवेकप्रदर्शककोष्ठकानि ।

अथ जौहवकोष्ठकम् १ ।

	जौहवानि	हृदय	जिह्वा	क्रोडं	स.न.	पार्श्वे.	यकृ	वृक्कौ	गुद	द.श्रो.	संक-लनं.
१	जुहूः	२	२	२	२	४	२	४	२	२	२२
२	प्राशित्रहरणे.	२	२	२	२	४	२	४	०	२	२०
३	इडापात्री.	२	२	२	०	०	२	४	०	०	१२
४	शेषः	१	१	१	१	२	१	२	०	१	१०
	संकलनया.	७	७	७	५	१०	७	१४	२	५	६४

इति जौहवानि ।

अथौपभृतकोष्ठकम् २ ।

	औपभृतानि.	द. न.	गुद	स. श्रो.	संक-लनं
१	उपभृत	२	२	२	६
२	प्राशित्रहरणे	०	०	०	०
३	इडापात्री.	०	०	०	०
४	शेषः	१	०	१	२
	संकलनया.	३	२	३	८

इत्यौपभृतानि ।

अथांगविनियोगकोष्टकम् ३ ।

	अगानि.	विनियोग.	संकलन
१	वार्ष्टिहम्.	उपगद्धोमार्थं.	१
२	वनिष्टु.	अग्नीधे.	१
३	जाघनी.	पत्नीसंयाजार्थं.	१
४	क्लोमा.	ब्रह्मणे.	१
५	प्लीहा.	यजमानाय.	१
६	अध्यूध्नी.	होत्रे.	१
७	पुरीतत्.	अध्वर्यवे.	१
			७

इत्यगविनियोग. ।

अथ तृतीयकाण्डे प्रथमः प्रपाठकः ।

प्रथमोऽध्यायः प्रारभ्यते ।

तत्र प्रथमं ब्राह्मणम् ।

ॐ । देवयजनं जोषयन्ते । स यदेव वर्षिष्ठꣳ स्यात्तज्जोषयेरन्यदन्यद्भूमेर्नाभिशयीतातो वै देवा दिवमुपोदक्रामन्देवान्वाऽएष ऽउपोत्क्रामति यो दीक्षते स सदेवे देवयजने यजते स यद्धान्यद्भूमेरभिशयीतावरतरऽइव हेष्ट्वा स्यात्तस्माद्यदेव वर्षिष्ठꣳ स्यात्तज्जोषयेरन् ॥ १ ॥

अथ ज्योतिष्टोमयागाधिकारः ।

तत्रादावग्निष्टोमे देवयजनम् ।

देवयजनं जोषयन्ते । स यदेव वर्षिष्ठं स्यात्–तज्जोषयेरन् । यद्भूमेर्नाभिशयीत । अतो वै देवा दिवमुपोदक्रामन् । देवान्वा एष उपोत्क्रामति–यो दीक्षते । स सदेवे देवजने यजते । स यद्धान्यद्भूमेरभिशयीत–अवरतर इव हेष्ट्वा स्यात् । तस्माद्यदेव वर्षिष्ठं स्यात्–तज्जोषयेरन् ॥ १ ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

आधानपुनराधाने अग्निहोत्रं ततः परम् । चातुर्मास्यानि च पश्वाद्द्वितीये काण्ड ईरितम् ॥ २ ॥

अथ तृतीयचतुर्थाभ्यामेकाहाहीनसत्रलक्षणसकलसोमयागप्रकृतिभूतोऽग्निष्टोमोऽभिधीयते । तत्र तृतीयकाण्डस्य प्रथमाध्याये शालानिर्माणप्रभृति दीक्षाहुतिपर्यन्तं प्रतिपाद्यते । तत्रादौ शालानिर्माणार्थं देवयजनपरिग्रहं विधत्ते–देवयजनं जोषयन्त इति । देवा इज्यन्तेऽत्रेति ' देवयजनम् ' । अधिकरणे ल्युट् (पा. सू. ३ । ३ । ११२) प्राचीनवंशसदोहविर्धानादिनिर्माणपर्याप्तं देवयजनस्थानम् । तत् ' जोषयन्ते ' सेवन्ते (धा. पा. चु. २०१) स्वार्थिको णिच् । परिगृह्णीयुर्यजमानपुरुषाः । तस्य विशेषमाह–स यदेव वर्षिष्ठं स्यात् तज्जोषयेरन्निति । ' सः ' इति प्रसिद्धो यच्छब्दविशेषणमेतत् । प्रसिद्ध ' यद् ' देवयजनम्, ' तत् ' ' वर्षिष्ठम् ' अतिशयेन वृद्धम्, उच्छ्रितम्, जोषयितव्यमित्यर्थः । वर्षिष्ठमित्येतत् स्पष्टयति–यदन्यादित्यादिना । ' यत् ' यस्या उपरि गृहीतायाः ' भूमेः ' ' अन्यत् ' परिसरस्थलं ' नाभिशयीत ' अतिशयीत, अतिशयितमुच्छ्रितं न च तद् वर्षिष्ठमित्यर्थः । उक्तलक्षणं देवयजनं प्रशंसति–अतो वा इति । ' अतः ' अस्माद् यदित्युक्तलक्षणात् ' देवाः ' ' दिवम् ' ' उपोदक्रामन् ' उत्क्रान्ताः, प्राप्ताः । उत्क्रामन्तु नाम, ततः किमु ? इत्यत आह–देवान्वा इति । यस्मात् ' एषः ' दीक्षितोऽपि ' देवान् ' उपोत्क्रामति, तस्माद् यादृशेन देवयजनेन देवा दिवं गताः, तादृशं कुर्वन् ' सः ' दीक्षितः ' सदेवे ' एव ' देवयजने ' ' यजते ' इष्टवान् भवति । अनेवंविधस्य परिग्रहे दोषमाह–स यद्धेति । निम्ने देवयजने ' इष्ट्वा ' स्वयमेव ' अवरतर इव ' अत्यन्तं नीच एव ' स्यात् ' । तस्मादि-

(रंस्त) तद्वर्ष्म सत्समꣳ स्यात् । (तस) समꣳ सदविभ्रꣳशि स्यादविभ्रꣳशिसत्प्राक्प्रवणꣳ स्यात्प्राची हि देवानां दिगथोऽउदक्प्रवणमुदीची हि मनुष्याणां दिग्दक्षिणतः प्रत्युच्छ्रितमिव स्यादेषा वै दिक् पितृणाꣳ स यद्दक्षिणाप्रवणꣳ स्यात्क्षिप्रे ह यजमानोऽमुं लोकमियात्तथो ह यजमानो ज्योग्जीवति तस्माद्दक्षिणतः प्रत्युच्छ्रितमिव स्यात् ॥ २ ॥

(त्र) न पुरस्ताद्देवयजनमात्रमतिरिच्येत । द्विषन्तꣳ हास्य तद्भ्रातृव्यमभ्यतिरिच्यते कामꣳ ह दक्षिणतः स्यादेवमुत्तरत एतद्ध त्वेव समृद्धं देवयजनं यस्य देवयजनमात्रं पश्चात्परिशिष्यते क्षिप्रे हैवैनमुत्तरा देवयज्योपनमतीति नु देवयजनस्य ॥ ३ ॥

तद्वर्ष्म सत् समं स्यात् । समं सद्–अविभ्रंशि स्यात् । अविभ्रंशि सत् प्राक्प्रवणं स्यात् । प्राची हि देवानां दिक् । अथो उदक्प्रवणम् । उदीची हि मनुष्याणां दिक् । दक्षिणतः प्रत्युच्छ्रितमिव स्यात् । एषा वै दिक् पितृणाम् । स यद्दक्षिणाप्रवणं स्यात्–क्षिप्रे ह यजमानोऽमुं लोकमियात् । अथो ह यजमानो ज्योग्जीवति । तस्माद्दक्षिणतः प्रत्युच्छ्रितमिव स्यात् ॥ २ ॥

न पुरस्ताद्देवयजनमात्रमतिरिच्येत–द्विषन्तं हास्य तद्भ्रातृव्यमभ्यतिरिच्यते । कामं ह दक्षिणतः स्यात्, एवमुत्तरतः । एतद्ध त्वेव समृद्धं देवयजनम्–यस्य देवयजनमात्रं पश्चात्परिशिष्यते । क्षिप्रं हैवैनमुत्तरा देवयज्योपनमति । इति नु देवयजनस्य ॥ ३ ॥

त्युपसंहार । अत्र कात्यायनः सौमिकमृत्विग्वरणमभिधायाह–" देवयजन जोषयन्ते, उन्नतमम् " (का. श्रौ. सू. १० । १० । ११) इति ॥ १ ॥

अन्यानपि धर्मविशेषानाह–तद्वर्ष्मेति । ' वर्ष्म ' उन्नतम् ' सद्, ' ' तत् ' देवयजनं ' सम स्यात् ' ; विषमस्य विभ्रंशादर्शनात् तदभावाय तत् समं कर्तव्यमित्यर्थ. । समत्वेन ' अविभ्रंशि ' अपि स्थल प्राचीनप्रवणम् उदीचीनप्रवण वा भवेत्; यष्टव्यत्वेन देवानाम्, यष्टृत्वेन मनुष्याणा च देवयजनसम्बन्धसम्भवादुभयसम्बन्धिन्योर्दिशोरन्यतरस्या. प्रवणत्वाभिधानमित्यभिप्राय. । उदक्प्रवणत्वे यदर्थसिद्ध दक्षिणोन्नतत्वम्, तदाह–दक्षिणतः प्रत्युच्छ्रितमिवेति । विपक्षबाधमुखेन दक्षिणप्रवणत्व निषेधति–एषा वा इति । ' क्षिप्रे ' अचिरेणैव कालेन ' अमु ' परलोकम् । 'तथो ह' पूर्वोत्तरप्रवणत्वपक्षे ज्योक् चिरकालम् (आप. श्रौ. सू. १०।२०।१) ॥२॥

अथ देवयजनप्रादेशे देवयजनानन्तरपरिमितप्रदेशस्याधिक्य निषेधति–न पुरस्तादिति । स देशातिरेको यजमानभ्रातृव्यातिरेकाय भवति । तथा चापस्तम्बः–"न प्राचीन देवयजनाद्देवयजनमात्रमुच्छिंषेत् "– (आप. श्रौ. सू. १० । २० । १०) इति । दक्षिणोत्तरयोरतिरेकस्त्वैच्छिक इत्याह–कामं हेति । पश्चाद्भागे पुनरन्यस्य देवयजनस्य पर्याप्तप्रदेशोपेत देवयजनं समृद्धिकरमित्याह–एतद्ध त्वेव समृद्धमिति । प्रतिपाद्यमर्थं निगमयति–इति नु देवयजनस्येति । लक्षणमिति शेष. । अत्र कात्यायनः–" सममव्यतिभ्रंशि अभितो देवयजनमात्रदेश पुरस्तादर्जम्, प्राक्प्रवणमुदक्प्रवणा " (का. श्रौ. सू. अ. ७ । ११–१२) इति ॥ ३ ॥

१–दक्षिणत उन्नतमुदीचीनावनत प्राक्प्रवणं प्रागुदक्प्रवणं वा देवयजनम् इति ।

तदु होवाच याज्ञवल्क्यः । (ल्क्यो) वार्ष्णाय देवयजनं जोषयितुमैम तत्सात्ययज्ञोऽब्रवीत्सर्व्वा वाऽइयं पृथिवी देवी देवयजनं यत्र वाऽअस्यै क्व च यजुषैव परिगृह्य याजयेदिति ॥ ४ ॥

(त्स्न) ऋत्विजो हैव देवयजनम् । ये ब्राह्मणाः शुश्रुवाᳬं सोऽनूचाना विद्वाᳬं सो याजयन्ति सैवाह्वलैतन्नेदिष्ठतमामिव मन्यामहऽइति ॥ ५ ॥

तच्छालां वा विमितं वा प्राचीनवᳬं शं मिन्वन्ति । प्राची हि देवानां दिक्पुरस्ताद्धि देवाः प्रत्यञ्चो मनुष्यानुपावृत्तास्तस्मात्तेभ्यः प्राङ्तिष्ठञ्जुहोति ॥ ६ ॥

तदु होवाच याज्ञवल्क्यः वार्ष्णाय । देवयजनं जोषयितुमैम । तद् सात्ययज्ञोऽब्रवीत्–'सर्वा वा इयं पृथिवी देवी देवयजनम्, यत्र वा अस्यै क च यजुषैव परिगृह्य याजयेत् '–इति ॥ ४ ॥

' ऋत्विजो हैव देवयजनम्–ये ब्राह्मणाः शुश्रुवांसोऽनूचाना विद्वांसो याजयन्ति–सैवाह्वला, एतन्नेदिष्ठतमामिव मन्यामहे–' इति ॥ ५ ॥

तच्छालां वा विमितं वा प्राचीनवंशं मिन्वन्ति । प्राची हि देवानां दिक् । पुरस्ताद्धि देवाः प्रत्यञ्चो मनुष्यानुपावृत्ताः । तस्मात्तेभ्यः प्राङ्तिष्ठन् जुहोति ॥ ६ ॥

अथर्षीणामाख्यानमुखेन देवयजनस्य पक्षान्तरमाह–तदु होवाचेति । पौर्णमासे ' याज्ञवल्क्य उवाच ' । यदा वयं देवयजनपरिग्रहाय गताः, तदानीं ' सात्ययज्ञः ' आह । " एतावती वै पृथिवी, यावती वेदिः–" इत्यादिश्रुतेः (तै. सं. २ । ५ । ४ । २) वेपुल्याद्वा देवयजनस्य देवतात्मकत्वमस्याः पृथिव्याः सिद्धत्वम्, अतो 'यत्र क च ' मन्त्रेण परिग्रहे सति तदुक्तलक्षणमेव भवेदित्यर्थः ॥ ४ ॥

याज्ञवल्क्यस्तु वक्ष्यमाणलक्षणैर्ऋत्विग्भिः परिग्रहः पूर्वोक्तलक्षणदेवयजनपरिग्रह इत्याह–ऋत्विजो हैवेति । ' शुश्रुवांसः ' श्रुतशास्त्राः । ' अनूचानाः ' साङ्गप्रवचनाध्येतारः । ' अह्वला ' दोषरहिताः । पर्यायत्वेन परिगृहीतत्वात् । ऋत्विजोऽपि शुश्रूषाध्ययनादिसम्पन्ना भवेयुरित्ययमर्थोऽनुक्तो भवेति ॥ ५ ॥

यथोक्तदेवयजने यत्कर्तव्यं गृहं तत् ' प्राचीनवंशं कर्तव्यमि'त्याह–तच्छालां वेति । ' शाला ' दीर्घचतुरस्रगृहम् । विमितं सर्वतः समपरिमाणम्; अनयोरन्यतरत् ' प्राग्वंशम् ' प्रागग्रवंशं मिनुयात् । प्राग्दिशः प्रशंसार्थमर्थवादमाह–प्राची हीति । यस्मात् प्रत्यङ्मुखान्निवसमानान् प्रति पुरोदेशादभिमुखाः देवाः प्रत्यङ्मुखाः पुरो-पावृत्ताः, ' तस्मात् ' ' तेभ्यः ' देवेभ्यः ' प्राङ् तिष्ठन् जुहोति ' । तस्मात्प्राचीनवंशत्वमुपपद्यते । (का. श्रौ. सू. ७ । १७–१८) ॥ ६ ॥

१–अत्रवाक्ये यजुर्योर्भेदाद्भेदो भवेति । शतपथश्रुतिः । (का १४ । ४ । १ । ८) यजुर्नामतः । वृष्णस्यापत्यं वार्ष्णः । इति नित्यानन्दमुनिविरचिता मिताक्षरा । तदुह स्वाऽऽपि यजुर्वार्ष्णो मत्स्याम्यैवोपैति । शतपथी श्रुतिरेव । १। १ । १ । १० । वृषा नाम कश्चित् । तस्य पुत्रो वार्ष्णः । तस्य नाम यजुरिति सायणभाष्ये ॥ २–' यजि'व्यानूचानाविज्ञः ११ । बहुलोपमुलेऽपरेऽङ्गो विमिन्वते १४ । प्राग्वंशं १५ । पुरस्तादुदग्वा १६ । प्रतिदिग्द्वारम् १७ । इन्द्रयज्ञे वा १८ । शाला वा १९ । ३–विमितपरिमाणं कात्यायनशुल्बपरिशिष्टे । विमितं चतुरस्रं स्यदृशान्निमम्माणतः इति । शालापरिमाणं कात्यायनशुल्बपरिशिष्टे । विद्वत्सम्पत्ते शाला स्यात्तदर्धेन तु विस्तृता इति ।

तस्मादु ह न प्रतीचीनशिराः शयीत । नेद्देवानभिप्रसार्य शयाऽइति या दक्षिणा दिक्सा पितॄणां या प्रतीची सा सर्पाणां यतो देवा उच्चक्रमुः सैषाऽहीना योदीची दिक्सा मनुष्याणां तस्मान्मानुषऽउदीचीनवꣳशामेव शालां वा विमितं वा मिन्वन्त्युदीची हि मनुष्याणां दिग्दीक्षितस्यैव प्राचीनवꣳशा नादीक्षितस्य ॥ ७ ॥

तां वाऽएतां परिश्रयन्ति । नेदभिवर्षादिति न्वेव वर्षा देवान्वाऽएषऽउपावर्तते यो दीक्षते स देवतानामेको भवति तिरऽइव वै देवा मनुष्येभ्यस्तिरऽइवैतद्यत्परिश्रितं तस्मात्परिश्रयन्ति ॥ ८ ॥

तन्न सर्वऽइवाभिप्रपद्येत । ब्राह्मणो वैव राजन्यो वा वैश्यो वा ते हि यज्ञियाः ॥ ९ ॥

स वै न सर्वेणेव संवदेत । देवान्वाऽएषऽउपावर्तते यो दीक्षते स देवतानामेको भवति न वै देवाः सर्वेणेव संवदन्ते ब्राह्मणेन वैव राजन्येन वा

तस्मादु ह न प्रतीचीनशिराः शयीत । 'नेद्देवानभिप्रसार्य शये'—इति । या दक्षिणा दिक्—सा पितॄणाम् । या प्रतीची—सा सर्पाणाम्—यतो देवा उच्चक्रमुः—सैषाऽहीना । योदीची दिक्—सा मनुष्याणाम् । तस्मान्मानुष उदीचीनवंशामेव शालां वा विमितं वा मिन्वन्ति । उदीची हि मनुष्याणां दिक् । दीक्षितस्यैव प्राचीनवंशाः नादीक्षितस्य ॥ ७ ॥

तां वा एतां परिश्रयन्ति । 'नेदभिवर्षाद्' इति । न्वेव वर्षा । देवान्वा एष उपावर्तते—यो दीक्षते । स देवतानामेको भवति । तिर इव वै देवा मनुष्येभ्यः । तिर इवैतद् यत्परिश्रितम् । तस्मात्परिश्रयन्ति ॥ ८

तन्न सर्व इवाभिप्रपद्येत । ब्राह्मणो वैव राजन्यो वा वैश्यो वा । ते हि यज्ञियाः ॥ ९ ॥

स वै न सर्वेणेव संवदेत । देवान् वा एष उपावर्तते—यो दीक्षते । स देवतानामेको भवति । न वै

प्रासङ्गिकं दीक्षितस्य शयने कञ्चिन्नियममाह—तस्मादु हेति । 'अभिप्रसार्य' पादावित्यर्थः । प्रागुक्तप्रदा- मार्थं दिग्विभागस्य मर्थवादमाह—या दक्षिणेति । 'यतो' 'देवा' यजमानादीन् प्रति 'उच्चक्रमुः' 'सा' प्राची 'अहीना' समृद्धा । उदीच्या मनुष्यसम्बन्धित्वं तेषामुदग्वंशशालानिर्माणात् प्रसिद्धमित्याह— तस्मान्मानुष इति । (का. श्रौ. सू. ७ । १९) 'मानुषे' मनुष्यार्हे कर्मणि । 'दीक्षितस्य' प्राग्वंश- त्वमेव, अन्यथा तु उदीचीनवंशत्वमिति व्यवस्था ॥ ७ ॥

सर्वतः परिश्रयणं विधत्ते—तां वा एतामिति । वृष्ट्यादिपरिहाराय परिश्रयणं कर्तव्यम्, दीक्षितस्य भाविगत्या देवानां मध्य एकत्वान्मनुष्येभ्यः सकाशाद्देवानां तिरोधानादीक्षणात्परिश्रितत्वस्य च निगूढत्वेनान्तर्हितत्वाद्वा- दीक्षितस्येतरेभ्यो व्यवधानाय च परिश्रयणं कर्तव्यमिति परिश्रयणस्तुतिः । (आप. श्रौ. सू. १०।५।१) ॥८॥

त्रैवर्णिकानां शूद्रादीनामभिप्राप्तिं निषेधति—तन्न सर्व इवाभिप्रपद्येतेति ॥ ९ ॥

दीक्षितस्य सर्वैः सह वाग्व्यवहारं निषेधति—स वै नेति । सर्वशब्दस्य सङ्कोचमाह—ब्राह्मणेन वैवेति ।

वैश्येन वा ते हि यज्ञियास्तस्माद्यद्येनᳪ शूद्रेण संवादो विन्देदेतेषामेवैकं ब्रूयादिममिति विचक्ष्वेममिति विचक्ष्वेत्येषऽ उ तत्र दीक्षितस्योपचारः ॥ १० ॥

(ग्रऽया) अथारणी पाणी कृत्वा । शालामध्यवस्यति स पूर्व्वार्ध्यᳪ स्थूणाराजमभिपद्यैतद्यजुराहेदमगन्म देवयजनं पृथिव्या यत्र देवासोऽअजुषन्त विश्वऽइति तदस्य विश्वैश्च देवैर्जुष्टं भवति ये चेमे ब्राह्मणाः शुश्रुवाᳪसोऽनूचाना यद्वाऽस्य तेऽक्षिभ्यामीक्षन्ते ब्राह्मणाः शुश्रुवाᳪसस्तदु हास्य तैर्जुष्टं भवति ॥ ११ ॥

देवाः सर्वेणैव संवदन्ते । ब्राह्मणेन वैव राजन्येन वा वैश्येन वा । ते हि यज्ञियाः । तस्माद्यद्येनं शूद्रेण संवादो विन्देद्–एतेषामेवैकं ब्रूयाद्–'इममिति विचक्ष्व–इममिति विचक्ष्व'–इति । एष उ तत्र दीक्षितस्योपचारः ॥ १० ॥

अथारणी पाणी कृत्वा, शालामध्यवस्यति । स पूर्वार्ध्यं स्थूणाराजमभिपद्य, एतद्यजुराह–"एदमगन्म देवयजनं पृथिव्या यत्र देवासो अजुषन्त विश्वे"–(वा. सं. ४ । १) इति । तदस्य विश्वैश्च देवैर्जुष्टं भवति, ये चेमे ब्राह्मणाः शुश्रुवांसोऽनूचानाः–यद्वाऽस्य तेऽक्षिभ्यामीक्षन्ते । ब्राह्मणाः शुश्रुवांसः–तदु हास्य तैर्जुष्टं भवति ॥ ११ ॥

'तस्माद्' ब्राह्मणादिवर्णत्रयस्य यज्ञार्हत्वाद् । 'यदि' 'शूद्रेण' सह 'संवादो' 'विन्देत्' लभ्यते 'एतेषां' त्रैवर्णिकानां मध्ये 'एकम्,' 'इमम्' शूद्रम् 'इति' एवं संवेदानीमुक्तप्रकारेण 'विचक्ष्व ब्रूहीति' 'स्वयं' 'ब्रूयात्' वीप्सया सर्वोऽपि वचनप्रकारः परिगृह्यते । 'एषः' 'उपचारः' व्यवहारः (का. श्रौ. सू. ७ । ९८) ॥ १० ॥

समन्त्रकं शालाप्रवेशं विधत्ते–अथारणी पाणी कृत्वेति । 'अध्यवस्यति' शालां प्रविश्य मन्त्रेणैतद् देवयजनमिति निश्चिनुयादित्यर्थः । अध्यवसानप्रकारमाह–स पूर्वार्ध्यमिति । 'स्थूणाराजः' मध्ये स्थितः उन्नतस्तम्भः, तस्य 'पूर्वार्ध्यम्' 'अभिपद्य' गृहीत्वा "एदमगन्म"–इति 'यजुः' ब्रूयात् (आप. श्रौ. सू. १०. ३. ४)। अत्र कात्यायनः–"समारोह्याग्नी शालान्तम पूर्वार्ध्यं गृहीत्वाऽरणिपाणिराहेदमगन्मेति"–(का. श्रौ. सू. ७। ३०) इति । मन्त्रस्य द्वितीयं पादं देवशब्दतात्पर्याभिधानेन व्याचष्टे–तदस्य विश्वैरिति श्रुताध्ययनवद्भिर्ब्राह्मणैः । 'अक्षिभ्याम्' 'यत्' 'ईक्षन्ते' 'तत्' 'तैः' 'विश्वैर्देवैः' 'जुष्टम्' इत्यर्थः ॥ ११ ॥

१–'सर्वोदितः'–इ० पा० । २–अत्र हरिस्वामिनः–पूर्वो भागः शालायाः पूर्वार्द्धः । पूर्वार्द्धे भवः पूर्वार्ध्यः । महती स्थूणा स्थूणाराजः । तमभिपद्य प्राप्य हस्तेनालभ्य एतद्यजुराहेति इति ॥ काण्वानां श्रुतिरपि–अथाध्यवस्यति–स याऽसौ वरिष्ठा पूर्वार्द्धे शालस्थूणा भवति तामभिपद्य जपत्येदमगन्म देवयजनं पृथिव्या इति ॥ आपस्तम्बोऽपि । प्राग्वंशस्य मध्यमं स्थूणाराजमालभ्य जपतीति वाजसनेयकमिति ॥ अतः स्तम्भस्य पूर्वार्द्धमभिपद्येति व्याख्यानमयुक्तमिति अवधेयम् ॥

यद्वाह । यत्र देवासोऽअजुषन्त विश्वऽइति तदस्य विश्वैर्देवैर्जुष्टं भवत्यृक्सामाभ्याँ संतरन्तो यजुर्भिरित्यृक्सामाभ्यां वै यजुर्भिर्यज्ञस्योदृचं गच्छन्ति यज्ञस्योदृचं गच्छानीत्येवैतदाह रायस्पोषेण समिषा मदेमेति भूमा वै रायस्पोषः श्रीर्वै भूमाऽऽशिषमेवैतदाशास्ते समिषा मदेमेतीषं मदतीति वै तमाहुर्यः श्रियमश्नुते यः परमतां गच्छति तस्मादाह समिषा मदेमेति ॥ १२ ॥

इति प्रथमप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ १ ॥ १ ॥

अपराह्णे दीक्षेत । पुरा केशश्मश्रोर्वपनाद्यत्कामयेत तदश्नीयाद्यद्वा सम्पद्येत व्रतँ ह्येवास्यातोऽशनं भवति यद्यु नाशिशिषेदपि कामं नाश्नीयात् ॥ १ ॥ [शतम् १४००] ॥

यद्वाह–यत्र देवासो अजुषन्त विश्वे–इति तदस्य विश्वैर्देवैर्जुष्टं भवति । " ऋक्सामाभ्यां सन्तरन्तो यजुर्भिः "–(वा० सं० ४ । १) इति । ऋक्सामाभ्यां वै यजुर्भिर्यज्ञस्योदृचं गच्छन्ति । ' यज्ञस्योदृचं गच्छानि ' इत्येवैतदाह । " रायस्पोषेण समिषा मदेम "–(वा० सं० ४ । १) इति । भूमा वै रायस्पोषः । श्रीर्वै भूमा । आशिषमेवैतदाशास्ते । समिषा मदेम–इति । इषं मदतीति वै तमाहुः–यः श्रियमश्नुते, यः परमतां गच्छति । तस्मादाह–समिषा मदेमेति ॥ १२ ॥

अथ तत्रादौ दीक्षासंस्कारः ।

अपराह्णे दीक्षेत । पुरा केशश्मश्रोर्वपनाद्–यत्कामयेत–तदश्नीयाद् । यद्वा सम्पद्येत । व्रतं ह्येवास्यातोऽशनं भवति । यद्यु नाशिशिषेद्–अपि कामं नाश्नीयात् ॥ १ ॥

यद्वाहेति । तृतीयं पादं व्याचष्टे–ऋक्सामाभ्यामिति । ' यजुर्भिः ' क्रियमाणं यज्ञस्वरूपम् ' ऋक्सामाभ्या ' स्तोत्रशस्त्राभ्या ' सन्तरन्तः ' पारं प्रापयन्तः इति मन्त्रभागस्यार्थः । यजुषा ऋक्सामाभ्या च ये तरन्ति ते यज्ञस्योदृचमेव परिसमाप्तिं गच्छन्ति । अत एतेन यज्ञस्य ' उदृच ' परिसमाप्तिं प्राप्नवानीत्युक्तवान् भवति । चतुर्थपादस्य प्रथमभागं व्याचष्टे–रायस्पोषेणेति । ' भूमा ' बहुभाव एव ' रायस्पोषो ' धनपुष्टिः, स च ' भूमा ' साक्षात् ' श्री ' एव तस्माद् ' एतद् ' मन्त्रपाठे ' आशिषम् ' एव आशास्ते । तद्द्वितीयभागस्य तात्पर्यमाह–समिषेति । लोके यः श्रियं परमतां च गच्छति, तम् ' इषम् ' अन्न ' मदति ' मोदत इत्याहुः; अतो मन्त्रे समिषेति भागमाहेत्यर्थः ॥ १२ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे प्रथमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ३–१–१ ॥

अथ दीक्षाकालं विधत्ते–अपराह्ण इति । ' अपराह्णे अहस्तृतीये भागे (आप. श्रौ. सू. १०।१२।२।) ।

१–दीक्षान्तकालम् इति पा । इयमत्र दीक्षेत्युच्यते–एतद्दीक्षाकालस्तु–अपराह्णे दीक्षेतेति प्रथमकण्डिकायामुक्तः ॥ का. नापित वपतीति, नखानि निकृन्तति अङ्गुष्ठमन्तर्नीने, दक्षिणहस्तस्य प्रथमलेति । ७ । ३६ ॥ नापितो वपतीति समापयेत सति अङ्गुलेखानि निकृन्ततीत्यर्थः ।

(द) अथोत्तरेण शालां परिश्रयन्ति । तदुदकुम्भमुपनिदधति तत्रापित उपतिष्ठते तत्केशश्मश्रु च वपते नखानि च निकृन्ततेऽस्ति वै पुरुषस्यामेध्यं यत्रास्यापो नोपतिष्ठन्ते केशश्मश्रौ च वाऽअस्य नखेषु चापो नोपतिष्ठन्ते तद्यत्केशश्मश्रु च वपते नखानि च निकृन्तते मेध्यो भूत्वा दीक्षाऽइति ॥ २ ॥

तद्धैके । सर्व्वऽएव वपन्ते सर्व्वऽएव मेध्या भूत्वा दीक्षिष्यामहऽइति तदु तथा न कुर्याद्यद्वै केशश्मश्रु च वपते नखानि च निकृन्तते तदेव मेध्यो भवति तस्मादु केशश्मश्रु चैव वपेत नखानि च निकृन्तेत ॥ ३ ॥

स वै नखान्येवाग्रे निकृन्तते । दक्षिणस्यैवाग्रे सव्यस्य वाऽअग्रे मानुषेऽथैवं देवत्राऽङ्गुष्ठयोरेवाग्रे कनिष्ठिकयोर्वाऽअग्रे मानुषेऽथैवं देवत्रा ॥ ४ ॥

अथोत्तरेण शालां परिश्रयन्ति । तदुदकुम्भमुपनिदधति । तत्रापित उपतिष्ठते । तत्केशश्मश्रु च वपते, नखानि च निकृन्तते । अस्ति वै पुरुषस्यामेध्यं–यत्रास्यापो नोपतिष्ठन्ते । केशश्मश्रौ च वा अस्य नखेषु चापो नोपतिष्ठन्ते–तद्यत् केशश्मश्रु च वपते, नखानि च निकृन्तते–'मेध्यो भूत्वा दीक्षै' इति ॥ २ ॥

तद्धैके–सर्व एव वपन्ते–'सर्व एव मेध्या भूत्वा दीक्षिष्यामहे' इति । तदु तथा न कुर्यात् । यद्वै केशश्मश्रु च वपते, नखानि च निकृन्तते–तदेव मेध्यो भवति । तस्मादु केशश्मश्रु चैव वपेत, नखानि च निकृन्तेत ॥ ३ ॥

स वै नखान्येवाग्रे निकृन्तते दक्षिणस्यैवाग्रे, सव्यस्य वा अग्रे मानुषे । अथैवं देवत्रा । अंगुष्ठयोरेवाग्रे, कनिष्ठिकयोर्वा अग्रे मानुषे । अथैवं देवत्रा ॥ ४ ॥

अथ दीक्षिताशनविषये सर्वोक्तमन्वनुजानाति–यत्काममेनेत्यादिना । यथेष्टभोजने उपपत्तिमाह–व्रतं ह्येवास्यात इति । 'अतः' अस्मादुक्तभोजनात्पूर्वकाले 'व्रतम्' 'एव' भवेत् केवलं पयःपानमेव; अत इदानीं यथेष्टं भुञ्जीत । तथा चापस्तम्बः–"यथाशितः स्याद्यथा ततो दीक्षासु कर्मैतः–कनीयो व्रतमुपेयात्" (आप. श्रौ. सू. १०. ६. ७–१०) इति । इच्छयाऽशनानन्तरमशनमाह–यदीति । कात्यायनः–"अनुहरन्त्यसौ हविष्यमन्नम् ०–० अपराह्णेऽनाशितमुत्तरं वा न वेति" (का. श्रौ. सू. ७ । १२ । १३ । १४) ॥१॥

शालाया उत्तरभागे क्षौरार्थं परिश्रयणं विधत्ते–अथोत्तरेणेति । तत्राग्निकुण्डकुम्भस्थापिते देशे 'नापितः' निवसेत् । तत्र केशश्मश्रुवपनं नखनिकृन्तनं च कुर्यात् । तत्रोदकुम्भस्थापनप्रयोजनमाह–अस्ति वा इति । अमेध्यानां केशनखानां निरवशेषेण मुखच्छेदनाय उदकुम्भसलिलेनैव पवित्रत्वनिर्णयः (आ. श्रौ. सू. १०।२।६) ॥२

सर्वाङ्गवपनमुपन्यस्य निराचष्टे–तद्धैके सर्व एवेति । सर्वस्मिन्नपि देहे केशादिवपनमेव प्राशुर्वेण कृतक-सम्पादनमनेनैव सर्वमपि मेध्यं भवतीत्यभिप्रायः । अत्र सूत्रम्–"उत्तरे परिश्रित उदकुम्भवत्सु दीक्षा, नापित उपतिष्ठति"–इति (का. श्रौ. सू. ७।२९।२६) ॥ ३ ॥

मानुषवत्सु स्वाङ्गुष्ठान्यासमुखेन नखानामेव, तत्रापि सव्यादिपादस्यैव तथाऽङ्गुष्ठयोरेवेति वचनात् प्राधान्यमाह–स वै नखान्येवेत्यादिना । 'देवत्रा' देवेषु, देवसम्बन्धिकर्मणि एवं कर्तव्यमित्यर्थः (का. श्रौ. सू. ७।२६।२।२६) ॥४॥

स दक्षिणमेवाग्रे गोदानं वितारयति । सव्यं वाऽअग्रे मानुषेऽथैवं देवत्रा॥५

स दक्षिणमेवाग्रे गोदानमभ्युनत्ति । (त्तौ) इमाऽ आपः शमु मे सन्तु देवीरिति स यदाहेमा आपः शमु मे सन्तु देवीरिति वज्रो वाऽआपो वज्रो हि वाऽआपस्तस्माद्येनैता यन्ति निम्नं कुर्वन्ति यत्रोपतिष्ठन्ते निर्दहन्ति तत्तदेतमेवैतद्वज्रꣳ शमयति तथो हैनमेष वज्रः शान्तो न हिनस्ति तस्मादाहेमा ऽआपः शमु मे सन्तु देवीरिति ॥ ६ ॥

(त्यु) अथ दर्भतरुणकमन्तर्दधाति । (त्यो) ओषधे त्रायस्वेति वज्रो वै क्षुरस्तथो हैनमेष वज्रः क्षुरो न हिनस्त्यथ क्षुरेणाभिनिदधाति स्वधिते

स दक्षिणमेवाग्रे गोदानं वितारयति । सव्यं वा अग्रे मानुषे । अथैवं देवत्रा ॥ ५ ॥

स दक्षिणमेवाग्रे गोदानमभ्युनत्ति–" इमा आपः शमु मे सन्तु देवीः "–(वा. सं. ४।१) इति । स यदाह–इमा आपः शमु मे सन्तु देवीरिति । वज्रो वा आपः । वज्रो हि वा आपः तस्माद्–येनैता यन्ति निम्नं कुर्वन्ति, यत्रोपतिष्ठन्ते निर्दहन्ति । तत्तदेतमेवैतद् वज्रं शमयति । तथो हैनमेष वज्रः शान्तो न हिनस्ति । तस्मादाह–इमा आपः शमु मे सन्तु देवीरिति ॥ ६ ॥

अथ दर्भतरुणकमन्तर्दधाति–"ओषधे त्रायस्व"(वा. सं. ४ । १)इति । वज्रो वै क्षुरः । तथो

वपने दक्षिणस्य भागस्य प्राथम्यमाह–स दक्षिणमेवेति । ' गोदान ' नाम कर्णस्योपरिप्रदेशः तं ' वितारयति ' विमजेत् । यस्य चाग्रे वपनम्, तस्यैव चोन्दनप्राथम्य मुक्तम् ॥ ५ ॥

समन्त्रक वपनमाह–इमा आप इति । ' आपः श सन्तु '–इति शान्तिप्रार्थनायाः कौर्यप्रमङ्गं दर्शयति–वज्रो वा आप इति । एतत्प्राग्व्याख्यातम् (श. प. १।१।१।१७) ॥ ६ ॥

क्षुरविदारणपरिहाराय केशानामुपरि दर्भस्थापन समन्त्रमाह–अथेति । दर्भतरुणकमित्यादि । दर्भपाणिरित्यर्थ (७।२८)। क्षुरस्य हिंसकत्वात् ततः पालनप्रार्थना। तत्र समन्त्रकं क्षुरनिधानमाह–अथ क्षुरेणेति(७।२९)॥ ७

१–गोदानश्च दक्षिण शिरःपार्श्वम् । गावि पृथिव्यां दीयन इति गोदानम् इति का. श्रौ सूत्र ७ । ३७ भाष्ये कर्क. ।

२–दक्षिण गोदान विनार्योनत्तीमा अश्य इति । ७–३७पूपवाकुशानरुण३८क्षुरेण चाभिनिधाय ३९ । छित्त्वोदपात्रे प्रास्यति ४० । एवमुत्तरं तूष्णीं ४१ नापिताय क्षुर प्रयच्छति ४२ । तेन केशश्मश्रु वपति ४३ । आपो अस्मानिति स्नात्वा ४४ । विशारण कङ्कतादिना केशोन्मोचन । उनत्ति–क्लेदने–निम्भवर्तीत्यर्थः । गोदान च–दक्षिण शिरसः पार्श्वम् । स्वार्द्रगौर्वि पृथिव्या दीयते यत्तद्गोदानम् । यूपवदिति–ओषधे त्रायस्वेति मन्त्रातिदेशः । कुशतरुण–सूक्ष्म कुशाग्र, दर्भतरुणमिति हरिस्वामिन. । चकारेण यूपवदित्यातिदेशः । तेन च स्वधिते मैनꣳ हिंसीरिति मन्त्रातिदेशः । केशाः शिरोगता । तथाहामरसिंहः–' चिकुर. कुन्तलो वालः कच. केशः शिरोरुह ' इति । श्मश्रु मुखजरोमाणि । तथाहामरसिंह –' तनूरुह रोमलोमनठ्ठदो श्मश्रु पुमुखे ' इति । तानि च भ्रूचक्षुर्वा रोमाणि वर्जयित्वेति देवयाज्ञिक. । मुखस्याप्याहुर्वेदे–' ओष्ठौ च दन्तमूलानि दन्ता जिह्वा च तालु च । गलो गलादिसकल सप्ताङ्ग मुखमुच्यते ' इति । इत्यर्थत्वात्तेषु कर्मोदकेन स्नानमिति कर्के । कर्कोक्तिनैककारेण–स्थावराप्सु स्नाति शाखिनीष्ववकिनीषु लोमशे तीर्थे कुडे हिरण्यमवधाय तस्मिन् स्नाति वाजसनेयकमित्यापस्तम्बोक्तादिनियम । तथा देवयाज्ञिकोक्त–चतुर्भनिधानमदृष्टार्थमितीतु–दृष्टे फले सम्भवति नादृष्टकल्पना–इति न्यायाननुगतमेव । एवमुद्देशान्य इति मन्त्रलिङ्गविरोधो न हि अनमन्त्रगन. । मन्त्रान्तरमन्तराधेयपि बोध्यम् । एत च कर्कस्वामभ्यात् स्नानार्थमुदकमोदकमनिशयनविधानमेवेति सिद्धम ॥

मैनथ्ँ हिथ्ँसीरिति वज्रो वै क्षुरस्तथो हैनमेष वज्रः क्षुरो न हिनस्ति ॥७॥

प्रच्छिद्योदपात्रे प्रास्यति । तूष्णीमेवोत्तरं गोदानमभ्युनत्ति तूष्णीं दर्भतरुणकमन्तर्दधाति तूष्णीं क्षुरेणाभिनिधाय प्रच्छिद्योदपात्रे प्रास्यति ॥८॥

(त्यु) अथ नापिताय क्षुरं प्रयच्छति । स केशश्मश्रु वपति स यदा केशश्मश्रु वपति ॥ ९ ॥

(त्यु) अथ स्नाति । (त्य) अमेध्यो वै पुरुषो यदनृतं वदति तेन पूतिरन्तरतो मेध्या वाऽआपो मेध्यो भूत्वा दीक्षाऽइति पवित्रं वाऽआपः पवित्रपूतो दीक्षाऽइति तस्माद्वै स्नाति ॥ १० ॥

स स्नाति । (त्या) आपोऽअस्मान्मातरः शुन्धयन्त्वित्येतद्ध्याह शुन्धयन्त्विति घृतेन नो घृतप्वः पुनन्त्विति तद्वै सुपूतं यं घृतेन पुनंस्तस्मादाह घृतेन नो घृतप्वः पुनन्त्विति विश्वथ्ँ हि रिप्रं प्रवहन्ति देवीरिति यद्वै विश्वथ्ँ सर्वं तद्यदमेध्यथ्ँ रिप्रं तत्सर्वथ्ँ ह्यस्मादमेध्यं प्रवहन्ति तस्मादाह विश्वथ्ँ हि रिप्रं प्रवहन्ति देवीरिति ॥ ११ ॥

हैनमेष वज्रः क्षुरो न हिनस्ति । अथ क्षुरेणाभिनिदधाति । " स्वधिते मैनं हिंसीः " (वा. सं. ४।१) इति । वज्रो वै क्षुरः, तथो हैनमेष वज्रः क्षुरो न हिनस्ति ॥ ७ ॥

प्रच्छिद्योदपात्रे प्रास्यति । तूष्णीमेवोत्तरं गोदानमभ्युनत्ति । तूष्णीं दर्भतरुणकमन्तर्दधाति । तूष्णीं क्षुरेणाभिनिधाय प्रच्छिद्योदपात्रे प्रास्यति ॥ ८ ॥

अथ नापिताय क्षुरं प्रयच्छति । स केशश्मश्रु वपति स यदा केशश्मश्रु वपति ॥ ९ ॥

अथ स्नाति । अमेध्यो वै पुरुषो–यदनृतं वदति । तेन पूतिरन्तरतः । मेध्या वा आपः । ' मेध्यो भूत्वा दीक्षै '–इति । पवित्रं वा आपः । ' पवित्रपूतो दीक्षै 'इति । तस्माद्वै स्नाति ॥ १० ॥

स स्नाति–" आपो अस्मान्मातरः शुन्धयन्तु "(वा. सं. ४ । २) इति । एतद्ध्याह शुन्धयन्त्विति " घृतेन नो घृतप्वः पुनन्तु "–(वा. सं. ४।२) इति । तद्वै सुपूतं–यं घृतेनपुनंस्त-

---

प्रच्छिद्येति स्पष्टम् (७।४०) । उत्तरं गोदानेन्दिनादिकमन्त्रकमित्याह–तूष्णीमेवेति (७।४१) ॥ ८ ॥

अथ नापितायेति । स्पष्टम् (७ । ४०–४३) ॥ ९ ॥

स्नानं विधाय प्रशंसति–अथ स्नातीति । एतद्वनोपायनार्थवादवाक्यवद् व्याख्येयम् ॥ १० ॥

स्नानमन्त्रमाह–स स्नातीत्यादिना । आपो अस्मानिति (७।४४) । 'मातरः ' ओषधिवनस्पत्यादितत्कलनिर्मात्र्यः 'घृतेन' पावयन्ति, तस्मिन् शुद्धत्वाद् घृतेन पुनन्त्विति प्रार्थने युक्तमित्यर्थः । तृतीयपादस्य तात्पर्यमाह–विश्वं हीति । "रपो रिप्रमिति । पापनामनी भवतः " इति निरुक्तम् ४।३।५। ' यद् विश्व ' तत् सर्वमुच्यते, ' यदमेध्यम् ' ' तत् रिप्रम् ' अतो देहगतं मालिन्यमात्मगतं पापं सर्वं दोषमाना आपः ' तस्माद् ' यजमानात् अपगमयन्ति यतः, अत एवमाह मन्त्र इत्यर्थः ॥ ११ ॥

(त्यु) अथ प्राङिवोदङ्ङुत्क्रामति । (त्यु) उदिदाभ्यः शुचिरा पूत एमीत्युद्धचाभ्यः शुचिः पूत एति ॥ १२ ॥

(त्यु) अथ वासः परिधत्ते । सर्व्वत्त्वायैव स्वामेवास्मिन्नेतत्त्वचं दधाति या ह वाऽइयं गोस्त्वक्पुरुषे हैषाऽग्रऽआस ॥ १३ ॥

ते देवा अब्रुवन् । (गौ) गौर्वाऽइदꣳ सर्व्वं बिभर्ति हन्त येयं पुरुषे त्वग्गव्येतां दधाम तयैषा वर्षन्तं तया हिमं तया घृणिं तितिक्षिष्यतऽइति ॥ १४ ॥

तेऽवच्छाय पुरुषम् । गव्येतां त्वचमदधुस्तयैषा वर्षन्तं तया हिमं तया घृणिं तितिक्षते ॥ १५ ॥

(तेऽव) अवच्छितो हि वै पुरुषः । (स्त) तस्मादस्य यत्रैव क च कुशो

स्याद्दाह घृतेन नो घृतप्वः पुनन्त्विति । " विश्वं हि रिप्रं प्रवहन्ति देवीः " (वा. सं. ४।२) इति । यद्वै विश्वं-सर्वं तत् । यदमेध्यं रिप्रं तत् । सर्वं-तस्मादमेध्यं प्रवहन्ति । तस्मादाह-विश्वं हि रिप्रं प्रवहन्ति देवीरिति ॥ ११ ॥

अथ प्राङिवोदङ्ङुत्क्रामति- " उदिदाभ्यः शुचिरापूत एमि "-(वा. सं. ४।२) इति । उद्धचाभ्यः शुचिः पूत एति ॥ १२ ॥

अथ वासः परिधत्ते सर्वत्वायैव । स्वामेवास्मिन्नेतत्त्वचं दधाति । या ह वा इयं गोस्त्वक्-पुरुषे हैषाऽग्र आस ॥ १३ ॥

ते देवा अब्रुवन्-गौर्वा इदं सर्वं बिभर्ति । हन्त येयं पुरुषे त्वक्-गव्येतां दधाम । तयैषा वर्षन्तम् । तया हिमम् । तया घृणिम्, तितिक्षिष्यत इति ॥ १४ ॥

तेऽवच्छाय पुरुषं गव्येतां त्वचमदधुः । तयैषा वर्षन्तम्, तया हिमम्, तया घृणिम्, तितिक्षते ॥ १५ ॥

अवच्छितो हि वै पुरुषः । तस्मादस्य यत्रैव क्व च कुशो वा यद्वा विकृन्तति तत एवं लोहितमुत्पतति ।

उदिदाभ्य इति चरमपादस्य पृथग् विनियोगमाह-अथ प्राङिवोदङ्ङुत्क्रामतीति । 'आभ्यः' अद्भ्यः सकाशात् शुद्ध एव सन् उद्गच्छामीति तस्यार्थः ॥ १२ ॥

वास परिधानं विधाय प्रशंसति-अथ वास इति (का. श्रौ. सू. ७।४।९) । 'परिधानम्' उपसंव्यानम्, तद्धारण सर्वस्यैव दीक्षितस्य 'सर्वत्वायैव' न त्वतिरिक्तः कश्चिद्विशेषोऽस्तीत्येवकारेणाह । अतो वासोधारणेन 'त्वचमेव' कृतवान् भवति यस्मात् तत एतद्धारणमनः सर्वत्वमित्यर्थः । उपरितनग्रन्थः सर्वोऽप्येतस्यैवोपपादकः । इदानीं गव्याश्रिता 'इय' त्वक् 'अग्रे' पुरा 'पुरुषे' 'आस' स्थिता ॥ १३ ॥

ते देवा इति । 'देवा' इमर्थमिय त्वक् पुरुषे वर्तते, गोस्तु बहूपकारवती,-अतस्ता त्वच तत आदाय गवि स्थापयामो वृष्टिहिमादिकं परिहरत्विति पुरुषाद् गवि अधारयन् ॥ १४ ॥ १५ ॥

अवच्छित इति । पुरुषादपगमे लिङ्गमाह-तस्मादस्येति । कुशाद्युपघाते सति रक्तभावदर्शनाद् देवैस्त्वचो,

१-उदिदाभ्य इत्युत्क्रमत्युत्तरपूर्वार्धम् । का. श्रौ. सू. ७।४।७ २-यस्मात्त्वच एव धारणमतः सर्वत्वमित्यर्थः । ह० क० ।

वा ग्रद्धा विकृन्तति तत एव लोहितमुत्पतति तस्मिन्नेतां त्वचमदधुर्वास एव तस्मान्नान्यः पुरुषाद्वासो बिभर्त्येताᳬं ह्यस्मिंस्त्वचमदधुस्तस्मादु सुवासा एव बुभूषेत्स्वया त्वचा समृध्याऽइति तस्मादप्यश्लीलᳬं सुवाससं दिदृक्षन्ते स्वया हि त्वचा समृद्धो भवति ॥ १६ ॥

नो हान्ते गोर्नग्नः स्यात् । (ह) वेद ह गौरहमस्य त्वचं बिभर्मीति सा बिभ्यती त्रसति त्वचं मऽआदास्यतऽइति तस्मादु गावः सुवाससमुपैव निश्रयन्ते ॥ १७ ॥

तस्य वाऽएतस्य वाससः । (सोऽग्नेः) अग्नेः पर्यासो भवति वायोरनुच्छादो नीविः पितृणाᳬं सर्पाणां प्रघातो विश्वेषां देवानां तन्तव आरोका नक्षत्राणामेवᳬं हि वाऽएतत्सर्वे देवा अन्वायत्तास्तस्माद्दीक्षितवसनं भवति ॥ १८ ॥

तस्मिन्नेवां त्वचमदधुः—वास एव । तस्मान्नान्यः पुरुषाद्वासो बिभर्ति । एतां ह्यस्मिंस्त्वचमदधुः । तस्माद्ध सुवासा एव बुभूषेत्—स्वया त्वचा समृध्ये इति । तस्मादप्यश्लीलं सुवाससं दिदृक्षन्ते । स्वया हि त्वचा समृद्धो भवति ॥ १६ ॥

नो हान्ते गोर्नग्नः स्यात् । वेद ह गौः अहमस्य त्वचं बिभर्मीति । सा बिभ्यती त्रसति त्वचं म आदास्यते' इति । तस्माद्ध गावः सुवाससमुपैव निश्रयन्ते ॥ १७ ॥

तस्य वा एतस्य वाससः । अग्नेः पर्यासो भवति, वायोरनुच्छादः, नीविः पितृणाम्, सर्पाणां प्रघातः,

---

विकर्तनं सिद्धमित्यर्थः । तदा पुरुषाणां निस्त्वक्त्वपरिहाराय वस्त्रमकल्पयन् । तस्मात्तेषामेवासाधारणमभूत् । स्ततेन च सम्भूषितो भवति । तथा च लौकिका आहुः—'वस्त्रं पुरुषस्यालङ्कारः' इति लोके निन्दितमपि सुवाससं समाजादौ सम्यक् पश्यन्ति ॥ १६ ॥

पुरुषस्य त्वचो गवि स्थापनं यदस्ति, तत्किमर्थमिति प्रसङ्गात् कश्चित् कश्चित् पुरुषार्थनियममाह—नो हान्त इति । कदाचिदपि गोसमीपे विवासा न भवेत् । यस्मात्तु मा 'अस्य त्वच' धारयामीति जानीतेत्यतो 'न नग्नः स्यात्' । जानातु नाम का हानिरित्यत आह—सा बिभ्यतीति । पुनस्त्वगपच्छेदभयात् 'त्रसति' भीत्या कम्पते । तस्मादिति । स्पष्टम् ॥ १७ ॥

विहितं वस्त्रं सर्वदेवतात्मकत्वेन प्रशंसति—तस्य वा इति । 'तस्य' वस्त्रस्य, पारेतः तिर्यक् अस्यत इति 'पर्यासः' तिर्यक्तन्तुसन्दर्भः । सः 'अग्नेर्भवति' अग्निदेवताको भवति, सोऽभिमन्यत इत्यर्थः । 'अनुच्छादः' अनुलोममाच्छादन इति । सः 'वायोः' भवति । 'नीवि' आद्यन्तप्रदेशः । स 'पितृणाम्' । 'प्रघातः' सर्वहननस्थानं निविडीभूतप्रदेशः । स 'सर्पाणाम्' । 'तन्तवः' स्वरूपेण, 'विश्वेषां देवानाम्' । 'आरोकाः' मध्यच्छिद्राणि । तत् 'नक्षत्राणाम्' । 'तस्मात्' सकलदेवत्यत्वात् 'दीक्षितवसनम्' अवश्यं भवितव्यम् ॥ १८ ॥

१–"प्रघातो दण्डेन शलाकोपघातेन वा प्रहारः" इति तै. स. १।२।१, ६।१।१ सा. भा. । २–"मध्ये च्छिद्राणि" इ० पा. ।

तद्वाऽअहतꣳ स्यात् । (८) अयातयामतायै तद्धैके निष्पेष्टवै ब्रूयाद्यदेवास्याऽत्रामेध्यमा कृणत्ति वा वयति वा तदस्य मेध्यमसदिति यद्यु अहतꣳ स्यादद्भिरभ्युक्षेन्मेध्यमसदित्यथो यदिदꣳ स्नाततरस्यं निहितमपल्पूलनकृतं भवति तेनो हापि दीक्षेत ॥ १९ ॥

तत्परिधत्ते । दीक्षातपसोस्तनूरसीत्यदीक्षितस्य वाऽअस्यैषाऽग्रे तनूर्भवत्यथात्र दीक्षातपसोस्तस्मादाह दीक्षातपसोस्तनूरसीति तां त्वा

विश्वेषां देवानां तन्वः, आरोका नक्षत्राणाम् । एवं हि वा एतत्सर्वं देवा अन्वापन्नाः तस्माद्दीक्षितवसनं भवति ॥ १८ ॥

तद्वा अहतं स्यात्—अयातयामतायै । तद् वै निष्पेष्टवै ब्रूयात् यदेवास्यात्रामेध्या कृणत्ति वा वयति वा तदस्य मेध्यमसदिति । यद्यु अहतं स्याद्—अद्भिरभ्युक्षेत्—मेध्यमसदिति । अथो यदिदं स्नाततरस्यं निहितं अपल्पूलनकृतं भवति—तेनो हापि दीक्षेत ॥ १९ ॥

तत्परिधत्ते—"दीक्षातपसोस्तनूरसि" (वा.सं. ४।२) इति । अदीक्षितस्य वा अस्यैषाऽग्रे

तस्य वस्त्रस्य नूतनत्वं विधत्ते—तद्वा अहतमिति । 'अयातयामतायै' अशिथिलत्वाय 'तत्' 'अहतम्' वस्त्रं 'निष्पेष्टवै' क्षालयितुमन्य 'ब्रूयात्' । 'अस्य' वस्त्रस्य 'यत्' 'अमेध्यम्' 'आकृणत्ति' आकृणोति, आश्लिष्टं करोति निर्माणकाले, सदैव 'वयति' च । 'अहतं' चेत् अभ्युक्षणमेव कर्तव्यम् । तत्प्रयोजनं 'मेध्यमसदिति' मेध्यार्हं भवेदिति क्षालनम् ॥

पक्षान्तरमाह—अथो यदिदमिति । स्नानेन पुरुषगात्रशौचम् धार्यते, 'अपल्पूलनकृतं' क्षारद्रव्यसहितेनाशो-धितम्; (७।४७) प्रतिदिनं प्रक्षाल्य यदेव धार्यते, तदित्यर्थः । तेन वा दीक्षेत ॥ १९ ॥

दीक्षितस्य वाससः समन्त्रकं परिधानं विधत्ते—तत् परिधत्त इति । दीक्षातपसोस्तनूरसीति ।

१—कात्यायन, 'क्षौमं वस्त्रं निष्पेष्टवै ब्रूयादहतं' ७।१५ । वेदद्भिरभ्युक्ष्य ७।१६ । [illegible] विचित्रकेशं प्रवृत्तिनद्ध दीक्षातरसाधीति ४७ ॥ क्षौममौर्णम् । (अतः) "अतसी स्यादुमाक्षुमे" त्यमरः । अहतमधौतमिति कर्कः । [illegible] [illegible] [illegible] दीक्षितमस्य चेत्याह । निष्पेष्टवे—'पिष्ठवचूर्णेन' [illegible] । तेन [illegible] हस्ताभ्यां [illegible] । [illegible] अहतं वेदद्भिरभ्युक्ष्य वा परिधत्ते । इति [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] । [illegible] । विचित्रकेश विचित्रा निष्कासिता केशा यस्मात् [illegible] विचित्रकेशा [illegible] [illegible] ।

[illegible] "तस्मादेतद्दक्षिणीय [illegible] निष्पेष्टवै ब्रूयात्" इति ॥ [illegible] । [illegible] । [illegible] । "[illegible]" अनरं दीक्षितवसनात् ।" [illegible] परिधापयन्ति, इति हि [illegible] । [illegible] "[illegible] परिधापयेते" इति । तथा "[illegible] परिधाप-यन्ति" इति [illegible] । तेन [illegible] [illegible] स्यात् । [illegible] । अतः दीक्षितवसनादि-[illegible] [illegible] । [illegible] ७।११ इत्यस्मिन् सूत्रे कर्कः । [illegible] इति [illegible] ॥

शिवाᳬं शग्मां परिदधऽइति तां त्वा शिवाᳬं साध्वीं परिदधऽइत्येवैतदाह भद्रं व्वर्णं पुष्यन्निति पापं वाऽएषोऽग्रे व्वर्णं पुष्यति यमसुमदीक्षितोऽथात्र भद्रं तस्मादाह भद्रं व्वर्णं पुष्यन्निति ॥ २० ॥

(त्यु) अथैनᳬं शालां प्रपादयति । स धेन्वै चानडुहश्च नाश्नीयाद्धेन्वनडुहौ वाऽइदᳬं सर्व्वं बिभृतस्ते देवा अब्रुवन्धेन्वनडुहौ वाऽइदᳬं सर्व्वं बिभृतो हन्त यदन्येषां व्वयसां व्वीर्यं तद्धेन्वनडुहयोर्दधामेति स यदन्येषां व्वयसां व्वीर्यमासीत्तद्धेन्वनडुहयोरदधुस्तस्माद्धेनुश्चैवानड्वांश्च भूयिष्ठं भुङ्क्तस्तद्धैतत्सर्व्वाशयमिव यो धेन्वनडुहयोरश्नीयादन्तगतिरिव तᳬं हाद्भुतमभिजनितोर्जायायै गर्भं निरवधीदिति पापमकदिति पापी कीर्तिस्तस्माद्धेन्वनडुहयोर्नाश्नीयात्तदु होवाच याज्ञवल्क्योऽश्नाम्येवाहमᳬंसलं चेद्भवतीति ॥ २१ ॥ इति प्रथमप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ १ ॥ २ ॥

तनूर्भवति-अथात्र दीक्षातपसोः । तस्मादाह-दीक्षातपसोस्तनूरसीति । " तां त्वा शिवां शग्मां परिदधे"-इति (वा. सं. ४।२)। तां त्वां शिवां साध्वीं परिदध इत्येवैतदाह । "भद्रं वर्णं पुष्यन्"-(वा. सं. ४।२) इति । पापं वा एषोऽग्रे वर्णं पुष्यति-यमसुमदीक्षितः-अथात्र भद्रम् । तस्मादाह-भद्रं वर्णं पुष्यन्निति ॥ २० ॥

अथैनं शालां प्रपादयति । स धेन्वै चानडुहश्च नाश्नीयात् । धेन्वनडुहौ वा इदं सर्वं बिभृतः । ते देवा अब्रुवन्-धेन्वनडुहौ वा इदं सर्वं बिभृतः । हन्त यदन्येषां वयसां वीर्यम्-तद्धेन्वनडुहयोर्दधामेति । स यदन्येषां वयसां वीर्यमासीत्-तद् धेन्वनडुहयोरदधुः। तस्माद्धेनुश्चैवानड्वांश्च भूयिष्ठं भुङ्क्तः । तद्धैतत्सर्वाशयमिव-यो धेन्वनडुहयोरश्नीयाद् अन्तगतिरिव । तं हाद्भुतमभिजनितो जायायै गर्भं निरवधीदिति पापमकदिति । पापी कीर्तिः । तस्माद्धेन्वनडुहयोर्नाश्नीयात् तदु होवाच याज्ञवल्क्यः-अश्नाम्येवाहमंसलं चेद्भवतीति ॥ २१ ॥

'आह' मन्त्रभागः।द्वितीयभागे शग्मामिति तनूः सरपृष्टत्वतनूः । 'अग्रे' प्राक् 'अदीक्षितस्यैषा तनूः' आसीत्, 'अथ' इदानीं तु दीक्षितदण्डकृष्णाजिनधारणनवनीताभ्यङ्गादिसाध्यः संस्कारः, तपोऽशनवर्जनादिजन्यक्लेशसहनात्मकम्; तदुभयमनेन प्राप्तत्वाद् । दीक्षातपसोस्तनूरसि-इतिशब्दस्य तात्पर्यमाह-साध्वीमिति । वस्त्रस्य तनुत्वाभिधानात् स्त्रीलिङ्गता । तृतीयभागमनूद्य व्याचष्टे-भद्रं वर्णं पुष्यन्निति । भद्रत्वसमर्थनाय पूर्वत्राभद्रत्वं प्रसञ्जयति-पापं वा एष इति ॥ २० ॥

अथ क्षौरानन्तरं स्नातस्य धृतवाससः शालाप्रवेशं विधत्ते-अथैनमिति । 'प्रपादयति' गमयेदध्वर्युः(का. श्रौ.सू.७।७१)।[1]अस्याप्यशनकालत्वादत्राशने कश्चिन्नियममाह-स धेन्वै चेति । धेनोः क्षीरादिकम्, अनडुहः सम्बन्धि कर्षणसाध्यमित्यर्थः । तदुभयं 'नाश्नीयात्' धेन्वनडुहयोः सर्वजगदुपकारकत्वात् तदीयाशनप्रतिषेध इत्यर्थः । एतदेवोपपादयति-ते देवा इत्यादिना । अनयोः सर्वोपकारकत्वं विज्ञाय देवैः'वयसाम्' 'अन्येषां च पशूनां 'वीर्यं,

[1]-'वाग्यतं प्रवेशयत्याहवनीयगार्हपत्यावन्तरेण' इति ।

अपः प्रणीय । (या) आग्नावैष्णवमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपत्यग्निर्वै सर्वा देवताऽग्नौ हि सर्वाभ्यो देवताभ्यो जुह्वत्यग्निर्वै यज्ञस्यावरार्ध्यो विष्णुः परार्ध्यस्तत्सर्वाश्चैवैतद्देवताः परिगृह्य सर्वं च यज्ञं परिगृह्य दीक्षाऽइति तस्मादाग्नावैष्णव ऽएकादशकपालः पुरोडाशो भवति॥१॥ तद्वेके । (क ऽ) आदित्येभ्यश्चरुं निर्वपन्ति तदस्ति पर्युदितमिवाग्नौ

अपः प्रणीय, आग्नावैष्णवमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । अग्निर्वै सर्वा देवताः । अग्नौ हि सर्वाभ्यो देवताभ्यो जुह्वति । अग्निर्वै यज्ञस्यावरार्ध्यः, विष्णुः परार्ध्यः । तत् सर्वाश्चैवैतद्देवताः परिगृह्य, सर्वं च यज्ञं परिगृह्य, दीक्षे इति । तस्मादाग्नावैष्णव एकादशकपालः पुरोडाशो भवति॥१॥ तद्वेके–आदित्येभ्यश्चरुं निर्वपन्ति । तदस्ति पर्युदितमिव । " अष्टौ पुत्रासो अदितेर्ये जाता-

सारमादाय धेन्वनडुहयो' स्यादित्याशङ्क्याह तदश्नन् सर्वाशन भवति । तस्य च जायायाः गर्भसम्भवे सति तत् सर्वाशन स रेतोऽस्मेय पारंगत 'गर्भं' हिंस्यात् । तत् पापकीर्तिः स्यात् । तदुभयोक्तं 'नाश्नीयात्' । तत्र याज्ञवल्क्यमतमाह–तदु होवाचेति । चेदिति यस्मादर्थे । यस्मादुभयाशने दोषम् 'अंसलं भवति' । तस्मात् 'अश्नाम्यहं' तयोरशनमेवेत्यर्थः । एकहायनप्रभृत्याचतुर्हायना गावो वयांसि, तथैवास्तवेनाभिमीनात् । यत्र कात्यायनः–"धेन्वनडुहयोर्नाश्नीयात्, पुरुषधर्मो वा सम्भवात्, अंससम्भोजनं वा" का. श्रौ. सू. ७।२।१–१३–इति ॥ २१ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे प्रथमाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (३–१–२) ॥

अथ प्रयणानन्तर दीक्षाङ्गभूताया आग्नावैष्णवेष्टेः प्रयोगं विधत्ते–अपः प्रणीयाग्नावैष्णवमिति । 'निर्वपति' निर्वपेदिति विधि । तत्र जातमर्थं प्रशंसति–अग्निर्वा इति । अग्निरवरार्ध्यः अवरार्धे पूर्वार्धे भव आदिम इत्यर्थः । 'विष्णुः परार्ध्यः' निहितः, परोऽस्मि "परावपत्य–"(पा. सू. ४।३।६) इत्यादिना यत् । "एते वै यज्ञस्यान्त्ये तन्वी " इत्यैतरेयश्रुत्र (ऐ. ब्रा. १।१।१) "अग्निर्मुखं प्रथमो देवतानां सङ्गतानामुत्तमो विष्णुरासीत्" (आश्व. सू. ४।२।३) (तै. ब्रा. २।४।३।३) इति । यदाम्नायेदेवतानामाद्यन्तवाचित्वादनुत्पत्यचरम् । अथवा याज्यामन्त्रे " मूर्धानं दिवो–" (ऐ. ब्रा. २ । ९ । ९) इति, अन्तिमे प्रस्तरसम्बन्धे " विष्णोर्नुकम् "– (ऋ. सं. १० । १६४ । १ ।) इति, यज्ञस्यादावन्ते चाग्नेर्विष्णोश्चाभिधानादवरार्ध्यपरार्ध्यत्वं द्रष्टव्यम् । यद्वा दीक्षणीयेष्टावाग्नावैष्णवीयाभिरूपवाहूदवसानीयेष्टयवसाने वैष्णवहूर्गाहुतेर्वाजसनेयिभिराम्नातत्वाच्चाग्नेर्विष्णोश्च यज्ञस्याद्यन्तवाङ्मत्वं निर्वचनमवगन्तव्यम् । तस्मादिति । प्रतिपादितार्थोपसंहारः ॥ १ ॥

अत्रादित्यचरुमपि स्वमतशुद्धिरूपकामस्य विधत्ते–तद्वेक इति । ' आदित्येभ्य ' अदितेः पुत्रेभ्यः धात्र-

१–' अग्नौ विष्णौ च यज्ञः । अग्नौ च यज्ञमूले, तौ तु सर्वस्मादपि भवत इति विशेषणद्वारेणैतः, अवरार्ध्यपरार्ध्यौ वक्ष्यते । " अन्ताच्च प्रत्यासत्तवे "–इति हि (पा. सू. ४ । २ । ५८) तत्र प्रत्ययः । "वशवत् सोऽर्धं पुरस्तात् " इति वामनः २ । ६ । ४४ । ३–" यदौ ते वैष्णवौ स्तम्, मा हि यज्ञानि वसुभ्ये "–इत्यादि (तै. आ. ३ । १२ । ५ । ९) मन्त्रमत्र मन्त्रलोचनम् । ३–' आग्नावैष्णव ' इति कर्मसमेव, अन्यथा अग्नौ प्रसज्येतेति वाच्य स्यात् । ४–आदित्येभ्यो वा चरुं । ७ । ५५ । स एव इत्यादिविधय । तद्वेके आदित्येभ्यश्चरुं निर्वपन्ति वचनादिति अन्यः कर्तुः । तदयमर्थः सिद्ध । आदित्येभ्यः कर्तव्यो वा न वेति विकल्प, आग्नावैष्णव एकादशकपालस्तु कर्तव्य एवेति ॥

पुत्रासोऽअदितेर्ये जातास्तन्वस्परि ॥ देवाँ२॥ऽउप प्रैत्सप्तभिः परामार्ताण्डमास्यदिति ॥ २ ॥

(त्य) अष्टौ ह वै पुत्रा अदितेः । (याँ) स्तांस्त्वेतद्देवा ऽआदित्या इत्याचक्षते सप्त हैव तेऽविकृतᳪ हाष्टमं जनयांचकार मार्ताण्डᳪ संदेघो हैवास यावानेवोर्ध्वस्तावांस्तिर्यङ् पुरुषसंमित ऽइत्यु हैकऽआहुः ॥ ३ ॥

(स्तऽ) तऽउ हैतऽऊचुः । (दे) देवा ऽआदित्या यदस्मानन्वजनि मा तदमुयेव भूद्धन्तेमं विकरवामेति तं विचक्रुर्यथाऽयं पुरुषो विकृतस्तस्य यानि माᳪसानि संकृत्य संन्यासुस्ततो हस्ती समभवत्तस्मादाहुर्न हस्तिनं प्रतिगृह्णीयात्पुरुषाजानो हि हस्तीति यमु ह तद्विचक्रुः स विवस्वानादित्यस्तस्येमाः प्रजाः ॥ ४ ॥

स्तन्वस्परि । देवाँ ॥ऽउप प्रैत्सप्तभिः परामार्ताण्डमास्यत्– " इति ॥ २ ॥

अष्टौ ह वै पुत्रा अदितेः–यांस्त्वेतद्देवा आदित्या इत्याचक्षते । सप्त हैव ते अविकृतं ह्यष्टमं जनयाञ्चकार मार्ताण्डम् । सन्देघो हैवास । यावानेवोर्ध्वस्तावांस्तिर्यङ् । पुरुषसंमित इत्यु हैक आहुः ॥ ३ ॥

त उ हैत ऊचुः–' देवा आदित्या यदस्मानन्वजनि मा तदमुयेव भूत्, हन्तेमं विकरवाम ' इति । तं विचक्रुः–यथाऽयं पुरुषो विकृतः । तस्य यानि मांसानि संकृत्य संन्यासुः–ततो हस्ती समभवत् । तस्मादाहुः–न हस्तिनं प्रतिगृह्णीयात् । पुरुषाजानो हि हस्तीति । यमु ह तद्विचक्रुः, स विवस्वानादित्यः । तस्येमाः प्रजाः ॥ ४ ॥

र्येमादित्य- सप्तभ्यः केवलर्द्धिकामाः ' निर्वपन्ति ' । ' तन् ' तत्र ' पर्युदितमिव ' पारिवादथ ' अस्ति ' । तं परिवादं मन्त्रोदाहरणेन प्रदर्शयति–अष्टौ पुत्रासः (ऋ. सं. १० । ७२ । ८) इति । अयमर्थः–' अदितेः ' देवमातुः ' तन्वः ' तनोः 'परि' परितः उत्पन्नाः, ' अष्टौ पुत्रासः ' अष्टौ पुत्राः, धात्रादिविवस्वदन्ताः । तेषु मध्ये ' सप्तभिः ' पुत्रैः सह ' देवान्, उपप्रैत् उपागात्, ' मार्ताण्ड ' मृताण्डसम्बन्धिनमष्टमम् ' आस्यत् ' परित्याजेति ॥ २ ॥

एतद् व्याचष्टे–अष्टौ ह वै पुत्रा इति । ' सप्त हैव ' विवस्वद्व्यतिरिक्ताः । ' अविकृतम् ' करचरणादिविकाररहितम् । ' मार्ताण्डं ' ' जनयाञ्चकार ' जनयामासुः । व्यत्ययेनैकवचनम् । ' सन्देघः ' सन्देहः, सम्यगुपचितदेहः, सर्वतः सम एवासीत् । केचित् पुरुषवदूर्ध्वत्वमात्रविशिष्टोऽभूत् ' इत्याहुः ' ॥ ३ ॥

त उ हैत इति । अथ ' ते ' सप्त पुत्राः, ' अस्मान् ' पूर्वमुत्पन्नान् पादच्छिन्नान् न पश्येत्, किन्तु विकृतं करवामेत्युक्त्वा यथा मनुष्यो विकृतः, तथाऽकुर्वन् । विकरणाय च्छिन्नं मांसजातं ' हस्ती ' सम्बभूव

१–' मार्तण्डः ' ऋ. सं. २ । २८ । ४ । १० । ७२ । ८, ९ । श. प. ब्रा. २४ । १२ । ६ । महाभारत १ । ३ । १३ । पर्वसु– " न खल्वयं मृतोऽण्डस्थ इति स्नेहादभाषत । अज्ञानात्कश्यपस्तस्मान्मार्तण्ड इति चोच्यते ॥ " इति हरिवंशे । भागवतपुराणे ५ । २ । ४४ । मार्कण्डेयपुराणे ७० । १ । १०३ । ६; १०५ । १९ ।

स होवाच। राध्नुवान्मे स प्रजायां य एतमादित्येभ्यश्चरुं निर्वपादिति राध्नोति हैव य एतमादित्येभ्यश्चरुं निर्वपत्ययं त्वेवाग्नावैष्णवः प्रज्ञातः॥५॥

(स्तु) तस्य सप्तदश सामिधेन्यो भवन्ति। (न्त्यु) उपांशु देवते यजति पञ्च प्रयाजा भवन्ति त्रयोऽनुयाजाः संयाजयन्ति पत्नीः सर्व्वत्वा-यैव समिष्टयजुरेव न जुहोति नेदिदं दीक्षितवसनं परिधाय पुरा यज्ञस्य सꣳस्थाया ऽअन्तं गच्छानीत्यन्तो हि यज्ञस्य समिष्टयजुः ॥ ६ ॥

स होवाच–' राध्नवान्मे स प्रजायां, य एतमादित्येभ्यश्चरुं निर्वपाद् ' इति । राध्नोति हैव–य एतमादित्येभ्यश्चरुं निर्वपति। अयं त्वेवाग्नावैष्णवः प्रज्ञातः ॥ ५ ॥

तस्य सप्तदश सामिधेन्यो भवन्ति। उपांशु देवते यजति। पञ्च प्रयाजा भवन्ति। त्रयोऽनुयाजाः।

तस्याप्यविस्पष्टावयवत्वात् । अत एव ' पुरुषाजानः ' पुरुषप्रकृतिकः, अनुष्ठानशेषेणोत्पन्नत्वाद्धस्तिनः प्रतिग्रहं न कुर्यात् । स च तैः विकारं गमितो विवस्वत्सञ्ज्ञोऽभूत् । ततः सर्वाः ' इमाः प्रजाः ' उत्पन्ना इति ॥४॥

उपोद्घातमुक्त्वोपोद्घातिकमर्थमाह–स होवाचेति । ' सः ' विवस्वान्, ' मे ' मम ' प्रजायाम् ' प्रजासु मध्ये ' यः ' कश्चित् ' आदित्येभ्यः ' ' चरुं ' ' निर्वपात् ' निर्वपेत्, ' सः ' तु ' राध्नवान् ' भूयात् ' इति ' ' उवाच ' । अत एतस्यादित्यचरोर्निर्वापयिता स्वयमपि ' राध्नोति ' । देवैः सवर्धितेन विवस्वता समृद्धियुक्तेन दत्तत्वादयमपि चरुः समृद्धिफलक इत्यर्थः । अत एव समृद्धिफलत्वेन काम्यत्वादित्यभिप्रायः । अथाग्नावैष्णवस्योक्तचरुवैलक्षण्यमाह–अयं त्वेवेति । ' प्रज्ञातः ' सर्वैः प्रसिद्धः ॥ ५ ॥

तस्य इष्टेश्चोदकतः सामिधेनीपाञ्चदश्ये प्राप्त आह–तस्य सप्तदशेति (आप० श्रौ० सू० १०।४।५) । ' देवते ' प्रधानसम्बन्धिन्यौ अग्नाविष्णू ' उपांशु ' यजेत् (का० श्रौ० सू० ७ । ५८–६० । आप० श्रौ० सू० १० । ४ । ९ । ११) प्रयाजानुयाजयोरपि सामिधेनीवद् वैशेषिकसङ्ख्याप्रसक्तावाह–पञ्च प्रयाजा इति । दीक्षणीयेष्टेरन्यविमाह–संयाजयन्ति पत्नीरिति । इष्टेरवैकल्याय पत्नीसंयाजमेव कुर्यात्; तदुत्तरं तु ' समिष्टयजुर्न ' जुहुयात् (का० श्रौ० सू० ७ । ५६ । ५७ । आप० श्रौ० सू० १० । ४ । ७) । तदपि किं न क्रियत इति तत्रोपपत्तिमाह–नेदिदिति । दीक्षाकाले धृतस्य वसनस्य यज्ञसमाप्तिपर्यन्तं धारणं कर्तव्यम्; मध्य एव समिष्टयजुषि हुते सति यज्ञस्य समाप्तत्वादानीमेव वसनस्य त्यागः कर्तव्यो भवेत्; तस्मिन् हुते सति सोमयागसमाप्तेर्वारणं सम्पन्नम् । अतः पुरा कृत्स्नस्य यज्ञस्य समापनादन्तं नैव प्राप्नवानीत्यभिप्रायेण समिष्टयजुर्न जुहुयात् । ननु समिष्टयजुषोऽत्र कथं यज्ञाङ्गत्वम्; यस्मिन् हुते यज्ञः समाप्येतेति, तत्राह–अन्तो हीति । अस्य समष्टिरेव यज्ञस्यावसान इत्यभिप्रायः ॥ ६ ॥

१–कण्वभाष्यकृता ध्रुवनुगम सिद्धान्त । कात्यायन । प्राङ् समिष्टयजुष करोति । ७ । ५६ । समिष्टयजुर्वर्ज वा ७ । ५७ । अत्र कर्क । दाक्षिणात्या हि यज्ञ न भवते । तस्मात्तस्य यज्ञस्य समिष्टयजु नात्र जुहुति ५६ । समिष्टयजुरेव वा न जुहोति । सर्वं-हवाचैव समिष्टयजुरेव न जुहोतीति वचनात् । अतश्च बर्हिहोमादय प्रवर्तन्त एव । भौवाल्यस्तोदुम्भरेषु विनियोग उक्तः । पत्नय जुह्वां भौतमासिञ्चति । स्त्रुविनिर्वेष्टितेन बर्हिर्होमादय इति व्याख्यम् । इति ॥

(२) अथाग्रेण शालां तिष्ठन्नभ्यङ्क्ते । (इन्क्ते) अरुर्वै पुरुषोऽवच्छितो-ऽनरुरेवैतद्भवति यदभ्यङ्क्ते गवि वै पुरुषस्य त्वग्गोर्वाऽएतन्नवनीतं भवति स्वयैवैनमेतत्त्वचा समर्धयति तस्माद्वाऽअभ्यङ्क्ते ॥ ७ ॥

तद्वै नवनीतं भवति । घृतं वै देवानां फाण्टं मनुष्याणामथैतन्नाहैव घृतं नो फाण्टꣳ स्यादेव घृतꣳ स्यात्फाण्टमयातयामतायै तदेनमयातयाम्नैवायातयामानं करोति ॥ ८ ॥

तमभ्यनक्ति । शीर्षतोऽग्रऽआ पादाभ्यामनुलोमं महीनां पयोऽसीति मह्य इति ह वा एतासामेकं नाम यद्गवां तासां वाऽएतत्पयो भवति तस्मा-

---

संयाजयन्ति पत्नीः सर्वेत्वायैव । समिष्टयजुरेव न जुहोति । नेदिदं दीक्षितवसनं परिधाय पुरा यज्ञस्य संस्थाया अन्तं गच्छानीति । अन्तो हि यज्ञस्य समिष्टयजुः ॥ ६ ॥

अथाग्रेण शालां तिष्ठन्नभ्यङ्क्ते । अरुर्वै पुरुषोऽवच्छितः अनरुरेवैतद्भवति—यदभ्यङ्क्ते । गवि वै पुरुषस्य त्वक् । गोर्वा एतन्नवनीतं भवति । स्वयैवैनमेतत्त्वचा समर्धयति । तस्माद्वा अभ्यङ्क्ते ॥ ७ ॥

तद्वै नवनीतं भवति । घृतं वै देवानाम्, फाण्टं मनुष्याणाम् । अथैतन्नाहैव घृतम्, नो फाण्टम् । स्यादेव घृतम्, स्यात्फाण्टमयातयामतायै । तदेनमयातयाम्नैवायातयामानं करोति ॥ ८ ॥

तमभ्यनक्ति—शीर्षतोऽग्र आ पादाभ्यामनुलोमम् । "महीनां पयोऽसि"—(वा. सं. ४ । ३) इति । मह्य इति ह वा एतासामेकं नाम—यद्गवाम् । तासां वा एतत्पयो भवति । तस्माद्वाह—

अथ दीक्षितस्य स्वधर्मकमभ्यङ्गं विधत्ते—अथाग्रेणेति । शालायाः पुरोदेशे तिष्ठन् सर्वाङ्गे नवनीताभ्यञ्जनं कुर्यादिति विशिष्टविधिः (का. श्रौ. सू. ७ । ६१) । अभ्यङ्गप्रयोजनमाह—अरुर्वा इति । 'अवच्छितः' त्वचा निर्मुक्तः 'पुरुषः' 'अरुर्वै' मगात्मकः खलु, तदेतेनाभ्यङ्गेन परिहरति । एतदेव विस्पष्टमुपपादयति—गावि वा इति । पुरुषत्वचो गवि धारणं वासःपरिधानार्थवादे स्पष्टमुक्तम् (श. प. कां. ३. अ. १. ब्रा. २ क. १६–१९) । गोर्नवनीतोत्पत्तिः सुप्रसिद्धा । अतो गोसम्बन्धिनवनीतधारणेन स्वकीयत्वचैव समृद्धो भवति । अत एव स्वत्वचः पुनः प्राप्तेरङ्गत्वमस्याभ्यङ्गाय नवनीतं द्रव्यं भवेदित्युक्तं भवति ॥ ७ ॥

नवनीताभ्यङ्गं प्रशंसति—तद्वै नवनीतमिति । एतदस्य योग्यमित्याह—घृतं वै देवानामिति । 'नवनीतघनावस्थागतस्यापत्वं द्रव्यं 'फाण्टम्', यस्मान्नवनीतं फाण्टघृतयोरन्तरालवर्तित्वात् तदन्यतरन्यच्च भवति तस्मान्मनुष्यदेवताभ्यामन्यस्यानन्यस्य च दीक्षितस्य तद्युक्तमित्यर्थः । अत एव पूर्वोक्तप्रभावात् मध्यवान्मध्यवादयातयामत्वा तेनाभ्यञ्जनेनाध्वर्युर्दीक्षितमपि 'अयातयामानं करोति' ॥ ८ ॥

अभ्यङ्गस्योनक्रमोपसंहारो विधत्ते—तमभ्यनक्तीति (का. श्रौ. सू. ७ । ६१) । अधोमुखावस्थाना-

---

१–" अवपूर्वस्य "छो छेदने"–दि प. इत्यस्य निष्ठायां रूपम् " द्यतिस्यतिमास्थामित्ति किति "–इति (पा. ७. ४. ४० सू.) सिद्धम् ।
२–" शालां पूर्वेण तिष्ठन्नभ्यङ्क्ते कुशेषु नवनीतेन शीर्षोऽध्यनुलोमं पादाभ्यां महीनां पयोऽसीति " इति ॥

दाह मह्रीनां पुयोऽसीति व्वर्चोदा असि व्वुर्चो मे देहीति नात्र तिरोहित-मिवास्ति ॥ ९ ॥

(स्त्य) अथाक्ष्यावानक्ति । (तयु) अरुर्वै पुरुषस्याक्षि प्रशान्ममेति ह स्माह याज्ञवल्क्योदुरक्षऽइव हास पूयो हैवास्य दूषीका तेऽएवैतदनरुष्करोति यदक्ष्यावानक्ति ॥ १० ॥

यत्र वै देवाः । (ऽ) असुररक्षसानि जघ्नुस्तच्छुष्णो दानवः प्रत्यङ् पतित्वा मनुष्याणामक्षीणि प्रविवेश स एष कनीनकः कुमारकऽइव परिभासते तस्माऽएवैतद्यज्ञमुपप्रयन्त्सर्वतोऽश्मपुरां परिदधात्यश्मा ह्याञ्जनम् ११

महीनां पयोऽसीति । " वर्चोदा असि वर्चो मे देहि "–(वा. सं. ४ । ३) इति । नात्र तिरोहितमिवास्ति ॥ ९ ॥

अथाक्ष्यावानक्ति । अरुर्वै पुरुषस्याक्षि, प्रशान्ममेति ह स्माह याज्ञवल्क्यो दुरक्ष इव हास पूयो हैवास्य दूषीका । ते एवैतदनरुष्करोति–यदक्ष्यावानक्ति ॥ १० ॥

यत्र वै देवा असुररक्षसानि जघ्नुः–तच्छुष्णो दानवः प्रत्यङ्पतित्वा मनुष्याणामक्षीणि प्रविवेश । स एष कनीनकः कुमारक इव परिभासते । तस्मा एवैतद्यज्ञमुपप्रयन् सर्वतोऽश्मपुरां परिदधाति । अश्मा ह्याञ्जनम् ॥ ११ ॥

दवरोहाम्यङ्गे सति आनुलोम्य स्यात् । तत्र मन्त्रमाह–महीनामिति । मन्त्रस्य पूर्वभागं व्याचष्टे–मह्यौ इतीति । " इडे रन्ते "–इत्युपक्रम्य " महि विश्रुति "–इत्यन्तानि अघ्न्याया नामानीति तैत्तिरीयकश्रुतेर्गवां महीति नाम (तै. स. ७ । १ । ६ । ८) स्पष्टमन्यत् ॥ ९ ॥

अक्ष्णोरञ्जन विधत्ते–अथाक्ष्यावानक्तीति (का. श्रौ. सू. ७ । ६२ । आप श्रौ. सू. १० । ७ । ११) । इतरावयवसंस्पर्शादिष्णुत्वात् ' अक्षि ' ' अरुः ' व्रणो भवति । ' मम ' ' प्रशान् ' प्रशाम्येदित्यञ्जनं कर्तव्य-मिति । ' याज्ञवल्क्यः ' ' आह ' ब्रूते इति । अक्ष्णोर्दूषणरूपत्वं सम्पादयति–" दुरक्ष " इत्यादिना । नेत्रमालिन्यमेवारुः, तत्परिहारायाञ्जनमिति । ' दूषीका ' नेत्रयोर्मलम्, सा ' अस्य ' पुरुषस्याक्ष्णोर्भूय एवान्यच्चे-दुरक्षत्वमेव, ततोऽनेन तत्रागमनान्वर्थः ॥ १० ॥

अञ्जन प्रकारान्तरेण प्रशंसति–यत्र वा इति । असुरवधभये ' शुष्णः ' ' प्रत्यङ् ' गत्वा, तद्भयात् पुरु-षाणामक्षिमध्य प्रविश्य, कनीनिकारूपेण ' कुमारकः ' सन् वर्तते । ' तस्मै ' तस्य ' यज्ञम् ' उपगाच्छन् ' सर्वतः अश्मपुरोरक्षार्थं कृतवान् भवति । अश्मशब्दार्थमाह–अश्मा ह्याञ्जनमिति । तद्विकारत्वात् ॥ ११ ॥

१–वाजपूर्वनिषिद्धित्यामपि–इडे रन्ते हव्ये काम्ये चन्द्रे ज्योतेऽदिति सरस्वति महि विश्रुति । एता ते अघ्न्ये नामानि देवेभ्यो मां सुकृतं ब्रूतात् । ८।४३। इति नामानि प्रसिद्धान्येव ॥ २–' दूषीका ' इति क पा मूले तु सर्वत्र दूषीका इत्येव ।

त्रैककुदं भवति । यत्र वाऽइन्द्रो वृत्रमहंस्तस्य यदक्ष्यासीत्तं गिरिं त्रिककुदमकरोत्तद्यत्त्रैककुदं भवति चक्षुष्येवैतच्चक्षुर्दधाति तस्मात्त्रैककुदं भवति यदि त्रैककुदं न विन्देदप्यत्रैककुदमेव स्यात्समानी ह्येवाञ्जनस्य बन्धुता ॥ १२ ॥

शरेषीकयाऽऽनक्ति । वज्रो वै शरो विरक्षस्तायै सतूला भवत्यमूलं वाऽइदमुभयतः परिच्छिन्नꣳ रक्षोऽन्तरिक्षमनुचरति यथाऽयं पुरुषोऽमूलऽउभयतः परिच्छिन्नोऽन्तरिक्षमनुचरति तद्यत्सतूला भवति विरक्षस्तायै १३

स दक्षिणमेवाग्रऽआनक्ति । सव्यं वाऽअग्रे मानुषेऽथैवं देवत्रा ॥ १४ ॥

त्रैककुदं भवति । यत्र वा इन्द्रो वृत्रमहन्–तस्य यदक्ष्यासीत् । तं गिरिं त्रिककुदमकरोत् । तद् यत्त्रैककुदं भवति–चक्षुष्येवैतच्चक्षुर्दधाति । तस्मात्त्रैककुदं भवति । यदि त्रैककुदं न विन्देद् अप्यत्रैककुदमेव स्यात् । समानी ह्येवाञ्जनस्य बन्धुता ॥ १२ ॥

शरेषीकयाऽऽनक्ति । वज्रो वै शरः । विरक्षस्तायै । सतूला भवति । अमूलं वा इदमुभयतः परिच्छिन्नं रक्षोऽन्तरिक्षमनुचरति । यथाऽयं पुरुषोऽमूल उभयतः । परिच्छिन्नोऽन्तरिक्षमनुचरति । तद्यत्सतूला भवति–विरक्षस्तायै ॥ १३ ॥

स दक्षिणमेवाग्र आनक्ति । सव्यं वा अग्रे मानुषे । अथैवं देवत्रा ॥ १४ ॥

अञ्जनं विशिनष्टि–त्रैककुदमिति । त्रिककुत्पर्वतः तत्सम्बन्धि त्रैककुदम् । शिष्टं स्पष्टम् । तदभावे त्रैककुदादन्यदपि ग्राह्यम् । 'अञ्जनस्य' बन्धुता बन्धु ब्राह्मणम्, तद्भावो बन्धुता । सा 'समानी' "अक्ष्यै पुरुषस्याक्षि" इत्यादिकं ब्राह्मणं त्रैककुदात्रैककुदयोः समानमित्यर्थः । (का० श्रौ० सू० ७ । ६२ आप० श्रौ० सू० १० । ७ । ३ ।) ॥ १२ ॥

तत्साधनं विधत्ते–शरेषीकयेति । शरस्तृणविशेषः, तस्य मध्यशलाका 'इषीका' । 'विरक्षस्तायै' विरक्षस्ता विगतराक्षसभावस्तस्मै तत्परिहाराय । साऽपि 'सतूला' कर्तव्या । सतूलत्वस्य प्रयोजनमाह–अमूलमिति । 'उभयतः' मूले अग्रे च, दिवि पृथिव्यां चेत्यर्थः । 'परिच्छिन्नम्' इदं 'रक्षः' राक्षसजातिः, अमूलं सत् 'अन्तरिक्षमनुचरति' खलु, एवम् 'उभयतः' परिविभ्यः 'परिच्छिन्नः', 'अमूलः' सन् 'पुरुषः' अपि 'अन्तरिक्षमनुचरति' । तस्मात् पुरुषसमानदेशवति रक्षोनिर्हरणाय शरेषीका 'सतूला' कर्तव्या (का० श्रौ० सू० ७ । ६१) ॥ १३ ॥

स दक्षिणमिति । 'देवत्रा' देवेषु । एवं दक्षिणप्राथम्यमित्यर्थः ॥ १४ ॥

१–'सौवीरमिति यत् प्रसिद्धम्'–इति या. दे. । २–'तदलाभे' इ पा. ३–अत्रैव दशमकण्डिकायाम् । ४–'इत्यस्येत्यस्त्राबनक्ति त्रैककुदाञ्जनेन' 'सम.वेऽस्मार्' इति । ५–'तस्य शलाका इषीका' इति पा० । ६–'शरेषीकया सामया' इति ।

स आनक्ति । वृत्रस्यासि कनीनक इति वृत्रस्य ह्येष कनीनकश्चक्षुर्दा ऽअसि चक्षुर्मे देहीति नात्र तिरोहितमिवास्ति ॥ १५ ॥

स दक्षिणᳬं सकृद्यजुषाऽऽनक्ति सकृत्तूष्णीमथोत्तरᳬं सकृद्यजुषाऽऽनक्ति द्विस्तूष्णीं तदुत्तरमेवैतदुत्तरावत्करोति ॥ १६ ॥

तद्यत्पञ्चकृत्व आनक्ति । संवत्सरसंमितो वै यज्ञः पञ्च वाऽऋतवः संवत्सरस्य तं पञ्चभिराप्नोति तस्मात्पञ्चकृत्वऽआनक्ति ॥ १७ ॥

(त्तयु) अथैनं दर्भपवित्रेण पावयति । (त्य) अमेध्यो वै पुरुषो यदनृतं वदति तेन पूतिरन्तरतो मेध्या वै दर्भा मेध्यो भूत्वा दीक्षाऽइति पवित्रं वै दर्भाः पवित्रपूतो दीक्षा इति तस्मादेनं दर्भपवित्रेण पावयति ॥ १८ ॥

तद्वाऽएकᳬं स्यात् । (डे) एको ह्येवायं पवते तदेतस्यैव रूपेण तस्मादेकᳬं स्यात ॥ १९ ॥

स आनक्ति–"वृत्रस्यासि कनीनक"–(वा. सं ४–३) इति। वृत्रस्य ह्येष कनीनकः। "चक्षुर्दा असि चक्षुर्मे देहि "– (वा. सं. ४ । ३) इति नात्र तिरोहितमिवास्ति ॥ १५ ॥

स दक्षिणं सकृद्यजुषाऽऽनक्ति, सकृत्तूष्णीम् । अथोत्तरं सकृद्यजुषाऽऽनक्ति, द्विस्तूष्णीम् । तदुत्तरमेवैतत्–उत्तरावत्करोति ॥ १६ ॥

तद्यत्पञ्चकृत्व आनक्ति । संवत्सरसंमितो वै यज्ञः । पञ्च वा ऋतवः संवत्सरस्य तं पञ्चभिराप्नोति । तस्मात्पञ्चकृत्व आनक्ति ॥ १७ ॥

अथैनं दर्भपवित्रेण पावयति । अमेध्यो वै पुरुषो–यदनृतं वदति । तेन पूतिरन्तरतः । मेध्या वै दर्भाः–मेध्यो भूत्वा दीक्षा इति । पवित्रं वै दर्भाः–पवित्रपूतो दीक्षा इति । तस्मादेनं दर्भपवित्रेण पावयति ॥ १८ ॥

तद्वा एकं स्यात्–एको ह्येवायं पवते । तदेतस्यैव रूपेण । तस्मादेकं स्यात् ॥ १९ ॥

स आनक्तीति । तत्र मन्त्रमाह–वृत्रस्येति । 'कनीनक' अक्षिमध्यकार्ष्ण्यम् । 'वृत्रस्य ह्येष कनीनक' । तथा चान्यत्र–"इन्द्रो वृत्रमहन्, तस्य कनीनिका परापतत्, तदाञ्जनमभवत् "इति–(तै. स. ६।१।१।५)॥१५॥

स दक्षिणमिति । ' यजुषा ' उक्तमन्त्रेण। उत्तरस्याक्ष्णो दक्षिणाक्षितोऽपि एकधाराधिक्यकरणेन ' उत्तरं ' चक्षु. ' उत्तरावत् ' उत्कर्षवत् कृतवान् भवति ॥ १६ ॥

अङ्गोराञ्जनावृत्ती मिलित्वा प्रशंसति–तद्यद् पञ्चकृत्व इति । हेमन्तशिशिरयोरैक्यात् (ऐ. ब्रा. १। १ । १) संवत्सर पञ्चर्तु । अत एव संख्याद्वारा संवत्सरमेवाप्नोति ॥ १७ ॥

तस्य दर्भैः पावन विधत्ते–अथैनमिति । लोके ह्यपवित्र पवित्रीक्रियते, कोऽस्यापवित्रत्वप्रसङ्ग इति तद्दर्शयति–अमेध्यो वा इति । दर्भैः पावनसामर्थ्येन वाक्यस्य पावनेऽर्थान्तरशुद्धिर्भवति । दर्भान् स्तौति–मेध्या वा इति । यज्ञार्हत्व मेध्यत्वम्, अशुद्धानां शोधकत्व पवित्रमिति विवेक (निरु. ५ । ३ । १) ॥ १८ ॥

तद्वा एकमित्यादि । पावनसाधनदर्भेष्वेकादिसंख्या आक्षिप्याः । ' अयं ' वायु ' एकः ' एव ' पवते

(३) अथोऽअपि त्रीणि स्युः । (३) एको ह्येवायं पवते सोऽयं पुरुषेऽन्तः प्रविष्टस्त्रेधा विहितः प्राण ऽउदानो व्यान ऽइति तदेतस्यैवानु मात्रां तस्मात्त्रीणि स्युः ॥ २० ॥

(३) अथोऽअपि सप्त स्युः । सप्त वाऽइमे शीर्षन्प्राणास्तस्मात्सप्त स्युस्त्रिःसप्तान्येव स्युरेकविंशतिरेषैव संपत् ॥ २१ ॥

(तम्पुँ) तं पुँ सप्तभिः सप्तभिः पावयति । चित्पतिर्मा पुनात्विति प्रजापतिर्वै चित्पतिः प्रजापतिर्मा पुनात्वित्येवैतदाह वाक्पतिर्मा पुनात्विति प्रजापतिर्वै वाक्पतिः प्रजापतिर्मा पुनात्वित्येवैतदाह देवो मा सविता पुनात्विति तद्धि सुपूतं यं देवः सविता पुनात्तस्मादाह देवो मा सविता पुनात्वित्यच्छिद्रेण पवित्रेणेति यो वाऽअयं पवतऽएषोऽच्छिद्रं पवित्रमेतेनैतदाह सूर्यस्य रश्मिभिरित्येते वै पवितारो यत्सूर्यस्य रश्मयस्तस्मादाह सूर्यस्य रश्मिभिरिति ॥ २२ ॥

अथो अपि त्रीणि स्युः । एको ह्येवायं पवते । सोऽयं पुरुषेऽन्तः प्रविष्टस्त्रेधा विहितः–प्राण उदानो व्यान इति । तदेतस्यैवानुमात्राम् । तस्मात्त्रीणि स्युः ॥ २० ॥

अथो अपि सप्त स्युः । सप्त वा इमे शीर्षन्प्राणाः । तस्मात्सप्त स्युः । त्रिःसप्तान्येव स्युः । एकविंशतिः, एषैव संपत् ॥ २१ ॥

तं सप्तभिः सप्तभिः पावयति । " चित्पतिर्मा पुनातु "–(वा. सं. ४ । ४) इति । प्रजापतिर्वै चित्पतिः । प्रजापतिर्मा पुनातु–इत्येवैतदाह । " वाक्पतिर्मा पुनातु "–(वा. सं. ४।४) इति । प्रजापतिर्वै वाक्पतिः । प्रजापतिर्मा पुनातु–इत्येवैतदाह । " देवो मा सविता पुनातु "–(वा. सं. ४ । ४) इति । तद्धि सुपूतं–यं देवः सविता पुनात् । तस्मादाह–देवो मा सविता पुना-

---

पवतिर्गतिकर्मा; (निघं. २ । १४ । १०८) अन्तरिक्षे गच्छति (निरु. ९ । २ । १) । ' तस्मात् ' पवित्रमपि ' एकं ' स्यात् ॥ १९ ॥

अथो अपीति । ' सः ' एव ' अयं ' वायुः ' एक एव ' पुरुषे पुरुषस्य ' अन्तः प्रविष्टः ' प्राणादिभेदेन ' त्रेधा ' विभक्तः, अथ ' त्रीणि स्युः ' ॥ २० ॥

अथो अपि सप्तेति । ' शीर्षन् ' शिरसि सप्त, मुखादिच्छिद्रगताः, ' एकविंशतिः स्युः ' इति । तत्र त्रिःसप्तान्येव ' इति सप्तसङ्ख्याया एकावृत्तौ ' एषैव ' सप्तसङ्ख्याया उक्तिः ' सम्पद् ' इत्यर्थः । यद्वा ' एषैव ' पुरुषरूपैव ' सम्पत् ' इत्यर्थः । " दश हस्त्या अंगुलयो दश पद्या आत्मैकविंशः "–इति श्रुत्यन्तरात् (तै. सं. ६ । १ । १ । ८) ॥ २१ ॥

तं सप्तभिरिति । एकविंशतिपक्षे एकविंशतिं दर्भान् त्रेधा विभज्य ' सप्तभिः–सप्तभिः ' " चित्पतिर्मा, "

तस्य ते पवित्रपतऽइति । पवित्रपतिर्हि भवति पवित्रपूतस्येति पवित्रपूतो हि भवति यत्कामः पुने तच्छकेयमिति यज्ञस्योदृचं गच्छानीत्येवैतदाह ॥ २३ ॥

(हा) अथाशिषामारम्भं वाचयति। (त्वा) आ वो देवास ईमहे वामं प्रयत्य-

---

त्विति । " अच्छिद्रेण पवित्रेण "–(वा. सं. ४ । ४) इति । यो वा अयं पवते–एषोऽच्छिद्रं पवित्रम्, एतेनैतदाह । " सूर्यस्य रश्मिभिः "–(वा. सं. ४ । ४) इति । एते वै पवितारो–यत् सूर्यस्य रश्मयः । तस्मादाह–सूर्यस्य रश्मिभिरिति ॥ २२ ॥

" तस्य ते पवित्रपते "–(वा. सं. ४ । ४) इति । पवित्रपतिर्हि भवति । " पवित्रपूतस्य "–इति । पवित्रपूतो हि भवति । " यत्कामः पुने तच्छकेयम् "–(वा. सं. ४ । ४) इति । यज्ञस्योदृचं गच्छानीत्येवैतदाह ॥ २३ ॥

अथाशिषामारम्भं वाचयति । " आ वो देवास ईमहे वामं प्रयत्यध्वरे । आ वो देवास आशिषो यज्ञियासो हवामहे "–(वा. सं. ४ । ५) इति । तदस्मै स्वाः सतीर्ऋत्विज आशिष आशासते ॥ २४ ॥

" वाक्पतिर्मा, " " देवो मा " इति त्रिषु मन्त्रेषु, एकैकेन मन्त्रेण पावयेत् । " अच्छिद्रेण पवित्रेण "–इति मन्त्रशेषः सर्वत्रानुषज्यते । तत्रास्य विभागः–सप्तभिः प्रथममन्त्रेण नाभित आरभ्योर्ध्वमुन्मृज्यात्, पुनश्च सप्तभिर्द्वितीयमन्त्रेणाप्येवम्, अवशिष्टैः सप्तभिस्तृतीयेन मन्त्रेण नाभेरध आरभ्यावमृज्यात् । तथा च कात्यायनः–" सप्तभिः सप्तभिः प्रतिमन्त्रमच्छिद्रेणेति सर्वत्र द्विरपरि नाभ्युन्मृज्य प्रदक्षिणं सकृदर्वाङ्, एकेन त्रिभिः सप्तभिरेकविंशतिभिर्वा–" (का. श्रौ. सू. ७।६७।६८) इति । आपस्तम्बस्तु चित्पतिस्त्वेति पावकस्य, चित्पतिर्मेति पाव्यमानस्य च विभज्योभयमप्युक्तवान् (आप. श्रौ. सू. १० । ७ । ५–१४) सर्वशेषभूतस्याच्छिद्रेणेत्यस्यार्थमाह–अच्छिद्रेणेति । सर्वदा सर्वत्र पवनात् ' एषः ' वायुः ' अच्छिद्रं पवित्रम् ' ॥२२॥

मन्त्रशेषं व्याचष्टे–तस्य त इति । पवित्राणि रश्मयः; शोधकत्वात् (निरु. ५ । २ । १) । अग्निः पवित्रमिति (निरु. ५ । २ । १) तत्पाठस्वरूपमपि ' पवित्रपतिर्भवति ' स्पष्टम् । स्पष्टमन्यत् । ' उदृचं ' उपरिभाविनी ऋक् उदृक् । अनेन च समाप्तिर्लक्ष्यते । तेन यज्ञस्यान्तं प्राप्नवानीत्यर्थः । अमुमर्थम् ' एतत् ' एतेन " तच्छकेयम् "–इति अनेन, मन्त्रः ' आह ' इत्यर्थः ॥ २३ ॥

अथाशिषामिति । " आ वो देवासः " इति मन्त्रस्य ' आशिषामारम्भः '–इति नाम, भाव्याशिषामस्या-

---

१–यद्यपि सायणभाष्ये "एकविंशतिभिर्वा" इति सर्वपुस्तकेषु वर्तते, तथापि चौखम्बा–संस्कृतग्रन्थमालामुद्रितकर्कभाष्यकात्यायनश्रौतसूत्रे तु " सप्तभिर्वा " इति पर्यन्तमेवालेखि । २–काण्वीयायां श्रुतौ नवकृत्व पावन–तथा च श्रुतिः–नवकृत्वो नव वै प्राणाः प्राणा वै पवित्रं–तस्मान्नवकृत्व पावयतीति । नवकृत्व. पावनस्य सूत्रमनुसृत्योपपत्तिः कर्कभाष्ये । त्रिरात्रिस्मन्त्यादिभिर्मन्त्रैः सा–शतमेक पावनमुपरि नाभे । तथा द्वितीयम् । एवमेव सकृदर्वाङिति । एव चाभ्यासापेक्षया नवकृत्व पावनं तुल्यार्थं भवति । अभ्यासमपुरस्यापेक्षया च द्विरपरिनाभि सकृदर्वाङिति च सूत्र ज्ञेयमिति । ३–तथाहि–"अथैनपुरस्तात् बर्हि मानवशान दर्भपिञ्जूले. पावयति–एकविंशत्या त्रेधा विभज्य सप्तभि. सप्तभिरूर्ध्वं नाभेरुन्मार्ष्टि सकृदर्वाङ् । चित्पतिस्त्वा पुनात्वित्येते. प्रतिमन्त्रमच्छिद्रेण पवित्रेणेति सर्वेनानुषजति । चित्पतिर्मा पुनातु वाक्पतिर्मा पुनातु देवो मा सविता पुनात्विति पाव्यमानो जपति "–इत्यादि । ४–"रश्मय पवित्रमुच्यते"–इत्यादिनिरुक्तम् । ५–" अग्निः पवित्रमुच्यते" इत्यादि निरुक्तम् ।

घ्वरे ॥ आ वो देवास आशिषो यज्ञियासो हवामहऽइति तदस्मै स्वाः सर्वाऽऋत्विज ऽआशिष ऽआशासते ॥ २४ ॥

(तेऽथा) अथाङ्गुलीर्न्यचति । स्वाहा यज्ञं मनसऽइति द्वे स्वाहोरोरन्तरिक्षादिति द्वे स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यामिति द्वे स्वाहा व्वातादारभऽइति मुष्टीकरोति न वै यज्ञः प्रत्यक्षमिवारभे यथाऽयं दण्डो वा व्वासो वा परोऽक्षं वै देवाः परोऽक्षं यज्ञः ॥ २५ ॥

स यदाह । स्वाहा यज्ञं मनसऽइति तन्मनस आरभते स्वाहोरोरन्तरिक्षादिति तदन्तरिक्षादारभते स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यामिति तदाभ्यां द्यावापृथिवीभ्यामारभते ययोरिदꣳ सर्वमधि स्वाहा व्वातादारभ ऽइति व्वातो वै यज्ञस्तद्यज्ञं प्रत्यक्षमारभते ॥ २६ ॥

अथांगुलीर्न्यचति । " स्वाहा यज्ञं मनसः "–(वा. सं. ४ । ६) इति द्वे; " स्वाहोरोरन्तरिक्षात् "–(वा. सं. ४ । ६ ।) इति द्वे; " स्वाहा द्यावापृथिवीभ्याम् "– (वा. सं. ४ । ६) इति द्वे; " स्वाहा वातादारभे "–(वा. सं. ४ । ६) इति मुष्टीकरोति । न वै यज्ञः प्रत्यक्षमिवारभे । यथाऽयं दण्डो वा वासो वा । परोऽक्षं वै देवाः । परोऽक्षं यज्ञः ॥ २५ ॥

स यदाह–स्वाहा यज्ञं मनस इति–तन्मनस आरभते । स्वाहोरोरन्तरिक्षादिति । तदन्तरिक्षादारभते–स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यामिति–तदाभ्यां द्यावापृथिवीभ्यामारभते–ययोरिदं सर्वमधि । स्वाहा वातादारभे इति । वातो वै यज्ञः । तद् यज्ञं प्रत्यक्षमारभते ॥ २६ ॥

रम्भरूपत्वात् । मन्त्रपाठस्य प्रयोजनमाह–तदस्मा इति । ' तत् ' तेन आशिषामारम्भवाचनेन सर्वासामाशिषामदावेव यजमानेन परिगृहीतत्वात् ' स्वा. ' स्वकीया एव ' सर्वाः ' ता एव ' आशिषः ' ' ऋत्विजः ' तन्मन्त्रेषु यजमानार्थमाशासते (का. श्रौ. सू. ७ । ७०) ॥ २४ ॥

अथाङ्गुलीरिति । 'न्यचति' सङ्कोचयतीत्यर्थः । तत्प्रकारमाह–स्वाहेत्यादिना । एकैकेन मन्त्रेण हस्तद्वयेऽपि कनिष्ठिकादिक्रमेण द्वे–द्वे अंगुली न्यञ्चतीत्यर्थ. । एवं करद्वयाङ्गुलिन्यञ्चनक्रमेणोत्तमेन मन्त्रेण पाणी मुष्टी-कुर्यात् (का. श्रौ. सू.७।७१) "उत्तानेन मुष्टी कृत्वा"–(का. श्रौ. सू. ७।७२) इति सूत्रम् । तत्प्रयोजनमाह–न वै यज्ञ इति । यज्ञस्य वासोदण्डादिवद्धस्ते धारयितुमशक्यत्वात्; अत एव परोक्षान्मन्त्रेण मुष्टिबन्धनमेव प्रत्यक्षधारणमित्यर्थः ॥ २५ ॥

स यदाहेत्यादि । मन्त्रस्य क्रमेण व्याख्यानम् । स्पष्टम् । वातादारभे–इति । वातेन प्राणेन व्याप्रियमाणत्वात् ' वातो यज्ञः ' । ' वै '– शब्देन " वातो यज्ञः प्रयुज्यताम् "–इत्यादिमन्त्रप्रसिद्धिर्द्योत्यते॥२६

१–'आवो देवास इति वाचयति' । एवञ्जपं प्रतिमंत्रम् । का. श्रौ. सू ७ । ७१ । ७१ ।

(तेऽथ) अथ यत्स्वाहा स्वाहेति करोति । यज्ञो वै स्वाहाकारो यज्ञमेवैतदात्मन्धत्तेऽथोऽएव व्वाचं यच्छति व्वाग्घि यज्ञो यज्ञमेवैतदात्मन्धत्ते॥२७॥

(तेऽथै) अथैनꣳशालां प्रपादयति । स जघनेनाहवनीयमेत्यग्रेण गार्हपत्यꣳ सोऽस्य संचरो भवत्यासुत्याये तद्यदस्यैष संचरो भवत्यासुत्याया ऽअग्निर्वै योनिर्यज्ञस्य गर्भो दीक्षितोऽन्तरेण वै योनिं गर्भः संचरति स यत्स तत्रेजति त्वत्परि त्वदावर्त्तते तस्मादिमे गर्भा ऽएजन्ति त्वत्परि त्वदावर्त्तन्ते । तस्मादस्यैष संचरो भवत्यासुत्याये ॥ २८ ॥

इति प्रथमपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ १ ॥ ३ ॥

अथ यत्–' स्वाहा स्वाहा ' इति करोति । यज्ञो वै स्वाहाकारः । यज्ञमेवैतदात्मन्धत्ते । अथो एव वाचं यच्छति । वाग्वै यज्ञः । यज्ञमेवैतदात्मन्धत्ते ॥ २७ ॥

अथैनं शालां प्रपादयति । स जघनेनाहवनीयमेति–अग्रेण गार्हपत्यम् । सोऽस्य सञ्चरो भवति–आसुत्यायै । तद् यदस्य सञ्चरो भवति–आसुत्यायै । अग्निर्वै योनिर्यज्ञस्य । गर्भो दीक्षितः । अन्तरेण वै योनिं गर्भः सञ्चरति । स यत् स तत्रेजति त्वत्, परि त्वदावर्तते । तस्मादिमे गर्भा एजन्ति त्वत्, परि त्वदावर्तन्ते । तस्मादस्यैष सञ्चरो भवति–आसुत्यायै ॥ २८ ॥

इति दीक्षासंस्काराः ।

अथ यत्स्वाहेति । हविस्त्यागस्य यज्ञत्वात्, स्वाहाकारेण च हविः प्रदानात्, स्वाहाकारस्य च यज्ञात्मकता । अनन्तरं वाग्यमनं विधत्ते–अथ वाचं यच्छतीति (का. श्रौ. सू. ७ । ७३) । वाग्व्यवहारमन्त्ररूपेण यज्ञनिष्पत्तेः ' वाग् यज्ञः ' । तस्या बहिर्निर्गमनमकृत्वा आत्मनि नियमात् ' यज्ञमेव ' आत्मनि धृतवान् भवति ॥ २७ ॥

शालायाः पश्चाद्देशे यजमानस्याभ्यञ्जनादिकमुक्तम्, तस्य दीक्षाङ्गत्वार्थं शालाप्रवेशनं विधत्ते–अथैनमिति । (का. श्रौ. सू. ७ । ७५) । प्रविष्टस्य तया कर्मार्थं सञ्चरनिर्देशमाह–स जघनेनेति । ' आहवनीयं जघनेन ' तत्पश्चाद्देशे, ' गार्हपत्यमग्रेण ' तयोर्मध्यपथि कर्मार्थं गच्छति (का. श्रौ. सू. ७ । ७५) । अयमेव ' अस्य ' ' सञ्चरो भवति ' (का. श्रौ. सू. ७ । ७६ । आप. श्रौ. सू. १० । ८ । २ ।) । उक्तसञ्चरं प्रशंसति–अग्निर्वा इति । यस्मादुत्पद्यते स योनिः; आहुतिप्रदानात्मकस्य ' यज्ञस्य ' ' योनिः ' ' अग्निः ' । मानुषदेहपरित्यागेन दीक्षासंस्कारेण देवदेहोत्पत्तेस्तत्सम्बन्धी दीक्षितः ' गर्भः ' । अतस्तत्र योनित्वेन संस्तुतयोरग्न्योरन्तराले सञ्चारो युक्तः । उक्तमर्थमिदानीन्तनगर्भवर्णनेन द्रढयति–तस्मादिमे गर्भा इति । त्वच्छब्द एकशब्दपर्यायः; एकदेत्यर्थः । अथवाऽव्ययमिदं चार्थे । ' यत् ' यस्मात् ' सः ' गर्भसंयुक्तो यजमानः ' एजति त्वत् ' चलति च, ' पर्यावर्तते त्वद् ' परिभ्रमति च, ' तस्मात् ' इदानीन्तना गर्भा अप्येवं भवन्तीत्यर्थः ॥ २८ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे प्रथमाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (३–१–३)

१–स्वाहेत्युक्त्वा वाग्यतः । २–वाग्यतं प्रवेशयत्याहवनीयगार्हपत्यावन्तरेण । ३–सोऽस्य सञ्चर आप्रयवात् । ४–' तस्य तयोरन्तराले '–इ० पा० ।

सर्वाणि ह वै दीक्षाया यजूंष्यौद्ग्रभणानि । (न्यु) उद्ग्रभ्णीते वाऽएषोऽस्माल्लोकाद्देवलोकमभि यो दीक्षतऽएतैरेव तद्यजुर्भिरुद्ग्रभ्णीते तस्मादाहुः सर्वाणि दीक्षाया यजूंष्यौद्ग्रभणानीति तत ऽएतान्यवान्तरामाचक्षतऽऔद्ग्रभणानीत्याहुतयो ह्येता ऽआहुतिर्हि यज्ञः परोऽक्षं वै यजुर्जपत्यथैष प्रत्यक्षं यज्ञो यदाहुतिस्तदेतेन यज्ञेनोदगृभ्णीतेऽस्माल्लोकाद्देवलोकमभि ॥ १ ॥

ततो यानि त्रीणि स्रुवेण जुहोति । तान्याधीतयजूंषीत्याचक्षते सम्पदऽएव कामाय चतुर्थं हूयतेऽथ यत्पञ्चमं स्रुचा जुहोति तदेव प्रत्यक्षमौद्ग्रभणमनुष्टुभा हि तज्जुहोति वाग्ध्यनुष्टुब्वाग्घि यज्ञः ॥ २ ॥

अथ औद्ग्रभणहोमः । दीक्षाहुतिः ।

सर्वाणि ह वै दीक्षाया यजूंष्यौद्ग्रभणानि । उद्गृभ्णीते वाऽएषोऽस्माल्लोकाद्देवलोकमभि—यो दीक्षते । एतैरेव तद्द यजुर्भिरुद्गृभ्णीते । तस्मादाहुः—सर्वाणि दीक्षाया यजूंष्यौद्ग्रभणानीति । तत एतान्यवान्तरामाचक्षते—औद्ग्रभणानीति । आहुतयो ह्येताः । आहुतिर्हि यज्ञः । परोऽक्षं वै यजुर्जपति—अथैष प्रत्यक्षं यज्ञो—यदाहुतिः । तदेतेन यज्ञेनोद्गृभ्णीते—अस्माल्लोकाद्देवलोकमभि ॥ १ ॥

ततो यानि त्रीणि स्रुवेण जुहोति—तान्याधीतयजूंषीत्याचक्षते । सम्पदऽएव कामाय चतुर्थं हूयते । अथ यत्पञ्चमं स्रुचा जुहोति—तदेव प्रत्यक्षमौद्ग्रभणम् । अनुष्टुभा हि तज्जुहोति । वाग्घ्यनुष्टुप् । वाग्घि यज्ञः ॥ २ ॥

अथ दीक्षाहुतीर्विधातुमाह—सर्वाणि ह वा इति । यज्ञसम्बन्धादीक्षासम्बन्धीनि 'यजूंषि' 'औद्ग्रभणानि' । तदुद्ग्रभणत्वमेव कुत इति तद्दर्शयति—उद्गृभ्णीते वा इति । 'तत्' 'तदा' 'एतैः' एव दीक्षाङ्गभूतैः सर्वैः 'यजुर्भिः' एवातो 'दीक्षायाः' प्रकरणे उक्तानि 'सर्वाणि' अपि 'यजूंषि' 'औद्ग्रभणानि' औद्ग्रहणानीति (का. श्रौ. सू. ७ । ७१) । "इमहोमैः"—(पा. ८ । २ । ३२ सू. वा. १) इति भत्वम् । 'ततः' तेषु यजुःषु मध्ये 'एतानि' एव दीक्षाहुतिसाधनानि आकूत्यादीनि 'औद्ग्रभणानि' उद्ग्रभणेऽत्यन्त सन्निहितानीत्यर्थः । तत् कथमिति, उच्यते—आहुतयो हीति । तावता श्रैष्ठ्ये किमायातमिति तत्राह—आहुतिर्हीति । जप्यानां होम्यानां च तारतम्यमाह—परोक्षं वा इति ॥ १ ॥

एतासामप्युद्ग्रहणसाधनतां विभज्य दर्शयन् प्रशंसति—ततो यानीति । 'यानि' आदितः 'त्रीणि' यजूंषि 'स्रुवेण जुहोति', 'तानि' 'आधीत-यजूंषि' आधानलिङ्गकानि; तन्मन्त्रेष्वाधानव्यापारलिङ्गदर्शनात् । 'सम्पदे कामाय' । सम्पद्यत इति 'सम्पत्' काम्यत इति 'कामः', सम्पादाय स्वर्गफलाय चेत्यर्थः । अयमभिप्रायः—यथा लोके किञ्चित् फलं लिप्समानः आदौ तज्ज्ञात्वा पश्चात् कामयित्वा तत्साधनमनुप्राप्नोति तद्वत्; एवं त्रिभिः स्वर्गफलमाध्याय चतुर्थेन तत्साधनमनुप्राप्य पञ्चमेन तदुद्गृहीतवान् भवतीति । अथ चतुर्थस्य होमसाधनानभिधानेनापि पञ्चमस्य विशेषितत्वात् चतुर्थमपि स्रुवेणैवेति वेदितव्यम् । पञ्चमस्य साक्षादुद्ग्रहणसाधनत्वं तन्मन्त्रस्यानुष्टुप्त्वे लिङ्गमित्याह—अनुष्टुभा हीति । 'अनुष्टुभा' वाचा, मन्त्रेण साध्यत्वात् 'वाग् यज्ञः' । "अनुष्टुब्वा उत्तराणि छन्दांस्युदपादयत्"—इति सामब्राह्मणेऽभिधानाद् वाचोऽनुष्टुप्त्वम् ॥ २ ॥

(ञो) यज्ञेन वै देवाः । (ऽ) इमां जितिं जिग्युर्येषामियं जितिस्ते होचुः कथं न ऽइदं मनुष्यैरनभ्यारोह्यꣳ स्यादिति ते यज्ञस्य रसं धीत्वा यथा मधु मधुकृतो निर्धयेयुर्विदुह्य यज्ञं यूपेन योपयित्वा तिरोऽभवन्नथ यदेनेनायोपयंस्तस्माद्यूपो नाम ॥ ३ ॥

तद्वाऽऋषीणामनुश्रुतमास । ते यज्ञꣳ समभरन्यथाऽयं यज्ञः सम्भृत ऽएवं वाऽएष यज्ञꣳ सम्भरति यदेतानि जुहोति ॥ ४ ॥

तानि वै पञ्च जुहोति । संवत्सरसंमितो वै यज्ञः पञ्च वाऽऋतवः संवत्सरस्य तं पञ्चभिराप्नोति तस्मात्पञ्च जुहोति ॥ ५ ॥

(त्य) अथातो होमस्यैव । (वा) आकूत्यै प्रयुजेऽग्नये स्वाहेत्या वाऽअग्ने कुवते यजेयेति तद्यदेवात्र यज्ञस्य तदेवैतत्संभृत्यात्मन्कुरुते ॥ ६ ॥

यज्ञेन वै देवाः इमां जितिं जिग्युः—यैषामियं जितिः । ते होचुः—कथं न इदं मनुष्यैरनभ्यारोह्यं स्यादिति । ते यज्ञस्य रसं धीत्वा—यथा मधु मधुकृतो निर्धयेयुः—विदुह्य यज्ञं, यूपेन योपयित्वा—तिरोऽभवन् । अथ यदेनेनायोपयन्—तस्माद् यूपो नाम ॥ ३ ॥

तद्वा ऋषीणामनुश्रुतमास । ते यज्ञं समभरन् । यथाऽयं यज्ञः सम्भृतः—एवं वा एष यज्ञं सम्भरति—यदेतानि जुहोति ॥ ४ ॥

तानि वै पञ्च जुहोति । संवत्सरसंमितो वै यज्ञः । पञ्च वा ऋतवः संवत्सरस्य । तं पञ्चभिराप्नोति । तस्मात्पञ्च जुहोति ॥ ५ ॥

अथातो होमस्यैव । "आकूत्यै प्रयुजेऽग्नये स्वाहा"—(वा.सं. ४ । ७) इति । आ वा अग्ने कुवते—यजेयेति । तद् यदेवात्र यज्ञस्य—तदेवैतत् संभृत्यात्मन् कुरुते ॥ ६ ॥

अथ पुरातनवृत्तान्तप्रदर्शनमुखेनैतेषां स्वर्गादिमहर्णे साधनतामुपपादयति—यज्ञेन वा इति । एतत् प्रथमकाण्डे पञ्चमप्रपाठकादावाग्नेयपुरोडाशार्थवादे (श. प. का. १ अ. ६. ब्रा. २ कं. १) व्याख्यातम् ॥ ३ ॥

तद्वा इति । यथाऽयमिति । येन प्रकारेण देवानुष्ठितप्रकारं जानद्भिर्ऋषिभिः 'अयं यज्ञः' औद्ग्रभणहोमैः सम्भृतः; 'एवम्' एतेषामनुष्ठानेन 'एषः' यजमानोऽपि 'यज्ञं' सम्भृतवान् भवति ॥ ४ ॥

तद्गतपञ्चसङ्ख्यां प्रशंसति—तानि वै पञ्चेति । (का. श्रौ. सू. ७ । ७९) ॥ ५ ॥

अथातो होमस्यैवेति । मन्त्रा व्याख्यायन्त इति शेषः । 'अग्ने' यागानुष्ठानात् पूर्वम् 'आकुवते' खलु । 'कुर्वन्' शब्देन तत्प्राग्भावी मनोव्यापारो लक्ष्यते । 'यजेय'—इति सङ्कल्पयतीत्यर्थः । अतो 'यज्ञस्य' देवतास्वरूपमिमाः सं 'सम्भृत्य' सङ्कल्प्यात्मनैकीकृत्य स्वात्मनि 'कुरुते' स्थापयतीति ॥ ६ ॥

१—औद्ग्रभणानि जुहोति स्वाध्यायः स्रुवेणाहुत्या इति प्रतिमन्त्रम् । २—'कुर्-शब्देन' इति पा० ।

मेधायै मनसेऽग्नये स्वाहेति । मेधया वै मनसाऽभिगच्छति यजेयेति तद्य- देवात्र यज्ञस्य तदेवैतत्सम्भृत्यात्मन्कुरुते ॥ ७ ॥

दीक्षायै तपसेऽग्नये स्वाहेति । (त्रु) अन्वेवैतदुच्यते नेत्तु हूयते ॥ ८ ॥

सरस्वत्यै पूष्णेऽग्नये स्वाहेति । वाग्वै सरस्वती वाग्यज्ञः पशवो वै पूषा पुष्टिर्वै पूषा पुष्टिः पशवः पशवो हि यज्ञस्तद्यदेवात्र यज्ञस्य तदेवैतत्सम्भृत्यात्मन्कुरुते ॥ ९ ॥

तदाहुः । (३) अनद्धैवता ऽआहुतयो हूयन्तेऽप्रतिष्ठिता ऽअदेवका- स्तत्र नेन्द्रो न सोमो नाग्निरिति ॥ १० ॥

"मेधायै मनसेऽग्नये स्वाहा"–(वा.सं.४।७) इति। मेधया वै मनसाऽभिगच्छति–यजेयेति। तद् यदेवात्र यज्ञस्य–तदेवैतत् सम्भृत्यात्मन्–कुरुते ॥ ७ ॥

"दीक्षायै तपसेऽग्नये स्वाहा"–(वा.सं.४।७) इति। अन्वेवैतदुच्यते, नेत्तु हूयते ॥ ८ ॥

" सरस्वत्यै पूष्णेऽग्नये स्वाहा "–(वा. सं. ४ । ७) इति । वाग्वै सरस्वती । वाग्यज्ञः । पशवो वै पूषा । पुष्टिर्वै पूषा । पुष्टिः पशवः । पशवो हि यज्ञः । तद् यदेवात्र यज्ञस्य–तदेवैतत्सम्भृत्यात्मन्कुरुते ॥ ९ ॥

तदाहुः–अनद्धैवता आहुतयो हूयन्ते–अप्रतिष्ठिता, अदेवकाः । तत्र नेन्द्रो, न सोमो नाग्निरिति ॥ १० ॥

द्वितीयमन्त्रस्य तात्पर्यमाह–मेधायै मनस इति । मेधयेति । सङ्कल्पितस्यार्थस्य धारयित्री बुद्धिर्मेधा तया, ' मनसा ' च साधनेन उभाभ्याम् ' अभिगच्छति ' । यथा कश्चित् प्रथममिदं सम्यगिति सङ्कल्प्य तत्साधन- प्रकारविशेषमनुबुध्यते, तद्वदित्यर्थः ॥ ७ ॥

तृतीयस्य मन्त्रस्यापि होमसाधनत्वप्रसक्तौ जप्यतामाह–दीक्षाया इति । ' अनु उच्यते एव '–इति, एव- कारतात्पर्यार्थमाह–नेत्त्विति । अत एव कात्यायनः–" तृतीयं जपत्येव "–(का. श्रौ. सू. ७ । ८०) इत्युक्तवान् ॥ ८ ॥

होमे तृतीयं मन्त्रं व्याचष्टे–सरस्वत्या इति । पशवो वा इति । पशूनां पूषत्वम्, पूषगतपुष्टिधर्मसद्भा- वात्; पूष्णोऽपि पोषकत्वम् " पोषौँ अपुष्यत् "–(तै. सं. ७ । १ । ९ । १ । श. प. का. १४ । ४ । २ । २१ । निरु. १२ । २ । १ । श. प. १ । २ । १ । ७) इत्यादिश्रुतेः सिद्धम् । पशुगतक्षीरादि- साध्यत्वात् ' पशवो यज्ञः ' ॥ ९ ॥

उक्तमन्त्रत्रयेऽपि ' अग्नये ' यदस्ति, तत्राग्नेः कः प्रसङ्ग इति तद्दर्शयितुमाह–तदाहुरिति । ' अनद्धेव ' अप्रत्यक्षमिव ' एताः ' तिस्रः ' आहुतयः ' हूयन्ते ' । अस्तु को दोष इति तत्राह–अप्रतिष्ठिता इति । किमर्थमप्रतिष्ठिततेति, तत्राह–अदेवका इति । यद्यपि सन्त्याहुत्याधाः, तथापि तासां देवतात्वेन प्रसिद्धप्रभा- वादिन्द्रादिना भवितव्यमिति प्रदर्शयति–तत्र नेन्द्र इत्यादि ॥ १० ॥

(त्या) आकूत्यै प्रयुजेऽग्नये स्वाहेति । नात्र एकं चनाग्निर्वाऽअद्धेवाग्निः प्रतिष्ठितः स यदग्नौ जुहोति तेनैवैता ऽअद्धेव तेन प्रतिष्ठितास्तस्माद्वु सर्वास्वेवाग्नये स्वाहेति जुहोति तत ऽएतान्याधीतयजूᳪंषीत्याचक्षते ॥ ११ ॥

(तऽ) आकूत्यै प्रयुजेऽग्नये स्वाहेति । (त्या) आत्मना वाऽअग्रऽआकुवते यजेयेति तमात्मनऽएव प्रयुङ्क्ते यत्तनुते तेऽअस्यैतेऽआत्मन्देवतेऽआधीते भवत आकूतिश्च प्रयुक्च ॥ १२ ॥

मेधायै मनसेऽग्नये स्वाहेति । मेधया वै मनसाऽभिगच्छति यजेयेति तेऽअस्यैतेऽआत्मन्देवतेऽआधीते भवतो मेधा च मनश्च ॥ १३ ॥

आकूत्यै प्रयुजेऽग्नये स्वाहेति । नात एकं चन । अग्निर्वा । अद्धेवाग्निः प्रतिष्ठितः । स यदग्नौ जुहोति–तेनैवैता अद्धेव । तेन प्रतिष्ठिताः । तस्माद्वु सर्वास्वेव–अग्नये स्वाहेति–जुहोति । तत एतान्याधीतयजूंषीत्याचक्षते ॥ ११ ॥

आकूत्यै प्रयुजेऽग्नये स्वाहेति । आत्मना वा अग्र आकुवते यजेयेति । तमात्मन एव प्रयुङ्क्ते–यत्तनुते । ते अस्यैते आत्मन्देवते आधीते भवतः–आकूतिश्च प्रयुक्च ॥ १२ ॥

मेधायै मनसेऽग्नये स्वाहेति । मेधया वै मनसाऽभिगच्छति–यजेयेति । ते अस्यैते आत्मन्देवते आधीते भवतो–मेधा च मनश्च ॥ १३ ॥

तत्र प्रसिद्धदेवतानामभावं दर्शयितुमनुवदति–आकूत्या इति । नात एकञ्चनेति । 'अतः' अस्माद् आकूत्या इत्येवमादिकाद् वाक्यादेकमपि इन्द्रादिकं देवं नोपलभामहे । इति वदतोऽयमभिप्रायः–तेषु मन्त्रेषु आकूतिमेधादेः प्रशंसितत्वेनाग्निमतिविहायायमाक्षेप इति । अनद्धात्वपरिहारमाह–अग्निर्वा इति । 'सः' यजमानः 'यत्' यस्मात् 'अग्नौ' प्रत्यक्षेण 'जुहोति' अत एव 'अग्निः अद्धा इव' प्रत्यक्षमिव, अत एव 'प्रतिष्ठित' च, 'तेन' खलु 'एता' तिस्रोऽपि 'अद्धेव' 'प्रतिष्ठिताः' च । तत एतानीति । यत उक्तरीत्याऽग्न्यादिप्राधान्यम्, तत इत्यर्थः । इत्थमग्नि प्रशस्याविशिष्टाकूतिप्रयुगग्निदेवतात्रयमाध्यानसम्बन्धेन प्रशंसति–तत एतान्याधीतयजूंषीति–इति ॥ ११ ॥

आकूत्यै प्रयुज इति । 'अग्रे' प्रथमम् 'आत्मना' बुद्ध्यैव 'यजेयेति' । 'आ कुवते' सङ्कल्पयन्ति । 'तम्' तत्सङ्कल्पितम् 'आत्मन एव' विस्तीर्य 'प्रयुङ्क्ते' (मनतः) । प्रयुज्यत इति 'प्रयुक्' । उभयोरपि बुद्धिविषयभावादुभे अपि 'देवते' आकूतिप्रयुजौ, 'अस्य' यजमानस्य 'आत्मन्' आत्मनि 'आधीते' आध्यानेन विषयीकृते भवतः । आधीतप्रतिपादकत्वात् 'आधीतयजूंषि'–इत्युच्यन्ते । एवमुत्तरवाक्यान्यपि योज्यानि ॥ १२ ॥ १३ ॥

सरस्वत्यै पूष्णेऽग्नये स्वाहेति । वाग्वै सरस्वती वाग्यज्ञः साऽस्यैषाऽऽत्मन्देवताऽऽधीता भवति वाक्पशवो वै पूषा पुष्टिर्वै पूषा पुष्टिः पशवः पशवो हि यज्ञस्तेऽस्यैतऽआत्मन्पशव आधीता भवन्ति तद्यदस्यैताऽआत्मन्देवता ऽआधीता भवन्ति तस्मादाधीतयजूꣳषि नाम ॥ १४ ॥

(मा) अथ चतुर्थीं जुहोति । (त्या) आपो देवीर्बृहतीर्विश्वशम्भुवो द्यावापृथिवीऽउरोऽअन्तरिक्ष ॥ बृहस्पतये हविषा विधेम स्वाहेत्येषा ह नेदीयो यज्ञस्यापाꣳ हि कीर्त्तयत्यापो हि यज्ञो द्यावापृथिवीऽउरोऽअन्तरिक्षेति लोकानाꣳ हि कीर्त्तयति बृहस्पतये हविषा विधेम स्वाहेति ब्रह्म वै बृहस्पतिर्ब्रह्म यज्ञ एतेनो हैषा नेदीयो यज्ञस्य ॥ १५ ॥

(स्या) अथ यां पञ्चमीꣳ स्रुचा जुहोति । सा हैव प्रत्यक्षं यज्ञोऽनुष्टुभा हि तां जुहोति वाग्घ्यनुष्टुब्वाग्घि यज्ञः ॥ १६ ॥

सरस्वत्यै पूष्णेऽग्नये स्वाहेति । वाग्वै सरस्वती । वाग्यज्ञः । साऽस्यैषाऽऽत्मन्देवताऽऽधीता भवति-वाक् । पशवो वै पूषा । पुष्टिर्वै पूषा पुष्टिः पशवः । पशवो हि यज्ञः । तेऽस्यैत आत्मन्पशव आधीता भवन्ति । तद्यदस्यैता आत्मन्देवता आधीता भवन्ति-तस्मादाधीतयजूंषि नाम ॥ १४ ॥

अथ चतुर्थीं जुहोति-"आपोदेवीर्बृहतीर्विश्वशम्भुवो द्यावापृथिवी उरोऽअन्तरिक्ष ॥ बृहस्पतये हविषा विधेम स्वाहा"-(वा. सं. ४ । ७) इति । एषा ह नेदीयो यज्ञस्य । अपां हि कीर्तयति । आपो हि यज्ञः । द्यावापृथिवी उरो अन्तरिक्षेति । लोकानां हि कीर्तयति । बृहस्पतये हविषा विधेम स्वाहेति । ब्रह्म वै बृहस्पतिः । ब्रह्म यज्ञः । एतेनो हैषा नेदीयो यज्ञस्य ॥१५॥

अथ यां पञ्चमीं स्रुचा जुहोति । सा हैव प्रत्यक्षं यज्ञः । अनुष्टुभा हि तां जुहोति । वाग्घ्यनुष्टुप् वाग्घि यज्ञः ॥ १६ ॥

सरस्वत्यै पूष्ण इति । अत्र 'पूषन्' शब्दवाच्यानां पशूनां बहुत्वात्पृथङ्निर्दिश्यते । पशवो वा इत्यादि । प्राग् व्याख्यातम् ॥ १४ ॥

इत्यमाधीतत्वसमानधर्मसम्भवादाहुतित्रयं पृथग्विधाय, प्रशस्य च चतुर्थीमाहुतिं तन्मन्त्रं च विधत्ते-अथ चतुर्थीमित्यादि । मन्त्रवाक्यानि क्रमेणोदाहृत्य व्याचष्टे-एषा हेति । 'एषा' ऋगित्यर्थः । 'यज्ञस्य' 'नेदीयः' अत्यन्त सन्निहितम् । कथम् ? यस्मात् 'एषा अपां कीर्तयति' तस्मान्नेदीयः । तत्कीर्तनेन यज्ञं प्रति कथं नेदीयस्त्वमिति तत्राह-आपो हीति । अभिषवसंयवनादिसाधनत्वादपां यज्ञत्वम् । स्पष्टमन्यत् ॥

इत्थकाहुतिचतुष्टयस्याज्यस्थाल्याः स्रुवेण होमः । तथा च सूत्रम्-" औद्ग्रभणानि जुहोति स्थाल्याः स्रुवेणाहुत्यै प्रतिमन्त्रम् " (का. श्रौ. सू. ७ । ७९) इति ॥ १५ ॥

अथ यां पञ्चमीमिति । स्पष्टम् ॥ १६ ॥

(ग्रो७५) अथ यद्ध्रुवायामाज्यं परिशिष्टं भवति । तज्जुह्वामानयति त्रिः स्रुवेणाज्यविलापन्या अपि जुह्वां गृह्णाति यत्तृतीयं गृह्णाति तत्स्रुवमभिपूरयति ॥ १७ ॥

स जुहोति । विश्वो देवस्य नेतुर्मर्तो वुरीत सख्यम् ॥ विश्वो राय इषुध्यति द्युम्नं वृणीत पुष्यसे स्वाहेति ॥ १८ ॥

सैषा देवताभिः पङ्क्तिर्भवति । विश्वो देवस्येति वैश्वदेवं नेतुरिति सावित्रं मर्तो वुरीतेति मैत्रं द्युम्नं वृणीतेति बार्हस्पत्यं द्युम्नꣳ हि बृहस्पतिः पुष्यसऽइति पौष्णम् ॥ १९ ॥

अथ यद् ध्रुवायामाज्यं परिशिष्टं भवति-तज्जुह्वामानयति । त्रिः स्रुवेणाज्यविलापन्या अपिजुह्वां गृह्णाति । यत्तृतीयं गृह्णाति-तत्स्रुवमभिपूरयति ॥ १७ ॥

स जुहोति-" विश्वो देवस्य नेतुर्मर्तो वुरीत सख्यम् । विश्वो राय इषुध्यति द्युम्नं वृणीत पुष्यसे स्वाहा "-(वा. सं. ४ । ८) इति ॥ १८ ॥

सैषा देवताभिः पङ्क्तिर्भवति । विश्वो देवस्येति वैश्वदेवम् (१) । नेतुरिति सावित्रम् (२) मर्तो वुरीतेति मैत्रम् (३) । द्युम्नं वृणीतेति बार्हस्पत्यम् (४) । द्युम्नं हि बृहस्पतिः । पुष्यसे इति पौष्णम् (५) ॥ १९ ॥

पञ्चमस्य द्रव्यमाह-अथ यद् ध्रुवायामाज्यं परिशिष्टमित्यादिना । अयमर्थः । दीक्षणीयेष्टेः सम्बन्धि 'यदाज्यम्' 'ध्रुवायाम्' अवशिष्टम्, 'तत्' पञ्चमाहुत्यर्थं 'जुह्वाम्' अवनयेत् । एतदेकमवत्तम् । अथाज्यस्थाल्याः सकाशात् 'स्रुवेण' जुह्वामुपरि 'त्रिः' निर्नयति । एवं चतुरवत्तं भवति । तत्र 'यत्' 'तृतीयम्', 'तत्' 'आज्यविलापन्या अपि' जुह्वा उपरि उत्तानं स्रुवं निधाय यथा पूर्णं भवति तथा स्रुवस्थाभित आज्येन पूरयेत् । तथा च सूत्रम्-" जुह्वां ध्रौवमानीय त्रिश्च स्थाल्याः स्रुवेण तृतीयं स्रुवमभिपूरयति विश्वो देवस्येति "-(का. श्रौ. सू. ७ । ८१) इति ॥ १७ ॥

पञ्चमस्य मन्त्रमाह-स जुहोति विश्वो देवस्येति । (का. श्रौ. सू. ७ । ८१) ॥ १८ ॥

तं प्रशंसति-सैषा देवताभिरिति । " पञ्चाक्षरा पङ्क्तिः " (तै. ब्रा. ३ । ७ । १० । २)-इति श्रुतेः पञ्चसङ्ख्यासम्बन्धात् 'एषा' 'पङ्क्तिर्भवति' । तदेवोपपादयति-विश्वो देवस्य इति । विश्वदेवशब्दश्रवणात् 'इदं' मन्त्रवाक्यं 'वैश्वदेवं' । नयनस्य सवितृव्यापारत्वात् 'नेतृ'-शब्दश्रवणात् 'सावित्रम्' । 'मर्तो वुरीत' इत्येतेन मनुष्यैर्वरणीयत्वाभिधानात् 'मैत्रम्'; मित्रस्य हि वरणीयत्वं प्रसिद्धम् । मैत्रत्वं बार्हस्पत्यमन्त्रेषु 'द्रविणं धेहि चित्रम्'-इति द्युम्नमानार्थस्य द्रविणस्य दाने बृहस्पतिसम्बन्धश्रवणात् द्युम्नं वृणीत-इत्यनेन बार्हस्पत्यम् । 'पुष्यसे'-इति पोषणधर्मश्रवणात्-'पौष्णम्' इति ॥ १९ ॥

१-'त्रिरुन्नयति' । इति क० पा० ।

(४) सैषा देवताभिः पङ्क्तिर्भवति । पाङ्क्तो यज्ञः पाङ्क्तः पशुः पञ्चऽर्तवः संवत्सरस्यैतमेवैतयाऽऽप्नोति यद्देवताभिः पङ्क्तिर्भवति ॥ २० ॥

तां वाऽअनुष्टुभा जुहोति । वाग्वाऽअनुष्टुब्वाग्यज्ञस्तद्यज्ञं प्रत्यक्षमाप्नोति २१ तदाहुः । (५) एतामेवैकां जुहुयाद्यस्मै कामायेतरा हूयन्तऽएतयैव तं काममाप्नोतीति तां वै यद्येकां जुहुयात्पूर्णां जुहुयात्सर्वं वै पूर्णꣳ सर्वमेवैनयैतदाप्नोत्यथ यत्स्रुवमभिपूरयति स्रुचं तदभिपूरयति तां पूर्णां जुहोत्यन्वेवैतदुच्यते सर्वास्त्वेव हूयन्ते ॥ २२ ॥

तां वाऽअनुष्टुभा जुहोति । सैषाऽनुष्टुप्सत्येकत्रिꣳशदक्षरा भवति दश पाण्याऽअङ्गुलयो दश पाद्या दश प्राणा आत्मैकत्रिꣳशो यस्मिन्नेते प्राणाः प्रतिष्ठिताऽएतावान्वै पुरुषः पुरुषो यज्ञः पुरुषसंमितो यज्ञः स यावानेव यज्ञो

सैषा देवताभिः पङ्क्तिर्भवति । पाङ्क्तो यज्ञः । पाङ्क्तः पशुः । पञ्चर्तवः संवत्सरस्य । एतमेवैतयाऽऽप्नोति—यद्देवताभिः पङ्क्तिर्भवति ॥ २० ॥

तां वा अनुष्टुभा जुहोति । वाग्वा अनुष्टुप् । वाग्यज्ञः । तद्यज्ञं प्रत्यक्षमाप्नोति ॥ २१ ॥

तदाहुः—एतामेवैकां जुहुयात् । यस्मै कामायेतरा हूयन्ते—एतयैव तं काममाप्नोतीति । तां वै यद्येकां जुहुयात्—पूर्णां जुहुयात् । सर्वं वै पूर्णम् । सर्वमेवैनयैतदाप्नोति । अथ यत् स्रुवमभिपूरयति—स्रुचं तदभिपूरयति । तां पूर्णां जुहोति । अन्वेवैतदुच्यते । सर्वास्त्वेव हूयन्ते ॥ २२ ॥

तां वा अनुष्टुभा जुहोति । सैषाऽनुष्टुप्सत्येकत्रिंशदक्षरा भवति । दश पाण्या अङ्गुलयः, दश पाद्याः, दश प्राणाः, आत्मैकत्रिंशः—यस्मिन्नेते प्राणाः प्रतिष्ठिताः । एतावान्वै पुरुषः । पुरुषो यज्ञः ।

सैषेति । देवताभिः पङ्क्तिरेव भवति । ततः किमित्यत आह—पाङ्क्तो यज्ञ इत्यादिना ॥ २० ॥
अथ छन्दोद्वारा प्रशंसति—तां वा अनुष्टुभेति ॥ २१ ॥

कथं पञ्चानामाहुतीनां समुच्चयपक्षमुक्त्वा पञ्चमीमेवैकां जुहुयादिति केषाञ्चित् पक्षमाह—तदाहुरिति । इतराभ्यो यत् फलं तस्यैकयैव सिद्धेरकामे 'एतामेव' 'जुहुयात्' तत्रापि पूर्णां कृत्वा 'जुहुयात्' पूर्णाहुतिं कुर्यादित्यर्थः । यत् 'पूर्णम्' तदन्यूनत्वेन 'सर्वम्' अतस्तेन सर्वं फलमाप्नोति । 'यत्' यदा पूर्णाहुतिसमये 'स्रुवम्' अभिपूरयेत्, 'तत्' तदा, स्रुवेणैव होममकृत्वा आज्येन 'स्रुचम्' अभिपूरयेत् । तथा कृत्वा 'ताम्' आहुतिं पूर्णाहुतिं कृत्वा जुहुयात् । तथा च सूत्रम्—"एतामेव वा पूर्णां जुहुयात्"—(का. श्रौ. सू. ७ । ८२) इति ॥ २२ ॥

अक्षरसङ्ख्याद्वारा तं मन्त्रं प्रशंसति तां वा अनुष्टुभेति । दश प्राणा इति । शीर्षगतसप्तच्छिद्रस्थाः सप्त प्राणाः, अवाञ्चौ द्वौ, इत्यसाधारणा नव; मुख्यप्राणस्त्वेकः; इति प्राणानां दशत्वम् । 'आत्मा' देहः । 'एकत्रिंशः'

यावत्यस्य मात्रा तावन्तमेवैनमेतदाप्नोति यदनुष्टुभैकत्रिंशदक्षरया जुहोति ॥ २३ ॥

इति प्रथमप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ १ ॥ ४ ॥

पुरुषसंमितो यज्ञः । स यावानेव यज्ञो, यावत्यस्य मात्रा—तावन्तमेवैनमेतदाप्नोति—यदनुष्टुभैकत्रिंशदक्षरया जुहोति ॥ २३ ॥ इत्यौदुग्रभणहोमः ॥

पुरुषः । 'तावान्' एकत्रिंशदक्षरः । 'पुरुषो यज्ञः'—अस्यस्योपपादनम्—पुरुषसम्मितो यज्ञ इति । यज्ञस्य पुरुषसम्मितत्वमुपरिष्टाद् वक्ष्यते (श. प. का. ३ अ. ५ ब्रा. ३ क. १–६) 'यावानेव यज्ञः' इत्यस्य विवरणं–यावत्यस्य मात्रेति । 'अस्य' यज्ञस्य 'मात्रा' । मीयते इति मात्रा, अवयवसमष्टिः, एकत्रिंशदात्मिका । अनया "विश्वो देवस्य"–(श. प. का ३ अ. १ ब्रा ४ क १८) इत्यनया 'तावन्तमेव' यज्ञम् 'आप्नोति' ॥ २३ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
तृतीयकाण्डे प्रथमाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ (३–१–४)

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थांश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

ब्रह्माण्डं गोसहस्रं कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं,
सप्ताम्भोधीन् पञ्चसीरीन्त्रिदशतरुलताधेनुमौर्वर्णभूमिम् ।
रत्नोस्रा रुक्मवाजिद्विपसहितरथौ सायणि सिङ्गणार्यो,
व्यश्राणीद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक्तं घटं च ॥ १ ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलमयमतुलं स्वर्णजं वर्णमुख्यः,
कार्पासीयं कृपावान् गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्यः ।
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणजमतृणं शार्करं चार्कतेजाः,
रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा पात्रमात्मीसिङ्गणार्यः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे प्रथमोऽध्यायः समाप्तः ॥ १ ॥

द्वितीयाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

दक्षिणेनाहवनीयं प्राचीनग्रीवे कृष्णाजिनेऽउपस्तृणाति । तयोरेनमधि दीक्षयति यदि द्वे भवतस्तदनयोर्लोकयो रूपं तदेनमनयोर्लोकयोरधि दीक्षयति ॥ १ ॥

संवद्धान्ते भवतः । संवद्धान्ताविव हीमौ लोकौ तद्यंसमुते पश्चाद्भवतस्त-दिमावेव लोकौ मिथुनीकृत्य तयोरेनमधि दीक्षयति ॥ २ ॥

यद्युऽएकं भवति । तदेषां लोकानाᳬरूपं तदेनमेषु लोकेष्वधि दीक्ष-यति यानि शुक्लानि तानि दिवो रूपं यानि कृष्णानि तान्यस्यै यदि वेत-रथा यान्येव कृष्णानि तानि दिवो रूपं यानि शुक्लानि तान्यस्यै यान्येव बभ्रूणीव हरीणि तान्यन्तरिक्षस्य रूपं तदेनमेषु लोकेष्वधि दीक्षयति ॥३॥

अथ कृष्णाजिनदीक्षा ।

दक्षिणेनाहवनीयं प्राचीनग्रीवे कृष्णाजिने उपस्तृणाति । तयोरेनमधिदीक्षयति । यदि द्वे भवतः–तदनयोर्लोकयो रूपम् । तदेनमनयोर्लोकयोरधिदीक्षयति ॥ १ ॥

संवद्धान्ते भवतः । संवद्धान्ताविव हीमौ लोकौ । तद्यंसमुते पश्चाद्भवतः । तदिमावेव लोकौ मिथुनीकृत्य तयोरेनमधिदीक्षयति ॥ २ ॥

यद्यु एकं भवति–तदेषां लोकानां रूपम् । तदेनमेषु लोकेष्वधिदीक्षयति । यानि शुक्लानि तानि दिवो रूपम् । यानि कृष्णानि तान्यस्यै । यदि वेतरथा–यान्येव कृष्णानि–तानि दिवो रूपम् । यानि शुक्लानि तान्यस्यै । यान्येव बभ्रूणीव हरीणि–तान्यन्तरिक्षस्य रूपम् । तदेनमेषु लोकेष्वधिदीक्षयति ॥ ३ ॥

यस्य निश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत्। निर्ममे, तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

दीक्षाहुतीर्विधायाथ कृष्णाजिनदीक्षामाह–दक्षिणेनाहवनीयमिति । आहवनीयस्य दक्षिणे देशे द्वे कृष्णाजिने आस्तीर्य 'तयोरधि' 'एनं' यजमानं 'दीक्षयति' तद्गतं द्वित्वं प्रशंसति–यदि द्वे भवत इति ॥ १ ॥

सम्बद्धान्ते भवत इति । ते च परस्परं सम्बद्धपर्यन्तप्रदेशे भवतः । आस्तरणप्रकारं कात्यायन आह–"आहवनीयं दक्षिणेन कृष्णाजिने मांससहिते स्यूतान्ते तर्प्मसु पश्चादासञ्जनवती निदधाति"–(का. श्रौ. सू. ७ । ८३) इति । तद्यंसमुते इति । ययोर्मध्ये रोमप्रदेशयोः सम्बन्धो भवति, यथा च तत्प्रदेशेषु पश्चाद्भागे 'उते' 'परस्परं स्यूते भवतः, तथैकस्योरर्थपरमारूढणुयात् । तथाऽऽपस्तम्बोऽपि–"अन्तर्मांसाभ्यां बहिर्लोमभ्याम्"–(आप. श्रौ. सू. १० । ८ । १२) इति ॥ २ ॥

एककृष्णाजिनपक्षमुक्त्वा प्रशंसति–यद्यु एकमिति । 'तत्' 'एकम्' एव कृष्णाजिनं लोकत्रयात्मकम्; अत एकेनापि दीक्षयेत् । 'दिवः' द्योतमानत्वेन शुक्ररोमांशास्तद्रूपं भवति । पृथिव्याः श्यामत्वात् कृष्णानि

(त्य) अन्तरेणु तर्हि पश्चात्प्रत्यस्येत् । (त्त) तदिमानेव लोकान्मिथुनीकृत्य तेष्वेनमधिदीक्षयति ॥ ४ ॥

(त्य) अथ जघनेन कृष्णाजिने पश्चात् । (त्या) प्राङ् जान्वाक्न उपविशति स यत्र शुक्लानां च कृष्णानां च सन्धिर्भवति तदेवमभिमृश्य जपत्यृक्सामयोः शिल्पे स्थ ऽइति यद्वै प्रतिरूपं तच्छिल्पमृचां च साम्नां च प्रतिरूपे स्थ इत्येवैतदाह ॥ ५ ॥

ते वामारभ इति । गर्भो वा ऽएष भवति यो दीक्षते स छन्दांसि प्रविशति तस्मान्न्यक्नाङ्गुलिरिव भवति न्यक्नाङ्गुलय ऽइव हि गर्भाः ॥ ६ ॥

अन्तरेण तर्हि पश्चात्प्रत्यस्येत् । तदिमानेव लोकान्मिथुनीकृत्य तेष्वेनमधिदीक्षयति ॥ ४ ॥

अथ जघनेन कृष्णाजिने पश्चात् प्राङ् जान्वाक्न उपविशति । स यत्र शुक्लानां च कृष्णानां च सन्धिर्भवति–तदेवमभिमृश्य जपति–"ऋक्सामयोः शिल्पे स्थः"–(वा. सं. ४ । १) इति । यद्वै प्रतिरूपम्–तच्छिल्पम् । ऋचां च साम्नां च प्रतिरूपे स्थः–इत्येवैतदाह ॥ ५ ॥

"ते वामारभे"–(वा. सं. ४ । १) इति । गर्भो वा एष भवति–यो दीक्षते । स छन्दांसि प्रविशति । तस्मान्न्यक्नाङ्गुलिरिव भवति । न्यक्नाङ्गुलय इव हि गर्भाः ॥ ६ ॥

यद्रूपम् । यदि वेत्यादि । [illegible] ।
[illegible] । 'कृष्णानि' [illegible] 'बहूनि' बहुवर्णानि, 'हरीणि' हरितवर्णानि च [illegible]
[illegible] " [illegible] " इति [illegible] ॥ ३ ॥

अन्तरेण तर्हीति । 'तर्हि' [illegible] 'अन्तरेण' [illegible] 'पश्चात्' [illegible] 'प्रत्यस्येत्' [illegible] । तथा च सूत्रम्–" [illegible] "–
(का. श्रौ. सू. ७ । ८४) इति ॥ ४ ॥

[illegible]–अथ जघनेनेति । [illegible] पश्चात्
[illegible] । 'जान्वाक्नः' [illegible] । " दक्षिणं
[illegible] " (का. श्रौ. सू. ७ । ८५) इति सूत्रम् । [illegible] ।
(का. श्रौ. सू. ७ । ८६) । एवमभिमृश्य जपतीति । [illegible] ॥

[illegible] । 'प्रतिरूपम्' [illegible] । 'वै–' शब्देन [illegible] ।
[illegible] । [illegible] तैत्तिरीये [illegible]–" एष
वा [illegible]–" (तै. सं. ६ । १ । ३ । १) इति ॥ ५ ॥

[illegible]–ते वामिति । गर्भो वा एष भवति इति । 'वै–' शब्देन [illegible]–

१–[illegible] । २–[illegible] । ३ । १४ । २ । [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

स यदाह । ते वामारभऽइति ते वां प्रविशामीत्येवैतदाह ते मा पातमास्य यज्ञस्योदृचऽइति ते मा गोपायतमास्य यज्ञस्य संस्थाया इत्येवैतदाह ॥ ७ ॥

(ब्रा) अथ दक्षिणेन जानुनाऽऽरोहति । शर्मासि शर्म मे यच्छेति चर्म वाऽएतत्कृष्णस्य तदस्य तन्मानुषं शर्म देवत्रा तस्मादाह शर्मासि शर्म मे यच्छेति नमस्तेऽअस्तु मा मा हिंसीरिति श्रेयांसं वाऽएष उपाधिरोहति यो यज्ञं यज्ञो हि कृष्णाजिनं तस्माऽएवैतन्निह्नुते तथो हैनमेष यज्ञो न हिनस्ति तस्मादाह नमस्तेऽअस्तु मा मा हिंसीरिति ॥ ८ ॥
स वै जघनार्धऽइवैवाग्रऽआसीत । (ब्रा) अथ यदग्रऽएव मध्यऽउपविशेद्यऽएनं तत्रानुव्याहरेद्द्रप्स्यति वा प्र वा पतिष्यतीति तथा हैव स्यात्तस्माज्जघनार्धऽइवैवाग्रऽआसीत ॥ ९ ॥

स यदाह–ते वामारभ इति । ते वां प्रविशामीत्येवैतदाह–" ते मा पातमास्य यज्ञस्योदृचः "–(वा. सं. ४ । ९) इति । ते मा गोपायतम्–आस्य यज्ञस्य संस्थाया इत्येवैतदाह ॥ ७ ॥

अथ दक्षिणेन जानुनाऽऽरोहति–"शर्मासि शर्म मे यच्छ"–(वा.सं.४ । ९) इति । चर्म वा एतत् कृष्णस्य । तदस्य तन्मानुषम् । शर्म देवत्रा । तस्मादाह–शर्मासि शर्म मे यच्छेति । "नमस्ते अस्तु मा मा हिंसीः"–(वा. सं. ४ । ९) इति । श्रेयांसं वा एष उपाधिरोहति–यो यज्ञम् । यज्ञो हि कृष्णाजिनम् । तस्मा एवैतन्निह्नुते । तथो हैनमेष यज्ञो न हिनस्ति । तस्मादाह–नमस्ते अस्तु मा मा हिंसीरिति ॥ ८ ॥

स वै जघनार्ध इवैवाग्र आसीत । अथ यदग्र एव मध्य उपविशेत्–य एनं तत्रानुव्याहरेत् । द्रप्स्यति वा प्र वा पतिष्यतीति । तथा हैव स्यात्तस्माज्जघनार्ध इवैवाग्र आसीत ॥ ९ ॥

क्ष्यते । तथा चैतरेयकम्–" पुनर्वा एतमृत्विजो गर्भं कुर्वन्ति यं दीक्षयन्ति "–इति (ऐ. ब्रा. १ । १।३) । ' छन्दांसि ' गायत्र्यादीनि । ' न्यक्ताङ्गुलिः ' मुष्टीकरणेन सङ्कुचिताङ्गुलिः । उक्तलक्षणमुपवेशनं प्रसिद्धगर्भसामान्येन द्रढयति–न्यक्ताङ्गुलय इव हीति ॥ ६ ॥

स यदाहेति । उदृक्–शब्दार्थमाह–आस्य यज्ञस्येति । संस्थाया इत्यर्थः । ऋचमा ऋक् ' उदृक् ' तेन समाप्तिर्लक्ष्यत इति शमकृदुक्तम् (श. प. का. ३ । १ । १ । १२ माध्ये का. ३।१।३।२१ माध्ये)॥ ७ ॥

अनन्तरं कृष्णाजिनारोहणं विधत्ते–अथ दक्षिणेनेति । चर्म वा इत्यादि । मनुष्येषु यत् ' चर्म–' इति प्रसिद्धम्, ' एतद् ' ' देवत्रा ' देवेषु सुखहेतुत्वात् ' शर्म '–शब्दाभिधेयम्; अतो वैदिकेन स्वरूपेण शर्मासीति कृष्णाजिनस्य स्तुतिः । हिंसापरिहारप्रसक्तिं दर्शयति–श्रेयांसमित्यादिना । यज्ञाख्यश्रेयोऽतिक्रमणापराधप्रार्थनं युक्तमित्यर्थः ॥ ८ ॥

स जघनार्ध इति । ' सः ' आरूढः ' जघनार्धे ' कृष्णाजिनस्य पश्चाद्भागे एव ' अग्रे ' प्रथमं 'आसीत' ।

(ब्रा) अथ मेखलां परिहरते । (तेऽङ्गि) अङ्गिरसो ह वै दीक्षिता न बल्यमविन्दंस्ते नान्यद्व्रतादशनमवाकल्पयंस्तऽएतामूर्जमपश्यन्त्समाप्तिं तां मध्यत ऽआत्मन ऊर्जमदधत समाप्तिं तया समाप्नुवंस्तथोऽएवैष ऽएतां मध्यत ऽआत्मन ऊर्जं धत्ते समाप्तिं तया समाप्नोति ॥ १० ॥

सा वै शाणी भवति । मृद्व्यसदिति न्वेव शाणी यत्र वै प्रजापतिरजायत गर्भो भूत्वैतस्माद्यज्ञात्तस्य यन्नेदिष्ठमुल्बमासीत्ते शणास्तस्मात्ते पूतयो वान्ति यद्वस्य जरायवासीत्तद्दीक्षितवसनमन्तरं वा ऽउल्वं जरायुणो भवति तस्मादेषाऽन्तरा वाससो भवति स यथैवातः प्रजापतिरजायत गर्भो भूत्वैतस्माद्यज्ञादेवमेवैषोऽतो जायते गर्भो भूत्वैतस्माद्यज्ञात् ॥ ११ ॥

अथ मेखलां परिहरते। अङ्गिरसो ह वै दीक्षिता न बल्यमविन्दन्[1] । ते नान्यद्व्रतादशनमवाकल्पयन् । त एतामूर्जमपश्यन्–समाप्तिम् । तां मध्यत आत्मन ऊर्जमदधत–समाप्तिं, तया समाप्नुवन् । तथो एवैष एतां मध्यत आत्मन ऊर्जं धत्ते–समाप्तिम्, तया समाप्नोति ॥ १० ॥

सा वै शाणी भवति–मृद्व्यसदिति न्वेव शाणी । यत्र वै प्रजापतिरजायत–गर्भो भूत्वैतस्माद्यज्ञात् । तस्य यन्नेदिष्ठमुल्बमासीत्–ते शणाः । तस्मात्ते पूतयो वान्ति–यद्वस्य जरायवासीत्–तद्दीक्षितवसनम् । अन्तरं वा उल्वं जरायुणो भवति । तस्मादेषाऽन्तरा वाससो भवति । स यथैवातः प्रजापतिरजायत–गर्भो भूत्वैतस्माद्यज्ञात्–एवमेवैषोऽतो जायते–गर्भो भूत्वैतस्माद्यज्ञात् ॥ ११ ॥

(का. श्रौ. सू. ७।८७) । विपक्षे वाचमाह–अथ यद्यग्र इति । 'य' 'एवम' मध्यप्रदेशमारूढं ब्रूयात् अन्यः 'द्रक्ष्यति' इत. उल्मितगतिर्भविष्यति तत. पतिष्यति चेति ॥ ९ ॥

अथ मेखलादीक्षामाह–अथ मेखलामिति । 'परिहरति' मध्ये परितो वेष्टयेदित्यर्थ. । पुरावृत्तान्ताभिधानेन तां मेखला प्रशंसति–अङ्गिरस इति । 'बल्य' बलाहं बलकर वस्तु 'नाविन्दन्' दौर्बल्ये कारणमाह–व्रतात् तसाधनात् पयस अन्यत् 'अशन' 'नावाकल्पयन्' यत., अत इत्यर्थः । 'ते' 'एताम्' 'ऊर्जम्' । 'ऊर्क्' बल तस्मा मनत्वान्मेखला ऊर्गित्युच्यते । ऊर्गिति विशिनष्टि–समाप्तिमिति । सम्यगाप्यायते बलमनयेति समाप्तिर्मेखला ॥ १० ॥

तस्या उपादानद्रव्यमाह–सा वै शाणीति । 'सा' समाप्ति 'शाणी' शणमयी भवेत् । 'मृद्वी' सुखसंस्पर्शा 'असन्' भवेत् । 'इति न्वेव' अनेन स्वबभिप्रायेण, गर्भिणां मार्दवस्यापेक्षितत्वादित्यर्थः । शणवाससोत्पत्तिमाह–यत्र वा इति । 'यत्र' यस्मिन् काले 'प्रजापति.' यज्ञमस्तादुत्पन्न.; 'तस्य' प्रजापतेर्गर्भभूतस्य 'नेदिष्ठम्' अत्यन्तसन्निहित 'यदुल्वमासीत्' 'ते' 'शणा.' अभवन् । 'तस्मात्' गर्भ-

1-यद्यपि सर्वत्र मूलपुस्तकेषु–"अविन्द"–इत्येव पाठस्तथाऽप्य विन्दन्–इति भाष्यसम्मत सार्थ्यावश्च ।

2–इत्येतदनुवादऽऽगृह्णते–धर्मोऽस्तीति तेजस्तेऽपरेऽज्ञे ।

(त्सा) सा वै त्रिवृद्भवति । त्रिवृद्ध्यन्नं पशवो ह्यन्नं पिता माता यज्जायते तत्तृतीयं तस्मात्त्रिवृद्भवति ॥ १२ ॥

मुञ्जवल्शेनान्वस्ता भवति । वज्रो वै शरो विरक्षस्तायै स्तुकासर्गꣳ सृष्टा भवति सा यत्प्रसलवि सृष्टा स्याद्यथेदमन्या रज्जवो मानुषी स्याद्यद्-पसलवि सृष्टा स्यात्पितृदेवत्या स्यात्तस्मात्स्तुकासर्गꣳ सृष्टा भवति॥ १३ ।

सा वै त्रिवृद्भवति । त्रिवृद्ध्यन्नम् । पशवो ह्यन्नम् । पिता, माता, यज्जायते—तत् तृतीयम् । तस्मात्त्रिवृद्भवति ॥ १२ ॥

मुञ्जवल्शेनान्वस्ता भवति । वज्रो वै शरः । विरक्षस्तायै । स्तुकासर्गं सृष्टा भवति । सा यत् प्रसलवि सृष्टा स्यात् । यथेदमन्या रज्जवो मानुषी स्यात् । यदपसलवि सृष्टा स्यात्—पितृदेवत्या स्यात् तस्मात्स्तुकासर्गं सृष्टा भवति ॥ १३ ॥

मालिन्यसम्भवात् ' ते ' शणाः पूतयो वान्ति ' दुर्गन्धा भवन्ति । उल्बं नाम पटसदृशं गर्भस्यान्तर्वेष्टनम् " स उल्बावृतो गर्भो भवति "—(ऐ. आ. १ । १ । ३ । नि. ६ । १ । ७) इत्येतदारण्यकम् । प्रतिनिर्दिष्टे बहुवचनं शणापेक्षम् । जरायुर्बहिर्वेष्टनम् । प्रजापतेः सम्बन्धि तत् दीक्षितेन धार्यं वस्त्रमभूत् । उभे अपि गर्भरूपप्रजापतिवद्दीक्षितस्यापि गर्भत्वाद्धार्ये अभूताम् । मेखलाया वसनादान्तरत्वं विधत्ते— अन्तरं वेति । । यदेवेत्यादि । स्पष्टम् ॥ ११ ॥

सा वा इत्यादि । अजाव्यादिरूपमन्नं पितृमातृपुत्रात्मना ' त्रिवृद् भवति ' यतः अन्नरूपात्मकत्वान्मेखलाऽपि त्रिगुणा कर्तव्या ॥ १२ ॥

तस्या मुञ्जशाखाभिर्ग्रथनत्वं विधत्ते—मुञ्जवल्शेनान्वस्ता इति । शरस्य वज्रावयवत्वाद् रक्षोविनाशकत्वम् तथा च तैत्तिरीयकम्— " इन्द्रो वृत्राय वज्रं प्राहरत् स त्रेधा व्यभवत् " (तै. स. ६ । २ । ६ । २ इत्युपक्रम्य " येऽन्तःशरा आशीर्यन्त ता शर्करा अभवन्, तच्छर्कराणां शर्करत्वं वज्रो वै शर्कराः—(तै. ६ । २ । ६ । २) इति *। मेखलायाः केशवेणीवन्निर्माणं विधत्ते—स्तुकासर्गं सृष्टा भवतीति । ' स्तुका ' केशवेणी, सा यथा सृज्यते, तथा सृष्टा निर्मिता भवेत् । उक्तप्रकार प्रशमितुं प्रकारान्तरयोर्दोषमाह—सा यत् प्रसलवीति । ' सा ' मेखला ' यत् ' यदि ' प्रसलवि सृष्टा ' दक्षिणपाणेर्व्यापारेण निर्मिता स्यात्, तदा ' यथा ' येन प्रकारेण ' अन्याः ' लौकिक्यः, गवादिबन्धनरज्जवो मानुष्यो भवन्ति । एवमियमपि मानुष्येव भवेत् । ' यत् ' यदि ' अपसलवि सृष्टा ' सव्यपाणिनोपरि व्यापृतेन निर्मिता स्यात्, तदा ' पितृदेवत्या स्यात् ' । तस्मात् स्तुकासर्गं सृष्टेत्युपसंहारः ॥ १३ ॥

---

*-शतपथे हविर्यज्ञकाण्डे १ । अ. २।४।१ । इन्द्रो ह यत्र वृत्राय वज्रं प्रजहार । स प्रहृतश्चतुर्धाऽभवत् । तस्य स्फ्यस्तृतीयं वा यावद्वा यूपस्तृतीयं वा यावद्वा । रथस्तृतीयं वा यावद्वा । अथ यत्र प्राहरत्तच्छकलोऽशीर्यत । स पतित्वा शरोऽभवत् । तस्माच्छरो नाम यदशीर्यत । एवमु स चतुर्धा व्यभवत् । १ ।

तां परिहरते । (त्स) ऊर्गस्याङ्गिरसीत्यङ्गिरसो ह्येतामूर्जमपश्यन्नूर्णम्रदा ऊर्जं मयि धेहीति नात्र तिरोहितमिवास्ति ॥ १४ ॥

(त्स्य) अथ नीवीमुद्गूहते सोमस्य नीविरसीत्यदीक्षितस्य वाऽअस्यैषाऽग्रे नीविर्भवत्यथात्र दीक्षितस्य सोमस्य तस्मादाह सोमस्य नीविरसीति ॥ १५ ॥

(त्यु) अथ प्रोर्णुते । गर्भो वाऽएष भवति यो दीक्षते प्रावृता वै गर्भाऽउल्वेनेव जरायुणेव तस्मात्प्रोर्णुते ॥ १६ ॥

स प्रोर्णुते । विष्णोः शर्मासि शर्म यजमानस्येत्युभयं वाऽएषोऽत्र भवति यो दीक्षते विष्णुश्च यजमानश्च यदह दीक्षते तद्विष्णुर्भवति यद्यजते तद्यजमानस्तस्मादाह विष्णोः शर्मासि शर्म यजमानस्येति ॥ १७ ॥

तां परिहरते । " ऊर्गस्याङ्गिरसी "–(वा. सं. ४ । १०) इति अङ्गिरसो ह्येतामूर्जमपश्यन् । " ऊर्णम्रदा ऊर्जं मयि धेहि "–(वा. सं. ४ । १०) इति । नात्र तिरोहितमिवास्ति ॥ १४ ॥

अथ नीविमुद्गूहते–" सोमस्य नीविरसि "–(वा. सं० ४ । १०) इति । अदीक्षितस्य वा अस्यैषाऽग्रे नीविर्भवति, अथात्र दीक्षितस्य सोमस्य । तस्मादाह–सोमस्य नीविरसीति ॥ १५ ॥

अथ प्रोर्णुते । गर्भो वा एष भवति–यो दीक्षते । प्रावृता वै गर्भाः–उल्वेनेव, जरायुणेव । तस्मात् प्रोर्णुते ॥ १६ ॥

स प्रोर्णुते–"विष्णोः शर्मासि शर्म यजमानस्य"–(वा० सं० ४।१०) इति । उभयं वा एषोऽत्र भवति–यो दीक्षते–विष्णुश्च यजमानश्च । यदह दीक्षते तद्विष्णुर्भवति । यद्यजते तद्यजमानः । तस्मादाह–विष्णोः शर्मासि शर्म यजमानस्येति ॥ १७ ॥

बन्धनमन्त्र विधाय व्याचष्टे–तां परिहरत इति । अङ्गिरसो ह्येतामूर्जमिति । अत्र ' हि '–शब्देन श्रुत्यन्तरे प्रसिद्धिराविष्क्रियते । तथा च तैत्तिरीयकम्–"अङ्गिरसः सुवर्गं लोकं यन्त ऊर्जं व्यभजन्त "–(तै. सं. ५ । ४ । २ । ३) इत्यादि । अत्र कात्यायनः–" मेखलां बध्नाति वेणीं त्रिवृत शणमुञ्जमिश्रामन्तर्वाससं ऊर्गसीति "–(का. श्रौ. सू. ७ । ८८) इति ॥ १४ ॥

वस्त्रान्तस्य समन्त्रमुद्गूहनमाह–अथ नीविमिति (नीविं कुरुते सोमस्य नीविरसीति का. श्रौ. सू. ७ । ८९) । ' अग्रे ' सोमयागात् पूर्वम् । अदीक्षितस्य । इदानीं तु " दीक्षितस्य ' सोमस्य ' सोमयागकर्तृत्वाद् दीक्षितो ह्युपचारेण सोम इत्याचक्षते ॥ १५ ॥

वाससा आच्छादनं विधत्ते–अथ प्रोर्णुत इति । ऊर्णुते आच्छादयति ॥ १६ ॥

स प्रोर्णुत इति । आच्छादनदेशविशेषः सूत्रे स्पष्टमुक्तः–" शिरः प्रोर्णुते विष्णोः शर्मासीति "–(का.

(त्सु) अथ कृष्णविषाणाᳪं सिचि बध्नीते । देवाश्च वाऽअसुराश्चोभये प्राजापत्याः प्रजापतेः पितुर्दायमुपेयुर्मन एव देवाऽउपायन्वाचमसुरा यज्ञमेव तद्देवा उपायन्वाचमसुरा अमूमेव देवाऽउपायन्निमामसुराः ॥ १८ ॥

(त्से) ते देवा यज्ञमब्रुवन् । (न्यो) योषा वा ऽइयं वागुपमन्त्रयस्व ह्वयिष्यते वै त्वेति स्वयं वा हैवैक्षत योषा वाऽइयं वागुपमन्त्रयै ह्वयिष्यते वै मेति तामुपामन्त्रयत सा हास्माऽआरकादिवैवाग्रऽआसूयत्तस्मादु स्त्री पुᳪंसोपमन्त्रिताऽऽरकादिवैवाग्रेऽसूयति स होवाचारकादिव वै मऽआसूयीदिति ॥ १९ ॥

अथ कृष्णविषाणां सिचि बध्नीते । देवाश्च वा असुराश्चोभये प्राजापत्याः प्रजापतेः पितुर्दायमुपेयुः । मन एव देवा उपायन्, वाचमसुराः । यज्ञमेव तद्देवा उपायन्, वाचमसुराः । अमूमेव देवा उपायन्, इमामसुराः ॥ १८ ॥

ते देवा यज्ञमब्रुवन्–' योषा वा इयं वाक् । उपमन्त्रयस्व । ह्वयिष्यते वै त्वा ' इति । स्वयं वा हैवैक्षत । योषा वा इयं वाक् । उपमन्त्रयै । ह्वयिष्यते वै मेति । तामुपामन्त्रयत । सा हास्मा आरकादिवैवाग्र आसूयत् । तस्मादु स्त्री पुंसोपमन्त्रिता–आरकादिवैवाग्रेऽसूयति । स होवाच–आरकादिव वै म आसूयीत्–इति ॥ १९ ॥

श्रौ. सू. ७ । ९०) इति । विष्णुशब्दः पुरुषोत्तमे प्रसिद्धः । अथाभिमतमर्थमाह–उभयं वा एष इति ' दीक्षणीयेष्टौ आग्नावैष्णवे हविषि विष्णुर्देवतेति तन्नमस्कारसत्कृतो यजमानोऽपि विष्णुरित्यभिप्रायः ॥ १७ ॥

वस्त्रान्ते कृष्णविषाणाबन्धनमाह–अथ कृष्णविषाणामिति[1] । सिचि सिग् वस्त्रान्तस्तत्र बध्नीयात् । कृष्णविषाणोत्पत्त्यर्थमाख्यायिकामाह–देवाश्च वा असुराश्चेत्यादिना । ' प्राजापत्याः ' प्रजापतेः पुत्राः ' पितुर्दाय ' पैतृकं धनम् । इन्द्रियेषु मध्ये ' मन एव देवाः ' प्राप्ताः, ' वाचम् ' वागिन्द्रियम् ' असुराः ' तथा यज्ञमेव ' देवाः ' उपगताः ' वाचम् ' इन्द्रियरूपाम् ' असुराः ' ' अमूम् ' दिवमेव ' देवाः ' ' इमाम् ' पृथिवीम् ' असुराः ' ॥ १८ ॥

ते देवाः इति । एवं सति देवा वाचोऽपि स्वाधीनत्वकरणाय ' यज्ञम् ' ' एवम् ' अब्रुवन् '–यज्ञ ! ' इयं वाक् ' ' योषा ' स्त्री, त्वं तु पुमान्; तस्मात् ताम् ' उपामन्त्रयस्व ' सम्भोगार्थं सङ्केतेनाह्वय । सापि ' त्वा ' त्वां ह्वयिष्यते आकारयिष्यति ' इति ' अब्रुवन् । तत्तद्वृत्तान्तं जानती श्रुतिर्ब्रूते–न केवलं तेषां वचनमेव, किन्तु 'स्वयं वा ह एव' वाशब्दश्चार्थे, यज्ञः स्वयमपि 'ऐक्षत ' विचारितवान् । ईक्षणप्रकारमनुवदति–योषेति ।

१–कात्यायन । कृष्णविषाणा निवलि पवबलि वेत्तान्तं दशाया बध्नीते इति ७ । ५१ । अत्र कर्क. । सामर्थ्यगतिप्रापितवाञ्चोपरसिचि बध्नीत इति नोक्तमिति । ततश्चोत्तरीयप्रान्ते दशाया कृष्णविषाणाबन्धनमिति तात्पर्यम् । काण्वश्रुतिरपि । अथोत्तरसिचि कृष्णविषाणां बध्नीत इति ।

ते होचुः । उपैव भगवो मन्त्रयस्व ह्वयिष्यते वै त्वेति तामुपामन्त्रयत सा हास्मै निपलाशमिवोवाद तस्मादु स्त्री पुꣳसोपमन्त्रिता निपलाशमिवेव वदति स होवाच निपलाशमिव वै मेऽवादीदिति ॥ २० ॥

ते होचुः । (क) उपैव भगवो मन्त्रयस्व ह्वयिष्यते वै त्वेति तामुपामन्त्रयत सा हैनं जुहुवे तस्मादु स्त्री पुमाꣳसꣳ ह्वयतऽएवोत्तमꣳ स होवाचाहूत वै मेति ॥ २१ ॥

ते देवा ईक्षांचक्रिरे । योषा वाऽइयं वाग्यदेनं न युवितेहैव मा तिष्ठन्तमभ्येहीति ब्रूहि तां तु न आगतां प्रतिप्रब्रूतादिति सा हैनं तदेव तिष्ठन्तमभ्येयाय तस्मादु स्त्री पुमाꣳसꣳ संस्कृते तिष्ठन्तमभ्यैति ताꣳ हैभ्य आगतां प्रतिप्रोवाचेयं वाऽआगादिति ॥ २२ ॥

ते होचुः—उपैव भगवो मन्त्रयस्व, ह्वयिष्यति वै त्वा—इति । तामुपामन्त्रयत । सा हास्मै निपलाशमिवोवाद । तस्मादु स्त्री पुंसोपमन्त्रिता निपलाशमिवैव वदति । स होवाच—निपलाशमिव वै मेऽवादीदिति ॥ २० ॥

ते होचुः—उपैव भगवो मन्त्रयस्व । ह्वयिष्यते वै त्वा—इति । तामुपामन्त्रयत । सा हैनं जुहुवे । तस्मादु स्त्री पुमांसं ह्वयत एवोत्तमम् । स होवाच—आहूत वै मेति ॥ २१ ॥

ते देवा ईक्षांचक्रिरे—योषा वा इयं वाक् । यदेनं न युविता—इहैव मा तिष्ठन्तमभ्येहि—इति ब्रूहि । तां तु न आगतां प्रतिप्रब्रूतादिति । सा हैनं तदेव तिष्ठन्तमभ्येयाय । तस्मादु स्त्री पुमांसं संस्कृते तिष्ठन्तमभ्यैति । तां हैभ्य आगतां प्रतिप्रोवाच—इयं वा आगादिति ॥ २२ ॥

'मा' मामपि 'ह्वयिष्यते' अत 'उपमन्त्रये' अहमिति । उपमन्त्रिता 'सा' 'अग्रे' प्रथमवारम् 'आरकात्' आरमेव आरकम् । ते न च आरकामेण व्यथिता इवेत्यर्थः । आमूयन् आरकाप्रतुन्नो बलीवर्दादिरिवाभूयामकरोदित्यर्थ । तस्मादिति लोकदृष्टान्तकथन स्पष्टम् । जात वृत्तान्त देवेभ्यो निवेदयति—स होवाचेति ॥ १९ ॥

ते होचुरिति । अथ पुनर्देवैर्बोध्यमानो यज्ञः 'तामुपामन्त्रयत' । 'सा' अपि 'निपलाशमिव' निपतितपर्णं वृक्षादिकमिव, तद्यथा केवल कम्पने, एव शिरश्चालनेन 'उवाच' इत्यर्थः । अथवा पलाशनिपतनमिव ओष्ठचालनेनेत्यर्थः । तस्मादित्यादि । पूर्ववत् ॥ २० ॥ २१ ॥

ते देवा इति । तृतीयवारे त्वाहूतवती । आह्वानवृत्तान्त ज्ञातवन्तो 'देवा. हि ईक्षाञ्चक्रिरे' कथम् ? 'इय वाक् योषा' खलु । अस्तु नामेयत आह - यत् ' यस्मात् 'एन' यज्ञम् 'न युविता' न मिलितवती, अतो न विश्वसितव्येत्यर्थ । एवमीक्षित्वा हे यज्ञ ! तवान्तिके कथ गच्छामि । किन्तु हे वाक् ! त्वं 'इह' स्थाने 'तिष्ठन्त' 'मा' माम् अभिगच्छ 'इति ब्रूहि' इत्यब्रुवन् । तथा तामागता' वाच 'न.'

१-अपन.-आग चर्मप्रभेदिका इत्यमरः । चर्मभेदनार्थं, शस्त्रभेद —आरी—इति प्रसिद्धः ।

तां देवाः । (ऽ) असुरेभ्योऽन्तरायंस्ताᳬं स्वीकृत्याग्नावेव परिगृह्य सर्वहुतमजुहवुराहुतिर्हि देवानाᳬं स यामेवामूमनुष्टुभाऽजुहवुस्तदेवैनां तद्देवाः स्व्यकुर्वत तेऽसुरा आत्तवचसो हेऽलवो हेऽलव ऽइति वदन्तः पराबभूवुः ॥ २३ ॥

(स्तु) तत्रैतामपि वाचमूदुः । (रु) उपजिज्ञास्याᳬं स म्लेच्छस्तस्मान्न ब्राह्मणो म्लेच्छेदसुर्या हैषा वागेवमेवैष द्विषताᳬं सपत्नानामादत्ते वाचं तेऽस्यात्तवचसः पराभवन्ति य एवमेतद्वेद ॥ २४ ॥

सोऽयं यज्ञो वाचमभिदध्यौ । मिथुन्येनया स्यामिति ताᳬं संबभूव ॥ २५ ॥

तां देवा असुरेभ्योऽन्तरायन् । तां स्वीकृत्याग्नावेव परिगृह्य-सर्वहुतमजुहवुः । आहुतिर्हि देवानाम् । स-यामेवामूमनुष्टुभाऽजुहवुः-तदेवैनां तद्देवाः स्व्यकुर्वत । तेऽसुरा आत्तवचसो-हेलवो हेलव इति वदन्तः पराबभूवुः ॥ २३ ॥

तत्रैतामपि वाचमूदुरुपजिज्ञास्याम् । स म्लेच्छः । तस्मान्न ब्राह्मणो म्लेच्छेत् । असुर्या हैषा वाक् । एवमेवैष द्विषतां सपत्नानामादत्ते वाचम् । तेऽस्यात्तवचसः परा-भवन्ति-य एवमेतद्वेद ॥ २४ ॥

सोऽयं यज्ञो वाचमभिदध्यौ-मिथुन्येनया स्यामिति । तां संबभूव ॥ २५ ॥

अस्माक ' प्रतिप्रब्रूतात् ' निवेदयतु ' इति ' च अब्रुवन् । सान्याकारिता ' तद्देव ' तत्र सङ्केतप्रदेशे निष्टन्तमेव यज्ञमभिगता । अथ स यज्ञो वागागतेति देवेभ्यः प्रोवाच ॥ २२ ॥

तां देवा इति । ' तां ' वाचं ' देवाः ' ' असुरेभ्यः ' ' अन्तरायन् ' तया वर्जितानकुर्वन् । ' स्वीकृत्य ' चाभिमुखमन्तरेण स्वभोगायोगात् ' अग्नावेव ' ' ताम् ' वाचम् ' अनुष्टुभा ' " विश्वो देवस्य नेतुः "-इत्येतया कृत्वा यथा पुनरसुराणां निराशा भवति तथा सर्वतः ' अजुहवुः ' । केवला किं न स्वीकृतेत्यत आह-आहुतिर्हीति । आहुतिरूपेणाग्नौ दत्तमेव देवानां प्रियमित्यर्थः । अथ ' ते असुराः ' ' आत्तवचसः ' देवैः स्वीकृतवचसः " हे अरयः हे अरयः "-इत्युच्चारयितुमशक्ता " हेऽलेवः हेऽलवः " ' इति वदन्तः ' पराभूता ॥ २३ ॥

प्रसङ्गात् कश्चिद् वाग्विषय नियममाह-तत्रेति । ' उपजिज्ञास्यां ' ज्ञातव्यां सन्दिग्धां वाचम् ' ऊचुः ' उक्तवन्तोऽसुराः । ' स म्लेच्छः ' सन्दिग्धार्थस्यापभ्रंशरूपस्य वचसो भाषणं यत्, तन्म्लेच्छमित्यर्थः । यद्वा य ईदृशीं वाचं वदति स म्लेच्छः । ' तस्मात् न म्लेच्छेत् ' म्लेच्छो न भवेत्, तदीयामपार्थिकां भाषां न ब्रूयादित्यर्थः । ' असुर्या ' असुरेष्वाहिता । उक्तार्थपरिज्ञानं प्रशंसति-एवमेवैष इति । 'अस्य' सपत्नाः, अनेन ज्ञात्रा अपहृतवचसः सन्तः ' पराभवन्ति ' ॥ २४ ॥

यदर्थमाख्यायिका प्रपञ्चिता, तमर्थं विधातुमाह-सोऽयं यज्ञ इति । अभिध्यानप्रकारः प्रदर्श्यते-मिथुनीति । ' सम्बभूव ' सङ्गतोऽभूत् ॥ २५ ॥

१-'आत्तवाचम '-इति वैदिकपाठपुस्तके पाठः । २-' पातञ्जलिमहाभाष्ये पस्पशाया तु हेऽलयो-हेऽलय' इति पाठो दृश्यते ।

(वे) इन्द्रो ह वाऽईक्षांचक्रे । महद्वाऽइतोऽभ्वं जनिष्यते यज्ञस्य च मिथुनाद्वाचश्च यन्मा तन्नाभिभवेदिति सऽइन्द्र एव गर्भो भूत्वैतन्मिथुनं प्रविवेश ॥ २६ ॥

स ह संवत्सरे जायमान ईक्षांचक्रे । महावीर्या वाऽइयं योनिर्या मामदीधरत यद्वै मेतो महदेवाभ्वं नानुप्रजायेत यन्मा तन्नाभिभवेदिति ॥ २७ ॥

तां प्रतिपरामृश्यावेष्ट्याच्छिनत् । (त्तां) तां यज्ञस्य शीर्षन्प्रत्यदधाद्यज्ञो हि कृष्णः स यः स यज्ञस्तत्कृष्णाजिनं योषा योनिः सा कृष्णविषाणाऽथ यदेनामिन्द्रऽआवेष्ट्याच्छिनत्तस्मादावेष्टितेव स यथैवातऽइन्द्रोऽजायत गर्भो भूत्वैतस्मान्मिथुनादेवमेवैषोऽतो जायते गर्भो भूत्वैतस्मान्मिथुनात् ॥ २८ ॥

इन्द्रो ह वा ईक्षाञ्चक्रे–महद्वा इतोऽभ्वं जनिष्यते–यज्ञस्य च मिथुनात्, वाचश्च–यन्मा तन्नाभिभवेदिति । स इन्द्र एव गर्भो भूत्वैतन्मिथुनं प्रविवेश ॥ २६ ॥

स ह संवत्सरे जायमान ईक्षाञ्चक्रे । महावीर्या वा इयं योनिः या मामदीधरत । यद्वै मेतो महदेवाभ्वं, नानुप्रजायेत, यन्मा तन्नाभिभवेदिति ॥ २७ ॥

तां प्रतिपरामृश्यावेष्ट्याच्छिनत् । तां यज्ञस्य शीर्षन्प्रत्यदधात् । यज्ञो हि कृष्णः । स यः स यज्ञः–तत्कृष्णाजिनम् । योषा योनिः सा कृष्णविषाणा । अथ यदेनामिन्द्र आवेष्ट्याच्छिनत् । तस्मादावेष्टितेव । स यथैवात इन्द्रोऽजायत गर्भो भूत्वैतस्मान्मिथुनाद्–एवमेवैषोऽतो जायते गर्भो भूत्वैतस्मान्मिथुनात् ॥ २८ ॥

इन्द्रो ह वा इति । 'इतः' अस्मात् 'मिथुनात् 'अभ्वम्' अपत्य यज्ञवाचोर्मिथुनात् 'यत्' 'जनिष्यते' 'तत्' तस्मात् 'मा' मा 'नाभिभवेत्' इति । एवमीक्षित्वा अन्योत्पत्तिभयात् 'सः इन्द्रः एव' वाग्योन्या स्वय 'गर्भो' भूत्वा प्रविष्टः ॥ २६ ॥

स ह संवत्सर इति । तत्र संवत्सरमुषित्वा अजायत । मामदीधरतेति । स्वसामर्थ्याविष्करणम्, तत्र योनेर्महावीर्यत्वप्रशंसनायोपयुज्यते । एतस्मान्मिथुनान्मामनु अन्यन्महत् 'अभ्व' अपत्य नोत्पद्येत तद्यद्युत्पद्येत तन्मामभिभवेदिति विचार्य ॥ २७ ॥

तां परामृश्येति । प्रतिपरामृश्येति । 'प्रतिपरामृश्य' योनिर्देशो किमुत्पादकमिति विचार्य 'ताम्' 'आवेष्ट्य' हस्तेनावेष्टन कृत्वाऽऽच्छिद्य 'अदधात्' यज्ञशिरसि स्थापितवान् । यज्ञशब्दार्थमाह–यज्ञो हि कृष्ण इति । 'हि'–शब्देन "यज्ञो देवेभ्यो निलायत कृष्णो रूपं कृत्वा"–इत्यादि श्रुतिप्रसिद्धिरभिधीयते । अत. प्रसिद्धो 'य.' 'कृष्ण.' मृगोऽस्ति, 'स' एव निदानेन 'यज्ञ.', 'तत्' एव यजमानेन धार्यं 'कृष्णाजिनम्' तस्या वाचो 'योनि'। 'सा कृष्णविषाणा' यज्ञस्या । कृष्णविषाणाधारणे लिङ्ग दर्शयति–यदेनामिति । उक्तार्थेन प्रशसति–स यथैवात इति ॥ २८ ॥

१–'कृष्णविषाणामात्रे'–इति क० पा० ।

(त्तां) तां वाऽउत्तानामिव बध्नाति । (त्यु) उत्तानेव वै योनिर्गर्भं बिभर्त्यथ दक्षिणां भ्रुवमुपर्युपरि ललाटमुपस्पृशतीन्द्रस्य योनिरसीतीन्द्रस्य ह्येषा योनिरतो वा ह्येनां प्रविशन्प्रविशत्यतो वा जायमानो जायते तस्मादाहेन्द्रस्य योनिरसीति ॥ २९ ॥ [शतम् १५००]

(त्य) अथोल्लिखति । सुसस्याः कृषीस्कृधीति यज्ञमेवैतज्जनयति यदा वै सुषमं भवत्यथालं यज्ञाय भवति यदो दुःषमं भवति न तर्ह्यात्मने च नालं भवति तद्यज्ञमेवैतज्जनयति ॥ ३० ॥

(त्यु) अथ न दीक्षितः । काष्ठेन वा नखेन वा कण्डूयेत गर्भो वाऽएष भवति यो दीक्षते यो वै गर्भस्य काष्ठेन वा नखेन वा कण्डूयेदपास्यन्त्रिस्येत्ततो दीक्षितः पामनो भवितोर्दीक्षितं वाऽअनु रेताꣳसि ततो रेताꣳसि

तां वा उत्तानामिव बध्नाति । उत्तानेव वै योनिर्गर्भं बिभर्ति । अथ दक्षिणां भ्रुवमुपर्युपरि ललाटमुपस्पृशति । "इन्द्रस्य योनिरसि"–(वा. सं. ४ । १०) इति । इन्द्रस्य ह्येषा योनिः । अतो वा ह्येनां प्रविशन्प्रविशति । अतो वा जायमानो जायते । तस्मादाह–इन्द्रस्य योनिरसीति ॥ २९ ॥

अथोल्लिखति–"सुसस्याः कृषीस्कृधि"–(वा.सं. ४।१०) इति । यज्ञमेवैतज्जनयति । यदा वै सुषमं भवति–अथालं यज्ञाय भवति । यदो दुःषमं भवति–न तर्ह्यात्मने च नालं भवति । तद्यज्ञमेवैतज्जनयति ॥ ३० ॥

अथ न दीक्षितः काष्ठेन वा नखेन वा कण्डूयेत । गर्भो वा एष भवति–यो दीक्षते । यो वै गर्भस्य काष्ठेन वा नखेन वा कण्डूयेद्–अपास्यन्त्रिस्येत् । ततो दीक्षितः पामनो भवितोः । दीक्षितं

तस्या बन्धने ऊर्ध्वमुखत्वं विधत्ते–तां वा इति । योनिर्यद्यधोमुखं गर्भं बिभृयात्, तदा पतेदेव, अत उत्तानमरणं सिद्धम्; तत्साधर्म्यात् 'ताम्' 'उत्तानाम्' बध्नीयात् । बन्धनप्रकारमाह–'दक्षिणां भ्रुवम्' आरभ्य ललाटस्योपर्युपरिप्रदेशं स्पृशेत् । अत्र सूत्रम्–"कृष्णविषाणां त्रिवलिं पञ्चवलिं वोत्तानां दशायां बध्नाति, तया कण्डूयनम्, उपस्पृशत्येनया दक्षिणस्या भ्रुव उपरीन्द्रस्य योनिरिति"–(का. श्रौ. सू. ७ । ९१–९२–९३) इति । मन्त्रं व्याचष्टे–इन्द्रस्येति । 'अतो हि' अस्या योनेः सकाशात् खलु 'प्रविशति' गर्भरूपेणेन्द्रः । अतो गर्भप्रवेशनिर्गमयोः साधनत्वादिन्द्रस्य योनित्वं सिद्धम् ॥ २९ ॥

तया भूमेरवारं समन्त्रकमुल्लेखनं विधत्ते–अथोल्लिखतीति । (का. श्रौ. सू. ७ । ९४) 'कृषीः' कृष्टस्थलीः समृद्धसस्याः 'कृधीति' मन्त्रार्थः । कृषीस्कृधि–इत्यत्र कस्कादित्वात् षत्वम् (पा. सू. ८ । ३ । ४८) 'एतत्' एतेनोल्लेखनेन । स्पष्टमन्यत् । यदा वा इति । 'यदा' खलु सुषमं कृष्यादिसम्पत्त्या 'सुषमं' सुखप्रदः संवत्सरो 'भवति' तदैव यज्ञोऽनुष्ठानाय प्रभवति; यदा उक्तवैपरीत्येन 'दुःषमं' दुःखहेतुः संवत्सरो भवति तदा 'आत्मने' स्वशरीररक्षणायापि न प्रभवति, का कथा यज्ञस्येति ॥ ३० ॥

कृष्णविषाणया कण्डूयनप्रशंसनार्थं साधनान्तरं निन्दति–अथ न दीक्षित इति । 'यः कश्चिद्' 'गर्भस्य'

१–भूमौ चोल्लिखति सुसस्या इति ।

पामनानि जुनितोः स्वा वै योनी रेतो नु हिनस्त्येषा वाऽएतस्य स्वा योनिर्भवति युत्कृष्णविषाणा तुथो हैनमेषा नु हिनस्ति तुस्माद्दीक्षितः कृष्णविषाणयैव कण्डूयेत नान्येन कृष्णविषाणायाः ॥ ३१ ॥

(ऽ) अथास्मै दण्डं प्रयच्छति । व्वज्रो वै दण्डो विरक्षस्ताये ॥ ३२ ॥

(याऽऔं) औदुम्बरो भवति । (त्यु) अन्नं वाऽऊर्गुदुम्बर ऊर्जोऽन्नाद्यस्यावरुद्ध्यै तुस्मादौदुम्बरो भवति ॥ ३३ ॥

मुखसंमितो भवति । (त्ये) एतावद्धि व्वीर्यᳪं स यावदेव व्वीर्यं तावांस्तद्भवति यन्मुखसंमितः ॥ ३४ ॥

(स्त) तमुच्छ्रयति । (त्यु) उच्छ्रयस्व व्वनस्पतऽऊर्ध्वो मा पाह्यᳪंहस

वा अनु रेतांसि । ततो रेतांसि पामनानि जनितोः । स्वा वै योनी रेतो न हिनस्ति । एषा वा एतस्य स्वा योनिर्भवति—यत्कृष्णविषाणा । तथो हैनमेषा न हिनस्ति । तस्माद्दीक्षितः कृष्णविषाणयैव कण्डूयेत नान्येन कृष्णविषाणायाः ॥ ३१ ॥

अथास्मै दण्डं प्रयच्छति । वज्रो वै दण्डः । विरक्षस्तायै ॥ ३२ ॥

औदुम्बरो भवति । अन्नं वा ऊर्क् । उदुम्बर ऊर्जः । अन्नाद्यस्यावरुध्यै । तस्मादौदुम्बरो भवति ॥ ३३ ॥

मुखसंमितो भवति । एतावद्धि वीर्यम् । स यावदेव वीर्यं-तावांस्तद्भवति यन्मुखसंमितः ॥ ३४ ॥

तमुच्छ्रयति—" उच्छ्रयस्व वनस्पत ऊर्ध्वो मा पाह्यंहसः । आस्य यज्ञस्योदृचः "—(वा. सं. ४।१०) इति । ऊर्ध्वो मा गोपाय आस्य यज्ञस्य संस्थाया इत्येवैतदाह ॥ ३५ ॥

इति कर्मणि षष्ठी । गर्भं काष्ठादिना विकर्षेत्, तदा स ' गर्भ, ' अपगच्छन् मृतिं प्राप्नुयात् ततोऽन्यस्य सामान्य दृष्टत्वात्तेन विकर्षमाणः ' दीक्षित पामनो भवितो ' । ' पामा ' विचर्चिका, मत्वर्थीयो नः (पा. सू. ५ । २ । १००) तद्वान् भवितुं समर्थो भवतीत्यर्थः । न केवलं दीक्षितः स्वयमेव पामनो भवति किन्तु तदुत्पन्ना पुत्रा अपि तादृशा भवन्तीत्याह—दीक्षितं वा अन्विति । विपक्षे दोषमुक्त्वा स्वपक्षे तदभावं दर्शयितुमाह—स्वा वा इति । कृष्णविषाणाया योनित्वात्, दीक्षितस्य गर्भत्वात्, हिंसाभावाय ' कृष्णविषाणयैव ' कण्डूयेत इति विधिः (का. श्रौ. सू. ७ । ९२) ॥ ३१ ॥

अथ दण्डेन दीक्षा विधत्ते—अथास्मा इति । प्रहारसाधनत्वाद्दण्डस्य वज्रत्वम् ॥ ३२ ॥

औदुम्बरो भवतीति । ' ऊर्क् ' बलकररसरूपम ' अन्नम् ' उदुम्बरस्योत्पत्तिरूपत्वं तैत्तिरीयक आम्नातम् " देवा वा ऊर्जं व्यभजन्त तत उदुम्बर उदतिष्ठत् " इति (तै. ब्रा. १ । १ । ३ । १०) ॥ ३३ ॥

मुखसम्मित इत्यादि (का० श्रौ० सू० ७ । ९५ ।) स्पष्टम् । मुखपर्यन्तम् । प्रत्यगे वीर्यसम्भवात् ततोऽधः काष्ठादिमम्मितं न कुर्यादित्यर्थः ॥ ३४ ॥

दण्डस्योच्छ्रयणं समन्त्रकं विधत्ते—तमुच्छ्रयतीति (का० श्रौ० सू० ७ । ९६) । उदकण्डस्य समाप्ति-

---

१—कच्छ्वा तु पाम पामा विचर्चिकेत्यमरः । इति चतुष्क-खर्जूविशेषस्य (श्रोलान्सज) इति व्याख्या । २—मुखसंमितमौदुम्बरं दण्डम्प्रयच्छति । ३—उच्छ्रयस्वेत्यनेनोच्छ्रयति ।

आस्यु यज्ञस्योदृच ऽइत्यूर्ध्वो मा गोपायास्य यज्ञस्य सꣳस्थाया इत्येवैतदाह ॥ ३५ ॥

(ह्य) अत्र हैके । (केऽङ्गु) अङ्गुलीश्च न्युचन्ति व्वाचं च यच्छन्त्यतो हि न किंच नु जपिष्यन्भवत्तीति व्वदन्तस्तदु तथा नु कुर्याद्यथा पराञ्चं धावन्तमनुलिप्सेत तं नानुलभेतैवꣳ ह स यज्ञं नानु लभते तस्मादमुत्रै-वाङ्गुलीर्न्यचेदमुत्र व्वाचं यच्छेत् ॥ ३६ ॥

(दु) अथ यदीक्षितः । (ऽ) ऋचं वा यजुर्वा साम वाऽभिव्याहरत्य-भिस्थिरमभिस्थिरमेवैतद्यज्ञमारभते तस्मादमुत्रैवाङ्गुलीर्न्यचेदमुत्र व्वाचं यच्छेत् ॥ ३७ ॥

(द) अथ यद्वाचं यच्छति । व्वाग्वै यज्ञो यज्ञमेवैतदात्मन्धत्तेऽथ यद्वाचं-यमो व्याहरति तस्मादु हैष व्विसृष्टो यज्ञः पराङावर्तते तत्रो वैष्णवी-

---

अत्र हैके अंगुलीश्च न्यचन्ति, वाचं च यच्छन्ति, अतो हि किंच जपिष्यन्भवतीति वदन्तः। तदु तथा न कुर्याद् । यथा पराञ्चं धावन्तमनुलिप्सेत-तं नानुलभेत-एवं ह स यज्ञं नानुलभते। तस्मादमुत्रैवांगुलीर्न्यचेद्, अमुत्र वाचं यच्छेत् ॥ ३६ ॥

अथ यदीक्षितः ऋचं वा यजुर्वा साम वा व्याहरति-अभिस्थिरमभिस्थिरमेवैतद्यज्ञमारभते । तस्मादमुत्रैवांगुलीर्न्यचेदमुत्र वाचं यच्छेत् ॥ ३७ ॥

अथ यद्वाचं यच्छति । वाग्वै यज्ञः । यज्ञमेवैतदात्मन्धत्ते । अथ यद्वाचंयमो व्याहरति । तस्मादु

वाचकत्वप्रकारोऽसकृत् प्रदर्शित' श० प० ३ । १ । १ । १२ भाष्ये तथा श० प० ३ । १ । ३ । २२, भाष्ये ॥ ३५ ॥

दर्भैः पावनान्तर मुष्टीकरणवाग्यमावुक्तौ । स एव स्वाभिमत कालः । स्वाभिमतत्वञ्चात्र 'वाच च यच्छन्ति' इति चकारेणावगम्यते, दण्डदीक्षानन्तर तयो काल इतीम केषाञ्चित् पक्षमुपन्यस्य तेषामभिप्रायमाविष्कृत्य स्वपक्षमुपसहरति–अत्र हैके इत्यादिना । 'अतो' हि ' अस्माद्दण्डग्रहणकालादूर्ध्वकाले किञ्चिदपि ' न जपिष्यन् भवति ' जप्यस्य च सर्वस्य पूर्वमेव निष्पन्नत्वादिति भाव. । यथा पराञ्चमिति । तेषां पक्षे दोषप्रदर्शन परावृत्तस्य पुनर्ग्रहण दुर्घटमिति । 'अमुत्रैव ' प्रागुक्त (श. प. ३ का. १ अ. ३ ब्रा २५–२७क) काले, दर्भपावनानन्तरमेव कर्तव्यमित्यर्थः ॥ ३६ ॥

स्वपक्षे गुणान्तरमाह–अथ यदीक्षित इति । वाग्यमकारणस्य व्यर्थवचसो नियमितत्वेन ऋगादिमन्त्राभिव्याहरणसमयस्यैव स्थैर्योपादानान्मन्त्रोच्चारणेऽपि न वाङ्नियमस्य भङ्ग इति प्रागेव कर्तव्यम् । कात्यायनस्तु दण्डधारणानन्तर वाग्यमनमपि विकल्पेनोक्तवान्' अत्रं वा मुष्टिकरणवाग्यमने "–(का.श्रौ.सू. ७।९८) इति॥ ३७॥

गृहीतवचस पुनर्वाग्व्यवहारे प्रायश्चित्तमभिधातु वाग्यमनस्य प्रयोजनमाह–अथ यदिति । 'वैष्णवीमृचम्'

१–' अथवा –' ६ पा ।

मूचं वा यजुर्वा जपेद्यज्ञो वै विष्णुस्तद्यज्ञं पुनरारभते तस्यो हैषा प्रायश्चित्तिः ॥ ३८ ॥

(२) अथैक उद्वदति । दीक्षितोऽयं ब्राह्मणो दीक्षितोऽयं ब्राह्मण इति निवेदितमेवैनमेतत्सन्तं देवेभ्यो निवेदयत्ययं महावीर्यो यो यज्ञं प्रापदित्ययं युष्माकैकोऽभूत्तं गोपायतेत्येवैतदाह त्रिष्कृत्व ऽआह त्रिवृद्धि यज्ञः ॥ ३९ ॥

(३ो५) अथ यद्ब्राह्मण इत्याह । (ह्य) अनद्धेव वाऽअस्यातः पुरा जानं भवतीदछुं ह्याहू रक्षाछंसि योषितमनुसचन्ते तदुत रक्षाछंस्येव रेत ऽआदधतीत्यथात्राद्धा जायते यो ब्रह्मणो यो यज्ञाज्जायते तस्मादपि राजन्यं वा वैश्यं वा ब्राह्मण इत्येव ब्रूयाद् ब्रह्मणो हि जायते यो यज्ञाज्जायते तस्मादाहुर्न सवनकृतछुं हन्यादेनस्वी हैव सवनकृतेति ॥ ४० ॥

इति प्रथमप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ १ ॥ ५ ॥ (२ । १)

प्रथमः प्रपाठकश्च समाप्तः ॥ कण्डिकासंख्या ॥ ११४ ॥

हैष विसृष्टो यज्ञः पराङावर्तते । तत्रो वैष्णवीमृचं वा यजुर्वा जपेत् । यज्ञो वै विष्णुः । तद्यज्ञं पुनरारभते । तस्यो हैषा प्रायश्चित्तिः ॥ ३८ ॥

अथैक उद्वदति—दीक्षितोऽयं ब्राह्मणो दीक्षितोऽयं ब्राह्मण इति । निवेदितमेवैनमेतत्सन्तं देवेभ्यो निवेदयति । अयं महावीर्यो यो यज्ञं प्रापदिति । अयं युष्माकैकोऽभूत्—तं गोपायत इत्येवैतदाह । त्रिष्कृत्व आह । त्रिवृद्धि यज्ञः ॥ ३९ ॥

अथ यद् ब्राह्मण इत्याह । अनद्धेव वा अस्यातः पुरा जानं भवति । इदं ह्याहुः—रक्षांसि योषितमनुसचन्ते, तदुत रक्षांस्येव रेत आदधतीति । अथात्राद्धा जायते—यो ब्रह्मणो—यो यज्ञाज्जायते । तस्मादपि राजन्यं वा वैश्यं वा ब्राह्मण इत्येव ब्रूयात् । ब्रह्मणो हि जायते—यो यज्ञाज्जायते । तस्मादाहुः—न सवनकृतं हन्यात्—एनस्वी हैव सवनकृतेति ॥ ४० ॥

" इदं विष्णुर्विचक्रमे " (ऋ० सं० १ । २२ । १७ । वा० सं० ५ । १५ । १) इत्येवमादिकाम् ॥ ३८ ॥

अध्वर्युकर्तृकं दीक्षितावेदनं विधत्ते—अथैक उद्वदतीति । ' एकः ' अध्वर्युः ' उद्वदति ' उच्चैरावेदयति । ' अयं ब्राह्मणः दीक्षितः ' दीक्षणीयेष्टिकृष्णाजिनादिदीक्षासंस्कारेण संस्कृत ' इति ' । ' अयं महावीर्य ' इत्येतत् पूर्वं व्याख्यातम् । सूत्रे तु अध्वर्युव्यतिरिक्तेन कर्त्रा आवेदनमुक्तम् । " अन्यो दीक्षितोऽयं ब्राह्मण इत्याह त्रिरुच्चैः "—(का. श्रौ. सू. ७ । १०४) इति । " अन्यशब्दोऽध्वर्युमन्त्रिकर्तृका व्यर्थमन्यानन्त्यत्वान् प्रतिप्रस्थातृपर , उच्चैरित्यनेन चानुपांशुत्वं सूचितः "—इति कर्काचार्येण व्याख्यातम् । तस्य चावेदनवाक्यस्य त्रिरावृत्तिं विधत्ते—त्रिष्कृत्व इति ॥ ३९ ॥

आवेदनवाक्यगतस्य ब्राह्मणपदस्य प्रयोजनमाह—अथ यद्ब्राह्मण इति । ' अत ' ' अस्याः ' दीक्षायाः ' पुरा ' ' जानम् ' जन्म ' अनद्धेव ' अविनिश्चितमिव ' भवति ' अनद्धात्वे कारणमाह—इदं ह्याहुरिति । ' इद'

अथ द्वितीयप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ।
द्वितीयाध्याये च द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥

व्वाचं यच्छति । स व्वाचंयमऽआस्तऽआस्तमयात्तद्यद्वाचं यच्छति ॥ १॥
यज्ञेन वै देवाः । (ऽ) इमां जितिं जिग्युर्येषामियं जितिस्ते होचुः कथं नऽ-
इदं मनुष्यैरनभ्यारोह्यꣳ स्यादिति ते यज्ञस्य रसं धीत्वा यथा मधु
मधुकृतो निर्धयेयुर्विदुह्य यज्ञं यूपेन योपयित्वा तिरोऽभवन्नथ यदेने-
नायोपयंस्तस्माद्यूपो नाम ॥ २ ॥
तद्वाऽऋषीणामनुश्रुतमास । ते यज्ञꣳ समभरन्यथाऽयं यज्ञः सम्भृतऽएवं
वाऽएष यज्ञꣳ सम्भरति यो दीक्षते व्वाग्वै यज्ञः ॥ ३ ॥
(स्ता) तामस्तमिते व्वाचं व्विसृजते । संवत्सरो वै प्रजापतिः प्रजा-
पतिर्यज्ञोऽहोरात्रे वै संव्वत्सरऽएते ह्येनं परिप्लवमाने कुरुतः सोऽहन्न-

---

अथ दीक्षितधर्माः ।

वाचं यच्छति । स वाचंयम आस्ते—आस्तमयात् । तद्यद्वाचं यच्छति ॥ १ ॥

यज्ञेन वै देवा इमां जितिं जिग्युः—येषामियं जितिः । ते होचुः—कथं न इदं मनुष्यैरनभ्यारोह्यं स्यादिति । ते यज्ञस्य रसं धीत्वा—यथा मधु मधुकृतो निर्धयेयुः—विदुह्य यज्ञं यूपेन योपयित्वा तिरोऽभवन् । अथ यदेनेनायोपयन्—तस्माद्यूपो नाम ॥ २ ॥

तद्वा ऋषीणामनुश्रुतमास । ते यज्ञं समभरन् । यथाऽयं यज्ञः सम्भृतः—एवं वा एष यज्ञं सम्भरति यो दीक्षते । वाग्वै यज्ञः ॥ ३ ॥

तामस्तमिते वाचं विसृजते । संवत्सरो वै प्रजापतिः । प्रजापतिर्यज्ञः । अहोरात्रे वै संवत्सरः ।

वक्ष्यमाणम् ' आट्. ' अभिज्ञा । यतो राक्षसा स्त्रियम अनुसचन्ते अनुतश्चरन्ति गर्भाधानसमये ' रेतः ' च ' आदधति, ' अतो योनितो जन्यते । ब्राह्मण इत्यस्य व्याख्यान—यज्ञादिति । यज्ञशब्दाभिधेयाद्ब्रह्मणो जातत्वाद् ' ब्राह्मण '—शब्दव्यवहार । अत एव राजन्यवैश्ययोरपि दीक्षितयो " दीक्षितोऽयं ब्राह्मण "—(का. श्रौ. सू. ७।१०९) इत्येव ब्रूयात् । यज्ञजन्मप्रशंसार्थं कश्चिन्नियममाह—न सवनकृतमिति । 'सवनकृत' अभिषवकर्तारं यष्टारं त्रैवर्णिकेष्वन्यतममपीत्यर्थ । ' सवनकृता ' सवनकृता निमित्तेन, तद्वेनेत्यर्थः ॥ ४० ॥

इति श्रीमायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे द्वितीयाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (३-२-१)

गृहीतस्य वचसो विसर्गकालविधानाय पुनरनुवदति—वाचं यच्छतीति । (का. श्रौ. सू. ७।१०६) ॥१॥

वाग्यमनं प्रशंसितुमाख्यायिकामाह—यज्ञेन वै देवा इत्यादिना (श. प. ब्रा. ३।६।२।१) । एतस्याग् व्याख्यानम् ॥ २ ॥ ३ ॥

वाग्विमोकं विधत्ते—तामस्तमिते वाचमिति (का. श्रौ. सू. ७।१०७) । कृत्स्नमहानन्तरभाविनि वाग्विमो-

---

१—ब्राह्मण इत्येव वैश्यराजन्ययोरपि श्रुतेः । २—अस्तमयाद्वाच यच्छति । ३—अस्तमिते दीक्षित वाच विसृजस्व पत्नि वाचं विसृजस्वेति ब्रूयात् ।

दीक्षिष्ट स रात्रिं प्रापत्स यावानेव यज्ञो यावत्यस्य मात्रा तावन्तमेवैतदाप्त्वा व्याचं विसृजते ॥ ४ ॥

तद्धैके । नक्षत्रं दृष्ट्वा व्याचं विसर्जयन्त्यत्रानुष्ठ्याऽस्तमितो भवतीति व्यदन्तस्तदु तथा न कुर्यात्क्व ते स्युर्यन्मेघः स्यात्तस्माद्यत्रैवानुष्ठ्याऽस्तमितं मन्येत तदेव व्याचं विसर्जयेत् ॥ ५ ॥

(द) अनेनो हैके व्याचं विसर्जयन्ति । भूर्भुवः स्वरिति यज्ञमाप्याययामो यज्ञꣳ संदध्म इति व्यदन्तस्तदु तथा न कुर्यान्न ह स यज्ञमाप्याययति न संदधाति य एतेन व्याचं विसर्जयति ॥ ६ ॥

(त्य) अनेनैव व्याचं विसर्जयेत् । (द्र) व्रतं कृणुत व्रतं कृणुताग्नि-

---

एते ह्येनं परिप्लवमाने कुरुतः । सोऽहन्नदीक्षिष्ट, स रात्रिं प्रापत् । स यावानेव यज्ञो, यावत्यस्य मात्रा-तावन्तमेवैतदाप्त्वा वाचं विसृजते ॥ ४ ॥

तद्धैके-नक्षत्रं दृष्ट्वा वाचं विसर्जयन्ति-अत्रानुष्ठ्याऽस्तमितो भवतीति वदन्तः । तदु तथा न कुर्यात्-क्व ते स्युः-यन्मेघः स्यात् । तस्माद्यत्रैवानुष्ठ्याऽस्तमितं मन्येत-तदेवं वाचं विसर्जयेत् ॥ ५ ॥

अनेनो हैके वाचं विसर्जयन्ति-भूर्भुवः स्वः-इति । यज्ञमाप्याययामः, यज्ञं संदध्मः-इति वदन्तः । तदु तथा न कुर्यात् । न ह स यज्ञमाप्याययति, न संदधाति-य एतेन वाचं विसर्जयति ॥ ६ ॥

अनेनैव वाचं विसर्जयेत्-"व्रतं कृणुत, व्रतं कृणुताग्निर्ब्रह्माऽग्निर्यज्ञो वनस्पतिर्यज्ञियः"-

---

कस्य प्रशास्ति-संवत्सरो वा इति । 'एते' एव 'अहोरात्रे' 'परिप्लवमाने' पुनः पुनरावर्तमाने 'एनं' संवत्सरं 'कुरुतः' निष्पादयतः । 'सः' उक्तलक्षणः 'प्रजापतिः' पुरा स्वयज्ञमनये 'अहन्' अहनि 'अदीक्षिष्ट' लुङ् (पा सू. ३ । २ । ११०) दीक्षितवान् । कृतदीक्षः 'स' प्रजापतिः, 'रात्रिं' 'प्रापत्' प्राप्तवान् । दाक्षिणोऽदीक्षितो वाचं रात्रिपर्यन्तमनुवर्तयदित्यर्थः । अतस्तावत्पर्यन्तं वाग्यमनं कुर्वन् दीक्षितो 'यावान्' 'यज्ञः' संवत्सर-प्रजापत्यात्मकोऽस्ति, 'अस्य' च 'यावती' 'मात्रा' परिमितिरस्ति, 'तावन्तं' सकलमपि 'एतत्' एतेन नियमेन 'आप्त्वा' 'वाचं' विसृष्टवान् भवति ॥ ४ ॥

वाग्विमोके केषाञ्चित्पक्षमाह-तद्धैक इति (आ. श्रौ. सू. १० । १६ । ३) । 'अत्र' नक्षत्रदर्शनकाले । 'अनुष्ठ्या' सम्यगित्यर्थः । सर्वैः प्रकारैरेव सूर्य 'अस्तमितो भवतीति' 'वदन्तः' । तमिमं पक्षं दूषयति-तदु तथेति । 'ते' तथाऽनुष्ठातारो यदि 'मेघ' नक्षत्राच्छादकः 'स्यात्', 'तर्हि' 'क्व स्युः' इव वाग्विसर्गकर्तारो भवेयुः । 'तस्मात्' 'यत्र' काले 'अस्तमितम्' 'अनुष्ठ्या' सम्यक् प्रज्ञाय 'मन्येत' तदैव वाग्विसर्जयेत्, न नक्षत्रोदये वाग्विसर्गः ॥ ५ ॥

मन्त्रविषये केषाञ्चित्पक्षमनूद्य निराचष्टे-अनेनो हैक इति ('भूर्भुवः स्वरिति वा' का.श्रौ.सू. ७। ३। १६)। यज्ञाप्यायनसन्धानयोरस्मिन्मन्त्रे स्फुटमप्रतीतत्वात् 'न ह' इत्युक्तम् ॥ ६ ॥

अतः स्वाभिमतमाह-अनेनैवेति । अत्र मन्त्रे कृणुतेत्यस्य व्रतग्रहणार्थस्य सामर्थ्यादवलेयम् । वीचस्था तत्तु

ब्रह्माऽग्निर्यज्ञो वनस्पतिर्यज्ञियऽइत्येष ह्यस्यात्र यज्ञो भवत्येतद्धविर्यथा पुराऽग्निहोत्रं तद्यज्ञेनैवैतद्यज्ञꣳ सम्भृत्य यज्ञे यज्ञं प्रतिष्ठापयति यज्ञेन यज्ञꣳसंतनोति संततꣳ ह्येवास्यैतद्व्रतं भवत्या सुत्याये त्रिष्कृत्वऽआह त्रिवृद्धि यज्ञः ॥ ७ ॥

(ब्रोऽथा) अथाग्निमभ्यावृत्य वाचं विसृजते । न ह स यज्ञमाप्याययति न संदधाति योऽतोऽन्येन वाचं विसृजते स प्रथमं व्याहरन्त्सत्यं वाचोऽभिव्याहरति ॥ ८ ॥

(त्य) अग्निर्ब्रह्मेति । (त्य) अग्निर्ह्येव ब्रह्माऽग्निर्यज्ञऽइत्यग्निर्ह्येव यज्ञो वनस्पतिर्यज्ञियऽ इति वनस्पतयो हि यज्ञिया न हि मनुष्या यजेरन्यद्वनस्पतयो न स्युस्तस्मादाह वनस्पतिर्यज्ञिय इति ॥ ९ ॥

(वा. सं. ४ । ११) इति । एष ह्यस्यात्र यज्ञो भवति, एतद्धविः–यथा पुराऽग्निहोत्रम् । तद् यज्ञेनैवैतद्यज्ञं सम्भृत्य, यज्ञे यज्ञं प्रतिष्ठापयति । यज्ञेन यज्ञं संतनोति । संततं ह्येवास्यैतद्व्रतं भवति–आसुत्यायै । त्रिष्कृत्व आह । त्रिवृद्धि यज्ञः ॥ ७ ॥

अथाग्निमभ्यावृत्य वाचं विसृजते । न ह स यज्ञमाप्याययति, न संदधाति–योऽतोऽन्येन वाचं विसृजते । स प्रथमं व्याहरन्–सत्यं वाचोऽभिव्याहरति ॥ ८ ॥

अग्निर्ब्रह्मेति । अग्निर्ह्येव ब्रह्म । अग्निर्यज्ञ इति । अग्निर्ह्येव यज्ञः । वनस्पतिर्यज्ञिय इति । वनस्पतयो हि यज्ञियाः । नहि मनुष्या यजेरन्–यद्वनस्पतयो न स्युः । तस्मादाह वनस्पतिर्यज्ञिय इति ॥ ९ ॥

त्रिर्ब्रूयादित्यर्थः सूचितः । अग्निर्ब्रह्मेत्यादिः पृथङ्मन्त्रो वाग्विसर्जनार्थः । तथा च सूत्रम्–"अग्निमभ्यावृत्य व्रतं कृणुतेति वाग्विसर्जनं त्रिरुक्त्वाऽग्निर्ब्रह्मेति च सकृदिति"–(का. श्रौ. सू. ७ । १०८) इति । प्रतकरणं प्रशंसति–एष इति । 'एषः' व्रताख्यः पदार्थः 'अत्र' दीक्षाकाले 'यज्ञो भवति' । तथा 'एतत्' एव अत्र 'हविः' अपि भवति । 'यथा' 'पुरा' दीक्षादिवसात्पूर्वम् ' अग्निहोत्रम्, ' एवमिदमप्यग्निहोत्रप्रत्याम्नाय एवेत्यर्थः । यथाहापस्तम्बः–"न त्वेव न मनयेदग्निहोत्रस्याविच्छेदाय"–(आ. सू. १० । १६ । ११) इति । अत एतद्व्रतनाख्येन 'यज्ञेन' प्रवर्तमानेन चिकीर्षितं ज्योतिष्टोमं ' यज्ञम् ' व्रताख्यं ' सम्भृत्य ' एकीकृत्य तत्रैव प्रतिष्ठाप्य च तं ज्योतिष्टोममनेन विस्तारितवान् भवति । अत एतन्मन्त्रेऽभिगतयज्ञसन्धानसम्भवादयं पक्ष एव श्रेयानित्यर्थः । विहितव्रतं सुत्यादिवसपर्यन्तं कर्तव्यमित्याह–सन्ततमिति ॥ ७ ॥

वाग्विमोकोऽप्यभिमुखं कर्तव्य इत्याह–अथाग्निमिति (का. श्रौ. सू. ७ । १०८) । उक्तमर्थं व्यतिरेकेण प्रशंसति–न हेति । ' अतोऽन्येन ' भूर्भुवः स्वरित्यनेन । मन्त्रपदानि व्याचष्टे–स प्रथममिति । वाग्व्यवहारस्यादावग्निर्ब्रह्मेति ब्रुवन् सत्यमेवोक्तवान् भवति; " सत्यं ब्रह्म " इति श्रुतेः (बृ. आ. उ. ५ । ४ । १) ॥ ८ ॥

अग्निरिति । वनस्पतेर्यज्ञार्हत्वं श्रुतिरेवोपपादयति–न हि मनुष्या इति ॥ ९ ॥

(त्यु) अथास्मै व्रतुᳫं श्रपयन्ति । देवान्वाऽएष ऽउपावर्तते यो दीक्षते स देवतानामेको भवति शृतं वै देवानाᳫं हविर्नाशृतं तस्माच्छ्रपयन्ति तदेष ऽएव व्रतयति नाग्नौ जुहोति तद्यदेषऽएव व्रतयति नाग्नौ जुहोति ॥ १० ॥

यज्ञेन वै देवाः । (ऽ) इमां जितिं जिग्युर्येषामियं जितिस्ते होचुः कथं न ऽइदं मनुष्यैरनभ्यारोह्यᳫं स्यादिति ते यज्ञस्य रसं धीत्वा यथा मधु मधुकृतो निर्धयेयुर्विदुह्य यज्ञं यूपेन योपयित्वा तिरोऽभवन्नथ यदेनेना-योपयंस्तस्माद्यूपो नाम ॥ ११ ॥

तद्वाऽऋषीणामनुश्रुतमास । ते यज्ञᳫं समभरन्यथाऽयं यज्ञः सम्भृत ऽएष वा ऽअत्र यज्ञो भवति यो दीक्षतऽएष ह्येनं तनुतऽएष ऽएनं जनयति तद्यदेवात्र यज्ञस्य निर्धीतं यद्विदुग्धं तदेवैतत्पुनराप्याययति स एष ऽएव व्रतयति नाग्नौ जुहोति न ह्याप्याययेद्यदग्नौ जुहुयाज्जुहुदु हैव मन्येत नाजुहुत् ॥ १२ ॥

अथास्मै व्रतं श्रपयन्ति । देवान्वा एष उपावर्तते-यो दीक्षते । स देवतानामेको भवति । शृतं वै देवानां हविः-नाशृतम् । तस्माच्छ्रपयन्ति । तदेष एव व्रतयति, नाग्नौ जुहोति । तद्यदेष एव व्रतयति, नाग्नौ जुहोति ॥ १० ॥

यज्ञेन वै देवाः इमां जितिं जिग्युः-येषामियं जितिः । ते होचुः-कथं न इदं मनुष्यैरनभ्यारोह्यं स्यादिति । ते यज्ञस्य रसं धीत्वा-यथा मधु मधुकृतो निर्धयेयुः । विदुह्य यज्ञं यूपेन योपयित्वा तिरोऽभवन् । अथ यदेनेनायोपयन्-तस्माद्यूपो नाम ॥ ११ ॥

तद्वा ऋषीणामनुश्रुतमास । ते यज्ञं समभरन्-यथाऽयं यज्ञः सम्भृतः । एष वा अत्र यज्ञो भवति-यो दीक्षते । एष ह्येनं तनुते । एष एनं जनयति । तद् यदेवात्र यज्ञस्य निर्धीतम्, यद्विदुग्धं-तदे-

---

अथास्मा इति । शृतं वा इत्यादि । 'शृतम्' पक्वम् । 'वै' शब्देन श्रुत्यन्तरप्रसिद्धिर्द्योत्यते । तथा च तैत्तिरीयकम्-"स शृतं स्यात् तदेवत्वस्मात्तद्विद्वान् शृतङ्कृत्य मध्वेव ' -(तै. स. ६।६।२।४) इति 'अत्' शृत क्षीरस्य 'एष दीक्षित एव' ब्रवीति (का. श्रौ. सू. ७ । १।१२) एवकारस्तदुदसनीयमाद-न्यायानिति ॥ १० ॥

आमन्यत्र होम पुरातनत्वात्नाभिधानेन प्रशमति-यज्ञेन वा इति । (श. प ब्रा. १।६।२।१ भाष्ये) गतम् । देवैरान्तर्हितस्यापि यज्ञस्य तद्भागस्थादि, पूर्वोक्तविधि सम्भृतत्वादनेनापि सम्भर्तव्यमित्यर्थः ॥ ११ ॥

तद्वा ऋषीणामिति । ननु सर्वमपि होमादिकं हूयते, किमिति यजन इत्याशङ्क्य दीक्षितस्यापि समुप--

---

१-' सिवेद्-' इ क पा । २-तद्योवर्त्ता भव' ।

(दि) इमे वै प्राणाः । (०) मनोजाता मनोयुजो दक्षक्रतवो वागे-
वाग्निः प्राणोदानौ मित्रावरुणौ चक्षुरादित्यः श्रोत्रं विश्वे देवा ऽएतासु
हैवास्यैतद्देवतासु हुतं भवति ॥ १३ ॥

तद्धैके । प्रथमे व्रतऽउभौ व्रीहियवावावपन्त्युभाभ्याᳫं रसाभ्यां यदेवात्र
यज्ञस्य निर्धीतं यद्विदुग्धं तत्पुनराप्याययाम इति वदन्तो यद्यु व्रतदुघा
नु दुहीत यस्यैवातः कामयेत तस्य व्रतं कुर्यादेतद्ध ह्येवास्यैताऽउभौ
व्रीहियवावन्वारब्धौ भवत ऽइति तदु तथा नु कुर्यान्न ह स यज्ञमाप्या-
ययति न संदधाति य उभौ व्रीहियवावावपति तस्मादन्यतरमेवावपेद्ध-
विर्वाऽअस्यैताऽउभौ व्रीहियवौ भवतः स यदेवास्यैतौ हविर्भवतस्तु-

---

वैतत् पुनराप्याययति । यदेष एव व्रतयति, नाग्नौ जुहोति । न ह्याप्याययेद्–यदग्नौ जुहुयात् । जुहुद्ध हैव मन्येत–नाजुहुत् ॥ १२ ॥

इमे वै प्राणाः–मनोजाता मनोयुजो दक्षक्रतवः । वागेवाग्निः । प्राणोदानौ मित्रावरुणौ । चक्षुरादित्यः । श्रोत्रं विश्वेदेवाः । एतासु हैवास्यैतद्देवतासु हुतं भवति ॥ १३ ॥

तद्धैके–प्रथमे व्रत उभौ व्रीहियवावावपन्ति । उभाभ्यां रसाभ्याम्–यदेवात्र यज्ञस्य निर्धीतम् यद्विदुग्धम्–तत्पुनराप्याययाम–इति वदन्तः । यद्यु व्रतदुघा न दुहीत–यस्यैवातः कामयेत–तस्य व्रतं कुर्यात् । एतद्ध ह्येवास्यैता उभौ व्रीहियवावन्वारब्धौ भवत इति । तदु तथा न कुर्यात् । न ह स यज्ञमाप्याययति, न सन्दधाति–य उभौ व्रीहियवावावपति । तस्मादन्यतरमेवावपेत् । हविर्वा

पादयति–एष वा अग्नेति । 'यज्ञ'–शब्देनात्राग्निरभिधीयते यज्ञोत्पादकत्वाभिधानात् । अतः स्वात्माग्नौ होमेन 'यज्ञस्य' ज्योतिष्टोमस्य 'यत्' 'निर्धीतम्' निष्पीतम् अनुष्ठानेन विफलम्, 'यत्' च 'विदुग्धं' विपरीतानुष्ठानेन विपरीतफलमङ्गम्, 'तत्' 'पुनः' आप्यायितवान् भवति । व्यतिरेके दोषमाह–न हेति । जुहुद्ध हैव मन्येतेति । उक्तम् ॥ १२ ॥

देवतार्पणनाभावात् कथं तादृशी मतिरुत्पद्यत इत्यत आह–इमे वा इति । वागादीनां मुख्यप्राणप्रवेशेन प्राणशब्दव्यवहारस्य 'इमे प्राणाः' वागादयः 'मनोजाता' मनसः सकाशादुत्पन्नाः, मनोव्यतिरेकेण स्वतस्ततः प्रवृत्त्यभावात् । 'मनोयुजः' च स्वस्वव्यापारेषु मनसः कर्तृत्वात् । त एवं 'दक्षक्रतवः' दक्षाः प्रवृद्धाः स्वस्वोचिताः क्रतवः कर्माणि येषां ते तथोक्ताः । तेषां देवता विभज्य योजयति–वागेवाग्निरित्यादिना । "अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत्" इति श्रुतेः (ऐ. २. आर. ४. अ. २. खं) इन्द्रिय–तदभिमानिदेवतयोरभेदव्यवहारः । यस्मात् 'एतासु' 'देवतासु' प्रीणयति, तस्मादेतासु निमित्तभूतासु स्वात्मनि 'हुतं भवति' । यद्वा अग्नौ चेदेकस्मिन्नेव हुतं भवेत्, आत्मनि तु तत्तदिन्द्रियदेवतासु सर्वास्वपि हुतं भवतीति व्याख्येयम् । तस्माज्जुहुद्धन्मन्येत इत्यर्थः ॥ १३ ॥

प्रथमदिवस (देय) व्रतविषयकर्मैकेषाञ्चित्पक्षमाह–तद्धैक इति । 'प्रथमे व्रते' प्रथमव्रतार्हे क्षीरे निर्धीतविदुग्धयोरप्यङ्गयोराप्यायनायोभयोरपि समाधानायोभयावापे सत्युभे अपि हविषी अन्वारब्धे भवत इति तेषा-

देवास्यैतावन्वारब्धौ भवतो यद्यु व्रतदुघा न दुहीत यस्यैवातः कामयेत तस्य व्रतं कुर्यात् ॥ १४ ॥

(ञ) तद्धैके । प्रथमे व्रते सर्वौषधꣳ सर्वसुरभ्यावपन्ति यदि दीक्षितमार्तिर्विन्देद्येनैवातः कामयेत तेन भिषज्येद्यथा व्रतेन भिषज्येदिति तदु तथा न कुर्यान्मानुषꣳ ह ते यज्ञे कुर्वन्ति व्यृद्धं वै तद्यज्ञस्य यन्मानुषं नेद्व्यृद्धं यज्ञे करवाणीति यदि दीक्षितमार्तिर्विन्देद्येनैवातः कामयेत तेन भिषज्येत्समाप्तिर्ह्येव पुण्या ॥ १५ ॥

अस्यैता उभौ व्रीहियवौ भवतः । स यदेवास्यैतौ हविर्भवतः–तदेवास्यैतावन्वारब्धौ भवतः । यद्यु व्रतदुघा न दुहीत–यस्यैवातः कामयेत–तस्य व्रतं कुर्यात् ॥ १४ ॥

तद्धैके–प्रथमे व्रते सर्वौषधं सर्वसुरभ्यावपन्ति । यदि दीक्षितमार्तिर्विन्देत्–येनैवातः कामयेत–तेन भिषज्येत्–यथा व्रतेन भिषज्येदिति । तदु तथा न कुर्यात् । मानुषं ह ते यज्ञे कुर्वन्ति । व्यृद्धं वै तद् यज्ञस्य–यन्मानुषम् । नेद्व्यृद्धं यज्ञे करवाणीति । यदि दीक्षितमार्तिर्विन्देद्–येनैवातः कामयेत–तेन भिषज्येत् । समाप्तिर्ह्येव पुण्या ॥ १५ ॥

मभिप्रायः । तन्निषेधति–तद्विति । उभयारम्भस्याप्रयोजकतामाह–न हेति । तर्हि किं कुर्यादिति तत्राह–तस्मादन्यतरमिति । अन्यतरारम्भपक्षे उभयान्वारम्भः कथं सिद्ध्यतीति तत्राह–हविर्वा अस्येति । दर्शपूर्णमासयोर्व्रीहियवयोरुभयोरपि हविष्करणात् तत्रैवान्वारब्धौ भवतो न नूतने । अतोऽप्रयोजकत्वादुभयोरेवारम्भोऽनपेक्षित इत्यर्थः । व्रतधुग्दुग्धाभावे किं कुर्यादित्यत आह–यद्यु इति । यतो व्रीहियवावन्वारब्धौ ' अतः ' अनयोर्व्रीहियवयोर्मध्ये ' यस्यैव ' व्रतं ' कामयेत ' ' तस्य ' एतद् ' व्रतं ' कुर्यात् ॥ १४ ॥

प्रथमव्रतविषयं पक्षान्तरमाह–तद्धैक इति । केचित्तु प्रथमव्रत एव यत् ' सर्वौषधम् ' व्रीहियवप्रियङ्गुगोधूमादिकं, यच्च ' सुरभि ' सुगन्धि पिप्पल्यादि, तत् सर्वम् ' आवपन्ति ' । तथा सत्युत्तरत्र दीक्षितस्यार्तौ सत्यां यादृशाया आर्तेर्यदौषधमिति आर्त्यौषधं कामयेत, तत् क्षीरे प्रक्षिप्य पाकं कृत्वा प्रयच्छेत् । तथा सति प्रथमव्रते सर्वौषधस्यान्वारब्धत्वाद् व्रताविरोधेनैव चिकित्सा कृता भवतीति तेषामभिप्रायः । तन्निराचष्टे–तदिति । तथा सति यथा मनुष्या औषधं क्षीरे प्रक्षिप्य प्रयच्छन्ति, तद्वदेतत्स्यात् । तच्च यज्ञविरुद्धम् । अतो यदन्यत् प्रतिक्रिया कामयेत, केवलं तदेव प्रयच्छेत् यस्मात् ' समाप्तिः ' यागसमाप्तिः ' पुण्या ' इष्टा, तस्मादनारब्धेनाप्यौषधेन भिषज्येदित्यर्थः । अनेनैवार्त्यभावेऽपि सर्वौषधपक्षो निरस्तः आर्तेरेवोपेक्षितत्वात्, सर्वप्रक्षेपाभावेऽपि तत्सम्भवात् । अत्र सूत्रम्–" प्रथमे व्रते व्रीहियवयोरन्यतरमात्रपयसुमावेके, एकैकतरव्रतमदोहे, सर्वौषधं सर्वसुरभि चैके "–इति । आवपेदिति शेषः ॥ १५ ॥

१–प्रथमे व्रते व्रीहियवयोरन्यतरमात्रपयसुमावेके । का. श्रौ. सू. ७ । ११४ । २–तद्व्रतमदोहे । का. श्रौ. सू. ७ । ११५ । ३–सर्वौषधं सर्वसुरभि चैके । का० श्रौ० सू० ७ । ११६ । ४–" तद्व्रतमदोहे " इति चौखम्बा–संस्कृतग्रन्थमालामुद्रित का. श्रौ. सू. पुस्तके सूत्रस्य रूपान्तरं दृश्यते ।

(ण्या॰)अथास्मै व्रतं प्रयच्छति।(त्य)अतिनीय मानुषं कालꣳसायं दुग्धमपरात्रे प्रातर्दुग्धमपराह्णे व्याकृत्याऽएव दैवं चैवैतन्मानुषं च व्याकरोति १६
(त्य)अथास्मै व्रतं प्रदास्यन्नपऽउपस्पर्शयति । दैवीं धियं मनामहे सुमृडीकामभिष्टये वर्चोधां यज्ञवाहसꣳसुतीर्था नोऽअसद्वशऽइति मानुषाय वाऽएष पुराऽशनायावनेनिक्तेऽथात्र दैव्यै धिये तस्मादाह दैवीं धियं मनामहे सुमृडीकामभिष्टये वर्चोधां यज्ञवाहसꣳसुतीर्था नोऽअसद्वशऽइति स यावत्क्रियच्च व्रतं व्रतयिष्यन्नपऽउपस्पृशेदेतेनैवोपस्पृशेत् ॥ १७ ॥
(द) अथ व्रतं व्रतयति । ये देवा मनोजाता मनोयुजो दक्षक्रतवस्ते नोऽवन्तु ते नः पान्तु तेभ्यः स्वाहेति तद्यथा वषट्कृतꣳहुतमेवमस्यैतद्भवति ॥ १८ ॥

अथास्मै व्रतं प्रयच्छति–अतिनीय मानुषं कालम् । सायं दुग्धमपरात्रे, प्रातर्दुग्धमपराह्णे व्याकृत्या एव दैवं चैवैतन्मानुषं च व्याकरोति ॥ १६ ॥

अथास्मै व्रतं प्रदास्यन्नप उपस्पर्शयति–"दैवीं धियं मनामहे, सुमृडीकामभिष्टये वर्चोधां यज्ञवाहसं सुतीर्था नो असद्वशे "–(वा. सं. ४।११) इति । मानुषाय वा एष पुराऽशनायावनेनिक्ते । अथात्र दैव्यै धिये । तस्मादाह–दैवीं धियं मनामहे सुमृडीकामभिष्टये वर्चोधां यज्ञवाहसं सुतीर्था नो असद्वश इति । स यावत्क्रियच्च व्रतं व्रतयिष्यन्नप उपस्पृशेत् । एतेनैवोपस्पृशेत् ॥ १७ ॥

अथ व्रतं व्रतयति–"ये देवा मनोजाता मनोयुजो दक्षक्रतवस्ते । नोऽवन्तु ते नः पान्तु तेभ्यः स्वाहा "(वा. सं. ४ । ११)–इति । तद्यथा वषट्कृतं हुतम्–एवमस्यैतद्भवति ॥ १८ ॥

अथास्मा इत्यादि । मानुषकालातिक्रान्तौ कौ कालाविति, तौ दर्शयति–सायन्दुग्धमित्यादिना । व्याकृत्या एवेति । ' व्याकृतिः ' व्याकरणम्, देवमानुषयोर्विभाग इति यावत् ॥ १६ ॥

अध्वर्युकारयितृकं यजमानकर्तृकमुदकोपस्पर्शनं विधत्ते–अथास्मै व्रतं प्रदास्यन्निति । लौकिकाशनाय हस्तावनेजनव्यापृतये मन्त्रेणावनेजनं युक्तम्, तत्रापि पयोव्रतस्य दीक्षितविषयत्वेन देवाशनत्वात् " दैवीं धियम् " इति मन्त्रो युज्यत इत्यर्थः । प्रकरणात् पयोव्रत एव हस्तप्रक्षालनेऽयं मन्त्र इति प्राप्तौ सर्वव्रतावनेजनसाधारणतामाह–स यावदिति ॥ १७ ॥

समन्त्रकं व्रतपानं विधत्ते–अथ व्रतं व्रतयतीति । मनोजातादयो व्याख्याताः । यथा अन्यत्र यागे वषट्कारेण दत्तं हविर्हुतं भवति, एवमस्य समन्त्रकं व्रतं स्वाहाकृतत्वाद्धुतमेव भवतीत्यर्थः ॥ १८ ॥

१–व्रतं प्रयच्छत्यनुत्सिक्तमपररात्रे सायंदोहमपराह्णे प्रातर्दोहं । का. श्रौ. सू. ७ । ११९ । २–दैवीं धियमिति व्रतार्थोपस्पर्शनं व्रतासने । का. श्रौ. सू. ७ । १२० । अपस्पर्शनमाचमनमिति कर्कः । उदकोपस्पर्शनमात्रमेवेति सम्प्रदायः । हरिस्वामिनस्तु अपस्पर्शनपदेन स्पर्शमात्रमाहुः । शतपथे सर्वव्रतोपस्पर्शतेस्तदर्थं प्रयोगादिति । ३–ये देवा इति व्रतं व्रतयत्यपररात्रे । लौहे का. श्रौ. सू. ७ । १२१ । ४–अस्मिन्नेव ब्राह्मणे त्रयोदशकण्डिकाभाष्ये ।

(त्थ) अथ व्रतं व्रतयित्वा नाभिमुपस्पृशते श्वात्राः पीता भवत यूयमापोऽअस्माकमन्तरुदरे सुशेवाः । ता ऽअस्मभ्यमयक्ष्मा ऽअनमीवा ऽअनागसः स्वदन्तु देवीरमृताऽऋतावृधऽइति देवान्वाऽएष उपावर्तते यो दीक्षते स देवतानामेको भवत्यनुत्सिक्तं वै देवानाᳬं हविरथैतद्व्रतप्रदो मिथ्या करोति व्रतमुपोत्सिञ्चन्व्रतं प्रमीणाति तस्यो हैषा प्रायश्चित्तिस्तथोहास्यैतन्न मिथ्या कृतं भवति न व्रतं प्रमीणाति तस्मादाह श्वात्राः पीता भवत यूयमापोऽअस्माकमन्तरुदरे सुशेवाः। ताऽअस्मभ्यमयक्ष्माऽअनमीवाऽअनागसः स्वदन्तु देवीरमृताऽऋतावृधऽ इति स यावत्कियच्च व्रतं व्रतयित्वा नाभिमुपस्पृशेदेतेनैवोपस्पृशेत्कस्तद्वेद यद्व्रतप्रदो व्रतमुपोत्सिञ्चेत् ॥१९॥

(द)अथ यत्र मेक्ष्यन्भवति। तत्कृष्णविषाणया लोष्टं वा किंचिद्वोपहन्तीयं ते यज्ञिया तनूरितीयं वै पृथिवी देवी देवयजनी सा दीक्षितेन नाभिमिहत्या तस्या ऽएतदुदग्गृह्णैव यज्ञियां तनूमथायज्ञियाᳬं शरीरमभिमेहत्यपो

अथ व्रतं व्रतयित्वा नाभिमुपस्पृशति–"श्वात्राः पीता भवत यूयमापो अस्माकमन्तरुदरे सुशेवाः । ता अस्मभ्यमयक्ष्मा अनमीवा अनागसः स्वदन्तु देवीरमृता ऋतावृधः"–(वा.सं ४।१२) इति। देवान्वा एष उपावर्तते यो–दीक्षते । स देवतानामेको भवति । अनुत्सिक्तं वै देवानां हविः । अथैतद्व व्रतप्रदो मिथ्या करोति । व्रतमुपोत्सिञ्चन्व्रतं प्रमीणाति । तस्यो हैषा प्रायश्चित्तिः । तथो हास्यैतन्न मिथ्या कृतं भवति, न व्रतं प्रमीणाति । तस्मादाह–श्वात्राः पीता भवत यूयमापो अस्माकमन्तरुदरे सुशेवाः । ता अस्मभ्यमयक्ष्मा अनमीवा अनागसः स्वदन्तु देवीरमृता ऋतावृध इति । स यावत्कियच्च व्रतं व्रतयित्वा नाभिमुपस्पृशेत् । एतेनैवोपस्पृशेत् । कस्तद्वेद–यद्व व्रतप्रदो व्रतमुपोत्सिञ्चेत् ॥ १९ ॥

अथ यत्र मेक्ष्यन्भवति–तत् कृष्णविषाणया लोष्टं वा, किंचिद्वोपहन्ति। "इयं ते यज्ञिया तनूः" (वा.सं ४।१३) इति। इयं वै पृथिवी देवी देवयजनी । सा दीक्षितेन नाभिमिह्या । तस्या एतदुदग्गृह्णैव

अथ व्रतं व्रतयित्वेति । समन्त्रकनाभ्युपस्पर्शनस्य प्रयोजनमाह–देवान्वा इत्यादिना । देवार्थस्य हविषः स्कन्दनायोग्यत्वाद् दीक्षितस्यापि देवत्वाद् व्रतप्रदानेऽध्वर्योः प्रमादात् स्कन्दनादेः सम्भवाद् यद्दोषः सम्भाव्येत, तस्यायं मन्त्रः प्रायश्चित्तमित्यर्थः । अस्मिन्मन्त्रे पयसामितस्ततः पतनराहित्येन शरीरान्तस्योदरान्तःप्रवेशस्य च प्रार्थनात उदकोपस्पर्शनमन्त्रकनाभ्युपस्पर्शनमन्त्रस्यापि सर्वव्रतसाधारण्यमाह–स यावत्कियदिति । नाभ्युपस्पर्शनात्मकप्रायश्चित्तस्य सर्वत्र कर्तव्यत्वे कारणमाह–कस्तदिति । 'उपोत्सिञ्चेत्' सर्वतो विकिरेत्॥१९

दीक्षितस्य मूत्रोत्सर्गे विशेषमाह–अथ यत्रेति । 'यत्र' यस्मिन् प्रदेशे 'मेक्ष्यन्' मूत्रमेकं करिष्यन् 'भवति' । 'किंचिद्वा' लोष्टमात्रे तत्सम्बन्धि मृदादिकं वा 'कृष्णविषाणया' 'उपहन्ति' उपाददीत-

---

१–श्वात्राः पीता इति नाभिम् स्पृशते । का. श्रौ. सू. ७ । १३॥

मुञ्चामि न प्रजामित्युभयं वाऽअत एत्यापश्च रेतश्च सऽएतदप एव मुञ्चति न प्रजामंहोमुचः स्वाहाकृताऽइत्यंहस इव ह्येता मुञ्चन्ति यदुदरे गुपितं भवति तस्मादाहांहोमुचऽ इति स्वाहाकृताः पृथिवीमाविशतेत्याहुतयो भूत्वा शान्ताः पृथिवीमाविशतेत्येवैतदाह ॥ २० ॥

(ह्रा) अथ पुनर्लोष्टं न्यस्यति । पृथिव्या सम्भवेतीयं वै पृथिवी देवी देवयजनी सा दीक्षितेन नाभिमिहा तस्या एतदुद्गृह्णैव यज्ञियां तनूमथायज्ञियं शरीरमभ्यमिक्षत्तामेवास्यामेतत्पुनर्यज्ञियां तनूं दधाति तस्मादाह पृथिव्या सम्भवेति ॥ २१ ॥

(त्य) अथाग्नये परिदाय स्वपिति । देवान्वाऽएषऽ उपावर्त्तते यो दीक्षते स देवतानामेको भवति न वै देवाः स्वपन्त्यनवरुद्धो वाऽएतस्या-

---

यज्ञियां तनूम्–अथायज्ञियं शरीरमभिमेहति । "अपो मुञ्चामि न प्रजाम्"–(वा. सं. ४ । १३) इति । उभयं वाऽअत एति अपश्च रेतश्च । स एतदप एव मुञ्चति, न प्रजाम् । "अंहोमुचः स्वाहाकृताः"–(वा. सं. ४ । १३) इति । अंहस इव ह्येता मुञ्चन्ति–यदुदरे गुपितं भवति तस्मादाह–अंहोमुच इति । "स्वाहाकृताः पृथिवीमाविशत"–(वा. सं. ४ । १३) इति । आहुतयो भूत्वा शान्ताः पृथिवीमाविशतेत्येवैतदाह ॥ २० ॥

अथ पुनर्लोष्टं न्यस्यति–"पृथिव्या सम्भव"–(वा.सं.४।१३) इति । इयं वै पृथिवी देवी देवयजनी । सा दीक्षितेन नाभिमिहा । तस्या एतदुद्गृह्णैव यज्ञियां तनूम्–अथायज्ञियं शरीरमभ्यमिक्षत्–तामेवास्यामेतत्पुनर्यज्ञियां तनूं दधाति । तस्मादाह–पृथिव्या सम्भवेति ॥ २१ ॥

अथाग्नये परिदाय स्वपिति । देवान्वा एष उपावर्तते–यो दीक्षते । स देवानामेको भवति । न वै

त्यर्थः । "लोष्टं वा किञ्चिद्वा"–इति सूत्रात् । तत्र मन्त्रमाह–इयं त इति । व्याचष्टे–इयं वा इति । पृथिव्या देवयजनार्हत्वं कृतवान् भवतीत्यर्थः । मेहनमन्त्रमाह–अपो मुञ्चामीति । 'अतः' अस्मान्मूत्रद्वारात् अपेतसोरुभयोरपि निर्गमसम्भवादप एव मुञ्चामि न प्रजोत्पादकं रेत इति मन्त्रेणोच्यत इत्यर्थः । अतोऽनेन मूत्रं कुर्यादिति विधिरुन्नेयः । तथा च कात्यायनः–"अपो मुञ्चामीति मेहति" इति (का. श्रौ. सू. ७ । १२९) । द्वितीयभागं व्याचष्टे–अंहोमुच इति देहान्तर्गतेन पापेन सहैवैता मूत्ररूपा अपो मुञ्चन्ति तत्तु मूत्रयितारः तस्मादंहोमुच इति पठेत् । "स्वाहाकृताः"–इत्यस्य तात्पर्याभिधानं स्पष्टम् ॥ २० ॥

अथ पुनरिति । स्वीकृतस्य लोष्टस्य पुनः प्रक्षेपमन्त्रब्राह्मणं पूर्ववद् व्याख्येयम् । हे स्वीकृतलोष्ट ! त्वं 'पृथिव्या' 'सम्भव' सङ्गतो भवेत्यर्थः । एतन्मन्त्रपाठेन या पूर्वं यज्ञिया तनूः स्वीकृता, सा पुनः–स्थापिता भवति ॥ २१ ॥

दीक्षितस्य स्वापकाले अग्नये परिदानमाह–अथाग्नय इति । 'परिदानं' रक्षणार्थं दानम् । परिदाने

१–मेहन् कर्षशिरामथा लोष्टं किञ्चिद्वाऽऽदत्त इयं त इति । का. श्रौ. सू. ७ । १२४ । २–पृथिव्या संभवेत्यास्तं निदधाति । का. श्रौ. सू. ७ । १२६ ।

स्वमो भवत्यग्निर्वै देवानां व्रतपतिस्तस्माऽएवैतत्परिदाय स्वपित्यग्ने त्वꣳ सुजागृहि वयꣳ सु मन्दिषीमहीत्यग्ने त्वं जागृहि वयꣳ स्वप्स्याम ऽइत्येवैतदाह रक्षाणोऽअप्रयुच्छन्निति गोपाय नोऽप्रमत्त इत्येवैतदाह प्रबुधे नः पुनस्कृधीति यथेतः सुप्त्वा स्वस्ति प्रबुध्यामहाऽएवं नः कुर्वित्येवैतदाह ॥ २२ ॥

(ह्रा) अथ यत्र सुप्त्वा पुनर्नावद्रास्यन्भवति । तद्वाचयति पुनर्मनः पुनरायुर्मऽआगन्पुनः प्राणः पुनरात्मा मऽआगन्पुनश्चक्षुः पुनः श्रोत्रं मऽआगन्निति सर्वे ह वाऽएते स्वपतोऽपक्रामन्ति प्राण एव न तैरेवैतत्सुप्त्वा पुनः संगच्छते तस्मादाह पुनर्मनः पुनरायुर्मऽ आगन्पुनः प्राणः पुनरात्मा मऽआगन्पुनश्चक्षुः पुनः श्रोत्रं मऽआगन् ॥ वैश्वानरोऽ अदब्धस्तनूपा ऽअग्निर्नः पातु दुरिताद्वद्यादिति तद्यद्देवत्र स्वप्नेन वा येन वा मिथ्या-कर्म तस्मान्नः सर्वस्मादग्निर्गोपायत्वित्येवैतदाह तस्मादाह वैश्वानरो ऽअदब्धस्तनूपा अग्निर्नः पातु दुरितादवद्यादिति ॥ २३ ॥

देवाः स्वपन्ति । अनवरुद्धो वा एतस्यास्वमो भवति । अग्निर्वै देवानां व्रतपतिः । तस्मा एवैतत्परि-दाय स्वपिति । " अग्ने त्वं सुजागृहि, वयं सु मन्दिषीमहि "–(वा. सं. ४ । १४) इति । अग्ने त्वं जागृहि, वयं स्वप्स्याम–इत्येवैतदाह । " रक्षाणो अप्रयुच्छन "–(वा. सं. ४।१४) इति । गोपाय नोऽप्रमत्तः–इत्येवैतदाह । " प्रबुधे नः पुनस्कृधि "–(वा. सं. ४।१४) इति । यथेतः सुप्त्वा स्वस्ति प्रबुध्यामहै–एवं नः कुरु–इत्येवैतदाह ॥ २२ ॥

अथ यत्र सुप्त्वा पुनर्नावद्रास्यन् भवति–तद्वाचयति–"पुनर्मनः पुनरायुर्मऽआगन्, पुनः प्राणः पुनरात्मा मऽआगन्, पुनश्चक्षुः पुनः श्रोत्रं मऽआगन्"–(वा.सं. ४।१५) इति । सर्वे ह वा एते

प्रसक्तिं दर्शयति–देवान्वा इत्यादिना । अत्र " अग्ने त्वम् "–इत्येतन्मन्त्रपाठ एव परिदानम् । पूर्वार्द्धस्य तात्पर्यमाह–अग्ने त्वमिति । हे ' अग्ने ! ' ' त्वं ' ' सुजागृहि ' निद्राणस्य मम भयपरिहाराय सुष्ठु विनिद्रो भवेत्यर्थः । ' मन्दिषीमहि '–इत्यस्य तात्पर्याभिधानं ' स्वप्स्यामः '–इति । स्वापविघाते सति मोदस्यैवा-भावादेव प्रार्थ्यते । ' अप्रयुच्छन् '–इत्यस्य तात्पर्याभिधानम्–' अप्रमत्तः '–इति । " युच्छ प्रमादे "–(धा. पा. भ्वा. प. २१४) । यथेत इति । ' इत. ' अस्मात् स्थानात् स्वापानन्तरं ' स्वस्ति ' क्षेमेण ज्वरशिरोव्यथादिराहित्येन यथा ' प्रबुद्ध्यामहे ' तथा ' कुर्विति ' मन्त्रभागः ' आह ' इत्यर्थः ॥ २२ ॥

दीक्षितस्य स्वापानन्तरं प्रबोधे सति पुनर्निद्राया अप्राप्तौ तदा समन्त्रक जप विधत्ते–अथ यत्रेति । ' यत्र ' यस्मिन् काले ' तत् ' तदा मनआदेः पुनःप्राप्तिसमर्पणाय । तदपगमनप्रसक्तिं दर्शयति–सर्वे ह वा इति ।

१–अथ स्वामित्युक्त्वा स्वपित्यत्र. प्रसदक्षिणतः का. श्रौ. सू. ७ । १२७ । दक्षिणतोऽवितानस्य प्राक्शिराः स्वपेतीति सूत्रार्थः ।

(त्यु) अथ युद्दीक्षितः । (तोऽ) अव्रत्युं वा व्याहुरति क्रुध्यति वा तुन्मिथ्या करोति व्रतं प्रमीणात्यक्रोधो ह्येवु दीक्षितुस्याग्निर्वै देवानां व्रतुपतिस्तुमेवैतदुपधावति त्वमग्ने व्रतपा असि देवऽआ मुर्त्येष्वा ॥ त्वं युज्ञेष्वीड्यऽइति तुस्यो हैषा प्रायश्चित्तिस्तुथो हास्यैतन्न मिथ्याकृतं भवति न व्रतं प्रमीणाति तुस्मादाह त्वमग्ने व्रतपा असि देवऽआ मुर्त्येष्वा । त्वं युज्ञेष्वीड्य इति ॥ २४ ॥

(त्यु) अथ युद्दीक्षितायाभिहुरन्ति । तुस्मिन्वाचयति रास्वेयत्सोमा भूयो भरेति सोमो ह वाऽअस्माऽएतुद्युते युद्दीक्षितायाभिहुरन्ति स यदाह

स्वपतोऽपक्रामन्ति,प्राण एव न। तेनैवैतत्सुप्त्वा पुनः संगच्छते । तस्मादाह–पुनर्मनः पुनरायुर्म आगन्, पुनः प्राणः पुनरात्मा मऽआगन्, पुनश्चक्षुः पुनः श्रोत्रं मऽआगन् ।"वैश्वानरो अदब्धस्तनूपा अग्निर्नः पातु दुरितादवद्यात"–(वा. सं. ४।१५।) इति । तद् यदेवात्र स्वप्नेन वा येन वा मिथ्याऽकर्म तस्मान्नः सर्वस्मादग्निर्गोपायतु–इत्येवैतदाह । तस्मादाह–वैश्वानरो अदब्धस्तनूपा अग्निर्नः पातु दुरितादवद्यादिति ॥ २३ ॥

अथ यद्दीक्षितः–अव्रत्यं वा व्याहरति, क्रुध्यति वा तन्मिथ्या करोति । व्रतं प्रमीणाति । अक्रोधो ह्येव दीक्षितस्य । अग्निर्वै देवानां व्रतपतिः । तमेवैतदुपधावति–" त्वमग्ने व्रतपा असि देव आ मर्त्येष्वा । त्वं यज्ञेष्वीड्यः "–(वा. सं. ४।१६) इति । तस्यो हैषा प्रायश्चित्तिः । तथो हास्यैतन्न मिथ्या कृतं भवति, न व्रतं प्रमीणाति । तस्मादाह–त्वमग्ने व्रतपा असि देव आ मर्त्येष्वा । त्वं यज्ञेष्वीड्य इति ॥ २४ ॥

अथ यद्दीक्षितायाभिहरन्ति–तस्मिन् वाचयति–"रास्वेयत्सोमा भूयो भर"–(वा.सं.४।१६)

' प्राण एव ' ' न ' अपक्रामतीति शेषः । प्राणस्याप्यपगमे सर्वात्मना मृतिप्रसङ्गात् प्राणस्यानपगमाभिधानम् । ' प्राण. ' घ्राणेन्द्रियम् । ' आत्मा ' बुद्धिः । द्वितीयभागस्य तात्पर्यमाह–वैश्वानर इति । ' स्वप्नेन वा ' साधनेन ' येन वा ' अन्येन्द्रियद्वारा मलनिर्गमनादिनिमित्तेन ' मिथ्या ' अशास्त्रीयम्, ' अकर्म ' कृतवन्तः स्म । स्पष्टमन्यत् ॥ २३ ॥

अथ यदित्यादि । ' अव्रत्यं ' व्रत दीक्षा व्रतविरोधि व्यर्थं वचनमभिवदेत्, क्रोधं करोति ' वा, ' ' तत् ' तेनोभयेन ' मिथ्या ' यज्ञविरोध्येव ' करोति ' । तावता को दोष इत्यत आह–' व्रत प्रमीणाति ' हिनस्ति । क्रोधस्य दीक्षितेन वर्ज्यतामाह–अक्रोधो हीति । अग्निर्वा इत्यादि । व्रतहिंसासमाधानाय–' एतत् ' एतेन " त्वमग्ने व्रतपाः "–इत्यनेन साक्षाद् व्रतपतिम् ' तमेव ' अग्निमेव ' उपधावति ' रक्षणाय प्राप्तवान् भवति । अत्र सूत्रम्–" त्वमग्न इत्याह क्रुद्धा अव्रत्य वा व्याहृत्य–"इति ॥ २४ ॥

दीक्षितस्य यज्ञार्थगवादिधनलाभे वाच्य मन्त्र विधत्ते–अथ यद् दीक्षितायेति । ' अभिहरन्ति ' धनं प्रय-

१–अभिमभ्याहृत विद्युदभरसप्स्यन्तं पुनर्मन इति वाचयति । का. श्रौ. सू. ७ । १२८ । २–का. श्रौ. सू. ७ । १२९ । ३–लब्धमलभ्य वाचयति रास्वेयदिति । का. श्रौ सू. ७ । १३० । अवाक्येऽभिमन्त्रण । का. श्रौ. सू. ७ । १३१ ।

रास्वेयत्सोमेति राुस्व न ऽइयत्सोमेत्युेवैतुदाहा भूयो भरेत्या नो भूयो हरेत्युेवैतुदाह देवो नः सविता वुसोर्दाता वुस्वदादिति तुयो हास्मा ऽएतृत्सवितृप्रसूतमेव दानाय भवति ॥ २५ ॥

पुरास्तमयादाह। दीक्षित वाुचं यच्छेति तामुस्तमिते वाुचं विुसृजते पुरोदयादाह दीक्षित वाुचं यच्छेति तामुदिते वाुचं विुसृजते संतत्याऽ एुवाहुेवैतद्रात्र्या संतनोत्यह्ना रात्रिम् ॥ २६ ॥

(१) नैनमन्युत्र चुरन्तमभ्युस्तमियात्। (२) न स्वुपन्तमभ्युुदियात्स यदेन- मन्युत्र चुरन्तमभ्यस्तमियाद्रात्रेरेनं तुदन्तुरियाद्यत्स्वुपन्तमभ्युदियादह्नऽ- एनं तुदन्तुरियान्नात्र प्रायश्चित्तिरस्ति प्रतिगुप्यमेुवैतुस्मान्न पुराऽवभृथादुपो- ऽभ्युवेयान्नैनमाुभिवपेद्नवक्लृप्तᳬह तद्यत्पुराऽवभृथादपोऽभ्यवेयाद्यद्वैनम-

इति। सोमो ह वा अस्मा एतद्युते—यद्दीक्षितायाभिहरन्ति। स यदाह—रास्वेयत्सोमेति। रास्व न इयत्सोमा—इत्येवैतदाह। आ भूयो भरेति। आ नो भूयो हरेत्येवैतदाह। "देवो नः सविता वसोर्दाता वस्वदात्—" (वा. सं ४।१६) इति। तथोहास्मा एतत् सवितृप्रसूतमेव दानाय भवति ॥ २५ ॥

पुरास्तमयादाह—दीक्षित वाचं यच्छेति। तामस्तमिते वाचं विसृजते। पुरोदयादाह—दीक्षित वाचं यच्छेति। तामुदिते वाचं विसृजते—सन्तत्या एव। अहरेवैतत्—रात्र्या सन्तनोति, अह्ना रात्रिम्॥२६॥

नैनमन्यत्र चरन्तमभ्यस्तमियात् (१)। न स्वपन्तमभ्युदियात् (२)। स यदेनमन्यत्र चरन्तमभ्यस्तमियात्—रात्रेरेनं तदन्तरियात्। यत् स्वपन्तमभ्युदियाद्—अह्न एनं तदन्तरियात्। नात्र प्राय-

च्छन्ति। 'वाचयति' अध्वर्युः। दाने सोमसम्बन्धस्य कः प्रसङ्ग इति तत्राह—सोमो ह वा इति। 'अस्मै दीक्षिताय' 'एतत्' धन खलु 'युते' मिश्रयन्ति 'यत् तदिति' प्रदेय धन हस्तेनापि(भि)नीयते। द्वितीय-भागस्य तात्पर्यमाह—आ नो भूय इति। न केवलमियत्परिमितमेव किन्तु ततो 'भूयः' अन्यदपि 'आहर' इति, मन्त्रः 'आह' इत्यर्थः। देवो न इत्यादि। एतन्मन्त्रभागपाठेन सवित्राऽभ्यनुज्ञातत्वाद्दिश्च धन दक्षिणार्हं भवतीत्यर्थः ॥ २५ ॥

पुरास्तमयादित्यादि। अस्तमयोदयकालयोः प्रतिदिवस वाग्यमनाय ततः प्रागेव "दीक्षित! वाच यच्छ"-इति सम्प्रैषमध्वर्युर्ब्रूयात्। अस्तमिते उदिते च तस्या वाचो विसर्जनमिति सान्तत्यप्रदर्शनम्—अहरेवैतदिति। (का. श्रौ. सू. ७।११०)॥ २६॥

अस्तमयोदयकाले दीक्षितस्य स्वस्थानादन्यत्र सञ्चार स्वाप च निषेधति—नैनमिति। विपक्षे बाधमाह—स यदिति। रात्रेरह्नश्च सायम्प्रातःकालयोरुभयोरुपक्रमरूपत्वादन्यत्र सञ्चारस्वापयोः करणे कृच्छ्रयोरपि तयोः सकाशा-

१—'सातत्यप्रदर्शनम्'—इति क पा। २—अत ऊर्ध्वमामुष्टिविसर्गादनस्तमितेऽनुदिते च त्रिराह दीक्षित वाचं यच्छ यमि यन यच्छेति। ३—'दोषम्'—इति क पु पा।

भिवर्षेदथ परिह्वालं वाचं वदति न मानुषीं प्रसृतां तद्यत्परिह्वालं वाचं वदति न मानुषीं प्रसृताम् ॥ २७ ॥

यज्ञेन वै देवाः । (५) इमां जितिं जिग्युर्यैषामियं जितिस्ते होचुः कथं न इदं मनुष्यैरनभ्यारोह्यꣳ स्यादिति ते यज्ञस्य रसं धीत्वा यथा मधु मधुकृतो निर्धयेयुर्विदुह्य यज्ञं यूपेन योपयित्वा तिरोऽभवन्नथ यदेनेनायोपयंस्तस्माद्यूपो नाम ॥ २८ ॥

तद्वाऽऋषीणामनुश्रुतमास । ते यज्ञꣳ समभरन्यथाऽयं यज्ञः सम्भृतऽएवं वाऽएष यज्ञꣳ सम्भरति यो दीक्षते वाग्घि यज्ञस्तद्यदेवात्र यज्ञस्य निर्धीतं

श्चित्तिरस्ति । प्रतिगुप्यमेवैतस्मात् । न पुराऽवभृथादपोऽभ्यवेयात् (३) । नैनमभिवर्षेत् (४) । अनवक्लृप्तं ह तत्—यत्पुराऽवभृथादपोऽभ्यवेयात् । यद्येनमभिवर्षेत् । अथ परिह्वालं वाचं वदति (५) न मानुषीं प्रसृताम् । तद् यत्परिह्वालं वाचं वदति, न मानुषीं प्रसृताम् ॥ २७ ॥

यज्ञेन वै देवा इमां जितिं जिग्युः—यैषामियं जितिः । ते होचुः—कथं न इदं मनुष्यैरनभ्यारोह्यं स्यादिति । ते यज्ञस्य रसं धीत्वा—यथा मधु मधुकृतो निर्धयेयुः—विदुह्य यज्ञं यूपेन योपयित्वा तिरोऽभवन् । अथ यदेनेनायोपयन्—तस्माद्यूपो नाम ॥ २८ ॥

तद्वाऽऋषीणामनुश्रुतमास । ते यज्ञं समभरन् । यथाऽयं यज्ञः सम्भृतः । एवं वा एष यज्ञं सम्भरति—

द्यमन्तरितो भवतीत्यर्थः । न प्रायश्चित्तिरस्तीति । प्रायश्चित्तस्य निषेधेन सञ्चारस्यारोधनिषेधस्यावश्यकत्वमुक्तं भवति । यस्मादेव तस्मात्, ' एतस्मात् ' सञ्चारस्थानात् ' प्रतिगुप्यमेव ' रक्षणं कर्तव्यमेवेत्यर्थः । दीक्षितस्यावभृथपर्यन्तं जलावगाहनमभिमर्शनं च वर्जनीयमित्याह—न पुराऽवभृथादिति । यागान्तेऽनुष्ठेयस्य अवभृथाभिषेकस्य दीक्षितत्वविमोचनार्थत्वात् ततः प्रागेव जलावसेचनस्य दीक्षाविनाशकत्वात् ' तत् ' अनवक्लृप्तम् । अविहितमित्यर्थः । अभिवदनप्रस्तुते सत्यपि दैवीमेव वाचं वदेन्न मानुषीमित्याह—अथ परिह्वालमिति । ' परिह्वालम् ' परिगीतां संस्खलनामित्यर्थः । " ह्वल ह्मल—संचलने " (भ्वा. प. ८०७ । ८०८) । ' प्रसृताम् ' सर्वत्र व्याप्ताम् । ' मानुषीं ' केवलसर्वमनुष्यसाधारणीं तादृशीं न वदेत् । तथा चापस्तम्बः— " परिंगयेन मानुषीं वाचं वदति "—(आप. श्रौ. सू. १० । १२ । ९) इति ॥ २७ ॥

एतदेव प्रशंसितुमुपोद्घातमाह—यज्ञेन वा इत्यादिना । एतदग्रक्तं गतम् (श. प. ब्रा. १ । ६ । २ । १) कं. माध्ये (श. प. ब्रा. २ । २ । २ । २, २८) ॥ २८ ॥

तद्वा इति । औपोद्घातिकमाह—एवं वा इति । यज्ञाप्यायनरूपत्वेन प्रशस्तत्वात् परिह्वलवाक्यव्यवहारः कर्तव्य इत्यर्थः ॥ २९ ॥

१–धाव्यसनम्त्वरो सर्वितेव्यरोः ७ । १२५ । व्येदाः सुचासु १२६ । अमावादीतमगत्वे । का. श्रौ. सू. ७ । ११७ । २–ब्रह्मसमवेतसमवमनुत्यानभिवास्नोदकवाचवर्णानि व्यवेक्ष्यागवक्ष्यात् ७ । ११२ । ३–परोह्वलं भवति ७ । ११३ । विचक्षणवनसितवती व्याचम् का. श्रौ. सू. ७ । ११४ । परीह्वलं मृदु–विचक्षणां संसक्तां–वन इत्यनार्–चनवती अमवती चरितो । शितवती सत्यवती–वाचं–वदतीति कर्क. ।

यद्विदुग्धं तदेवैतत्पुनराप्याययति यत्परिह्वालं व्वाचं व्वदति नु मानुषीं प्रसृतां न ह्याप्याययेद्यत्प्रसृतां मानुषीं व्वाचं व्वदेत्तस्मात्परिह्वालं व्वाचं व्वदति नु मानुषीं प्रसृताम् ॥ २९ ॥

(७) स वै धीक्षते । व्वाचे हि धीक्षते यज्ञाय हि धीक्षते यज्ञो हि व्वाग्धीक्षितो ह वै नामैतद्यद्दीक्षित इति ॥ ३० ॥

इति द्वितीयप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ २ ॥ १ ॥ (२।२)

आदित्यं चरुं प्रायणीयं निर्व्वपति । देवा ह वाऽअस्यां यज्ञं तन्वाना ऽइमां यज्ञादन्तरीयुः सा हैषामियं यज्ञं मोहयाञ्चकार कथं नु मयि यज्ञं तन्वाना मां यज्ञादन्तरीयुरिति तऽँ ह यज्ञं न प्रजज्ञुः ॥ १ ॥

यो दीक्षते । वाग्वै यज्ञः । तयदेवात्र यज्ञस्य निर्धीतम्, यद्विदुग्धम्-तदेवैतत्पुनराप्याययति-यत्परिह्वालं वाचं वदति, न मानुषीं प्रसृताम् । न ह्याप्याययेत्-यत्प्रसृतां मानुषीं वाचं वदेत् । तस्मात्परिह्वालं वाचं वदति, न मानुषीं प्रसृताम् ॥ २९ ॥

स वै धीक्षते । वाचे हि धीक्षते । यज्ञाय हि धीक्षते । यज्ञो हि वाक् । धीक्षितो ह वै नामैतद् यद्दीक्षित इति ॥ ३० ॥ इति दीक्षितधर्माः ॥

अथ प्रायणीयेष्टिः ।

प्रायणीयदेवताविधिः ।

आदित्यं चरुं प्रायणीयं निर्वपति । देवा ह वा अस्यां यज्ञं तन्वाना इमां यज्ञादन्तरीयुः । सा हैषामियं यज्ञं मोहयाञ्चकार-कथं नु मयि यज्ञं तन्वाना मां यज्ञादन्तरीयुरिति । तं ह यज्ञं न प्रजज्ञुः ॥ १ ॥

वाच यज्ञसाधनत्वेन प्रशंसति-स वै धीक्षत इति । प्रसङ्गाद्दीक्षितशब्दं निर्वक्ति-धीक्षितो ह वा इति । 'यद्' यस्मात् 'दीक्षित इति नाम' तादृशी दीक्षा वाक्साध्येति वाक्स्तुतिः ॥ ३० ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे द्वितीयाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् (३-२-२) ॥

एवं वाग्यमनादयो दीक्षितधर्मा उक्ताः, अवशिष्टासु दीक्षणीयासु अनुष्ठेयां प्रायणीयेष्टिं सविधत्ते-(का. श्रौ. सू. ७।१४०)-आदित्यं चरुं प्रायणीयं निर्वपतीति । अदितिर्देवता अस्येति आदित्य, न त्वादित्यो देवता अस्येति, तस्यात्रादिते' सत्त्वमानत्वात् । "दित्यदित्यादित्य "-इति साऽस्य देवतेत्यर्थे प्राग्दीव्यतीयो ण्यः (पा सू. ४।१।२४, ४।६।८३-८५) प्रैति प्रारभत अनेन सौमिक कर्मेति प्रायणीयः । तथा च तैत्तिरीयकम्-"स्वर्गं वा एतेन लोकमुपप्रयन्ति यत् प्रायणीयस्तत् प्रायणीयस्य प्रायणीयत्वम् "-(तै. ब्रा. १।२।१) इति । अत्र तद्धितश्रुत्यवगतद्रव्यदेवतानुबन्धान्यथानुपपत्त्या यागे परिकल्प्ये सति इतराङ्गत्वा-

---

१-'अवशिष्टासु दीक्षास्वनुष्ठेया' इति 'दीक्षणीयासु' इति च क पा. । २-दीक्षन्ति प्रायणीयमदित्यै चरुं निर्वपति । ३-अर्थनोयकर्मेति पाठ.।"स्वर्गं वा" इत्येतस्य तत्रैव दृष्टत्वात् ।

(स्ते) ते होचुः । (र्य) यन्वस्यामेव यज्ञमतंस्महि कथं नु नोऽमुह-त्कथं न प्रजानीम इति ॥ २ ॥

ते होचुः । (र) अस्यामेव यज्ञं तन्वाना ऽइमां यज्ञादन्तरगाम सा नऽ-इयमेव यज्ञममूमुहदिमामेवोपधावामेति ॥ ३ ॥

ते होचुः । (र्य) यद्व त्वय्येव यज्ञमतंस्महि कथं नु नोऽमुहत्कथं न प्रजानीम इति ॥ ४ ॥

ते होचुः—यन्वस्यामेव यज्ञमतंस्महि—कथं नु नोऽमुहत्—कथं न प्रजानीम इति ॥ २ ॥

ते होचुः—अस्यामेव यज्ञं तन्वाना इमां यज्ञादन्तरगाम, सा न इयमेव यज्ञममूमुहत्, इमा-मेवोपधावामेति ॥ ३ ॥

ते होचुः—यद्व त्वय्येव यज्ञमतंस्महि, कथं नु नोऽमुहत्, कथं न प्रजानीम इति ॥ ४ ॥

चोदकप्राप्तस्य निर्वापस्य निर्वपतिरनुवादः, " सौर्यं चरुं निर्वपेत् "—इतिवत् । न च द्रव्यदेवतयोरुभयोरपि विधाने विधेयद्वैविध्याद् वाक्यभेद इति वाच्यम् । कर्मणोऽप्राप्तत्वेन तदुभयविशिष्टस्य तस्यैव विधेयत्वात् । यत् " आग्नेयोऽष्टाकपालः " इत्युक्ते तद्देव द्रव्यदेवताविशिष्टस्य विधानादेकवाक्यतेति । अत्र कात्यायनः—" दीक्षान्ते प्रायणीयमदित्यै चरुं निर्वपति " इति का. श्रौ. सू. ७-१४०। उक्तमदितिदेवताकत्वमाख्यायिकया प्रतिपादयितुं स्तुतिः । तदुपोद्घातत्वेन तया कृतं मोहमुपन्यस्यति—देवा ह वा इत्यादिना । यज्ञं तन्वाना इत्यादि । अत्रेदमा संनिहितवस्तुवर्णनात्सर्वदा सर्वजनसंनिहिता पृथिवी परामृश्यते । ' अस्यां ' पृथिव्यां यज्ञं विस्तारयन्तो ' देवाः ', ' इमाम् ' पृथिवीं ' यज्ञात् ' ' अन्तरीयुः ' अन्तरितां भागरहिताम् अकुर्वन् । ' सा ' ' इयम् ' पृथिवी ' एषाम् ' देवानाम् ' यज्ञं मोहयाञ्चकार ' यज्ञविषयं मोहं जनयामास, यज्ञो यथा देवैर्न ज्ञायते तथा कृतवती-त्यर्थः । कश्चन मयीत्यादि, तया अभिप्रायवर्णनम् । एवं मोहने सति ते च देवास्तं यज्ञं न प्रज्ञातवन्तः ॥ १ ॥

तदनन्तरं देवैर्विचारपुरःसरं तदप्रज्ञानकारणं निर्णीतम्, तद्दर्शयति—ते होचुरिति । अतंस्महीति । अत-निष्महि, तननमकार्ष्मेत्यर्थः । " तनु विस्तारे "—(धा. पा. त. उ. १) इत्यस्माल्लुङि च्छान्दस इडभावः । ' कथं नु ' केन खलु कारणेन ' नः ' अस्माकं यज्ञः ' अमुहत् ' मुग्धः, अदृश्योऽभूदित्यर्थः । लुङि पुषा-दित्वादङ् (पा. सू. ३ । १ । ५५) ॥ २ ॥

ते होचुरिति । अन्तरगामेति । अन्तरितामकुर्महि " इणो गा लुङि "—(पा. सू. २ । ४ । ४५) इति गादेशः । " गातिस्था "—(पा. सू. २ । ४ । ७७) इति सिचो लुक् । सा न इति । ' सा ' ' इयम् ' पृथिवी ' एव ' कृतापराधाना ' नः ' अस्माकं ' यज्ञम् अमूमुहत् ' यज्ञविषयं मोहमज्ञानं प्रापयदित्यर्थः । मोह-यतेर्लुङि—" णिश्रिद्रुस्रुभ्यः "—(पा. सू. ३ । १ । ४८) इति च्लेश्चङादेशः । ' इमामेव ' पृथिवीम् ' उपधावाम ' कल्पतेन हविर्भागेनोपगच्छामेत्यर्थः ॥ ३ ॥

ते होचुरिति । ' यद् ' यस्मात् हे अदिते । त्वय्येव यज्ञमतंस्महि । ' कथं नु ' कस्मात् कारणात् ' नः ' अस्माकम् यज्ञः ' अमुहत् ' मोहविषयोऽभूत्, वयं च किंकारणं ' न प्रजानीमः ' । ' इति '—शब्दः प्रश्नसमाप्तौ ॥ ४ ॥

सा होवाच । मय्येव यज्ञं तन्वाना मां यज्ञादन्तरगात सा वोऽहमेव यज्ञममूमुहं भागं नु मे कल्पयताथ यज्ञं द्रक्ष्यथाथ प्रज्ञास्यथेति ॥ ५ ॥

तथेति देवा अब्रुवन् । (वयं तु) तवैव प्रायणीयस्तवोदयनीय इति तस्मादेष आदित्य एव प्रायणीयो भवत्यादित्य उदयनीय इयं ह्येवादितिस्ततो यज्ञमपश्यंस्तमतन्वत ॥ ६ ॥

स यदादित्यं चरुं प्रायणीयं निर्वपति । यज्ञस्यैव दृष्ट्यै यज्ञं दृष्ट्वा क्रीणानि तं तनवा इति तस्मादादित्यं चरुं प्रायणीयं निर्वपति तद्धे निरुप्तं हविरासीदनिष्टा देवता ॥ ७ ॥

सा होवाच–मय्येव यज्ञं तन्वाना मां यज्ञादन्तरगात, सा वोऽहमेव यज्ञममूमुहम्, भागं नु मे कल्पयत–अथ यज्ञं द्रक्ष्यथ–अथ प्रज्ञास्यथेति ॥ ५ ॥

तथेति देवा अब्रुवन् । तवैव प्रायणीयस्तवोदयनीय इति । तस्मादेष आदित्य एव प्रायणीयो भवति–आदित्य उदयनीयः । इयं ह्येवादितिः (१) । ततो यज्ञमपश्यन्–तमतन्वत ॥ ६ ॥

स यदादित्यं चरुं प्रायणीयं निर्वपति । यज्ञस्यैव दृष्ट्यै । यज्ञं दृष्ट्वा क्रीणानि–तं तनवा इति । तस्मादादित्यं चरुं प्रायणीयं निर्वपति । तद्धे निरुप्तं हविरासीत् । अनिष्टा देवता ॥ ७ ॥

सा होवाचेत्यादि । हे देवा ! यूयं ' मां ' यज्ञात् ' अन्तरगात ' अन्तरितां भागरहितां मां कृतवन्तः । यत एवम् अतः कारणात् ' अहमेव ' ' वः ' युष्माकम् ' यज्ञम् ' ' अमूमुहम् ' मोहं प्रापयम् । येन भागेन ' यज्ञम् ' ' द्रक्ष्यथ, ' तं ' भागम् ' मदर्थं कल्पयत । ' अथ ' अनन्तरम् । एवं मोहापसरणाद् यज्ञं द्रक्ष्यथ; यदा चैव दर्शनविषयो यज्ञो जातः, अथानन्तरं तं प्रकर्षेण ज्ञास्यथेति सम्बन्धः ॥ ५ ॥

एवमदितिदेवतयोक्तैर्देवैः कृतां भागक्लृप्तिं दर्शयति–तथेति । देवा इत्यादि । प्रायणीयोदयनीयाख्यौ सोमयागस्य पुरस्तादुपरिष्टाच्चानुष्ठेयौ यागौ तव भागत्वेनास्माभिर्दत्तावित्यर्थः । उपपादितमर्थमुपसंहरति–तस्मादेष इति । अत्रोदनीययागस्यादितिदेवताकत्वप्रतिपादनं प्रासङ्गिकम् । ननु देवा ह वा अस्यामित्यादौ (श. प. ब्रा. २ । २ । ३ । १) ' इदं ' शब्देन पृथिवी निर्दिष्टा, तत् कथमदितेर्देवतात्ववर्णनमित्यत आह–इयं ह्येवादितिरिति । दिति खण्डनं न विद्यतेऽस्यामिति व्युत्पत्त्या ' इयमेव ' पृथिवी ' अदिति '–शब्दवाच्या । अत एव पृथिवीनामसु यास्केन परिपठितम्–" अदितिः इला निर्ऋतिः " इति (नि. घ. १ । १४ । १५ । १६) । अत एव तैत्तिरीयके–" इयं वा अदितिः "–इति । यच्चोपरिष्टात् ' अदिति '–शब्दस्य निर्वचनमाम्नायते " स यद्यदेवासृजत तत्तदत्तुमध्रियत, सर्वं वा अत्तीति तददितेरदितित्वम्– " (श. प. ब्रा. १० । ६ । ५ । ५) इति तत्सृष्ट्यादिकारणेन ब्रह्मविषयम् । स्वात्मनि जातमोषधिवनस्पत्यादिकं पार्थिवं सर्वमत्तीत्यदितिरिति योजनीयम् । एवमदितियागे सति देवानां यज्ञभासिर्जातेत्याह–ततो यज्ञमपश्यंस्तमतन्वतेति । ' ततः ' तस्मात्, अदितेर्हविर्भागकल्पनात् । स्पष्टमन्यत् ॥ ६ ॥

अनयाऽऽख्यायिकया प्रायणीयस्य चरोर्यज्ञदर्शनहेतुत्वमुपपाद्य प्रकृते योजयति–स यदिति । यदेतत् प्राय-

---

१–तै. सं. ६. अष्ट. ६. अ० १० अ० ५ क । २–' हविर्भागकल्पनात् '–इ० क० पा० ।

(ब्रा०) अथैभ्यः पथ्या स्वस्तिः प्रारोचत । तामयजन्वाग्वै पथ्या स्वस्तिर्वाग्यज्ञस्तद्यज्ञमपश्यंस्तमतन्वत ॥ ८ ॥

(ब्रा०) अथैभ्योऽग्निः प्रारोचत । तमयजन्त्स यदाग्नेयं यज्ञस्यासीत्तदपश्यन्यद्वै शुष्कं यज्ञस्य तदाग्नेयं तदपश्यंस्तदतन्वत ॥ ९ ॥

अथैभ्यः पथ्या स्वस्तिः प्रारोचत (२) । तामयजन् । वाग् वै पथ्या स्वस्तिः । वाग् यज्ञः । तद् यज्ञमपश्यन् । तमतन्वत ॥ ८ ॥

अथैभ्योऽग्निः प्रारोचत (३) । तमयजन् । स यदाग्नेयं यज्ञस्यासीत्–तदपश्यन् । यद्वै शुष्कं यज्ञस्य तदाग्नेयम् । तदपश्यन्, तदतन्वत ॥ ९ ॥

णीयपागस्यानुष्ठान तद् व्यामोहविषयतामापन्नस्य कृत्स्नस्य ' यज्ञस्यैव ' दर्शनाय सम्पद्यते । तद्दर्शनमपि किमर्थमित्यत आह–यज्ञं दृष्ट्वेति । सोमसाध्यं ' यज्ञम् ' प्रथमं ' दृष्ट्वा, ' पश्चात्तत्साधनं सोमं ' क्रीणानि ' सोमविक्रयिणः सकाशात्,–" तं वै ते क्रीणानि " इत्यादिवक्ष्यमाणप्रकारेण, (श. प. ब्रा. ३ । ३ । ३ । १) स्वीकरवाणि । तेन च क्रीतेन सोमेन ' त ' सोमसाध्यं यज्ञं ' तनवै विस्तारयाणि । ' इति '–शब्दो वाक्यसमाप्तौ । एवं यज्ञदर्शनस्य सप्रयोजनतां प्रतिपाद्य तद्धेतुभूतं प्रायणीययागं निगमयति–तस्मादादित्यमिति । एव प्रायणीयेष्टौ चरुसाध्यमादित्ययागं विधायान्यांश्चतुरो यागान् विधित्सुस्तेषां कालमाह–तद्वा इत्यादि । निरुप्तमिति, हविःसंस्कारोपलक्षणम् । आदित्यस्य हविषो निर्वापप्रोक्षणाद्यासादनान्ताः संस्काराः कृता भवेयुः । प्रधानदेवता च ' अनिष्टा ' अकृतयागा भवति । तस्मिन् काले वक्ष्यमाणाश्चतस्रो देवता यष्टव्या इत्यर्थः (ऐ. ब्रा. १ । २ । ९) ॥ ७ ॥

अथ तान् यागान् पूर्ववदाख्यायिकया विधित्सुस्तत्र प्रथमयागस्य विधिमर्थवादेनोन्नयति–अथैभ्य इति । अथेत्याज्यभागानन्तर्ये । ननु प्रायणीयायामाज्यभागौ न स्तः, अत एवाश्वलायनोऽप्यसूत्रयत्–" शंय्वन्तेयमनाज्यभागा " इति (आश्व. श्रौ. सू. ४ । ३ । २ । ३) । अस्यैवानाज्यभागपक्षस्य लिङ्गमापस्तम्बेनापि दर्शितम्–" स्विष्टकृत षष्ठम् " इति (आ. श्रौ. सू. १० । २१ । १२) । यदि ह्याज्यभागौ स्यातां तदा पथ्यास्वस्त्यादयः पञ्चेति स्विष्टकृदष्टमः स्यात् । नैष दोषः; वाजसनेयिशाखान्तराभिप्रायेणाज्यभागसद्भावात् । अत एव कात्यायनेन सूत्रितम्–"आज्यभागाविष्ट्वाऽऽज्येन देवताश्चतस्रो यजति, पथ्यां स्वस्तिमग्निं सोमं सवितारं च"–(का. श्रौ. सू. ७ । १४१) इति । पथ्या स्वस्तिरिति । ' एभ्यः ' इति " रुच्यर्थानां प्रीयमाणः "–(पा. सू. १ । ४ । ३३) इति चतुर्थी । ते च देवाः ' ताम् ' ' पथ्यां स्वस्तिम् ' ' अयजन् ' । मन्त्ररूपा वाक् एव ' पथ्या स्वस्तिः '–इत्युच्यते । पथोऽनपेता ' पथ्या ' । " धर्मपथ्यर्थन्यायादनपेते "–(पा. सू. ४ । ४ । ९२) इति यत् । ' स्वस्तिः ' शोभनरूपेति । ' पथ्या–स्वस्ति '–शब्दनिर्वचनस्य वाचि सम्भवात् (निरु. ११ । ४ । ११) । सा च वाग् यज्ञात्मिका । अतस्तस्या दर्शनेन ' यज्ञम् ' एव ' अपश्यन् ' । एवं पुरावृत्तप्रतिपादनेन पथ्या स्वस्तिः प्रथम यष्टव्येति प्रतिपादितं भवति ॥ ८ ॥

अथाग्नेयस्य द्वितीययागस्य विधिमुन्नयति–अथैभ्योऽग्निरिति । ' आग्नेयम् '–इति सामान्योक्तस्य विवर-

---

१–पथ्यास्वस्त्योरभेदज्ञापनार्थं वचनमहणमिति कर्कः । २–वयज्वादादि चोदनेति कर्कः ।

(त्तां) अ॒थै॒भ्यः सोमः प्रारोचत । तमयजन्त्स यत्सौम्यं यज्ञस्यासीत्तु-
दपश्यन्यद्वा ऽआर्द्रं यज्ञस्य तत्सौम्यं तदपश्यंस्तदतन्वत ॥ १० ॥

(त्तां) अ॒थै॒भ्यः सविता प्रारोचत । तमयजन्पशवो वै सविता पशवो
यज्ञस्तद्यज्ञमपश्यंस्तमतन्वताथ यस्यै देवतायै हविर्निरुप्तमासीत्तामयजन् ११

(जंस्ता) ता वा ऽएताः । पञ्च देवता यजति यो वै स यज्ञो मुग्धऽ-
आसीत्पाङ्क्तो वै स ऽआसीत्तमेताभिः पञ्चभिर्देवताभिः प्राजानन् ॥ १२ ॥

अथैभ्यः सोमः प्रारोचत (४)। तमयजन् । स यत्सौम्यं यज्ञस्यासीत्–तदपश्यन् । यद्वा आर्द्रं यज्ञस्य–तत्सौम्यम् । तदपश्यन्, तदतन्वत ॥ १० ॥

अथैभ्यः सविता प्रारोचत (५)। तमयजन् । पशवो वै सविता । पशवो यज्ञः । तद् यज्ञमपश्यन् । तमतन्वत । अथ यस्मै देवतायै हविर्निरुप्तमासीत्–तामयजन् ॥ ११ ॥

ता वा एताः पञ्च देवता यजति । यो वै स यज्ञो मुग्ध आसीत्–पाङ्क्तो वै स आसीत् । तमेताभिः पञ्चभिर्देवताभिः प्राजानन् ॥ १२ ॥

णम्–यद्वै शुष्कमिति । यत् खलु यज्ञसम्बन्धि 'शुष्कम्' नीरस समिदादि द्रव्यम्, 'तद् आग्नेयम्' । अन्यत् समान पूर्वेण ॥ ९ ॥

अथ सौम्यस्य तृतीययागस्य विधिमुन्नयति–अथैभ्यः सोम इति । स यदिति । सर्वत्र तच्छब्दः प्रसिद्धिद्योतक । 'सौम्यम्' सोमदेवत्यम् । "सोमाट्ट्यण्"–(पा. सू. ४।२।३)। 'यत्' खलु यज्ञसम्बन्धि 'आर्द्रम्' रसयुक्तम् सोमादिद्रव्यम् 'तत् सौम्यम्' शुष्कार्द्रयोरग्नीषोमावभिमानिदेवते । एतच्च प्रागप्याम्नातम्–" द्वय वा इद न तृतीयमस्त्यार्द्रञ्चैव शुष्कञ्च "–(श. प. ब्रा. १।६।३।२३ भाष्ये) इत्यादिना ॥ १० ॥

अथ सावित्रस्य चतुर्थयागस्य विधिमुन्नयति–अथैभ्यः सवितेति । सवितु. प्रेरकत्वात् पशूना च तत्प्रेर्यत्वात् प्रेर्यप्रेरकयोरभेद विवक्षित्वा 'सविता पशवः'–इति तादात्म्यव्यपदेश. । सवितुश्च पशुप्रेरकत्व–" देवो वः सविता प्रार्पयतु " इति (वा. स. १।१।४) मन्त्रवर्णादवगम्यते । ते च पशवो हृदयाद्यवदानद्वारेण पयःप्रभृतिद्रव्याणादानत्वेन च यज्ञात्मका । यस्मादेवं चतसृभिर्देवताभिर्देवाः कृत्स्न यज्ञमपश्यन्, दृष्ट्वा चाकुर्वन्, तस्मादिमाश्चतस्रो देवताश्चिकीर्षितयज्ञस्य प्रथमत आज्येन यष्टव्या इति समुदायार्थः । एवमाज्यहविष्काश्चतुर. प्रधानयागान् कृत्वा प्रथमनिरुप्तेन हविषा अदितिर्यष्टव्येत्याह–अथ यस्यै देवताया इति । यस्मादेव देवा पञ्चमीमदितिमयजन् तस्मादिदानीन्तनोऽपि यजमानो यागसमये अदितियाग पञ्चम कुर्यादित्यर्थः ॥ ११ ॥

पञ्चसङ्ख्यामनूद्य प्रशंसति–ता वा इति । 'एता.' पथ्यास्वस्त्याद्या. । 'मुग्ध आसीत्' मोहविषयोऽभव-

---

१–पथ्यादीनां प्रधानत्वेऽपि तदङ्गत्व–तथा च–दीक्षान्ते प्रायणीयमदित्यै चरु निर्वपतीति ७।१४०। सूत्रे–चरुग्रहण न कर्तव्यम् । अदित्यै चरुरन्यत्रापि हनुचरत्वात् । कर्तव्य वा । चरोः प्रायणीयप्रापणार्थम् । अदित्यै चरु प्रायणीय निर्वपतीति वचनात् । एवं च पथ्यादीनां तदङ्गत्वादंतरत्वे सति अप्रयोक्तृत्व–इति कर्कभाष्यात् । ततश्चादित्यचरोरन्तरत्वे प्रयोक्तृत्वम् । न पथ्यादीनामतरत्वे–इति पर्यालोच्यम् ।

(ऋ) ऋतवो मुग्धाऽआसन्पञ्च । तानेताभिरेव पञ्चभिर्देवताभिः प्राजानन् ॥ १३ ॥

(दि) दिशो मुग्धा ऽ आसन्पञ्च । ता ऽएताभिरेव पञ्चभिर्देवताभिः प्राजानन् ॥ १४ ॥

(उ) उदीचीमेव दिशम् । पथ्यया स्वस्त्या प्राजानंस्तस्मादत्रोत्तरा हि वागवदति कुरुपञ्चालत्रा वाग्घ्येषा निदानेनोदीचीᳫं ह्येतया दिशं प्राजानन्नुदीची ह्येतस्यै दिक् ॥ १५ ॥

ऋतवो मुग्धा आसन् पञ्च-तानेताभिरेव पञ्चभिर्देवताभिः प्राजानन् ॥ १३ ॥
दिशो मुग्धा आसन्पञ्च । ता एताभिरेव पञ्चभिर्देवताभिः प्राजानन् ॥ १४ ॥
उदीचीमेव दिशं पथ्यया स्वस्त्या प्राजानन् । तस्मादत्रोत्तरा हि वागवदति कुरुपञ्चालत्रा । वाग्घ्येषा निदानेन । उदीचीं ह्येतया दिशं प्राजानन् । उदीची ह्येतस्यै दिक् ॥ १५ ॥

दित्यर्थः । अस्तेर्हि लङि " अस्तिसिचोऽपृक्ते " (पा. सू. ७ । ३ । ९६) इतीट् । पाङ्क्तो वा इति । पञ्चपदा पङ्क्तिः तद्भाविना पंक्तिशब्देन पञ्चसंख्या लक्ष्यते, तद्योगात् 'यज्ञः पांक्तः' । तद्योगश्च तैत्तिरीयके स्पष्टमाम्नातः—" धानाः करम्भः परिवापः पुरोडाशः पयस्या तेन पङ्क्तिराप्यते, तद् यज्ञस्य पांक्तत्वम् "—(तै. सं. ६ । ५ । ११ । ५) ऐतरेयके तु तत् पांक्तत्वम् " यो वै यज्ञं हविष्पंक्तिं वेद "—(ऐ. ब्रा. २ । ३ । ६) इत्यादिना बहुश आम्नातम् ॥ १२ ॥

ऋतुपरिज्ञानहेतुत्वादपि तां पञ्चसङ्ख्यां प्रशंसति—ऋतवो मुग्धा इति । हेमन्तशिशिरावेकीकृत्य ऋतूनां पञ्चत्वम् । तथा चैतरेयक प्रागुदाहृतम्—" हेमन्तशिशिरयोः समासेन" इति (ऐ.ब्रा.१।१।१) । ऋतुपरिज्ञानाभावे हि वसन्तादिकालसाध्यो यज्ञो विकलः स्यात् । अतस्तत्परिहारायैतद्यागपञ्चकानुष्ठानमिति स्तुतिः ॥ १३ ॥

दिङ्मोहनिवृत्तिहेतुत्वेनापि पञ्चसङ्ख्यां प्रशंसति—दिशो मुग्धा इति । यज्ञानुष्ठानाय वसन्तादिकाला इव तदुपयुक्ताः प्राच्याद्याः ' पञ्च दिशः ' ' मुग्धा आसन् ' व्यामूढा अभवन् । गतमन्यत् ॥ १४ ॥

तत्र कीदृश्या देवतया कतमा दिक् प्रज्ञातेत्याशङ्क्य प्रथमदेवतया ज्ञातां दिशं प्रदर्श्योपपादयति—उदीचीमेवेति । यस्मादेवं पथ्यास्वस्त्याख्यया प्रथमदेवतया उदीची दिक् देवैः प्रज्ञाता, तस्मात् 'अत्र' अस्मिन् लोके कुरुपञ्चालाख्येषु जनपदेषु ' उत्तरा '-उच्चतरा ' वाग् ' ' वदति ' भृशं शब्दायते अत्युन्नतसम्भाषणस्य तत्रोपलम्भात् । " देवमनुष्य "—इत्यादौ–(पा. सू.५।४।५६।) परिगणनाभावेऽपि बहुलग्रहणात् कुरुपञ्चालशब्दादपि त्राप्रत्ययः । ननु वाच उत्तरदिक्सम्बन्धोऽस्तु, कुतः पथ्या-स्वस्त्या दिशः सम्बन्धः ? इति, तत्राह–वाग्घीति । ' एषा 'पथ्या स्वस्तिः यस्मात्, ' निदानेन ' कारणेन निरूप्यमाणा सती 'वाक्' एव "वाग्वै पथ्या स्वस्तिः"—इति श्रुतम् (कौ. ब्रा. ७ । ६ ।) अत उत्तरस्यां दिशि वाचः प्रसिद्धिर्युक्तेति भावः । ' हि ' यस्मादेवम् 'एतया' 'उदीचीं दिशं' देवाः ' प्राजानन् ' । तस्मात् ' एतस्यै ' षष्ठ्यर्थे चतुर्थी, (पा.सू.२।३।६२।वा.१) एतस्याः पथ्यायाः स्वस्तेः ' उदीची ' दिक् ' सम्भूता ॥ १५ ॥

(क्ष्ठ) प्राचीमेव दिशम् । (म) अग्निना प्राजानंस्तस्मादग्निं पश्चात्प्राञ्च-मुद्धृत्योपासते प्राचीᳫं ह्येतेन दिशं प्राजानन्प्राची ह्येतस्य दिक् ॥ १६ ॥

(ग्ड) दक्षिणामेव दिशम् (ष्ठ) सोमेन प्राजानंस्तस्मात्सोमं क्रीतं दक्षिणा परिवहन्ति तस्मादाहुः पितृदेवत्यः सोम ऽइति दक्षिणाᳫं ह्येतेन दिशं प्राजानन्दक्षिणा ह्येतस्य दिक् ॥ १७ ॥

(क्म) प्रतीचीमेव दिशम् (ष्ठ) सवित्रा प्राजानन्नेष वै सविता य एष तपति तस्मादेष प्रत्यङ्ङेति प्रतीचीᳫं ह्येतेन दिशं प्राजानन्प्रतीची ह्येतस्य दिक् ॥ १८ ॥

(गू) ऊर्ध्वामेव दिशम् । (ग्र) अदित्या प्राजानन्नियं वा ऽअदितिस्त-स्मादस्यामूर्ध्वा ओषधयो जायन्त ऽऊर्ध्वा वनस्पतय ऊर्ध्वाᳫं ह्येतया दिशं प्राजानन्नूर्ध्वा ह्येतस्यै दिक् ॥ १९ ॥

प्राचीमेव दिशमग्निना प्राजानन् । तस्मादग्निं पश्चात्प्राञ्चमुद्धृत्योपासते । प्राचीं ह्येतेन दिशं प्राजानन् । प्राची ह्येतस्य दिक् ॥ १६ ॥

दक्षिणामेव दिशं सोमेन प्राजानन् । तस्मात्सोमं क्रीतं दक्षिणा परिवहन्ति । तस्मादाहुः—पितृदेवत्यः सोम इति । दक्षिणां ह्येतेन दिशं प्राजानन् । दक्षिणा ह्येतस्य दिक् ॥ १७ ॥

प्रतीचीमेव दिशं सवित्रा प्राजानन् । एष वै सविता—य एष तपति । तस्मादेष प्रत्यङ्ङेति । प्रतीचीं ह्येतेन दिशं प्राजानन् । प्रतीची ह्येतस्य दिक् ॥ १८ ॥

ऊर्ध्वामेव दिशमदित्या प्राजानन् । इयं वा अदितिः । तस्मादस्यामूर्ध्वा ओषधयो जायन्ते । ऊर्ध्वा वनस्पतयः । ऊर्ध्वां ह्येतया दिशं प्राजानन् । ऊर्ध्वा ह्येतस्यै दिक् ॥ १९ ॥

अथ द्वितीयदेवतया प्रज्ञाता दिशमुपन्यस्योपपादयति—प्राचीमेवेति । यस्मादग्निः प्राच्या दिशो ज्ञानहेतुः, तस्मात् ' पश्चात् ' अवस्थितम् ' अग्निम् ' आहवनीयरूपेण ' प्राञ्चमुद्धृत्योपासते अग्निहोत्रहोमादिरूपमुपासनं कुर्वन्ति । यस्माद् देवाः ' प्राचीं दिशम् ' ' एतेन ' अग्निना ' प्राजानन् ' तस्मात् ' एतस्य ', अग्नेः ' प्राची दिक् ' स्वभूतेत्यर्थः । अत एवान्यत्राम्नायते—" प्राची दिगग्निर्देवता " (कौ.ब्रा.७।६) इति ॥ १६ ॥

अथ तृतीयदेवतया प्रज्ञाता दिशमुपन्यस्योपपादयति—दक्षिणामेवेति । यस्माद् दक्षिणा दिक् ' सोमेन ' परिज्ञाता ' तस्मात् ' प्राग्वंशे ' क्रीतं सोमम् ' महावेदेर्दक्षिणतोऽनसा ' परिवहन्ति ' । " दक्षिणादाच् " (पा. सू. ५ । ३ । ३६) इत्याच् प्रत्ययः । ' तस्मात् ' दक्षिणादिक्प्रवर्तनाद्धेतोः वक्ष्यति वदन्ति ' सोमः ' ' पितृदेवत्यः ' । पितृदेवताकदक्षिणादिक्प्राप्तेः सोमस्य पितृदेवत्यत्वं युक्तम् ॥ १७ ॥

अथ चतुर्थदेवतया प्रज्ञाता दिशमुपन्यस्यति—प्रतीचीमेवेति । ' एषः ' सूर्यः ' प्रत्यङ्ङेति ' प्रत्यङ्मुखो गच्छति । स्पष्टमन्यत् ॥ १८ ॥

अथ पञ्चमदेवतया प्रज्ञाता दिशमुपन्यस्यति—ऊर्ध्वामेवेति । यस्माद् भूम्यामुत्पन्ना ओषधिवनस्पतयः

१—' सप्तदर्श '—१० क० पा० ।

(क्षि) शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यम् । बाहू प्रायणीयोदयनीयावभितो वै शिरो बाहू भवतस्तस्मादभित आतिथ्यमेते हविषी भवतः प्रायणीयश्चोदयनीयश्च ॥ २० ॥

तदाहुः । (ग्) यदेव प्रायणीये क्रियेत तदुदयनीये क्रियेत यदेव प्रायणीयस्य बर्हिर्भवति तदुदयनीयस्य बर्हिर्भवतीति तदपोद्धृत्य निदधाति तां स्थालीं सक्षामकर्षां प्रमृज्य मेक्षणं निदधाति य एव प्रायणीयस्यर्त्विजो भवन्ति त उदयनीयस्यर्त्विजो भवन्ति तद्यदेतत्समानं यज्ञे क्रियते तेन बाहू सदृशौ तेन सरूपौ ॥ २१ ॥

शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यम् । बाहू प्रायणीयोदयनीयौ । अभितो वै शिरो बाहू भवतः । तस्मादभित आतिथ्यमेते हविषी भवतः—प्रायणीयश्चोदयनीयश्च ॥ २० ॥

तदाहुः—यदेव प्रायणीये क्रियेत—तद् उदयनीये क्रियेत । यदेव प्रायणीयस्य बर्हिर्भवति—तदुदयनीयस्य बर्हिर्भवतीति । तदपोद्धृत्य निदधाति । तां स्थालीं सक्षामकर्षां प्रमृज्य मेक्षणं निदधाति । य एव प्रायणीयस्यर्त्विजो भवन्ति—त उदयनीयस्यर्त्विजो भवन्ति । तद् यदेतत्समानं यज्ञे क्रियते—तेन बाहू सदृशौ—तेन सरूपौ ॥ २१ ॥

ऊर्ध्वमुखा एव वर्द्धन्ते, तस्मादादित्यभिधानाया भूम्याः सकाशादूर्ध्वदिक्परिज्ञाने युक्तमित्यर्थः । इत्थं पथ्यादिभ्यामोहपरिहारोपन्यासमुखेन प्रायणीयेष्टौ पञ्च देवता यष्टव्या इत्युक्तम् ॥ १९ ॥

अथातिथ्यायाः प्राक् प्रायणीयः कर्तव्य इत्यभिधातुं प्रायणीयोदयनीययोर्बाहुद्वयरूपतामातिथ्यायाः शिरोरूपतामाह—शिरो वै यज्ञस्येति । आतिथ्यमध्येऽनुष्ठेयत्वेन प्राधान्याच्छिरस्त्वव्यवहारः । 'एते हविषी' एतौ यागावित्यर्थः; यागस्य हविःप्रधानत्वात् । लोके शिरस उभयतो बाह्वोर्दर्शनात्, आतिथ्यस्य शिरस्त्वाभिधानात्, बाहुस्थानीययोरनुष्ठानं युक्तम् (श. प. ब्रा. ३ । ५ । ३) ॥ २० ॥

लेपः [illegible] ॥ [illegible] इति [illegible]
मेक्षणम् [illegible] (श्रौ. सू. [illegible]) [illegible] प्रमृज्य [illegible]
लेपयित्वा स्थाल्या सह निदध्यादित्यर्थः [illegible] एव प्रायणीयस्येति [illegible]
[illegible] प्रायणीयोदयनीययोः [illegible] एकदेशमपि [illegible]
तद् विशेष्यते—सरूपाविति [illegible]

तदु तथा न कुर्यात् । (त्का) काममेवैतद्बर्हिरनुप्रहरेदेवं मेक्षणं निर्णिज्य स्थालीं निदध्याद्य एव प्रायणीयस्यर्त्विजो भवन्ति तऽउदयनीयस्यर्त्विजो भवन्ति यद्यु ते विप्रेताः स्युरप्यन्यऽएव स्युः स यद्वै समानीदेवता यजति समानानि हवींषि भवन्ति तेनैव बाहू सदृशौ तेन सरूपौ ॥ २२ ॥

स वै पञ्च प्रायणीये देवता यजति । पञ्चोदयनीये तस्मात्पञ्चेत्यादङ्गुलयः पञ्चेत्यात्तच्छंय्वन्तं भवति न पत्नीः संयाजयन्ति पूर्वार्धे वाऽअन्वात्मनो बाहू पूर्वार्धमेवैतद्यज्ञस्याभिसंस्करोति तस्माच्छंय्वन्तं भवति न पत्नीः संयाजयन्ति ॥ २३ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ २ ॥ २ ॥ (२ । ३)

तदु तथा न कुर्यात् । काममेवैतद्बर्हिरनुप्रहरेत् । एवं मेक्षणं निर्णिज्य स्थालीं निदध्यात् । य एव प्रायणीयस्यर्त्विजो भवन्ति—त उदनीयस्यर्त्विजो भवन्ति । यद्यु ते विप्रेताः स्युः—अप्यन्य एव स्युः । स यद्वै समानीदेवता यजति—समानानि हवींषि भवन्ति । तेनैव बाहू सदृशौ—तेन सरूपौ॥१२॥

स वै पञ्च प्रायणीये देवता यजति, पञ्चोदयनीये । तस्मात्—पञ्चेत्यादङ्गुलयः, पञ्चेत्यात् । तच्छंय्वन्तं भवति । न पत्नीः संयाजयन्ति । पूर्वार्धे वा अन्वात्मनो बाहू । पूर्वार्धमेवैतद्यज्ञस्याभिसंस्करोति । तस्माच्छंय्वन्तं भवति । न पत्नीः संयाजयन्ति ॥ २३ ॥

उक्तो बर्हिराद्यैकरूप्यपक्षो न नियत इत्याह—तदु तथेति । एवं मेक्षणमिति । बर्हिर्वदग्नौ प्रहरेदित्यर्थः । ' स्थाली ' ' निर्णिज्य ' क्षामकर्षमपि प्रगमय्य ऋत्विजामेव च नियममङ्गीकृत्य, तेषामपि केनचिन्निमित्तेन विगमे सति तदेकत्वमपि नियमेन भवितव्यमित्याह—य एव प्रायणीयस्येति । ' विप्रेताः स्युः ' विविधदेशं प्राप्ता भवेयुः । तर्ह्येकरूप्यत्व किंनिबन्धनमित्याह—स यद्विति । ' यद्वै ' यदेव बाह्वोर्यागस्य स्वरूपम् । अतस्तयोरैकरूप्यमेव नियमेन भवितव्यमित्यर्थः । ' तेनैव—' इति एवकारेण पूर्वोक्त बर्हिराद्यैकरूप्य व्यावर्त्यते । तेनैव द्रव्यदेवनैक्येन कारणेनैवेदानीमपि मनुष्याणां ' बाहू सरूपौ ' भवत इत्यर्थः । तथा च कात्यायनोऽपि—" पत्नीक्षणबर्हिर्निदधात्युदयनीयार्थे, सलेप चरु प्रमृष्ट मेक्षण, प्रक्षाल्यति वा चरुम्, अनुप्रहरतीतरे, त एवर्त्विजो, विप्रेतेष्वन्येऽपि " (का. श्रौ. सू. ७ । १४२–१४७) इति । ' इतरे ' बर्हिर्मेक्षणे ॥ २२ ॥

देवनैक्याभिधानप्रसङ्गेन पञ्चसङ्ख्या प्रशंसति—स वा इति । ' सः ' अध्वर्युः । ' तस्मात् ' देवतानां पञ्चत्वाद्धेतोः ' इत्था ' इत्थम् अनेन इदानीं परिदृश्यमानेन प्रकारेण । ' पञ्चाङ्गुल्यः ' लभ्यन्ते । इत्थमयमभिनयप्रदर्शनीय इतिरभिधानम् । प्रकृतिभूतदर्शपूर्णमासेष्टिवत् साकल्येनानुष्ठानप्रसक्तौ तत् प्रतिषेधति—तच्छंय्वन्तं भवतीति । अन्तग्रहणेन सिद्धावुपरितनाङ्गनिषेधो नित्यानुवादतया पुनर्निषिध्यते—न पत्नीः संयाजयन्तीति । प्रायणीयोदयनीययोर्बाहुत्वनिरूपणादप्युत्तराङ्गजातं न कर्तव्यमित्याह—पूर्वार्द्धे वा अन्वात्मनो

दिवि वै सो॒मऽआ॒सीत् । (उ) अथे॒ह दे॒वास्ते दे॒वाऽअ॑कामयन्ता नः सो॒मो गच्छे॒त्तेना॒गतेन यजेमहीति त॒ऽए॒ते मा॒येऽअ॑सृजन्त सु॒प॒र्णीं च क॒द्रूं च तद्धि॒ष्ण्यानां ब्राह्मणे व्याख्यायते सौ॒प॒र्णीका॒द्र॒वं य॒था तथा॒स ॥ १ ॥

तेभ्यो गायत्री सो॒ममु॒च्छापतत् । (त) त॒स्याऽआ॒हर॒न्त्यै गन्धर्वो

अथ सोमक्रयणविधिः ।

दिवि वै सोम आसीत्–अथेह देवाः । ते देवा अकामयन्त–आ नः सोमो गच्छेत्, तेनागतेन यजेमहीति । तऽएते माये असृजन्त–सुपर्णीं च कद्रूं च । तद्धिष्ण्यानां ब्राह्मणे व्याख्यायते–सौपर्णीकाद्रवं–यथा तथास ॥ १ ॥

तेभ्यो गायत्री सोममच्छापतत् । तस्याऽआहरन्त्यै गन्धर्वो विश्वावसुः पर्यमुष्णात् । ते देवा अविदुः–प्रच्युतो वै परस्तात्सोमः–अथ नो नागच्छति–गन्धर्वा वै पर्यमोषिषुरिति ॥ २ ॥

बाहू इति । ' आत्मनः ' शरीरस्य ' पूर्वार्द्धमनु ' ' बाहू ' वर्तेते न सर्वाङ्गे, अतः ' एतत् ' एतेन तदुभयत्र शंयन्त्यनुष्ठानेन यज्ञस्य ' पूर्वार्द्धमेव ' सस्कृतं भवति ' ॥ २३ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे द्वितीयाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (३ । २ । ३) ॥

सोमक्रयं विधातुमाख्यायिकामाह–दिवि वै सोम इत्यादिना । दिवि वा इति । ' वै '–शब्देन " तृतीयस्यामितो दिवि सोमः "– (तै. स. ३ । ५ । ७ । १) इत्यादिश्रुत्यन्तरप्रसिद्धिर्द्योत्यते । ' इह ' भूमौ ' देवाः ' आसन्निति शेषः । सोमागमनप्रयोजनम्–तेनागतेन यजेमहीति । त एव इत्यादि । परव्यामोहनकारिणी शक्तिः ' माया ' । ' ते ' देवाः ' एते ' द्वे मायाभिरूपे स्त्रियौ सोमरक्षकाणां गन्धर्वाणां व्यामोहाय सृष्टवन्त इत्यर्थः । तथा चोत्तरत्राम्नास्यते–" त एते माये असृजन्त सुपर्णीं च कद्रूं च वागेव सुपर्णीयं कद्रूः "– (श. प. ब्रा. ३ । ६ । २ । २) (तै. सं. ६ । १ । ६ ।) इति । होतृमैत्रावरुणादीनां शंसनप्रदेशेषु पुरतः स्थापिता अग्नयो धिष्ण्याः होत्रीयादयः । ते खलु पुरा दिवि सोमरक्षकाः, पश्चात् सोमे आहृते सति तेन सह भूमावागत्य देवेभ्यो लब्धवराः सन्तोऽत्रापि सोमरक्षणाय धिष्ण्यतां प्राप्ताः । तथा चोपरिष्टाद् वक्ष्यते–" तमेते गन्धर्वाः सोमरक्षा जुगुपुरिमे धिष्ण्या इमे होत्राः "– (श. प. ब्रा. ३ । ६ । २ । ९) इति । तेषां ' धिष्ण्यानाम् ' ' ब्राह्मणे ' ' व्याख्यायते सौपर्णीकाद्रवम् ' सुपर्णीकद्र्वोर्वृत्तान्तः सर्वोऽपि विवरिष्यत इत्यर्थः (श. प. ब्रा. ३ । ६ । २ । ७) । तत्र हि मायाभ्यां सुपर्णीकद्र्वोरुत्पत्तिः; तयोर्मिथः कलहः, परस्परजयपराजयनिमित्तकः समयबन्धः, ततः कद्रूजयः, पराजितायाः सुपर्ण्याः स्वात्मनिष्क्रयाय सोमस्याहरणार्थं छन्दसां सुपर्ण्याः सकाशादुत्पत्तिर्गायत्र्या च सोमाहरणम्,–इत्येवमादयोऽर्था अस्मिन्नेव काण्डे पञ्चमप्रपाठकादौ " विजामानो हैवास्य धिष्ण्याः "–इत्याद्युपक्रम्य, " दिवि वै सोम आसीदथेह देवास्ते देवा अकामयन्त "–इत्यादिना आम्नायते–(श. प. ब्रा. ३ । ६ । २ । १–१६) ॥ १ ॥

तेभ्यो गायत्रीति । ' तेभ्यः ' देवेभ्योऽर्थाय सुपर्ण्या निर्मिता ' गायत्री '–छन्दोदेवता पक्षिरूपेण दिवि

१–चत्वारि भवति ७ । १४८ । अंतवचने पूर्वमासेः १४९ । अभिषेकानुनेः १५० । उत्तरं वा प्रक्रमणमनुपात्तमतिरेकाभ्याम् १५१ । प्रत्यवसानतिः १५२ । संवत्सरान्नेषु १५३ । नित्यानुवादोऽनुयाजप्रतिषेधः । का. श्रौ. सू. ७।१५४ ॥

विश्वावसुः पर्यमुष्णात्ते देवाऽअविदुः प्रच्युतो वै परस्तात्सोमोऽथ नो नागच्छति गन्धर्वा वै पर्यमोषिषुरिति ॥ २ ॥

ते होचुः । (यो) योषित्कामा वै गन्धर्वा वाचमेवैभ्यः प्रहिणवाम सा नः सह सोमेनागमिष्यतीति तेभ्यो वाचं प्राहिण्वंस्तैनान्त्सह सोमेनागच्छत् ॥ ३ ॥

(ते) ते गन्धर्वा अन्वागत्याब्रुवन् । (त्सो) सोमो युष्माकं वागेवास्माकमिति तथेति देवाऽअब्रुवन्निहो चेदागान्मैनामभीषहेव नेष्ट विह्वयामहाऽइति तां व्यह्वयन्त ॥ ४ ॥

तस्यै गन्धर्वाः । (०) वेदानेव प्रोचिरऽइति वै वयं विद्मेति वयं विद्मेति ॥ ५ ॥

ते होचुः—योषित्कामा वै गन्धर्वाः । वाचमेवैभ्यः प्रहिणवाम । सा नः सह सोमेनागमिष्यतीति । तेभ्यो वाचं प्राहिण्वन् । सैनान्त्सह सोमेनागच्छत् ॥ ३ ॥

ते गन्धर्वा अन्वागत्याब्रुवन्—सोमो युष्माकम्, वागेवास्माकमिति । तथेति देवा अब्रुवन्। इहो चेदागात्, मैनामभीषहेव, नैष्ट, विह्वयामहा इति । तां व्यह्वयन्त ॥ ४ ॥

तस्यै गन्धर्वाः वेदानेव प्रोचिरे । इति वै वयं विद्म—इति वयं विद्म—इति ॥ ५ ॥

स्थितम् ' सोमम् ' 'अच्छ' अभिमुखमगमत् । 'आहरन्त्यै ' आहरन्त्यास्तस्या. स्वभूतं सोमम्, षष्ठ्यर्थे चतुर्थी, (पा. सू. २ । ३ । ६२ वा. १) ' विश्वावसु ' नाम ' गन्धर्व. ' ' पर्यमुष्णात् ' अपजहार । ततः ' ते देवाः ' ' अविदुः ' । किमिति ' पुरस्तात् ' द्युलोकात् ' सोम. प्रच्युत ', ' ' अथ ' ' नः ' अस्मान् ' नागच्छति; ' ' गन्धर्वाः ' विश्वावसोर्भृत्याः ' वै ' नूनं ' पर्यमोषिषुः ' स्तेयमकार्षुः ' इति ' ॥ २ ॥

ते होचुरिति । योषितं कामयन्त इति ' योषित्कामाः ' । ' एभ्य ' गन्धर्वेभ्यो व्यामोहाय ' वाचं ' ' प्रहिणवाम ' प्रेषयाम । वाच प्रेषयतामभिप्राय—सा नः सह सोमेनागमिष्यतीति ॥ ३ ॥

ते गन्धर्वा इति । सोममुपायेनानयन्तो स्वयमपि प्रतिनिवर्तयिष्यन इति ' सोमो युष्माकं वागेवास्माकम् अस्त्विति । अथ गन्धर्वाविरोधेनैव देवैरिष्ट वाग्लाभोपाय दर्शयति—इहो चेदागादित्यादिना । प्रेषयामो वयं वाचं सेनैहि ' आगात् ' आगच्छेत् । ' उ '—शब्दोऽनर्थक. । हे गन्धर्वाः । ' एनाम् ' ' इह ' आगताम् ' अभीषहे ' । ' व '—इति वाक्यालङ्कारे । अभिषहनमभीषट्, अभिभव: । तेन बलात्कारेण ' मा नैष्ट ' मा नेष्ट । " न माङ्योगे "—(पा. सू. ६ । ४ । ७४) इत्यडभाव. । ' विह्वयामहे ' पृथक् पृथक् च वाच विविधमाकारयाम ॥ ४ ॥

एव मिथ. तस्यै एतं गन्धर्वाणामाह्वानप्रकारमाह—तस्यै गन्धर्वा वेदानेवेति । ' प्रोचिरे ' प्रवचनमकुर्वन् । तस्या वाचो वशीकरणायेति शेषः । एवमिदमुक्ता तेषामभिप्राय—इति वै वयं विद्मेति । एवं खलु वाचः स्वाधीनत्वकरणोपायं जानीम इति, अस्मुरुपाः सर्वेषां लोकानामभिमत इति प्रदर्शयितुं वीप्सयाऽभिधानम् ॥ ५ ॥

(स्व)अथ देवाः।(०)वीणामेव सृष्ट्वा वादयन्तो निगायन्तो निषेदुरिति वै ते वयं गास्याम इति त्वा प्रमोदयिष्यामहऽइति सा देवानुपाववर्त सा वै सा तन्मोघमुपाववर्त या स्तुवद्भ्यः शश्ंसद्भ्यो नृत्तं गीतमुपाववृत् तस्मादप्येतर्हि मोघसंश्ंहिताऽएव योषाऽएवश्ंहि वागुपावर्तत तामु ह्यन्या अनु योषास्तस्माद्य एव नृत्यति यो गायति तस्मिन्नेवैता निमिश्लतमा इव ॥ ६ ॥

तद्वाऽएतदुभयं देवेष्वासीत्।(स्वो) सोमश्च वाक् च स यत्सोमं क्रीणात्यागत्याऽएवागतेन यजाऽइत्यनागतेन ह वै स सोमेन यजते योऽक्रीतेन यजते ॥ ७ ॥

अथ देवा वीणामेव सृष्ट्वा, वादयन्तो निगायन्तो निषेदुः। इति वै ते वयं गास्यामः इति। त्वा प्रमोदयिष्यामहे—इति। सा देवानुपाववर्त। सा वै सा तन्मोघमुपाववर्त—या स्तुवद्भ्यः शंसद्भ्यो नृत्तं

तंत। तामु ह्यन्या अनु

६ ॥

—आगत्या एव आगतेन

देवैः स्वीकृत वाचः स्वीकरणोपायमाह—अथ देवा वीणामेवेति। वीणा वादयन्त. निषादादिस्वरानुकूल्येन ध्वनिमुत्पादयन्तः, तदनु स्वयं गायन्तः निषेदुः उपसन्ना। इति वा इति। एवं ब्रुवन्तः ते त्वदर्थं [illegible] न केवलमीदृशं [illegible] खलु

वाक्

तम्'

र्थमेवो-

त्कम-

नर्तनं

णैको-

ष्विति

सण्ड (ऐ. ब्रा. १।५।१) प्रशासितः ॥ ६ ॥

इदानीं गानसिद्ध्यर्थमनूद्य सोमक्रय विदधाति—तद्वा एतदुभयमिति। यस्मात् सोमो, देवक्रों, [illegible], तस्मात् आगत्या एव सोमप्राप्त्या एवं सोमं क्रीणाति क्रीणीयात्। अपूर्वार्थत्वाद् यच्छन्दसनाद्य विधिः कल्पयितव्यः। आगत्या अपि प्रयोजनमाह—आगतेन यजा इति। अक्रीतस्य यागानर्हतामाह—अनागतेनेति। आगतोऽपि सोमः क्रयसंस्कारेणानागतत्वोदनागत इत्युच्यते ॥ ७ ॥

स्वेदृवतोपसेमम्

(तेऽय) अथ यद्ध्रुवायामाज्यं परिशिष्टं भवति । तज्जुह्वां चतुष्कृत्वो विगृह्णाति बर्हिषा हिरण्यं प्रबध्यावधाय जुहोति कृत्स्नेन पयसा जुहवानीति समानजन्म वै पयश्च हिरण्यं चोभयꣳ ह्यग्निरेतसम् ॥ ८ ॥

(थ्रे) स हिरण्यमवदधाति । (त्ये) एषा ते शुक्र तनूरेतद्वर्च्च इति वर्चो वाऽएतद्यद्धिरण्यं तया सम्भव भ्राजं गच्छेति स यदाह तया सम्भवेति तया सम्पृच्यस्वेत्येवैतदाह भ्राजं गच्छेति सोमो वै भ्राट् सोमं गच्छेत्येवैतदाह ॥ ९ ॥

अथ यद्ध्रुवायामाज्यं परिशिष्टं भवति—तत् जुह्वां चतुष्कृत्वो विगृह्णाति । बर्हिषा हिरण्यं प्रबध्य अवधाय जुहोति—कृत्स्नेन पयसा जुहवानीति । समानजन्म वै पयश्च हिरण्यं च । उभयं ह्यग्निरेतसम् ॥ ८ ॥

स हिरण्यमवदधाति—" एषा ते शुक्र तनूरेतद्वर्च्चः "—(वा. सं. ४।१७) इति । वर्चो वाऽएतत्—यद्धिरण्यम् । " तया सम्भव भ्राजं गच्छ "—(वा. सं. ४।१७) इति । स यदाह-तया सम्भवेति । तया संपृच्यस्वेत्येवैतदाह । भ्राजं गच्छेति । सोमो वै भ्राट् । सोमं गच्छेत्येवैतदाह॥९॥

सोमक्रयात् प्राक् कर्तव्य च कश्चिद्धोम विदधाति—अथेति । ' ध्रुवायामाज्यं परिशिष्टम् ' प्रायणीयार्थमुपयुज्य यदुद्धृत ध्रुवायामवशिष्टम् ' तत् ' ' जुह्वां ' ' चतुष्कृत्वः ' चतुर्वारं गृहीत्वा ' ' बर्हिषा ' दर्भेण 'हिरण्यं' ' प्रबध्य ' जुह्वाम् ' अवधाय ' आधाय जुहुयात् । तथा च कात्यायनः—" शालाद्वाराण्यपिधाय ध्रौवं जुह्वां चतुर्विगृह्णाति, बर्हिस्तृणेन हिरण्यं बद्ध्वाऽवदधात्येषा त इति " (का. श्रौ. सू. ७।१५।१।१०) इति । हिरण्यावधानप्रयोजनम्—कृत्स्नेन पयसेति । पय प्रकृतिकत्वाद् आज्यं पयः । सति हिरण्यस्य पयस्त्वे अवस्थेव कार्त्स्न्यम् । तदेव कुत इत्यत आह—समानजन्म वा इति । पयश्च हिरण्यञ्च इति वस्तुद्वयं ' समानजन्म' समानोत्पत्तिकम्, एकत्रोत्पन्नमित्यर्थः । कथं समानत्वं जन्मनः ? ' हि ' यस्मात् 'उभयम्' अपि ' अग्निरेतसम् ' अग्ने रेतो वीर्यं यस्योभयस्य तत् तथोक्तम् । यस्मादेव तस्मादित्यर्थः । " अनसन्तान्नपुंसकाच्छन्दसि "—(पा. सू. ५ । ४ । १०३) इति अच्प्रत्ययः समासान्तः । पयसोऽग्निरेतस्त्वं द्वितीयकाण्डे उक्तम् । तथाहि—गोरुत्पत्तिं प्रस्तुत्य—" तामु हाग्निरभिदध्यौ । मिथुन्येनया स्यामिति तां सम्बभूव तस्या रेतः प्रासिञ्चत् । तत् पयोऽभवत् "—(श. प. ब्रा. २ । २ । ४ । १५) इति । हिरण्यस्याप्यग्निरेतस्त्वं तैत्तिरीये—" आपो वरुणस्य पत्नय आसन्, ता अग्निरभ्यध्यायत्, ताः समभवत् , तस्य रेतः परापतत्, तद्धिरण्यमभवत् "—(तै. ब्रा. १ । १ । ३ । ८) इति ॥ ८ ॥

मन्त्रमभिधाय पुनरनुवदति—स हिरण्यमिति । 'स' अध्वर्युः । हिरण्यनिधानमन्त्रं त्रेधा विभज्य व्याचष्टे—एषा त इत्यादिना । हे ' शुक्र ! ' ' एषा ' एतद्धिरण्य ' ते ' तनूः शरीरम् । तन्वपेक्षया स्त्रीलिङ्गता, अथवा ' एषा ' शुद्धिरिति व्याख्येयम् । ' एतत् ' एवाज्यं तव ' वर्चः ' तेजः । शिष्टं ब्राह्मणेनैव व्याख्यातम् । व्याख्येयभागद्वयमुपादाय प्रथमभागस्य ' सम्भव '—शब्दस्यार्थमाह—यदाह तया सम्भवेत्यादि । ' यदाह ' मन्त्रः, ' एतत् ' एतेन ' तया सम्पृच्यस्व ' इत्येवाह । अत्र सम्पर्क एकीभावः । ' भ्राट् '—शब्दार्थमाह—सोमो वै

तां य॒थैवा॒दो दे॒वाः । प्राहि॑ण्वन्त्सो॒मम॒च्छैव॒मे॒वैना॑मे॒ष ए॒तत्प्रहि॑णोति सो॒मम॒च्छ वाग्वै सो॑मक्र॒यणी॑ नि॒दाने॑न ता॒मे॒तया॑ऽऽहु॒त्या प्री॑णाति प्री॒तया॑ सो॒मं क्री॑णा॒नीति ॥ १० ॥

स जु॑होति । जूर॒सीत्ये॒तद्ध॒ वा॑ऽअ॒स्या॒ऽए॒कं ना॒म य॒ज्जूर॑सी॒ति धृ॒ता मन॒सेति॒ मन॑सा॒ वाऽइ॒यं वाग्धृ॒ता मनो॒ वाऽइ॒दं पु॒रस्ता॑द्वा॒चः ऽइ॒त्थं व॑द॒ मै॒तद्वा॑दी॒रित्य॑ल॒ग्लमि॑व॒ ह॒ वै वाग्व॑दे॒द्यन्मनो॒ न स्यात्त॒स्मादा॑ह धृ॒ता मन॒सेति॑ ॥ ११ ॥

तां यथैवादो देवाः माहिण्वन्-सोममच्छ-एवमेवैनामेष एतत्प्रहिणोति-सोममच्छ । वाग्वै सोमक्रयणी निदानेन । तामेतयाऽऽहुत्या प्रीणाति । प्रीतया सोमं क्रीणानीति ॥ १० ॥

स जुहोति-" जूरसि "-(वा. सं. ४।१७) इति । एतद् वा अस्या एकं नाम यज्जूरसीति । " धृता मनसा "-(वा. सं. ४ । १७) इति । मनसा वाऽइयं वाग्धृता । मनो वाऽइति पुरस्ताद्वाचः । इत्थं वद, मैतद्वादीरिति । अलग्लमिव ह वै वाग् वदेद्-यन्मनो न स्यात् । तस्मादाह-धृता मनसेति ॥ ११ ॥

प्राहिति । भ्राजमानत्वाद् ' भ्राट् ' सोमः । अतः आज्यं भ्राजं गच्छेति ब्रुवती श्रुतिः, सोमं गच्छेत्युक्तवतीत्यर्थः । सोमप्राप्तिप्रकारस्त्वित्थं वेदितव्यः-हिरण्यसंस्कृताज्यहोमः सोमक्रयणार्थः, स च केनाप्यसोमार्थ इति विहितमाहुतिं सोमक्रयणीप्रीतिहेतुत्वेन प्रशंसयन् तदर्थः ॥ ९ ॥

तदर्थं सोमक्रयण्यानयनप्रयोजनप्रकारमाह-तां यथैवेति । ' अदः ' व्यवहितकाले ' ताम् ' वाचं ' प्राहिण्वन् ' गन्धर्वोपहृता प्रति प्रागमयन् । ' एवमेव ' अध्वर्युः एतेन सोमक्रयणीप्रेरणेन प्रेरितवान् भवति । तयोः कः सम्बन्ध इति तत्राह-वाग्वै सोमक्रयणीति । ' निदानं ' वास्तवं स्वरूपम् ॥ १० ॥

होममन्त्र पञ्चधा विभज्य व्याचष्टे-स जुहोतीति । जूरसीत्यादिना ब्राह्मणेनैव मन्त्रस्य साकल्येन व्याख्यातत्वादस्माभिर्व्याख्यातः । ' जू '-इति सौत्रो धातुर्गत्यर्थः । जवति सोमं प्रति गच्छतीति ' जूः ' । ' अस्याः ' वाग्रूपायाः सोमक्रयण्याः प्रतिज्ञातं । मनसो वागाधारत्वमुपपत्त्या साधयति-मनो वा इदं पुरस्ताद् वाच इति । मनः पूर्वरूपम्, वागुत्तररूपम् । मनो वा इति । ' वै '-शब्देन " यद्वै मनसा ध्यायति तद्वाचा वदति "-(श. प. ब्रा. १२ । ९ । १ । १३) इत्यादिश्रुत्यन्तरप्रसिद्धिर्द्योत्यते । धारणप्रकारं दर्शयति-इत्थं वदेति । यद्यपि हितोपदेष्टृवन्मनो न वाग्व्यापारं करोति, तथापीदं वक्तव्यमिदं नेति गुणदोषविकल्पनस्य मनोव्यापारत्वाद् वाग्विधिनिषेधकर्तृव्यवहारः । व्यतिरेकदोषोपन्यासेन मनोवाचोरैकत्वं द्रढयति-अलग्लमिवेति । ' अलग्लमिव ' अलग्नमिव वक्तव्यपदार्थेन सहासंसृष्टमिव; हृदयपूर्वकत्वाभावात् ॥ ११ ॥

१-जूरसीति जुहोति । का श्रौ.सू.७।६।१। अस्मिन् सूत्रे कर्कः-भाषणीयाभेदभूताद्ध्यसाध्याज्यमग्रुचि. सोमक्रयार्थम् । एवं हि श्रूयते । वाग्वै सोमक्रयणी निदानेन तामेतयाऽऽहुत्या प्रीणाति प्रीतया सोमं क्रीणानीति । एव च सति वदनशीलायां न भवतीति ॥

हयेतदमृतमसीत्यमृतꣳ ह्येतद्वैश्वदेवमसीति वैश्वदेवꣳ ह्येतत्प्रमुच्य तृणं बर्हिष्युपिसृजति सूत्रेण हिरण्यं प्रबध्नीते ॥ १४ ॥

(तेऽथ) अथापरं चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा (त्वाऽन्वा) अन्वारभस्व यजमानेत्याह्यापोर्णुवन्ति शालायै द्वारे दक्षिणतः सोमक्रयण्युपतिष्ठते तत्सु-हितामुपनामेत्तत्सतो प्राहरपाद्धाग्ने सोमक्रयणी निडानेन ज्ञामेतयाऽऽहुत्या-ऽप्रेपीत्प्रीतया सोम क्रीणानीति ॥ १५ ॥

अमृतमसीति । अमृतं ह्येतत् । वैश्वदेवमसीति । वैश्वदेवं ह्येतत् । प्रमुच्य तृणं बर्हिष्युपिसृजति । सूत्रेण हिरण्यं प्रबध्नीते ॥ १४ ॥ [illegible]

[illegible] द्वारे ।

[illegible] दानेन ।

[illegible]

सर्वाह्लादकम् । 'असि' 'अमृतम्' अमरणधर्मकम् 'असि'; अन्यन्ताग्निसंयोगेऽपि विनाशादर्शनात् । [illegible] —प्रागेव [illegible] नेन पयसा [illegible] यदेव [illegible] हिरण्यमाग्नेय [illegible] वि अपि- [illegible] निदधाति, [illegible]

अथापरमिति । पूर्वोक्तप्रीणनविशेषादनन्तरः "चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा" "यजमान अन्वारभस्व"—इति ब्रूयात्" । अध्वर्योरनुस्पर्शोऽन्वारम्भः । "शालायै" शालायाः "अपोर्णुवन्ति" द्वाराणीति शेषः । सूत्र-कारेण "शालाया द्वाराण्यपिधाय"—इत्युक्तत्वात् (का. श्रौ. सू. ७ । १९९) । पूर्वं पिहितानि द्वाराणि [illegible] सोम- [illegible] एतेनाव- [illegible] । अथवा [illegible] एतेनाव- [illegible] ति । ताम-

[illegible] —चतुर्गृहीतं त्वाऽन्वारभस्व यजमानेत्याह [illegible]

[illegible]

(त्य) अथोपनिष्क्रम्याभिमन्त्रयते । चिदसि मनाऽसीति चित्तं वाऽइदं मनो वागनुवदति धीरसि दक्षिणेति धिया धिया ह्येतया मनुष्या जुज्यूषन्त्यनूक्तेनेव प्रकाम्योद्येनेव गाथाभिरिव तस्मादाह धीरसीति दक्षिणेति दक्षिणा ह्येषा क्षत्रियाऽसि यज्ञियाऽसीति क्षत्रिया ह्येषा यज्ञिया ह्येषाऽदितिरस्युभयतःशीर्ष्णीति स यदेनया समानꣳ सद्विपर्यासं वदति यदपरं तत्पूर्वं करोति यत्पूर्वं तदपरं तेनोभयतःशीर्ष्णी तस्मादाहादितिरस्युभयतःशीर्ष्णीति ॥ १६ ॥

अथोपनिष्क्रम्याभिमन्त्रयते–" चिदसि मनासि "–(वा. सं. ४ । १९) इति । चित्तं वाऽइदं मनो वागनुवदति ।" धीरसि दक्षिणाऽसि "–(वा. सं ४ । १९) इति । धियाधिया ह्येतया मनुष्या जुज्यूषन्ति । अनूक्तेनेव, प्रकाम्योद्येनेव, गाथाभिरिव, तस्मादाह–धीरसीति । दक्षिणेति । दक्षिणा ह्येषा । " क्षत्रियासि यज्ञियासि "–इति । क्षत्रिया ह्येषा, यज्ञिया ह्येषा । " अदितिरस्युभयतःशीर्ष्णी "–(वा. सं. ४ । १९) इति । स यदेनया समानं सद्विपर्यासं वदति । यदपरन्तत्पूर्वं करोति, यत् पूर्वं–तदपरम् । तेनोभयतःशीर्ष्णी । तस्मादाह–अदितिरस्युभयतःशीर्ष्णीति ॥ १६ ॥

यथेति । ' तां वाग्रूपां सोमक्रयणीं यस्मात् ' एतया ' पूर्वविहितया " धूरसि "–इत्यादिमन्त्रदेवतया ' अप्रै-षीत् ' अध्वर्युः प्रेरितवान् । कया बुद्धया ? ' प्रीतया ' तृप्तया ' सोम क्रीणानीति '॥ १५ ॥

तस्या अभिमन्त्रणं विधत्ते–अथोपनिष्क्रम्याभिमन्त्रयत इति । ' उपनिष्क्रम्य ' शालातो निर्गम्य । अभिमन्त्रणमन्त्रं विभज्य व्याचष्टे–चिदसि मनासीत्यादिना । मन्त्रवाक्यानि तु ब्राह्मणेनैव साकल्येन व्याख्या-तान्यतोऽतो नास्माभिर्वक्तव्यमस्ति । ' इदम् ' इदानीं सर्वविदितप्रकारेण ' चित्त ' ' मनः ' ' मनसा ' वागनुवदति, ' चित्तेन ज्ञानम् । मनसा मतमेवार्थं वाक् प्रकाशयतीत्यर्थः । अतो हे सोमक्रयणि ! त्वं चेतनाव-स्थापन्ना सती ' चिदसि ' तथा मननेन 'मना' अपि ' असि ' । धीरूपत्वसमर्थनम्–धिया धियेति । ' धिया ' इत्थं वदिष्यामीति बुद्धया चित्तवदभिवदनरूपेण कर्मणा वा । धीरिति कर्मनाम (निघं. २ । १ । २१) । ' जुज्यूषन्ति ' जीवितुमिच्छन्ति मनुष्याः । " जीव प्राणधारणे "–(धा. पा. भ्वा. प. ५६२) इत्यस्मात्स-न्नन्ताल्लटि रूपं ह्यस्य च्छान्दसम् । तथा जीवनप्रकारं स्वयमेव दर्शयति–अनूक्तेनैवेत्यादिना । ' अनूक्तेन ' अनुवच-नेन, वेदाध्ययनेनेत्यर्थः । ' प्रकाम्योद्यम् ' इच्छया लौकिकभाषणम् । ' गाथा ' गद्यपद्यादिरूपाख्यायिका । सर्वत्र इव–शब्दो वाक्यालङ्कारार्थः । एवंविधैर्वाग्विशेषैर्यतो जीवितुमिच्छन्ति, अतो धीरसीत्युक्तम् । सोम-विक्रयिणे आनन्तर्येण दीयमानत्वात् साक्षाद् दक्षिणापि खल्वेषा वस्तुतो भवति । क्षत्रं बलं तदर्हतीति ' क्षत्रिया ' गौः । पयआदिसाधनत्वेन तस्या बलकरत्वं सिद्धम् । अथवा क्षत्रं सोमः; " सोमो वै राजा "–(ऐ. ब्रा. १ । ३ । १, २ । ३ । १) इति सर्वत्र राजशब्देन व्यवहारात् । न यद्योगाद्राजत्वं किन्तु राजत्वं नाम क्षत्रियत्वमित्युक्तम् । श्रूयते च–" यान्येतानि देवत्रा क्षत्राणीन्द्रो वरुणः सोमो रुद्रः पर्जन्यः "–(श. प. ब्रा. १४ । ४ । २ । २३–२७) इत्यादि । अतस्तत्सम्बन्धात् क्षत्रियैषा । यज्ञियात्वं तु विस्तरेण ।

१–चिदसीत्येनामभिमन्त्रयते । का. श्रौ. सू. ७ । ६ । १७ ॥

सा नः सुप्राची सुप्रतीच्येधीति । सुप्राची न ऽएधि सोमं नोऽच्छेहीत्ये-वैतदाह सुप्रतीची न ऽएधि सोमेन नः सह पुनरेहीत्येवैतदाह तस्मादाह सा नः सुप्राची सुप्रतीच्येधीति ॥ १७ ॥

मित्रस्त्वा पदि बध्नीतामिति । वरुण्या वाऽएषा यद्रज्जुः सा यद्रज्ज्वा-ऽभिहिता स्याद्वरुण्या स्याद्यद्वनभिहिता स्यादयतेव स्यादेतद्वाऽअवरुण्यं यन्मैत्रꣳ सा यथा रज्ज्वाऽभिहिता यतैवमस्यैतद्भवति यदाह मित्रस्त्वा पदि बध्नीतामिति ॥ १८ ॥

" सा नः सुप्राची सुप्रतीच्येधि "–(वा. सं. ४ । १९) इति । सुप्राची न एधि, सोमं नोऽच्छेहीत्येवैतदाह । सुप्रतीची न एधि, सोमेन नः सह पुनरेहीत्येवैतदाह । तस्मादाह–सा नः सुप्राची सुप्रतीच्येधीति ॥ १७ ॥

" मित्रस्त्वा पदि बध्नीताम् "–(वा. सं. ४ । १९) इति । वरुण्या वाऽएषा यद्रज्जुः–सा यद्रज्ज्वाऽभिहिता स्याद् वरुण्या स्यात् । यदनभिहिता स्याद्–अयतेव स्याद् । एतद्वाऽअवरुण्यं–यन्मैत्रम् । सा यथा रज्ज्वाऽभिहिता यता । एवमस्यैतद्भवति । यदाह–मित्रस्त्वा पदि बध्नीतामिति॥ १८॥

अदितिरसीति । हे सोमक्रयणि ! वस्तुतो वाग्रूपा त्वम् ' उभयतः शीर्ष्णी अदितिरसि ' प्रदेशद्वयशिरोयुक्ता अखण्डनीया गौरसि । कुत एतदित्यत आह–स यदिति । ' सः ' वक्ता ' यत् ' यस्मात् ' एनया ' अदित्या उभयतःशिरस्कया निमित्तभूतया ' समानम् ' एकमेव ' सद् ' वाक्यं ' विपर्यासम् ' व्यत्यासेन ' वदति ' तथाहि–" भुङ्क्ष्व देवदत्त ! तिष्ठ विष्णुमित्र ! "–इत्यादौ ' यदेवापरं ' वचनं देवदत्तेत्येवमादि ' तदेव पूर्वं करोति ' उक्तवैपरीत्येन; यत् पूर्वं भुङ्क्ष्वेत्यादिकम्, ' तद् ' ' अपरम् ' " देवदत्त ! भुङ्क्ष्व "–इत्यादिरूपेणापरं च ' करोति ' । तस्माद् वाग्रूपां सोमक्रयणीम् ' उभयतःशीर्ष्णी अदितिरसि '–' इत्याह ' मन्त्रः । तैत्तिरीयके तु सोमयागस्याद्यन्तभूतयोः प्रायणीयोदयनीययोः शिरोवत्प्रधानभूतयोर्वर्तमानयोरदिति-र्देवताऽस्ति साऽसीत्यर्थः । तथा च तैत्तिरीयकम्–" अदितिरस्युभयतःशीर्ष्णीत्याह–यदेवादित्यः प्रायणीयो यज्ञानामादित्य उदयनीयः "–(तै. सं. ६ । १ । ७ । ५) इति ॥ १६ ॥

" सा नः " इति मन्त्रभागे न इत्यस्य ' नः सोमम्–' इत्यर्थ इति व्याचष्टे–सा नः सुप्राचीति । सोमक्रयणावसरे ' सुप्राची ' भव पुनर्यजमानगृहप्राप्त्यवसरे क्रीतेन सोमेन सह ' सुप्रतीची ' भव । यथा देवप्रेरिता वाक् सोमेन सह पुनरागता, तदात्मकत्वात् त्वमपि सोमक्रयं साधयित्वा क्रीतेन सोमेन सह पुनरावर्तस्वेत्यर्थः ॥ १७

मित्रस्त्वेत्यादि । मित्रदेवतायाः पादबन्धनोपयोगं दर्शयति–वरुण्या वा इति । पाशस्य वरुणस्वामिकत्वात् वरुणदेवताका ' रज्जुः ' । ' यत् ' यदि तया ' अभिहिता ' बद्धा यदि स्यात् । तदा वरुण्या स्यात् । सोमार्थता न स्यात् । यत् यदि वा ' 'अनभिहिता स्यात् तदा 'अयता' अस्वाधीना स्यात् । तदा अवरुण्या स्यात् । अत एव तद्दोषपरिहाराय मन्त्रे मित्रकर्तृकपादबन्धनमित्याह–एतद्वा अवरुण्यमिति । सा यथेति । दृष्टान्तेन मन्त्रभागपाठमात्राद् बन्धनं भवत्येवेति समर्थ्यते ॥ १८ ॥

१–अनुपर्म वस्व पाप्मसभदवाधमं भि मध्यमर धवायेति माध्यन्दिनसंहिता ४ । ११ । ऋ. सं. १ । १५ । १५ ।

पूषाऽध्वनस्पात्विति । (ती)इयं वै पृथिवी पूषा यस्य वाऽइयमनष्टा भवति तस्य न किंचन नष्टं भवति तस्मादाह पूषाऽध्वनस्पात्विति॥१९॥

(त्री) इन्द्रायाध्यक्षायेति । स्वध्यक्षाऽसदित्येवैतदाह यदाहेन्द्रायाध्यक्षायेत्यनु त्वा माता मन्यतामनु पिताऽनु भ्राता सगर्भ्योऽनु सखा सयूथ्य इति सा यत्ते जन्म तेन नोऽनुमता सोममच्छेहीत्येवैतदाह सा देवि देवमच्छेहीति देवी ह्येषा देवमच्छैति यद्राजानं सोमं तस्मादाह सा देवि देवमच्छेहीतीन्द्राय सोममितीन्द्रो वै यज्ञस्य देवता तस्मादाहेन्द्राय सोममिति रुद्रस्त्वाऽऽवर्तयत्वित्यप्रणाशायैतदाह रुद्रः हि नाति पशवः स्वस्ति सोमसखा पुनरेहीति स्वस्ति नः सोमेन सह पुनरेहीत्येवैतदाह॥२०॥

तां यथैवादो देवाः। प्राहिण्वन्त्सोममच्छ सेनान्त्सह सोमेनागच्छदेवमेवैनामेषऽएतत्प्रहिणोति सोममच्छ सैनꣳ सह सोमेनागच्छति ॥२१॥

तां यथैवादो देवाः (०)। व्यह्वयन्त गन्धर्वैः सा देवानुपावर्ततैवमेवैनामेतद्यजमानो विह्वयते सा यजमानमुपावर्तते तामुदीचीमत्याकुर्वन्त्युदीची हि मनुष्याणां दिक्सोऽएव यजमानस्य तस्मादुदीचीमत्याकुर्वन्ति ॥२२॥

इति द्वितीयप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ २ ॥ ३ ॥ (२-४)

तां यथैवादो देवाः प्राहिण्वन् सोममच्छ—सैनान्त्सह सोमेनागच्छत् । एवमेवैनामेष एतत्प्रहिणोति—सोममच्छ। सैनं सह सोमेनागच्छति ॥ २१ ॥

तां यथैवादो देवा व्यह्वयन्त गन्धर्वैः; सा देवानुपावर्तत—एवमेवैनामेतद्यजमानो विह्वयते। सा यजमानमुपावर्तते। तामुदीचीमत्याकुर्वन्ति। उदीची हि मनुष्याणां दिक्। सोऽएव यजमानस्य। तस्मादुदीचीमत्याकुर्वन्ति ॥ २२ ॥

शेषः। अतो 'देवमच्छेहीति' पूर्वत्रान्वयः। इन्द्रो वै यज्ञस्य देवतेति। 'यज्ञस्य' तत्साधनस्य सोमस्य 'इन्द्रो देवता'। तथा च तैत्तिरीयकम्—"इन्द्राय हि सोम आह्रियते"—(तै. सं. ६।१।७।७) इति। रुद्रस्त्वावर्तयत्विति। रुद्रस्य पश्वधिपतित्वात् स्वयमगृह्णन् पुनरावर्तयत्वित्यभिधानं तस्या अमरणाशाय भवति। कथं हिंसाप्रसङ्ग इति तत्राह—रुद्रं हीति। 'नाति' वर्तन्तत इति शेषः। स्वस्ति सोमसखेति। स्वस्तीत्य-विनाशनाम—इति निरुक्तम्। (निरु. ३। ४। ४) उक्तो नाशप्रसङ्गः, अतः क्षेमेण 'सोमसखा' तेन सहिता पुनरागच्छेति मन्त्रस्यार्थः ॥ २० ॥

इत्थं मन्त्रव्याख्यानं विधाय तात्पर्यमभिधायेदानीं कृत्स्नमन्त्रतात्पर्यमाह—तां यथैवादो देवा इत्यादिना। सोमक्रयण्या वस्तुतो वागात्मकत्वात् तस्याः सोमक्रयप्रदेशप्राप्तिप्रार्थनं देवैः कृत सोमानयनार्थवाक्प्रेषणस्थानी-यम्। पुनरागमनप्रार्थनन्तु देवानां पुनर्वागाह्वानस्थानीयमिति सङ्ग्रहार्थः ॥ २१ ॥

तां यथैवाद इति। यथा विप्रकृष्टे काले, पूर्वमित्यर्थः। 'गन्धर्वैः'—सोमपालैः विश्वावसुप्रभृतिभिः साकं 'व्यह्वयन्त'—विविधमाह्वयन्। गन्तव्याद्देशाद्दक्षिणदेशस्थाया सोमक्रयण्याः उदक् प्रापणम् सार्थवादं विधत्ते—तामुदीचीमिति। 'उदीचीमत्याकुर्वन्ति' उदङ्मुखातदत्याध्वर्युः मुखा यन्ति—अध्वर्युप्रमुखाः। 'सो एव' सैव मनुष्यान्तर्गतत्वाद् यजमानस्यापि दिक् ॥ २२ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे द्वितीयाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ (३-२-४)

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन्। पुमर्थांश्चतुरो देयाद् विद्यातीर्थमहेश्वरः

१—'इविल्यावदेवताः' इति क. पा.। २—उदीचीमीयमानामनुगच्छतो यस्मस्मीति ७।१६८। ३—तामुदीचीमित्युदङ्-मुखकारिणः। कर्तीमतिक्रमणपूर्वकं कुर्वन्ति—अभिमुखीकुर्वन्ति—अतिक्रमयन्ति यजमानमुखाः। अध्वर्युप्रमुखाः, सहगमिष्यन्ति दक्षि-णदेशस्थिताः। उदीचीमीयमानामनुगच्छतो यस्मस्मीति सूत्रार्थस्तदेवेति। [illegible]

तृतीयाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

सप्त पदान्यनु निक्रामति । वृङ्क्त एवैनामेतत्तस्मात्सप्त पदान्यनु निक्रामति यत्र वै वाचः प्रजातानि छन्दांसि सप्तपदा वै तेषां पराध्यार्र् शक्वरी तामेवैतत्परस्तादर्वाचीं वृङ्क्ते तस्मात्सप्त पदान्यनु निक्रामति ॥ १ ॥

सप्त पदान्यनु निक्रामति । वृङ्क्त एवैनामेतत् । तस्मात्सप्त पदान्यनु निक्रामति । यत्र वै वाचः प्रजातानि छन्दांसि–सप्तपदा वै तेषां पराध्यार् शक्वरी । तामेवैतत्परस्तादर्वाचीं वृङ्क्ते । तस्मात्सप्त पदान्यनु निक्रामति ॥ १ ॥

ब्रह्माण्ड गोसहस्र कनककल्पतुलापुरुषौ स्वर्णगर्भं सप्ताम्भोधीन् पञ्चमीरीलिविदत्तानल्लताधेनुसौवर्णभूमीः ।
रत्नोस्रा रुक्मवाजिद्विपमहितरथौ सायणि. सिङ्गणार्यो व्यश्राणीद्विश्वचक्र प्रथितविधिमहाभूतयुक्त घटञ्च ॥ २ ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलभवमतुल. स्वर्णज वर्णमुख्य' कार्पासीय कृपावान् गुडकृतममलो राजत राजपूज्यः ।
आज्योत्थ प्राज्यजन्मा लवणजमनृणः शार्करं चार्कतेजा रत्नाढ्यो रत्नरूप गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्यः ॥ ३ ॥
इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे द्वितीयोऽध्याय. समाप्तः ॥ २ ॥ २ ॥

यस्य निश्वसित वेदा यो वेदेभ्योऽखिल जगत् । निर्ममे, तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

अथ तृतीयाध्याये सोमक्रयण्यनुगमाद्युपसदन्ताः प्रयोगा निरूप्यन्ते । तत्र, सोमक्रयण्या अनुक्रमण विधत्ते–सप्त पदानीति । अनुनिक्रामतीति[1] । सा यदा प्रथम पद निष्क्रामति तदा तदनु अध्वर्यु. स्वयमपि प्रथम पद निष्क्रामेत्, द्वितीयमनु द्वितीयम् । तत्र वृङ्क्ते केवलोऽपि वृजिराङ्पूर्वो द्रष्टव्यः आवर्जितवान् भवति । सप्तसङ्ख्यां प्रशंसति–यत्र वा इति । ' यत्र ' छन्दसामुत्पत्तिकाले ' वाच. ' सुपर्णीरूपेणावस्थितायाः सकाशात् ' प्रजातानि ' यानि छन्दांसि । वाच. सकाशाच्छन्दसामुत्पत्तिरन्यत्र " वागेव सुपर्णी " इत्यभिधाय " तयेति सा च्छन्दांसि ससृजे "–इत्याम्नाता (श. प. ब्रा. ३ । ६ । २ । २–८) । तेषां छन्दसां ' पराध्यार् शक्वरी ' । परार्द्धे उपरिभागे भवा पराध्यार् । " परावराधमोत्तमपूर्वाच्च "–(पा. सू. ४ । ३ । ५) इति यत् । शक्वर्याः सप्तपदत्व प्रसिद्धम् + (तै. स. ६ । १ । ८ । १) " परस्तादर्वाचीं वृङ्क्ते "–इति । पदादिक्रमेण ' परस्तात् ' अवस्थितां गायत्र्याद्यन्तर्भाविन सर्वच्छन्दोरूपां शक्वरीम् ' आर्वाचीं वृङ्क्ते ' आवृङ्क्ते स्वाभिमुखमावर्जितवान् भवतीत्यर्थः ॥ १ ॥

१–अनुनिक्रामतीति–अनुनिष्क्रमणं–पदोपरि पदनिधानं । यत्र सोमक्रयणी पदं निदधाति तत्र द्वयो–पदयोर्निधानम् । इति कात्यायनसिद्धान्तव्याख्याने सोमयागप्रयोगेऽभिहिताः । २–षट् पदान्यतीत्य सप्तमं पर्युपविशति । का. श्रौ. सू. ७।६।१५ । पर्युपवेशनं च प्रदक्षिणमानाय्य... अत्रैव सूत्रे कर्कः । +–छन्दसां शक्वर्यनुष्टुभि: । सप्तपदा वै शक्वरीति । अष्टकाण्ड ... ।

स वै वाच एव रूपेणानुनिष्क्रामति । वस्व्यस्यदितिरस्यादित्याऽसि रुद्राऽसि चन्द्राऽसीति वस्वी ह्येषाऽदितिर्ह्येषाऽऽदित्या ह्येषा रुद्रा ह्येषा चन्द्रा ह्येषा बृहस्पतिष्ट्वा सुम्ने रम्णात्विति ब्रह्म वै बृहस्पतिर्ब्रह्मणैवैना साधुनाऽऽवर्तयत्वित्येवैतदाह रुद्रो वसुभिराचकऽइत्यप्रणाशायैतदाह रुद्रꣳ हि नाति पशवः ॥ २ ॥

(यो॰ऽथ) अथ सप्तमं पदं पर्युपविशन्ति । स हिरण्यं पदे निधाय जुहोति न वाऽअनग्नावाहुतिर्हूयतेऽग्निरेतसं वै हिरण्यं तथो हास्यैषाऽग्निमत्येवाहुतिर्हुता भवति वज्रो वाऽआज्यं वज्रेणैवैतदाज्येन स्पृणुते ताꣳ स्पृत्वा स्वीकुरुते ॥ ३ ॥

स वै वाच एव रूपेणानु निष्क्रामति। "वस्व्यस्यदितिरस्यादित्याऽसि रुद्राऽसि चन्द्राऽसि"—(वा. सं. ४।२१) इति । वस्वी ह्येषा । अदितिर्ह्येषा । आदित्या ह्येषा । रुद्रा ह्येषा । चन्द्रा ह्येषा । "बृहस्पतिष्ट्वा सुम्ने रम्णातु"—(वा. सं. ४ । २१) इति । ब्रह्म वै बृहस्पतिः । बृहस्पतिष्ट्वा साधुनाऽऽवर्तयतु—इत्येवैतदाह । "रुद्रो वसुभिराचके"—(वा. सं. ४।२१) इति । अप्रणाशायैतदाह । रुद्रं हि नाति पशवः ॥ २ ॥

अथ सप्तमं पदं पर्युपविशन्ति । स हिरण्यं पदे निधाय जुहोति । न वाऽअनग्नावाहुतिर्हूयते । अग्निरेतसं वै हिरण्यम् । तथो हास्यैषाऽग्निमत्येवाहुतिर्हुता भवति। वज्रो वाऽआज्यम् । वज्रेणैवैतदाज्येन स्पृणुते । तां स्पृत्वा स्वीकुरुते ॥ ३ ॥

अनुक्रमण ममन्त्रक कर्तव्यमित्याह—स वै वाच इति । अनुक्रमणमन्त्रे सोमक्रयण्या वस्वादिरूपत्वाभिधानं न स्तुत्यर्थमित्याह—वस्वी ह्येषेत्यादिना । वसुरुद्रादित्याः सवनत्रयदेवताः । 'अदितिः' प्रायणीयोदयनीयदेवता । चन्द्रशब्देनाह्लादकत्वादिह सुवर्णम् । हे सोमक्रयणि ! त्वं वस्वादीनां स्वरूपमसि । तदपेक्षितसोमसाधनत्वात् 'वस्वी ह्येषा'—इत्यभिधानम् । 'रम्णातु' रमयतु । "रमु क्रीडायाम्" (धा. पा. भ्वा. आ. ८५३) व्यत्ययेन श्ना (पा. सू. ३ । १ । ८५) । बृहस्पतिस्त्वेत्यस्यार्थमाह—ब्रह्म वै बृहस्पतिरिति । 'बृहस्पतिः' बृहतो मन्त्रस्य पालयिता । तदभिमानिदेवता गच्छन्तीं त्वा 'सुम्ने' सुखकरे। यत् सुखकरं तत् साधु; अतः "सुम्ने रम्णातु" इति यदाह तेन 'साधुना' मार्गेण 'आवर्तयत्वित्येवाह'। रुद्रो देवो वसुभिरिति । हे सोमक्रयणि ! तव सुखं 'वसुभिः' सहितो 'रुद्रः' 'आचके' कामयते इति मन्त्रभागस्यार्थः । रुद्रोऽस्य प्रार्थनाया उपयोगं दर्शयति—अप्रणाशायेति । शिष्टं गतम् (श. प. ब्रा. ३।२। २० कं० भाष्ये) ॥२॥

अथ सप्तमं पदमिति[1] । यजमानमितरांश्चार्त्विजोऽपेक्ष्य 'पर्युपविशन्ति'—इति बहुवचनम् । 'परि' परितः सप्तमपदस्य सर्वदिक्षु । 'सः' अध्वर्युः । होमाय हिरण्यनिधानं प्रशंसति—न वा अनग्नाविति । हिरण्यस्याग्निरेतस्त्वं प्रागुक्तम् । होमसाधनमाज्यं प्रशंसति—वज्रो वा इति । "घृतं वै देवा वज्रं कृत्वा सोममघ्नन्" (तै.

१—"रम्णातिः संयमनकर्मा विसर्जनकर्मा वा" इति निरुक्त। १० । १ । ५ । २—का. श्रौ. सू. ७।६।६ ।

स जुहोति । (त्युं) अदित्यास्त्वा मूर्धन्नाजिघर्मीतीयं वै पृथिव्यदिति-रस्यै हि मूर्धञ्जुहोति देवयजनेति पृथिव्या इति देवयजने हि पृथिव्यै जुहोतीडायास्पदमसि घृतवत्स्वाहेति गौर्वा इडा गोर्हि पदे जुहोति घृतवत्स्वाहेति घृतवद्ध्येतदभिहुतं भवति ॥ ४ ॥

(त्यु) अथ स्फ्यमादाय परिलिखति । वज्रो वै स्फ्यो वज्रेणैवैतत्परिलिखति त्रिष्कृत्वः परिलिखति त्रिवृतैवैतद्वज्रेण समन्तं परिगृह्णात्यनतिक्रमाय ॥ ५ ॥

स जुहोति—" अदित्यास्त्वा मूर्धन्नाजिघर्मि "—(वा. सं ४ । २२) इति । इयं वै पृथिव्य-दितिः । अस्यै हि मूर्धञ्जुहोति । " देवयजने पृथिव्याः "—(वा. सं ४ । २२) इति । देवयजने हि पृथिव्यै जुहोति । " इडायास्पदमसि घृतवत्स्वाहा "—(वा. सं ४ । २२) इति । गौर्वा-इडा । गोर्हि पदे जुहोति । घृतवत्स्वाहेति । घृतवद्ध्येतदभिहुतं भवति ॥ ४ ॥

अथ स्फ्यमादाय परिलिखति । वज्रो वै स्फ्यः । वज्रेणैवैतत्परिलिखति । त्रिष्कृत्वः परिलि-खति । त्रिवृतैवैतद्वज्रेण समन्तं परिगृह्णात्यनतिक्रमाय ॥ ५ ॥

स १ । २ । २ । ४) (श. प. ब्रा. ३ । ४ । ४ । ६) इत्यादिश्रुत्यन्तरप्रसिद्धिर्वज्रो वा इति । ' वै ' शब्देन द्योत्यते । ' स्पृणुते ' हिनस्ति ' ता ' पदप्रदेशस्था मृदमित्यर्थः ॥ ३ ॥

पदे समन्त्रक होम विधत्ते—स जुहोत्यदित्या इति । अयमर्थः । हे आज्य ! ' त्वा ' त्वाम् ' अदित्याः ' पृथिव्याः ' मूर्द्धन् ' मूर्द्धनि ' आजिघर्मि ' सर्वतः क्षारयामि, जुहोमि । " घृ क्षरणदीप्त्योः "—(धा.पा.जु.प. १४) अत्र क्षरणमर्थः । कीदृशे । पृथिव्या अवयवभूते देवयजने देवा इज्यन्ते अत्रेति देवयजनम् । ' घृतवत् ' घृतोपेतम् । ' इडायाः ' गोः । इडेति गोनाम (निघ. २। ११। ७) । तस्याः सोमक्रयण्याः ' पद ' पादनिधानमस्ति । अत इदं ' स्वाहा ' स्वाहुतमस्तु । इडापदस्य घृतोपेतत्वं तैत्तिरीयके श्रुतम्—" यद्देवास्यै पदाद् घृतमपीड्यत तस्मादेवमाह "—(तै. सं. ६ । १ । ८ । २) इति । मन्त्र व्याचष्टे—इयं वै पृथिव्यदितिरित्यादिना । ' घृतवत्स्वाहा '—इत्यस्य तात्पर्यमाह—घृतवद्ध्येतदिति । ' एतत् ' एतेन मन्त्रभागपाठेन घृतयुक्तमेव सत् पुनराज्येन चापि संयुक्तं स्यादित्यर्थः ॥ ४ ॥

पदस्य परिलेखन सार्थवाद विधत्ते—अथ स्फ्यमादायेति । स्फ्यस्य वज्रत्वं तैत्तिरीये स्पष्टमाम्नातम्—" इन्द्रो वृत्राय वज्रं प्राहरत्, स त्रेधा व्यभवत् स्फ्यस्तृतीयं, रथस्तृतीयं, यूपस्तृतीयम् "—(तै. सं. ६ । १ । ३ । ४) इति । परिलेखनस्य त्रिरावृत्तिं विधत्ते—त्रिष्कृत्व इति ॥ ५ ॥

१—[illegible]

स पुरिलिखति । (त्य) अस्मे रमस्वेति युजमाने रमस्वेत्येवैतदाहाथ समुल्लिख्य पदᳫं स्थाल्याᳫं संवपत्यस्मे ते बन्धुरिति युजमाने ते बन्धुरित्येवैतदाह ॥ ६ ॥

(ह्रा) अुथाप ऽउपनिनयति । युत्र वाऽअस्यै खुनन्तः क्रूरीकुर्वन्त्यपघ्नन्ति शान्तिरापस्तुदद्भिः शान्त्या शमयति तुदद्भिः संदधाति तुस्मादप ऽउपनिनयति ॥ ७ ॥

(त्य) अुथ युजमानाय पदं प्रयच्छति । त्वे राय इति पशवो वै रायस्त्वयि पशवऽइत्येवैतदाह तद्युजमानः प्रतिगृह्णाति मे राय इति पशवो वै रायो मुयि पशवऽइत्येवैतदाह ॥ ८ ॥

स परिलिखति–" अस्मे रमस्व "–(वा. सं. ४।२२) इति । यजमाने रमस्वेत्येवैतदाह । अथ समुल्लिख्य पदं स्थाल्यां संवपति । "अस्मे ते बन्धुः"–(वा. सं. ४।२२) इति । यजमाने ते बन्धुरित्येवैतदाह ॥ ६ ॥

अथाप उपनिनयति । यत्र वाऽअस्यै खनन्तः क्रूरीकुर्वन्ति–अपघ्नन्ति । शान्तिरापः । तदद्भिः शान्त्या शमयति । तदद्भिः संदधाति । तस्मादप उपनिनयति ॥ ७ ॥

अथ यजमानाय पदं प्रयच्छति–" त्वे राय "–(वा. सं. ४।२२) इति । पशवो वै रायः । त्वयि पशव इत्येवैतदाह । तद् यजमानः प्रतिगृह्णाति । " मे रायः "–(वा. सं. ४।२२) इति । पशवो वै रायः । मयि पशवः इत्येवैतदाह ॥ ८ ॥

परिलेखनमन्त्रं विधत्ते–स परिलिखतीति । 'अस्मे'–इत्यस्य तात्पर्यमाह–यजमाने इति । 'अस्मे' अस्मदीये 'यजमाने' । खननादूपांसोः स्थाल्यां स्थापनं समन्त्रकं विधत्ते–अथ समुल्लिख्येति । हे पदपांसो ! 'ते' तव 'बन्धुः' स्नेहबन्धुः 'अस्मे' अस्मदीये 'यजमाने' अस्त्विति मन्त्रार्थः । "सुपां सुलुक्"–(पा. सू. ७।१।३९) इत्यनेन सप्तम्याः शेआदेशः ॥ ६ ॥

अथाप इति । परिलिखितप्रदेशे अपां निनयनं विधत्ते, प्रशंसति–यत्रेत्यादिना । खननं हि हिंसात्मकत्वात् क्रूरीकरणम्, अपां त्वौषधनिवारकत्वाच्छान्तिरूपत्वं प्रसिद्धम् । अतः 'शान्त्या अद्भिः' शान्तिरूपाभिरद्भिः तत् क्रौर्यं शमितवान् भवति । निनयनस्य प्रयोजनान्तरम्–तदद्भिरिति ॥ ७ ॥

अथ यजमानायेति । पदं प्रयच्छतीति (का.श्रौ. सू.७।१७३) । 'पदं' स्थालीस्थं पदपांसुम् । 'त्वे'–शब्दार्थमाह–पशवो वै राय इति । 'त्वे' इत्येतत् सप्तम्यन्तमिति व्याचष्टे–त्वयि पशव इत्येवैतदाहेति । अध्वर्युदत्तस्य पांसोः समन्त्रकं प्रतिग्रहं विधत्ते- तद्यजमान इति । 'मे रायः' इति पूर्ववद् व्याख्येयम् ॥ ८ ॥

१–समुद्धृत्य पदं स्थाल्यामावपत्यस्मे ते बन्धुरिति । का. श्रौ सू. ७।१७१ । उद्धृत्य हिरण्यस्य । उद्धृत्य हिरण्यमिति वचनादिति कर्क. । उपोद्धृत्य हिरण्यमिति कात्यायनः । आश्वकाण्डे अ ३ ब्रा १ क ४ । समुद्धृत्य हिरण्यमिति माध्यन्दिनश्रुतेः, भगवान् उपोद्धृत्य हिरण्यमिति वचनादिति कर्कोक्तो दुष्टः । समुद्धृत्येति देवयाज्ञिकैः इत्यनन्तनम् । २–आ. स्थाने निधाय यजमानाय पदं प्रयच्छति त्वे राय इति । का श्रौ. सू. ७।१७२ । ३–मे राय इति यजमानः प्रतिगृह्णाति पदम् । का.श्रौ.सू.७।१७४

(ह्रा) अथाध्वर्युरात्मानमुपस्पृशति । मा व्वयꣳ रायस्पोषेण व्वियौष्मेति तथो ह्यध्वर्युः पशुभ्य आत्मानं नान्तरेति ॥ ९ ॥

(त्य) अथ पत्न्यै पदं प्रतिपराहरन्ति । गृहा वै पत्न्यै प्रतिष्ठा तद्गृहेष्वेवैनामेतत्प्रतिष्ठायां प्रतिष्ठापयति तस्मात्पत्न्यै पदं प्रतिपराहरन्ति ॥ १० ॥

तां नेष्टा व्वाचयति । तोतो राय इत्यथैनाꣳ सोमक्रयण्या संख्यापयति व्वृषा वै सोमो योषा पत्न्येष वाऽअत्र सोमो भवति यत्सोमक्रयणी मिथुनमेवैतत्प्रजननं क्रियते तस्मादेनाꣳ सोमक्रयण्या संख्यापयति ॥ ११ ॥

अथाध्वर्युरात्मानमुपस्पृशति । "मा वयं रायस्पोषेण वियौष्म"–(वा. सं. ४ । २२) इति । तथो ह्यध्वर्युः पशुभ्य आत्मानं नान्तरेति ॥ ९ ॥

अथ पत्न्यै पदं प्रतिपराहरन्ति । गृहा वै पत्न्यै प्रतिष्ठा । तद्गृहेष्वेवैनामेतत्प्रतिष्ठायां प्रतिष्ठापयति । तस्मात्पत्न्यै पदं प्रतिपराहरन्ति ॥ १० ॥

तां नेष्टा वाचयति–"तोतो रायः (वा. सं४।२२)" इति । अथैनां सोमक्रयण्या संख्यापयति। वृषा वै सोमो–योषा । पत्नी एष वाऽअत्र सोमो भवति–यत् सोमक्रयणी । मिथुनमेवैतत्प्रजननं क्रियते । तस्मादेनां सोमक्रयण्या संख्यापयति ॥ ११ ॥

अथाध्वर्युरात्मानमिति[1] । वयं वियौष्म इति । पूजार्थे बहुवचनम् । वियुक्ता भूत्वा मा यौष्मेति । 'यु मिश्रणामिश्रणयो"–(धा. पा. अ.प.२२) इत्यस्य लुङि माङ्योगादडभावः (पा. सू. ६।४।७४)॥९॥

अथ पत्न्या इति । 'प्रतिपराहरन्ति'[2] प्रयच्छेयुरित्यर्थः । तथा च कात्यायनः–"हृत्वा पत्न्यै पदं प्रयच्छति"–(का. श्रौ. सू. ७।९७६)इति । पत्नी खलु प्रतिष्ठा निलयनरूपा । गृहाणां बहुत्वेऽपि प्रतिष्ठाया एकत्वादेकवचनम् । गृहं यथा धान्यादिनिक्षेपस्थानमेव पन्य्यपीत्यर्थः । स्पष्टमन्यत् ॥ १० ॥

तां नेष्टेति । 'तां' गृहीतपांसुपत्नीम् । 'तोत.' इति तोकसमानार्थः । 'रायः' धनानि 'तोतः' पुत्र, स्त्रीकरोत्वित्यर्थः । यद्वा 'तोत. ' त्वत्त', त्वयि रायः सन्त्विति शेषः । अथैनां सोमक्रयण्येति । 'एना' पत्नी 'सोमक्रयण्या' 'सङ्ख्यापयति' 'नेष्टा' सोमक्रयणीमेव तथा पत्नीमनेन मन्त्रेण दर्शयेत् । गतिबुद्ध्यार्थाभावात् (पा. सू. १ । ४ । ५२) सोमक्रयण्या. कर्मत्वाभावः । सङ्ख्यापनं प्रशंसति–वृषा वा इति । "वृषा वै सोम" इति सोमो निर्दिष्टः । कस्तस्य प्रसङ्ग इति तत्राह–एष वा अत्रेति । 'अत्र' सोमक्रयप्रस्तावे सोमक्रयण्याः सोमसम्पत्त्यर्थत्वात् । सैव 'एष सोम' । सोम इति विधेयस्य पुँल्लिङ्गत्वमपेक्ष्यैव इति पुँल्लिङ्गत्वम् । अतः 'एतत्' एतेन उभयोः सम्बन्धेन उत्पादनसमर्थं 'मिथुनमेव' सम्पादित भवति ॥ ११ ॥

१–आध्वर्यमित्यध्वर्युरात्मानं स्पृशति । का. श्रौ. सू. ७।१७५। २–नेष्टा तोत इत्येना वाचयति । का. श्रौ. सू. ७।१७७

स संख्यापयति । समख्ये देव्या धिया सं दक्षिणयोरुचक्षसा । मा मऽआयुः प्रमोषीर्मोऽअहं तव वीरं विदेय तव देवि संदृशीत्याशिषमेवैतदाशास्ते पुत्रो वै वीरः पुत्रं विदेय तव संदृशीत्येवैतदाह ॥ १२ ॥

सा या बभ्रुः पिङ्गाक्षी । सा सोमक्रयणी यत्र वाऽइन्द्राविष्णू त्रेधा सहस्रं व्यैरयेतां तदेकाऽत्यरिच्यत तां त्रेधा प्राजनयतां तस्माद्योऽप्येतर्हि त्रेधा सहस्रं व्याकुर्यादेकैवातिरिच्येत ॥ १३ ॥

स संख्यापयति " समख्ये देव्या धिया सं दक्षिणयोरुचक्षसा । मा मऽआयुः प्रमोषीर्मो अहं तव वीरं विदेय तव देवि संदृशि "–(वा. सं ४।२३) इति । आशिषमेवैतदाशास्ते । पुत्रो वै वीरः । पुत्रं विदेय–तव संदृशि–इत्येवैतदाह ॥ १२ ॥

सा या बभ्रुः पिङ्गाक्षी सा सोमक्रयणी । यत्र वाऽइन्द्राविष्णू त्रेधा सहस्रं व्यैरयेताम्, तदेकाऽत्यरिच्यत । तां त्रेधा प्राजनयताम् । तस्माद्योऽप्येतर्हि त्रेधा सहस्रं व्याकुर्याद्–एकैवातिरिच्येत ॥ १३ ॥

स संख्यापयतीति । संख्यापनमन्त्रं पठति–समख्ये देव्येत्यादिना । अत्र कात्यायनः–" एतां वाच-यति सोमक्रयण्या चै समीक्षमाणा समख्य इति "–(का. श्रौ. सू. ७ । १७७ । १७८) इति मन्त्रस्यायमर्थः । अहं 'धिया देव्या' धीर्देवी हि सोमक्रयणी प्रागुक्ता (श. प. ब्रा ३ । २ । ४ । १६ भाष्ये) अतो वागूपया सोमक्रयण्या समख्ये दृष्टा भवामीत्यर्थः । " ख्या प्रकथने "–(धा. पा. अ. प. ५०) इत्यस्य लुङुत्तमैकवचने " अस्यतिवक्ति "–(पा. सू. ३ । १ । ५२) इत्यादिना अङ् कर्मणि द्रष्टव्यः । अत्र एवात्मनेपदम् । " दक्षिणासि यज्ञियासि "–(श. प. ब्रा. ३ । २ । ४ । १६) इति प्रागुक्तत्वाद् दक्षिणाऽपि सोमक्रयणी । अतः ' उरुचक्षसा ' प्रभूतदर्शनया तया समख्ये । अथ प्रत्यक्षवादः । हे सोमक्रयणि ! ' मे आयुः मा प्रमोषीः ' । ' मा उ अहम् ' अहमपि ' तव ' आयुः मा प्रमोषिषम् । हे ' देवि ' । ' तव ' ' संदृशि ' सन्दर्शने सति ' वीरं ' पुत्रं ' विदेय ' लभेय । अयं मन्त्र आशीःपर इत्याह–आशिषमेवैतदिति । ' वीर '–शब्दार्थमाह–पुत्रो वै वीरः–इति ॥ १२ ॥

सोमक्रयण्या लक्षणमभिधातुमाह–सा या बभ्रुः पिङ्गाक्षीत्यादिना । बभ्रुः पिङ्गाक्षी सोमक्रयणी सेत्युक्त्वा-भिधातुमाख्यायिकामाह–यत्र वेति । गोसहस्रदक्षिणाविभागसमये ' सहस्रं ' त्रेधा ' व्यैरयेताम् ' विभज्य प्रेरितवन्तौ । ' ताम् ' अतिरिक्तां ' त्रेधा ' बभ्र्वरुणरोहिणीरूपेण त्रिविधां ' प्राजनयताम् ' उदपादयताम् । उत्पादनप्रकारस्तैत्तिरीयकेऽपि स्पष्टमाम्नातः–" तामप्सु प्रावेशयन्त्सोमायोदेहीति सा रोहिणी पिङ्गलैकहायनी रूपं कृत्वा त्रयस्त्रिंशता च त्रिभिश्च शतैः सहोदैत् "–(तै. सं. ७ । १ । ६ । २) इत्यादिना । अतः ' एतर्हि ' इदानीमपि ॥ १३ ॥

१–बभ्रुवर्णैव पत्नी वाचयतीति कर्कः ।

सा या बभ्रुः पिङ्गाक्षी । सा सोमक्रयण्यथ या रोहिणी सा वार्त्रघ्नी यामि- दꣳ राजा संग्रामं जित्वोदाकुरुतेऽथ या रोहिणी श्येताक्षी सा पितृदेवत्या यामिदं पितृभ्यो घ्नन्ति ॥ १४ ॥ [शतम् १६०० ॥]

सा या बभ्रुः पिङ्गाक्षी । सा सोमक्रयणी स्याद्यदि बभ्रुं पिङ्गाक्षीं न विन्देदरुणा स्याद्यद्यरुणां न विन्देद्रोहिणी वार्त्रघ्नी स्याद्रोहिण्ये इ त्वेव श्येताक्ष्याऽआशां नेयात् ॥ १५ ॥

(त्सा) सा स्यादप्रवीता । वाग्वा ऽएषा निदानेन यत्सोमक्रयण्ययात- याम्नी वाऽइयं वागयातयाम्न्यप्रवीता तस्मादप्रवीता स्यात्सा स्याद- वण्डाऽकूटाऽकाणाऽकर्णाऽलक्षिताऽसप्तशफा सा ह्येकरूपैकरूपा हीयं वाक् ॥ १६ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ २ ॥ ४ ॥ (३।१)

सा या बभ्रुः पिङ्गाक्षी सा सोमक्रयणी । अथ या रोहिणी सा वार्त्रघ्नी । यामिदं राजा संग्रामं जित्वोदाकुरुते । अथ या रोहिणी–श्येताक्षी–सा पितृदेवत्या–यामिदं पितृभ्यो घ्नन्ति ॥ १४ ॥

सा या बभ्रुः पिङ्गाक्षी–सा सोमक्रयणी स्यात् । यदि बभ्रुं पिङ्गाक्षीं न विन्देत्–अरुणा स्यात् । यद्यरुणां न विन्देत्–रोहिणी वार्त्रघ्नी स्यात् । रोहिण्यै ह त्वेव श्येताक्ष्या आशां नेयात् ॥ १५ ॥

सा स्यादप्रवीता । वाग्वाऽएषा निदानेन–यत्सोमक्रयणी । अयातयाम्नी वाऽइयम् वाग् । अयातयाम्न्यप्रवीता । तस्मादप्रवीता स्यात् । सा स्यादवण्डाऽकूटाऽकाणाऽकर्णाऽलक्षिताऽसप्तशफा । सा ह्येकरूपा । एकरूपा हीयं वाक् ॥ १६ ॥

त्रिविधा वाऽस्त्या गौः मुख्यानुकल्पभेदेन सोमक्रयणीत्वं प्रदर्शयितुं तद्विभागमाह–सा येति । 'बभ्रुः' चतुर्वर्णा । पिङ्गे पिङ्गले अक्षिणी यस्याः सा 'पिङ्गाक्षी' 'सा' सोमदेवतार्हत्वात् 'सोमक्रयणी' । 'रोहिणी' रोहितवर्णा, सा 'वार्त्रघ्नी' वृत्रहा इन्द्र, तद्देवत्या । इदानीन्तनो 'राजा संग्राम जित्वा' परकीयाद् राष्ट्रात् 'यां' रोहिणीम् 'उदाकुरुते' स्वीकरोति सा वार्त्रघ्नीत्यर्थः । 'श्येताक्षी' कृष्णलोचना । सा पितृदेवत्या । 'इद' इदानीम् 'पितृभ्यः' अर्थाय घ्नन्ति ॥ १४ ॥

इत्थं विधानस्वरूपमभिधाय विनियोगप्रकारमाह–सा येति । बभ्रुः–पिङ्गाक्षी सोमक्रये मुख्या । तदभाव 'अरुणा' अव्यक्तरागा । तदभावे 'रोहिणी' । सा यदि श्येताक्षी स्यात् तादृश्या 'आशाम्' अपि 'नेयात्' न कुर्यात् । तत्र कात्यायन –" सोमक्रयणी नित्यलक्षिताऽव्यङ्गाऽप्रवीताऽरज्जुबद्धा बभ्रुः पिङ्गला पिङ्गलाभावे अरुणा अरुणाभावे रोहिण्यश्येताक्षी "–(का. श्रौ. सू. ७ । १९६) इति ॥ १५ ॥

सोमक्रयण्या गर्भात् प्राग् अवस्थान सार्थवाद विधत्ते–सा स्यादप्रवीतेति । " वी गतिव्याप्तिप्रजनकान्त्य- सनखादनेषु "–(धा. पा. अ.प.३८) अत्र प्रजननमर्थः । 'अप्रवीता' अगृहीतगर्भेत्यर्थः । 'अयातयाम्नी'

पदॗ समुप्य पाणीऽअवनेनिक्ते । तद्यत्पाणी ऽअवनेनिक्ते वज्रो वा ऽआज्यॗ रेतः सोमो नेद्वज्रेणाज्येन रेतः सोमॗ हिनसानीति तस्मात्पाणीऽअवनेनिक्ते ॥ १ ॥

(कॆऽथा) अथास्याॗ हिरण्यं बध्नीते । द्वयं वाऽइदं न तृतीयमस्ति सत्यं चैवानृतं च सत्यमेव देवा ऽअनृतं मनुष्या अग्निरेतसं वै हिरण्यॗ सत्येनाॗशूनुपस्पृशानि सत्येन सोमं पराहणानीति तस्माद्वाऽअस्याॗ हिरण्यं बध्नीते ॥ २ ॥

पदं समुप्य पाणी अवनेनिक्ते । तद् यत्पाणी अवनेनिक्ते । वज्रो वा आज्यम्, रेतः सोमः । नेद्वज्रेणाज्येन रेतः सोमं हिनसानीति । तस्मात्पाणी अवनेनिक्ते ॥ १ ॥

अथास्यां हिरण्यं बध्नीते । द्वयं वा इदम्, न तृतीयमस्ति–सत्यं चैवानृतं च । सत्यमेव देवाः, अनृतं मनुष्याः । अग्निरेतसं वै हिरण्यम् । सत्येनांशूनुपस्पृशानि, सत्येन सोमं पराहणानीति । तस्माद्वाऽअस्यां हिरण्यं बध्नीते ॥ २ ॥

अगतरसा । बहुभिरसकृदुच्यमानाया अपि वाचोऽगतरसत्वं प्रसिद्धम् । अत सोमक्रयण्या वाग्रूपत्वादयातयाम्न्या भवितव्यम् (तै. स. ६ । १ । ७ । २ ।) अत एकहायनीपरिग्रहे गर्भरूपरसनिर्गमाभावाद्यागानुगुण्यं भवति । तस्मादप्रवीता भवेत् । इत्थं वर्णवयोविशेषमभिधाय अङ्गवैकल्याभावमाह–अवण्डाऽकूटेति । 'वण्डा' वधिश्रुः, 'अवण्डा' तद्विपरीता भवेत् । एवमुत्तरत्रापि । 'कूटा' एकशृङ्गी । 'काणा' एकाक्षी । 'कर्णा' छिन्नकर्णा । 'लक्षिता' तप्तायःशलाकया चिह्निता, 'सप्तशफा' एकस्मिन् पादे एकेन शफेन हीना; उक्तदोषवर्जिता । 'एकरूपा' उक्तदोषवर्जितत्वमेवैकरूप्यम्, सम्पूर्णावयवेत्यर्थः (तै. सं. ६ । १ । ७ । २) ॥ १६ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
तृतीयकाण्डे तृतीयाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (३–३–१) ॥

प्रासङ्गिकमभिधायेदानीमध्वर्योः पात्रे पांसुप्रक्षेपानन्तरं हस्तप्रक्षालनं विधत्ते–पदं समुप्येति[1] । अवनेजनमुदकेन शोधनम् । उक्तावनेजनं सोमहननपरिहारत्वेन प्रशंसति–तद्यत्पाणी इति । " घृतं वै देवा वज्रं कृत्वा सोममघ्नन् "–(तै. स. ६ । २ । २ । ४ । श. प. ब्रा. ३ । ४ । ४ । ६) इति श्रुतेः । आज्यस्य वज्रत्वम् । सोमस्य यागसाधनद्वारेण सर्वौषधीयत्वेनाह्लादात्मकतया च सर्वजगदुत्पादकत्वाद्रेतस्त्वम् । एतस्य हिंसानर्हत्वाद्, यजनीयाज्यस्य सोमघातकत्वात्, सोमहननपरिहारार्थत्वेनावनेजनं कर्तव्यमिति स्तुतिः ॥ १ ॥

अध्वर्योः स्वांगुल्या हिरण्यबन्धनं विधाय प्रशंसति–अथास्यामिति[2] । 'अस्याम्' इत्यनामिकांगुल्यामभिनयेन प्रदर्शनम् । हिरण्यस्य देवसम्बन्धद्वारा सत्यत्वाभिधानाय सत्यानृतद्वैविध्याभिधानम् । उक्त हिरण्य-

---

१–प्रक्षाल्य पाणी । का. श्रौ. सू. ७ । १७९ । २–हिरण्यं बध्नात्यनामिकायाम् । का. श्रौ. सू. ७ । १७९ ।

(तृ३य) अथ सम्प्रेष्यति । सोमोपनहनमाहर सोमपर्याणहनमाहरोष्णीषमाहरेति स यदेव शोभनं तत्सोमोपनहनꣳ स्याद्वासो ह्यस्यैतद्भवति शोभनꣳ ह्येतदस्य वासः स यो हैनꣳ शोभनेनोपचरति शोभते हाथ य आह यदेव किंचेति यद्वेव किंच भवति तस्माद्यदेव शोभनं तत्सोमोपनहनꣳ स्याद्यदेव किंच सोमपर्याणहनम् ॥ ३ ॥

अथ सम्प्रेष्यति । सोमोपनहनमाहर, सोमपर्याणहनमाहर, उष्णीषमाहरेति । स यदेव शोभनं तत्सोमोपनहनं स्यात् । वासो ह्यस्यैतद्भवति । शोभनं ह्येतस्य वासः । स यो हैनं शोभनेनोपचरति–

स्याग्निरेतस्त्वम् (श ७. ब्रा. ३ । ३ । ४ । ८) । उक्तप्रकारेण हिरण्यस्य सत्यत्वात् । तेन ' अशूनुपस्पृशानि ' अभिषवाप्यायनादिषु । तेन 'सोम' 'पराहणानि' व्यापास्याणि । उपसर्शोपयोगाय हिरण्यं धारयेदित्यर्थः ।*पाणेर्हिरण्यबन्धनस्य कालविकल्प कात्यायनो दर्शयति–"हिरण्य बध्नीतेऽनामिकायामाप्यायनाभिषवाऽश्वदाभ्येषु वा "–इति ॥ २ ॥

सोमार्थमध्वर्योः सम्प्रैष दर्शयति–अथ सम्प्रेष्यतीति । सोम उपनह्यते येन तत् ' सोमोपनहनम् ' सोमबन्धनवस्त्रम् । ' सोमपर्याणहनम् ' शकटेन सह सोमस्य परितो बन्धनवासः । ' उष्णीष ' सोमोपनहने स्थापि-

---

*-पाणेरित्यारभ्य–वा इत्यन्तम् अपव्याख्यानम् । तथाहि देवयाज्ञिकः–प्रक्षाल्य पाणी हिरण्य बध्नीतेऽनामिकायामित्युपक्रमे हिरण्यबन्धनमुक्त्वा निरुपकोक्तवान् । आप्यायनाभिषवाऽश्वदाभ्येषु च । सोमाप्यायने सोमाभिषवे अंशुग्रहग्रहणे अदाभ्यग्रहग्रहणे चानामिकायां हिरण्य बध्नीतेऽध्वर्युः । पाणिप्रक्षालन त्वत्र नानुकृष्यते । तस्य दृष्टार्थत्वात् । आप्यायनादिषु तस्याश्रवणाच्च । सोमाप्यायने हिरण्यबन्धन शास्त्रान्तरात् । अभिषवे विशाखायामेव । अथास्याऽहिरण्य बध्नाति इति । ३–९–४–१ । अंशुग्रहे अथास्याऽहिरण्य बद्ध भवतीति । अदाभ्ये च अथ हिरण्यमभिव्यनित्यश्रावेव बध्नातीति । यदि चात्र पाणिप्रक्षालनमपि अभिमत भवेत् तदा हिरण्यबन्धनवत् श्रूयेत । न श्रूयते च । अतो न भवति । याज्ञिके- पितृभूत्याचार्येश्चैवमेव व्याख्यातमस्तीति ॥

अथानन्तदेवयाज्ञिका । प्रक्षाल्य पाणी हिरण्य बध्नीतेऽनामिकायामिति सूत्र व्याख्याय–अग्रे लाघवायेदमुच्यते । आप्यायनाभिषवाऽश्वदाभ्येषु च । चकारेण समनन्तर हिरण्यबन्धनमनुकृष्यते । न व्यवहितं पाणिप्रक्षालनमिति । ननु समानकर्तृकत्वे पूर्वापरकालत्वे च प्रतीयमान पाणिप्रक्षालनपूर्वमेव हिरण्यबन्धन सर्वत्र । यस्य तेन हि कालमात्रनियमो अंगाङ्गिभावत्यायकः । यत्रोभे वचनतः प्राप्नुतस्तत्र पूर्वापरकालयोगित्व नियम्यते । यत्र त्वेकस्य विधाने न तत्र पूर्वपरत्वार्थमपरमन्याक्षेपणीय । अतएव श्रुतौ पाणिप्रक्षालनरहितहिरण्यबन्धनमात्रमेव पठ्यते आप्यायनेत्यादिवत्शाखान्तरात् । अभिषवे अथाधिषवणे पर्युपविशन्त्यथास्याऽहिरण्य बध्नाति । अंशुग्रहे अथास्याऽहिरण्य बद्ध भवति । अथ हिरण्यमभिव्यनितीति । यदनुपस्पर्शनविधानाच्च । नच सामान्योद्देश्यस्य लिङ्गदर्शनियमनात् क्रियत इति वक्तव्य । तद्कार्येऽस्तत स्वसूत्रेणैव नियमनात् । तस्मादेतेषु हिरण्यबन्धनमात्रमेवेति ॥

अथ कर्कोचार्यः । प्रक्षाल्य पाणी हिरण्य बध्नीतेऽनामिकायामित्येतमनन्तरं अधिकारमुपजीवन्नाह । आप्यायनाभिषवाऽश्वदाभ्येषु च । पाणिप्रक्षालनहिरण्यबन्धने भवत इति ॥ पाणिप्रक्षालन दृष्टार्थं व्यवहितं अध्वानिके चापि चकारेणानुकृष्यत इति कर्कोशय स्फुट एव भवति ।

अथ पितृभूत्याचार्याः । प्रक्षाल्य पाणी इति सूत्र मख्याय अधिकारमुपजीवन् भवति । आप्यायनाभिषवाऽश्वदाभ्येषु च । सोमाप्यायने सोमाभिषवे च अंशुग्रहादाभ्यग्रहणे च हिरण्य बध्नीतेऽनामिकायाम् । सोमाप्यायने शास्त्रान्तरात् । अभिषवे स्वशाखायामेवाधिषवणे पर्युपविशन्त्यथास्याऽहिरण्य बध्नाति इति । अंशुग्रहे अथास्याऽहिरण्य बद्ध भवतीति । अदाभ्ये हि अथ हिरण्यमभिव्यनित्यश्रावेव बध्नातीति ॥ अथ सदाभ्यश्रुतौ काण्वीये एककालोक्ते श्रुतौ सूत्रे भाष्येषु च वादान्तराभावेन कात्यायनोक्तः पाणेर्हिरण्यबन्धनस्य कालविकल्प इति अपव्याख्यान निर्णीतमेवेति ॥

२ प्रेष्यति च सोमोपनहनमाहर सोमपर्याणहनमाहरोष्णीषमाहरेति । का. श्रौ. सू. ७ । १८१ ।

यद्युष्णीषं विन्देत् । (दु) उष्णीषः स्याद्यद्युष्णीषं न विन्देत्सोमपर्याणहनस्यैव द्व्यङ्गुलं वा त्र्यङ्गुलं वाऽवकृन्तेदुष्णीषभाजनमध्वर्युर्वा यजमानो वा सोमोपनहनमादत्ते य एव कश्च सोमपर्याणहनम् ॥ ४ ॥

(म) अथाग्रेण राजानं विचिन्वन्ति । तदुदकुम्भ उपनिहितो भवति तद्ब्राह्मण उपास्ते तदभ्यायन्ति प्राञ्चः ॥ ५ ॥

शोभते ह । अथ य आह–यदेव किञ्चेति । यदेव किं च भवति । तस्मादेव शोभनं–तत्सोमोपनहनं स्यात् । यदेव किं च सोमपर्याणहनम् ॥ ३ ॥

यद्युष्णीषं विन्देत्–उष्णीषः स्यात् । यद्युष्णीषं न विन्देत्–सोमपर्याणहनस्यैव द्व्यंगुलं वा त्र्यंगुलं वाऽवकृन्तेद्–उष्णीषभाजनम् । अध्वर्युर्वा यजमानो वा सोमोपनहनमादत्ते । य एव कश्च सोमपर्याणहनम् ॥ ४ ॥

अथाग्रेण राजानं विचिन्वन्ति । तदुदकुंभ उपनिहितो भवति । तद्ब्राह्मण उपास्ते । तदभ्यायन्ति प्राञ्चः ॥ ५ ॥

तस्य सोमस्य बन्धनार्थं वासः । ' यद् ' वस्त्रं ' शोभनम् ' बहुमूल्यम् तत्, ' एव ' सोमोपनहनं कर्तव्यम् । तथा च कात्यायनः–" शोभनं सोमोपनहनम् " (का. श्रौ. सू. ७ । १८३) इति । आपस्तम्बस्तु क्षौमं तत्कर्तव्यमित्याह–" क्षौमं वासो द्विगुणं त्रिगुणं वा "–इत्यादिना (आ. श्रौ. सू. १० । ७) । शोभनत्वे उपपत्तिमाह–वासो ह्यस्यैतद् भवतीति । सोमस्याच्छादनार्थत्वाच्छोभनेन भवितव्यम् । अतस्तेनोपचरन्नपि शोभनवस्त्रादिना स्वयं शोभते । विपर्यये क्षेपमाह–अथ य आहेति । यत् किञ्चिद् वासोऽत्र सोमायानयेति ब्रुवन्, स्वयं यत् किञ्चिद् भवति लौकैरविदितावासो भवतीत्यर्थः । सोमपर्याणहने नायं नियम इत्याह–यदेव किञ्चेति ॥ ३ ॥

उष्णीषस्थाने विकल्पमाह–यद्युष्णीषं विन्देदिति । उष्णीषस्य स्वीकारः कर्तव्य इति शेषः । कर्तितवस्त्रांशः ' उष्णीषभाजनम् ' उष्णीषस्थाने भवतीत्यर्थः । आनीतानां मध्ये सोमक्रयस्थानं प्रति सोमोपनहनस्यादानमध्वर्युयजमानयोरन्यतरेण कर्तव्यमित्याह–अध्वर्युर्वेति । सोमपर्याणहनस्यादाने तु न नियमः ॥ ४ ॥

अथाग्रेणेति । ' अग्रेण ' प्राचीनवंशस्य पुरोदेशे, उपरवप्रदेशे इत्यर्थः । ' विचिन्वन्ति ' साधयन्ति, अनुपादेयांशमपनयन्ति । ' तत् ' तत्र क्रयप्रदेशे निहितोदककुम्भस्य समीपे ' ब्राह्मणः ' सोमविक्रयी निवसेत्, ' तत् ' स्थानं प्रत्यभिगच्छन्ति । ' प्राञ्चः ' सोमक्रयप्रदेशाभिमुखाः ॥ ५ ॥

१–" वासोमात्रमानयेति " इति पा. । २–"लौकैरविदितप्रभासो" इति क. पा. ३–उष्णीषाभावे सोमपर्याणहनात् द्व्यङ्गुलं त्र्यङ्गुलं वोष्णीषायावकृन्तति । का. श्रौ. सू. ७।१८४ । काण्वश्रुतिस्तु–स यद्युष्णीषं विन्देयुः स एव स्याद्युष्णीषं न विन्देयु सोमपर्याणहनस्यैव पूर्वार्द्धमवकृत्य तदुष्णीषभाजनं स्यादिति । ४–अध्वर्युर्यजमानो वा सोमोपनहनं हरत्यन्य इतरे । का श्रौ सू. ७।१८५। ५–सोम गच्छत्ययेष त इति वाचयति । का. श्रौ. सू. । ७ । १८६ । काण्वश्रुतिस्तु तौ मंत्रौ जपनावित एष ते गायत्रो भाग इति ।

(स्तु) त्तदायत्सु व्वाचयति । (त्यं) एष ते गायत्रो भाग इति मे सोमाय ब्रूतादेष ते त्रैष्टुभो भागऽइति मे सोमाय ब्रूतादेष ते जागतो भागऽइति मे सोमाय ब्रूताच्छन्दोमानाᳬं साम्राज्यं गच्छेति मे सोमाय ब्रूतादित्येकं वाऽएष क्रीयमाणोऽभिक्रीयते च्छन्दसामेव राज्याय च्छन्दसाᳬं साम्राज्याय घ्नन्ति वाऽएनमेतद्यदभिषुण्वन्ति तमेतदाह च्छन्दसामेव त्वा राज्याय क्रीणामि च्छन्दसाᳬं साम्राज्याय न व्वधायेत्यथैत्य प्राङुपविशति ६
सोऽभिमृशति । (त्या) आस्माकोऽसीति स्वऽइव ह्यस्यैतद्भवति यदागत-

---

तदायत्सु वाचयति–"एष ते गायत्रो भाग इति मे सोमाय ब्रूतात् । एष ते त्रैष्टुभो भाग इति मे सोमाय ब्रूतात् एष ते जागतो भाग इति मे सोमाय ब्रूताच्छन्दोमानां साम्राज्यं गच्छेति मे सोमाय ब्रूतात् "–(वा.सं.४।२४) इति । एकं वाऽएष क्रीयमाणोऽभिक्रीयते–छन्दसामेव राज्याय, छन्दसां साम्राज्याय । घ्नन्ति वाऽएनमेतत्–यदभिषुण्वन्ति । तमेतदाह–छन्दसामेव त्वा राज्याय क्रीणामि, छन्दसां साम्राज्याय–न वधायेति । अथैत्य प्राङुपविशति ॥ ६
सोऽभिमृशति " आस्माकोऽसि "–(वा.सं.४।२४) इति । स्व-इव ह्यस्यैतद्भवति–यदागतः

तदायत्स्विति । ' आयत्सु ' ऋत्विग्यजमानेषु क्रयदेशं समागच्छत्सु अध्वर्युर्यजमानम् "एष ते"–इति मन्त्रं ' वाचयति ' वाचयेत् । अयमर्थः–हे सोम ! ' ते ' तव 'भागः' ' गायत्रः ' प्रातस्सवनो गायत्र्याः सम्बन्धी भवति । अतो गायत्र्यादिदेवतार्थमेव तव क्रयो न वधार्थं इत्यभिप्रायः । ' इति ' एवंरूपं सोमस्तुत्यात्मकं ' मे ' वचनं ' सोमाय ' ब्रूतात् हे अध्वर्यो ! ब्रूहि । एवमुत्तरयोरपि द्रष्टव्यम् । "गायत्रं प्रातःसवनम्–" त्रैष्टुभं माध्यन्दिनं सवनम् "–(तै. सं २ । २ । ९ । ९६ । ऐ. ब्रा. ६ । १ । १०) इत्यादिश्रुत्या प्रातस्सवनादीनां गायत्र्याद्यभिमानात्तत्सवनार्हाणां गायत्रादिसम्बन्धः । ' छन्दोमाः ' चतुर्विंशचतुश्चत्वारिंशाष्टचत्वारिंशाः, तेषां ' छन्दोमानाम् ' ' साम्राज्यं गच्छ ' । सोमस्तचतुर्विंशत्यादिसङ्ख्यासाम्याद् गायत्रादयः ' छन्दोमाः ' तेषां साम्राज्यप्राप्तिर्नाम सवनत्रयप्राप्तिरेव । ' गायत्रं प्रातःसवनम्–" इत्यादिश्रुतेः । सवनत्रयप्राप्तिरेव तेषां साम्राज्यप्राप्तिरित्यर्थः । शिष्टं पूर्ववत् ॥

एतत् प्रशंसति–एकं वा एष इति । ' एषः ' ' क्रीयमाणः ' क्रयेण सम्पाद्यमानः सोमः ' एकं वै ' एकं खलु प्रयोजनम् ' अभि '–लक्ष्य ' क्रीयते ' विक्रीयते, अभिषवादिना रसात्मना संस्क्रियते । किं तदेकमिति, तदुच्यते–' छन्दसां राज्याय ' न प्राप्तये । न केवलाय राज्याय, किन्तु ' साम्राज्याय ' । प्रोत्साहनस्यार्थवत्तां बाधप्रसक्तिं दर्शयति–घ्नन्ति वेति । वस्तुत एव सत्यपि सोमभीत्यपगमाय ' तम् ' सोमं प्रति ' एतद् ' छन्दसां साम्राज्यमिति वाक्यमाह–किमिति ' छन्दसामेव राज्याय त्वा क्रीणामि ' इत्याह, न वधायेति ' । अथेत्यादि । ' अथ ' सोमम् ' एत्य ' ' प्राङ् ' प्राङ्मुखः ' उपविशति ॥ ६ ॥

सोऽभिमृशतीति । " आस्माकोऽसि "–इत्यादिना सोममभिमृशेत् । हे सोम ! त्वम् ' आस्माकोऽसि '

१–' मे सोमस्य वा ' इति क पा । २–अनुपविश्यास्माकोऽसीति सोममालभते । का. श्रौ. सू. ७ । १८७ । काण्वश्रुतिस्तु अथ जयेन आस्माकोऽसीति सोममभिमृशति ।

स्तस्मादाहास्माकोऽसीति शुक्रस्ते ग्रह इति शुक्रꣳ ह्यस्माद्ग्रहं ग्रहीष्यन्भवति विचितस्त्वा विचिन्वन्त्विति सर्वत्वायैवैतदाह ॥ ७ ॥

(हा) अत्र हैके। तृणं वा काष्ठं वा विचित्याऽपास्यन्ति तदु तथा न कुर्यात् क्षत्रं वै सोमो विडन्या ओषधयोऽन्नं वै क्षत्रियस्य विट् स यथा ग्रसितमनुहायाच्छिद्य परास्येदेवं तत्तस्मादभ्येव मृशेद्विचितस्त्वा विचिन्वन्त्विति तद्य एवास्य विचेतारस्त एनं विचिन्वन्ति ॥ ८ ॥

(न्यु) अथ वासः। (सो) द्विगुणं वा चतुर्गुणं वा प्राग्दशं वोदग्दशं वोपस्तृणाति तद्राजानं मिमीते स यद्राजानं मिमीते तस्मान्मात्रा मनुष्येषु मात्रो यो चाप्यन्या मात्रा ॥ ९ ॥

तस्मादाह-अस्माकोऽसीति। "शुक्रस्ते ग्रहः"-(वा. सं. ४। २४) इति। शुक्रं ह्यस्माद्ग्रहं ग्रहीष्यन्भवति। "विचितस्त्वा विचिन्वन्तु"-(वा. सं. ४।२४) इति। सर्वत्वायैनदाह ॥७॥

अत्र हैके-तृणं वा काष्ठं वा विचित्यापास्यन्ति। तदु तथा न कुर्यात्। क्षत्रं वै सोमः। विडन्या ओषधयः। अन्नं वै क्षत्रस्य विट्। स यथा ग्रसितमनुहायाच्छिद्य परास्येद् एवं तत्। तस्मादभ्येव मृशेत्। विचितस्त्वा विचिन्वन्त्विति। तद्य एवास्य विचेतारः-त एनं विचिन्वन्ति ॥ ८॥

अथ वासो द्विगुणं वा चतुर्गुणं वा प्राग्दशं वोदग्दशं वोपस्तृणाति। तद्राजानं मिमीते। स यद्राजानं मिमीते-तस्मान्मात्रा मनुष्येषु, मात्रो यो चाप्यन्या मात्रा ॥ ९॥

अस्माकं सम्बन्ध्यसि। "तस्मिन्नणि च युष्माकास्माकौ"-(पा. सू. ४। ३। २) इत्यण्, तस्मिन्नेव अस्माकादेशश्च। 'एतत्' एतेन वाक्येन 'स्व इव' य एव 'भवति'। 'शुक्रः' शुक्लः 'ते' 'ग्रहः' ग्रहीतव्यः। "......"-(पा. सू. ३। १। १८) इति ...... मात् इत्यर्थः। "अनाधृष्टोऽसि शुक्रस्ते ग्रहः"-(तै. सं. १। २। ६। १) इति तैत्तिरीयकम्। 'विचितः' विचयनस्य शोधनस्य कर्तारः 'ते' त्वां 'विचिन्वन्तु' शोधयन्तु, विचिन्वद्भिरेव विवेके सति वैगुण्याभावात् सर्वेण कार्त्स्न्यं भवति ॥ ७ ॥

विवेचने विषये पक्षान्तरमुपन्यस्य निराचष्टे-अत्र हैके इति। 'अत्र' सोमविवेचनविषये सोमस्थलं 'तृणं वा काष्ठं वा' 'विचित्य' सोमलताया भेदं कृत्वा बहिः क्षिपन्ति। अत्र हैके दोषमाह-क्षत्रं वै सोम इति। सोमस्य क्षत्रत्वं श्रूयते-"यान्येतानि देवत्रा क्षत्राणीन्द्रो वरुणः सोमो रुद्रः"-(श. प. १४।४।२।२३) इत्यादिना। इह श्रुतिरपि "क्षत्रं वै"-इति वैलक्षण्येन कथ्यते। 'ग्रसितम्' ग्रस्तं, भुक्तम्। 'अनुहाय' गृहीत्वा 'आच्छिद्य' पृथक्कृत्य 'परास्येत्' बहिः प्रक्षिपेत्। यस्मात् सोमात्पृथक् तृणादिकं सोमस्येव, 'तस्मात्' स्वयमविवेचयन् यजमानोऽभ्यामर्शनमेव कुर्यात्; शोधनार्थं तु 'विचिन्वन्त्विति' पठेत्। अत्र सूत्रम्-" प्राङ्मुख उपविश्यास्माकोऽसीति सोमस्पर्शने न विचिनोति ...... " इति (कात्या ७।१८७।१८८) ॥ ८ ॥

अथ वास इत्यादि। 'वासः' सोमोपनहनार्थं दशा वस्त्रमन्त्। प्राग्दशं वा, उदग्दशं वा प्रागन्तुग्रम्

१-सोमोपनहनं द्विगुणं चतुर्गुणं वा ...... प्राग्दशमुदग्दशं वा। का. श्रौ. सू. ७। १८९॥

सावित्र्या मिमीते । सविता वै देवानां प्रसविता तथो हास्माऽएष सवितृ-प्रसूत ऽएव क्रयाय भवति ॥ १० ॥

(त्यु)अतिच्छन्दसा मिमीते । (तऽए) एषा वै सर्वाणि च्छन्दाᳬसि यद-तिच्छन्दास्तथो हास्यैष सर्वैरेव च्छन्दोभिर्मितो भवति तस्मादतिच्छ-न्दसा मिमीते ॥ ११ ॥

स मिमीते । (तेऽभि) अभि त्यं देवᳬ सवितारमोण्योः कविक्रतुमर्चामि सत्यसवᳬ रत्नधामभि प्रियं मतिं कविम् ॥ ऊर्ध्वा यस्यामतिर्भा ऽअदि-द्युतत्सवीमनि हिरण्यपाणिरमिमीत सुक्रतुः कृपा स्वरिति ॥ १२ ॥

सावित्र्या मिमीते। सविता वै देवानां प्रसविता। तथो हास्मा एष सवितृप्रसूत एव क्रयाय भवति॥१०

अतिच्छन्दसा मिमीते। एषा वै सर्वाणि छन्दांसि यदतिच्छन्दाः। तथोहास्यैष सर्वैरेव छन्दोभिर्मितो भवति। तस्मादतिच्छन्दसा मिमीते ॥ ११ ॥

स मिमीते-" अभि त्यं देवं सवितारमोण्योः, कविक्रतुमर्चामि सत्यसवं रत्नधामभि प्रियं मतिं कविम् । ऊर्ध्वा यस्यामतिर्भा अदिद्युतत्सवीमनि हिरण्यपाणिरमिमीत सुक्रतुः कृपा स्वः "-(वा. सं. ४। २५) इति ॥ १२ ॥

मैत्यर्थं । आस्तृते वाससि सोमोन्मान विधत्ते-तद्राजानं मिमीते (का. श्रौ. ७। १९०) इति। 'तत्' तत्र वाससि। 'तस्मात्' सोमोन्मानात् हेतोः 'मनुष्येषु' ' मात्रा ' षण्णवत्यङ्गुल्यादिरूपा इदानीं वर्तत इत्यर्थ । मात्रा यैवात्र सोमे सा मनुष्येषु सोमस्याखिलजगत्कारणत्वात् । न केवलं मनुष्यगतैव अपि तु ' यो चापि ' यैव खलु ' अन्या ' पक्षिमृगवृक्षादिगता साऽपि सोममात्रात्मिकैव ॥ ९ ॥

त्रिर्थयमसोन्मानमन्त्र देवताद्वारा प्रशंसति-सावित्र्या मिमीत इति । ' देवानां मध्ये ' प्रसविता ' सर्वकर्मविषयानुज्ञाप्रदः ॥ १० ॥

मन्त्रगत छन्दः प्रशंसति-अतिच्छन्दसेति । अष्टिरतिच्छन्द एवास्य छन्दः अतोऽतिच्छन्दस्त्वम् । तस्मिन् छन्दसि चतुर्णां चतुर्णामक्षराणां परित्यागेनावस्तनानां छन्दसामुत्पत्तेः सर्वच्छन्दस्त्वम् ॥ ११ ॥

इदानीं मन्त्रं विवृत्ते-स मिमीतेऽभित्यं देवमिति । मन्त्रस्यायमर्थः । ' त्य ' तं ' सवितारं ' ' देवम् ' ' अभ्यर्चामि ' इति सम्बन्धः । कीदृशम् ? ' ओण्योः ' अवित्र्योः द्यावापृथिव्योर्मध्ये वर्तमानमित्यर्थः । ' कविक्रतु ' क्रान्तकर्माणम् ' सत्यसवम् ' सत्यानुज्ञम् । ' रत्नधा ' रमणीयानां फलानां धारकम् ' अभि ' अभितः ' प्रियम् ' ' मतिं ' मननवन्तम्, ' कविम् ' क्रान्तप्रज्ञम् । ' यस्य ' सवितुः ' अमतिः ' अन्येषाम-विषया मतिरमतिः, ' भाः ' च; अथवा अमतिविशेषणम् । भासमाना सा ' ऊर्ध्वा ' ' अदिद्युतत् ' द्योतते । किमर्थम् ? ' सवीमनि ' प्रसवं निमित्तभूते सति, अनुज्ञार्थमित्यर्थः । स तादृशः ' सुक्रतुः ' शोभनप्रज्ञः आदित्य ' कृपा ' कृपया ' हिरण्यपाणि. ' सन् ' अमिमीत ' मिमीते सोमोन्मानं करोति करोत्वित्यर्थः ॥ १२ ॥

१-तस्मिन्सोमं मिमीते दशकृत्वोऽभित्यमिति । २-अभित्य" सावित्र्यष्टि । इति कात्यायनसर्वानुक्रमः १।१।१८।४। चतुष्पदाः १४ अष्टिरत्युच्यते । अतिच्छन्दसा मिमीते अनयद्वादशकद्विकयुत्या-अष्टेरेव-अतिच्छन्द इति नामांतर बोध्यम् ।

(त्ये) एतया सर्व्वाभिः । (रे) एतया चतसृभिरेतया तिसृभिरेतया द्वाभ्यामेतयैकयैतयैकयैतया द्वाभ्यामेतया तिसृभिरेतया चतसृभिरेतया सर्व्वाभिः समस्याञ्जलिनाऽध्यावपति ॥ १३ ॥

स वाऽउदाचं न्याचं मिमीते । स यदुदाचं न्याचं मिमीतऽइमा ऽएवैतदङ्गुलीर्नानानाः करोति तस्मादिमा नाना जायन्तेऽथ यत्सह सर्व्वाभिर्मिमीते सर्ठ०श्लिष्टा इव ह्येवेमा जायेरंस्तस्माद्वाऽउदाचं न्याचं मिमीते॥१४॥

एतया सर्वाभिः, एतया चतसृभिः, एतया तिसृभिः, एतया द्वाभ्याम्, एतयैकया । एतयैकया, एतया द्वाभ्याम्, एतया तिसृभिः, एतया चतसृभिः, एतया सर्वाभिः । समस्याञ्जलिनाऽध्यावपति॥१३॥

स वाऽउदाचं न्याचं मिमीते–स यदुदाचं न्याचं मिमीते–इमा एवैतदङ्गुलीर्नानानाः करोति ।

दशकृत्व उन्मानेऽप्ययमेव मन्त्र इत्यादि समानप्रकारं दर्शयति–एतया सर्वाभिरिति । 'एतया' "अभित्य देवम्"–इत्यनयैव 'सर्वाभिः' अङ्गुलीभिः पञ्चभिर्मिमीते । 'एतया' एव 'चतसृभिः' अन्यङ्गुलीभिर्मिमीते । एवमवरोहक्रमेणैकैकाङ्गुल्युत्सर्गेण[1] पञ्चवारं मीत्वा पुनरारोहणक्रमेणैकैकाङ्गुलिसंयोजनेन पुनरेतयैवर्चा पञ्चवारं मिमीते । एवं दशवारमुन्माय अनन्तरं पाणिद्वयम् 'समस्य' अञ्जलिं कृत्वा तेनैकवारमभिमितस्य सोमस्योपरि 'आवपति' । शिष्टं सर्वं प्रक्षिपेत् । अत्र सूत्रम्–"सर्वाभिः प्रथमम्, अङ्गुष्ठप्रभृति चैकोत्सर्गम्, द्विः कनिष्ठिकया, एकोपचयम्, अञ्जलिना दशमम्, अन्यद्वाऽध्यावापश्रुतेः" (का. श्रौ. सू. ७ । १९१–१९६) इति । मानस्य दशसङ्ख्यया स्तूयमानत्वादाधिक्ये सति दशसङ्ख्याविरोधात् सूत्रकारेणाञ्जलिना दशममन्यद्वेति विकल्पितम् * ॥ १३ ॥

अङ्गुलीनां क्रमेणोत्सर्गे संयोजने च कृते योऽर्थसिद्धो मानविषयः समञ्चनप्रसारणभावः, तमनूद्य बहुधा प्रशंसति–स वा उदाचं न्याचमित्यादिना । 'उदाचं न्याचम्' अङ्गुलीः समच्य प्रसार्य चेत्यर्थः । 'तेन'

1–तस्मिन्सोमं मिमीते दश कृत्वोऽभित्यमिति । का. श्रौ. सू. ७ । १९० ॥

* भगवान् सूत्रकारः कात्यायनो नैतद्विकल्पयति । किंतु अध्यावापश्रुत्या समन्त्रक दशकृत्वो मानाद्बहिरेकादशं तूष्णीममानरूपमध्यावापं भवतीति । तथा चात्र याज्ञिकानतदेवाः । "अन्यद्वाऽध्यावापश्रुतेः"–दशभ्योऽन्यदिदमेकादशं मानमध्यावापोऽञ्जलिना । कुतः । अध्यावापश्रुतेरेव । अधीत्युपरिभाववचनोऽधिकवचनो वा । न चात्रोपरिभावः । वस्त्वन्तरस्याभावात् । तेन सोमस्यावशिष्टं मानादेकत्र राशीकृत्याञ्जलिना गृहीत्वाऽधिकं मितादावपतीत्यर्थः । तथाच–अधिकः स्यादयदा दशकृत्वो मानादन्यदावपनं स्यात् । तस्मादेकादश एवाध्यावापः । यदा चोपरिभावस्तदापि नियताच्छ्रौतोकादधिकं तदुपर्येव वर्तत एकादशैकादशमेव । ननु एतया सर्वाभिः समस्याञ्जलिनाऽध्यावपतीति सामानाधिकरण्येन दशममेव प्रतीयते । तथाच । सर्वं मन्त्रमभिधायोच्यते । अथ दशकृत्वो मिमीत इति । तेन दशममेव युक्तम् । अत्रोच्यते–एतयर्चा सर्वाभिरित्यारभ्य दशमात् पुनरेतया सर्वाभिरित्युक्ते मिमीत इत्यनेनैव निराकाङ्क्षीकृतम् । तेन मन्त्रप्रयुक्तानि दश मानानि । नान्यैवोपसङ्ग्रहेऽस्य यद्दश कृत्वो मिमीत इति सम्पादनार्थं परामृश्यते । अध्यावापस्य त्वावापरूपत्वेनामानरूपत्वान्न परिगणनम् । तेनाधिकमेव । अपि च । एतयैतस्य सर्वेत्र मिमीत इत्यनेन ज्ञातसम्बन्धत्वान्नाध्यावापेन सम्बन्धाकाङ्क्षा । ततोऽप्यध्यावापस्य त्वामन्त्रत्वान्न पूर्वेण वाक्यता । ततोऽध्यवपति मन्त्र तूष्णीं च । एतयेत्यर्थबधात् । दशकृत्वोऽभित्यमिति वाक्यान्तरसम्बन्धाच्च । इति पितृभूत्याचार्या देवयाज्ञिकाचार्याश्चैवमेवाहुः । कर्काचार्याणामप्ययमेव सिद्धान्तः । अपरवाऽन्यदेकादशमञ्जलिना कर्तव्यम् । येन एतया सर्वाभिरित्युक्त्वा समस्याञ्जलिनाऽध्यावपतीत्याह । यत्पुनरुक्तं दश कृत्वोऽभित्यमिति । तन्मन्त्रेणाभिसम्बध्यते । दश कृत्वोऽभित्यमित्यनेन मन्त्रेण । तस्मादेकादशोऽध्यावाप इति ॥

यद्वेवोदाचं न्याचं मिमीते। (त5) इमा ऽएवैतन्नानावीर्याः करोति तस्मादिमा नानावीर्यास्तस्माद्वा ऽउदाचं न्याचं मिमीते ॥ १५ ॥

यद्वेवोदाचं न्याचं मिमीते। विराजमेवैतदर्वाचीं च पराचीं च युनक्ति पराच्युह देवेभ्यो यज्ञं वहत्यर्वाची मनुष्यानवति तस्माद्वा ऽउदाचं न्याचं मिमीते ॥ १६ ॥

(ते5थ) अथ यद्दश कृत्वो मिमीते। दशाक्षरा वै विराड् वैराजः सोमस्तस्माद्दशकृत्वो मिमीते ॥ १७ ॥

(ते5थ) अथ सोमोपनहनस्य समुत्पार्यान्तान्। (तु) उष्णीषेण विग्रथ्नाति प्रजाभ्यस्त्वेति प्रजाभ्यो ह्येनं क्रीणाति स यद्वेवेदꣳ शिरश्चाꣳसौ चान्तरोपेनिनतमिव तद्वेवास्यैतत्करोति ॥ १८ ॥

तस्मादिमा नाना जायन्ते। अथ यत्सह सर्वाभिर्मिमीते–संश्लिष्टा इव हैवेमा जायेरन्। तस्माद्वा उदाचं न्याचं मिमीते ॥ १४ ॥

यद्वेवोदाचं न्याचं मिमीते। इमा एवैतन्नानावीर्याः करोति। तस्मादिमा नानावीर्याः। तस्माद्वा उदाचं न्याचं मिमीते ॥ १५ ॥

यद्वेवोदाचं न्याचं मिमीते। विराजमेवैतदर्वाचीं च पराचीं च युनक्ति। पराच्यह देवेभ्यो यज्ञं वहति, अर्वाची मनुष्यानवति। तस्माद्वाऽउदाचं न्याचं मिमीते ॥ १६ ॥

अथ यद्दश कृत्वो मिमीते। दशाक्षरा वै विराड्। वैराजः सोमः–तस्माद्दश कृत्वो मिमीते॥१७॥

अथ सोमोपनहनस्य समुत्पार्यान्तानुष्णीषेण विग्रथ्नाति–" प्रजाभ्यस्त्वा "–(वा.सं.४।२९) इति। प्रजाभ्यो ह्येनं क्रीणाति। स यद्वेवेदं शिरश्चांसौ चान्तरोपेनिनतमिव–तद्वेवास्यैतत्करोति॥१८॥

तेनोक्तप्रकारमानेन 'अङ्गुली' 'नानाजाता' पृथक्–पृथग्–जन्मवत्य 'करोति' कर्मफलभोगार्थत्वात् सृष्टेः। व्यतिरेके दोषमाह–अथ यत्सहेति। 'सर्वाभि' सहिताभिरङ्गुलीभिः दशवारमपि मानं यदि कुर्यात्, तथा सति संश्लिष्टा परस्परसहिता एवाङ्गुलयो 'जायेरन्' ॥ १४ ॥

यद्वेवोदाचमिति। उक्तरीत्या मानेन तु 'नानावीर्याः' पृथक्–पृथक् कार्यसमर्थाः 'करोति' ॥ १५ ॥

यद्वेवेति। विराजमेवैतदर्वाचीं च पराचीं च युनक्तीति। 'एतत्' एतेन अर्वाक्–पराग् गतेन विराट् छन्दोदेवतामेव सङ्ख्याद्वारा अर्वाक् च पराक् च सोमे योजितवान् भवत्यध्वर्युः। सा सोमयुक्ता विराट्। पराच्यहेति। 'अह'–इति विनिग्रहार्थो निपातः। (निरु० १।२।४)। 'पराची' पराङ्मुखा ऊर्ध्वमुखी सती उद्वहन-सामर्थ्येन 'यज्ञं' सोमरसं 'देवेभ्यो वहति', तथैव 'अर्वाची' अवाङ्मुखी सती, समश्नसामर्थ्येन 'मनुष्यान्' ऋत्विगादीन् 'अवति' ॥ १६ ॥

मानगतसङ्ख्यां प्रशंसति–अथ यद् दशकृत्व इति। विराजो दशाक्षरत्वं प्रसिद्धम्। सोमोऽपि दश-सङ्ख्याकैर्द्रव्यैः क्रीयमाणत्वेन सङ्ख्याद्वारा विराट्सम्बन्धाद् 'वैराजः' ॥ १७ ॥

अथ सोमोपनहनस्येत्यादि। 'अन्तान् समुत्पार्य' अथ प्रसारितस्य वस्त्रस्य पर्यन्तप्रदेशानेकत्र उच्च सङ्गृह्य

(त्सु) अथ मध्येऽङ्गुल्याकाशं करोति प्रजास्त्वानुप्राणन्त्विति तमु-यतीव वाऽएनमेतत्समायच्छन्नप्राणमिव करोति तस्यैतद्ग्तऽएव मध्यतः प्राणमुत्सृजति तं ततः प्राणन्तं प्रजाऽअनुप्राणन्ति तस्मादाह प्रजास्त्वानु-प्राणन्त्विति तऽँसोमविक्रयिणे प्रयच्छत्यथातः पणनस्यैव ॥ १९ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ २ ॥ ५ ॥ (३. २.) ॥

स वै राजानं पणते । स यद्राजानं पणते तस्मादिदऽँसकृत्सर्वं पण्यऽँ सु ऽआह सोमविक्रयिन्क्रय्यस्ते सोमो राजा ३ इति क्रय्यऽ इत्याह सोम-विक्रयी तं वै ते क्रीणानीति क्रीणीहीत्याह सोमविक्रयी कलया ते क्रीणा-नीति भूयो वाऽअतः सोमो राजाऽर्हतीत्याह सोमविक्रयी भूय ऽएवातः सोमो राजाऽर्हति महाँस्त्वेव गोर्महिमेत्यध्वर्युः ॥ १ ॥

अथ मध्येऽङ्गुल्याकाशं करोति । " प्रजास्त्वानु प्राणन्तु "–(वा. सं.४।२५) इति । तममतीव वाऽएनमेतत्समायच्छन्नप्राणमिव करोति । तस्यैतदत एव मध्यतः प्राणमुत्सृजति । तं ततः प्राणन्तं प्रजा अनुप्राणन्ति । तस्मादाह–प्रजास्त्वानु प्राणन्त्विति । तं सोमविक्रयिणे प्रयच्छति । "अथातः पणनस्यैव" ॥१९॥

स वै राजानं पणते–स यद्राजानं पणते तस्मादिदं सकृत् सर्वं पण्यम्। स आह–सोमविक्रयिन् ! क्रय्यस्ते सोमो राजा३ इति । क्रय्य इत्याह सोमविक्रयी । तं वै ते क्रीणानीति । क्रीणीहि, इत्याह

' उष्णीषेण ' ग्रन्थि कुर्यात् । तत्र मन्त्र.–प्रजाभ्यस्त्वेति । 'प्रजाभ्य ' सदस्येभ्य. ऋत्विग्भ्यः । उष्णीषेण ग्रथन प्रशंसति–स यद्देवेद्मिति । शिरस अंसयोश्चान्तरालप्रदेशो यथा विलग्न इव वर्तते, एवं ग्रन्थिकरणेन कृतवान् भवति ॥ १८ ॥

ग्रन्थिमध्ये सुषिर समन्त्रकं विधत्ते–अथ मध्ये अङ्गुल्येति । मध्ये सोमग्रन्थिमध्ये सुषिरप्रदानेन 'प्राणन्त' न ' त्वा ' सर्वां ' प्रजा ' अपि 'अनुप्राणन्तु' 'इति' । 'समायच्छन्' अन्तान् सगृह्णन् ' तम् ' 'अयतीव ' ग्लापयन्तीव ' अप्राण ' सोम प्राणरहितम् ' इव ' करोति', अत एव उपद्रवसम्भवाशङ्कनोः तत्परिहाराय देहमध्ये उच्छ्वासरूपम् 'प्राणन्' उद्गमयति । ' तस्मात् ' प्रजास्त्वेत्यादिमन्त्र पठेत् । त सोमोपनहनवस्त्रे बद्धं सोम ' सोमविक्रयिणे प्रयच्छति' । ' अथात. पणनस्यैव ' विधिरुच्यत इति शेषः ॥ १९ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
तृतीयकाण्डे तृतीयाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ३-३-२ ॥

सोमक्रयार्थं व्यवहार विधत्ते–स वा इति' । ' पणते ' व्यवहरेत् । ' तस्मात् ' सोमस्य व्यवहारभूतत्वात्

१–अंसान्तरयोर्लोहितेन बध्नाति प्रजाभ्यस्त्वेति । का० श्रौ० सू० ७।११७ । २–अङ्गुल्या मध्यं विवृणोति प्रजास्त्वाऽनुप्राणन्त्विति का. श्रौ. सू. ७।११८ । ३–त विक्रयिणे प्रयच्छति । का. श्रौ. सू ७।११९ । ४–पञ्च कलं सोमं पणते । का. श्रौ. सू ७।२००।

(गों) गोर्व्वै प्रतिधुक् । (क्र) तस्यै शृतं तस्यै शरस्तस्यै दधि तस्यै मुस्तु तस्याऽआतुञ्चनं तस्यै नवनीतं तस्यै घृतं तस्याऽआमिक्षा तस्यै व्वाजिनम् ॥ २ ॥

(१९) शफेन ते क्रीणानीति । भूयो वाऽअतः सोमो राजाऽर्हतीत्याह सोमविक्रयी भूय एवातः सोमो राजाऽर्हति महाँस्त्वेव गोर्महिमेत्यध्वर्यु-

सोमविक्रयी कलया ते क्रीणानीति । भूयो वाऽअतः सोमो राजार्हति-इत्याह सोमविक्रयी । भूय एवातः सोमो राजार्हति, महांस्त्वेव गोर्महिमा-इत्यध्वर्युः ॥ १ ॥

गोर्वै प्रतिधुक्, तस्यै शृतम्, तस्यै शरः, तस्यै दधि, तस्यै मस्तु, तस्या आतञ्चनम्, तस्यै नवनीतम्, तस्यै घृतम्, तस्या आमिक्षा, तस्यै वाजिनम् ॥ २ ॥

शफेन ते क्रीणानीति । भूयो वाऽअतः सोमो राजार्हतीत्याह-सोमविक्रयी । भूय एवातः सोमो

'इदम्' इदानीमपि 'सर्वं' दधिमध्वादि वस्तु 'सकृत्' 'पण्यम्' लोके पणितव्यं भवति । व्यवहारप्रकारं दर्शयति-स आहेत्यादिना । 'स' अध्वर्युः "क्रय्यस्ते सोमो राजा"-'इति' पृच्छेत् । 'क्रय्यः' क्रयार्थं प्रसारितः । "क्रय्यस्तदर्थे" (पा. सू. ६ । १ । ८२) इति 'क्रय्य' शब्दो निपातितः । प्रश्नार्थे प्लुतिः (पा० सू० ८ । २ । १००) 'क्रय्य इति सोमविक्रयी' प्रतिब्रूयात् । 'तत्' तर्हि 'ते' तव स्वभूतं सोमं 'क्रीणानि' 'इति' अध्वर्युर्ब्रूयात् । अथ तेन सोमविक्रयिणा 'क्रीणीहि' 'इति' उक्तोऽध्वर्युः कलया गोरेकदेशेन 'ते' तव सम्बन्धिनं सोमं 'क्रीणानि' 'इति' ब्रूयात् । स विक्रेता 'अतः' अस्मात् कला-लक्षणात् 'भूयः' प्रभूतमधिकमूल्यमर्हतीति ब्रूयात् । अथ सोमविक्रयिणोक्तोऽध्वर्युः गोर्महत्त्वमाविष्करोति-महाँस्त्वेवेति । यदि सोमो बहुमूल्यमर्हति तर्हि कृत्स्ना गौर्दातव्या भवति-तथा सति 'गोर्महिमा महान्' 'इति' ब्रुयात् ॥ १ ॥

कथं महत्त्वमिति तद्दर्शयति-गोर्वा इत्यादिना । 'गोः प्रतिधुक्' तस्यो दुग्धम् इदमेकं वीर्यम् । 'तस्यै' तस्याः 'शृतम्' पक्वं पयः । 'शरः' पक्वक्षीरस्योपरिसारभूतम् । घनीभूतमम्लास्वादं वस्तु दधि । दधिभव सारभूतमुदकं 'मस्तु' । 'आतञ्चनम्' दधि । दधिमात्रकारणम् । तस्मिन् पयसि दध्यानयने सति यद् घनीभूतं वस्तु जायते सा 'आमिक्षा' । इतरभवः तत् वाजिनम् । एवं दशविधानि गोर्वीर्याणि प्रत्याययेत् ॥ २ ॥

शफेनेति । द्वितीयवाक्ये 'शफेन ते क्रीणानीति' ब्रूयात् । 'शफः' पादाग्रस्यार्द्धभागः । 'भूयो वा अतः'-इत्याद्युक्तिप्रत्युक्तिवचनं पूर्ववद् व्याख्येयम् । 'अध्वर्युः' 'एतान्येव दश वीर्याणि' इति प्रतिधुगा-

१-स आह सोमविक्रयिन् क्रय्यस्ते सोमो राजा ३ इति । का. श्रौ सू ७ । २०१ । २-क्रय्य इत्याह सोमविक्रयी । का.श्रौ सू. ७ । २०२ । तं वै ते क्रीणानीति । ७ । २०३ । ३-क्रीणीहीत्याह सोमविक्रयी । का. श्रौ. सू. ७ । २०४ । कलया ते क्रीणानीति । का श्रौ. सू. । ७ । २०५ । भूयो वा अतः सोमो राजाऽर्हतीत्याह सोमविक्रयी । का श्रौ. सू. ७ । २०६ । ४-भूय एवातः सोमो राजाऽर्हति महांस्त्वेव गोर्महिमेत्यध्वर्युर्गोर्वै प्रतिधुक् तस्यै शृतं तस्यै शरस्तस्यै दधि तस्यै मस्तु तस्या आतञ्चनं तस्यै नवनीतं तस्यै घृतं तस्या आमिक्षा तस्यै वाजिनमिति । का. श्रौ. सू. ७ । २०७ । ५-एकैकेनाते पणते शफेन पदाऽर्द्धेन गवा । का. श्रौ. सू. ७ । २०९ । ६-भूय एवैतदतः भवति चतुष्पदर्थ्यति । का. श्रौ. सू. ७ । २०८ ।

एतान्येव दशवीर्याण्युदाहृत्याह पदा तेऽर्धेन ते गवा ते क्रीणानीति क्रीतः सोमो राजेत्याह सोमविक्रयी वयाᳪंसि प्रब्रूहीति ॥ ३ ॥

स आह । चन्द्रं ते वस्त्रं ते छागा ते धेनुस्ते मिथुनौ ते गावौ तिस्रस्तेऽन्या इति स यदर्वाक्पणन्ते परः सम्पादयन्ति तस्मादिदᳪं सर्वं पुण्यमर्वाक्पणन्ते परः सम्पादयन्त्यथ यदध्वर्युरेव गोर्वीर्याण्युदाचष्टे न सोमस्य सोमविक्रयी महितो वै सोमो देवो हि सोमोऽथैतदध्वर्युर्गां महयति तस्यै पश्यन्वीर्याणि क्रीणादिति तस्मादध्वर्युरेव गोर्वीर्याण्युदाचष्टे न सोमस्य सोमविक्रयी ॥ ४ ॥

गवाऽर्हेति, महांस्त्वेव गोर्महिमा—इत्यब्रुवन् । एतान्येव दश वीर्याण्युदाहृत्याह—पदा ते । अर्धेन ते । गवा ते क्रीणानीति । क्रीतः सोमो राजा—इत्याह सोमविक्रयी । वयांसि प्रब्रूहीति ॥ ३ ॥

स आह—चन्द्रं ते, वस्त्रं ते, छागा ते, धेनुस्ते, मिथुनौ ते गावौ, तिस्रस्तेऽन्या इति । स यदर्वाक् पणन्ते—परः सम्पादयन्ति । तस्मादिदं सर्वं पुण्यमर्वाक् पणन्ते—परः सम्पादयन्ति । अथ यदध्वर्युरेव गोर्वीर्याण्युदाचष्टे—न सोमस्य सोमविक्रयी । महितो वै सोमः । देवो हि सोमः । अथैतदध्वर्युर्गां महयति । तस्यै पश्यन् वीर्याणि क्रीणादिति । तस्मादध्वर्युरेव गोर्वीर्याण्युदाचष्टे—न सोमस्य सोमविक्रयी ॥ ४ ॥

दिकोऽभिप्रायः । तृतीयवारे गोः 'पदा ते' इति ब्रूयात् । चतुर्थवारे 'अर्धेन ते' इति ब्रूयात् । तूष्णीं वा इत्यादि पूर्ववत् । पञ्चमवारे 'गवा ते क्रीणानि' 'इति' ब्रूयात् । एतदुक्ते 'सोमो राजा' तव 'क्रीतः' 'इत्याह' उक्तिरनुवस्य ददत्वात् । अथ 'वयांसि प्रब्रूहि' 'इति' 'सोमविक्रयी' ब्रूयात् ॥ ३ ॥

स आहेति । 'वसः'—शब्दार्थं स्वर्णेनाह—चन्द्रं त इत्यादिना । 'हेम चन्द्रम्' इति हिरण्यनामसु पाठात् 'चन्द्रम्' आह्लादकारि हिरण्यम् । "चन्द्रं ते" इति । "शुक्रं त्वेति हिरण्यस्य वाचयति"—इति कात्यायनः (७ । २१४) । 'अन्याः तिस्रः', गा इति शेषः ॥

व्यवहारपूर्वकं कर्म प्रशंसति—स यदर्वागिति । 'अर्वाक्' पण्यग्रहणात् प्राक् व्यवहारं कृत्वा 'परः' परस्तात् 'सम्पादयन्ति' । अथवा 'अर्वाक्' अतएव व्यवहारकाले व्यवहृत्य सम्पादनकाले तु 'परः' देयं मूल्याधिकं कृत्वा । 'तस्मात्' 'इदम्' इदानीमपि 'सर्वं पण्यं' वस्तु 'सकृत्' एकवारम् 'अर्वाक्' सत् 'परः' 'सम्पादयन्ति' ॥

गोर्वीर्याण्युदाहृतवन्तः सोमवीर्याण्युदाहृतवन्तो नेति, तत्र कारणमाह—अथ यदध्वर्युरेव गोर्वीर्याणीति । 'महितः' महत्त्वेनेतः खलु सोमः । तत् कथम् ? वस्तुतो दिवि खलु दिवि वर्तमानस्य चन्द्रस्य सोमवल्लीरूपेण पतितत्वात्, "दिवि वै सोम आसीत्"—(श. प. ब्रा ३ । २ । ४ । १)

१–मध्यन्दे प्रणन्दे । का. श्रौ. सू. ७ । २११ । २–ते क्रोधार्थंत्वेतः । का. श्रौ. सू. ७ । २१० । ३–क्रीतः सोमो राजेत्यन्ते वयांसि प्रब्रूहीत्याह सोमविक्रयी । का. श्रौ. सू. ७ । २१२ ।

(१४) अथ यत्पञ्च कृत्वः पणते । संवत्सरसंमितो वै यज्ञः पञ्च वाऽऋतवः संवत्सरस्य तं पञ्चभिराप्नोति तस्मात्पञ्च कृत्वः पणते ॥ ५ ॥

(१५) अथ हिरण्यं वाचयति । शुक्रं त्वा शुक्रेण क्रीणामीति शुक्रꣳ ह्येतच्छुक्रेण क्रीणाति यत्सोमꣳ हिरण्येन चन्द्रं चन्द्रेणेति चन्द्रꣳ ह्येतच्चन्द्रेण क्रीणाति यत्सोमꣳ हिरण्येनामृतममृतेनेत्यमृतꣳ ह्येतदमृतेन क्रीणाति यत्सोमꣳ हिरण्येन ॥ ६ ॥

(१६) अथ सोमविक्रयिणमभिप्रकम्पयति । सग्मे ते गोरिति यजमाने ते गौरित्येवैतदाह तद्यजमानमभ्याहृत्य न्यस्यत्यस्मे ते चन्द्राणीति स ऽआत्मन्येव वीर्यं धत्ते शरीरमेव सोमविक्रयी हरते तत्ततः सोमविक्रय्यादत्ते ७

अथ यत्पञ्च कृत्वः पणते । संवत्सरसंमितो वै यज्ञः । पञ्च वाऽऋतवः संवत्सरस्य । तं पञ्चभिराप्नोति । तस्मात्पञ्च कृत्वः पणते ॥ ५ ॥

अथ हिरण्यं वाचयति–" शुक्रं त्वा शुक्रेण क्रीणामि "–(वा. सं. ४ । २६) इति । शुक्रं ह्येतच्छुक्रेण क्रीणाति–यत्सोमं हिरण्येन । " चन्द्रं चन्द्रेण "–(वा. सं. ४ । २६) इति । चन्द्रं ह्येतच्चन्द्रेण क्रीणाति–यत्सोमं हिरण्येन । "अमृतममृतेन"–(वा. सं. ४ । २६) इति । अमृतं ह्येतदमृतेन क्रीणाति–यत्सोमं हिरण्येन ॥ ६ ॥

अथ सोमविक्रयिणमभिप्रकम्पयति–" सग्मे ते गोः "–(वा. सं. ४ । २६) इति । यजमाने ते गौरित्येवैतदाह । तद्यजमानमभ्याहृत्य न्यस्यति । "अस्मे ते चन्द्राणि"–(वा. सं. ४ । २६) इति । स आत्मन्येव वीर्यं धत्ते । शरीरमेव सोमविक्रयी हरते । तत्ततः सोमविक्रय्यादत्ते ॥ ७ ॥

इत्युक्तत्वाच्च । अतो हेतोः सोमस्यानपेक्षितत्वात् । ' अर्घ्यं ' " गा महयति ' पूजयति । ' ता पश्यन् ' 'सम्यं' तस्या 'वीर्याणि' प्रतिभुगादीनि । केनाभिप्रायेण ? सोममनया क्रीणानीत्यभिप्रायेण । तस्मादित्युपसंहारः ॥४॥

कलाकाष्ठादिरूप पञ्चवारपणन प्रशंसति–अथ यत् पञ्च कृत्व इति । स्पष्टमेतत् ॥ ५ ॥

अथ हिरण्यं इति । एकहायन्या सह देयेषु हिरण्यवस्त्रच्छागादिदशसु द्रव्येषु मध्ये 'हिरण्ये' दीयमाने सति यजमानं ' वाचयति " शुक्रं त्वा " इति मन्त्रम् । मन्त्रस्यायमर्थः–हे सोम ! ' शुक्रम् ' दीप्यमानम् 'त्वा' त्वा ' शुक्रेण ' दीप्तेन ' हिरण्येन ' ' क्रीणामि ' तथा ' चन्द्रं ' त्वा ' चन्द्रेण ' आह्लादकेन ' हिरण्येन ' । ' अमृतम् ' अमरणधर्माणं त्वाम् ' अमृतेन ' ' हिरण्येन ' क्रीणामीत्यर्थः । मन्त्रगतानि शुक्रचन्द्रामृतपदानि तृतीयान्तानि हिरण्यनामानि, द्वितीयान्तानि सोमस्येति व्याचष्टे–शुक्रं त्वा शुक्रेणेत्यादिना । स्पष्टोऽर्थः । अत्र सूत्रम्–" स आह चन्द्र ते वस्त्रं ते छागा ते धेनुस्ते मिथुनौ ते गावौ तिस्रस्तेऽन्या. शुक्रं त्वेति । हिरण्यमालभ्य वाचयति " (का. श्रौ. सू. ७ । २१३-२१४) इति ॥ ६ ॥

अथ समन्त्रक सोमविक्रयिणो हिरण्येनाभिप्रकम्पन विधत्ते–अथ सोमविक्रयिणमिति । ' अभिप्रकम्पयति '

१–" चन्द्र त्वेति ' इ क्वचित् पाठः ।

(चेऽर्था) अथाजायां प्रतीचीनमुख्यां वाचयति । तपसस्तनूरसीति तपसो ह वाऽएषा प्रजापतेः सम्भूता यदजा तस्मादाह तपसस्तनूरसीति प्रजापतेर्व्वर्णं ऽइति सा यद्भिः संव्वत्सरस्य व्विजायते तेन प्रजापतेर्व्वर्णः परमेण पशुना क्रीयसऽइति सा यद्भिः संव्वत्सरस्य व्विजायते तेन परमः पशुः सहस्रपोषं पुषेयमित्याशिषमेवैतदाशास्ते भूमा वै सहस्रं भूमानं गच्छानीत्येवैतदाह ॥ ८ ॥

अथाजायां प्रतीचीनमुख्यां वाचयति–" तपसस्तनूरसि "–(वा. सं. ४ । २६) इति । तपसो ह वाऽएषा प्रजापतेः सम्भूता–यदजा । तस्मादाह–तपसस्तनूरसीति । " प्रजापतेर्वर्णः"–(वा. सं. ४ । २६) इति । सा यद्भिः संवत्सरस्य विजायते–तेन प्रजापतेर्वर्णः । "परमेण पशुना क्रीयसे"–(वा. सं. ४ । २६) इति । सा यद्भिः संवत्सरस्य विजायते–तेन परमः पशुः । " सहस्रपोषं पुषेयम् "–(वा. सं. ४ । २६) इति । आशिषमेवैतदाशास्ते । भूमा वै सहस्रम् । भूमानं गच्छानीत्येवैतदाह ॥ ८ ॥

हिरण्येन प्रलोभयति । मन्त्रगत ' सग्म'–पद व्याचष्टे–यजमाने ते गौरिति । ऋत्विग्भिः सह गच्छति तत्तत्कर्मस्विति ' सग्मो ' यजमान , तस्मिन् । हे सोमविक्रयिन् ! ते गौरस्तु । " सग्मे त इति सोमविक्रयिणं हिरण्येनाभिकम्पयति"–(का. श्रौ. सू. ७ । २१९) इति सूत्रम् ।

तद्यजमानमित्यादि । ' तत् ' अभिप्रकम्पनसाधन हिरण्यं यजमानं प्रत्यानीय " अस्मे ते "–इति मन्त्रेण स्थापयेत् । ' अस्मे ' अस्मदीये यजमान इत्यर्थः । हिरण्यस्य वीर्यरूपत्वात् तत्स्वीकारेणात्मनि वीर्यधारणं कृतं भवति । मंत्रसामर्थ्येन वीर्यस्य स्वीकाराभिवीर्यं हिरण्यशरीरमात्रमेव सोमविक्रयी हरते । ततो यजमानसमर्पणानन्तरं तद्यजमानसमीपे न्यस्तं हिरण्यं सोमविक्रयी स्वीकुर्यात् । " सोमविक्रय्येतदादत्ते " (का. श्रौ. सू. ७ । २१७)इति सूत्रम् ॥ ७ ॥

अथाजायामिति । क्रयाय दत्तामजां प्रतीचीनमुखीं कृत्वा अध्वर्युस्तामालभ्य स्थित यजमानं " तपसस्तनूरसि " इत्यादिमन्त्रं वाचयेत् । तथा च सूत्रम् " अजां प्रत्यङ्मुखीमालभ्य वाचयति तपसस्तनूरसीति " (का. श्रौ.सू. ७ । २१८) इति । मन्त्रस्यायमर्थ. । हे अजे ! त्वं ' प्रजापतेस्तपसः ' ' तनूः ' शरीरमसि । तत्परिणामरूपत्वात् । ' प्रजापतेः वर्णोऽसि ' " संवत्सरो वै प्रजापतिः"–(ऐ. ब्रा. १ । ३ । २ । १; ९, १) इति श्रुतेः । संवत्सरस्य सम्बन्धिनि काले जायमानत्वेन संवत्सरद्वारा संवत्सररूपप्रजापतिशरीरसारूप्यात् प्रजापतिवर्णात्मकत्वम् । सम्वत्सरे त्रिर्जायमानादेवेतरपशोरप्युत्कर्षात् अजा ' परमः पशुः, ' तेन क्रीयसे । हे सोम ! अतोऽहं तवानुग्रहात् ' सहस्रपोषं ' पुत्रपौत्रादिरूपेण बहुविधपुष्टिं प्राप्नवानीति ॥

तमिमं मन्त्रं विभज्य व्याचष्टे–तपसस्तनूरसीति । मन्त्रचतुर्थभागस्याशीःपरतामाह–आशिषमेवैतदिति । आशासनप्रकारमेव दर्शयति–भूमा वै सहस्रमिति ॥ ८ ॥

१– अस्मे त इति यजमानसहित निदधाति । का. श्रौ. सू. ७ । २१६ ।

स वाऽ अनेनैवाजां प्रयच्छति । (त्य) अनेन राजानमादत्तऽआजा ह वै नामैषा यदजैतया ह्येनमन्तत आजति तामेतत्परोऽक्षमजेत्याचक्षते ॥९॥

(तेऽथ) अथ राजानमादत्ते । मित्रो नऽएहि सुमित्रध इति शिवो नः शान्त ऽएहीत्येवैतदाह तं यजमानस्य दक्षिणऽऊरौ प्रत्युह्य वासो निदधातीन्द्रस्योरुमाविश दक्षिणमित्येष वा ऽअत्रेन्द्रो भवति यद्यजमानस्तस्मादाहेन्द्रस्योरुमाविश दक्षिणमित्युशन्नुशन्तमिति प्रियः प्रियमित्येवैतदाह स्योनः स्योनमिति शिवः शिवमित्येवैतदाह ॥ १० ॥

स वाऽअनेनैवाजां प्रयच्छति । अनेन राजानमादत्ते । आजा ह वै नामैषा यदजा । एतया ह्येनमन्तत आजति । तामेतत्परोऽक्षमजेत्याचक्षते ॥ ९ ॥

अथ राजानमादत्ते–"मित्रो न एहि सुमित्रधः "–(वा. सं. ४ । २७) इति । शिवो नः शान्त एहीत्येवैतदाह । तं यजमानस्य दक्षिणऽऊरौ प्रत्युह्य वासो निदधाति । " इन्द्रस्योरुमाविश दक्षिणम् "–(वा. सं. ४।२७) इति । एष वाऽअत्रेन्द्रो भवति–यद्यजमानः । तस्मादाह–इन्द्रस्योरुमाविश दक्षिणमिति । "उशन्नुशन्तम् "–(वा. सं. ४।२७) इति । प्रियः प्रियमित्येवैतदाह । " स्योनः स्योनम् "–(वा. सं. ४।२७) इति । शिवः शिवमित्येवैतदाह ॥ १० ॥

वाम-दक्षिणबाहू क्रमेण अजाप्रदाने सोमादाने च निर्दिशति–स वा अनेनेति । अनेन राजानमादत्त–इति । यद्यत्र विशेषो न श्रूयते तथापि सूत्रकारेण विशेषितम्–" सव्येनाजां प्रयच्छन्–' मित्रो न '–इति दक्षिणेन सोममादायागत उत्तिष्ठति वा" । (का.श्रौ.सू.७।२।१९) इति । अजाप्रदानेन सोमादानं तन्निर्वचनद्वारेण प्रशंसति–आजा ह वा इति । यस्मात् ' एतया ' अजया ' एनम् ' सोमम् एकात्मनि हिरण्यादिक्रयद्रव्याणाम् ' अन्ततः ' ' आजन् ' अभिमुख्येनागच्छति । आजनसाधनत्वात् ' आजा ' वस्तुतः, ' ता ' परोक्षेण ' अजेत्याचक्षते ' ॥९॥

सोमस्यादाने मन्त्रं विधत्ते–अथ राजानमादत्ते मित्रो न एहीति । ' हे सोम ! त्वं ' ' सुमित्रध ' शोभनयजमानधारक, त्वं ' मित्रः ' मित्रभूतः प्रियभूतः सन् आगच्छेत्यर्थः । अस्मिन् मन्त्रे मित्रशब्दार्थमाह–शिवो नः शान्त इति । शिवशब्दस्य व्याख्यानं 'शान्त' इति । तं यजमानस्येति । 'दक्षिणे' 'ऊरौ' ऊरुप्रदेशे तत्रान्तर्धायकः ' वासः ' ' प्रत्युह्य ' प्रसार्य तत्र सोमं निदध्यात् ॥

निधाने मन्त्रं विधाय प्रशंसति–इन्द्रस्योरुमिति । ' अत्र ' अस्मिन् सोमक्रयकर्मणि यस्मात् यजमानः एव ' इन्द्रो ' भवति स्वतन्त्रत्वात् ' तस्मात् '–"इन्द्रस्योरुम्" इति मन्त्रं ब्रूते । द्वितीयभागतात्पर्यमाह–उशन्नुशन्तमिति इति । "वश कान्तौ"–(धा. पा. अ. प. ७०) । कामयमानस्त्वं कामयमानमूरुमाविशेति मन्त्रभागस्यार्थः । यः कामनाविषयः, स प्रियो भवतीति प्रसिद्धम्, अतः ' उशन्नुशन्तम् '–इत्यनेन ' प्रियः प्रियम् '–' इति ' ' आह ' मन्त्रः । एवं–स्योनः स्योनमिति । स्योनमिति सुखनाम; (निघ. ३ । ६ । १९) सुखस्य शिवात्मकत्वात् ' शिवः शिवम् ' इति व्याख्यातम् । "दीक्षितोरौ दक्षिणे प्रत्युह्य वासो निदधातीन्द्रस्योरुमिति (का. श्रौ. सू. ७ । २२०) ॥ १० ॥

(ग्रा) अथ सोमक्रयणाननुदिशति । स्वान भ्राजाङ्घारे बम्भारे हस्त सुहस्त कृशानवेते वः सोमक्रयणास्तान्रक्षध्वं मा वो दभन्निति धिष्ण्यानां वाऽएते भाजनेनैतानि वै धिष्ण्यानां नामानि तान्येवैभ्य ऽएतदन्वदिक्षत् ११

(द) अथात्रापोर्णुते । गर्भो वाऽएष भवति यो दीक्षते प्रावृता वै गर्भा ऽउल्वेनेव जरायुणेव तमत्राजीजनत तस्मादपोर्णुतऽएष वाऽअत्र गर्भो भवति तस्मात्परिवृतो भवति परिवृताऽइव हि गर्भा उल्वेनेव जरायुणेव १२

अथ सोमक्रयणाननुदिशति—" स्वान भ्राजाङ्घारे बम्भारे हस्त सुहस्त कृशानवेते वः सोमक्रयणास्तान् रक्षध्वं मा वो दभन्"—(वा. सं. ४।२७) इति । धिष्ण्यानां वाऽएते भाजनेनैतानि वै धिष्ण्यानां नामानि । तान्येवैभ्य एतदन्वदिक्षत् ॥ ११ ॥

अथात्रापोर्णुते । गर्भो वाऽएष भवति यो दीक्षते। प्रावृता वै गर्भा उल्वेनेव जरायुणेव । तमत्राजीजनत—तस्मादपोर्णुत । एष वाऽअत्र गर्भो भवति । तस्मात्परिवृतो भवति । परिवृता इव हि गर्भा-उल्वेनेव जरायुणेव ॥ १२ ॥

अथ सोमक्रयणाननुदिशतीति—(का. श्रौ. सू. ७ । २२१) । हे स्वानभ्राजादयः 'वः' युष्माकम् 'एते' 'सोमक्रयणाः' । यतः तैर्गवादिभिः सोमः क्रीयते अतः 'तान्' क्रयसाधनपदार्थान् 'रक्षध्वम्' । रक्षःसम्बन्धिनः तान् 'मा दभन्' मा हिंसिषुः ॥

अनुदेशनं प्रशंसति—धिष्ण्यानां वा एते भाजनेनेति । भाजयतीति भाजनं स्थानम्, तेन तत्स्थानेनोपाधिना 'एते' स्वानादयो 'धिष्ण्यानाम्' सम्बन्धिनः खलु । कथं तेषां धिष्ण्यसम्बन्ध इति तत्राह—एतानि वै धिष्ण्यानां नामानीति । स्वानादयो धिष्ण्यानां (निरु. ८ । १ । ४) नामान्येव, परं न तदतिरिक्ताः । अथवा अनुदेशनार्हा 'एते' गवादिपदार्थाः 'धिष्ण्यानाम्' एव, न तु स्वानादयः सोमरक्षकाः; अतस्तेषामेव 'एते', न धिष्ण्यानामिति, तत्राह—एतानि वा इति । तथा चोत्तरत्र वक्ष्यति—" तनेते गन्धर्वाः सोमरक्षा जुगुपुः, इमे धिष्ण्या इमाः होत्रा "—(श. प. ब्रा. ३ । ६ । २ । ९) इति । 'तान्येव' दश क्रयद्रव्याणि 'एतत्' एतेन 'एते व. सोमक्रयणाः'—इति पाठेन 'एभ्यः' धिष्ण्यभूतेभ्यः स्वानादिभ्यः 'अन्वदिक्षत्' अनुदिष्टवान् भवति । दिशतेः (धा. पा. तु. उ. ३) " शल इगुपधा० "—(पा. सू. ३।१।४५) इति क्सः । अत्र सूत्रम्—" स्वान भ्राजेति जपति सोमविक्रयिणमीक्षमाण इति " । (का. श्रौ. सू. ७ । २२१) ॥ ११ ॥

दीक्षासमये घृतस्य शिरःप्रावरणस्यापवारणं विधत्ते—अथात्रापोर्णुत इति । घृतस्य शिरःप्रावरणस्यापवारणं विधाय प्रशंसति—उल्वेनेव जरायुणेवेति । उभयत्रेव-शब्दो वाक्यालङ्कारार्थः । 'उल्वं' गर्भस्यान्तरमावरणम्, 'जरायु' बाह्यमावरणम् । तथा च प्रागाम्नातम् । " अन्तरं वा उल्वं जरायुणो भवति "—(श. प. ब्रा. ३ । २ । १ । ११) इति । स्पष्टमन्यत् । 'तं' गर्भभूतं यजमानम् 'अत्र' अस्मिन् सोमविक्रयसमनन्तरकाले

१—अपोर्णुते दीक्षितः शिरः । । का. श्रौ. सू. ७ । २२२ । पत्नी च । २२३ ।

(त्रा) अथ वाचयति । परि माग्ने दुश्चरिताद्बाधस्वा मा सुचरिते भजेत्यासीनं वाऽएनमेष ऽआगच्छति स आगत ऽउत्तिष्ठति तन्मिथ्या करोति व्रतं प्रमीणाति तस्यो हैषा प्रायश्चित्तिस्तथो हास्यैतन्न मिथ्याकृतं भवति न व्रतं प्रमीणाति तस्मादाह परि माग्ने दुश्चरिताद्बाधस्वा मा सुचरिते भजेति ॥ १३ ॥

(त्थु) अथ राजानमादायोत्तिष्ठति । (त्थु) उदायुषा स्वायुषोदस्थाममृताँ२॥ऽअन्वित्यमृतं वाऽएषोऽनूत्तिष्ठति यः सोमं क्रीतं तस्मादाहोदायुषा स्वायुषोदस्थाममृताँ२॥ऽअन्विति ॥ १४ ॥

(त्थ) अथ राजानमादायारोहणमभिप्रैति । प्रति पन्थामपद्महि स्वस्तिगामनेहसम् । येन विश्वाः परि द्विषो वृणक्ति विन्दते वस्विति ॥ १५ ।

अथ वाचयति–"परि माग्ने दुश्चरिताद्बाधस्वा मा सुचरिते भज"–(वा. सं. ४।२८) इति । आसीनं वाऽ एनमेष आगच्छति । स आगतऽउत्तिष्ठति–तन्मिथ्या करोति–व्रतं प्रमीणाति तस्यो हैषा प्रायश्चित्तिः । तथो हास्यैतन्न मिथ्याकृतं भवति–न व्रतं प्रमीणाति । तस्मादाह–परिमाग्ने दुश्चरिताद्बाधस्वा मा सुचरिते भजेति ॥ १३ ॥

अथ राजानमादायोत्तिष्ठति–" उदायुषा स्वायुषोदस्थाममृताँ२॥ अनु"–(वा. सं. ४।२८) इति । अमृतं वाऽएषोऽन्वत्तिष्ठति–यः सोमं क्रीतम् । तस्मादाह–उदायुषा स्वायुषोदस्थाममृताँ२॥ अन्विति ॥ १४ ॥

अथ राजानमादायारोहणमभिप्रैति । "प्रतिपन्थामपद्महि स्वस्तिगामनेहसम् । येन विश्वाः परि द्विषो वृणक्ति विन्दते वसु "(वा. सं. ४।२९) इति ॥ १५ ॥

'अर्वाञ्चमत्र' प्राङ्मुखमनयन् अध्वर्युः । तत्पन्थावरणयोगात् प्रावरणं मुक्तमित्यर्थः । पूर्वं सति प्रावरणे पश्चात्प्रावरणं मुच्यते, तदेव कुत इत्यत आह–एष वा अत्र गर्भ इत्यादिना ॥ १२ ॥

अथ वाचयतीति । अध्वर्युः "परि माग्ने दुश्चरितात्"–इति अमुं मन्त्रं यजमानं वाचयेत् । अयमर्थः 'मा' मां दुश्चरितात् सकाशात् 'परिबाधस्व' त्रायस्वेत्यर्थः । 'मा' मां 'सुचरिते' सदाचारे 'आभज' आभजस्व । अथवा सुचरिते वर्तमानं माम् 'आभज' अनुगृहाण । मन्त्रतात्पर्यमाह–आसीनं वा एनमिति 'एनम्' यजमानम्, 'एषः' सोमो राजा । श्रेष्ठस्यागमनात् आगतेनोत्थातव्येन भवितव्यम्, अत्र तदुत्थानमपि व्याकरणम्, तच्च 'व्रतं' कर्म 'प्रमीणाति' हिनस्ति, तदनेन मन्त्रवाचनेन समाधीयत इति ॥ १३ ॥

अथ राजानमादायेति । तत्यानन्तरमस्यार्थः । 'आयुषा स्वायुषा' च सह तत्सावनेन वा आयुष्करणेन सोमेन सह 'उदस्थाम्' । 'आयुषा' निमित्तेनेति वा । 'अमृतान्' अवयवापेक्षया बहुवचनम् सोमांशून्–'अनु'–सृत्य 'उदस्थाम्' । अमृतशब्दस्य तात्पर्यमाह–अमृतं वा एषोऽनूत्तिष्ठति यः सोमं क्रीतम् इति । अनुत्तिष्ठतीति शेषः ॥ १४ ॥

अथ राजानमादायारोहणमभिप्रैतीति । आरोहन्त्यनेनेति 'आरोहणं' शकटम् । अभिगमनमन्त्रस्या

१–परीत्येषैव वरं वाक्यं इति वाचयति । का. श्रौ. सू. ७।११५ । २–वस्त्रमुत्सृज्योत्थानम् । का. श्रौ. सू. ७।११७ ।

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । (स्ते) तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद्बिभयांचक्रु-स्तऽएतद्यजुः स्वस्त्ययनं ददृशुस्तऽएतेन यजुषा नाष्ट्रा रक्षाᳬस्यपहत्यैतस्य यजुषोऽभयेऽनाष्ट्रे निवाते स्वस्ति समाश्नुवत तथोऽएवैष एतेन यजुषा नाष्ट्रा रक्षाᳬस्यपहत्यैतस्य यजुषोऽभयेऽनाष्ट्रे निवाते स्वस्ति समश्नुते तस्मादाह प्रति पन्थामपद्महि स्वस्तिगामनेहसम् । येन विश्वाः परि द्विषो वृणक्ति विन्दते वस्विति ॥ १६ ॥

तं वाऽइति हरन्ति । (न्त्यु) अनसा परिवहन्ति महयन्त्येवैनमेतत्तस्मा-च्छीर्ष्णा बीजᳬ हरन्त्यनसोदावहन्ति ॥ १७ ॥

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद्बिभयांचक्रुः । तऽएतद्यजुः स्वस्त्ययनं ददृशुः । तऽएतेन यजुषा नाष्ट्रा रक्षांस्यपहत्यैतस्य यजुषोऽभयेऽनाष्ट्रे निवाते स्वस्ति समाश्नुवत । तथो एवैष एतेन यजुषा नाष्ट्रा रक्षांस्यपहत्यैतस्य यजुषोऽभयेऽनाष्ट्रे निवाते स्वस्ति समश्नुते । तस्मा-दाह–प्रति पन्थामपद्महि स्वस्तिगामनेहसम् । येन विश्वाः परि द्विषो वृणक्ति विन्दते वस्विति॥१६॥

तं वाऽइति हरन्ति अनसा परिवहन्ति । महयन्त्येवैनमेतत् । तस्माच्छीर्ष्णा बीजं हरन्ति, अन-सोदावहन्ति ॥ १७॥

यमर्थः । वयं 'पन्थां' पन्थानं 'प्रापद्महि' प्रतिपद्येमहि । कीदृशम् ? 'स्वस्तिगां' शोभनगमनम् 'अनेह-सम्' 'अपापम्' 'येन' पथा गच्छन् पुरुषो 'विश्वाः' 'द्विषः' द्वेष्टॄन् 'परिवृणक्ति' परिवर्जयति, 'वसु' धनं च 'विन्दते' लभते तं प्रतिपद्येमहीति ॥ १६ ॥

अमुं मन्त्रमाख्यायिकया प्रशंसति–देवा ह वा इति । पुरा किल 'देवाः' देवयजनाय 'यज्ञं तन्वानाः' असुरासङ्गेन भीताः तत्परिहारोपायत्वेन क्षेममाशंसन् 'एतत्' 'यजुः' इमं मन्त्रं दृष्ट्वा प्रयुज्य, 'नाष्ट्रा रक्षांसि' नाशकारिणो राक्षसान् अपहत्य, एतन्मन्त्रसम्बन्धिनि भयरहिते, नाशरहिते, 'निवाते' अन्तरहिते स्थाने अविनाशरूपं क्षेमं प्रापुः । तस्मात् इदानीन्तनोऽपि तद्यजुःप्रयोगेणोक्तरूपं क्षेमं प्राप्नोति । यस्मादस्य मन्त्रस्य सामर्थ्यमेवंविधम्, तस्मात्... गच्छन् " प्रति पन्थाम् " इति मन्त्रं ब्रूयादित्यर्थः । प्रकृतोऽस्य कृत्स्नार्थस्य मन्त्रे दर्शनादित्यभिप्रायः ॥ १६ ॥

तं वा इतीति । हरणप्रकारोऽभिधीयते । 'इति' अनेन प्रकारेण शिरसा धृत्वेत्यर्थः । 'हरन्ति प्रथमं' ... प्राक् दर्शितम्, पश्चात् 'अनसा परिवहन्ति' अनेन सोमं 'महयन्ति' सत्कुर्वन्ति । यस्मात् पूर्व-मेवं कृतम् 'तस्मात्' इदानीमपि आगमनसमये कृष्टक्षेत्रं प्रति 'बीजं शीर्ष्णा हरन्ति' पश्चात् फलितधान्यना-नयनसमये 'अनसा' 'उदावहन्ति' उद्वानयन्ति । अत्र सूत्रम्–"शीर्ष्णि सोमं कृत्वा ... प्रतिपद्यमानोऽभ्येति, दक्षिणतः ... धौतम्, प्रउगायोक्ते ... कृष्णाजिनमस्त्रिणसुगा-

---

१–'प्रापद्महि'–इ. क. ख. । २–शीर्ष्णेति–तं वा इत्येव–तस्माच्छीर्ष्णा बीजं हरन्तीति ... । ३–... ... इत्येभिः ।

(१८) अथ यदुपानन्ते क्रीणाति । एतौ वाऽनड्वाहः उरस्तमेवैतेनोत्क्रीणात्यथ यद्धिरण्यं भवति शुक्रमेवैतेनोत्क्रीणात्यथ यद्वासो भवति त्वचमेवैतेनोत्क्रीणात्यथ यदजा भवति तपसमेवैतेनोत्क्रीणात्यथ यद्धेनुर्भवति आशिरमेवैतेनोत्क्रीणात्यथ यन्मिथुनौ भवतः मिथुनमेवैतेनोत्क्रीणाति तं वै दशभिरेव क्रीणीयाद्दशभिर्दशाक्षरा वै विराड् वैराजः सोमस्तस्माद्दशभिरेव क्रीणीयाद्दशभिः ॥ १८ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके षष्ठं ब्राह्मणम् ॥ २ ॥ ६ ॥ (३. ३)

इति द्वितीयप्रपाठकः समाप्तः ॥ कण्डिकासंख्या १२८ ॥

अथ यदुपानन्ते क्रीणाति । एतौ वाऽनड्वाहः । उरस्तमेवैतेनोत्क्रीणाति । अथ यद्धिरण्यं भवति—शुक्रमेवैतेनोत्क्रीणाति । अथ यद्वासो भवति—त्वचमेवैतेनोत्क्रीणाति । अथ यदजा भवति—तपसमेवैतेनोत्क्रीणाति । अथ यद्धेनुर्भवति—आशिरमेवैतेनोत्क्रीणाति । अथ यन्मिथुनौ भवतः—मिथुनमेवैतेनोत्क्रीणाति । तं वै दशभिरेव क्रीणीयाद्—दशभिः । दशाक्षरा वै विराट् । वैराजः सोमः । तस्माद्दशभिरेव क्रीणीयाद्—दशभिः ॥ १८ ॥

[illegible]" (वा. सं. ४ । २० । १) [illegible] (वा. सं. ४ । २० । २) इति "—(का. श्रौ. सू. ७ । २२७–२३०) इति ॥ १७ ॥

तदनन्तरं [illegible] अथ यदुपानीति [illegible] । [illegible] अथ यद्धिरण्यं भवतीत्यादिना । [illegible] 'हिरण्यं भवति' इति 'यत्' 'इदम्' [illegible] 'शुक्रम्' [illegible] भवति; हिरण्यस्य [illegible] । [illegible] तेन 'त्वचम्' [illegible] भवति । [illegible] 'अजा' [illegible] भवति । [illegible] भवति । 'अथ यन्मिथुनौ भवतः'—इति [illegible] —" तं वै दशभि-रेव क्रीणीयाद्, दशभिः " इति । स्पष्टोऽर्थः ॥ १८ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे तृतीयाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (३–३–३) ॥

अथ तृतीयप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ।
तृतीयाध्याये च चतुर्थं ब्राह्मणम् ।

नीड्डे कृष्णाजिनमास्तृणाति । (त्त्यु) अदित्यास्त्वगसीति सोऽसावेव बन्धुरथैनमासादयत्यदित्यै सद ऽआसीदेतीयं वै पृथिव्यदितिः सेयं प्रतिष्ठा तदस्यामेवैनमेतत्प्रतिष्ठायां प्रतिष्ठापयति तस्मादाहादित्यै सद ऽआसदेति ॥ १ ॥

(त्त्यु) अथैनमभिपद्य वाचयति । (त्त्यु) अस्तभ्नाद्द्यां वृषभोऽअन्तरिक्षमिति देवा ह वै यज्ञं तन्वानास्तेऽसुररक्षसेभ्य ऽआसङ्गाद्बिभयाञ्चक्रुस्तऽएनमेतज्ज्यायाᳬंसमेव व्यधाचक्रुर्यदाहास्तभ्नाद्द्यां वृषभोऽअन्तरिक्षमिति ॥ २ ॥

अथ सोमानयनम् ।

नीडे कृष्णाजिनमास्तृणाति–" अदित्यास्त्वगसि "-(वा. सं. ४ । ३०) इति । सोऽसावेव बन्धुः। अथैनमासादयति–"अदित्यै सद आसीद"–(वा. सं. ४ । ३०) इति । इयं वै पृथिव्यदितिः । सेयं प्रतिष्ठा । तदस्यामेवैनमेतत्प्रतिष्ठायां प्रतिष्ठापयति । तस्मादाह अदित्यै सद आसीदेति॥ १॥

अथैवमभिपद्य वाचयति–"अस्तभ्नाद् द्यां वृषभोऽअन्तरिक्षम्"–(वा. सं. ४ । ३०)इति।

शकटमध्ये सोमस्थापनाय कृष्णाजिनास्तरणं समन्त्रकं विधत्ते–नीडे कृष्णाजिनमिति । " उद्धते प्रउगे फलके भवतः " (श. प. ब्रा. ३ । ३ । ४ । ९) इति वक्ष्यति । तदुद्धतप्रउगफलकद्वयोपेतस्यानसो ' नीडे ' । परितः प्राकृत. शकटमध्यदेशो नीडम् अस्मिन् ' कृष्णाजिनम् ' प्रसारयेत् । हे कृष्णाजिन । त्वम् ' अदित्याः ' भूम्याः त्वग्रूपम् ' असि ' यथा भूम्या उपरि स्तृतम् तत् सर्वं तस्यास्त्वक्स्थानीयमित्यर्थः । दर्शपूर्णमासगतं कृष्णाजिनास्तरणमन्त्रब्राह्मणम् (श. प. ब्रा. १ । १ । ४ । ५) अत्रातिदिशति–सोऽसावेव बन्धुरिति । योऽसौ अवहननप्रस्तावगतः–" इयं वै पृथिव्यदितिस्तस्या अस्यै त्वग् यदिदमस्यामधि किञ्च तस्मादाहादित्यास्त्वगसीति "–(श. प. ब्रा. १ । १ । ४ । ५) इत्युक्तो यो ब्राह्मणभागः ' सः ' एवास्य ' बन्धुः ' समानार्थकः, ब्राह्मणमित्यर्थः । अथैनमिति । ' एनं ' सोमम् ' आसादयति '–अदित्यै सद इत्यनेन मन्त्रेण ' अदित्यै ' अदित्याः सम्बन्धि ' सदः ' सदनं स्थानम् । पृथिव्याः सर्वाधारत्वेन प्रतिष्ठात्वम्, ' तस्मात् ' प्रतिष्ठात्मकत्वात् इति भावनया कृष्णाजिने आसादितोऽपि सोमोऽदित्यां प्रतिष्ठापितो भवति, यतः अतोऽमुं मन्त्रं पठेत् ॥ १ ॥

अथैनमिति । ' एनं सोमम् ' अभिपद्य ' आलभ्य ' वाचयति ' अध्वर्युः । " अस्तभ्नाद् द्याम् " इति

१–अथैनम् इति सायणसम्मतः पाठः । २–कृष्णाजिनमभिप्रास्तृणात्यदित्यास्त्वगसीति । का.श्रौ. सू.७ । २२९ । ३–तस्मिन्सोमं निदधात्यदित्यैसद इति का. श्रौ. सू. ७ । २३० ।

(त्यु) अमिमीत वरिमाणं पृथिव्या इति । तदेनेनेमाँल्लोकानास्पृणोति तस्य हि न हन्तास्ति न वधो येनेमे लोका आस्पृतास्तस्मादाहामिमीत वरिमाणं पृथिव्या इति ॥ ३ ॥

(त्या) आसीदद्विश्वा भुवनानि सम्राडिति । तदेनेनेदꣳ सर्वमास्पृणोति तस्य हि न हन्तास्ति न वधो येनेदꣳ सर्वमास्पृतं तस्मादाहासीदद्विश्वा भुवनानि सम्राडिति ॥ ४ ॥

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद्बिभयाञ्चक्रुः । त एनमेतत्स्थापांसमेव वधाञ्चक्रुः । यदाह—अन्तस्माद् द्यां वृषभोऽन्तरिक्षमिमीति ॥ २ ॥

"अमिमीत वरिमाणं पृथिव्याः"—(वा.सं.४।३०) इति । तदेनेनेमाँल्लोकानास्पृणोति । तस्य हि न हन्तास्ति । न वधः—येनेमे लोका आस्पृताः तस्मादाह—अमिमीत वरिमाणं पृथिव्या इति॥३

"आसीदद्विश्वाभुवनानि सम्राट्"(वा.सं.४।३०)—इति । तदेनेनेदं सर्वमास्पृणोति । तस्य हि न हन्तास्ति—न वधः—येनेदं सर्वमास्पृतम् । तस्मादाह—आसीदद्विश्वा भुवनानि सम्राडिति ॥४॥

(मन्त्र) सोमनद्धं वाचयति" (का. श्रौ. सू. ७ । ३३१) इति सूत्रम् । मन्त्रस्यायमर्थः । 'वृषभः' कामवर्षिता सोमः । अथवा वृषभ—शब्दः श्रेष्ठवाची, सर्वदेवश्रेष्ठः सोमः । 'द्याम्' 'द्युलोकम्' 'अन्तस्मात्' सर्वमादित्यमण्डलस्य स्थापितवान् । तथा 'अन्तरिक्षम्' अन्तस्मात् । किञ्च 'पृथिव्याः' 'वरिमाणम्' परिमाणमहत्त्वमपि 'अमिमीत' इयती पृथिवीति मानं कृतवान् । स तादृशः 'सम्राट्' सम्यग्राजमानः सोमो 'विश्वा' विश्वानि 'भुवनानि' भूतजातानि 'आसीदत्' अधितिष्ठितवान् । 'तानि' इमानि 'विश्वा' विश्वानि सर्वाणि 'इत्' अपि 'वरुणस्य' ? 'व्रतानि' आधुनानादिकर्माणि 'वरुणस्य' पापनिवारकस्य सोमदेवस्य सम्बन्धीनि, सर्वे देवदत्तोऽनुसरन्तीत्यर्थः ॥

अनु मन्त्रं चतुर्धा विभज्य व्याचष्टे—देवा ह वै यज्ञमित्यादिना । पुरा 'देवाः' 'एतम्' 'एव' सोमम् 'एतत्' एतस्मिन् प्रस्तुते कर्मणि 'वधम्' असुररक्षःहनोचितम्, तत्परिहाराय 'ज्यायांसं' महत्तरं श्रेष्ठं चक्रुः । 'यदाह' मन्त्रः 'अन्तस्माद् द्यां वृषभोऽन्तरिक्षमिति' स पूर्वोक्तप्राकारोक्तप्रकारेण देवैः कृतत्वादाहेत्यर्थः ; तस्मिन् मन्त्रगतो श्रेष्ठवाचकवृषभशब्दस्य श्रवणात् ॥ २ ॥

अमिमीतेति । 'तत्' तस्मात् सोमेन पृथिव्या मितत्वात्, 'एतेन' तत्प्रकाशकमन्त्रपाठेन, अथवा 'एतेन' पृथिवीमानकर्त्रा सोमेन 'इमान्' त्रीनपि 'लोकान्' 'आस्पृणोति' सर्वतो व्याप्नोति । कारयति । सोमस्य वज्रवत्पर्यन्त्या प्रदर्शयति—तस्य हीति । हन्तुर्हननस्य च लोकत्रयान्तःपातित्वात् तस्य वैरदायांसत्य-निरर्थः । आस्पृता व्याप्ता कृताः । यस्मादेवं 'तस्मात्' 'अमिमीत वरिमाणं पृथिव्या इति' मन्त्रभागमन्वयम् 'आह' । अथवा 'तस्मात्' त मन्त्रभाग ब्रूयादित्यर्थः ॥ ३ ॥

आसीददिति । पूर्वोक्तप्रायस्यापि वरमकाशनरूपार्थत्वात् पुनरेपसमासङ्गादेवात्र पुनः पठितम् ; "तदेनेनेमाँल्लोकान्"—इत्यस्य स्थाने "तदेनेनेदꣳ सर्वम्" इति विशेषः ॥ ४ ॥

विभेत्तानि वरुणस्य व्रतानीति । तदस्मा इदꣳ सर्वमनुवर्त्म करोति यदिदं किं च न कं चन प्रत्युद्यामिनं तस्मादाह विभेत्तानि वरुणस्य व्रतानीति ॥ ५ ॥

(तृ) अथ सोमपर्याणहनेन पर्याणह्यति । नेदेनं नाष्ट्रा रक्षाꣳसि प्रमृशानिति गर्भो वाऽएष भवति तिरऽइव वै गर्भास्तिर इवैतद्यत्पर्याणद्धं तिरऽइव वै देवा मनुष्येभ्यस्तिर इवैतद्यत्पर्याणद्धं तस्माद्वै पर्याणह्यति ॥ ६ ॥

स पर्याणह्यति । वनेषु व्यन्तरिक्षं ततानेति वनेषु हीदमन्तरिक्षं विततं वृक्षाग्रेषु वाजमर्वत्स्विति पय उस्रियास्विति वीर्यं वै वाजाः पुमाꣳसोऽर्वन्तः पुꣳस्स्वेवैतद्वीर्यं दधाति पय उस्रियास्विति पयो हीदमुस्रियासु हितꣳ

"विभेत्तानि वरुणस्य व्रतानि"–(वा.सं. ४।३०) इति । तदस्माऽइदं सर्वमनुवर्त्मं करोति यदिदं किं च, न कं चन प्रत्युद्यामिनम् । तस्मादाह विभेत्तानि वरुणस्य व्रतानीति ॥ ५ ॥

अथ सोमपर्याणहनेन पर्याणह्यति । नेदेनं नाष्ट्रा रक्षांसि प्रमृशानिति । गर्भो वाऽएष भवति । तिर–इव वै गर्भाः–तिर इवैतद् यत्पर्याणद्धम् । तिर–इव वै देवा मनुष्येभ्यः । तिर इवैतद् यत्पर्याणद्धम् । तस्माद्वै पर्याणह्यति ॥ ६ ॥

स पर्याणह्यति–"वनेषु व्यन्तरिक्षं ततान"–(वा.सं. ४।३१) इति । वनेषु हीदमन्तरिक्षं विततं वृक्षाग्रेषु । "वाजमर्वत्सु, पय उस्रियासु"–(वा.सं.४।३१) इति । वीर्यं वै वाजाः, पुमांसोऽर्वन्तः ।

विभेत्तानीति । चतुर्थभागपाठस्य तात्पर्यमाह–तदस्मा इदं सर्वमनुवर्त्म करोतीति । 'इद सर्वम्' भूतजातम् 'अनुवर्त्म' तदधीनस्थितिकं कृतवान् भवति । प्रत्युद्यामः प्रतिकूलोद्योगः, तत्कर्तारम् 'प्रत्युद्यामिनम्' 'न करोति' इति सम्बन्धः ॥ ५ ॥

अथ सोमपर्याणहनेनेति । शकटेन सार्द्धं सोमस्य वेष्टनसाधनं वासः 'पर्याणहनम्' पर्याणहनप्रयोजनकथनम्–नेदेनं नाष्ट्रा रक्षांसीति । 'नेत्' इति परिभये । तथा च यास्कः–"नेत्येष इदित्येतेन सम्प्रयुज्यते परिभये" इति (निरु. ३।१।९) यदि पर्याणहनं न कुर्यात् तदा 'नाष्ट्रा' नाशकराणि रक्षांसि 'एनं' 'प्रमृशान्' प्रमृशेयुः, एतत्तु भयकरम् । तस्मात् तत्परिहाराय पर्याणहनमित्यर्थः । पर्याणहनं प्रकारान्तरेण प्रशंसति–गर्भो वा एष भवतीति । 'तिर इव वै गर्भाः' अन्तर्हिता वर्तन्त इत्यर्थः । यस्माद् गर्भाणां तिरोधानमपेक्षितम्, यस्माच्च मनुष्येभ्यः सकाशात् देवस्य सोमस्य, तस्मात् पर्याणहनं युक्तमित्यर्थः ॥ ६ ॥

तत्र मन्त्रं विधाय प्रशंसति–स पर्याणह्यतीति । वनेषु व्यन्तरिक्षमित्यादिना । 'वनेषु' 'वृक्षसमूहेषु' 'अन्तरिक्षं' 'विततान' सोमो विस्तारितवान् । तद् यद् 'वाजं' वेगं बलं वा 'अर्वत्सु' अश्ववत्सु

१–वनेषु व्यन्तरिक्षमिति सोमपर्याणहनेन परिनह्य । का. श्रौ. सू. ७।२३२ ।

हृत्सु क्रतुं वरुणो विक्ष्वग्निमिति हृत्सु ह्ययं क्रतुर्मनोजवः प्रविष्टो विक्ष्वग्निमिति विक्षु ह्ययं प्रजास्वग्निर्दिवि सूर्यमदधात्सोममद्राविति दिवि ह्यसौ सूर्यो हितः सोममद्राविति गिरिषु हि सोमस्तस्मादाह दिवि सूर्यमदधात्सोममद्राविति ॥ ७ ॥

(त्यु) अथ यदि द्वे कृष्णाजिने भवतः । (स्तु) तयोरन्यतरत्प्रत्यानह्यति प्रतीनाहभाजनं यद्य्वेकं भवति कृष्णाजिनग्रीवा एवावकृत्य प्रत्यानह्यति प्रतीनाहभाजनथ्ँ सूर्यस्य चक्षुरारोहाग्नेरक्ष्णः कनीनकम् । यत्रैतशेभिरीयसे भ्राजमानो विपश्चितेति सूर्यमेवैतत्पुरस्तात्करोति सूर्यः पुरस्तान्नाष्ट्रा रक्षाथ्ँस्यपघ्नन्नेत्यथाभयेनानाष्ट्रेण परिवहन्ति ॥ ८ ॥

पुंस्वेवैतद्वीर्यं दधाति । पय उस्रियास्विति । पयो हीदमुस्रियासु हितम् । " हृत्सु क्रतुं वरुणो विक्ष्वग्निम् "–(वा. सं. ४।३१) इति । हृत्सु ह्ययं क्रतुर्मनोजवः प्रविष्टः । विक्ष्वग्निमिति । विक्षु ह्ययं प्रजास्वग्निः । " दिवि सूर्यमदधात्सोममद्रौ–"(वा. सं. ४।३१) इति । दिवि ह्यसौ सूर्यो हितः । सोममद्राविति । गिरिषु हि सोमः । तस्मादाह–दिवि सूर्यमदधात्सोममद्राविति ॥ ७ ॥

अथ यदि द्वे कृष्णाजिने भवतः । तयोरन्यतरत्प्रत्यानह्यति–प्रतीनाहभाजनम् । यद्यु एकं भवति–कृष्णाजिनग्रीवा एवावकृत्य प्रत्यानह्यति–प्रतीनाहभाजनम् । " सूर्यस्य चक्षुरारोहाग्नेरक्ष्णः कनीनकम् । यत्रैतशेभिरीयसे भ्राजमानो विपश्चिता"–(वा. सं. ४ । ३२ इति । सूर्यमेवैतत्पुरस्तात्करोति । सूर्यः पुरस्तान्नाष्ट्रा रक्षांस्यपघ्नन्नेति । अथाभयेनानाष्ट्रेण परिवहन्ति ॥ ८ ॥

पुरुषेषु योग्यम् । ' व्यदधात्–' इति सर्वत्र सम्बध्यते । ' उस्रिया ' (निघ. २ । ११ । ३) इति गोनाम । तासु ' पयः ' । ' हृत्सु ' इति प्राणिबहुत्वापेक्षया बहुवचनम् । तत्र ' हृत्सु ' ' क्रतु ' सङ्कल्पम् । ' विक्षु ' प्रजासु अग्निम् भुक्तस्यान्नपानस्य पाकसाधनमग्निम् । ' दिवि सूर्यम् ' । ' अद्रौ ' जातावेकवचनम् (पा. सू. १ । २ । ५८) पर्वतेषु ' सोमम् ' । ' वरुणः ' पापनिवारकः । सोमो देवः ' अदधात् ' स्थापितवानिति मन्त्रार्थः । ' वन '–शब्दस्यार्थान्तरभ्रम व्युदस्यन् वनेष्वन्तरिक्षविस्तारणं लोकसिद्धमित्याह–वनेषु हीदं विततमन्तरिक्षं वृक्षाग्रेष्विति । यद्यपि सर्वत्रान्तरिक्षं विततम् तथापि पामरदृष्ट्या सान्द्रवृक्षाग्रेषु पटास्तरणवत् प्रतिभासादेवमुक्तम् । ' अर्वत्सु ' पुम्त्वसम्भवात् वाजस्य वीर्यत्वात् ' एताम् ' एतेन " वाजमर्वत्सु–" इति पाठेन पुंस्वेव वीर्यं स्थापितवान् भवति । उस्रियाह्रदादिषु पयः क्रत्वादिरियतेर्लोकप्रसिद्धिः ' पयो हीदम् ' ' हृत्सु ह्ययं क्रतुः–'इत्यादि ' हि– ' कारेण द्योत्यते ॥ ७ ॥

अथ यदि द्वे इति । दीक्षायां ' यदि ' ' द्वे कृष्णाजिने ' स्वीकृते तयोः ' एकं ' कृष्णाजिनम् ' ' प्रतिनाहभाजनम् ' भवति । नद्धस्य पुरोदेशप्रसारितो ध्वज प्रतिनाहः; तद्भाजनम् तत्स्थानीयं भवतीत्यर्थः । द्वितीयाभावे उपायमाह–यद्यु एकं भवति, कृष्णाजिनग्रीवा एवावकृत्येति ॥

प्रतिनाहमन्त्रः–सूर्यस्य चक्षुरिति । तथा च सूत्रम्–" कृष्णाजिनं पुरस्तादासजति सूर्यस्य चक्षुरित्यासनयो–

१–प्रतिवाह इति हस्तान्तः शायणमतः ।

(त्य) उद्दते प्रउगे फलके भवतः । (स्त) तदन्तरेण तिष्ठन्त्सुब्रह्मण्यः प्राजति श्रेयान्वाऽएषोऽभ्यारोढाद्भवति को ह्येतमर्हत्यभ्यारोढुं तस्मादन्तरेण तिष्ठन्प्राजति ॥ ९ ॥

पलाशशाखया प्राजति । यत्र वै गायत्री सोममच्छापतत्तदस्याऽआहरन्त्याऽअपादस्ताभ्यायत्य पर्णं प्रचिच्छेद गायत्र्यै वा सोमस्य वा राज्ञस्तत्पतित्वा पर्णोऽभवत्तस्मात्पर्णो नाम तद्यदेवात्र सोमस्य न्यक्तं तदिहाप्यसदिति तस्मात्पलाशशाखया प्राजति ॥ १० ॥

उद्दते प्रउगे फलके भवतः । तदन्तरेण तिष्ठन्त्सुब्रह्मण्यः प्राजति । श्रेयान्वाऽ एषोऽभ्यारोढाद्भवति । को ह्येतमर्हत्यभ्यारोढुम् । तस्मादन्तरेण तिष्ठन्प्राजति ॥ ९ ॥

पलाशशाखया प्राजति । यत्र वै गायत्री सोममच्छापतत्–तदस्याऽआहरन्त्याऽअपादस्ताभ्यायत्य पर्णं प्रचिच्छेद । गायत्र्यै वा सोमस्य वा राज्ञः । तत्पतित्वा पर्णोऽभवत् । तस्मात्पर्णो नाम । तद्यदेवात्र सोमस्य न्यक्तम्, तदिहाप्यसदिति । तस्मात्पलाशशाखया प्राजति ॥ १० ॥

त्वन्तरम्, एके चेद् भीता अभूम "–(का. श्रौ. सू. ७ । ९११ । ९११) इति । मन्त्रस्यायमर्थः । हे कृष्णाजिन । त्वं 'सूर्यस्य' 'चक्षुः' चक्षुःस्थानीयम्, प्रकाशनसाधनमित्यर्थः । उपरि हि सूर्यः प्रकाशते, अतस्त्वमपि ऊर्ध्वदिशमारोहेत्यर्थः । तथा 'अग्नेः' देवस्याक्ष्णः सम्बन्धि 'कनीनकम्' अक्षिमध्यगतः कृष्णप्रदेशः कनीनिका ताम् 'आरोह' । 'अग्नेरक्ष्णः' कनीनिकास्थानमन्तरिक्षम्, गौर्वै मम इति प्रसिद्धेः । अनेन उभयारोहे सति एतदुभयारोहणं सम्पद्यते । 'यत्र' यस्मिन्नारोहे सति 'एतशेभिः' अश्वैः 'ईयसे' गच्छसि 'विपश्चिता' मेधाविना सोमेन सह 'भ्राजमानः' दीप्यमानः सन् ॥

एतन्मन्त्रपाठं प्रशंसति–सूर्यमेवैतत्पुरस्तादिति । मन्त्रे 'सूर्यस्य चक्षुः' इत्यभिधानेन 'सूर्यमेव' सोमस्य 'पुरस्तात्' कृतवान् भवति । ततश्च किमित्याह–सूर्यः पुरस्तान्नाष्ट्रेति । 'नाष्ट्रा' नाष्ट्राणि यज्ञनाशकानि 'रक्षांसि' हिंसन् पुरो गच्छति तस्मिन् सति 'अभयेन' नाशकरहितेन मार्गेण सोमं 'परिवहति' ॥ ८ ॥

उद्दते प्रउगे फलके भवत इति । 'प्रउगे फलके' प्रउगसम्बन्धिफलके 'उद्दते' प्रउगादुद्धृते, उद्धृतमध्यभागे 'भवतः' । अत एव सूत्रकारः तस्मिन्नेव प्रदेशे फलकयोरुद्दतत्वं सूत्रयामास–"प्रउगफलके उद्दते भवतः–"(का. श्रौ. सू. ७ । ९२८) इति । तदन्तरेणेति । 'तत्' तयोः फलकयोः 'अन्तरेण' मध्ये 'तिष्ठन् सुब्रह्मण्यः' । भूमिष्ठ एव सन् 'प्राजति' प्रेरयति अनड्वाहौ । अधः स्थितिं प्रशंसति–श्रेयान्वेति । कारणवशादारूढस्य प्रशस्तत्वं लोकसिद्धम्, अतस्तदभ्यारोहात् सोमः 'श्रेयान् भवति' अतस्त-दीयानि शकटम् 'अभ्यारोढुं कः अर्हति' न कोऽपीति ॥ ९ ॥

पलाशशाखया प्राजतीति । भूमिष्ठस्यैव प्राजनयोग्यासु सतीष्वन्यशाखासु पलाशशाखायाः कोऽतिशय इति जिज्ञासायां तस्याः सोमस्य सम्बन्धं दर्शयति–यत्र वै गायत्रीति । व्याख्यातमिदम् (श. प. ब्रा. १ । ७ ।

१–ईषेऽन्तरे भूमिष्ठः सुब्रह्मण्यः पलाशशाखया प्राजति । का. श्रौ. सू. ७ । ९११ ।

(त्रु) अथानड्वाहावाजति । तौ यदि कृष्णौ स्यातामन्यतरो वा कृष्णस्तत्र विद्याद्वर्षिष्यत्येषमः पर्जन्यो वृष्टिमान्भविष्यतीत्येतदु विज्ञानम् ॥ ११ ॥

(मु) अथ युनक्ति । (त्तयु) उस्रावेतं धूर्षाहावित्युस्रौ हि भवतो धूर्षाहाविति धूर्वाहौ हि भवतो युज्येथामनश्रू इति युज्येते ह्यनश्रू इत्यनार्ताविति तदवीरहणावित्यपापकृताविति तद्ब्रह्मचोदनाविति ब्रह्मचोदनौ हि भवतः स्वस्ति यजमानस्य गृहान्गच्छतमिति यथैनावन्तरा नाष्ट्रा रक्षांसि न हिंस्युरेवमेतदाह ॥ १२ ॥

अथानड्वाहावाजति । तौ यदि कृष्णौ स्याताम्—अन्यतरो वा कृष्णः । तत्र विद्याद्वर्षिष्यत्येषम पर्जन्यः । वृष्टिमान्भविष्यतीत्येतदु विज्ञानम् ॥ ११ ॥

अथ युनक्ति—" उस्रावेतं धूर्षाहौ "—(वा. सं. ४।३३) इति । उस्रौ हि भवतो धूर्षाहाविति । धूर्षाहौ हि भवतः । " युज्येथामनश्रू "—(वा. सं. ४।३३) इति । युज्येते ह्यनश्रू इत्यनार्ताविति तत् । " अवीरहणौ "—(वा. सं. ४।३३) इति । अपापकृताविति तद् । " ब्रह्मचोदनौ "—(वा. सं. ४।३३) इति । ब्रह्मचोदनौ हि भवतः । " स्वस्ति यजमानस्य गृहान गच्छतम् "—(वा. सं. ४।३३) इति । यथैनावन्तरा नाष्ट्रा रक्षांसि न हिंस्युरेवमेतदाह ॥ १२ ॥

---

१ । १ ।) ' यदेव ' ' सोमस्य ' अङ्गम् ' न्यक्तम् ' अवाङ्निपतितमासीत् ' तत् ' अङ्गम् ' इहापि अस्मिन् सोमे एव ' अतद् ' भवेदिति पलाशशाखया प्राजनस्याभिप्रायः ॥ १० ॥

अनडुहोर्वर्णविशेषमभिधातु पुनरनुवदति—अथानड्वाहाविति । ' आजति ' युगवहनाय प्रेरयति । उभयोरन्यतरस्य वा यदि कृष्णत्वं लभ्येत, ' तत्र ' पर्जन्यवर्णसाम्यात् अनडुत्कृष्णत्वेन निमित्तेन ' एषमः ' अस्मिन् संवत्सरे ' पर्जन्यः ' बहुवृष्टिप्रदो भवति । ' इति एतत् उ विज्ञानम् ' वृष्टेः परिज्ञानम्, तदुपाय इत्यर्थः ॥ ११ ॥

इदानीं समन्त्रकमुभयोजन विधत्ते—अथ युनक्त्युस्रावेतमिति । मन्त्रस्यायमर्थः । हे ' उस्रौ ' अनड्वाहौ युवां वहनाय ' एतम् ' प्रत्यागच्छतम् । कीदृशौ युवाम् ? ' धूर्षाहौ धुरं सोढुं समर्थौ । तादृशौ युवाम् ' युज्येथाम् ' स्वयमेव युक्तौ भवतम् । तौ विशिष्येते—' अनश्रू ' अश्रुरहितौ, अव्यथावित्यर्थः । ' अवीरहणौ ' शकटाग्रेण वीराणां पुत्रादीनामहन्तारौ ' ब्रह्मचोदनौ ' ब्रह्मणा मन्त्रेण प्रेरितावित्यर्थः । एवमनडुहो प्रशस्येदानीं प्रयोजनमाह—स्वस्ति यजमानस्येति । ' स्वस्ति ' अविनाशेन यजमानस्य गृहान् गच्छतम् ॥

अमु मन्त्रं विभज्य व्याचष्टे—उस्रौ हि भवत इत्यादिना । उस्राविणावनयोर्योगावित्युस्रौ । एषा प्रसिद्धिः ' हि ' शब्देन द्योत्यते । धूर्षाहावित्यस्य तात्पर्यं—धूर्वाहाविति । आर्तेष्वश्रुपातस्य दृष्टत्वात् ' अनश्रु ' इत्य-

---

१–अनडुवाहौ युनक्त्युस्रावेतमिति युगपत्समवनत्वात् । का० श्रौ० सू० ७–२३४ । भेदे मन्त्रावृत्तिः सन्निपातित्वात् । ७–२३५ । इति सूत्रेण भेदेनानडुहोर्योजनमित्येव सिद्धान्तः । न युगपदिति । कर्कभाष्ये श्रुतिरप्युदाहृता । दक्षिणं युग्यमेवाग्रे युनक्त्यथ सव्यामुग्यामिति । काण्वीयश्रुतिरेवमेव । स दक्षिणमेवाग्रे युनक्ति । अपसव्यमिति । एतच्छ्रुत्वे काण्वानां तूष्णीयोजनम् । तावभिमन्त्रयते उस्रावेतं धूर्षाहाविति काण्वश्रुत्या उस्रावेतमिति मन्त्रेणानडुहोरभिमन्त्रणमिति काण्वानां विशेषस्तत्र ।

(ब्रा) अथ पश्चात्परिक्रम्य । (म्या) अपालम्बमभिपद्याह सोमाय क्रीतायानुब्रूहीति सोमाय पर्युह्यमाणायेति वाऽतो यतरथा कामयेत ॥१३॥

(ब्रा) अथ वाचयति । भद्रो मेऽसि प्रच्यवस्व भुवस्पतऽइति भद्रो ह्यस्यैष भवति तस्मान्नान्यमाद्रियतेऽप्यस्य राजानः सभागा ऽआगच्छन्ति पूर्वो राज्ञोऽभिवदति भद्रो हि भवति तस्मादाह भद्रो मेऽसीति प्रच्यवस्व भुवस्पतऽइति भुवनानाꣳ ह्येष पतिर्विश्वान्यभि धामानीत्यङ्गानि वै विश्वानि धामान्यङ्गान्येवैतदभ्याह मा त्वा परिपरिणो विदन्मा त्वा परिपन्थिनो विदन्मा त्वा वृका अघायवो विदन्निति यथैनमन्तरा नाष्ट्रा रक्षाꣳसि न विन्देयुरेवमेतदाह ॥ १४ ॥

अथ पश्चात्परिक्रम्य अपालम्बमभिपद्याह—सोमाय क्रीतायानुब्रूहीति सोमाय पर्युह्यमाणायेति वा । अतो यतरथा कामयेत ॥ १३ ॥

अथ वाचयति—"भद्रो मेऽसि प्रच्यवस्व भुवस्पते"—(वा. सं. ४।३४) इति । भद्रो ह्यस्यैष भवति । तस्मान्नान्यमाद्रियते अप्यस्य राजानः सभागा आगच्छन्ति—पूर्वो राज्ञोऽभिवदति । भद्रो हि भवति । तस्मादाह—भद्रो मेऽसीति । प्रच्यवस्व भुवस्पतऽइति । भुवनानां ह्येष पतिः । "विश्वान्यभि धामानि"—(वा. सं. ४। ३४) इति । अङ्गानि वै विश्वानि धामान्यङ्गान्येवैतदभ्याह—" मा

स्वानार्ताविति व्याख्यानम् । वीरहत्यायाः पापसाधनत्वात् 'अपापकतौ'—इति तात्पर्याभिधानम् । 'ब्रह्मणा' "दृशाषेतम्" इति मन्त्रेण इदानीं चोद्यमानत्वाद् ब्रह्मचोदनाप्रसिद्धिरित्यभिप्रेत्य "ब्रह्मचोदितौ हि भवतः" इत्युक्तम् । "स्वस्ति यजमानस्य" इत्यत्र स्वस्तिशब्दाभिप्रायमाह—यथैनावन्तरेति । 'यथा' 'एनौ' अनड्वाहौ 'अन्तरा' मध्ये मार्गे 'नाष्ट्राः' हिंस्राः न हिंस्युः तथा भवेदिति स्वस्तिवाचनमन्त्र कृतार्थानित्यर्थः ॥ १२ ॥

अथ पश्चात् परिक्रम्येति । शकटस्य पश्चाद्भागं गत्वा । अपक्रम्य आलम्ब्यत इति 'अपालम्बः' शकटस्य पश्चाद्भागः । तमालम्ब्य ब्रूयात्—"सोमाय क्रीताय"—"सोमाय पर्युह्यमाणाय"—इति वा । अनुवचनविकल्पस्यायमभिप्रायः—सोमे क्रीते सति अनन्तरं यत्कर्तव्यम्, तत्परिवहणमेव, तत्र क्रयानन्तरमार्त्विज्यन्यतरोपादानेऽप्यन्यतरस्यार्थसिद्धिरिति । ऐतरेयके तु समुच्चयोपदेश उक्तः—"सोमाय क्रीताय प्रोह्यमाणायानुब्रूहीत्याहाध्वर्युरिति" (ऐ. ब्रा. १ । ३ । २) । अयं विकल्पो न व्यवस्थितः, किन्तु ऐच्छिक इत्याह—अतो यतरथा कामयेतेति । 'अतः' अनयोः पक्षयोर्मध्ये । अत्र कात्यायनः—"पश्चात्परीत्यापालम्बं गृहीत्वा सोमाय क्रीतायानुवाचयति पर्युह्यमाणायेति वा" (का. श्रौ. सू. ७ । २३७) इति ॥ १३ ॥

अथ वाचयतीति । अध्वर्युर्यजमानम् "भद्रो मेऽसि" इत्यादिकमित्यर्थः । मन्त्रस्यायमर्थः—हे सोम ! त्वं भद्रोऽसि कल्याणकरोऽसि स्तुत्यो वा । हे 'भुवस्पते' भुवनानां पालक ! त्वं 'प्रच्यवस्व' प्रगच्छ ।

१—अपालम्बशब्देन पश्चादवस्था रज्जुरभिधीयते । ययाऽवतारेऽनः प्रवर्त्यमानं विधार्यते इति कर्कः पश्चाद्भागेन शकटस्य आलम्बनं कर्त्तव्यम् अपालम्बशब्देनोच्यते । येनोर्ध्वप्रदेशे प्रचलतः शकटस्य पर्यावर्तनं वार्यते इति हरिस्वामिना । २—दीक्षितवाचनमारभते । का. श्रौ. सू. ७ । २३८ । निरवधानां प्राक्प्रस्थानादीक्षितवर्त्म शस्त्रं गच्छति । ७ । २३९ । भद्रो म इति वाचयति । ७ । २४० ।

श्येनो भूत्वा परापतेति वयऽएवैनमेतद्भूतं प्रपातयति यद्वाऽउग्रं तन्नाष्ट्रा रक्षांसि नान्ववयन्त्येतद्वै वयसामोजिष्ठं बलिष्ठं यच्छ्येनस्तमेवैतद्भूतं प्रपातयति यदाह श्येनो भूत्वा परापतेति ॥ १५ ॥

(त्र) अथ शरीरमेवान्ववहन्ति । यजमानस्य गृहान्गच्छ तन्नौ संस्कृतमिति नात्र तिरोहितमिवास्ति ॥ १६ ॥

त्वा परिपरिणो विदन्, मा त्वा परिपन्थिनो विदन्, मा त्वा वृका अघायवो विदन्"–(वा. सं. ४ । ३४) इति । यथैनमन्तरा नाष्ट्रा रक्षांसि न विन्देयुरेवमेतदाह ॥ १४ ॥

"श्येनो भूत्वा परापत"–(वा. सं. ४ । ३४) इति । वय एवैनमेतद्भूतं प्रपातयति । यद्वाऽउग्रं–तन्नाष्ट्रा रक्षांसि नान्ववयन्ति । एतद्वै वयसामोजिष्ठं बलिष्ठं–यच्छ्येनः । तमेवैतद्भूतं प्रपातयति–यदाह श्येनो भूत्वा परापतेति ॥ १५ ॥

अथ शरीरमेवान्ववहन्ति । "यजमानस्य गृहान् गच्छ तन्नौ संस्कृतम्"–(वा. सं. ४ । ३४) इति । नात्र तिरोहितमिवास्ति ॥ १६ ॥

'विश्वानि' 'अभि' 'धामानि' स्थानान्यभिलक्ष्य 'त्वा' त्वां 'परिपरिणो मा विदन्' उपर्यवस्थातारो मा विदन्' । तथा त्वां 'परिपन्थिनः' प्रतिकूलाः शत्रवः 'मा विदन्' । "छन्दसि परिपन्थिपरिपरिणौ पर्यवस्थातरि"–(पा. सू. ५ । २ । ८९) इति 'इनि'–प्रत्ययान्तौ निपातितः । तथा 'अघायवः' अघमिच्छन्तो 'वृकाः' विकर्तनशीलाः 'मा विदन्' मा जानन् । किञ्च 'श्येनः' शंसनीयगमनः पक्षी स 'भूत्वा' स इव बलिष्ठोत्पतनशीलः सन् 'परापत' उद्गच्छ, यजमानस्य गृहान् गच्छ, 'तत्' तत्र 'नौ' आवयोः तव च मम च 'संस्कृतम्' सर्वोपस्करणसंयुक्तं स्थानं विद्यते, तद् गच्छेति ॥

"भद्रो मेऽसि"–इत्यत्र भद्रशब्दस्य तात्पर्यमाह–भद्रो ह्यस्यैष भवतीत्यादिना । 'अस्य' यजमानस्य 'एषः' सोमः यस्माद् 'भद्रो भवति' तस्मान्मन्त्रभाग एवमाह । यतोऽसावेव यजमानस्य भद्रकारी 'तस्मात्' 'अन्ये' सोमव्यतिरेकेण 'अयं' यजमानः 'न आद्रियन्ते' आदरं न करोति । अन्यशब्दार्थं विशिनष्टि–अप्यस्य राजान इति । 'सभागाः' इत्यनेन राज्ञामनतिक्रमणीयत्वमुक्तं भवति । अपि सम्भावनायाम् । "मधुपर्कमाह [illegible] चाचार्यर्त्विक्स्नातकप्रियातिथिश्वशुरमातुलानाम्" इति सम्भवनीयानां मध्ये राज्ञां प्रथमतो निर्देशेन श्रेष्ठ्यापगमादितपूज्योपलक्षकत्वेन 'अप्यस्य राजानः' इति निर्देश इति मन्तव्यम् । राज्ञ आगमनात् स्वयमग्रह एव सन् 'पूर्वः' 'तेभ्यः' प्रागेव 'अभिवदति' वाग्व्यवहारं करोति । किमिति–भद्रो हि भवतीति । तस्माद् 'भद्रो मेऽसीति' युक्तम् । भुवपत इत्यत्र 'भू' शब्देन सर्वाण्यपि भुवनान्युपलक्षितानीति व्याचष्टे–भुवनानां ह्येष पतिरिति । धामशब्दतात्पर्यमाह–अङ्गानि वै विश्वानि धामानीति । अत्राङ्गानि प्रहवणसदादीनि; क्रयप्रदेशादागमनस्य तदर्थत्वात् । परिपरि–परिपन्थितस्करशब्दानामन्वयव्यतिरेकभेदे सत्यपि पर्यवसितार्थं एष एवेत्याह–यथैनमन्तरा नाष्ट्रा रक्षांसि न विन्देयुरिति ॥ १४ ॥

श्येनो भूत्वेति । मन्त्रभागपाठस्य तात्पर्यमाह–वय एवैनमेतद् भूतं प्रपातयतीति । एतेन पाठेन पक्षिरूपमेव सन्तं प्रापितवान् भवति । 'रक्षांसि' 'नान्ववयन्ति' हन्तुं नानुगच्छन्ति । स्पष्टमन्यत् ॥ १५ ॥

अथ शरीरमेवान्ववहन्तीति । यदि प्रमादान् सोमं रक्ष-आदिर्हन्यात् तदानीं श्येनो भूत्वेति मन्त्रसामर्थ्येन

(स्त्यु) अथ सुब्रह्मण्यामाह्वयति । यथा येभ्यः पक्ष्यन्त्स्यात्तान्ब्रूयादित्यहे वः पक्तास्मीत्येवमेवैतद्देवेभ्यो यज्ञं निवेदयति सुब्रह्मण्यो ३ ओ३ सुब्रह्मण्यो ३ मिति ब्रह्म हि देवान्प्रच्यावयति त्रिष्कृत्व ऽआह त्रिवृद्धि यज्ञः ॥ १७ ॥

(ऽ) इन्द्रागच्छेति । (त्री) इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता तस्मादाहेन्द्रागच्छेति हरिव आगच्छ मेधातिथेर्मेषवृषणश्वस्य मेने ॥ गौरावस्कन्दिन्नहल्यायै जारेति तद्यान्येवास्य चरणानि तैरेवैनमेतत्प्रमुमोदयिषति ॥ १८ ॥

अथ सुब्रह्मण्यामाह्वयति । यथा येभ्यः पक्ष्यन्त्स्यात्–तान्ब्रूयाद्–इत्यहे वः पक्तास्मीत्येवमेवैतद्देवेभ्यो यज्ञं निवेदयति । सुब्रह्मण्यो ३ म्, सुब्रह्मण्यो ३ म्–इति । ब्रह्म हि देवान्प्रच्यावयति । त्रिष्कृत्व आह । त्रिवृद्धि यज्ञः ॥ १७ ॥

"इन्द्रागच्छेति"–इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता । तस्मादाह–इन्द्रागच्छेति । "हरिव आगच्छ

श्येनोऽभक्षादुपादेयस्य सारांशस्यैवप्याभावात् हन्ता श्येनशरीरमेवानुगत्य हन्ति नात्मानमित्यर्थः । 'यजमानस्य गृहान् गच्छ तन्नो संस्कृतम्' इति मन्त्रभागस्यार्थः स्पष्ट इत्याह–नात्र तिरोहितमिवास्तीति ॥ १६ ॥

अथ सुब्रह्मण्यामित्यादि । ब्रह्म देवानामाह्वानसाधनो मन्त्रः, शोभनं ब्रह्म 'सुब्रह्म', तदर्हतीति 'सुब्रह्मण्या' काचन देवता तां "सुब्रह्मण्यो३म्" इत्यादिनिगदेनाह्वयेत् । तत्प्रकारः सूत्रे दर्शितः–"सुब्रह्मण्यो ३ मिति त्रिरुक्त्वा सकृन्निगदम्"–(का. श्रौ. सू. ७ । २४१) इति । निगदपदानां ब्राह्मणेनैव व्याख्यानात् नास्माभिर्व्याख्यायते ॥

आह्वानं प्रशंसति–यथा येभ्य इति । 'यथा' लोके 'येभ्यः' अर्थाय 'पक्ष्यन्' पाकं कर्तुमिच्छन् भवति 'तान्' मोक्तॄन् 'ब्रूयात्' 'इत्यहे व पक्तास्मीति' । इत्यह इति पाकदिवसो निर्दिश्यते; इतो द्वितीयेऽहनि तृतीयेऽहनीति रूपेणेत्यर्थः ॥

ननु मन्त्रेणाह्वानेऽपि कथमिन्द्र आगच्छतीत्यत आह–ब्रह्म देवान् प्रच्यावयतीति । 'हि'–शब्दो "वायवायाहि दर्शत"–(ऋ. सं. १ । २ । १) इत्येवमादिमन्त्रगतां देवताप्रच्यावनप्रसिद्धिं द्योतयति । सुब्रह्मण्यपदस्य पाठमिद्धां त्रिरावृत्तिं प्रशंसति–त्रिष्कृत्व आहेत्यादि । यज्ञस्य त्र्यावृत्तिरूपत्वं सवनत्रयापेक्षयेति द्रष्टव्यम् (ऐ. ब्रा. ६ । २ । १) ॥ १७ ॥

इन्द्रागच्छेतीति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवतेत्यादि । स्पष्टम् । "हरिव आगच्छ"–इत्यादि "अहल्यायै जार" इत्यन्तानां पञ्चानां वाक्यानां पृथक्–पृथगर्थे सम्भवत्यपि तात्पर्यस्यैकत्वमभिप्रेत्य सङ्गृह्य तात्पर्यमाह–हरिव

१–'सारांशस्य बाधाभावात्'–इ० ह० पा० । २–सुब्रह्मण्यां चाह्वयति सुब्रह्मण्यो ३ इ सुब्रह्मण्यो ३ मिति त्रिरुक्त्वा–स कृन्निगदं यावदहे सुत्या तथाह । का. श्रौ. सू. ७।२४१। ३–अहल्यायै जार इति–मीमांसादर्शने तु–एतत्कथायाः कल्पितत्वमूलत्वमेव सिद्धान्तितम् । तथापि–तन्त्रवार्तिके विशेष द्रष्टव्यः । जै. सू. ९–१–४२–४४ । अधिकरणे । सवितैवाहनि लीयमानतया रात्रेरहल्याया: क्षयकारणहेतुत्वात् जीर्यत्वमात्रेन बोधिते न वेत्यहल्याजार उच्यते । न पारजीव्यवहारात्–इति ॥

कौशिक ब्राह्मण गौतम ब्रुवाणेति । शश्वद्धैतदारुणिनाऽनुपज्ञातं यद्गौतम ब्रुवाणेति स यदि कामयेत ब्रूयादेतद्यदु कामयेतापि नाद्रियेतेत्यहे सुत्यामिति यावदहे सुत्या भवति ॥ १९ ॥

देवा ब्रह्माण आगच्छतेति । तद्देवांश्च ब्राह्मणांश्चाहैतैर्ह्यत्रोभयैरर्थो भवति यद्देवैश्च ब्राह्मणैश्च ॥ २० ॥

(आ) अथ प्रतिप्रस्थाता । (ताग्रे) अग्रेण शालामग्नीषोमीयेण पशुना प्रत्युपतिष्ठतेऽग्नीषोमौ वाऽएतमन्तर्जम्भऽआदधाते यो दीक्षतऽआग्नावैष्णवꣳ ह्यदो दीक्षणीयꣳ हविर्भवति यो वै विष्णुः सोमः स हविर्वाऽएष देवानां भवति यो दीक्षते तदेनमन्तर्जम्भऽआदधाते तत्पशुनाऽऽत्मानं निष्क्रीणीते ॥ २१ ॥

मेधातिथेर्मेषवृषणस्य मेने । गौरावस्कन्दिन् अहल्यायै जारेति"–यद्यान्येवास्य चरणानि–तैरेनमेतत्प्रमुमोदयिषति ॥ १८ ॥

" कौशिक ब्राह्मण गौतम ब्रुवाणेति "–शश्वद्धैतदारुणिनाऽनुपज्ञातम्–यद्गौतम ब्रुवाणेति । स यदि कामयेत–ब्रूयादेतद् । यदु कामयेत–अपि नाद्रियेत–"इत्यहे सुत्यामिति"–यावदहे सुत्या भवति ॥ १९ ॥

" देवा ब्रह्माण आगच्छतेति "–इह देवांश्च ब्राह्मणांश्चाह । एतैर्ह्यत्रोभयैरर्थो भवति यद्देवैश्च ब्राह्मणैश्च ॥ २० ॥

अथ प्रतिप्रस्थाता–अग्रेण शालामग्नीषोमीयेण पशुना प्रत्युपतिष्ठते । अग्नीषोमौ वा एतमन्तर्जम्भऽआदधाते–यो दीक्षते । आग्नावैष्णवं ह्यदो दीक्षणीयं हविर्भवति । यो वै विष्णुः । सोमः सः । हविर्वा एष देवानां भवति–यो दीक्षते । तदेनमन्तर्जम्भऽआदधाते–तत्पशुनाऽऽत्मानं निष्क्रीणीते२१

आगच्छ मेधातिथेर्मेषेत्यादिना । तथान्यान्यप्यस्य चरणानि तैरेवैनमेतद् प्रमुमोदयिषतीति । 'तद्' तथा सति 'अस्य' इन्द्रस्य 'यान्येव' चरणानि चरित्राणि पूर्वकालप्रसिद्धलक्षणान्युपनिमन्त्रयत्स वस्तुनो हरणं मेधातिथेः काण्वायनेर्मेषो भूत्वा हरणम्–इत्येवमादीनि; 'तैरेव' 'एनम्' प्रमोदयितुमिच्छति ॥

हरिवन्नादीनि पदानि सम्यगग्रे व्याख्यातानि (शा. ब्रा. ३ । १ । २) ॥ १८ ॥ १९ ॥

देवा ब्रह्माण इति । अनयोरक्षरार्थमाह–तद्देवांश्च ब्राह्मणांश्चाहेति । 'अत्र' अस्मिन् यज्ञे 'उभयैः' द्विविधैः 'देवैर्ब्राह्मणैश्च' यष्टव्यत्वेन याजकत्वेन च 'अर्थः' प्रयोजनं यज्ञसिद्धिः यजमानस्य 'भवति' तानेतान् 'देवा ब्राह्मणाः'–इति पदद्वयमाह–इत्यभिप्रायः ॥ २० ॥

अथ प्रतिप्रस्थातेति । 'अग्नीषोमीयेण पशुना प्रत्युपतिष्ठते प्रतिप्रस्थाता' शालायाः पुरोदेशे अग्नीषोमीयं पशुमादाय गच्छतः सोमस्याभिमुखं स्थापयेदित्यर्थः । अग्नीषोमीयपशुप्रत्युपस्थाने यजमानस्य आत्मनिष्क्रय-

---

१–अत्रार्थं पूर्वं प्रतिप्रस्थाताऽग्नीषोमीयं पशुमादाय तिष्ठति इत्यत्रार्थं मेध्यमाने सोमेऽपिधारयेत् । का. श्रौ. सू. ७ । २४९ ।

तद्धैके । (क२) आहवनीयादुल्मुकमाहरन्त्ययमग्निरयꣳ सोमस्ता-भ्याꣳ सहसन्न्यां निष्केष्यामहऽइति वदन्तस्तदु तथा न कुर्याद्यत्र वाऽएतौ क च तत्सहैव ॥ २२ ॥

स वै द्विरूपो भवति । द्विदेवत्यो हि भवति देवतयोऽसमदे कृष्णसारंगः स्यादित्याहुरेतद्ध्येनयो रूपतममिवेति यदि कृष्णसारङ्गं न विन्देदयो ऽअपि लोहितसारङ्गः स्यात् ॥ २३ ॥

(त) तस्मिन्वाचयति । नमो मित्रस्य वरुणस्य चक्षसे महो देवाय

तद्धैके आहवनीयादुल्मुकमाहरन्ति–अयमग्निः, अयं सोमः । ताभ्यां सहसन्न्यां निष्केष्यामहे–इति वदन्तः । तदु तथा न कुर्यात् । यत्र वाऽएतौ कच–तत्सहैव ॥ २२ ॥

स वै द्विरूपो भवति । द्विदेवत्यो हि भवति । देवतयोरसमदे । कृष्णसारंगः । स्यादित्याहुः । तद्ध्येनयो रूपतममिवेति । यदि कृष्णसारङ्गं न विन्देदयोऽअपि लोहितसारंगः स्यात् ॥ २३ ॥

तस्मिन्वाचयति–" नमो मित्रस्य वरुणस्य चक्षसे महो देवाय तदृतं सपर्यत ॥ दूरे-

---

रूपेण प्रशंसति–अग्नीषोमौ वा एतमिति । 'एतम्' दीक्षितम् 'अन्तर्जम्भे' कम्भलादनस्थानं जम्भः, दन्तहन्वोरन्तराल इत्यर्थः । एतदेवोपपादयति–आग्नावैष्णवं ह्यद इति । यस्मादस्य यजमानस्य 'अदः' विप्रकृष्टे काले दीक्षणीयेष्टौ 'हविः' अभूत् । अस्तु किं तत इत्यत आह–यो वै विष्णुरिति । तत्र विष्णुरिति योऽस्ति 'स सोमः', सोमस्य यागनिर्वर्तकत्वेन यज्ञत्वात्; " यज्ञो वै विष्णुः–" (श. प. ब्रा. १ । १ । २ । १३) इति श्रुतेः । यज्ञद्वारा विष्णोः सोमत्वम् 'दीक्षा' संस्कारः दीक्षणीयेष्ट्या संस्कृतत्वादेव दीक्षणीयेष्टिदेवतयोर्हविष 'एनं' जम्भे स्थितम् । अतो जम्भाद् विमोक्षाय अग्नीषोमीयं दत्त्वा कालनिष्क्रयणं कृतवान् भवतीत्यर्थः ॥ २१ ॥

तद्धैक इति । 'अयम्' उल्मुकरूपः 'अग्निः', 'अयं सोमः'; । 'ताभ्यां' सकाशादात्मानं 'निष्केष्यामहे' इत्युल्मुकस्याहर्तुरभिप्रायः । अमुं पक्षं निराकरोति–तदु तथा नेति । तर्हि कथं सहभाव उपपद्यत इति, तत्राह–यत्र वा एतौ क्व च तत् सहैवेति । 'एतौ' अग्नीषोमौ 'यत्र क्व च' स्थाने सह वर्तेते 'तत्' तादृग्रूपा स्थितिरेवात्र सहभाव एवेत्यर्थः । एवकारेण संयोजना व्युदस्यते ॥ २२ ॥

स वै द्विरूपो भवतीति' । 'सः' अग्नीषोमीयः पशुः । द्वैरूप्ये कारणमभिदधत्–द्विदेवत्यो हीति । द्वैरूप्यसिद्धयेऽनभिज्ञो वर्णावाह–कृष्णसारङ्गः स्यादित्याहुरिति । 'सारङ्गः' शबलवर्णः । 'एतत्' कृष्णत्वं शबलत्वं च 'एनयोः' अग्नीषोमयोः 'रूपतममिव' अत्यन्तमनितं रूपमित्यर्थः । आग्नेयः कृष्णग्रीवः "–(वा. सं. २४ । १; ४, ६, ९, ४ । १८–१८) इत्यादौ अग्नेः कार्ष्ण्यसम्बन्धश्रवणात् तदेव तदुचितं रूपम्, सारङ्गवर्णस्य सोमरोमत्वमपि आह्लादकत्वाद् द्रष्टव्यम् । तदलाभेऽपि वा 'लोहितसारङ्गः स्यात्' लोहितस्याग्निवर्णसाम्यं प्रसिद्धम् ॥ २३ ॥

तस्मिन् वाचयतीति । 'तस्मिन्' अजे, आगते इति शेषः । नमो मित्रस्येति । 'नमो मित्रस्येत्येनमालभ्य वाचयति " इति कात्यायनः (का. श्रौ. सू. ७ । २४१) ॥

१–आहवनीयादेकेऽल्मुकमाहरन्त्येके । का. श्रौ. सू. ७ । १८५ ।

तद्दतउं सपर्यत। दूरेदृशे देवजाताय केतवे दिवस्पुत्राय सूर्याय शंसतेति नम एवास्माऽएतत्करोति मित्रधेयमेवैनेनैतत्कुरुते ॥ २४ ॥

(तेऽथा) अथाध्वर्युरारोहणं विमुञ्चति । वरुणस्योत्तम्भनमसीत्युपस्तम्भनेनोपस्तभ्नाति वरुणस्य स्कम्भसर्जनी स्थ इति शम्येऽउद्वृहति स यदाह वरुणस्य स्कम्भसर्जनी स्थ इति वरुण्यो ह्येष ऽएतर्हि भवति यत्सोमः क्रीतः ॥ २५ ॥

(तोऽथ) अथ चत्वारो राजासन्दीमाददते। द्वौ वाऽअस्मै मानुषाय राज्ञ ऽआददातेऽअथैतां चत्वारो योऽस्य सकृत्सर्वस्येष्टे ॥ २६ ॥

दृशे देवजाताय केतवे दिवस्पुत्राय सूर्याय शंसत "–(वा. सं. ४ । ३६) इति । नम एवास्माऽएतत्करोति । मित्रधेयमेवैनेनैतत्कुरुते ॥ २४ ॥

अथाध्वर्युरारोहणं विमुञ्चति–"वरुणस्योत्तम्भनमसि"–(वा.सं.४।३६) इति । उपस्तम्भनेनोपस्तभ्नाति । " वरुणस्य स्कम्भसर्जनी स्थः "–(वा. सं. ४ । ३६) इति । शम्ये उद्वृहति स यदाह–वरुणस्य स्कम्भसर्जनी स्थ इति । वरुण्यो ह्येष एतर्हि भवति–यत्सोमः क्रीतः ॥ २५ ॥

अथ चत्वारो राजासन्दीमाददते । द्वौ वाऽअस्मै मानुषाय राज्ञऽआददाते । अथैतां चत्वारो योऽस्य सकृत्सर्वस्येष्टे ॥ २६ ॥

मन्त्रस्यायमर्थः । ' मित्रस्य ' मितेस्त्राता मित्रः सूर्यः, वरुणस्तमो निवारकः सूर्यः, तस्य, तस्मै इत्यर्थः । ' नमः ' नमस्कारः प्रह्वीभावः, अस्तु । अथवा " मैत्रं वा अहर्वारुणी रात्रिः " (तै. सं. २ का. २ प्र. ६ अ.)–इति श्रुत्यन्तरादहरभिमानिदेवाय, रात्र्यभिमानिदेवाय सूर्याय नम इत्यर्थः । 'चक्षसे' सर्वस्य द्रष्ट्रे नमः । ' महो देवाय ' महते देवाय च नमः । स्वयं नत्वेतरेभ्योऽप्युपदिशति–हे प्राणिनः ! यूयमपि 'तत्' प्रसिद्धम्, ऋतं सत्यभूतम् आदित्याख्यं वस्तु ' सपर्यत ' अर्चयत । ' दूरेदृशे ' दूरे दर्शनाय ॥ २४ ॥

अथाध्वर्युरिति । उपस्तम्भेनोपस्तभ्नातीति । उपस्तभ्यते प्रतिबध्यते इति ' उपस्तम्भः ' शकटाधारकाष्ठम् । तेन ' उपस्तभ्नाति ' शकटाग्रम् । हे काष्ठ ! त्वं ' वरुणस्य ' उपनह्य स्थापितस्य सोमस्य ' उत्तम्भनमसि ' । शकटस्योत्तम्भकत्वाद् तद्द्वारा वरुणस्याप्युत्तम्भकत्वम् । " उदः स्थास्तम्भोः पूर्वस्य "–(पा. सू. ८ । ४ । ६१) इति सकारलोपः ॥

शम्ययोः समन्त्रकमुद्धरणं विधत्ते–वरुणस्य स्कम्भसर्जनी स्थ इति । ' वरुणस्य ' सोमस्य तदाधारभूतस्यानसोऽङ्गस्य यत् स्कम्भनम्, तस्य सर्जन्यौ स्रष्ट्र्यौ ' स्थः ' तादृश्यौ युवामुद्गृह्णामीत्यर्थः ॥

अमुं मन्त्रं व्याचष्टे–वरुण्यो ह्येष एतर्हीति । ' एतर्हि ' एतस्मिन् क्रीतावसरे सोमो ' वरुण्यः ' भवति । " तयोर्दार्हिलौ च च्छन्दसि "–(पा. सू. ५ । ३ । २०) इति एतच्छब्दस्य र्हिल् ॥ २५ ॥

अथ चत्वारो राजासन्दीमाददत इति (का. श्रौ. सू. ७ । २४८) । चत्वारोऽत्राध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रादयो-

१–' दूरे दर्शनीयम् '–इ. क. पा. । २–शम्येऽत्र उपस्थाप्योत्तम्भनेनोपस्तभ्नाति वरुणस्योत्तम्भनमसीति । का. श्रौ. सू. ७।२४६ । ३–शम्ये चोद्वृहति वरुणस्य स्कम्भसर्जनी स्थ इति । का. श्रौ. सू. ७ । २४७ । ४–औदुम्बरीमासन्दीं नाभिदघ्नामरत्निमात्रशीर्ष्णीमूनामाहरन्ति चत्वारः । इति ।

(ए ऽ) औदुम्बरी भवति। (त्यु) अन्नं वाऽऊर्गुदुम्बर ऊर्जोऽन्नाद्यस्यावरुद्ध्यै तस्मादौदुम्बरी भवति ॥ २७ ॥

नाभिदघ्ना भवति। (त्यु) अत्र वाऽअन्नं प्रतितिष्ठत्यन्नᳫं सोमस्तस्मान्नाभिदघ्ना भवत्यत्रोऽएव रेतस आशयो रेतः सोमस्तस्मादत्रदघ्ना भवति २८

तामभिमृशति। व्वरुणस्य ऽऋतसदन्यसीत्यथ कृष्णाजिनमास्तृणाति व्वरुणस्यऽऋतसदनमसीत्यथैनमासादयति व्वरुणस्यऽऋतसदनमासी-

---

औदुम्बरी भवति। अन्नं वाऽऊर्क्। उदुम्बर ऊर्जः। अन्नाद्यस्यावरुद्ध्यै। तस्मादौदुम्बरी भवति ॥ २७ ॥

नाभिदघ्ना भवति। अत्र वाऽअन्नं प्रतितिष्ठति, अन्नं सोमः। तस्मान्नाभिदघ्ना भवति। अत्रोऽएव रेतस आशयः। रेतः सोमः। तस्मादत्रदघ्ना भवति ॥ २८ ॥

तामभिमृशति–" वरुणस्यऽऋतसदन्यसि "–(वा. सं. ४।३६) इति। अथ कृष्णाजिन-

---

ऽध्वर्युकर्मा एव। तथा चापस्तम्बः–" ता सर्वेऽध्वर्यवोऽप्रेण प्राग्वंशं राजन्योद्गृह्णमान उद्गृह्णन्ति" (आप. श्रौ. सू. १० । २९ । ७) इति। व्यतिरेकप्रदर्शनमुखेन ऋत्विक्चतुष्टं प्रशंसति–द्वौ वा अस्मै मानुषाय राज्ञे आददाते इति। आन्दोलिकामित्यर्थः। 'यः' 'अस्य' प्रशंसमानस्य 'सर्वस्य' अपि जगतः 'महत्' उपायेनैव 'ईष्टे' ईश्वरो भवति, 'अथ' 'एताम्' एतदीयामासन्दीं 'चत्वारः' 'आददते'–इति पूर्वेणान्वयः ॥ २६ ॥

आसन्द्या औदुम्बरीत्वं विधाय प्रशंसति–औदुम्बरी भवत्यन्नं वा ऊर्गुदुम्बर इति। " देवा इषमूर्जं व्यभजन्त तत उदुम्बरः समभवत् "–(ऐ. ब्रा. ५ । ४ । ९) इति श्रुत्यन्तरप्रसिद्धिर्वै-शब्देन द्योत्यते ॥

ननु इदम् " ऊर्जोऽन्नाद्यस्यावरुद्ध्यै "–इति उदुम्बरस्य फलविधानम्; कुतः 'अवरुद्ध्यै'–इति चतुर्थ्या फलत्वप्रतिभानात्। अत ऊर्जोऽवरोधलक्षणाय फलायौदुम्बरी कर्तव्येत्यर्थः। नैतदेवम्। नाऽौदुम्बरी भवतीति विधिरुपलभ्यते, वर्तमानव्यपदेशात्; अर्थवादेनैव स विधिरुन्नेयः; अतोऽत्र तस्यौदुम्बरत्वस्य विधातुमशक्यत्वात् कस्येदं फलं स्यात्। ननु स्तुतिञ्च करोतु, फलमपि विदधात्विति मन्तव्यम्; तथा द्वैविध्ये वाक्यभेदापत्तेः। अत इदं केवलं स्तावकमिति सिद्धम् ॥ २७ ॥

नाभिदघ्ना भवतीति। नाभिप्रमाणा भवेत्। " प्रमाणे द्वयसज्–दघ्नञ्–मात्रचः "–(पा. सू. ५ । २ । ३७) इति दघ्नञ्–प्रत्ययः। अत्र वा अन्नमिति। 'अत्र'–इति नाभिप्रदेशस्याभिनयः। अन्नस्य नाभिप्रतिष्ठितत्वे सोमस्य किमायातमित्यत आह–अन्नं सोम इति। प्रकारान्तरेण नाभिदघ्नत्वं प्रशंसति–अत्रो एव रेतस आशय इति। 'अत्रो एव' अत्रैव च। 'अत्रदघ्ना' नाभिदघ्नेत्यर्थः। अत्र कात्यायनः–" औदुम्बरीमासन्दीं नाभिदघ्नामरत्निमात्राङ्गीमूतामाहरन्ति चत्वारः "–(का. श्रौ. सू. ७ । २४८) इति ॥ २८ ॥

तस्या अभिमर्शनं समन्त्रकं विधत्ते–तामभिमृशतीति। 'ताम्' आसन्दीमित्यर्थः। वरुणस्य ऋत-

---

1–अभिमृशत्येनां वरुणस्य ऋतसदन्यसीति। का. श्रौ. सू. ७।२४५।

देति स यदाह व्वरुणस्यऽऋतसदनमासीदेति व्वरुण्यो ह्येष एतर्हि भवति ॥ २९ ॥

(त्यु) अथैनᳬँ शालां प्रपादयति । स प्रपादयन्वाचयति या ते धामानि हविषा यजन्ति ता ते व्विश्वा परिभूरस्तु यज्ञम् । गयस्फानः प्रतरणः सुवीरोऽव्वीरहा प्रचरा सोम दुर्यानिति गृहा वै दुर्या गृहान्नः शिवः शान्तोऽपापकृत्प्रचरेत्येवैतदाह ॥ ३० ॥

मास्तृणाति–" वरुणस्यऽऋतसदनमसि "–(वा. सं. ४ । ३७) इति । अथैनमासादयति– " वरुणस्यऽऋतसदनमासीद "–(वा. सं. ४ । ३६) इति । स यदाह–वरुणस्यऽऋतसदनमासीदेति । वरुण्यो ह्येष एतर्हि भवति ॥ २९ ॥

अथैनं शालां प्रपादयति । स प्रपादयन् वाचयति । " या ते धामानि हविषा यजन्ति ता ते विश्वा परिभूरस्तु यज्ञम् । गयस्फानः प्रतरणः सुवीरोऽवीरहा प्रचरा सोम दुर्यान् "–(वा.सं. ४।३७) इति । गृहा वै दुर्याः । गृहान्नः शिवः शान्तोऽपापकृत्प्रचरेत्येवैतदाह ॥ ३० ॥

सदन्यसीतीनि । हे आसन्दि ! त्वं ' वरुणस्य ' सोमस्य ' ऋतसदनम् ' ऋतमिति यज्ञनाम । " सत्य वा यज्ञं वा " (निरु. ४ । १ । ३) इति यास्कः । यज्ञार्हं स्थानमसीत्यर्थः ॥

आसन्दीवत्कृष्णाजिनस्यापि सोमासादनार्हत्वादासन्दीस्पर्शनमन्त्र एव कृष्णाजिनास्तरणेऽपि विनियुक्तः । सोमासादनमन्त्रे त्वासीदेति विशेषः । अतो न मन्त्राः पृथग्व्याख्यानार्हाः । स यदाह वरुणस्येत्यादि । स्पष्टम् ॥ २९ ॥

अथैनं शालामित्यादि । प्राग्वंशस्य पुरोदेशे आसन्द्यां स्थापितं सोममासन्द्या सह प्राचीनवंशं गमयेदित्यर्थः । प्रपादनसमये " या ते धामानि " इति मन्त्रं यजमानं वाचयेत् । अध्वर्योः प्राधान्यात् तदपेक्षया ' प्रपादयति '–इत्येकवचनम् । वस्तुतस्तु चत्वारः प्रपादयन्ति । तथा च सूत्रकारः–" शाला प्रवेशयन्ति दीक्षितसञ्चरेण, या त इति वाचयति, आहवनीयं दक्षिणेन स्थापयन्ति–" (का. श्रौ. सू. ७ । २६२–२६४) इति ॥

मन्त्रस्यायमर्थः । ' हे सोम ' ! ' ते ' ' या ' यानि ' धामानि ' स्थानानि नामानि जन्मानि च त्रीण्यपि (निरु. ९ । ३ । ७) ' धाम ' शब्दवाच्यानि ' हविषा ' ' यजन्ति ' ' ते ' तव सम्बन्धीनि ' ता ' तानि ' विश्वानि ' सर्वाण्यपि । ' यज्ञम् '–इति विभक्तिव्यत्ययः । अयं यज्ञः ' परिभूः ' परितो भावयिता ' अस्तु ' त्वं च ' गयस्फानः ' पशुपुत्रादिना गृहस्य वर्द्धयिता, ' प्रतरणः ' आपद्भ्यः प्रकर्षेण तारयिता, ' सुवीरः ' शोभनवीरैर्युतः, तद्वद इत्यर्थः, ' अवीरहा ' पुत्रादेरहन्ता च सन्, ' दुर्यान् ' गृहान् ' प्रचर ' प्रकरोषि । चतुर्थपादगतदुर्य-शब्दार्थं ब्रुवन् कृत्स्नमन्त्रतात्पर्यमाह–गृहा वै दुर्या इत्यादिना ॥ ३० ॥

१–कृष्णाजिनमस्यामास्तृणाति वरुणस्य ऋतसदनमसीति । का. श्रौ. सू. ७ । २५० । तस्मिन्सोमं निदधाति वरुणस्य ऋतसदनमासीदेति । का. श्रौ. सू. ७ । २५१ ।

(ह्यात्र) अत्र हैके । (क१) उदपात्रमुपनिनयन्ति यथा राज्ञऽआगतायो-
दकमाहरेदेवमेतदिति वदन्तस्तदु तथा न कुर्यान्मानुषꣳ ह ते यज्ञे कुर्वन्ति
व्यृद्धं वै तद्यज्ञस्य यन्मानुषं नेद्व्यृद्धं यज्ञे करवाणीति तस्मान्नोपनिनयेत् २१॥
इति तृतीयप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥३॥१॥ [३.४.] इति तृतीयोऽध्यायः ॥

अत्र हैके उदपात्रमुपनिनयन्ति । यथा राज्ञऽआगतायोदकमाहरेदेवमेतदिति वदन्तः । तदु तथा न कुर्यात् । मानुषं ह ते यज्ञे कुर्वन्ति । व्यृद्धं वै तद्यज्ञस्य-यन्मानुषम् । नेद्व्यृद्धं यज्ञे करवाणीति । तस्मान्नोपनिनयेत् ॥ २१ ॥

अत्र हैक उदपात्रमुपनिनयन्तीति । मनुष्योपचारवत् देवस्य सोमस्योदपात्रनिनयनलक्षणोपचारे सति तदुपचरणं मानुषं भवति, एतत् 'यज्ञे व्यृद्धम्' अतो मानुषत्वपरिहाराय उदपात्रं नोपनिनयेत् ॥ २१ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
तृतीयकाण्डे तृतीयाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥३॥३॥४ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थांश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

ब्रह्माण्डं गोसहस्रं कनककरितुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं,
सप्ताम्भोधीन् पञ्चसीरीस्त्रिदशतरुलताधेनुसौवर्णभूमी. ।
रत्नोस्रा हेमवाजिद्विपमहितरथौ सायणिः सिङ्गणार्यो,
व्यश्राणीद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक् घटश्च ॥ १ ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलभवमतुलः स्वर्णजं वर्णमुख्यः,
कार्पासीयं कृपावान् गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्यः ।
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणजमनघः शार्करं चारुतेजाः,
रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्यः ॥२॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते
माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे तृतीयोऽध्यायः समाप्तः ॥ ३ ॥

१–उदपात्रमुपनिनयत्येके । का. श्रौ. सू. ७ । २५५ ।

चतुर्थाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यं बाहू प्रायणीयोदयनीयौ । (ग्राव) अभितो वै शिरो बाहू भवतस्तस्मादभितऽआतिथ्यमेते हविषी भवतः प्रायणीयश्चोदयनीयश्च ॥ १ ॥

(श्रा) अथ यस्मादातिथ्यं नाम । (म्रा) अतिथिर्वाऽएष एतस्यागच्छति यत्सोमः क्रीतस्तस्माऽएतद्यथा राज्ञे वा ब्राह्मणाय वा महोक्षं वा महाजं वा पचेत्तदह मानुषं हविर्देवानामेवमस्माऽएतदातिथ्यं करोति ॥ २ ॥

तदाहुः । पूर्वोऽतीत्य गृह्णीयादिति यत्र वाऽअर्हन्तमागतं नापचायन्ति क्रुध्यति वै स तत्र तथा ह्यापचितो भवति ॥ ३ ॥

अथ आतिथ्येष्टिः ।

शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यम्–बाहू प्रायणीयोदयनीयौ । अभितो वै शिरो बाहू भवतः । तस्मादभित आतिथ्यमेते हविषी भवतः–प्रायणीयश्चोदयनीयश्च ॥ १ ॥

अथ यस्मादातिथ्यं नाम । अतिथिर्वाऽएष एतस्यागच्छति–यत्सोमः क्रीतः । तस्माऽएतद्–यथा राज्ञे वा ब्राह्मणाय वा महोक्षं वा महाजं वा पचेत्–तदह मानुषम्, हविर्देवानाम्, एवमस्माऽएतदातिथ्यं करोति ॥ २ ॥

तदाहुः–पूर्वोऽतीत्य गृह्णीयादिति । यत्र वाऽअर्हन्तमागतं नापचायन्ति–क्रुध्यति वै स तत्र । तथा ह्यापचितो भवति ॥ ३ ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे, तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

आतिथ्यस्य प्रायणीयानन्तर्यं विधत्ते–शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यमिति । व्याख्यातमिदम् ॥ १ ॥

यत्सम्बन्धादिदं हविरातिथ्यं तस्य सोमस्य कथमतिथित्वमिति निर्वचनप्रदर्शनद्वारेण तद्दर्शयति–अथ यस्मादातिथ्यं नामेति । यस्मान्निमित्तादातिथ्यमिति हविषो नाम अत उच्यत इति शेषः । ' एतस्य ' यजमानस्य वर्तते यः ' अतिथिः ' सन् यस्मात् ' आगच्छति, ' न विद्यते प्रतिनियता तिथिर्यस्य सोऽतिथिरित्यर्थः । तस्मादतिथये सोमाय ' एतद् ' हविः निरुप्यत इत्यातिथ्यं नाम सम्पन्नम् । अतिथित्वमुपजीव्यातिथ्यमवश्यं कर्तव्यमित्याह–यथा राज्ञ इति । राज्ञे वा ब्राह्मणाय वेति । राज्ञः " गौर्मधुपर्कः स्यात् स्नातकायोपस्थिताय राज्ञे वा "–इति स्मृतेः सिद्धः (आप. श्रौ. सू. । २ । ८ । ८) । ब्राह्मणः श्रोत्रियोऽभिमतः । " महोक्षं वा महाजं वा श्रोत्रियायोपकल्पयेत् " (याज्ञ. स्मृ. १ । १ । १०८) इति स्मृते. । ' तदह मानुषम् ' आतिथ्यमिति शेषः । हविर्देवानामिति । देवानां हविरेवातिथ्यमित्यर्थः । एवमस्मा एतदिति । दार्ष्टान्तिकम् ॥ २ ।

तदाहुः पूर्वोऽतीत्य गृह्णीयादित्यादि । सोमम् 'अतीत्य' पृष्ठतः कृत्वा, स्वयं ततः ' पूर्वः ' सन् पूर्वमागत्य

१–आतिथ्यं निर्वपति वैष्णवं नवकपालं । का श्रौ सू. ८।१। २–एतदर्थे–'आददते आन्दोलिकम् इत्यर्थः–' ह० क० भा० ।

तद्वा ऽअन्यतरऽएव विमुक्तः स्यात् । (द) अन्यतरोऽविमुक्तोऽथ गृह्णीयात्स यदन्यतरो विमुक्तस्तेनागतो यदन्यतरोऽविमुक्तस्तेनापचितः ॥४॥

(स्तु) तदु तथा न कुर्यात् । (द्वि) विमुच्यैव प्रपाद्य गृह्णीयाद्यथा वै देवानां चरणं तद्वाऽअनुमनुष्याणां तस्मान्मानुषे यावन्न विमुञ्चते नैवास्मै तावदुदकᳪं हरन्ति नापचितिं कुर्वन्त्यनागतो हि स तावद्भवत्यथ यदैव विमुञ्चतेऽथास्माऽउदकᳪं हरन्त्यथापचितिं कुर्वन्ति तर्हि हि स आगतो भवति तस्माद्विमुच्यैव प्रपाद्य गृह्णीयात् ॥ ५ ॥

तद्वाऽन्यतर एव विमुक्तः स्यात्—अन्यतरोऽविमुक्तः । अथ गृह्णीयात् । स यदन्यतरो विमुक्तस्तेनागतः । यदन्यतरोऽविमुक्तस्तेनापचितः ॥ ४ ॥

तदु तथा न कुर्यात् । विमुच्यैव प्रपाद्य गृह्णीयात् । यथा वै देवानां चरणम् । तद्वाऽअनुमनुष्याणाम् । तस्मान्मानुषे यावन्न विमुञ्चते—नैवास्मै तावदुदकं हरन्ति, नापचितिं कुर्वन्ति । अनागतो हि स तावद्भवति । अथ यदैव विमुञ्चते—अथास्माऽउदकं हरन्ति, अथापचितिं कुर्वन्ति । तर्हि हि स आगतो भवति । तस्माद्विमुच्यैव प्रपाद्य गृह्णीयात् ॥ ५ ॥

हविः ' गृह्णीयात् ' । विपक्षबाधपुरःसरं हविर्ग्रहणं प्रशंसति—यत्र वा अर्हन्तमागतं नापचायन्तीति । 'अर्हन्तं' पूज्यं गृहम् 'आगतम्' आगतमात्रम् ' न अपचायन्ति ' । चायतेर्लेटयडभावश्छान्दसः (पा. सू. ३।४।९४) (धा. पा. भ्वा. उ. ९०९) पूजां न कुर्युः; ' सः ' ' तत्र ' तस्मिन्नपचितिविषये ' क्रुध्यति ' । 'तथा ह' तथा सति सोमप्रवेशात् प्रागेव हविर्ग्रहणे सति ' अपचितो भवति ' ॥ ३ ॥

अपचितिश्च द्वेधा सम्भवति—अन्यतरानडुद्विमोकानन्तरम्, उभयविमोकानन्तरं च; तत्रान्यतरविमोकानन्तरपक्षमुपन्यस्यति—तद्वा अन्यतर एवेति । एतदेवोपपादयति—स यदन्यतरो विमुक्तस्तेनागत इति । तथा हि लोके यानाद्यविमोके सति आगमनिश्चयो न भवेत्; इह त्वन्यतरानडुद्विमोकेन तन्निश्चयो भवति । अन्यतरस्याविमोके तदागमनात् प्रागेव सा कृता स्यात् ॥ ४ ॥

अमु पक्षं निराचष्टे—तदु तथा न कुर्यादिति । इदानीं स्वाभिमतं पक्षमाह—विमुच्यैव प्रपाद्य गृह्णीयादिति । ' विमुच्यैव ' उभावपीत्यर्थः । एकतरं विमोच्यापि अन्यतरस्याविमोकादनागमनं सम्भाव्येत । ' प्रपाद्य ' सोमं शालां प्रवेश्य । लौकिकातिथ्यदृष्टान्तबलेन श्रौतस्यातिथ्यस्य निर्वापकालं प्रतिपिपादयिषुरुभयविमोकपक्षं समर्थयते—यथा वै देवानां चरणमिति । ' यावन् न विमुञ्चते ' प्रयागसाधनं यानादिकं न परित्यजति । स्पष्टमन्यत् ॥ ५ ॥

१–एकविमुक्ते वा । का. श्रौ. सू. ८ । ३ । २–तद्वा अन्यतर एव विमुक्तः स्यादन्यतरोऽविमुक्तोऽथ गृह्णीयादिति श्रुतेः–तदु तथा न कुर्याद् विमुच्यैव प्रपाद्य गृह्णीयादिति च । अतो विहितप्रतिषिद्धत्वाद्विकल्प इति देवयाज्ञिकः । वाशब्दो विकल्पार्थः । एवमपि हि श्रूयते । विमुच्यैव प्रपाद्य गृह्णीयादिति कर्काचार्यः ।

(ख) स वै संत्वरमाण इव गृह्णीयात् । (ग) तथा ह्यपचितो भवति तत्पत्न्यन्वारभते पर्युह्यमाणं वै यजमानोऽन्वारभतेऽथात्र पत्न्युभयत एवै-तन्मिथुनेनान्वारभेते यत्र वाऽअर्हन्नागच्छति सर्वगृह्याऽइव वै तत्र चेष्टन्ति तथा ह्यपचितो भवति ॥ ६ ॥

स वाऽअन्येनैव ततो यजुषा गृह्णीयात् । (घ)येनो चान्यानि हवीᳬष्येकं वाऽएष भागं क्रीयमाणोऽभिक्रीयते छन्दसामेव राज्याय छन्दसाᳬ साम्राज्याय तस्य छन्दाᳬस्यभितः साचयानि यथा राज्ञोऽराजानो राजकृतः सूतग्रामण्य एवमस्य छन्दाᳬस्यभितःसाचयानि ॥ ७ ॥

स वै संत्वरमाण इव गृह्णीयात् । तथा ह्यपचितो भवति । तत्पत्न्यन्वारभते । पर्युह्यमाणं वै यज-मानोऽन्वारभते । अथात्र पत्नी । उभयत एवैतन्मिथुनेनान्वारभेते । यत्र वाऽअर्हन्नागच्छति । सर्व-गृह्या-इव वै तत्र चेष्टन्ति-तथा ह्यपचितो भवति ॥ ६ ॥

स वाऽअन्येनैव ततो यजुषा गृह्णीयात् । येनो चान्यानि हवींषि । एकं वाऽएष भागं क्रीयमाणो-ऽभिक्रीयते । छन्दसामेव राज्याय, छन्दसां साम्राज्याय । तस्य छन्दांस्यभितः साचयानि । यथा राज्ञोऽराजानो राजकृतः सूतग्रामण्यः-एवमस्य छन्दांस्यभितः साचयानि ॥ ७ ॥

स वै सन्त्वरमाण इति । सन्त्वराया अभावे अनादरः प्रतिभाति, अतस्त्वरया गृह्णीयात् । निर्वापे पत्न्यन्वारम्भं विधाय प्रशंसति–तत्पत्न्यन्वारभते पर्युह्यमाणं वै यजमान इति । ‘ तत् ’ तेन आदौ परिवहणकाले यजमानान्वारम्भणेन ‘ अत्र ’ सोमार्थहविर्निर्वापकाले ‘ उभयतः ’ उभयोः पार्श्वयोरपि ‘ मिथु-नेनान्वारभेते ’ । जायापती मिथुनमध्ये एकस्यान्वारम्भे अपरस्य तदविनाभूतत्वादपि सिद्धत्वादित्यभिप्रायः । यत्र वा अर्हन्नित्यादि । ‘ सर्वगृह्या इव ’ गृहे स्थिता सर्वे पदार्था अत्यर्थमनिग्रोह्याः, ते सर्वगृह्याः । ‘ तत्र ’ तस्मिन् आगमने निमित्ते सति तादृशास्तिष्ठन्ति ॥ ६ ॥

स वा अन्येनेत्यादि । ‘ ततः ’ तस्मात् प्राकृतान्निर्वापमन्त्रात् ‘ अन्येन यजुषा ’–“ अग्नेस्तनूरसि ”–इत्यादिना । तत इत्यस्यार्थमाह– येनो चेति । मन्त्रान्यत्वे कारणमाह–एकं वा एष भागमिति । ‘ एषः ’ ‘ क्रीयमाणः ’ आतिथ्येन प्याय्यमानः सोमः । ‘ एकम् ’ समानम् ’ ‘ भागम् ’ ‘ अभि–लक्ष्य ’ ‘ क्रीयते ’। छन्दसां राज्यायेति । यथाऽसौ ‘छन्दसा’ राज्यं साम्राज्यं च प्राप्नोति; तथा सम्पादनायेत्यर्थः । कथं छन्दः-सम्बन्ध इति तत्राह–तस्य छन्दांसीति । ‘ अभितः साचयः ’ पुरः पश्चाच्च सहागन्तारः प्रधानपुरुषा इत्यर्थः । “ यथा राज्ञोऽराजानः ”–इत्यत्र अराजान इति अकारप्रश्लेषः । ते के ‘ राजकृतः ’ राजत्व-सम्पादकाः पट्टाभिषेकस्य कर्तारः. ‘ सूतग्रामण्यः ’ सूतश्रेष्ठाः. ॥ ७ ॥

१–पत्न्यन्वारब्धं पूर्णम् । का. श्रौ. सू. ८ । २ । २–‘ पट्टाभिषेकस्य ’ इति क. पाठः ।

न वै तदवकल्पते। यच्छन्दोभ्य इति केवलं गृह्णीयादत्र वाऽअर्हते प्रचन्ति तदभितः सावयोऽन्वाभक्ता भवन्त्यराजानो राजकृतः सूतग्रामण्यस्तस्माद्यद्वैवैतस्मै गृह्णीयात्तदेव च्छन्दाᳬंस्यन्वाभजेत् ॥ ८॥

(तं) स गृह्णाति। (त्व) अग्नेस्तनूरसि विष्णवे त्वेत्यग्निर्वै गायत्री तद्गायत्रीमन्वाभजति ॥ ९॥

सोमस्य तनूरसि विष्णवे त्वेति। क्षत्रं वै सोमः क्षत्रं त्रिष्टुप्तत्त्रिष्टुभमन्वाभजति ॥ १०॥

न वै तदवकल्पते—यच्छन्दोभ्य इति केवलं गृह्णीयात् । यत्र वाऽअर्हते प्रचन्ति—तदभितः सावयोऽन्वाभक्ता भवन्ति—अराजानो राजकृतः सूतग्रामण्यः । तस्माद्यद्वैवैतस्मै गृह्णीयात् तदेव छन्दांस्यन्वाभजेत् ॥ ८॥

स गृह्णाति । “ अग्नेस्तनूरसि विष्णवे त्वा ”—(वा. सं. ५ । १) इति । अग्निर्वै गायत्री । तद्गायत्रीमन्वाभजति ॥ ९॥

“ सोमस्य तनूरसि विष्णवे त्वा ”—(वा. सं. ५ । १) इति । क्षत्रं वै सोमः । क्षत्रं त्रिष्टुप् । तत्त्रिष्टुभमन्वाभजति ॥ १०॥

निर्वापे समभागान्वाख्यं दूषयित्वा असमस्यैव निर्वापमाह—न वै तदवकल्पत इत्यादिना । अयमर्थः । यदि प्रधानस्योपसर्जनानाञ्च सदृशीं प्रतिपत्तिं कुर्यात् तदा प्रधानस्य प्रतिपत्तिर्न कृता स्यात्, अतो यथा प्रधानस्य आमन्त्रणे सति अप्रधाना अपचनाहूता एव तमनुगच्छन्ति, एवं सोमार्थनिर्वापेण छन्दसामपि प्रत्यासत्तिरेवाभजनं सिद्धमिति सोमस्यैव निर्वापं कुर्यादित्यर्थः ॥ ८॥

हविर्ग्रहणे मन्त्रं विधत्ते—स गृह्णात्यग्नेस्तनूरसीति । हे निरुप्यमाणव्रीहिसमूह ! ‘त्वं अग्नेः तनूरसि’ स्वशरीरं भवसि । शरीरोपचयहेतुत्वात् तनूशब्दोपचारकथनात् तनूत्वम् । “यो वै विष्णुः सोमः सः”—(श. प. ब्रा. ३।३।४।२१) इति श्रुतेः, सवनत्रयव्यापित्वात् सोमो विष्णुः, अतो ‘विष्णवे त्वा’ इति सोमस्य विष्णुत्वेन निर्देश उपपद्यते । अथवा “विष्णवे हि गृह्णाति यो यज्ञाय गृह्णाति” (श. प. ब्रा. ३।३।१।१४) इति श्रुतेः त्वां यज्ञाय गृह्णामीत्यर्थः । मन्त्रगतमग्निपदं गायत्र्यन्वाभक्तिसाधनत्वेन प्रशंसति—अग्निर्वै गायत्रीत्यादिना । अग्नेर्गायत्रीरूपत्वं प्रजापतिमुखात् सहोत्पन्नत्वाद्द्रष्टव्यम्—“ तमग्निर्देवताऽन्वसृज्यत गायत्री छन्दः ” (तै. सं. ७ ।१।१।४) इति हि श्रूयते । एवमुत्तरमन्त्रगतपदान्यपि व्याख्येयानि ॥ ९॥

सोमस्य तनूरसीत्यादि । सोमस्यात्मत्वेन शरीरोपचयहेतुत्वात् तनूत्वम् । सोमस्य राज्ञः क्षत्त्रस्वरूपत्वम् । प्रजापतेरुरसो बाहुभ्याञ्च राजन्येन सह त्रिष्टुभोऽप्युत्पत्तेः क्षत्त्रत्वम् (तै.सं.७।१।१।४) ॥ १०॥

(त्यु) अतिथेरातिथ्यमसि विष्णवे त्वेति । सोऽस्योद्धारो यथा श्रेष्ठस्योद्धारऽएवमस्यैषऽऋते च्छन्दोभ्यः ॥ ११ ॥

श्येनाय त्वा सोमभृते विष्णवे त्वेति । तद्गायत्रीमन्वाभजति सा यद्गायत्री श्येनो भूत्वा दिवः सोममाहरत्तेन सा श्येनः सोमभृत्तेनैवैनामेतद्वीर्येण द्वितीयमन्वाभजति ॥ १२ ॥

(त्य) अग्नये त्वा रायस्पोषदे विष्णवे त्वेति । पशवो वै रायस्पोषः पशवो जगती तज्जगतीमन्वाभजति ॥ १३ ॥

(त्यु) अथ यत्पञ्च कृत्वो गृह्णाति । संवत्सरसंमितो वै यज्ञः पञ्च

" अतिथेरातिथ्यमसि विष्णवेत्वा "-(वा. सं. ५ । १) इति । सोऽस्योद्धारः-यथा श्रेष्ठस्योद्धारः । एवमस्यैषः । ऋते छन्दोभ्यः ॥ ११ ॥

" श्येनाय त्वा सोमभृते विष्णवे त्वा"-(वा. सं. ५ । १) इति । गायत्रीमन्वाभजति । सा यद्गायत्री श्येनो भूत्वा दिवः सोममाहरत्-तेन सा श्येनः सोमभृत् । तेनैवैनामेतद्वीर्येण द्वितीयमन्वाभजति ॥ ११ ॥

"अग्नये त्वा रायस्पोषदे विष्णवे त्वा"-(वा. सं. ५ । १) इति । पशवो वै रायस्पोषः । पशवो जगती । तज्जगतीमन्वाभजति ॥ १२ ॥

अथ यत्पञ्च कृत्वो गृह्णाति । संवत्सरसंमितो वै यज्ञः । पञ्च वाऽऋतवः संवत्सरस्य । तं पञ्चभि-

---

अतिथेरातिथ्यमसीति । अत्रातिथिशब्दस्य तात्पर्यमाह-सोऽस्योद्धारो यथा श्रेष्ठस्येति । उद्ध्रियते असाधारण्येन विभज्यत इत्युद्धारः प्रतिनियतभागः ॥ ११ ॥

पुनरपि गायत्र्या अन्वाभजनरूपतया श्येनशब्दं प्रशंसति-श्येनाय त्वेति । श्येनरूपमास्थाय सोमाहरणाद् गायत्री सोमभृत् श्येनः । एतदेव दर्शयति-सा यद् गायत्री श्येनो भूत्वेति । ' तेनैव वीर्येण ' हेतुना ' एनां गायत्रीं ' द्वितीय ' भागं प्रति ' अन्वाभजति ' अध्वर्युः एतद्भागपाठेनेत्यर्थः ॥ १२ ॥

अग्नये त्वेति । ' अग्नये ' अङ्गनादिगुणविशिष्टाय ' रायस्पोषदे ' धनपोषप्रदात्रे ' विष्णवे ' सोमाय हे हवि ! 'त्वा' त्वाम् गृह्णामीत्यर्थः । जगत्यन्वाभजनरूपतया मन्त्रभागं प्रशंसति-पशवो वै रायस्पोष इति । वर्द्धमानधनरूपत्वं पशूनामेवेति ' पशवो वै रायस्पोषः ' इत्युक्तम् । पशूनां जगतीत्वं जगत्या सोमाहरणसमये आहृतत्वाद्द्रष्टव्यम्-तथा च तैत्तिरीयकम्-" सा पशुभिश्च दीक्षया चागच्छ"दिति"-(तै. सं. ६।१।६।२)॥१३॥

प्रकृतौ पञ्च कृत्वो ग्रहणादत्रापि चोदकतस्तत्प्राप्त्यै पञ्चसङ्ख्यां विधाय प्रशंसति-अथ यत्पञ्चकृत्व इति ।

१-निर्वपेदमत्तनूरिति पञ्च कृत्वः प्रतिमन्त्रम् । का. श्रौ सू. ८ । २ । सावित्रनिरुक्तिः श्रुतिविषेष्याभ्याम् । का. श्रौ. सू. ८ । ३ । सवितृशब्दश्रवणादेवास्य त्वेत्यय मन्त्र सावित्र इत्युच्यते । स च चोदकप्राप्तः । अग्नेस्तनूरसीत्यादयो मन्त्राः प्रत्यक्षश्रुतिचोदिताः । तत्र हरिस्वामिपितृभूतिकर्कोपाध्यायाऽऽतिकालनदेवदत्तयाज्ञिकादिभाष्यकारमते प्रथमादितो यजूंषि प्रत्यक्षमन्त्रेषु (समुच्चयश्रुतेः) उभयोश्चोदकप्राप्तप्रत्यक्षयोः समुच्चयः । अनयोरनुषङ्गः । समुच्चयश्रुतिस्तु विष्णुव ब्राह्मणे सप्तमकि. ७ । स ब्राह्मण्येनैव ततो यद्वा गृह्णीयात् । यतो चान्यानि हवींषि इति । इति सर्वेषामेकमत्यम् । परं त्वत्र वैमत्य चेत्थम्-हरिस्वामिवाशिका-

वाऽऋतुवः संवत्सरस्य तं पञ्चभिराप्नोति तस्मात्पञ्च कृत्वो गृह्णात्यथ यद्विष्णवे त्वा विष्णवे त्वेति गृह्णाति विष्णवे हि गृह्णाति यो यज्ञाय गृह्णाति ॥ १४ ॥

नवकपालः पुरोडाशो भवति । शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यं नवाक्षरा वै गायत्र्यष्टौ तानि यान्यन्वाह प्रणवो नवमः पूर्वार्धो वै यज्ञस्य गायत्री पूर्वार्ध एष यज्ञस्य तस्मान्नवकपालः पुरोडाशो भवति ॥ १५ ॥

राप्नोति । तस्मात्पञ्च कृत्वो गृह्णाति । अथ यद् विष्णवे त्वा, विष्णवे त्वेति गृह्णाति । विष्णवे हि गृह्णाति-यो यज्ञाय गृह्णाति ॥ १४ ॥

नवकपालः पुरोडाशो भवति । शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यम् । नवाक्षरा वै गायत्री । अष्टौ तानि-यान्यन्वाह । प्रणवो नवमः । पूर्वार्धो वै यज्ञस्य गायत्री । पूर्वार्ध एष यज्ञस्य । तस्मान्नवकपालः पुरोडाशो भवति ॥ १५ ॥

(का. श्रौ. सू. ८ । २) । यज्ञस्य संवत्सरसम्मितत्वं गवामयनादिसत्ररूपस्य यज्ञस्य संवत्सरसाध्यत्वाद्वा (ऐ. ब्रा. २ । ३ । ३ । तै. स. ७ । ४ । ७) संवत्सरात्मकप्रजापतिसम्मितत्वाद्वा, (ऐ. ब्रा. २ । २ । ७) "द्वादशाग्निष्टोमस्य स्तोत्राणि"-इति श्रुतेस्तद्गतसङ्ख्यया संवत्सरसाम्याद्वा द्रष्टव्यम् । ग्रहणमन्त्रेषु सर्वत्र विष्णुशब्दोपादान प्रशंसति-अथ यद् विष्णवे त्वा विष्णवे त्वेति । यत्र यत्र हविर्गृह्यते, तत्र तत्र यज्ञार्थत्व नियमात्सोमस्य हविष्ट्वेन यज्ञार्थत्वात् सर्वत्र 'विष्णवे-विष्णवे' इति ग्रहणं युक्तमित्यर्थः ॥ १४ ॥

नवकपालः पुरोडश इति । नवसु कपालेषु संस्कृतो नवकपालः । नवकपालस्यातिथ्यार्हत्वमाह-शिरो वा इति । यान्यन्वाहेति । 'यानि' अक्षराणि अनुक्रमेण उच्चारणकाले ब्रूते तान्यष्टौ भवन्ति, प्रयोगकाले "प्रणवष्टेः" इति (पा. सू. ८ । २ । ८९) प्रयुज्यमान. 'प्रणवः' एव 'नवमः' "गायत्रं प्रातस्सवनम्" (तै. सं. ३. २. ९.) इति श्रुतेः । 'यज्ञस्य पूर्वार्द्धो गायत्री'; तस्माद् गायत्र्यानुगुण्याय 'नवकपालः' कर्तव्यः ॥ १५ ॥

-अन्तदेवदेवत्ययाज्ञिकमते-विशेषात्सावित्रमन्त्रे त्वाशब्दमात्रस्य निवृत्तिः । पितृभूतिकर्काचार्यमते तु सा नेति । तत्रापि-पूर्वं चोदकप्राप्त. । पश्चात्प्रत्यक्षशिष्ट इति । जुष्टशब्दस्तु चोदकप्राप्तोऽपि देवतादेशादुत्तर एव भवति । प्रकृतावेवमेव दृष्टत्वात् । सावित्रस्य तु ग्रहणत्रय एव प्रयोग. । प्रकृतौ दृष्टत्वात् । नोत्तरयो. । जुष्टशब्दस्य चेति कर्क. । ततश्च मन्त्रपाठे द्वैविध्यम् । ॐ देवस्य सवितु प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम् । अग्नेस्तनूरसि विष्णवे त्वा जुष्टं गृह्णामीति प्रथमम् । १ । देवस्य सवितुरित्यादि-सोमस्य तनूरसि विष्णवे त्वा जुष्टं गृह्णामीति द्वितीयम् । २ । ॐ देवस्य सवितुरित्यादि-अतिथेरातिथ्यमसि विष्णवे जुष्टं गृह्णामीति तृतीयम् । ३ । ॐ श्येनाय त्वा सोमभृते विष्णवे त्वा गृह्णामि-इति चतुर्थम् । ४ । ॐ अग्नये त्वा रायस्पोषदे विष्णवे त्वा गृह्णामीति च पञ्चमम् । ५ । एकोऽयं पाठः । अपरस्तु । ॐ देवस्य त्वा सवितुरित्यादिस्त्वाविशिष्टो मन्त्र. । परतस्तु सर्वं समानम् इति ।

१-आतिथ्यं निर्वपति वैष्णवं नवकपालम् । का. श्रौ. सू. ८ । १ ।

कार्ष्मर्य्यमयाः परिधयः । (यो) देवा ह वाऽएतं वनस्पतिषु राक्षोघ्नं ददृशुर्यत्कार्ष्मर्य्यᳪं शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यं नेच्छिरो यज्ञस्य नाष्ट्रा रक्षाᳪंसि हिनसन्निति तस्मात्कार्ष्मर्य्यमयाः परिधयो भवन्ति ॥ १६ ॥

(न्त्या) आश्ववालः प्रस्तरः । (रं) यज्ञो ह देवेभ्योऽपचक्राम सोऽश्वो भूत्वा पराङावर्वर्त तस्य देवा अनुहाय वालानभिपेदुस्तानालुलुपुस्तानालुप्य सार्द्धᳪं संन्यासुस्तत एता ऽओषधयः समभवन्यदश्ववालाः शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यं जघनार्धो वालाऽ उभयत ऽएवैतद्यज्ञं परिगृह्णाति यदाश्ववालः प्रस्तरो भवति ॥ १७ ॥

(त्यै) ऐक्षव्यौ विधृती । नेद्बर्हिश्च प्रस्तरश्च संलुभ्याताऽइत्यथोत्पूयाज्यᳪं सर्वाण्येव चतुर्गृहीतान्याज्यानि गृह्णाति न ह्यत्रानुयाजा भवन्ति १८

कार्ष्मर्यमयाः परिधयः । देवा ह वाऽएतं वनस्पतिषु राक्षोघ्नं ददृशुः—यत् कार्ष्मर्यम् । शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यम् । नेच्छिरो यज्ञस्य नाष्ट्रा रक्षांसि हिनसान्निति । तस्मात्कार्ष्मर्यमयाः परिधयो भवन्ति १६

आश्ववालः प्रस्तरः—यज्ञो ह देवेभ्योऽपचक्राम । सोऽश्वो भूत्वा पराङावर्वर्त । तस्य देवा अनुहाय वालानभिपेदुः । तानालुलुपुः । तानालुप्य सार्द्धं संन्यासुः । तत एता ओषधयः समभवन्—यदश्ववालाः । शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यम् । जघनार्धो वालाः । उभयत एवैतद्यज्ञं परिगृह्णाति—यदाश्ववालः प्रस्तरो भवति ॥ १७ ॥

ऐक्षव्यौ विधृती । नेद्बर्हिश्च प्रस्तरश्च संलुभ्यातै—इति । अथोत्पूयाज्यम्, सर्वाण्येव चतुर्गृहीतान्याज्यानि गृह्णाति । न ह्यत्रानुयाजा भवन्ति ॥ १८ ॥

कार्ष्मर्यमयाः परिधय इति । ' कार्ष्मर्य ' भद्रपर्णी तन्मया एव 'परिधयः' कर्तव्याः । प्रकृतौ पलाशवैकङ्कतादीनामैच्छिकत्वादत्र नियमविधिः । देवा ह वा इत्यादि । कार्ष्मर्यमयत्वस्योपपादनम् ॥ १६ ॥

आश्ववालः प्रस्तर इति । आश्ववालत्वं तन्नामनिर्वचनद्वारेण प्रशंसति—यज्ञो ह देवेभ्य इति । ' तान् ' आश्ववालान् ' आलुलुपु ' " लुप्लृ छेदने "—(धा. पा. तु. उ. १०) चिच्छिदुः ' सार्द्धं सन्यासु ' एकीकृत्य सम्यग् भूमौ प्रचिक्षिपुः । तेभ्यः ता ' एता ' अश्ववालाख्याः ' ओषधयः ' सञ्जाताः । आश्ववालानामातिथ्येष्टियोग्यत्वमाह—शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यम्, जघनार्द्धो वाला इति । आतिथ्यस्य सोमात् प्रथममनुष्ठेयत्वेन शिरस्त्वात्, तस्यादावनुष्ठितत्वाज्जघनार्द्धावस्थितवालरूपाणामल्पम्याश्ववालस्य तत्र प्रयोगे सति अपरतस्य यज्ञस्य ' उभयत ' परिग्रहः कृतो भवति ॥ १७ ॥

ऐक्षव्यौ विधृती इति । बर्हिःप्रस्तरयोरन्तराले तिर्यक्प्रसार्यमाणौ दर्भौ ' विधृती ' ते अत्र इक्षुपत्ररूपे

१–कार्ष्मर्यमयाः परिधय आश्ववालः प्रस्तरऽऐक्षव्यौ विधृती । का. श्रौ. सू. ८ । १० । कार्ष्मर्यः (शिवर्णी) इति लोके प्रसिद्ध । तथाऽऽह्यामर.—'गभारी सर्वतोभद्रा काश्मरी मधुपर्णिका । श्रीपर्णी भद्रपर्णी च काश्मर्यश्च' इति । अश्ववाला –दर्भविशेषाः काशाः । "आश्ववाल. काशप्रस्तर." इति श्रुतत्वात् । न चाय समासः अश्वस्य वालः अश्ववाल इति । कथं तर्ह्यश्ववाला उच्यन्ते । तन्मय प्रस्तर. । वाक्यशेषात् । " तत एता ओषधयः समभवन्यदश्ववालाः " इति श्रुतिः । " ते वालाः काशाना प्राताः कार्योऽत्र. प्रस्तरस्तु वै " इति मीमांसाया प्रथमाध्याये तृतीयपादे चोक्तमिति ।

(न्त्या) आसाद्य हवीꣳष्यग्निं मन्थति । शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यं जनयन्ति वाऽएनमेतद्यन्मन्थन्ति शीर्षतो वाऽअग्रे जायमानो जायते शीर्षत ऽएवैतदग्रे यज्ञं जनयत्यग्निर्वै सर्व्वा देवताऽअग्नौ हि सर्व्वाभ्यो देवताभ्यो जुह्वति शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यꣳशीर्षत ऽएवैतद्यज्ञꣳ सर्व्वाभिर्देवताभिः समर्धयति तस्मादग्निं मन्थति ॥ १९ ॥

सोऽधिमन्थनꣳ शकलमादत्ते । (त्तेऽग्ने)अग्नेर्जनित्रमसीत्यत्र ह्यग्निर्जायते तस्मादाहाग्नेर्जनित्रमसीति ॥ २० ॥

आसाद्य हवींष्यग्निं मन्थति । शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यम् । जनयन्ति वाऽएनमेतद्यन्मन्थन्ति । शीर्षतो वाऽअग्रे जायमानो जायते शीर्षत । एवैतदग्रे यज्ञं जनयति । अग्निर्वै सर्वा देवताः । अग्नौ हि सर्वाभ्यो देवताभ्यो जुह्वति । शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यम् । शीर्षत एवैतद्यज्ञं सर्वाभिर्देवताभिः समर्धयति । तस्मादग्निं मन्थति ॥ १९ ॥

सोऽधिमन्थनं शकलमादत्ते । "अग्नेर्जनित्रमसि"–(वा.सं. ५।२) इति । अत्र ह्यग्निर्जायते । तस्मादाहाग्नेर्जनित्रमसीति ॥ २० ॥

स्याताम् । ' सत्कुर्यात ' पञ्चमलकार. । सत्कोमनमाकुर्यात्को मिश्रणम् । तद्वयाद् ' पृथ्व्यौ ' (तै. स. ६ । २ । १) कर्तव्ये इत्यर्थः । अथोत्पूयाज्यमित्यादि । उत्पवन प्रकृतिवत् कर्तव्यम । ' सर्वाण्येव ' जुहूपभृद्ध्रुवाख्येषु पात्रेषु गृह्यमाणानि ' आज्यानि ' ' चतुर्गृहीतानि ' एव कुर्यात् । प्रकृतिवद्देवतयोश्चतुर्गृहीतत्वं सिद्धम् । अत उपभृति अष्टगृहीतत्वनिवृत्यर्थमेवाभिधानम । तत्र चतुर्गृहीतत्वे उपपत्ति श्रुतिरेवाह–न ह्यत्रानुयाजा भवन्तीति ॥ १८ ॥

अग्निमन्थनं तत्कृत विधत्ते–आसाद्य हवींष्यग्निं मन्थतीति । आतिथ्यायामेवाग्निमन्थने को विशेष इत्यत आह–शिरो वै यज्ञस्येति । जनयन्ति वा एनमेतद् यन्मन्थन्तीति । ' एतत् ' एतेन मन्थनजातेनाग्निना यज्ञनिष्पत्तिदर्शनादग्न्युत्पादनमेव यज्ञोत्पादनम् । प्रकारान्तरेणातिथ्यायामग्निमन्थनं प्रशंसति–अग्निर्वै सर्वा देवता इति । सोमयागस्य शिरोभूतायामातिथ्यायां सर्वदेवतामयस्याग्नेरुत्पादनेन सर्वासामपि देवतानामुत्पत्तेर्यज्ञप्रारम्भ एव सर्वैर्देवैर्यज्ञ समृद्ध कारितवान् भवति ॥ १९ ॥

सोऽधिमन्थनं शकलमिति । यूपतक्षणोत्पन्नोऽधरारण्या अधः स्थाप्यमानः शकलः ' अधिमन्थनशकलः ' यस्योपरि मथ्यते; तमादत्ते । तत्र मन्त्र–अग्नेर्जनित्रमसीति । हे शकल ! त्वम् 'अग्नेः' 'जनित्रम्' उत्पादकम् ' असि ' । कथमस्य जनित्रत्वमिति, तत्राह–अत्र ह्यग्निरिति । 'अत्र' अधरारण्यवहिते शकल इत्यर्थः ॥ २० ॥

१–आसाद्याग्निमन्थनमाहोमात्करोति । का. श्रौ. सू. ८ । १२ । आसाद्याग्निमथनं । का. श्रौ. सू. ५ । २७ । २–अग्नेर्जनित्रमिति शकलमादाय तूष्णीं अधस्तात् निधानम् । का. श्रौ. सू ५ । २२ ।

(त्यु) अथ दर्भतरुणके निदधाति । वृषणौ स्थ ऽइति तद्यावेवेमौ स्त्रियै साकञ्जावेतावेवैतौ ॥ २१ ॥

(तावु) अथाधरारणिं निदधाति । (त्यु) उर्वश्यसीत्यथोत्तरारण्याऽऽज्यविलापनीमुपस्पृशत्यायुरसीति तामभिनिदधाति पुरूरवाऽअसीत्युर्वशी वाऽअप्सराः पुरूरवाः पतिरथ यत्तस्मान्मिथुनादजायत तदायुरेवमेवैष ऽएतस्मान्मिथुनाद्यज्ञं जनयत्यथाहाग्नये मथ्यमानायानुब्रूहीति ॥ २२ ॥

अथ दर्भतरुणके निदधाति–" वृषणौ स्थः "–(वा. सं. ५ । २) इति । तद्यावेवेमौ स्त्रियै साकञ्जौ–" एतावेवैतौ " ॥ २१ ॥

अथाधरारणिं निदधाति–" उर्वश्यसि "–(वा. सं. ५ । २) इति । अथोत्तरारण्याऽऽज्यविलापनीमुपस्पृशति–" आयुरसि "–(वा. सं. ५ । २) इति । तामभिनिदधाति–" पुरूरवा असि "–(वा. सं. ५ । २) इति । उर्वशी वाऽअप्सराः । पुरूरवाः पतिः । अथ यत तस्मान्मिथुनादजायत–तदायुः । एवमेवैष एतस्मान्मिथुनाद्यज्ञं जनयति । अथाह–' अग्नये मथ्यमानायानुब्रूहि ' इति ॥ २२ ॥

अथ दर्भतरुणके इति । 'दर्भतरुणके' कोमलौ परस्परसदृशौ दर्भौ, तौ अग्नौ निदध्यात् " वृषणौ स्थ. " इति तत्र मन्त्रः । हे दर्भौ ! युवां वृषणौ अभिमतफलवर्षकौ भवथ इति तस्यार्थः । तौ प्रशंसति–तद्यावेवेमौ स्त्रियै साकञ्जावेतावेवैताविति । ' स्त्रियै ' स्त्रियाः सकाशात् ' साकञ्जौ ' सहोत्पन्नौ ' याविमौ ' परस्परसदृशौ पुत्रौ ' एतौ ' दर्भौ, ' एतावेव ' युग्मौ पुत्रावेव । रूपकोपन्यासेनात्यन्तसादृश्यमभिमतमिति द्रष्टव्यम् ॥ २१ ॥

अथाधरारणिमिति[1] । तत्राधरारणिनिधाने मन्त्रः–उर्वश्यसीति । हे अधरारणे ! त्वम् ' उर्वशी ' भवसि । आज्यं विलाप्यते यस्यां सा आज्यविलापनी स्थाली ताम्, उत्तरारण्या सम्पर्शं कुर्यात् ' आयुरसीति ' मन्त्रेण । तामुत्तरारणिं ' पुरूरवा असीति ' तस्या उपरि निदध्यात् ॥

अरण्योराज्यविलापन्याश्च यदुर्वश्याद्यात्मकत्वम्, तत्–त्रयं प्रशंसितुं पुरावृत्तदृष्टान्तमाह–उर्वशी वा अप्सरा इत्यादि । ' उर्वशी अप्सराः ' पत्नी अभवत्, ' पुरूरवाः ' ' पतिः ' अभवत्, ' तस्मान्मिथुनात्, ' ' आयुः ' नाम पुत्रः ' अजायत ' । एतत्सर्वमग्रे समाम्नास्यते–"उर्वशी हाप्सराः पुरूरवसमैलं चकमे " इति । (श. प. ब्रा. ११ । ५ । १।१–१७) । "एवमेवैष –" इति दार्ष्टान्तिकाभिधानम् । ' यज्ञं जनयति ' यज्ञसाधनत्वाद्–यज्ञमित्युच्यते । 'अथ' अरण्योरासादनानन्तरम् " अग्नये मथ्यमानायानुब्रूहि " इति होतारम् ' आह ' ॥ २२ ॥

१–वृषणाविति दर्भतरुणे तस्मिन् । का. श्रौ. सू. ५ । २३ । २–उर्वश्यसीत्यधरारणिं तथोः । का. श्रौ. सू. ५ । २४ । ३–आयुरसीत्युत्तरयाऽऽज्यस्थालीं स्पृष्ट्वा पुरूरवा इत्यभिनिधानं तथा । का. श्रौ. सू. ५ । २५ । ४–अग्नये मथ्यमानायानुवाचयति । का. श्रौ. सू. ५ । २६ ।

स मन्थति । गायत्रेण त्वा च्छन्दसा मन्थामि त्रैष्टुभेन त्वा च्छन्दसा मन्थामि जागतेन त्वा च्छन्दसा मन्थामीति तं वै छन्दोभिरेव मन्थति च्छन्दाᳬंसि मथ्यमानायान्वाह च्छन्दाᳬंस्येवैतद्यज्ञमन्वायातयति यथाऽमुमादित्यᳬं रश्मयो जातायानुब्रूहीत्याह यदा जायते प्रह्रियमाणायेत्यनुप्रहरिष्यन् ॥ २३ ॥

(न्त्सो) सोऽनुप्रहरति । भवतं नः समनसौ सचेतसावरेपसौ । मा यज्ञᳬं हिᳬंसिष्टं मा यज्ञपतिं जातवेदसौ शिवौ भवतमद्य न इति शान्तिमेवाभ्यामेतद्वदति यथा नान्योऽन्यᳬं हिᳬंस्याताम् ॥ २४ ॥

स मन्थति–" गायत्रेण त्वा च्छन्दसा मन्थामि, त्रैष्टुभेन त्वा च्छन्दसा मन्थामि, जागतेन त्वा च्छन्दसा मन्थामि "–(वा. सं. ५ । २) इति । तं वै छन्दोभिरेव मन्थति । छन्दांसि मथ्यमानायान्वाह । छन्दांस्येवैतद्यज्ञमन्वायातयति–यथाऽमुमादित्यं रश्मयः । ' जातायानुब्रूहि ' इत्याह–यदा जायते । ' प्रह्रियमाणाय '–इत्यनुप्रहरन् ॥ २३ ॥

सोऽनुप्रहरति–" भवतं नः समनसौ सचेतसावरेपसौ । मा यज्ञं हिंसिष्टम्, मा यज्ञपतिम्, जातवेदसौ शिवौ भवतमद्य नः "–(वा. सं. ५ । ३) इति । शान्तिमेवाभ्यामेतद्वदति–यथा नान्योऽन्यं हिंस्याताम् ॥ २४ ॥

मन्त्रकं मन्थनं विधत्ते–स मन्थतीति[1] । गायत्रेण त्वा च्छन्दसेत्यादि । तं वै छन्दोभिरेवेति । यद्यप्यन्यैः साधनैः मन्थति, तथापि " गायत्रेण त्वा च्छन्दसा " इत्यादिमन्त्रसामर्थ्येन छन्दोभिरेव साधनैर्मन्थनं कृतवान् भवतीत्यर्थः । अस्त्वेवम्, छन्दसा किं फलं, यजमानस्य आशङ्क्याह फलं वदति–छन्दांस्येवैतद्यज्ञमन्वायातयतीति । छन्दसामनुप्रवेशनं न केवलं छन्दोभिर्मन्त्रैर्मन्थनाद् भवति, अपि तु तस्मिन् काले होत्रा छन्दसामनुवचनादपि भवतीत्याह–छन्दांसि मथ्यमानायान्वाहेति । होतेति शेषः । निदर्शनमनुप्रवेशे दृष्टान्तः–यथाऽमुमादित्यमिति । ' रश्मयः ' अन्वायत्ता इति शेषः । प्रह्रियमाणायेत्यनुप्रहरन्निति । ' प्रह्रियमाणाय ' आहवनीये प्रक्षिप्यमाणाय, अनुब्रूहीत्यनुवक्ति ॥ २३ ॥

मन्त्रकमनुप्रहरणं विधत्ते–सोऽनुप्रहरतीति[2] । " भवतं नः "–इत्यादिमन्त्रस्यायमर्थः । हे आहवनीयनिर्मन्थ्यौ समानवग्नी ! ' नः ' अस्माकं, ' समनसौ ' अस्मदभिमतदानविषये समानमनस्कौ ' भवतम् ' । अथवा परस्परं कलहमकृत्वा समनसौ भवतम् । ' सचेतसौ ' समानस्थानौ, ' अरेपसौ ' अपापौ । युवामस्मदीयं ' यज्ञं ' मदीयम् ' मा हिंसिष्टम् ' । तथा ' यज्ञपतिं ' यजमानं च मा हिंसिष्टम् । हे ' जातवेदसौ ' जातप्रज्ञौ ! युवाम् ' अद्य ' ' नः ' अस्माकम् ' शिवौ ' सुखकरौ ' भवतम् ' । मन्त्रस्य तात्पर्यमाह–शान्तिमेवाभ्यामेतद्वदतीति । ' एतद् ' मन्त्रवचनम् ' आभ्याम् ' अग्निभ्याम् ' शान्तिमेव ' ' वदति ' प्रार्थयत इत्यर्थः । अत्र शान्तेः कः प्रसङ्ग इति तत्राह–यथा नान्योऽन्यमिति ॥ २४ ॥

१–मथति यजमानेऽपि प्रतिमन्त्रं त्रिः प्रदक्षिणम् । का. श्रौ. सू. ५ । २७ । २–जाते जातायेति । का. श्रौ. सू. ५ । २८
३–प्रह्रियमाणायेति प्रस्तम् । का. श्रौ. सू. ५ । २९ । ४–भवतमिति इति प्रहरति । का. श्रौ. सू. ५ । ३० ।

(मु) अथ स्रुवेणोपहत्याज्यम् । (म) अग्निमभिजुहोत्ययावग्निश्चरति प्रविष्ट ऋषीणां पुत्रोऽअभिशस्तिपावा। स नः स्योनः सुयजा यजेह देवेभ्यो हव्यꣳ सदमप्रयुच्छन्त्स्वाहेत्याहुत्यै वा ऽएतमजीजनत तमेतयाऽऽहुत्याऽप्रैषीत्तस्मादेवमभिजुहोति ॥ २५ ॥

तदिडान्तं भवति । नानुयाजान्यजन्ति शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यं पूर्वार्धो वै शिरः पूर्वार्धमेवैतद्यज्ञस्याभिसꣳस्करोति स यद्धानुयाजान्यजेद्यथा शीर्षतः पर्याहृत्य पादौ प्रतिदध्यादेवं तत्तस्मादिडान्तं भवति नानुयाजान्यजन्ति॥२६

इति तृतीयप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥३॥२॥ [४।१] ॥

अथ स्रुवेणोपहत्याज्यम्, अग्निमभिजुहोति-" अयावग्निश्चरति प्रविष्ट ऋषीणां पुत्रोऽअभिशस्तिपावा । स नः स्योनः सुयजा यजेह देवेभ्यो हव्यं सदमप्रयुच्छन्त्स्वाहा"-(वा. सं.५।४) इति । आहुत्यै वाऽएतमजीजनत । तमेतयाऽऽहुत्याऽप्रैषीत । तस्मादेवमभिजुहोति॥

तदिडान्तं भवति । नानुयाजान्यजन्ति । शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यम् । पूर्वार्द्धो वै शिरः । पूर्वार्धमेवैतद्यज्ञस्याभिसंस्करोति । स यद्धानुयाजान् यजेत्-यथा शीर्षतः पर्याहृत्य पादौ प्रतिदध्यात्-एवं तत् । तस्मादिडान्तं भवति । नानुयाजान् यजन्ति ॥ २६ ॥ इत्यातिथ्येष्टिः ॥

अनुप्रहृते अग्नौ समन्त्रक होम विधत्ते-अथ स्रुवेणेति[1] । 'उपहत्य' अवदाय 'अग्निमभि' प्रहृत्य अग्रेरुपरि जुहुयात् । मन्त्रस्यायमर्थः । 'अग्नौ' आहवनीये 'अग्निः' निर्मथितः प्रविष्टः सन् 'चरति' इतस्ततो ज्वालाभिः सञ्चरति । कीदृशः ? 'ऋषीणां पुत्रः' मन्त्रेणोत्पद्यमानत्वात् । 'अभिशस्तिपावा' अभिशस्तेर्निन्दायाः सकाशात् पाता । "आतो मनिन्"-(पा. सू. ३ । २ । ७४) इति वनिप् । 'सः' तादृशः त्वं 'नः' अस्मदर्थं इह 'हव्यम्' हविः 'सुयज' शोभनेन यागेन यज, सद्गमयेत्यर्थः । केभ्यः ? 'देवेभ्यः' । कदा ? 'सदं' सदा, सर्वदा । 'अप्रयुच्छन्' अप्रमाद्यन् उद्दिष्टेषु देवेषु कमप्यपरित्यजन्नित्यर्थः । 'स्वाहा' इदं द्रव्यं स्वाहुतमस्तु । आहुत्यै वा एतमिति । 'अजीजनत' उदपादयत्, अध्वर्युः; 'अप्रैषीत्' तर्पितवान् भवति ॥ २५ ॥

प्रकृतदर्शपूर्णमासेष्टिवत्समापनप्रसक्तावाह-तदिडान्तं भवतीति[2] । अर्थसिद्धेऽप्युत्तराङ्गनिषेधे पुनर्नित्यानुवादस्तथा दार्ढ्यायानुवदति-नानुयाजानिति । इडान्तत्वं प्रशंसति-शिरो वै यज्ञस्यातिथ्यमिति । उत्तराङ्गजातस्यानुष्ठाने दोषोपन्यासेन समर्थयते-स यद्धानुयाजान् यजेदिति । 'यथा' कश्चित् 'शीर्षतः' शीर्ष्णि, सार्वविभक्तिकस्तसिः (पा. सू. ५ । ४ । ४४) । 'पादौ' पर्याहृत्य 'प्रतिदध्यात्' 'एवं' 'तत्' अनुयाजाद्यङ्गजातमनुष्ठितं सद् भवति आतिथ्यस्य शिरस्त्वात् तस्मादित्युपसंहारः ॥ २६ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये

हविर्यज्ञकाण्डे चतुर्थोऽध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (३-४-१)

१-अयावग्निरिति जुहोति स्वाहा, स्रुवेण । का. श्रौ. सू. ५ । ११ । २-इडान्तं भवति । का. श्रौ. सू. ८ । ११ ।

आतिथ्येन वै देवा इष्ट्वा । तान्त्समदविन्दत्ते चतुर्धा व्यद्रवन्नन्योऽन्यस्य श्रिया अतिष्ठमाना अग्निर्वसुभिः सोमो रुद्रैर्वरुण आदित्यैरिन्द्रो मरुद्भिर्बृहस्पतिर्विश्वैर्देवैरित्यु हैक आहुरेते ह त्वेव ते विश्वे देवा ये ते चतुर्धा व्यद्रवंस्तान्विद्रुतानसुररक्षसान्यनुव्यवेयुः ॥ १ ॥

(स्ते)तेऽविदुः पापीयांसो वै भवामोऽसुररक्षसानि वै नोऽनुव्यवागुर्द्विषद्भ्यो वै रध्यामो हन्त संजानामहा एकस्य श्रियै तिष्ठामहा इति त इन्द्रस्य श्रिया अतिष्ठन्त तस्मादाहुरिन्द्रः सर्वा देवता इन्द्रश्रेष्ठा देवा इति ॥ २ ॥

अथ मध्यगर्भकर्षणि तानूनप्त्रम् ।

आतिथ्येन वै देवा इष्ट्वा, तान्त्समदविन्दत् । ते चतुर्धा व्यद्रवन् अन्योऽन्यस्य श्रियाऽअतिष्ठमानाः । अग्निर्वसुभिः, सोमो रुद्रैः, वरुण आदित्यैः, इन्द्रो मरुद्भिः । बृहस्पतिर्विश्वैर्देवैः–इत्यु हैकऽआहुः । एते ह त्वेव ते विश्वे देवाः–ये ते चतुर्धा व्यद्रवन् । तान्विद्रुतानसुररक्षमान्यनुव्यवेयुः ॥ १ ॥

तेऽविदुः–पापीयांसो वै भवामः । असुररक्षसानि वै नोऽनुव्यवागुः । द्विषद्भ्यो वै रध्यामः । हन्त संजानामहै । एकस्य श्रियै तिष्ठामहाऽइति । तऽइन्द्रस्य श्रियाऽअतिष्ठन्त । तस्मादाहुः–इन्द्रः सर्वा देवताः, इन्द्रश्रेष्ठा देवा इति ॥ २ ॥

अथ तानूनप्त्रं विधातुमाख्यायिकामाह–आतिथ्येन वै देवा इष्ट्वा, तान्त्समदविन्ददित्यादिना । पुरा किल देवाः 'आतिथ्येनेष्ट्वा व्यद्रवन्' इति सम्बन्धः । विद्रवणे कः प्रसङ्गः ? इति तं दर्शयति–तान्त्समदविन्ददिति । तस्मिन् समये 'तान्' देवान् 'समत्' कलहः 'अविन्दत्' प्राप्तवान् । समच्छब्दः संग्रामवाची । "सो॑हं समत्सु वृत्रहा" (ऋ. सं. १०।१३३।१) "येनाममत्सु सासहः" (वा.सं. १५–३९) इत्यादौ समच्छब्दः संग्रामे प्रसिद्धः । ते देवाः 'चतुर्धा' 'व्यद्रवन्' पृथग्भूताः । किमर्थम् ? 'अन्योऽन्यस्य श्रिया अतिष्ठमानाः' 'श्रियै' ज्योतिष्टोमफलरूपायै आत्मनोऽभिप्रायमप्रकाशयन्तः तामसहमाना इत्यर्थः । "प्रकाशनस्थेयाख्ययोश्च" (पा. सू. १।३।२३) इति तिष्ठतेरात्मनेपदम् । "आङ्युद्" (पा. सू. १।४।२४) इति श्रिया अपरिवृत्तिष्टत्वाच्चतुर्थी । विद्रवणप्रकारं विभज्य दर्शयति–अग्निर्वसुभिरित्यादि । शाखान्तरप्रसिद्धं (तै. सं. ६।२।२।) पञ्चमं गणमुदाहृत्य सोपपत्तिकं परास्यति–बृहस्पतिर्विश्वैर्देवैरित्यु हैक आहुरिति । तत्रोपपत्यभिधानम्–एते ह त्वेव ते विश्वे देवा ये ते चतुर्धा व्यद्रवन्निति । 'तान् विद्रुतान्' परस्परं विश्लिष्टान् असुररक्षसान्यनुसृत्य इति निश्चित्यानुप्राप्ताः ॥ १ ॥

तेऽविदुरिति । स्पष्टम् । 'असुररक्षसानि वै' 'नः' 'अनुव्यवागुः' अनुगताः । एतेर्लुङि गादेशः (पा. सू. २।४।४५) । 'द्विषद्भ्यो वै रध्यामः' रध्यतिर्वशगमनकर्मा, (निरु. ६।६।४) वशं प्राप्ता इत्यर्थः । हन्त संजानामहा इति । शत्रुजयोपायपरिज्ञानहर्षद्योतनार्थो 'हन्त'–शब्दः । "अकर्मकाच्च" (पा. सू. १।३।२६) इति सम्पूर्वाज्जानातेरात्मनेपदम् । संज्ञाता भवेम, ऐकमत्यं प्राप्नुयामेत्यर्थः । तत्प्रकारमाह–एकस्य श्रियै तिष्ठामहा इति । त इन्द्रस्य श्रिया अतिष्ठन्तेत्यादि । स्पष्टम् ॥ २ ॥

तस्माद्ु ह न स्वाऽऋतीयेरन् । (न्यु) यऽएषां परस्तरामिव भवति स ऽएनाननुव्यवैति ते प्रियं द्विषतां कुर्वन्ति द्विषद्भ्यो रध्यन्ति तस्मान्नर्तीयेरन्त्स यो हैवं विद्वान्नर्तीयतेऽप्रियं द्विषतां करोति न द्विषद्भ्यो रध्यति तस्मान्नर्तीयेत ॥ ३ ॥

ते होचुः । (हुं) हन्तेदं तथा करवामहै यथा न ऽइदमाप्रदिवमेवाजर्यमसदिति ॥ ४ ॥ [शतम् १७००] (अर्धं प्रपाठकः)

ते देवाः । (०) जुष्टास्तनूः प्रियाणि धामानि सार्धᳪं समवदधिरे ते होचुरेतेन नः स नानाऽसदेतेन निष्वङ्ग्यो नऽएतदतिक्रामादिति कस्यो-पद्रष्टुरिति तनूनप्त्रेव शाक्वरस्येति यो वाऽअयं पवतऽएष तनूनपाच्छाक्वरः सोऽयं प्रजानामुपद्रष्टा प्रविष्टस्ताविमौ प्राणोदानौ ॥ ५ ॥

तस्माद्ु ह न स्वा ऋतीयेरन् । य एषां परस्तरामिव भवति—स एनाननुव्यवैति । ते प्रियं द्विषतां कुर्वन्ति । द्विषद्भ्यो रध्यन्ति । तस्मान्नर्तीयेरन् । स यो हैवं विद्वान्नर्तीयते । अप्रियं द्विषतां करोति । न द्विषद्भ्यो रध्यति । तस्मान्नर्तीयेत ॥ ३ ॥

ते होचुः—हन्तेदं तथा करवामहै—यथा न इदमाप्रदिवमेवाजर्यमसदिति ॥ ४ ॥

ते देवा जुष्टास्तनूः प्रियाणि धामानि सार्धं समवददिरे । ते होचुः—एतेन नः स नानाऽसत्, एतेन

तस्माद्ु ह न स्वा ऋतीयेरन्निति । यस्माद् देवाना परविश्लेषात् शत्रूणामभिभवः प्राप्तः, 'तस्माद्ु ह ' तस्मात् खलु कारणात् । ' स्वाः ' ज्ञातयः परस्पर न ऋतीयेरन् वैमत्येन विश्लेष न कुर्युः । "ऋतेरीयङ्" (पा. सू. ३ । १ । २८) । विश्लेषे को दोष इति तत्राह—य एषां परस्तरामिव भवतीति । 'यः' शत्रुः 'एषाम्' विश्लिष्टानाम् ' परस्तरामिव ' अत्यन्तदूरदेशस्थो ' भवति ' ' सः ' ' एतान् ' शत्रून् विश्लिष्टान् ' अनुव्यवैति ' अनुप्रविशति ' तस्मात् ' द्विषताम् ' अवकाशप्रदानेन स्वयमेव ' प्रिय कुर्वन्ति,' स्वय यद् 'द्विषद्भ्यः' शत्रुभ्यो ' रध्यन्ति ' वश प्राप्नुवन्ति ' तस्मात् ' ' न ऋतीयेरन् ' भेद न गच्छेयुः । उक्तार्थस्य कश्चित्पुरुषार्थनियम विधत्ते—स यो हैवं विद्वानिति । यः कश्चिदेवं वृत्तान्त देवेषु मनुष्येषु च दृष्ट जानन् 'न ऋतीयते' भेदं न गच्छेत्, अथवा परैरन्यान्दिनो, ज्ञातिभेद एवविदि न प्रवर्तेत इत्यर्थः । अत एव ' द्विषताम् ' अपि ' अप्रिय करोति ' तत्प्रवेशावकाशस्यासम्भवात् ' न द्विषद्भ्यः ' 'रध्यति' वश याति । ' तस्मात् ' विद्वान् ' न ऋतीयेत ' ॥३॥

प्रासङ्गिकमुक्त्वा प्रकृतमनुसरति—ते होचुर्हन्तेदं तथा करवामहै, यथा न इदमाप्रदिवमेवाजर्यमसदितीति । ' यथा ' ' नः ' ' इदम् ' ऐकमत्य कर्म ' आप्रदिवम् एव ' प्रलोकावस्थित्यवसानम् ' अजर्यम् ' । " अजर्य सगतम् "—(पा. सू. ३ । १ । १०५) इत्यनेन निपात्यते, ' अविनाश्यम् ' ' असत् ' भवेत्, ' तथा करवामहै ' ' इति ' उक्तवन्तः ॥ ४ ॥

अनन्तर—ते देवा इति । ' ते देवाः ' ' जुष्टाः ' प्रियभूताः ' तनूः ' स्वस्वमूर्तीः । अस्य व्याख्यानम्—प्रियाणि धामानीति । ' प्रियाणि धामानि ' अभिमतानि भोगायतनानि ' सार्द्धम् ' एकत्र ' समवददिरे '

तस्मादाहुः । (म॒) मनो देवा मनुष्यस्याजानन्तीति मनसा संकल्पयति तत्प्राणमपिपद्यते प्राणो वातं वातो देवेभ्य ऽआचष्टे यथा पुरुषस्य मनः ॥ ६ ॥

(स्तु) तस्मादेतदृषिणाऽभ्यनूक्तम् । मनसा संकल्पयति तद्वातमपि गच्छति ॥ वातो देवेभ्य ऽआचष्टे यथा पुरुष ते मन ऽइति ॥ ७ ॥

ते देवाः । (०) जुष्टास्तनूः प्रियाणि धामानि सार्धं समवदधिरे ते होचु-रेतेन नः स नानासदेतेन विष्वङ्स्यो न ऽएतदतिक्रामादिति तद्देवा ऽअभ्ये-

विष्वङ्—यो न एतदतिक्रामादिति । कस्योपद्रष्टुरिति । तनूनप्त्रेव शाक्वरस्येति । यो वाऽअयं पवते-एष तनूनपाच्छाक्वरः । सोऽयं प्रजानामुपद्रष्टा प्रविष्टः । ताविमौ प्राणोदानौ ॥ ५ ॥

तस्मादाहुः—मनो देवा मनुष्यस्याजानन्तीति । मनसा संकल्पयति—तत् प्राणमपिपद्यते, प्राणो वातम्—वातो देवेभ्य आचष्टे—यथा पुरुषस्य मनः ॥ ६ ॥

तस्मादेतदृषिणाऽभ्यनूक्तम्—"मनसा संकल्पयति तद् वातमपि गच्छति । वातो देवेभ्य आचष्टे यथा पुरुष ते मनः"—(ऋ. सं. १२ । ४ । ४) इति ॥ ७ ॥

ते देवा जुष्टास्तनूः प्रियाणि धामानि सार्धं समवदधिरे । ते होचुः—एतेन नः स नानाऽसद्, एतेन

विभज्य स्थापितवन्तः । तस्मिन् काले एवमब्रुवन् 'एतेन' स्थापितेन शरीरेण 'नः' अस्माकं मध्ये 'सः' समयातिक्रमकारी 'नाना' 'असत्' विना भवेत् । एतदेव व्याचष्टे—एतेन विष्वङिति । 'विष्वङ्' सर्वतो भवेत् विशीर्णो भवत्वित्यर्थः । तच्छब्दार्थमाह—यो न एतदतिक्रामादिति । 'एतत्' सङ्केतकर्म 'अतिक्रामात्' अतिक्रमेत् । कस्योपद्रष्टुरिति । 'उपद्रष्टा' साक्षी, 'कस्य ?' तस्य पुरस्तादिदं भवेदिति शेषः । एवं प्रश्नमुत्पाद्य तैरेवेदमुत्तरमुक्तम्—तनूनप्त्रेव शाक्वरस्येति । तन्वो देहस्य न पातयिता रक्षको देवः 'तनूनपा' (ऐ. ब्रा. १ । ४ । ७ ।) (आ. श्रौ. सू. ११ । १ । १-३) । अथवा सर्वेषां तनूनपात्मा प्रजापतिः तस्याकाशः पुत्रः, तत्पुत्रो वायुरिति सः 'तनूनपा' स च 'शाक्वरः' शक्तः सर्वं कर्तुम् । तस्य पुरस्तादित्यर्थः । सः कः ? इति, तं विशिनष्टि—यो वा अयं पवत इति । 'योऽयम्' 'पवते' गच्छति, वायुरित्यर्थः । बाह्यस्य वायोः पुरुषविषयद्रष्टृत्वं कथं घटते ? इति, तत्राह—सोऽयं प्रजानामुपद्रष्टा प्रविष्ट इति । प्रविष्टस्य कथं नोपलभ्यतेति तत्राह—ताविमौ प्राणोदानाविति । 'इमौ' प्रसिद्धौ यौ 'प्राणोदानौ' 'तौ' एव स इत्यर्थः ॥ ५ ॥

उक्तेऽर्थे लौकिकवचनं प्रमाणयति—तस्मादाहुर्मनो देवा मनुष्यस्याजानन्तीति । दूरस्थानां देवानां कथं मनुष्यचित्तपरिज्ञानमित्याशङ्क्य तद्द्वारद्वारिकयैति दर्शयति—मनसा सङ्कल्पयति, तत्प्राणमपिपद्यत इत्यादि । प्राणमनसोः परस्पराविनाभावान्मनसा सङ्कल्पितं प्राणं प्राप्नोति । बाह्यवायोरिव शरीरप्रवेशेन प्राणत्वात् "प्राणो वातः" इत्युक्तम् । अपिपद्यते सङ्कल्पितार्थविशिष्टः सन्नेवेति भावः । स च 'वातः' सर्वत्राप्रतिहतगतित्वात् देवेभ्यः आचष्टे, यथा पुरुषस्य मनः वर्तते । पुण्ये पापे वा वर्तते, तमनतिक्रम्यैवाचष्ट इत्यर्थः ॥ ६ ॥

उक्तेऽर्थे मन्त्रं प्रमाणयति—तस्मादेतदिति । मनसा सङ्कल्पयति, तद्वातमपि गच्छतीत्यादि । स्पष्टोऽर्थः ॥ ७ ॥

विशेषाभिधानाय पूर्वोक्तं तानूनप्त्रमनुवदति—ते देवा जुष्टास्तनूरित्यादिना । तद्देवा इति । 'तत्'

तर्हि नातिक्रामन्ति के हि स्युर्यदतिक्रामेयुरनृतꣳ हि वदेयुरेकꣳ ह वै देवा व्रतं चरन्ति सत्यमेव तस्मादेषां जितमनपजय्यं तस्माद्यश ऽएवꣳ ह वाऽअस्य जितमनपजय्यमेवं यशो भवति य एवं विद्वान्त्सत्यं वदति तदेतत्तानूनप्त्रं निदानेन ॥ ८ ॥

ते देवाः । (०) जुष्टास्तनूः प्रियाणि धामानि सार्धꣳ समवददिरे-ऽथैतऽआज्यान्येव गृह्णाना जुष्टास्तनूः प्रियाणि धामानि सार्धꣳ समवद्यन्ते तस्माद्ध ह न सर्वेणेव समभ्यवेयान्नेन्मे जुष्टास्तन्वः प्रियाणि धामानि सार्धꣳ समभ्यवायानिति येनो ह समभ्यवेयान्नास्मै द्रुह्येदिदꣳ ह्याहुर्न सतानूनप्त्रिणे द्रोग्धव्यमिति ॥ ९ ॥

विष्वङ्-यो न एतदतिक्रामादिति । तद्देवा अप्येतर्हि नातिक्रामन्ति । के हि स्युर्यदतिक्रामेयुः । अनृतं हि वदेयुः । एकं ह वै देवा व्रतं चरन्ति-सत्यमेव । तस्मादेषां जितमनपजय्यम्, तस्माद्यशः । एवं ह वाऽअस्य जितमनपजय्यम्, एवं यशो भवति-य एवं विद्वान्त्सत्यं वदति । तदेतत् तानूनप्त्रं निदानेन ॥ ८ ॥

ते देवा जुष्टास्तनूः, प्रियाणि धामानि, सार्धं समवददिरे । अथैतऽआज्यान्येव गृह्णाना जुष्टास्तनूः प्रियाणि धामानि सार्धं समवद्यन्ते । तस्माद्ध ह न सर्वेणेव समभ्यवेयात् । नेन्मे जुष्टास्तन्वः प्रियाणि धामानि सार्धं समभ्यवायानिति । येनो ह समभ्यवेयात्-नास्मै द्रुह्येत् । इदं ह्याहुः-न सतानूनप्त्रिणे द्रोग्धव्यमिति ॥ ९ ॥

" एतेन नः स नानाऽसन् "-इत्युक्तमित्यर्थः । 'अप्येतर्हि' इदानीमपि । अतिक्रमे बाधमाह-के हि स्युरिति । यद्यतिक्रामेयुः तर्हि के स्युः । उपपत्तिमाह-अनृतं हि वदेयुरिति । देवत्वमतिहाय अनृतवदनात् कुत्सिता मनुष्या भवन्तीत्यर्थः । देवानां सत्यवादित्वनियमे सति (ऐ. ब्रा. १ । १ । ६) अनृतं हीत्ययं दोषः स्यात् । स एव तेषु कुत इत्यत आह-एकं ह वै देवा व्रतमिति । सत्यवादफलमाह-तस्मादेषां जितमनपजय्यमिति । यत् ' अनपजय्य ' जेतुमशक्यम (पा.सू. ६ । १ । ८१) तत् ' जितम् ' भवति । तस्माद्ध यश इति । प्राप्नुवन्तीति शेषः । अथवा यशोरूपा एव भवन्तीत्यर्थः । " एव ह "-इत्यादिना उक्तार्थप्रशंसा-तदेतत् तानूनप्त्रं निदानेनेति । स्वस्वशरीरसमवदानपूर्वकं शपथकर्म तानूनप्त्रम् (ऐ.ब्रा.१।४।७) । ' तत् ' इदानीमनुष्ठीयमानं ' तानूनप्त्रम् ' आज्यग्रहणस्पर्शनात्मकं कथमेतद् भवेत् ? तत्राह-' निदानेन ' कारणेनेत्यर्थः ॥ ८ ॥

निदानमेव दर्शयति-ते देवा इत्यादिना । देवा आज्यानि गृह्णाना एव स्वतनूरपि आज्येन ' सार्धं ' ' समवददिरे ' अत इदानीन्तनैरपि तानूनप्त्रमेव समवदातव्यमित्यनुमीयते ॥

प्रसङ्गात् किञ्चित् पुरुषार्थमाह-तस्माद्ध ह न सर्वेणेवेति । ' सर्वेण ' बहुजनेन सह समवगति शपथपूर्वकं समयं ' न ' कुर्यात् । तद्दोषमाह-नेन्मे जुष्टास्तन्व इति । ' मे ' मम ' जुष्टाः ' अत्यन्तं प्रियभूताः

१-' तदनीम् ' इ० क० पा० ।

(त्य) अथातो गृह्णात्येव । (ब्रा) आपतये त्वा परिपतये गृह्णामीति यो वाऽअयं पवतऽएष आ च पतति परि च पतत्येतस्माऽउ हि गृह्णाति तस्मादाहापतये त्वा परिपतये गृह्णामीति ॥ १० ॥

तनूनप्त्रे शाक्वरायेति । यो वाऽअयं पवतऽएष तनूनपा शाक्वरऽएत-स्माऽउ हि गृह्णाति तस्मादाह तनूनप्त्रे शाक्वरायेति ॥ ११ ॥

शक्वनऽओजिष्ठायेति । (त्ये) एष वै शक्वौजिष्ठ ऽएतस्माऽउ हि गृह्णाति तस्मादाह शक्वनऽओजिष्ठायेति ॥ १२ ॥

अथातो गृह्णात्येव–" आपतये त्वा परिपतये गृह्णामि "–(वा. सं. ५ । ५) इति । यो वाऽअयं पवते–एष आ च पतति, परि च पतति । एतस्माऽउ हि गृह्णाति । तस्मादाह–आपतये त्वा परिपतये गृह्णामीति ॥ १० ॥

" तनूनप्त्रे शाक्वराय "–(वा. सं. ५ । ५) इति । यो वाऽअयं पवते–एष तनूनपा शाक्वरः । एतस्माऽउ हि गृह्णाति । तस्मादाह–तनूनप्त्रे शाक्वरायेति ॥ ११ ॥

" शक्वनऽओजिष्ठाय "–(वा. सं. ५ । ५) इति । एष वै शक्वौजिष्ठः । एतस्माऽउ हि गृह्णाति । तस्मादाह–शक्वनऽओजिष्ठायेति ॥ १२ ॥

' तन्वः ' प्रियधामभूताः सर्वैः साकम् ' नेत् समभ्यवायान् ' नैव सङ्गता भवेयुरिति । 'नेत्' परिभये । अभ्य-वपूर्वादितेर्लेट् (पा. सू. ३ । ४ । ७) । " अथापि नेत्येष इदित्येतेन सम्प्रयुज्यते परिभये " (निरु. १ । ३ । ५) इति हि निरुक्तम् । 'यनो ह' येनापि खलु सह असक्यत्वात् ' अभ्यवेयात् ' तस्मै द्रोह न कुर्यात् । तथा च लौकिका अपि 'इदम्' ' आहुः ' । किम् ? इति–' सतानूनप्त्रिणे ' सम्भूयशपथकारिणे ' न द्रोग्धव्यम् इति 'द्रोहो न कर्तव्य इति । " क्रुधद्रुहेर्ष्या–" (पा. सू. १ । ४ । ३७) । इत्यादिना चतुर्थी ॥ ९ ॥

अथ तानूनप्त्रार्थमाज्यग्रहणं समन्त्रक विधत्ते–अथातो गृह्णात्येवापतये त्वा परिपतय इति । अत्र गृह्णा-मीत्यन्त एको मन्त्रः । तनूनप्त्रे शाक्वरायेति द्वितीयः । शक्वन ओजिष्ठायेति तृतीयः । अस्मिन् पक्षे 'गृह्णामि'–इत्ययमुत्तरयोरपि मन्त्रयोरनुषज्यते । तत्र स्रुवेण सर्वस्य ध्रौवाज्यस्यैकवारं ग्रहणम्, स्थाल्याः स्रुवेण द्विर्ग्रहणम् । अथवा "तनूनप्त्रे शाक्वराय"–"शक्वन ओजिष्ठाय" । इत्येतौ पूर्वमन्त्रशेषौ । तथा सत्येक एव मन्त्रः ॥

अत्र ब्राह्मणम्–"अथैत आज्यान्येव गृह्णाना जुष्टास्तनूः " इति प्रत्येकमाज्यग्रहणस्य श्रुतत्वात् सर्वे गृह्णीयुः । तथा च कात्यायनः–"ध्रौव व्रतप्रदाने गृह्णात्यापतय इति, द्विश्च स्थाल्याः स्रुवेण तनूनप्त्रे शाक्व-रायेति, शक्वन ओजिष्ठायेति, गृह्णामीति सर्वत्र साकाङ्क्षत्वात् पूर्वशेषौ वोत्तरौ" (का. श्रौ.सू.८।१४–१७) । " प्रतिपुरुषं च ग्रहणमाज्यानि गृह्णाना इति श्रुतेः " इति ॥

मन्त्रस्यायमर्थः–' आपतये ' आ अभिमुखं पतन्यागच्छतीति ' आपतिः ', परितः पततीति ' परिपतिः ' वायुः, आज्य ! त्वां तस्मै ' गृह्णामि ' ॥ १० ॥

तनूनप्त्र इति । उक्तार्थौ तनूनपाच्छाक्वरशब्दौ (श. प. ब्रा. ३ । ४ । २ । ९) । 'शक्वने' सर्वत्र शक्ताय, ' ओजिष्ठाय ' अतिशयेन बलवते । " यो वा अयं पवते "–इत्यादि ब्राह्मणं स्पष्टम् ॥ ११ ॥ १२ ॥

(त्य) अथातः समवमृशन्त्येव । (वै) एतद्ध देवा भूयः समामिरऽइत्थं नः सोऽमुथासद्यो न ऽएतदतिक्रामादिति तथोऽएवैतऽएतत्सममन्तऽइत्थं नः सोऽमुथासद्यो न ऽएतदतिक्रामादिति ॥ १३ ॥

ते समवमृशन्ति । (न्त्यु) अनाधृष्टमस्यनाधृष्यं देवानामोज ऽइत्यनाधृष्टा हि देवा ऽआसन्ननाधृष्याः सहसन्तः समानं वदन्तः समानं दधाणा देवानामोज इति देवानां वै जुष्टास्तन्वः प्रियाणि धामान्यनभिशस्त्यभिशस्तिपा ऽअनभिशस्तेन्यमिति सर्वाᳪं हि देवा ऽअभिशस्ति तीर्णा ऽअञ्जसा सत्यमुपगेषमिति सत्यं व्वदानि मेदमतिक्रमिषमित्येवैतदाह स्विते माऽधा ऽइति स्विते हि तद्देवा ऽआत्मानमदधत यत्सत्यमवदन्यत्सत्यमकुर्वंस्तस्मादाह स्विते माऽधा इति ॥ १४ ॥

अथातः समवमृशन्त्येव । एतद्ध देवा भूयः समामिरे–इत्थं नः सोऽमुथासद्–यो न एतदतिक्रामादिति । तथो एवैत एतत्सममन्ते–इत्थं नः सोऽमुथासत्–यो न एतदतिक्रामादिति ॥ १३ ॥

ते समवमृशन्ति–" अनाधृष्टमस्यनाधृष्यं देवानामोजः "–(वा० सं० ५ । ५) इति । अनाधृष्टा हि देवा आसन्, अनाधृष्याः, सहसन्तः, समानं वदन्तः, समानं दधाणाः । देवानामोज इति । देवानां वै जुष्टास्तन्वः प्रियाणि धामानि । " अनभिशस्त्यभिशस्तिपा अनभिशस्तेन्यम् "–(वा० सं० ५ । ५) इति । सर्वा हि देवा अभिशस्ति तीर्णाः । " अञ्जसा सत्यमुपगेषम् "–(वा० सं० ५ । ५) इति । सत्यं वदानि, मेदमतिक्रमिषमित्येवैतदाह । " स्विते माऽधाः "–(वा० सं० ५ । ५) इति । स्विते हि तद्देवा आत्मानमदधत–यत् सत्यमवदन्, यत् सत्यमकुर्वन्–तस्मादाह–स्विते माऽधा इति ॥ १४ ॥

गृहीतस्याज्यस्य सर्वैरवमर्शनं विधत्ते–अथातः समवमृशन्त्येवेति । स्पर्शकाले देवैः कृतमन्यसङ्केतं दर्शयति–एतद्ध वै देवा भूयः समामिर इति । 'एतद्' वक्ष्यमाणं 'भूयः समामिरे' पूर्वोक्तसंकेतमन्तरेण पुनस्सङ्गता अभवन् । " अम गत्यादिषु "–(धा० पा० भ्वा० प० ४६६) 'यः' 'नः' अस्माकं मध्ये 'एतत्' 'अतिक्रामात्' अतिक्रामेत् । 'सः' 'इत्थं' देवभूत एव सन् 'अमुथा' अन्यथा प्रकारेण 'असत्' देवभावाद् विनश्येदित्यर्थः । न केवलं देवानामेवायं सङ्केतः, किन्त्विदानीन्तनानुष्ठातॄणामित्याह–तथो एवैत इति ॥ १३ ॥

ते समवमृशन्तीति । अवमर्शनमन्त्रस्यायमर्थः । हे आज्य ! त्वं पूर्वापरैः 'अनाधृष्टम्' आधर्षमप्राप्तं भवसि । तथा अनाधर्षणीयमप्यसि । 'देवानाम्' 'ओजः' बलरूपमसि । 'अनभिशस्ति' निन्दकरहितम् । कर्तरि क्तिन् (पा. सू. ३ । ३ । १७४) । न केवलं तादृगेव, किन्तु 'अभिशस्तिपाः' । लिङ्गव्यत्ययः (पा. सू. ३ । १ । ८५) । अभिशस्तेर्निन्दायाः सकाशात् पातृ असि । 'अनभिशस्तेन्यम्' अभि-

---

१–रक्षिमन्तो ब्रोदिवोभो विवारवायं सद्गुर्विमो सवमतव्यानाधृष्टमिति । का. श्रौ. सू. ८ । १९ ।

(त्र)अथ यास्तद्देवाः ।(०) जुष्टास्तनूः प्रियाणि धामानि सार्द्धꣳ समवदिरे तदिन्द्रे संन्यदधतैष वाऽइन्द्रो य एष तपति न ह वाऽएषोऽग्रे तताप यथा हैवेदमन्यत्कृष्णमेवꣳ हैवास तेनैवैतद्वीर्येण तपति तस्माद्यदि बहवो दीक्षेरन्गृहपतयऽएव व्रतमभ्युत्सिच्य प्रयच्छेयुः स हि तेषामिन्द्रभाजनं भवति यद्यु दक्षिणावता दीक्षेत यजमानायैव व्रतमभ्युत्सिच्य प्रयच्छेयुरिदꣳ ह्याहुरिन्द्रो यजमान इति ॥ १५ ॥

अथ यास्तद्देवा जुष्टास्तनूः प्रियाणि धामानि सार्धं समवद्रिरे—तदिन्द्रे संन्यदधत । एष वाऽइन्द्रो—य एष तपति । न ह वाऽएषोऽग्रे तताप—यथा हैवेदमन्यत्कृष्णमेवं हैवास । तेनैवैतद्वीर्येण तपति । तस्माद्यदि बहवो दीक्षेरन्—गृहपतय एव व्रतमभ्युत्सिच्य प्रयच्छेयुः । स हि तेषामिन्द्रभाजनं भवति । यद्यु दक्षिणावता दीक्षेत—यजमानायैव व्रतमभ्युत्सिच्य प्रयच्छेयुः । इदं ह्याहुः—इन्द्रो यजमान इति ॥ १५ ॥

स्यन् । कृत्यार्थे केन्य-प्रत्ययः न (पा. सू. ३ । ४ । १४) । अथवा अनतिशासस्य स्वर्गादेः प्रदातृत्वेन सम्बन्धयसि । यत एवं महानुभावं त्वत् 'अधृता' प्रधानेन मुख्यतया कृत्वा 'सत्यं' यथार्थस्वरूपम् 'उपगेषम्' उपगच्छेयम् । "गाङ् गतौ"—(धा. पा. मा. आ. ९७२) इत्यस्य "लिङ्यर्थे लेट्"—(पा० सू० ३ । ४ । ७) "सिब्बहुलम्"—(पा० सू० ३ । १ । ३४) इति सिप्त्वं च । तेन सत्येन 'स्विते' सुष्ठु प्राप्तौ 'मा' माम् 'अधाः' धारय ॥

मन्त्रं विभज्य व्याचष्टे—अनाधृष्टा हि देवा आसन्ननाधृष्या इति । पूर्वं कैरप्यनाधृष्टा अपि देवाः परस्परप्रयोगमात्सर्यविधया अपि सन्तः, पश्चात् सङ्केतपूर्वकमाज्यस्पर्शेन सर्वेऽपि अन्यैरनर्दन्तः पुनः 'अनाधृष्या आसन्' अतस्त्वमनाधृष्टानां पुनरनाधर्षहेतुत्वात् तद्रूपमसि । "सहन्त्यः"—इत्यादि पदत्रयमनाधृष्यत्वे हेतुत्वेन निर्दिष्टम् । "सहसन्तः"—परस्परैकमत्येन वर्तमानाः; तथा 'समानं वदन्तः' परैको भूत्वा, तदन्येऽप्यनुवर्तन्तः 'समानम्' एकमेव कार्यं मनसि 'दधानाः' धारयमाणाः । द्वितीयमागस्य तात्पर्यमाह—देवानामोज इति । ओजोरूपाणां प्रियधामानामाज्ये स्थापनात् । अनतिशास्यादित्वस्यैकदात्पर्येणाह—सर्वा हि देवा अभिशस्ति तीर्णा इति । 'सत्यमुपगेषम्'—इत्येतस्य सत्यप्राप्तेः प्रतिज्ञानरूपत्वेन व्याख्यानकत्वात् 'सत्यं वदानि'—इत्येवंरूपा सत्यप्रतिज्ञा । तदेव सत्यं 'मेदम्'—इत्यत्र 'इदं'—शब्देन निर्दिष्टम् । 'स्विते माऽधाः'—इत्यत्र 'स्वित' शब्दार्थमाह—स्विते हि तद्देवा इति । सुष्ठु प्राप्तव्यं स्वितम्; तदत्र सत्यमेव वदानीति प्रतिज्ञापूर्वकं तदनुष्ठानमेवेत्यर्थः ॥ १४ ॥

तानूनप्त्रनामाज्यं सर्वैः स्पृष्टमपि तद् यजमानायैव दातव्यमिति विवक्षुराह—अथ यास्तद्देवा इति । इन्द्रशब्दस्य विवक्षितमर्थमाह—एष वा इन्द्रो य एष तपतीति । इन्द्रेणैतदमात्यो कोऽतिशयो लब्ध इति तत्राह—न ह वा एष इति । तापकतया, न तताप इत्यर्थः; 'यथा ह एव' 'इदम्' इदानीं परिदृश्यमानं तपनम् ।

१—केन् प्रत्ययो वकारोपजनो वा । इ.पा. २—अग्रजे स्वदनीयं दीक्षितस्य प्रयच्छति । यद्यु इत्यस्य रे । का.श्रौ.सू. ७।२।१।२॥

(त्रु) अथ यास्तद्देवाः । (०) जुष्टास्तनूः प्रियाणि धामानि सार्द्धᳫं समवद्दिरे तत्सार्धᳫं संजघ्ने तत्सामाभवत्तस्मादाहुः सत्यᳫं साम देवजᳫं सामेति ॥ १६ ॥

इति तृतीयप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ३ ॥ ३ ॥ [४. २.]

आतिथ्येन वै देवा इष्ट्वा । तान्त्समदविन्दत्ते तानूनप्त्रैः समशाम्यंस्त ऽएतस्य प्रायश्चित्तिमैच्छन्यदन्योऽन्यं पापमवदन्नाह पुराऽवभृथात्पुनर्दीक्षामवाकल्पयंस्त ऽएतामवान्तरां दीक्षामपश्यन् ॥ १ ॥

अथ यास्तद्देवा जुष्टास्तनूः प्रियाणि धामानि सार्द्धं समवद्दिरे, तत् सार्धं संजघ्ने । तत्सामाभवत् । तस्मादाहुः–सत्यं साम, देवजं सामेति ॥ १६ ॥

अथ प्रवर्ग्यकर्मण्यवान्तरदीक्षा ।

आतिथ्येन वै देवा इष्ट्वा, तान् समदविन्दत् । ते तानूनप्त्रैः समशाम्यन् । त एतस्य प्रायश्चित्तिमैच्छन्–यदन्योऽन्यं पापमवदन् । नाह पुराऽवभृथाद् पुनर्दीक्षामवाकल्पयन् । त एतामवान्तरां दीक्षामपश्यन् ॥ १ ॥

तर्हि कृष्णमास । ' कृष्णम् एव ' कृष्णरूपमेव ' आस ' । तस्मात् ' तेनैव ' तानूनप्त्राज्यस्वीकारजनितेनैव ' वीर्येण ' दुर्द्धर्षः सन् ' तपति ' इत्यर्थः । " तस्माद् यदि बहव. " इत्यादि प्रकृतपर्यवसानवाक्यं स्पष्टम् । 'अभ्युन्सिच्य' उपरि तदाज्यमासिच्य । स हि तेषामिन्द्रभाजनं भवतीति । ' इन्द्रभाजनम् ' इन्द्रस्थानीयः । फलस्य साम्येऽपि गृहपतित्वेन वरणेन प्राधान्यादिन्द्रत्वम् । यद्वा दक्षिणावतेति । यदि तु दक्षिणायुक्तेनैकाहादिना सोमयागेन दीक्षेतेत्यर्थः । स्पष्टमन्यत् ॥ १५ ॥

यजमानेन क्रियमाणस्य सामोपायस्य देवैः कृतं साम मूलमित्याह–अथ यास्तद्देवा जुष्टास्तनूरित्यादिना । ' तत् ' अवत्त ' सार्द्धम् ' ' संजघ्ने ' । तदाज्येन साकं प्रक्षिप्तशरीरकदम्बकम् संहतमेकमभूत्, ' तत् सामाभवत् ' देवानां सत्येनोत्पन्नत्वात् ' सत्यं देवजम् ' च ' साम ' ॥ १६ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थोऽध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (३ । ४ । २) ॥

अवान्तरदीक्षां विधातुमाह–आतिथ्येन वै देवा इष्ट्वा, तानिति । ' ते ' 'एतस्य' तानूनप्त्रस्य शपथात्मकस्य दोषपरिहाराय । तानूनप्त्रस्य निन्दितत्वमाह–यदन्योऽन्यं पापमवदन्निति । "सत्यं वदानि, मेदमतिक्रमिषम्" इत्येवंरूपमित्यर्थः । "नाह पुरा" इत्यनेन दोषपरिहारोपायाभाव उक्तः । स्वीकृताया दीक्षाया अवभृथपर्यन्तानुवर्तने सति प्रागतस्य पापवदनस्य परिहारो भवति, सा चानुवृत्तिर्न तैः कृतेत्यर्थः; मध्ये दीक्षापरित्यागादिति भावः । यद्वा स्वीकृताया दीक्षाया इदानीमप्यपरित्यागात्, तन्मध्ये नूतनां ' दीक्षां ' ' पुनः ' ' न ' ' अवाकल्पयन्, ' किन्तु प्रकृतदीक्षाया अविरोधिनीम् ' अवान्तरदीक्षाम् ' ' अपश्यन् ' ॥ १ ॥

(इयंस्ते) तेऽग्निनैव त्वचं विपल्याङ्गयन्त । तपो वाऽअग्निस्तपो दीक्षा तदवान्तरां दीक्षामुपायंस्तद्यदवान्तरां दीक्षामुपायँस्तस्मादवान्तरदीक्षा सन्तरामङ्गुलीराञ्चन्त सन्तरां मेखलां पर्यस्तामेवैनामेतत्सतीं पर्यास्यन्त तथोऽएवैष एतद्यदतः प्राचीनमव्रत्यं वा करोत्यव्रत्यं वा वदति तस्यैवैतत्प्रायश्चित्तिं कुरुते ॥ २ ॥

सोऽग्निनैव त्वचं विपल्यङ्गयते । तपो वाऽअग्निस्तपो दीक्षा तदवान्तरां दीक्षामुपैति सन्तरामङ्गुलीरचते सन्तरां मेखलां पर्यस्तामेवैनामेतत्सतीं पर्यस्यते प्रजामु हैव तद्देवा उपायन् ॥ ३ ॥

(यंस्ते) तेऽग्निनैव त्वचं विपल्याङ्गयन्त । (न्ता) अग्निर्वै मिथुनस्य कर्ता प्रजनयिता तत्प्रजामुपायन्त्सन्तरामङ्गुलीराञ्चन्त सन्तरां मेखलां तत्प्रजामात्मन्नकुर्वत तथो एवैष ऽएतत्प्रजामेवोपैति ॥ ४ ॥

तेऽग्निनैव त्वचं विपल्याङ्गयन्त । तपो वा अग्निः, तपो दीक्षा । तदवान्तरां दीक्षामुपायन् तद् यद्-वान्तरां दीक्षामुपायन्-तस्मादवान्तरदीक्षा । सन्तरामंगुलीराञ्चन्त, सन्तरां मेखलां पर्यस्तामेवैनामेतत्-सतीं पर्यास्यन्त । तथो एवैष एतद्-यदतः प्राचीनमव्रत्यं वा करोति, अव्रत्यं वा वदति । तस्यैवै-तत्प्रायश्चित्तिं कुरुते ॥ २ ॥

सोऽग्निनैव त्वचं विपल्यङ्गयते । तपो वा अग्निः, तपो दीक्षा । तदवान्तरां दीक्षामुपैति-सन्तरा-मङ्गुलीरचते, सन्तरां मेखलां पर्यस्तामेवैनामेतत्सतीं पर्यस्यते । प्रजामु हैव तद्देवा उपायन् ॥ ३ ॥

तेऽग्निनैव त्वचं विपल्याङ्गयन्त । अग्निर्वै मिथुनस्य कर्ता प्रजनयिता तत् प्रजामुपायन् । सन्तरा-मङ्गुलीराञ्चन्त, सन्तरां मेखलाम् । तत्प्रजामात्मन्नकुर्वत । तथो एवैष एतत्प्रजामेवोपैति ॥ ४ ॥

अवान्तरदीक्षाकल्पनप्रकार उच्यते-तेऽग्निनैव त्वचामिति । 'विपल्याङ्गयन्त' विविधं 'परि' परितः 'आङ्गयन्त अवेष्टयन्; अग्निमेव त्वचमकुर्वन्नित्यर्थः । अग्नेस्त्वगभावे कः सम्बन्ध इति, तत्रोच्यते-तपो वा अग्निरिति । तपनसाधनत्वात् अग्नि 'तपः' 'दीक्षा' तु क्लेशात्मकत्वादेव 'तपः' । अवान्तरदीक्षां नाम निर्वचनेन प्रशंसति-तद्यदवान्तरामिति । सन्तरामित्यादि । 'सन्तरामाञ्चन्त' अतिशयेन, संश्लिष्टा अङ्गुलीरकुर्वन् । तथा मेखलाम् अपि पूर्वां शिथिलबद्धां पुनः सलग्नामकुर्वन् । तदेवाह-पर्यस्तामेवेति । 'पर्यस्तामेव' परितः क्षिप्तामेव । व्रतमर्हतीति 'व्रत्यम्,' तद्विरोधि 'अव्रत्यं' । 'तस्य' 'एतत्' अवान्तर-दीक्षाख्यं कर्म 'प्रायश्चित्तम्' तस्य पापस्य निर्हरणमित्यर्थः ॥ २ ॥

यदर्थमाख्यायिकामुखेनावान्तरदीक्षोक्ता, तामिदानीं विधत्ते-सोऽग्निनैवेति । 'सः' यजमानः। शिष्टं पूर्ववत्। अवान्तरदीक्षां प्रजासाधनत्वेन प्रशंसति-प्रजामु हैवेत्यादिना ॥ ३ ॥

तेऽग्निनैव त्वचमिति । अग्निर्वै मिथुनस्य कर्तेति । वधूवरयोर्युग्मीभावस्याग्निसव्यपेक्षत्वान्मिथुनकर्ताऽग्नि-

सोऽग्निनैव त्वचं विपुल्यङ्क्यते । (तेऽग्नि) अग्निर्वै मिथुनस्य कर्ता प्रजनयिता तत्प्रजामुपैति सन्तरामङ्गुलीरचते सन्तरां मेखलां तत्प्रजामात्मन्कुरुते ॥ ५ ॥

देवानामु ह स्म दीक्षितानाम् । यः समिद्धारो वा स्वाध्यायं वा विसृज्यते तं ह स्मेतरस्यैवेतरᳬं रूपेणेतरस्येतरमसुररक्षसानि जिघांᳬसन्ति ते ह पापं वदन्त उपसमेयुरिति वै मां त्वमचिकीर्षीरिति मा जिघांᳬसीरित्यग्निर्हैव तथा नान्यमुवादाग्नि तथा नान्यः ॥ ६ ॥

(स्ते) ते होचुः । (इ) अपीत्थन्त्वामग्नेऽवादिषू ३ रिति नैवाहमन्यं न मामन्य इति ॥ ७ ॥

सोऽग्निनैव त्वचं विपल्यङ्क्यते । अग्निर्वै मिथुनस्य कर्ता प्रजनयिता । तत् प्रजामुपैति । सन्तरामङ्गुलीरचते, सन्तरां मेखलाम् । तत्प्रजामात्मन् कुरुते ॥ ५ ॥

देवानामु ह स्म दीक्षितानां यः समिद्धारो वा, स्वाध्यायं वा-विसृज्यते । तं ह स्मेतरस्यैवेतरं रूपेण-इतरस्येतरमसुररक्षांसि जिघांसन्ति । ते ह पापं वदन्त उपसमेयुः-इति वै मां त्वमचिकीर्षीः इति । मा जिघांसीरिति । अग्निर्हैव तथा नान्यमुवाद्-अग्नि तथा नान्यः ॥ ६ ॥

ते होचुः-अपीत्थं त्वामग्नेऽवादिषूः ३ इति । नैवाहमन्यं न मामन्य इति ॥ ७ ॥

रुध्यते । सा प्रसिद्धि. 'वै'-शब्देनोक्ता । अग्निषोमयो' शुक्रशोणितरूपेण परिणामस्य, पुनश्च देहाकारेण परिणामस्य चान्यधीनत्वात् 'प्रजनयिता' । अथवा कथम् 'अग्निर्मिथुनस्य कर्ता' यतोऽसौ 'मिथुनस्य प्रजनयिता' इति व्याख्यानव्याख्येयभावो द्रष्टव्य. । देवानां प्रजार्थत्वमुक्त्वा इदानीन्तनयजमानस्यापि तदर्थत्वमाह-तयो एवैष एतत्प्रजामेवोपैतीति । 'एतत्' एतया अवान्तरदीक्षया ॥ ४ ॥ ५ ॥

अवान्तरदीक्षारूपेण समिदाधान विधास्यते, तन्मन्त्रे "या तनूरियं सा मयि" इत्यादि वक्ष्यते, तदुपोद्घातत्वेनाख्यायिकामाह-देवानामु ह स्म दीक्षितानामित्यादिना । 'समिद्धारो वा' समिधं हरतीति 'समिद्धारः' "हरतेरनुद्यमनेऽच्" (पा. सू. ३ । २ । ८) इत्यनेनानुद्यमन इति पर्युदासाच्चाद्‌शोद्यमनस्य सम्भवात्सामान्येन प्राप्त. "कर्मण्यण्" (पा. सू. ३ । २ । १) इत्यण् । स्वाध्यायं वा विसृजत इति । 'विसृजते' मोचायति कश्चित् । 'त ह' समिदाहर्तार वा ऋत्विज वा मन्त्रोत्स्रष्टारं वा । उपलक्षणमेतत् । ऋत्विजा मध्ये य कश्चिन् व्याहृतम्, तम् । 'इतरम् इतरस्य रूपेण'-'इतरम् इतरस्य रूपेण' समिदाहर्तृरूपेण प्रवचनकर्तारम, प्रवचनकर्तृरूपेण समिदाहर्तारमित्यर्थ. । एवम् 'असुररक्षसानि' असुराश्च रक्षांसि च 'जिघांसन्ति' हन्तुमिच्छन्ति । तथा सति देवाः 'इति' खलु 'मा त्वम्' 'अचिकीर्षीः' कर्तुमैच्छः 'इति' । 'मा' मां 'जिघांसी' हन्तुमैच्छः, 'इति' । 'पाप वदन्तः' 'उपसमेयुः' अन्योऽन्यं प्राप्नुवन्ति । किमग्निरपि तादृशिस्याद ? नेत्याह-अग्निर्हैव तथा नान्यमिति । 'उवाद' उदितवान् ॥ ६ ॥

ते होचुरिति । 'ते' असुरैरभिभूता देवा. । 'अग्ने !' 'त्वामपि' 'इत्यम्' अनेन प्रकारेण असा-

---

१-' विसृजते ' इति सायणसम्मतः पाठः ।

तेऽविदुः । (२) अयं वै नो विरक्षस्तमोऽस्यैव रूपमसाम तेन रक्षाꣳसि स्यतिमोक्ष्यामहे तेन स्वर्गं लोकꣳ समश्नुविष्यामह इति तेऽग्नेरेव रूपमभवंस्तेन रक्षाꣳस्यत्यमुच्यन्त तेन स्वर्गं लोकꣳ समाश्नुवत तथोऽएवैष एतदग्नेरेव रूपं भवति तेन रक्षाꣳस्यतिमुच्यते तेन स्वर्गं लोकꣳ समश्नुते स वै समिधमेवाभ्यादधदवान्तरदीक्षामुपैति ॥ ८ ॥

स समिधमभ्यादधाति । (त्व) अग्ने व्रतपास्त्वे व्रतपा इत्यग्निर्हि देवानां व्रतपतिस्तस्मादाहाग्ने व्रतपास्त्वे व्रतपा इति या तव तनूरियꣳ सा मयि यो मम तनूरेषा सा त्वयि ॥ सह नौ व्रतपते व्रतानीति तदग्निना त्वचं विपल्यङ्गयतेऽनु मे दीक्षां दीक्षापतिर्मन्यतामनु तपस्तपस्पतिरिति तदवान्तरां दीक्षामुपैति सन्तरामङ्गुलीरचते सन्तरां मेखलां पर्यस्तामेवैनामेतत्सतीं पर्यस्यते ॥ ९ ॥

तेऽविदुः । अयं वै नो विरक्षस्तमः–अस्यैव रूपमसाम–तेन रक्षांस्यतिमोक्ष्यामहे–तेन स्वर्गं लोकं समश्नुविष्यामहे–इति । तेऽग्नेरेव रूपमभवन्, तेन रक्षांस्यत्यमुच्यन्त । तेन स्वर्गं लोकं समाश्नुवत । तथोऽएवैष एतदग्नेरेवं रूपं भवति, तेन रक्षांस्यतिमुच्यते, तेन स्वर्गं लोकं समश्नुते । स वै समिधमेवाभ्यादधदवान्तरदीक्षामुपैति ॥ ८ ॥

स समिधमभ्यादधाति–" अग्ने व्रतपास्त्वे व्रतपाः "–(वा. सं ५ । ६ ।) इति । अग्निर्हि देवानां व्रतपतिः । तस्मादाह–अग्ने व्रतपास्त्वे व्रतपा इति । " या तव तनूरियं–सा मयि । यो मम तनूरेषा सा त्वयि । सह नौ व्रतपते ! व्रतानि "–(वा. सं. ५।६) इति । तद् अग्निना त्वचं विपल्यङ्गयते । " अनु मे दीक्षां दीक्षापतिर्मन्यताम् । अनु तपस्तपस्पतिः "–(वा. सं. ५ । ६) इति । तदवान्तरां दीक्षामुपैति । सन्तरामंगुलीरचते, सन्तरां मेखलां पर्यस्तामेवैनमितत्सतीं पर्यस्यते ॥ ९ ॥

निव किम् ! 'अवादिषुः २ '। (पा. सू. ८ । २ । १००) प्रश्ने प्लुतिः । तस्योत्तरम्–' नैवाहमन्यम्, नमामन्यः ' वा अवादीदित्यग्निः प्रत्युवाच ॥ ७ ॥

तेऽविदुरिति । ' अयम् ' अग्निः 'नः' अस्माकं मध्ये 'विरक्षस्तमः' विरक्षो यस्मात् स विरक्षाः, अतिशयेन विरक्षाः ' विरक्षस्तमः ' । " अस्यैव रूपमसाम "–इत्यादि । स्पष्टम् । यद्यपि मेखलाकृष्णाजिनधारणादिकमपि दीक्षाङ्गम्, तथाप्यवान्तरदीक्षायां समिदाधानस्य मुख्यत्वात्–समिधमेवाभ्यादधदवान्तरदीक्षामुपैतीत्युक्तम् ॥ ८ ॥

स समिधमभ्यादधातीति[1] । " अग्ने व्रतपा इत्यादिः समिदाधानमन्त्रः । हे ' व्रतपा अग्ने ' । ' त्वे ' त्वयि व्रतस्य पातरि सति, अहं ' व्रतपाः ' व्रतस्य पालयिता, भूयासमित्यर्थः । सप्तम्याः शे आदेशः ।

१–अग्ने व्रतपा इत्याहवनीये समिधमाधाय मदंतीभिरप्सु गाढतरं मुष्टिमेखलं कुरुते । का. श्रौ. सू. ८ । २४ ।

(तुऽर्य्ये) अथैनमुतो मुदन्तीभिरुपचरन्ति तपो वा अग्निस्तपो मुदन्त्य-स्तस्मादेनं मुदन्तीभिरुपचरन्ति ॥ १० ॥

(न्त्यु) अथ मदन्तीरुपस्पृश्य । राजानमाप्याययन्ति तद्यन्मदन्तीरुप-स्पृश्य राजानमाप्याययन्ति वज्रो वा आज्यथ्ं रेतः सोमो नेद्वज्रेणाज्येन रेतः सोमथ्ं हिनसामेति तस्मान्मदन्तीरुपस्पृश्य राजानमाप्याययन्ति॥११॥

तदाहुः । ( ) यस्माऽएतदाप्यायनं क्रियत ऽआतिथ्यथ्ं सोमाय तमे-वाग्रऽआप्याययेयुरथावान्तरदीक्षामथ तानूनप्त्राणीति तदु तथा न कुर्याद्-

अथैनमतो मदन्तीभिरुपचरन्ति । तपो वा अग्निः, तपो मदन्त्यः । तस्मादेनं मदन्तीभि-रुपचरन्ति ॥ १० ॥

अथ मदन्तीरुपस्पृश्य राजानमाप्याययन्ति । तद् यन्मदन्तीरुपस्पृश्य राजानमाप्याययन्ति, वज्रो वा आज्यम्, रेतः सोमः । नेद्वज्रेणाज्येन रेतः सोमं हिनसामेति । तस्मान्मदन्तीरुपस्पृश्य, राजानमाप्याययन्ति ॥ ११ ॥

तदाहुः । यस्माऽएतदाप्यायनं क्रियते—आतिथ्यं सोमाय—तमेवाग्रऽआप्याययेयुः—अथावान्तर-

---

(पा. सू. ७।१।३९)। अथवा 'व्रतपाः' भवसि 'त्वे' त्वम्। "अग्निर्हि देवानां व्रतपति." इत्यत्र 'हि'-शब्देन "त्वमग्ने व्रतपा असि देव आ मर्त्येषु"—इत्यादि (वा. स. ४। १६) श्रुत्यन्तरप्रसिद्धिर्द्योत्यते। 'या तव' तेजोमयी 'तनूः' अस्ति 'सा' 'इयं' ममापि भवतु, तथा 'या मम' इत्येतद् व्याख्येयम्। हे 'व्रतपते' अग्ने! 'नौ' आवां 'सह' 'व्रतानि' चरिष्याव. इति शेष.। 'तनू' तेन तनूविनिमयेन मन्त्रगतेन। "अनु मे दीक्षाम्" इति मन्त्रभागे 'दीक्षा'—शब्दश्रवणात् तन्मन्त्रभागपाठेनावान्तरदीक्षा प्राप्तवान् भवति ॥

दीक्षाहुत्यनन्तरं पुनरंशुन्यादिसमञ्जनस्याभिधानादादौ दीक्षाहुति. कर्तव्या पश्चात् समञ्जनमिति क्रमोऽवगम्यते॥९॥

अथ यदयं यजमानस्य तत्तन्मदन्तीभि' कर्तव्यमिति विधत्ते—अथैनमतो मदन्तीभिरिति (का. श्रौ सू. ८।२४)। एनं सोमं यजमानं वा। तप्ता आपो 'मदन्त्यः'। अग्नेर्मदन्तीनाञ्च सन्तापकत्वात् तपोरूपत्वम् ॥ १० ॥

मदन्त्युपस्पर्शनपूर्वकं राजाप्यायनं विधत्ते—मदन्तीभिरुपस्पृश्य राजानमिति । वज्रो वा आज्य-मिति। "घृतं वै देवा वज्रं कृत्वा सोममघ्नन्"—(तै. स. ६। २। २। ४) इति श्रुतेराज्यस्य वज्र-त्वम्। सोमस्य सर्वौषध्यनुप्रवेशाद्रेतःप्रभवौषधिजन्यत्वात् रेतस्त्वं सोमस्य। अथवा "पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुष-वचसो भवन्ति"—(छा. ब्रा. ७। ९। १। श. प. १४। ९। १। १६) इति आहुतिरूपस्य सोमस्य क्रमेण रेतोरूपेण परिणामाद्रेतस्त्वम् ॥ ११ ॥

अनुष्ठेयपदार्थक्रमविषये किञ्चिद् ब्रह्मवादिनश्चोद्यमुद्भावयन्ति—तदाहुर्यस्मा एतदाप्यायनं क्रियत इ०

१-मदन्तीरुपस्पृश्य यजमानप्रभृतयः सोममाप्याययन्ति । का. श्रौ. सू. ८।२६। २-'रेतःप्रभवौषधिजन्यत्वात्' इति क. पा।

ज्ञस्य वा ऽएवं कर्मात्र वा ऽएनान्त्समविन्दन्त तथैवैतत्तेनैव पूर्वमुपसद्भ्यो-ऽथान्तर्दीक्षमथाप्यायनम् ॥ १२ ॥

तद्यदाप्याययन्ति । देवो वै सोमो दिवि हि सोमो वृत्रो वै सोम आसीत्तस्यैतच्छरीरं यद्गिरयो यदश्मानस्तदेषोशाना नामौषधिर्जायत इति ह स्माह श्वेतकेतुरौद्दालकिस्तामेतदाहृत्याभिषुण्वन्ति तां दीक्षोपसद्भिस्तानूनप्त्रैराप्यायनेन सोमं कुर्वन्तीति तथो ऽएवैनामेष ऽएतद्दीक्षोपसद्भिस्तानूनप्त्रैराप्यायनेन सोमं करोति ॥ १३ ॥

मधु सारघमिति वा ऽआहुः । (र्व) यज्ञो ह वै मधु सारघमुपैत ऽएष ऽएषो

दीक्षाम्—अथ तानूनप्त्रमिति । तद्व तथा न कुर्यात् । यज्ञस्य वा एवं कर्म । अत्र वा एनं तनूनप्त्रे समविन्दन् । ते मंगलेनैव पूर्वमुपसद्भ्यः—अथान्तर्दीक्षम्—अथाप्यायनम् ॥ १२ ॥

तद् यदाप्याययन्ति । देवो वै सोमः । दिवि हि सोमः, वृत्रो वै सोम आसीत् । तस्यैतच्छरीरम्—यद्गिरयो, यदश्मानः । तदेषोशाना नामौषधिर्जायते—इति ह स्माह श्वेतकेतुरौद्दालकिः । तामेतदाहृत्याभिषुण्वन्ति । तां दीक्षोपसद्भिः, तानूनप्त्रैः आप्यायनेन सोमं कुर्वन्तीति । तथो एवैनामेष एतद्दीक्षोपसद्भिस्तानूनप्त्रैराप्यायनेन सोमं करोति ॥ १३ ॥

मधु सारघमिति वा आहुः । यज्ञो वै मधु सारघम् । अर्थेर एव मन्त्रो मधुकृतो यजन्तिजः । तदथा मधु मधुकृत आप्याययेयुः—एवमेवैतमाप्याययन्ति ॥ १४ ॥

'यस्तै सोमस्य एतदातिथ्यं क्रियते' 'तमेव' 'अत्रै' आप्याययन्तीति— मन्तव्यं युक्तम् । सोमस्याप्यायनप्रयोगेण चौष उद्भाविते यजमानेन परिहरति—यज्ञस्य वा एवं कर्मेति । एतत्कारणविशेषेण कर्मजाते यज्ञस्य खलु क्रियत इत्यर्थः । 'अत्र' 'खलु' 'एतम्' 'मन्त्र' कारणः 'समविन्दन्' अलभन्, 'ते' च देवाः 'पूर्वं मङ्गलेनैवाप्ययन्' कर्मस्थितानन्तरं तनूनप्त्रे कृतवन्त इत्यर्थः । अथान्तर्दीक्षामिति । सत्यवचनदोषपरिहाराय अनन्तरमेव अन्तर्दीक्षा कार्या । अतः परेऽपि एतदाप्यायनम् नियोगो दृष्टः ॥ १२ ॥

तद्यदाप्याययन्तीति । आप्यायनं प्रशंसति—देवो वा इति । सोमस्य देवत्वं समर्थयते—दिवि हीति । अन्यैव सोमस्य, सोमस्याप्यायने क्रियायामिन्यत आह—वृत्रो वा इत्यादि । तदुक्तमर्थसत्यार्थं इन्द्रेण-पीतलोकशेषस्य वृत्रत्वेनैतस्य सोमस्य वृत्रत्वम् । 'तस्य' इन्द्रेण हतस्य वृत्रस्य 'शरीरं' 'गिरयोऽश्मानः' सामवन् । सोमशब्द वल्लेव सोमशरीरस्य वृत्रस्य गिरिषु वर्तते 'तद् एषा' 'उशाना' 'ओषधिः' 'जायते' 'इति' एव 'श्वेतकेतु' 'रौद्दालकिः' आह स्म । अत 'तामेव' विशुष्यमाणेन इदानीं्तना यजमानाः अभिषुण्वन्ति, न साक्षात् 'सोमम्' । अतः 'ताम्' ओषधीं दीक्षादिभिः संस्कारैः साक्षात् 'सोमं कुर्वन्ति' तथो एवैनामेष इत्यादि । स्पष्टम् ॥ १३ ॥

ऋत्विग्यजमानकर्तृकमाप्यायनं सारघमधुकल्पनया प्रशंसति—मधु सारघमिति वा आहुरित्यादिना ॥ १४ ॥

१–वृत्रनाम्ना इति उशानख्या इति च क. पा. । २–माप्यायनकुल्याः इति क. सरघसारघमधुकल्पनया इति क. सारघमाक्षिकमधुकल्पनया इति च क. पा. ।

मधुकृतो यदृत्विजस्तद्यथा मधु मधुकृत ऽआप्याययेयुरेवमेवैतद्यज्ञ-माप्याययन्ति ॥ १४ ॥

यज्ञेन वै देवाः । (०) इमां जितिं जिग्युर्यैषामियं जितिस्ते होचुः कथं न इदं मनुष्यैरनभ्यारोह्यꣳ स्यादिति ते यज्ञस्य रसं धीत्वा यथा मधु मधुकृतो निर्धयेयुर्विदुह्य यज्ञं यूपेन योपयित्वा तिरोऽभवन्नथ यदेनेना-योपयंस्तस्माद्यूपो नाम ॥ १५ ॥

तद्वा ऋषीणामनुश्रुतमास । ते यज्ञꣳ समभरन्यथाऽयं यज्ञः सम्भृत ऽएवं वा ऽएष यज्ञꣳ सम्भरति यो दीक्षते वाग्वै यज्ञस्तद्यदेवात्र यज्ञस्य निर्धीतं यद्विदुग्धं तदेवैतत्पुनराप्याययति ॥ १६ ॥

ते वै षड्भूत्वाऽऽप्याययन्ति । षड्वा ऋतव ऽऋतव ऽएवैतद्भूत्वाऽऽप्या-ययन्ति ॥ १७ ॥

त ऽआप्याययन्ति । (न्त्य) अꣳशुरꣳशुष्टे देव सोमाप्यायतामिति तदस्याꣳशुमꣳशुमेवाप्याययन्तीन्द्रायैकधनविद ऽइतीन्द्रो वै यज्ञस्य देवता तस्मादाहेन्द्रायेत्येकधनविद ऽइति शतꣳ शतꣳ ह स्म वा एष देवान्प्रत्येकैक ऽएवाꣳशुरेकधनानाप्यायत ऽआ तुभ्यमिन्द्रः प्याय-तामा त्वमिन्द्राय प्यायस्वेतीन्द्रो वै यज्ञस्य देवता सा यैव यज्ञस्य देवता

यज्ञेन वै देवाः इमां जितिं जिग्युः—यैषामियं जितिः । ते होचुः—कथं न इदं मनुष्यैरनभ्यारोह्यं स्यादिति । ते यज्ञस्य रसं धीत्वा—यथा मधु मधुकृतो निर्धयेयुः—विदुह्य यज्ञं यूपेन योपयित्वा तिरोऽभवन् । अथ यदनेनायोपयन् । तस्माद्यूपो नाम ॥ १५ ॥

तद्वा ऋषीणामनुश्रुतमास । ते यज्ञं समभरन् । यथाऽयं यज्ञः सम्भृतः—एवं वा एष यज्ञं सम्भरति-यो दीक्षते । वाग् वै यज्ञः । तद्यदेवात्र यज्ञस्य निर्धीतं, यद्विदुग्धं—तदेवैतत्पुनराप्याययति ॥ १६ ॥

ते वै षड्भूत्वाऽऽप्याययन्ति । षड् वा ऋतवः । ऋतव एवैतद् भूत्वाऽऽप्याययन्ति ॥ १७ ॥

त आप्याययन्ति—" अंशुरंशुष्टे देव सोमाप्यायताम् "—(वा. सं. ५।७) इति । तदस्यांशुमंशुमेवाप्याययन्ति । "इन्द्रायैकधनविदे "—(वा. सं. ५।७) इति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता । तस्मादाह—इन्द्राय इति । एकधनविदऽइति । शतं शतं ह स्म वा एष देवान्प्रत्येकैक एवांशुः । एक-

---

एतदेवाप्यायनं गतसारत्वपरिहारात्मना प्रशंसति—यज्ञेन वै देवा इमां जितिं जिग्युरित्यादिना । यदेवात्र यज्ञस्य निर्धीतं यद्विदुग्धं तदेवैतत् पुनराप्याययन्तीत्यन्तेन एतदसकृद् व्याख्यातम् ॥ १५ ॥ १६ ॥

ते वै षड्भूत्वाऽऽप्याययन्तीत्यादि । स्पष्टम् ॥ १७ ॥

त आप्याययन्तीति । आप्यायनमन्त्रस्य प्रथमभागं व्याचष्टे—अंशुरंशुष्टे देवेत्यादि । यद्यप्याप्यायने सोमस्य सर्वोऽप्यंशुराप्यायते, तथापि मन्त्रे ' अंशुरंशुः ' इति वीप्साभिधानसामर्थ्येनैव प्रत्यंशु आप्याययन्तो भवन्तीत्यर्थः ।

तामेवैतदाप्याययत्या त्वमिन्द्राय प्यायस्वेति तदेतस्मिन्नाप्यायनं दधात्याप्याययास्मान्त्सखीन्त्सन्या मेधयेति स यत्सनोति तत्तदाह यत्सन्येत्यथ यदनुब्रूते तदु तदाह यन्मेधयेति स्वस्ति ते देव सोम सुत्यामशीयेत्येका वा ऽएतेषामाशीर्भवत्यृत्विजां च यजमानस्य च यज्ञस्योदृचं गच्छेमेति यज्ञस्योदृचं गच्छानीत्येवैतदाह ॥ १८ ॥

(ब्रा) अथ प्रस्तरे निह्नुवते । (त२) उत्तरतउपचारो वै यज्ञोऽथैत-

---

धनानाप्यायते, दश-दश वा । "आतुभ्यमिन्द्रः प्यायतामा त्वमिन्द्राय प्यायस्व"-(वा. सं. ५।७) इति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता । सा येव यज्ञस्य देवता-तामेवैतदाप्याययति । आ त्वमिन्द्राय प्यायस्व इति । तदेतस्मिन्नाप्यायनं दधाति । "आप्याययास्मान्त्सखीन्त्सन्या मेधया"-(वा. सं ५।७) इति । स यत्सनोति-तत्तदाह यत्सन्येति । अथ यदनुब्रूते । तदु तदाह-यन्मेधयेति । "स्वस्ति ते देव सोम सुत्यामशीय"-(वा. सं. ५।७) इति । एका वा एतेषामाशीर्भवति-ऋत्विजां च यजमानस्य च "यज्ञस्योदृचं गच्छेम"-इति । यज्ञस्योदृचं गच्छानीत्येवैतदाह ॥ १८ ॥

अथ प्रस्तरे निह्नुवते । उत्तरतउपचारो वै यज्ञः । अथैतद् दक्षिणतोऽग्निरप्याययन्ति । अग्निर्वै

इन्द्रायैकधनविद् इति । अत्रेन्द्रशब्दतात्पर्यमाह-इन्द्रो वै यज्ञस्येति । एकधनानाप्यायते दश दश वेति । एक एव सोमादिरूपो हविःपदार्थ एव धनं येषां ते देवा एकधनाः; तान् विन्दति यज्ञे सोमदानाय लभत इतीन्द्रः 'एकधनवित्' । 'तस्मात्' एकैक एवांशुः शतशो दशशो वा 'एकधनान्' देवान् 'आप्यायते' वर्द्धयति, शरीरोपचयं करोति, अतः उक्तप्रकारेण सोमांशुनैकधनेन देवानामेकधनशब्दवाच्यानामिन्द्रः 'इन्द्रायैकधनविदे' 'इति' 'आह' इत्यर्थः । आ तुभ्यमिन्द्रः प्यायतामिति । हे सोम ! 'तुभ्य' त्वदर्थं त्वां पातुं स इन्द्रः समर्थो भवत्विति । यज्ञसाधनभूतस्य सोमस्येन्द्रार्थत्वावगमादिन्द्रस्यैवाप्यायनं कृतं भवतीत्यर्थः । आ त्वमिन्द्राय प्यायस्वेति । अत्र सोमाप्यायनस्येन्द्रार्थत्वावगतेस्तस्मिन्नेवाप्यायनं दधातीत्युक्तम् । आप्याययास्मान्त्सखीन्त्सन्या मेधयेति । अनेन मन्त्रभागेन धनमेषां दित्सया प्यायनायास्मत्सखिभूतानामृत्विजामाशासनं क्रियते । अत्र 'सनि-मेधा'-शब्दयोर्लभ्यं धनमनुवचनीयं मन्त्रादिकं चार्थ इत्याह-स यत् सनोति तत्तदाह यत्सन्येतीति । 'सन्या' 'इति' एवंरूपेण शब्देन यदाहार्थजातम् 'तद्' 'यत् सनोति' धनं यज्ञेन यजमानः, 'तदाह' इत्यर्थः । एवमुत्तरवाक्यमपि योज्यम् । पूर्वापरभूतस्यानुवचनस्य मेधामन्तरेणासम्भवान्मेधाशब्दस्यानुवचनमर्थ इति व्याख्यातम् । स्वस्ति ते देव सोमेति । 'हे सोम !' तव 'स्वस्ति' विनाशाभावः क्षेमः, अस्त्विति शेषः । अहं त्वदनुग्रहात् 'सुत्याम्' सोमाभिषवम् 'अशीय' आप्नुयाम् । सुत्याप्राप्तिप्रार्थनायास्तात्पर्यमाह-एको वा एतेषामाशीर्भवतीति । यज्ञस्योदृचमिति । [1]यज्ञपरिसमाप्तिनी ऋक् 'उदृक्' तया समाप्तिर्लक्ष्यते ॥ १८ ॥

आप्यायनमभिधाय निह्नवमाह-अथ प्रस्तरे निह्नुवत इति[2] । प्रस्तरस्योपरि पाणी सम्पुटीकृत्य "एष्टा रायः"-

---

१-यज्ञपरिसमाप्तिनी । इ०पा० । २-अन्वयमाल॰ सोमप्रदेशः प्रोक्षणमलिम्पमानस्याविशेषेयमन्येय प्रस्तरे निह्नुवत उत्तानहस्ता दक्षिणोत्तानवेष्टरा इति । का० श्रौ० सू० । ८-२७ ।

दक्षिणेवान्वित्याप्याययन्त्यग्निर्वै यज्ञस्तद्यज्ञं पृष्ठतः कुर्वन्ति तन्मिथ्या कुर्वन्ति देवेभ्य ऽआवृश्च्यन्ते यज्ञो वै प्रस्तरस्तद्यज्ञं पुनरारभन्ते तस्यो हैषा प्रायश्चित्तिस्तथो हैषामेतन्न मिथ्याकृतं भवति न देवेभ्य आवृश्च्यन्ते तस्मात्प्रस्तरे निह्नुवते ॥ १९ ॥

तदाहुः । (र) अक्ते निह्नवीरा ३ ननक्ता ३ इत्यनक्ते हैव निह्नुवीरन्न नु प्रहरणꣳ ह्येवाक्तस्य ॥ २० ॥

ते निह्नुवते । (तऽ) एष्टा रायः प्रेषे भगाय ऽऋतमृतवादिभ्य इति सत्यꣳ सत्यवादिभ्यऽइत्येवैतदाह नमो द्यावापृथिवीभ्यामिति तदाभ्यां द्यावापृथिवीभ्यां निह्नुवते ययोरिदꣳ सर्वमधि ॥ २१ ॥

यज्ञः । तद् यज्ञं पृष्ठतः कुर्वन्ति । तन्मिथ्या कुर्वन्ति, देवेभ्य आवृश्च्यन्ते । यज्ञो वै प्रस्तरः । तद् यज्ञं पुनरारभन्ते । तस्यो हैषा प्रायश्चित्तिः । तथो हैषामेतन्न मिथ्याकृतं भवति । न देवेभ्य आवृश्च्यन्ते । तस्मात् प्रस्तरे निह्नुवते ॥ १९ ॥

तदाहुः—अक्ते निह्नुवीरा ३ ननक्ता ३ इति । अनक्ते हैव निह्नुवीरन् । न नु प्रहरणं ह्येवाक्तस्य ॥ २०

ते निह्नुवते । " एष्टा रायः प्रेषे भगाय ऋतमृतवादिभ्यः "– (वा. सं. ५ । ७) इति । सत्यं सत्यवादिभ्य इत्येवैतदाह । " नमो द्यावापृथिवीभ्याम् "–(वा. सं. ५ । ७) इति । तद् आभ्यां द्यावापृथिवीभ्यां निह्नुवते; ययोरिदं सर्वमधि ॥ २१ ॥

(वा. स. ५ । ७ ।) इति मन्त्रजपो निह्नव. । निह्नवशब्दोऽपलापे प्रसिद्धो लोके, इह देवानां नमस्कारादिना सान्त्वन विहितम् । निह्नव सोमाप्यायनकाले सम्भावितस्यातिक्रमस्य परिहाररूपेण प्रशंसति—उत्तरत उपचारो वै यज्ञ इति । उत्तर उपचार इति व्यतिरेकप्रदर्शनाय अभिधान साध्यसाधनयोरभेदाभिप्रायेण । अग्नेर्यज्ञत्वमृत्विजा दक्षिणत उपचारेण । पश्चाद्भागस्थितस्य गार्हपत्यस्य पृष्ठतः करण भवति, तेन ' मिथ्या ' अकृत कुर्वन्ति, अग्ने सर्वदेवात्मकत्वात् सर्वदेवेभ्योऽपि वर्जितो भवति । तर्हि प्रस्तरनिह्नवेन कथं समाधानमिति, तत्राह—यज्ञो वै प्रस्तर इति । हविराधारकत्वेन यज्ञनिर्वर्त्तकत्वात् प्रस्तरस्य यज्ञत्वोपचारः ॥ १९ ॥

निह्नवस्य काल निर्द्धारयितु ब्रह्मवादिना विचार दर्शयति—तदाहुरक्ते निह्नुवीरा ३ ननक्ता ३ इतीति । किमु ' अक्ते ' प्रस्तरे निह्नव कर्त्तव्यः उतानक्ते ? इति विचार्यमाणत्वात्–(पा. सू. ८ । २। ९७) । प्लुतिः अक्तस्य अविलम्बेनाग्नौ प्रहरणादनक्त एव प्रस्तरे कर्तव्यमित्यर्थः ॥ २० ॥

ते निह्नुवत एष्टा रायः प्रेष इति । (तै. स. १ । २ । २ । १) निह्नवमन्त्रस्यायमर्थः । हे ' एष्टः ' ! तृजन्तस्य सम्बुद्धिः । धन यजमानार्थमिच्छन् अग्ने ! अत्र ब्राह्मणे सोमाप्यायननिह्नवातिक्रमस्योक्तत्वात् स एव प्रसाध्य' । ' राय. ' धनानि, प्रयच्छत्विति शेष । किमर्थम् ? ' इषे ' अन्नाय, ' भगाय ' सौख्याय च ।

१–अनुदात्तेत्वाप्रअने इत्येके । का० श्रौ० सू० । ८–२८ ।

(घ्यु)अथाह समुल्लुप्य प्रस्तरम् । (प्र)अग्नीन्मदन्त्यापा३ इति मदन्ती-त्यग्नीदाह ताभिरेहीत्युपर्युपर्यग्निमतिहरति स यन्नानुप्रहरत्येतेन ह्यत ऊर्ध्वान्यहानि प्रचरिष्यन्भवत्यथ यदुपर्युपर्यग्निमतिहरति तदेवास्यानुप्रहृतभाजनं भवति तमग्नीधे प्रयच्छति तमग्नीन्निदधाति ॥ २२ ॥

इति तृतीयप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥३॥४॥ (४ । ३)

ग्रीवा वै यज्ञस्योपसदः शिरः प्रवर्ग्यः । (स्तु) तस्माद्यदि प्रवर्ग्यवान्भवति प्रवर्ग्येण प्रचर्याथोपसद्भिः प्रचरन्ति तद्ग्रीवाः प्रतिदधाति ॥ १ ॥

अथाह समुल्लुप्य प्रस्तरम्; अग्नीन्मदन्ति–आपा ३॥ इति । मदन्तीत्यग्नीदाह । ताभिरेहीत्युपर्युपर्यग्निमतिहरति । स यन्नानुप्रहरति; एतेन ह्यतः ऊर्ध्वान्यहानि प्रचरिष्यन्भवति । अथ यदुपर्युपर्यग्निमतिहरति, तदेवास्यानुप्रहृतभाजनं भवति । तमग्नीधे प्रयच्छति । तमग्नीन्निदधाति ॥२२॥

ग्रीवा वै यज्ञस्योपसदः । शिरः प्रवर्ग्यः । तस्माद् यदि प्रवर्ग्यवान्भवति । प्रवर्ग्येण प्रचर्य, अथोपसद्भिः प्रचरन्ति । तद् ग्रीवाः प्रतिदधाति ॥ १ ॥

तथा 'ऋतवादिभ्यः' सत्यवादिभ्योऽस्मभ्यम् 'ऋत प्रपच्छ' क्रियमाणं कर्म यथा न वृथा स्यात्, तथा कुर्वित्यर्थः । 'सर्वदेवाश्रयाभ्यां' 'द्यावापृथिवीभ्यां' 'नमः' अस्तु । ऋतशब्दस्यानेकयज्ञाद्यर्थेषु अभिमतमर्थमाह–सत्यवादिभ्य इतीति । द्यावापृथिवीभ्यां नमस्कार एव निह्नव इत्याह–द्यावापृथिवीभ्यामेव निह्नुवत इति । अस्तु नमस्कारेण तयोर्निह्नवः, इतरेषां देवानां स कथं कृतः स्यादिति, तत्राह–ययोरिदं सर्वमधीति । यस्मात् तयोरन्तः 'इदम्' परिदृश्यमानं सर्वम् 'अधि' स्थितमिति शेषः । तस्मादित्यर्थः । अथवा 'अधि'–इति सप्तम्यर्थानुवादी तयोरधीदं सर्वमिति ॥ २१ ॥

अध्वर्युकर्तृक प्रैषं दर्शयति–अथाह समुल्लुप्य प्रस्तरमग्नीन्मदन्त्यापा ३ इतीति । 'प्रस्तरं' 'समुल्लुप्य' सम्यगाहृत्येत्यर्थः । हे 'अग्नित्' । 'आपः' किम् 'मदन्ती' मदन्त्यः तप्ताः किमासन्नित्यर्थः । 'ताभिरेहि' इति, 'आह' इति शेषः । तं प्रस्तरम् 'अग्निम् उपर्युपरि' अग्नेरध्वोर्ध्वभावे 'अतिहरति' अनुप्रहरेत् । अनुप्रहरणस्य प्रयोजनमाह–एतेन ह्यत ऊर्ध्वानीति । 'एतेन' आतिथ्यार्थप्रस्तरेण । उपर्युपरि प्रहरणस्य प्रयोजनमाह–तदेवास्यानुप्रहृतभाजनं भवतीति । 'तम्' अध्वर्युणा दत्तं प्रस्तरम्, 'अग्नित्' आग्नीध्रः सुरक्षिते देशे 'निदधाति' स्थापयेत् ॥ २२ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे
चतुर्थाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ३–४–३ ॥

इत्थमातिथ्यमभिधाय अथोपसदस्तत्कालश्चाह–ग्रीवा वै यज्ञस्योपसदः । शिरः प्रवर्ग्यः तस्माद् यदि

१–मुपा–क.ख.पा. । २–समुल्लुप्य प्रस्तरमध्वर्यु परिगीर्यादायाहाग्निन्मदन्त्यापा ३ इति । मदन्तीत्यग्नित् । का.श्रौ.सू.८।२१–१०।
३–न प्रहरेत् इति क. ख. । ४–ताभिरेहीति पुनरध्वर्युरुक्तोप्य इत्यग्नयेऽग्नीधे प्रयच्छति निधानाय । का. श्रौ. सू. ८ । ११।

तद्याः पूर्व्वाह्णेऽनुवाक्या भवन्ति । ता अपराह्णे याज्या या याज्यास्ता ऽअनुवाक्यास्तद्व्यतिषजति तस्मादिमानि ग्रीवाणां पर्व्वाणि व्यतिषक्ता-नीमान्यस्थीनि ॥ २ ॥

देवाश्च वाऽअसुराश्च । (श्रो) उभये प्राजापत्याः पस्पृधिरे ततोऽसुराऽ-एषु लोकेषु पुरश्चक्रिरेऽयस्मयीमेवास्मिँल्लोके रजतामन्तरिक्षे हरिणीं दिवि ॥ ३

तद्वै देवाऽअस्पृण्वत । तऽएताभिरुपसद्भिरुपासीदंस्तद्यदुपासीदंस्तस्मा-दुपसदो नाम ते पुरः प्रभिन्दन्निमाँल्लोकान्प्राजयंस्तस्मादाहुरुपसदा पुरं जयन्तीति यदुहोपासते तेनेमां मानुषीं पुरं जयन्ति ॥ ४ ॥

तद् याः पूर्वाह्णेऽनुवाक्या भवन्ति; ता अपराह्णे याज्याः । या याज्यास्ता अनुवाक्याः । तद् व्यतिषजति । तस्मादिमानि ग्रीवाणां पर्वाणि व्यतिषक्तानीमान्यस्थीनि ॥ २ ॥

देवाश्च वाऽअसुराश्च, उभये प्राजापत्याः पस्पृधिरे । ततोऽसुरा एषु लोकेषु पुरश्चक्रिरे—अयस्मयी-मेवास्मिंल्लोके । रजतामन्तरिक्षे । हरिणीं दिवि ॥ ३ ॥

तद्वै देवा अस्पृण्वत । तऽएताभिरुपसद्भिरुपासीदन् । तद् यदुपासीदंस्तस्मादुपसदो नाम । ते

प्रवर्ग्यवान् भवति, प्रवर्ग्येण प्रचर्यायोपसद्भिः प्रचरन्तीति । 'तम्' तेन प्रवर्ग्यानन्तरमुपसदनुष्ठानेन 'ग्रीवाः' अवयवापेक्षया बहुवचनम् । 'प्रतिदधाति' शिरसा सह योजितवान् भवति । "न प्रथमयज्ञे प्रवृञ्ज्यात् "—इति निषेधसम्भवाद् 'यदि प्रवर्ग्यवान्' इत्युक्तम् । आश्वलायनोऽपि प्रथमयज्ञेनैके धर्म्मम्" इति (आ. सू. ४ । ८ । ११) ॥ १ ॥

तद्याः पूर्वाह्णेऽनुवाक्या भवन्ति ता अपराह्णे याज्याः "—इति "अग्निर्वृत्राणि जङ्घनद्"—"य उग्र इव शर्यहा"—(ऋ. स. ६ । १६ । ३४ ३९ ।) "त्वं सोमासि सत्पतिः"—"गयस्फानो अमीवहा:"—(ऋ. स. १ । ९१ । ५, १२) "इदं विष्णुर्विचक्रमे"—"त्रीणि पदा विचक्रमे "-(ऋ. सं. १ । २२ । १७ । १८) इति त्रीणि युगलानि क्रमेणाग्निसोमविष्णूनां याज्या पुरोऽनुवाक्याः । (ऐ. ब्रा. १ । ४ । ८) तेष्वाद्या प्रातःकालीनोपसदि पुरोऽनुवाक्या भवन्ति, द्वितीया याज्या, सायङ्कालीनोपसदि तु द्वितीया. पुरोऽनु-वाक्या प्रथमा याज्या इत्यर्थः । ग्रीवाणामङ्गुलिवत् प्रसिद्धपर्वाभावात् 'अस्थीनि' इत्युक्तम् ॥ २ ॥

उपसदो लोकजयसाधनत्वेन प्रशंसति—देवाश्च वा असुराश्चेत्यादिना । 'अयस्मयीम्' इत्यत्र "अयस्मया-दीनि च्छन्दसि "—(पा. सू. १ । ४ । २०) इति भसञ्ज्ञायां पदसञ्ज्ञाया बाधात्कुत्वाभावः । हरिणीं दिवीति । हरितवर्णां पुरीम्, सुवर्णमयीमित्यर्थः ॥ ३ ॥

तद्वै देवा अस्पृण्वतेति । 'तत्' पुरत्रयम् 'अस्पृण्वत' "स्पृ हिंसायाम्" (धा. पा. स्वा. प. १२)

१—प्रवर्ग्योपसद्भ्यां चरन्ति । का. श्रौ. सू. ८ । २१ । २—प्रथमयज्ञ वाऽप्रवर्ग्ये । का. श्रौ. सू. ८ । १४ । ३—आश्वलायनानां तु—अग्नि-र्वृत्राणि जङ्घनत् । य इव उग्र शर्यहा. ११ । त्वं सोमक्रतुभिः । सोममयानां कृष्ण १ । इ पूर्व्वाह्णे वेदसे न यविष्ठे । अमु स्तोतार पूर्व्यं यथा विदम्नत २ । इति क्रमेणाग्निसोमविष्णूना युगलानि ज्ञेयानि । ४—धोत्वादर्थकस्य हिंसार्थत्व छान्दसत्वात् इति ।

(न्त्ये) एताभिर्वै देवा उपसद्भिः । पुरः प्राभिन्दन्निमाँल्लोकान्प्राजयं-स्तथोऽएवैष ऽएतन्नाहैवास्माऽअस्मिँल्लोके कश्चन पुरः कुरुत ऽइमानेवे-तल्लोकान्प्रभिनत्तीमाँल्लोकान्प्रजयति तस्मादुपसद्भिर्यजते ॥ ५ ॥

ता वा ऽआज्यहविषो भवन्ति । वज्रो वा ऽआज्यमेतेन वै देवा वज्रेणा-ज्येन पुरः प्राभिन्दन्निमाँल्लोकान्प्राजयंस्तथो ऽएवैष ऽएतेन वज्रेणाज्येने-माँल्लोकान्प्रभिनत्तीमाँल्लोकान्प्रजयति तस्मादाज्यहविषो भवन्ति ॥ ६ ॥

स वा ऽअष्टौ कृत्वो जुह्वां गृह्णाति । चतुरुपभृत्यथो इतरथाऽऽहुश्चतुरेव कृत्वो जुह्वां गृहीयादष्टौ कृत्व उपभृतीति ॥ ७ ॥

पुरः प्राभिन्दन् । इमाँल्लोकान्प्राजयन् । तस्मादाहुः—उपसदा पुरं जयन्तीति । यदहोपासते तेनेमां मानुषीं पुरं जयन्ति ॥ ४ ॥

एताभिर्वै देवा उपसद्भिः पुरः प्राभिन्दन् । इमाँल्लोकान्प्राजयन् । तयोऽएवैष एतन्नाहैवास्माऽ-अस्मिँल्लोके कश्चन पुरः कुरुते । इमानेवैतल्लोकान्प्रभिनत्ति । इमाँल्लोकान्प्रजयति । तस्मादुप-सद्भिर्यजते ॥ ५ ॥

ता वाऽआज्यहविषो भवन्ति । वज्रो व्राऽआज्यम् । एतेन वै देवा वज्रेणाज्येन पुरः प्राभिन्दन् । इमाँल्लोकान् प्राजयन् । तयो एवैष एतेन वज्रेणाज्येनेमाँल्लोकान्प्रभिनत्ति । इमाँल्लोकान् प्रजयति । तस्मादाज्यहविषो भवन्ति ॥ ६ ॥

स वाऽअष्टौ कृत्वो जुह्वां गृह्णाति, चतुरुपभृति। अथो इतरथाऽऽहुः—चतुरेव कृत्वो जुह्वां गृह्णीयात् अष्टौ कृत्व उपभृतीति ॥ ७ ॥

हिंसितवन्तः ते ' देवाः ' यस्मात् ' एताभिः ' त्रिभिराग्नेयादीष्टिकर्मभिः सामर्थ्येनेत्यर्थः । ' उपासीदन् '— असुरनिर्गमनप्रतिबन्धात् त्रीणि पुराण्यावृत्य न्यवसन्नित्यर्थः । अत उपसदनसाधनत्वादासामुपसन्नाम सम्पन्न-मित्यर्थः । उक्तमुपसदा जयसाधनत्वं लोकप्रसिद्ध्या द्रढयति—तस्मादाहुरुपसदा पुरं जयन्तीति । ' आहुः ' अभिज्ञाः कथयन्ति, ' उपसदा' उपसदनदुर्गवेष्टनेन । अभिज्ञानामभिधान न मृषेत्याह—यदहेति । ' उपासते ' उपेत्यावृण्वन्ति ॥ ४ ॥

एताभिर्वै देवा इति । तयो एवैष एतादिति । एतया उपसदा ' एषः ' यजमानोऽपि पुरः प्रभिनत्ति, जयति चेति शेषः । न केवल पुरस्य जयः अपि तु जेतव्यपुरमेव न भवेदित्याह—नाहैवास्मा अस्मिँल्लोके कश्चन पुरः कुरुत इति (तै. सं. ६।२।३) (ऐ. ब्रा. १।४।६) ॥ ५ ॥

" तयो एवैष एतत् "—इति यत् सङ्ग्रहेणोक्तम् तदेव स्पष्टयति—ता वा आज्यहविष इत्यादि । स्पष्टम् ॥ ६ ॥

प्रधानयागत्रयार्थमाज्यग्रहणप्रकारमाह—स वा अष्टौ कृत्वो जुह्वां गृह्णाति चतुरुपभृतीति । 'अष्टौ कृत्वः' अष्टवारावृत्त्या ॥ ७ ॥

१–प्रणीतासुपसद्भ्यः । का. श्रौ. सू. ८ । १५ । २–अष्टगृहीतं जुह्वां चतुरुपभृति यथाप्रकृति वा । का. श्रौ. सू. ८ । ४४ ।

स वा ऽअष्टावेव कृत्वो जुह्वां गृह्णाति । चतुरुपभृति तद्वज्रमभिभारं करोति तेन वज्रेणाभिभारेणेमाँल्लोकानभिनत्तीमाँल्लोकान्प्रजयति ॥ ८ ॥

(त्य) अग्नीषोमौ वै देवानाᳬं सयुजौ । ताभ्याᳬं सार्द्धं गृह्णाति विष्णवऽएकाकिनेऽन्यतरमेवाघारमाघारयति यᳬं स्रुवेण प्रतिक्रामति वाऽउत्तरमाघारमाघार्याभिजित्याऽअभिजयानीति तस्मादन्यतरमेवाघारमाघारयति यᳬं स्रुवेण ॥ ९ ॥

(णा) अथाश्राव्य न होतारं प्रवृणीते । सीद होतरित्येवाहोपविशति होता होतृषदन ऽउपविश्य प्रसौति प्रसूतोऽध्वर्युः स्रुचावादत्ते ॥ १० ॥

स वाऽअष्टावेव कृत्वो जुह्वां गृह्णाति, चतुरुपभृति । तद् वज्रमभिभारं करोति; तेन वज्रेणाभिभारेणेमाँल्लोकानभिनत्ति । इमाँल्लोकान्प्रजयति ॥ ८ ॥

अग्नीषोमौ वै देवानां सयुजौ; ताभ्यां सार्द्धं गृह्णाति । विष्णवऽएकाकिनेऽन्यतरमेवाघारमाघारयति । यं स्रुवेण । प्रतिक्रामति वाऽउत्तरमाघारमाघार्य । अभिजित्याऽअभिजयानीति । तस्मादन्यतरमेवाघारमाघारयति यं स्रुवेण ॥ ९ ॥

अथाश्राव्य न होतारं प्रवृणीते—सीद होतरित्येवाह । उपविशति होता होतृषदने । उपविश्य प्रसौति । प्रसूतोऽध्वर्युः स्रुचावादत्ते ॥ १० ॥

स वा अष्टावेव कृत्वो जुह्वामिति । अत्र 'एव'-कारेण "अथो इतरथाऽऽहु."—इति केषाञ्चित् पक्षो निरस्यते । तद्वज्रमभिभारं करोतीति । 'तत्' तेन जुह्वामष्टौ कृत्वो ग्रहणेन आज्यस्य वज्रत्वात्, तस्य च मुखत एवाष्टवारग्रहणात्, वज्रमेव मुखप्रदेशमारयुक्तं कृतवान् भवति ॥ ८ ॥

प्रकारान्तरेण जुह्वामष्टौ कृत्वो ग्रहणं प्रशंसति—अग्नीषोमौ वै देवानां सयुजौ, ताभ्यां सार्द्धं गृह्णाति; विष्णव एकाकिन इति । गृह्णातीति शेषः । प्रकृतिवदाघारद्वयप्रसक्तौ स्रुच्या द्वितीयमाघारं निषेधति—अन्यतरमेवाघारमिति । 'यं स्रुवेणाघारयति ' तमन्यतरमित्यर्थः । अभिजयसाधनत्वेनान्यतरमाघारं प्रशंसति—प्रतिक्रामति वेति । उत्तराघारानन्तरं प्रतिक्रमणसम्भवात् तस्य चाभिजयरूपत्वात् जेतव्याभिजयाय स्रौचमेकाघारमाघारयेदिति स्तुतिः ॥ ९ ॥

अथाश्राव्य न होतारं प्रवृणीत इति । अध्वर्युराह—' आश्रावय ' इत्युक्त्वा, " अग्निर्देवो दैव्यो होता " इत्यादि—" असौ मानुषः " इत्यन्तं—न ब्रूयादित्यर्थः.—किन्तु ' सीद होतः ' इत्येव ब्रूयात् । तथा चाश्वलायनः—" ईक्षित. सीद होतरिति प्रोक्त उपविशेत् "—इति । होता होतृषदन उपविश्य प्रसौतीति । वेदेरुत्तरा श्रोणिर्होतृषदनम् । " घृतवतीमध्वर्यो स्रुचमास्यस्व "—इत्यनुजानीयादित्यर्थः । ' स्रुचौ ' जुहूपभृतौ ॥ १० ॥

१—स्रुवाघारमाघार्य सम्प्रेष आश्राव्य सीद होतरित्येव ब्रूयात् । का. श्रौ. सू. ८ । ४७ ।

स आह्वातिक्रामन्नग्नयेऽनुब्रूहीति । (त्वा) आश्राव्याहाग्निं यजेति व्वुषट्कृते जुहोति ॥ ११ ॥

(त्वु) अथाह सोमायानुब्रूहीति । (त्वा) आश्राव्याह सोमं यजेति व्वुषट्कृते जुहोति ॥ १२ ॥

(त्वु) अथ यदुपभृत्याज्यं भवति । तत्समानयमान आह विष्णवेऽनुब्रूहीत्याश्राव्याह विष्णुं यजेति व्वुषट्कृते जुहोति ॥ १३ ॥

स यत्समानत्र तिष्ठञ्जुहोति । न यथेदं प्रचरन्त्सञ्चरत्यभिजित्या ऽअभिजयानीत्यथ यदेता देवता यजति व्वज्रमेवैतत्सᳪस्करोत्यग्निमनीकᳪ सोमᳪ शल्यं विष्णुं कुल्मलम् ॥ १४ ॥

स आह्वातिक्रामन्-अग्नयेऽनुब्रूहीति । आश्राव्याह-अग्निं यजेति । वषट्कृते जुहोति ॥ ११ ॥

अथाह-सोमायानुब्रूहीति । आश्राव्याह-सोमं यजेति । वषट्कृते जुहोति ॥ १२ ॥

अथ यदुपभृत्याज्यं भवति; तत्समानयमान आह-विष्णवेऽनुब्रूहीति । आश्राव्याह-विष्णुं यजेति । वषट्कृते जुहोति ॥ १३ ॥

स यत् समानत्र तिष्ठन् जुहोति । न यथेदं प्रचरन्त्सञ्चरति । अभिजित्याऽअभिजयानीति । अथ यदेता देवता यजति; वज्रमेवैतत्संस्करोत्यग्निम्-अनीकम्, सोमम् शल्यम्, विष्णुं कुल्मलम् ॥ १४ ॥

स आह्वातिक्रामन्निर्तीति । 'अतिक्रामन्' आहवनीयस्य दक्षिणभागं प्रतिगन्तुं वेद्यतिक्रमं कुर्वन् "अग्नयेऽनुब्रूहि"-इति होतारम् 'आह' । अग्नेर्यागार्थमनुवचनं ब्रूहीत्यर्थः । पुनश्चाश्रावणप्रत्याश्रावणानन्तरम् "अग्निं यज"-'इति' आह । याज्यां पठेति ब्रूयादित्यर्थः । 'वषट्कृते' होत्रा "वौषट्"-इत्युक्ते ॥ ११ ॥ १२ ॥

विष्णोरनुवचनकालमाह-अथ यदुपभृत्याज्यं भवति तत्, समानयमान आह विष्णवेऽनुब्रूहीतीति (का. श्रौ. सू. ८ । ४९) । 'समानयमान' जुह्वां प्रक्षिपेत् ॥ १३ ॥

स यत् समानत्र तिष्ठन् जुहोतीति । 'अत्र' एकस्मिन्नेवाहवनीयदक्षिणदेशे । न यथेदं प्रचरन् सञ्चरतीति । दर्शपूर्णमासेष्ट्यां 'यथेदं' येन मार्गेण गतः तेनैव पुनरपि हविरासादनाय गच्छति, तथाऽत्र न कर्तव्यमित्यर्थः । तथाविधे एकत्रैव होमः 'अभिजित्यै' भवति । अतः 'अभिजयानि'-इति एकत्रैव तिष्ठन् जुहुयात् । प्रकृतिवत् प्रतियागमतिक्रमणप्रत्याक्रमणे न कार्ये; अपि तु सकृदेवातिक्रम्य त्रीन् यागान् कुर्यादिति तात्पर्यार्थः । अन्यदपि प्रशंसति-अथ यदेता इति । कथमेताभ्यो यागेन यज्ञः संस्कृतो भवतीति तद्दि-

---

१-यदुपोऽतिक्रम्याग्नयेऽनुवाचयति । का. श्रौ. सू. ८ । ४८ । २-अर्धं हुत्वा सोमाय विष्णवे समानीय । का. श्रौ. सू. ८ । ४९ ।
३-अयं तात्पर्यार्थः सूत्रद्वयस्य-यदुपोऽतिक्रम्याग्नयेऽनुवाचयति-अर्धं हुत्वा सोमाय विष्णवे समानीय यजतीत्यस्य जुह्वां सोमायाध्वर्युरनुवाचयेत्-इत्येवम् अतिक्रमणादिविषयवाक्ये जुहोत्यादिकविधिना प्रतियागमतिक्रमणप्रत्याक्रमणे न भवतः । किंतु-सकृदतिक्रम्यैव यागमनुवाचयेदिति ।

(२) संव्वत्सरो हि व्वज्रः । (अोऽग्नि) अग्निर्वाऽअहः सोमो रात्रिरथ यदन्तरेण तद्विष्णुरेतद्वै परिप्लवमानᳬं संव्वत्सरं करोति ॥ १५ ॥

संवत्सरो व्वज्रः । (ऽ) एतेन वै देवाः संव्वत्सरेण व्वज्रेण पुरः प्राभिन्दन्निमाँल्लोकान्प्राजयंस्तथोऽएवैष एतेन संव्वत्सरेण व्वज्रेणेमाँल्लोकानभिनत्तीमाँल्लोकान्प्रजयति तस्मादेता देवता यजति ॥ १६ ॥

स वै तिस्रऽउपसदऽउपेयात् । (त्रु) त्रयो वाऽऋतवः संव्वत्सरस्य संव्वत्सरस्यैवैतद्रूपं क्रियते संव्वत्सरमेवैतत्सᳬंस्करोति द्विरेकया प्रचरति द्विरेकया ॥ १७॥

ताः षट् सम्पद्यन्ते । षड्वाऽऋतवः संव्वत्सरस्य संव्वत्सरस्यैवैतद्रूपं क्रियते संव्वत्सरमेवैतत्सᳬंस्करोति ॥ १८ ॥

संवत्सरो हि वज्रः, अग्निर्वाऽअहः, सोमो रात्रिः । अथ यदन्तरेण, तद् विष्णुः । एतद्वै परिप्लवमानं संवत्सरं करोति ॥ १५ ॥

संवत्सरो वज्रः । एतेन वै देवाः संवत्सरेण वज्रेण पुरः प्राभिन्दन्, इमाँल्लोकान्प्राजयन् । तथो एवैष एतेन संवत्सरेण वज्रेणेमाँल्लोकान् प्रभिनत्ति, इमाँल्लोकान्प्रजयति । तस्मादेता देवता यजति ॥ १६ ॥

स वै तिस्र उपसद उपेयात् । त्रयो वाऽऋतवः संवत्सरस्य, संवत्सरस्यैवैतद्रूपं क्रियते । संवत्सरमेवैतत्संस्करोति । द्विरेकया प्रचरति द्विरेकया ॥ १७ ॥

ताः षट् सम्पद्यन्ते । षड् वाऽऋतवः संवत्सरस्य; संवत्सरस्यैवैतद्रूपं क्रियते । संवत्सरमेवैतत्संस्करोति ॥ १८ ॥

भङ्ग्य दर्शयति—अग्निमनीकमित्यादिना । 'अनीकम्' वज्रस्य मुखप्रदेशः, 'शल्य' तत्पूर्वो भागः 'कुल्मलम्' तत्पुच्छभागः (तै. स. ६ । २ । ३ । १ । ऐ. ब्रा. १ । ४ । ८) ॥ १४ ॥

उक्तं वज्रत्व संवत्सरत्वेनोपपाद्य प्रशंसति—संवत्सरो हि वज्रोऽग्निर्वा अहः सोमो रात्रिरथ यदन्तरेण तद् विष्णुरिति । अह्नो रात्रेश्च योऽन्तराल कालः, स विष्णुरित्यर्थः । पूर्वोक्तोभयकालव्यापित्वादिति भावः । 'एतत्' अथ 'परिप्लवमान' पुनःपुनरावर्तमान 'संवत्सर' निष्पादयति ॥ १५ ॥

संवत्सरो वज्र इति । स च 'संवत्सर' 'वज्र'; वज्ररूपाग्न्यादित्रयाहुतिरूपत्वात् । तस्मादेता देवता यजतीति । उपसंहारः ॥ १६ ॥

उपसदो त्रित्व विधाय प्रशंसति—स वै तिस्र उपसद उपेयात् त्रयो वा ऋतव इत्यादिना[1] । द्विरेकया प्रचरतीति । आग्नेयादियागत्रयस्य व्यापकोपमत्तया एकस्मिन्नह्नि 'द्विः प्रचरति' अनुतिष्ठेत् । तथाविधानुष्ठानस्य दिनत्रयकर्तव्यता वीप्सयोच्यते ॥ १७ ॥

दिनत्रयेऽपि द्विर्द्विरनुष्ठान प्रशंसति—ताः षट् सम्पद्यन्त (तै. स १।२।३।४) इत्यादिना ॥ १८ ॥

१—एकादशनुपसत्को द्वादश वा । का० श्रौ० सू० ८-५४ । २—द्विरेकया चरति पूर्वाह्ने अपराह्णे च । का०श्रौ० सू०८-५१ सूत्रे चाथशब्दोऽपराह्णवाची । तथा पूर्वाह्णेऽनुवाक्या भवति ता अपराह्णे याज्या । इति श्रुतौ ३ । ४ । १ । १ अपराह्णवचनात् । इति पितृभूतिः ।

यद्यु द्वादशोपसदऽउपेयाद् । (द्वा) द्वादश वै मासाः संवत्सरस्य संवत्सरस्यैवैतद्रूपं क्रियते संवत्सरमेवैतत्सꣳस्करोति द्विरेकया प्रचरति द्विरेकया ॥ १९ ॥

ताश्चतुर्विꣳशतिः सम्पद्यन्ते । चतुर्विꣳशतिर्वै संवत्सरस्यार्द्धमासाः संवत्सरस्यैवैतद्रूपं क्रियते संवत्सरमेवैतत्सꣳस्करोति ॥ २० ॥

स यत्सायम्प्रातः प्रचरति । तथा ह्येव सम्पत्सम्पद्यते स यत्पूर्वाह्णे प्रचरति तज्जयत्यथ यदपराह्णे प्रचरति सुजितमसदित्यथ यज्जुहोतीदं वै पुरं युद्धयन्ति तां जित्वा स्वाꣳ सतीं प्रपद्यन्ते ॥ २१ ॥

स यत्प्रचरति । तद्युध्यत्यथ यत्सन्तिष्ठते तज्जयत्यथ यज्जुहोति स्वामेवैतत्सतीं प्रपद्यते ॥ २२ ॥

यद्यु द्वादशोपसद उपेयात् । द्वादश वै मासाः संवत्सरस्यः संवत्सरस्यैवैतद्रूपं क्रियते । संवत्सरमेवैतत्संस्करोति । द्विरेकया प्रचरति । द्विरेकया ॥ १९ ॥

ताश्चतुर्विंशतिः सम्पद्यन्ते । चतुर्विंशतिर्वै संवत्सरस्यार्द्धमासाः; संवत्सरस्यैवैतद्रूपं क्रियते । संवत्सरमेवैतत्संस्करोति ॥ २० ॥

स यत् सायम्प्रातः प्रचरति; तथा ह्येव सम्पत्सम्पद्यते । स यत् पूर्वाह्णे प्रचरति; तज्जयति । अथ यदपराह्णे प्रचरति सुजितमसदिति । अथ यज्जुहोति । इदं वै पुरं युद्धयन्ति; तां जित्वा स्वां सतीं प्रपद्यन्ते ॥ २१ ॥

स यत् प्रचरति तद्युध्यति । अथ यत् सन्तिष्ठते । तज्जयति । अथ यज्जुहोति स्वामेवैतत् सतीं प्रपद्यते ॥ २२ ॥

त्रित्वपक्षवदुपसद्द्वादशत्वपक्षमपि विकल्पयति—यद्यु द्वादशोपसद इति । अस्मिन्नपि पक्षे प्रतिदिनमुपसदो-र्द्विर्द्विरनुष्ठानं विधत्ते—द्विरेकया प्रचरति द्विरेकयेति । वीप्सा पूर्ववत् ॥ १९ ॥

'द्विरेकया' इत्युक्तं द्विरनुष्ठानमनूद्य शत्रुजयसम्पत्त्यानुकूल्यात्मना प्रशंसति—ताश्चतुर्विंशतिरित्यादिना ॥ २० ॥

स यत् सायंप्रातरिति । सम्पत्तिसाम्य विभज्य दर्शयति—स यत् पूर्वाह्णे प्रचरतीति । पूर्वाह्णप्रचारः शत्रुजयमात्ररूपः, अपराह्णप्रचारस्तु साकल्येन जयात्मक इत्यर्थः । आग्नेयादियागत्रयचर्विहोमरूपं कञ्चिदुपसद्धोमं विधत्ते—अथ यज्जुहोतीति । अत्रापूर्वार्थत्वाद् यच्छन्दतिरस्कारेण विधिरभ्युपगन्तव्यः । विहितमुपसद्धोमं पूर्वयागे-जितस्य स्वाधीनीकरणात्मना प्रशंसति—इदं वै पुरं युद्धयन्ति तां जित्वा स्वां सतीं प्रपद्यन्त इति । इदं हि लोके दृश्यत इति शेषः । जेतारः प्रथमं पुरं युद्धयन्ति, भिन्दन्ति, पश्चात् तां जयन्ति, सुविजितां च पुनः 'स्वाम्' आत्मीयां प्रपद्यन्त इति ॥ २१ ॥

लोकप्रकारं प्रकृतकर्मणि विभज्य दर्शयति—स यत् प्रचरतीति । 'प्रचारः' आनुपूर्व्येण समाप्तिपर्यन्तो यागत्रयप्रयोगः स एव युद्धस्थानीयः । कृत्स्नसमापनं, तज्जयस्थानीयम् । योऽयमुपसद्धोमः, स जितस्य स्वाधी-नत्वसम्पादनात्मकः ॥ २२ ॥

स जुहोति । यया द्विरेकस्याह्नः प्रचरिष्यन्भवति या तेऽअग्नेऽयःशया तनूर्वर्षिष्ठा गह्वरेष्ठा । उग्रं वचो अपावधीत्त्वेषं वचो अपावधीत्स्वाहेत्ये-वंरूपा हि साऽऽसीदयस्मयी हि साऽऽसीत् ॥ २३ ॥

(द्व) अथ जुहोति । यया द्विरेकस्याह्नः प्रचरिष्यन्भवति या तेऽअग्ने रजः-शया तनूर्वर्षिष्ठा गह्वरेष्ठा । उग्रं वचोऽअपावधीत्त्वेषं वचोऽअपावधी-त्स्वाहेत्येवंरूपा हि साऽऽसीद्रजता हि साऽऽसीत् ॥ २४ ॥

(तृ) अथ जुहोति । यया द्विरेकस्याह्नः प्रचरिष्यन्भवति या तेऽअग्ने हरिशया तनूर्वर्षिष्ठा गह्वरेष्ठा । उग्रं वचो ऽअपावधीत्त्वेषं वचोऽ-अपावधीत्स्वाहेत्येवंरूपा हि साऽऽसीद्धरिणी हि साऽऽसीत्तद्यद् द्वादशो-पसदऽ उपेयाच्चतुरहमेकया प्रचरेच्चतुरहमेकया ॥ २५ ॥

स जुहोति यया द्विरेकस्याह्नः प्रचरिष्यन्भवति । " या ते ऽअग्नेऽयःशया तनूर्वर्षिष्ठा गह्वरेष्ठा । उग्रं वचो ऽअपावधीत्त्वेषं वचो अपावधीत् स्वाहा "–(वा. सं. ५।८) इति । एवंरूपा हि साऽऽसीद्; अयस्मयी हि साऽऽसीत् ॥ २३ ॥

अथ जुहोति । यया द्विरेकस्याह्नः प्रचरिष्यन् भवति । " या तेऽअग्ने रजःशया तनू-र्वर्षिष्ठा गह्वरेष्ठा । उग्रं वचो ऽअपावधीत्त्वेषं वचो ऽअपावधीत स्वाहा "–(वा. सं. ५ । ८) इति । एवंरूपा हि साऽऽसीद् रजता हि साऽऽसीत् ॥ २४ ॥

अथ जुहोति यया द्विरेकस्याह्नः प्रचरिष्यन्भवति । " या ते ऽअग्ने हरिशया तनूर्वर्षिष्ठा गह्वरेष्ठा । उग्रं वचो ऽअपावधीत्त्वेषं वचो ऽअपावधीत् स्वाहा "–(वा. सं. ५।८)

प्रथमद्वितीयसद्धोमे मन्त्रं विधातुमाह–स जुहोति यया द्विरेकस्याह्नः प्रचरिष्यन्भवतीति । उक्तानुसङ्की-र्तनमुपसद्यागवदुपसद्धोमोऽपि एकस्मिन्नहनि द्विः कर्तव्य इति ज्ञापनार्थम् । मन्त्रस्यायमर्थः । हे अग्ने ! ' ते ' तव या ' तनूः ' ' अयःशया ' अयसि शेते इत्ययःशया अयोरूपेत्यर्थः । ' वर्षिष्ठा ' उरुतरा ' ' गह्व-रेष्ठा ' गह्वरे परैरनिर्गम्ये स्थाने वर्तमाना अग्नि, सा तनूः मम ' उग्रं ' ' त्वेष ' ' वचः ' अपावधीत् ' । उग्रत्वेषयोरर्थस्तैत्तिरीयके स्पष्टमाम्नातः–" अशनायापिपासे ह वा उग्रं वचः, एनश्च वैरहत्यश्च त्वेषं वचः "– (तै. स. १ । २ । ११ सायणभाष्ये) इति मन्त्रे यादृग्रूपा तनूर्निर्दिष्टा, सा न स्तुत्यर्थेत्याह–एवंरूपा हि साऽऽसीदिति ॥ २३ ॥

एव द्वितीयतृतीयोपसन्मन्त्रावपि व्याख्येयौ ॥ २४ ॥

एवमुपसत्त्रयस्य मन्त्रान् निर्दिश्य, द्वादशोपसत्पक्षे न्यायसिद्धमर्थं ब्राह्मणं स्वयमेव विस्पष्टं दर्शयति– यद्यु द्वादशोपसद उपेयाच्चतुरहमेकया प्रचरेच्चतुरहमेकयेति । अयःशयेत्येतन्मन्त्रसाध्या एकोपसद् तादृशी

१–अत्रतस्यामनुपसदं जुहोति स्रुवेण या त इत्ययःशयामन्त्रारम्भे । का. श्रौ. सू. ८ । ५१ ।

(याऽथा) अथातो व्रतोपसदामेव । परउर्व्यो अन्या उपसदः परोऽह्वीरन्याः स यासामेकं प्रथमाहं दोग्ध्यथ द्वावथ त्रींस्ताः परउर्व्योऽथ यासां त्रीन्प्रथमाहं दोग्ध्यथ द्वावथैकं ताः परोऽह्वीर्या वै परोऽह्वीस्ताः परउर्व्यो याः परउर्व्यस्ताः परोऽह्वीः ॥ २६ ॥

(स्त)तपसा वै लोकं जयन्ति । तदस्यैतत्परःपर एव व्रीयस्तपो भवति परःपरः श्रेयाꣳसं लोकं जयति व्रीयान्हैवास्मिंल्लोके भवति य एवं विद्वान्परोऽह्वीरुपसद उपैति तस्मात् परोऽह्वीरेवोपसद उपेयाद्यद्यु द्वादशोपसद उपेयात्त्रींश्चतुरहं दोहयेद्द्वौ चतुरहमेकं चतुरहम् ॥ २७ ॥

इति तृतीयप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ३ ॥ ५ ॥ (१-४)

तृतीयः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ३ ॥

इति । पर्वरूपा हि साऽऽसीद् हरिणी हि साऽऽसीद् । यद्यु द्वादशोपसद उपेयात्, चतुरहमेकया प्रचरेच्चतुरहमेकया ॥ २५ ॥

अथातो व्रतोपसदामेव—परउर्व्यो अन्या उपसदः । परोऽह्वीरन्याः । स यासामेकं प्रथमाहं दोग्धि । अथ द्वौ । अथ त्रीन्; ताः परउर्व्यः । अथ यासां त्रीन् प्रथमाहं दोग्धि । अथ द्वौ । अथैकम्; ताः परोऽह्वीः । या वै परोऽह्वीस्ताः परउर्व्यः । याः परउर्व्यस्ताः परोऽह्वीः ॥ २६ ॥

तपसा वै लोकं जयन्ति; तद् अस्यैतत् परःपर एव वरीयस्तपो भवति । परःपरः श्रेयांसं लोकं जयति । वरीयान् हैवास्मिंल्लोके भवति; य एवं विद्वान् परोऽह्वीरुपसद उपैति । तस्मात् परोऽह्वीरेवोपसद उपेयात् । यद्यु द्वादशोपसद उपेयात्; त्रींश्चतुरहं दोहयेत् । द्वौ चतुरहम् । एकं चतुरहम् ॥२७॥

चतुर्ष्वहस्सु आवर्तयेत् । पुनश्च द्वितीयमन्त्रमप्यथाऽपि चतुर्दिनमावर्तयेत् । तृतीयमप्येवम् । एवं द्वादश सम्पाद्याः । कोऽर्थ उक्तो भवति ? अयःशयादीनां त्रयाणां मन्त्राणां मध्ये एकैकस्य मन्त्रस्यैकैकोपसदं गत्वा चतुर्षु दिनेषु प्रथमं "या ते अग्नेऽयःशया तनूः"—इति मन्त्रमावर्तयेत्, पुनः पञ्चमादिषु चतुर्षु दिनेषु रजःशयेति मन्त्रमावर्तयेत्, ततो नवमादिषु चतुर्षु दिनेषु हरिशयेति मन्त्रमावर्तयेदित्यर्थः ॥ २५ ॥

अथातो व्रतोपसदामेवेत्यादि । याभ्यस्त्वस्तु यजमानो व्रतयति पयः, ताः 'व्रतोपसदः ' तासां मीमांसा क्रियत इत्यर्थः । ' परउर्व्यः ' उत्तरोत्तरं एकद्व्यादिक्रमेण वृद्धाः व्रतदुहो यास्विति ताः ' परउर्व्यः ' उपसदः । ' ताः ' केवलानुष्ठानेऽनुष्ठितव्या इति शेषः । उक्तविपरीतास्तु ताः ' परोऽह्वयः ' उत्तरोत्तरं ह्रासोऽस्य इत्यर्थः । ' ताः ' केवलानुष्ठानेऽनुष्ठितव्या इति । तद् द्विविधानामप्युपसदां प्रकरणे विकल्पेनाङ्ग परस्परमनैकान्त्यम् वस्तुतो भेदोऽस्ति ॥ २६ ॥

अथापि परोऽह्वीरेवेत्याह, कस्मादित्यत्राह—तपसा वै लोकं जयन्तीति । परोऽह्वीषु उत्तरोत्तरं

१–एतन्मितं अयस्त्वः रजःशया हरिशया च । का. श्रौ. सू. ८।५।१ । २–निम्नमं प्रथमायां दोहयति । का० श्रौ० सू० ८–२।२। द्वादशमवेषु चाऽऽसात् । ८–२।६ ।

चतुर्थप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणं ।
पञ्चमाध्याये च प्रथमं ब्राह्मणम् ।

तद्य ऽएष पूर्वार्द्धयो वर्षिष्ठः स्थूणाराजो भवति । तस्मात्प्राङ्प्रक्रामति त्रीन्विक्रमांस्तच्छङ्कुं निहन्ति सोऽन्तःपातः ॥ १ ॥

तद्य य एष पूर्वार्द्धयो वर्षिष्ठः स्थूणाराजो भवति । तस्मात् प्राङ्प्रक्रामति त्रीन् विक्रमान् तच्छङ्कुं निहन्ति; सोऽन्तःपातः ॥ १ ॥

स्तनह्रासेन पयोह्रासात् तयोर्वृद्धिरुपर्युपरि भवति, तथा लोकमप्युपर्युपरि जयति तथा परदर्शितेऽस्तनबाहुल्य-सम्भवेन शरीरक्षयाभावाच्चिरकालं भूलोके 'वर्षीयानेव' वसुमत्तर एव 'भवति' । द्वादशोपसत्पक्षो वत-प्रकारः कथमिति, तत्राह—यद्यु द्वादशेति । प्रथम 'चतुरह' प्रथमेषु चतुर्षु दिनेषु प्रतिदिन 'त्रींस्त्रीन्' स्तनान् 'दोहयेत्' द्वितीये चतुरहे 'द्वौ–द्वौ' तृतीये च 'एकैकम्' (तै.स. ६।२।३।१।६।) इति ॥१७॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे चतुर्थेऽध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ (३–४–४) ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थांश्चतुरो देयाद् विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥
ब्रह्माण्डं गोसहस्रं कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं सनाभ्यर्हन् पञ्चसीरीत्रिदशतरुलतावेदुसौवर्णभूमीः ।
रत्नोस्रां रुक्मवाजिद्विपमहितरथौ सायणिः सिद्धगार्ये व्यश्राग्यद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक्तं घटं च ॥२॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलमवमतुलः स्वर्णजं वर्णमुख्यः कार्पासीयं कृपावान् गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्यः ।
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणजमनृणः शार्करं चारुतेजा रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्यः ३

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये द्वितीयकाण्डे चतुर्थोऽध्यायः समाप्तः ॥ ३।४॥

यस्य निश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥
आतिथ्या तानूनप्त्रे च सोमाप्यायननिह्नवौ । उपसद्वेति पञ्चार्थाश्चतुर्थेऽत्र निरूपिताः ॥ २ ॥

अथ पञ्चमे सौमिकवेदिकरणादिकं निरूप्यते । अथ यदुक्तं कात्यायनेन—"औपवसथ्यात्पूर्वेऽहनि पौर्वाह्णिक्या प्रचर्य वेदिं मिमीते—" (का. श्रौ. सू. ८ । ६०) इत्यादि; तदेतदाह—तद्य एष पूर्वार्द्धयो वर्षिष्ठः स्थूणाराजो भवति, तस्मात् प्राङ् प्रक्रामति त्रीन् विक्रमांस्तच्छङ्कुं निहन्तीति । 'य एषः' स्थूणाराजः 'पूर्वार्द्धयः' पूर्वार्द्धमर्हतीति पूर्वार्द्धयः । प्राचीनवंशस्य पूर्वभागे आहवनीयपुरोदेशे वर्तमानः पृथुस्तम्भोऽस्ति 'तस्मात्' स्तम्भात् 'प्राङ् प्रक्रमान् प्रक्रामति त्रीन्' । 'तत्' तत्र तृतीयप्रक्रमावसाने 'शङ्कुं' निहन्यात्, स्थापयेत् 'सोऽन्तःपातः' पैतृकवेदेर्महावेदेश्चान्तरालस्थः ॥ १ ॥

१–विवर्धस्य वानप्रिचित्वे । ८–१० । एव मद्रो सम विमवेत । का० श्रौ० सू० । ८–१८ । २–स्वस्थानविहृतिः । का० श्रौ० सू० ८–११ । ३–पूर्वार्द्धस्तम्भात्प्रागुत्तरानिषु प्रक्रमेषु शङ्कुं निहन्ति सोऽन्तःपात इति । का. श्रौ. सू. ८ । ६१ ।

(स्तु) तस्मान्मध्यमाच्छङ्कोः। (दं) दक्षिणा पञ्चदश विक्रमान्प्रक्रामति तच्छङ्कुं निहन्ति सा दक्षिणा श्रोणिः ॥ २ ॥

(स्तु) तस्मान्मध्यमाच्छङ्कोः। (कु) उदङ्पञ्चदश विक्रमान्प्रक्रामति तच्छङ्कुं निहन्ति सोत्तरा श्रोणिः ॥ ३ ॥

(स्तु) तस्मान्मध्यमाच्छङ्कोः। प्राङ्पञ्चत्रिंशतं विक्रमान्प्रक्रामति तच्छङ्कुं निहन्ति स पूर्वार्धः ॥ ४ ॥

(स्तु) तस्मान्मध्यमाच्छङ्कोः। (दं) दक्षिणा द्वादश विक्रमान्प्रक्रामति तच्छङ्कुं निहन्ति स दक्षिणोऽंसः ॥ ५ ॥

(स्तु) तस्मान्मध्यमाच्छङ्कोः। (कु) उदङ्द्वादश विक्रमान्प्रक्रामति तच्छङ्कुं निहन्ति स उत्तरोऽंस एषा मात्रा वेदेः ॥ ६ ॥

तस्मान्मध्यमाच्छङ्कोः—दक्षिणा पञ्चदश विक्रमान् प्रक्रामति। तत् शङ्कुं निहन्ति—सा दक्षिणा श्रोणिः ॥ २ ॥

तस्मान्मध्यमाच्छङ्कोः—उदङ् पञ्चदश विक्रमान् प्रक्रामति तच्छङ्कुं निहन्ति सोत्तरा श्रोणिः ॥ ३ ॥

तस्मान्मध्यमाच्छङ्कोः—प्राङ् पञ्चत्रिंशतं विक्रमान् प्रक्रामति। तच्छङ्कुं निहन्ति स पूर्वार्धः ॥ ४ ॥

तस्मान्मध्यमाच्छङ्कोः—दक्षिणा द्वादश विक्रमान् प्रक्रामति। तच्छङ्कुं निहन्ति स दक्षिणोंऽसः ॥ ५ ॥

तस्मान्मध्यमाच्छङ्कोः—उदङ् द्वादश विक्रमान्प्रक्रामति। तच्छङ्कुं निहन्ति स उत्तरोंऽसः। एषा मात्रा वेदेः ॥ ६ ॥

दक्षिणश्रोणिप्रमाणमाह—तस्मान्मध्यमाच्छङ्कोर्दक्षिणेति। मध्यमशङ्कोर्दक्षिणतः पञ्चदशपदप्रमाणे देशे शङ्कुं स्थापयेत्। 'सा दक्षिणा श्रोणिः' मर्यादा भवति' ॥ २ ॥

एवमुत्तरश्रोणिमाह—तस्मान्मध्यमाच्छङ्कोरुदङ्ङित्यादि ॥ ३ ॥

आयामस्य पश्चाद्भागावधिं प्रदर्श्य

प्रक्रामतीति' ॥ ४ ॥

(इ) अथ यत्त्रिꣳशद्विक्रमा पश्चाद्भवति । त्रिꣳशदक्षरा वै विराड् विराजा वै देवा ऽअस्मिँल्लोके प्रत्यतिष्ठंस्तथो ऽएवैष ऽ एतद्विराजैवास्मिँ-ल्लोके प्रतितिष्ठति ॥ ७ ॥

(त्र) अथो ऽअपि त्रयस्त्रिꣳशत्स्युः । (घ) त्रयस्त्रिꣳशदक्षरा वै विराट्तद्विराजैवास्मिँल्लोके प्रतितिष्ठति ॥ ८ ॥

(त्र) अथ यत्षट्त्रिꣳशद्विक्रमा प्राची भवति । षट्त्रिꣳशदक्षरा वै बृहती बृहत्या वै देवाः स्वर्गं लोकꣳ समाश्नुवत तथो ऽएवैष ऽएतद् बृहत्यैव स्वर्गं लोकꣳ समश्नुते सोऽस्य दिव्याहवनीयो भवति ॥ ९ ॥

(त्र) अथ यच्चतुर्विꣳशतिविक्रमा पुरस्ताद्भवति । चतुर्विꣳशत्य-क्षरा वै गायत्री पूर्वार्द्धो वै यज्ञस्य गायत्री पूर्वार्द्धं ऽएष यज्ञस्य तस्मा-च्चतुर्विꣳशतिविक्रमा पुरस्ताद्भवत्येषा मात्रा वेदेः ॥ १० ॥

अथ यत् त्रिंशद्विक्रमा पश्चाद् भवति । त्रिंशदक्षरा वै विराट् । विराजा वै देवाऽअस्मिँल्लोके प्रत्य-तिष्ठन् । तथोऽएवैष एतद्विराजैवास्मिँल्लोके प्रतितिष्ठति ॥ ७ ॥

अथो ऽअपि त्रयस्त्रिंशत्स्युः । त्रयस्त्रिंशदक्षरा वै विराट् विराजैवास्मिँल्लोके प्रतितिष्ठति ॥ ८ ॥

अथ यत् षट्त्रिंशद्विक्रमा प्राची भवति । षट्त्रिंशदक्षरा वै बृहती । बृहत्या वै देवाः स्वर्गं लोकं समाश्नुवत । तथोऽएवैषऽएतद् बृहत्यैव स्वर्गं लोकं समश्नुते । सोऽस्य दिव्याहवनीयो भवति ॥ ९ ॥

अथ यत् चतुर्विंशतिविक्रमा पुरस्ताद्भवति । चतुर्विंशत्यक्षरा वै गायत्री । पूर्वार्द्धो वै यज्ञस्य गायत्री, पूर्वार्द्ध एष यज्ञस्य । तस्माच्चतुर्विंशतिविक्रमा पुरस्ताद्भवति । एषा मात्रा वेदेः ॥ १० ॥

अथ विहित वेदिमान क्रमेण प्रशिशासिषुरादौ पश्चान्मान प्रशसति—अथ यत् त्रिंशद्विक्रमा पश्चाद् भवतीति । त्रिंशत्पक्षे, विराजः प्रतिपाद दशाक्षरत्वात् त्रिंशदक्षराणि । स्पष्टमन्यत् ॥ ७ ॥

पश्चान्माने पक्षान्तरमाह—अथो अपि त्रयस्त्रिंशत्स्युरिति[1] । 'अथो'—शब्दः पक्षं व्यावर्तयति—"न वा एकेनाक्षरेण छन्दांसि वियन्ति"—(ऐ. ब्रा. १ । १ । ६ ।) इति न्यायात् । प्रतिपादमेकैकाधिक्येन विराजस्त्रयस्त्रिंशदक्षरत्वम् ॥ ८ ॥

अथ प्रागायामस्येयत्तां प्रशसति—अथ यत्षट्त्रिंशद्विक्रमा प्राची भवतीति । चतुर्विंशत्यक्षरगायत्र्या-श्चतुरक्षराधिक्येनोष्णिगादिक्रमेण बृहत्या' षट्त्रिंशदक्षराणि भवन्ति । स्पष्टमन्यत् ॥ ९ ॥

प्राग्दिगवस्थितश्रोण्योः प्रमाण मि लत्वा प्रशसति—अथ यच्चतुर्विंशतिविक्रमा पुरस्ताद् भवतीति । पुरस्तात् ' पूर्वस्यां दिशि विस्तारेण ' चतुर्विंशतिविक्रमा भवति ' । पूर्वार्द्धो वै यज्ञस्येति । ' यज्ञस्य ' यज्ञाङ्गस्य, वेदिस्वरूपस्य ' एष पूर्वार्द्धः ' इत्यर्थः । गायत्र्याः पूर्वार्द्धत्व " गायत्रं वै प्रातस्सवनम् "—(ऐ. ब्रा. ६ । १ । २) (नि. ७ । ३ । १) इति श्रुतेः सिद्धम् ॥ १० ॥

---

1 अर्द्धंसतत्त्राणु वा । का. श्रौ. सू. ८ । ६४ ।

(उ) अथ यत्पश्चाद्वरीयसी भवति । पश्चाद्वरीयसी पृथुश्रोणिरिति वै योषां प्रशꣳसन्ति यद्देव पश्चाद्वरीयसी भवति पश्चाद्वेवैतद्वरीयः प्रजननं करोति तस्मात्पश्चाद्वरीयसः प्रजननादिमाः प्रजाः प्रजायन्ते ॥ ११ ॥

नासिका ह वा ऽएषा यज्ञस्य यदुत्तरवेदिः । (उ) अथ यदेनामुत्तरां वेदेरुपकिरति तस्मादुत्तरवेदिर्नाम ॥ १२ ॥

द्वय्यो ह वा ऽइदमग्रे प्रजा आसुः । (रा) आदित्याश्चैवाङ्गिरसश्च ततो ऽङ्गिरसः पूर्वे यज्ञꣳ समभरꣳस्ते यज्ञꣳ सम्भृत्योचुरग्निमिमां नः श्वःसुत्यामादित्येभ्यः प्रब्रूह्यनेन नो यज्ञेन याजयतेति[1] ॥ १३ ॥

अथ यत् पश्चाद्वरीयसी भवति । पश्चाद्वरीयसी पृथुश्रोणिः । इति वै योषां प्रशंसन्ति । यद्देव पश्चाद्वरीयसी भवति । पश्चाद्देवैतद्वरीयः प्रजननं करोति । तस्मात् पश्चाद्वरीयसः प्रजननादिमाः प्रजाः प्रजायन्ते ॥ ११ ॥

नासिका ह वा एषा यज्ञस्य—यदुत्तरवेदिः । अथ यदेनामुत्तरां वेदेरुपकिरति तस्मादुत्तरवेदिर्नाम ॥ १२ ॥

द्वय्यो ह वा इदमग्रे प्रजा आसुः, आदित्याश्चैव, अङ्गिरसश्च । ततोऽङ्गिरसः पूर्वे यज्ञं समभरन् । ते यज्ञं सम्भृत्योचुरग्निम्—इमां नः श्वःसुत्यामादित्येभ्यः प्रब्रूहि । अनेन नो यज्ञेन याजयतेति ॥ १३ ॥

श्रोणिभागस्योरुत्वमंसभागस्य ह्रस्वत्वं यदस्ति तत् प्रशंसति—अथ यत्पश्चाद्वरीयसी भवतीति । श्रोणिभागस्य त्रिंशत्प्रक्रमत्वोक्तेः, अंसभागस्य चतुर्विंशत्यभिधानात् पश्चाद्वरीयस्त्वम् । यस्माल्लोके 'पृथुश्रोणिः योषा' प्रशस्ता तस्माद् वेद्याः पश्चाद्भागस्यापि श्रोणित्वात् पृथुत्वं युक्तमित्यर्थः । श्रोणिपृथुत्वं कुतो युज्यते इति, तदुपयोगमाह—तस्मात् पश्चाद् वरीयस इति । प्रजायन्तेऽत्रेति 'प्रजननं' पश्चाद्भागे उत्तरं यत् तत् 'पश्चाद्वरीयः' । तादृक् प्रजननात् प्रजायन्ते, अतः प्रजननहेतुत्वात् पश्चाद्वरीयस्त्वं प्रशस्तम् ॥ ११ ॥

सार्थवदुत्तरवेदिनिर्माणं विधत्ते—नासिका ह वा एषा यज्ञस्येति । नासिकाया मुखप्रदेशादपि समुच्छ्रितत्वादुत्तरवेदेर्मृदोच्छ्रितता कर्तव्या । उक्तं वस्तूत्तरवेदिनामनिर्वचनद्वारेण प्रशंसति—अथ यदेनामुत्तरां वेदेरुपकिरतीति । यस्माद् 'वेदेः' सौमिक्याः 'उत्तराम्' अभ्युन्नताम् 'उपकिरति' मृदं क्षिपति 'तस्माद्' वेदेः प्रागवयवभूतस्य प्रदेशस्योन्नततरत्वात् 'उत्तरवेदिः' इति 'नाम' सम्पन्नम् ॥ १२ ॥

अथोत्तरवेद्यावाहनविध्यर्थमाख्यायिकामाह—द्वय्यो ह वा इदमग्रे प्रजा आसुरिति । 'अग्रे' सृष्टेः पूर्वम् 'द्वय्यः' द्विविधा एव 'प्रजाः' 'आसुः' अभवन् । कास्ताः ? 'आदित्याश्चैवाङ्गिरसश्च ।' ते 'अङ्गिरसः' 'पूर्वे' आदित्येभ्यः पूर्वभाविनः सन्तो 'यज्ञं' सम्भृतवन्तः । सम्भृतयज्ञाः 'ते' 'अग्निम्' प्रत्यग्रम् 'ऊचुः—' हे अग्ने ! त्वं 'नः' अस्माकं 'इमाम्' 'श्वःसुत्यां' परेद्युः क्रियमाणमभिषवम् 'आदित्येभ्यः प्रब्रूहि' त्वमपि 'अनेन' सोमयागेन 'नः' अस्मान् 'याजयेति' । एवमुक्तोऽग्निरादित्येभ्यः पूर्वभाविनः वृत्तान्तं प्रोवाच ॥ १३ ॥

१—याजयति सायणसंमतः पाठः । स च युक्तो भाति ।

ते हादित्या ऽऊचुः । (रु) उपजानीत यथा वाऽस्मानेवाङ्गिरसो याज-याञ्च वयमङ्गिरस इति ॥ १४ ॥

ते होचुः । (नं) न वाऽअन्येन यज्ञादपक्रमणमस्त्यन्तरामेव सुत्यां भ्रियामहाऽइति ते यज्ञᳫं सञ्जह्रुस्ते यज्ञᳫं सम्भृत्योचुः श्वःसुत्यां वै त्वमस्मभ्यमग्ने प्रावोचोऽथ वयमद्य सुत्यामेव तुभ्यं प्रब्रूमोऽङ्गिरोभ्यश्च तेषां नस्त्वᳫं होताऽसीति ॥ १५ ॥

तेऽन्यमेव प्रतिप्रजिघ्युः । (ऽ) अङ्गिरसोऽच्छ ते हाप्यङ्गिरसोऽग्नयेऽन्वा-गत्य चुक्रुधुरिव कथं नु नो दूतश्चरन्न प्रत्यादथाऽइति ॥ १६ ॥

ते हादित्या ऊचुः । उपजानीत यथा वाऽस्मानेवाङ्गिरसो याजयान् । न वयम् अङ्गिरस इति ॥ १४ ॥

ते होचुः—न वाऽअन्येन यज्ञादपक्रमणमस्ति । अन्तरामेव सुत्यां भ्रियामहाऽइति । ते यज्ञं संजह्रुः । ते यज्ञं संभृत्योचुः; श्वः सुत्यां वै त्वमस्मभ्यमग्ने प्रावोचः । अथ वयमद्यसुत्यामेव तुभ्यं प्रब्रूमः, अङ्गिरोभ्यश्च, तेषां नस्त्वं होताऽसीति ॥ १५ ॥

तेऽन्यमेव प्रतिप्रजिघ्युः अङ्गिरसः—अच्छ ते हाप्याङ्गिरसोऽग्नयेऽन्वागत्य, चुक्रुधुरिव—कथं नु नो दूतश्चरन् न प्रत्यादथा इति ॥ १६ ॥

ते हादित्या ऊचुरिति । त आदित्या आहूता इत्थ व्यचारयन् । कथम् ? ' यथा ' येन प्रकारेण ' अस्मानेव ' ' अङ्गिरसः ' ' याजयान् ' याजयेयुः, ' वय ' तु ' न ' तान् याजयामः । तत्प्रकारश्चिन्त्यतामिति ॥ १४ ॥

ते होचुरिति । विचार्येत्यमूचुः । न वा अन्येन यज्ञादपक्रमणमस्तीति । ' अन्येन ' वक्ष्यमाणात् सायस्कानुष्ठानात् अन्येन ' यज्ञात् ' अङ्गिरोभिरनुष्ठीयमानात् अस्मात् ' अपक्रमणमस्ति, ' अत ' सुत्यामन्तरामेव ' अङ्गिरसां सुत्यातः पूर्वमेवास्माकं सुत्याम् ' भ्रियामहे ' व्यवस्थापयिष्याम, ' इति ' विचारितवन्तः । ' ते ' ' यज्ञं ' सुत्यालक्षणं ' सम्भृत्य ' अग्निम् ' ऊचुः ' । ' त्वम् ' आमन्त्र्य ' श्वःसुत्या ' ' अग्ने ! ' प्रावोचः । ' अथ '—शब्दस्त्वर्थे । ' वय ' तु ' तुभ्यम् ' ' अङ्गिरोभ्यश्च ' अद्यसुत्या ' अद्य क्रियमाणा सुत्या अद्यसुत्या, तां ' प्रब्रूमः ' । ' तेषां ' ' नः ' तथा कुर्वताम स्माकं ' त्वं ' ' होता ' भव ॥ १५ ॥

तेऽन्यमेव प्रतिप्रजिघ्युरिति । एवमुक्तवन्तस्तु ' अङ्गिरसः ' एतद्वृत्तान्तावबोधनाय अग्निं प्रतिनिधिम् ' अन्यम् ' ' प्रजिघ्युः ' । " हि गतौ वृद्धौ च "—(धा. पा. स्वा. प. १०) प्रेरयन् । ' ते ' अङ्गिरसः ' अग्नयेऽन्वागत्य ' ' चुक्रुधुः ' । "क्रुधद्रुहेर्ष्या"—(पा. सू. १ । ४ । ३७) इत्यादिना क्रुधि योगे चतुर्थी । कथं नु नो दूत इति । क्रोधप्रकार उक्तः । ' न ' ... ' आदरस्य प्रत्यादरं न कृतवानसि ॥ १६ ॥

स होवाच । (चा) अनिन्द्या वै माऽवृषत सोऽनिन्द्यैर्वृतो नाशकमपक्रमितु-मिति तस्माद्ध ह्यनिन्द्यस्य वृतो नापक्रामेत्त ऽएतेन सद्यःक्रियाऽङ्गिरस ऽआदित्यानयाजयन्त्स सद्यःक्रीः ॥ १७ ॥

(स्ते) तेभ्यो वाचं दक्षिणामानयन् । (यंस्तां) तां न प्रत्यगृह्ण-न्हास्यामहे यदि प्रतिग्रहीष्यामऽइति तद्ध तद्यज्ञस्य कर्म्म न व्यमुच्यत यदाक्षिणमासीत् ॥ १८ ॥

(इ) अथैभ्यः सूर्यं दक्षिणामानयन् । (यंस्तं) तं प्रत्यगृह्णंस्तस्माद्ध ह स्माहुरङ्गिरसो वयं वाऽआर्त्विजीनाः स्मो वयं दक्षिणीया ऽअपि वाऽअस्माभिरेष प्रतिगृहीतो यऽएष तपतीति तस्मात्सद्यःक्रियोऽश्वः श्वेतो दक्षिणा ॥ १९ ॥

स होवाच । अनिन्द्या वै माऽवृषत । सोऽनिन्द्यैर्वृतो नाशकमपक्रमितुमिति । तस्माद्ध ह्यनिन्द्यस्य वृतो नापक्रामेत् । त एतेन सद्यःक्रियाऽङ्गिरस आदित्यानयाजयन्, स सद्यःक्रीः ॥ १७ ॥

तेभ्यो वाचं दक्षिणामानयन्, तां न प्रत्यगृह्णन्; हास्यामहे यदि प्रतिग्रहीष्याम इति । तद्ध तद्यज्ञस्य कर्म न व्यमुच्यत; यदाक्षिणमासीत् ॥ १८ ॥

अथैभ्यः सूर्यं दक्षिणामानयन्, तं प्रत्यगृह्णन्, तस्माद्ध ह स्माहुः अङ्गिरसो वयम्, वाऽआर्त्विजीनाः स्मो, वयं दक्षिणीया अपि वाऽअस्माभिरेष प्रतिगृहीतो य एष तपतीति । तस्मात् सद्यःक्रियोऽश्वः श्वेतो दक्षिणा ॥ १९ ॥

अक्षरार्थम्—स होवाचानिन्द्या वै माऽवृषतेत्यादि । प्रासङ्गिकं किञ्चिद्धर्मविशेषं विधत्ते—तस्माद्ध ह्यनिन्द्यस्य वृतो नापक्रामेदिति । 'सः' 'सद्यःक्रीः' एकाहः सोमयागः । 'एतेन अङ्गिरसः आदित्यान् अयाजयन्' । दीक्षासोमक्रयादीनां सद्य एव क्रियमाणत्वात् 'सद्यःक्रीः' इति नाम ॥ १७ ॥

तेभ्यो वाचं दक्षिणामिति । तेभ्यः सायस्कयाजकेभ्यः 'वाचम्' एव दक्षिणात्वेन प्रादुरित्यर्थः । वाग्द-क्षिणाया निराकरणस्याभिप्रायमाह—हास्यामहे यदि प्रतिग्रहीष्याम इति । 'यदि' स्वीकरिष्यामः, तर्हि 'हास्यामहे' त्यक्ष्यामहे, दक्षिणोत्तरकालमपि वाचोऽपेक्षितत्वात्; तथा सति यज्ञोऽदक्षिणः स्यात् अस्तु, को दोष इत्यत आह—यदाक्षिणमासीदिति । दक्षिणासम्बन्धि 'दाक्षिणं' कर्म । 'तद्' 'यज्ञस्य' सम्बन्धि 'कर्म,' 'न व्यमुच्यत' विमुक्तं न आसीत्, सम्पूर्णं नाभवदित्यर्थः ॥ १८ ॥

अथैभ्यः सूर्यमित्यादि । स्पष्टम् । तस्माद्ध ह स्माहुरिति । 'आहुः अङ्गिरसः' स्वयं ब्रुवते—'आर्त्वि-जीना.' (पा. सू. ५ । १ । ७१ ।) 'स्मः' सम्यगृत्विक्त्वयोग्याः स्मः । तथा 'दक्षिणीयाः' दक्षिणायोग्या. । आर्त्विजीनत्वदक्षिणीयत्वयोरुभयोरपि हेतुरुच्यते—अस्माभिरेष प्रतिगृहीत इति । एतच्छब्दार्थ-माह—य एष तपतीति । प्रसङ्गात् सायस्कस्य दक्षिणामाह—तस्मात् सद्यःक्रियोऽश्वः श्वेत इति । अश्वः

तस्य रुक्मः पुरस्ताद्भवति । तदेतस्य रूपं क्रियते य एष तपति यद्यश्वᳫँ श्वेतं न विन्देदपि गौरेव श्वेतः स्यात्तस्य रुक्मः पुरस्ताद्भवति तदेतस्य रूपं क्रियते यऽएष तपति ॥ २० ॥

तेभ्यो ह वाक् चुक्रोध । केन मदेष श्रेयान्बन्धुना ३केना३ यदेतं प्रत्यग्रहीष्ट न मामिति सा हैभ्योऽपचक्राम सोभयानन्तरेण देवासुरान्त्संयत्तान्त्सिᳫँही भूत्वाऽऽददाना चचार तामुपैव देवाऽआमन्त्रयन्तोपासुरा अग्निरेव देवानां दूत ऽआस सहरक्षा ऽइत्यसुररक्षसामसुराणाम् ॥ २१ ॥

(५ᳫँ) सा देवानुपावर्त्स्यन्त्युवाच । यद्व ऽउपावर्त्तेय किं मे ततः स्यादिति

तस्य रुक्मः पुरस्ताद् भवति । तद् एतस्य रूपं क्रियते; य एष तपति । यद्यश्वं श्वेतं न विन्देत्, अपि गौरेव श्वेतः स्यात्, तस्य रुक्मः पुरस्ताद् भवति । तद् एतस्य रूपं क्रियते य एष तपति ॥ २० ॥

तेभ्यो ह वाक् चुक्रोध—केन मद् एष श्रेयान्, बन्धुना ३ केना ३ यद् एतं प्रत्यग्रहीष्ट; न मामिति । सा हैभ्योऽपचक्राम । सोभयानन्तरेण देवासुरान् संयत्तान् सिंही भूत्वाऽऽददाना चचार । तामुपैव देवाऽआमन्त्रयन्त, उपासुराः । अग्निरेव देवानां दूत आस, सहरक्षा इति असुररक्षसामसुराणाम् ॥ २१ ॥

सा देवानुपावर्त्स्यन्त्युवाच । यद्व उपावर्तेय किं मे ततः स्यादिति । पूर्वमिव त्वाऽग्नेराहुतिः

सूर्यप्रतिनिधित्वेन दीयते । सूर्यस्याश्वत्वेनोपासनाविधानात् (श. प. ब्रा. १० । ६ । ४ । १) अध्वाशन-साम्याच्च सूर्यस्याश्वस्थानीयत्वम् (नि. ६ । ४ । १ । २।७।९) । सोऽपि वर्णसाम्याय श्वेतो भवेत् ॥ १९ ॥

तस्य रुक्मः पुरस्ताद्भवतीति । तस्य पुरोदेशे ' रुक्मः ' हिरण्यफलको वर्तुलाकारो भवेत् । यद्यश्व-मित्यादि स्पष्टम् ॥ २० ॥

तेभ्यो ह वागित्यादि । ' तेभ्यः ' अग्निरोभ्य. ' वाक् ' कुपितवत्यासीत् । केन मदेष श्रेयान् बन्धुना ३ इति । ' केन ३ ' इति असूयार्थे प्लुति. (पा. सू. ८ । २।१०३) । ' मत् ' मत्तः सकाशात् ' केन ' बन्धुना, बध्नातीति बन्धु. विशेषगुणः; केन विशेषगुणेन ' एषः ' सूर्यः ' श्रेयान् ' अतिशयेन प्रशस्यः । प्रशस्यहेतुभूतानां सर्वगुणानामभिधानाय पुनः ' केना ३— ' इति ग्रहणम् । यदेतं प्रत्यग्रहीष्टेति । ' यत् ' येन अतिशयेन ' एनम् ' आदित्यम् ' प्रत्यग्रहीष्ट, ' ' न माम् ' । मय्यविद्यमानः कोऽतिशयस्तत्र दृष्टः १ न कोऽप्यस्तीत्यर्थः । ' उभयान् संयत्तान् देवासुरान् ' परस्पर-कलहायोद्युक्तान् देवानसुरांश्च ' अन्तरेण ' मध्ये ' सा ' अग्निरोभ्योऽपक्रान्ता वाक् । ' सिंही भूत्वा ' ' आददाना ' जिघत्सया समीपस्थं सर्वं स्वीकुर्वती ' चचार ' । तदानीम ' अग्निरेव देवानां दूतः ' अभवत्; असुरार्थाह्वानाय सहरक्षोनामकोऽसुरो दूतो-ऽभवदित्यर्थः ॥ २१ ॥

सा देवानिति । उभयैरप्याहूता सती पूर्वं देवान् प्रत्येव उपावर्तमाना, आगमनोत्कोचरूपं किञ्चिद्

१-' अत्यविद्यमानः ' इति पा० । २-' जिघत्सया ' इति क० पा० ।

पूर्वामेव त्वाऽग्नेराहुतिः प्राप्स्यतीत्यथ हैषा देवानुवाच यां मया काञ्चाशिषमाशासिष्यध्वे सा वः सर्वा समर्धिष्यत इति सैवं देवानुपावर्तत॥२२॥

स यद्धार्यमाणेऽग्नौ । (ग्रा०३) उत्तरवेदिं व्याघारयति यदेवैनामदो देवाऽब्रुवन्पूर्वां त्वाऽग्नेराहुतिः प्राप्स्यतीति तदेवैनामेतत्पूर्वामग्नेराहुतिः प्राप्नोति वाग्ध्येषा निदानेनाथ यदुत्तरवेदिमुपकिरति यज्ञस्यैव सर्वत्वाय वागिव यज्ञो वागु ह्येषा ॥ २३ ॥

तां वै युगशम्येन विमिमीते । युगेन यत्र हरन्ति शम्यया यतो हरन्ति युगशम्येन वै योग्यं युञ्जन्ति सा यदेवादः सिंही भूत्वा शान्तेवाचरत्तदेवैनामेतद्यज्ञे युनक्ति ॥२४॥

प्राप्स्यतीति । अथ हैषा देवानुवाच—यां मया काञ्चाशिषमाशासिष्यध्वे सा वः सर्वा समर्धिष्यत इति । सैवं देवानुपावर्तत ॥ २२ ॥

स यदाघार्यमाणेऽग्नौ उत्तरवेदिं व्याघारयति. यदेवैनामदो देवा अब्रुवन्—पूर्वां त्वाऽग्नेराहुतिः प्राप्स्यतीति । तदेवैनामेतत् पूर्वामग्नेराहुतिः प्राप्नोति । वाग्घ्येषा निदानेन । अथ यदुत्तरवेदिमुपकिरति—यज्ञस्यैव सर्वत्वाय । वागिव यज्ञः, वागु ह्येषा ॥ २३ ॥

तां वै युगशम्येन विमिमीते । युगेन यत्र हरन्ति, शम्यया यतो हरन्ति युगशम्येन वै योग्यं युञ्जन्ति । सा यदेवादः सिंही भूत्वा शान्तेवाचरत्—तदेवैनामेतद्यज्ञे युनक्ति ॥ २४ ॥

र्थयामास । ते च देवाः अग्नेः [illegible] प्राहुः । 'सा' 'देवान्' इदम् 'उवाच' । हे देवाः! 'यां कां च आशिषम्' 'आशासिष्यध्वे' इच्छथ, 'सा' सर्वाऽपि 'वः' युष्माकं 'समर्धिष्यते' समृद्धा भविष्यतीति । ततः सा प्रतिनिवृत्ताऽऽसीत् ॥ २२ ॥

इदानीमुत्तरवेदिव्याघारणं विधत्ते—स यद्धार्यमाणेऽग्नावुत्तरवेदिं व्याघारयतीति । अग्नावुत्तरवेदेरुपरि धार्यमाणे सति तामुत्तरवेदिं व्याघारयेदित्यर्थः । यदेवैनामित्यादि । एतद्व्याघारणेन या आहुतिः अग्न्युत्तरे वेदिरूपायै वाचे देवैः कल्पिता, सा कृता भवति; अतो व्याघारयेदित्यर्थः । उत्तरवेद्यामाघारणेन वाचः किमायातमित्यत आह—वाग्घ्येषा निदानेनेति । अत एव वागात्मकत्वात् उत्तरवेदिप्रक्षेपस्यापगताया वाचोऽवरोपणरूपत्वात् उत्तरवेद्युपकिरणेन यज्ञः सकलो भवतीत्यर्थः ॥ २३ ॥

उत्तरवेद्या मानादिसाधनं प्रश्ने विधत्ते—तां वै युगशम्येनेति । युगेन शम्यया चेत्यर्थः । युगशम्ययोरुभयोरपि साधनत्वमस्तीत्याह—युगेन यत्र हरन्तीति । 'यत्र' यस्मिन् देशे 'युगेन हरन्ति,' 'यतः' यस्मात् तत्र 'शम्यया' अपि 'हरन्ति'; अतो युगशम्ययोरपि हरणक्रियासम्बन्धोऽस्त्येवेत्यर्थः । तत्र युक्तं कारणं आह—युगशम्येन वा इति । 'योग्यम्' योजनार्हमश्वम् । 'अदः' विप्रकृष्टकाले, देवासुरयोर्युद्धकाले 'सा'

१—'[illegible]' इति क० पा० ।

तस्मान्निवृत्तदक्षिणां न प्रतिगृह्णीयात् । (त्सि) सिꣳही हैनं भूत्वा क्षिणोति नो हामा कुर्वीत सिꣳही हैवैनं भूत्वा क्षिणोति नो हान्यस्मै दद्याद्यज्ञं तदन्यत्रात्मनः कुर्वीत तस्माद्योऽस्यापि पापऽइव समानबन्धुः स्यात्तस्माऽएनां दद्यात्स यद्ददाति तदेनꣳ सिꣳही भूत्वा न क्षिणोति यद्दु समानबन्धवे ददाति तद्दु नान्यत्रात्मनः कुरुतऽएषो निवृत्तदक्षिणायै प्रतिष्ठा॥२५॥

(द्वा५थ) अथ शम्यांश्च स्फ्यश्चादत्ते । तद्य ऽएष पूर्व्वार्द्ध्यं ऽउत्तरार्द्ध्यः शङ्कुर्भवति तस्मात्प्रत्यङ्प्रक्रामति त्रीन्विक्रमांस्तच्चात्वालं परिलिखति सा चात्वालस्य मात्रा नात्र मात्राऽस्ति यत्रैव स्वयं मनसा मन्येताग्रेणोत्करं तच्चात्वालं परिलिखेत् ॥ २६ ॥

तस्मात् निवृत्तदक्षिणां न प्रतिगृह्णीयात्–सिंही हैनं भूत्वा क्षिणोति, नो हामा कुर्वीत, सिंही हैवैनं भूत्वा क्षिणोति, नो हान्यस्मै दद्यात्, यज्ञं तद् अन्यत्रात्मनः कुर्वीत । तस्माद्योऽस्यापि पाप इव समानबन्धुः स्यात् तस्माऽएनां दद्यात् । स यद्ददाति तदेनं सिंही भूत्वा न क्षिणोति । यद्दु समानबन्धवे ददाति तद्दु नान्यत्रात्मनः कुरुते । एषो निवृत्तदक्षिणायै प्रतिष्ठा ॥ २५ ॥

अथ शम्यांश्च स्फ्यश्चादत्ते । तद् य एष पूर्वार्द्ध्यं उत्तरार्द्ध्यः शङ्कुर्भवति, तस्मात् प्रत्यङ्

यज्ञस्य सम्बन्धिनी वाक् 'सिंही भूत्वा' 'अशान्ता' क्रूरा सती 'अचरत्' । 'तत्' तत्र युगेन शम्यया च मानेन 'एना' वाचम् 'एतत्' इदानीम् 'यज्ञे' योजितवान् भवति ॥ २४ ॥

प्रासङ्गिक कञ्चिन्नियम विधत्ते–तस्मान्निवृत्तदक्षिणां न प्रतिगृह्णीयादिति । अन्येन परित्यक्ता दक्षिणा । नो ह अमा कुर्वीतेति । 'अमा' सह स्वात्मनेत्यर्थः । 'नो ह' नैव कुर्वीत । 'क्षिणोति' हिनस्ति । 'क्षिणु हिंसायाम्' (धा. पा. त. उ. ४) । नो हान्यस्मा इत्यादि । स्पष्टम् । 'अस्य' यजमानस्य । समानबन्धु एकविधिनिबन्धन, एकविषय इत्यर्थः । तादृशोऽन्य. 'पाप इवापि स्यात्' पापीयदि भवेत्, 'तस्मै दद्यात्' । तादृग्विषय दाने उक्तदोषद्वयराहित्य दर्शयति–स यद्ददाति तदेनमित्यादिना । 'एषा उ निवृत्तदक्षिणायै प्रतिष्ठा' निवृत्तदक्षिणाया एषा गतिरित्यर्थः । अथवा यजमानबन्धुरेव तस्या आस्पदमित्यर्थः॥२५॥

अथ शम्याश्चेति । 'य एष' शङ्कु 'पूर्वार्द्ध्यः' सन्नपि 'उत्तरार्द्ध्य' भवति । सौमिकवेदेरुत्तरांसस्य शङ्कुरित्यर्थ । 'तस्मात्' शङ्कोः सकाशात् 'प्रत्यङ्' प्रत्यङ्मुख. 'त्रीन्' 'विक्रमान्' प्रक्रमान् 'प्रक्रामति' । तत्र चात्वालार्थं परितो लेखन कुर्यात्, 'सा चात्वालस्य मात्रा' । यैवोत्तरवेदेरुक्ता, सैवेत्यर्थः, चात्वालखननोत्पन्नयैव मृदा उत्तरवेदिकरणात् । तदेवाह–नात्र मात्राऽस्तीति ॥

१–"अन्येन परित्यक्तां दक्षिणाममा सह स्वात्मनि न कुर्वीत"–इति क पा. । २–चत्वारस्त्रात्रयश्चाध्यर्द्धे पदे चात्वालम् । का श्रौ सू. ८ । १८ । अत्र प्रक्रमद्वयपरिमाणं पदमिति कर्कः । तथा च शुल्बे कात्यायन.–आयामे पदिकः प्रोक्त. सौमे तु द्विपदो भवेत् । अग्नौ तु त्रिपदो ज्ञेय एतत्प्रक्रमलक्षणम् ॥ इति । पदं द्वादशाङ्गुलमिति च शुल्बे । कात्यायन –पञ्चारत्निर्दशपदविंशत्यङ्गुल. पुरुष इत्येतस्माद्द्वादशाङ्गुल पदमिति चेति स च प्रक्रमस्त्वध्वर्योरेव न यजमानस्येति । का. श्रौ सू. ५ । १ । १९ ।

(स्तु) स वेद्यन्तात् । (तु) उदीचीᳩं शम्यां निदधाति स परिलिखति तप्तायनी मेऽसीतीमामेवैतदाहास्याᳩं हि तप्त एति ॥ २७ ॥

(स्तु) अथ पुरस्तात् । (तु) उदीचीᳩं शम्यां निदधाति स परिलिखति वित्तायनी मेऽसीतीमामेवैतदाहास्याᳩं हि विविदान एति ॥ २८ ॥

(स्तु) अथानुवेद्यन्तम् । (म्प्रा) प्राचीᳩं शम्यां निदधाति स परिलिखत्यवतान्मा नाथितादितीमामेवैतदाह यत्र नाथे तन्माऽवतादिति ॥ २९ ॥

प्रक्रामति त्रीन् विक्रमान् । तच्चात्वालं परिलिखति । सा चात्वालस्य मात्रा । नात्र मात्राऽस्ति, यथैव स्वयं मनसा मन्येताग्रेणोत्करं तच्चात्वालं परिलिखेत् ॥ २६ ॥

स वेद्यन्तात् उदीचीं शम्यां निदधाति । स परिलिखति । " तप्तायनी मेऽसि "–(वा॰ सं. ५ । ९) इति । इमामेवैतदाह । अस्यां हि तप्त एति ॥ २७ ॥

अथ पुरस्तात् उदीचीं शम्यां निदधाति । स परिलिखति । " वित्तायनी मेऽसि "–(वा. सं. ५ । ९) इति । इमामेवैतदाह । अस्यां हि विविदान एति ॥ २८ ॥

अथानुवेद्यन्तं प्राचीं शम्यां निदधाति । स परिलिखति । " अवतान्मा नाथिताद् "–(वा. सं. ५ । ९) इति । इमामेवैतदाह । यत्र नाथे तन्माऽवतादिति ॥ २९ ॥

उत्तरार्द्धपराङ्क्षोः प्रत्यक्प्रक्रमे चात्वाल इति यः पक्ष उक्तः, तेन सह विकल्पितं पक्षमाह–यथैव स्वयं मनसा मन्येताग्रेणोत्करमिति ॥ २६ ॥

चात्वालस्य सर्वत. परिलेखनप्रकारं तन्मन्त्रांश्च दर्शयति–स वेद्यन्तादुदीचीं शम्यामिति । दक्षिणश्रोणिरूपवेद्यन्तादित्यर्थः । 'स परिलिखति' शम्यानुगुण्येन लेखन कुर्यात् । अनेनैव पश्चाद्वविनिर्देशः कृतो भवति । तस्य मन्त्रः–तप्तायनी मेऽसीति । हे भूमे ! त्व 'तप्तायनी असि' तप्तः पुमान् यस्यामिति तप्तायनी, तद्रूपा भवसि । मन्त्र व्याचष्टे–इमामेवैतदाहेति । 'हि' यस्मात् 'तप्तः' पुरुषो दारिद्र्येण दु.खितः सन् धनादिसाधनेच्छया 'एति', तस्मादित्यर्थः ॥ २७ ॥

अथ पुरस्तादित्यादि[1] । स्पष्टम् । अस्यां हि विविदान एतीति । 'विविदानः' धनादिकं लब्धवान् पुरुषः पुनः 'अस्याम्' एव खलु 'एति' गच्छति अतो 'वित्तायनी' इति भूम्यभिधानं युक्तमित्यर्थः ॥ २८ ॥

अथानुवेद्यन्तमिति (का. श्रौ. सू. ५ । ६७) । 'अनुवेद्यन्त प्राचीं शम्यां निदधाति' अनेन चात्वालस्य दक्षिणसीमोच्यते । तत्र खननमन्त्रस्यायमर्थः । 'मा' मां 'नाथिताद्' याचिताद्धिरण्यादिरूपादर्थाद् भूमे ! 'अवतात्' रक्ष । यत्र नाथे तन्माऽवतादितीति । 'यत्र' यस्मिन् विषये 'नाथे' याचे धनादिकम् तत्, 'तस्मात् त्वं माम् 'अवतात्' अत्र रक्षेत्यर्थः ॥ २९ ॥

१–यथोक्त मा । ८ । ६९ । यथोक्तमिति–पूर्वेणोत्करं सञ्चर परिहाप्येति कर्कः । २–शम्यामुदीचीं निदधाति पुरस्तात्व ५।६५। शम्याप्रमाणं शुल्बे–चत्वारोऽष्टकाः शम्येति । द्वात्रिंशदङ्गुलेत्यर्थः । का. श्रौ. सू. । ३२ । स्फ्येनान्तर्लिख्य तितसायनीति प्रतिमन्त्रम् । का. श्रौ. सू. ५ । ६८ । ३–" दक्षिणत· प्राचीमुत्तरतश्च " का. श्रौ. सू. ५ । ६६ ।

(त्यु) अथोत्तरतः । प्राचीं शम्यां निदधाति स परिलिखत्यवतान्मा व्यथितादितीमामेवैतदाह यत्र व्यथै तन्माऽवतादिति ॥ २० ॥

(त्यु) अथ हरति । यत्र हरति तदग्नीदुपसीदति स वाऽअग्नीनामेव नामानि गृह्णन्हरति यान्वाऽअमून्देवाऽअग्रेऽग्नीन्होत्राय प्रावृणत ते प्राधन्वंस्त ऽइमाऽएव पृथिवीरुपासर्पन्निमामहैव ह्येऽअस्याः पुरे तेनैवैतन्निदानेन हरति ॥ २१ ॥

स प्रहरति । विदेदग्निर्नभो नामाग्ने ऽअङ्गिरऽ आयुना नाम्नेहीति स यत्प्राधन्वंस्तदायुर्दधाति तत्समीरयति योऽस्यां पृथिव्यामसीति योऽस्यां पृथिव्यामसीति हत्वा निदधाति यत्तेऽनाधृष्टं नाम यज्ञियं तेन त्वाऽऽदध-

---

अथोत्तरतः प्राचीं शम्यां निदधाति । स परिलिखति । "अवतान्मा व्यथितात्"–(वा. सं. ५।९) इति । इमामेवैतदाह । यत्र व्यथै तन्माऽवतादिति ॥ २० ॥

अथ हरति यत्र हरति तद्–अग्नीदुपसीदति । स वाऽअग्नीनामेव नामानि गृह्णन्हरति । यान् वाऽअमून् देवाऽअग्रेऽग्नीन् होत्राय प्रावृणत । ते प्राधन्वन् । त इमा एव पृथिवीरुपासर्पन् इमामहैव ह्येऽअस्याः परे । तेनैवैतन्निदानेन हरति ॥ २१ ॥

स प्रहरति । "विदेदग्निर्नभो नामाग्नेऽअङ्गिर आयुना नाम्नेहि"–(वा. सं. ५।९) इति । स यत् प्राधन्वंस्तदायुर्दधाति । तत् समीरयति । " योऽस्यां पृथिव्यामसि "–(वा. सं. ५।९) इति । योऽस्यां पृथिव्यामसीति हत्वा निदधाति । " यत्तेऽनाधृष्टं नाम यज्ञियं तेन

अथोत्तरत इति । चात्वालस्योत्तरतःपरिलेखनस्य " अवतान्मा व्यथितात् "–इति मन्त्रः । तस्य व्याख्यानम्–यत्र व्यथै तन्माऽवतादिति । 'यत्र' यस्मिन् खननादिविषये 'व्यथै' व्यथां प्राप्नोमि, तत्र 'माम्' अजानानो व्यथितः सन् ' तत् ' तस्मात् सकाशात् ' अवतात् ' अव ॥ २० ॥

चात्वाला मृदश्चात्वालादुत्तरवेदिं प्रति हरणं विधत्ते–अथ हरतीति । 'यत्र हरति', 'तत्' तत्र उत्तरवेदिप्रदेशे 'अग्नीदुपसीदति' उपविशति आग्नीध्रः । 'अग्नीनां' 'नामानि' वक्ष्यमाणानि (श. प. ब्रा. ३। ५।१।२१) 'गृह्णन्' एव हरेत् । ननु अग्निषु चात्वालप्रदेशे तन्नामग्रहणमुपपद्यते, त एवात्र कुत इत्याह–यान् वा अमून् देवा अग्रेऽग्नीनिति । 'होत्राय' होमनिष्पादनाय हविर्वहनाय 'प्रावृणत' प्रार्थयन् । 'ते प्राधन्वन्' पलायितवन्तः (धा. पा. भ्वा. प. ५९८) । 'इमाम्' 'अहैव' । अहेति विनिग्रहार्थीयः (निरु. १।२।२) । इमां पृथिवीं परिविहाय असुरादयोऽपि 'उपासर्पन्' । 'तेनैव' 'एतत्' एतेन 'निदानेन' मूलकारणेनैव हरणं कृतवान् भवति ॥ २१ ॥

स प्रहरतीति । 'सः' मृदो हर्ता अध्वर्युः स्फ्येन 'प्रहरति' खनेत् । मन्त्रस्यायमर्थः–हे 'अङ्गिरः' अङ्गिरोनामकाग्निरूप ! 'अग्ने' ! त्वम् । " येऽङ्गारा आसंस्तेऽङ्गिरसोऽभवन् (ऐ. ब्रा. ३ । ३ । १०)

१–विदेदग्निरिति चत्वाले प्रहरति स्फ्येन प्रहरति । का. श्रौ. सू. ५।६।१।

इति यत्तेऽनाधृष्टᳪं रक्षोभिर्नाम यज्ञियं तेन त्वाऽऽदधऽइत्येवैतदाहानु त्वा देववीतयऽइति चतुर्थᳪं हरति देवेभ्यस्त्वाजुष्टᳪं हरामीत्येवैतदाह तां वै चतुःस्रक्तेश्चात्वालाद्धरति चतस्रो वै दिशः सर्वाभ्य एवैनामेतद्दिग्भ्यो हरति ॥ २२ ॥

(त्यु) अथानु व्यूहति । सिᳪंह्यसि सपत्नसाही देवेभ्यः कल्पस्वेति सा ह्यदेवाद्ः सिᳪंही भूत्वा शान्तेवाचरत्तद्देवैनामेतदाह सिᳪंह्यसीति

स्याऽऽदधे "–(वा. सं. ५ । ९) इति । यत्तेऽनाधृष्टं रक्षोभिर्नाम यज्ञियं तेन त्वाऽऽदध इत्येवैतदाह । "अनु त्वा देववीतये "–(वा. सं. ९ । ५) इति । चतुर्थं हरति देवेभ्यस्त्वा जुष्टं हरामीत्येवैतदाह । तां वै चतुःस्रक्तेश्चात्वालाद्धरति । चतस्रो वै दिशः, सर्वाभ्य एवैनामेतद्दिग्भ्यो हरति ॥ २२ ॥

अथानु व्यूहति । " सिंह्यसि सपत्नसाही देवेभ्यः कल्पस्व "–(वा. सं. ९ । १०)

(निरु. ९।३।९)"–इति श्रुतिः । अग्निः आहुत्याधारभूत. । ' नभो नाम विदेत् ' । न मातीति ' नभः ', एतत् ' नाम ' विन्देदित्यर्थः । यद्वा, नभो नामाग्निरिति ' वि॑दे॒ः ' जानीया इत्यर्थः । त्वम ' आयुना ' एतदात्मना ' नाम्ना ' अभिधानेन युक्तः ' एहि ' आगच्छ । स यदित्यादि । आयुर्दधातीति । ' आयुः '–शब्दः सामान्येन श्रुतिः । ' तत् ' अवदारितं ' समीरयति ' उत्तरवेदिं प्रति सम्यक् प्रेरयति । तत्र मन्त्रः–योऽस्यां पृथिव्यामसीति । ' यः ' त्वम् ' असौ ' चात्वाललक्षणायां 'पृथिव्यां' भूम्यां 'असि' भवसि स त्वमायुना नाम्नेहीति सम्बन्धः । अथवा यो मृत्तिवस्वरूपस्त्वं अस्यां खातायां भूम्यां भवसि तं त्वां समीरयामीत्यर्थः॥

आनीताया मृदो वेद्याकारेण स्थापनं समन्त्रक विधत्ते–हृत्वा निदधाति यत्तेऽनाधृष्टमिति । मृदा एकीभूत ! यत् ते मद्रा हे तिरोहिताग्निविशिष्टे मृत् । ' यत् ' ' ते ' ' अनाधृष्टं ' रजोभिरहिंस्यम्, ' यज्ञियम ' यज्ञार्हं ' नाम ', ' तेन ' नाम्ना ' त्वा ' त्वाम् ' आदधे ' स्थापयामि । " योऽस्याम् "–इति मन्त्रेण त्रिवारं हरेत् ॥

चतुर्थवारहरणमन्त्रस्यायमर्थः–हे आह्रियमाणपदार्थ ! ' त्वा ' त्वाम् ' अनु ' पूर्वं हरणत्रयमनुकृत्य आहरामीति शेषः । किमर्थम ? ' देववीतये ' देवा व्यन्ति हविर्भक्षयन्ति अत्रेति देववीतिर्यज्ञस्तदर्थम् ॥

अर्थसिद्धमनूद्य प्रशंसति–तां वै चतुःस्रक्तेरिति । चतस्र. स्रक्तयो यस्य चात्वालस्य स तथोक्तः, चतुरस्रात् साकल्येन हरतीत्यर्थः ॥ २२ ॥

अथानुव्यूहतीति[6] । अनुक्रमेण व्यूहन मृत्प्रसारणं कुर्यात । " सिंह्यसि "–इति व्यूहनमन्त्रः । हे अनु–

१–अत्र विदेदित्यत्र पुरुषव्यत्ययेन ' विदेः ' इति भाष्यकारो व्याजहार । २–' सम्यगीरयति '–इति क० पा० । ३–अत्रे वेदिर इति पुरीषं हरति हस्तेन च । ५ । ७० । योऽस्यामिति निवपति पूर्वार्द्धे प्रकृतवदिति । ५ । ७१ अग्नीदुत्करवत्पूर्वाहार्य । का. श्रौ. सू. ५ । ७२ । ४–एव द्विरपरं द्वितीयस्यां तृतीयस्यामिति विशेषः । का. श्रौ. सू. ५ । ७२ । ५–अनुत्वेति चतुर्थं चात्वालादाहृत्य । का. श्रौ. सू. ५ । ७५ । ६–सिंह्यसीति व्यूहत्युत्तरवेदिम् । का. श्रौ. सू. ५ । ७५ ।

सपत्नसाहीति त्वया व्वयꣳ सपत्नान्पापीयसः क्रियास्मेत्येवैतदाह देवेभ्यः कल्पस्वेति योषा वाऽउत्तरवेदिस्तामेवैतद्देवेभ्यः कल्पयति ॥ ३३ ॥

तां वै युगमात्रीं वा सर्व्वतः करोति । यजमानस्य वा दशदश पदानि दशाक्षरा वै विराड्वाग्वै विराड्वाग्यज्ञो मध्ये नाभिकामिव करोति समानत्रासीनो व्याघारयाणीति ॥ ३४ ॥

तामद्भिरभ्युक्षति । सा यदेवादः सिꣳही भूत्वा शान्तेवाचरच्छान्ति-

---

इति । सा यदेवादः सिंही भूत्वा शान्तेवाचरत्, तदेवैनामेतदाह—सिंहसीति, सपत्नसाहीति । त्वया वयं सपत्नान् पापीयसः क्रियास्मेत्येवैतदाह—देवेभ्यः कल्पस्वेति । योषा वाऽउत्तरवेदिस्तामेवैतद्देवेभ्यः कल्पयति ॥ ३३ ॥

तां वै युगमात्रीं वा सर्वतः करोति, यजमानस्य वा दश—दश पदानि । दशाक्षरा वै विराट् । वाग्वै विराट् । वाग्यज्ञः । मध्ये नाभिकामिव करोति; समानत्रासीनो व्याघारयाणीति ॥ ३४ ॥

तामद्भिरभ्युक्षति—सा यदेवादः सिंही भूत्वा शान्तेवाचरत् शान्तिरापस्तामद्भिः शमयति । योषा वाऽउत्तरवेदिस्तामेवैतद्देवेभ्यो हिन्वति । तस्माद‌द्भिरभ्युक्षति ॥ ३५ ॥

व्यूह्यमाने वेदे । त्वं 'सिंही असि' प्रागुक्तप्रकारेण सिंही भवसि । कीदृशी 'सपत्नसाही शत्रूणामभिभवित्री । तादृशी त्वं 'देवेभ्यः' तेषामर्थाय 'कल्पस्व' योषारूपा सती भोगसाधने समर्था भवेत्यर्थः ॥

सिंहसीति मन्त्रभागस्य तात्पर्यमाह—सा यदेवादः सिंही भूत्वेति । उक्तः सिंहीभावः । सपत्नसाहीत्यस्य तात्पर्यमाह—त्वया वयं सपत्नानिति । देवेभ्यः कल्पस्वेत्यस्य तात्पर्याभिधानम्—योषा वेत्यादि ॥ ३३ ॥

तां वै युगमात्रीं वेत्यादि[1] । षडशीत्यङ्गुलपरिमिता 'युगमात्री' । दिक्चतुष्टयापेक्षया "दश—दश"—इति वीप्सा । युगमात्रस्य पूर्वमभिहितत्वात् तत् परित्यज्य दशपदपक्षं प्रशंसति—दशाक्षरा वै विराडिति । सर्वत्र विराजमानत्वाद् वाचा उच्चार्यमाणत्वाच्च 'विराट्—वाक्' । मन्त्रादिरूपतया निष्पाद्यमानत्वाद् 'वाग् यज्ञ' अतो द्वारद्वारिकया यज्ञसम्बन्धान् दशपदत्वं युज्यत इति स्तुतिः । मध्ये नाभिकामिव करोतीति[3] । अल्पा नाभिर्नाभिका । तस्या निर्माणप्रयोजनमाह—समानत्रेति । एकत्र स्थित्वा सर्वत्रोत्तरवेद्या व्याघारणस्याशक्यत्वात् तत्सिद्ध्यै मध्ये नाभिकरणमित्यर्थः ॥ ३४ ॥

सेयं अद्भिरभ्युक्षणं विधत्ते—तामद्भिरभ्युक्षतीति । अभ्युक्षणस्य प्रयोजनद्वयम्—सिंही भूत्वा अशान्तायाः

१—सम्यामात्रीं त्रिनुलीयामपरिमितां युगमात्रीं यजमानदशपदां वा । का. श्रौ. सू. । ५ । ७६ । २—सोमे वोत्तरे श्युगस्फुरणभूमेरसमवाये । का. श्रौ. सू. ५—७७ । ३—मध्ये नाभिं करोति प्रादेशसमां चतुःस्रक्तिं । का. श्रौ. सू. ५ । ७८ । युगमानं शुल्वे कात्यायन षडशीत्यङ्गुलं ८६ युगमिति । युगमात्रीं व्याहितिं स्यादङ्गुलानि चतुर्दश इति । ह । १४ अङ्गुल । यजमानस्य वा दशदश पदानीत्यत्र सर्वत्र एकोनोत्याख्यानुवृत्तौ—दशदशपदा शतपदक्षेत्रफलका इत्यर्थो भवति । सोमे वोत्तरे श्युगस्फुरणभूमेरसमवायेति वदता कात्यायनेन शतपदक्षेत्रफलैव प्रदर्शिता । शुल्वपरिशिष्टकारस्तु—यजमानदशपदां वा—इत्येतावदेव सूत्रमालोच्य—दशपदक्षेत्रफलकामाह ॥ दशपदक्षेत्रफलकाध्यायन शुल्वे । पद तिर्यङ्मानी त्रिपदा पार्श्वमानी तस्याश्च । स्तुर्थंकरणीति । त्रिपदा पार्श्वमानी तु—त्रि-प्रमाणा नवकरणीति—इति शुल्वम् । त्रिप्रमाणा करणी तु—४६ अं. १ य. । १ यु । ४—प्रोक्षन्त्युत्तरवेदिं सिकताश्च प्रकिरतिसिंहसीति प्रतिमन्त्रम् । का. श्रौ. सू. । ५—७९ ।

ग्रपस्त्वामद्भिः शमयति योषा वाऽअत्तरवेदिस्तामेवैतद्देवेभ्यो हिन्वति तस्मादद्भिरभ्युक्षति ॥ ३५ ॥

सोऽभ्युक्षति । सिर्ठ्ठहयसि सपत्नसाही देवेभ्यः शुन्धस्वेत्यथ सिकताभिरनुविकिरत्यलङ्कारो न्वेव सिकता भ्राजन्तऽइव हि सिकताऽअग्नेर्वाऽएतद्वैश्वानरस्य भस्म यत्सिकताऽअग्नि वाऽअस्यामाधास्यन्भवति तथो हैनामग्निर्न हिनस्ति तस्मात्सिकताभिरनुविकिरति सोऽनुविकिरति सिर्ठ्ठहयसि सपत्नसाही देवेभ्यः शुम्भस्वेत्यथैनां छादयति सा च्छन्नैतार्ठ्ठ रात्रिं वसति ॥ ३६ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ४ ॥ १ ॥ (५ । १)

सोऽभ्युक्षति । "सिंह्यसि सपत्नसाही देवेभ्यः शुन्धस्व"-(वा. सं. ५ । १०) इति । अथ सिकताभिरनुविकिरति; अलङ्कारो न्वेव सिकताः, भ्राजन्त इव हि सिकताः, अग्नेर्वाऽएतद्वैश्वानरस्य भस्म यत्सिकताः । अग्निं वाऽअस्यामाधास्यन् भवति; तथो हैनामग्निर्न हिनस्ति । तस्मात् सिकताभिरनुविकिरति । सोऽनु विकिरति । "सिंह्यसि सपत्नसाही देवेभ्यः शुम्भस्व"-(वा. सं. ५ । १०) इति । अथैनां छादयति; सा छन्नैतां रात्रिं वसति ॥ ३६ ॥

शान्तिरेक प्रयोजनम्, प्रीणनमपरं प्रयोजनमपरम्; तदुभयमुच्यते-आपः यदेताद् इत्यादिना । तामेवैतद्देवेभ्यो हिन्वतीति । हिन्वतिः प्रीणनकर्मा (धा. पा. स्वा. प. ९९२) । तस्मा अभ्युक्षणेन प्रीणनं देवेभ्यो भवति; योषात्वेनाभिधानात् । योषया अलङ्करणेन पत्युः प्रीतिर्निवर्तनीति सुप्रसिद्धम् ॥ ३५ ॥

सोऽभ्युक्षतीति (का. श्रौ. सू. ५ । ७८) । अभ्युक्षणमन्त्रः-सिंह्यसीति । अयं स्पष्टार्थः । सिकतानां प्रक्षेपस्यैकमलङ्कारकत्वं समर्थयते-भ्राजन्त इव हि सिकता इति । अतिधवलत्वाद् भ्राजमाना भवन्ति । वैश्वानरत्वेन प्रशस्य अग्निसंयोगकृतभस्मनाशनिवर्तकत्वेन प्रशंसति-अग्नेर्वा एतद् वैश्वानरस्य भस्मेत्यादिना । अग्न्यवयवभूतानामेव सिकतानामुत्तरवेद्यवयवत्वसम्पादनेन भूमेः स्वाङ्गस्य स्वात्मदाहकत्वाभावादहिंसापरिहार इत्यभिप्रायः । सिकता-प्रकिरणमन्त्रार्थस्तु स्पष्टः ॥

अथोत्तरवेदेर्निरीक्षणाभावाय प्रच्छादनं विधत्ते-अथैनां छादयतीति ॥ ३६ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे पञ्चमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (३-५-१) ॥

इध्ममभ्यादधति । (त्यु) उपयमनीरुपकल्पयन्त्याज्यमधिश्रयति स्रुवं च स्रुचं च सम्मार्ष्ट्यथोत्पूयाज्यं पञ्चगृहीतं गृह्णीते यदा प्रदीप्त इध्मो भवति ॥ १ ॥

(त्यु) अथोद्यच्छन्तीध्मम् । (सु) उपयच्छन्त्युपयमनीरथाहाग्नये प्रह्रियमाणायानुब्रूह्येकस्फ्ययाऽनूदेहीत्यनूदेति प्रतिप्रस्थातैकस्फ्ययैतस्मान्मध्यमाच्छङ्कोरेष वेदेर्जघनार्धे भवति तद्यदेवात्रान्तःपातेन गार्हपत्यस्य वेदेर्व्यवच्छिन्नं भवति तदेवैतदनुसन्तनोति ॥ २ ॥

तद्धैके । (कुऽ) औत्तरवेदेरनूदायन्ति तदु तथा न कुर्यादेवैतस्मान्मध्यमाच्छङ्कोरनूदेयात्तऽआयन्त्यागच्छन्त्युत्तरवेदिम् ॥ ३ ॥ (शतम् १८००)

इध्ममभ्यादधति । उपयमनीरुपकल्पयन्ति, आज्यमधिश्रयति । स्रुवं च स्रुचं च सम्मार्ष्टि । अथोत्पूयाज्यं पञ्चगृहीतं गृह्णीते । यदा प्रदीप्त इध्मो भवति ॥ १ ॥

अथोद्यच्छन्तीध्मम् । उपयच्छन्त्युपयमनीः । अथाह–' अग्नये प्रह्रियमाणायानुब्रूहि । एकस्फ्ययाऽनूदेहि ' इति । अनूदेति प्रतिप्रस्थातैकस्फ्यया । एतस्मान्मध्यमाच्छङ्कोरेष वेदेर्जघनार्धे भवति । तद् यदेवात्रान्तःपातेन गार्हपत्यस्य वेदेर्व्यवच्छिन्नं भवति–तदेवैतदनु सन्तनोति ॥ २ ॥

तद्धैके औत्तरवेदेरनूदायन्ति । तदु तथा न कुर्यात् । एवैतस्मान्मध्यमाच्छङ्कोरनूदेयात् । तऽ आयन्ति, आगच्छन्त्युत्तरवेदिम् ॥ ३ ॥

उत्तरवेदिनिर्माणमभिधाय अथोत्तरवेद्यामग्निप्रणयनप्रयोग उच्यते–इध्ममभ्यादधतीत्यादिना । आहवनीयेऽग्नौ प्रणीयमानानामङ्गाराणां सम्पादनाय काष्ठसमूहं स्थापयेयुरित्यर्थः । उपयमनीरित्यादि । ' उप ' अग्नेरधस्तात् यम्यन्ते इत्युपयमन्यः, सिकताः । व्याघारणार्थम् ' आज्यम् ' अग्नौ ' अधिश्रयति ' विलापयेत् । आज्यमुत्पूतं कृत्वा स्रुवेण स्रुचि पञ्चवारं गृह्णीयात् ॥ १ ॥

अथोद्यच्छन्तीति । इध्मे प्रदीप्ते सति ' अथ ' अनन्तरमेव ' इध्मम् ' अङ्गारैः प्राक्तमूर्ध्वं धारयेत् । इध्मपात्रस्याधः ' उपयमनी ' उपयच्छेत् । ' अग्नये प्रह्रियमाणाय ' उत्तरवेदिं प्रति नीयमानाय तदनुकूलं सूक्तं पठेति होतारं ब्रूयात् । ' एकस्फ्यया ' एकः स्फ्यो यस्या रेखाया सा तथोक्ता, तया मामनुगच्छ; स्फ्येन रेखां कुर्वन्ननुगच्छेति प्रतिप्रस्थातारं ब्रूयात् । एकस्फ्यानुगमनस्यावधिमाह–आ एतस्मान्मध्यमाच्छङ्कोर्य एष वेदेर्जघनार्धे भवतीति । ' वेदेः ' सौमिक्याः ' जघनार्धे ' ' य एषः ' शङ्कुर्भवति । स्थूणाराजात् प्रक्रमत्रितये यः शङ्कुरन्तःपातः स्थापितः, स एव मध्यमशङ्कुः; तावत्पर्यन्तमित्यर्थः । गार्हपत्यस्य वेदेरिति । ' यतः प्रणयति स गार्हपत्यः '–इति न्यायादाहवनीयादुत्तरवेदिं प्रति प्रणयनस्योक्तत्वात् आहवनीय एव गार्हपत्य इत्युच्यते । रेखाकर्षणेनान्तःपातरूपो व्यवच्छेदः परिहृतो भवति ॥ २ ॥

रेखानुगतिविषये केषाञ्चित्पक्षमुपन्यस्य व्यवच्छेदपरिहाराय प्रयोजनाभावाभिप्रायेण निराचष्टे तद्धैके औत्तरवेदेरनूदायन्तीति ॥ ३ ॥

१–अग्नौ प्रणयनीध्माभ्याधानमुपयम्य । का. श्रौ. सू. ५–८१ । २–आज्यमोत्पूयोपयम्याग्नी चाभिभ्यां प्रह्रियमाणाभ्यामनुब्रूह्येकस्फ्ययानूदेहीति का. श्रौ. सू. ५. ८६ । ३–प्रतिप्रस्थाता स्फ्येन लिखत्यावेदिश्रोणेरुत्तरवेदेर्वा । का. श्रौ. सू. ५–८७ । ८८ ।

प्रोक्षणीरध्वर्युरादत्ते । स पुरस्तादेवाग्रे प्रोक्षत्युदङ्ङतिष्ठन्निन्द्रघोषस्त्वा वसुभिः पुरस्तात्पात्विति । इन्द्रघोषस्त्वा वसुभिः पुरस्ताद्गोपायत्वित्येवैतदाह ॥ ४ ॥

(ब्रा) अथ पश्चात्प्रोक्षति । प्रचेतास्त्वा रुद्रैः पश्चात्पात्विति प्रचेतास्त्वा रुद्रैः पश्चाद्गोपायत्वित्येवैतदाह ॥ ५ ॥

(ब्रा) अथ दक्षिणतः प्रोक्षति । मनोजवास्त्वा पितृभिर्दक्षिणतः पात्विति मनोजवास्त्वा पितृभिर्दक्षिणतो गोपायत्वित्येवैतदाह ॥ ६ ॥

(ब्रा) अथोत्तरतः प्रोक्षति । विश्वकर्मा त्वाऽऽदित्यैरुत्तरतः पात्विति विश्वकर्मा त्वाऽऽदित्यैरुत्तरतो गोपायत्वित्येवैतदाह ॥ ७ ॥

(ब्रा) अथ याः प्रोक्षण्यः परिशिष्यन्ते । तद्येऽएते पूर्वे स्रक्ती तयोर्या दक्षिणा तान्यन्तेन बहिर्वेदि निनयतीदमहं तप्तं वार्बहिर्धा यज्ञान्निःसृजा-

---

प्रोक्षणीरध्वर्युरादत्ते । स पुरस्तादेवाग्रे प्रोक्षति–उदङ्ङतिष्ठन् । " इन्द्रघोषस्त्वा वसुभिः पुरस्तात्पातु "–(वा. सं. ५ । ११) इति । इन्द्रघोषस्त्वा वसुभिः पुरस्ताद्गोपायत्वित्येवैतदाह ॥४॥

अथ पश्चात्प्रोक्षति । " प्रचेतास्त्वा रुद्रैः पश्चात्पातु "–(वा. सं. ५ । ११) इति प्रचेतास्त्वा रुद्रैः पश्चाद्गोपायत्वित्येवैतदाह ॥ ५ ॥

अथ दक्षिणतः प्रोक्षति । " मनोजवास्त्वा पितृभिर्दक्षिणतः पातु "–(वा. सं. ५ । ११) इति । मनोजवास्त्वा पितृभिर्दक्षिणतो गोपायत्वित्येवैतदाह ॥ ६ ॥

अथोत्तरतः प्रोक्षति । " विश्वकर्मा त्वाऽऽदित्यैरुत्तरतः पातु "–(वा. सं. ५ । ११) इति । विश्वकर्मा त्वाऽऽदित्यैरुत्तरतो गोपायत्वित्येवैतदाह ॥ ७ ॥

अथ याः प्रोक्षण्यः परिशिष्यन्ते–तद्य ये एते पूर्वे स्रक्ती–तयोर्या दक्षिणा–तान्यन्तेन बहिर्वेदि निनयति । " इदमहं तप्तं वार्बहिर्धा यज्ञान्निःसृजामि "–(वा. सं ५ । ११ ।) इति । सा

प्रोक्षणीरध्वर्युरित्यादि । अध्वर्युः प्रोक्षण्यादानविधानात् अग्निप्रणेता आग्नीध्र ' अग्रे ' उत्तरादिभ्यः पूर्वम् ' पुरस्तात् ' पूर्वस्यां दिशि ' प्रोक्षति ' ' उदङ् ' उदङ्मुखस्तिष्ठन् ॥

प्रोक्षणमन्त्रस्यायमर्थः । इन्द्र इति घुष्यते शब्द्यते इति ' इन्द्रघोषः ' इन्द्रनामा देवः, सः ' वसुभिः ' सहितः ' पातु ' रक्षतु, असुरादिभ्यः सकाशाद् ' गोपायतु ' इत्यर्थः । ' प्रचेता. ' प्रकृष्टप्रज्ञो वरुणः । ' पितरः ' अग्निष्वात्तप्रमुखाः । ' मनोजवाः ' मनोवेगोपमवेगः । ' विश्वकर्मा ' विश्वविषयं कर्म यस्य स एतन्नामको देवः । निनेतव्यायाः दक्षिणपूर्वस्रक्तेः स्पष्टप्रदर्शनाय पूर्वदिग्गतस्रक्तिद्वयोपन्यासः ॥ ४॥५॥६॥७ ॥

अथ याः प्रोक्षण्य इति । ता न्यन्तेनेति । ' ता. ' प्रोक्षणीः ' न्यन्तेन ' अत्यन्तान्तदेशेन । तत्रापि

२–स्वेदान्ते स्फिचोदङ्गुल्गवेदिं प्रोक्षणीशेषेण इति मन्त्रेण प्रविदिश्य यथाविधिम् । का. श्रौ. सू. ५–८९ ।

प्रीति सा यद्देवादः सिंहीभूत्वा शान्तेवाचरत्तामेवास्याऽएतच्छुचं बहिर्द्धा यज्ञान्निःसृजति यदि नाभिचरेद्यद्यऽअभिचरेदादिशेदिदमहं तमं वारमुमभि निःसृजामीति तमेतया शुचा विध्यति स शोचन्नेवामुं लोकमेति ॥ ८॥

स यद्वार्यमाणेऽग्नौ । (मुऽउ) उत्तरवेदिं व्याघारयति यद्देवैनामदो देवा अब्रुवन्पूर्वा त्वाऽग्नेराहुतिः प्राप्स्यतीति तद्देवैनामेतत्पूर्वामग्नेराहुतिः प्राप्नोति यद्देषा देवानब्रवीद्यां मया काञ्चाशिषमाशासिष्यध्वे सा वः सर्वा समर्द्धिष्यतऽइति तामेनयाऽत्रर्त्विजो यजमानायाशिषमाशासते साऽस्मै सर्वा समृद्ध्यते ॥ ९ ॥

तद्वाऽएतदेकं कुर्वन्द्वयं करोति । यदुत्तरवेदिं व्याघारयत्यथ येषां मध्ये नाभिकेव भवति तस्यै ये पूर्वे स्रक्ती तयोर्या दक्षिणा ॥ १० ॥

यदेवादः सिंही भूत्वा शान्तेवाचरत्–तामेवास्या एतच्छुचं बहिर्द्धा यज्ञान्निःसृजति । यदि नाभिचरेद् । यद्यऽअभिचरेदादिशेदिदमहं तमं वारमुमभि निःसृजामीति । तमेतया शुचा विध्यति । स शोचन्नेवामुं लोकमेति ॥ ८ ॥

स यद्वार्यमाणेऽग्नौ उत्तरवेदिं व्याघारयति–यद्देवैनामदो देवा अब्रुवन्–पूर्वा त्वाऽग्नेराहुतिः प्राप्स्यतीति । तद्देवैनामेतत्पूर्वामग्नेराहुतिः प्राप्नोति । यद्देषा देवानब्रवीत्–यां मया काञ्चाशिषमाशासिष्यध्वे–सा वः सर्वा समर्द्धिष्यतऽइति । तामेनयाऽत्रर्त्विजो यजमानायाशिषमाशासते । साऽस्मै सर्वा समृद्ध्यते ॥ ९ ॥

तद्वाऽएतदेकं कुर्वन् द्वयं करोति–यदुत्तरवेदिं व्याघारयति । अथ येषां मध्ये नाभिकेव भवति–तस्यै ये पूर्वे स्रक्ती–तयोर्या दक्षिणा ॥ १० ॥

सक्त्यन्ते प्रोक्षणीये शेषनिनयनप्रसक्तावाह–बहिर्वेदी'ति । निनयनमन्त्रस्यायमर्थः । ' इद' प्रोक्षणीशेष'ततम्' ' वेधाः ' सिंहीरूपायाः क्रौर्यव्युन्मादनतः तस्मिन् सन्तापप्राप्तेः सम्भवादवशिष्टमम्भस्तत भवति तथाविधं वा; ' अह ' ' यज्ञाद् ' यज्ञसाधनाद् वेदिदेशात् 'बहिः नि सृजामि' । सा यदेवाद इत्यादिनिनयनार्थवादः स्पष्टः ॥

अयं निनयनमन्त्रोऽभिचारेच्छारहित्यविषय इत्याह–यदि नाभिचरेदिति । ' यदि उ ' यद्यपि अभिचारं कर्तुमिच्छेत्, तदा ' यज्ञाद्बहिः ' स्थाने ' अमुमभि निःसृजामि '–इत्यादिशेत् । अमुमित्यत्र द्वेष्यस्य नाम गृह्णीयात् । ' स ' अभितस. ' शोचन्नेवामु लोकमेति ' दुःखेन प्राणान् जहातीत्यर्थ. ॥ ८ ॥

इदानीं प्रासङ्गिकत्वाद्व्याघारणमाह–स यद्वार्यमाणेऽग्नाविति । आग्नीध्रेण उत्तरवेदेरुपरि देशे ' अग्नौ धार्यमाणे ' सत्यध्वर्युर्व्याघारयति । यद्देवैनामद इत्यादिकमुत्तरवेदेर्विध्यर्थाख्यायिकाप्रसङ्गे व्याख्यातम् (श. प. ब्रा. ३ । ५ । १ । २२) । यस्मादपक्रान्तायाः वाचः प्रतिनिवृत्तये देवैर्व्याघारण दत्तम्, तस्माद्देवत्यमेतत्कर्तव्यमित्यर्थः । यस्माच्च व्याघारणपरितुष्टया वाचा सर्वाशीःसमृद्धिरूपस्य वरस्य देवेभ्यो दत्तत्वाद् यजमानार्थमृत्विग्भिराशास्यमानाशिषां समृद्धये चोत्तरवेदिव्याघारण कर्तव्यमित्यर्थः ॥ ९ ॥

तद्वा एतदेकमिति । ' एकम् ' उत्तरवेदिव्याघारणं कुर्वन् ' द्वय करोति ' व्याघारण यजमानाशीराशासने

१–दक्षिण२ सक्त्यहेन बहिर्वेदिदेश निषिञ्चतीदमहं तम वारित्यमुमभिचरन् । का. श्रौ सू. ५–१० ।

तस्यामाघारयति । सिᳪंह्यसि स्वाहेत्यथापरयोरुत्तरस्याᳪं सिᳪंह्यस्यादित्यवनिः स्वाहेत्यथापरयोर्दक्षिणस्याᳪं सिᳪंह्यसि ब्रह्मवनिः क्षत्रवनिः स्वाहेति बह्वी वै यजुःष्वाशीस्तद्ब्रह्म च क्षत्रं चाशास्तऽउभे वीर्ये ॥ ११ ॥

(पैऽअ) अथ पूर्वयोरुत्तरस्याम् । (ᳪं) सिᳪंह्यसि सुप्रजावनी रायस्पोषवनिः स्वाहेति तत्प्रजामाशास्ते यदाह सुप्रजावनिरिति रायस्पोषवनिरिति भूमा वै रायस्पोषस्तद्भूमानमाशास्ते ॥ १२ ॥

(स्तुऽथ) अथ मध्यऽआघारयति । सिᳪंह्यस्यावह देवान्यजमानाय स्वाहेति तद्देवान्यजमानायावाहयत्यथ स्रुचमुद्यच्छति भूतेभ्यस्त्वेति प्रजा वै भूतानि प्रजाभ्यस्त्वेत्येवैतदाह ॥ १३ ॥

तस्यामाघारयति । " सिंह्यसि स्वाहा "–(वा. सं. ५ । १२) इति । अथापरयोरुत्तरस्याम् । " सिंह्यस्यादित्यवनिः स्वाहा "–(वा. सं. ५ । १२) इति । अथापरयोर्दक्षिणस्याम् । " सिंह्यसि ब्रह्मवनिः क्षत्रवनिः स्वाहा "–(वा. सं. ५ । १२) इति । बह्वी वै यजुःष्वाशीः । तद् ब्रह्म च क्षत्रं चाशास्ते–उभे वीर्ये ॥ ११ ॥

अथ पूर्वयोरुत्तरस्याम् । " सिंह्यसि सुप्रजावनी रायस्पोषवनिः स्वाहा "–(वा. सं. ५ । १२) इति । तत् प्रजामाशास्ते–यदाह–सुप्रजावनिरिति । रायस्पोषवनिरिति । भूमा वै रायस्पोषः । तद् भूमानमाशास्ते ॥ १२ ॥

अथ मध्यऽआघारयति । " सिंह्यस्यावह देवान् यजमानाय स्वाहा "–(वा. सं. ५ । १२) इति । तद्देवान् यजमानायावाहयति । अथ स्रुचमुद्यच्छति । " भूतेभ्यस्त्वा "–(वा. सं. ५ । १२) इति । प्रजा वै भूतानि । प्रजाभ्यस्त्वेत्येवैतदाह ॥ १३ ॥

वेद्यः । उत्तरवेदिमध्यवर्तिनाभ्यग्रकोणेषु दक्षिणाद्याघारप्रकार उच्यते–अथ येषां मध्ये नाभिरेव भवति श्रोण्यादीनां । 'ये पूर्वे सती' ईशानाग्नेयदिग्गते, 'तयोः' मध्ये 'दक्षिणा' सन्निहिताग्नेयदिग्गता, तस्यां " सिंह्यसि स्वाहा " 'इति' आघारयति । अथापरयोरुत्तरस्यामिति । नाभेः पश्चाद्दिग्गतयोर्मध्ये 'उत्तरस्यां' वायव्यदिग्गतश्रोण्यां सिंह्यामित्यर्थः । आदित्यान् यजमानार्थं वनति भजत इति 'आदित्यवनिः', तादृशी 'सिंह्यसि' तुभ्यं स्वाहुतमस्तु । 'अथ' 'अपरयोः' 'दक्षिणस्यां' नैर्ऋतकोणकोष्ठे इत्यर्थः । अत्र मन्त्रशेषयाशासनस्याभिप्रायमाह–बह्वी वै यजुःष्वाशीरिति । 'यजुःषु' आशीःपरेषु प्रायेण 'बह्वी आशीः' बहुविधान्याशासनान्युपलभ्यन्ते । अतो युक्तमित्यर्थः । 'अथ' 'पूर्वयोरुत्तरस्याम्' ईशानस्थस्यां 'सुप्रजावनिः' शोभनपुत्रादिलक्षणप्रजासम्भक्तिः, 'रायस्पोषवनिः' रायस्पोषो धनपुष्टिः ॥ १०–१२ ॥

अथ मध्य आघारयतीति । नाभिमध्याघारणमन्त्रः–" सिंह्यस्यावह देवान् " इत्यादिः । स्पष्टार्थः ।

१–नाभ्याः श्रोण्यंसेषु चेत्याघारौ दक्षिणेंऽसे श्रोण्यां श्रोण्यां अंसे मध्ये च–सिंह्यसि इति प्रतिमन्त्रम् । का. श्रौ. सू. ५।१ ।

(ब्रा) अथ परिधीन्परिदधाति । ध्रुवोऽसि पृथिवीं दृꣳहेति मध्यमं ध्रुवक्षिदस्यन्तरिक्षं दृꣳहेति दक्षिणमच्युतक्षिदसि दिवं दृꣳहेत्युत्तरमग्नेः पुरीषमसीति सम्भारानुपनिवपति तद्यत्सम्भारा भवन्त्यग्नेरेव सर्वत्वाय ॥१४॥

शरीरꣳ हैवास्य पीतुदारु । तद्यत्पैतुदारवाः परिधयो भवन्ति शरीरेणैवैनमेतत्समर्द्धयति कृत्स्नं करोति ॥ १५ ॥

माꣳसꣳ हैवास्य गुल्गुलु । तद्यद्गुल्गुलु भवति माꣳसेनैवैनमेतत्समर्द्धयति कृत्स्नं करोति ॥ १६ ॥

अथ परिधीन् परिदधाति–" ध्रुवोऽसि पृथिवीं दृंह "–(वा. सं. ५। ११) इति–मध्यमम् । " ध्रुवक्षिदस्यन्तरिक्षं दृंह "–(वा. सं. ५। १३) इति–दक्षिणम् । " अच्युतक्षिदसि दिवं दृंह "–(वा. सं. ३। २३) इति–उत्तरम् । " अग्नेः पुरीषमसि "–(वा. सं. ५। १३) इति–सम्भारानुपनिवपति । तद्यत्सम्भारा भवन्ति–अग्नेरेव सर्वत्वाय ॥ १४ ॥

शरीरं हैवास्य पीतुदारु । तद् यत् पैतुदारवाः परिधयो भवन्ति–शरीरेणैवैनमेतत् समर्द्धयति, कृत्स्नं करोति ॥ १५ ॥

मांसं हैवास्य गुल्गुलु । तद् यत् गुल्गुलु भवति–मांसेनैवैनमेतत् समर्द्धयति–कृत्स्नं करोति ॥ १६ ॥

' अथ ' ' स्रुवम ' ' उदञ्चति ' ऊर्ध्वं धारयेत् । सुप्रयमनमन्त्रस्यस्य भूतशब्दस्य भूतकार्यमर्थं इत्याह–प्रजा वै भूतानीति ॥ १३ ॥

अथ परिधीन् परिदधातीति । तन्मन्त्रस्यार्थः–हे परिधे ! त्वं यस्मात् ' ध्रुवोऽसि, ' अतः ' पृथिवीं ' ' दृंह ' दृढां कुरु । अनेन मध्यमपरिधिं परिदधाति । ध्रुवमविचलं क्षियति निवसतीति ' ध्रुवक्षित् ' । अच्युतं पौरस्त्यादिव यथा न चलति तथा क्षियतीति ' अच्युतक्षित् ' । उत्तरवेदिनाभिनिदेशे गुग्गुलुसुगन्धितेजनादिसम्भारनिक्षेपं समन्त्रकं विधत्ते–अग्नेः पुरीषमसीति । सम्भारानुपनिवपतीति । स च सम्भारनिवापः 'अग्नेः' ' सर्वत्वाय ' कृत्स्नत्वाय सम्पद्यते गुग्गुल्वादीनामग्न्यवयवत्वं स्वयमेव वक्ष्यति,–अतस्तेषामग्निना संयोजनेन स सर्वः सम्पूर्णो भवति ॥ १४ ॥

शरीरं हैवेति । ' अस्य ' अग्नेः ' पीतुदारु ' उदुम्बरविशेषः । " स यां वनस्पतिष्ववसत्तां पितुद्रौ " (तै. स. ६ । २ । ८ । ४) इति च तैत्तिरीयके श्रवणात् पीतुदारुणोऽग्नेः शरीरत्वम् ॥ १५ ॥

मांसं हैवास्येति । " यन्मांसमुपकृतं तद् गुल्गुलु " इति (तै. सं. ६ । २ । ८ । ४) अग्नेः गुल्गुलोरपि मांसत्वम् ॥ १६ ॥

१–स्रुच्यमवेति इत्यादिरच्छत्री । का. श्रौ. सू. ५।२।२। २–त्रीन्पैतुदारवान् परिदधाति पूर्ववद् ध्रुवोऽसीति प्रतिमन्त्रम् । का. श्रौ. सू. ५।२।३। ३–अग्नेः पुरीषमसीति निवपति गुग्गुलुसुगन्धितेजनसुगन्धितृणान्यौर्णस्तुकाश्च पञ्चसम्भारा इति । का. श्रौ. सू. ५–२४।

गन्धो हैवास्य सुगन्धितेजनम् । तद्यत्सुगन्धितेजनं भवति गन्धेनैवैन-मेतत्समर्द्धयति कृत्स्नं करोति ॥ १७ ॥

(त्सु) अथ यद्वृष्णे स्तुका भवति । वृष्णेर्ह वै विषाणेऽअन्तरेणा-ग्निरेकाᳬं रात्रिमुवास तद्यदेवात्राग्नेर्न्यक्तं तदिहाप्यसदिति तस्माद्वृष्णे स्तुका भवति तस्माद्या शीर्ष्णो नेदिष्ठᳬं स्यात्तामाच्छिद्याहरेद्यद्यु तां नु विन्देदपि यामेव काञ्चाहरेत्तद्यत्परिधयो भवन्ति गुप्त्याऽएव दूरऽइव ह्येनमुत्तरे परिधय ऽआगच्छन्ति ॥ १८ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥४॥२॥(५॥२)॥

गन्धो हैवास्य सुगन्धितेजनम् । तद् यत् सुगन्धितेजनं भवति—गन्धेनैवैनमेतत् समर्द्धयति, कृत्स्नं करोति ॥ १७ ॥

अथ यद् वृष्णेः स्तुका भवति । वृष्णेर्ह वै विषाणे अन्तरेणाग्निरेकां रात्रिमुवास । तद् यदेवात्राग्नेर्न्यक्तं—तदिहाप्यसदिति । तस्माद् वृष्णेः स्तुका भवति । तस्माद्या शीर्ष्णो नेदिष्ठं स्याद्—तामाच्छिद्याहरेत् । यद्यु तां न विन्देदपि यामेव काञ्चाहरेत् । तद् यत्परिधयो भवन्ति—गुप्त्याऽएव । दूरऽइव ह्येनमुत्तरे परिधय आगच्छन्ति ॥ १८ ॥

गन्धो हैवास्येति । "यामोषधीषु तां सुगन्धितेजने—" (तै. स. ६ । २ । ८ । ४) इति श्रुतेः सुगन्धितेजनाख्यौषधिविशेषे अग्नेरेकरात्रनिवासादग्नेर्गन्धः सुगन्धितेजने सङ्क्रान्तः । तदुपचारेण अग्नेर्गन्धाख्यांशस्य पुनर्योजना । अतः कृत्स्नत्वमग्नेः ॥ १७ ॥

अथ यद्वृष्णे स्तुका भवतीति । वृष्णिर्मेषः, तस्य स्तुका रोम । स्तुकाया अन्यत्रयत्वमुपपादयति—वृष्णेर्ह वै विषाणे अन्तरेणेति । "यां पशुषु तां पेत्वस्यान्तरा शृङ्गे—" (तै. सं. ६ । २ । ८ । ४) इति तैत्तिरीयकम् ॥

या शीर्ष्णो नेदिष्ठं स्यात् तामाच्छिद्याहरेदिति । वृष्णेरलाभे कथमित्यत आह—अपि यामेव कां चाहरेदिति । तद्वान्तरजातिसम्बन्धामपीत्यर्थः । परिधीनां परिधानं तदाशविशेषत्वं चोक्तम्, इदानीं तदावश्यकत्वमाह—तद् यद् परिधयो भवन्तीत्यादि । यस्मात् 'उत्तरे' उपरि क्रियमाणाः 'परिधयः' 'दूरे' विप्रकृष्टकाले होमकाले 'आगच्छन्ति' अतोऽग्नेर्गुप्तिस्तावत्पर्यन्तमपेक्षिता; तस्मादिदानीमवश्यं कर्तव्यमित्यर्थः ॥ १८ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये
तृतीयकाण्डे पञ्चमाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (३—५—२)

१-'शीर्ष्णो' इति क. पा. काण्वेऽपि 'शीर्ष्णो' इत्येव । २-' सुगन्धितेजनादोषधिविशेषे ' इति चतुर्थ्यपु० पा० ।

पुरुषो वै यज्ञः । पुरुषस्तेन यज्ञो यदेनं पुरुषस्तनुतऽएष वै तायमानो यावानेव पुरुषस्तावान्विधीयते तस्मात्पुरुषो यज्ञः ॥ १ ॥

शिर ऽएवास्य हविर्धानम् । वैष्णवं देवतयाथ यदस्मिन्त्सोमो भवति हविर्वै देवानाꣳ सोमस्तस्माद्धविर्धानं नाम ॥ २ ॥

मुखमेवास्याहवनीयः । स यदाहवनीये जुहोति यथा मुखऽआसिञ्चेदेवं तत् ३ (त्स्तु) स्तुपऽएवास्य यूपः । (पो) बाहूऽएवास्याग्नीध्रीयश्च मार्जालीयश्च ॥ ४ ॥

अथ हविर्धानकर्म ।

पुरुषो वै यज्ञः । पुरुषस्तेन यज्ञः—यदेनं पुरुषस्तनुते । एष वै तायमानो यावानेव पुरुषस्तावान् विधीयते । तस्मात् पुरुषो यज्ञः ॥ १ ॥

शिर एवास्य हविर्धानम्—वैष्णवं देवतया । अथ यदस्मिन् सोमो भवति । हविर्वै देवानां सोमः । तस्माद्धविर्धानं नाम ॥ २ ॥

मुखमेवास्याहवनीयः । स यदाहवनीये जुहोति—यथा मुख आसिञ्चेत् एवं तत् ॥ ३ ॥
स्तुप एवास्य यूपः । बाहूऽएवास्याग्नीध्रीयश्च, मार्जालीयश्च ॥ ४ ॥

अथात्र (श. प. ब्रा. ३ । ५ । ३ । ७) हविर्धानयोर्विधास्यति, तदुपोद्घातत्वेन तेषां पुरुषावयवत्वं वक्तुमाह—पुरुषो वै यज्ञ इत्यादिना । अत्र यज्ञशब्देन तदवयवभूतः हविर्धानादिक उच्यते । यज्ञस्य पुरुषत्वे हेतुमाह—पुरुषस्तेन यज्ञ इति । 'तेन' कारणेन 'यज्ञः' 'पुरुषः' इत्यर्थः । हेतुं विवृणोति—यदेनं पुरुषस्तनुत इति । यस्मात् पुरुषेण यज्ञस्तन्यते, तेन यज्ञः पुरुष इत्यर्थः । तद् हि पुरुषेण तायमानः कथं पुरुषः ? तत्राह—एष वै तायमानो, यावानेव पुरुषः, तावान् विधीयत इति । पुरुषपरिमाणत्वात् पुरुष इत्यर्थः ॥ १ ॥

शिर एवास्येति । हविर्धानस्य यज्ञशिरस्त्वे कारणमाह—वैष्णवं देवतयेति । विष्णुदेवत्यं हविर्धानम्, वैष्णवत्वात् । विष्णोः सर्वदेवतानामुत्तमत्वात्, शिरसोऽप्यङ्गानामुत्तमत्वात् युक्तं हविर्धानस्य शिरस्त्वम् । हविर्धान नामनिर्वचनं प्रदर्शयति—अथ यदस्मिन्निति ॥ २ ॥

मुखमेवास्याहवनीय इति । आहवनीयस्य मुखत्वं दर्शयति—स यदाहवनीये जुहोतीति । अत्र स्पष्टोऽन्यदुपनिबन्धः ॥ ३ ॥

स्तुप एवास्य यूप इति । 'स्तुप एव' 'अस्य' यज्ञस्य 'स्तुपः' केशनिचयः, देवेषु ऊर्ध्वत्वात् । हविर्धानस्योत्तरत्वात् 'आग्नीध्रीय' दक्षिणतो 'मार्जालीयः,' अत एव 'बाहू'; उभयतः समवस्थानौ बाहू-स्थानीयौ ॥ ४ ॥

विप्रा विप्रस्य बृहतो विपश्चित इति । ये वै ब्राह्मणाः शुश्रुवाᳬसोऽनूचानास्ते विप्रास्तानेवैतदभ्याह बृहतो विपश्चितऽइति यज्ञो वै बृहन्विपश्चिद्यज्ञमेवैतदभ्याह विहोत्रा दधे वयुनाविदेक इदिति वि हि होत्रा दधते यज्ञं तन्वाना मही देवस्य सवितुः परिष्टुतिः स्वाहेति तत्सावित्रं प्रसवाय जुहोति ॥ १२ ॥

"विप्रा विप्रस्य बृहतो विपश्चितः"–(वा. सं. ९ । १४) इति । ये वै ब्राह्मणाः शुश्रुवांसोऽनूचानास्ते विप्राः । तानेवैतदभ्याह । 'बृहतो विपश्चित'–इति । यज्ञो वै बृहन् विपश्चित् । यज्ञमेवैतदभ्याह । "विहोत्रा दधे वयुनाविदेकऽइत्"–(वा. सं. ९ । १४) इति । वि हि होत्रा दधते–यज्ञं तन्वानाः । "मही देवस्य सवितुः परिष्टुतिः स्वाहा"–(वा. सं. ९ । १४) इति । तत्–सावित्रं प्रसवाय जुहोति ॥ १२ ॥

ऽन्यविपश्चितः, असौ तु 'यज्ञो बृहन् विपश्चित्,' अतः पदद्वयसामर्थ्याद् यज्ञ एवाभिमतः । तं यज्ञं सवित्रप्रसूत 'मन' 'धियः' बुद्धीश्च 'युञ्जते' अन्तःकरणस्य मनसः पृथङ् निर्देशात् 'धी'–शब्देन तत्पूर्विका वागुच्यते । तथा 'होत्रा' वषट्कर्तारः सन होत्रकाश्च यज्ञविषये सवित्राऽनुज्ञाता एव मनो धियश्च 'विदधे' विदधते, कुर्वते । "लोपस्त आत्मनेपदेषु"–(पा. सू. । ७ । १ । ४१) इति तलोपः । कुत ईदृङ्माहात्म्यं सवितुरिति, तत्राह–यस्मात् सविता 'एक इत्' एक एव 'वयुनावित्' । वयुनमिति प्रज्ञानाम (निघ. ३ । ९ । १०) प्रज्ञानानि यथे. । यद्वा वीयते गम्यत इति वयुनं, यज्ञमार्गः । "वयुनं वेतेः" इति निरुक्तम् (निरु. ५ । ३ । २) । तस्य वेदिता एक एव । तस्य सवितुर्देवस्य 'परिष्टुतिः' 'मही' महती 'स्वाहा' स्तुतिरूपमिदं द्रव्यं स्वाहुतमस्तु ॥

मन्त्रं व्याचष्टे–मनसा च वै वाचा चेत्यादिना । 'धी'–शब्दस्य विवक्षितमर्थमाह–उत युञ्जते धिय इति । तद्वाचं युनक्तीति । 'धिया–धिया' यदा यदा बुद्धिर्जायते तदा–तदा खलु 'एतया' वाचा 'जुज्यूषन्ति' जीवितुमिच्छन्ति । अतः केवलबुद्धेर्जीवनसाधनत्वाभावेन वाचोऽपेक्षितत्वात् 'धी'–शब्देन तत्पूर्विका वागुच्यते । जीवनसाधनत्वमेव विशदयति–अनूक्तेनेवेति । 'अनूक्तम्' अनुवचनम्, अध्ययनादिकम् । 'प्रकाम' स्वैच्छिकलौकिकभाषणम् । 'गाथाः' गद्यपद्यामिकाः ॥ ११ ॥

विप्रा विप्रस्य बृहत इति । मन्त्रगतस्य प्रथमविप्रशब्दस्याभिमतमर्थमाह–ये वै ब्राह्मणा इति । ऋत्विज इत्यर्थः । 'एतत्' 'विप्राः'–इति पदम्, 'तानेव' ब्राह्मणानेव 'अभ्याह' ब्रूते इत्यर्थः । बृहद्विपश्चिच्छब्दाभ्यां यज्ञो विवक्षित इत्याह–यज्ञो वै बृहन् विपश्चिदिति । 'होत्रा'–शब्देन यज्ञकर्तारोऽभिमताः । 'दधे–' इत्येतद् 'दधते'–इत्यस्य बहुवचनस्य स्थाने इति व्याचष्टे–वि हि होत्रा दधते यज्ञं तन्वाना इति । तत् सावित्रं प्रसवाय जुहोतीति । यस्मान्मन्त्रे "सवितुर्देवस्य"–इति सविता देवः श्रूयते, 'तत्' तस्मादेव मन्त्रसाध्यं 'सावित्रं' होमं 'प्रसवाय' जुहुयात् ॥ १२ ॥

१–'तं नियोहाय'–ह. क. पा. ।

(त्तु) तयोः समवृवृत्तयोः । (इछ) छदिरधिनिदधाति यदि च्छदिर्न विन्देयु-रुच्छदिः सम्मितां भित्तिं प्रत्यानह्यन्ति रराट्यां परिश्रयन्त्युच्छ्रायीभ्यां छदिः पश्चादधिनिदधाति च्छदिः सम्मितां वा भित्तिम् ॥ ९॥

(सु) अथ पुनः प्रपद्य । चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा सावित्रं प्रसवाय जुहोति सविता वै देवानां प्रसविता सवितृप्रसूताय यज्ञं तनवामहाऽइति तस्मात्सावित्रं जुहोति ॥ १० ॥

स जुहोति । युञ्जते मनऽउत युञ्जते धियऽइति मनसा च वै वाचा च यज्ञं तन्वते स यदाह युञ्जते मनऽइति तन्मनो युनक्त्युत युञ्जते धिय इति तद्वाचं युनक्ति धिया धिया ह्येतया मनुष्या जुज्यूषन्त्यनूक्तेनेव प्रकामोद्येनेव गाथाभिरिव ताभ्यां युक्ताभ्यां यज्ञं तन्वते ॥ ११ ॥

तयोः समववृत्तयोः छदिरधिनिदधाति । यदि छदिर्न विन्देयुः—छदिः समितां भित्तिं प्रत्यानह्यन्ति । रराट्यां परिश्रयन्ति । उच्छ्रायीभ्यां छदिः पश्चादधिनिदधाति,छदिः सम्मितां वा भित्तिम्॥९

अथ पुनः प्रपद्य चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा सावित्रं प्रसवाय जुहोति । सविता वै देवानां प्रसविता । सवितृप्रसूताय यज्ञं तनवामहाऽइति । तस्मात् सावित्रं जुहोति ॥ १०. ॥

स जुहोति । "युञ्जते मन उत युञ्जते धियः"–(वा. सं. ५ । १४) इति । मनसा च वै वाचा च,यज्ञं तन्वते । स यदाह–युञ्जते मनऽइति–तन्मनो युनक्ति । उत युञ्जते धिय–इति–तद्वाचं युनक्ति । धिया–धिया ह्येतया मनुष्या जुज्यूषन्ति–अनूक्तेनेव, प्रकामोद्येनेव, गाथाभिरिव । ताभ्यां युक्ताभ्यां यज्ञं तन्वते ॥ ११ ॥

तयोःसमववृत्तयोरिति । 'समववृत्तयोस्तयो.'' अधि ' उपरि 'छदिः' तृणमयं कटम् उभयतः स्थापयेत् तदभावे ' भित्तिं वा ' प्रत्यानह्येत् । तथा च कात्यायनः " वर्षीयो दक्षिणम् तयोश्छदिरध्यस्यति भित्तिं वाऽभावे"[1] (का. श्रौ. सू. ८ । ७२–७५) इति । ' रराट्या ' हविर्धानयोर्मुखप्रदेशे उच्छ्रायीभ्यां तोरणकाष्ठाभ्यामन्तराले परिश्रये ' पश्चात् ' पृष्ठभागेऽपि ' छदि. ' ' अधि ' निदध्यात् । तदभावे ' भित्तिः ' पूर्ववत् कर्तव्या ॥ ९ ॥

हविर्धानप्रवर्तनाभ्यनुज्ञापनाय सावित्रं होमं विधत्ते–अथ पुनः प्रपद्य चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा सावित्रं प्रसवाय जुहोतीति । व्याघारणायाज्यं ग्रहीतुं पूर्वमाहवनीयं प्रति गतत्वात् ' पुनः प्रपद्य '–इत्युच्यते । सत्स्वन्येषु देवेषु सवित्रे किमर्थं हूयत इत्यत आह–सविता वै देवानामिति । देवानां मध्ये सविता अनुज्ञाकर्ता ॥ १० ॥

होममन्त्रमाह–स जुहोतीति । मन्त्रस्यायमर्थः–' विप्राः ' मेधाविनः, अध्वर्युप्रमुखा. ऋत्विजः । ' विप्रस्य ' विशेषेणाभिमतफलप्रदस्य प्रापकस्य ' बृहतः ' महतः, ' विपश्चितः ' मेधाविनः, यज्ञस्य । इतरे विपश्चितो-

---

1–रराटीलक्षणदेशेनाम काष्ठिका इत्यर्थः । २–चतुर्गृहीत सावित्रार्थं जुहोति युञ्जत इति । का. श्रौ. सू. ८ । ७५ ।

विप्रा विप्रस्य बृहतो विपश्चित इति । ये वै ब्राह्मणाः शुश्रुवांसोऽनूचानास्ते विप्रास्तानेवैतदभ्याह बृहतो विपश्चितऽइति यज्ञो वै बृहन्विपश्चिद्यज्ञमेवैतदभ्याह विहोत्रा दधे वयुनाविदेक इदिति वि हि होत्रा दधते यज्ञं तन्वाना मही देवस्य सवितुः परिष्टुतिः स्वाहेति तत्सावित्रं प्रसवाय जुहोति ॥ १२ ॥

" विप्रा विप्रस्य बृहतो विपश्चितः "–(वा. सं. ५ । १४) इति । ये वै ब्राह्मणाः शुश्रुवांसोऽनूचानास्ते विप्राः । तानेवैतदभ्याह । ' बृहतो विपश्चित '–इति । यज्ञो वै बृहन् विपश्चित् । यज्ञमेवैतदभ्याह । " विहोत्रा दधे वयुनाविदेकऽइत् "–(वा. सं. ५ । १४) इति । वि हि होत्रा दधते–यज्ञं तन्वानाः । " मही देवस्य सवितुः परिष्टुतिः स्वाहा "–(वा. सं. ५ । १४) इति । तत्–सावित्रं प्रसवाय जुहोति ॥ १२ ॥

ऽस्य विपश्चितः, असौ तु ' यज्ञो बृहन् विपश्चित्, ' अतः पदद्वयसामर्थ्याद् यज्ञ एवाभिमतः । ते यज्ञं सवितृप्रसूत ' मनः ' ' धियः ' बुद्धीश्च ' युञ्जते ' अन्तः करणस्य मनसः पृथङ् निर्देशात् ' धी '–शब्देन तत्पूर्विका वागुच्यते । तथा ' होत्राः ' वषट्कर्तारः सप्त होत्रकाश्च यज्ञविषये सवित्राऽनुज्ञाता एव मनो धियश्च ' विदधे ' विदधते, कुर्वते । " लोपस्त आत्मनेपदेषु "–(पा. सू. । ७ । १ । ४१) इति तलोपः । कुत ईदृङ्माहात्म्यं सवितुरिति, तत्राह–यस्मात् सविता ' एक इत् ' एक एव ' वयुनावित् ' । वयुनमिति प्रज्ञानाम (निघ. ३ । ९ । १०) प्रज्ञानानि मार्गाः । यद्वा वीरो गम्यत इति वयुनं, यज्ञमार्गः । " वयुनं वेतेः " इति निरुक्तम् (निरु. ५ । ३ । २) । तस्य वेदिता एक एव । तस्य सवितुर्देवस्य ' परिष्टुतिः ' ' मही ' महती ' स्वाहा ' स्तुतिरूपमिदं द्रव्यं स्वाहुतमस्तु ॥

मन्त्रं व्याचष्टे–मनसा च वै वाचा चेत्यादिना । ' धी '–शब्दस्य विवक्षितमर्थमाह–उत युञ्जते धिय इति । तद्वाचं युनक्तीति । ' धिया–धिया ' यदा यदा बुद्धिर्जायते तदा–तदा खलु ' एतया ' वाचा ' बुभूषन्ति ' जीवितुमिच्छन्ति । अतः केवलबुद्धेर्जीवनसाधनत्वाभावेन वाचोऽपेक्षितत्वात् ' धी '–शब्देन तत्पूर्विका वागुच्यते । जीवनसाधनत्वमेव विशदयति–अनूक्तेनेवेति । ' अनूक्तम् ' अनुवचनम्, अध्ययनादिकम् । ' प्रकामः ' स्वेच्छिकलौकिकभाषणम् । ' गाथाः ' गद्यपद्यात्मिकाः ॥ ११ ॥

विप्रा विप्रस्य बृहत इति । मन्त्रगतस्य प्रथमविप्रशब्दस्याभिमतमर्थमाह–ये वै ब्राह्मणा इति । ऋत्विज इत्यर्थः । ' एतत् ' ' विप्राः '–इति पदम्, ' तानेव ' ब्राह्मणानेव ' अभ्याह ' ब्रूते इत्यर्थः । बृहद्विपश्चिच्छब्दाभ्यां यज्ञो विवक्षित इत्याह–यज्ञो वै बृहन् विपश्चिदिति । ' होत्रा '–शब्देन यज्ञकर्तारोऽभिमताः । ' दधे–' इत्येतत् ' दधते '–इत्यस्य बहुवचनस्य स्थाने इति व्याचष्टे–वि हि होत्रा दधते यज्ञं तन्वाना इति । तत् सावित्रं प्रसवाय जुहोतीति । यस्मान्मन्त्रे " सवितुर्देवस्य "–इति सविता देवः स्तूयते, ' तत् ' तस्मादेव मन्त्रसाध्यं ' सावित्र ' होमं ' प्रसवाय ' जुहुयात् ॥ १२ ॥

१–' सं निर्वाहाय '–इ. क. पा. ।

(त्य) अथापरं चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा । (त्वो) उपनिष्क्रामति दक्षिणया द्वारा पत्नीं निष्क्रामयन्ति स दक्षिणस्य हविर्धानस्य दक्षिणायां वर्तन्याᳪं हिरण्यं निधाय जुहोतीदं विष्णुर्विचक्रमे त्रेधा निदधे पदम् । समूढमस्य पाᳪंसुरे स्वाहेति सᳪंस्रवं पत्न्यै पाणावानयति शाक्षस्य सन्तापमुपानक्ति देवश्रुतौ देवेष्वाघोषतमिति प्रयच्छति प्रतिप्रस्थात्रे स्रुचं चाज्यविलापनीं च पर्याणयन्ति पत्नीमुभौ जघनेनाग्नी ॥ १३ ॥

चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा । प्रतिप्रस्थातोत्तरस्य हविर्धानस्य दक्षिणायां वर्तन्याᳪं हिरण्यं निधाय जुहोतीरावती धेनुमती हि भूतᳪं सूयवसिनी

अथापरं चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा उपनिष्क्रामति । दक्षिणया द्वारा पत्नीं निष्क्रामयन्ति । स दक्षिणस्य हविर्धानस्य दक्षिणायां वर्तन्यां हिरण्यं निधाय जुहोति । " इदं विष्णुर्विचक्रमे त्रेधा निदधे पदम् । समूढमस्य पांसुरे स्वाहा "–(वा. सं. ५।१५) इति । संस्रवं पत्न्यै पाणावानयति शाक्षस्य सन्तापमुपानक्ति । " देवश्रुतौ देवेष्वाघोषतम् "–(वा. सं. ५।१७) इति प्रयच्छति प्रतिप्रस्थात्रे–स्रुचं च आज्यविलापनीं च । पर्याणयन्ति पत्नीमुभौ जघनेनाग्नी ॥ १३ ॥

चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा प्रतिप्रस्थाता उत्तरस्य हविर्धानस्य दक्षिणायां वर्तन्यां हिरण्यं निधाय

अथापरमित्यादि । दक्षिणहविर्धानशकटवर्त्मनि होमार्थमन्यत्, ' चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा ' प्राचीनवंशादुपनिष्क्रामेत्[1] । ' पत्नीं ' च अक्षधुराभ्यञ्जनाय ' दक्षिणया द्वारा ' निष्क्रामयेत्[2] । ' सः ' अध्वर्युः । ' दक्षिणस्य ' ' हविर्धानस्य ' शकटस्य दक्षिणचक्ररेखायां ' हिरण्य ' ' निधाय ' अध्वर्युर्जुहुयात् ॥

होममन्त्रस्याय सगृहीतोऽर्थः–' इद ' विश्वं ' विष्णुः ' त्रिविक्रमावतारधारी ' विचक्रमे ' विक्रान्तवान् । विक्रमणप्रकारमाह–' त्रेधा ' त्रिप्रकारेण त्रिषु स्थानेषु क्षित्यादिषु ' पद ' ' निदधे ' स्थापितवान् । ' अस्य ' विष्णो ' पांसुरे ' रजोयुक्ते पदे लोकत्रय ' समूढम् ' गूढीन सम्मितमासीदित्यर्थः । 'स्वाहा' इदं सुहुतमस्तु । ' संस्रव ' जुहूलिप्तम् । ' सा ' पत्नी संस्रवेणाज्येन ' अक्षस्य ' ' सन्ताप ' सन्तप्यते चक्रसङ्घर्षेणेति सन्तापः, चक्रवलयमध्यस्थप्रदेशः । चक्रद्वयम् ' उपानक्ति ' अनुलोमाञ्जनं कुर्यात्, न प्रतिलोमम् । पुनः पाणिमावर्तयेत् । तथा च कात्यायनः–" पत्नी पाणिभ्यां शेषं प्रतिगृह्याक्षधुरावनक्ति पराग् देवश्रुताविति–" (का. श्रौ. सू. ८।८२) इति ॥

आञ्जनमन्त्रस्यायमर्थः–हे ' देवश्रुतौ ' ! देवान् श्रावयत इति देवश्रुतौ, अक्षयोराधारप्रदेशौ । युवां ' देवेषु ' मध्येऽस्मान् ' आघोषतम् ' ते सम्यग् यजन्तीति शब्दं कुरुतम् ॥

पर्याणयन्ति पत्नीमुभौ जघनेनाग्नी–इति । दक्षिणहविर्धानाञ्जनानन्तरप्रादक्षिण्यक्रमेण उभौ ' जघनेन ' आहवनीयगार्हपत्ययोः पश्चाद्भागेन पत्नीं ' पर्याणयन्ति ' परितो गमयन्ति ॥ १३ ॥

चतुर्गृहीतमाज्यमिति । प्रतिप्रस्थाता उत्तरहविर्धानस्य दक्षिणवर्तन्यां ' हिरण्य निधाय ' " इरावती "

---

[1]–अपर दक्षिणे वर्त्मनि दक्षिणस्यानसो हिरण्यं निधायाभिजुहोतीद विष्णुरिति । का. श्रौ सू. ८।८१ । [2]–'निष्कामेत्' इति क.

मनवे दशस्या ॥ व्यस्कभ्ना रोदसी विष्णवेते दाधर्थ पृथिवीमभितो मयूखैः स्वाहेति सᳪंस्रवं पत्न्यै पाणावानयति साक्षस्य सन्तापमुपानक्ति देवश्रुतौ देवेष्वाघोषतमिति तद्यदेवं जुहोति ॥ १४ ॥

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । (स्ते) तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद्बिभया-ञ्चक्रुर्वज्रो वाऽआज्यं तऽएतेन वज्रेणाज्येन दक्षिणतो नाष्ट्रा रक्षाᳪंस्यप-घ्नंस्तथैषां नियानं नान्ववायंस्तथोऽएवैष ऽएतेन वज्रेणाज्येन दक्षिणतो नाष्ट्रा रक्षाᳪंस्यपहन्ति तथास्य नियानं नान्ववयन्ति तद्वैष्णवीभ्या-मृग्भ्यां जुहोति वैष्णवᳪं हि हविर्धानम् ॥ १५ ॥

जुहोति—" इरावती धेनुमती हि भूतं सूयवसिनी मनवे दशस्या । व्यस्कभ्ना रोदसी विष्णवेते दाधर्थ पृथिवीमभितो मयूखैः स्वाहा "—(वा. सं. ५।१६) इति । संस्रवं पत्न्यै पाणावानयति साक्षस्य सन्तापमुपानक्ति । "देवश्रुतौ देवेष्वाघोषतम्"—(वा. सं. ५ । १७) इति । तद् यदेवं जुहोति ॥ १४ ॥

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद् बिभयाञ्चक्रुः । वज्रो वा ऽआज्यम् । त एतेन वज्रेणाज्येन दक्षिणतो नाष्ट्रा रक्षांस्यपाघ्नन्, तथैषां नियानं नान्ववायन् । तथो ऽएवैष एतेन वज्रेणाज्येन दक्षिणतो नाष्ट्रा रक्षांस्यपहन्ति, तथाऽस्य नियानं नान्ववयन्ति । तद् यद्वैष्णवीभ्या-मृग्भ्यां जुहोति, वैष्णवं हि हविर्धानम् ॥ १५ ॥

इति मन्त्रेण चतुर्गृहीतमाज्यं जुहुयात् । मन्त्रस्यायमर्थः—हे द्यावापृथिव्यौ ! युवां 'मनवे' मनुष्याय यजमानाय 'इरावती' अन्नवत्यौ 'धेनुमती' बहुधेनुयुक्ते च 'भूतम्' भवतम् । तथा 'सूयवसिनी' शोभनयवसयुक्ते, 'दशस्या' दशस्यौ अभिमतफलदात्र्यौ भवतम् । एवं महानुभावे एते रोदसी हे विष्णो ! त्वं 'व्यस्कभ्नाः' विविधं स्कम्भितवानसि । तथा विशेषेण 'पृथिवीम्' 'अभितः' सर्वतः मयूखैः मयूखवत् सन्ततैर्वंशैर्ज्योतिर्भिर्वा 'दाधर्थ' धारयसि । तादृशाय तुभ्यम् इदमुपहविर्धान—दक्षिणचक्रमार्गे हूयमानमाज्यं 'स्वाहा' सुहुतमस्तु ॥

संस्रवमित्यादि पूर्ववत् । तद्यदेवं जुहोतीति । 'यद्' यदा एवं कर्मेदं जुहोति, 'तद्' तदा 'संस्रवं' 'पत्न्यै' पत्न्याः 'पाणौ' इति पूर्वत्र सम्बन्धः ॥ १४ ॥

विहितं मार्गहोमं रक्षसां मार्गानुगमनपरिहारसाधनत्वेन प्रशंसति—देवा ह वै यज्ञं तन्वाना इत्यादिना । आज्यस्य वज्रस्य असकृत् निपात्यत्वेति नियानो मार्गः । स्पष्टमन्यत् । मन्त्रयोर्विष्णुदेवताकत्वं हविर्धानयोरुचित-मित्याह—तद्यद्वैष्णवीभ्यामिति । हविर्धानस्य वैष्णवत्वं शिर एवास्य हविर्धानमित्यत्रोक्तम् (श. प. ब्रा. ३ । ५ । ३ । २) ॥ १५ ॥

१—सुहस्ताभ्यां प्रतिहृत्य प्रतिप्रस्थातोत्तरस्यैतद्वर्त्मनि पूर्ववत् । का. श्रौ. सू. ८ । ८४ ।

(मु) अथ यत्पत्न्यक्षस्य सन्तापमुपानक्ति । प्रजननमेवैतत्क्रियते यदा वै स्त्रियै च पुंसश्च सन्तप्यतेऽथ रेतः सिच्यते तत्ततः प्रजायते पराग्गुपानक्ति पराग्घ्येव रेतः सिच्यतेऽथाह हविर्धानाभ्यां प्रवर्त्यमानाभ्यामनुब्रूहीति ॥ १६ ॥

(त्यु) अथ व्वाचयति । प्राची प्रेतमध्वरं कल्पयन्तीऽइत्यध्वरो वै यज्ञः प्राची प्रेतं यज्ञं कल्पयन्तीऽइत्येवैतदाहोर्ध्वं यज्ञं नयतं मा जिह्वरतमित्यूर्ध्वमिमं यज्ञं देवलोकं नयतमित्येवैतदाह मा जिह्वरतमिति तदेतस्माऽअह्वलामाशास्ते समुद्गृह्येव प्रवर्तयेयुर्यथा नोत्सर्जतामसुर्य्या वाऽएषा व्वाग्याऽक्षे नेदिहासर्या वाग्वदादिति प्रधुत्सर्जताम् ॥ १७ ॥

अथ यत्पत्न्यक्षस्य सन्तापमुपानक्ति–प्रजननमेवैतत्क्रियते । यदा वै स्त्रियै च पुंसश्च सन्तप्यते–अथ रेतः सिच्यते, तत् ततः प्रजायते । पराग्गुपानक्ति । पराग्घ्येव रेतः सिच्यते । अथाह–' हविर्धानाभ्यां प्रवर्त्यमानाभ्यामनुब्रूहि ' इति ॥ १६ ॥

अथ वाचयति " प्राची प्रेतमध्वरं कल्पयन्ती "–(वा. सं. ५ । १७) इति । अध्वरो वै यज्ञः । प्राची प्रेतं यज्ञं कल्पयन्ती इत्येवैतदाह । " ऊर्ध्वं यज्ञं नयतम् "–(वा. सं. ५ । १७) इति । " मा जिह्वरतम् "–(वा. सं. ५ । १७) इति । ऊर्ध्वम् इमं यज्ञं देवलोकं नयतम् इत्येवैतदाह–मा जिह्वरतम् इति । तत्–एतस्माऽअह्वलामाशास्ते समुद्गृह्येव प्रवर्तयेयुः–यथा नोत्सर्जताम् । असुर्य्या वाऽएषा वाक् याऽक्षे नेदिहासुर्या वाग् वदादिति यद्युत्सर्जेताम् ॥ १७ ॥

अथ यत्पत्न्यक्षस्येत्यादि । सन्ताप्यमानस्याक्षस्योपाञ्जनमेव प्रजननोत्पादनम् । यस्मात् स्त्रीपुरुषयोः सम्भोगकाले सन्तापेन रेतस उत्पादनद्वारा प्रजननसम्भवस्तस्मात् सन्तापोपाञ्जनकरणम् । उपाञ्जनस्य पराग्रूपता विधाय प्रशंसति–पराग्गुपानक्तीति ॥ १६ ॥

अथ वाचयतीति[1] । अथ प्रैषानन्तरं हविर्धानयोः प्रवर्तनकाले ' वाचयति ' । मन्त्रस्यायमर्थः–हे हविर्धाने ' प्राची ' प्रागञ्चने प्रगच्छतम् ' अध्वरं ' सोमयागं ' कल्पयन्ती ' फलजननसमर्थं कर्तुं शक्ते । ' यज्ञम् ' सोमयागम् ' ऊर्ध्वं ' स्वर्गलोकं ' नयतम् ' प्रापयतम् । ' मा जिह्वरतम् ' चलनभ्रंशं मा कुरुतम् ॥

अध्वरो वै यज्ञ इति । " ध्वरतिर्हिंसाकर्मा । " (निरु. १ । २ । ३ ।) हिंसा नास्तीत्यध्वरः स ' यज्ञः ' नयतमित्युक्ते किमिति कर्मापेक्षायां तद्दर्शयति–ऊर्ध्वमिमं यज्ञं देवलोकं नयतमिति । ह्वला चलनम् (धा. पा. भ्वा. प. ८०७) तदभावः, ' अह्वला ' तयोः प्रवर्तनकाले ' समुद्गृह्येव ' सम्यगुद्धृतं गृहीत्वेव । तस्य व्याख्यानम्–यथा नोत्सर्जेतामिति । दुष्टध्वनिविसर्गो यथाऽत्यन्तकर्षणे च ध्वनिर्नोत्पद्येतामित्यर्थः । अक्षध्वनेः श्रवणकटुत्वादसुर्यत्वम् ॥ १७ ॥

१–हविर्धानाभ्यां प्रवर्त्यमानाभ्यामनुवाचयति । का श्रौ सू. ८ । ८६ । प्राची प्रेतमिति व्वाचयति । ८ । ८८ ।

(मे) एतुद्वाचयेत् । (त्स्व) स्वङ्गोष्ठमावदतं देवी दुर्य्येऽआयुर्मा निर्वादिषं प्रजां मा निर्वादिषमिति तस्यो हैषा प्रायश्चित्तिः ॥ १८ ॥

(स्तु) तदाहुः । (रु) उत्तरवेदेः प्रत्यक्प्रक्रामेत्त्रीन्विक्रमांस्तद्धविर्द्धाने स्थापयेत्सा हविर्द्धानयोर्मात्रेति नात्र मात्राऽस्ति यत्रैव स्वयं मनसा मन्येत नाहैव सत्राऽस्त्यन्तिके नो दूरे तत्स्थापयेत् ॥ १९ ॥

(त्ते) तेऽअभिमन्त्रयते । (तेऽत्र) अत्र रमेथां वर्ष्मन्पृथिव्याऽइति वर्ष्म ह्येतत्पृथिव्यै भवति दिवि ह्यस्याहवनीयो भवति नभ्यस्थे करोति तद्धि क्षेमस्य रूपम् ॥ २० ॥

एतद्वाचयेत्–" स्वङ्गोष्ठमावदतम् देवी दुर्य्ये आयुर्मा निर्वादिष्टम्, प्रजां मा निर्वादिष्टम् "–(वा. सं. ५ । १७) इति । तस्यो हैषा प्रायश्चित्तिः ॥ १८ ॥

तदाहुः–उत्तरवेदेः प्रत्यङ् प्रक्रामेत्, त्रीन् विक्रमांस्तद्धविर्द्धाने स्थापयेत्, सा हविर्द्धानयोर्मात्रेति। नात्र मात्राऽस्ति । यत्रैव स्वयं मनसा मन्येत । नाहैव सत्राऽस्त्यन्तिके, नो दूरे–तत् स्थापयेत् ॥ १९॥

तेऽअभिमन्त्रयते–" अत्र रमेथां वर्ष्मन् पृथिव्याः "–(वा. सं. ५ । १७) इति । वर्ष्म ह्येतत् पृथिव्यै भवति । दिवि ह्यस्याहवनीयो भवति । नभ्यस्थे करोति । तद्धि क्षेमस्य रूपम् ॥ २० ॥

एतद्वाचयेदिति[1] । प्रमादाद्ध्वन्युत्पत्तौ " स्व गोष्ठम् "–इति ' एतद् वाचयेत् ' हे ' देवी ' हविर्द्धाने ! हे ' दुर्ये गृहेषु साधुरूपे । युवां ' स्व ' यजमानस्य स्वभूतं ' गोष्ठ ' गवां स्थानम् ' आवदतं ' सर्वतः शब्दयतम् पशवः समृद्धाः स्युरिति ब्रूतमित्यर्थः । ' आयुः ' अस्मदायुषं ' मा ' ' निर्वाधिष्टम् '[2] ' प्रजां ' पुत्रादिरूपा च ' मा निर्वाधिष्टम् ' । ' तस्य ' ध्वनेरसुर्यस्य ' एषा ' मन्त्रोच्चारणरूपा ' प्रायश्चित्तिः '॥१८॥

हविर्द्धानयोः स्थापनप्रदेशे पक्षान्तरमभिधातु केषाञ्चित्पक्षमाह–तदाहुरिति । ' उत्तरवेदेः ' पश्चात्सञ्चराय विक्रमत्रयं परित्यज्य यत्र देशे तयोः स्थापनं भवति, ' सा हविर्द्धानयोर्मात्रा ' स्थापनप्रदेशप्रमाणम् । स्वपक्षमाह–नात्रेति । तत्र स्थापयेदिति शेषः । मनसा यत्र मन्येतेति विशिनष्टि–नाहैवेति । ' सत्रा ' अभिमतदेशोऽपि अनिदूरमतिसमीपञ्च विसृज्य मध्ये स्थापयेदित्यर्थः । तथा च कात्यायनः–" पश्चादुत्तरवेदेस्त्रिषु प्रक्रमेषु मत्या वा "–(का. श्रौ. सू. ८ । ९० ।) इति ॥ १९ ॥

ते अभिमन्त्रयत[3] इति । स्थापनानन्तरं हविर्द्धाने अभिमन्त्रयेत–अत्र रमेथामिति । ' पृथिव्ये ' पृथिव्याः ' वर्ष्मणि ' शरीरे अत्र च देशे हविर्द्धाने ' रमेथाम् ' रतिं कुरुतम् । दिवि ह्यस्येति । एतद्धविर्द्धानस्य पृथिवीत्वे हेतुः । । यस्मादुपरिभाग उत्तरवेदिरूपः ' आहवनीयः ' द्युलोकस्थानीयः, अतस्तदधोवर्तिवेदिदेशस्य पृथिवीशरीरत्वं युज्यते । ' नभ्यस्थे करोति ' यथा नाभ्याधारफलके भूनिष्ठे भवतः, तथा कुर्यात् । " नाभि

१–स्व गोष्ठमिति च सर्वत्र । का श्रौ. सू. ८ । ८९ । २–अत्र मूलपुस्तकेषु सर्वत्र निर्वादिष्टमित्येव दृश्यते । भाष्ये तु निर्वाधिष्टमिति । महीधरस्तु (वा. स. ५ । १७) मन्त्रभाष्ये ' निर्वादिष्टम् ' इत्येव पाठमवलम्ब्य ' निराकार्ष्टम् ' इति व्याचख्यौ । ३–अभिमन्त्रयतेऽत्र रमेथामिति । ८ । ९० ।

(म) अथोत्तरेण पर्य्येत्याध्वर्युः । (ई) दक्षिणᳪ हविर्द्धानमुपस्तभ्नाति विष्णोर्नुकं वीर्य्याणि प्रवोचं यः पार्थिवानि विममे रजाᳪसि । योऽअस्कभायदुत्तरᳪ सधस्थं विचक्रमाणस्त्रेधोरुगायो विष्णवे त्वेति मेथीमुपनिहन्तीतरतस्ततो यद्दु च मानुषे ॥ २१ ॥

(प्रेष्य) अथ प्रतिप्रस्थाता । (तौ) उत्तरᳪ हविर्द्धानमुपस्तभ्नाति दिवो वा विष्णऽउत वा पृथिव्या महो वा विष्णऽउरोरन्तरिक्षात् । उभा हि हस्ता वसुना पृणस्वा प्रयच्छ दक्षिणादोत सव्याद्विष्णवे त्वेति मेथी-

---

अथोत्तरेण पर्य्येत्याध्वर्युर्दक्षिणं हविर्द्धानमुपस्तभ्नाति—" विष्णोर्नुकं वीर्याणि प्रवोचं यः पार्थिवानि विममे रजांसि । यो ऽअस्कभायदुत्तरं सधस्थं विचक्रमाणस्त्रेधोरुगायो विष्णवे त्वा "—(वा. सं. ५ । १८) इति । मेथीमुपनिहन्तीतरतः, ततो यद्दु च मानुषे ॥ २१ ॥

अथ प्रतिप्रस्थाता उत्तरं हविर्द्धानमुपस्तभ्नाति—" दिवो वा विष्ण ऽउत वा पृथिव्या महो

नश्च " (पा. सू. ६ । १ । २ । ग. सू. ९९) इति यत्प्रत्ययोगे नमादेशः । उत्तरत्र प्रदेशस्य भूसर्वे भ्रंशः कदाचिद् भवेत्, अत एव तत् ' क्षेमस्य रूपम् ' भवति ॥ २० ॥

अथोत्तरेण पर्येत्येति । दक्षिणहविर्द्धानस्योत्तरतः ' पर्येत्य ' पुरोदेशं गत्वा ' दक्षिणं हविर्द्धानम् ' उपस्तभ्नाति ' । यथाऽधो न पतेत्, तथा कस्मिंश्चित् काष्ठे स्थापयेत् ॥

तन्मन्त्र —" विष्णोर्नुकम् "—इति । ' विष्णोः ' त्रिविक्रमावतारस्य ' वीर्याणि ' ' प्रवोचम् ' प्रब्रवीमि । कानि तानि ? तदुच्यन्ते—' यः ' विष्णुः 'पार्थिवानि' पृथिवीविकारान्, ' रजांसि ' " लोका रजांस्युच्यन्ते " (निरु० ४ । ३ । ३) इति निरुक्तम्, लोकान् विविधं परिच्छिन्नवान् । 'यः' च 'उत्तरम्' उपरितनं 'सधस्थं' सहस्थान द्युलोकम् ' अस्कभायत् ' स्तम्भितवान् । किं कुर्वन् ? ' त्रेधा ' त्रिप्रकारेण ' विश्वं ' ' विचक्रमाणः ' विविध क्रममाणः सन्, ' ' उरुगायः ' बहुभिर्महद्भिर्बहुविधं वा श्रुत्यादिमुखेन गीयमानः । यो विष्णुरेवमकरोत् तस्य वीर्याणि प्रवोचम् इति ॥

विष्णवे त्वेति मेथीमुपहन्तीति[1] । हे ' मेथी ' स्तम्भ ! ' विष्णवे ' हविर्द्धानशकटाय ' त्वा ' त्वाम् उपहन्मीत्यर्थः । कस्मिन् देशे निहन्यादिति तमाह—इतरतस्ततो यद्दु च मानुषे इति । ' मानुषे ' शकटधारणे ' यत् ' स्थानमभिप्रेतरमागः तदुत्तरत्र ' मेथी ' स्तम्भं निहन्यादित्यर्थः । तथा च सूत्रकार उभयोरपि दक्षिणतो निहननस्येद ब्राह्मणवाक्यं प्रमाणयामास " उभे वा दक्षिणत., इतरतस्ततः, यद्दु च मानुष इति श्रुतेः (का. श्रौ, सू. ८ । ९६–९७) "—इति ॥ २१ ॥

अथ प्रतिप्रस्थातेति[3] । दक्षिणहविर्द्धानोत्तम्भनमन्त्रस्यार्थः । हे ' विष्णो ' ! ' दिवः ' द्युलोकात्

१–उत्तरेण परिक्रम्य दक्षिणमुपस्तभ्नाति–विष्णोर्नुकमिति । का. श्रौ. सू. ८ । ९१ । २–दक्षिणतः स्थूणमुपनिहति विष्णवे त्वेति । का. श्रौ. सू ८ ९२ । ३–दिवो वेत्युत्तरं प्रतिप्रस्थाता । का. श्रौ. सू. ८ । ९३ ।

सुपनिहन्तीतरस्तततो यदु च मानुषे तद्यद्वैष्णवैर्यजुर्भिरुपचरन्ति वैष्णवᳪंहि हविर्द्धानम् ॥ २२ ॥

(मु)अथ मध्यमं छदिरुपस्पृश्य वाचयति । प्रतद्विष्णुस्तवते वीर्य्येण मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः । यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेष्वधिक्षियन्ति भुवनानि विश्वेतीदᳪं हैवास्यैतच्छीर्षकपालं यदिदमुपरिष्टादधीव ह्येतत्क्षियन्त्यन्यानि शीर्षकपालानि तस्मादाहाधिक्षियन्तीति ॥ २३ ॥

वा विष्ण उरोरन्तरिक्षात् । उभा हि हस्ता वसुना पृणस्वा प्रयच्छ दक्षिणादोत सव्याद्विष्णवे त्वा "–(वा. सं. ५ । १९) इति । मेथीमुपनिहन्तीतरतस्ततो यदु च मानुषे तद् यद्वैष्णवैर्यजुर्भिरुपचरन्ति वैष्णवं हि हविर्द्धानम् ॥ २२ ॥

अथ मध्यमं छदिरुपस्पृश्य वाचयति–" प्रतद्विष्णुस्तवते वीर्येण मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः । यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेष्वधिक्षियन्ति भुवनानि विश्वा "–(वा. सं. ५ । २०) इति । इदं हैवास्यैतत् शीर्षकपालम्–यद् इदमुपरिष्टात् । अधीव ह्येतत् क्षियन्त्यन्यानि शीर्षकपालानि । तस्मादाह–अधिक्षियन्तीति ॥ २३ ॥

' वा ' अथवा ' पृथिव्याः ' सकाशात् हे ' विष्णो ! ' ' महः ' महतो गुणात् ' उरोः ' विस्तीर्णात् ' अन्तरिक्षात् ' वा उभौ हस्तौ तावकौ ' वसुना ' धनेन ' पृणस्व ' पूरय । ततो ' दक्षिणात् ' हस्तात्, अपि चोत्तराच्च ' आ ' सर्वतः ' प्रयच्छ ' पूर्णं वसु यजमानार्थम् ॥

"विष्णवे त्वा "–इति उत्तरहविर्द्धानस्य मेथीं प्रतिप्रस्थाता उपहन्यात् "इतरतस्तत." इति पूर्ववत् (श. प. ब्रा. ३ । ५ । ३ । २१) ॥ २२ ॥

अथ मध्यमं छदिरित्यादि " तयोः समवहृतयोश्छदिरधि निदधाति " इति छदिः प्रागुक्तम् (श. प. ब्रा. ३ । ५ । ३ । १०) । तत् ' उपस्पृश्य ' " प्रतद्विष्णुः "–इति वाचयेत् ॥

तस्यार्थः–' विष्णुः ' ' वीर्येण ' वीरस्य कर्म वीर्यम्, तेन निमित्तेन ' प्रस्तवते ' प्रस्तूयते । वीर्येण स्तूयमानत्वे दृष्टान्तः–मृगो न इति । ' कुचरः ' कुत्सितं हिंसन् सञ्चरन् ' भीमः ' सर्वप्राणिभीतिजनकः, ' गिरिष्ठाः ' गिरिस्थायी ' मृगो न ' सिंहतुल्यः । ' यस्य ' विष्णोः, ' उरुषु ' लोकत्रयव्यापकत्वेनातिविस्तृतेषु ' त्रिषु ' ' विक्रमणेषु ' ' विश्वा ' सर्वाणि ' भुवनानि ' लोकाः ' अधिक्षियन्ति ' अधिनिवसन्ति ॥

अथवा ब्राह्मणानुसारेणायं मन्त्रोऽधियज्ञपरतया व्याख्येयः । ' विष्णुः ' हविर्द्धानाख्यः, तस्य यदुपरि वर्तमान मध्यमं छदिरस्ति, तत् स्तूयत इत्यर्थः । उत्तरवेदेः प्रत्यक् त्रिषु विक्रमणेष्वतीतेषु निधीयमानस्य यस्य उपरिशीर्षकपालस्थानीयं मध्यमं छदिरस्ति, तस्य ' अधि ' उपरि सर्वतो विश्वा भुवनानि भवन्तीति । भुवनानि उपरिशीर्षकपालस्थानानि अन्यानि छदींषि क्षियन्ति निवसन्ति ॥

अधिक्षियन्तीत्येतं मन्त्रभागं व्याचष्टे–इदं हैवास्यैतच्छीर्षकपालमित्यादिना ॥ २३ ॥

१–इतरतः स्थूणां पूर्ववत् । का. श्रौ. सू. ८ । ४ । २–प्रतद्विष्णुरिति वाचयति मध्यमं छदिरालभ्य । का. सू. ८ । ४ ।

(त्थु) अथ रराट्यामुपस्पृश्य वाचयति । विष्णो रराटमसीति ललाटं ह्येवास्यैतद्थोच्छ्राया उपस्पृश्य वाचयति विष्णोः श्नप्त्रे स्थ इति स्रक्के ह्येवास्यैतेऽथ यदिदं पश्चाच्छदिर्भवतीदं ह्येवास्यैतच्छीर्षकपालं यदिदं पश्चात् ॥ २४ ॥

(द) अथ लस्पूजन्या स्पन्द्यया प्रसीव्यति । विष्णोः स्यूरसीत्यथ ग्रन्थिं करोति विष्णोर्ध्रुवोऽसीति नेदव्यवपद्याताऽइति तं प्रकृते कर्म्मन्विष्यति तथो हाध्वर्युं वा यजमानं वा ग्राहो न विन्दति तन्निष्ठितमभिमृशति वैष्णवमसीति वैष्णवं हि हविर्धानम् ॥ २५ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ४ ॥ ३ ॥ (५ । ३)

अथ रराट्यामुपस्पृश्य वाचयति–" विष्णो रराटमसि "–(वा. सं. ५ । २१) इति । ललाटं ह्येवास्यैतत् । अथोच्छ्राया ऽउपस्पृश्य वाचयति–" विष्णो श्नप्त्रे स्थः "–(वा. सं. ५ । २१) इति स्रक्के ह्येवास्यैते । अथ यत् इदं पश्चाच्छदिर्भवति इदं ह्येवास्यैतत् शीर्षकपालं–यदिदं पश्चात् ॥ २४ ॥

अथ लस्पूजन्या स्पन्द्यया प्रसीव्यति । " विष्णो स्यूरसि "–(वा. सं. ५ । २१) इति । अथ ग्रंथिं करोति । " विष्णोर्ध्रुवोऽसि "–(वा. सं. ५ । २१) इति । नेद् व्यवपद्याताऽइति । तं प्रकृते कर्मन् विष्यति । तथो हाध्वर्युं वा यजमानं वा ग्राहो न विन्दति । तन्निष्ठितमभिमृशति । " वैष्णवमसि "–(वा. सं. ५ । २१) इति । वैष्णवं हि हविर्धानम् ॥ २५ ॥

अथ रराट्यामुपस्पृश्येति[१] । ' रराट्याम् ' रराटीमित्यर्थः । ' अस्य ' हविर्धानस्य ' एतत् ' रराटाख्यमङ्ग ललाटं खलु ' अथ ' अतः ' उच्छ्रायौ, ' द्वारशाखे द्वारस्योभयपार्श्ववर्तिनी तृणादिनिर्मिते प्रावरणे, तौ ' उपस्पृश्य ' ' वाचयति '–विष्णोरिति । ' विष्णो. ' हविर्धानस्य ' श्नप्त्रे ' सृक्किणी, ओष्ठसन्धी ' स्थः ' भवथः । श्नप्त्रशब्दार्थमाह–स्रक्के ह्येवास्यैते इति । पश्चाच्छदिष स्थान प्रशंसति–अथ यदिदं पश्चाच्छदिरिति । ' इद पश्चाच्छदिः ' हविर्धानाख्यस्य यज्ञशिरस. पश्चात्, कपालस्थानीयमित्यर्थः ॥

अथ मध्यच्छदिष उपरिगतानि त्रीण्यपि छदींषि उदगग्राणि कर्तव्यानि; त्रयाणामपि प्रागग्रीकरणे पश्चाच्छदिरिति श्रूयमाण पश्चादित्युक्त न युज्येत । तथा च कात्यायन –" उदगग्राणि च्छदींषि भवन्ति पश्चाच्छ्रुतेः " इति (का. श्रौ, सू. ८ । १०२) ॥ २४ ॥

अथ लस्पूजन्या स्पन्द्यया प्रसीव्यतीति[२] । ' लस्पूजनी ' नाम सीवनसाधनसूच्यादिः तत्र सम्बद्धया रज्ज्वेत्यर्थः । द्वारशाखा दर्भैरावेष्ट्य रज्ज्वा " विष्णोः स्यूरसि "–इति मन्त्रेण सीव्येत् । हे द्वार्ये ! यद्वा हे रज्जो ! त्व ' विष्णो ' हविर्धानस्य ' स्यू ' स्यूतप्रदेशः ' असि ' । हे ग्रथ्यमानप्रदेश ! त्व विष्णोः हविर्धानस्य ' ध्रुव ' अच्युतावयव ' असि ' । अतस्त्वां ग्रथ्नामीत्यर्थः[४] ॥

१–" विष्णवे त्वा " इत्यधिको मन्त्रभाग संहितायाम । २–विष्णोरराटमिति रराट्याम् । का. श्रौ. सू. ८ । १०० । ३–द्वार्यौ परिसीव्यति लस्पूजनिमतीहनया रज्ज्वा विष्णोः स्यूरसीति । का. श्रौ सू. ८ । १०३ । ४–विष्णोर्ध्रुवोऽसीति ग्रथिं करोति । का श्रौ.सू. ८ । १०४ ।

द्वयं वाऽअभ्युपरवाः खायन्ते । शिरो वै यज्ञस्य हविर्धानं तद्यऽइमे शीर्षंश्चत्वारः कूपाऽइमावह द्वाविमौ द्वौ तानेवैतत्करोति तस्मादुपरवान्खनति ॥ १ ॥

देवाश्च वाऽअसुराश्च । (श्री) उभये प्राजापत्याः पस्पृधिरे ततोऽसुराऽएषु लोकेषु कृत्यां वलगान्निचख्नुरुतैवश्चिद्देवानभिभवेमेति ॥ २ ॥

तद्वै देवाऽअस्पृण्वत । तऽएतैः कृत्यां वलगानुदखनन्यदा वै कृत्यामुत्खनन्त्यथ साऽलसा मोघा भवति तथोऽएवैष ऽएतद्यद्यस्माऽअत्र कश्चिद्-

उपरवविधिः ।

द्वयं वाऽअभ्युपरवाः खायन्ते । शिरो वै यज्ञस्य हविर्धानम् । तद् यऽइमे शीर्षंश्चत्वारः कूपाः इमावह द्वौ, इमौ द्वौ । तानेवैतत् करोति । तस्मादुपरवान् खनति ॥ १ ॥

देवाश्च वाऽअसुराश्च उभये प्राजापत्याः पस्पृधिरे । ततोऽसुरा एषु लोकेषु कृत्यां वलगान् निचख्नुः, उतैवश्चिद्देवानभिभवेमेति ॥ २ ॥

तद्वै देवाऽअस्पृण्वत, तऽएतैः कृत्यां वलगानुदखनन् । यदा वै कृत्यामुत्खनन्ति–अथ साऽलसा

ग्रन्थिकरणप्रयोजनमाह–नेद् व्यवपद्याता इतीति । अवाग् विविधं नैव पतेदित्येवमर्थमित्यर्थः । तं ग्रन्थि ' कर्मन् ' कर्मणि ' प्रकृते ' प्रकर्षेण कृते परिसमाप्ते ' विष्यति ' विमुञ्चेत्[1] । तत ऊर्ध्वमपि बन्धने सति तदपराधेन ' अध्वर्यु ' ' यजमानं ' च ' ग्राहः ' गृह्णाति विश्लेषे सति स न भवतीत्यर्थः । निष्ठितमभिमृशति वैष्णवमसीतीति (का. श्रौ. सू. ८ । १०७) । ' निष्ठित ' सीवनेन सुनिष्पन्नम् । स्पष्टमन्यत् ॥ २९ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
तृतीयकाण्डे पञ्चमाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (३–५–३) ॥

सोमाभिषवायोपरवाणां खनन विधत्ते: खननस्योभयार्थतामाह–द्वयं वा इति । प्रयोजनद्वयमभिलक्ष्य खायन्त इत्यर्थः । प्रथम प्रयोजनमाह–शिरो वै यज्ञस्येति । यस्मात् शिरसि ' चत्वारः कूपाः ' कर्णच्छिद्रे द्वे, नासिकाछिद्रे द्वे इति ' चत्वारः ' ' कूपाः ' कूपवन्निम्नप्रदेशाः । ' इमौ '–इति अभिनयोक्तिः । हविर्धानस्यापि यज्ञशिरोरूपत्वात् तत्र चतुरः ' उपरवान् ' खनेत्[2] ॥ १ ॥

द्वितीयं प्रयोजनमाह–देवाश्च वा असुराश्चेति । द्वेष्यवधार्थं भूमौ स्थापिताः कृत्याविशेषाः ' वलगाः ' तान् निखातवन्तः ' उत ' ' एवश्चित् ' एवमपि युद्धेनाशक्नुवन्तः । अनेनाप्युपायेन ' देवान् अभिभवेम ' ' इति ' तेषामभिप्रायः ॥ २ ॥

तद्वै देवा अस्पृण्वतेति । ' तत् ' असुरैः कृत खननाख्यम् 'अस्पृण्वत' देवाः तदुत्खननेन हिंसितवन्तः ।

१–उपकाले प्रमुञ्चति । का श्रौ सू. ८ । १०५ ॥ निष्ठाप्य वैष्णवमसीत्यालभते । १०७ । २–दक्षिणस्यानसोऽधः प्रउग खनत्युपरवान् । का. श्रौ. सू. ८ । १११ । प्रउग–ईषाद्वयसंयोजनप्रदेश ।

द्विषन्भ्रातृव्यः कृत्यां वलगान्निखनति तानेवैतदुत्किरति तस्मादुपरवान्खनति स दक्षिणस्य हविर्धानस्याऽधोऽधः प्रउगं खनति ॥ ३ ॥

सोऽभ्रिमादत्ते । देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामाददे नार्य्यसीति समानऽएतस्य यजुषो बन्धुर्योषो वा ऽएषा यदभ्रिस्तस्मादाह नार्य्यसीति ॥ ४ ॥

तान्प्रादेशमात्रं विना परिलिखति । (ती) इदमहꣳ रक्षसां ग्रीवाऽअपिकृन्तामीति वज्रो वा अभ्रिर्वज्रेणैवैतद्ब्राह्मणाꣳरक्षसां ग्रीवाऽअपिकृन्तति ॥ ५ ॥

मोघा भवति । तयोऽएवैष एतद् । यदस्माऽअत्र कश्चिद् द्विषन् भ्रातृव्यः कृत्यां वलगान् निखनति, तानेवैतदुत्किरति । तस्मादुपरवान् खनति । स दक्षिणस्य हविर्धानस्याधोऽधः प्रउगं खनति ॥ ३॥

सोऽभ्रिमादत्ते-"देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां, पूष्णो हस्ताभ्यामाददे नार्यसि "-(वा. सं. ५ । २२) इति । समान एतस्य यजुषो बन्धुः । योषो वा एषा-यदभ्रिः । तस्मादाह-नार्यसीति ॥ ४ ॥

तान् प्रादेशमात्रं विना परिलिखति-" इदमहं रक्षसां ग्रीवा अपि कृन्तामि "-(वा. सं. ५ । २२) इति वज्रो वा ऽअभ्रिः । वज्रेणैवैतद्ब्राह्मणां रक्षसां ग्रीवा ऽअपि कृन्तति ॥ ५ ॥

हिंसाप्रकारमाह-त एतैरिति । 'एतैः' उपरवैः । 'अथ' कृत्योत्खननानन्तरमेव 'सा' कृत्या 'अलसा' स्वव्यापारं हननं कर्तुमसहमाना, अत एव 'मोघा' व्यर्था भवति । यथा देवेषु, एवं मनुष्येषु अयं कृत्यापरिहारोपाय इत्याह-तथो एवैष एतदिति । खननप्रदेशमाह-स दक्षिणस्य हविर्धानस्येति । ईषाद्वयमयोजनप्रदेशः 'प्रउगम्,' तस्य 'अधोऽधः' सन्निहिताध:प्रदेशे । 'अधोऽधः' शब्दयोगात् प्रउगमिति द्वितीया (पा. सू. २ । ३ । २ ॥ १ । ४ । ४८ । वा. ३) ॥ ३ ॥

खननीयाभ्र्यादानं समन्त्रकं विधत्ते-सोऽभ्रिमादत्त इति[1] । "देवस्य त्वा" इति । "नार्यसि"-इति मन्त्रान्तरम् । नरस्यापत्यं स्त्री 'नारी' । हे अभ्रे ! त्वं नारी असि । इत्यपि स्तुतिः । यत् प्राक् "देवस्य त्वा"-इत्यस्य ब्राह्मणमुक्तं, (श. ब्रा. १ । १ । २ । २७) तदत्रातिदिशति-समान एतस्य बन्धुरिति । 'एतस्य' 'यजुषः' देवस्य त्वेत्यस्य यजुर्मन्त्रस्येत्यर्थः । आदीयमानाया अभ्र्याः स्त्रीत्वान्मन्त्रे नारीशब्देनाभिरभिहितेत्याह-योषा उ वा एषेत्यादि ॥ ४ ॥

तान् प्रादेशमात्रं विनेति[2] । मध्ये-मध्ये प्रादेशमात्रान्तरालं विहाय समचतुरस्रे खननप्रदेशे चतुरोऽवटान् प्रादेशमात्रान् परिलिखेदित्यर्थः । इदमहमिति लेखनमन्त्रः ॥ ५ ॥

१-अ इत्यादि करोत्यवटवदापरिलेखनात् । का. श्रौ. सू. ८ । ११२ । २-देवस्य त्वेत्यभ्रिमादाय । का. श्रौ. सू. ६ । ४ ।
३-प्रादेशमात्रान्तरान् । का. श्रौ. सू. ८ । ११८ ।

तद्यावेतौ पूर्वौ । तयोर्दक्षिणमेवाग्रे परिलिखेदथापरयोरुत्तरमथापरयोर्दक्षिणमथ पूर्वयोरुत्तरम् ॥ ६ ॥

(सु) अथोऽइतरथाऽऽहुः । (२) अपरयोरेवाग्रऽउत्तरं परिलिखेदथ पूर्वयोर्दक्षिणमथापरयोर्दक्षिणमथ पूर्वयोरुत्तरमित्यथोऽअपि समीच एव परिलिखेदेतं त्वेवोत्तमं परिलिखेद्य एष पूर्वयोरुत्तरो भवति ॥ ७ ॥

तान्यथापरिलिखितमेव यथापूर्वं खनति । बृहन्नसि बृहद्रवा इत्युपस्तौत्येवैनानेतन्महयत्येव यदाह बृहन्नसि बृहद्रवा इति बृहतीमिन्द्राय वाचं वदेतीन्द्रो वै यज्ञस्य देवता वैष्णवꣳ हविर्धानं तत्सैन्द्रं करोति तस्मादाह बृहतीमिन्द्राय वाचं वदेति ॥ ८ ॥

तद् यावेतौ पूर्वौ तयोर्दक्षिणमेवाग्रे परिलिखेत् । अथापरयोरुत्तरम् । अथापरयोर्दक्षिणम् । अथ पूर्वयोरुत्तरम् ॥ ६ ॥

अथो इतरथाऽऽहुः—अपरयोरेवाग्रऽउत्तरं परिलिखेत् । अथ पूर्वयोर्दक्षिणम् । अथापरयोर्दक्षिणम् । अथ पूर्वयोरुत्तरमिति । अथोऽअपि समीच एव परिलिखेत् । एतं त्वेवोत्तमं परिलिखेत् । य एष पूर्वयोरुत्तरो भवति ॥ ७ ॥

तान् यथापरिलिखितमेव यथापूर्वं खनति । "बृहन्नसि बृहद्रवाः"—(वा. सं. ५।२२) इति । उपस्तौत्येवैनानेतत् महयत्येव यदाह—बृहन्नसि बृहद्रवा इति । "बृहतीमिन्द्राय वाचं वद"—(वा. सं. ५।२२) इति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता वैष्णवं हविर्धानम् । तत् सैन्द्रं करोति । तस्मादाह—बृहतीमिन्द्राय वाचं वदेति ॥ ८ ॥

अवटखनने द्वौ प्रकारौ, अक्रमेण क्रमेण चेति । क्रमेणापि द्विविधोऽस्ति । तत्रैकं प्रकारमाह—तद्यावेतौ पूर्वौ तयोर्दक्षिणमेवाग्र इत्येवमादिना । आग्नेय्यादिकोणक्रमेणेत्येकः प्रकारः ॥ ६ ॥

द्वितीयं प्रकारमाह—'अथो इतरथाऽऽहुः' 'अपरयोरेवाग्रऽउत्तर' मित्यादिना वायव्यादिकोणक्रमेणेत्यर्थः । अक्रमं सम्प्रकारेण खननमाह—अथो इतरथाऽऽहुरिति । अथो अपि समीच । एवेति आग्नेयादिप्रदक्षिणक्रमेणेत्यर्थः[1] ॥ ७ ॥

य एष पूर्वयोरुत्तरः, तदुत्तरं कुर्यादित्यभिधानात् खननमपि परिलेखनक्रमेण कर्तव्यमित्याह—तान् यथा परिलिखितमेवेति[2] । तत्र मन्त्रः—बृहन्नसीति । हे अवट ! त्वं 'बृहन्' स्वरूपतो महान् 'असि' । तथा 'बृहद्रवाः' प्रभूतध्वनिरसि । अतो 'बृहतीं' महतीं 'वाचम्' 'इन्द्राय' इन्द्रार्थम्, सोमस्येन्द्रार्थत्वात् तद्धेतवाद्धविर्धानस्य स्तुतिकरीं वाचं 'वद' शब्दय ॥

पुनर्वाग्विशेष्यते—'रक्षोहणम्' । हन्तेः "बहुलं छन्दसि" (पा. सू. ३।२।८८) इति क्विप् । रक्षांसि हन्ति वाग्विशेषान् । 'वलगहनम्' वलगान् हन्तीति वलगहा, तां वलगहनम् । 'वैष्णवीम्' विष्णुदेवत्यां वाचम् । वदेति सम्बन्धः ॥

1-अक्रमशा व्यावर्तयत् । उत्तरपरं वा प्रथमम् । सम्प्रदा । उत्तरपूर्वेत्यन्यत् । का. श्रौ. सू. ८ । ३।४-११७ ।
2-पुरस्तादि यथापरिलिखितं खनति । का. श्रौ. सू. ८-३।१ ।

रक्षोहणं व्वलगहनमिति । रक्षसाᳬं ह्येते व्वलगानां व्वधाय खायन्ते व्वैष्णवीमिति व्वैष्णवी हि हविर्द्धाने व्वाक् ॥ ९ ॥

(का) तान्यथाखातमेवोत्किरति । (तीं) इदमहं तं व्वलगमुत्किरामि यम्मे निष्ट्यो यममात्यो निचखानेति निष्ट्यो वा वाऽअमात्यो वा कृत्यां व्वलगान्निखनाति तानेवैतदुत्किरति ॥ १० ॥

(तीं) इदमहं तं व्वलगमुत्किरामि । यम्मे समानो यमसमानो निचखानेति समानो वा वाऽअसमानो वा कृत्यां व्वलगान्निखनाति तानेवैतदुत्किरति ११

(तीं) इदमहं तं व्वलगमुत्किरामि । यम्मे सबन्धुर्यमसबन्धुर्निचखानेति सबन्धुर्वा वाऽअसबन्धुर्वा कृत्यां व्वलगान्निखनाति तानेवैतदुत्किरति ॥ १२ ॥

" रक्षोहणं वलगहनम् "–(वा. सं. ५ । २३) इति । रक्षसां ह्येते वलगानां वधाय खायन्ते । " वैष्णवीम् "–(वा. सं. ५ । २३) इति । वैष्णवी हि हविर्द्धाने वाक् ॥ ९ ॥

तान् यथाखातमेवोत्किरति । " इदमहं तं वलगमुत्किरामि यम्मे निष्ट्यो यममात्यो निचखान "–(वा. सं. ५ । २३) इति । निष्ट्यो वा वा ऽअमात्यो वा कृत्यां वलगान् निखनति तानेवैतदुत्किरति ॥ १० ॥

" इदमहं तं वलगमुत्किरामि यं मे समानो यमसमानो निचखान "–(वा. सं. ५ । २३) इति । समानो वा वा ऽअसमानो वा कृत्यां वलगान् निखनाति तानेवैतदुत्किरति ॥ ११ ॥

" इदमहं तं वलगमुत्किरामि, यं मे सबन्धुर्यमसबन्धुर्निचखान "–(वा. सं. ५।२३) इति । सबन्धुर्वा वा ऽअसबन्धुर्वा कृत्यां वलगान् निखनति । तानेवैतदुत्किरति ॥ १२ ॥

मन्त्र चतुर्द्धा विभज्य व्याचष्टे–बृहन्नसि बृहद्रवा इत्युपरतोऽपवनानित्यादिना । अन्यस्ततो बृहत्त्वबृहद्रवत्वयो' प्रतीतेरवस्तुत्वमभिधानमित्यर्थ. । सा च किमर्थमत आह–महय्यत्येवेति । इन्द्रो वा इत्यादि । " इन्द्राय " इत्यभिधानेनान्यदेवताकस्य हविर्द्धानस्योपरत्वाधारभूतस्य सैन्द्रत्वं कृतवान् भवतीत्यर्थः । रक्षोहणमित्यादि । स्पष्टम् ॥ ८ ॥ ९ ॥

खाताया मृद उद्वपनेऽपि खननक्रम एवेत्याह–तान् यथाखातमेवेति[1] । चतुर्णां खातानां चत्वारो मन्त्राः । " य मे निष्ट्यो यममात्यो निचखान " इति प्रथमगर्ते । " य मे समानो यमसमान. " इति द्वितीये । " यं मे सबन्धुर्यमसबन्धुः " इति तृतीये । " य मे सजातो यमसजातः " इति चतुर्थे । " इदमहं त व्वलगमुत्किरामि "–इति, " निचखान "–इति च सर्वशेषः ॥

' इद ' मृदुत्किरणप्रकारेणाहृतम्, निष्ट्येनामात्येन वा खातम्, वलगकृत्याविशेषम्, मृद्व्याजेन ' उत्किरामि ' ऊर्ध्वं प्रक्षिपामि । ' तम् '-इत्युक्तम्, कमित्याह–यमित्यादि । ' निष्ट्य ' असमो नीचः । " समानिर्यंश्च

१–इदमहमित्युत्किरति यथाखात प्रतिमन्त्रम् । का श्रौ सू. ८–१२० ।

(ती) इदमहं तं व्वलगमुत्किरामि । यम्मे सजातो यमसजातो निच-खानेति सजातो वा वाऽअसजातो वा कृत्यां व्वलगान्निखनाति तानेवैतदुत्किरत्युत्कृत्यां किरामीत्यन्ततऽउद्वपति तत्कृत्यामुत्किरति ॥ १३ ॥

तान्बाहुमात्रान्खनेत् । (तु) अन्तो वाऽएषोऽन्तेनैवैतत्कृत्यां मोहयति तानक्ष्णया सन्तृन्दन्ति यद्यक्ष्णया न शक्नुयादपि समीचस्तस्मादिमे प्राणाः परः सन्तृण्णाः ॥ १४ ॥

(स्त्रा) तान्यथाखातमेवावमर्शयति । स्वराडसि सपत्नहा सत्रराडस्यभिमातिहा जनराडसि रक्षोहा सर्वराडस्यमित्रहेत्याशीरेवैषैतस्य कर्मणऽआशिषमेवैतदाशास्ते ॥ १५ ॥

" इदमहं तं वलगमुत्किरामि, यं मे सजातो यमसजातो निचखान "–(वा. सं. ५ । २३) इति । सजातो वा वाऽअसजातो वा कृत्यां वलगान् निखनाति । तानेवैतदुत्किरति । " उत्कृत्यां किरामि "–(वा. मं. ५ । २३) इति । अन्तत उद्वपति । तत् कृत्यामुत्किरति ॥ १३

तान् बाहुमात्रान् खनेत् । अन्तो वा ऽएषः, अन्तेनैवैनत् कृत्यां मोहयति । तानक्ष्णया सन्तृन्दन्ति । यद्यक्ष्णया न शक्नुयात्–अपि समीचः । तस्मादिमे प्राणाः परः सन्तृण्णाः ॥ १४ ॥

तान् यथाखातमेवावमर्शयति । " स्वराडसि सपत्नहा, सत्रराडस्यभिमातिहा, जन-

---

निष्ट्यः (ऋ. स. १० । १३३ । ५) "–इत्यादिमन्त्रवर्णान्नीचार्थता ' निष्ट्य '–शब्दस्य । ' अमात्यः ' सह वर्तमानः । ' अमा '–शब्द सहवचनो गृहवचनो वा तत्र भवोऽमात्यः । " अव्ययात्त्यप् " (पा. सू. ४ । २ । १०४) एकगृहवासीत्यर्थः । तयोरेव कलहस्य सम्भावितत्वात् । सहोत्पन्नो वा । निखातवान् । तमुत्किरामीति सम्बन्धः । निष्ट्यो वेत्यादि प्रथमस्योत्किरणम् । निष्ट्यामात्ययोर्वलगोत्किरणरूपमित्यर्थः । समानः सदृशः बन्धुः ' सबन्धुः, ' समानबन्धनः । एकस्मिन्नेव विषये व्यापारवानित्यर्थः । ' सजातः ' सहोत्पन्नः । स्पष्टमन्यत् ॥ १०–१३ ॥

खननस्य प्रमाणमाह–तान् बाहुमात्रानिति[1] । अंगुलिप्रादेशाद्यपेक्षया बाहुप्रमाणस्य अन्तत्वात् ततोऽधिकप्रदेशात् मृदुद्धरणस्याशक्यत्वाद्बाहुमात्रस्यान्तत्वम् । छिद्राणामन्तरप्रदेशसन्तर्दन तत्प्रकारं च विधत्ते–तानक्ष्णया सन्तृन्दन्तीति [2] पूर्वयोर्दक्षिणस्यापरयोरुत्तरस्य चान्तरालदेशम् । अनेनावशिष्टयोरप्युक्त भवति । अपि समीच इति (का. श्रौ. सू. ८ । १२३) । वक्रस्याशक्यत्वे समीचेत्राभितृन्द्यात् । तस्मादिति । अर्थवादः पक्षद्वयसाधारणः । यस्मादेतेऽन्तः सन्तृण्णाः ' तस्मात् ' ' इमे ' ' प्राणाः ' मुखच्छिद्राणि अन्तः सन्तृण्णानि ॥ १४ ॥

तान् यथाखातमेवावमर्शयतीति । ' अवमर्शयति ' अन्तःप्रदेशस्य निम्नोन्नतत्वपरिहाराय सम्मृशेत् ।

1–बाहुमात्रान् । का. श्रौ. सू. ८ । १२२ । 2–अक्ष्णया सभियादशको सम्यक् । का० श्रौ० सू० ८– । १२३ ।

(स्तुऽथा) अथाध्वर्युश्च यजमानश्च सम्मृशेते । पूर्वयोर्दक्षिणेऽध्वर्युर्भवत्यपरयोरुत्तरे यजमानः सोऽध्वर्युः पृच्छति यजमान किमत्रेति भद्रमित्याह तन्नौ सहेत्युपांश्वध्वर्युः ॥ १६ ॥

(२) अथापरयोर्दक्षिणेऽध्वर्युर्भवति । पूर्वयोरुत्तरे यजमानः स यजमानः पृच्छत्यध्वर्यो किमत्रेति भद्रमित्याह तन्म इति यजमानस्तद्यदेवमुँ सम्मृशते प्राणानेवैतत्सयुजः कुरुतस्तस्मादिमे प्राणाः परः संविदेऽथ यत्पृष्टो भद्रमिति प्रत्याह कल्याणमेवैतन्मानुष्यै वाचो वदति तस्मात्पृष्टो भद्रमिति प्रत्याहाथ प्रोक्षत्येको वै प्रोक्षणस्य बन्धुर्मेध्यानेवैतत्करोति १७।

राडसि रक्षोहा, सर्वराडस्यमित्रहा "–(वा. सं. ५ । २४) इति । आशीरेवैषैतस्य कर्मणः- आशिषमेवैतदाशास्ते ॥ १५ ॥

अथाध्वर्युश्च यजमानश्च सम्मृशेते । पूर्वयोर्दक्षिणेऽध्वर्युर्भवति । अपरयोरुत्तरे यजमानः । सोऽध्वर्युः पृच्छति–यजमान ! किमत्रेति ? भद्रमित्याह । तन्नौ सह–इत्युपांश्वध्वर्युः ॥ १६ ॥

अथापरयोर्दक्षिणेऽध्वर्युर्भवति । पूर्वयोरुत्तरे यजमानः । स यजमानः पृच्छति–अध्वर्यो ! किमत्रेति ? भद्रमित्याह । तद् मऽइति यजमानः । तद् यदेवं सम्मृशेते प्राणानेवैतत् सयुजः कुरुतः तस्मादिमे प्राणाः परः संविदे । अथ यत् पृष्टो भद्रमिति प्रत्याह–कल्याणमेवैतन्मानुष्यै वाचं वदति । तस्मात् पृष्टो भद्रमिति प्रत्याह । अथ प्रोक्षति । एको वै प्रोक्षणस्य बन्धुः,–मेध्यानेवैतत्करोति ॥ १७ ॥

तन्मन्त्रचतुष्टयस्यार्थः–स्वयमेव राजत इति वा स्वकीयमेव राज्यमस्येति वा 'स्वराट्' । हे उपरव ! तादृक् त्वम् 'असि' । 'सपत्नहा' भव । अस्मानपि सपत्नस्य शत्रोर्हननेन स्वराजः कुर्विति भावः । 'सत्रा' सह, एकधा एकयोगेन राजत इति 'सत्रराट्' । अभितो हिंसकोऽभिमातिः, तस्य हन्ता 'अभिमातिहा' । सर्वेषु राजत इति 'सर्वराट्' मित्रं सकाशात् त्राता 'मित्रः' अतथाभूतः 'अमित्रः' । अत्र कात्यायनः– "स्वराडित्यवमर्शयति यथाख्यातं प्रतिमन्त्रम्" (का० श्रौ० सू० ८ । १२४) इति ॥ १५ ॥

'अध्वर्युश्च यजमानश्च सम्मृशेते–' परस्परं हस्तामर्शं कुर्यातामित्यर्थः । तयोर्देशं व्यवस्थापयति– पूर्वयोर्दक्षिणेऽध्वर्युर्भवति, अपरयोरुत्तरे यजमानः–इति । सोऽध्वर्युणा किमत्र विद्यत इति पृष्टो यजमानो भद्रमिति प्रतिब्रूयात् । "तन्नौ सह–" 'इति' 'उपांशु' वदतोऽध्वर्योरयमभिप्रायः–यज्ञसम्पृष्टं यद्भद्रं फलम्, तस्य सर्वस्य यजमानस्यानिरुक्तत्वादुच्चैरभिधानमयुक्तमिति ॥ १६ ॥

अथापरयोर्दक्षिणेऽध्वर्युरिति । पूर्वस्मिन् सम्मर्शनवाक्येऽध्वर्युः पृच्छेत्, अत्र तु यजमान इति विशेषः ।

१–अध्वर्युयजमानौ सम्मृशेते पूर्वयोर्दक्षिणेऽध्वर्युरपरयोरुत्तरे यजमानः । का० श्रौ० सू० ८ । १२५ । २–अध्वर्युः पृच्छति यजमान किमत्रेति । भद्रमित्याह । तन्नौ सहेत्यध्वर्युरुपांशु । का० श्रौ० सू० १२६ । १२७ । १२८ । ३–पुनर्दक्षिणापरेऽध्वर्युः पूर्वोत्तरे यजमानो यजमानः पृच्छत्यध्वर्यो किमत्रेति भद्रमिति प्रत्युक्ते तन्म इति यजमानः । का० श्रौ० सू० ८–१२९ ।

स प्रोक्षति । रक्षोहणो वो वलगहन ऽइति रक्षोहणो ह्येते वलगहनो ह्येते प्रोक्षामि वैष्णवानिति वैष्णवा ह्येते ॥ १८ ॥

(तेऽथ) अथ याः प्रोक्षण्यः परिशिष्यन्ते । ताऽअवटेष्ववनयति तद्या ऽइमाः प्राणेष्वापस्ताऽएवैतद्दधाति तस्मादेषु प्राणेष्विमाऽआपः ॥ १९ ॥

सोऽवनयति । रक्षोहणो वो वलगहनोऽवनयामि वैष्णवानित्यथ बर्हिषी अपि प्राचीनाग्राणि चोदीचीनाग्राणि चावस्तृणाति तद्यानीमानि प्राणेषु लोमानि तान्येवैतद्दधाति तस्मादेषु प्राणेष्विमानि लोमानि ॥२०॥

स प्रोक्षति । "रक्षोहणो वो वलगहनः"-(वा. सं. ५ । २५) इति । रक्षोहणो ह्येते, वलगहनो ह्येते । "प्रोक्षामि वैष्णवान्"-(वा. सं. ५ । २५) इति । वैष्णवा ह्येते ॥ १८ ॥

अथ याः प्रोक्षण्यः परिशिष्यन्ते-ता अवटेष्ववनयति । तद् या इमाः प्राणेष्वापः-ता एवैतद्दधाति । तस्मादेषु प्राणेष्विमाऽआपः ॥ १९ ॥

सोऽवनयति । "रक्षोहणो वो वलगहनोऽवनयामि वैष्णवानिति"-(वा. सं. ५ । २५) इति । अथ बर्हिषी प्राचीनाग्राणि च उदीचीनाग्राणि चावस्तृणाति । तद् यानीमानि प्राणेषु लोमानि-तान्येवैतद्दधाति । तस्मादेषु प्राणेष्विमानि लोमानि ॥ २० ॥

यजमानस्य स्वामित्वेन स्वातन्त्र्यादध्वर्युद्रष्टुरपि भद्रस्य स्वद्रव्यत्वात् " तन्मे " ' इति ' ब्रूयात् । सम्मर्शनं प्राणसंयोगहेतुत्वेन प्रशंसति-तद्यदेवमिति । सह युङ्क्ते इति ' सयुजः ' अन्तरेकीभूतान् कृतवन्तौ भवतः । अत इदानीन्तना मनुष्यशिरस्था प्राणाः ' सविदे ' संविदं सङ्गता भवन्ति । " लोपस्त आत्मनेपदेषु "-(पा. सू. ७ । १ । ४१) इति ' त '-लोपः । " वेतेर्विभाषा "-(पा. सू. ७ । १ । ७) इति रुट् । ' भद्रम् '-' इति ' प्रतिवदनं यदस्ति, तद् ' एतन्मानुष्यै वाचः कल्याणं वदति ' हस्तसंस्पर्शनकालकृतभद्रवचनप्रतिवदनमित्यर्थः । तस्माल्लौकिकवचनेषु भद्रत्वाय अवश्यं भद्रवचनं कर्तव्यम् ॥

अथ प्रोक्षतीति । प्रतिगतं प्रोक्षणम् । प्रोक्षणस्य मेध्यत्वलक्षणोऽर्थवादः शतैकविध एवेत्याह-एको वै प्रोक्षणस्य बन्धुरिति ॥ १७ ॥

समन्त्रकं प्रोक्षणं विधत्ते-स प्रोक्षतीति । ' रक्षोहणः-' इति बहुवचननिर्देशात्सहप्रोक्षणम् । पृथक्प्रोक्षणपक्षे मन्त्रावृत्तिः । तथा च कात्यायनः-" प्रोक्षत्येनान् रक्षोहण इति, भेदे च मन्त्रावृत्तिः सन्निपातित्वात्-" (का. श्रौ. सू. ८ । १३०-१३१) इति । मन्त्राणां क्रियासहावर्तनत्वेन व्यभिचारादित्यर्थः । सहत्वपक्षे बहुवचनमौपचारिकम् । स्पष्टो मन्त्रार्थः ॥ १८ ॥

अथ याः प्रोक्षण्य इति । अवटेषु प्रोक्षणीशेषावनयनं प्रशंसति-तद्या इमाः प्राणेष्वाप इति । ' प्राणेषु ' कर्णनासादिविवरेषु ' याः ' ' आपः ' सन्ति ' ता एव ' ' एतत् ' एतेनावनयनेन यज्ञशिरस्थोपरवाख्यप्राणेषु स्थापितवान् भवति । तस्मादित्यादि । ' एषु प्राणेषु ' मनुष्यप्राणेषु ॥ १९ ॥

सोऽवनयतीति । स्पष्टोऽवनयनमन्त्रः । अवटेषु अन्तर्बर्हिःस्तरणविधितदर्थवादतन्मन्त्राः पूर्ववद् व्याख्येयाः ।

सोऽवस्तृणाति । रक्षोहणो वो व्वलगहनोऽवस्तृणामि व्वैष्णवानित्यथ बर्हीᳯंषि तनूनीवोपरिष्टात्प्रच्छादयति केशा हैवास्यैते ॥ २१ ॥

(तेऽथा) अथाधिषवणे फलकेऽउपदधाति । रक्षोहणौ वां व्वलगहनाऽउपदधामि व्वैष्णवीऽइति हनू हैवास्यैते ऽअथ पर्यूहति रक्षोहणौ वां व्वलगहनौ पर्यूहामि व्वैष्णवीऽइति दृᳯंहत्येवैने ऽएतदशिथिले करोति ॥ २२ ॥

(त्यु) अथाधिषवणं परिकृत्तं भवति । सर्व्वरोहितं जिह्वा हैवास्यैषा तद्यत्सर्व्वरोहितं भवति लोहिनीव हीयं जिह्वा तन्निदधाति व्वैष्णवमसीति व्वैष्णवᳯंᳯं ह्येतत् ॥ २३ ॥

सोऽवस्तृणाति । " रक्षोहणो वो वलगहनोऽवस्तृणामि वैष्णवान् "–(वा. सं. ५।२५) इति । अथ बर्हींषि तनूनीवोपरिष्टात् प्रच्छादयति । केशा हैवास्यैते ॥ २१ ॥

अथाधिषवणे फलकेऽउपदधाति । " रक्षोहणौ वां वलगहनाऽउपदधामि वैष्णवी "–(वा. सं. ५।२५) इति । हनू हैवास्यैते । अथ पर्यूहति–" रक्षोहणौ वां वलगहनौ पर्यूहामि वैष्णवी "–(वा. सं. ५।२५) इति । दृंहत्येवैने एतद् । अशिथिले करोति ॥ २२ ॥

अथाधिषवणं परिकृत्तं भवति । सर्वरोहितम् । जिह्वा हैवास्यैषा । तद् यत् सर्वरोहितं भवति–लोहिनीव हीयं जिह्वा । तन्निदधाति । "वैष्णवमसि"–(वा. सं. ५।२५) इति । वैष्णवं ह्येतत् ॥ २३ ॥

अवनयनावस्तरणयोर्न्यायः प्रोक्षणवत् । " अवनयनावस्तरणे चावटवत्–"(का. श्रौ. सू. ८ । १३२) इति हि सूत्रम् । यूपावटवदवनयावस्तरणे कार्ये इत्यर्थः । अवटानामुपर्यपि सूक्ष्माणां बर्हिषामाच्छादनं विधत्ते– अथ बर्हींषि तनूनीति । केशा हैवास्यैत इति । निर्दिश्यमानानि यद्यपि बर्हींषि, तथापि प्रतिनिर्दिश्यमानकेशापेक्षया 'एते'–इति पुंल्लिङ्गता ॥ २० ॥ २१ ॥

अथाधिषवणे फलके इति । 'अधि' उपरि सूयते सोमोऽनयोरिति 'अधिषवणे' द्वे 'फलके' उपदध्यात् । 'रक्षोहणौ वां वलगहनौ'–इत्युपधानमन्त्रः । स च स्पष्टार्थः । 'ते' च 'अस्य' हविर्धानस्य शिरसः हनुस्थानीये । अत्र कात्यायनः–" अथाधिषवणे फलके द्व्यङ्गुलान्तरे प्रक्षालिते प्राची अरत्निमात्रे संतृण्णे वोपदधाति "–(का. श्रौ. सू. ८ । १३३) इति ॥

अथ पर्यूहतीति । फलके परिह्रति परितो मृदा दृढीकुर्यात् ॥ २२ ॥

अथाधिषवणमिति । सर्वरोहितमित्यादि । एतच्च रक्तवर्णीया जिह्वायाः स्थाने भवति । तच्च " वैष्णवमसि–" इति मन्त्रेण 'निदध्यात्' अधिषवणफलकयोरुपरि स्थापयेत् ॥ २३ ॥

१–तन्द्रुगवे कुर्यान् कृत्वा । का. श्रौ. सू. ८ । १३१ । २–पर्यूहति च रक्षोहणौ रक्षोहणाविति । का० श्रौ० सू० ८–१३३। ३–उपयोश्चर्माधिषवणं परिकृत्तं सर्व्वरोहितं निदधाति वैष्णवमसीति । का० श्रौ० सू० ८।१३४ ।

(४) अथ ग्राव्ण उपावहरति । दन्ता हैवास्य ग्रावाणस्तद्यद्ग्रावभिरभिषुण्वन्ति यथा दद्भिः प्सायादेवं तत्तान्निदधाति वैष्णवा स्थेति वैष्णवा ह्येतु ऽएतदु यज्ञस्य शिरः सꣳस्कृतम् ॥ २४ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ४ ॥ ४ ॥ (५.४.)

अथ ग्राव्ण उपावहरति । दन्ता हैवास्य ग्रावाणः । तद् यद् ग्रावभिरभिषुण्वन्ति–यथा दद्भिः प्सायात्–एवं तत् । तान् निदधाति । " वैष्णवा स्थ "–(वा. सं. ५ । २५) इति । वैष्णवा ह्येते । एतदु यज्ञस्य शिरः संस्कृतम् ॥ २४ ॥

अथ ग्राव्ण इत्यादि[1] । अभिषवणचर्मणि अभिषवसाधनान् पाषाणान् पञ्च आहरन्ति । ते ' ग्रावाणः ' ' अस्य ' ' दन्ताः ' दन्तस्थानीयाः । तदेवोपपादयति–तद्यद् ग्रावभिरिति । दद्भिः प्सायात् एवं तदिति । यथा दन्तैर्भक्षयन्ति एवं तत् । " प्सा भक्षणे " (धा० पा० अ० ५० ४५) इति धातुः । एतदु यज्ञस्येति । " पुरुषो वै यज्ञः "–इति प्रतिज्ञाय " शिर एवास्य हविर्धानम् "–इति यद्धविर्धानस्य शिरस्त्वं निर्दिष्टम्, (श. प. ब्रा. ३ । ५ । ३ । २ । १, २) तदिदं ' यज्ञस्य शिरः संस्कृतं ' मस्तकच्छेदिरादि–सोमाभिषवसाधनान्तानां यज्ञाङ्गानां शिरोललाटादिदन्तान्तकल्पनया हविर्धानस्य शिरस्त्वं साधितमित्यर्थः । केवलं प्रयोगजातमानुपूर्व्येणाभिधाय तत्तदवयवरूपकल्पनयाऽभिधीयते, तेन तत्तदङ्गजातं तत्तदवयवरूपेणानुध्यायमानं सन्महते फलाय भवतीत्युक्तं भवति (तै. सं. ६ । २ । ११) ॥ २४ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे पञ्चमाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ३ । ५ । ४ ॥–

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थांश्चतुरो देयाद् विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

ब्रह्माण्ड गोसहस्र कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं सप्ताम्भोधीन् पञ्चसीरीत्रिदशतरुलताधेनुसौवर्णभूमीः ।
रत्नोस्रा रुक्मवाजिद्विपमहितरथौ सायणः भिक्षुणार्थो व्यश्राणीद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक्तं घटञ्च ॥ २ ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलभवमतुलः स्वर्णजं वर्णमुख्यः कार्पासीरं कृपावान् गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्यः ३
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणजमनृणः शार्करं चार्करीजा रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्यः ४

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे पञ्चमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ३ ॥ ५ ॥

१–तस्मिन् ग्राव्णः पञ्च वैष्णवाः स्थेति । का० श्रौ० सू० ८ । १३५ ।

षष्ठाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

उदरमेवास्य सदः । (स्तु) तस्मात्सदसि भक्षयन्ति यद्धीदं किञ्चाश्नन्त्युदरऽएवेदꣳ सर्वं प्रतितिष्ठत्यथ यदस्मिन्विश्वे देवाऽअसीदंस्तस्मात्सदो नाम तऽउऽएवास्मिन्नेते ब्राह्मणा विश्वगोत्राः सीदन्त्यैन्द्रं देवतया ॥१॥

तन्मध्यऽऔदुम्बरीं मिनोति (स्तु) अन्नं वाऽऊर्गुदुम्बरऽउदरमेवास्य सदस्तन्मध्यतोऽन्नाद्यं दधाति तस्मान्मध्यऽऔदुम्बरीं मिनोति ॥२॥

(स्तु) अथ य एष मध्यमः शङ्कुर्भवति । वेदेर्जघनार्द्धे तस्मात्प्राङ्प्रक्रामति षड्विक्रमान्दक्षिणा सप्तममपक्रामति सम्पदः कामाय तदवटं परिलिखति ॥ ३ ॥

औदुम्बरी ।

उदरमेवास्य सदः । तस्मात् सदसि भक्षयन्ति । यद्धीदं किञ्चाश्नन्ति–उदर एवेदं सर्वं प्रतितिष्ठति । अथ यदस्मिन् विश्वे देवा असीदन्–तस्मात् सदो नाम । त उ एवास्मिन्नेते ब्राह्मणा विश्वगोत्राः सीदन्ति–ऐन्द्रं देवतया ॥ १ ॥

तन्मध्य औदुम्बरीं मिनोति । अन्नं वाऽऊर्गुदुम्बरः । उदरमेवास्य सदः । तन्मध्यतोऽन्नाद्यं दधाति । तस्मान्मध्य औदुम्बरीं मिनोति ॥ २ ॥

अथ य एष मध्यमः शंकुर्भवति–वेदेर्जघनार्द्धे । तस्मात् प्राङ् प्रक्रामति–षड्विक्रमान्–दक्षिणा सप्तममपक्रामति–सम्पदः कामाय । तदवटं परिलिखति ॥ ३ ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

यज्ञशिरस्त्वं हविर्धानयोरुक्त्वा तत् समर्थ्य, इदानीं सदसो यज्ञोदरत्वं प्रतिपादयितुं पूर्वोक्तमनुवदति–उदरमेवास्य सदस्तस्मात् सदसि भक्षयन्तीत्यादिना । ऐन्द्रं देवतयेति । यथा हविर्धानं विष्णुदेवत्यम् । एवं सद इन्द्रदेवत्यमित्यर्थः । तृतीयाविधाने "प्रकृत्यादिभ्य उपसंख्यानम्" (पा. सू. २ । ३ । १ । वा. ११) इति तृतीया ॥ १ ॥

तन्मध्य औदुम्बरीं मिनोतीति । 'तन्मध्ये' तस्य सदसो मध्यदेशे 'औदुम्बरीं' स्थूणां 'मिनुयात्' । औदुम्बर्या मध्यदेशस्थापनयोग्यतां दर्शयति–अन्नं वा ऊर्गित्यादिना । ऊर्ग्वा उदुम्बरः "देवा वा ऊर्जं व्यभजन्त, तत उदुम्बर उदतिष्ठत् ऊर्ग्वा उदुम्बरः"–(तै. ब्रा. १ । १ । ३ । १०) इति श्रुतेः ऊर्ग्रूपत्वमुदुम्बरस्य । मध्ये हुतशेषस्य भक्षणात् सदस उदरत्वम्, अतः सदोमध्ये औदुम्बरीमानेन उदरम् एवान्नं स्थापितं ॥ २ ॥

तदपि मध्यदेशं विशिनष्टि–अथ य एष मध्यमः शंकुरित्यादिना । सौमिक्या वेद्या जघनार्द्धस्य मध्यदेशे यः शङ्कुर्निहितः तत्र प्राक् षट्प्रक्रमान् विक्रम्य, सप्तमं दक्षिणाभिमुखं विक्रम्य, तत्र अवटं परिलिखेत् ॥ ३ ॥

१-अत ऊर्ध्वं षट्प्रक्रमान् प्राङ् गत्वा दक्षिणा सप्तमं प्रक्रम्य तत्रौदुम्बरीं मिनोति यजमानमात्रीं वा । का. श्रौ. सू. ८–१२७ ।

सोऽभ्रिमादत्ते । देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामाददे नार्य्यसीति समान एतस्य यजुषो बन्धुर्योषो वा एषा यदभ्रिस्तस्मादाह नार्य्यसीति ॥ ४ ॥

(त्य) अथावटं परिलिखति । (ती) इदमहꣳ रक्षसां ग्रीवाऽअपिकृन्तामीति वज्रो वा अभ्रिर्वज्रेणैवैतन्नाष्ट्राणाꣳ रक्षसां ग्रीवाऽअपिकृन्तति ॥५॥

(त्य) अथ खनति । प्राञ्चमुत्करमुत्किरति यजमानेन सम्मायौदुम्बरीं परिवासयति तामग्रेण प्राचीं निदधात्येतावन्मात्राणि बर्हीꣳष्युपरिष्टादधिनिदधाति ॥ ६ ॥

(त्य) अथ यवमत्यः प्रोक्षण्यो भवन्ति । (न्त्या) आपो ह वा ओषधीनाꣳ रसस्तस्मादोषधयः केवल्यः खादिता न धिन्वन्त्योषधयऽउ हापाꣳ

सोऽभ्रिमादत्ते–" देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामाददे नार्य्यसि "–(वा. सं. ५ । २६) इति । समान एतस्य यजुषो बन्धुः । योषो वा एषा–यदभ्रिः । तस्मादाह–नार्य्यसीति ॥ ४ ॥

अथावटं परिलिखति–" इदमहं रक्षसां ग्रीवा अपिकृन्तामि "–(वा. सं० ५ । २६) इति । वज्रो वा अभ्रिः । वज्रेणैवैतन्नाष्ट्राणां रक्षसां ग्रीवा अपिकृन्तति ॥ ५ ॥

अथ खनति । प्राञ्चमुत्करमुत्किरति । यजमानेन सम्मायौदुम्बरीं परिवासयति । तामग्रेण प्राचीं निदधाति । एतावन्मात्राणि बर्हींषि उपरिष्टादधिनिदधाति ॥ ६ ॥

अथ यवमत्यः प्रोक्षण्यो भवन्ति । आपो ह वा ओषधीनां रसः । तस्मादोषधयः केवल्यः

अवटखननार्थमभ्र्यादानं समन्त्रकं विधत्ते–सोऽभ्रिमादत्ते देवस्य त्वेति । व्याख्यातमेतत् ॥ ४ ॥

अथावटं परिलिखतीति । अवटपरिलेखनमन्त्रस्यायमर्थः–' इदम् ' एतेन परिलेखनेन ' रक्षसां ' ' ग्रीवाः ' कण्ठावयवान् ' अपिकृन्तामि ' छिनद्मि । वज्रवत्तीक्ष्णधारत्वादभ्रिर्वज्रत्वेन स्तूयते । ' नाष्ट्राणां ' नाशकानाम् । स्पष्टमन्यत् ॥ ५ ॥

अथ खनतीति । 'उत्करं' खात मृन्निचयं 'प्राञ्चम्' अवटस्य समीपे प्राग्देशे 'उत्किरति' । 'यजमानेन सम्माय' यजमानप्रमाणं कृत्वा 'परिवासयति' अवशिष्टमग्रं छिनत्ति । ' ताम् ' औदुम्बरशाखाम् ' अग्रेण ' अवटस्य प्राग्देशे 'प्राचीं' प्रागग्रां स्थापयेत् । 'एतावन्मात्राणि' औदुम्बरीप्रमाणानि 'बर्हींषि' 'उपरिष्टाद्' औदुम्बर्या उपरि 'निदधाति' आच्छादयेदित्यर्थः ॥ ६ ॥

औदुम्बरीप्रोक्षणसाधनानामपां यवसाहित्यं विधाय प्रशंसति–अय यवमत्यः प्रोक्षण्यो भवन्तीति । उत्तमया रसत्वं युक्त्या समर्थयते–तस्मादोषधयः केवल्य इति । ' तस्मात् ' गतरसत्वात् ' न धिन्वन्ति ' न

१–अभ्र्यादि करोत्यवटखननम् । का. श्रौ. सू. ८–११६ । देवस्य त्वेत्यभ्रिमादाय यूपावटं परिलिखनमिदमहमित्याहवनीयस्य पुरस्तादन्तर्वेदि । का. श्रौ. सू. ६–४१ । २–उत्तरमभिप्राय खनति । प्रत्यक् पाः २ सूपूपणी का. श्रौ. सू. ६।४२।४३ ।

रसस्तस्मादापः पीताः केवल्यो न धिन्वन्ति यदैवोभय्यः संसृष्टा भवन्त्यथैव धिन्वन्ति तर्हि हि सरसा भवन्ति सरसाभिः प्रोक्षाणीति ॥७॥

देवाश्च वाऽअसुराश्च । (श्चो) उभये प्राजापत्याः पस्पृधिरे ततो देवेभ्यः सर्व्वाऽएवौषधय ऽईयुर्य्यवा हैवेभ्यो नेयुः ॥ ८ ॥

(स्त) तद्वै देवा ऽअस्पृण्वत । तऽएतैः सर्व्वाः सपत्नानामोषधीरयुवत यदयुवत तस्माद्यवा नाम ॥ ९ ॥

ते होचुः । (हुँ) हन्त यः सर्व्वासामोषधीनां रसस्तं यवेषु दधामेति स यः सर्व्वासामोषधीनां रसऽआसीत्तं यवेष्वदधुस्तस्माद्यत्रान्याऽओषधयो म्लायन्ति तदेते मोदमाना व्वर्धन्तऽएवं ह्येषु रसमदधुस्तथोऽएवैषऽएतैः सर्व्वाः सपत्नानामोषधीर्युते तस्माद्यवमत्यः प्रोक्षण्यो भवन्ति १०

खादिता न धिन्वन्ति । औषधय उहा अपां रसः । तस्मादापः पीताः केवल्यो न धिन्वन्ति । यदैवोभय्यः संसृष्टा भवन्ति–अथैव धिन्वन्ति–तर्हि हि सरसा भवन्ति । सरसाभिः प्रोक्षाणीति ॥ ७ ॥

देवाश्च वाऽअसुराश्च उभये प्राजापत्याः पस्पृधिरे । ततो देवेभ्यः सर्वा एवौषधय ईयुः–यवा हैवेभ्यो नेयुः ॥ ८ ॥

तद्वै देवा अस्पृण्वत । तऽएतैः सर्वाः सपत्नानामोषधीरयुवत, यदयुवत, तस्माद्यवा नाम ॥ ९ ॥

ते होचुः–हन्त यः सर्वासामोषधीनां रसः, तं यवेषु दधामेति । स यः सर्वासामोषधीनां रस आसीत्, तं यवेष्वदधुः । तस्माद्यत्रान्या ओषधयो म्लायन्ति, तदेते मोदमाना वर्द्धन्ते । एवं ह्येषु रसमदधुः । तथोऽएवैष एतैः सर्वाः सपत्नानामोषधीर्युते । तस्माद्यवमत्यः प्रोक्षण्यो भवन्ति ॥ १० ॥

प्रीणयन्ति । केवलजलमक्षणे तृप्तेरदर्शनात् । "पिन्विकृण्व्योर च" इत्युप्रत्ययः (पा. सू. ३।१।८०) तत्सन्नियोगेन वकारस्याकारादेश. । ओषधीना प्रतिज्ञातमनसत्वमुपपादयति–तस्मादापः पीताः केवल्य इति । 'यदा' 'उभय्य' ओषधय आपश्च 'समृष्टा' स्यु. 'अथ' तथा सति 'धिन्वन्ति' 'तर्हि' तथा सति 'सरसा' 'भवन्ति' भवेयु. । केनाभिप्रायेणेत्याह–सरसाभिः प्रोक्षाणीति ॥ ७ ॥

अथ शब्दव्युत्पत्तिप्रदर्शनमुखेन यवान् प्रशंसति–देवाश्च वा असुराश्चेत्यादिना । 'सर्वा एव ओषधयः ईयु' देवेभ्य सकाशात् पलायिता ॥ ८ ॥

तद्वै देवा अस्पृण्वतेति । 'अस्पृण्वत' सर्वा ओषधीरभिलषितवन्त । तदेव विशदयति–त एतैः सर्व्वाः सपत्नानामोषधीरयुवतेति । 'ते' 'एतै' यवै. 'अयुवत' अमिश्रयन् । 'तस्माद्' यवनसाधनत्वाद् 'यवा' इति तन्नामनिर्वचनम् । सपत्नानाम् ओषधीना यवनसाधना. मिश्रका इति यवस्तुतिः ॥ ९ ॥

ते होचुरिति । सर्वौषधिरसानां यवेषु स्थापन प्रशंसनमुखेन द्रढयति–तस्माद् यत्रान्या ओषधयो म्लायन्तीति ॥ १० ॥

स यवानावपति । यवोऽसि यवयास्मद्द्वेषो यवयारातीरिति नात्र तिरोहितमिवास्त्यथ प्रोक्षत्येको वै प्रोक्षणस्य बन्धुर्मेध्यामेवैतत्करोति ॥ ११ ॥

स प्रोक्षति । दिवे त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा पृथिव्यै त्वेतीमानेवैतल्लोकानूर्जा रसेन भाजयत्येषु लोकेषूर्जं रसं दधाति ॥ १२ ॥

(त्य) अथ याः प्रोक्षण्यः परिशिष्यन्ते । ता ऽअवटेऽवनयति शुन्धन्तां लोकाः पितृषदना ऽइति पितृदेवत्यो वै कूपः खातस्तमेवैतन्मेध्यं करोति १३

(त्य) अथ बर्हींषि । प्राचीनाग्राणि चोदीचीनाग्राणि चावस्तृणाति पितृषदनमसीति पितृदेवत्यं वा ऽअस्या ऽएतद्भवति यन्निखातं सा यथा निखातौषधिषु मिता स्यादेवमेतास्वोषधिषु मिता भवति ॥ १४ ॥

स यवानावपति–" यवोऽसि यवयास्मद्द्वेषो यवयारातीः "–(वा. सं. ५ । २६) इति । नात्र तिरोहितमिवास्ति । अथ प्रोक्षति । एको वै प्रोक्षणस्य बन्धुः–मेध्यामेवैतत्करोति ॥ ११ ॥

स प्रोक्षति–" दिवे त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा पृथिव्यै त्वा "–(वा. सं. ५।२६) इति । इमानेवैतल्लोकानूर्जा रसेन भाजयति । एषु लोकेषूर्जं रसं दधाति ॥ १२ ॥

अथ याः प्रोक्षण्यः परिशिष्यन्ते–ता ऽअवटेऽवनयति–" शुन्धन्तां लोकाः पितृषदनाः "–(वा.सं. ५।२६) इति । पितृदेवत्यो वै कूपः खातः, तमेवैतन्मेध्यं करोति ॥ १३ ॥

अथ बर्हींषि प्राचीनाग्राणि चोदीचीनाग्राणि चावस्तृणाति–"पितृषदनमसि"–(वा.सं.५।२६)

स यवानावपतीति । यवावापे मन्त्रमाह–यवोऽसि यवयेति । हे यवपदार्थ ! त्वं ' यवोऽसि ' पृथक्कर्ताऽसि, अत ' यवय ' अस्मत्तो द्वेष्टॄन् पृथक् कुरु । तथा ' अराती ' अदानशीलान् ॥

अथ प्रोक्षतीति[1] । औदुम्बरी । एको वै प्रोक्षणस्य बन्धुरिति । यत्र यत्र प्रोक्षणमस्ति तस्य सर्वस्यापि मेध्यमेतत् करोतीति एवरूपं ब्राह्मणमेकमेवेत्यर्थः ॥ ११ ॥

स प्रोक्षतीति । हे उदुम्बरशाखाग्र ! 'त्वा' त्वाम् 'दिवे' द्युलोकाय तद्‌रूपभावाय प्रोक्षामीति शेषः । एवमुत्तरवाक्येऽपि योज्यम् ॥ १२ ॥

अथ याः प्रोक्षण्य इति । शुन्धन्तामिति मन्त्रेण प्रोक्षणीशेषमवटेऽवनयेत् । पितरः सीदन्त्येषु इति 'पितृषदना ' भूम्यधोवर्तिनो लोकाः प्रायेण गर्तस्य नित्यकार्येषु दर्शनाद्वटस्य पितृषदनत्वम्. तदेवाह–पितृदेवत्यो वै कूपः खात इति ॥ १३ ॥

अथ बर्हींषीत्यादि । सुविशदम् । सा यथा निखाता ओषधिषु मिता स्यात्, एवमेतास्वोषधिषु मिता । भवतीति वने ' अनिखाता ' दृढमूला स्वभावेनोत्पन्ना 'यथा' ओषधिषु सदोपचेषु तृणगुल्मादिषु मध्ये ' मिता' भवति, सर्वाहिष्के गर्ते 'मिता' शाखापि 'एवं' भवतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

१–यवोऽसीत्यप्सु यवानोप्य । का.श्रौ सू । ६ । ४८ । २–प्रोक्षत्यग्रमध्यमूलानि दिवे त्वेति प्रतिमन्त्रम् । का श्रौ. सू । ६ । ४८ । ३–मेध्यामीति सवत्र साकाङ्क्षत्वात् । का श्रौ. सू । ६ । ४९ । ४–अवटे शेषमासिञ्चति शुन्धन्तामिति । का. श्रौ. सू । ६ । ५० । ५–बर्हींष्यपि प्राच्युदञ्चि च मास्यति पितृषदनमसीति । ६–५१ ।

तामुच्छ्रयति । (त्यु) उद्दिवꣳ स्तभानान्तरिक्षं पृण दृꣳहस्व पृथिव्यामितीमानेवैतल्लोकानूर्जा रसेन भाजयत्येषु लोकेषूर्जꣳ रसं दधाति ॥ १५ ॥

(त्यु) अथ मिनोति । द्युतानस्त्वा मारुतो मिनोत्वितीति यो वाऽअयं पवतऽएष द्युतानो मारुतस्तदेनामेतेन मिनोति मित्रावरुणौ ध्रुवेण धर्मणेति प्राणोदानौ वै मित्रावरुणौ तदेनां प्राणोदानाभ्यां मिनोति ॥ १६ ॥

(त्यु) अथ पर्यूहति । ब्रह्मवनि त्वा क्षत्रवनि रायस्पोषवनि पर्यूहामीति वह्वी वै यजुष्याशीस्तद्ब्रह्म च क्षत्रं चाशास्तऽउभे वीर्ये रायस्पोषवनीति भूमा वै रायस्पोषस्तद्भूमानमाशास्ते ॥ १७ ॥

इति । पितृदेवत्यं वाऽ अस्या एतद्भवति । यन्निखातम् । सा यथा निखातौषधिषु मिता स्याद्-एवमेतास्वोषधिषु मिता भवति ॥ १४ ॥

तामुच्छ्रयति-" उद्दिवं स्तभानान्तरिक्षं पृण दृꣳहस्व पृथिव्याम् "-(वा. सं. ५।२७) इति । इमानेवैतल्लोकानूर्जा रसेन भाजयति । एषु लोकेषूर्जं रसं दधाति ॥ १५ ॥

अथ मिनोति-" द्युतानस्त्वा मारुतो मिनोतु "-(वा. सं. ५। २७) इति । यो वाऽअयं पवते-एष द्युतानो मारुतः । तदेनामेतेन मिनोति-" मित्रावरुणौ ध्रुवेण धर्मणा-(वा. सं. ५ । २७) इति । प्राणोदानौ वै मित्रावरुणौ । तदेनां प्राणोदानाभ्यां मिनोति ॥ १६ ॥

अथ पर्यूहति-"ब्रह्मवनि त्वा क्षत्रवनि रायस्पोषवनि पर्यूहामि"-(वा. सं. ५ । २७) इति । वह्वी वै यजुःष्वाशीः । तद्ब्रह्म च क्षत्रं चाशास्ते । उभे वीर्ये । रायस्पोषवनीति । भूमा वै रायस्पोषः । तद्भूमानमाशास्ते ॥ १७ ॥

तामुच्छ्रयतीति[1] । 'उच्छ्रयति' ऊर्ध्वं स्थापयेत् । तन्मन्त्रस्यायमर्थः-हे उदुम्बरशाखे ! त्वमग्रभागेन ' दिवम् ' ' उत्तभान ' उत्तम्भन कुरु, शरीरस्थौल्येन ' अन्तरिक्षं ' ' पृण ' पूरय; ' पृथिव्यां ' ' दृꣳहस्व ' दृढा भव, पृथिवीमपि दृढां कुर्वित्यर्थ , पृथिव्या. शैथिल्ये शाखाया अपि दार्ढ्यायोगात् । ऊर्ध्वपत्यौदुम्बरस्य लोकत्रयेऽपि सम्बन्धाल्लोकेषूर्जसस्थापन कृत भवति । स्पष्टमन्यत् ॥ १५ ॥

अथ मिनोतीति[2] । औदुम्बरीमानमन्त्र-' द्युतान. ' दीप्यमानः, एतन्नामको वायुर्देवः, ' मारुतः ' मरुता देवाना वायूना सम्बन्धी, स. ' मिनोतु ' अवटे प्रक्षिपतु । तथा ' मित्रावरुणौ ' देवौ ' ध्रुवेण ' अविचलितेन ' धर्मणा ' धारणेन मिनुताम् । स्पष्टमन्यत् । मित्रावरुणशब्दयोरर्थमाह-प्राणोदानौ वै मित्रावरुणाविति । एतदधिदैवतम्; अहोरात्राभिमानिनौ देवाविति (ऐ. आ. ४ । २ । ४) अध्यात्मम् ॥ १६ ॥

समन्त्रक पर्यूहम विधत्ते-अथ पर्यूहति ब्रह्मवनि त्वेति[3] । हे शाखाद्रव्य ! ' ब्रह्मवनि ' ब्रह्मणः सम्भक्तृ ' त्वा ' त्वाम् ' पर्यूहामि ' प्रक्षिपामि । एवमुत्तरवाक्यान्यपि योज्यानि ।

1-उद्दिवमित्युच्छ्रयति । का श्रौ. सू. ८ । १४० । 2-द्युतान इति मिनोति । का. श्रौ. सू. ८ । १४१ । 3-ब्रह्मवनि त्वेति पांसुभिः पर्यूहति का श्रौ ६ । ६३ ।

(त्तेऽथ) अथ पर्यृषति । ब्रह्म दृꣳह क्षत्रं दृꣳहायुर्दृꣳह प्रजां दृꣳहेत्याशीरेवैषैतस्य कर्मणऽआशिषमेवैतदाशास्ते समम्भूमि पर्य्यृषणं करोति गर्त्तस्य वाऽउपरिभूम्यथैवं देवत्रा तथा हागर्त्तमिद्भवति ॥ १८ ॥

(त्तु) अथापऽउपनिनयति । यत्र वाऽअस्यै खनन्तः क्रूरीकुर्वन्त्यपघ्नन्ति शान्तिरापस्तदद्भिः शान्त्या शमयति तदद्भिः सन्दधाति तस्मादपऽउपनिनयति ॥ १९ ॥

(त्तु) अथैवमभिपद्य वाचयति । ध्रुवाऽसि ध्रुवोऽयं यजमानोऽस्मिन्नायतने प्रजया भूयादिति पशुभिरिति वैवं यं कामं कामयते सोऽस्मै कामः समृद्ध्यते ॥ २० ॥

अथ पर्यृषति—" ब्रह्म दृंह, क्षत्रं दृंह, आयुर्दृंह, प्रजां दृंह "—(वा. सं. ६ । २७) इति । आशीरेवैषैतस्य कर्मणः । आशिषमेवैतदाशास्ते । समंभूमि पर्यृषणं करोति । गर्तस्य वाऽउपरि भूमि । अथैवं देवत्रा । तथा हागर्तमिद्भवति ॥ १८ ॥

अथापऽउपनिनयति । यत्र वाऽअस्यै खनन्तः क्रूरीकुर्वन्ति अपघ्नन्ति । शान्तिरापः, तद् अद्भिः शान्त्या शमयति । तदद्भिः सन्दधाति । तस्मादप उपनिनयति ॥ १९ ॥

अथैनमभिपद्य वाचयति—" ध्रुवाऽसिध्रुवोऽयं यजमानोऽस्मिन्नायतने प्रजया भूयात् "—

मन्त्रं व्याचष्टे—ब्रह्म वा इति । प्रायेण 'यजु षु' मन्त्रेषु 'आशीः' बह्वी परिदृश्यते । अतोऽत्र ब्रह्मक्षत्रोन्नयरूपं फलमाशास्ते । " भूमा वै रायस्पोष इत्याद्यनडुद् गतम् " (श. प. ब्रा. ३।१।२।१२।) ॥१७॥

अथ पर्यृषतीति[1] । ' पर्यृषति ' परितः सङ्घट्टयेत् । " ऋषी गतौ "—(धा. पा. तु. प. ७) इति धातुः । ब्रह्म दृंहेत्यादिर्दृंह'मन्त्रो यजमानापेक्षितस्य कर्मफलस्य प्रतिपादक इत्याह—आशीरेवैतस्य कर्मण इति । ' एतस्य ' शाखादृहणकर्मणः फलरूपाऽऽशीः प्रतिपाद्यत इत्यर्थः । परिघट्टनं—पर्यर्षणम्, भूमिसमानमद्भिः कर्तव्यमित्याह—समम्भूमि पर्यर्षणमिति । भूम्या समं ' समम्भूमि ', ' पर्यर्षणं ' भूमिसमं ' करोति ' । व्यतिरेकमाह—गर्त्तस्य वा इति ॥ अथैवं देवत्रेति । ' अथ '—शब्द उक्तवैलक्षण्यद्योतनार्थः । एवं साम्ये सति ' देवत्रा ' देवेषु अन्वितो भवतीत्यर्थः । तथा हागर्त्तमिद् भवतीति । ' तथा ह ' तथा सति, भूमिसाम्ये सति ' अगर्तमित् ' अगर्तमिता भवति । मितोतेः कर्मणि क्विप् ॥ १८ ॥

अथाप उपनिनयतीति । ' उपनिनयति ' मृत्परमाणूना संश्लेषाय ' अस्यै खनन्तः ' अस्या भूम्याः भाग विदारयन्तः, तामेव भूमिम् । अक्रूरा ' क्रूरीकुर्वन्ति ' । ' आपः ' तु शमनहेतुत्वात् ' शान्तिः ' अतः ' तत् ' तेन ' अद्भिः ' ' शान्त्या ' शान्तेरेकत्वादेकवचनम् । ' क्रौर्यशमनमदृष्टं प्रयोजनम्; अद्भिः सन्धानं तु संहतिहेतु दृष्टं प्रयोजनम् ॥ १९ ॥

अथैवमभिपद्येति । ' अभिपद्य ' शाखामालम्य, एवं ' वाचयति ' ध्रुवासीत्येवम्प्रकारेण । हे शाखे !

१—ब्रह्म दृंहेति मैत्रावरुणदण्डेन समन्तं निः पर्यृषति । का. श्रौ. सू. ६ । ६४ । २—समा भूमिं कृत्वाऽद्भिरासिञ्चय । का. श्रौ. सू. ६ । ६५ । ३—पर्यूहणाद्योपसेचनात् कृत्वा ध्रुवाऽसीति व्याचयत्यौदुम्बरीमालभ्य प्रजया भूयादिति पशुभिरिति वा । का. श्रौ. सू. ८ । १४२ ।

(तेऽथ) अथ स्रुवेणोपहत्याज्यम् । विष्टपमभि जुहोति घृतेन द्यावा-पृथिवी पूर्येथामिति तदिमे द्यावापृथिवीऽऊर्जा रसेन भाजयत्यनयोरू-र्जंरसं दधाति ते उपजीव्येऽउपजीवनीयेऽइमाः प्रजाऽउपजीवन्ति ॥२१॥

(न्तु) अथ छदिरधिनिदधाति । (त्री) इन्द्रस्य छदिरसीतीन्द्रस्य हि सदो विश्वजनस्य छायेति विश्वगोत्रा ह्यस्मिन्ब्राह्मणाऽआसते तदु-भयतश्छदिषीऽअभ्यदधात्युत्तरतस्त्रीणि परस्त्रीणि तानि नव भवन्ति त्रिवृद्वै यज्ञो नव वै त्रिवृतस्तस्मान्नव भवन्ति ॥ २२ ॥

(वा. सं. ५।२८) इति । "यजुर्भिः"—(वा. सं. ५।२८) इति । या एवं एतं कल्पं कल्पयते— [illegible] ॥ २० ॥

अथ स्रुवेणोपहत्याज्यं विष्टपमभि जुहोति—"घृतेन द्यावापृथिवी पूर्येथाम्"—(वा. सं. ५।२८) इति । तदिमे द्यावापृथिव्यावूर्जा रसेन भाजयति । अनयोरूर्जं रसं दधाति । ते उपजीव्ये उपजीवनीये इमाः प्रजा उपजीवन्ति ॥ २१ ॥

अथ छदिरधिनिदधाति—"इन्द्रस्य छदिरसि"—(वा. सं. ५।२८) इति । इन्द्रं हि सदः— "विश्वजनस्य छाया"—(वा. सं. ५।२८) इति विश्वगोत्रा ह्यस्मिन् ब्राह्मणा आसते । तदु-भयतश्छदिषी उत्तरतस्त्रीणि, दक्षिणतस्त्रीणि, परस्त्रीणि, तानि नव भवन्ति । त्रिवृद्धि यज्ञः नव वै त्रिवृत् । तस्मान्नव भवन्ति ॥ २२ ॥

तदुदीचीनवꣳशꣳ सदो भवति । प्राचीनवꣳशꣳ हविर्द्धानमेतद्ध देवानां निष्केवल्यं यद्धविर्द्धानं तस्मात्तत्र नाश्नन्ति न भक्षयन्ति निष्केवल्यꣳ ह्येतद्देवानाꣳ स यो ह तत्राश्नीयाद्वा भक्षयेद्वा मूर्द्धा हास्य विपतेदथैते मिश्रे यदाग्नीध्रं च सदश्च तस्मात्तयोरश्नन्ति तस्माद्भक्षयन्ति मिश्रे ह्येते ऽउदीची वै मनुष्याणां दिक्तस्मादुदीचीनवꣳशꣳ सदो भवति ॥२३॥

तदुदीचीनवंशं सदो भवति । प्राचीनवंशं हविर्द्धानम् । एतद्ध देवानां निष्केवल्यं-यद्धविर्द्धानम् । तस्मात्तत्र नाश्नन्ति, न भक्षयन्ति । निष्केवल्यं ह्येतद्देवानाम् । स यो ह तत्राश्नीयाद्वा, भक्षयेद्वा-मूर्द्धा हास्य विपतेत् । अथैते मिश्रे-यदाग्नीध्रं च, सदश्च । तस्मात्तयोरश्नन्ति, तस्माद्भक्षयन्ति । मिश्रे ह्येते । उदीची वै मनुष्याणां दिक्, तस्मादुदीचीनवंशं सदो भवति ॥ २३ ॥

तस्याच्छादकमसि तथा 'विश्वजनस्य छायाऽसि' विश्वेषां सदसि स्थितानां जनानां छायाकारी असि । एतयोर्मन्त्रभागयोर्ब्राह्मणं स्पष्टं । उभयतश्छदिषी उपदधातीति ('परपूर्वे च' का. श्रौ. सू. ८ । ९ ।) मध्यमस्य च्छदिषः 'उभयतः' दक्षिणोत्तरयोः;-तानि मध्यमच्छदींषि त्रीण्यपि प्रमाय, तेषाम् 'उत्तरतः त्रीणि' छदींषि उपदध्यात्, तथा 'पर.' परस्मादपि दक्षिणतोऽपि 'त्रीणि' 'उपदधाति' ॥

छदिषां नवत्व प्रशंसति-तानि नव भवन्तीति । त्रिवृत्स्तोमप्राप्यत्वाद् यज्ञस्य त्रिवृत्त्वम् । स च 'त्रिवृत्' स्तोमो 'नव वै' नवस्तोत्रियात्मकः खलु; "तिसृभ्यो हिङ्करोति स प्रथमया" (अ. २ ए. १) इत्यादिनाम-ताण्ड्यब्राह्मणोक्तप्रकारेण त्रिवृत्स्तोमे तिसृणामृचां नवत्वसंपादनात् । तस्मात् छदिषां नवत्वं युक्तम् ॥ २२ ॥

सदस उद्गायतत्व विधत्ते । तदुदीचीनवंशं सदो भवतीति । सदस उदीचीनवंशत्व प्रशंसितु हविर्द्धानस्य सदोवैलक्षण्य दर्शयति-प्राचीनवंशं हविर्द्धानमित्यादिना । 'एतत्' हविर्द्धानं 'देवानां निष्केवल्यम्' मनुष्यलक्षणाभावेन निःशेषेणैव देवानां केवलं भवति । "मरे छन्दसि" (पा. सू. ४ । ४ । ११०) इति यत् । तस्मात् तत्र नाश्नन्ति, न भक्षयन्तीति । 'नाश्नन्ति' पुरोडाशादिकम्, न भक्षयन्ति सोमम् । प्रमादाद्भक्षणे दोषमाह-मूर्द्धा हास्य विपतेदिति । उक्तवैपरीत्यमाग्नीध्रसदसोर्दर्शयति-अथैते मिश्रे इति । 'एते मिश्रे' स्तोत्रशस्त्रादिपाठाश्रयत्वाद् दैवम्, भक्षणस्थानत्वान्मानुषं चेति 'मिश्रे' भवतः । उदीची वै मनुष्याणां दिगिति । प्रायेणोदीच्यां दिशि मनुष्यादिदर्शनान्मनुष्यसम्बन्धित्वव्यपदेशः । सदोनिर्माणप्रकारं सूत्रकार आह-"नाभिदघ्न सदः, सप्ता वा, उदग्वंशम्, अष्टादशारत्नि, एकविंशतिश्चतुर्विंशतिर्वा, नव तिर्यक्, अर्द्धायामो वा, औदुम्बरी मध्ये, पृष्ठ्यामेके, इन्द्रस्य स्यूरसीति मध्यमं छदिरारोप्यापरपूर्वे च, त्रिवर्गौ चोत्तरत."-(का. श्रौ. सू. ८ । १४९-१५२) इति । अष्टादशारत्न्यादयस्त्रय पक्षाः उद्गायामविषये विकल्पिताः; तिर्यक्प्रमाणविषये नवारत्नित्वमायामार्द्धपरिमाणत्वं च विकल्पितम् । उक्तपरिमाणे सदसि औदुम्बरी मध्या भवति, पृष्ठ्या दक्षिणतः स्थिता वेत्यर्थः ॥ २३ ॥

१-'अर्द्धपरिमाणत्वम्-'इ. क. पा. । २-इतोऽग्रे-'यथा इष्टा रज्जुर्मध्या भवति रज्जुर्दक्षिणतः स्थिता औदुम्बरी मध्या भवति यथा पृष्ठ्या रज्जुर्मध्या भवति तथान्यतरस्तु कुर्यादित्यर्थः. '-इ. क. पा. ।

स्यात्कनीयो बहिर्वेद्यथो ऽअपि सर्व्वमेवान्तर्व्वेदि स्यात्तन्निष्ठितमभिमृशति व्वैश्वदेवमसीति द्वयेनैतद्वैश्वदेवं यदस्मिन्पूर्व्वेद्युर्व्विश्वे देवा व्वसतीवरीषूपवसन्ति तेन व्वैश्वदेवम् ॥ २६ ॥

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । (स्ते) तेऽसुररक्षसेभ्य ऽआसङ्गाद्बिभयाञ्चक्रुस्तान्दक्षिणतोऽसुररक्षसान्यासेजुस्तान्त्सदसो जिग्युस्तेषामेतान्धिष्ण्यानुद्वापयाञ्चक्रुर्य्य ऽएतेऽन्तःसदसम् ॥ २७ ॥

(४ं) सर्व्वे ह स्म वा ऽएते पुरा ज्वलन्ति । यथाऽयमाहवनीयो यथा गार्हपत्यो यथाऽऽग्नीध्रीयस्तद्यत ऽएनानुदवापयंस्तत ऽएवैतन्न ज्वलन्ति तानाग्नीध्रमभि सꣳरुरुधुस्तानप्यर्द्धमाग्नीध्रस्य जिग्युस्ततो व्विश्वे देवा ऽअमृतत्वमपार्जयंस्तस्माद्वैश्वदेवम् ॥ २८ ॥

वेदि । अथोऽअपि भूयोऽर्द्धाद् अन्तर्वेदि स्यात्, कनीयो बहिर्वेदि । अथोऽअपि सर्वमेवान्तर्वेदि स्यात् । तन्निष्ठितमभिमृशति–" वैश्वदेवमसि "–(वा. सं. ५ । ३०) इति । द्वयेनैतद्वैश्वदेवम्, यदस्मिन् पूर्वेद्युर्विश्वेदेवा वसतीवरीषूपवसन्ति तेन वैश्वदेवम् ॥ २६ ॥

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद्बिभयाञ्चक्रुः । तान् दक्षिणतोऽसुररक्षसान्यासेजुः । तान्त्सदसो जिग्युः । तेषामेतान् धिष्ण्यानुदापयाञ्चक्रुः–य एतेऽन्तःसदसम् ॥ २७ ॥

सर्वे ह स्म वा एते पुरा ज्वलन्ति–यथाऽयमाहवनीयो, यथा गार्हपत्यो, यथाऽऽग्नीध्रीयः । तद् यत एनानुदवापयंस्तत एवैतन्न ज्वलन्ति । तानाग्नीध्रमभिसंरुरुधुः, तानप्यर्द्धमाग्नीध्रस्य जिग्युः । ततो विश्वेदेवा अमृतत्वमपाजयन्[1], तस्माद्वैश्वदेवम् ॥ २८ ॥

देशः, तत्र ' आग्नीध्रम् ' आग्नीध्रीयं मण्डपं कुर्यात् । तत्रापि त्रयः पक्षाः । आग्नीध्रीयस्य यावत् परिमाणं तस्यार्द्धं सौमिकवेद्या उत्तरभागे स्वीकुर्यादित्येकः पक्षः । अर्द्धादधिकमंशं वेद्याः स्वीकुर्यादिति द्वितीयः । सर्वमपि सौमिकवेद्यामिति तृतीयः । तदेतत् पक्षत्रयम्–तस्यार्द्धमन्तर्वेदीत्यादिनोक्तम् । ' निष्ठितं ' निष्पन्नमाग्नीध्रीयम्, " वैश्वदेवमसि "–' इति ' मन्त्रेण अभिमृशेत् । अस्य वैश्वदेवत्वं कारणद्वयेन । तत्र प्रथमं कारणमाह–यदस्मिन् पूर्वेद्युरिति । ' वसतीवर्यः ' सोमाभिषवार्था आपः; तासु विश्वेदेवाः सुत्यादिनात्पूर्वेद्युरधिवसन्ति अतो वैश्वदेवत्वम् । तथा चोपरिष्टादाम्नास्यते–" ता आग्नीध्रे सादयति विश्वेषां देवानां भागधेयी स्थेति "–इति (श. प. ब्रा. ३ । ९ । २ । १६क.) । तदासु विश्वान् देवान् संवेशयतीत्यतो विश्वेषां देवानामाश्रयभूतानामपामाधारभूतत्वाद् वैश्वदेवत्वम् ॥ २६ ॥

द्वितीयं कारणमाह–देवा ह वा इत्यादिना । तान्त्सदसो जिग्युरिति । ' तान् ' सदोनिविष्टान् देवान् ' सदसः ' सकाशात् जितवन्तः, ततो निष्कासितवन्त इत्यर्थः । न केवलं तानेव देवान्, अपि तु ' अन्तस्सदसं ' सदोमध्येऽवस्थितान् ' धिष्ण्यान् ' अग्नीननाशयन्, तेषामग्नीनां तत्र सद्भाव एव नास्ति ॥ २७ ॥

तत्र ते न सन्तीति चेत् कथं ज्वलन्तीत्याह–सर्वे ह स्म वा एत इति । तानाग्नीध्रमभि संरुरुधुरिति ।

1–अपाजयन् इति क. पा. एवमुत्तरकण्डिकायामपि ।

तान्देवाः प्रतिसमैन्धत । यथा प्रत्यवस्येत्तस्मादेनान्त्सवनेसवनऽएव प्रतिसमिन्धते तस्माद्यः समृद्धः स ऽआग्नीध्रं कुर्य्याद्यो वै ज्ञातोऽनूचानः स समृद्धस्तस्मादग्नीधे प्रथमाय दक्षिणां नयन्त्यतो हि विश्वे देवाऽअमृतत्वमपाजयंस्तस्माद्यं दीक्षितानामवल्यं विन्देदाग्नीध्रमेनं नयतेति ब्रूयात्तदनार्त्तं तन्नारिष्यतीति तद्यदतो विश्वे देवा ऽअमृतत्वमपाजयंस्तस्माद्वैश्वदेवम् ॥ २९ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ४ ॥ ५ ॥ (६. १.)

चतुर्थप्रपाठकश्च समाप्तः ॥

तान् देवाः प्रतिसमैन्धत–यथा प्रत्यवस्येत् । तस्मादेनान्त्सवने सवनऽएव प्रतिसमिन्धते । तस्माद्यः समृद्धः स आग्नीध्रं कुर्यात् । यो वै ज्ञातोऽनूचानः–स समृद्धः । तस्मादग्नीधे प्रथमाय दक्षिणां नयन्ति । अतो हि विश्वेदेवाः अमृतत्वमपाजयन् । तस्माद् यं दीक्षितानामवल्यं विन्देत्–' आग्नीध्रमेनं नयत '–इति ब्रूयात् । तदनार्त्तम्, तन्नारिष्यतीति । तद् यदतो विश्वेदेवा अमृतत्वमपाजयन्–तस्माद् वैश्वदेवम् ॥ २९ ॥

तदन्ते निष्क्रान्ता आग्नीध्रप्रविष्टा तत्राप्यसुरैः रुद्धा., ते देवा आग्नीध्रनिष्क्रमणस्थाने ' अर्द्ध ' सर्वान् प्राच ' तान् ' असुरान् ' जिग्यु '। ' तत ' आग्नीध्रस्याग्नेः सामर्थ्याद् ' विश्वेदेवा ' ' अमृतत्वम् ' असुरकृतहिंसारहितत्वं प्राप्ता इत्यर्थः । ' तस्मात् ' विश्वेषां देवानामाश्रयत्वाद् ' वैश्वदेवम् ' वैश्वदेवत्वम् ॥ २८ ॥

तान् देवा इति । ' तान् ' उद्वासितान् धिष्ण्यान् ' देवाः ' ' प्रतिसमैन्धत ' पुनरदीपयन् । ' यथा ' येन प्रकारेण ' प्रत्यवस्येत् ' प्रतितिष्ठेत् । यद्वा प्रत्यवसानं भोजनम्; यथा आहुत्याधारो भवेत् ! तथा समैन्धत । तस्मादेनानिति । स्पष्टम् । तस्माद्य इति । ' तस्मात् ' आग्नीध्रस्य विश्वेषां देवानां जयहेतुत्वात् ' यः समृद्ध ', ' स ' ' आग्नीध्रम् ' आग्नीध्रस्य कर्म ' कुर्यात् ' । यो वा इति । ' यो वै ' ' ज्ञात ' अयं सदाचारोति विदित, ' अनूचान ' साङ्गप्रवचनाध्यायी ' समृद्ध ' । आग्नीध्रस्य श्रेष्ठत्वं दक्षिणाप्रापणभाक्त्वेन स्पष्टयति–तस्मादग्नीधे प्रथमायेत्यादि ।

अथ पञ्चमप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ।
षष्ठाध्याये च द्वितीयं ब्राह्मणम् ।

व्विजामानो हैवास्य धिष्ण्याः । (ऽ) इमे समङ्का ये वै समङ्कास्ते व्विजामान एतुऽउ हैवास्यैतुऽआत्मानः ॥ १ ॥

(नो) दिवि वै सोमऽआसीत् । (उ) अथेह देवास्ते देवा ऽअकामयन्त्रा नः सोमो गच्छेत्तेनागतेन यजेमहीति तुऽएते मायेऽअसृजन्त सुपर्णीं च कद्रूं च व्वागेव सुपर्णीयं कद्रूस्ताभ्याथ्ठ समदं चक्रुः ॥ २ ॥

(स्ते) ते हऽर्त्तीयमाने ऽऊचतुः । (यं) यतरा नौ दवीयः परापश्यादात्मानं नौ सा जयादिति तथेति सा ह कद्रूरुवाच परेक्षस्वेति ॥ ३ ॥

विजामानो हैवास्य धिष्ण्याः । इमे समङ्काः । ये वै समङ्कास्ते विजामानः । एतऽउ हैवास्यैत आत्मानः ॥ १ ॥

दिवि वै सोम आसीत्–अथेह देवाः । ते देवा अकामयन्त–आ नः सोमो गच्छेत्; तेनागतेन यजेमहीति । तऽएते मायेऽअसृजन्त–सुपर्णीं च कद्रूं च । वागेव सुपर्णी, इयं कद्रूः । ताभ्यां समदं चक्रुः ॥२॥

ते हर्त्तीयमानेऽऊचतुः–यतरा नौ दवीयः परापश्याद्–आत्मानं नौ सा जयादिति । तथेति । सा ह कद्रूरुवाच–परेक्षस्वेति ॥ ३ ॥

धिष्ण्यपदार्थविधानार्थमाख्यायिकामाह–विजामानो हैवास्येत्यादिना । ये 'धिष्ण्याः' ते 'अस्य' यज्ञस्य 'विजामानः' भ्रातरः, बान्धवाः । कुत इयत आह–'इमे' 'समङ्काः' समानचिह्नाः, यत एव-मतो विजामान इत्यर्थः । समानचिह्नानां भ्रातृत्वे व्याप्तिं दर्शयति–ये वै समङ्कास्ते विजामान इति । 'एत उ' एते खलु 'अस्य' यज्ञस्य 'आत्मान;' अतो विजामान इत्येतदुपपन्नम् । तस्मात् सोमयागे धिष्ण्याः कर्तव्या इत्यर्थः ॥ १ ॥

सूत्रत्वेनोक्तं विशदयितुमाह–दिवि वै सोम आसीदथेह देवा इत्यादिना । 'इह' भूलोके 'त एते माये' वस्तुत अतथाभूते । सुपर्णीकद्र्वोर्मायोः किं वास्तवं रूपमिति तद्दर्शयति–वागेव सुपर्णीयं कद्रूरिति । 'ताभ्याम्' 'तयोः समदं चक्रुः' परस्परं कलहमुदपादयन् ॥ २ ॥

ते हर्त्तीयमाने इति । 'ऋतीयमाने' परस्परं कलहायमाने । 'ऋति' सौत्रो धातुः (पा. सू. ३।१।२९) 'ऊचतुः' । कथम्? 'नौ' आवयोर्मध्ये 'यतरा' 'दवीयः' अत्यन्तं दूरं 'परापश्यात्' पश्येत् । 'सा' दूरदर्शिनी । सुपर्णीं दूरम् 'ईक्षस्व' 'इति' 'उवाच' ॥ ३ ॥

१–'आत्मन' इति पाठो लेखप्रमाददेव । 'आत्मानः' इति पाठ सार्थयन् भाष्यमनय । २–"धिष्ण्योपधानपदार्थ" इति क. पा. । ३–'अतः' इति क. पा. ।

सा ह सुपर्ण्युवाच । (चा) अस्य सलिलस्य पारेऽश्वः श्वेत स्थाणौ सेवते तमहं पश्यामीति तमेव त्वं पश्यसीति तथ्ँ हीत्यथ ह कद्रूरुवाच तस्य वालो न्यषञ्जि तममुं वातो धूनोति तमहं पश्यामीति ॥ ४ ॥

सा यत्सुपर्ण्युवाच । (चा) अस्य सलिलस्य पार ऽइति वेदिर्वै सलिलं वेदिमेव सा तदुवाचाश्वः श्वेत स्थाणौ सेवतऽइत्यग्निर्वा ऽअश्वः श्वेतो यूप स्थाणुरथ यत्कद्रूरुवाच तस्य वालो न्यषञ्जि तममुं वातो धूनोति तमहं पश्यामीति रशना हैव सा ॥ ५ ॥

सा ह सुपर्ण्युवाच । (चे) एहीदं पताव वेदितुं यतरा नौ जयतीति सा ह कद्रूरुवाच त्वमेव पत त्वं वै न आख्यास्यसि यतरा नौ जयतीति ॥ ६ ॥

सा ह सुपर्ण्युवाच—अस्य सलिलस्य पारेऽश्वः श्वेत स्थाणौ सेवते—तमहं पश्यामीति । तमेव त्वं पश्यसीति । तं हीति । अथ ह कद्रूरुवाच—तस्य वालो न्यषञ्जि । तममुं वातो धूनोति । तमहं पश्यामीति ॥ ४ ॥

सा यत् सुपर्ण्युवाच—अस्य सलिलस्य पार इति । वेदिर्वै सलिलम्, वेदिमेव सा तदुवाच । अश्वः श्वेतः, स्थाणौ सेवतइति । अग्निर्वाऽअश्वः श्वेतः । यूपः स्थाणुः । अथ यत् कद्रूरुवाच—तस्य वालो न्यषञ्जि, तममुं वातो धूनोति, तमहं पश्यामीति—रशना हैव सा ॥ ५ ॥

सा ह सुपर्ण्युवाच—एहीदं पताव वेदितुम्, यतरा नौ जयतीति । सा ह कद्रूरुवाच—त्वमेव पत । त्वं वै न आख्यास्यसि—यतरा नौ जयतीति ॥ ६ ॥

सा हेति । 'सा' दूर पश्यन्ती 'सुपर्णी' 'उवाच' । किमिति ? उच्यते—'अस्य सलिलस्य पारे अश्वः श्वेतः स्थाणौ सेवते, तमहं पश्यामि इति' । अस्यार्थं श्रुतिरेवाविष्करिष्यति । 'तमेव' मया दृष्टं श्वेताश्वमेव हे कद्रु ! 'त्वम्' अपि 'पश्यसि'—'इति' ननु ततोऽतिरिक्तम् । सा कद्रूः दूरं विलोक्य 'तं हि'—'इति' 'उवाच' । तमश्वं खलु त्वं पश्यसीत्यर्थः । ततोऽधिकमपि दृष्ट्वा कद्रूः पुनर्ब्रूते । किमिति उच्यते—'तस्य वालो न्यषञ्जि, तममु वातो धूनोति, तमहं पश्यामि इति' । 'वालः' पुच्छं 'न्यषञ्जि' स्थाणौ निषक्तमभूत्, 'तं' वालं 'वातः' वायुः 'धूनोति' कम्पयति ॥ ४ ॥

सुपर्ण्याभिहितस्य अस्य सलिलस्येत्यादेस्तात्पर्यं श्रुतिराह—सा यत्सुपर्ण्युवाचेति । अस्य सलिलस्येत्यादि । 'सलिलं' समुद्रादिलम्बद् यथा अनतिलङ्घ्य भवति, एवं वेदिरपीति सलिलत्वेन निरूप्यते । अग्नेः शुक्लभास्वरत्वात् नवाङ्गान्त्वमश्वेनत्वमुक्तम् । यूपस्य स्थाणुत्वं तु साम्यादेव । कद्रुवा यदुक्तं तस्य वाल इत्यादिकम्, तदभिप्रायं दर्शयति—अथ यत् कद्रूरित्यादिना । रशना हैव सेति । वालवदतिदैर्घ्याद्यूपवेष्टिना रशना वालमित्युच्यते ॥ ५ ॥

सा ह सुपर्ण्युवाचेति । सा ह कद्रूरित्यादि । सुपर्णी श्वेताश्वादर्शनार्थमाहूता कद्रूः । सुपर्णि ! त्वदृष्टस्य वालस्य सुनिश्चयाय 'त्वमेव' दृष्टवाऽऽगतो, यतरा जय इति शेषोऽर्थः ॥ ६ ॥

सा ह सुपर्णी पपात । तद्ध तथैवास यथा कद्रूरुवाच तामागतामभ्युवाद त्वमजैषी ३ रहा ३ मिति त्वमिति होवाचैतद्धचाख्यानꣳ सौपर्णीकाद्रवमिति ॥ ७ ॥ (शतम् ११००)

सा ह कद्रूरुवाच । (चा) आत्मानं वै त्वाऽजैषं दिव्यसौ सोमस्तं देवेभ्य ऽआहर तेन देवेभ्यऽआत्मानं निष्क्रीणीष्वेति तथेति सा च्छन्दाꣳसि ससृजे सा गायत्री दिवः सोममाहरत् ॥ ८ ॥

(द्वि) हिरण्मय्योर्ह कुश्योरन्तरवहितऽआस । ते ह स्म क्षुरपवी निमेषं निमेषमभिसन्धत्तो दीक्षातपसौ हैव ते ऽआसतुस्तमेते गन्धर्वाः सोमरक्षा जुगुपुरिमे धिष्ण्याऽइमा होत्राः ॥ ९ ॥

सा ह सुपर्णी पपात । तद्ध तथैवास—यथा कद्रूरुवाच । तामागतामभ्युवाद—त्वमजैषी ३ रहा ३ मिति । त्वमिति होवाच । एतद्धचाख्यानं सौपर्णीकाद्रवमिति ॥ ७ ॥

सा ह कद्रूरुवाच—आत्मानं वै त्वाऽजैषम् । दिव्यसौ सोमः—तं देवेभ्य आहर । तेन देवेभ्य आत्मानं निष्क्रीणीष्वेति । तथेति । सा छन्दांसि ससृजे । सा गायत्री दिवः सोममाहरत् ॥ ८ ॥

हिरण्मय्योर्ह कुश्योरन्तरवहित आस । ते ह स्म क्षुरपवी निमेषं निमेषमभिसन्धत्तः । दीक्षातपसी हैव तेऽआसतुः । तमेते गन्धर्वाः सोमरक्षा जुगुपुः । इमे धिष्ण्याः, इमा होत्राः ॥ ९ ॥

सा ह सुपर्णी पपातेति । एवमुक्ता सुपर्णी । गत्वा कद्रूक्तं वास्तवमवगत्य पुनः 'आगतां' 'तां' सुपर्णीं कद्रूः 'उवाद'—"त्वमजैषी ३ रहा ३ मिति" । प्रश्ने प्लुतिः (पा. सू. ८ । २ । १००) । तया पृष्टा सुपर्णी 'त्वमजैषीः' 'इति' उवाच । विदितस्याख्यानस्य प्रसिद्धत्वाविष्करणाय नाम करोति—एतद्धचाख्यानमिति । 'एतत्' दिवि वै सोम आसीदित्यादि होवाचेत्येतदन्तमित्यर्थः (तै. स. ६ । १ । ६ । १) (ऐ. ब्रा. ३।३।१।२;६।३।६) ॥ ७ ॥

सा ह कद्रूरुवाचेति । पराजितया सुपर्ण्या गायत्र्यादिच्छन्दांसि सृष्ट्वा गायत्र्या दिवि स्थितं सोममाहृत्य देवेभ्यः सकाशादात्मनिष्क्रयण कृतमित्यर्थः "सा ह कद्रूरुवाच आत्मानं वै त्वाऽजैषम्" इत्यादिनोक्तः॥८॥

"सा गायत्री दिवः सोममाहरत्"—इति यत् सङ्ग्रहेणोक्तम्, तद्विस्पष्टयति—हिरण्मय्योर्ह कुश्योरित्यादिना । हिरण्मय्योः कुश्योः आयुधयो 'अन्त' 'अवहितः' आच्छन्नः सोमोऽभूत् । "जानपद०" (पा. सू. ४ । १ । ४२) इत्यादिना अयोविकारार्थात् कुशशब्दात् ङीष् । 'ते' कुश्यौ क्षुरपवी क्षुरधारे इव तीक्ष्णाग्रे 'निमेष-निमेष' सर्वदेत्यर्थः । 'अभिसन्धत्तः' यथाऽन्यो नापहरेदेव रक्षत इत्यर्थः । कुश्योर्वास्तवस्वरूपमाह—दीक्षातपसाविति । तमेते गन्धर्वा इति । 'सोमरक्षाः' सोमरक्षका 'एते गन्धर्वाः' 'तं' सोम 'जुगुपुः' । ते के ? ये इमे' सदसि वर्त्तमानाः 'धिष्ण्याः', 'इमा होत्राः' इमे होत्रकाः, होतृवर्जमैत्रावरुणादयः ॥ ९ ॥

(स्तु) तयोरन्यतरां कुशीमाचिच्छेद । तां देवेभ्यः प्रददौ सा दीक्षा तया देवाऽअदीक्षन्त ॥ १० ॥

(न्ताय) अथ द्वितीयां कुशीमाचिच्छेद । तां देवेभ्यः प्रददौ तत्तपस्तया देवास्तपऽउपायन्नुपसदस्तपो ह्युपसदः ॥ ११ ॥

खदिरेण ह सोममाचखाद । तस्मात्खदिरो यदेनेनाखिदत्तस्मात्खादिरो यूपो भवति खादिरः स्फ्योऽच्छावाकस्य हैनं गोपनायां जहाऽ सोऽच्छावाकोऽहीयत ॥ १२ ॥

तमिन्द्राग्नी ऽअनुसमतनुताम् । प्रजानां प्रजात्यै तस्मादैन्द्राग्नोऽच्छावाकः ॥ १३ ॥

तयोरन्यतरां कुशीमाचिच्छेद । तां देवेभ्यः प्रददौ । सा दीक्षा । तया देवा अदीक्षन्त ॥ १० ॥

अथ द्वितीयां कुशीमाचिच्छेद । तां देवेभ्यः प्रददौ । तत्तपः । तया देवास्तप उपायन् उपसदः । तपो ह्युपसदः ॥ ११ ॥

खदिरेण ह सोममाचखाद । तस्मात् खदिरो—यदेनेनाखिदत् । तस्मात् खादिरो यूपो भवति । खादिरः स्फ्यः । अच्छावाकस्य हैनं गोपनायां जहार । सोऽच्छावाकोऽहीयत ॥ १२ ॥

तमिन्द्राग्नी अनुसमतनुताम्—प्रजानां प्रजात्यै । तस्मादैन्द्राग्नोऽच्छावाकः ॥ १३ ॥

तयोरन्यतरां कुशीमाचिच्छेदेति । गायत्री 'ताम्' छित्वा च 'देवेभ्य' 'प्रददौ' । 'तया देवा अदीक्षन्त' ॥ १० ॥

अथ द्वितीयामिति । गायत्र्या छिन्ना द्वितीया कुशी देवेभ्यो दत्ता, सा तपोनामोपसद इत्याह—तपो ह्युपसद इति ॥ ११ ॥

खदिरेणेति । सोमहरणसमये खदिरस्याभिमारत्वात् त सोमन हत्वा सोम मध्निनवती, अत खादन-साधनत्वात् खदिर इति नाम सम्पन्नम् । अत. खदिरस्य सोमाहरणोपयोगात् सोमयागे यूप स्फ्यश्च खादिरौ कर्तव्यौ । 'अच्छावाकस्य' 'गोपनायाम्' । हविकाग्नेव सोमरक्षकान्तर्वर्तिनमच्छावाकाख्यं होतकं यदा सोमरक्षकेषु मध्ये रक्षितवान्, तदा गायत्री 'जहार'; अत 'अच्छावाक' 'अहीयत' हीनो निकृष्टोऽभूत् । अत एवेतरेभ्यस्त्विक्ष्यः प्रथमत एव सदःप्रवेशमपि (न) समलभत ॥ १२ ॥

तमिन्द्राग्नी इति । 'त' हीनमच्छावाकम्, 'इन्द्राग्नी' ऐन्द्राग्नशस्त्रपाठेन सन्तुष्टौ, 'अनुसमतनुताम्' सन्ततमनुप्रवेशमकुरुताम् । अत 'अच्छावाक' 'ऐन्द्राग्न' इत्युपदिष्टवान् । इत्थं सोमहरणे च उपाख्यानमन्यत्रैवं आम्नायते (श. प. ब्रा. ४ । ३ । १ । १, २ ।)—"अहीयत वा अच्छावाकस्तमिन्द्राग्नी"—इत्यादिना ॥ १३ ॥

(स्तु) तस्माद्दीक्षिता राजानं गोपायन्ति । नेन्नोऽपहरानिति तस्मात्तत्र सुगुप्तं चिकीर्षेद्यस्य ह गोपनायामपहरन्ति हीयते ह ॥ १४ ॥

तस्माद्ब्रह्मचारिण ऽआचार्यं गोपायन्ति । गृहान्पशून्नेन्नोऽपहरानिति तस्मात्तत्र सुगुप्तं चिकीर्षेद्यस्य ह गोपनायामपहरन्ति हीयते ह तेनैतेन सुपर्णी देवेभ्य ऽआत्मानं निरक्रीणीत तस्मादाहुः पुण्यलोक ऽईजान ऽइति ॥ १५ ॥

(त्रि) ऋणं ह वै पुरुषो जायमान एव । मृत्योरात्मना जायते स यद्यजते यथैव तत्सुपर्णी देवेभ्य ऽआत्मानं निरक्रीणीतैवमेवैष ऽएतन्मृत्योरात्मानं निष्क्रीणीते ॥ १६ ॥

तेन देवा ऽअयजन्त । तमेते गन्धर्वाः सोमरक्षा ऽअन्वाजग्मुस्तेऽन्वागत्याब्रुवन्नन्नु नो यज्ञऽआभजत मा नो यज्ञादन्तर्गातास्त्वेव नोऽपि यज्ञे भाग इति ॥ १७ ॥

ते होचुः । किं नस्ततः स्यादिति यथैवास्यामुत्र गोप्तारोऽभूमैवमेवास्यापीह गोप्तारो भविष्याम इति ॥ १८ ॥

तस्माद् दीक्षिता राजानं गोपायन्ति—नेन्नोऽपहरानिति । तस्मात्तत्र सुगुप्तं चिकीर्षेद्—यस्य ह गोपनायामपहरन्ति । हीयते ह ॥ १४ ॥

तस्माद्ब्रह्मचारिण आचार्यं गोपायन्ति । गृहान् पशून्नेन्नोऽपहरानिति । तस्मात्तत्र सुगुप्तं चिकीर्षेद्—यस्य ह गोपनायामपहरन्ति । हीयते ह । तेनैतेन सुपर्णी देवेभ्य आत्मानं निरक्रीणीत । तस्मादाहुः—पुण्यलोक ईजान इति ॥ १५ ॥

ऋणं ह वै पुरुषो जायमान एव मृत्योरात्मना जायते । स यद् यजते—यथैव तत् सुपर्णी देवेभ्य आत्मानं निरक्रीणीत—एवमेवैष एतन्मृत्योरात्मानं निष्क्रीणीते ॥ १६ ॥

तेन देवा अयजन्त । तमेते गन्धर्वाः सोमरक्षा अन्वाजग्मुः । तेऽन्वागत्याब्रुवन्—अनु नो यज्ञ आभजत, मा नो यज्ञादन्तर्गात, अस्त्वेव नोऽपि यज्ञे भाग इति ॥ १७ ॥

ते होचुः—किं नस्ततः स्यादिति । यथैवास्यामुत्र गोप्तारोऽभूम—एवमेवास्यापीह गोप्तारो भविष्याम इति ॥ १८ ॥

तस्माद्दीक्षिता राजानमित्यादि । औपोद्घातिकं वाक्यं स्पष्टम् । 'अपहरान्' अपहरेयुः ॥ १४ ॥ १५ ॥

सोमाहरणप्रसङ्गात् सुपर्णीदृष्टान्तमुखेन मृत्युभयपरिहाराय सोमयागस्यावश्यकर्तव्यतामाह—ऋणं ह वै पुरुषो जायमान एव मृत्योरात्मना जायत इत्यादिना । 'जायमान एव मृत्यो' ऋणभावे जननमेवोपाधिरित्यर्थः । इदमृणं प्रातिभाव्यवदन्यत आयातं न भवति, किन्तु स्वत एवायातमित्येवमर्थमाह—'आत्मना'—इति ॥ १६ ॥

तेन देवा अयजन्तेत्यादि । 'तेन' गायत्र्याहृतेन । अनु नो यज्ञ आ भजतेति । 'नः' अस्मानपि

तथेति देवा ऽअब्रुवन् । (न्सो) सोमक्रयणा व इति तानेभ्यऽ एतत्सो-
मक्रयणाननुदिशत्यथैनानब्रुवंस्तृतीयसवने वो घृत्याऽऽहुतिः प्राप्स्यति न
सौम्याऽपहृतो हि युष्मत्सोमपीथस्तेन सोमाहुतिं नार्हथेति सैनानेषा
तृतीयसवनऽएव घृत्याऽऽहुतिः प्राप्नोति न सौम्या यच्छालाकैर्धिष्ण्यान्व्या-
घारयति ॥ १९ ॥

(त्यु) अथ यदग्नौ होष्यन्ति । तद्वोऽविष्यतीति स यदग्नौ जुहोति
तदेनानवत्यथ यद्वः सोमं बिभ्रत ऽउपर्युपरि चरिष्यन्ति तद्वोऽविष्य-
तीति स यदेनान्त्सोमं बिभ्रत ऽउपर्युपरि चरन्ति तदेनानवति तस्माद-
ध्वर्युः समया धिष्ण्यान्नातीयादध्वर्युर्हि सोमं बिभर्ति तमेते व्यात्तेन
प्रत्यासते सऽएतेषां व्यात्तमापद्येत तमग्निर्वाऽभिदहेद्रुद्रो वाऽयं देवः पशूना-
मीष्टे स वा हैनमभिमन्येत तस्माद्यद्यध्वर्योः शालायामर्थः स्यादुत्तरेणै-
वाग्नीध्रीयथ्ठं सञ्चरेत् ॥ २० ॥

तथेति देवा अब्रुवन् । सोमक्रयणा व इति । तानेभ्य एतत् सोमक्रयणाननुदिशति । अथैनान-
ब्रुवन्—तृतीयसवने वो घृत्याऽऽहुतिः प्राप्स्यति, न सौम्याः अपहृतो हि युष्मत्सोमपीथः । तेन
सोमाहुतिं नार्हथ इति । सैनानेषा तृतीयसवनऽएव घृत्याऽऽहुतिः प्राप्नोति, न सौम्या । यच्छालाकैर्धि-
ष्ण्यान् व्याघारयति ॥ १९ ॥

अथ यदग्नौ होष्यन्ति—तद् वोऽविष्यतीति । स यदग्नौ जुहोति—तदेनानवति । अथ यद् वः सोमं
बिभ्रते उपर्युपरि चरिष्यन्ति—तद्वोऽविष्यतीति । स यदेनान् सोमं बिभ्रते उपर्युपरि चरन्ति—तदे-

---

अस्मिन् ' यज्ञे ' ' अन्वाभजत ' अन्वाभाजयत, हविर्भागयुक्तान् युष्मानस्मानपि भागिनः कुरुत । इत्यनेनैवोत्स-
प्रतिषेध—मा नो यज्ञादिति । ' अन्तरगात ' अन्तर्हितेनान् मा कार्ष्ट । " इणो गा लुङि "—(पा. सू.
२ । ४ । ४५) इति गादेशे, " गातिस्था "—(पा. सू. २।४।७७) इति सिचो लुक् ॥ १७ ॥ १८ ॥

तथेतीति । सोमक्रयणा व इतीति । सोमः क्रीयते यैर्गन्धर्वादिभिः, ते ' सोमक्रयणाः ', ' वः ' युष्माकं
' तान् ' भागान् एतस्मिन् सोमक्रयकाले ' एभ्यः ' गन्धर्वेभ्यः, धिष्ण्यरूपेणावस्थितेभ्यः ' अनुदिशत् '
अनुदिशेत्, एते युष्मभ्यं भागा इति ब्रूयात् । घृतेनका ' घृत्या ' घृतसाध्या, ' सा ' ' तृतीयसवने ' युष्मान्
' प्राप्स्यति ', ' न सौम्या '; ' अपहृतो हि युष्मत्सोमपीथ ' इति । पानीयः सोमः ' सोमपीथः ' सोमस्या-
स्मदंशेनापहृतत्वादित्यर्थः । यच्छालाकैर्धिष्ण्यान् व्याघारयतीति । ' यद् ' यया आहुत्या ' शालाकैः '
तृणमयैः विद्वान् ' धिष्ण्यान् ' घृतेन ' व्याघारयति ' सैषा घृतेति ॥ १९ ॥

अथ यदग्नौ होष्यन्तीति । ' अथ ' प्रदानानन्तरम्, ' अग्नौ ' प्रदीप्ते, अग्निधिष्ण्येष्वित्यर्थः । ' होष्यन्ति ',
' तद् ' आज्यं ' वः ' युष्मान् ' अविष्यति ' रक्षिष्यति ' इति ' देववाक्यम् । तदाचष्टे श्रुतिः स्वयमेव

(त्ते) ते वा ऽएते । सोमस्यैव गुप्त्यै न्युप्यन्त ऽआहवनीयः पुरस्ता-न्मार्जालीयो दक्षिणत ऽआग्नीध्रीय ऽउत्तरतोऽथ ये सदसि ते पश्चात् ॥२१॥

(त्तु) तेषां वा ऽअर्द्धानुपकिरन्ति । (न्त्य) अर्द्धाननुदिशन्त्येत ऽउ हैवैतद्दधिरे ऽर्द्धान्न ऽउपकिरन्त्वर्द्धाननुदिशन्तु तथा यस्माल्लोकादागताः स्मो दिवस्तथा तं लोकं प्रति प्रज्ञास्यामस्तथा न जिह्मा ऽएष्याम इति॥२२॥

स यानुपकिरन्ति । तेनास्मिँल्लोके प्रत्यक्षं भवन्त्यथ याननुदिशन्ति तेनामुष्मिँल्लोके प्रत्यक्षं भवन्ति ॥ २३ ॥

नानशति । तस्मादध्वर्युः समया धिष्ण्यान्नातीयात् । अध्वर्युर्हि सोमं बिभर्ति । तमेते व्यात्तेन प्रत्यासते । स एतेषां व्यात्तमापद्येत । तमग्निर्वाभिदहेत्, यो वाऽयं देवः पशूनामीष्टे–स वा हैनमभिमन्येत । तस्माद् यदध्वर्योः शालायामर्थः स्यात्–उत्तरेणैवाग्नीध्रीयं सञ्चरेत् ॥ २० ॥

ते वा एते सोमस्यैव गुप्त्यै न्युप्यन्ते–आहवनीयः पुरस्तात्, मार्जालीयो दक्षिणतः, आग्नीध्रीय उत्तरतः अथ ये सदसि–ते पश्चात् ॥ २१ ॥

तेषां वाऽअर्द्धानुपकिरन्ति,अर्द्धाननुदिशन्ति । एत उ हैतद् दध्रिरे–अर्द्धान्न उपकिरन्तु,अर्द्धाननुदिशन्तु । तथा यस्माल्लोकादागताः स्मो दिवः–तथा तं लोकं प्रतिप्रज्ञास्यामः । तथा न जिह्मा एष्याम इति ॥ २२ ॥

स यानुपकिरन्ति–तेनास्मिँल्लोके प्रत्यक्षं भवन्ति । अथ याननुदिशन्ति–तेनामुष्मिँल्लोके प्रत्यक्षं भवन्ति ॥ २३ ॥

दर्शयति–स यद्ग्नौ जुहोतीति । ननु सोमाहुतिः कथं लभ्यत इति तत्राह–अथ यद् वः सोमं बिभ्रत उपर्युपरि चरिष्यन्ति, तद् वोऽविष्यतीति । स्पष्टमन्यत् । सोमधारकस्याध्वर्योर्धिष्ण्यातिक्रमणे प्रसक्तं निषेधति–तस्मादध्वर्युः समया धिष्ण्यान्नातीयादिति । तमेते व्यात्तेन प्रत्यासत इत्यादि । 'तम्' अध्वर्युम् 'एते' सोमरक्षकाः धिष्ण्याग्नयः 'व्यात्तेन' विवृतेनास्येनोपलक्षिताः सन्तः, प्रतीक्ष्य तिष्ठन्ति । 'सः' यदि धिष्ण्यानतिक्रामन् 'एतेषां' 'व्यात्तं' विवृतं मुखं प्रविशेत् । प्रवेशे का हानिरित्यत आह–तमग्निर्वाऽभिदहेद् यो वाऽयं देवः पशूनामिति । स वा हैनमभि मन्येतेति । अभिमन्येत हिंस्यात् । तर्हि सञ्चारेऽपेक्षिते क उपाय इति तं दर्शयति–तस्माद् यदध्वर्योः शालायामिति । 'यदि' 'अर्थः स्यात्' शालायां ' प्रयोजनं भवेत् ॥ २० ॥

धिष्ण्यानां सोमरक्षकत्वमभिधातुं सर्वेषां तद्रक्षकत्वमाह–ते वा एते सोमस्यैवेति ॥ २१ ॥

सर्वेषां सोमरक्षकत्वे समाने सदोगतानां धिष्ण्यानामिव कथमितरेषामनुदेशनं नास्तीत्यत आह–तेषां वा अर्द्धानुपकिरन्त्यर्द्धाननुदिशन्तीत्यादिना । अनुदेशो नाम विद्यमानपदार्थे एवं भवन्तीति निर्देशः । अत एवाहवनीयादौ तदनुप्रवर्तनेन "समुद्रोऽसि विश्वव्यचाः"–(वा. सं. ५ । ३२ । ८) इत्याद्यनुदेशः क्रियते । सर्वे धिष्ण्याः कर्तव्याः, केचन अनुदेश्या इति विभिन्नीयते । द्वैरूप्ये कारणमाह–तथा यस्मादिति । 'तथा '

ते वै द्विनामानो भवन्ति । (न्त्ये) एत उ ऽउ हैवैतद्दध्रिरे न वा ऽएभिर्नामभिरराल्स्म येषां नः सोममपाहार्षुर्हन्त द्वितीयानि नामानि करवामहा ऽइति ते द्वितीयानि नामान्यकुर्वत तैरराध्नुवन्यानपहृतसोमपीथान्त्सतोऽथ यज्ञ ऽआभजंस्तस्माद्द्विनामानस्तस्माद्ब्राह्मणोऽनृध्यमाने द्वितीयं नाम कुर्वीत राध्नोति हैव य एवं विद्वान्द्वितीयं नाम कुरुते ॥ २४ ॥

स यदग्नौ जुहोति । तद्देवेषु जुहोति तस्माद्देवाः सन्त्यथ यत्सदसि भक्षयन्ति तन्मनुष्येषु जुहोति तस्मान्मनुष्याः सन्त्यथ यद्धविर्धानयोर्नाराशꣳसाः सीदन्ति तत्पितृषु जुहोति तस्मात्पितरः सन्ति ॥ २५ ॥

ते वै द्विनामानो भवन्ति । एतउउ हैवैतद् दध्रिरे । न वाऽएभिर्नामभिरराल्स्म—येषां नः सोममपाहार्षुः, हन्त द्वितीयानि नामानि करवामहाऽइति । ते द्वितीयानि नामान्यकुर्वत । तैराध्नुवन् । यानपहृतसोमपीथान् सतोऽथ यज्ञऽआभजन् । तस्माद् द्विनामानः । तस्माद्ब्राह्मणोऽनृध्यमाने द्वितीयं नाम कुर्वीत । राध्नोति हैव—य एवं विद्वान् द्वितीयं नाम कुरुते ॥ २४ ॥

स यदग्नौ जुहोति—तद्देवेषु जुहोति । तस्माद्देवाः सन्ति । अथ यत्सदसि भक्षयन्ति—तन्मनुष्येषु जुहोति । तस्मान्मनुष्याः सन्ति । अथ यद्धविर्धानयोर्नाराशंसाः सीदन्ति,—तत्पितृषु जुहोति । तस्मात्पितरः सन्ति ॥ २५ ॥

सति, धिष्ण्यनिवापाभावे सति यल्लोक पूर्वमवस्थितं द्युलोक ' प्रति प्रज्ञास्याम ' जानीम इति, 'तथा न जिह्माः एष्याम इतीति ' । द्युलोकं सर्वथा परित्यज्य भूमौ कृतनिवासानां पुनर्द्युगमने सति जिह्मता स्यात् । सर्वेषां केवलमनुदेशने भूलोके प्रत्यक्षता न स्यात् । अत उभयार्थमुभयथाकरणम् ॥ २२ ॥ २३ ॥

यथा स्थानद्वैविध्यम्, एवं नामद्वैविध्यमपि, तत्तु सङ्केतपूर्वकमित्याह—ते वै द्विनामानो भवन्त्येत उ हैवैतद्दधिर इति । नामान्तरधारणविषये मतिं चक्रुरित्यर्थः । पूर्वेषां नाम्नामपरित्यागे कारणमाह—न वा एभिर्नामभिरराल्स्मेति । 'न अराल्स्म' समृद्धा न भवाम । येषामित्यादि, स्पष्टम् । " त्रिभूरसि प्रवाहण "—(वा. स. ५ । ३१) इत्याद्यन्युपस्थानमन्त्रेषु प्रतिपादितानि द्विनामानि । द्वितीयनाम्ना प्राप्तां समृद्धिं दर्शयति—यानपहृतसोमपीथान्सतोऽथ यज्ञ आभजन्निति । यज्ञभागन्तु " तृतीयसवने वो धृत्याऽऽहुतिः प्राप्स्यति " इत्युक्तमित्यर्थः ॥ २४ ॥

अथ प्रसङ्गात् सोमयागं देवमनुष्यपितृद्वारेण सर्वजगत्स्थितिहेतुरिति प्रशंसति—स यदग्नौ जुहोतीति । अग्नौ तदुद्देशेन होम एव सर्वदेवेषु होमो भवति । ' तस्मात् ' यज्ञभागलाभात् ' देवाः ' ' सन्ति ' आत्मानं लभन्ते, इदानीमपि ' अमराभूताः ' अविनष्टा वर्तन्त इत्यर्थः । एवं मनुष्यपितृवाक्ये अपि योज्ये । अथ यद्धविर्धानयोर्नाराशंसाः सीदन्ति, तत् पितृषु जुहोतीति । हविर्धानशकटस्य दक्षिणभागे चमसेषु (ऋ. स. १० । ११ । ८) ये सोमा हुतावशिष्टा भक्षिताः पुनराप्यायिताश्च वर्तन्ते, ते नाराशंसाः, तेन पितृदेवत्याः । तत्र स्थानेषु पितृन् जुहोति ॥ २५ ॥

या वै प्रजा यज्ञेऽनन्वाभक्ताः । पराभूता वै ता एवमेवैतद्या इमाः प्रजाऽ-अपराभूतास्ता यज्ञ ऽआभजति मनुष्याननु पशवो देवाननु वयाꣳस्योषधयो वनस्पतयो यदिदं किञ्चैवमु तत्सर्वं यज्ञ ऽआभक्तं ते ह स्मेतऽउभये देवमनुष्याः पितरः सम्पिबन्ते सैषा सम्पा ते ह स्म दृश्यमानाऽ-एव पुरा सम्पिबन्त ऽउतैतर्ह्यदृश्यमानाः ॥ २६ ॥

इति पञ्चमप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ५ ॥ १ ॥ (६–२)

सर्वं वा ऽएषोऽभिदीक्षते । यो दीक्षते यज्ञꣳ ह्यभि दीक्षते यज्ञꣳ ह्येवेदꣳ सर्वमनु तं यज्ञꣳ सम्भृत्य यमिममभिदीक्षते सर्वमिदं विसृजते ॥ १ ॥

या वै प्रजा यज्ञेऽनन्वाभक्ताः–पराभूता वै ताः । एवमेवैतद्–या इमाः प्रजा अपराभूताः–ता यज्ञऽ-आभजति । मनुष्याननु पशवः, देवाननु वयांसि, ओषधयः, वनस्पतयो–यदिदं किञ्च । एवमु तत्सर्वं यज्ञ आभक्तम् । ते ह स्मेतऽउभये देवमनुष्याः पितरः सम्पिबन्ते । सैषा सम्पा । ते ह स्म दृश्यमाना एव पुरा सम्पिबन्ते, उतैतर्ह्यदृश्यमानाः ॥ २६ ॥

वैसर्जनहोमः ।

सर्वं वाऽएषोऽभिदीक्षते यो दीक्षते–यज्ञं ह्यभिदीक्षते । यज्ञं ह्येवेदं सर्वमनु । तं यज्ञं सम्भृत्य–यमिममभिदीक्षते–सर्वमिदं विसृजते ॥ १ ॥

या वै प्रजा इति । 'या वै प्रजाः' देवपितृमनुष्यव्यतिरिक्ताः, असुररक्षःप्रभृतयः, 'ताः' 'पराभूताः' विनष्टा अभवन् । यान्येव पूर्वमासीत् परमा च । 'एतद्' इदानीमपि, 'अपराभूताः' 'याः' सन्ति, 'ताः' देवाद्याः 'यज्ञे' 'आभजति' । अस्तु तेषां यज्ञभाग., तदितरेषां पशुपक्षिप्रभृतीनां कथं यज्ञेऽनुप्रवेश इति, तत्प्रकारमाह–मनुष्याननु पशव इति । वयसामन्तरिक्षसञ्चारसाम्येन देवानुप्रवेशाभिधानम् । ओषध्यादीनां रक्षकाभावेन देवाधीनस्थितिकत्वम् । उभये देवमनुष्याः पितर इति । देवमनुष्य एको राशिः, पितरश्चैकः, द्विराश्यमात्मका उभयेऽपि 'सम्पिबन्ते' साहित्येनैकीभावेन सह पानं कुर्वन्ति । 'सैषा' 'सम्पा' सहपीतिः । "आतश्चोपसर्गे"–(पा. सू. ३ । ३ । १०६) इति भावे अङ् । प्रथमं देवैरग्निमुखेन पानम्, पश्चान्मनुष्यैः सदसि शेषपानम्, पश्चात्प्राशासेन पितॄणाम्; इत्येवरूपानुसन्धेयेत्यर्थः । तेषामागमनमेव न दृश्यते, कुतः सहपानमिति, तत्राह–ते ह स्म दृश्यमाना एवेति (का. श्रौ. सू. ८ । १५६–१६४) ॥ २६ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये

तृतीयकाण्डे षष्ठाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (३–६–२) ॥

वैसर्जनीयानि विधातुमाह–सर्वं वा एषोऽभिदीक्षत इति । यो दीक्षते एष इति सम्बन्धः । कथं सोमभीति, तत्राह–यज्ञं ह्यभिदीक्षत इति । यज्ञस्य कथं सर्वत्वमिति, तत्राह–यज्ञं ह्येवेदं सर्वमन्विति । 'इदं सर्वं' 'यज्ञम्' 'अनु'–तस्य तत्पन्नम्; कर्मफलं वा सर्वस्य जगतः । 'यमिम' सर्वं भूतं 'यज्ञम्'

१–धिष्ण्याग्निवत्प्युद्धतालोहिते पुरीषाग्निवपति शम्ये नान्वतः चत्वरात्तुर्वित्य विभूरसीति प्रतिमन्त्र, आग्नीध्रीयं पूर्वं, निकतायोपरि, रौद्रेणेति सर्वत्र, परमदासि, प्रत्यङ्मुखो द्वाम्परेण होतुः, दक्षिणपूर्वेणोदुम्बरी मैत्रावरुणस्य, होतृधिष्ण्यमुत्तरेण चतुरः समान्तरान्माह्मणाच्छ २ सितोतृनेष्टृच्छावाकनाम्, आग्नीध्राद्दक्षिण २ सम्मति–वेध्यन्ते दक्षिणामुरो मार्जालीयम् ॥ इति ॥

यद्वैसर्जनानि जुहोति । स यदिदꣳ सर्वं विसृजते तस्माद्वैसर्जनानि नाम तस्माद्योऽपिव्रतः स्यात्सोऽन्वारभेत यद्यऽअन्यत्र चरेन्नाद्रियेत यद्वै जुहोति तदेवेदꣳ सर्वं विसृजते ॥ २ ॥

यद्वेव वैसर्जनानि जुहोति । यज्ञो वै विष्णुः स देवेभ्य इमां विक्रान्तिं विचक्रमे यैषामियं विक्रान्तिरिदमेव प्रथमेन पदेन पस्पाराथेदमन्तरिक्षं द्वितीयेन दिवमुत्तमेनैतामेवैष एतस्मै विष्णुर्यज्ञो विक्रान्तिं विक्रमते यज्जुहोति तस्माद्वैसर्जनानि जुहोति ॥ ३ ॥

यद्वैसर्जनानि जुहोति । स यदिदं सर्वं विसृजते—तस्माद्वैसर्जनानि नाम । तस्माद्योऽपिव्रतः स्यात्—सोऽन्वारभेत । यद्यऽअन्यत्र चरेन्नाद्रियेत । यद्वै जुहोति—तदेवेदं सर्वं विसृजते ॥ २ ॥

यद्वेव वैसर्जनानि जुहोति । यज्ञो वै विष्णुः, स देवेभ्य इमां विक्रान्तिं विचक्रमे—यैषामियं विक्रान्तिः । इदमेव प्रथमेन पदेन पस्पार, अथेदमन्तरिक्षं द्वितीयेन दिवमुत्तमेन । एतामेवैष एतस्मै विष्णुर्यज्ञो विक्रान्तिं विक्रमते—यज्जुहोति । तस्माद्वैसर्जनानि जुहोति ॥ ३ ॥

'अभि—' लक्ष्य 'दीक्षते' 'त' यज्ञ 'सम्भृत्य' वैसर्जनहोमान्त प्राचीनमङ्गजात कृत्वेत्यर्थः । कृष्णाजिन-मेखलादिक तदिद 'सर्वं' 'विसृजते' । पूर्वं व्रतपरित्यागासम्भवात् होमानन्तरं व्रतपरित्यागः ॥ १ ॥

यद् वैसर्जनानि जुहोतीति । विसर्जनसाधनत्वाद् वैसर्जनानीति नाम सम्पन्नम् । 'तस्माद्' विसर्जन-सम्बन्धित्वाद् 'योऽपिव्रत स्यात्' व्रत भोजन, यजमानेन सह समानभोजनः स्याद्, बन्धुवर्गः स्यादित्यर्थः । "समपिव्रतान् ह्यप्यभिति सम्प्रेष्यति—" (आप. श्रौ. सू. ११ । १६ । १२) इत्यापस्तम्बेनोक्तम् । 'स.' यजमान. 'अन्वारभेत' । यद्यपि कश्चिद् 'अन्यत्र' देशान्तरे वर्तते, 'तन्नाद्रियेत' सर्वथाऽऽह्वातव्य इति बुद्धिं न कुर्यात् । तथा च कात्यायन.—"अपिव्रताश्चान्वारभन्ते यजमान, वाससाऽऽच्छादयन्त्येनान्, चरत्सु नाद्रियेत "—इति (का. श्रौ. सू. ८ । १७८–१८०) 'यद् वै' यदेव जुहोति वैसर्जनानि, 'तदेवेद' 'सर्वं' व्रत 'विसृजते' विसर्जयेत् ॥ २ ॥

वैसर्जनहोम प्रकारान्तरेण प्रशसति—यद्वेव वैसर्जनानि जुहोति यज्ञो वै विष्णुरित्यादिना(तै.स.६।३।२।१)। विक्रान्ति विशिनष्टि—यैषामियं विक्रान्तिरिति । येयमिदानी परिदृश्यमानप्रकारा स्वाधीनलोकत्रयरूपा 'विक्रान्तिः' इति एष यज्ञाख्यो 'विष्णुः' 'एतस्मै' यजमानाय 'विक्रमते' । विष्णोर्विक्रमणं कुतो लभ्यत इति तद् दर्शयति—यज्जुहोतीति । आहवनीयाग्नीध्रोत्तरवेदिरूपेषु त्रिषु स्थानेषु होम एवात्र यज्ञाख्यस्य विष्णोर्यजमानार्थभूरादिलोकत्रयव्याप्तिरित्यर्थ. । तस्माद् वैसर्जनहोमाः कर्तव्या इत्यर्थः(तै. सं ६।३।२।१)॥३॥

१-वैसर्जिनानि इति क्वचित् पाठः । २-"अपिव्रतास्त उच्यन्ते येषां यजमानव्रते अपित्वमस्ति । दायादेनाविभक्ता इति पितृभूतिः । अ.पि. ससर्गं । व्रतमिति कर्मनाम । सङ्घट साधारण कर्म येषा ते अपिव्रा । अविभक्तदायादाः, ते लोकेनापि एतं इत्यादि-कर्म सर्वं " वाजीवन्ति " इति हरिस्वामिनः ।

सोऽपराह्णे वेदिथ्ं स्तीर्त्वा । (त्वोऽर्द्ध) अर्द्धव्रतं प्रदाय सम्प्रपद्यन्त इध्ममभ्यादधत्युपयमनीरुपकल्पयन्त्याज्यमधिश्रयति स्रुचः सम्मार्ष्ट्युत्तरस्यै राजानं यजमानः कुरुतेऽथ सोमक्रयण्यै पदं जघनेन गार्हपत्यं परिकिरति पद्वा वै प्रतितिष्ठति प्रतिष्ठित्या एव ॥ ४ ॥

तद्धैके । चतुर्धा कुर्वन्ति यत्राहवनीयमुद्धरन्ति तामुपयमनीषु चतुर्भागमसं चतुर्भागमेतोपाजन्त्येतामुपयमनीषु चतुर्भागं जघनेन गार्हपत्यं चतुर्भागं परिकिरति ॥ ५ ॥

तदु तथा न कुर्यात् । (त्वा) साद्धैव परिकिरेज्जघनेन गार्हपत्यमथोत्पूताज्यं चतुर्गृहीतं जुह्वां चोपभृति च गृह्णाति पञ्चगृहीतं पृषदाज्यं

सोऽपराह्णे वेदिं स्तीर्त्वा, अर्द्धव्रतं प्रदाय, सम्प्रपद्यन्ते । इध्ममभ्यादधति । उपयमनीरुपकल्पयन्ति । आज्यमधिश्रयति । स्रुचः सम्मार्ष्टि । उत्तरस्यै राजानं यजमानः कुरुते । अथ सोमक्रयण्यै पदं जघनेन गार्हपत्यं परिकिरति । पद्वा वै प्रतितिष्ठति प्रतिष्ठित्या एव ॥ ४ ॥

तद्धैके चतुर्धा कुर्वन्ति । यत्राहवनीयमुद्धरन्ति । तामुपयमनीषु चतुर्भागमसं चतुर्भागमेतोपाजन्ति । एतामुपयमनीषु चतुर्भागं जघनेन गार्हपत्यं चतुर्भागं परिकिरति ॥ ५ ॥

तदु तथा न कुर्यात् । साद्धैव परिकिरेत् । जघनेन गार्हपत्यम् । अथोत्पूताज्यं चतुर्गृहीते

इत्थं वैसर्जनानि विधाय तदुत्तरकालं मन्त्रं च विधास्यन् अन्तरालवर्त्तिनमग्नीषोमीयप्रणयनमाह—'सोऽपराह्णे वेदिं स्तीर्त्वेत्यादिना'[2]। 'अपराह्णे तृतीययामे दिनस्यापराह्णकाले सौमिकीं वेदिं स्तीर्त्वा । अर्द्धव्रतं प्रदायेति । तस्मिन् दिने एकव्रतम्, मध्याह्ने प्रातर्व्रतमुक्तम् अर्द्धव्रतं प्रदायेत्युक्तम् । सम्पद्यन्ते । अथ सोमक्रयण्यै पदं जघनेन गार्हपत्यं परिकिरतीति । सोमक्रयकाले च एकहायन्याः सप्तमपदपांसुभिः (श. प. ब्रा. ३।३।१।३–१०) प्राचीनवंशमध्ये आहवनीयस्य पश्चाद्भागे प्रक्षेपो विहितः प्रक्षेपे प्रशंसति—पद्वा वै प्रतितिष्ठति प्रतिष्ठित्या एवेति । पदन्यासाभावे प्रतिष्ठानाभावात् आहवनीयवत् गार्हपत्यदेशेऽपि स्थापनं यजमानस्य 'पद्वा' प्रतितिष्ठतीति; अतः स क्षेपः 'प्रतिष्ठित्यै' सम्पद्यते ॥ ४ ॥

पदपांसोः चतुर्धा विभज्य विनियोगः केषाञ्चिद् पक्षः, तमुदाहृत्य निराकरोति—तद्धैके चतुर्धा कुर्वन्तीत्यादिना । एतामुपयमनीष्विति । अग्नीषोमीयप्रणयनकालीनास्वित्यर्थः । अनेनैवाभिप्रायेण जघनेन सोमक्रयणीपदपांसोर्विनियोगो नोक्तः कात्यायनेन । अत्र "अग्नीषोमीयवेदेः स्तरणमहृतं पश्चात्परोऽर्द्धव्रते"—इत्यादि, "शालाद्वार्यस्योत्तरेण सोमक्रयणीपदं प्रकिरति चतुर्धैके"— इत्यन्ते सूत्रजाते द्रष्टव्यम् ॥ ५ ॥

तदु तथेति । अग्नीषोमीयार्थमाज्यमुत्पूताज्ययोर्ग्रहणं विधत्ते—अथोत्पूताज्यं चतुर्गृहीतमिति । पृषदाज्य-

---

१–इध्म निर्वपनमग्नीषोमीयावर्द्धे स्तरणमपराह्णेऽस्याऽपराह्णे, अर्द्धव्रते प्रणे अग्निसमिन्धनीयाधानम् । का. श्रौ. सू. ८।७।१–१०२
२–अग्नीषोमीयवेदेः स्तरणमपराह्णे अन्यस्याऽपराह्णे । अर्द्धव्रतेऽपि प्रविश्य प्रणयनीयाधानम् । आज्याधिश्रयणम् स्रुक्सम्मार्जनम् वेध्यानि कृत्वा शालाद्वार्यस्योत्तरेणाग्ने यजमान उपस्थे सोमं कृत्वा । शालाद्वार्यस्य पश्चात् सोमक्रयणीपदं परिकिरति । चतुर्द्धैके आहवनीय-स्योपयमनीष्वाग्नीध्रीयस्याग्नेरुपाजने च । का. श्रौ. सू. ८।७।१–७५ ३–आज्यमोक्षणं पञ्चगृहीतं पृषदाज्यग्रहणम् । का. ८।७।६।

ज्योतिरसि विश्वरूपं विश्वेषां देवानाꣳ समिदिति वैश्वदेवꣳ हि पृष-दाज्यं धारयन्ति ध्रुवो यदा प्रदीप्त इध्मो भवति ॥ ६ ॥

(त्व) अथ जुहोति । त्वꣳ सोम तनूकृद्भ्यो द्वेषोभ्योऽन्यकृतेभ्यऽउरु यन्तासि वरूथꣳ स्वाहेति तदेतेनैवास्यां पृथिव्यां प्रतिष्ठायां प्रतिति-ष्ठन्त्येतेनेमं लोकꣳ स्पृणुते ॥ ७ ॥

(जुष्या) अथापरां द्वितीयामाहुतिं जुहोति । जुषाणोऽअप्तुराज्यस्य वेतु स्वाहेत्यपु ह स्मैतदुवाच रक्षोभ्यो वै बिभेमि यथा माऽन्तरा नाष्ट्रा रक्षाꣳसि न हिनसन्नेवं मा कनीयाꣳसमेव व्यधात्कृत्वाऽतिनयत स्तोक-मेव स्तोको ह्यप्तुरिति तमेतत्कनीयाꣳसमेव व्यधात्कृत्वाऽत्यनयन्स्तो-कमेव स्तोको ह्यप्तू रक्षोभ्यो भीषा तस्मादपरां द्वितीयामाहुतिं जुहोति॥८॥

हुतं चोत्पाति च गृह्णाति । पञ्चदर्विं पृषदाज्यम् । "ज्योतिरसि विश्वरूपं विश्वेषां देवानां समित्"-(वा.सं.५।३५) इति । वैश्वदेवं हि पृषदाज्यं धारयन्ति । ध्रुवो-यदा प्रदीप्त इध्मो भवति॥६॥

अथ जुहोति-"त्वं सोम तनूकृद्भ्यो द्वेषोभ्योऽन्यकृतेभ्य उरु यन्तासि वरूथं स्वाहा"-(वा. सं.५।३५) इति । तदनेनास्यां पृथिव्यां प्रतिष्ठायां प्रतितिष्ठन्ति, एतेनेमं लोकं स्पृणुते ॥ ७ ॥

अथापरां द्वितीयामाहुतिं जुहोति-" जुषाणोऽअप्तुराज्यस्य वेतु स्वाहा "-(वा.सं. ५। ३५) इति । एष ह स्मैतदुवाच-' रक्षोभ्यो वै बिभेमि-यथा माऽन्तरा नाष्ट्रा रक्षांसि न हिनसन्,

(त्वा) उद्यच्छन्तीध्मम् । (सु) उपयच्छन्त्युपयमनीरथाहाग्नये प्रहि-
यमाणायानुब्रूहि सोमाय प्रणीयमानायेति वाऽग्नये प्रहियमाणायानुब्रूहीति
त्वेव ब्रूयात् ॥ ९ ॥

(दा) आददते ग्राव्णः । (णो) द्रोणकलशं वायव्यानीध्मं कार्ष्म-
र्यमयान्परिधीनाश्ववालं प्रस्तरमैक्ष्व्यौ विधृती तद्बर्हिरुपसंनद्धं भवति
वपाश्रपण्यौ रशनेऽअरणीऽअधिमन्थनः शकलो वृषणौ तत्समादाय
प्राञ्चऽआयन्ति स ऽ एष ऊर्ध्वो यज्ञ एति ॥ १० ॥

एवं मा कनीयांसमेव वधात् कृत्वाग्निनिमथत, स्तोकेनेव-स्तोको ह्यसुः ' इति । तमेतत् कनीयांसमेव वधात्कृत्वाऽभ्यमनथत्-स्तोकेनेव-स्तोको ह्यसुः । रक्षोभ्यो भीषा । तस्मादनेन द्वितीयानाहुतिं जुहोति ॥ ८ ॥

उद्यच्छन्तीध्मम् । उपयच्छन्त्युपयमनीः । अथाह अग्नये प्रहियमाणायानुब्रूहि सोमाय प्रणीय-मानाय-इति वा । अग्नये प्रहियमाणायानुब्रूहीति त्वेव ब्रूयात् ॥ ९ ॥

आददते ग्राव्णः, द्रोणकलशम्, वायव्यानि, इध्मम्, कार्ष्मर्यमयान् परिधीन्, आश्ववालं प्रस्तरम्, ऐक्ष्व्यौ विधृती । तद् बर्हिरुपसंनद्धं भवति, वपाश्रपण्यौ, रशने अरणी, अधिमन्थनः शकलः वृषणौ । तत् समादाय प्राञ्च आयन्ति । स एष ऊर्ध्वो यज्ञ एति ॥ १० ॥

आज्यस्य ' ध्रुवायाः ' प्रसिस्रावः 'वेतु' मद्यतु आज्यम्, 'स्वाहा' सुहुतमस्तु । मन्त्रतात्पर्यमाह-एव उ हैवेति । ' एषः ' मन्त्र एव, ' एतत् ' वक्ष्यमाणम् ' उवाच ' । एतच्छब्दार्थमाह-रक्षोभ्यो वा इत्यादिना । यथा माऽभ्यरेति । मथनकाले मथ्यमानेऽग्नौ राक्षसा बहिर्दूरतोऽन्तराले इत्यर्थः । कनीयांसमेव वधात्कृत्वेति । रक्षकत्वात् ' वधात् ' हेतोः ' कनीयांसं कृत्वा ' । कनीयःशब्दार्थमाह-स्तोकेनेवेति । स्तोको ह्यसुरित्यादि । स्पष्टम् ॥ ८ ॥

उद्यच्छन्तीध्ममिति । उपयच्छन्त्युपयमनीरिति । इध्माधानोपयमन्युद्धारणादीनां तु कृते (श. प. ब्रा. ३ । ९ । २ । १) प्रदर्शितमार्गत् अग्निः ' उद्यच्छन्ति ' ऊर्ध्वं धारयेत् । तदाऽवेद्य नीयमानः निकटा अपि ' उपयच्छन्ति ' अधो धारयेत् ॥

अग्नीषोमप्रणयनविषये विकल्पार्थं निराकृत्य ' अग्नये प्रहियमाणाय ' इति पक्षं सिद्धान्तयति-अथाहाग्नय इत्यादिना ॥ ९ ॥

आददते ग्राव्ण इत्यादि । ' ग्राव्णः ' सोमाभिषवार्थान् पाषाणान् । ' द्रोणकलशः ' कलशाकारः प्रभूतः पात्रविशेषः । ' वायव्यान् ग्रहान्, वायुदैवत्यानि सोमपात्राणि । " ग्राव्णो वायव्यानि " (तै. सं. ६ । ३ ।

१-अग्नये प्रहियमाणायानुब्रूहीति सोमाय प्रणीयमानायेति वा । का. श्रौ. सू. ८ । १८३ । २-अनुवचनं कलशादाय द्रोणकलशमेव वायव्यानीध्मम् च इध्मं वपाश्रपणी रशने पात्राण्युपयमन्यौ च । का. श्रौ. सू. ८ । १८४ । ३-द्रोणकलशं धुवनतः कल्पकाले वैकङ्कतः, यज्ञायुधानि परस्परम् इत्यन्ते । इति का. श्रौ. सू. ८ । १८४ टिप्पण्याम् । ४-तत्र प्रस्तरणे, तत्र बर्हिः, परिस्तरणं, वपाश्रपण्यौ, अरणी, स्वरुसञ्चयः, पृषदाज्यधान्यौ, दर्भाः, सोमक्रयण्याः, इत्येतदस्ति ।

तुदायत्सु व्वाचयति । (त्य) अग्ने नय सुपथा राये ऽअस्मान्विश्वानि देव व्वयुनानि विद्वान् ॥ युयोध्यस्म्मज्जुहुराणमेनो भूयिष्ठां ते नमऽउक्तिं विधेमेत्यग्निमेवैतत्पुरस्तात्करोत्यग्निः पुरस्तान्नाष्ट्रा रक्षाᳬस्यपघ्नन्नेत्यथाभयेनानाष्ट्रेण हरन्ति तऽआयन्त्यागच्छन्त्याग्नीध्रं तमाग्नीध्रे निदधाति॥११॥

स निहिते जुहोति । (त्य) अयं नोऽअग्निर्व्वरिवस्कृणोत्वयं मृधः पुरऽ एतु प्रभिन्दन् ॥ अयं व्वाजाञ्जयतु व्वाजसाताव्वयᳬ शत्रूञ्जयतु जर्हृषाणः स्वाहेति तदेतेनैवैतस्मिन्नन्तरिक्षे प्रतिष्ठायां प्रतितिष्ठत्येतेनैतँल्लोकᳬ स्पृणुते ॥ १२ ॥

तदायत्सु वाचयति–"अग्ने नय सुपथा राये अस्मान् विश्वानि देव वयुनानि विद्वान् । युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनो भूयिष्ठां ते नमउक्तिं विधेम "–(वा. सं. ५ । ३६) इति । अग्निमेवैतत् पुरस्तात्करोति । अग्निः पुरस्तान्नाष्ट्रा रक्षांस्यपघ्नन्नेति । अथाभयेनानाष्ट्रेण हरन्ति । तऽआयन्ति । आगच्छन्त्याग्नीध्रम् । तमाग्नीध्रे निदधाति ॥ ११ ॥

स निहिते जुहोति–" अयं नोऽअग्निर्वरिवस्कृणोतु । अयं मृधः पुर एतु प्रभिन्दन् । अयं वाजान् जयतु वाजसातावयं शत्रून् जयतु जर्हृषाणः स्वाहा "–(वा. सं. ५।३७) इति । तदेतेनैवैतस्मिन्नन्तरिक्षे प्रतिष्ठायां प्रतितिष्ठति, एतेनैतं लोकं स्पृणुते ॥ १२ ॥

---

२ । ३) इत्यादिश्रुतेरेव पात्राणां वायव्यत्वम् । ' इध्मम् ' । काश्मर्यपरिध्याद्याः परिधयः तद्बर्हिरुपसन्नद्धं भवतीति । आतिथ्यायामास्तीर्णमित्यर्थः; " यदातिथ्याया बर्हिस्तदुपसदस्, तदग्नीषोमीयस्य " (ऐ. ब्रा. १ । ४ । ८ ।२५। सा. भा.) इति श्रुतेः । ' वपाश्रपण्यौ ' पशुवपायाः श्रपणसाधने काश्मर्यशाखे । 'रशने' यूपपश्वर्थे द्वे । अरणी द्वे ' अधिमन्थनः शकलः ' उत्तरारणेरधस्तात् स्थाप्यः । ' वृषणौ ' वृषणस्थानीयौ दर्भौ । एतान् सोमार्थान् अग्नीषोमीयार्थांश्च ' समादाय ' ' प्राञ्चः ' ' आयन्ति ' गच्छेयुः । स एष ऊर्ध्वो यज्ञ एतीति । अध्वर्युप्रमुखैर्यज्ञाङ्गानामुद्यमनाद् ' यज्ञः ' एव ' ऊर्ध्वः एति ' ऊर्ध्व गतो भवति ॥ १० ॥

तदायत्सु वाचयतीति । तेषु सर्वेषु ' आयत्सु ' " अग्ने नय "–इति 'वाचयति' अध्वर्युः । तस्यायमर्थः– हे ' अग्ने ' ! ' देव ! ' ' नय ' प्रापय ' अस्मान् ' 'राये' धनार्थं 'सुपथा' शोभनेन मार्गेण । त्वं ' विश्वानि ' ' वयुनानि ' मार्गान् ' विद्वान् ' जानन् । किञ्च ' जुहुराण ' कौटिल्यम्, आचरतः ' एनः ' पापं कुटिलं चेत्युभयम् ' अस्मत् ' अस्मत्तः ' युयोधि ' पृथक् कुरु । ' ते ' तुभ्यं ' भूयिष्ठाम् ' अतिप्रभूतां ' नमउक्तिं ' ' विधेम ' करवामेति ॥

अग्निमेवेत्यादि । स्पष्टम् । त आयन्तीति । ते प्राञ्चो गता आगच्छेयुः । कुत्रागच्छेयुः । आग्नीध्रमागच्छन्ति । सौमिकवेदेरुत्तरेण मार्गेण । तम् ' आग्नीध्रे निदधाति ' तं प्रणीतमग्निम् ॥ ११ ॥

स निहिते जुहोतीति । ' स ' अध्वर्युः ' निहिते ' अग्नौ स्थापिते । तत्र होममन्त्रोऽयम्–अयं नो

१–काश्मर्यमया परिधय आघाराङ्ग प्रस्तर ऐक्ष्व्यौ विधृती बर्हिश्च । का. श्रौ. सू. ८ । १० । २–अग्ने नयेति व्वाचयति । का. श्रौ. सू. ८ ।१८५। ३–उत्तरेण सदो हृत्वाऽऽग्नीध्रेऽग्निं निदधाति । का. श्रौ सू. ८।१८६ । ४–अयन्न इति जुहोत्यस्मिन् । का. श्रौ. सू. ८ । १८८ ।

तदेव निदधाति ग्राव्णः । (व्णो) द्रोणकलशं वायव्यान्यथेतरमादाया-
यन्ति तदुत्तरेणाहवनीयमुपसादयन्ति ॥ १३ ॥
प्रोक्षणीरध्वर्युरादत्ते । स इध्ममेवाग्रे प्रोक्षत्यथ वेदिमथास्मै बर्हिः प्रय-
च्छन्ति तत्पुरस्ताद्ग्रन्थ्यासादयति तत्प्रोक्ष्योपनिनीय विस्रंस्य ग्रन्थि-
माश्वालः प्रस्तर उपसन्नद्धो भवति तं गृह्णाति गृहीत्वा प्रस्तरमेकवृ-
द्बर्हिस्तृणाति स्तीर्त्वा बर्हिः कार्ष्मर्यमयान्परिधीन्परिदधाति परिधाय
परिधीन्त्समिधावभ्यादधात्यभ्याधाय समिधौ ॥ १४ ॥
(धात्) अथ जुहोति । (त्यु) उरु विष्णो विक्रमस्वोरु क्षयाय नस्कृधि ।

तदेव निदधाति ग्राव्णः, द्रोणकलशम्, वायव्यानि, अथेतरमादायायन्ति । तदुत्तरेणाहवनीय-
मुपसादयन्ति ॥ १३ ॥

प्रोक्षणीरध्वर्युरादत्ते । स इध्ममेवाग्रे प्रोक्षति, अथ वेदिम्, अथास्मै बर्हिः प्रयच्छन्ति, तत्पुर-
स्ताद्ग्रन्थ्यासादयति, तत्प्रोक्ष्योपनिनीय विस्रंस्य ग्रन्थिम् । आश्वालः प्रस्तर उपसन्नद्धो भवति ।
तं गृह्णाति । गृहीत्वा प्रस्तरमेकवृद्बर्हिः स्तृणाति । स्तीर्त्वा बर्हिः कार्ष्मर्यमयान् परिधीन् परि-
दधाति । परिधाय परिधीन् समिधावभ्यादधाति । अभ्याधाय समिधौ ॥ १४ ॥

अथ जुहोति–" उरु विष्णो विक्रमस्व, उरु क्षयाय नस्कृधि । घृतं घृतयोने पिब

आशीरिति । तन्मन्त्रार्थः–' असन् ' ' अग्निः ' ' नः ' अस्माकं ' वरेणः ' घन ' कृणोतु ' । तथा
' असन् ' एव ' मृधः ' संग्रामान् ' प्रनिन्दन् ' ' पुर एतु ' । तथा ' अग्रं ' ' वाजसातौ ' संग्रामे ' वाजान् '
' जयतु ' सत्सर्वम् । ' अग्रं ' ' जर्हृषाणः ' पुनः पुनः हृष्यन् ' शत्रून् जयतु ' । ' स्वाहा ' सुहुत-
मस्तु इत्यन्तम् ॥

तदेतेनेत्यादि । रात्रस्तु सार्धप्रमितोत्तरवेदिनिं क्रमेण भूम्यादिलोकत्रयात्मकत्वात् ' अन्तरिक्षे ' ' द्युलोके '
पातयति ॥ १२ ॥

तदेवं निदधातीति । स्थापयेद् ग्रावादिकम् । ' इतरम् ' इध्मवेदिप्रभृतिकम्, अग्नीषोमीयार्थम् । तदुत्तरे-
णाहवनीयमुपसादयन्तीति । उत्तरवेदिस्थलैवाहवनीयत्वात्तदुत्तर इत्यर्थः ॥ १३ ॥

प्रोक्षणीरध्वर्युरादत्त इति । प्रोक्षणीरादाय अध्वर्युरिध्ममेव पूर्वं प्रोक्षेत् । " प्रोक्षणीरध्वर्युरादत्ते स इध्म-
मेव पूर्वं प्रोक्षति " इत्यादिना प्राकृतः प्रयोगः पुनरनिर्दिष्टः; तत्र तत्र विशेषविधानार्थं प्रस्तरं पृथक्कृत्वा
बर्हिराहृत्यैव स्तृणीयात् । "उत्तरोत्तरं एकवृद् स्तरणं पश्चादुत्तरवेदेः"–इति हि सूत्रम् (का. श्रौ. सू. ८ ।
१९२) ॥ १४ ॥

अथ जुहोतीति । ' अथ ' आघारान्तलिङ्गोपानन्तर्यं द्वयर्थमङ्गुष्ठाने कृत्वा, पश्चाद् वैष्णवेन होमं कुर्यात्

१–कार्ष्मर्यमयान्परिधीनत्रापि च । का. श्रौ. सू. ८ । १९८ ॥ २–उत्तरेण इध्मस्य तूष्णीमन्वेकस्मिन् निदधात्यन्यद् च्यवरोपि-
र्यम् । का. श्रौ. सू. ८ । १९९ । ३–इध्माबर्हिषः दद्यादे करोति का. श्रौ. सू. ८ । १११ । ४–अप्सु प्रवर्ग्यौपयिकत्वे वैष्णवीं दे-
वतां । का. श्रौ. सू. ८ । ११२ । ५–' अथ पश्चान्निर्दूषयन् ' इति क. पा. ।

घृतं घृतयोने पिब प्रप्र यज्ञपतिं तिर स्वाहेति तदेतेनैवैतस्यां दिवि प्रतिष्ठायां प्रतितिष्ठत्येतेनैतं लोकꣳ स्पृणुते यदेतया जुहोति ॥ १५ ॥

यद्वेव वैष्णव्यर्चा जुहोति । कनीयाꣳसं वा ऽएनमेतद्वधात्कृत्वात्यनैषु स्तोकमेव स्तोको ह्यप्सुस्तमेतदभयं प्राप्य य एवैष तं करोति यज्ञमेव यज्ञो हि विष्णुस्तस्माद्वैष्णव्यर्चा जुहोति ॥ १६ ॥

(त्यु) अथासाद्य स्रुचः । (चोऽपु) अपऽउपस्पृश्य राजानं प्रपादयति तद्यदासाद्य स्रुचोऽप ऽउपस्पृश्य राजानं प्रपादयति वज्रो वाऽआज्यꣳ रेतः सोमो नेद्वज्रेणाज्येन रेतः सोमꣳ हिनसानीति तस्मादासाद्य स्रुचोऽप ऽउपस्पृश्य राजानं प्रपादयति ॥ १७ ॥

प्रप्र यज्ञपतिं तिर स्वाहा "–(वा. सं. ५ । ३८) इति । तदेतेनैवैतस्यां दिवि प्रतिष्ठायां प्रतितिष्ठति एतेनैतं लोकं स्पृणुते–यदेतया जुहोति ॥ १५ ॥

यद्वेव वैष्णव्यर्चा जुहोति कनीयांसं वा एनमेतद्वधात्कृत्वात्यनैषुः–स्तोकमेव । स्तोको ह्यप्सुः । तमेतदभयं प्राप्य–य एवैष तं करोति–यज्ञमेव । यज्ञो हि विष्णुः । तस्माद्वैष्णव्यर्चा जुहोति ॥१६॥

अथासाद्य स्रुचः, अप उपस्पृश्य, राजानं प्रपादयति । तद्यदासाद्य स्रुचः, अप उपस्पृश्य राजानं प्रपादयति । वज्रो वा आज्यम्, रेतः सोमः । नेद्वज्रेणाज्येन रेतः सोमं हिनसानीति । तस्मादासाद्य स्रुचः, अप उपस्पृश्य राजानं प्रपादयति ॥ १७ ॥

' जुहोति ' " उरु विष्णो–" इति मन्त्रेण । अथ मन्त्रार्थः–हे ' विष्णो ! यज्ञात्मक ! त्वम् , ' उरु ' प्रभूत द्युलोकपर्यन्त विक्रमस्व विक्रमण कुरु । विक्रमणप्रयोजनमाह–' क्षयाय ' अस्माक निवासाय ' उरु ' विस्तीर्णं ' कृधि ' कुरु । ' घृतयोने ' अग्ने । ' घृत ' हुत ' पिब ' । ' यज्ञपतिं ' यजमानं ' प्रतिरे ' प्रपूर्वस्तिरतिर्वर्द्धने वर्तते । ' स्वाहा ' सुहुतमस्तु । तदेतेनेत्यादि । पूर्ववत् ॥ १५ ॥

मन्त्रस्य यद् वैष्णवत्व प्राक् प्रतिपादितम्, तस्याल्पत्वपरिहारेण स्वाभाविकरूपप्राप्तिरूपत्वेन प्रशंसति–यद्वेव वैष्णव्यर्चा जुहोतीत्यादिना । तमेतदभयं प्राप्य य एवैष तं करोतीति । ' एतत् ' एतेन वैष्णवत्वकरणेन 'अभय ' नाशकारिरक्षोभयरहित कृत्वा ' एष ' सोम. पूर्वं ' य एव ' यादृग्यज्ञरूप , ' त ' तादृशं ' करोति ' । विष्णुत्वप्रापणेन कथ स्वाभाविकरूपप्राप्तिरिति तत्राह–यज्ञो हि विष्णुरिति ॥ १६ ॥

अथासाद्य स्रुचोऽप उपस्पृश्य राजानं प्रपादयतीति । 'आसाद्य' उत्तरवेदेः पश्चाद्देशे बर्हिषि ' स्रुचः ' आसाद्य ' राजान ' सोम ' प्रपादयति ' हविर्द्धान प्रवेशयति । उदकोपस्पर्शन प्रशंसति–तस्मादासाद्येत्यादिना; वज्रो वा इत्यादि । प्राग् व्याख्यातम् (श. प. ब्रा. ३।४।३।११ ॥ १७ ॥

१–' प्रसमुपोद पादपूरणे ' इति पा सू ८ । १ । ६ । प्रशब्दस्य द्वित्वम् । २–तच्च सोमानयन यजमानकर्तृक ब्रह्मकर्तृक वा भवति–" द्रोणे वा सोममासाद्याभिमन्त्रेति'' "यजमानो वा सोमं हरेत् " इति कात्यायनोक्ते । का श्रौसू. (९।१३।१४।)

स दक्षिणस्य हविर्धानस्य नीडे कृष्णाजिनमास्तृणाति । तदेनमासादयति देव सवितरेष ते सोमस्तꣳ रक्षस्व मा त्वा दभन्निति तदेनं देवायैव सवित्रे परिददाति गुप्त्यै ॥ १८ ॥

(प्त्याऽञ्ज) अथानुसृत्योपतिष्ठते (तऽ) एतत्त्वं देव सोम देवो देवाँ२॥ उपागा इदमहं मनुष्यान्त्सह रायस्पोषेणेत्यग्नीषोमौ वाऽएतमन्तर्जम्भऽआदधाते यो दीक्षतऽआग्नावैष्णवꣳ ह्येतद्दीक्षणीयꣳ हविर्भवति यो वै विष्णुः सोमः स हविर्वाऽएष देवानां भवति यो दीक्षते तदेनमन्तर्जम्भऽआदधाते तत्प्रत्यक्षꣳ सोमादधिमुच्यते यदाहैतत्त्वं देव सोम देवो देवाँ२॥ उपागाऽइदमहं मनुष्यान्त्सह रायस्पोषेणेति भूमा वै रायस्पोषः सह भूम्नेत्येवैतदाह ॥ १९ ॥

स दक्षिणस्य हविर्धानस्य नीडे कृष्णाजिनमास्तृणाति । तदेनमासादयति-" देव सवितरेष ते सोमः, तं रक्षस्व । मा त्वा दभन्- "-(वा० सं० ५ । ३९) इति । तदेनं देवायैव सवित्रे परिददाति गुप्त्यै ॥ १८ ॥

अथानुसृत्योपतिष्ठते-"एतत् त्वं देव सोम देवो देवान् ँ॥ उपागा इदमहं मनुष्यान्त्सह रायस्पोषेण "-(वा. सं. ५ । ३९) इति । अग्नीषोमौ वा एतमन्तर्जम्भ आदधाते-यो दीक्षते । आग्नावैष्णवं ह्येतद् दीक्षणीयं हविर्भवति । यो वै विष्णुः-सोमः सः । हविर्वा एष देवानां भवति-यो दीक्षते । तदेनमन्तर्जम्भे आदधाते । तत्प्रत्यक्षं सोमादधिमुच्यते । यदाह-एतत्त्वं देव सोम देवो देवान् २॥ उपागाः । इदमहं मनुष्यान्त्सह रायस्पोषेणेति । भूमा वै रायस्पोषः । सह भूम्नेत्येवैतदाह ॥ १९ ॥

स दक्षिणस्येति । 'दक्षिणस्य' 'हविर्धानस्य' 'नीडे' परिवृते मध्यप्रदेशे कृष्णाजिनोपरि सोमं निदध्यात् । " अनसासन्नानि दक्षिणेऽनसि कृष्णाजिनमास्तीर्य तस्मिन् सोमं निदधाति देव सवितरिति "-(का. श्रौ. सू. ८।१०।५।) इति सूत्रम् । " देव सवितरेष ते "-इत्यासादनमन्त्रः । स्पष्टोऽर्थः । हे सोम ! त्वां ' मा दभन् ' मा हिंसन्तु ॥ १८ ॥

अथानुसृत्योपतिष्ठत इति । 'अनुसृत्य' निर्गत्येत्यर्थः । तथा च कात्यायनः-" एतत्त्वमिति निर्गत्योपतिष्ठते-" (का. श्रौ. ८ । १०, ६) इति । मन्त्रस्यार्थः-हे 'सोम देव !' 'त्वम्' इदानीं 'देवान्' 'उपागाः' प्राप्तोऽसि, 'अहम्' अपि मनुष्यः सन् 'एतत्' इदानीं 'मनुष्यान्' अस्मदीयान् 'उपागाः' उपागतः प्राप्तोऽस्मि ? केवलः अहं न किन्तु 'रायस्पोषेण सह' धनपोषेणापि सह एव । यजमानस्याग्नीषोमयोर्जम्भानुप्रवेशेन तदीयत्वस्यापि अनुप्रवेशात्, इदानीं निर्गमनाहितत्वमपेक्षितम् । " अग्नीषोमौ वा एतमन्तर्जम्भे " इत्यादिकम्, एतन्मन्त्रव्याख्यानम्, " अथ प्रतिप्रस्थाता अग्रेण शालामग्नीषोमीयेण पशुना "-इत्यत्र व्याख्यातम् (श. प. ब्रा. ३ । ३ । ४ । २१) । तत् एतत्त्वं देव सोम देवो देवाँ उपागा इदमहं मनुष्यान्-इत्यभिधानेन 'प्रत्यक्षम्' एव 'सोमाद्' विमुच्यते ॥ १९ ॥

(छ) अथोपनिष्क्रामति । स्वाहा निर्वरुणस्य पाशान्मुच्यऽइति व्वरुणपाशे वा एषोऽन्तर्भवति योऽन्यस्यासंस्तत्प्रत्यक्षं व्वरुणपाशाद्विमुच्यते यदाह स्वाहा निर्वरुणस्य पाशान्मुच्यऽइति ॥ २० ॥

(य) अथेत्याहवनीये समिधमभ्यादधाति । (त्य) अग्ने व्रतपास्त्वे व्रतऽपाइत्यग्निर्हि देवानां व्रतपतिस्तस्मादाहाग्ने व्रतपास्त्वे व्रतपा इति या तव तनूर्म्मय्यभूदेषा सा त्वयि यो मम तनूस्त्वय्यभूदिय ँ सा मयि । यथायथं नौ व्रतपते व्रतान्यनु मे दीक्षां दीक्षापतिरम ँ स्तानु तपस्तपस्पतिरिति तत्प्रत्यक्षमग्नेर्विमुच्यते स स्वेन सतात्मना यजते तस्मादस्याश्नन्ति मानुषो हि भवति तस्मादस्यात्र नाम गृह्णन्ति मानुषो हि भवत्यथ यत्पुरा नाश्नन्ति यथा हविषो ऽहुतस्य नाश्नीयादेवं तत्तस्मादीक्षितस्य नाश्नीयादथात्राङ्गुलीर्विसृजते ॥ २१ ॥

इति पञ्चमप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ५-२ (६. ३.) ॥

अथोपनिष्क्रामति । " स्वाहा निर्वरुणस्य पाशान्मुच्ये "-(वा सं. ५ । ३९) इति । वरुणपाशो वा एषोऽन्तर्भवति-योऽन्यस्यासन् । तत्प्रत्यक्षं वरुणपाशान्निर्मुच्यते । यदाह स्वाहा निर्वरुणस्य पाशान्मुच्यऽइति ॥ २० ॥

अथेत्याहवनीये समिधमभ्यादधाति " अग्ने व्रतपास्त्वे व्रतपाः "-(वा. सं ५ । ४०) । इति । अग्निर्हि देवानां व्रतपतिः । तस्मादाह-अग्ने व्रतपास्त्वे व्रतपा इति । " या तव तनूर्म्मय्यभूदेषा सा त्वयि । यो मम तनूस्त्वय्यभूदियं सा मयि । यथायथं नौ व्रतपते व्रतान्यनु मे दीक्षां दीक्षापतिरमंस्तानु तपस्तपस्पतिः " (वा. सं. ५ । ४०) इति । तत् प्रत्यक्षमग्नेर्निर्मुच्यते । स स्वेन सतात्मना यजते । तस्मादस्यात्राश्नन्ति । मानुषो हि भवति । तस्मादस्यात्र नाम गृह्णन्ति । मानुषो हि भवति । अथ यत् पुरा नाश्नन्ति-यथा हविषोऽहुतस्य नाश्नीयात् एवं तत् । तस्मादीक्षितस्य नाश्नीयात् । अथात्रांगुलीर्विसृजते ॥ २१ ॥

हविर्धानात् समन्त्रकं निष्क्रमणं विधत्ते-अथोपनिष्क्रामतीति । स्वाहा निर्वरुणस्येति । "स्वाहा निरिति निष्क्रम्य "-(का. श्रौ. सू. ८ । १९७) इति सूत्रम् । मन्त्रे वरुणपाशप्रसङ्गं दर्शयति-वरुणपाशो वा एषोऽन्तर्भवतीति ॥ २० ॥

अथेत्याहवनीये समिधमभ्यादधातीति[1] । समिधमेवाभ्यादधद्वान्तरदीक्षां उपैति " अग्ने व्रतपाः "-इति । तत्र स्वशरीरमग्नावेव संस्थाप्य अग्निशरीरस्य स्वस्मिन्धारणमुक्तम्, इह तु तद्वैपरीत्येन यथायथं शरीर-

---

1-अग्नेव्रतपा इत्याहवनीये समिधमाधाय । का० श्रौ० सू० ८ । १९७ ।

यूपं व्रक्ष्यन्वैष्णव्यर्चा जुहोति । वैष्णवो हि यूपस्तस्माद्वैष्णव्यर्चा जुहोति ॥ १ ॥

यद्वेव वैष्णव्या जुहोति । यज्ञो वै विष्णुर्यज्ञेनैवैतद्यूपमच्छैति तस्माद्वैष्णव्यर्चा जुहोति ॥ २ ॥

स यदि स्रुचा जुहोति । चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा जुहोति यद्यु स्रुवेण स्रुवेणैवोपहत्य जुहोत्युरु विष्णो विक्रमस्वोरु क्षयाय नस्कृधि ॥ घृतं घृतयोने पिब प्र प्र यज्ञपतिं तिर स्वाहेति ॥ ३ ॥

अथ यूपसम्पादनम् ।

यूपं व्रश्चन् वैष्णव्यर्चा जुहोति । वैष्णवो हि यूपः । तस्माद्वैष्णव्यर्चा जुहोति ॥ १ ॥

यद्वेव वैष्णव्या जुहोति । यज्ञो वै विष्णुः । यज्ञेनैव यूपमच्छैति । तस्माद् वैष्णव्यर्चा जुहोति ॥ २ ॥

स यदि स्रुचा जुहोति—चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा जुहोति । यद्यु स्रुवेण—स्रुवेणैवोपहत्य जुहोति—"उरु विष्णो विक्रमस्वोरु क्षयाय नस्कृधि । घृतं घृतयोने पिब प्र प्र यज्ञपतिं तिर स्वाहा"—(वा. सं. ५ । ४१) इति ॥ ३ ॥

स्वीकार इति विवेकः । स एव तदात्मना यजत इति । [illegible] 'तेन' यजमाना-त्मना यजा 'यजते'; [illegible] पुनः प्राप्तवान् । [illegible] इत्याह—[illegible] । [illegible] यथा [illegible] तद्विति । 'अहते' यथा [illegible] 'नार्थापत्' 'एवं तत्' अपि भवति; [illegible] यजमानेन [illegible] । "[illegible]"(का. श्रौ. सू. ८।२००) इति सूत्रम् ॥ २१ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
तृतीयकाण्डे षष्ठाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (३-६-३)

अथ यूपयागं दर्शयति—यूपं व्रश्चन्नित्यादिना । 'व्रश्चन्' छिन्दन् । 'वैष्णव्यर्चा' आहुतिं जुहु-यात् । "तस्य देवता"—(पा. सू. ४ । २ । २४) इत्यण् । "दिवं मा लेखीरन्तरिक्षं मा हिंसीः पृथिव्या सम्भव"—(वा. सं. ५ । ४३) इति मन्त्रेण । मन्त्रादौ [illegible] विष्णुनाम्ना-[illegible] वैष्णवत्वं युक्तम् ॥ १ ॥

अन्यां वैष्णवत्वे उपपत्तिं—यद्वेव वैष्णव्या जुहोतीति । यज्ञेनैवैतद्यूपमच्छैतीति । यज्ञेन यूपमभिगच्छन् गतवान् भवति ॥ २ ॥

स यदि स्रुचेत्यादि । स्पष्टम् । उरु विष्णो इति । एष मन्त्रो [illegible] व्याख्यातः, अत एव ब्राह्मणे नेह व्याख्यातः । अत्र सूत्रम्—"यूपाहुतिं जुहोति चतुर्गृहीतं स्रुवेण वोरु विष्णविति"(का. श्रौ. सू. ६ । ४ ।) इति ॥ ३ ॥

१—यूपाहुतिं जुहोति चतुर्गृहीतं स्रुवेण वोरु विष्णविति । का. श्रौ. सू. ६।१।८।

यदाज्यं परिशिष्टं भवति । तदादत्ते यत्तूष्णः शस्त्रं भवति तत्तश्चा-दत्तेतऽआयन्ति स यं यूपं जोषयन्ते ॥ ४ ॥

तमेतु मभिमृश्य जपति । पश्चाद्वेव प्राङ्तिष्ठन्नभिमन्त्रयतेऽत्यन्या२ँ ॥ ऽअगां नान्या२ँ॥ ऽउपागामित्यति ह्यन्यानेति नान्यानुपैति तस्मादाहा-त्यन्या२ँ॥ऽअगां नान्या२ँ॥ऽउपागामिति ॥ ५ ॥

(त्य) अर्वाक्त्वा परेभ्योऽविदं परोऽवरेभ्य इति । (त्य) अर्वाग्घ्येनं परेभ्यो वृश्चति यऽएतस्मात्पराञ्चो भवन्ति परोऽवरेभ्य इति परो ह्येन-मवरेभ्यो वृश्चति यऽएतस्मादर्वाञ्चो भवन्ति तस्मादाहार्वाक्त्वा परेभ्यो ऽविदं परोऽवरेभ्य इति ॥ ६ ॥

तं त्वा जुषामहे देव वनस्पते देवयज्यायाऽइति । तद्यथा बहूनां मध्या-त्साधवे कर्मणे जुषेत स रातमनास्तस्मै कर्मणे स्यादेवमेवैनमेतद्बहूनां मध्यात्साधवे कर्मणे जुषते स रातमना व्रश्चनाय भवति ॥ ७ ॥

यदाज्यं परिशिष्टं भवति–तदादत्ते । यत्तूष्णः शस्त्रं भवति–तच्चाऽऽदत्ते । त आयन्ति । स यं यूपं जोषयन्ते ॥ ४ ॥

तमेवमभिमृश्य जपति । पश्चादेव प्राङ् तिष्ठन्नभिमन्त्रयते–" अत्यन्या २ँ॥ ऽअगाम्, नान्या २ँ॥ ऽउपागाम् "–(वा. सं. ५ । ४२) इति । अति ह्यन्यानेति, नान्यानुपैति । तस्मा-दाह–अत्यन्या २ँ॥ऽअगाम्, नान्या २ँ॥ऽउपागामिति ॥ ५ ॥

" अर्वाक् त्वा परेभ्योऽविदम्, परोऽवरेभ्यः " (वा. सं. ५ । ४२) इति । अर्वाग्घ्येनं परेभ्यो वृश्चति–य एतस्मात्पराञ्चो भवन्ति । परोऽवरेभ्य इति । परो ह्येनमवरेभ्यो वृश्चति–यऽएत-स्मादर्वाञ्चो भवन्ति । तस्मादाह–अर्वाक् त्वा परेभ्योऽविदम्, परोऽवरेभ्य इति ॥ ६ ॥

" तं त्वा जुषामहे देव वनस्पते देवयज्यायै "–(वा. सं. ५ । ४२) इति । तद् यथा-बहूनां मध्यात्साधवे कर्मणे जुषेत, स रातमनास्तस्मै कर्मणे स्यात्–एवमेवैनमेतद् बहूनां मध्या-त्साधवे कर्मणे जुषते, स रातमना व्रश्चनाय भवति ॥ ७ ॥

यदाज्यं परिशिष्टं भवतीति । अवशिष्टमाज्यमध्वर्युरादत्ते । यत्तक्ष्ण इति । ' यत् ' तक्ष्णस्य ' शस्त्रं भवति ' वास्यादिकम् छिलादौ । जोषयन्ते व सूक्ष्यन्तीति, त आयन्तीति सम्बन्धः ॥ ४ ॥

तमेवमभिमृश्य जपतीति ' तम् ' यूपम् ' एवम् ' ' अभिमृश्य जपति ' " अत्यन्यानगाम् "–इत्येवरूपेणेत्यर्थः । अथवा अभिमर्शने न कर्तव्यम्, ' पश्चात् ' ' प्राङ् ' ' तिष्ठन् एव ' ' अभिमन्त्रयते ' । अत्र " यूपमभिमृश्यात्यन्यानिति प्राङ् तिष्ठन्नभिमन्त्रयते वा पालाशं बहुपर्णम् "–इत्यादि सूत्रं

१–अत्यन्यानगाम सदृशमस्थितं यूपम् । का. श्रौ. सू. ६ । ५ । २–अभिमृश्यात्यन्यानिति । का. श्रौ. सू. ६ । ६ ॥

देवास्त्वा देवयज्यायै जुषन्तामिति । तद्वै समृद्धं यं देवाः साधवे कर्मणे जुषान्तै तस्मादाह देवास्त्वा देवयज्यायै जुषन्तामिति ॥ ८ ॥

(त्य) अथ स्रुवेणोपस्पृशति । विष्णवे त्वेति वैष्णवो हि यूपो यज्ञो वै विष्णुर्यज्ञाय ह्येनं वृश्चति तस्मादाह विष्णवे त्वेति ॥ ९ ॥

(त्य) अथ दर्भतरुणकमन्तर्दधाति (त्यो) ओषधे त्रायस्वेति वज्रो वै परशुस्तथो हैनमेष वज्रः परशुर्न हिनस्त्यथ परशुना प्रहरति स्वधिते

"देवास्त्वा देवयज्यायै जुषन्ताम्"–(वा. सं. ५ । ४२) इति । तद्वै समृद्धं–यं देवाः साधवे कर्मणे जुषान्तै–तस्मादाह–देवास्त्वा देवयज्यायै जुषन्तामिति ॥ ८ ॥

अथ स्रुवेणोपस्पृशति–"विष्णवे त्वा"–(वा. सं. ५ । ४२) इति । वैष्णवो हि यूपः । यज्ञो वै विष्णुः । यज्ञाय ह्येनं वृश्चति । तस्मादाह–विष्णवे त्वेति ॥ ९ ॥

अथ दर्भतरुणकमन्तर्दधाति–"ओषधे त्रायस्व"–(वा. सं. ५ । ४२) इति । वज्रो वै

मश्चन्त्य (का. श्रौ. सू. ६ । १–१०) । मन्त्रस्यायमर्थः–हे पुरोवर्तिपलाशादिवृक्ष । तव प्राप्तेः पूर्वम् 'अन्यान्' यूपार्हानपि नानाजातीयान् वृक्षान् 'अत्यगाम्' अतिक्रम्य त्वां प्राप्तोऽस्मि । एवम् 'अन्यान्' यूपानर्हान् अतिरिक्तानितः परानपि 'नोपागाम्' नोपगच्छामि । 'त्वा' त्वाम् 'परेभ्यः' त्वत्तोऽग्रतो वर्तमाना ये सन्ति, तेभ्यः 'अर्वाक्' अधस्तात् प्रथमं वर्तमानम् 'अविदम्' । तथा 'अवरेभ्यः' पूर्वनातिभ्यः सकाशात् त्वां 'परः' परस्ताद् वर्तमानम् 'अविदम्' । आद्यन्तयोर्वर्तमानानां वातातपादिकृतदोषसम्भवात् निकृष्टत्वम्, अतः सर्वेषां मध्ये वर्तमानं त्वामेव निर्दोषमविदमित्यर्थः । हे 'देव ! वनस्पते' 'तं' तादृशं वर्तमानं यूपार्हं 'त्वा' त्वां 'देवयज्यायै' यागार्थं 'जुषामहे' इति । मन्त्रमागम्य तात्पर्यमाह–यथेति । 'यथा' 'बहूनां' पुरुषाणां 'मध्यात्' एकमवकृष्य 'साधवे' शोभनाय 'कर्मणे' 'जुषेत' सेवेत, 'सः' जोष्टा 'हतमनाः' दत्तचित्तः, कर्मार्थमङ्गीकृतमनस्कः सन् 'तस्मै कर्मणे' तत् कर्म कर्तुं मन्येत, अथवा 'कर्मणे हतमनाः स्यात्' कर्म कर्तुं बुद्धिः प्रवृत्तेत्यर्थः । 'एवमेवैतत्' इति दार्ष्टान्तिकाभिधानमनुकार्थम् ॥ १–७ ॥

देवास्त्वेति । देवानां जोषणाभिधानस्य प्रार्थनायाः प्रयोजनमाह–तद्वै समृद्धं यं देवाः साधवे कर्मणे जुषान्ता इति । 'जुषान्तै' जुषेरन् ॥ ८ ॥

अथ स्रुवेणेति । "विष्णवे त्वा"–' इति ' मन्त्रेण ' स्रुवेण ' 'उपस्पृशति' वृक्षम् । 'विष्णवे' यूपायेत्यर्थः । स्पृशामीति शेषः । कथं यूपस्य विष्णुत्वमिति, तत्राह–वैष्णवो हि यूप इति । 'यूपः' 'वैष्णवो हि' विष्णुदेवत्यः खलु । तदेव कथमिति, तत्राह–यज्ञो वै विष्णुरिति । यज्ञस्यापि विष्णुत्वे यूपस्य किमायातमित्यत आह–यज्ञाय ह्येनं वृश्चतीति ॥ ९ ॥

अथ दर्भतरुणकमिति[१] । "ओषधे त्रायस्व"–इति । कुशतरुणेन यूपं व्यवहितं कुर्यात् । हे 'ओषधे !'

१–स्रुवेणोपस्पृशति विष्णवे त्वेति । का. श्रौ. सू. ६ । ११ । २–ओषध इति कुशतरुणं तिरस्कृत्य स्वधिते इति परशुना प्रहरति । का. श्रौ. सू. ६ । १२ ।

मैनꣳ हिꣳसीरिति वज्रो वै परशुस्तथो हैनमेष वज्रः परशुर्न हिनस्ति ॥ १० ॥

स यं प्रथमꣳ शकलमपच्छिनत्ति । तमादत्ते तं वाऽअनक्षस्तम्भं वृश्चेदुत ह्येनमनसा वहन्ति तथोऽनो न प्रतिबाधते ॥ ११ ॥

तं प्राञ्चं पातयेत् । प्राची हि देवानां दिगथो उदञ्चमुदीची हि मनुष्याणां दिगथो प्रत्यञ्चं दक्षिणायै त्वेवैनं दिशः परिविबाधिषेतैषा वै दिक्पितॄणां तस्मादेनं दक्षिणायै दिशः परिविबाधिषेत ॥ १२ ॥

तं प्रच्यवमानमनुमन्त्रयते । द्यां मा लेखीरन्तरिक्षं मा हिꣳसीः पृथिव्या सम्भवेति वज्रो वाऽएष भवति यं यूपाय वृश्चन्ति तस्माद्वज्रात्प्रच्यवमानादिमे लोकाः सꣳरेजन्ते तेभ्य एवैनमेतल्लोकेभ्यः शमयति तथेमाँल्लोकाञ्छान्तो न हिनस्ति ॥ १३ ॥

परशुः । तथो हैनमेष वज्रः परशुर्न हिनस्ति । अथ परशुना प्रहरति–" स्वधिते मैनं हिंसीः "–(वा. सं. ५ । ४२) इति । वज्रो वै परशुः । तथो हैनमेष वज्रः परशुर्न हिनस्ति ॥ १० ॥

स यं प्रथमं शकलमपच्छिनत्ति–तमादत्ते । तं वाऽअनक्षस्तम्भं वृश्चेत्–उत ह्येनमनसा वहन्ति–तथोऽनो न प्रतिबाधते ॥ ११ ॥

तं प्राञ्चं पातयेत् । प्राची हि देवानां दिक् । अथो उदञ्चम् । उदीची हि मनुष्याणां दिक् । अथो प्रत्यञ्चम् । दक्षिणायै त्वेवैनं दिशः परिविबाधिषेत । एषा वै दिक् पितॄणाम् । तस्मादेनं दक्षिणायै दिशः परिविबाधिषेत ॥ १२ ॥

तं प्रच्यवमानमनुमन्त्रयते–" द्यां मा लेखीरन्तरिक्षं मा हिंसीः पृथिव्या सम्भव "–

... प्रकारान्तरेण 'एन' वृक्ष 'त्रायस्व' । 'वज्रो वै परशु' छेदकत्वात् परशोर्वज्रत्वम् । " स्वधिते मैनम् "–इति छेदनमन्त्रः स्पष्ट एव ॥ १० ॥

स यं प्रथममिति । प्रथमच्छिन्नं शकलं यूपावटे प्रक्षेपार्थमाददीत[1] । तं वा अनक्षस्तम्भमित्यादि । न विद्यते 'अक्षस्य' शकटाङ्गस्य स्तम्भो यस्मिन् वृश्चनकर्मणि, 'तम् अनक्षस्तम्भम्'[2]; अक्षमस्पर्शो यथा न स्यात्, एवं सन् वृश्चेदित्यर्थः । तत्प्रयोजनमाह–उत ह्येनमनसेति । (यद्वा) अनो ह्यनसा यूपं नयेयुः, तदा अनः मा बाधिष्टेति ॥ ११ ॥

यूपस्याथ पातनविषये प्रागादिदिक्त्रयं विकल्पयति–तं प्राञ्चं पातयेदित्यादिना । अन्यस्यां दिशि पातनं निषेधति–दक्षिणायै त्वेवैनं दिशः परिविबाधिषेतेति[3] । 'एनं' यूपं दक्षिणायै दक्षिणस्याः 'दिशः' परिबाधकं कारयितुमिच्छेदित्यर्थः, तस्याः पितृदेवत्यत्वात् ॥ १२ ॥

तं प्रच्यवमानमनुमन्त्रयत इति[4] । 'प्रच्यवमानम्' अधः पतन्तमित्यर्थः । तत्प्रयोजनमाह–वज्रो वा

1–प्रथम शकलं निदधाति । का. श्रौ. सू. ६ । १३ । 2–अनक्षस्तम्भं वृश्चति । एकतः । का. श्रौ. सू. ६ । १४। १५ । 3–न दक्षिणापतेत् । का. श्रौ. सू. ६ । १७ । 4–द्याम्मा लेखीरिति पतन्तमभिमन्त्रयते । का. श्रौ. सू. ६ । १६ ।

स यदाह । द्यां मा लेखीरिति दिवं मा हिंसीरित्येवैतदाहान्तरिक्षं मा हिंसीरिति नात्र तिरोहितमिवास्ति पृथिव्या सम्भवेति पृथिव्या सञ्ज्ञानीष्वेत्येवैतदाहायं हि त्वा स्वधितिस्तेतिजानः प्रणिनाय महते सौभगायेत्येष ह्येनं स्वधितिस्तेजमानः प्रणयति ॥ १४ ॥

(त्यु) अथाव्रश्चनमभिजुहोति । नेदतो नाष्ट्रा रक्षांस्यनूत्तिष्ठानिति वज्रो वाऽआज्यं तद्वज्रेणैवैतन्नाष्ट्रा रक्षांस्यवबाधते तथातो नाष्ट्रा रक्षांसि नानूत्तिष्ठन्त्यथो रेतो वाऽआज्यं तद्वनस्पतिष्वेवैतद्रेतो दधाति तस्माद्रेतस आव्रश्चनाद्वनस्पतयोऽनु प्रजायन्ते ॥ १५ ॥

(वा. सं. ५ । ४३) इति । वज्रो वाऽएष भवति–यं यूपाय वृश्चन्ति । तस्माद्वज्रात्प्रच्यवमानादिमे लोकाः संरेजन्ते । तदेभ्य एवैनमेतल्लोकेभ्यः शमयति । तथेमाँल्लोकाञ्छान्तो न हिनस्ति ॥ १३ ॥

स यदाह–" द्यां मा लेखीः " इति । दिवं मा हिंसीरित्येवैतदाह । अन्तरिक्षं मा हिंसीः–इति । नात्र तिरोहितमिवास्ति । " पृथिव्या सम्भव " इति । पृथिव्या सञ्ज्ञानीष्वेत्येवैतदाह–" अयं हि त्वा स्वधितिस्तेतिजानः प्रणिनाय महते सौभगाय "–(वा. सं. ५ । ४३) इति । एष ह्येनं स्वधितिस्तेजमानः प्रणयति ॥ १४ ॥

अथाव्रश्चनमभिजुहोति–नेदतो नाष्ट्रा रक्षांस्यनूत्तिष्ठानिति । वज्रो वाऽआज्यम् । तद् वज्रेणैवैतन्नाष्ट्रा रक्षांस्यवबाधते । तथातो नाष्ट्रा रक्षांसि नानूत्तिष्ठन्ति । अथो रेतो वाऽआज्यम् । तद् वनस्पतिष्वेवैतद् रेतो दधाति । तस्माद्रेतस आव्रश्चनाद्वनस्पतयोऽनुप्रजायन्ते ॥ १५ ॥

एष भवतीति । " स्वयस्तृणीय, रथस्तृणीय, यूपस्तृणीय " (तै. स. ५ । २ । ६ । २) इति श्रुतेः । वज्रावयवत्वाद् यूपस्य वज्रत्वम् । अतो वज्रपात इव यूपार्थवृक्षपातः । लोकाः संरेजन्त इति । " स्पन्दते रेजत इति भयवेपनयोः "–(निरु. ३।४।४) इति यास्कः ॥ १३ ॥

स यदाहेति । " पृथिव्या सम्भव "–इत्यस्य तात्पर्यमाह–सञ्ज्ञानीष्वेत्येवैतदाहेति । [illegible] प्रत्युद्गच्छेत्यर्थः । अयं हि त्वेति । सूत्रकारः पूर्वमन्त्रशेषत्वेन स्वातन्त्र्येण चेति प्रविकल्पेनोक्तवान् । ' अयं ' खलु ' स्वधितिः ' छेदनसाधनपरशुः ' तेतिजानः ' निशितो भवन् ' महते ' ' सौभगाय ' सुभगत्वाय, अशाखाद्याकारापगमाद्धि सुभगत्वे, अथवा सुभगो यज्ञः, स एव सौभगः, तदर्थत्वात् प्रणयनस्य । ' प्रणिनाय ' प्रणयनं कृतवान्, पृथक् कृतवानित्यर्थः । छेदनाभावे प्रणयनासम्भवात् पूर्वशेषत्वपक्षे परशुना यज्ञार्थं छिन्नस्त्वं लोकत्रयमपीडयन्नधः पतेत्यर्थः । पृथग्विनियोगपक्षे उक्तलक्षण त्वां शोधयामीत्यर्थः ॥ १४ ॥

आव्रश्चनहोमं विधाय प्रशंसति–अथाव्रश्चनमभिजुहोति नेदतो नाष्ट्रेत्यादिना । आ समन्ताद् व्रश्चनम् ' आव्रश्चनम् ', तदभि तस्मिन् जुहोति । उक्तहोमविषये सूत्रकारो विकल्पयामास–" अतस्त्वमित्याव्रश्चनेऽभिजुहोति, यूपे वा तत्संस्कारात्, स्थाणौ श्रुतेश्च " इति (का. श्रौ. सू. ६ । २०–२२) होमसाधनस्याज्यस्य

१–अभिमन्त्रणदोषेणाविशेषोपदेशात् । का. श्रौ. सू. ६ । १९ । २–अयं हि त्वेति चोक्तम् । का. श्रौ. सू. ६ । १८ ।

स जुहोति (त्यु) अतस्त्वं देव व्वनस्पते शतवल्शो व्विरोह सहस्र-वल्शा व्वि व्वयꣳ रुहेमेति नात्र तिरोहितमिवास्ति ॥ १६ ॥

तं परिवासयति । स यावन्तमेवाग्रे परिवासयेत्तावान्त्स्यात् ॥ १७ ॥

पञ्चारत्निं परिवासयेत् । (त्यु) पाङ्क्तो यज्ञः पाङ्क्तः पशुः पञ्चर्तवः संव्वत्स-रस्य तस्मात्पञ्चारत्निं परिवासयेत् ॥ १८ ॥

(त्यु)षडरत्निं परिवासयेत् । (त्य) षड्वाऽऋतवः संव्वत्सरस्य संव्वत्सरो व्वज्रो व्वज्रो यूपस्तस्मात्षडरत्निं परिवासयेत् ॥ १९ ॥

स जुहोति—"अतस्त्वं देव वनस्पते शतवल्शो विरोह सहस्रवल्शा वि वयं रुहेम"—(वा० सं० ५ । ४३ ।) इति । नात्र तिरोहितमिवास्ति ॥ १६ ॥

तं परिवासयति । स यावन्तमेवाग्रे परिवासयेत्—तावान्त्स्यात् ॥ १७ ॥

पञ्चारत्निं परिवासयेत् । पाङ्क्तो यज्ञः, पाङ्क्तः पशुः, पञ्चर्तवः संवत्सरस्य । तस्मात् पञ्चरात्निं परिवासयेत् ॥ १८ ॥

षडरत्निं परिवासयेत् । षड्वाऽऋतवः संवत्सरस्य । संवत्सरो वज्रः । वज्रो यूपः । तस्मात् षडरत्निं परिवासयेत् ॥ १९ ॥

द्वे सामर्थ्ये, वज्ररूपेण रक्षकत्वम्, रेतोरूपेणोत्पादकत्वं चेति । अत आव्रश्चनप्रदेशहोमो वज्रः । तस्मात् स्थानाद्राक्षसादिकमुत्पन्नं न भवेत्, उत्पन्नश्च परिक्षीणं भवति; तथा तत्र आव्रश्चनप्रदेशे रेतःस्थापनात् शाखाः बहुधा जायन्ते (तै. स. २।१।१।४) ॥ १५ ॥

स जुहोतीति । आव्रश्चनहोममन्त्रस्यायमर्थः—हे 'वनस्पते' 'देव !' 'त्वम्' 'अतः' अस्मात् प्रदेशात् 'शतवल्शः' अपरिमिताङ्कुरः सन् 'विरोह' प्रादुर्भव । 'वयं' च 'सहस्रवल्शाः' सन्तः 'विरुहेम' विविधं प्रादुर्भवेम ॥ १६ ॥

तं परिवासयतीति[1] । 'तं' यूपं वक्ष्यमाणेन परिमाणेन कृत्वा 'परिवासयति' आच्छिनत्ति । परिवासने विशेषमाह— स यावन्तमेवाग्र इति । 'अग्रे' प्रथमम्, प्रथमच्छेदकाले 'यावन्तं' यावत्परिमाणं 'परि-वासयेत्', 'तावान् स्यात्' तावतैव भवितव्यम्, स्वापेक्षितप्रमाणाय न पुनश्छिन्द्यादित्यर्थः ॥ १७ ॥

यूपमानविषये पञ्चारत्निप्रभृति पञ्चदशारत्निपर्यन्तान् बहून् प्रकारान् विकल्पितान् दर्शयति—पञ्चारत्निं परि-वासयेत् पाङ्क्तो यज्ञ इत्यादिना[2] । "यो वै यज्ञे हविष्पङ्क्तिं वेद" (ऐ. ब्रा २ । ३ । ६) इत्यादिना यज्ञस्य हविरादित्रिपञ्चसङ्ख्यायोगात् पशोः पाङ्क्तत्वम् ॥ १८ ॥

षडरत्निमिति । संवत्सरो वज्र इति । संवत्सरस्य, वृत्रप्रहरणकाले पुनःपुनरावर्त्तनसाम्याद्वा, संवत्सरनिर्वर्त्त-कस्यादित्यस्यासुरघातकत्वाद्वा सारभूतत्वाद्वा वज्रत्वम् ॥ १९ ॥

१—परिवास्योच्छ्रेदनं पुनः । का० श्रौ० सू० ६।२३। २—ध्यगलिष्वनुरत्निर्वा एकादशिनप्रभृतीनिके । का० श्रौ०सू० ६।२४।२६। द्विचतुरत्नि. पञ्चदशपर्यन्त. सोमे कष्ठत चतुर्दशवर्जमपरिमितो वा । का० श्रौ० सू० ६ । २५ ।

(द) अष्टारत्निं परिवासयेत् । (द) अष्टाक्षरा वै गायत्री पूर्वार्द्धो वै यज्ञस्य गायत्री पूर्वार्द्ध एष यज्ञस्य तस्मादष्टारत्निं परिवासयेत् ॥ २० ॥

(त्रि) नवारत्निं परिवासयेत् । (त्रि) त्रिवृद्वै यज्ञो नव वै त्रिवृत्तस्मान्नवारत्निं परिवासयेत् ॥ २१ ॥

(ऌ) एकादशारत्निं परिवासयेत् । (ऌ) एकादशाक्षरा वै त्रिष्टुब्वज्रस्त्रिष्टुब्वज्रो यूपस्तस्मादेकादशारत्निं परिवासयेत् ॥ २२ ॥

(द्वा) द्वादशारत्निं परिवासयेत् । (द्वा) द्वादश वै मासाः संवत्सरस्य संवत्सरो वज्रो वज्रो यूपस्तस्माद्द्वादशारत्निं परिवासयेत् ॥ २३ ॥

(त्र) त्रयोदशारत्निं परिवासयेत् । (त्र) त्रयोदश वै मासाः संवत्सरस्य संवत्सरो वज्रो वज्रो यूपस्तस्मात्त्रयोदशारत्निं परिवासयेत् ॥ २४ ॥

पञ्चदशारत्निं परिवासयेत् । पञ्चदशो वै वज्रो वज्रो यूपस्तस्मात्पञ्चदशारत्निं परिवासयेत् ॥ २५ ॥

अष्टारत्निं परिवासयेत् । अष्टाक्षरा वै गायत्री पूर्वार्द्धो वै यज्ञस्य गायत्री । पूर्वार्द्ध एष यज्ञस्य । तस्मादष्टारत्निं परिवासयेत् ॥ २० ॥

नवारत्निं परिवासयेत् । त्रिवृद्वै यज्ञः । नव वै त्रिवृत् । तस्मान्नवारत्निं परिवासयेत् ॥ २१ ॥

एकादशारत्निं परिवासयेत् । एकादशाक्षरा वै त्रिष्टुप् वज्रस्त्रिष्टुप् । वज्रो यूपः । तस्मादेकादशारत्निं परिवासयेत् ॥ २२ ॥

द्वादशारत्निं परिवासयेत् । द्वादश वै मासाः संवत्सरस्य । संवत्सरो वज्रः । वज्रो यूपः । तस्माद् द्वादशारत्निं परिवासयेत् ॥ २३ ॥

त्रयोदशारत्निं परिवासयेत् । त्रयोदश वै मासाः संवत्सरस्य । संवत्सरो वज्रः । वज्रो यूपः । तस्मात्त्रयोदशारत्निं परिवासयेत् ॥ २४ ॥

पञ्चदशारत्निं परिवासयेत् । पञ्चदशो वै वज्रः । वज्रो यूपः । तस्मात् पञ्चदशारत्निं परिवासयेत् ॥ २५ ॥

अष्टारत्निं परिवासयेदिति । पूर्वार्द्धो वै यज्ञस्य गायत्रीति—साक्षादवयवत्वेन 'गायत्री' प्रातस्सवनसम्बन्धाद् यज्ञस्य 'पूर्वार्द्धः' एषः यूपोऽपि पुरस्तान्मीयमानत्वात् 'पूर्वार्द्धः' ॥ २० ॥

नवारत्निमिति । त्रिवृद्वै यज्ञ इति । त्रिवृदादिस्तोमसाध्यत्वात् सवनभेदेन त्रिवृत्त्वाद्वा, 'यज्ञस्त्रिवृत्' । स च 'त्रिवृत्' स्तोमः 'नव वै'; स्तोत्रियनवकरूपत्वात् ॥ २१ ॥

एकादशारत्निमिति । वज्रस्त्रिष्टुबिति । त्रिष्टुभा सह प्रजापतेः सकाशादुत्पन्नत्वात् । सा चोत्पत्तिरिन्द्रद्वारा वेदितव्या (तै. सं. ७ । १ । १ । ४) ॥ २२ ॥

द्वादशारत्निमिति । उक्तं संवत्सरस्य वज्रत्वम् ॥ २३ ॥ २४ ॥

पञ्चदशारत्निमिति । पञ्चदशो वै वज्र इति । एतदपि "उरसो बाहुभ्यां पञ्चदशं निरमिमीत, तमिन्द्रो देवताऽन्वसृज्यत"— (तै. सं. ७ । १ । १ । ४) इति श्रुतेः । पञ्चदशस्येन्द्रसम्बन्धाद् द्रष्टव्यम् ॥ २५ ॥

सप्तदशारत्निर्व्वाजपेययूपः । (प्रो॰प) अपरिमित एव स्यादपरिमितेन वा ऽएतेन वज्रेण देवाऽअपरिमितमजयंस्तयो ऽएवैषऽएतेन वज्रेणापरिमितेनैवापरिमितं जयति तस्मादपरिमितऽएव स्यात् ॥ २६ ॥

स वा ऽअष्टाश्रिर्भवति । (त्य) अष्टाक्षरा वै गायत्री पूर्व्वार्द्धो वै यज्ञस्य गायत्री पूर्व्वार्द्धं ऽएष यज्ञस्य तस्मादष्टाश्रिर्भवति ॥ २७ ॥

इति पञ्चमप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ५।३ ॥ (६।४.)

सप्तदशारत्निर्वाजपेययूपः, अपरिमित एव स्यात् । अपरिमितेन वाऽएतेन वज्रेण देवा अपरिमितममयन् । तयोऽएवैष एतेन वज्रेणापरिमितेनैवापरिमितं जयति । तस्मादपरिमित एव स्यात् ॥२६॥

स वाऽअष्टाश्रिर्भवति । अष्टाक्षरा वै गायत्री । पूर्वार्द्धो वै यज्ञस्य गायत्री । पूर्वार्द्ध एष यज्ञस्य । तस्मादष्टाश्रिर्भवति ॥ २७ ॥

सप्तदशारत्निर्वाजपेययूपे इति । अतोऽत्र स न गृह्यते । इत्थं क्लृप्तं पक्षानुपन्यस्यातोऽप्यधिकमप्युन्मानमनुजानाति–अपरिमित एव स्यादिति । तत्र कारणमाह–अपरिमितेन वेति । वज्रस्याचिन्त्यमहिमत्वाद् देवाना प्रयोजनानुसारेण तत्प्रमाणस्वीकाराद् यूपोऽप्यपरिमितो भवेदित्यर्थः ॥ २६ ॥

स वा अष्टाश्रिर्भवतीत्यादि (का. श्रौ. सू. ६ । २७) स्पष्टम् । कात्यायनोऽपि पञ्चारत्न्यादिपक्षान् विकल्पयामास–" पञ्चारत्निः पञ्चदशापर्यन्तः सोमे, दशासप्तचतुर्दशवर्जमपरिमितो वा "–(का. श्रौ. सू ६ । २९) इति ॥ २७ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
तृतीयकाण्डे षष्ठाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥३–६–४॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थांश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

ब्रह्माण्ड गोसहस्र कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं,
रत्नाब्धिं पञ्चसीरीं विदशतरुलताधेनुसौवर्णभूमीः ।
रत्नोस्रा रुक्मवाजिद्विपमहितरथौ मायणि' सिङ्गणार्यो,
व्यश्राणीद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक्तं घटञ्च ॥ १ ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलमवमतुलः स्वर्गज वर्णमुख्यः
कार्पासीयं कृपावान् गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्यः ।
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणजमनृण' शार्करं चारुतेजाः
रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा पात्रमात्सिङ्गणार्यः ॥ २ ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्त्तकश्रीवीरहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे षष्ठोऽध्यायः समाप्तः ॥ ३ ॥ ६ ॥

१-सप्तदश वाजपेये । का. श्रौ सू. ६ । १० । २-अमात्यबाल पुत्रमात्रसहात्र मध्यर्वणीतम् । इति ।

सप्तमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

अभ्रिमादत्ते । देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामाददे नार्यसीति समानऽएतस्य यजुषो बन्धुर्योषो वा ऽएषा यदभ्रिस्तस्मादाह नार्यसीति ॥ १ ॥

(त्यु) अथावटं परिलिखति । (ती) इदमहꣳ रक्षसां ग्रीवा अपिकृन्तामीति वज्रो वा ऽअभ्रिर्वज्रेणैवैतन्नाष्ट्राणाꣳ रक्षसां ग्रीवा अपिकृन्तति ॥ २ ॥

(त्यु) अथ खनति । प्राञ्चमुत्करमुत्किरत्युपरेण सम्मायावटं खनति तदग्रेण प्राञ्चं यूपं निदधात्येतावन्मात्राणि बर्हीꣳष्युपरिष्टादधिनिदधाति तदेवोपरिष्टाद्यूपशकलमधिनिदधाति पुरस्तात्पार्श्वतश्चषालमुपनिदधात्यथ यवमत्यः प्रोक्षण्यो भवन्ति सोऽसावेव बन्धुः ॥ ३ ॥

स यवानावपति । यवोऽसि यवयास्मद्द्वेषो यवयारातीरिति नात्र तिरोहितमिवास्त्यथ प्रोक्षत्येको वै प्रोक्षणस्य बन्धुर्मेध्यमेवैतत्करोति ॥ ४ ॥

अभ्रिमादत्ते–"देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामाददे नार्यसि"–(वा. सं. ६ । १) इति । समानऽ एतस्य यजुषो बन्धुः । योषो वाऽ एषा–यदभ्रिः । तस्मादाह–नार्यसीति ॥ १ ॥

अथावटं परिलिखति–"इदमहं रक्षसां ग्रीवा अपिकृन्तामि"–(वा. सं. ६ । १) इति । वज्रो वाऽ अभ्रिः । वज्रेणैवैतन्नाष्ट्राणां रक्षसां ग्रीवा अपिकृन्तति ॥ २ ॥

अथ खनति । प्राञ्चमुत्करमुत्किरति उपरेण सम्मायावटं खनति । तदग्रेण प्राञ्चं यूपं निदधाति । एतावन्मात्राणि बर्हींष्युपरिष्टादधिनिदधाति । तदेवोपरिष्टाद्यूपशकलमधिनिदधाति । पुरस्तात्पार्श्वतश्चषालमुपनिदधाति । अथ यवमत्यः प्रोक्षण्यो भवन्ति–सोऽसावेव बन्धुः ॥ ३ ॥

स यवानावपति–"यवोऽसि यवयास्मद्द्वेषो यवयारातीः"–(वा. सं. ६ । १) इति । नात्र तिरोहितमिवास्ति । अथ प्रोक्षति । एको वै प्रोक्षणस्य बन्धुः–मेध्यमेवैतत्करोति ॥ ४ ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

अभ्रिमादत्ते देवस्य त्वा (१ कण्डिका)–इत्यादिकम्, स यथा निखात ओषधिषु मितः स्यादेवमेतास्वोषधिषु मितो भवति । (७ कण्डिका)-इत्यन्तम् ग्रन्थजातमौदुम्बर्याः अवटनिर्माणविधानेनैव व्याख्यातप्रायम् (श. प. ब्रा. ३ । ६ । १ । ४–१४) उपरेण सम्मायेति । यूपस्थानस्थो मूलभाग उपरः; तावत्परिमितं यूपावटं कुर्यात् । एतावन्मात्राणीति । मुष्टिपरिमितानि यूपाग्रे निदध्यात् यूपशकलं च (का. श्रौ. सू. ६ । ४१–४६) ॥ १–७ ॥

१–दैवस्य त्वेत्यभ्रिमादाय यूपावटं परिलिखति–इदमहमित्यादिमन्त्रेण पुरस्तादन्तर्वेदि, अरत्निमितं खनति, प्राञ्चः पांसूनुद्धरति, तदग्रेण यूपं प्राञ्चं निदधाति, कुशमुष्टिमुपरि तस्मिन् । इति ॥

स प्रोक्षति । दिवे त्वान्तरिक्षाय त्वा पृथिव्यै त्वेति वज्रो वै यूप एषां लोकानामभिगुप्त्या ऽएषां त्वा लोकानामभिगुप्त्यै प्रोक्षामीत्येवैतदाह ॥५॥

(ह्रा) अथ याः प्रोक्षण्यः परिशिष्यन्ते । ता अवटे ऽवनयति शुन्धन्तां लोकाः पितृषदना इति पितृदेवत्यो वै कूपः खातस्तमेवैतन्मेध्यं करोति॥६॥

(त्यु) अथ बर्हीᳪषि । प्राचीनाग्राणि चोदीचीनाग्राणि चावस्तृणाति पितृषदनमसीति पितृदेवत्यं वा ऽअस्यैतद्भवति यन्निखातᳫं स यथानिखात ओषधिषु मितः स्यादेवमेतास्वोषधिषु मितो भवति ॥ ७ ॥

(त्यु) अथ यूपशकलं प्रास्यति । तेजो ह वा ऽएतद्वनस्पतीनां यद्बाह्याशकलस्तस्माद्यदा बाह्याशकलमपतक्ष्णुवन्त्यथ शुष्यन्ति तेजो ह्येषामेतत्तद्यद्यूपशकलं प्रास्यति सतेजसं मिनवानीति तद्यदेष एव भवति नान्य ऽएष हि यजुष्कृतो मेध्यस्तस्माद्यूपशकलं प्रास्यति ॥ ८ ॥

स प्रास्यति । (त्य) अग्रेणीरसि स्वावेश उन्नेतॄणामिति पुरस्ताद्वाऽअस्मा-

---

स प्रोक्षति–" दिवे त्वाऽन्तरिक्षाय त्वा पृथिव्यै त्वा "–(वा. सं. ६ । १) इति । वज्रो वै यूपः । एषां लोकानामभिगुप्त्यै । एषां त्वा लोकानामभिगुप्त्यै प्रोक्षामीत्येवैतदाह ॥ ५ ॥

अथ याः प्रोक्षण्यः परिशिष्यन्ते–ता अवटेऽवनयति–"शुन्धन्तां लोकाः पितृषदनाः "–(वा. सं. ६ । १) इति । पितृदेवत्यो वै कूपः खातः । तमेवैतन्मेध्यं करोति ॥ ६ ॥

अथ बर्हींषि प्राचीनाग्राणि चोदीचीनाग्राणि चावस्तृणाति–" पितृषदनमसि "–(वा. सं. ६ । १) इति । पितृदेवत्यं वाऽअस्यैतद्भवति–यन्निखातम् । स यथा निखात ओषधिषु मितः स्यात्–एवमेतास्वोषधिषु मितो भवति ॥ ७ ॥

अथ यूपशकलं प्रास्यति । तेजो ह वाऽएतद्वनस्पतीनां–यद् बाह्याशकलः । तस्माद्यदा बाह्याशकलमपतक्ष्णुवन्ति–अथ शुष्यन्ति । तेजो ह्येषामेतत् । तद् यद्यूपशकलं प्रास्यति । सतेजसं मिनवानीति । तद् यदेष एव भवति, नान्यः । एष हि यजुष्कृतो मेध्यः । तस्माद्यूपशकलं प्रास्यति ॥ ८ ॥

स प्रास्यति–" अग्रेणीरसि स्वावेश उन्नेतॄणाम् "–(वा. सं. ६ । २ ।) इति । पुरस्ताद्वा

यूपशकलस्य गर्ते स्थापनं सार्थवादं विधत्ते–अथ यूपशकलं प्रास्यति तेजो ह वा एतदित्यादिना । तत्तेजस्त्वमिदानीन्तनप्रसिद्ध्या समर्थयते–तस्माद् यदा बाह्याशकलमित्यादिना । 'अपतक्ष्णुवन्ति' तक्षणेन तनूकुर्वन्ति ।" तनूकरणे तक्षः "–(पा. सू. ३।१।७६) इति श्नुः । एष एव भवतीति । यूपत्वगात्मक एव भवेत् ' नान्य ' शकलः । अत्र शकलनियमे कारणमाह–एष हि यजुष्कृतो मेध्य इति । यजुषा " स्वधिते मैनम् "–इति मन्त्रेण निष्पादितः, अत एव मेध्यः ॥ ८ ॥

शकलप्रासनं समन्त्रकं विधत्ते–स प्रास्यति अग्रेणीरसीति । छिद्यमानस्य यूपस्य प्रथमम् अग्रे नीयत इति

१–प्रथमशकलं निदधाति । का श्रौ. सू. ६।४६ । २–'बाह्यशकलम्' इति क । ३–प्रथमशकलं वाग्रेणीरसीति का. ६।५२ ।

देशोऽपच्छिद्यते तस्मादाहाग्रेणीरसि स्वावेशऽउन्नेतॄणामित्येतस्य वित्ताद्धि त्वा स्यास्यतीत्यधि ह्येनं तिष्ठति तस्मादाहैतस्य वित्तादधि त्वा स्थास्यतीति ॥ ९ ॥

(त्व) अथ स्रुवेणोपहत्याज्यम् । (म) अवटमभिजुहोति नेदधस्तान्नाष्ट्रा रक्षांसि उपोत्तिष्ठानिति वज्रो वा ऽआज्यं तद्वज्रेणैवैतं नाष्ट्रा रक्षांसि अवबाधते तथाधस्तान्नाष्ट्रा रक्षांसि नोपोत्तिष्ठन्त्यथ पुरस्तात्परीत्योदङ्ङासीनो यूपमनक्ति स आह यूपायाज्यमानायानुब्रूहीति ॥ १० ॥

सोऽनक्ति देवस्त्वा सविता मध्वानक्त्विति सविता वै देवानां प्रसविता यजमानो वा ऽएष निदानेन यद्यूपः सुवर्वा वा ऽइदं मधु यदिदं किञ्च

अस्मादेशोऽपच्छिद्यते । तस्मादाह–अग्रेणीरसि स्वावेश उन्नेतॄणामिति । " एतस्य वित्तादधि त्वा स्थास्यति "–(वा. सं. ६ । २) इति । अधि ह्येनं तिष्ठति । तस्मादाह–एतस्य वित्तादधि त्वा स्थास्यतीति ॥ ९ ॥

अथ स्रुवेणोपहत्याज्यम् । अवटमभिजुहोति । नेदधस्तात् नाष्ट्रा रक्षांस्युपोत्तिष्ठानिति । वज्रो वा आज्यं तत् वज्रेणैवैतत् नाष्ट्रा रक्षांस्यवबाधते । तथाधस्तान्नाष्ट्रा रक्षांसि नोपोत्तिष्ठन्ति । अथ पुरस्तात्परीत्योदङ्ङासीनो यूपमनक्ति । स आह–' यूपायाज्यमानायानुब्रूहि इति ॥ १० ॥

सोऽनक्ति–" देवस्त्वा सविता मध्वानक्तु "–(वा. सं० ६ । २) इति । सविता वै

' अग्रेणीः ' यूपावयवभूत इत्यर्थः । यद्वा अग्रेऽवस्थितो यूपोऽवटं प्रति नीयत इति ' अग्रेणीः ' पुरस्सर इत्यर्थः । यस्त्वम् अग्रेणीरसि, स त्वम् ' उन्नेतॄणाम् ' ऊर्ध्वं नेतॄणामध्वर्यूणां ' स्वावेशः ' यूपावटे सुखेन तैराविश्यत इति स्वावेशः । स त्वं हे यूपशकल ! ' एतस्य ' कर्मणः ' वित्तात् ' । " विद् ज्ञाने " (धा. पा. अ. प. ५४) । कर्मणि षष्ठी । विदिर्विदितार्थो भवति । कर्म कृतवान् न भवति । अधि त्वा स्थास्यतीति । अर्थात्युपरिभावे । हे यूपशकल ! ' त्वामधि ' तवोपरि यूपः 'स्थास्यति' तस्यावस्थानं वित्तात् । अग्रेणीरित्यस्य तात्पर्यमाह–पुरस्ताद्वा अस्मादिति । यस्मादेव शकलः ' अस्मात् ' यूपात् ' पुरस्तात् ' अपि छिद्यते; अस्य प्रथमशकलत्वात्, यूपात् प्रथमं नीयमानत्वात् ' अग्रेणीः ' स्वावेश इत्यर्थः । ' एतस्य ' सम्यगन्यत् वित्तादित्यादि स्पष्टम् ॥ ९ ॥

अथ स्रुवेणोपहत्याज्यमिति । 'आज्यम् उपहत्य ' स्रुवेण आदाय, ' अवटमभि ' तूष्णीं ' जुहोति ' " स्रुवेणावटे जुहोति तूष्णीम् " (का. श्रौ. सू. ६ । १२) इति सूत्रम् । आवश्वनहोमार्थवादे " नेदधस्ता " दित्यादिकम् । (श. प. ब्रा. ३ । ६ । ४ । १९) व्याख्यातम् । अथ पुरस्तात् परीत्येति । अवटस्य 'पुरस्तात्' 'परीत्य' परिक्रम्य ' उदङ् ' उदङ्मुखः ; ' आसीनः ' अध्वर्युर्यजमानो वा ' यूपमनक्ति ' "पुरस्तात्परिक्रम्य–अध्वर्युर्यजमानो वा यूपमनक्ति उदङ्ङुपविश्य " (का. श्रौ. सू. ६ । १४) इति सूत्रकारवचनात् । स्पष्टार्थो ग्रन्थः ॥ १० ॥

सोऽनक्तीति ("देवस्त्वेत्यनक्ति" का. श्रौ. सू. ६ । १६) " देवस्त्वा "–इत्यञ्जनमन्त्रस्य तात्पर्य-

तदेनमनेन सर्वेण सᳪंस्पर्शयति तदस्मै सविता प्रसविता प्रसौति तस्मा-दाह देवस्त्वा सविता मध्वानक्त्विति ॥ ११ ॥

(त्त) अथ चषालमुभयतः प्रत्यज्य प्रतिमुञ्चति । सुपिप्पलाभ्यस्त्वौ-षधीभ्य इति पिप्पलᳪं हैवास्यैतत्तद्यन्मध्ये संगृहीतमिव भवति तिर्यग्वाऽइदं वृक्षे पिप्पलमाहृतᳪं स यदेवेदᳪंस्तन्वनं चान्तरेणेनित-मिव तदेवैतत्करोति तस्मान्मध्ये संगृहीतमिव भवति ॥ १२ ॥

(त्थ) आन्तमग्निष्ठामनक्ति । यजमानो वाऽअग्निष्ठा रस आज्यᳪं रसेनैवैत-द्यजमानमनक्ति तस्मादान्तमग्निष्ठामनक्त्यथ परिव्ययणं प्रति समन्तं परिमृशत्यथाहोच्छ्रीयमाणायानुब्रूहीति ॥ १३ ॥

देवानां प्रसविता । यजमानो वाऽएष निदानेन—यद्यूपः । सर्वं वाऽइदं मधु यदिदं किञ्च । तदेनमनेन सर्वेण संस्पर्शयति । तदस्मै सविता प्रसविता प्रसौति । तस्मादाह—देवस्त्वा सविता मध्वानक्त्विति ॥ ११ ॥

अथ चषालमुभयतः प्रत्यज्य प्रतिमुञ्चति—"सुपिप्पलाभ्यस्त्वौषधीभ्यः"–(सं. वा. ६ । २ ।) इति । पिप्पलं हैवास्यैतद्—यन्मध्ये संगृहीतमिव भवति । तिर्यग्वाऽइदं वृक्षे पिप्पलमाहृतम् । स यदेवेदं स्तन्वनं चान्तरेणेनितमित्यमिव—तदेवैतत्करोति । तस्मान्मध्ये संगृहीतमिव भवति ॥ १२ ॥

आन्तमग्निष्ठामनक्ति । यजमानो वाऽअग्निष्ठा । रस आज्यम् । रसेनैवैतद्यजमानमनक्ति । तस्मा-दान्तमग्निष्ठामनक्ति । अथ परिव्ययणं प्रतिसमन्तं परिमृशति । अथाह—'उच्छ्रीयमाणा-यानुब्रूहि' इति ॥ १३ ॥

यद्वा—यज्ञो वै देवानामित्यादिना । यजमानोऽयमेष यदान्य यूपोऽपि निदानत्वात्, तस्मिन्निदानाद् यजमान एव यूपोऽभिधीयते । "इयं पृथिवी सर्वेषां भूतानां मधु"–(श. प. ब्रा. १४ । ५ । ५ । १) इत्यादिश्रुतेः 'सर्वमिदं मधु' । 'तत्' 'एनम्' यूपमेव, यूपद्वारेण 'अनेन सर्वेण' मधुभूतेन वस्तुनेन 'संस्पर्शयति' ॥ ११ ॥

अथ चषालमुभयतः प्रत्यज्येति । चषालो यूपस्योपरि प्रतिमुच्यमानो वलयः तम् 'उभयतः' 'आज्येन' 'प्रत्यज्य' 'प्रति मुञ्चति' उपरि बध्नाति । मन्त्रार्थस्त्वेवः—हे चषाल! त्वां 'सुपिप्पलाभ्यः' शोभनफलाभ्यः 'ओषधीभ्यः' फलानयनाय, प्रतिमुञ्चामि देव । अन्य यूपस्य चषालं सुपिप्पल इव, एतन्मध्ये संगृहीतमिव कुर्यात् ।

इदं यूपमध्यस्थं लौकिकदृष्टान्तेन द्रढयति—तिर्यग्वा इदमिति । 'आहृत' स्थापितम्, 'यदेवेदं स्तन्वनं' स्तनवत्फलं वृक्षे च, 'अन्तरा' वृन्तकाण्डयोर्मध्ये "इत्येतदिव" 'तदेवैतत्' कर्तारं तेन निधत्ते, 'तदेव' 'एतत्' एतेन चषालोन्मितेन कृतवान् भवति । 'तस्मान्मध्ये' इद-मित्युपसंहारः ॥ १२ ॥

पुनराज्येन विधत्ते—आन्तमग्निष्ठामनक्तीति । 'अग्निष्ठा' अग्नेरभिमुखाश्रिः, तम् 'अग्निष्ठाम्' 'आन्तम्'

१–वेद अनुमन्त्रः । का. श्रौ. सू. ६।१।५० । २–चषालं प्रतिमुञ्चति सुपिप्पलाभ्य इति । का श्रौ. सू. ६।२।१

स उच्छ्रयति । द्यामग्रेणास्पृक्ष ऽआन्तरिक्षं मध्येनाप्राः पृथिवीमुपरेणादृꣳहीरिति वज्रो वै यूप एषां लोकानामभिजित्यै तेन वज्रेणेमाँल्लोकान्त्स्पृणुतऽएभ्यो लोकेभ्यः सपत्नान्निर्भजति ॥ १४ ॥

(त्सु) अथ मिनोति । या ते धामान्युश्मसि गमध्यै यत्र गावो भूरि शृङ्गा अयासः ॥ अत्राह तदुरुगायस्य विष्णोः परमं पदमव भारि भूरीत्येतया त्रिष्टुभा मिनोति वज्रस्त्रिष्टुब्वज्रो यूपस्तस्मात्त्रिष्टुभा मिनोति ॥ १५ ॥

स उच्छ्रयति–" द्यामग्रेणास्पृक्षऽआन्तरिक्षं मध्येनाप्राः पृथिवीमु परेणादृंहीः "–(वा. सं. ६ । २) इति । वज्रो वै यूपः । एषां लोकानामभिजित्यै । तेन वज्रेणेमाँल्लोकान्त्स्पृणुते । एभ्यो लोकेभ्यः सपत्नान्निर्भजति ॥ १४ ॥

अथ मिनोति–" या ते धामान्युश्मसि गमध्यै यत्र गावो भूरिशृङ्गाऽअयासः । अत्राह तदुरुगायस्य विष्णोः परमं पदमवभारि भूरि "–(वा. सं. ६ । ३) इति । एतया त्रिष्टुभा मिनोति । वज्रस्त्रिष्टुप् । वज्रो यूपः तस्मात्त्रिष्टुभा मिनोति ॥ १५ ॥

उपरिप्रदेशपर्यन्तम् ' अनक्ति ' । " सोपरमग्निष्ठादेशमक्त्वा " (का. श्रौ. सू. ६।५९)–इत्यादि च सूत्रम् । ' सोपरम ' उपरसहितम् । अग्निसन्निधिसाम्यात् ' अग्निष्ठाः ' यजमानः । अथ परिव्ययणमित्यादि । ' परिव्ययणं ' परिव्ययणो रशनावेष्टनप्रदेशः ' तं ' प्रति ' ' समन्तम् ' आज्येन ' परिमृशति ' परिमृशेत् । " उच्छ्रीयमाणायानुब्रूहि "–' इति ' सम्प्रैषमुक्त्वा ॥ १३ ॥

स उच्छ्रयति द्यामग्रेणेत्यादि । " द्यामग्रेण "–इति मन्त्रेण उच्छ्रयणं कुर्यात् । हे यूप ! ' द्याम् ' अन्तरिक्षम् ' अग्रेण ' अग्रभागेन ' अस्पृक्षः ' स्पृष्टवानसि, तथा तत्र ' मध्येन ' मध्यभागेन ' अन्तरिक्षम् आ ' अप्राः ' आपूरितवानसि, ' पृथिवीम् उपरेण ' भूमौ स्थाप्यो भाग उपरः, तेन भूलोकम् ' अदृंहीः ' दृढमकरोः । " वज्रो वै यूपः "–इत्यादि स्पष्टशब्दार्थम् ॥ १४ ॥

अथ मिनोतीत्यादि । " या ते "–इति मन्त्रेण यूपं मिनुयात् । हे विष्णो ; ' ते ' ' या ' यानि ' धामानि ' स्थानानि ' गमध्यै ' गमनाय प्राप्तये ' उश्मसि ' कामयामहे, ' यत्र ' येषु धामसु ' गावः ' रश्मयः ' भूरिशृङ्गाः ' प्रभूतोर्ध्वप्रदेशाः ' अयासः ' अयनाः गन्तारो रश्मयः, तं परिवेशं हे विष्णो ! ' अत्र ' एषु स्थानेषु ' उरुगायस्य ' प्रभूतवाग्भीयमानस्य, ' विष्णोः ' व्यापकस्य, तत्र श्रुति-स्मृति-प्रसिद्धं ' परमम् ' उत्कृष्टं ' पदम् ' ' भूरि ' प्रभूतम् ' अवभाति ' सर्वदा प्रकाशते, तत् प्रार्थयामह इति शेषः । अयमधिदैवतः सद्ग्रहेणोक्तार्थः ॥

अथवा मन्त्रोऽधियज्ञपरतया व्याख्येयः । अस्मिन् पक्षे ' विष्णोः ' सवनत्रयव्याप्तस्य, यज्ञस्य धामानीत्यादि पूर्ववत्; अत्रोरुगायस्य विष्णोस्ते ' परमं ' परार्द्ध्यं ' पदं ' यूपाख्यमवभातीति ॥[४]

मन्त्रस्य त्रिष्टुप्त्वं यूपमानस्योचितमिति प्रशंसति–एतया त्रिष्टुभेति ॥ १५ ॥

१–परिव्ययणदेशं समन्तं परिमृशत्यध्वर्युर्नावश्चेदापरिव्ययणात् । इति सूत्रशेषः । का. श्रौ. सू. । ६ । ५९ । २–उच्छ्रीयमाणायानुब्रूहीति । का. श्रौ. सू. ६ । ६० । ३–द्यामग्रेणेत्युच्छ्रयति । का. श्रौ. सू ६ । ६१ । ४–या त इतिमिनोत्यग्रेऽध्यस्याहवनीयम् । का. श्रौ. सू. । ६ । ६२ ।

सम्प्रत्यग्निमग्निष्ठां मिनोति । यजमानो वा ऽअग्निष्ठाऽग्निरु वै यज्ञः स यदग्नेरग्निष्ठाᳪ᳭ ह्वलयेद्ध्वलेद्यज्ञाद्यजमानस्तस्मात्सम्प्रत्यग्निमग्निष्ठां मिनोत्यथ पर्यूहत्यथ पर्यस्यत्यथाप उपनिनयति ॥ १६ ॥

(त्सु) अथैनमभिपद्य वाचयति । विष्णोः कर्माणि पश्यत यतो व्रतानि पस्पशे । इन्द्रस्य युज्यः सखेति वज्रो वा ऽएष प्राहार्षीद्यो यूपमुदशिश्रियद्विष्णोर्विजितिं पश्यतेत्येवैतदाह यदाह विष्णोः कर्माणि पश्यत यतो व्रतानि पस्पशे । इन्द्रस्य युज्यः सखेतीन्द्रो वै यज्ञस्य देवता वैष्णवो यूपस्तᳪ᳭ सेन्द्रं करोति तस्मादाहेन्द्रस्य युज्यः सखेति ॥ १७ ॥

सम्प्रत्यग्निमग्निष्ठां मिनोति । यजमानो वाऽअग्निष्ठा । अग्निरु वै यज्ञः । स यदग्नेरग्निष्ठां ह्वलयेद्-ह्वलेद् यज्ञाद्यजमानः । तस्मात् सम्प्रत्यग्निमग्निष्ठां मिनोति । अथ पर्यूहति । अथ पर्यस्यति । अथाप उपनिनयति ॥ १६ ॥

अथैनमभिपद्य वाचयति—"विष्णोः कर्माणि पश्यत यतो व्रतानि पस्पशे । इन्द्रस्य युज्यः सखा" -(वा.सं. ६।४) इति । वज्रं वाऽएष प्राहार्षीद्—यो यूपमुदशिश्रियत् । विष्णोर्विजितिं पश्यत इत्येवैतदाह—यदाह—विष्णोः कर्माणि पश्यत यतो व्रतानि पस्पशे इन्द्रस्य युज्यः सखेति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता । वैष्णवो यूपः । तं सेन्द्रं करोति । तस्मादाह—इन्द्रस्य युज्यः सखेति ॥ १७ ॥

काले विधिमाह—सम्प्रत्यग्निमिति । 'अग्निष्ठाम्' 'सम्प्रत्यग्निम्' अग्न्यभिमुखं 'मिनोति' प्रक्षिपति । विपक्षे दोषमुक्त्वैव स्तौति—यजमानो वा अग्निष्ठाग्निरिति । 'सः' अध्वर्युः 'यद्' यदि 'अग्नेः' सकाशात् 'अग्निष्ठाम्' 'ह्वलयेत्' चालयेत् 'यज्ञात्' 'यजमानः' अपि 'ह्वलेत्' चलेत्, 'तस्मात्' 'सम्प्रत्यग्नि' मिनुयात् ॥ 'अथ पर्यूहतीति । मृदावटस्य पूरणं परिमृज्य ... (श. प. ब्रा. ३ । ६ । १ । १७–१९) अत्र व्याख्याता इति ॥ १६ ॥

अथैनमभिपद्येति । एवं कर्म कृत्वा यूपमालभ्य 'वाचयति' "विष्णो कर्माणि"-इत्यनुं मन्त्रम् । "विष्णोः कर्माणीति वाचयति यूपमालभ्य"—इति हि सूत्रम् (का. श्रौ. सू. ६ । ६१) मन्त्रार्थः—'विष्णोः' यज्ञस्य कर्माणि पश्यत हे ऋत्विजः! 'यतः' यस्माद् 'व्रतानि' कर्माणि यजमानो दाति च 'पस्पशे' स्पृष्टवान् । यो विष्णुः 'इन्द्रस्य' च अनिवारितो देवस्य 'युज्यः' योग्यः 'सखा' सखिभूतः ।
मन्त्रार्थं व्याचष्टे—वज्रं वा एष इत्यादिना । 'उदशिश्रियत्'—इति, "श्रिञ् सेवायाम्"—(धा. पा. ९३२) इत्यस्य लुङि रूपम् । 'विजितिम्' विजयम् । अन्यत् स्पष्टम् ... निर्दिष्टम् । ... इन्द्रो वै यज्ञस्य देवतेति ॥ १७ ॥

१–... पर्यूहति । २–... का. श्रौ. सू. ६ । ६१ । ६४
३–... विष्णोः कर्माणीति वाचयति यूपमालभ्य । का. श्रौ. सू. ६ । ६५ ।

(त्य) अथ चषालमुदीक्षते । तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः । दिवीव चक्षुराततमिति यज्ञं ह्येष प्राहार्षीद्यो यूपमुदशिश्रियत्तां विष्णोर्विजितिं पश्यन्नेवैतदाह यदाह तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः । दिवीव चक्षुराततमिति ॥ १८ ॥

(त्य) अथ परिव्ययति । (त्य) अनग्नताया एवैव परिव्ययति तस्मादत्रैव परिव्ययत्यत्रैव हीदं वासो भवत्यन्नाद्यमेवास्मिन्नेतद्दधात्यत्रैव हीदमन्नं प्रतितिष्ठति तस्मादत्रैव परिव्ययति ॥ १९ ॥

त्रिवृता परिव्ययति । त्रिवृद्ध्यन्नं पशवो ह्यन्नं पिता माता यज्जायते तत्तृतीयं तस्मात्त्रिवृता परिव्ययति ॥ २० ॥

अथ चषालमुदीक्षते—'तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः । दिवीव चक्षुराततम्'—(वा. सं. ६।५) इति । यज्ञं वा एष प्राहार्षीद्—यो यूपमुदशिश्रियत् । तां विष्णोर्विजितिं पश्यन्—इत्येतदाह—तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः दिवीव चक्षुराततमिति ॥ १८

अथ परिव्ययति । अनग्नताया एव परिव्ययति । तस्मादत्रैव परिव्ययति । अत्रैव हीदं वासो भवति । अन्नाद्यमेवास्मिन्नेतद्दधाति । अत्रैव हीदमन्नं प्रतितिष्ठति । तस्मादत्रैव परिव्ययति ॥ १९ ॥

त्रिवृता परिव्ययति । त्रिवृद्ध्यन्नम् । पशवो ह्यन्नम् । पिता, माता, यज्जायते तत्तृतीयम् । तस्मात् त्रिवृता परिव्ययति ॥ २० ॥

अथ चषालमुदीक्षते तद्विष्णोरित्यादि[1] । 'उदीक्षते' ऊर्ध्वमीक्षेत । 'विष्णोः' यज्ञस्य 'तत्' 'परमं पदम्' पद्यत इति पदं स्थानं, त 'सदा पश्यन्ति' 'सूरयः' विद्वांसः । कीदृशम् ? 'दिवि' आकाशे निरावरणे 'आततं' प्रसृतम् 'चक्षुरिव' । मन्त्रस्य तात्पर्यमाह—यजमानस्य यूपस्य यज्ञप्रापकत्वात्, तद्दर्शनेन यज्ञविजितस्थानमनुसन्धाय पश्यन्, तद्विष्णुपदमेव विष्णोर्विजितिं 'पश्यन्' 'इति' मन्त्रं 'आह' इत्यर्थः ॥ १८ ॥

रशनापरिव्ययणं विधत्ते प्रशंसति—अथ परिव्ययतीति[2] । परिव्ययणप्रदेशमनग्नत्वेन निर्दिशति—'अत्रैव' नाभिप्रदेशे इत्यर्थः । "नाभिदघ्ने परिव्ययति"—इति तैत्तिरीयकम् (तै. सं. ६।३।४) । तदर्थे लौकिकीं हेतुकरोति—अत्रैव हीति । लोके हि नाभिदेशे खलु 'इदं' वसनं 'भवति'; तस्मादित्यर्थः । अन्नाद्यमेवेत्यादि । स्थानान्तरं अन्नस्य निहितं तत्रैव उदरस्थाग्निनुपस्थितत्वात् भवति ॥ १९ ॥

रशनायास्त्रिगुणत्वमाह—त्रिवृतेति (का. श्रौ. सू. ६।६०) । अन्नस्य त्रिवृत्त्वं कुत्र दृष्टमिति, तद्दर्शयति—पशवो ह्यन्नमिति । कथं तेषु त्रिवृत्त्वमिति तदुपपादयति—पिता मातेत्यादि । दम्पत्योरुत्पाद्यमानस्य अपत्यस्य कारणत्वात् तेषामन्नत्वोपपत्तिः ॥ २० ॥

१—तद्विष्णोरिति चषालमीक्षणम् । का. श्रौ. सू. ६।६१ । २—परिवीयमाणमधस्ताद्रशनया । त्रिगुणत्रिव्यामया कौशरशनया नाभिमात्रे त्रिवृतं परिव्ययति परिवीरसीति । का. श्रौ. सू. ६।६० । ३—स्वरुमूर्ध्वपट्टस्य मध्ये प्रवेशयति । का. श्रौ. सू. ६।६८ ।

स परिव्ययति । परिवीरसि परि त्वा दैवीर्विशो व्ययन्तां परीमं यजमानꣳ रायो मनुष्याणामिति तद्यजमानायाशिषमाशास्ते यदाह परीमं यजमानꣳ रायो मनुष्याणामिति ॥ २१ ॥

(त्यु) अथ यूपशकलमवगूहति । दिवः सूनुरसीति प्रजा हैवास्यैषा तस्माद्यदि यूपैकादशिनी स्यात्स्वꣳस्वमेवावगूहेदविपर्यासं तस्य हैषा मुग्धानुव्रता प्रजा जायतेऽथ यो विपर्यासमवगूहति न स्वꣳ स्वं तस्य हैषा मुग्धाननुव्रता प्रजा जायते तस्मादु स्वꣳ स्वमेवावगूहेदविपर्यासम् ॥ २२ ॥

(थ्रं) स्वर्गस्यो हैष लोकस्य समारोहणः क्रियते । यद्यूपशकल इयꣳ रशना रशनायै यूपशकलो यूपशकलाच्चषालं चषालात्स्वर्गं लोकꣳ समश्नुते ॥ २३ ॥

स परिव्ययति–" परिवीरसि परि त्वा दैवीर्विशो व्ययन्तां परीमं यजमानं रायो मनुष्याणाम् "–(वा. सं. ६ । ६) इति । तद् यजमानायाशिषमाशास्ते–यदाह परीमं यजमानं रायो मनुष्याणामिति ॥ २१ ॥

अथ यूपशकलमवगूहति–" दिवः सूनुरसि "–(वा. सं. ६ । ६) इति । प्रजा हैवास्यैषा । तस्माद् यदि यूपैकादशिनी स्यात्–स्वं स्वमेवावगूहेद्–अविपर्यासम् । तस्यै हैषा मुग्धानुव्रता प्रजा जायते । अथ यो विपर्यासमवगूहति–न स्वं स्वम् । तस्य हैषा मुग्धाननुव्रता प्रजा जायते तस्मादु स्वं स्वमेवावगूहेदविपर्यासम् ॥ २२ ॥

स्वर्गस्यो हैष लोकस्य समारोहणः क्रियते यद्यूपशकलः । इयं रशना । रशनायै यूपशकलः । यूपशकलाच्चषालम् । चषालात्स्वर्गं लोकं समश्नुते ॥ २३ ॥

स परिव्ययतीति । परिव्ययणे मन्त्रमाह– परिवीरसीति । हे यूप ! त्वं ' परिवीरसि ' परितो रशनया वेष्टितोऽसि । ' दैवीः विशः ' देवसम्बन्धिन्यः प्रजाः त्वा ' परिव्ययन्ताम् ' वेष्टयन्तु । तथा ' इमं यजमानम् ' एव ' मनुष्याणाम् ' इतरेषां मध्ये ' रायः धनानि परिव्ययन्तु ॥ २१ ॥

अथ यूपशकलमवगूहतीति । ' यूपशकल ' स्वरुम् अवगूहेत् रशनामध्ये । तस्मात् [1]स्वरोर्यूपरूपत्वात् । एवं सर्वयज्ञेषु गूहनीयत्वात् यूपैकादशिनपक्षेऽपि स्वस्वयूपानतिक्रमेणैवावगूहेत् । ' अविपर्यासं ' विपर्यासाय अक्रमेणाग्रहणात् । दोषाविधानेनाविपर्यासं प्रशंसति–तस्य हैषा मुग्धानुव्रतेत्यादिना । अनुग्धामाह–' अनुव्रता ' यजमानव्यापारानुकूला । विपर्यासपक्षे उक्तवैपरीत्यं व्याख्येयम् ॥ २२ ॥

यूपशकल–रशना–चषालानां क्रमेणोर्ध्वमावस्थितत्वात् स्वर्गारोहणसोपानत्वेन प्रशंसति–स्वर्गस्यो हैष लोकस्य समारोहण इत्यादिना ॥ २३ ॥

१–यूपशकलमस्यामवगूहत्युत्तरेणाभिमृश्य दिवः सूनुरसीति । बहुषुनवास्त्वम् । का. श्रौ सू. ६ । ६९ । ७० ।

(तेऽथ) अथ यस्मात्स्वरुर्नाम । (मे) एतस्माद्वा एषोऽपच्छिद्यते तद-स्यैतत्स्वमेवारुर्भवति तस्मात्स्वरुर्नाम ॥ २४ ॥

तस्य यन्निखातम् । तेन पितृलोकं जयत्यथ यदूर्ध्वं निखाताद् रशनायै तेन मनुष्यलोकं जयत्यथ यदूर्ध्वं रशनाया आचषालात्तेन देवलोकं जय-त्यथ यदूर्ध्वं चषालाद्द्व्यङ्गुलं वा त्र्यङ्गुलं वा साध्या इति देवास्तेन तेषां लोकं जयति सलोको ह वै साध्यैर्देवैर्भवति य एवमेतद्वेद ॥ २५ ॥

तं वै पूर्वार्द्धे मिनोति वज्रो वै यूपो वज्रो दण्डः पूर्वार्द्धं वै दण्डस्या-भिपद्य प्रहरति पूर्वार्द्ध एष यज्ञस्य तस्मात्पूर्वार्द्धे मिनोति ॥ २६ ॥

यज्ञेन वै देवाः । (ऽ) इमां जितिं जिग्युर्यैषामियं जितिस्ते होचुः कथं

अथ यस्मात् स्वरुर्नाम । एतस्माद्वाऽएषोऽपच्छिद्यते । तस्यैतत् स्वमेवारुर्भवति । तस्मात् स्वरुर्नाम २४

तस्य यन्निखातं–तेन पितृलोकं जयति । अथ यदूर्ध्वं निखाताद्–आरशनायै, तेन मनुष्यलोकं जयति । अथ यदूर्ध्वं रशनाया–आचषालात्, तेन देवलोकं जयति । अथ यदूर्ध्वं चषालाद्–द्व्यङ्गुलं वा, त्र्यङ्गुलं वा–साध्या इति देवाः तेन तेषां लोकं जयति । सलोको ह वै साध्यैर्देवैर्भवति–य एवमेतद्वेद ॥ २५ ॥

तं वै पूर्वार्द्धे मिनोति । वज्रो वै यूपः । वज्रो दण्डः । पूर्वार्द्धं वै दण्डस्याभिपद्य प्रहरति पूर्वार्द्ध एष यज्ञस्य । तस्मात्पूर्वार्द्धे मिनोति ॥ २६ ॥

यज्ञेन वै देवा इमां जितिं जिग्युः–यैषामियं जितिः । ते होचुः–कथं न इदं मनुष्यैरनभ्यारोह्यं

यूपावयवेन स्वरो सर्वथापृक्तत्वे प्रशमितु तन्नाम निर्वक्ति–अथ यस्मात्स्वरुर्नामेति । ' एतस्मात् ' एव ' एषः ' यूपशकलः ' अपच्छिद्यते ' । ननु ' एतत् ' छिन्न द्रव्यम् अस्य यूपसम्बन्धि पुनः ' स्वमेव ' स्वकीयमेव ' अरु ' गन्ता भवति । ' तस्मात् ' स्वमियर्तीति ' स्वरु ' (" त एत स्वरमकुर्वन् यूपशकलम् " ऐ. ब्रा. २ । १ । २) ' नाम ' सम्पन्नम् ॥ २४ ॥

यूपं लोकत्रयजयात्मना प्रशंसति–तस्य यन्निखातमिति । निखन्यत इति निखातो गर्तान्तरालः । तेन पितृलोकं जयतीति । चषालादुपरि यूपाग्र द्व्यङ्गुलभागो द्रष्टव्यः, ' तेन ' भागेन 'साध्या इति' एव प्रसिद्धाः ' देवाः ' सन्ति, ' तेषां लोक जयति ' (तै. स. ६ । ३ । ४ । ७) । वेदितुः फलमाह–सलोको ह वा इति ॥ २५ ॥

यूपस्य पूर्वार्द्धे भूमौ मानम्, तद्दण्डसाम्यतः स्तौति–तं वै पूर्वार्द्धे मिनोतीति । यज्ञस्य प्रहरणसाधनत्वात् दीर्घत्वाच्च वज्रो दण्डः । ' दण्डस्य पूर्वार्द्धम् ' ' अभिपद्य ' गृहीत्वा ' प्रहरति '; ' यज्ञस्य ' अपि ' एषः ' पूर्वः ' पूर्वार्द्धः; ' होमात् पूर्वमनुष्ठेयत्वात् । ' तस्मात् ' ' पूर्वार्द्धे पूर्वभागे ' मिनोति ' ॥ २६ ॥

प्रकारान्तरेण पूर्वार्द्धममिमातुं भूयो द्योतयति–यज्ञेन वै देवा इत्यादिना । एतदसकृद्गतम् (श. प.

नऽइदं मनुष्यैरनभ्यारोहय्रँस्यादिति ते यज्ञस्य रसं पीत्वा यथा मधु मधुकृतो निर्द्धयेयुर्व्विदुह्य यज्ञं यूपेन योपयित्वा तिरोऽभवन्नथ यदेनेना योपयंस्तस्माद्यूपो नाम पुरस्ताद्धैं प्रज्ञा पुरस्तान्मनोजवस्तस्मात्पूर्व्वार्द्धे मिनोति ॥ २७ ॥

स वाऽअष्टाश्रिर्भवति । अष्टाक्षरा वै गायत्री पूर्व्वार्द्धो वै यज्ञस्य गायत्री । पूर्व्वार्द्ध एष यज्ञस्य तस्मादष्टाश्रिर्भवति ॥ २८ ॥

तर्ँ ह स्मैतं देवा अनुप्रहरन्ति । यथेदमप्येतर्ह्येकेऽअनुप्रहरन्तीति देवा अकुर्व्वन्निति ततो रक्षाᳬंसि यज्ञमनूदपिबन्त ॥ २९ ॥

ते देवा अध्वर्युमब्रुवन् । (न्यू) यूपशकलमेव जुहुधि तदाहैप स्वगाकृतो भविष्यति तथो रक्षाᳬंसि यज्ञं नानूत्पास्यन्ते ऽयं वै वज्र ऽउद्यत इति ॥ ३० ॥

स्यादिति । ते यज्ञस्य रसं पीत्वा–यथा मधु मधुकृतो निर्द्धयेयुः–विदुह्य यज्ञं यूपेन योपयित्वा तिरोऽभवन् । अथ यदेनेनायोपयन्–तस्माद्यूपो नाम । पुरस्ताद्धै प्रज्ञा । पुरस्तान्मनोजवः । तस्मात्पूर्वार्द्धे मिनोति ॥ २७ ॥

स वाऽअष्टाश्रिर्भवति । अष्टाक्षरा वै गायत्री । पूर्वार्द्धो वै यज्ञस्य गायत्री । पूर्वार्द्ध एष यज्ञस्य । तस्मादष्टाश्रिर्भवति ॥ २८ ॥

तं ह स्मैतं देवा अनुप्रहरन्ति । यथेदमप्येतर्ह्येकेऽनुप्रहरन्तीति–देवा अकुर्वन्निति । ततो रक्षांसि यज्ञमनूदपिबन्त ॥ २९ ॥

ते देवा अध्वर्युमब्रुवन्–यूपशकलमेव जुहुधि, तदा हैप स्वगाकृतो भविष्यति, तथो रक्षांसि यज्ञं नानूत्पास्यन्ते–अयं वै वज्र उद्यत इति ॥ ३० ॥

ब्रा. १ । ९ । २ । १) । देवैस्तिरोभावितस्य यज्ञस्य यूपस्य इतरेषामनुष्ठातॄणां प्रज्ञापकत्वात्, प्रज्ञापकस्य पुरस्तादाविर्दर्शनाद्यूपोऽपि पुरस्ताद्देशे स्थाप्य इत्यर्थः । 'मनोजव' मनसो वेगः । यूपस्य देवैराच्छादितयज्ञस्य प्रज्ञापकत्व तैत्तिरीयकेऽप्युक्तम्–"यज्ञेन वै देवा सुवर्गं लोकमायन्; तेऽमन्यन्त, मनुष्या नोऽन्वाभविष्यन्तीति, ते यूपेन योपयित्वा सुवर्गं लोकमायन् । तमृषयो यूपेनैवानुप्राजानन्, तद् यूपस्य यूपत्वम्"–(तै. स. ६ । ३ । ४ । ७) इति ॥ २७ ॥

स वा अष्टाश्रिरित्यादि । स्पष्टम् ॥ २८ ॥

यूपे[1] निगूढस्य स्वरोस्तत्र प्रतिपत्तिकर्मत्वेन यूपप्रतिनिध्यात्मना होममभिधातुमाह–तं ह स्मैतमित्यादिना । यथेदमप्येतर्ह्येक इति । 'अप्येतर्हि' इदानीमपि, 'एके' अनुष्ठातारः, 'इदम्'–इत्यनुप्रहरणक्रियाविशेषणम् । देवा यथा, तथा अनुप्रहरन्तीत्यर्थः । इदानीमपि अनुप्रहरणमेव कुर्वन्ति । देवा अकुर्वन्निति । न सान्द्र यज्ञस्यानर्थस्य यूपस्य दग्धत्वेन बाधकाभावात् यथाकामम् 'उदपिबन्त' ॥ २९ ॥ ३० ॥

१–स्रुवेणावदे जुहोति स्वरुम् । का श्री सू ६ । ५२ ।

सोऽध्वर्युः । (यूं) यूपशकलमेवाजुहोत्तदहैष स्वगाकृतऽआसीत्तयो रक्षाᳬंसि यज्ञं नानूदपिबन्तायं वै वज्रऽ उद्यत इति ॥ ३१ ॥

तयो ऽप्येवैषऽ एतत् । (यू) यूपशकलमेव जुहोति तदहैष स्वगाकृतो भवति तथो रक्षाᳬंसि यज्ञं नानूत्पिबन्तेऽयं वै वज्र उद्यत इति स जुहोति दिवं ते धूमो गच्छतु स्वर्ज्योतिः पृथिवीं भस्मनापृण स्वाहेति॥३२॥

इति पञ्चमप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ५ ॥ ४ ॥ (७ । १)

यावती वै वेदिस्तावती पृथिवी । वज्रा वै यूपास्तदिमामेवैतत्पृथिवी-मेतैर्वज्रैः स्पृणुतेऽस्यै सपत्नान्निर्भजति तस्माद्यूपैकादशिनी भवति द्वादश उपशयो भवति वितष्टस्तं दक्षिणतऽ उपनिदधाति तद्द्वादश उपशयो भवति ॥ १ ॥

सोऽध्वर्युर्यूपशकलमेवाजुहोत् । तद् हैष स्वगाकृत आसीत् । तथो रक्षांसि यज्ञं नानूदपिबन्त अयं वै वज्र उद्यत इति ॥ ३१ ॥

तयोऽप्येष एतद्यूपशकलमेव जुहोति । तदहैष स्वगाकृतो भवति । तथो रक्षांसि यज्ञं नानूत्पिबन्ते-अयं वै वज्र उद्यत इति । स जुहोति-" दिवं ते धूमो गच्छतु स्वर्ज्योतिः । पृथिवीं भस्मना पृण स्वाहा "-(माध्यं. सं. ६ । २१) (तै. सं. ६।३।३।४) इति ॥ ३२ ॥

यावती वै वेदिस्तावती पृथिवी । वज्रा वै यूपाः तद् इमामेवैतत् पृथिवीमेतैर्वज्रैः स्पृणुते । अस्यै सपत्नान्निर्भजति । तस्माद् यूपैकादशिनी भवति । द्वादश उपशयो भवति वितष्टः । तं दक्षिणत उपनिदधाति । तद् यद्द्वादश उपशयो भवति ॥ १ ॥

सोऽध्वर्युरिति । देवाः ' तत ' तेनैव काले ' एषः ' यज्ञः ' स्वगाकृतः ' स्वं स्थानं प्राप्तः, कृतप्रतिपत्तिक ' आसीत् ' । स्पष्टमन्यत् ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये

तृतीयकाण्डे सप्तमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (३-७-१)

अग्नीषोमीययूपप्रसङ्गात् यूपैकादशिनीं विधातुमुपोद्घातयति-यावती वै वेदिरिति । इयं वेदिः परो अन्तः पृथिव्याः " (माध्य. सं. २३।६२) (ऋ. सं १ । १६४ क. ३५) " वेदिमाहुः परमन्तं पृथिव्याः " (माध्यं. सं. २३।६२) (तै० सं ७ ।४।१८।२) इत्यादिश्रुतेः । ' इमां ' पृथिवीम् ' एतैः ' यूपैः ' वज्रैः ' ' स्पृणुते ' बलवतीकरोति । अतोऽत्यन्तदार्ढ्याय यूपैकादशिनी कर्त्तव्या । अत्र यूपैकादशिनीविधानं " यूपैकादशिनी चेत् रथाक्षमात्राण्यन्तराणि " (का. श्रौ. सू. ८ । २१०-२१७) इत्यादिसूत्रेषु द्रष्टव्यम् ।

१-यूपैकादशिनीचेद्रथाक्षमात्राण्यन्तराणि । पूर्वार्द्धवा समं विभज्य । पत्नगाग्निमनावाऽमौ । यूपाद्युत्खेयादानयरावनानि मानम् । अंशेनान्यत्वाभिमानिन्यात । मध्यमं पार्श्वल्योत्तरं दक्षिणं वाव्यत्यासमितरान् । आवद्धोमात्करोति । भजनाद्यपरलक्षणात्कादेकैकस्य ॥ का. श्रौ सू ८।२१०-२१७ ॥ रथाक्षप्रमाणं शुल्वे । षडु शतमष्ट १०४ अंगुलानि । अष्टांगुलाधिक हस्तचतुष्टयमित्यर्थ. ।

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । (स्ते) तेऽसुररक्षसेभ्यऽ आसङ्गाद्विभयाञ्चक्रुस्तद्यऽ एत ऽउच्छ्रिता यथेपुरस्ता तथा वै स्तृणुते वा न वा स्तृणुते यथा दण्डः प्रहृतस्तेन वै स्तृणुते वा न वा स्तृणुतेऽथ यऽ एष द्वादश ऽउपशयो भवति यथेपुरयतानस्ता यथोद्यतमप्रहृतमेवमेष वज्र ऽउद्यतो दक्षिणतो नाष्ट्राणाᳬ रक्षसामपहत्यै तस्माद्द्वादश ऽउपशयो भवति ॥२॥

तं निदधाति । (त्ये) एष ते पृथिव्यां लोक आरण्यस्ते पशुरिति पशुश्च वै यूपश्च तदस्मा ऽआरण्यमेव पशूनामनुदिशाति तेनो ऽएष पशुमान् भवति तद् द्वयं यूपैकादशिन्यै सम्भयनमाहुः श्वःसुत्यायै ह त्वेवैके सम्मिन्वन्ति प्रकुब्द्रतायै चैव श्वः सुत्यायै यूपं मिन्वन्तीत्यु च ॥ ३ ॥

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः,तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद् विभयाञ्चक्रुः । तद् य एतं ऽउच्छ्रिता–यथेपुरस्ता तया वै स्तृणुते वा न वा स्तृणुते । यथा दण्डः प्रहृतः तेन वै स्तृणुते वा, न वा स्तृणुते । अथ य एष द्वादश उपशयो भवति । यथेपुरायतानस्ता, यथोद्यतमप्रहृतम,–एवमेष वज्र उद्यतो दक्षिणतो नाष्ट्राणां रक्षसामपहत्यै । तस्माद्द्वादश उपशयो भवति ॥ २ ॥

तं निदधाति । " एष ते पृथिव्यां लोकः, आरण्यस्ते पशुः "–(वा, सं. ६ । ६) इति । पशुश्च वै यूपश्च । तदस्माऽआरण्यमेव पशूनामनुदिशाति । तेनोऽएष पशुमान् भवति । तद्द्वयं यूपैकादशिन्यै सम्मयनमाहुः । श्वः सुत्यायै ह त्वेवैके सम्मिन्वन्ति । प्रकुब्द्रतायै चैव श्वः सुत्यायै यूपं मिन्वन्तीत्यु च ॥ ३ ॥

तस्मिन् पक्षे ' उपशय. ' यूपाना समीपे शेते इत्युपशयोऽन्यो यूप , (तै० स ६ । ६ । ४) स ' द्वादशो भवति ' स च , ' वितष्ट. ' विशेषेणोपप्रदेशेऽपि तष्टः । ' त ' यूपाना दक्षिणदेशे भूमौ निखात कृत्वा तूष्णीं स्थापयेत् ॥ १ ॥

उपशय रक्षोनाशकत्वेन प्रशसति–देवा ह वै यज्ञं तन्वाना इत्यादिना । यथा मुक्तेषुः प्रहृतो दन्तिदण्डो वा यदा ऋजुर्गच्छति, तदा लक्ष्य विध्यति, न चेत्र, एव यूपोऽपि उपशयसहितः स्थापितः तत्पतनाशङ्काया अपगतत्वाद्रक्षसां यूपविषय भय नोदियादित्यर्थः । अतो यूपस्य सोपशयत्वे सति मुक्तेषुवत् यदोपशयाख्य वज्रमुद्यच्छतीति रक्षसा भयमुत्पद्यते । तस्मादुपशयः कर्तव्य इत्यर्थ. ॥ २ ॥

निधानमन्त्रमाह–तं निदधात्येष ते पृथिव्यां लोक आरण्यस्ते पशुरितीति । हे उपशय ! यूप ! यूपानां दक्षिणप्रदेश. ' पृथिव्या ' ' ते ' तव ' लोक ' स्थानम्, अतो न भूम्यामन्तर्मिनामीत्यर्थः । तर्ह्यस्य कः पशु ? इत्याकाङ्क्षायां त दर्शयति–आरण्यस्ते पशुरिति । अरण्ये भवः ' आरण्यः ' व्याघ्रादिरिति निर्दिशेत पृथिव्यां स्थापयेत् । तथा च सूत्रम् "वितष्ट द्वादश निदधात्येषत इति " (का० श्रौ० सू० ८।२२६) इति ।

१–' कुब्ब्रतायै ' इति अमेरिपुस्तके, ' कुब्ब्रतायै ' इति जयपुरीयपुस्तके, ' कुब्द्रतायै ' इति वैदिकपाठपुस्तके पाठः अस्य शब्दस्यार्थस्तु न ज्ञायते ।

तदु तथा न कुर्यात्। (द) अग्निष्ठमेवोच्छ्रयेदिदं वै यूपमुच्छ्रित्यापर्युपरिव्ययणायान्वर्जन्त्यपरिवीता वा एत एतां रात्रिं वसन्ति सा नेव परिवक्षा पशवे वै यूपमुच्छ्रयन्ति प्रातर्वै पशूनालभन्ते तस्मादु प्रातरेवोच्छ्रयेत् ॥ ४ ॥

(स) स य उत्तरोऽग्निष्ठात्स्यात् (च) तमेवाग्रे ऽथोच्छ्रयेदथ दक्षिणमथोत्तरं दक्षिणार्ध्यमुत्तमं तथोदीची भवति ॥ ५ ॥

तदु तथा न कुर्यात्। अग्निष्ठमेवोच्छ्रयेत्। इदं वै यूपमुच्छ्रित्यापर्युपरिव्ययणायान्वर्जन्ति अपरिवीता वा एते। एतां रात्रिं वसन्ति। सा नेव परिवक्षा। पशवे वै यूपमुच्छ्रयन्ति। प्रातर्वै पशूनालभन्ते। तस्मादु प्रातरेवोच्छ्रयेत् ॥ ४ ॥

स य उत्तरोऽग्निष्ठात्स्यात्—तमेवाग्रेऽथोच्छ्रयेत्। अथ दक्षिणम्। अथोत्तरम्। दक्षिणार्ध्यमुत्तमम्। तथोदीची भवति ॥ ५ ॥

यूपस्य सर्वथा पशुसम्बन्धोऽपेक्षित इत्याह—पशुश्च वै यूपश्चेति। अविनाभूतावित्यर्थः। 'वै'-शब्द इतरयूपानां पशुसम्बन्धनियमप्रसिद्धिद्योतनार्थः 'तत्' तस्मादत्याभिधानात्। तद्वयमिति। पूर्वेद्युरेदच्छ्रिता 'सम्पन्न' 'इदं' दिदिसित्यर्थः। 'आहुः' वदन्ति अभिज्ञाः ॥

तदेकशाखिन् पक्षमाह—अतः मुख्याय ह त्वैवैके सम्मिन्वन्तीति। 'अतः' पशु- क्रियमाणायाः सुत्यायाः पूर्वस्मिन् दिने अग्निष्ठप्रमुखान् सर्वान् यूपान् मिन्वन्ति ॥ ३ ॥

तं पक्षं निराचष्टे—तदु तथेति। तस्मिन् काले 'अग्निष्ठम्' एकम् एव उत्तरवेदेः पुरोदेशस्यमेवाग्नीषोमीयपश्वर्थम् 'उच्छ्रयेत्'। इतरेषामपि पूर्वेद्युरुच्छ्रयणे दोषमाह—इदं वा इत्यादिना। 'इदं' वक्ष्यमाणं सर्वतोऽर्थः। वा परिव्ययणात् 'उपरिव्ययणायैनम्, 'अन्ववर्जुः' 'नान्वर्जन्ति' नैव हस्तस्य स्पर्शं परित्यजेत्। अतोऽग्निष्ठमितिरिक्तानां परिव्ययणस्य 'प्रातः' पशुः पशूपाकरणकाले कर्तव्यत्वात्तदा 'रात्रिम्' 'अपरिवीता' नग्ना वसन्ति। 'सा नेव' नैव, इतरस्यापीव 'परिवक्षा' पूर्वेद्युरुच्छ्रीयमाणयूपस्य निन्दा ॥

स्वपक्षे युक्तिमाह—पशवे वै यूपमुच्छ्रयन्तीति। 'तस्मात्' 'प्रातरेव' पशुयागे उच्छ्रयणं कुर्यादिति निगमनम् ॥ ४ ॥

एकादशिनीपक्षे केन क्रमेणोच्छ्रयणमिति, तमाह—स य उत्तरोऽग्निष्ठात्स्यादिति। अग्निष्ठमध्यमवर्ति कृत्वा तत उत्तरत- प्रथमम्, ततो दक्षिणतो द्वितीयम्, तत उत्तरतस्तृतीयम्, ततो दक्षिणतश्चतुर्थमित्येवमुभयोः पार्श्वयोरुत्तरप्राथम्येन पञ्च पञ्च यूपा उच्छ्रिताः। एवं क्रमेण दक्षिणार्ध्ये सवम् 'उत्तमं' कुर्यात्। 'तथा' सति 'उदीची भवति' उत्तरोपक्रमा भवतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

१—यो वा दक्षिणोत्तरयोः अग्रगूढतात्स्यमार्धमनागमवात्। का० श्रौ० सू० ८।२।१८। २—पत्नीर्नियमध्यममगृहनात्म्। का० श्रौ० सू० ८।२।१।३—अ बिर्दैशात् एतानः परिवेष्ट्य स्वापयति। अध्वज्ञनप्रभृति करोति। यथास्थानमुच्छ्रयति। अग्निष्ठो दक्षिणोऽत्तमूर्ध्वं इतरे। तीच्च पृथगिमः मार्गो च। यथाभूतं अदिविर्धनम्। का० श्रौ० सू० ८।२।२०-२२५।

(त्यु) अथो ऽइतरथाहुः । (ई) दक्षिणमेवाग्रेऽग्निष्ठादुच्छ्रयेदथोत्तरमथ दक्षिणमुत्तरार्द्ध्यमुत्तमं तथो हास्योदगेव कर्मानुसन्तिष्ठत ऽइति ॥ ६ ॥

स यो वर्षिष्ठः स दक्षिणार्द्ध्यः स्यात् । (इ) अथ ह्रसीयानथ ह्रसीयानुत्तरार्द्ध्यो ह्रसिष्ठस्तथोदीची भवति ॥ ७ ॥

(त्यु) अथ पत्नीभ्यः पत्नीयूपमुच्छ्रयन्ति । सर्वत्वाय न्वेव पत्नीयूप उच्छ्रीयते तत्त्वाष्ट्रं पशुमालभते त्वष्टा वै सिक्तꣳ रेतो विकरोति तदेष एवैतत्सिक्तꣳ रेतो विकरोति मुष्करो भवत्येष वै प्रजनयिता यन्मुष्करस्तस्मान्मुष्करो भवति तन्न सꣳस्थापयेत्पर्यग्निकृतमेवोत्सृजेत्स यत्सꣳस्थापयेत्प्रजायै हान्तमियात्प्रजामुत्सृजति तस्मान्न सꣳस्थापयेत्पर्यग्निकृतमेवोत्सृजेत् ॥ ८ ॥

इति पञ्चमप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ५।५॥ (७।२) ॥

अथोऽइतरथाहुः । दक्षिणमेवाग्रेऽग्निष्ठादुच्छ्रयेत् । अथोत्तरम् । अथ दक्षिणम् । उत्तरार्द्ध्यमुत्तमम् । तथो हास्योदगेव कर्मानुसन्तिष्ठतऽइति ॥ ६ ॥

स यो वर्षिष्ठः–स दक्षिणार्द्ध्यः स्यात् । अथ ह्रसीयान् । अथ ह्रसीयानुत्तरार्द्ध्यो ह्रसिष्ठस्तथोदीची भवति ॥ ७ ॥

अथ पत्नीभ्यः पत्नीयूपमुच्छ्रयन्ति । सर्वत्वाय न्वेव पत्नीयूपमुच्छ्रीयते । तत् त्वाष्ट्रं पशुमालभते । त्वष्टा वै सिक्तं रेतो विकरोति । तदेष एवैतत् सिक्तं रेतो विकरोति मुष्करो भवति । एष वै प्रजनयिता–यन्मुष्करः । तस्मान्मुष्करो भवति । तन्न संस्थापयेत् । पर्यग्निकृतमेवोत्सृजेत् । स यत्संस्थापयेत्–प्रजायै हान्तमियात् । तत्प्रजामुत्सृजति । तस्मान्न संस्थापयेत्–पर्यग्निकृतमेवोत्सृजेत् ॥ ८ ॥ इति यूपसम्पादनम् ॥

अथो इतरथाहुरिति । "दक्षिणमेवाग्रे" इत्यादिक पूर्ववाक्यवैपरीत्येन व्याख्येयम् । तथो हास्येति । एवं कुर्वतः कर्म 'उदगेव' आनुपूर्व्येण 'सन्तिष्ठते' समाप्यते । पूर्वस्मिन् पक्षे उदगुपक्रमः, द्वितीये उदगपवर्ग इति भेदः ॥ ६ ॥

स यो वर्षिष्ठ इति । तेषामुत्तरो 'यः वर्षिष्ठः' 'सः दक्षिणार्द्ध्यः स्यात्' अथ ह्रसीयानित्यादिना । दक्षिणोपक्रममुदगपवर्गम् । प्रथमं वर्षिष्ठमत्युच्छ्रितं ततः परमीषदुच्छ्रितमित्येवं क्रमेणोच्छ्रयेत् । तथा सति सर्वेषामुत्तरस्तु 'ह्रसिष्ठः' अतिशयेन ह्रस्वो भवति ॥ ७ ॥

प्रसङ्गात् पात्नीवतपशुप्रयोगमाह–अथ पत्नीभ्यः पत्नीयूपमुच्छ्रयन्तीति । 'पत्नीयूपम्' इति पात्नीवत-

---

१–'पशुप्रयोजनमाह' इति क पा. २–यूपैकादशिन्या अपरार्धभागमार्जनं कृत्वा शालाद्वार्यं पत्नीयूपोच्छ्रयणं नाभिमात्रस्य । परिव्याणप्रभृति सादनपर्यन्तं निर्मन्थ्यप्रणयनानि कृत्वा ... करोति । त्वाष्ट्रोपाकरणः पर्यग्निकृतमुत्सृजति । का० श्रौ० ८।९।१–१४ ॥

पशुश्च वै यूपश्च । न वा ऽऋते यूपात्पशुमालभन्ते कदाचन तद्यत्तथा न ह वा ऽएतस्मा ऽअग्रे पशवश्चक्षमिरे यदन्नमभविष्यन्यथेदमन्नं भूता यथा हैवायं द्विपात्पुरुष उच्छ्रित एवᳫं हैव द्विपाद उच्छ्रिताश्चेरुः ॥ १ ॥

(स्तु) ततो देवा ऽएतं वज्रं ददृशुः ।(सो)यद्यूपं तमुच्छिश्रियुस्तस्माद्भीषा प्राव्लीयन्त ततश्चतुष्पादा अभवंस्ततोऽन्नमभवन्यथेदमन्नं भूता एतस्मै हि वा ऽएते ऽतिष्ठन्त तस्माद्यूपऽएव पशुमालभन्ते नर्ते यूपात्कदाचन॥२॥

अग्नीषोमीयपशुयागः ।

पशुश्च वै यूपश्च । न वाऽऋते यूपात्पशुमालभन्ते । कदाचन । तद्—यत्तथा । न ह वाऽएतस्मा-ऽअग्रे पशवश्चक्षमिरे । यदन्नमभविष्यन्—यथेदमन्नं भूता । यथा हैवायं द्विपाद् पुरुष उच्छ्रितः । एवं हैव द्विपाद उच्छ्रिताश्चेरुः ॥ १ ॥

ततो देवा एतं वज्रं ददृशुः—यद्यूपम् । तमुच्छिश्रियुः । तस्माद् भीषा प्राव्लीयन्त । ततश्चतुष्पादा अभवन् । ततोऽन्नमभवन्—यथेदमन्नं भूता । एतस्मै हि वाऽएतेऽतिष्ठन्त । तस्माद् यूपऽएव पशु-मालभन्ते । नर्ते यूपात् कदाचन ॥ २ ॥

यूपस्य सञ्ज्ञा, तं ' पत्नीभ्यः ' अर्थाय उच्छ्रयेत् । एतत्प्रशसति—सर्वत्वाय न्विति । तत्त्वाष्ट्रमित्यादि । (का. श्रौ. सू. ८ । २४३) ' तत् ' तत्र यूपे ' त्वाष्ट्र ' त्वष्टृदेवताकं ' पशुम् ' आलभेत । देवतां प्रशं-सति—त्वष्टा वै सिक्तं रेत इति । ' वै ' शब्देन " यावच्छो वै रेतसः सिक्तस्य त्वष्टा रूपाणि विकरोति तावच्छो वै तत्प्रजायते—"(तै. सं. १ । ५ । २) इत्यादि श्रुत्यन्तरप्रसिद्धिर्द्योत्यते । विशेषमाह—मुष्करो भवतीति । ' मुष्करः ' प्रकृष्टमुष्कः । " ऊषसुषि—(पा. सू. ५–२–१०७) " इत्यादिना रप्रत्ययः । इतरपशुवत्सञ्ज्ञपनप्रसक्तावाह—तं न संस्थापयेत्, पर्यग्निकृतमेवोत्सृजेदिति । ' संस्थापनम् ' पशुसञ्ज्ञप-नम् । ' एव ' शब्दो भिन्नक्रमः । उत्सृजेदेव, न संस्थापयेत् । संस्थापनपक्षे दोषमाह—स यत्संस्थापयेदिति । ' प्रजायै ' प्रजायाः, पुत्रपौत्रादिरूपायाः ' अन्तम् ' अवसानम् ' इयात् ' प्राप्नुयात् । मुष्करस्य प्रजननेन पितृत्वोपन्यासात्सञ्ज्ञपनमयुक्तम् ॥ ८ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीय-
काण्डे सप्तमाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (३–७–२) ॥

पशुनियोजनाय सर्वथा यूपेनैव भवितव्यमित्यमुमर्थमाख्यानमुखेनोपपादयति—पशुश्च वै यूपश्चेत्यादिना । अविनाभूतावित्यर्थः । व्याप्तिं दर्शयति—न वा ऋत इति । यतो यूपं विना पश्वालम्भो नास्ति, केनापि प्रकारेण न तथा स्यात्, यथा पशोर्यूपेन; अतस्तदुपपद्यत इत्यर्थः । तत् प्रदर्शयति—न ह वा इत्यादिना । ' एतस्मै ' वक्ष्यमाणाय देवानामन्नभावाय ' न ' ' चक्षमिरे ' क्षममाणा भवन्ति, ' अन्नमभविष्यन्निति ' ' यत् ' अस्ति, तस्मा इत्यर्थः । ' यथा ' ' इदम् ' इदानीं यूपनियुक्ताः ' अन्नं भूता ' अन्नमभवन्, तथा यूपाख्य-वज्रोद्यतताया रहिते काले इत्यर्थः । अन्नभावाभावे कारणमाह—यथा हैवायं द्विपात्पुरुष इति ॥ १ ॥

ततो देवा इति । ' स यूपम् ' ' उच्छिश्रियुः ' उच्छ्रयणमकुर्वन् । ' तस्मात् ' भयाद्धेतोः ' प्राव्लीयन्त '

१–' सञ्ज्ञपनमयुक्तः ' इति क. पा. ।

(न्ना) अथोपाकृत्य पशुम् । (म) अग्निं मथित्वा नियुनक्ति तद्यत्तथा न ह वा ऽएतस्मा ऽअग्रे पशवश्चक्षमिरे यद्धविरभविष्यन्यथैनानिदꣳ हविर्भूतानग्नौ जुह्वति तान्देवा उपनिरुरुधुस्त ऽउपनिरुद्धा नोपावेयुः ॥ ३ ॥

(स्ते) ते होचुः । (र्न) न वा ऽइमेऽस्य यामं विदुर्यदग्नौ हविर्जुह्वति नैतां प्रतिष्ठामुपरुद्ध्यैव पशूनग्निं मथित्वाग्नावग्निं जुहवाम ते वेदिष्यन्त्येष वै किल हविषो याम एषा प्रतिष्ठाऽग्नौ वै किल हविर्जुह्वतीति ततोऽभ्युवेष्यन्ति ततो रातमनस आलम्भाय भविष्यन्तीति ॥ ४ ॥

त उपरुध्यैव पशून् । (न) अग्निं मथित्वाग्नावग्निमजुहवुस्तेऽविदुरेष वै किल हविषो याम एषा प्रतिष्ठाग्नौ वै किल हविर्जुह्वतीति ततोऽभ्युवायंस्ततो रातमनस आलम्भायाभवन् ॥ ५ ॥

अथोपाकृत्य पशुम्, अग्निं मथित्वा नियुनक्ति । तद्यत्तथा । न ह वाऽएतस्माऽअग्रे पशवश्चक्षमिरे । यद्धविरभविष्यन्–यथैनानिदं हविर्भूतानग्नौ जुह्वति । तान् देवा उपनिरुरुधुः । तऽउपनिरुद्धा नोपावेयुः ॥ ३ ॥

ते होचुः । न वाऽ इमेऽस्य यामं विदुः–यदग्नौ हविर्जुह्वति । नैतां प्रतिष्ठामुपरुद्ध्यैव पशूनग्निं मथित्वाग्नावग्निं जुहवाम । ते वेदिष्यन्ति–एष वै किल हविषो यामः, एषा प्रतिष्ठा । अग्नौ वै किल हविर्जुह्वतीति । ततोऽभ्युवेष्यन्ति । ततो रातमनस आलम्भाय भविष्यन्तीति ॥ ४ ॥

त उपरुध्यैव पशून्, अग्निं मथित्वा, अग्नावग्निमजुहवुः । तेऽविदुः–एष वै किल हविषो यामः, एषा प्रतिष्ठा । अग्नौ वै किल हविर्जुह्वतीति । ततोऽभ्युवायन् । ततो रातमनस आलम्भायाभवन् ॥ ५ ॥

प्रकर्षेण क्लीना अवचनीया अभवन् । 'ततः' हेतो' मनुष्यवद् द्विपादः सन्तः पश्चात् 'चतुष्पादा अभवन्' ॥ २ ॥

प्रासङ्गिकं यूपैकादशिनीपक्षं परिसमाप्य प्रकृतमग्नीषोमीयपशुप्रयोगमाह–अथोपाकृत्य पशुमिति । पशूपाकरणानन्तरम् अग्निमन्थनानन्तरमेव पशुं यूपे नियुञ्जीत । पशुनियोजनस्य अग्निमन्थनानन्तरकालं प्रशंसति–तद्यत्तथा न ह वा एतस्मा अग्रे पशव इत्यादिना । पूर्वार्थवादवाक्यवत्तद्व्याख्येयम् । 'नोपावेयुः' नोपगताः पशवः ॥ ३ ॥

ते होचुरिति । 'न वा' 'इमे' पशवः 'यदग्नौ जुह्वति' । यतः 'अस्य' नियोजनस्य 'यामं' प्रापणम्, अग्नौ होमलक्षणं 'न विदुः' न ज्ञातवन्तः । तदेव विशिनष्टि–नैतां प्रतिष्ठामिति । 'एतां' होमलक्षणां 'प्रतिष्ठाम्' अन्याप्यपरमनवस्थितिम् 'अग्नौ' उत्तरवेदिस्थे 'अग्निम्' मन्थनजन्यम् । 'एष वै किल'–इत्येतच्छब्दार्थमाह–अग्नौ वै किल हविर्जुह्वतीति । 'अभ्यवेष्यन्ति' अवगतिं प्राप्स्यन्ति । 'आलम्भाय' 'रातमनसः' दत्तमनस्काः 'भविष्यन्ति' 'इति' । शिष्टं स्पष्टार्थम् ॥ ४–६ ॥

१–अग्नीषोमीयोऽत्र पशुः । का. श्रौ सू. ८।२०३। तद्देवत्य पशुपुरोडाशः। २०४। अत्र्यादि करोति। २०५।

(वंस्तु) तयो ऽप्यैवैष एतत् । (ह्य) उपकृद्धैव पशुमग्निं मथित्वाग्नावग्निं जुहोति स वेदेष वै किल हविषो धाम एषा प्रतिष्ठाग्नौ वै किल हविर्जुह्वतीति ततोऽभ्यवैति ततो रातमना आलम्भाय भवति तस्मादुपाकृत्य पशुमग्निं मथित्वा नियुनक्ति ॥ ६ ॥

तदाहुः । (नों) नोपाकुर्यान्नाग्निं मन्थेद्रशनामेवादायाञ्जसोपपरेत्याभिधाय नियुञ्ज्यादिति तद् तथा न कुर्याद्यथाधर्मं तिरश्चया चिकीर्षेदेवं तत्तस्मादेतदेवानुपरीयात् ॥ ७ ॥

(इ) अथ तृणमादायोपाकरोति । द्वितीयवान्निरुणधा ऽइति द्वितीयवान् हि वीर्यवान् ॥ ८ ॥

स तृणमादत्ते । (तऽ) उपावीरसीत्युप हि द्वितीयोऽवति तस्मादाहोपावीरसीत्युप देवान्दैवीर्विशः प्रागुरिति दैव्यो वाऽएता विशो यत्पशवोऽस्त्यिपत देवेभ्य इत्येवैतदाह यदाहोप देवान्दैवीर्विशः प्रागुरिति ॥९॥

तयोऽप्यैवैष एतदुपरुद्धैव पशुमग्निं मथित्वा अग्नावग्निं जुहोति । स वेद एष वै किल हविषो धामः एषा प्रतिष्ठा । अग्नौ वै किल हविर्जुह्वतीति । ततोऽभ्यवैति । ततो रातमना आलम्भाय भवति तस्मादुपाकृत्य पशुमग्निं मथित्वा नियुनक्ति ॥ ६ ॥

तदाहुः–नोपाकुर्यात्, नाग्निं मन्थेत्, रशनामेवादायाञ्जसोपपरेत्याभिधाय नियुञ्ज्यादिति । तद् तथा न कुर्यात् । यथा-धर्मं तिरश्चया चिकीर्षेत्–एवं तत् । तस्मादेतदेवानुपरीयात् ॥ ७ ॥

अथ तृणमादायोपाकरोति । द्वितीयवान्निरुणधाऽइति । द्वितीयवान् हि वीर्यवान् ॥ ८ ॥

स तृणमादत्ते–" उपावीरसि "–(वा. सं. ६ । ७) इति । उप हि द्वितीयोऽवति । तस्मादाह–उपावीरसीति । " उप देवान् दैवीर्विशः प्रागुः "–(वा. सं. ६ । ७) इति । दैव्यो वाऽएता विशो–यत्पशवः । अस्त्यिपत देवेभ्य इत्येवैतदाह–यदाह–उपदेवान् दैवीर्विशः प्रागुरिति ॥९॥

केवलनियोजनपक्षमुदाहृत्य निराचष्टे–तदाहुर्नोपाकुर्यादिति । उपकरणादिकृत्वा प्रथमत एव ' रशनामादाय ' साम्मुख्येन यूपसमीपं गत्वा ' अभिधाय ' पशुं बद्ध्वा ' नियुञ्ज्यात् ' नियुञ्जीत ॥ ७ ॥

क्रममुक्त्वा इदानीं सार्थवादमुपाकरणं विधत्ते–अथ तृणमादायेति । तृणादानस्य प्रयोजनमाह–द्वितीयवानिति । ' निरुणधै ' पशोर्निरोधं करवाणि । तावता किमायातमित्यत आह–द्वितीयवान् हि वीर्यवानिति । असहायस्य व्यापाराक्षमत्वं लोकसिद्धम् ॥ ८ ॥

स तृणमादत्त इति[1] । तृणादानमन्त्रस्यायमर्थः–हे तृण ! त्वम् 'उपावीरसि' समीपे स्थित्वा रक्षकोऽसि,

---

1–पशोर्निरोधं करवाणि, इति क. प. । २–उपवीरसिंदिति तृणमादाय तेन पशुमुपस्पृश्य मुपकरोति । का. श्रौ. सू. ६ । ७ ।

(त्यु) उशिजो व्युह्नितमानिति । विद्वाᳬंसो हि देवास्तस्मादाहोशिजो व्युह्नितमानिति ॥ १० ॥

देव त्वष्टर्व्वसु रमेति । त्वष्टा वै पशूनामीष्टे पशवो व्वसु तानेतद्देवा अतिष्ठमानांस्त्वष्टारमब्रुवन्नुपनिमदेति यदाह देव त्वष्टर्व्वसु रमेति ॥ ११ ॥

हव्या ते स्वदन्तामिति । यदा व्वा ऽएत ऽएतस्मा ऽआभ्रियन्त यद्धविर्भविष्यंस्तस्मादाह हव्या ते स्वदन्तामिति ॥ १२ ॥

"उशिजो वह्नितमान्"–(वा. सं. ६ । ७) इति । विद्वांसो हि देवाः । तस्मादाह–उशिजो वह्नितमानिति ॥ १० ॥

"देव त्वष्टर्वसु रम"–(वा. सं. ६ । ७) इति । त्वष्टा वै पशूनामीष्टे । पशवो वसु । तानेतद् देवा अतिष्ठमानांस्त्वष्टारमब्रुवन्–उपनिमदेति । यदाह–देव त्वष्टर्वसु रमेति ॥ ११ ॥

"हव्या ते स्वदन्ताम्"–(वा. सं. ६ । ७) इति । यदा वाऽएतऽएतस्माऽआभ्रियन्त, यद्धविरभविष्यन् । तस्मादाह–हव्या ते स्वदन्तामिति ॥ १२ ॥

एक. कार्यकरोऽसीत्यर्थः । "अचिनूम्नृ"–(पा. सू. उ. ३ । ४११) इति ई–प्रत्ययः । 'दैवी' विशः' पशुलक्षणा देवसम्बन्धिन्यः प्रजाः 'देवान्' 'उपप्रागु' प्राप्ताः देवतार्थमुपस्थिता इत्यर्थः ॥ ९ ॥

उशिजो वह्नितमानितीति देवान् विशिनष्टि । 'उशिजः' मेधाविनामैतत्, विद्वांस इत्यर्थः । 'वह्नितमान्' वोढृतमान् ॥ १० ॥

देव त्वष्टरिति । 'त्वष्टः ! देव !' पशुस्वामिन् ! 'वसु' वस्वाख्यं धनं 'रम' रमय, नियोजयेत्यर्थः ॥ ११ ॥

हव्या ते स्वदन्तामितीति । हे पशो ! 'ते' 'हव्या' हवींषि 'स्वदन्ताम्' रेवती रमध्वमितीति । 'रेवती.' रेवत्यो गावः पशव 'रमध्वं' सङ्क्रीडध्वम् । हे बृहस्पते' ! बृहतः परिबृंहणकर्मणः स्वामिन् ! त्व 'वसूनि' पशुलक्षणानि 'धारय' अत्र स्थापय ॥

मन्त्रं व्याचष्टे–उप हि द्वितीयोऽस्तीत्यादिना । 'हि' शब्दो लोकप्रसिद्धिद्योतनार्थः । लोके एकः कर्म कर्तुमशक्तः, द्वितीयः तत्साहाय्यकरणेन समर्थतीति प्रसिद्धम् । दैवीर्विश इत्यस्य तात्पर्यमाह–दैव्यो वा एता विशो यत् पशव इति । यथा विशः स्वस्वामिनं पुष्णन्ति, एवं पशवो हविषा पुष्णन्तीति तेषां प्रजारूपत्वोपचारः । अस्थिषत देवेभ्य इतीति । तेषामर्थायात्मानं प्रकाशितवन्त इत्यर्थः । "प्रकाशनस्थेयाख्ययोश्च"–(पा. सू. १ । ३ । २३) इत्यात्मनेपदम् । उशिक्छब्दार्थमाह–विद्वांसो हि देवा इति । त्वष्टुः प्रार्थनायाः कारणमाह–त्वष्टा वै पशूनामित्यादिना । 'वै' शब्दः "त्वष्टा वै पशूनां मिथुनानां रूपकृत्"–(तै. सं. ६ । ३ । ६ । २) (श. प. १३ । १ । ८ । ७) । इत्यादिश्रुत्यन्तरप्रसिद्धिद्योतनार्थः । "देव त्वष्टर्वसु"–' इति ' मन्त्रभागो ' यदाह, ' ' अतिष्ठमानान्' पशून् प्रति ' त्वष्टारं ' ' देवाः ' ' उपनिमद ' ' इति ' यत् ' अब्रुवन् ' ' एतत् ' एव ' आह ' इत्यर्थः । ' उपनिमद ' अस्मत्समीपे नितरां मादयेति तस्यार्थः । अथवा ' यत् ' अध्वर्युणा ' देव त्वष्टः ' इत्यभिधानम्, तत्, पुरा यद् देवैरुक्तलक्षणं त्वष्टृप्रार्थनमुक्तम्, तत्स्थानीयमित्यर्थः । एवंविधेषु वाक्येषु सर्वत्रैवं

रेवती उमध्वमिति । रेवन्तो हि पशवस्तस्मादाह रेवती उमध्वमिति बृहस्पते धारया वसूनीति ब्रह्म वै बृहस्पतिः पशवो वसु तानेतद्देवा ऽअतिष्ठमानान्ब्रह्मणैव परस्तात्पर्यदधुस्तन्नात्यायंस्तथो ऽएवैनानेष ऽएतद्ब्रह्मणैव परस्तात्परिदधाति तन्नातियन्ति तस्मादाह बृहस्पते धारया वसूनीति पाशं कृत्वा प्रतिमुञ्चत्यथातो नियोजनस्यैव ॥ १३ ॥

इति पञ्चमप्रपाठके षष्ठं ब्राह्मणम् ॥ ५ । ६ ॥ (७।३)

षष्ठप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ।

पाशं कृत्वा प्रतिमुञ्चति । (त्स्य) ऋतस्य त्वा देवहविः पाशेन प्रतिमुञ्चामीति वरुण्या वा ऽएषा यद्रज्जुस्तदेनमेतदृतस्यैव पाशेन प्रतिमुञ्चति तथो हैनमेषा वरुण्या रज्जुर्न हिनस्ति ॥ १ ॥

"रेवती रमध्वम्"-(वा. सं ६ । ८) इति रेवन्तो हि पशवः । तस्मादाह-रेवतीरमध्वमिति । "बृहस्पते धारया वसूनि"-(वा. सं. ६ । ८) इति । ब्रह्म वै बृहस्पतिः । पशवो वसु । तानेतद्देवा अतिष्ठमानान् ब्रह्मणैव परस्तात्पर्यदधुः । तन्नात्यायन् । तथोऽएवैनानेष एतद्ब्रह्मणैव परस्तात्परिदधाति तन्नातियन्ति । तस्मादाह-बृहस्पते धारया वसूनीति । पाशं कृत्वा प्रतिमुञ्चति । अथातो नियोजनस्यैव ॥ १३ ॥

पाशं कृत्वा प्रतिमुञ्चति । "ऋतस्य त्वा देवहविः पाशेन प्रति मुञ्चामि-" (वा. सं. ६ । ८) इति । वरुण्या वाऽएषा यद्रज्जुः । तदेनमेतदृतस्यैव पाशेन प्रतिमुञ्चति । तथो हैनमेषा वरुण्या रज्जुर्न हिनस्ति ॥ १ ॥

व्याख्येयम् । हव्या ते स्वदन्तामिति । अस्याभिप्रायमाह-यदा वा एत इति । यद्यप्युपाकरणकाले हविषामनिष्पत्तेः स्वदनं नोपपद्यते, तथापि पलायनमकृत्वा यदाभृता अभवन्, तदेव हविर्भविष्यतीर्थः । अत एवमभिधानमुपपद्यते ॥ १२ ॥ (९-१२)

रेवन्तो हि पशव इत्यादि ब्राह्मणं स्पष्टम् । 'ब्रह्मणैव' 'परस्तात्' परे देशे 'पर्यदधुः' परितो अधारयन् । अथातो नियोजनस्यैवेति । विधानमभिधीयत इति शेषः ॥ १३ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (३-७-३) ॥

समन्त्रकं संबन्धनमाह-पाशं कृत्वा प्रतिमुञ्चतीति । पाशामान्ध्या सुषिरं कृत्वा, तस्मिन्नितरमग्रं बहिः प्रसार्य, बहिर्गतं पाशमाकृष्य, यथा शिरो न गलति, तथा कृत्वा बध्नीयात् ॥

ऋतस्य त्वेति । हे 'देवहविः' । पशो ! त्वाम् 'ऋतस्य पाशेन' 'प्रतिमुञ्चामि'। 'मानुषः' अहं केवल 'धर्षा' धर्षणधर्मा । वरुण्येत्यादि । बध्नामीति बन्धनकर्मणो वरुणाभिमानिकत्वात् तत्साधनभूताया वरुणसम्बन्धिरज्जोः सत्त्वम्, तमपि परिहाय मन्त्रेण बन्धे सति ऋतपाशेन बन्धो भवेत् ॥ १ ॥

१ द्विगुणरशनया द्विस्थामया कोट्या पाशं कृत्वाऽन्तरं शृङ्गाभिरधिम बध्नात्यूर्ध्वस्थाने । देवस्यत्वेतिमूले । का. श्रौ. सू. ६।३।८।७२

धर्षा मानुष इति । न वा ऽएतमग्रे मनुष्यो ऽधृष्णोत्स यदैवैतस्य पाशेनैतद्देवहविः प्रतिमुञ्चत्यथैनं मनुष्यो धृष्णोति तस्मादाह धर्षा मानुष इति ॥ २ ॥

(त्य) अथ नियुनक्ति । देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामग्नीषोमाभ्यां जुष्टं नियुनज्मीति तद्यथैवादो देवतायै हविर्गृह्णन्नादिशत्येवमेवैतद्देवताभ्यामादिशत्यथ प्रोक्षत्येको वै प्रोक्षणस्य बन्धुर्मेध्यमेवैतत्करोति ॥ ३ ॥

स प्रोक्षति । (त्य) अद्भ्यस्त्वौषधीभ्य इति तद्यत एव सम्भवति तत एवैतन्मेध्यं करोतीदथ्ँ हि यदा वर्षत्यथौषधयो जायन्त ऽओषधीर्जग्ध्वापः पीत्वा तत एष रसः सम्भवति रसाद्रेतो रेतसः पशवस्तद्यत ऽएव सम्भवति यतश्च जायते तत एवैतन्मेध्यं करोति ॥ ४ ॥

(त्य) अनु त्वा माता मन्यतामनु पितेति स हि मातुश्चाधि पितुश्च जायते

" धर्षा मानुषः "–(वा. सं. ६ । ८) इति । न वाऽएतमग्रे मनुष्योऽधृष्णोत् । स यदैव पाशेनैतद्देवहविः प्रतिमुञ्चति–अथैनं मनुष्यो धृष्णोति । तस्मादाह धर्षा मानुष इति ॥ २ ॥

अथ नियुनक्ति । " देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामग्नीषोमाभ्यां जुष्टं नियुनज्मि "–(वा. सं. ६ । ९) इति । तद् यथैवादो देवतायै हविर्गृह्णन्नादिशति–एवमेवैतद्देवताभ्यामादिशति । अथ प्रोक्षति । एको वै प्रोक्षणस्य बन्धुः–मेध्यमेवैतत्करोति ॥

स प्रोक्षति । " अद्भ्यस्त्वौषधीभ्यः "–(वा. सं. ६ । ९) इति । तद् यत एव सम्भवति–तत एवैतन्मेध्यं करोति । इदं हि यदा वर्षति–अथौषधयो जायन्ते । औषधीर्जग्ध्वा, अपः पीत्वा, तत एष रसः सम्भवति । रसाद्रेतः । रेतसः पशवः । तद् यत एव सम्भवति, यतश्च जायते–तत एवैतन्मेध्यं करोति ॥ ४ ॥

" अनु त्वा माता मन्यतामनु पिता "–(वा. सं. ६ । ९) इति । स हि मातुश्चाधि

धर्षा मानुष इतीति मन्त्रभागस्य तात्पर्यमाह–न वा एतमग्र इत्यादिना । यस्मात् पशुधर्षणसामर्थ्यं मनुष्यस्य देवकृतपाशविमोकायत्तम्, अतो मन्त्रो " धर्षा मानुषः " ' इति ' ब्रूत इत्यर्थः ॥ २ ॥

अथ नियुनक्तीत्यादि । स्पष्टम् । देवतानिर्देशस्य प्रयोजनमाह–यथैवाद इति । ' यथैव ' ' अदः ' अमुष्मिन् दर्शपूर्णमासयागे हविर्निर्वापे देवतादर्शनम्, ' एवम् ' इदानीमपि प्रोक्षणेति । " एको वा " इत्यसकृद् गतम् ॥ ३ ॥

प्रोक्षणमन्त्रमाह–स प्रोक्षतीति । अद्भ्यस्त्वौषधीभ्य इतीति । ' अद्भ्य. ' च ' ओषधीभ्यः ' च सम्भूतं त्वा 'प्रोक्षामि' । मेध्यं करोतीति । सञ्ज्ञपनार्थं प्रोक्ष्यमाणं त्वा मात्रादिरनुमन्यताम्' 'सगर्भ्यः ' समाने उदरे

१–अद्भ्यस्त्वेतिपशुं प्रोक्षणीभिः प्रोक्षति । का. श्रौ. सू. ६ । ८१ ।

तद्यत एव जायते तत एवैतन्मेध्यं करोत्यनुभ्राता सगर्भ्योऽनुसखा सयूथ्य इति स यत्ते जन्म तेन त्वानुमतमारभ इत्यैवैतदाहाग्नीषोमाभ्यां त्वा जुष्टं प्रोक्षामीति तद्याभ्यां देवताभ्यामारभते ताभ्यां मेध्यं करोति ॥ ५ ॥

(त्य) अथोपगृह्णाति । (त्य) अपाम्पेरुरसीति तदेनमन्तरतो मेध्यं करोत्यथाधस्तादुपोक्षत्यापो देवीः स्वदन्तु स्वात्तं चित्सद्देवहविरिति तदेनꣳ सर्व्वतो मेध्यं करोति ॥ ६ ॥

(त्यु) अथाहाग्नये समिध्यमानायानुब्रूहीति । स उत्तरमाघारमाघार्य्यासꣳस्पर्शयन्स्रुचौ पर्य्येत्य जुह्वा पशुꣳ समनक्ति शिरो वै यज्ञस्योत्तर

पितुश्च जायते । तद्द यत एव जायते-तत एवैतन्मेध्यं करोति । "अनु भ्राता सगर्भ्योऽनुसखा सयूथ्यः"-(वा. सं. ६ । ९) इति । स यत्ते जन्म तेन त्वानुमतमारभे-इत्येवैतदाह । "अग्नीषोमाभ्यां त्वा जुष्टं प्रोक्षामि"-(वा. सं. ६ । ९) इति । तद्द याभ्यां देवताभ्यामारभते-ताभ्यां मेध्य करोति ॥ ५ ॥

अथोपगृह्णाति । "अपाम्पेरुरसि"-(वा. सं. ६ । १०) इति । तदेनमन्तरतो मेध्यं करोति । अथाधस्तादुपोक्षति । "आपो देवीः स्वदन्तु स्वात्तं चित्सद्देवहविः"-(वा. सं. ६ । १०) इति । तदेनं सर्वतो मेध्यं करोति ॥ ६ ॥

अथाह-'अग्नये समिध्यमानायानुब्रूहि' इति । स उत्तरमाघारमाघार्यासंस्पर्शयन्स्रुचौ पर्य्येत्य

भवः, 'अनुसखः' समानख्यान, 'सयूथ्य' समानयूथे भवः, सर्वैरनुमतं त्वाम् 'अग्नीषोमाभ्याम्' अर्थाय 'प्रोक्षामि' ॥

मन्त्रस्य परमप्रयोजनमाह-तद्द यत एवेत्यादिना । कथं ताभ्यः सकाशात् पाशासम्भव इति, तदुपपादयति-इदं हि स यदा वर्षतीत्यादिना । आपश्चौषधयश्चोपादानकारणम्, मातापितरावाश्रयत्वेन निमित्तकारणम् । अतस्तत्सकाशान्मेध्यं करोति । सगर्भ्यादीनामपि जन्मसम्बन्धसम्भवात् तेन सम्बन्धिना सगर्भ्यादिनाऽनुमन्यत इत्युक्त भवति । स्पष्टमन्यत् ॥ ४ ॥ ५ ॥

अथोपगृह्णातीति[1] । प्रोक्षणशेषं पानार्थं मुखसमीपे धारयेत् । हे पशो ! त्वम् 'अपां' जलानां 'पेरु' पानशीलोऽसि । 'तत्' तस्योदकस्यान्तः प्रवेशात् 'एनं' पशुम् 'अन्तरतः मेध्यं करोति'

अथाधस्तादिति[2] । अधस्तादुपोक्षणमन्त्रस्यायमर्थः-हे 'आपो देवीः' आपो देव्यः ! 'स्वदन्तु' स्वादयन्तु । तथा स पशुः 'स्वात्तं' सुष्ठु स्वीकृतं भवतु । पशुर्विशेष्यते-'देवहविः' देवतयोर्हविर्भूतमिति स पशुः स्वात्त च भवतु ॥ ६ ॥

अथाहाग्नये समिध्यमानायेति[3] । सामिधेन्यर्थं सम्प्रैषं कुर्यात् । स उत्तरमाघारमाघार्येति[4] । द्वितीय-

---

१-अपाम्पेरुरित्यास्य उपगृह्णाति । का. श्रौ. सू. ६ । ८२ । २-आपो देवीरित्यधस्तादुपोक्षति । का. श्रौ. सू. ६ । ८३ । ३-इध्मप्रैषादिकरोत्यप्रयाजेभ्य. । का. श्रौ. सू. ६ । ८४ । ४-उत्तराघारमाघार्य पशु पूर्व्वं२समनक्ति ललाटा२सश्रोणिषु सत इति प्रतिमन्त्रम् । का. श्रौ. सू. ६ । ८५ ।

आघार ऽएष वा ऽअत्र यज्ञो भवति यत्पशुस्तद्यज्ञ ऽएवैतच्छिरः प्रतिदधाति तस्माज्जुह्वा पशुᳪं समनक्ति ॥ ७ ॥

स ललाटे समनक्ति । सन्ते प्राणो व्वातेन गच्छतामिति समङ्गानि यजत्रैरित्यᳪंसयोः सं यज्ञपतिराशिषेति श्रोण्योः स यस्मै कामाय पशुमालभन्ते तत्प्राप्नुहीत्येवैतदाह ॥ ८ ॥

इदं वै पशोः सञ्ज्ञप्यमानस्य । प्राणो व्वातमपिपद्यते तत्प्राप्नुहि यत्ते प्राणो व्वातमपिपद्याता ऽइत्येवैतदाह समङ्गानि यजत्रैरित्यङ्गैर्व्वा ऽअस्य यजन्ते तत्प्राप्नुहि यत्तेऽङ्गैर्य्यजान्ता ऽइत्येवैतदाह सं यज्ञपतिराशिषेति यजमानाय वा ऽएतेनाशिषमाशासते तत्प्राप्नुहि यत्त्वया यजमानायाशिषमाशासान्ता ऽइत्येवैतदाह सादयति स्रुचावथ प्रवराया श्रावयति सोऽसावेव बन्धुः ॥ ९ ॥

जुह्वा पशुं समनक्ति । शिरो वै यज्ञस्योत्तर आघारः । एष वाऽअत्र यज्ञो भवति—यत्पशुः । तद् यज्ञ एवैतच्छिरः प्रतिदधाति । तस्माज्जुह्वा पशुं समनक्ति ॥ ७ ॥

स ललाटे समनक्ति । " सन्ते प्राणो वातेन गच्छताम् "—(वा. सं. ६ । १०) इति । " समङ्गानि यजत्रैः "—(वा. सं. ६ । १०) इत्यंसयोः । " सं यज्ञपतिराशिषा "—(वा. सं. ६ । १०) इति श्रोण्योः । स यस्मै कामाय पशुमालभन्ते—तत् प्राप्नुहीत्येवैतदाह ॥ ८ ॥

इदं वै पशोः सञ्ज्ञप्यमानस्य प्राणो वातमपिपद्यते । तत्प्राप्नुहि—यत्ते प्राणो वातमपिपद्याते—इत्येवैतदाह—समङ्गानि यजत्रैरिति । अङ्गैर्वाऽअस्य यजन्ते । तत्प्राप्नुहि—यत्तेऽङ्गैर्यजान्ते—इत्येवैतदाह । सं यज्ञपतिराशिषेति । यजमानाय वाऽएतेनाशिषमाशासते । तत् प्राप्नुहि—यत्त्वया यजमानायाशिषमाशासान्ते इत्येवैतदाह । सादयति स्रुचौ । अथ प्रवराया श्रावयति । सोऽसावेव बन्धुः ॥ ९ ॥

मित्यर्थ । ' स्रुचौ ' जुहूपभृतौ ' असंस्पर्शयन् ', पुनरुत्तरत. ' पर्येत्य ' ' जुह्वा ' उत्तराघारावशिष्टेनाज्येन ' पशुम् ' ' अनक्ति ' आर्द्रीकरोति । तत् प्रशंसति—शिरो वै यज्ञस्योत्तराघार इति । प्रधानत्वात् ' पशुर्यज्ञ ', तस्य प्रथमतोऽनुष्ठेयत्वात् शिरस्त्वम् । अत आघारशेषेणाञ्जनेन 'यज्ञे' 'शिरः' स्थापितवान् भवति॥७॥

अवयवत्रयविभेदेन मन्त्रभेदमाह—स ललाटे समनक्ति सन्ते प्राण इति । (का. श्रौ. सू. ६ । ८९) बाह्यवातस्यैव शरीरान्त प्रवेशेन प्राणत्वात् तस्य वातप्राप्तिर्युक्ता । ' अङ्गानि ' ' यजत्रैः ' यागैः ' सङ्गच्छन्ताम् ' । तथा ' यज्ञपति. ' यजमान ' आशिषा ' ' सङ्गच्छताम् ' । एतेन ' श्रोण्योः ' अनक्ति । अथ कृत्स्नतात्पर्यं यज्ञविषया आशीरित्याह—स यस्मै कामायेति ॥ ८ ॥

मन्त्रान् क्रमेण व्याचष्टे—इदं वै पशोरित्यादि । ' इद ' वक्ष्यमाणम्, लोकप्रसिद्धमित्यर्थ । सामान्येनोक्त विशेषण योजयति—ततः प्राप्नुहीति । यदेतन्निमित्तेन प्राणो वातमभिपद्येत, तत् प्राप्नुहीत्येवैतदाहेत्यर्थः ।

(२) अथ द्वितीयमाश्रावयति । द्वौ ह्यत्र होतारौ भवतः स मैत्रावरुणायैवाश्रावयति यजमानं त्वेव प्रवृणीतेऽग्निर्ह दैवीनां विशां पुर एतेत्यग्निर्हि देवतानां मुखं तस्मादाहाग्निर्ह दैवीनां विशां पुर एतेत्ययं यजमानो मनुष्याणामिति तँ हि सोऽन्वर्द्धो भवति यस्मिन्नर्द्धे यजते तस्मादाहायं यजमानो मनुष्याणामिति तयोरस्थूरि गार्हपत्यं दीदयच्छतँ हिमा द्वायू इति तयोरनार्त्तानि गार्हपत्यानि शतं वर्षाणि सन्त्वित्येवैतदाह ॥ १० ॥

राधाँसीत्सम्पृञ्चानावसम्पृञ्चानौ तन्व इति । राधाँस्येव सम्पृञ्चाथां मापि तनूरित्येवैतदाह तौ ह यत्तनूरपि सम्पृञ्चीयातां प्राग्निर्यजमानं दहेत्स यदग्नौ जुहोति तदेषोऽग्नये प्रयच्छत्यथ यामेवात्रर्त्विजो यजमानायाशिषमाशासते तामस्मै सर्वामग्निः समर्द्धयति तद्राधाँस्येव सम्पृञ्चाते नापि तनूस्तस्मादाह राधाँसीत्सम्पृञ्चानावसम्पृञ्चानौ तन्व इति ॥ ११ ॥

इति षष्ठप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ६ ॥ १ ॥ ७ ॥ ४ ॥

अथ द्वितीयमाश्रावयति । द्वौ ह्यत्र होतारौ भवतः । स मैत्रावरुणायैवाश्रावयति । यजमानं त्वेव प्रवृणीते । "अग्निर्ह दैवीनां विशां पुर एता"–इति । अग्निर्हि देवतानां मुखम् । तस्मादाह–अग्निर्ह दैवीनां विशां पुर एतेति । "अयं यजमानो मनुष्याणाम्"–इति । तं हि सोऽन्वर्द्धो भवति–यस्मिन्नर्द्धे यजते । तस्मादाह अयं यजमानो मनुष्याणामिति । "तयोरस्थूरि गार्हपत्यं दीदयच्छतं हिमा द्वायू"–इति । तयोरनार्त्तानि गार्हपत्यानि शतं वर्षाणि सन्त्वित्येवैतदाह ॥ १० ॥

"राधांसीत्सम्पृञ्चानावसम्पृञ्चानौ तन्व"–इति । राधांस्येव सम्पृञ्चाथां मापि तनूरित्येवैतदाह । तौ ह यद् तनूरपि सम्पृञ्चीयाताम्; प्राग्निर्यजमानं दहेत् । स यदग्नौ जुहोति–तदेषोऽग्नये प्रयच्छति । अथ यामेवात्रर्त्विजो यजमानायाशिषमाशासते–तामस्मै सर्वामग्निः समर्द्धयति । तद् राधांस्येव सम्पृञ्चाते, नापि तनूः । तस्मादाह–राधांसीत्सम्पृञ्चानावसम्पृञ्चानौ तन्व इति ॥ ११ ॥

गतप्रायमन्यत् । अत्र सूत्रम्–"आ प्रयाजेभ्य उत्तराघारमाघार्य ध्रुवं समनक्ति ललाटांसश्रोणिषु सन्त इति प्रतिमन्त्रम्"–इति । (का. श्रौ. सू. ६ । ८४–८५) । सादयति स्रुचावथ प्रवरायाश्रावयतीति । जुहूपभृतौ सादयित्वा प्रवरायाश्रावयेत् । आश्रवणार्थवादं प्रकृतिगतमवादीदिति–सोऽस्मावेव बन्धुरिति ॥९॥

अथ द्वितीयमाश्रावयतीति । मैत्रावरुणस्यापि होतृकर्तृत्वाद् "द्वौ ह्यत्र होतारौ भवतः" इत्युक्तम् । द्वितीयाश्रवणं किमर्थमित्याह–स मैत्रावरुणायैवाश्रावयतीति । 'सः' अध्वर्युः । यजमानं त्वेवेति । 'एव'–कारेणार्त्विजां प्रवरणं निषिध्यते ॥

१–अत्र मन्त्रः प्रचलितसंहितायां न दृश्यते । १–मन्त्रः होतारमाभ्यत्यग्निर्ह दैवीनां विशां पुर एतायं यजमानो मनुष्याणाम्, [illegible] तयोरस्थूरि गार्हपत्यं दीदयच्छतं हिमा द्वायू राधांसीत्सम्पृञ्चानावसम्पृञ्चानौ तन्व इति । का. श्रौ. सू. ६ । ८६ ।

यजमानप्रवरनिगदस्यायमर्थः—'अग्नि' खलु 'दैवीनां विशां' देवसम्बन्धिनीनां प्रजानां 'पुर एता' मुख्य इत्यर्थः। तथा 'मनुष्याणां विशां' 'यजमानः' 'पुर एता' मुख्यः। सर्वेऽपि प्राणिनस्तमनुसृत्य भवन्तीत्यर्थः। 'तयोः' अग्नियजमानयोः 'गार्हपत्यं' गृहपतिकर्म 'अस्थूरि' अनाशयम्। शतवर्षपर्यन्तं हि दीक्षानुयष्टव्यन्वेन अग्नेस्तस्य यजमानस्य च गार्हपत्यसम्बन्धः। 'राधांसि तत्' अन्नान्येव 'सम्पृञ्चानौ' मिश्रयन्तौ। 'तन्वः' तनूः 'असम्पृञ्चानौ' शरीरसम्पर्को यथा न स्यात्, शरीरसम्पर्के दाहः स्यात् ॥

क्रमेण व्याचष्टे—अग्निर्हेत्यादिना। तं हि सोऽन्वर्द्धो भवति, यस्मिन्नर्द्धे यजत इति। 'यस्मिन्' 'अर्द्धे' राष्ट्रे अथ यजमानो 'यजते' 'सोऽन्वर्द्धः' 'न हि' नमनु। "हीने"—(पा. सू. १।४।३६) इत्यनोः कर्मप्रवचनीयत्वम्। 'अस्थूरि'-शब्दार्थमाह—अनार्त्तानि गार्हपत्यानीति। 'राधांसि'-इत्येतद् विभज्य व्याचष्टे—राधांस्येवेत्यादिना। इच्छब्द एवार्थे। तेन निगमनीयमाह—नापि तनूरिति। विपक्षे बाधकमाह—तौ ह यत्तनूरपीति। ननु "स राधांसि सम्पृञ्चानौ"—इत्युक्तम्, सम्पर्कश्च परस्परप्रदानसव्यपेक्षः कथमत्र सम्भवतीति, तदुपपादयति—स यदग्नौ जुहोतीति। यदग्नौ प्रदानम्, यश्च तदग्नौ सम्पर्कः, ऋत्विग्भिः यजमानार्थमाशास्यमानानां फलानां तुष्टेनाग्निना दानमस्ति, तदेवाग्नेर्यजमानसम्पर्कः। 'तत्' तेन प्रतिपादितप्रकारेण तौ 'राधांसि सम्पृञ्चाते' इति ॥ १० ॥ ११ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ३ । ७ । ४ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन्। पुमर्थांश्चतुरो देयाद् विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥
ब्रह्माण्ड गोसहस्र कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं सप्ताब्धीन् पञ्चमेरींस्त्रिदशतरुलताधेनुसौवर्णभूमीः ।
रत्नोक्षा रुक्मवाजिद्विपमहितरथौ सायणि विश्वनाथो व्यश्राणीद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक्तं घटञ्च ॥ २ ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलभवमतुलः स्वर्णजं वर्णमुख्यः कार्पासीयं कृपावान् गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्यः ॥ ३ ॥
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणजमनृणः शार्करं चार्करतेजा रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्यः ॥ ४ ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे सप्तमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ३—७ ॥

अष्टमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

तद्यत्रैतत्प्रवृत्तो होता होतृषदन ऽउपविशति । तदुपविश्य प्रसौति प्रसूतोऽध्वर्युः स्रुचावादत्ते ॥ १ ॥

(चेऽस्था) अथाग्रीभिश्चरन्ति । तद्यदाग्रीभिश्चरन्ति सर्व्वेणेव वा ऽएष मनसा सर्व्वेणैवात्मना यज्ञꣳसम्भरति सच्च जिहीर्षति यो दीक्षते तस्य रिरिचान इवात्मा भवति तमेताभिराग्रीभिराप्याययन्ति तद्यदाप्याययन्ति तस्मादाप्रियो नाम तस्मादाप्रीभिश्चरन्ति ॥ २ ॥

ते वा ऽएत ऽएकादश प्रयाजा भवन्ति । दश वाऽइमे पुरुषे प्राणा आत्मैकादशो यस्मिन्नेते प्राणाः प्रतिष्ठिता ऽएतावान्वै पुरुषस्तदस्य सर्व्वमात्मानमाप्याययन्ति तस्मादेकादश प्रयाजा भवन्ति ॥ ३ ॥

तद् यत्रैतत्प्रवृत्तो होता होतृषदनऽउपविशति । तद् उपविश्य प्रसौति । प्रसूतोऽध्वर्युः स्रुचावादत्ते ॥ १ ॥

अथाप्रीभिश्चरन्ति । तद् यदाप्रीभिश्चरन्ति । सर्वेणेव वाऽएष मनसा सर्वेणैवात्मना यज्ञं सम्भरति, सच्च जिहीर्षति । यो दीक्षते—तस्य रिरिचान इवात्मा भवति । तमेताभिराप्रीभिराप्याययन्ति । तद् यदाप्याययन्ति—तस्मादाप्रियो नाम । तस्मादाप्रीभिश्चरन्ति ॥ २ ॥

ते वाऽएतऽएकादश प्रयाजा भवन्ति । दश वाऽइमे पुरुषे प्राणाः—आत्मैकादशः—यस्मिन्नेते प्राणाः प्रतिष्ठिताः । एतावान्वै पुरुषः । तदस्य सर्वमात्मानमाप्याययन्ति । तस्मादेकादश प्रयाजा भवन्ति ॥ ३ ॥

यस्य निश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

होत्रादिप्रवरणानन्तरभाविनं प्रयोगमाह—तद्यत्रैतत्प्रवृत्तो होता होतृषदन उपविशतीत्यादिना । होतृषदनं वेद्युत्तरश्रोणिः । 'तत्' 'तत्र' 'उपविश्य' 'प्रसौति' "अग्निर्होता वेत्तु[1]" इत्यादि स्रुगादानम् । निगदेनानुजानाति—"घृतवतीमध्वर्यो स्रुचमास्यस्व" (श. प. ब्रा. १ । १ । २ । १) इत्येवंरूपेण ॥ १ ॥

अथाप्रीभिश्चरन्तीति । समिधन्तनूनपादित्यादिका एकादश प्रयाजा आप्रियः (नि. द. ८।३।१–७) नामनिर्वचनेनाप्रियो प्रशंसितु तत्प्रवृत्तिनिमित्तमाप्यायनस्य सम्भावनमाह—सर्वेणेव वा एष मनसा सर्वेणैवात्मना यज्ञं सम्भरतीत्यादिना । 'एष' दीक्षितः 'सर्वेणेव मनसा' 'सर्वेणात्मना' मनोव्यतिरिक्तेन प्राणादिसङ्घातेन, सर्वैश्च तत्रैवोपयुज्यत्वात् अतः 'सञ्जिहीर्षति' सहर्तुमिच्छति । ततो 'रिरिचान इव' रिक्तः शून्य इव 'आत्मा भवति' 'तस्मात्' आप्यायनसाधनत्वात् 'आप्रियः' इति तन्नामनिर्वचनम् ॥ २ ॥

आप्यायनसाधनत्वमेवोपयोगिभिरेकादशत्वं विभाग प्रशंसति—ते वा एत एकादश प्रयाजा इति । सप्त शीर्षण्याः, द्वाववाञ्चौ, नाभिर्दशमी, तेषामाधारो देह एकादश इति तद्विवेकः ॥ ३ ॥

---

[1]—अग्निर्होतेति पुरस्तादपरं प्रयाजेषु सम्प्रैषः । का० श्रौ० सू ३ । ३४

स आश्राव्याह । समिधः प्रेष्येति प्रेष्य प्रेष्येति चतुर्थे-चतुर्थे प्रयाजे समानयमानो दशभिः प्रयाजैश्चरति दश प्रयाजानिष्ट्वाह शासमाहरेत्यसिं वै शास इत्याचक्षते ॥ ४ ॥

(तेऽथ) अथ यूपशकलमादत्ते । तावग्रे जुह्वा अक्ता पशोर्ललाटमुपस्पृशति घृतेनाक्तौ पशूंस्त्रायेथामिति वज्रो वै यूपशकलो वज्रः शासो वज्र आज्यं तमेवैतत्कृत्स्नं वज्रं१ सम्भृत्य तमस्याभिगोप्तारं करोति नेदेनं नाष्ट्रा रक्षांसि हिनसन्निति पुनर्यूपशकलमवगूहत्येषा ते प्रज्ञाताश्रिरस्त्वित्याह शासं प्रयच्छन्त्सादयति स्रुचौ ॥ ५ ॥

स आश्राव्याह—समिधः प्रेष्येति । प्रेष्य प्रेष्येति । चतुर्थे चतुर्थे प्रयाजे समानयमानो दशभिः प्रयाजैश्चरति । दश प्रयाजानिष्ट्वाह शासमाहरेति । असिं वै शास इत्याचक्षते ॥ ४ ॥

अथ यूपशकलमादत्ते । तावग्रे जुह्वा अक्ता पशोर्ललाटमुपस्पृशति—" घृतेनाक्तौ पशूंस्त्रायेथाम् " (वा. सं. ६ । ११) इति । वज्रो वै यूपशकलः । वज्रः शासः । वज्र आज्यम् । तमेवैतत् कृत्स्नं वज्रं सम्भृत्य तमस्याभिगोप्तारं करोति । नेदेनं नाष्ट्रा रक्षांसि हिनसन्निति । पुनर्यूपशकलमवगूहति । ' एषा ते प्रज्ञाताश्रिरस्तु ' इत्याह—शासं प्रयच्छन् सादयति स्रुचौ ॥ ५ ॥

स आश्राव्याहेत्यादि । समिद्याग एव ' समिधः प्रेष्य ' ' इति ' एव ब्रूयात् । तनूनपात्प्रभृतीना ' प्रेष्य प्रेष्य ' ' इति ' एव नाम निर्दिशेत् । चतुर्थे चतुर्थे प्रयाजे समानयमान इति । जुहूगतेनाज्येन प्रयाजत्रय कृत्वा, पुनरुपभृति स्थितमाज्यमथ चतुर्थादिसप्तमान्तप्रयाजचतुष्टयाय समवनीय पुनरष्टमाद्येकादशान्तप्रयाजचतुष्टयार्थमष्टममवनयेदित्यर्थः । दशमप्रयाजानन्तर ' शासम् ' असिम् ' आहर ' ' इति ' ब्रूयात् । " शसु हिंसायाम् " (धा. पा. भ्वा. प. ७२९) शस्यते हिंस्यते अनेनेति ' शासः ' असिः । शासशब्दस्याप्रसिद्धत्व प्रसिद्धार्थताभिप्रेत्य व्याचष्टे—असिर्वै शास इतीति ॥ ४ ॥

अथ यूपशकलाविति । यूपशकलौ जुह्वा अग्रगतेनाज्येन समज्य ताभ्यामक्ताभ्यां पशोर्ललाटमुपस्पृशति । तन्मन्त्रस्यायमर्थः—हे घृतेनाक्तौ—स्वरस्वधिती ! युवां ' पशून् ' त्रायेथाम् । अत्र सूत्रम्—" स्वरुमादायाक्त्वोभौ जुह्वग्रे ताभ्यां पशोर्ललाटमुपस्पृशति घृतेनाक्ताविति " (का. श्रौ. सू. ६ । ९३) इति ॥ वज्रो वा इत्यादि । यूपशकलादीनां वज्रत्व प्रागुक्तम् (श. प. ब्रा. ३ । ७ । १ । ३०-३२) । " एषा ते "—इति ब्रुवन्, ' शासम् ' उत्सृजतोऽस्य हविषोऽवदानाय ' प्रयच्छन् ' । ' एषा ' अष्टाश्रिः हे शमितः ! ते ' प्रज्ञाता अस्तु '—' इति आह ' ॥ ५ ॥

१—स्वरुमपगृह्णाति प्रयच्छन्नाहैषा ते प्रज्ञाताश्रिरस्त्विति । का० श्रौ० सू० ६ । ९४ । इति च ।

(चाव)अथाह पर्य्यग्नयेऽनुब्रूहीति ।(त्यु)उल्मुकमादायाग्नीत्पर्यग्निं करोति तद्यत्पर्य्यग्निं करोत्यच्छिद्रमेवैनमेतदग्निना परिगृह्णाति नेदेनं नाष्ट्रा रक्षाᳪँसि प्रमृशानित्यग्निर्हि रक्षसामपहन्ता तस्मात्पर्यग्निं करोति तद्यत्रैनᳪँ श्रपयन्ति तदभि परिहरति ॥ ६ ॥

तदाहुः । पुनरेतदुल्मुकᳪँ हरेदथात्रान्यमेवाग्निं निर्म्मथ्य तस्मिन्नेनᳪँ श्रपयेयुराहवनीयो वा ऽएष न वा ऽएष तस्मै यदस्मिन्नशृतᳪँ श्रपयेयुस्तस्मै वा ऽएष यदस्मिञ्छृतं जुहुयुरिति ॥ ७ ॥

तदु तथा न कुर्यात् । (ब्र) यथा वै ग्रसितमेवमस्यैतद्भवति यदेनेन पर्यग्नि करोति स यथा ग्रसितमनुहायाच्छिद्य तदन्यस्मै प्रयच्छेदेवं तत्तस्मादेतस्यैवोल्मुकस्याङ्गारान्निर्मृह्य तस्मिन्नेनᳪँश्रपयेयुः ॥ ८ ॥

अथाह–पर्य्यग्नयेऽनुब्रूहीति ।उल्मुकमादायाग्नीत्, पर्यग्नि करोति । तद् यत्पर्य्यग्नि करोति–अच्छिद्रमेवैनमेतदग्निना परिगृह्णाति । नेदेनं नाष्ट्रा रक्षांसि प्रमृशानिति । अग्निर्हि रक्षसामपहन्ता । तस्मात्पर्यग्नि करोति । तद् यत्रैनं श्रपयन्ति–तदभि परिहरति ॥ ६ ॥

तदाहुः–पुनरेतदुल्मुकं हरेत्–अथात्रान्यमेवाग्निं निर्मथ्य तस्मिन्नेनं श्रपयेयुः । आहवनीयो वाऽएषः । नवाऽएष तस्मै–यदस्मिन्नशृतं श्रपयेयुः । तस्मै वाऽएष–यदस्मिञ्छृतं जुहुयुरिति ॥ ७ ॥

तदु तथा न कुर्यात् । यथा वै ग्रसितम्–एवमस्यैतद्भवति–यदेनेन । पर्यग्नि करोति । स यथा ग्रसितमनुहायाच्छिद्य तदन्यस्मै प्रयच्छेद्–एवं तत् । तस्मादेतस्यैवोल्मुकस्याङ्गारान्निर्मृह्य तास्मिन्नेनं श्रपयेयुः ॥ ८ ॥

अथाह पर्यग्नयेऽनुब्रूहीति । 'अथ' स्रुचो. सादनानन्तरम्, 'पर्यग्नयेऽनुब्रूहीति' उक्त्वा, 'पर्यग्नि करोति' पशोः परितः अग्निं करोति, उल्मुकेनाग्नीद्ध्रः । 'अच्छिद्रमेवैनम्' इत्याद्यर्थवाद. स्पष्टार्थः । अत्र तन्त्रम्–"सादयित्वा स्रुचौ चात्वालमुत्तरेण शामित्रायोल्लिखति, पर्यग्नयेऽनुवाचयति, आहवनीयेल्मुकमादाय आग्नीत् त्रिः समन्तं पर्येति, पश्चाज्यशामित्रदेशयूपचात्वालाहवनीयान्, आज्यपशुशामित्रान् वा" इति । (का. श्रौ. सू. ६–९५ । ९८) तद्यत्रैनं श्रपयन्ति, तदभिपरिहरतीति । 'यत्र' शामित्रोत्तरभागे 'एन पशुं' 'श्रपयन्ति' 'तत्' स्थानम् 'अभि'–लक्ष्य 'एनम्' उल्मुक पाकार्थमाहरेत् ॥ ६ ॥

उल्मुकहरणविषये केषाञ्चित् पक्षं, तद्युक्तिश्चोपन्यस्य निराकृत्य स्वपक्ष स्थापयति–तदाहुः पुनरेतदुल्मुकं हरेदथात्रान्यमेवाग्निं निर्मथ्य तस्मिन्नेनं श्रपयेयुरित्यादिना । 'पुनः' पर्यग्निकरणानन्तरम् 'एतत् उल्मुकम्' 'हरेत्' आहवनीये स्थापयेत् । आहवनीयो वा एष इति । यतोऽयमाहवनीयः, अत. शृतहोमार्थ-एषः, शृतश्रपणाय नार्हतीति तेषामभिप्राय ॥ ७ ॥

तदु तथा न कुर्यादिति । पर्यग्निकरणादेवाय पशुस्तेनाग्निना ग्रसितोऽभूत्; अतो मुखस्थं हविः पुनराकृष्य पुनर्मन्थनाग्नौ श्रपणादन्यस्मै प्रदानं कृत भवति । तस्मात् तेषा पक्षो न युक्त इत्यर्थः ॥ ८ ॥

१–प्रतिप्रस्थातोल्मुकं तावत्प्रतिपर्येति । का. श्रौ. सू. । ९९ । इति ।

(र) अथोल्मुकमादायाग्नीत्पुरस्तात्प्रतिपद्यते । (तेऽग्नि) अग्निमेवैत-त्पुरस्तात्करोत्यग्निः पुरस्तान्नाष्ट्रा रक्षाᳪस्यपघ्नन्नेत्यथाभयेनानाष्ट्रेण पशुं नयन्ति तं वपाश्रपणीभ्यां प्रतिप्रस्थातान्वारभते प्रतिप्रस्थातारमध्वर्यु-रध्वर्युं यजमानः ॥ ९ ॥

(स्तु) तदाहुः । (नै) नैष यजमानेनान्वारभ्यो मृत्यवे ह्येतं नयन्ति तस्मान्नान्वारभेतेति तदन्वेवारभेत न वा एतं मृत्यवे नयन्ति यं यज्ञाय नयन्ति तस्मादन्वेवारभेत यज्ञाद्ु हैवात्मानमन्तरियाद्यन्नान्वारभेत तस्मादन्वेवारभेत तत्परोक्षमन्वारब्धं भवति वपाश्रपणीभ्यां प्रतिप्रस्थाता प्रतिप्रस्थातारमध्वर्युरध्वर्युं यजमान एतदु परोक्षमन्वारब्धं भवति ॥ १० ॥

(त्यु) अथ स्तीर्णायै वेदेः । (द्वे) द्वे तृणे अध्वर्युरादत्ते स आश्राव्याहो-पप्रेष्य होतर्हव्या देवेभ्य इत्येतदु वैश्वदेवं पशौ ॥ ११ ॥

अथोल्मुकमादायाग्नीत पुरस्तात्प्रतिपद्यते । अग्निमेवैतत्पुरस्तात्करोति । अग्निः पुरस्तान्नाष्ट्रा रक्षांस्यपघ्नन्नेति । अथाभयेनानाष्ट्रेण पशुं नयन्ति । तं वपाश्रपणीभ्यां प्रतिप्रस्थातान्वारभते । प्रतिप्रस्थातारमध्वर्युः । अध्वर्युं यजमानः ॥ ९ ॥

तदाहुः—नैष यजमानेनान्वारभ्यः । मृत्यवे ह्येतं नयन्ति । तस्मान्नान्वारभेतेति । तदन्वेवारभेत । न वा एतं मृत्यवे नयन्ति—यं यज्ञाय नयन्ति । तस्मादन्वेवारभेत । यज्ञाद्ु हैवात्मानमन्तरियात्—यन्नान्वारभेत । तस्मादन्वेवारभेत । तत् परोक्षमन्वारब्धं भवति । वपाश्रपणीभ्यां प्रतिप्रस्थाता । प्रतिप्रस्थातारमध्वर्युः । अध्वर्युं यजमानः । एतदु परोक्षमन्वारब्धं भवति ॥ १० ॥

अथ स्तीर्णायै वेदेर्द्वे तृणेऽध्वर्युरादत्ते । स आश्राव्याह—'उपप्रेष्य । होतर्हव्या देवेभ्य इति । एतद्वैश्वदेवं पशौ ॥ ११ ॥

अथाग्नीत्प्रतिप्रस्थात्रध्वर्युयजमानानां शामित्रं प्रति गमनमाह—अथोल्मुकमादायाग्नीदित्यादिना । उल्मुकस्य पुरोगमनप्रयोजनमाह—अग्निमेवैतदिति । तत्र किमित्यत आह—अग्निः पुरस्तादिति । अन्यनुगमन न युक्तमिति ॥ ९ ॥

तदाहुरिति । तेषामभिप्रायमन्यथयति—न वा एनमिति । केवलहननार्थं नयनं चेत् मृत्यवे नयति । यज्ञार्थं नयनं पशोः स्वर्गप्राप्त्यर्थत्वान्न मृत्यवे नयनमिति स्वपक्षे शङ्कितं बाधं परिहृत्य विपक्षे बाधमाह—यज्ञाद्ु हैवात्मानमिति । तस्मिन् समये प्रतिप्रस्थाता वपाश्रपणीभ्यां काश्मर्यमयीभ्यां पशुम् अन्वारभते, तमनु अध्वर्युश्च; अनयोभ्यां व्यवधानात् म्रियमाणस्य पशोः न साक्षादन्वारम्भो भवति । अतोऽपि नोक्त इत्यर्थः ॥ १० ॥

अथ स्तीर्णायै वेदेर्द्वे तृणे अध्वर्युरादत्त इति । अन्वारम्भसमये वेद्यास्तीर्णे बर्हिषि, तृणद्वयमादाय

१—" आहवनीयोल्मुकमादायाग्नीदग्रत एति पश्चाच्छामित्रदेशायूपलान्वाहवनीयात् । आन्यपशुशामित्रान्वा । प्रतिप्रस्थोल्मुक तावत्प्रतिनिवर्तयति " इति । का. श्रौ. सू. ६ । ५०–५१ ।

२—पुनरादायोदङ् प्रतिस्थानं । पशुवान्वक् । प्रतिप्रस्थाताऽन्वारभत एन वपाश्रपणीभ्यां काश्मर्यमयीभ्यां विशाखाऽविशाखाभ्याम् । तमध्वर्युर्यजमानोऽध्वर्युम् । वेदितृणेऽध्वर्युरादायाऽऽश्राव्याहोपप्रेष्यहोतर्हव्यादेवेभ्य इति । का. श्रौ. सू. १००–१०४ ।

(ग्रातु) अथ वाचयति । रेवति यजमान इति वाग्वै रेवती सा यद्वा-ग्बहु वदति तेन वाग्रेवती प्रियं धा आविशेत्यनार्तिमाविशेत्येवैतदाहोरोरन्तरिक्षात्सजूर्देवेन वातेनेत्यन्तरिक्षं वा ऽअनु रक्षश्चरत्यमूलमुभयतः परिच्छिन्नं यथायं पुरुषो ऽमूल ऽउभयतः परिच्छिन्नोऽन्तरिक्षमनुचरति तद्वातेनैनथ्ं संविदानान्तरिक्षाद्गोपायेत्येवैतदाह यदाहोरोरन्तरिक्षात्सजूर्देवेन वातेनेति ॥ १२ ॥

(त्य) अस्य हविषस्त्मना यजेति । वाचमेवैतदाहानार्तस्यास्य हविष आत्मना यजेति समस्य तन्वा भवेति वाचमेवैतदाहानार्तस्यास्य हविषस्तन्वा सम्भवेति ॥ १३ ॥

अथ वाचयति–"रेवति यजमाने"–(वा. सं. ६ । ११) इति । वाग्वै रेवती । सा यद्वाग् बहु वदति–तेन वाग्रेवती । "प्रियं धा आविश"–(वा. सं. ६ । ११) इति । अनार्तिमाविशेत्येवैतदाह–"उरोरन्तरिक्षात् सजूर्देवेन वातेन"–(वा. सं. ६ । ११) इति । अन्तरिक्षं वाऽअनु रक्षश्चरत्यमूलमुभयतः परिच्छिन्नम्–यथायं पुरुषोऽमूलमुभयतः परिच्छिन्नोऽन्तरिक्षमनुचरति । तद्वातेनैनं सम्विदानान्तरिक्षाद्गोपायेत्येवैतदाह–यदाह–उरोरन्तरिक्षात्सजूर्देवेन वातेनेति ॥ १२ ॥

"अस्य हविषस्त्मना यज"–(वा. सं. ६ । ११) इति । वाचमेवैतदाह–अनार्तस्यास्य हविष आत्मना यजेति । "समस्य तन्वा भव"–(वा. सं. ६ । ११) इति । वाचमेवैतदाह–अनार्तस्यास्य हविषस्तन्वा सम्भवेति ॥ १३ ॥

अन्वारभते । 'स' तृणग्रहीता अध्वर्युः आश्रावणमुक्त्वा, प्रत्य, "होतर्हव्या देवेभ्यः"–' इति ' आह । होतुर्हव्यान्युद्दिश्य, देवेभ्य उपप्रैष्य, मैत्रावरुणप्रैषाऽनन्तरमध्वर्युप्रैषं पठन्तीति तस्यार्थः । अत्र ' देवेभ्यः '–इत्यभिधानादेव पशोर्वैश्वदेवत्वोपादनम् ॥ ११ ॥

अथ वाचयतीति । रेवतीति । हे ' रेवति ' रयिमति धनवति वाग्देवते ' यजमाने ' ' प्रियम् अभिमतम् अनार्तिलक्षणं ' धाः ' धेहि । दधातेर्लुङि सिचो लुकि रूपम् । यद्वा दधातेः क्विप् । धारयित्री त्वम् आविशदिन्द्रियमिति सम्बन्धः, अनार्तिं कुर्वित्यर्थः । यद्वा अनार्तस्यास्य हविषः आत्मना यजेति वक्ष्यमाणत्वात् ' प्रियम् ' अनार्तिं कर्तुं पशुमाविशेत्यर्थः । हे वाग्देवि ! ' उरोः अन्तरिक्षात् ' विस्तीर्णादन्तरिक्षात् ' वातेन ' ' सजूः ' समानप्रीतिः सती यजमानम् अन्तरिक्षाद्, ' गोपाय '–इति शेषः । किञ्च ' अस्य हविषः ' यज्ञपशुलक्षणस्य हविषः ' त्मना ' आत्मना, स्वरूपेण ' यज ' । ' अस्य ' ' पशोः ' ' तन्वा सम्भव ' शरीरेण सम्भव । हे रेवति ! यजमानपशौ च सम्भूय यागं साधयेत्यर्थः । अत्रत्यरेवतीशब्दस्य वाग्वाचकत्वमुपपादयति–सा यद् वाग् बहु वदति तेन वाग् रेवतीति । तदपेक्षित दानादिधनार्जनं लोकप्रसिद्धम् । प्रियशब्दार्थमाह–अनार्तिमाविशेति । न विद्यते आर्तिर्यस्मिन्नित्यनार्तिः, प्रियः पदार्थः । उरो-

---

१–रेवति यजमान इति व्याचयति । शामित्र नातीयात् । शामित्रेऽग्निं निदधाति । निर्मन्थ्येके । का. श्रौ. सू. ६ । १०५–१०८ ।

तद्यत्रैनं विशसन्ति । तत्पुरस्तात्तृणमुपास्यति वर्षो वर्षीयसि यज्ञे यज्ञपतिं धा इति बर्हिरेवास्मा एतत्स्तृणात्यस्कन्नꣳ हविरसदिति तद्यदेवास्यात्र विशस्यमानस्य किञ्चित्स्कन्दति तदेतस्मिन्प्रतितिष्ठति तथा नामुया भवति ॥ १४ ॥

(त्यु) अथ पुनरेत्याहवनीयमभ्यावृत्यासते । नेदस्य सञ्ज्ञप्यमानस्याध्यक्षा असामेति तस्य न कूटेन घ्नन्ति मानुषꣳ हि तन्नो एव पश्चात्कर्णं पितृदेवत्यꣳ हि तदपिगृह्य वैव मुखं तमयन्ति वेष्कं वा कुर्वन्ति तन्नाह जहि मारयेति मानुषꣳ हि तत्सञ्ज्ञपयान्वगन्निति तद्धि देवत्रा स यदाहान्वगन्नित्येतर्हि ह्येष देवाननुगच्छति तस्मादाहान्वगन्निति ॥ १५ ॥

तद् यत्रैनं विशसन्ति—तत् पुरस्तात्तृणमुपास्यति । "वर्षो वर्षीयसि यज्ञे यज्ञपतिं धाः"—(वा. सं. ६ । ११) इति । बर्हिरेवास्मा एतत् स्तृणाति । अस्कन्नं हविरसत्—इति । तद् यदेवास्यात्र विशस्यमानस्य किञ्चित् स्कन्दति—तदेतस्मिन् प्रतितिष्ठति—तथा नामुया भवति ॥ १४ ॥

अथ पुनरेत्याहवनीयमभ्यावृत्यासते नेदस्य सञ्ज्ञप्यमानस्याध्यक्षा असामेति । तस्य न कूटेन घ्नन्ति । मानुषं हि तत् । नो एव पश्चात्कर्णम् । पितृदेवत्यं हि तत् । अपिगृह्य वैव मुखं तमयन्ति । वेष्कं वा कुर्वन्ति । तन्नाह जहि मारय—इति । मानुषं हि तत् । सञ्ज्ञपय, अन्वगन्—इति । तद्धि देवत्रा । स यदाह—अन्वगन्निति । एतर्हि ह्येष देवाननुगच्छति । तस्मादाह—अन्वगन्निति ॥ १५ ॥

न्तरिक्षादित्यभिमानस्य प्रयोजनमाह—अन्तरिक्षं वा अनु रक्षश्चरतीत्यादिना । 'अमूलं' मूलसम्बन्धरहितम् । न केवलममूलमेव, किन्तु 'उभयतः' उपरि अधस्ताच्च 'परिच्छिन्नम्' सम्बन्धरहितं सद्रक्षश्चरति । तत्र दृष्टान्तः—यथायं पुरुष इति । 'तत्' तेन, अन्तरिक्षे रक्षःसञ्चारकारणेनैतस्माद् वातादन्तरिक्षाद् गोपायेति—त्याह मन्त्रः । अस्य हविषस्त्राता यज्ञ—इत्यस्याभिप्रायमाह—वाचामेवैतदाहेति । एतत्स्वरमेव विशदयति—अनार्तस्यास्येति । एतदर्थमार्तरूपः सन् देवान् प्रगानित्यर्थः । एवमुत्तरवाक्यमपि व्याख्येयम् ॥ १२ ॥ १३ ॥

तद्यत्रैनं विशसन्तीति । ("पश्चात्तृणमुपास्यति वर्षो वर्षीयसीति" का.श्रौ.सू.६।१०९) वर्षीयसीति । विशसनप्रदेशेऽध्वर्युः तृणमुपास्यति—हे तृण ! 'वर्षः' वर्षीयः प्रवृद्ध त्वं 'वर्षीयसि' प्रवृद्धे 'यज्ञपतिं' 'धा' स्थापय । एतद्बर्हिस्तरणेन स्थापयतीत्यमिति स्तौति—बर्हिरेवास्मा एतदित्यादिना । 'अस्मै' पशवे । तदपि किमर्थमित्यत आह—अस्कन्नं हविरसदिति । तद् विवृणोति—तद्यदेवेति । 'तत्' अन्यत्र पतितमपि 'एतस्मिन्' केवलबर्हिषि 'प्रतितिष्ठति' । तथा नामुया भवतीति । 'तथा' कृते सति अन्यत्र पतितमङ्गम् 'अमुया' अमुत्र, अन्तरिक्षेऽनभिमतप्रदेशे 'न भवति' न विनश्यतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

अथ पुनरेत्याहवनीयमिति । पुनराहवनीयमभ्यावर्त्तनस्याभिप्रायमाह—नेदस्येति । 'अध्यक्षाः' न भवामेति, सन्निहिता द्रष्टारो वा दर्शितारो न भवामेति । न कूटेनेति । 'कूटेन' शृङ्गेण साधनेन, शृङ्गं गृहीत्वा,

तद्यत्रैनं निविध्यन्ति तत्पुरा सञ्ज्ञपनाज्जुहोति स्वाहा देवेभ्य इत्यथ यदा प्राह सञ्ज्ञप्तः पशुरित्यथ जुहोति देवेभ्यः स्वाहेति पुरस्तात्स्वाहाकृतयो वा ऽअन्ये देवा ऽउपरिष्टात्स्वाहाकृतयोऽन्ये तानेवैतत्प्रीणाति त ऽएनमुभये देवाः प्रीताः स्वर्गं लोकमभिवहन्ति ते वा ऽएते परिपशव्ये ऽइत्याहुती स यदि कामयेत जुहुयादेते यद्यु कामयेतापि नाद्रियेत ॥१६॥

इति षष्ठप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ६।२ ॥ (८।३)

तद् यत्रैनं निविध्यन्ति, तत्पुरा सञ्ज्ञपनाज्जुहोति-" स्वाहा देवेभ्यः "-(वा.सं. ६।११) इति। अथ यदा प्राह-सञ्ज्ञप्तः पशुरिति-अथ जुहोति-" देवेभ्यः स्वाहा "-(वा.सं. ६।११) इति। पुरस्तात् स्वाहाकृतयो वाऽअन्ये देवाः, उपरिष्टात् स्वाहाकृतयोऽन्ये। तानेवैतत् प्रीणाति त एनमुभये देवाः प्रीताः स्वर्गं लोकमभिवहन्ति। ते वाऽएते परिपशव्येऽइत्याहुती। स यदि कामयेत-जुहुयादेते। यद्यु कामयेत-अपि नाद्रियेत ॥ १६ ॥

न हन्यात्। नैव कर्णस्य पश्चाद्भागमग्रभागं वा गृहीत्वा। तर्हि कथम्? 'मुखमभिगृह्य' म्लानं कुर्यात्। 'वेष्कं' मुखवेष्टने च शब्दाभावाय कुर्यात् ॥

सञ्ज्ञपनप्रकारः सूत्रे दर्शितः-" तस्मिन्नेनं निघ्नन्ति प्रत्यक्शिरसमुदक्पादं, प्राक्शिरसं वा, सङ्गृह्य मुखं तमयन्त्यवाशयमानम्, वेष्केण वा, एत्याहवनीयमाकृत्यासते, सञ्ज्ञपयान्वगन्नित्येव ब्रूयात् "-इति। (का. श्रौ. सू. ६। ११०-११५) 'जहि' 'मारय' इत्यादि मनुष्यवधवत् क्रूरवचनं न ब्रूयात्, किन्तु हे शमित.! 'सञ्ज्ञपय' असौ तु 'अन्वगन्' अनुगतोऽभूत्। तद्धीत्यादि। स्पष्टम् ॥ १५ ॥

तद्यत्रैनं निविध्यन्तीति। 'सञ्ज्ञपनात्' प्राक् " स्वाहा देवेभ्यः " 'इति' जुहुयात्। सञ्ज्ञपनानन्तरं " देवेभ्यः स्वाहा " 'इति' जुहुयात्। होमभेदेन स्वाहाकारप्रयोगवैपरीत्यम्। प्रयोजनाभिधानेन प्रशंसति-पुरस्तात् स्वाहाकृतयो वा अन्ये देवा इत्यादिना। एतयोराहुत्योर्नाम करोति-ते वा एते परिपशव्ये इत्याहुती इति। उक्ते द्वे आहुती 'परिपशव्ये' परित आज्यं तयोः पशोर्हितं यत., अत 'परिपशव्ये' इति नामधेये इत्यर्थः। " उगवादिभ्यो यत् "-(पा. सू. ५।१।२) इति यत्, " ओर्गुणः "-(पा. सू. ६।४।१४६) इति भसञ्ज्ञकस्य गुणः। एतयोरनुष्ठाने ऐच्छिकत्वमाह-स यदि कामयेतेति ॥ १६॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीये काण्डे अष्टमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ३-८-१ ॥

१-स्वाहा देवेभ्य इति जुहोति। २-देवेभ्यः स्वाहेति जुहोति का. श्रौ.सू. ६। १२०-१२१। ३-नवैते जुहुयात्। का. श्रौ.सू. ६।१२२।

यदा प्राह सुञ्ज्ञप्तः पशुरिति । (त्य) अथाध्वर्युराह नेष्टः पत्नीमुदानयेत्युदानयति नेष्टा पत्नीं पान्नेजनं बिभ्रतीम् ॥ १ ॥

तां वाचयति । नमस्त ऽआतानेति यज्ञो वा ऽआतानो यज्ञꣳ हि तन्वते तेन यज्ञ आतानो जघनार्द्धो वा ऽएष यज्ञस्य यत्पत्नी तामेतत्प्राचीं यज्ञं प्रसादयिष्यन्भवति तस्मा ऽएवैतद्यज्ञाय निह्नुते तथो हैनामेष यज्ञो न हिनस्ति तस्मादाह नमस्त ऽआतानेति ॥ २ ॥

(त्य) अनर्वा प्रेहीति । (त्य) असपत्नेन प्रेहीत्येवैतदाह घृतस्य कुल्या ऽउप ऽऋतस्य पथ्या ऽअन्विति साधूपेत्येवैतदाह देवीरापः शुद्धा वोढ्वꣳसुपरिविष्टा देवेषु सुपरिविष्टा वयं परिवेष्टारो भूयास्मेत्यप एवैतत्पाययति ॥ ३ ॥

यदा प्राह–सञ्ज्ञप्तः पशुरिति । अथाध्वर्युराह–नेष्टः पत्नीमुदानयेति । उदानयति नेष्टा पत्नीं–पान्नेजनं बिभ्रतीम् ॥ १ ॥

तां वाचयति । " नमस्तऽआतान "–(वा० सं० ६ । १२) इति । यज्ञो वाऽआतानः । यज्ञं हि तन्वते–तेन यज्ञ आतानः । जघनार्द्धो वाऽएष यज्ञस्य–यत्पत्नी । तामेतत् प्राचीं यज्ञं प्रसाद-यिष्यन् भवति । तस्माऽएवैतद्यज्ञाय निह्नुते । तथो हैनामेष यज्ञो न हिनस्ति । तस्मादाह–नमस्तऽआतानेति ॥ २ ॥

" अनर्वा प्रेहि " (वा० सं० ६ । १२) इति । असपत्नेन प्रेहीत्येवैतदाह । " घृतस्य कुल्याऽउपऽऋतस्य पथ्याऽअनु " (वा० सं ६ । १२) इति । साधूपेत्येवैतदाह । " देवीरापः शुद्धा वोढ्वं सुपरिविष्टा देवेषु सुपरिविष्टा वयं परिवेष्टारो भूयास्म "(वा० सं ६ । १३) इति । अप एवैतत्पाययति ॥ ३ ॥

मन्त्रपतनानन्तरप्रयोगमाह–यदा प्राह सञ्ज्ञप्तः पशुरित्यध्वर्युराहेत्यादिना ॥ १ ॥

तां वाचयतीति 'ता' पशुं प्रति आगच्छन्तीं पत्नीं 'वाचयति' "नमस्ते आतान" इति । आसमन्तात् तन्यत इत्यातानो 'यज्ञ' हे आतान !–'ते' तुभ्य 'नमः' । यज्ञ ! त्वम् 'अनर्वा' असपत्नः सन् प्रेहि । 'घृतस्य कुल्याः' जुह्वादिषु बह्वाज्यसम्भवात् । ता विशिनष्टि–'ऋतस्य पथ्याः' इति । पथि भवा पथ्याः । ताः कुल्याः 'अनु' [लक्ष्य] 'उप प्रेहीति सम्बन्धः । इत्थं यज्ञं प्रसाद्य, अथापः प्रसादयति 'सुपरिविष्टाः' पात्रेषु परि-पूरिता 'देवीः द्योतमानाः' 'आपः' 'शुद्धाः' स्वभावतः संस्कारेण च विशुद्धाः सत्यो यूयं 'देवेषु' विषय-भूतेषु पशुम् 'वोढुम्' अपहृत । 'वयं' च देवेषु मध्ये सुपरिविष्टाः, देवानां 'परिवेष्टारः' । नमस्कारवचनं

१–इह संहितायां " माहिर्भूर्मा पृदाकुः " (अ ६ । १२) इति मन्त्रोऽधिकः पठ्यते । २–सञ्ज्ञप्तः पशुरिति प्रोक्ते नेष्टः पत्नीमुदान-येत्याहाध्वर्युः । का० श्रौ० सू ६ । ११७ । प्रतिप्रस्थाता पत्नीमुदानयेत्याह नेष्टारमिति प्रोक्ते । का० श्रौ० सू ६ । १२० । ३–पान्ने-जनहस्तां वाचयति नमस्त आतानेति । का० श्रौ० सू । ६ । १२१ ।

(त्यु) अथ पशोः प्राणानद्भिः पत्न्युपस्पृशति । तद्यदद्भिः प्राणानुपस्पृशति जीवं वै देवानां हविरमृतममृतानामथैतत्पशुं घ्नन्ति यत्संज्ञपयन्ति यद्विशासत्यापो वै प्राणास्तदस्मिन्नेतान्प्राणान्दधाति तथैतज्जीवमेव देवानां हविर्भवत्यमृतममृतानाम् ॥ ४ ॥

(मु) अथ यत्पत्न्युपस्पृशति । योषा वै पत्नी योषायै वा इमाः प्रजाः प्रजायन्ते तदेनमेतस्यै योषायै प्रजनयति तस्मात्पत्न्युपस्पृशति ॥ ५ ॥

सोपस्पृशति । वाचं ते शुन्धामीति मुखं प्राणं ते शुन्धामीति नासिके चक्षुस्ते शुन्धामीत्यक्ष्यौ श्रोत्रं ते शुन्धामीति कर्णौ नाभिं ते शुन्धामीति योऽयमवाङ्निरुक्तः प्राणो मेढ्रं ते शुन्धामीति वा पायुं ते शुन्धामीति योऽयं

अथ पशोः प्राणानद्भिः पत्न्युपस्पृशति । तद्यदद्भिः प्राणानुपस्पृशति । जीवं वै देवानां हविः, अमृतममृतानाम् । अथैतत् पशुं घ्नन्ति । यत् संज्ञपयन्ति, यद्विशासति । आपो वै प्राणाः । तदस्मिन्नेतान् प्राणान् दधाति । तथैतज्जीवमेव देवानां हविर्भवति, अमृतममृतानाम् ॥ ४ ॥

अथ यत्पत्न्युपस्पृशति । योषा वै पत्नी । योषायै वा इमाः प्रजाः प्रजायन्ते । तदेनमेतस्यै योषायै प्रजनयति । तस्मात्पत्न्युपस्पृशति ॥ ५ ॥

सोपस्पृशति । "वाचं ते शुन्धामि"–(वा. सं. ६ । १४) इति मुखम् । "प्राणं ते शुन्धामि"–(वा. सं. ६ । १४) इति नासिके । "चक्षुस्ते शुन्धामि"–(वा. सं. ६ । १४)

यज्ञातिक्रमपरिहारत्वेन प्रशंसति–जघनार्द्ध इति । यज्ञस्य जघनार्द्धे पत्नीशालायामवस्थिता पत्न्यपि जघनार्द्ध इत्युच्यते । 'तां प्राङ् नयति,' तस्मिन् यज्ञायतने जघननिह्नवनकृता भवति । धृतकुम्भ्यामुपन्यासः, आमननानुकूल्यप्रदर्शनायेति व्याचष्टे–साधूपेत्यैवैतदाहेति । उपेत्युपसर्गसामर्थ्यात् एतीति क्रिया सम्बध्यते । देवेभ्यस्त्वा इत्यादिमन्त्रभागस्य तात्पर्यमाह–अप एवैतत्पात्रयतीति । अत्र 'शुद्धा चोद्दुवन्'–इति शुद्धिविधानात् शुद्धीकरणम् ॥ २ ॥ ३ ॥

अथ पशोरित्यादि[1] । प्राणानुपलक्षणाच्चक्षुरादीनि अद्भिः पत्नी 'उपस्पृशति' प्रक्षालयेदित्यर्थः । अस्यानुपस्पर्शनं पशोः सजीवत्वकरणात्मना प्रशंसति–जीवो वै देवानामित्यादिना । पदद्वयं व्याचष्टे–अमृतममृतानामिति । देवाः अमृताः अमृतधर्माणः, जीवनमस्त्यमृतं मृतिरहितम्; अतो योग्यत्वाद् देवानां जीवत्वमुच्यते । संज्ञपनविशसने उभे अपि हननात्मके, अतो हेतोरस्य पुनः प्राणापेक्षत्वात्, अपां च "आपो वै प्राणाः"–इति श्रुतेः प्राणरूपत्वात्, छिद्रेष्वपां प्रक्षेप एव प्राणाधानमित्यर्थः । तेनाथ देवानां सजीवं हविर्दत्तं भवति ॥ ४ ॥

अस्यानुपस्पर्शनं प्रशस्य, पत्नीकर्तृकत्वं प्रशंसति–अथ यत् पत्न्युपस्पृशति ; योषा वा इत्यादिना ॥ ५ ॥

अवयवविशेषेणोपस्पर्शनमन्त्रभागमाह–सोपस्पृशतीति । वाचं ते शुन्धामीति मुखमिति । 'मुख'

१–पशोः प्राणान् कुर्वति पत्नी । का. श्रौ. सू. ६ । १२२ । २–मुखं नासिके चक्षुषी कर्णौ नाभिं मेढ्रं पायुं पादान् संहत्य वाचं ते शुन्धामीति प्रतिमन्त्रम् । शेषेण यजमानश्च शिरः प्रभृत्यनुक्रमेण । का. श्रौ. सू. ६ । १२४ । १२५ ।

पश्चात्प्राणस्तुत्प्राणान्दधाति तत्समीरयत्यथसꣳहृत्य पदश्चरित्रांस्ते शुन्धामीति पद्भिर्वै प्रतितिष्ठति प्रतिष्ठित्याऽएव तदेनं प्रतिष्ठापयति ॥ ६ ॥

(त्यु) अथ या आपः परिशिष्यन्ते । (न्तेऽर्धा) अर्द्धा वा यावत्यो वा ताभिरेनं यजमानश्च शीर्षतोऽग्रेऽनुपिञ्चतस्तत्प्राणांश्चैवास्मिंस्तत्तौ धत्तस्त च्चैनमतः समीरयतः ॥ ७ ॥

(स्त) तद्यत्क्रूरीकुर्वन्ति । यदास्थापयन्ति शान्तिरापस्तदद्भिः शान्त्या शमयतस्तदद्भिः सन्धत्तः ॥ ८ ॥

(स्ता) तावनुपिञ्चतः । (तो) मनस्त ऽआप्यायतां वाक्त ऽआप्यायतां प्राणस्त ऽआप्यायतां चक्षुस्त ऽआप्यायताꣳ श्रोत्रं त ऽआप्यायतामिति

इति अक्ष्यौ । " श्रोत्रं ते शुन्धामि "-(वा. सं. ६ । १४) इति कर्णौ । " नाभिं ते शुन्धामि " (वा. सं ६ । १४) इति-योऽयमनिरुक्तः प्राणः । " मेढ्रं ते शुन्धामि-" (वा. सं. ६ । १४) इति वा, " पायुं ते शुन्धामि "-(वा. सं. ६ । १४) इति-योऽयं पश्चात्प्राणः । तद् प्राणान् दधाति । तत् समीरयति । अथ संहृत्य पद:-" चरित्रांस्ते शुन्धामि "-(वा. सं. ६ । १४) इति । पद्भिर्वै प्रतितिष्ठति । प्रतिष्ठित्याऽएव । तदेनं प्रतिष्ठापयति ॥ ६ ॥

अथ या आपः परिशिष्यन्ते-अर्द्धा वा, यावत्यो वा । ताभिरेनं यजमानश्च शीर्षतोऽग्रेऽनुषिञ्चतः । तत् प्राणांश्चैवास्मिंस्तत्तौ धत्तः । तच्चैनमतः समीरयतः ॥ ७ ॥

तद् यत् क्रूरीकुर्वन्ति-यदास्थापयन्ति । शान्तिरापः । तदद्भिः शान्त्या शमयतः, तदद्भिः । सन्धत्तः ॥ ८ ॥

तावनुपिञ्चतः । " मनस्तऽआप्यायतां, वाक्तऽआप्यायतां, प्राणस्तऽआप्यायतां, चक्षुस्तऽआप्यायतां, श्रोत्रं तऽआप्यायताम् "-(वा. सं. ६ । १५)-इति । तत् प्राणान्

वदनम् । हे पशो ! ' ते ' ' प्राण ' प्राणनम्, नासिकाभ्यामुपयमान प्राणवायुम् ' शुन्धामि ' विशुद्ध करोमि एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । चक्षु श्रोत्रे दर्शनश्रवणशक्तीन्द्रिये । " नाभिं ते शुन्धामि "-इति ' अनिरुक्त ' अनभिव्यक्तप्राणम्, अथवा किमनिरुक्तेन प्राणेन ? " मेढ्रं ते "-इति ब्रूयात् । ' पश्चात्प्राण. ' अधस्ताद् वर्त्तमानोऽपान, न तत्र पाथौ स्थापितवान् भवति । ' अथ संहृत्य पद. ' पादानेकीकृत्य " चरित्रास्ते शुन्धामि "-' इति ' पादानपि शोधयेत् । पादशोऽन शमनि-पद्भिर्वा इति ॥ ६ ॥

अथ या आपः परिशिष्यन्त इति । परिशिष्टानि अर्द्धाभिरल्पीयसीभिर्वा यजमान पत्नी च पशोः शीर्षाग्र प्रथम तदारभ्य निषिञ्चत. ' तौ ' पत्नीयजमानौ ' तत् ' तेन निषिञ्चनेन ' पशो ' ' प्राणान् ' धत्तः ' धारयत. । ' तत् तेन ' ' एन ' पशुम् ' अत. ' अस्मात् स्थानात् ' समीरयतः ' ॥ ७ ॥

तद् यत् क्रूरीकुर्वन्तीति । ' आस्थापयन्ति ' सन्ज्ञपयन्तीत्यर्थ. ॥ ८ ॥

तावनुपिञ्चत इत्यादि । तदेव क्रूरीकरण ' तौ ' पत्नीयजमानौ ' अनुषिञ्चतः शिरसि अवशिष्ट उद-

तत्प्राणान्धत्तस्तत्समीरयतो यत्ते क्रूरं यदास्थितं तत्त ऽआप्यायतां निष्ट्यायतामिति ॥ ९ ॥

तद्यत्क्रूरीकुर्वन्ति । यदास्थापयन्ति शान्तिरापस्तदद्भिः शान्त्या शमयतस्तदद्भिः सन्धत्तस्तत्ते शुध्यत्विति तन्मेध्यं कुरुतः शमहोभ्य इति जघनेन पशुं निनयतः ॥ १० ॥

(स्त) तद्यत्क्रूरीकुर्वन्ति । यदास्थापयन्ति नेदेतदन्वशान्तान्यहोरात्राण्यसन्निति तस्माच्छमहोभ्य इति जघनेन पशुं निनयतः ॥ ११ ॥

(तोऽथो) अथोत्तानं पशुं पर्यस्यन्ति । स तृणमन्तर्दधात्योषधे त्रायस्वेति वज्रो वा ऽअसिस्तथो हैनमेष वज्रोऽसिर्न हिनस्त्यथासिनाभिनि-

धत्तः, तत् समीरयतः । "यत्ते क्रूरं यदास्थितं तत्तऽआप्यायतां निष्ट्यायताम्"–(वा. सं. ६ । १५)–इति ॥ ९ ॥

तद् यत् क्रूरीकुर्वन्ति–यदास्थापयन्ति । शान्तिरापः । तदद्भिः शान्त्या शमयतः । तदद्भिः सन्धत्तः । "तत्ते शुध्यतु"–(वा. सं. ६ । १५)–इति । तन्मेध्यं कुरुतः । "शमहोभ्यः"–(वा. सं. ६ । १५)–इति । जघनेन पशुं निनयतः ॥ १० ॥

तद् यत् क्रूरीकुर्वन्ति–यदास्थापयन्ति । नेदेतदन्वशान्तान्यहोरात्राण्यसन्निति । तस्माच्छमहोभ्य इति । जघनेन पशुं निनयतः ॥ ११ ॥

अथोत्तानं पशुं पर्यस्यन्ति । स तृणमन्तर्दधाति । "ओषधे त्रायस्व"–(वा. सं. ६ । १५)–

स्यैकदेशेनानुषिञ्चन कुर्याताम् । शिरस्सेचनमन्त्रमाह–मनस्त इति । मन आदिपञ्चकस्य शिरःस्थानात् तैः पञ्चभिर्मन्त्रैः शिरो निषिञ्चत । तत्प्राणान्धत्तस्तत्समीरयत इत्याप्यायनप्रयोजनाभिधानम् । इतराङ्गनिषेकमन्त्रमाह–यत् क्रूरं ते यदास्थितमिति । "यत्ते क्रूरम्"–इत्यस्य व्याख्यान 'यदास्थितम्' इति । आस्था सञ्ज्ञप्तिः, इत्युक्तम् । न हि सञ्ज्ञपनादन्यत् क्रूरमस्ति । 'तत् ते आप्यायताम्', कोऽर्थः ? 'निष्ट्यायताम्' सहतं भवत्वित्यर्थः ॥ ९ ॥

तद्यत् क्रूरीकुर्वन्तीति । 'ते' तव 'तत्' निष्ठितमङ्ग 'शुध्यतु' मेध्यं भवतु ॥ १० ॥

तद्यत्क्रूरीकुर्वन्तीति । पशोर्जघनार्द्धस्य समन्त्रक निनयन विधत्ते–शमहोभ्य इतीति । जघनेनेति । पशोर्जघनप्रदेशं निनयतः स्थानभेदेन मन्त्रभेद सूत्रकार आह–"शेषेण यजमानश्च शिरःप्रभृत्यनुषिञ्चतः, मनस्त इति शिरः, यत् ते क्रूरमित्यङ्गानि, शमहोभ्यः इति पश्चात् पशोर्निषिञ्चतः"–इति (का. श्रौ. सू. १२६ १२७) । मन्त्रे अहर्विषय यत्सुखप्रार्थनमस्ति, तत्र कारणमाह–यत्क्रूरीकुर्वन्तीति ॥ ११ ॥

विशसनप्रयोगमाह–अथोत्तानमिति । असिनाभिनिदधाति । अत्रासेः कर्मभूतस्य कारणत्वोपचारेण तृतीया ॥ १२ ॥

१–मनस्त इति शिरः । अनुषिञ्चत इति पूर्वसूत्रादनुवर्तते । द्विवचनाद्यजमानः पत्नी च । का० श्रौ० सू० ६।१२५ । २–यत्ते क्रूरमित्यङ्गानि । का. श्रौ सू ६ । १२६ । ३–शमहोभ्य इति पश्चात्पशोर्निषिञ्चतः । स्वस्त्यावयुज्यासि मयच्छन्दाः ते प्रज्ञाता धोरस्त्विति । का. श्रौ. सू. ६ । १२७ । ४–उत्तान पशु दक्षिणाङ्गेण नाभि तृण निदधात्योषध इति । का श्रौ. सू. ६ । १२८ ।

दधाति स्वधिते मैनꣳ हिꣳसीरिति वज्रो वा ऽअसिस्तथो हैनमेष वज्रोऽसिर्न हिनस्ति ॥ १२ ॥

सा या प्रज्ञाताग्निः । (स्त) तयाभिनिदधाति सा हि यजुष्कृता मेध्या तद्यदग्रं तृणस्य तत्सव्ये पाणौ कुरुतेऽथ यद्बुध्नं तद्दक्षिणेनादत्ते ॥ १३ ॥

स यत्राच्छ्यति । यत एतल्लोहितमुत्पतति तदुभयतोऽनक्ति रक्षसां भागोऽसीति रक्षसाꣳ ह्येष भागो यदसृक् ॥ १४ ॥

(क) तदुपास्याभितिष्ठति । (ती) इदमहꣳ रक्षोऽभितिष्ठामीदमहꣳ रक्षोऽवबाध ऽइदमहꣳरक्षोऽधमन्तमो नयामीति तद्यज्ञेनैवैतन्नाष्ट्रा रक्षाꣳस्यवबाधते तद्यदमूलमुभयतः परिच्छिन्नं भवत्यमूलं वा ऽइदमुभयतः परिच्छिन्नꣳरक्षोऽन्तरिक्षमनुचरति यथायं पुरुषोऽमूल उभयतःपरिच्छिन्नोऽन्तरिक्षमनुचरति तस्मादमूलमुभयतः परिच्छिन्नं भवति ॥ १५ ॥

इति । वज्रो वाऽअसिः । तथो हैनमेष वज्रोऽसिर्न हिनस्ति । अथासिनाभिनिदधाति–"स्वधिते मैनं हिंसीः"–(वा. सं. ६ । १५)–इति । वज्रो वाऽअसिः । तथो हैनमेष वज्रोऽसिर्न हिनस्ति ॥ १२ ॥

सा या प्रज्ञाताग्निस्तयाभिनिदधाति । सा हि यजुष्कृता मेध्या । तद् यदग्रं तृणस्य–तत्सव्ये पाणौ कुरुते । अथ यद् बुध्नं–तद् दक्षिणेनादत्ते ॥ १३ ॥

स यत्राच्छ्यति, यत एतल्लोहितमुत्पतति–तत् उभयतोऽनक्ति । "रक्षसां भागोऽसि"–(वा. सं. ६ । १६)–इति । रक्षसां ह्येष भागो–यदसृक् ॥ १४ ॥

तदुपास्याभितिष्ठति । "इदमहं रक्षोऽभितिष्ठामि । इदमहं रक्षोऽवबाधे । इदमहं रक्षोऽधमन्तमो नयामि"–(वा. सं. ६।१६)–इति । तद् यज्ञेनैवैतद् नाष्ट्रा रक्षांस्यवबाधते ।

सा या प्रज्ञाताग्निरिति । 'या' पूर्वं पश्वञ्जनायानीत्, याभिर्निदध्यात्, सा यथा पशोरुपरि भवति, तथा स्थापयित्वा विन्द्यादभिनिधान छेदनोरलक्षणतया भवितव्यमिति । अत्र हेतुमाह–सा हि यजुष्कृतेति॥१३॥

स यत्राच्छ्यतीति । तदुभयतोऽनक्तीत्यादि । 'तत्' तस्य छिन्नस्य दर्भस्य यत् अग्रम्, तत् सव्ये पाणौ गृहीत्वा; यन्मूलम्, तद् दक्षिणेनादाय, 'यत्र' यस्मिन् प्रदेशे 'आच्छ्यति' आच्छिनत्ति, तत्र प्रदेशे 'यत' यस्मात् 'लोहितमुत्पतति' 'तत्' तत्र मूलतृणस्य 'उभयतः' मूलमग्रञ्च 'अनक्ति' "रक्षसामिति" मन्त्रेणेति ॥ १४ ॥

तदुपास्याभितिष्ठतीति । 'तत्' दर्भाग्रम् । इदमहमिति–यजमानोऽतिक्रामति । 'इदम्' इदानीम् अनेन

१–इह संहितायां 'निरस्त ऽरक्षः' इत्यधिकं पठ्यते । २–स्वधित इति प्रज्ञातयाऽभिनिधायच्छित्वाग्रऽसव्ये कृत्वा दक्षिणेन मूलमुभयतोऽनक्ति लोहितेन रक्षसामिति । का. श्रौ सू. ६ । १२९ ॥ ३–निरस्तमित्यपास्यति । उत्करे इति शेषः । इदमहमिति तृणमूलमिति कर्म । इदमहमित्यभितिष्ठति यजमानः का० श्रौ० सू० ६ । १३०–१३१ ।

(त्यु) अथ व्वपामुत्खिदन्ति । तुया व्वपाश्रपण्यौ प्रोर्णोति घृतेन द्यावापृथिवी प्रोर्णुवाथामिति तुदिमे द्यावापृथिवीऽऊर्ज्जा रसेन भाजुयत्यनुयोरूर्जꣳरसं दधाति ते रसवत्याऽउपजीवनीयेऽइमाः प्रजाऽउपजीवन्ति॥१६॥

कार्ष्मर्य्यमुय्यौ व्वपाश्रपण्यौ भवतः । (तो) यत्र वै देवा अग्रे पशुमालेभिरे तदुदीचः कृष्यमाणस्यावाङ्मेधः पपात स ऽएष व्वनस्पतिरजायत तद्यत्कृष्यमाणस्यावाङपतत्तस्मात्कार्ष्मर्य्यस्तेनैवैनमेतन्मेधेन समर्द्धयति कृत्स्नं करोति तस्मात्कार्ष्मर्य्यमुय्यौ व्वपाश्रपण्यौ भवतः ॥ १७ ॥

तद् यदमूलमुभयतः परिच्छिन्नं भवति । अमूलं वाऽइदमुभयतः परिच्छिन्नं रक्षोऽन्तरिक्षमनुचरति–यथायं पुरुषोऽमूल उभयतः परिच्छिन्नोऽन्तरिक्षमनुचरति। तस्मादमूलमुभयतः परिच्छिन्नं भवति१५॥

अथ वपामुत्खिदन्ति–तया वपाश्रपण्यौ प्रोर्णोति । " घृतेन द्यावापृथिवी प्रोर्णुवाथाम् "–(वा. सं. ६ । १६)–इति । तदिमे द्यावापृथिवीऽऊर्जा रसेन भाजयति । अनयोरूर्जं रसं दधाति । ते रसवत्याऽउपजीवनीयेऽइमाः प्रजाः उपजीवन्ति ॥ १६ ॥

कार्ष्मर्य्यमय्यौ वपाश्रपण्यौ भवतः । यत्र वै देवा अग्रे पशुमालेभिरे–तद् उदीचः कृष्यमाणस्यावाङ्मेधः पपात । स एष वनस्पतिरजायत । तद् यत् कृष्यमाणस्यावाङपतत्–तस्मात् कार्ष्मर्य्यः । तेनैवैनमेतन्मेधेन समर्द्धयति–कृत्स्नं करोति । तस्मात्–कार्ष्मर्य्यमय्यौ वपाश्रपण्यौ भवतः ॥ १७ ॥

दर्भाक्रमणव्याजेन ' रक्षः ' ' अभितिष्ठामि आक्रमामि । तथा ' अधमं तमः ' निकृष्टमन्धकारं भूमेरधस्तादवर्तमानं तम एव प्रापयामि । गतमन्यत् ॥ १५ ॥

अथ वपामुत्खिदन्तीति । तया वपाश्रपण्यौ प्रोर्णोतीति । ' तया ' उद्धृतया वपया वपाश्रपण्योः शाखयोरुपरि ' प्रोर्णोति ' प्रच्छादयेत् । घृतेनेत्यादि, तत्र मन्त्रः । हे ' द्यावापृथिवी ' द्यावापृथिव्यौ ! युवां वपाश्रपण्योराच्छादनद्वारा ' घृतेन ' दीप्यमानेन वपापदार्थेन ' प्रोर्णुवाथा ' प्रकर्षेणाच्छादयेथाम् । यद्वा त्रिस्पृत्वाद् वपाश्रपण्यावेव द्यावापृथिव्याविप्युपचर्यते । " तदिमे द्यावापृथिवी "–(श. प. ब्रा. ३।६।१।२१। मा.) इत्यादि प्राग् व्याख्यातम् ॥ १६ ॥

वपाश्रपण्योः कार्ष्मर्यमयत्वं विधाय प्रशंसति–कार्ष्मर्यमय्यौ वपाश्रपण्यौ भवतो यत्र वै देवा अग्रे पशुमालेभिर इत्यादिना । पशोः कर्षणादधःपतितस्य मेधस्य कार्ष्मर्यरूपेणोत्पत्तेः तस्य पशोः सम्बन्धेन यज्ञः कृत्स्नो भवति । अत एव कर्षणसम्बन्धात् कार्ष्मर्यमयी इति नाम सम्पन्नम् । पशोः कर्षणसम्बन्धादपि कार्ष्मर्यं प्रशस्तमित्यभिप्रायः ॥ १७ ॥

२–व्वपामुत्खिद्य व्वपाश्रपण्यौ प्रोर्णोति घृतेन द्यावापृथिवी इति । का. श्रौ सू. ६ । १२२ ।

(स्तां) तां परिवासयति । तां पशुश्रपणे प्रतपति तथो हास्यात्रापि शृता भवति पुनरुल्मुकमग्नीदादत्ते ते जघनेन चात्वालं यन्ति तऽआयन्त्यागच्छन्त्याहवनीयꣳ स एतत्तृणमध्वर्युराहवनीये प्रास्यति वायो वेः स्तोकानामिति स्तोकानाꣳहैषा समित् ॥ १८ ॥

(तु) अथोत्तरतस्तिष्ठन्नपां प्रतपति । (त्य) अत्येष्यन्वाऽएषोऽग्निं भवति दक्षिणतः परीत्य श्रपयिष्यंस्तस्मा ऽएवैतन्निह्नुते तथो हैनमेषोऽतियन्तमग्निर्न हिनस्ति तस्मादुत्तरतस्तिष्ठन्नपां प्रतपति ॥ १९ ॥

तामन्तरेण यूपश्चाग्निं च हरन्ति । तद्यत्समया न हरन्ति येनान्यानि हवीꣳषि हरन्ति नेदशृतया समया यज्ञं प्रसजामेति यदु बाह्येन न हरन्त्यग्रेण यूपं बहिर्द्धा ह यज्ञात्कुर्युस्तस्मादन्तरेण यूपं चाग्निं च हरन्ति दक्षिणतः परीत्य प्रतिप्रस्थाता श्रपयति ॥ २० ॥

तां परिवासयति। तां पशुश्रपणे प्रतपति। तथो ह्यस्यात्रापि शृता भवति । पुनरुल्मुकमग्नीदादत्ते ते जघनेन चात्वालं यन्ति । तऽआयन्ति । आगच्छन्त्याहवनीयम् । स एतत्तृणमध्वर्युराहवनीये प्रास्यति । "वायो वेः स्तोकानाम्"–(वा. सं. ६।१६) इति । स्तोकानां हैषा समित् ॥१८॥

अथोत्तरतस्तिष्ठन्नपां प्रतपति । अत्येष्यन्वाऽएषोऽग्निं भवति दक्षिणतः परीत्य श्रपयिष्यन् । तस्माऽएवैतन्निह्नुते । तथो हैनमेषोऽतियन्तमग्निर्न हिनस्ति । तस्मादुत्तरतस्तिष्ठन्नपां प्रतपति ॥ १९॥

तामन्तरेण यूपश्चाग्निं च हरन्ति । तद् यत्समया न हरन्ति–येनान्यानि हवींषि हरन्ति । नेद-

---

तां परिवासयतीति । ता तयोरुरस्तता ' परिवासयति ' पशोः सकाशात् छिनत्ति । छित्वा ' ता ' ' पशुश्रपणे ' पशु श्रप्यते यस्मिन्नग्नौ स पशुश्रपण. तत्र, "प्रतपति ' । ' तथा ' सति ' अस्य ' पशोर्वपा ' अत्रापि ' ' शृता ' स्यादित्यभिप्राय. । ' अत्रापि '–इत्यपिशब्द आहवनीयेन सह समुच्चयार्थः । पुनरुल्मुकमग्नीदादत्त इति । प्रागाहृतमुल्मुक श्रपणार्थमपहृताङ्गार पुनरग्नीदादाय सर्वेऽपि चात्वालात् पश्चाद्भागादाहवनीय प्राप्नुयु. । तत्राध्वर्युरेतत्पुरा सव्ये धृत तृणाग्रमाहवनीये " वायो वे. "–इति प्रास्येत् । अत्र कात्यायनः–" परिवास्य चात्वालेऽवमिच्य शामित्रे प्रतपति, शामित्रकदेशमाहवनीये, प्रास्यत्यग्नीत्, तृणाग्र चाध्वर्युर्वायोवेरिति "–(का. श्रौ. सू. ६ । १३३–१३६) इति । हे ' वायो ' ! ' स्तोकानाम् ' वपाया उपरि आज्याभिघारणकालेऽघ पतिता बिन्दव स्तोका., तेषाम्, आधारत्वेनेदं तृणाग्र समित्स्थानीय ' वे. ' विद्धि, अग्नि गमय वा ॥ १८ ॥

अथोत्तरतस्तिष्ठन्नित्यादि । एतद् उत्तरत प्रतितपनम्, उपरि तपन दक्षिणतः प्रतितपनार्थो यः प्रतिप्रस्थातुरत्यतिक्रम , तत्समाधानार्थमित्यर्थ· ॥ १९ ॥

दक्षिणत प्रतितापोपगमनमार्गं दर्शयति–तामन्तरेण यूपमिति । तद्यदिति । ' समया ' समीपे, वेदि-

---

१–उत्तरतस्तिष्ठन् प्रतप्य अपामनयूपात्रे हृत्वा दक्षिणत. प्रतिप्रस्थाता श्रपयति परीत्य । का. श्रौ. सू. ६–१३६ ।

(त्यु) अथ स्रुवेणोपहत्याज्यम् . (म) अध्वर्युर्वपामभिजुहोत्यग्निराज्यस्य वेतु स्वाहेति तथं। हास्यैते स्तोकाः शृताः स्वाहाकृता आहुतयो भूत्वाग्निं प्राप्नुवन्ति ॥ २१ ॥

(न्त्यु) अथाह स्तोकेभ्योऽनुब्रूहीति । स आग्नेयी स्तोकेभ्योऽन्वाह तद्यदाग्नेयी स्तोकेभ्योऽन्वाहेतःप्रदाना वै वृष्टिरितो ह्यग्निर्वृष्टिं वनुते स एतैः स्तोकैरेतान्स्तोकान्वनुते त एते स्तोका वर्षन्ति तस्मादाग्नेयी स्तोकेभ्योऽन्वाह यदा शृता भवति ॥ २२ ॥

शृतया समया यन्तं प्रमजामेति । यद्वा याग्येन न हरन्ति । अग्रेण यूपम् । बहिर्धा ह यत्तात् कुर्युः । तस्मादन्तरेण यूपं चाग्निं च हरन्ति । दक्षिणतः पर्येत्य प्रतिप्रस्थाता श्रपयति ॥ २० ॥

अथ स्रुवेणोपहत्याज्यमध्वर्युर्वपामभिजुहोतीति–" अग्निराज्यस्य वेतु स्वाहा "–(वा० सं० ६ । १६) इति । तथो हास्यैते स्तोकाः शृताः स्वाहाकृता आहुतयो भूत्वाग्निं प्राप्नुवन्ति ॥ २१ ॥

अथाह–स्तोकेभ्योऽनुब्रूहीति । स आग्नेयी स्तोकेभ्योऽन्वाह । तद्यदाग्नेयी स्तोकेभ्योऽन्वाह । इतःप्रदाना वै वृष्टिः । इतो ह्यग्निर्वृष्टिं वनुते । स एतैः स्तोकैरेतान्स्तोकान् वनुते । त एते स्तोका वर्षन्ति । तस्मादाग्नेयी स्तोकेभ्योऽन्वाह–यदा शृता भवति ॥ २२ ॥

मध्यदेशे ' न हरन्ति ' । केनाभिप्रायेण ' अस्य स्तोऽस्तना ' वपया ' समया ' सामुख्येनैव सामीप्येन ' यज्ञम् ' आहवनीयेनैव ' प्रमजाम ' प्रकर्षेण सराभुमः ' इति ' । प्रमथन नेच्छन्ति । आहवनीयात् पुरोदेशतो हरणेऽपि यूपाद्बहिर्न स्यात्, ' यत्तात् मत्ताशाम् ' बहिर्धा ' कुर्युः ' यूपस्यापि यज्ञायतनत्वात् उत्तरतः प्रतपनमध्वर्युकर्तृकम्; विशेषाश्रवणात् ॥ २० ॥

अथ स्रुवेणोपहत्याज्यमिति । तथाध्वर्युः प्रतिप्रस्थात्रा धार्यमाणाया वपायाः स्रुवेणाज्यमुपहत्याग्निं वषोतारं अध्वर्युर्जुहुयात् "अग्निराज्यस्य वेतु" इति । 'आज्यस्य' स्थाने 'वेतु' भक्षयतु, ' स्वाहा ' इद सुहुतमस्तु । तथो हेत्यादि । ' अस्य ' वपादव्यस्य, वपाद्वारा पर्शोर्वा । " स्वाहाकारेण वा वषट्कारेण वा देवेभ्योऽन्नं हूयते "–(ऐ. ब्रा. २ २-३) इति श्रुतेः ' स्वाहाकृता ' स्वाहाकारेण दत्ता सति ' आहुतयः ' भवन्तीत्यर्थः ॥ २१ ॥

अथाह स्तोकेभ्योऽनुब्रूहीतीति । होता स्तोकेभ्योऽनुवक्तव्यानां मन्त्राणामग्नेयत्वं वृष्टिसाधनत्वेन प्रशंसति–तद्यदाग्नेयी स्तोकेभ्योऽन्वाहेत्यादिना । ' इतःप्रदाना वै वृष्टिः ' अस्माद् भूलोकात् प्रदाता प्रमाप्यति । " इतो ह्यग्निर्वृष्टिं वनुते "–इति सङ्क्षेपेण विवरणमिति–स एतैरिति । ' एतैः ' घृतस्तोकैः ' एतान् ' वृष्ट्यवयवभूतान् ' वनुते ' ' ते ' अग्निना सङ्गता ' एते ' घृतस्तोकाः पुनरुदकात्मना परिणताः पृथिव्यां ' वर्षन्ति ' । ' तस्मात् ' उक्तप्रकारेण वृष्टिसम्पादकत्वात्, ' आग्नेयी ' । ' स्तोकेभ्यः ' अनुब्रूयात् ' यदा ' वपा ' शृता ' ' भवति ' ॥ २२ ॥

१–अथाह स्रुवेणाभिघारयस्वाग्निराज्यस्येति । का. श्रौ. सू. ६–१३७ . २–' स्तोकेभ्योऽनुब्रूहीति । शृतामाह शृतप्रयत्न्वाद प्रतिप्रस्थाता स्वाहाकृतिभ्यः प्रेष्येति । का. श्रौ. सू. ६ । १३८ ।

(त्यु) अथाह प्रतिप्रस्थाता शृता प्रचरेति । स्रुचावादायाध्वर्युरतिक्र॒म्याश्राव्याह स्वाहाकृतिभ्यः प्रेष्येति व्वषट्कृते जुहोति ॥ २३ ॥

हुत्वा व्वपामेवाग्रेऽभिघारयति । (त्यु) अथ पृषदाज्यं तदु ह चरकाध्वर्य्यवः पृषदाज्यमेवाग्रेऽभिघारयन्ति प्राणः पृषदाज्यमिति व्वदन्तस्तदु ह याज्ञवल्क्यं चरकाध्वर्य्युरनुव्याजहारैवं कुर्व्वन्तं प्राणं वा ऽअयमन्तरगादध्वर्युः प्राण एनं हास्यतीति ॥ २४ ॥

स ह स्म वाहू ऽअन्ववेक्ष्याह । (हे) इमौ पलितौ वाहू क्व स्विद्ब्राह्मणस्य व्वचो वभूवेति न तदाद्रियेतोत्तमो वा ऽएष प्रयाजो भवतीदं वै हविर्यज्ञ उत्तमे प्रयाजे ध्रुवामेवाग्रेऽभिघारयति तस्यै हि प्रथमावाज्यभागौ होष्यन्भवति व्वपां वा ऽअत्र प्रथमाᳫं होष्यन्भवति तस्माद्वपामेवाग्रे ऽ-

---

अथाह–प्रतिप्रस्थाता–शृता प्रचरेति । स्रुचावादायाध्वर्युरतिक्रम्याश्राव्याह–स्वाहाकृतिभ्यः प्रेष्येति । वषट्कृते जुहोति ॥ २३ ॥

हुत्वा वपामेवाग्रेऽभिघारयति । अथ पृषदाज्यम् । तदु ह चरकाध्वर्यवः–पृषदाज्यमेवाग्रेऽभिघारयन्ति–प्राणः पृषदाज्यमिति वदन्तः । तद्ध ह याज्ञवल्क्यं चरकाध्वर्युरनुव्याजहार–एवं कुर्वन्तम् । प्राणं वाऽअयमन्तरगात् अध्वर्युः प्राण एनं हास्यतीति ॥ २४ ॥

स ह स्म बाहूऽअन्ववेक्ष्याह । इमौ पलितौ बाहू क्व स्विद् ब्राह्मणस्य वचो बभूवेति । न तदाद्रियेत । उत्तमो वाऽएष प्रयाजो भवति । इदं वै हविर्यज्ञ उत्तमे प्रयाजे ध्रुवामेवाग्रेऽभिघारयति । तस्यै

अथाह प्रतिप्रस्थातेति । अनन्तरं ' प्रतिप्रस्थाता ' तद्वपापरिपक्वामीत् अतः ' अध्वर्यो ' प्रचार कुरु ' इति ब्रूयात् । ' प्रेष्य ' ' माष्ट ' प्रयोगप्रकारः, स्वाहाकृतयोऽन्त्यप्रयाजदेवताः सन्ति ॥ २३ ॥

हुत्वा वपामेवेति । अन्त्यप्रयाज हुत्वा ' अग्रे ' पृषदाज्यात् प्राक् ' वपामेव ' प्रयाजशेषेणाभिघारयेत् । 'अथ' पश्चात् अनूयाजार्थं ' पृषदाज्यम् ' । चरकशाखीयकाऽऽध्वर्यवप्रयोगकर्त्तारः ' चरकाध्वर्यवः ' । ' पृषदाज्यमेवाग्रेऽभिघारयन्ति ' । दधिमिश्रमाज्य पृषदाज्यम् । प्राणवद् गवामन्तर्वर्तमानत्वात्, प्राणः पुष्टिः, तद्हेतुत्वाद्वा पृषदाज्यस्य प्राणत्वम् । ' तदु ' तस्मिन्नभिघारणप्राथम्यविषये ' याज्ञवल्क्यम् ' ' अनु ' लक्ष्यीकृत्य ' व्याजहार ' उक्तवान् । अनुव्याजहार. शाप । याज्ञवल्क्य विशिनष्टि–एवं कुर्वन्तमिति । पृषदाज्यमतिक्रम्य वपामेवादावभिघारयन्तम् ' अयमध्वर्युः ' पृषदाज्यमतिक्रामन् ' प्राण ' खलु ' अन्तरगात् ' अतः ' एनम् ' अध्वर्युं ' प्राणो हास्यति '–' इति ' याज्ञवल्क्य सम्बोध्य वक्ता अध्वर्युः साधारण्येनाह ॥ २४ ॥

स ह स्मेति । एवमधिक्षिप्तः ' सः ' याज्ञवल्क्य ' ह ' ' बाहू ' ' अन्ववेक्ष्य ' समवेक्ष्य, तस्मै प्रकाशनाय ' इमौ बाहू ' ' पलितौ ' जरसा युक्तौ शुक्लरोमयुक्तावभूताम् । अयमभिप्राय –एतावान् कालो वपाप्रथमा-

---

१–हुत्वा वपामभिघारयति पृषदाज्यं पुरा प्रयजन उत्तमं यो चेत् । का. श्रौ. सू ६ । १३९ ॥

भिधारयेदथ पृषदाज्यमथ यत्पशुं नाभिघारयति नेदश्रृतमभिघारयाणी-त्येतदेवास्य सर्वः पशुरभिघारितो भवति यद्वपामभिघारयति तस्मा-द्वपामेवाग्रेऽभिघारयेदथ पृषदाज्यम् ॥ २५ ॥

(म) अथाज्यमुपस्तृणीते । (तेऽथ) अथ हिरण्यशकलमवदधात्यथ वपामवद्यन्नाहाग्नीषोमाभ्यां छागस्य वपायै मेदसोऽनुब्रूहीत्यथ हिरण्य-शकलमवदधात्यथोपरिष्टाद्द्विराज्यस्याभिघारयति ॥ २६ ॥

तद्यद्धिरण्यशकलावभितो भवतः । (तौ) घ्नन्ति वा ऽएतत्पशुं यदग्नौ जुहृत्यमृतमायुर्हिरण्यं तदमृत ऽआयुषि प्रतितिष्ठति तथात उदेति तथा सञ्जीवति तस्माद्धिरण्यशकलावभितो भवत आश्राव्याहाग्नीषोमाभ्यां छागस्य वपां मेदःप्रेष्येति न प्रस्थितमित्याह प्रसुते प्रस्थितमिति वषट्कृते जुहोति ॥ २७ ॥

हि प्रथमावाज्यभागौ होष्यन् भवति । वपां वाऽअत्र प्रथमां होष्यन् भवति । तस्माद्वपामेवाग्रेऽभिघारयेत् । अथ पृषदाज्यम्, अथ यत् पशुं नाभिघारयति । नेदश्रृतमभिघारयाणीति । एतदेवास्य सर्वः पशुरभिघारितो भवति—यद्वपामभिघारयति । तस्माद्वपामेवाग्रेऽभिघारयेत्—अथ पृषदाज्यम् ॥ २५ ॥

अथाज्यमुपस्तृणीते । अथ हिरण्यशकलमवदधाति । अथ वपामवद्यन्नाह—अग्नीषोमाभ्यां छागस्य वपायै मेदसोऽनुब्रूहीति । अथ हिरण्यशकलमवदधाति । अथोपरिष्टाद् द्विराज्यस्याभिघारयति ॥ २६ ॥

तद् यद्धिरण्यशकलावभितो भवतः घ्नन्ति वाऽएतत् पशुम्—यदग्नौ जुह्वति । अमृतमायुर्हिरण्यम् । तद् अमृतऽआयुषि प्रतितिष्ठति । तथा त उदेति । तथा सञ्जीवति । तस्माद्धिरण्यशकलावभितो भवतः । आश्राव्याह—अग्नीषोमाभ्यां छागस्य वपां मेदः प्रेष्येति । न प्रस्थितमित्याह—प्रसुते प्रस्थितमिति । वषट्कृते जुहोति ॥ २७ ॥

भिघारणेनैव गतः, अथापि प्राणश्च न निर्गत इति स्वयमपि चरकाध्वर्युवत् परोक्षेणैव ब्रूते—'ब्राह्मणस्य' चरकाध्वर्योः 'क्व' प्राण एव हास्यतीत्येतदात्मकम् 'क्व बभूव' नावगतमित्यर्थः । तस्मात् 'तत्' वचनं नादर्त्तव्यमित्युपसंहारः । हविष्ट्वे समानेऽपि पशोरनभिघारणस्याभिप्रायमाविष्करोति—नेदश्रृतमिति । अभिघारणं होतव्यहविः संस्कारः । अश्रृतस्य होमानर्हत्वात् अभिघारणं न युज्यत इत्यभिप्रायः । तर्हि संस्कारस्यास्य पशुमस्पर्शो एव नोपलभ्यत इत्याशङ्क्य तत्प्राप्त्युपायमाह—एतदेवास्येति ॥ २५ ॥

वपायागमाह—अथाज्यमुपस्तृणीत इति । उभयतो हिरण्यशकलस्थापनमप्राणस्य पशोः सप्राणत्व-सम्पादनाय ॥ २६ ॥

तद्यद्धिरण्यशकलावभितो भवत इति । अथामृतायात्मना स्तौति । घ्नन्ति वा एतत् पशुं यदग्नौ जुह्वती-त्यादिना । वपां मेद इति । मेदो नाम मांससारभूतमङ्गं तदात्मना वपोच्यते । सारस्वतसंपादनाय वपा मेदः प्रेष्यति । "प्रेष्यब्रुवोर्हविषो देवतासम्प्रदाने" इत्यत्र ,(पा० सू० २।३।६१) 'हविषो ऽप्रस्थितस्य

१—वपया चरिष्यन्नुपस्तीर्य हिरण्यमवधाय वपामवद्यन्नाह इन्द्राग्निभ्यां छागस्य वपायै मेदसोऽनुब्रूहि का. श्रौ. सू. ।६।१४१। इति निर्देशः । "अग्नीषोमाभ्यां छागस्य वपायैमेदसोऽनुब्रूहीति का. श्रौ. सू. ६।१४३ सौमिकोऽयम्. । हिरण्यमवधाय द्विरभिघारण् सोमे । का. श्रौ. सू. ।६।१४२। आश्राव्याहेन्द्राग्निभ्यां छागस्य वपां मेदःप्रेष्येति । का श्रौ. सू. ६।१४६ ।

हुत्वा वपाꣳ समीच्यौ । वपाश्रपण्यौ कृत्वानुप्रास्यति स्वाहाकृते ऽऊर्ध्वनभसम्मारुतं गच्छतमिति नेदिमे ऽअमुया सतो याभ्यां वपामशिश्रपामेति ॥ २८ ॥

तद्यद्वपया चरन्ति । यस्यै वै देवतायै पशुमालभन्ते तामेवैतद्देवतामेतेन मेधेन प्रीणाति सैषा देवतैतेन मेधेन प्रीता शान्ततराणि हवीꣳषि श्रप्यमाणान्युपरमति तस्माद्वपया चरन्ति ॥ २९ ॥

(म्यु) अथ चात्वाले मार्जयन्ते । क्रूरं वा ऽएतत्कुर्वन्ति यत्सञ्ज्ञपयन्ति यद्विशासति शान्तिरापस्तदद्भिः शान्त्या शमयन्ते तदद्भिः सन्दधते तस्माच्चात्वाले मार्जयन्ते ॥ ३० ॥

इति षष्ठप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ६ ॥ ३ ॥ (८।२)

हुत्वा वपां समीच्यौ वपाश्रपण्यौ कृत्वानुप्रास्यति–" स्वाहाकृते । ऊर्ध्वनभसं मारुतं गच्छतम् " (वा सं ६ । १६) इति । नेदिमेऽमुया सतो याभ्यां वपामशिश्रपामेति ॥ २८ ॥

तद् यद्वपया चरन्ति । यस्यै वै देवतायै पशुमालभन्ते–तामेवैतद्देवतामेतेन मेधेन प्रीणाति । सैषा देवतैतेन मेधेन प्रीता शान्ततराणि हवींषि श्रप्यमाणान्युपरमति । तस्माद्वपया चरन्ति ॥ २९ ॥

अथ चात्वाले मार्जयन्ते । क्रूरं वा एतद् कुर्वन्ति यत् सञ्ज्ञपयन्ति, यद्विशासति । शान्तिरापः तदद्भिः शान्त्या शमयन्ते । तदद्भिः सन्दधते । तस्माच्चात्वाले मार्जयन्ते ॥ ३० ॥

प्रतिप्रस्थाता वपाश्रपणीभ्यां ... । अत्र पश्चात् प्रतिप्रस्थातृकर्तृकस्य प्रयोगे प्राप्ते प्रतिषेधति–न प्रस्थितामित्याहेति । सर्वत्र वचनप्रसक्तौ सर्वत्राप्रसक्तो पुन प्रसञ्जयति–प्रसुते प्रस्थितामिति । वृषादिति शेष. । 'प्रसुते' अभिषवे कृते सति यो वपायाग इत्यर्थ. ॥ २७ ॥

हुत्वा वपां समीच्यौ वपाश्रपण्यौ कृत्वानुप्रास्यतीति ' समीच्यौ ' परस्पराभिमुखे । तथा च सूत्रम्–" वपाश्रपण्यावनुप्रास्यति प्राचा विशाखा प्रतीचीमितराम " (का० श्रौ० सू० ६ । १४९) इति । ' स्वाहाकृते ' स्वाहाशब्द उच्चरिते, हविर्भावमित्यर्थ । अस्य प्रासने मन्त्र –ऊर्ध्वनभसमिति । ' ऊर्ध्वम् ' उपरि भूत ' नभ ' अन्तरिक्ष यस्य वायो स तथोक्त, तम ' ऊर्ध्वनभसम् ' त मारुत वायुम्, हे वपाश्रपण्यौ ! युवां ' गच्छतम् ' । ' याभ्या शलाकाभ्या ' वपाम् अशिश्रपाम ' वपाश्रपणमकार्ष्म ते ' इमे ' ' अमुया ' अमुत्र, मनुष्यचरतीति शलभिमन्तं देशे प्रणष्टे ' न ' भवत इत्यभिप्रायेणासौ प्रास्यत् ॥ २८ ॥

वपायागं प्रशंसति–तद् यद् वपया चरन्तीति । अथ वपायागो विप्रकृष्टकालीनस्याङ्गयागस्य मध्यव्यवधानेन क्षुधार्तायां देवताया अवान्तरतृप्तिवर्धकत्वेन क्षोभशान्तिहेतुरित्यर्थः ॥ २९ ॥

अथ चात्वाल इत्यादि । स्पष्टम् ॥ ३० ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये

तृतीयकाण्डेऽष्टमाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (३–८–२)

१–चात्वालसमीपे 'इदमापः प्रवहत' (६ । १७) इत्यादिमन्त्रैर्मार्जनमन्त्रं संहितायां पठ्यते इह तु नोक्तः । २–प्रस्थितप्रसीते प्रसुते । का० श्रौ० सू० ६।१४४ । ३–चात्वाले मार्जयन्ते सपत्नीका इदमाप प्रवहतेति । का० श्रौ० सू० ६ । १४६ ।

यद्देवत्यः पशुर्भवति । तद्देवत्यं पुरोडाशमनुनिर्वपति तद्यत्पुरोडाशमनुनिर्वपति सर्वेषां वा ऽएष पशूनां मेधो यद्व्रीहियवौ तेनैवैनमेतन्मेधेन समर्द्धयति कृत्स्नं करोति तस्मात्पुरोडाशमनुनिर्वपति ॥ १ ॥

(त्य) अथ वपया प्रचर्य । (यें) एतेन पुरोडाशेन प्रचरति मध्यतो वा ऽइमां वपामुत्खिदन्ति मध्यतऽएवैनमेतेन मेधेन समर्द्धयति कृत्स्नं करोति तस्माद्वपया प्रचर्यैतेन पुरोडाशेन प्रचरत्येष न्वेवैतस्य बन्धुर्यत्र क्व चैष पशुं पुरोडाशोऽनुनिरुप्यते ॥ २ ॥

(तेऽस्य) अथ पशुं विशास्ति । त्रिः प्रच्यावयतात्त्रिः प्रच्युतस्य हृदयमुत्तमं कुरुतादिति त्रिवृद्धि यज्ञः ॥ ३ ॥

यद्देवत्यः पशुर्भवति, तद्देवत्यं पुरोडाशमनुनिर्वपति । तद् यत्पुरोडाशमनुनिर्वपति । सर्वेषां वाऽएष पशूनां मेधो यद्व्रीहियवौ । तेनैवैनमेतन्मेधेन समर्द्धयति । कृत्स्नं करोति । तस्मात्पुरोडाशमनुनिर्वपति ॥ १ ॥

अथ यद्वपया प्रचर्य-एतेन पुरोडाशेन प्रचरति, मध्यतो वाऽइमां वपामुत्खिदन्ति, मध्यत एवैनमेतेन मेधेन समर्द्धयति, कृत्स्नं करोति । तस्माद्वपया प्रचर्यैतेन पुरोडाशेन प्रचरति । एष न्वेवैतस्य बन्धुः-यत्र क्व चैष पशुं पुरोडाशोऽनुनिरुप्यते ॥ २ ॥

अथ पशुं विशास्ति । त्रिः प्रच्यावयता(त्) त्रिः प्रच्युतस्य हृदयमुत्तमं कुरुताद्-इति । त्रिवृद्धि यज्ञः ॥ ३ ॥

अथानुनिर्वाप्यपुरोडाशं सदेवतां च विधत्ते-यद्देवत्य इति । या देवता पशोः पुरोडाशोऽपि तद्देवताकः कर्तव्यः । पुरोडाशानुनिर्वापं पूर्णमात्मस्य पशोः समृद्धिहेतुत्वेन प्रशंसति-सर्वेषां वा एष पशूनामिति । सर्वपशूनां मेधरूपत्वमैतरेयब्राह्मणे "पुरुषं वै देवा पशुमालभन्त, तस्मादालब्धान्मेध उदक्रामत्" (ऐ. ब्रा. २ । १ । ८) इत्यादिना प्रपञ्चितम् ॥ १ ॥

पुरोडाशस्य वपानन्तर्यं प्रशंसति-अथ यद्वपया प्रचर्येति । पशुपुरोडाशस्य पशुसमृद्धिरूपप्रयोजनं सर्वेषु पशुष्वतिदिशति-एष न्वेवैतस्य बन्धुरिति ॥ २ ॥

अथ पशुं विशास्तीति । (धा. पा. भ्वा. प. ७२७) । शमिता । तदा शमितुरेवमनुशासनं कुर्यात्-हे शमितः ! 'त्रिः प्रच्यावय' प्रधानविशिष्टहृदयादङ्गेन त्रिविधाङ्गानि त्रिविधचिह्नानि यथा स्युः, तथा प्रच्यावय 'त्रिः प्रच्युतस्य' पशोः 'हृदयम्' अवयवम् 'उत्तमम्' उपरिभागं 'कुरुतात्' 'इति' । यद्वा

१-अग्नीषोमीयोऽस्तपशुः । तद्देवत्यः पशुपुरोडाशः । का० श्रौ०सू० ८-२०३।२०४। पशुदेवतायै पुरोडाशः एकादशकपालः । का.श्रौ.सू. ६ । १४४ । अग्नीषोमीयोऽस्य पशोरदेशात् । का. श्रौ. सू. ६ । १४५ । २-विशास्तिः पशुमन्त्यः । ऋत्विजां वेदोऽप्रच्युतस्य प्रच्यावने । प्रथमादर्शनात् । विक्रयी इत्यन्य प्रच्यावयेत्यादर् । का. श्रौ. सू. ६ । १४७-१५० । ३-त्रिः प्रच्यावयतात् इति मूलपाठः ।

(त्रोऽथ) अथ शमितारᳪं सᳪंशास्ति । युत्त्वा पृच्छाच्छृतᳪं हुविः शमिता ३ इति शृतमित्येव ब्रूतान्न शृतं भगवो न शृतᳪं हीति ॥ ४ ॥

(त्यु) अथ जुह्वा पृषदाज्यस्योपहत्य । (त्या) अध्वर्युरुपनिष्क्रम्य पृच्छति शृतᳪं हुविः शमिता३इति शृतमित्याह तद्देवानामित्युपाᳪंश्वध्वर्युः ॥ ५ ॥

(स्त)तद्यत्पृच्छति । शृतं वै देवानाᳪं हविर्नाशृतᳪंशमिता वै तद्वेद यदि शृतं वा भवत्यशृतं वा ॥ ६ ॥

तद्यत्पृच्छति । शृतेन प्रचराणीति तद्यदशृतं भवति शृतमेव देवानाᳪं हविर्भवति शृतं यजमानस्यानेनाऽध्वर्युर्भवति शमितारि तदेनो भवति

अथ शमितारं संशास्ति–यत्त्वा पृच्छात्–शृतं हविः शमिताः३–इति–शृतमित्येव ब्रूतात् न शृतं भगवो न शृतं हीति ॥ ४ ॥

अथ जुह्वा पृषदाज्यस्योपहत्य, अध्वर्युरुपनिष्क्रम्य, पृच्छति–शृतं हविः शमिताः ३ इति । शृतमित्याह । तद्देवानामित्युपांश्वध्वर्युः ॥ ५ ॥

तद् यत्पृच्छति–शृतं वै देवानां हविः, नाशृतम् । शमिता वै तद्वेद यदि शृतं वा भवत्यशृतं वा ॥ ६ ॥

तद् यत् पृच्छति–शृतेन प्रचराणीति [1] । तद् यदशृतं भवति–शृतमेव देवानां हविर्भवति, शृतं

' त्रिः प्रच्यावय ' अवयवान् यथाङ्गानि त्रिः प्रच्युतानि स्युः, तथा पाकं कुरु । ' त्रिः प्रच्युतस्य ' पक्वस्य ' हृदय ' शूलाग्रेण पक्वम् ' उत्तमम् ' उपरिवर्त्तमानं कुरु । प्रच्यावनस्य त्रित्व प्रशंसति–त्रिवृद्धि यज्ञ इति । उक्त त्रिवृत्त्वम् ॥ ३ ॥

अथ शमितारं संशास्तीति । अनुशासनं कुर्यात् । यत् यदा हे शमितः !–त्वा त्वां पृच्छात् पृच्छेत् । प्रश्न प्रकारमाह–शृतं ह विः शमिता ३ इति प्रश्नार्थे प्लुतः । तदा शृत चेच्छृतमित्येव ब्रूतात् । अशृत चेत् हे भगवन्निदानीमपि न शृतमिति ब्रूतात् । प्रमादादशृतस्य शृतत्वाभिधानभीत्या प्रथमत एव संशासनम् ॥ ४ ॥

अथ जुह्वेति । अथ पाकानन्तर जुह्वा पृषदाज्यस्योपहत्य ' जुह्वां पृषदाज्य हृदयावदानार्थमादाय शामित्र प्रति गत्वा ' शमितार ' ' शृत हविः ' ! ' इति ' पृच्छेत् । ' शृतम् ' ' इति ' प्रत्युक्ते ' तद् देवानाम् ' ' इति ' ' उपांशु ' ब्रूयात् ॥ ५ ॥

प्रश्नप्रयोजनमाह–तद् यत् पृच्छतीति । प्रश्नाभावपक्षे ' अशृतम् ' इति । ' शृतं वा ' स्यात् । तत्र रौद्र नैर्ऋत वा भवेत्, न दैवम्, " यो विदग्धः स नैर्ऋतो योऽशृतः स रौद्रो यः शृतः स दैवः " (तै स. २ । ६ । ३ । ४) इति हि तैत्तिरीयकम् । अतः शृताशृतविभागं शमिता जानातीति " शृत हविः शमित ३" !–इति प्रश्नो युज्यत इत्यर्थः ॥ ६ ॥

तद्यत् पृच्छतीति । अत एव प्रश्नसामर्थ्यात् प्रमादादशृतमपि भवेत् । ' यजमानस्य शृत भवति ' शृते

---

[1]–शमिता॰२शाधि त्रि प्रच्यावयतात् त्रि प्रच्युतस्य हृदयमुत्तमं कुरुतात् यत्त्वा पृच्छाच्छृत॰२ हविः शमिता ३ इति शृत मित्येव ब्रूतान्न शृतं भगवो न शृतं॰२ हीति । त्रि प्रच्युते हृदयमुपरिष्टात् करोति । शृत चाभूत् । जुह्वा पृषदाज्यस्यादायोपनिष्क्रम्य पृच्छति शृत॰२ हविः शमिता ३ इति त्रिरभिक्रामम् । प्रोक्ते तद्देवानामित्याहोपांशु । का श्रौ सू ६ । १७८–१८११ –'एव'–इ० ब० पा० ।

त्रिष्कृत्वः पृच्छति त्रिवृद्धि यज्ञोऽथ यदाह तद्देवानामिति तद्धि देवानां यच्छृतं तस्मादाह तद्देवानामिति ॥ ७ ॥

स हृदयमेवाग्रेऽभिघारयति । (त्वा) आत्मा वै मनो हृदयं प्राणः पृषदाज्यमात्मन्येवैतन्मनसि प्राणं दधाति तथैतज्जीवमेव देवानाᳬं हवि-र्भवत्यमृतममृतानाम् ॥ ८ ॥

(२१) सोऽभिघारयति । सं ते मनो मनसा सं प्राणः प्राणेन गच्छता-मिति न स्वाहाकरोति न ह्येषाहुतिरुद्वासयन्ति पशुम् ॥ ९ ॥

यजमानस्य । अनेनाः—अध्वर्युर्भवति । शमितरि तदेनो भवति । त्रिष्कृत्वः पृच्छति, त्रिवृद्धि यज्ञः । अथ यदाह—तद्देवानामिति । तद्धि देवानाम्—यच्छृतम् । तस्मादाह—तद्देवानामिति ॥ ७ ॥

स हृदयमेवाग्रेऽभिघारयति । आत्मा वै मनो, हृदयम्, प्राणः पृषदाज्यम् । आत्मन्येवैतन्मनसि प्राणं दधाति । तज्जीवमेव देवानां हविर्भवति—अमृतममृतानाम् ॥ ८ ॥

सोऽभिघारयति—" सं ते मनो मनसा सं प्राणः प्राणेन गच्छताम् "—(वा. सं. ६।१८) इति । न स्वाहाकरोति न ह्येषाहुतिः, उद्वासयन्ति पशुम् ॥ ९ ॥

यत् फलं तदविकलं भवतीत्यर्थः । अत एव प्रश्नादेव ' अध्वर्युः ' ' अनेनाः ' अपापः ' भवति '; शमितारमेव ' तदेनः ' आश्रयति । त्रिः कृत्वः इत्यादि । स्पष्टम् ॥ ७ ॥

स हृदयमेवाग्रेऽभिघारयतीति[1] । हृदयाभिघारणं प्रशंसति—आत्मा वै मन इत्यादिना । यदेतद्धृदयाख्यमङ्गम्, तन्मन आख्यकः ' आत्मा ' खलु; "एतं मनोमयमात्मानमुपसंक्रामति"—(तै. उ. भृ. व. अनु. ८) इत्यादौ आत्मत्वव्यवहारात् । अथवा मनउपाधिकः ' आत्मा ' खलु, परिपूर्णस्य परमात्मनः परिच्छेदेन जीवभावः, मनस उपाधित्वात् । उक्तं पृषदाज्यस्य प्राणत्वम् अतः एतेन हृदयाभिघारणेन आत्मभूते मनसि प्राणस्थापितवान् भवति । तथा सति हृदयद्वारा प्राणप्रक्षयोः स्थापितत्वात् 'देवानाम्' इदं सजीवं 'हविः' सम्पद्यते । अपशब्दश्रुतेः सामर्थ्यादितराण्यङ्गान्यपि पश्चादाज्येनाभिघारयेत् ॥ ८ ॥

सोऽभिघारयतीत्यादि ! मन्त्रस्यार्थः—हे अभिघार्यमाण हृदय ! ' ते ' ' मनः ' । मनःप्राणयोर्हृदयस्थानात् आश्रयाश्रयिणोरभेदात् ' ते ' मनः इति स्वस्वामिभावसम्बन्धोपचारः । ' मनसा ' पृषदाज्यलक्षणेन । पृषदाज्यस्य मनोलक्षणत्वेन स्तुतत्वात् प्राणमनसोरविरोधात् पृषदाज्यमपि मन इत्युच्यते । तेन ' सङ्गच्छताम् ' सङ्गतं भवतु । तथा ' ते ' ' प्राणः ' ' प्राणेन ' पृषदाज्यलक्षणेन ' सङ्गच्छताम् ' । यद्वा-हे 'पशो' ! 'ते' यौ मनःप्राणौ अपगतौ, ताभ्यां मनःप्राणाभ्यां हृदयरूपेणावस्थिताभ्यां सङ्गच्छतामित्यर्थः । न ह्येषाहुतिरिति । अभिघारणरूपत्वेनाहुतिसंस्कारत्वात् स्वत आहुतित्वाभावान्न स्वाहा कुर्यात् ॥ ९ ॥

1—सोऽभिघारयतीति हरस्यमभिघार्य सर्वम् । का. श्रौ. सू. ६।१८३ ।

तं जघनेन चात्वालमन्तरेण यूपं चाग्निं च हरन्ति । तद्यत्समया न हरन्ति येनान्यानि हवींᳬष्यपि हरन्ति शृतᳬं सन्तं नेदङ्गशो विकृतेन क्रूरीकृतेन समया यज्ञं प्रसजामेति यदु बाह्येन न हरन्त्यग्रेण यूपं बहिर्द्धा ह यज्ञात्कुर्युस्तस्मादन्तरेण यूपं चाग्निं च हरन्ति दक्षिणतो निधाय प्रतिप्रस्थातावद्यति प्लक्षशाखा उत्तरबर्हिर्भवन्ति ता अध्यवद्यति तद्यत्प्लक्षशाखा उत्तरबर्हिर्भवन्ति ॥ १० ॥

यत्र वै देवाः । (ऽ) अग्रे पशुमालेभिरे तं त्वष्टा शीर्षतोऽग्रेऽभ्युवामोतेवं चिन्नालभेरन्निति त्वष्टुर्हि पशवः स एष शीर्षन्मस्तिष्कोऽनूक्यश्च मज्जा तस्मात्स वान्त इव त्वष्टा ह्येतमभ्यवमत्तस्मात्तं नाश्नीयात्त्वष्टुर्ह्येतदभिवान्तम् ॥ ११ ॥

तं जघनेन चात्वालम्-अन्तरेण यूपं चाग्निं च हरन्ति । तद् यत्समया न हरन्ति-येनान्यानि हवींषि हरन्ति-शृत सन्तं नेदङ्गशो विकृतेन क्रूरीकृतेन समया यज्ञं प्रसजामेति । यदु बाह्येन न हरन्ति-अग्रेण यूपम्-बहिर्द्धा ह यज्ञात् कुर्युः । तस्मादन्तरेण यूपं चाग्निं च हरन्ति । दक्षिणतो निधाय प्रतिप्रस्थातावद्यति । प्लक्षशाखा उत्तरबर्हिर्भवन्ति । ता अध्यवद्यति । तद् यत्प्लक्षशाखा उत्तरबर्हिर्भवन्ति ॥ १० ॥

यत्र वै देवाः अग्रे पशुमालेभिरे, तं त्वष्टा शीर्षतोऽग्रेऽभ्युवाम-उतैवं चिन्नालभेरन्निति । त्वष्टुर्हि पशवः । स एष शीर्षन् मस्तिष्कोऽनूक्यश्च मज्जा । तस्मात् स वान्त इव । त्वष्टा ह्येतमभ्यवमत् । तस्मात्तं नाश्नीयात् । त्वष्टुर्ह्येतदभिवान्तम् ॥ ११ ॥

तं जघनेनेत्यादि ("वनिष्ठुजाघनी चावद्यति" का. श्रौ. सू. ६ । १५८) । पूर्ववद् व्याख्येयम् । संसर्जनस्य निषेधोऽयोगासिद्धये हविषः क्रूरतामाह-नेदङ्गश इति । अङ्गशः अङ्गादङ्गात् । "सङ्ख्यैकवचनाच्च वीप्सायाम्"-(पा. सू. ५।४।४३) इति शस् । दक्षिणत आहृत हविः 'प्रतिप्रस्थाता' अवद्येत् । प्लक्षशाखा उत्तरबर्हिर्भवन्तीति । बर्हिष उपरिभूताः स्युः । बर्हिष उपरि हविषामवदानार्थमाच्छादयेत्, तासामुपरि अवद्येत् । प्लक्षशाखाः प्रशसति-तद् यत् प्लक्षशाखा इत्यादिना ॥ १० ॥

यत्र वै देवा इति । पुरा देवानां पश्वालम्भनसमये 'त्वष्टा' देवः, पशुस्वामी । एवमेवोत्तरकालेऽपि आलम्भनं करिष्यति, स न भवेदिति पशुशिरसि वमनं कृतवान्, स उच्छिष्टपदार्थः, शिरसि मस्तिष्कादिरूपेण परिणतोऽभूत् । अथवा शिरसः उच्छिष्टसंस्पर्शनात् 'स एषः शिरःसम्बद्धो 'मस्तिष्कः' कपालः, 'अनूक्यश्च' तन्मांसम्, 'मज्जा' तदाश्रितः सार इत्यमध्योऽभूत् ॥ ११ ॥

१-यवसौ भगाकर हुत्वा दक्षिणतः प्रतिप्रस्थाता वेदा प्लक्षशाखास्ववद्यति । का. श्रौ. सू ६ । १८४ ।

तस्यावाङ्मेधः पपात। स एष वनस्पतिरजायत तं देवाः प्रापश्यंस्तस्मात्प्रख्यः प्रख्यो ह वै नामैतद्यत्प्लक्ष इति तेनैवैनमेतन्मेधेन समर्द्धयति कृत्स्नं करोति तस्मात्प्लक्षशाखा उत्तरबर्हिर्भवन्ति ॥ १२ ॥

(न्त्य) अथाज्यमुपस्तृणीते। जुह्वां चोपभृति च वसाहोमहवन्यां समवत्तधान्यामथ हिरण्यशकलाववदधाति जुह्वां चोपभृति च ॥ १३ ॥

(चा) अथ मनोतायै हविषोऽनुवाच आह। तद्यन्मनोतायै हविषोऽनुवाच आह सर्वा ह वै देवताः पशुमालभ्यमानमुपसङ्गच्छन्ते मम नाम ग्रहीष्यति मम नाम ग्रहीष्यतीति सर्वासां हि देवतानां हविः पशुस्तासां सर्वासां देवतानां पशौ मनांस्योतानि भवन्ति तान्येवैतत्प्रीणाति तथो हामोघाय देवतानां मनांस्युपसङ्गतानि भवन्ति तस्मान्मनोतायै हविषोऽनुवाच आह ॥ १४ ॥

तस्यावाङ्मेधः पपात। स एष वनस्पतिरजायत। तं देवाः प्रापश्यन्। तस्मात्प्रख्यः। प्रख्यो ह वै नामैतद्-यत्प्लक्ष इति। तेनैवैनमेतन्मेधेन समर्द्धयति। कृत्स्नं करोति। तस्मात् प्लक्षशाखा उत्तरबर्हिर्भवन्ति ॥ १२ ॥

अथाज्यमुपस्तृणीते–जुह्वां चोपभृति च वसाहोमहवन्यां समवत्तधान्याम्। अथ हिरण्यशकलाववदधाति–जुह्वां चोपभृति च ॥ १३ ॥

अथ मनोतायै हविषोऽनुवाच आह। तद् यन्मनोतायै हविषोऽनुवाच आह। सर्वा ह वै देवताः पशुमालभ्यमानमुपसङ्गच्छन्ते–मम नाम ग्रहीष्यति, मम नाम ग्रहीष्यतीति। सर्वासां हि देवतानां हविः पशुः। तासां सर्वासां देवतानां पशौ मनांस्योतानि भवन्ति। तान्येवैतत् प्रीणाति। तथो हामोघाय देवतानां मनांस्युपसङ्गतानि भवन्ति। तस्मान्मनोतायै हविषोऽनुवाच आह ॥ १५ ॥

तस्यावाङ्मेध इति। 'तस्य' देवैरालभ्यमानस्य पशोः सकाशादेव अवाङ् मध्ये 'मेधः' तु अधः 'पपात'। पतितो वृक्षोऽभूत्। वृक्षत्वेनाभ्युत्पन्नं 'तं' 'देवाः' 'प्रापश्यन्' अतो देवैः प्रकर्षेणाख्यानात् 'प्रख्यः' इत्युच्यते। इदानीं यः 'प्लक्षः इति' उच्यते, स वस्तुतः 'प्रख्य' इत्यर्थः ॥ १२ ॥

अथाज्यमिति। जुह्वादिषु 'उपस्तृणीते'। 'जुह्वाम्' प्रधानपश्वङ्गावदानार्थम्। 'उपभृति' स्विष्टकृदर्थम्। वसाहोमार्थं वसाहोमहवन्याम्। 'समवत्तधान्याम्' समवत्तधानी इडापात्रम्। जुहूपभृतोर्हिरण्यशकलम-वधायावदीयमानस्य हविषः सम्बन्धिन्यै मनोतादेवतायै अनुवचनार्थं होतारं ब्रूयात्। मनोतानामनिर्वचनेन तदनु-

---

१–व्यत्यस्य बर्हिष्युपस्तीर्य हिरण्यमवधाय स्वशासमवद्यत्याह। हिरण्यमवधाय द्विरभिधारयन् सोमे। का. श्रौ. सू. ६। १४१–१४२

२–जुहूपभृतोरुपस्तृणीते वसाहोमहवन्यां पाश्यां च मनोतायै हविषोऽवदीयमानस्यानुब्रूहीत्युक्ते सुचोरवद्यति यथोक्तं द्विर्द्विः। अङ्गे गुदतृतीयं। स्पाद्धिरण्यम्। का. श्रौ. सू. ६। १८५–१८७॥

स हृदयस्यैवाग्रेऽवद्यति । तद्यन्मध्यतः सतो हृदयस्याग्रेऽवद्यति प्राणो वै हृदयमतो ह्ययमूर्ध्वः प्राणः सञ्चरति प्राणो वै पशुर्यावद्ध्येव प्राणेन प्राणिति तावत्पशुरथ यदास्मात्प्राणोऽपक्रामति दार्वेव तर्हि भूतोऽनर्थ्यः शेते ॥ १५ ॥

हृदयमु वै पशुः । (स्तु) तदस्यात्मन एवाग्रेऽवद्यति तस्माद्यदि किञ्चिदवदानꣳ हीयेत न तदाद्रियेत सर्व्वस्य हैवास्य तत्पशोरवत्तं भवति यद्धृदयस्याग्रेऽवद्यति तस्मान्मध्यतः सतो हृदयस्यैवाग्रेऽवद्यत्यथ यथापूर्व्वम् ॥ १६ ॥

(मु) अथ जिह्वायै । सा हीयं पूर्व्वार्द्धात्प्रतिष्ठत्यथ वक्षसस्तद्धि ततोऽथैकचरस्य दोष्णोऽथ पार्श्वयोरथ तनिम्नोऽथ वृक्कयोः ॥ १७ ॥

स हृदयस्यैवाग्रेऽवद्यति । तद् यन्मध्यतः सतो हृदयस्याग्रेऽवद्यति । प्राणो वै हृदयम् । अतो ह्ययमूर्ध्वः प्राणः सञ्चरति । प्राणो वै पशुः । यावद्ध्येव प्राणेन प्राणिति—तावत्पशुः । अथ यदस्मात् प्राणोऽपक्रामति—दार्वेव तर्हि भूतोऽनर्थ्यः शेते ॥ १५ ॥

हृदयमु वै पशुः । तस्यात्मन एवाग्रेऽवद्यति । तस्माद्यदि किञ्चिदवदानं हीयेत—न तदाद्रियेत । सर्वस्य हैवास्य तत् पशोरवत्तं भवति—यद् हृदयस्याग्रेऽवद्यति । तस्मान्मध्यतः सतो हृदयस्यैवाग्रेऽवद्यति । अथ यथापूर्वम् ॥ १६ ॥

अथ जिह्वायै । सा हीयं पूर्वार्द्धात्प्रतिष्ठति । अथ वक्षसः । तद्धि ततः । अथैकचरस्य दोष्णः । अथ पार्श्वयोः । अथ तनिम्नः । अथ वृक्कयोः ॥ १७ ॥

वचन प्रशंसति—तद्यन्मनोताया इत्यादिना । 'ओतानि' सम्बद्धानि मनांसि यस्याम् । अत्र "त्वं ह्यग्ने प्रथमो मनोता—" (ऋ. स. ६ । १ । १) इति मन्त्रवर्णात् 'अग्निः' 'मनोता' पशोर्मनस्सम्बन्धः । सम्बन्धस्य निमित्तमाह—सर्वासां देवानामिति । 'पशौ' आज्यवत्प्रियत्वसाधारण्यात् 'तानि' 'मनांसि' 'ओतानि' । 'एतत्' एतेन आग्नेयेनानुवचनेन । स्पष्टमन्यत् ॥ १३ ॥ १४ ॥

प्रधानार्थावद्यमानाङ्गानि तत्क्रमं च विधाय प्रशंसति—स हृदयस्यैवाग्र इत्यादिना । हृदयस्यावदानप्रदेशं विशिनष्टि—तद्यन्मध्यतः सत इति । 'सतः' देहमध्यप्रदेशे वर्त्तमानस्य । हृदयस्य प्राणत्वं तदुत्पत्तिस्थानत्वेनेत्याह—अतो ह्ययमूर्द्धः प्राणः सम्भवतीति । प्राणपशुत्वब्राह्मण प्राग्व्याख्यातम् । अत एव प्राणस्याभावे पशुत्वाभावाद्धृदयस्य प्रथम समवदाने सति हृदयव्यतिरिक्तानामङ्गानामवदानमपि सम्पन्नम्, यदि प्रमादात् किञ्चिदेवाङ्गहीनमपि स्यात्, तथापि कृत्स्नपश्ववदान सम्पद्यत इत्यर्थः । तस्माद्धृदयमेवाग्रेऽवद्येत् 'अथ' 'यथापूर्वं' पशोः पूर्वमङ्गमनतिक्रम्य ॥ १५ ॥ १६ ॥

सङ्ग्रहेणोक्तं विवृणोति—अथ जि[illegible]या इति । जिह्वायाः सकाशात्सा खलु जिह्वा पूर्वार्द्धात्पूर्वार्द्धे प्रतिष्ठिता । अतः पूर्वस्य पूर्वमवदानाय जिह्वायाः [illegible]येत् । अथ जिह्वानन्तरं वक्षोऽपि पूर्वार्द्धे प्रतितिष्ठति । 'तद्धि ततोऽथ'

(गुं) गुदं त्रेधा करोति । स्थविमोपयड्भ्यो मध्यं जुह्वां द्वेधाकृत्वा- ऽवद्यत्यणिम त्र्यङ्गेष्वर्धेकचरायै श्रोणेरेतावन्तु जुह्वामवद्यति ॥ १८ ॥

(त्यु) अथोपभृति । त्र्यङ्गयस्य दोष्णो गुदं द्वेधा कृत्वावद्यति त्र्यङ्ग्यायै श्रोणेरथ हिरण्यशकलावुवदधात्यथोपरिष्टादाज्यस्याभि- घारयति ॥ १९ ॥

गुदं त्रेधा करोति । स्थविमोपयड्भ्यो मध्यं जुह्वां द्वेधा कृत्वावद्यति । अणिम त्र्यङ्गेषु । अर्धेक- चरायै श्रोणेः । एतावन्तु जुह्वामवद्यति ॥ १८ ॥

अथोपभृति । त्र्यङ्गयस्य दोष्णो गुदं द्वेधा कृत्वावद्यति । त्र्यङ्ग्यायै श्रोणेः । अथ हिरण्यशकलाव- वद्धाति । अथोपरिष्टादाज्यस्याभिघारयति ॥ १९ ॥

अथापि यथोनन्तरम्, ' पूर्वार्धात् प्रतिष्ठति ' । ' एकधास्य दोष्णः ' सव्यादित्यर्थः । ' अथ ' ' तनिम्नः ' यकृतः इत्यर्थः । तस्य चातिकोमलत्वात् तनिमत्वम् । ' वृक्कः ' वृक्के कुक्षुमपपार्श्वस्थमाम्रफलाकारं मांसद्वयम् । एवं हृदयादीनि नव सम्पन्नानि ॥ १७ ॥

दशम वक्तुमाह–गुदं त्रेधेति । त्रिधाकृतेषु गुदेषु गुदाङ्गेषु यदतिस्थूल तदुपयाजार्थमवद्येत्, मध्यम जुह्वां प्रधानहोमार्थं द्विधाकृत्वाऽवद्येत्, यदणुतरं त्र्यङ्गेषु, तन्मध्ये अवद्येत् ॥

एकादश दर्शति–गुदं त्रेधा करोतीति । अर्धेकचरायै श्रोणेरिति । दक्षिणाया इत्यर्थः ॥ १८ ॥

स्विष्टकृदर्थमाह–अथोपभृति अङ्गस्येति । त्रीणि अङ्गानि यस्येति त्र्यङ्गम्, सौविष्टकृतं हविः । तान्येवाह– दोष्ण इति । सव्यस्य प्रधानार्थत्वविहितत्वाद् दक्षिणस्य दोष्णः सकाशादित्यर्थः । ' गुद ' गुदस्याणुभाग ' द्वेधा कृत्वा ' उपभृति स्विष्टकृदर्थम् ' अवद्यति ' अवद्येत् । ' त्र्यङ्गायै श्रोणेः ' स्विष्टकृदर्थायाः श्रोणेः सकाशात्, सव्याया. श्रोणेरित्यर्थ. । प्रधानस्य द्वावावदानं प्रत्यङ्गं द्विर्द्विः कुर्यात् । " सुचोरवद्यति यथोक्तं द्विर्द्विः " (का. श्रौ. सू. ६–१८९)–इति सूत्रात् ॥

अथ हिरण्यशकलाविति । जुह्वामुपभृति तस्योपरि हिरण्यशकलौ स्थापयेत्, अथाभिघारयेत् ॥ १९ ॥

अथ वसाहोमं गृह्णातीति । रेडसीति वसाहोमं गृह्णीयात्; हूयत इति यत् होमद्रव्यम्, तद् वसाहोम- हवन्यां गृह्णीयादित्यर्थः ॥

मन्त्रस्यायमर्थः–हे वसाद्रव्य ! त्वं ' रेडसि ' हिंसकमसि रिषेर्हिंसार्थस्य क्विपि लघूपधगुणे रेडिति रूपम्; (धा. पा. ६९१) ब्राह्मणानुगुण व्याख्याऽन्यदिक इत्वा ' लेलया '–रूपम् । लेलयेवेति । द्रवद्रव्यत्वात् इत- स्ततश्चलनं विशिष्टे व्याख्यातम् । तादृशं ' त्वा ' त्वाम् ' अग्निः ' ' श्रीणातु ' श्रपयतु, तेन सह मिश्रयतु वा । ' आपस्त्वा समरिणन् ' " री गतिरेषणयोः " (धा. पा. प. २८)–इत्यस्य लुङि रूपम् । उदकानि त्वां समतारन्नित्यर्थः । उदकैः सह सर्वाङ्गेभ्यो निस्सृतत्वात् । ' वातस्य ' वायोः ' ध्राज्यै ' गत्यै गृह्णामि ।

१–' त्र्यङ्गेषु मध्ये ' इति क. पा. । २–' अर्धेकतरायै ' इति पा. ञ. ।

३–अथास्मिन्नवदानमेत्रन् । इदयं जिह्वा क्रोडं सव्यसाचिपूर्वकं पार्श्वयकृद्रुक्वौ गुदमध्यं दक्षिणश्रोणिरितिजोहवानि । दक्षिणासव्य- पूर्वनदक्कं गुदतृतीयानित्र्ध्व सव्यश्रोणिरित्योपभृतानि । स्विष्टकृदुपयड्भ्यः । अवदानकालेऽभागः । स्वविष्टुजायतीवावद्यति । होमफलोदाऽऽन्यूमोपुरीतत खेच्छन् । रेडसीतिवसाहोमहविर्भिरभिघार्य । का. श्रौ. सू. ६।१८८ । ४–ब्राह्मणे तु लालं कृत्वा वर्ण- साम्येन लिपोरूपं इत्वा लेलयेवेति । इ. पा. ५–' विवक्षितत्वाद् ' इति क. पा. ।

(त्यु) अ॒थ व॒साहो॒मं गृह्णाति । रे॒ड॑सी॒ति लेलये॒व हि यू॒स्तस्मा॑दाह रे॒ड॑सी॒त्य॒ग्नि॒ष्ट्वा श्री॒णा॒त्वि॒त्य॒ग्नि॒र्ह्ये॒तच्छ्रपयति त॒स्मा॑दाहा॒ग्निष्ट्वा श्री॒णा॒त्वि॒त्या॒प॑स्त्वा स॒मरिणन्नित्या॒पो ह्ये॒तम॒ङ्गेभ्यो॒ रस॑ꣳ स॒म्भ॒रन्ति त॒स्मा॑दाहा॒-प॑स्त्वा स॒मरिणन्निति ॥ २० ॥

व्या॒तस्य त्वा ध्रा॒ज्या ऽइति । (त्य) अ॒न्तरिक्षं॒ वाऽअ॒यमनु॑पवते यो॒ऽयं प॒व॑ते॒ऽन्त॒रिक्षाय॒ वै गृ॒ह्णाति त॒स्मा॑दाह व्या॒तस्य त्वा ध्रा॒ज्या ऽइति ॥ २१ ॥

पू॒ष्णो र॒ꣳह्या ऽइति । (त्ये) ए॒ष वै पू॒ष्णो र॒ꣳहि॒रेतस्मा ऽउ हि गृ॒ह्णाति त॒स्मा॑दाह पू॒ष्णो र॒ꣳह्या इति ॥ २२ ॥

(त्यू) ऊ॒ष्मणो व्यथि॒षदिति । (त्ये) ए॒ष वा ऊ॒ष्मैतस्मा ऽउ हि गृ॒ह्णाति त॒स्मा॑दाहो॒ष्मणो व्यथि॒षदि॒त्य॒थो॒प॒रिष्टा॒द्द्वि॒राज्य॒स्याभि॒घारयति॥२३

अथ वसाहोमं गृह्णाति । " रेडसि "–(वा. सं. ६।१८) इति । लेलयेव हि यूस्तस्मादाह–रेडसीति । " अग्निष्ट्वा श्रीणातु "–(वा. सं. ६ । १८) इति । अग्निर्ह्येतच्छ्रपयति । तस्मादाह–अग्निष्ट्वा श्रीणात्विति । " आपस्त्वा समरिणन् "–(वा० सं० ६ । १८) इति । आपो ह्येतमङ्गेभ्यो रसं सम्भरन्ति । तस्मादाह–आपस्त्वा समरिणन्निति ॥ २० ॥

"वातस्य त्वा ध्राज्यै"–(वा. सं.६।१८) इति । अन्तरिक्षं वाऽअयमनुपवते । योऽयं पवते । अन्तरिक्षाय वै गृह्णाति । तस्मादाह–वातस्य त्वा ध्राज्याऽइति ॥ २१ ॥

" पूष्णो रंह्या " (वा. सं. ६।१८) इति । एष वै पूष्णो रंहिः । एतस्मा उ हि गृह्णाति–तस्मादाह–पूष्णो रंह्या इति ॥ २२ ॥

" ऊष्मणो व्यथिषत् " (वा. सं. ६ । १८) इति । एष वाऽऊष्मा । एतस्माऽउ हि गृह्णाति तस्मादाहोष्मणो व्यथिषदिति । अथोपरिष्टाद् द्विराज्यस्याभिघारयति ॥ २३ ॥

तथा ' पूष्ण. ' ' रंहै ' वेगाय गृह्णामि । द्यावादित्ययोरन्तरिक्षाश्रयत्वाद्वाजिरयोरन्तरिक्षपरतया आक्षेपे व्याख्यानम् । ' ऊष्मणे व्यथिषत् ' इति वसाविशेषणम् । ऊष्मा, तत्र सकाशाद् व्यथयतीति व्यथिषत्; तादृक् त्वमसि । तादृशं त्वा गृह्णामि ॥

' रेड् ' शब्दं व्याचष्टे–लेलयेव हि यूरिति । यौति मिश्रयतीति यू वसा, सा 'लेलयेव', चलनेन च इतस्ततो गमनमुपमीयते । श्रीणात्वित्यस्य पाकार्थ इति व्याचष्टे–अग्निर्ह्येतच्छ्रपयतीति । वातस्य ध्राजि., पूष्णो रंहिश्चान्तरिक्षपराविति व्याचष्टे–अन्तरिक्षं वा अयमनुपवत इत्यादिना । ऊष्मशब्दोऽप्यन्तरिक्षपर इत्याह–एष वा ऊष्मैतस्मा उ हि गृह्णातीति ॥ २०–२३ ॥

(त्यु) अथ पार्श्वेन वाऽसिना वा प्रयौति । प्रयुतं द्वेष इति तन्नाष्ट्रा एवै-तद्रक्षाꣳस्यतोऽपहन्ति ॥ २४ ॥

(न्त्यु) अथ यद्यूष्णपरिशिष्यते । तत्समवत्तधान्यामानयति तद्धृदयं प्रा-स्यति जिह्वां वक्षस्तनिम मतस्ने वनिष्ठुमथोपरिष्टाद्विराज्यस्याभि-घारयति ॥ २५ ॥

तद्यद्धिरण्यशकलावभितो भवतः । (तो) घ्नन्ति वा ऽएतत्पशुं यदग्नौ जुहोत्यमृतमायुर्हिरण्यं तदमृत ऽआयुषि प्रतितिष्ठति तथात उदेति तथा सञ्जीवति तस्माद्धिरण्यशकलावभितो भवतः ॥ २६ ॥

(तोऽथ) अथ यदक्ष्णयावद्यति । सव्यस्य च दोष्णो दक्षिणायाश्च श्रोणे-र्दक्षिणस्य च दोष्णः सव्यायाश्च श्रोणेस्तस्मादयं पशुरक्ष्णया पदो हर-

अथ पार्श्वेन वासिना वा नयौति । " प्रयुतं द्वेषः " (वा. सं. ६ । १८) इति । तन्नाष्ट्रा एवैतद्रक्षांस्यतोऽपहन्ति ॥ २४ ॥

अथ यद् यूष्णपरिशिष्यते—तद् समवत्तधान्यामानयति । तद् हृदयं प्रास्यति । जिह्वां, वक्षः, तनिम, मतस्ने, वनिष्ठुम् । अथोपरिष्टाद् द्विराज्यस्याभिघारयति ॥ २५ ॥

तद् यद्धिरण्यशकलावभितो भवतः । घ्नन्ति वाऽएतत् पशुम्—यदग्नौ जुहोति । अमृतमायुर्हिरण्यम् । तदमृतऽआयुषि प्रतितिष्ठति । तथात उदेति । तथा सञ्जीवति । तस्माद्धिरण्यशकलावभितो भवतः ॥ २६ ॥

अथ यदक्ष्णयावद्यति । सव्यस्य च दोष्णो, दक्षिणायाश्च श्रोणेः, दक्षिणस्य च दोष्णः सव्यायाश्च श्रोणेः । तस्मादयं पशुरक्ष्णया पदो हरति । अथ यत् सम्यगवद्येत्—समीचो हैवायं

अथ पार्श्वेनेत्यादि[1] । " प्रयुत द्वेषः "—'इति' मन्त्रेण ' पार्श्वेन ' पार्श्वास्थिना 'असिना वा ' गृहीतां वसां विभजति । ' द्वेषः ' अनिष्टेभ्यः सकाशात् ' प्रयुतं ' पृथक् कृत भवति ॥ २४ ॥

अथ यद् यूष्णपरिशिष्यत इति । गृहीतावशिष्टा वसा ' समवत्तधान्याम् ' इडापात्र्याम् आनयेत् । इत्यर्थं तत्र प्रधानावशिष्टानि हृदयादीनि प्राम्य पुनर्द्विरभिघारयति । ' मतस्ने ' वृक्कौ । तनिमादयः प्रागेव्याख्याताः ॥ २५ ॥

अत्र सूत्रकारेण " वसाहिरण्यम् "—(का. श्रौ. सू. ६ । १८७) इति हविषामुभयतो हिरण्यप्रक्षेप उक्त, न प्रशान्ति—तस्माद्धिरण्यशकलावभितो भवत इति । एतद् वशाया व्याख्यातम् ॥ २६ ॥

प्रधानभिन्नकृदर्थं यदवदानम्, तद् समुचित्य प्रशंसति—अथ यदक्ष्णयावद्यति सव्यस्य च दोष्णा इत्यादिना । ' सव्यस्य ' ' दोष्णः ' भुजस्य ' दक्षिणायाः श्रोणेश्च ' प्रधानावदानसमये, ' दक्षिणस्य च

१–प्रयुतमितिपार्श्वेन स्वधृतयसिना वा । का० श्रौ० सू० ६ । १८८ ।

२–श्रोणिदक्षिणस्यास्थिनः दोःपार्श्वस्थीनि च प्रास्यति श्रोणिवर्जम् । जाघनी गुद निधाय । का. श्रौ. सू. ६ । १८९ । १९० ।

त्यथ यत्सम्यगवद्येत्समीचो हैवायं पशुः पद्वो हरेत्तस्मादक्ष्णयावद्यत्यथ यन्न शीर्ष्णोऽवद्यति नाꣳसयोर्नानूकस्य नापरसक्थ्योः ॥ २७ ॥

(उ)असुरा ह वा ऽअग्रे पशुमालेभिरे तद्देवा भीषा नोपावेयुस्तान्हेयं पृथिव्युवाच मैतदाद्दृमहं व एतस्याध्यक्षा भविष्यामि यथायथैत ऽएतेन चरिष्यन्तीति ॥ २८ ॥

सा होवाच । (चा) अन्यतरामेवाहुतिमहौषुरन्यतरां पर्यशिषन्निति स यां पर्यशिꣳषꣳस्तानीमान्यवदानानि ततो देवाः स्विष्टकृते त्र्यङ्गाण्युपाभजं- स्तस्मात्त्र्यङ्गाण्यथासुरा अवाद्यञ्छीर्ष्णोꣳसयोऽनूकस्यापरसक्थ्योस्तस्मा- त्तेषां नावद्येद्यत्त्वेव त्वष्टानूकमभ्यवमत्तस्मादनूकस्य नावद्येदथाहाग्नीषो- माभ्यां छागस्य हविषोऽनुब्रूहीत्याश्राव्याहाग्नीषोमाभ्यां छागस्य हविः प्रेष्येति न प्रस्थितमित्याह प्रसुते प्रस्थितमिति ॥ २९ ॥

पशुः पदो हरेत् । तस्मादक्ष्णयावद्यति । अथ यत्र शीर्ष्णोऽवद्यति, नांसयोः, नानूकस्य नापर- सक्थ्योः ॥ २७ ॥

असुरा ह वाऽअग्रे पशुमालेभिरे । तद् देवा भीषा नोपावेयुः । तान् हेयं पृथिव्युवाच–मैतदाद्- द्रुम् । अहं व एतस्याध्यक्षा भविष्यामि–यथा यथैतऽएतेन चरिष्यन्तीति ॥ २८ ॥

सा होवाच–अन्यतरामेवाहुतिमहौषुः, अन्यतरां पर्यशिषन्निति । स यां पर्यशिषन्–तानीमान्य- वदानानि । ततो देवाः स्विष्टकृते त्र्यङ्गाण्युपाभजन् । तस्मात्त्र्यङ्गाणि । अथासुरा अवाद्यन्– शीर्ष्णः, अंसयोः, अनूकस्य, अपरसक्थ्योः । तस्मात्तेषां नावद्येत् । यत्त्वेव त्वष्टानूकमभ्यवमद्–

दोष्णः ' सव्यायाः श्रोणेरिति स्विष्टकृतीयेवमवदानं सम्पद्यते । उक्तलक्षणमवदानं प्रसिद्धमक्ष्णोर्भेदक्ष्णया पाद- सञ्चरणं तन्मूलमिति प्रशंसति–तस्मादयं पशुरक्ष्णया पदो हरतीति । ' अक्ष्णया ' पादश्रोण्योर्व्यत्यासेन । उक्तं द्रढयति–अथ यत् सम्यगवद्येत् समीचो हैवायं पशुः पदो हरेदिति । अथ शिरआदीनामनवदेय- त्वोपपत्तिमाख्यानमुखेन प्रदर्शयति–अथ यत्र शीर्ष्णोऽवद्यति नांसयोरित्यादिना । अंसौ बाह्वोरुपरिप्रदेशौ । अनूकः वङ्क्रयाधारः, आयतः पृष्ठास्थिविशेषः । तत्रत्यमपि मांसं नावदेयम् । तथा ' न अपरसक्थ्योः ' ऊर्वोरुत्तरीभूतौ ऊर्ध्वभूतावयवौ सक्थ्यौ ॥ २७ ॥

असुरा ह वा इति । असुराः किल पशुमालभन्ते, तदालभनं देवाः ' नोपावेयुः ' नोपगताः, तदा ' पृथिवी ' ' उवाच ' ' एतत् ' भयमासुरं ' मा द्द्रुम् ' आदरं मा कार्ष्ट ' अहं ' ' वः ' युष्मदर्थम् ' एतस्य ' पश्वालम्भस्य ' अध्यक्षा ' उपद्रष्टा ' भविष्यामि ', ' यथा ' येन प्रकारेण ' एते ' असुराः ' एतेन ' पशुना ' चरिष्यन्ति ' ' इति ' उक्ता, तथैव सम्यगवगता ॥ २८ ॥

सा होवाचेति । तत्सकाशं सम्यगवगत्योवाच । तेऽसुराः ' अन्यतरामेवाहुतिमहौषुः ' प्रधानमेव हुतवन्तः, ' अन्यतरां ' स्विष्टकृतमाहुतिं ' पर्यशिषन् ' परित्यक्तवन्तः । परिशिष्टा का ? इति, तां स्वयं श्रुतिः प्रदर्शयति–

(त्यु) अन्तरेणार्द्धर्चौ याज्यायै व्वसाहोमं जुहोति । (ती) इतो वा ऽअयमूर्द्ध्वो मेध उत्थितो यमस्या इमथं रसं प्रजा उपजीवन्त्यर्व्वाचीनं दिवो रसो वै व्वसाहोमो रसो मेधो रसेनैवैतद्रसं तीव्व्रीकरोति तस्मादयथं रसोऽद्यमानो न क्षीयते ॥ ३० ॥

तद्यदन्तरेण । (णा) अर्द्धर्चौ याज्यायै व्वसाहोमं जुहोतीयं वा ऽअर्द्धर्चोऽसौ द्यौरर्द्धर्चोऽन्तरा वै द्यावापृथिवी ऽअन्तरिक्षमन्तरिक्षाय वै जुहोति तस्मादन्तरेणार्द्धर्चौ याज्यायै व्वसाहोमं जुहोति ॥ ३१ ॥

तस्मादनूकस्य नावद्येत् । अथाह–' अग्नीषोमाभ्यां छागस्य हविषोऽनुब्रूहि ' इति । आश्राव्याह– अग्नीषोमाभ्यां छागस्य हविः प्रेष्येति । न प्रस्थितमित्याह । प्रसुते प्रास्थितमिति ॥ २९ ॥

अन्तरेणार्द्धर्चौ याज्यायै वसाहोमं जुहोति । इतो वाऽअयमूर्ध्वो मेध उत्थितः; यमस्या इमं रसं प्रजा उपजीवन्ति, अर्वाचीनं दिवः । रसो वै वसाहोमः । रसो मेधः । रसेनैवैतद्रसं तीव्रीकरोति । तस्मादयं रसोऽद्यमानो न क्षीयते ॥ ३० ॥

तद् यदन्तरेणार्द्धर्चौ याज्यायै वसाहोमं जुहोति । इयं वाऽअर्द्धर्चः, असौ द्यौरर्द्धर्चः । अन्तरा वै द्यावापृथिवीऽअन्तरिक्षम् । अन्तरिक्षाय वै जुहोति । तस्मादन्तरेणार्द्धर्चौ याज्यायै वसाहोमं जुहोति ॥ ३१

तानीमानीति । 'दक्षिणं दो.' सव्या श्रोणिः, गुदं तृतीयं चेति त्रीणि । 'ततः' तस्मादसुरपरित्यक्तत्वेनादुष्टत्वात् ' त्र्यङ्गाणि ' ' देवाः 'प्रासाः । अथ यस्मात् शिर आदीनि ' अवाद्यन् ', ' तस्मात् ' तैरवत्तत्वेन दुष्टत्वात् तानि 'नावद्येत' । अनूकस्य प्रकारान्तरेणापि तत्त्वं दर्शयति–त्वष्टेति । एतच्छिरसोऽप्युपलक्षणं गतम्, समानत्वात् ॥

इत्थमवदानप्रकारमुक्त्वा प्रदानप्रकारमाह–अथाहाग्नीषोमाभ्यां छागस्येत्यादि । वपाप्रैषवदग्नीषोमीयहोम-प्रैषेऽपि प्रस्थितपदं निषेधति–न प्रस्थितमित्याहेति ॥ २९ ॥

वसाहोमस्य कालमाह–अन्तरेणार्द्धर्चाविति[2] । प्रधानाहुतियाज्यायाः पूर्वार्द्धावसाने प्रतिप्रस्थाता ' वसा-होमं जुहोति ' अर्द्धर्चयोरूर्ध्वभावित्वं प्रशंसति–इतो वा अयमूर्ध्व इत्यादिना । पूर्वोत्तरार्द्धर्चौ द्युपृथिव्या-त्मकौ; तथा सति ' इतः ' पृथिव्याः सकाशात् उत्पन्नो ' मेधः ', ' यं ' साराङ्गवसेत्यादिरूपमूर्ध्वमुद्गतं मनुष्याः उपभुञ्जते, तथा ' दिवः ' सकाशात् उत्थितमुदकात्मकमधो निर्गतमुपभुञ्जते । एवं स लोकद्वयसार-स्यान्तरिक्षे उपभोक्तव्यत्वेनावस्थानादर्द्धर्चयोरन्तरालहोमेन द्यावापृथिव्योः ' रसेन ' ' एतत् ' वसाख्य ' रसं ' ' तीव्रीकरोति ' । होमस्यान्तरिक्षार्थत्वाच्चार्द्धर्चयोरन्तरालं कृतवान् भवति । अतस्तीव्ररसोत्पादकत्वात् होमः कर्त्तव्य इत्यर्थः ॥ ३० ॥ ३१ ॥

१–आहेन्द्राग्निभ्यां छागस्य हविषोऽनुब्रूहीति । का. श्रौ. सू. ६ । १५० । आश्राव्याहेन्द्राग्निभ्यां छागस्य हवि प्रेष्येति । प्रस्थित-मिति च प्रसुते । का. श्रौ. सू. ६ । १५१ । १५२ । २–अर्धर्चान्तरे याज्यायै वसैकदेशं जुहोति घृत घृतपावानः इति । का. श्रौ. सू. ६ । १५३ ।

स जुहोति । घृतं घृतपावानः पिबत वसां वसापावानः पिबतान्तरिक्षस्य हविरसि स्वाहेत्येतेन वैश्वदेवेन यजुषा जुहोति वैश्वदेवं वा ऽअन्तरिक्षं तद्यदेनेनेमाः प्रजाः प्राणत्यश्चोदनत्यश्चान्तरिक्षमनुचरन्ति तेन वैश्वदेवं वषट्कृते जुहोति यानि जुह्वामवदानानि भवन्ति ॥ ३२ ॥

(न्यु) अथ जुह्वा पृषदाज्यस्योपघ्नन्नाह । वनस्पतयेऽनु ब्रूहीत्याश्राव्याह वनस्पतये प्रेष्येति वषट्कृते जुहोति तद्यद्वनस्पतये जुहोत्येतमेवैतद्वज्रं यूपं भागिनं करोति सोमो वै वनस्पतिः पशुमेवैतत्सोमं करोति तद्यदन्तरेणोभे ऽआहुती जुहोति तथोभयं व्याप्नोति तस्मादन्तरेणोभे ऽआहुती जुहोति ॥ ३३ ॥

स जुहोति–" घृतं घृतपावानः पिबत, वसां वसापावानः पिबतान्तरिक्षस्य हविरसि स्वाहा " (वा. सं. ६ । १९)–इति । एतेन वैश्वदेवेन यजुषा जुहोति । वैश्वदेवं वाऽअन्तरिक्षम् । तद् यदेनेनेमाः प्रजाः प्राणत्यश्चोदनत्यश्चान्तरिक्षमनुचरन्ति–तेन वैश्वदेवम् । वषट्कृते जुहोति–यानि जुह्वामवदानानि भवन्ति ॥ ३२ ॥

अथ जुह्वा पृषदाज्यस्योपघ्नन्नाह–'वनस्पतयेऽनुब्रूहि' इति–आश्राव्याह–'वनस्पतये प्रेष्य' इति । वषट्कृते जुहोति । तद् यद्वनस्पतये जुहोति । एतमेवैतद्वज्रं यूपं भागिनं करोति । सोमो वै वनस्पतिः । पशुमेवैतत्सोमं करोति । तद् यदन्तरेणोभेऽआहुती जुहोति–तथोभयं व्याप्नोति । तस्मादन्तरेणोभेऽआहुती जुहोति ॥ ३३ ॥

वसाहोममन्त्रमाह–स जुहोति घृतं घृतपावान इति । ' घृत ' क्षरणरूप रसात्मकमिदं हविः हे ' घृतपावान ' घृतस्य रसद्रव्यस्य पातारः सर्वे देवाः यूयं ' पिबत ' । एतदेव विशिनष्टि–वसां वसापावान इति । हे वसाद्रव्य ! त्वम् ' अन्तरिक्षस्य हविरसि ' । अन्तरिक्षस्य सर्वदेवाश्रयत्वादस्यापि तदर्थत्वाद् अन्तरिक्षस्य देवताद्वारा अन्तरिक्षस्यैव हविष्ट्वम् । अत्र सूत्रम् । " अर्द्धर्चान्तरे याज्यायै वसैकदेशं जुहोति "–(का. श्रौ सू. ६ । १९३) इति ।

मन्त्रस्य वैश्वदेवत्वं प्रकृतहोमसङ्गतमित्याह–एतेन वैश्वदेवेनेति । अत्र बहुत्वलिङ्गाद् वैश्वदेवत्वं यजुषः 'अन्तरिक्षम् ' अपि सर्वासां देवानां प्राणोदानव्यापारयोराश्रयत्वेन ' वैश्वदेवम् ', अन्तरिक्षार्थश्च वसाहोमः, ' तेन ' होमस्य वैश्वदेवत्वेन एतदपि वैश्वदेवं यजुरत्र युज्यत इत्यर्थः । मध्ये होतव्यं वसाहोममभिधाय प्रधानहोममाह–वषट्कृते जुहोति यानि जुह्वामित्यादि ॥ ३२ ॥

अथ जुहोति' । ' अथ ' वसाहोमानन्तरं ' जुह्वा ' जुहूद्वारा ' पृषदाज्यस्य ' एकदेशम् ' उपघ्नन् ' अवद्यन् " वनस्पतयेऽनुब्रूहि "–' इति ' होतारं ब्रूयात् । वनस्पतिर्यूपाभिमानी देवः । स्पष्टमन्यत् ॥

१–देवतम् हुत्वाभदक्षिणमात्रस्यजुह्वापृषदाज्यस्योपघ्नन्नाह वनस्पतयेऽनुब्रूहीति । का. श्रौ. सू. ६।१९४ । २–आश्राव्याह वनस्पतये प्रेष्येति । का. श्रौ. सू. ६ । १९५ ।

(त्यु) अथ यान्युपभृत्यवद्यानानि भवन्ति । तानि समानयमानु ऽआहाग्नये स्विष्टकृतेऽनुब्रूहीत्याश्राव्याहाग्नये स्विष्टकृते प्रेष्येति व्वुषट्कृते जुहोति ॥ ३४

(त्यु) अथ यद्वसाहोमस्य परिशिष्यते । तेन दिशो व्याघारयति दिशः प्रदिश आदिशो विदिश उद्दिशो दिग्भ्यः स्वाहेति रसो वै व्वसाहोमः सुर्व्वा स्वेवैतद्दिक्षु रसं दधाति तस्मादयं दिशि दिशि रसोऽभिगम्यते ॥ ३५ ॥

(तेऽथ) अथ पशुॅं सम्मृशति । (त्ये) एतर्हि सम्मर्शनस्य कालोऽथ यत्पुरा संमृशति यऽइम ऽउपतिष्ठन्ते ते व्विमथिष्यन्त ऽइति शङ्कमानो यद्यु विमाथान्न शङ्केतात्रैव संमृशेत् ॥ ३६ ॥

अथ यान्युपभृत्यवदानानि भवन्ति–तानि समानयमानआह–' अग्नये स्विष्टकृतेऽनुब्रूहि '–इति । आश्राव्याह–' अग्नये स्विष्टकृते प्रेष्य ' इति । वषट्कृते जुहोति ॥ ३४॥

अथ यद्वसाहोमस्य परिशिष्यते–तेन दिशो व्याघारयति । " दिशः प्रदिशऽआदिशो विदिशऽ उद्दिशो दिग्भ्यः स्वाहा "–(वा. सं. ६ । १९) इति । रसो वै वसाहोमः । सर्वास्वेवैतद्दिक्षु रसं दधाति । तस्मादयं दिशि दिशि रसोऽभिगम्यते ॥ ३५ ॥

अथ पशुं सम्मृशति । एतर्हि सम्मर्शनस्य कालः । अथ यत् पुरा सम्मृशति–यऽइमऽउपतिष्ठन्ते–ते विमथिष्यन्ते–इति शङ्कमानः । यद्यु विमाथात्–नशङ्केत; अत्रैव सम्मृशेत् ॥ ३६ ॥

वनस्पतियागं यूपद्वारा पशोः सोमत्वसम्पादकत्वेन च प्रशंसति–तद्वनस्पतय इत्यादिना । सोमस्यामावस्यायां वनस्पतिषु वासात् सोमस्वामिकत्वात् वनस्पतिः सोमः, अतस्तत्सम्बन्धिनं पशुं सोमं कृतवान् भवति । ' तत् ' तस्मात् ' यत् ' यथा ' अन्तरेण उभे आहुती ' उभयोर्दैवतसौविष्टकृतयोर्मध्ये वनस्पत्याहुतिं ' जुहोति ', ' तथा ' ' उभयं ' दैवतं सौविष्टकृतं च यूपाहुत्या व्याप्नोति ' ॥ ३३ ॥

स्विष्टकृत्प्रयोगप्रकारमाह–अय यान्युपभृत्यवदानानि भवन्ति । तानि समानयमान आहेत्यादिना । त्र्यङ्गापेक्षया बहुवचनम् । ' समानयमानः ' जुह्वां प्रक्षिपन् ॥ ३४ ॥

वसाहोमशेषेण दिग्व्याघारणं विधत्ते–अथ यद्वसाहोमस्य परिशिष्यते तेन दिशो व्याघारयतीति । वसाहोमस्य द्रव्यस्य ' दिशः प्रदिश. '–इत्यादिका मन्त्राः । दिशो व्याघारयतीति श्रुतेरेकैको मन्त्र एकैकदिगर्थः । ' दिशः ' प्राग्दिग्भ्यः स्वाहा; ' प्रदिशः ' दक्षिणदिग्भ्यः स्वाहा, ' आदिशः ' पश्चिमदिग्भ्यः स्वाहा, ' विदिश. ' उत्तरदिग्भ्यः स्वाहा, ' उद्दिशः ' ऊर्ध्वदिग्भ्यः स्वाहा, ' दिग्भ्य ' सर्वाभ्यो दिग्भ्यः ' स्वाहा ' । वसाहोमो ' रसो वै ' द्रवद्रव्यात्मकः खलु; दिशि दिशि सम्भूतो रसोऽभिगम्यते ॥ ३५ ॥

सम्यग्गतावयवस्य पशोः सम्मर्शनं विधत्ते–अथ पशुं सम्मृशतीति । ' अथ ' दिग्घोमानन्तरम् ' एतर्हि ' एतस्मिन् काले पशुसम्मर्शनं कुर्यात् ॥

१–ध्रुवं समानीय सौविष्टकृतम् । का. श्रौ. सू ६ । १५६ । २–मध्येत्य वा दिशोव्याघारयेत् व्वसाशेषेणन्वाजिनवत् । सर्वं जुहोति । का. श्रौ, सू ६ । १५७ । १५८ । वाजिनवद्दशार्थं मावरेशर्थनित्यर्थः ।

(दे) ऐन्द्रः प्राणः। (णो ऽ) अङ्गेऽअङ्गे निदीध्यदैन्द्र उदानो ऽअङ्गे ऽअङ्गे निधीत ऽइति यदङ्गशो विकृत्तो भवति तत्प्राणोदानाभ्याᳬं सन्दधाति देव त्वष्टर्भूरि ते सᳬंᳬं स मेतु सलक्ष्मा यद्विषुरूपं भवातीति कृत्स्नवृतमेवै-तत्करोति देवत्रा यन्तमवसे सखायोऽनु त्वा मातापितरो मदन्त्विति तद्य-त्रैनमहौषीत्तदेनं कृत्स्नं कृत्वानुसमस्यति सोऽस्य कृत्स्नोऽमुष्मिँल्लोक ऽआत्मा भवति ॥ ३७ ॥

इति षष्ठप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ६ ॥ ४ ॥ (८-३)

" ऐन्द्रः प्राणोऽअङ्गेऽअङ्गे निदीध्यद् । ऐन्द्र उदानोऽअङ्गेऽअङ्गे निधीतः "–(वा० सं० ६ । २०) इति । यदङ्गशो विकृत्तो भवति–तत् प्राणोदानाभ्यां सन्दधाति । " देवत्वष्टर्भूरि ते संसमेतु सलक्ष्मा यद्विषुरूपं भवाति "–(वा. सं. ६ । २०) इति । कृत्स्नवृतमेवैतत्करोति । " देवत्रा यन्तमवसे सखायोऽनु त्वा मातापितरो मदन्तु "–(वा. सं. ६ । २०) इति । तद् यत्रैनमहौषीत्–तदेनं कृत्स्नं कृत्वानुसमस्यति। सोऽस्य कृत्स्नोऽमुष्मिँल्लोकऽआत्मा भवति॥३७॥

विशसनानन्तरकालस्यैतस्य व्यवस्थां दर्शयति–अथ यत् पुरा सम्भृदातीति । ' ये ' च राक्षसाः ' इमे ' मदीनं यज्ञम् ' उपनिष्ठन्ते ' प्राप्नुवन्ति, ' ते ' पशुं ' विमथिष्यन्ते ' ' इति ' ' शङ्कमानः ' चेत्, पूर्वस्मि-न्नेव काले सम्भृदेत्, अतथाभूतश्चेत् अत्रैव विशसनानन्तरकाले सम्भृदेत् । अत्र सूत्रम्–" ऐन्द्रः प्राण इति पशुं सम्मृशति ' अवदाय वेडा प्राक् प्रदानात् "–(का. श्रौ. सू. ६ । १९९–२००) इति ॥ ३६ ॥

सम्मर्शने मन्त्रमाह–ऐन्द्रः प्राणोऽङ्गेऽङ्गे निदीध्यदिति । इन्द्रः परमात्मा, तत्सम्बन्धी ' ऐन्द्रः ' ' प्राण ' हे पशो ! ते ' अङ्गे अङ्गे ' सर्वेष्वङ्गेषु ' निदीध्यत् ' नितरां दीप्तो भवतु, दीप्यतु वा । एवं व्यानो-ऽपि । अत्र सर्वत्र अपानव्याने उदानव्यवहारः । हे ' त्वष्टः ' पशुरूपकर्तः ! ' देव ! ' " त्वष्टा वै पशूनां मिथुनानां रूपकृत् "–(तै. सं. ६ । ३ । २ । ११ । १ ।) इति श्रुतेः । ' ते ' तव पशोः, ' यत् ' अङ्गं छेदनेन ' सलक्ष्म ' अत एव ' विषुरूपं ' ' भवाति ' भवति, तत् ' ते ' त्वत्सम्बन्धि ' सम् ' सम्यक्, पूर्वस्मादपि ' भूरि ' प्रभूतं 'समेतु' सङ्गतो भवतु । पूर्वं यादृशावयवेनाविशिष्टं तादृशावयवेन विशिष्टं भवेदिति; प्रहृष्टं भवत्वित्यर्थः । किञ्च ' देवत्रा ' देवेषु मध्ये ' यन्तं ' गच्छन्तम् । किमर्थम् ? ' अवसे ' अस्माकं रक्षणाय, देवानां प्रीतये वा यन्तं त्वां सखिप्रभृतयः ' अनुमदन्तु ' साधु जातमिति कथयन्त्वित्यर्थः ॥

क्रमेण विभज्य व्याचष्टे–यदङ्गशो विकृत्त इत्यादिना । " कृत्स्नवृतमेवैतत्करोतीति । ' एतत् ' पशु-मन्यत् । यद्वा ' एतत् ' एतेन " देव त्वष्ट "–इति मन्त्रेण वागुच्चारणसामर्थ्येन कृत्स्नैरङ्गैः वृतं व्याप्तं करोति, ' यत्र ' यस्मिन् प्रदेशे ' एनं ' पशुम् ' अहौषीत्, तत् तेन ' एनं कृत्स्नं कृत्वा ' विकृतं सकलं कृत्वा ' अनु समस्यति ' गतप्राणेन त्वगस्थिमांसेन सह प्राणान् अङ्गानि चानुक्रमेण सङ्घटनं कृतवान् भवति । तेन ' सः ' पशुः ' अमुष्मिन् ' स्वर्गे लोके ' आत्मा ' सजीवो ' भवति ' ॥ ३७ ॥

इति श्रीमायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे ऽष्टमाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (३–८–३) ॥

त्रीणि ह वै पशोरेकादशानि । (न्वे) एकादश प्रयाजा एकादशानुयाजा एकादशोपयजो दश प्राण्या अङ्गुलयो दश पाद्या दश प्राणाः प्राण उदानो व्यान इत्येतावान्वै पुरुषो यः पराद्धर्यः पशूनां यथं सर्वेऽनु पशवः ॥ १ ॥

(स्तु) तदाहुः । किं तद्यज्ञे क्रियते येन प्राणः सर्वेभ्योऽङ्गेभ्यः शिव इति ॥ २ ॥

यदेव गुदं त्रेधा करोति । प्राणो वै गुदः सोऽयं प्राङाततस्तमयं प्राणोऽनुसञ्चरति ॥ ३ ॥

स यदेव गुदं त्रेधा करोति । तृतीयमुपयड्भ्यस्तृतीयं जुह्वां तृतीयमुपभृति तेन प्राणः सर्वेभ्योऽङ्गेभ्यः शिवः ॥ ४ ॥

त्रीणि ह वै पशोरेकादशानि—एकादश प्रयाजाः, एकादशानुयाजाः, एकादशोपयजः । दश पाण्या अंगुलयः, दश पाद्याः, दश प्राणाः, प्राण उदानो व्यानः—इत्येतावान्वै पुरुषो—यः पराद्धर्यः पशूनाम्—सर्वेऽनु पशवः ॥ १ ॥

तदाहुः—किं तद् यज्ञे क्रियते—येन प्राणः सर्वेभ्योऽङ्गेभ्यः शिव इति ॥ २ ॥

यदेव गुदं त्रेधा करोति । प्राणो वै गुदः । सोऽयं प्राङाततः । तमयं प्राणोऽनु सञ्चरति ॥ ३ ॥

स यदेव गुदं त्रेधा करोति । तृतीयमुपयड्भ्यः, तृतीयं जुह्वाम्, तृतीयमुपभृति । तेन प्राणः सर्वेभ्योऽङ्गेभ्यः शिवः ॥ ४ ॥

प्राणस्य श्रेष्ठत्वकरणाभिधानमुखेन गुदस्य प्रधानस्विष्टकृदुपयड्डिष्टयर्थं त्रेधा विभज्य विनियोगं प्रशंसन् प्रयाजादीनामितराङ्गत्वमाह—त्रीणि ह वै पशोरेकादशानीत्यादिना । प्रयाजा अनुयाजाश्च एकादशैकादश प्रसिद्धाः, अनुयाजानन्तरं यष्टव्या एकादशोपयाजा उपरिष्टादाम्नास्यन्ते, एकादशत्रयं मिलित्वा त्रयस्त्रिंशत् सम्पद्यन्ते । पशुपूकृष्टस्य पुरुषस्य द्विपात्पशोरपि शीर्षण्याः प्राणाः सप्त, अवाञ्चौ द्वौ, नाभिर्दशमीति 'दश प्राणाः' । ते च पाणिपादगतविंशत्यङ्गुलिभिः सहिताः त्रिंशद् भवन्ति; प्राण उदानो व्यान इति त्रयो मुख्यप्राणाः; इति त्रयस्त्रिंशदेव सन्ति यज्ञाङ्गानि ॥ १ ॥

तदाहुरिति । 'शिवः' श्रेष्ठः । पुरुषपशोर्हस्तपादाङ्गुलयः प्राणरूपाङ्गानि भवन्ति; तथाच मुख्यप्राणस्यापि इतराङ्गुलिवत् साधारण्यमेव प्राप्तम्, न श्रेष्ठत्वम्; अतो यज्ञे सर्वेभ्योऽङ्गेभ्यः सकाशात् प्राणस्य श्रेष्ठत्वं केन प्रकारेण कृतमिति प्रश्नः ॥ २ ॥

तस्योत्तरमुच्यते—यदेव गुदं त्रेधा करोतीत्यादिना । तेन प्राणः सर्वेभ्योऽङ्गेभ्यः शिवः—इत्यन्तेन प्राणो वै गुदः । तस्मात् प्राणसञ्चरणाधिष्ठानत्वात् 'प्राणः' एव गुद इत्युक्तम् ॥ कथं गुदस्य प्राणत्वमिति तदुपपादयति । सोऽयं प्राङाततः इति । गुदः प्राङाततः शरीरमध्यं ब्रह्मरन्ध्रपर्यन्तं ऊर्ध्वं प्रवृत्तः सन्वर्तते तं गुदमन्वयं प्राणः संचरति । अतः प्राणसञ्चारणाधिष्ठानत्वात्प्राण एव गुदः । तस्य प्रधानस्विष्टकृदुपयड्भेदेन त्रिषु स्थानेषु विभज्य विनियोग एव सर्वेभ्योऽङ्गेभ्यः श्रेष्ठत्वकारणमित्यर्थः ॥ ३ ॥ ४ ॥

स ह त्वेव पशुमालभेत य एनं मेधमुपनयेद्यदि कृशः स्याद्यदुदर्य्यस्य मेदसः परिशिष्येत तद्गुदे न्यूपेत्प्राणो वै गुदः सोऽयं प्राङ्गाततस्तमयं प्राणोऽनुसञ्चरति प्राणो वै पशुर्यावद्ध्येव प्राणेन प्राणिति तावत्पशुरथ यदास्मात्प्राणोऽपक्रामति दार्वेव तर्हि भूतोऽनर्थ्यः शेते ॥ ५ ॥

गुदो वै पशुः । (मे) मेदो वै मेधस्तदेनं मेधमुपनयति यद्यु ऽअंसलो भवति स्वयमुपेत एव तर्हि मेधं भवति ॥ ६ ॥

(त्यु) अथ पृषदाज्यं गृह्णाति । द्वयं वा ऽइदꣳ सर्पिश्चैव दधि च द्वन्द्वं वै मिथुनं प्रजननं मिथुनमेवैतत्प्रजननं क्रियते ॥ ७ ॥

स ह त्वेव पशुमालभेत–य एनं मेधमुपनयेत् । यदि कृशः स्यात् यद् उदर्यस्य मेदसः परिशिष्येत तद् गुदे न्यूपेत् । प्राणो वै गुदः । सोऽयं प्राङातनः । तमयं प्राणोऽनु सञ्चरति । प्राणो वै पशुः यावद्ध्येव प्राणेन प्राणिति–तावत्पशुः । अथ यदाऽस्मात् प्राणोऽपक्रामति–दार्वेव तर्हि भूतोऽनर्थ्यः शेते ॥ ५ ॥

गुदो वै पशुः । मेदो वै मेधः । तदेनं मेधमुपनयति । यद्युऽअंसलो भवति–स्वयमुपेत एव तर्हि मेधं भवति ॥ ६ ॥

अथ पृषदाज्यं गृह्णाति । द्वयं वाऽइदम्–सर्पिश्चैव दधि च । द्वन्द्वं वै मिथुनं प्रजननम् । मिथुनमेवैतत् प्रजननं क्रियते ॥ ७ ॥

अथ गुदस्य प्राणत्वेन श्रेष्ठत्वाभिधानप्रसङ्गात् यदि कथञ्चित् तत्पशौ कृशत्वं स्यात्, तर्हि गुदस्य सम्पूर्णत्वाय उदर्यं मांसं तेन सह मिश्रयितव्यमित्याह–स ह त्वेव पशुमालभेतेत्यादिना । 'सः' एव 'पशुमालभेत' 'यः' यजमानः 'एनं' 'मेधं' मेध्यार्हम् प्राप्नुयादित्यर्थः । पशुम् 'उपनयेत्' उपगच्छेत, प्राप्नुयात् सर्वावयवपूर्णमेव पशुमालभेत न कृशं पशुम्, अयमेव मुख्यः पक्षः । 'यदि' पशुः 'कृशो लब्धः स्यात्' तदा अकरणात् करणस्य श्रेष्ठत्वात् वक्ष्यमाणप्रकारं कुर्यात् । 'उदर्यस्य' उदरे भवमुदर्यम्, तस्य 'मेदसः' सकाशादिडार्थमुद्धृत्य यस्मात् 'परिशिष्येत्', 'तत्' आदाय अर्धांशमपि 'गुदे' 'न्यूपेत्' निगमयेत्, तेन तं प्रवर्द्धयेदित्यर्थः । प्राणो वै गुद इत्यादि, व्याख्यानम् ॥ ५ ॥

गुदो वै पशुरिति । 'यद्यु' यद्यपि पशुः 'अंसलः' प्रवृद्धांसः, पुष्टाङ्गो(न) भवेत्, 'तर्हि' 'स्वयम्' एव 'मेधं' प्राप्तवान् भवति ॥ ६ ॥

अनुयाजार्थं पृषदाज्यग्रहणं विधाय प्रशंसति–अथ पृषदाज्यं गृह्णातीत्यादिना । 'इदं' वक्ष्यमाणं द्वयं खलु 'द्वन्द्वम्' । इदंशब्दार्थमाह–सर्पिश्चैव दधि चेति । अस्तु द्वयम्, ततः किमित्यत आह–द्वन्द्वं वै मिथुनमिति । तच्च 'प्रजननम्' अन्यस्योत्पादकम् । अतः पृषदाज्यग्रहणेन प्रजननमिथुनमेव कृतवान् भवति ॥ ७ ॥

१–ध्रुवायाः पुनर्नाम् पृषदाज्यमाज्यं दधिमिश्रं पञ्चगृहीतं ज्योतिरसीति समिदनेन । अनुयाजार्थं इत्यर्थः । का. श्रौ. सू. ६।३।३।३४ ।

तेनानुयाजेषु चरति । पशवो वा ऽअनुयाजाः पयः पृषदाज्यं तत्पशु-ष्वेवैतत्पयो दधाति तदिदं पशुषु पयो हितं प्राणो हि पृषदाज्यमन्नꣳ हि पृषदाज्यमन्नꣳ हि प्राणः ॥ ८ ॥

(स्ते) तेन पुरस्तादनुयाजेषु चरति । स योऽयं पुरस्तात्प्राणस्तमे-वैतद्दधाति तेन पश्चादुपयजति स योऽयं पश्चात्प्राणस्तमेवैतद्दधाति ता-विमा ऽउभयतः प्राणौ हितौ यश्चायमुपरिष्टाद्यश्चाधस्तात् ॥ ९ ॥

त) तद्वा ऽएतदेको द्वाभ्यां वषट्करोति । (त्य) अध्वर्यवे च यश्चैष उपयजत्यथ यद्यजन्तमुपयजति तस्मादुपयजो नामाथ यदुपयजति प्रैवै-तज्जनयति पश्चाद्ध्युपयजति पश्चाद्धि योपायै प्रजाः प्रजायन्ते ॥ १० ॥

तेनानुयाजेषु चरति । पशवो वाऽअनुयाजाः, पयः पृषदाज्यम् । तत् पशुष्वेवैतत्पयो दधाति । तदिदं पशुषु पयो हितम् । प्राणो हि पृषदाज्यम् । अन्नं हि पृषदाज्यम् । अन्नं हि प्राणः ॥ ८ ॥

तेन पुरस्तादनुयाजेषु चरति । स योऽयं पुरस्तात्प्राणः–तमेवैतद्दधाति । तेन पश्चादुपयजति । स योऽयं पश्चात्प्राणः–तमेवैतद्दधाति । ताविमाऽउभयतः प्राणौ हितौ–यश्चायमुपरिष्टाद्यश्चाधस्तात् ॥ ९ ॥

तद्वाऽएतदेको द्वाभ्यां वषट्करोति–अध्वर्यवे च, यश्चैष उपयजति । अथ यद्यजन्तमुपयजति–तस्मादुपयजो नाम । अथ यदुपयजति–प्रैवैतज्जनयति । पश्चाद्ध्युपयजति । पश्चाद्धि योपायै प्रजाः प्रजायन्ते ॥ १० ॥

तेनानुयाजेष्विति । ' तेन ' पृषदाज्येन ' अनुयाजेषु चरति ' अनुयाजान् यजेदित्यर्थः । तदुभयं प्रशंसति–पशवो वा अनुयाजा इति । अनुयाजानां फलोपभोगहेतुत्वात् पशुत्वम्, पयोविकारत्वात् ' पृषदाज्यम् ' एव ' पयः '; ' तत् ' तेनानुयाजानुष्ठानेन ' पशुषु ' ' एव ' पयःस्थापनम् ' भवति ' ।

विहितानुयाजान् विधास्यमानैरुपयड्भिः सह पुरस्तादुपरिष्टाच्च विधास्यन् प्राणात्मना प्रशंसति–प्राणो हि पृषदाज्यमिति । ' हि ' शब्दश्चोक्तार्थं प्रसिद्धिमुपपादयति–' पृषदाज्यं तावत् ' अन्नम् ' तत् ' अन्न ' अन्वय-व्यतिरेकानुविधायित्वात् ' प्राणः '; अतः ' पृषदाज्य प्राण ' ॥ ८ ॥

तेन पुरस्तादिति । उपयड्भ्यः ' पुरस्तात् अनुयाजेषु ' पृषदाज्यानुष्ठानेन पुरस्तात्–प्राणं मुखस्थप्राणं अप्राणे पशौ निहितवान् भवति; ' पश्चात् ' उपयडनुष्ठानस्य पश्चात्–' प्राणम् ' उदानाख्यं पशौ स्थापितवान् भवति । निहित्वा ' यः ' ' अयम् ' प्राणिषु ' उपरिष्टाच्चाधस्ताच्च ' प्राणः, तत् प्राणद्वयं स्थापितवान् भवति ॥ ९ ॥

तद्वा एतदित्यादि । ' एकः ' होता, ' द्वाभ्याम् ' ' अध्वर्यवे ' ' उपयष्ट्रे ' प्रतिप्रस्थात्रे ' च, ' प्रयाजार्थम् उपयड्यागार्थं च ' वषट् ' कुर्यात् ॥

उपयज नामनिर्वचनेन प्रशंसति–अथ यद् यजन्तम् उपयजति, तस्मादुपयजो नामेति । ' यजन्तम् ', अध्वर्युम् ' उप ' लक्ष्य एतान्यङ्गानि प्रतिप्रस्थाता ' यजति ' इति पश्चादुपयष्टव्या उपयज " विभूषे छन्दसि " (पा. सू. ३ । २ । ७३) इत्यर्थः ॥

स ह्युपयजति । समुद्रं गच्छ स्वाहेत्यापो वै समुद्रऽआपो रेतो रेत एवै-तत्सिञ्चति ॥ ११ ॥

(त्य) अन्तरिक्षं गच्छ स्वाहेति । (त्य) अन्तरिक्षं वा ऽअनु प्रजाः प्रजायन्तेऽन्तरिक्षमेवैतदनु प्रजनयति ॥ १२ ॥

देवꣳसवितारं गच्छ स्वाहेति । सविता वै देवानां प्रसविता सवितृप्रसूत एवैतत्प्रजनयति ॥ १३ ॥

मित्रावरुणौ गच्छ स्वाहेति । प्राणोदानौ वै मित्रावरुणौ प्राणोदानावे-वैतत्प्रजासु दधाति ॥ १४ ॥

(त्य) अहोरात्रे गच्छ स्वाहेति । (त्य) अहोरात्रे वाऽअनु प्रजाः प्रजा-यन्तेऽहोरात्रेऽएवैतदनुप्रजनयति ॥ १५ ॥

स उपयजति-" समुद्रं गच्छस्वाहा "-(वा. सं. ६ । २१) इति । आपो वै समुद्रः । आपो रेतः । रेत एवैतत्सिञ्चति ॥ ११ ॥

" अन्तरिक्षं गच्छ स्वाहा "-(वा. सं. ६ । २१) इति । अन्तरिक्षं वाऽअनु प्रजाः प्रजा-यन्ते । अन्तरिक्षमेवैतदनु प्रजनयति ॥ १२ ॥

" देवं सवितारं गच्छ स्वाहा "-(वा. सं. ६ । २१) इति । सविता वै देवानां प्रसविता । सवितृप्रसूत एवैतत् प्रजनयति ॥ १३ ॥

" मित्रावरुणौ गच्छ स्वाहा "-(वा. सं. ६ । २१) इति । प्राणोदानौ वै मित्रावरुणौ प्राणोदानावेवैतत् प्रजासु दधाति ॥ १४ ॥

" अहोरात्रे गच्छ स्वाहा "-(वा सं. ६ । २१) इति । अहोरात्रे वाऽअनु प्रजाः प्रजायन्ते । अहोरात्रेऽएवैतदनुप्रजनयति ॥ १५ ॥

अथ यदुपयजति प्रैवैतज्जनयतीति । पृषदाज्यरूपैरनुयाजैः प्रजननस्य कृतत्वादुपयड्भिर्जनयति । कथमेतेन प्रजनयति ? उच्यते-पश्चादद्युपयजतीति । योषायाः पश्चाद्भागेन प्रजा उत्पद्यन्ते ॥ १० ॥

स उपयजतीति । " समुद्र गच्छ-" इत्याद्य उपयड्यागमन्त्राः । हे गुदावयवरूप हविः ! त्व ' समुद्र ' समुद्राभिमानिन देव ' गच्छ ' ' स्वाहा ' इद द्रव्य सुहुतमस्तु । एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् । एषु मन्त्रेषु मध्ये यत्र देवता स्पष्ट न प्रतिभाति, तत्र तदभिमानिदेवता द्रष्टव्या ॥ उपयाजाना प्रजननरूपत्वस्योक्तत्वात् तदनुकूल-प्रयत्नपरतया मन्त्रान् व्याचष्टे-आपो वै समुद्र आपो रेत इति । पदार्थस्तु स्पष्ट एव ॥

अत्र कात्यायन -" शामित्राद्दङ्गारानाहृत्य वेदिश्रोण्या निवपत्युत्तरस्याम्, आग्नीध्रीयाद्वा-सोमे होतृधिष्ण्ये, प्रतिप्रस्थातोपयजति गुदतृतीयस्य प्रच्छेदमनुयाजेषु समुद्र गच्छेति प्रतिमन्त्रम् प्रतिवषट्कारम्-" (का. श्रौ. सू. ६ । २०६-२०८) इति ॥ ११-१७ ॥

छन्दाᳪंसि गच्छ स्वाहेति । सप्त वै छन्दाᳪंसि सप्त ग्राम्याः पशवः सप्तारण्यास्तानेवैतदुभयान्प्रजनयति ॥ १६ ॥

द्यावापृथिवी गच्छ स्वाहेति । प्रजापतिर्वै प्रजाः सृष्ट्वा ता द्यावापृथिवीभ्यां पर्यगृह्णात्ता इमा द्यावापृथिवीभ्यां परिगृहीतास्तथोऽएवैषऽ एतत्प्रजाः सृष्ट्वा ता द्यावापृथिवीभ्यां परिगृह्णाति ॥ १७ ॥

(त्य) अथात्युपयजति । स यन्नात्युपयजेद्यावत्यो हैवाग्रे प्रजाः सृष्टास्तावत्यो हैव स्युर्न प्रजायेरन्नथ यदत्युपयजति प्रैवैतज्जनयति तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते ॥ १८ ॥

इति षष्ठप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ६-५ (८. ४.) ॥

इति षष्ठः प्रपाठकः समाप्तः ।

" छन्दांसि गच्छ स्वाहा "-(वा. सं, ६।२१) इति सप्त वै छन्दांसि -सप्त ग्राम्याः पशवः सप्तारण्याः तानेवैतदुभयान्प्रजनयति ॥ ॥ १६ ॥

" द्यावापृथिवी गच्छ स्वाहा "-(वा. सं. ६। २१) इति । प्रजापतिर्वै प्रजाः सृष्ट्वा ता द्यावापृथिवीभ्यां पर्यगृह्णात् । ता इमा द्यावापृथिवीभ्यां परिगृहीताः । तथोऽएवैष एतत्प्रजाः सृष्ट्वा ता द्यावापृथिवीभ्यां परिगृह्णाति ॥ १७ ॥

अथात्युपयजति । स यन्नात्युपयजेत् । यावत्यो हैवाग्रे प्रजाः सृष्टाः-तावत्यो हैव स्युः-न प्रजायेरन् । अथ यद् अत्युपयजति-प्रैवैतज्जनयति । तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते ॥ १८ ॥

अत्युपयजं[1] विधत्ते-अथात्युपयजतीति । अत्युपयाजनामकाध्वर्यो उपयागाः समकालमनन्तरमाधिक्येन यष्टव्याः । विहितानत्युपयागाननन्तरमनिरेकाभ्यां पुनः पुनः प्रजाभिवृद्धिहेतुतया प्रशंसति-स यन्नात्युपयजेद्यावत्यो हैवाग्रे प्रजाः सृष्टा इत्यादिना ॥ १८ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे अष्टमाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ (३-८-४) ॥

१-'अत्युपयड्होमकाध्वर्यः उपयागसमकालमनन्तरमाधिक्येन इति क. प. १२-नं स. ६।१।१।११ अनुवाके द्रष्टव्यः ।

सप्तमप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ।
अष्टमाध्याये च पञ्चमं ब्राह्मणम् ।

सोऽत्युपयजति । यज्ञं गच्छ स्वाहेत्यापो वै यज्ञ आपो रेतो रेत एवै-तत्सिञ्चति ॥ १ ॥

सोमं गच्छ स्वाहेति । रेतो वै सोमो रेत एवैतत्सिञ्चति ॥ २ ॥

दिव्यं नभो गच्छ स्वाहेति । (त्या) आपो वै दिव्यं नभऽआपो रेतो रेत एवैतत्सिञ्चति ॥ ३ ॥

(त्य) अग्निं वैश्वानरं गच्छ स्वाहेति । (ती) इयं वै पृथिव्यग्नि-र्वैश्वानरः सेयं प्रतिष्ठेमामेवैतत्प्रतिष्ठामभिप्रजनयति ॥ ४ ॥

(त्यु) अथ मुखं विमृष्टे । मनो मे हार्दि यच्छेति तथो होपयष्टात्मानं नानुप्रवृणक्ति ॥ ५ ॥

सोऽत्युपयजति—" यज्ञं गच्छ स्वाहा "—(वा. सं. ६ । २१) इति । आपो वै यज्ञः आपो-रेतः । रेत एवैतत् सिञ्चति ॥ १ ॥

" सोमं गच्छ स्वाहा "—(वा. सं. ६ । २१) इति । रेतो वै सोमः रेत, एवैतत् सिञ्चति ॥ २ ॥

" दिव्यं नभो गच्छ स्वाहा "—(वा. सं ६ । २१) इति । आपो वै दिव्यं नभः आपो रेतः । रेत एवैतत् सिञ्चति ॥ ३ ॥

" अग्निं वैश्वानरं गच्छ स्वाहा "—(वा. सं. ६ । २१) इति । इयं वै पृथिव्यग्निर्वैश्वानरः । सेयं प्रतिष्ठा । इमामेवैतत्प्रतिष्ठामभिप्रजनयति ॥ ४ ॥

अथ मुखं विमृष्टे—" मनो मे हार्दि यच्छ "—(वा. सं. ६ । २१) इति । तथो होपयष्टात्मानं नानुप्रवृणक्ति ॥ ५ ॥

अत्युपयाजमन्त्रान् विधाय पुनः सृष्ट्यभिवृद्धिहेतुतया प्रशंसति—सोऽत्युपयजति यज्ञं गच्छ स्वाहेत्यादिना । " यत्र वै यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत तस्य रसो द्रुत्वापः प्रविवेश " (श. प. ३. ९. २. १)—इति वक्ष्यमाणत्वात् यज्ञरसानुप्रवेशेन यज्ञस्याप्त्वम् ॥ १ ॥

सोमं गच्छेति । सोमस्य रसात्मकत्वादोषधित्वादोषधिविकारत्वाद्वा रेतस इति वा सोमस्य रेतस्त्वम् ॥ २ ॥

दिव्यं नभ इति । 'दिव्यं नभः' लोकः ; ततो वृष्टयुत्पत्तेस्तस्याप्त्वम् ; अधिष्ठानाधिष्ठात्रोरभेदोपचारात् ॥ ३ ॥

अग्निं वैश्वानरमिति । इयं पृथिव्यग्निर्वैश्वानरः (निरु. ७ । २१–३१) इत्युच्यते, तस्याः सर्वगतत्वेन प्रतिष्ठारूपत्वं स्पष्टमेव ॥ ४ ॥

अथ मुखं विमृष्टे मनो मे हार्दीत्यादि । मुखविमर्शनमन्त्रस्यायमर्थः—हे प्राणरूप गुद ! ' मे ' ' हार्दि '

---

१ मत्विक्षद्धार २ हुत्वा मनो म इति मुखोपस्पर्शनम् । का० श्रौ० सू० ६ । २०५ ।

(त्यु) अथ जाघन्या पत्नीः संयाजयन्ति । जघनार्द्धो वै जाघनी जघनार्द्धाद्धि योषायै प्रजाः प्रजायन्ते तत्प्रैवैतज्जनयति यज्जाघन्या पत्नीः संयाजयन्ति ॥ ६ ॥

(त्य) अन्तरतो देवानां पत्नीभ्यो ऽवद्यति । (त्य) अन्तरतो वै योषायै प्रजाः प्रजायन्त ऽउपरिष्टादग्नये गृहपतय ऽउपरिष्टाद्धि वृषा योषामधिद्रवति ॥ ७ ॥

(त्यु) अथ हृदयशूलेनावभृथं यन्ति । पशोर्ह वा ऽआलभ्यमानस्य हृदयꣳ शुक्समभ्यवैति हृदयाद्धृदयशूलमथ यच्छृतस्य परितृन्दन्ति तदलꣳशुपं तस्मादु परितृद्यैव शूलाकुर्यात्त्रिः प्रच्युते पशौ हृदयं प्रवृह्योत्तमं प्रत्यवदधाति ॥ ८ ॥

अथ जाघन्या पत्नीः संयाजयन्ति । जघनार्द्धो वै जाघनी जघनार्द्धाद्धि योषायै प्रजाः प्रजायन्ते । तत् प्रैवैतज्जनयति—जघन्या पत्नीः सं याजयन्ति ॥ ६ ॥

अन्तरतो देवानां पत्नीभ्योऽवद्यति । अन्तरतो वै योषायै प्रजाः प्रजायन्ते—उपरिष्टादग्नये गृहपतये । उपरिष्टाद्धि वृषा योषामधिद्रवति ॥ ७ ॥

अथ हृदयशूलेनावभृथं यन्ति । पशोर्ह वाऽआलभ्यमानस्य हृदयं शुक् समभ्यवैति । हृदयाद्धृदयशूलम् । अथ यच्छृतस्य परितृन्दन्ति, तदलꣳशुपम् । तस्मादु परितृद्यैव शूलाकुर्यात् । तत त्रिःप्रच्युते पशौ हृदयं प्रवृह्योत्तमं प्रत्यवदधाति ॥ ८ ॥

हृदयसम्बन्धि 'मनो' 'यच्छ' । यद्वा 'हार्दि' हृदये स्थापितम् । पशोः प्राणरूपस्य गुदस्य छित्त्वा होमात् उपपद्युः मनोऽपि प्राणाविनाभूत अपगच्छति, अत एव प्रार्थ्यते । तथा होपयष्टेति । स्पष्टम् ॥ ५ ॥

अथ जाघन्या पत्नीः संयाजयन्तीति[1] । जाघनी वालदण्डः तया 'पत्नी' पत्न्युपलक्षिताः सोमत्वष्ट्राद्या देवताः सयाजयेत् । जघनार्द्धो वै जाघनीत्यादि । स्पष्टम् ॥ ६ ॥

जाघन्या अपि प्रदेशविशेषमाह—अन्तरतो देवानां पत्नीभ्योऽवद्यतीति[2] । देवानां पत्नीभ्य इति चतुर्थी, तासामर्थाय । 'अन्तरतः' ऊर्ध्वमुत्थितस्य वालस्य 'अन्तरत' अलोमकप्रदेशादित्यर्थः । उपरिष्टादग्नये गृहपतय इति । सरोमके वाह्यप्रदेशे ॥ ७ ॥

अथ हृदयशूलेनेत्यादि[3] । हृदयशूलस्यावभृथनयनस्य प्रयोजनमाह—पशोर्ह वा इति । सुखदुःखयोर्हृदयेऽनुभूयमानत्वान्निरुद्धश्वासस्य पशोः शुक् शोको हृदयमभिगच्छति हृदयाद्धृदयशूलमभिगच्छति । तत्प्रकारमाह—अथ यदिति । शृतस्य पक्वस्य । हृदयस्य पश्चात् शूलेन परितर्दने 'तत्' जोषाय भक्षणाय 'अलं' पर्याप्तं भवति; शुगनुविद्धत्वान्न यागार्हं स्यादित्यर्थः । तस्मात् पाकात् पूर्वं शूल 'परितृद्य' पाकं कुर्यात् । " शूलात्

१—जाघन्या पत्नीसंयाजनम् । का. श्रौ. सू. ६ ।२११। २—उत्तानाया देवानां पत्नीभ्योऽवद्यति । इडां च । परिवर्त्याग्नये गृहपतय उपरिष्टात् । आज्येन पूर्वं । सर्व्वाबाजाघान्याऽविशेषात् । का.श्रौ.सू. ६।२१२-२१७ । ३—वहिर्हुत्वाऽपोगच्छन्तिहृदयशूलमादाय । आहवनीय वोपस्थाय ध्वतादीनिचेत् । का. श्रौ. सू. २१८ । २१९ ।

(त्यु) अथ हृदयशूलं प्रयच्छति। तन्न पृथिव्यां परास्येन्नाप्सु स यत्पृथिव्यां परास्येदोषधीश्च व्वनस्पतींश्चैषा शुक्प्रविशेद्यदप्सु परास्येदप ऽएषा शुक्प्रविशेत्तस्मान्न पृथिव्यां नाप्सु ॥ ९ ॥

(प्त्व) अप एवाभ्यवेत्य । यत्र शुष्कस्य चार्द्रस्य च सन्धिः स्यात्तदुपगूहेद्यद्यु ऽअभ्यवायनाय ग्लायेदग्रेण यूपमुदपात्रं निनीय यत्र शुष्कस्य चार्द्रस्य च सन्धिर्भवति तदुपगूहति मापो मौषधीर्हिᳪसीरिति तथा नापो नौषधीर्हिनस्ति धाम्नो धाम्नो राजंस्ततो व्वरुण नो मुञ्च ॥ यदाहुरघ्न्या इति व्वरुणेति शपामहे ततो व्वरुण नो मुञ्चेति तदेनᳪ सर्व्वस्माद्वरुणपाशात्सर्व्वस्माद्वरुण्यात्प्रमुञ्चति ॥ १० ॥

अथ हृदयशूलं प्रयच्छति । तत्र पृथिव्यां परास्येत्, नाप्सु । स यत् पृथिव्यां परास्येद्–ओषधीश्च वनस्पतींश्चैषा शुक् प्रविशेत् । यदप्सु परास्येद्–अप एषा शुक् प्रविशेत् । तस्मान्न पृथिव्याम्, नाप्सु ॥ ९ ॥

अप एवाभ्यवेत्य यत्र शुष्कस्य चार्द्रस्य च सन्धिः स्यात्–तदुपगूहेत् । यद्यु ऽअभ्यवायनाय ग्लायेद्–अग्रेण यूपमुदपात्रं निनीय यत्र शुष्कस्य चार्द्रस्य च सन्धिर्भवति–तदुपगूहति । "मापो मौषधीर्हिंसीः "–(वा. सं. ६ । २२ ।) इति । तथा नापो नौषधीर्हिनस्ति–" धाम्नो धाम्नो

पाके " (पा. सू. ५ । १ । ६६) इति डाजन्त' । अत. पाकात् पूर्वं शूलेन परिनर्दनात् ' शुक् ' हृदयशूलं प्राप्नोतीत्यर्थ । ' त्रि प्रच्युते पशौ ' पाकोत्तरकाल ' हृदयं ' शूलात् ' प्रवृह्य ' ' उत्तम प्रत्यवदधाति' इतरावयवानामुपरि स्थापयेत् ॥ ८ ॥

अथ हृदयशूलं प्रयच्छतीति[1] । परिकर्मिणे प्रयच्छति । स ' तत् ' शूलं ' पृथिव्याम् ' ' अप्सु ' च ' न परास्येत् । परास्यतो दोषमाह–ओषधीश्चेति । ' ओषधीश्च वनस्पतींश्च एषा शुक् प्रविशेत् ', ' यत् ' यदि ' पृथिव्या परास्येत् ' । तस्मादुत्पन्नेष्वोषधिवनस्पतिषु प्रवेशो युक्तः ॥ ९ ॥

उक्तदोषाभावोपायमाह–अप एवेति । 'अप ' सम्प्राप्य तत्समीपे 'यत्र' देशे अतीवारसः सरसश्च न भवति, ' तत् ' तत्र ' उपगूहेत् ' । अपामेवातिदूरत्वे उपायान्तरमाह–यद्यु इति ।

यदाप्विषये ग्लानिं प्राप्नुयात्, तदा यूपस्य प्राग्देशे उदपात्रनिनयन कृत्वा, तत्रार्द्रशुष्कदेशे उपगूहेत् । तत्र मन्त्र –" मापो मौषधीर्हिंसी "–इति । हे शूल ! अपामोषधीनाञ्च हिंसा मा कुरु । ईषदार्द्रे उपगूहनादपां हिंसाप्रसङ्ग , पृथिव्यामुपगूहनात् तदीयौषधीनां बाधप्रसङ्ग , अतस्तत्रोभयत्र हिंसापरिहार. प्रार्थ्यते ॥

तत्र मन्त्र –धाम्नो धाम्नो राजन्निति[2] । निगूहनस्य बन्धनरूपत्वात्, तस्य वरुणाधिष्ठातृत्वात् वरुणस्य सम्बोधनम्–हे 'राजन्' वरुण ! यस्मिन् पापरूपबन्धने अवस्थाने बद्धाः स्म , 'तत.' तस्मात् धाम्नो बन्धस्थानात्

1–अभ्यवेत्य शुष्कार्द्रसन्धौ हृदयशूलमुपगूहति शुगसि तमभिशोच योऽस्मान् द्वेष्टि यञ्च वयं द्विष्मो मापो मौषधीरिति च । कौ सू. ६ । २२० । 2–ग्लायन्नुदपात्र निषिच्य पूर्वेण यूप यथोक्तमुपगूहति । का. श्रौ. सू. ६ । २२१ ।

(त्य) अथाभिमन्त्रयन्ते । सुमित्रिया न ऽआप ऽओषधयः सन्तु दुर्मित्रियास्तस्मै सन्तु योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इति यत्र वाऽएतेन प्रचरन्त्यापश्च ह वाऽअस्मात्तावदोषधयश्चापक्रम्येव तिष्ठन्ति तदु ताभिर्मित्रधेयं कुरुते तथो हैनं ताः पुनः प्रविशन्त्येषो तत्र प्रायश्चित्तिः क्रियते स वै नाग्नीषोमीयस्य पशोः करोति नाग्नेयस्य वशायाऽएवानूबन्ध्यायै ताᳫँ हि सर्वोऽनु यज्ञः सन्तिष्ठतऽएतदु हास्याग्नीषोमीयस्य पशोराग्नेयस्य च हृदयशूलेन चरितं भवति यद्वशायाश्चरन्ति ॥ ११ ॥

इति सप्तमप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ७ ॥ १ ॥ (८ । ९)

राजंस्ततो वरुण नो मुञ्च। यदाहुरघ्न्या इति वरुणेति शपामहे ततो वरुण नो मुंच"-(वा. सं. ६ । २२ ।) इति। तदेनं सर्वस्माद्वरुणपाशात्, सर्वस्माद्वरुण्यात् प्रमुञ्चति ॥ १० ॥

अथाभिमन्त्रयते-" सुमित्रिया न आप ओषधयः सन्तु, दुर्मित्रियास्तस्मै सन्तु-योऽस्मान् द्वेष्टि, यं च वयं द्विष्मः "-(वा. सं. ६।२२)-इति। यत्र वाऽएतेन प्रचरन्ति। आपश्च ह वाऽअस्मात्तावदोषधयश्चापक्रम्येव तिष्ठन्ति। तदु ताभिर्मित्रधेयं कुरुते। तथो हैनं ताः पुनः प्रविशन्ति। एषो तत्र प्रायश्चित्तिः क्रियते। स वै नाग्नीषोमीयस्य पशोः करोति, नाग्नेयस्य। वशायाऽएवानूबन्ध्यायै। तां हि सर्वोऽनुयज्ञः सन्तिष्ठते। एतदु हास्याग्नीषोमीयस्य च पशोराग्नेयस्य च हृदयशूलेन चरितं भवति-यद् वशायाश्चरन्ति ॥ ११ ॥ इत्यग्नीषोमीयपशुयागः ॥

'नः' अस्मान् 'मुञ्च' पापेन विमुक्तान् कुरु। किञ्च 'यत्' यस्मिन् आगसि सम्पादिते, आगस्कर्त्तारोऽपि 'अघ्न्याः' अहन्तव्याः, रक्षणीयाः 'वरुण' 'इति' 'वयमित्याहुः' मनुष्याः वयमपि इत्येवं प्रकारेणापराधीनोऽप्यघ्न्याः वयं किं तु पालयितव्या इति शपामहे आक्रोशामः। ततोऽपि नोऽस्मान्मुञ्च। तत्ते न धाम्नो धाम्न इत्यादि मंत्रपाठेन वरुण्यादिति पुनरभिधानात्पाशव्यतिरिक्तात्सर्वस्मात्पापाद्विमोक्षः प्रार्थ्यते ॥ १० ॥

अथाभिमन्त्रयन्त इति। अध्वर्युप्रभृतयः। सुमित्रिया न इति। 'नः' अस्मदर्थम् 'आपः ओषधयः' च 'सुमित्रियाः' शोभनमित्रेषु साधवः 'सन्तु' मित्रवद्धितकारिण्यो भवन्तु। 'यः' 'अस्मान् द्वेष्टि' अस्मासु द्वेषमाचरन्ति 'य च वयं द्विष्मः तस्मै तदर्थं दुर्मित्रियास्सन्तु द्वेषिण्यो भवन्तु। अत्र सूत्रकारः-"सुमित्रिया न इत्युपस्पृशन्त्यपः, उपगूहनशेषो वा पूर्वैः, अभिमन्त्रणं वोत्तरेण "-(का. श्रौ. सू. ६।२२३-२२४) इति ॥

एतत्प्रशंसति-यत्र वा एतेनेति। 'एतेन' हृदयशूलनिगूहनेन 'आपश्च' 'ओषधयश्च' 'अस्मात्' स्थानात् 'अपक्रम्य' अपसृत्य 'इव' 'तिष्ठन्ति'। 'तदु' तस्मादेव कारणात् 'ताभिः' सह "सुमित्रिया"-इति पाठेन मित्रत्वं कृतवान् भवति। स्पष्टमन्यत् ॥

शूलोपगूहन विषयविशेषे निषेधति-स वै नाग्नीषोमीयस्य पशोः करोतीत्यादिना। 'स वै' सोऽध्वर्युः। "न सोमेऽनूबन्ध्यावर्जम्"-(का. श्रौ. सू. ६।२२९) इति। सूत्रम् ॥ ११ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये

तृतीयकाण्डे अष्टमेऽध्याये पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ३-८-५ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन्। पुमर्थांश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

नवमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

प्रजापतिर्वै प्रजाः ससृजानो रिरिचान इवामन्यत । तस्मात्पराच्यः प्रजा ऽआसुर्नास्य प्रजाः श्रियेऽन्नाद्याय तस्थिरे ॥ १ ॥

स ऐक्षतारिक्ष्यहम् । (सु) अस्माऽउ कामायासृक्षि न मे स कामः समार्द्धि पराच्यो मत्प्रजा अभूवन्न मे प्रजाः श्रियेऽन्नाद्यायास्थिषतेति ॥२॥

स ऐक्षत प्रजापतिः । कथं नु पुनरात्मानमाप्याययेयोप मा प्रजाः समावर्त्तेरंस्तिष्ठेरन्मे प्रजाः श्रियेऽन्नाद्यायेति ॥ ३ ॥

अथ पञ्चैकादशिनी ।

प्रजापतिर्वै प्रजाः ससृजानो रिरिचान इवामन्यत । तस्मात्पराच्यः प्रजा आसुः । नास्य प्रजाः श्रिये अन्नाद्याय तस्थिरे ॥ १ ॥

स ऐक्षत-' अरिक्ष्यहम् । यस्माऽउ कामायासृक्षि '—न मे स कामः समार्द्धि, पराच्यो मत्प्रजा अभूवन्—न मे प्रजाः श्रिये अन्नाद्यायास्थिषत इति ॥ २ ॥

स ऐक्षत प्रजापतिः—कथं नु पुनरात्मानमाप्याययेय, उप मा प्रजाः समावर्तेरन्, तिष्ठेरन्मे प्रजाः श्रियेऽन्नाद्याय इति ॥ ३ ॥

ब्रह्माण्ड गोसहस्र कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं सताब्धीन् पञ्चसीरीस्त्रिदशतरुलताधेनुसौवर्णभूमी. ।
रत्नोस्रा रुक्मवाजिद्विपमहितरथौ सायणि मिङ्गगार्यो व्यश्राणीद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक्तं घटञ्च ॥ २ ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलमवमतुल. स्वर्णज वर्णमुख्य. कार्पासीर क्षमावान् गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्य. ॥३॥
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणमनृण. शार्करं चार्कतेजा रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्यः ॥४॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्त्तकश्रीवीरहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे अष्टमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ३ ॥ ८ ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥

पञ्चैकादशिनी विधातुमाख्यायिकामाह-**प्रजापतिर्वै प्रजाः ससृजान** इत्यादिना । ' रिरिचान इवामन्यत ' आत्मानं रिक्तमिवाबुद्ध्यत । कुत इत्यत आह-**तस्मात् पराच्यः प्रजा आसुरिति** । ' तस्मात् ' प्रजापतेः सकाशात् ' प्रजा ' ' पराच्य ' पराङ्मुखा एव अभवन् । रिक्तत्वमेव विशदयति-**नास्य प्रजा** इति । लोके यथा बहुप्रज कश्चित् ताभिरर्जितैर्धनादिभि. श्रीयुक्तोऽन्नादिमांश्च भवति, एवमस्य तथा न स्थितवत्य इत्यर्थ ॥ १ ॥

स ऐक्षतेति । विचार कृतवान् ' अरिक्षि ' अतिरिक्तोऽभूवम् । रिचेर्लुङ्युत्तमैकवचने रूपम् । तदेव विशदयति-अदमस्मा उ कामायासृक्षीति । अह यस्मै कामाय ' असृक्षि ' प्रजासृष्टिमकार्षम् । ' स कामो न मे ' ' समार्द्धि ' समृद्धियुक्तोऽभूत् । तमेव विशिनष्टि-**न मे प्रजाः श्रिये चान्नाद्यायेति** । प्रजाभ्य सकाशात् श्रीलाभोऽन्नलाभश्च तस्य काम इत्यर्थ ॥ २ ॥

स ऐक्षत इति । अथ स एव प्रजापतिः केनोपायेन पुन आप्यायन करोमि तदय ' अर्चन् ' आत्मान पूजयन् बुद्धिचाञ्चल्यान्निवर्त्य विचारे स्थापनमेवात्रपूजा, तदर्थं ' श्राम्यन् ' आत्मानं खेदयन् ' विचार. ' अयमेवोपाय' इति । विचारविषया बुद्धि प्रसारितवानित्यर्थ. ॥ ३ ॥

सोऽर्चञ्छ्राम्यंश्चचार प्रजाकामः । स ऽएतामेकादशिनीमपश्यत्स ऽएकादशिन्येष्ट्वा प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययतोपैनं प्रजाः समावर्तन्ताऽतिष्ठन्तास्य प्रजाः श्रियेऽन्नाद्याय स वसीयानिवेष्ट्वाभवत् ॥ ४ ॥

(त्त) तस्मै कमेकादशिन्या यजेत । (तं) एवꣳ हैव प्रजया पशुभिराप्यायत उपैनं प्रजाः समावर्तन्ते तिष्ठन्तेऽस्य प्रजाः श्रियेऽन्नाद्याय स वसीयानिवेष्ट्वा भवत्येतस्मै कमेकादशिन्या यजते ॥ ५ ॥

स ऽआग्नेयं प्रथमं पशुमालभते । (तऽग्नि) अग्निर्वै देवतानां मुखं प्रजनयिता स प्रजापतिः स उऽएव यजमानस्तस्मादाग्नेयो भवति ॥ ६ ॥

सोऽर्चञ्छ्राम्यंश्चचार प्रजाकामः । स एतामेकादशिनीमपश्यत् । स एकादशिन्येष्ट्वा प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत–उपैनं प्रजाः समावर्तन्त–अतिष्ठन्तास्य प्रजाः श्रियेऽन्नाद्याय–स वसीयानेवेष्ट्वाभवत् ॥ ४ ॥

तस्मै कमेकादशिन्या यजेत । एवं हैव प्रजया पशुभिराप्यायते, उपैनं प्रजाः समावर्तन्ते, तिष्ठन्तेऽस्य प्रजाः श्रियेऽन्नाद्याय–स वसीयानेवेष्ट्वा भवति । एतस्मै कमेकादशिन्या यजते ॥ ५ ॥

स आग्नेयं प्रथमं पशुमालभते । अग्निर्वै देवानां मुखम्, प्रजनयिता, स प्रजापतिः, स उऽएव यजमानः । तस्मादाग्नेयो भवति ॥ ६ ॥

सोऽर्चन्निति । यदा वाचव्यापारेणैव 'अर्चन्' 'श्राम्यन्' तपः 'चचार' इत्यर्थः । स एतामिति । 'सः' च एव कृत्वा बहुत्वाय पश्वेकादशिनीम् 'अपश्यत्' प्रजाप्राप्तिसाधनत्वेन ज्ञातवान् । एकादशिन्येष्ट्वा प्रजापतिरित्यादि स्पष्टम् । वसीयानेवेष्ट्वाभवदिति । 'वसीयान्' वसुमत्तर ॥ ४ ॥

न केवलं प्रजापतेरेवैकादशिनीप्रयोगादेतदुक्तं फलम्, किन्तु इदानीन्तनमपि तत्फलं तदनुष्ठानाद्भवतीत्याह–तस्मै कमेकादशिन्या यजेतेत्यादिना । कमिति पुरुषम् । य एकादशिन्या यजते, 'तस्मै' आप्यायनादिकामाय । स यजमानः 'प्रजया पशुभिः' 'आप्यायते' प्रवर्द्धते । आप्यायनेन 'एनं' यजमानं 'प्रजाः' पुत्रभृत्यादिरूपाः 'समावर्तन्ते' प्रतिनिवर्तन्ते । आगत्य च तदाप्यायनाय 'श्रिये अन्नादाय' च 'प्रजाः' 'तिष्ठन्ते' आत्मानं प्रकाशयन्ति, अनेन श्रिया चाप्यायनं प्रसिद्धम् ॥ ५ ॥

इत्थं सामान्येनैकादशिन्याः फलमभिधाय, तानेकादशिनान् पशून् क्रमेण विधाय, तत्फलं च विभज्य दर्शयति–स आग्नेयं प्रथमं पशुमालभत इत्यादिना । अग्निर्देवता अस्य स आग्नेयः पशुः, तम्, 'प्रथममालभते' । सत्स्वनेकदेवताकेषु प्रथममाग्नेयेन भवितव्यमित्येतस्मिन्नर्थे कारणमाह–अग्निर्वै देवतानां मुखं प्रजनयितेति । यः परिपाकहेतुत्वेन सर्वस्य प्रजनयिता अग्निः, सः 'देवतानां मुखम्' खलु । देवानां प्रमुखत्वम् "अग्निर्वै देवानामवमः" (ऐ. ब्रा. १ । १ । १) इति, "अग्निमुखा वै देवाः" (ता. ब्रा. २५ । १६ । ४)–इति–श्रुत्यन्तराच्च सिद्धम् । अथवा देवानां मध्ये अग्निरेव 'मुखम्' प्रजनयिता,-मुख्यत्वेनोपादकः,

---

१–आग्नेय प्रथमो गव्यस्त्वन्वारभ्योऽनुपृष्ठे इतरे । का. श्रौ सू ८ । २३ ।

(त्यु) अथ सारस्वतम् । व्वाग्वै सरस्वती व्वाचैव तत्प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत व्वागेनमुपसमावर्तत व्वाचमनुकामात्मनोऽकुरुत व्वाचो एवैष एतदाप्यायते व्वागेनमुपसमावर्तते व्वाचमनुकामात्मना कुरुते॥७॥

(तेऽथ) अथ सौम्यम् (म्) अन्नं वै सोमोऽन्नेनैव तत्प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत्तान्नमेनमुपसमावर्तताऽन्नमनुकमात्मनोऽकुरुतान्नेनो एवैष एतदाप्यायतेऽन्नमेनमुपसमावर्ततेऽन्नमनुकमात्मनः कुरुते ॥ ८ ॥

तद्यत्सारस्वतमनुभवति । व्वाग्वै सरस्वत्यन्नँ सोमस्तस्माद्यो व्वाचा प्रसाम्यन्नादो हैव भवति ॥ ९ ॥

अथ सारस्वतम् । वाग्वै सरस्वती । वाचैव तत् प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत, वागेनमुपसमावर्तत, वाचमनुकामात्मनोऽकुरुत । वाचो एवैष एतदाप्यायते, वागेनमुपसमावर्तते, वाचमनुकामात्मना कुरुते ॥ ७ ॥

अथ सौम्यम् । अन्नं वै सोमः । अन्नेनैव तत्प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत, अन्नमेनमुपसमावर्तत, अन्नमनु कमात्मनोऽकुरुत । अन्नेनोऽएवैष एतदाप्यायते, अन्नमेनमुपसमावर्तते, अन्नमनु कमात्मनः कुरुते ॥ ८ ॥

तद् यत् सारस्वतमनुभवति । वाग्वै सरस्वती । अन्नं सोमः । तस्माद्यो वाचा प्रसामि–अन्नादो हैव भवति ॥ ९ ॥

"तामग्निरिन्धते, सोमो रेतो दधातन, सविता प्राजनयत्"–इत्यादौ अग्रेरेवेन्धकत्वदर्शनात् । 'स' अग्नि. प्रजापतिना समत्वात् 'प्रजापतिः' । 'स एव' अग्निः 'यजमानः' च गार्हपत्यः सन् यजमानरूपेणावस्थानात्, यज्ञनिष्पादकत्वसाम्याद्वा यजमानत्वम् । तस्मात् स्वात्मलाभाय आग्नेयः पशु, कर्त्तव्यः ॥ ६ ॥

अथ सारस्वतमिति । आलभत इति शेष. । या 'सरस्वती' अस्ति सा 'वाग्वै' वाग्रूपा खलु । 'वाचैव' द्वितीयपशोर्देवतया स्वातिरिक्त स्वात्मान 'पुनराप्याययत' । 'वाग्' वाग्रूपा प्रजा एन प्रजापतिम् उपावृत्तवती 'समावर्तत' । 'वाचमात्मनोऽनुका' अनुकामयत इत्यनुका अनुकूला अकरोत् । 'वाचम्' 'अनु' 'एव' 'एष' यजमान. 'आत्मन.' कामनादिक करोति ॥ एवमुत्तरेषा पशूनां ब्राह्मणानि [च] व्याख्येयानि ॥ ७॥८॥

सौम्यस्य पशो सारस्वतानन्तर्यं प्रशसति–तद्यत्सारस्वतमनुभवतीति । वाग्वै सरस्वत्यन्नमिति । सोमस्यौषध्यधिपतित्वात् तत्स्वरूपमधिदैवम्, देवैरद्यमानत्वादधिभूतम्, ओषध्यात्मकत्वादन्नमिति । 'तस्माद्' 'य.' पुमान् 'वाचा' 'प्रसामि' अत्यर्थं., स. 'अन्नादो भवति' । वाचोऽन्नसाधनत्वात् सारस्वतानन्तरः सौम्यो युक्त ॥ ९ ॥

१–अग्नेरेव प्रथमत्वदर्शनात् । इति क पाठः । २–यथोक्तेन ९ सवनीयानालभत एकतृणेनोपाकृत्याग्नेयसारस्वतसौम्यपौष्णबार्हस्पत्यवैश्वदेवैन्द्रमारुतैन्द्राग्नसावित्रवारुणान् । का. श्रौ सू. ८ । २२९ । ३–'अनल्पः' इति क. पा.

(त्यु) अथ पौष्णम् । पशवो वै पूषा पशुभिरेव तत्प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत पशव ऽएनमुपसमावर्तन्त पशूननुकानात्मनोऽकुरुत पशुभिर्ह्येवैष ऽएतदाप्यायते पशव एनमुपसमावर्तन्ते पशूननुकानात्मनः कुरुते ॥ १० ॥

(तुऽथ) अथ बार्हस्पत्यम् । ब्रह्म वै बृहस्पतिर्ब्रह्मणैवैतत्प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत ब्रह्मैनमुपसमावर्तत ब्रह्मानुकमात्मनोऽकुरुत ब्रह्मणो ऽएवैष ऽएतदाप्यायते ब्रह्मैनमुपसमावर्तते ब्रह्मानुकमात्मनः कुरुते ॥ ११ ॥

तद्यत्पौष्णमनुभवति । पशवो वै पूषा ब्रह्म बृहस्पतिस्तस्माद्ब्राह्मणः पशूनभिधृष्णुतमः पुरोहिता ह्यस्य भवन्ति मुख ऽआहितास्तस्मादु तत्सर्वं दत्त्वाजिनवासी चरति ॥ १२ ॥

अथ पौष्णम् । पशवो वै पूषा । पशुभिरेव तत्–प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत, पशव एनमुपसमावर्तन्त, पशूननुकानात्मनोऽकुरुत । पशुभिर्ह्येवैष एतदाप्यायते, पशव एनमुपसमावर्तन्ते, पशूननुकानात्मनः कुरुते ॥ १० ॥

अथ बार्हस्पत्यम् । ब्रह्म वै बृहस्पतिः । ब्रह्मणैवैतत्प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत, ब्रह्मैनमुपसमावर्तत, ब्रह्मानुकमात्मनोऽकुरुत । ब्रह्मणोऽएवैष एतदाप्यायते, ब्रह्मैनमुपसमावर्तते, ब्रह्मानुकमात्मनः कुरुते ॥ ११ ॥

तद् यत् पौष्णमनु भवति । पशवो वै पूषा । ब्रह्म बृहस्पतिः । तस्माद् ब्राह्मणः पशूनभिधृष्णुतमः । पुरोहिता ह्यस्य भवन्ति–मुख आहिताः । तस्मादु तत्सर्वं दत्त्वाजिनवासी चरति ॥ १२ ॥

अथ पौष्णमिति । ' अथ ' सौम्यानन्तरं ' पौष्णं ' पूषदेवताकं पशुमालभते । पशवो वै पूषेत्यादि, पूर्ववत् ॥ १० ॥

अथ बार्हस्पत्यमिति । ' बार्हस्पत्यं ' बृहस्पतिदेवताकं पशुमालभते । बृहस्पतेर्मन्त्राभिमानिदेवत्वाद् ब्रह्मत्वम्; अथवा ' बृहस्पतिः ' ' ब्रह्म वै ' ब्राह्मणजातिः खलु ॥ ११ ॥

बार्हस्पत्यस्य पौष्णानन्तर्ये युक्तिमाह–तद्यत् पौष्णमनु भवतीति । पूषा पुष्टिदेवत्वात् पशूनां पोषकत्वात् ' पूषा पशवः ' । ' तस्मात् ' बार्हस्पत्यस्य पौष्णानन्तर्यहेतोः ' ब्राह्मणः ' ' पशून् ' ' अभिधृष्णुतमो भवति ' अत्यन्तधर्षको भवति । ' अस्य ' एवङ्कर्मानुष्ठातुर्यजमानस्य ' पुरोहिताः ' पुरोहिताः, पुरः स्थापिताः ' भवन्ति ' पशवः । तदेव व्याचष्टे–मुख आहिता इति । यस्माद्ब्राह्मणस्य पशुषु स्वामित्वमस्ति ' तस्मादु ' तस्मादेव कारणात् ' सर्वं ' ब्राह्मणेभ्यो ' दत्त्वा ' ' अजिनवासी ' अजिनमाच्छाद्य ' सञ्चरति ' ।

१–'मन्त्राधिदेवत्वात्–' इ. प. । २–' पुष्टाभिमानित्वात् ' इति ज । ३–' पुरोहिताः'–पुरः इत्यव्ययमग्रे इत्यर्थम् । फलितमाह–पुरोहिता इति ।

(त्यु) अथ वैश्वदेवम् । (प्पं) सर्व्वं वै विश्वे देवाः सर्व्वेणैव तत्प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत सर्व्वमेनमुपसमावर्त्तत सर्व्वमनुकमात्मनोऽकुरुत सर्व्वेणो ऽएवैष एतदाप्यायते सर्व्वमेनमुपसमावर्त्तते सर्व्वमनुकमात्मनः कुरुते ॥ १३ ॥

तद्यद्बार्हस्पत्यमनु भवति । ब्रह्म वै बृहस्पतिः सर्व्वमिदं विश्वे देवाऽ अस्यैतत्सर्व्वस्य ब्रह्म मुखं करोति तस्मादस्य सर्व्वस्य ब्राह्मणो मुखम् ॥ १४ ॥

(मु) अथैन्द्रम् । (मि) इन्द्रियं वै व्वीर्यमिन्द्र इन्द्रियेणैव तद्वीर्येण प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययतेन्द्रियमेनं वीर्यमुपसमावर्त्ततेन्द्रियं व्वीर्यमनुकमात्मनोऽकुरुतेन्द्रियेणो ऽएवैष एतद्वीर्येणाप्यायतऽइन्द्रियमेनं व्वीर्यमुपसमावर्तत ऽइन्द्रियं वीर्यमनुकमात्मनः कुरुते ॥ १५ ॥

अथ वैश्वदेवम् । सर्वं वै विश्वे देवाः । सर्वेणैव तत् प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत, सर्वमेनमुपसमावर्तत, सर्वमनुकमात्मनोऽकुरुत । सर्वेणोऽएवैष एतदाप्यायते, सर्वमेनमुपसमावर्तते, सर्वमनुकमात्मनः कुरुते ॥ १३ ॥

तद् यद् बार्हस्पत्यमनु भवति । ब्रह्म वै बृहस्पतिः । सर्वमिदं विश्वे देवाः अस्यैवतत् सर्वस्य ब्रह्म मुखं करोति । तस्मादस्य सर्वस्य ब्राह्मणो मुखम् ॥ १४ ॥

अथैन्द्रम् । न्द्रियं वै वीर्यम् । इन्द्र इन्द्रियेणैव तद्वीर्येण प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत, इन्द्रियमेनं वीर्यमुपसमावर्तत न्द्रियं वीर्यमनुकमात्मनोऽकुरुत । इन्द्रियेणोऽएवैष एतद्वीर्येणाप्यायते, इन्द्रियमेनं वीर्यमुपसमावर्तते, इन्द्रियं वीर्यमनु कमात्मनः कुरुते ॥ १५ ॥

सर्वस्वदक्षिणाके विश्वजिदादौ सर्वस्व दत्त्वा अजिनवासोधारण सामब्राह्मणे प्रपञ्चेनाम्नातम् (सा. ब्रा. १६ । ४।५।६) आपस्तम्बोऽपि–"उदवसाय रोहिण दशच्छदी "–इति प्रक्रम्य, "अविलोम परिधाय"–इति ॥१२॥

अथ वैश्वदेवमिति । बार्हस्पत्यानन्तर 'वैश्वदेव' पशुमालभते । वैश्वदेवस्य बार्हस्पत्यानन्तर्यार्थवाद. स्पष्टार्थ. १३

तद्यद् बार्हस्पत्यमनु भवतीति । अस्यैवैतत् सर्वस्य ब्रह्म मुखं करोतीति । 'अस्य' 'सर्वस्य' अपि जगत 'एतत्' एतेन सर्वरूपस्य वैश्वदेवस्य आदौ ब्राह्मणजात्यात्मकस्य बृहस्पते. पुरोभावित्वनिर्वाहेन 'ब्रह्म मुखं करोति' ब्राह्मणजातिमेव मुखे कृतवान् भवति ॥ १४ ॥

अथैन्द्रमिति । 'ऐन्द्र' पशुमालभते । मतमस्य पशोर्देवता इन्द्रोऽस्ति, तत् । इन्द्रियं वै वीर्यमिति । इन्द्रेण सृष्टम् 'इन्द्रियम्,' तच्च 'वीर्य' वीर्यात्मकम्, सृज्यस्रष्ट्रोरभेदात् 'इन्द्रः' एवेन्द्रियम्; शक्तिशक्तिमतोरभेदादिन्द्रियत्वम् ॥ १५ ॥

१–'सुखत' इ प । २–'प्रमुखा' इ प ।

तद्यद्वैश्वदेवमनु भवति । क्षत्रं वा ऽइन्द्रो विशो विश्वे देवा अन्नाद्यमेवास्मा ऽएतत्पुरस्तात्करोति ॥ १६ ॥

(त्य) अथ मारुतम् । विशो वै मरुतो भूमो वै विड्भूम्नैव तत्प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत भूम्नैनमुपसमावर्तत भूमानमनुकमात्मनोऽकुरुत भूम्नो ऽएवैष एतदाप्यायते भूम्नैनमुपसमावर्तते भूमानमनुकमात्मनः कुरुते ॥ १७ ॥

तद्यदैन्द्रमनु भवति । क्षत्रं वा ऽइन्द्रो विशो विश्वे देवा विशो वै मरुतो विशैवैतत्क्षत्रं परिवृंहति तदिदं क्षत्रमुभयतो विशा परिवृढम् ॥ १८ ॥

(म) अथैन्द्राग्नम् । (न्ते) तेजो वा ऽअग्निरिन्द्रियं वीर्यमिन्द्र उभाभ्यामेव तद्वीर्याभ्यां प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययतोभे ऽएनं वीर्ये ऽउपसमावर्तेतामुभे वीर्ये ऽअनुके ऽआत्मनोऽकुरुतोभाभ्यामेवैष एतद्वीर्याभ्यामाप्यायत ऽउभे ऽएनं वीर्ये ऽउपसमावर्तेते ऽउभे वीर्ये ऽअनुके ऽआत्मनः कुरुते ॥ १९ ॥

तद् यद् वैश्वदेवमनु भवति । क्षत्रं वाऽइन्द्रः । विशो विश्वे देवाः । अन्नाद्यमेवास्माऽएतत्पुरस्तात्करोति ॥ १६ ॥

अथ मारुतम् । विशो वै मरुतः । भूमो वै विट् । भूम्नैव तत् प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत भूम्नैनमुपसमावर्तत, भूमानमनुकमात्मनोऽकुरुत । भूम्नोऽएवैष एतदाप्यायते भूम्नैनमुपसमावर्तते, भूमानमनुकमात्मनः कुरुते ॥ १७ ॥

तद् यदैन्द्रमनु भवति । क्षत्रं वा इन्द्रः । विशो विश्वे देवाः । विशो वै मरुतः । विशैवैतत्क्षत्रं परिवृंहति । तदिदं क्षत्रमुभयतो विशा परिवृढम् ॥ १८ ॥

अथैन्द्राग्नम् । तेजो वाऽअग्निः । इन्द्रियम् वीर्यमिन्द्रः । उभाभ्यामेव तद्वीर्याभ्यां प्रजापतिः पुनरात्मानमाप्याययत, उभेऽएनं वीर्येऽउपसमावर्तेताम् । उभे वीर्येऽअनुकेऽआत्मनोऽकुरुत । उभाभ्यामेवैष एतद्वीर्याभ्यामाप्यायते । उभेऽएनं वीर्येऽउपसमावर्तेते, उभे वीर्येऽअनुकेऽआत्मनःकुरुते ॥ १९ ॥

तद्यदिति । इन्द्रस्य देवेषु मध्ये क्षत्रियजातित्वमनकदुक्तम्, विश्वेषां देवानां तु तदधीनत्वाद् बहुत्वसाम्याद् विशां रूपत्वम्; अत ऐन्द्रस्य वैश्वदेवानन्तरंकरणम् । तस्य स्वामिन इन्द्रस्य पुरस्तादन्नाद्विनो विशः कृतत्वात् कृतं भवति ॥ १६ ॥

अथ मारुतमिति । 'अथ' ऐन्द्रानन्तरं 'मारुतं' मरुद्देवताकं पशुमालभते ॥ १७ ॥

तद्यदिति । तदिदं क्षत्रमुभयतो विशा परिवृढमिति । पूर्वत्र विश्वदेवात्मिकया विशा, उत्तरत्र मरुद्रूपयेति द्रष्टव्यम् ॥ १८ ॥

अथैन्द्राग्नमिति । 'अथ' मारुतानन्तरम् 'ऐन्द्राग्नम्' इन्द्राग्निदेवताकम् ॥ १९ ॥

(तेऽथ) अथ सावित्रम् । (१५) सविता वै देवानां प्रसविता तथो हास्मा ऽएते सवितृप्रसूता ऽएव सर्व्वे कामाः समृद्ध्यन्ते ॥ २० ॥

(तेऽथ) अथ वारुणमन्तत आलभते । तदेनर्ठ० सर्व्वस्माद्वरुणपाशा-त्सर्व्वस्माद्वरुण्यात्प्रमुञ्चति ॥ २१ ॥

तस्माद्यदि यूपैकादशिनी स्यात् । (दा) आग्नेयमेवाग्निष्ठे नियुञ्ज्या-दथेतरान्व्युपनयेयुर्यथापूर्वम् ॥ २२ ॥

यद्यु पश्वेकादशिनी स्यात् । (दा) आग्नेयमेव यूप ऽआलभेरन्नथेतरा-न्यथापूर्वम् ॥ २३ ॥

तान्यत्रोदीचो नयन्ति । (न्त्या) आग्नेयमेव प्रथमं नयन्त्यथेतरा-न्यथापूर्वम् ॥ २४ ॥

अथ सावित्रम् । सविता वै देवानां प्रसविता । तथो हास्माऽएते सवितृप्रसूताऽएव सर्वे कामाः समृद्ध्यन्ते ॥ २० ॥

अथ वारुणमन्तत आलभते । तद् एनं सर्वस्माद्वरुणपाशात् सर्वस्माद्वरुण्यात्प्रमुञ्चति ॥ २१ ॥

तस्माद्यदि यूपैकादशिनी स्यात्—आग्नेयमेवाग्निष्ठे नियुञ्ज्याद् । अथेतरान्व्युपनयेयुः—यथा-पूर्वम् ॥ २२ ॥

यद्यु पश्वेकादशिनी स्यात्—आग्नेयमेव यूपऽआलभेरन् । अथेतरान् यथापूर्वम् ॥ २३ ॥

तान्यत्रोदीचो नयन्ति । आग्नेयमेव प्रथमं नयन्ति । अथेतरान्यथापूर्वम् ॥ २४ ॥

अथ सावित्रमिति । आलभते । सावित्रवारुणयोर्व्याख्या स्पष्टे ॥ २० ॥ २१ ॥

तस्माद्यदीति[1] । 'तस्मात्' पशूनामेकादशत्वात् 'यदि स्यादेकादशिनी' स्यादेकादशयूपसम्मानम्, तदा प्रतिपशु यूपसम्भवात् 'अग्निष्ठे' पूर्वेणाग्निष्ठाने मध्ययूपे 'आग्नेयमेव' प्रथम 'पशु' नियुञ्जीत, 'अथ' 'इतरान्' पशून् 'यथापूर्वं व्युपनयेयु' यूपोच्छ्रयणानुक्रमेण प्रतियूप पृथक् पृथक् नियुञ्जीरन्नित्यर्थ[2] । स च क्रम—स उत्तरोऽग्निष्ठात् स्यात्, तमेवाग्रे उच्छ्रयेदथ दक्षिणमथोत्तरमित्यादिना प्राङ्निर्दिष्ट (श. प. ब्रा. ३ । ७ । २ । ९) ॥ २२ ॥

यद्यु पश्वेकादशिनीति[3] । 'यद्यु' यद्यपि 'पश्वेकादशिनी स्यात्', यूपस्त्वेक एव, तदा 'आग्नेयमेव प्रथम यूपे आलभेरन्', 'अथ' 'इतरान्' सौम्यादिकान् 'यथापूर्वम्' तस्मिन्नेकयूपे नियुञ्जीत सञ्ज्ञ-पनार्थम् ॥ २३ ॥

तान्यत्रोदीचो नयन्तीति । उदङ्नयनकालेऽपि 'आग्नेयमेव प्रथम नयेत्, अथेतरान्' इदानीमुक्त-क्रमेण नयेत् ॥ २४ ॥

१—पश्वेकादशिनी द्विविधा—पृथिग्यूप्या एकयूप्या च, इत्यादि ८ । ८ । २० । कात्यायनश्रौतसूत्रे द्रष्टव्यम् ।

२—एकयूपेऽपि पश्वेकादशिन्यामग्निष्ठ नियुज्यतु तस्मिन्नासीत अनिरन्तराच । ३—अग्नेय प्रथमो गन्तव्यस्तस्य धोऽनुपूर्व्यां इतरे । का. श्रौ. सू. ८ । २२० । २३ ।

तान्यत्र निविध्यन्ति (न्त्या) आग्नेयमेव प्रथमं दक्षिणार्द्धर्चे निविध्यन्त्यथेतरानुदीचोऽतिनीय यथापूर्वम् ॥ २५ ॥
तेषां यत्र वपाभिः प्रचरन्ति । (न्त्या) आग्नेयस्यैव प्रथमस्य वपया प्रचरन्त्यथेतरेषां यथापूर्वम् ॥ २६ ॥
तैर्यत्र प्रचरन्ति । (न्त्या) आग्नेयेनैव प्रथमेन प्रचरन्त्यथेतरैर्यथापूर्वम् ॥ २७ ॥

इति सप्तमप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ७ । २ ॥ (९-१)

यत्र वै यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत । तस्य रसो द्रुत्वापः प्रविवेश तेनैवतद्रसेनापः स्यन्दन्ते तमेवैतद्रसꣳ स्यन्दमानं मन्यन्ते ॥ १ ॥

तान्यत्र निविध्यन्ति । अग्नेयमेव प्रथमं दक्षिणार्द्धर्चे निविध्यन्ति । अथेतरानुदीचोऽतिनीय यथापूर्वम् ॥ २५ ॥
तेषां यत्र वपाभिः प्रचरन्ति—आग्नेयस्यैव प्रथमस्य वपया प्रचरन्ति । अथेतरेषां यथापूर्वम् ॥ २६ ॥
तैर्यत्र प्रचरन्ति—आग्नेयेनैव प्रथमेन प्रचरन्ति । अथेतरैर्यथापूर्वम् ॥ २७ ॥

वसतीवरीग्रहणम् ।

यत्र वै यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत—तस्य रसो द्रुत्वापः प्रविवेश । तेनैव तद्रसेनापः स्यन्दन्ते, तमेवैतद्रसं स्यन्दमानं मन्यन्ते ॥ १ ॥

तान्यत्र निवध्यन्तीति[1] । सज्ञ्यानस्य 'आग्नेयमेव प्रथम दक्षिणार्द्धर्चे निविद्ध्येत, पीडयेत् ॥ २५ ॥
तेषां यत्र वपाभिः प्रचरन्तीति[2] । एव वपाप्रचारेऽप्याग्नेयस्यैव वपा प्रथम प्रचरेत् । किं बहुना अङ्गानां यागावसरेऽप्याग्नेयाङ्गानि प्रथम यजेत्, 'अथेतरेषाम्' अङ्गानि 'यथापूर्वम्' ॥ २६ ॥ २७ ॥

इति श्रीमायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
तृतीयकाण्डे नवमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (३-९-१)

अथ सोमाभिषवार्थं वसतीवरीणां ग्रहणं विधातुमाह—यत्र वै यज्ञस्येत्यादि । यस्मिन् काले यज्ञरूपस्य विष्णोः देवताना यशः आहृत्य गतवतो यथार्थं देवैः प्रेषिता उपदीका तत्कृतधनुर्ज्याच्छेदनेन तच्छिरः चिच्छिदुः, स कालो "यत्र वै यज्ञस्य"—इत्यनेन परामृश्यते । तत्प्रकारः प्रवर्ग्ये प्रपञ्चितः (श. प. ब्रा. १४ । १ । १) पुरा 'यत्र' यस्मिन् काले 'यज्ञस्य' 'शिरः' 'अच्छिद्यत' छिन्नमभूत्, तस्मिन् काले छिन्नशिरसो यज्ञस्य रसोऽद्रवत् । 'रसः' 'द्रुत्वा' धावित्वा अपः उदकानि 'प्रविवेश', 'तेनैव रसेन' 'एतत्' इदानीमपि यथापूर्वमस्यन्दनस्वभावाः 'आपः' 'स्यन्दन्ते' । 'तमेव' छिन्नशिरस्काद् यज्ञादुद्गतमेव 'रसम्' इदानीमप्सु 'स्यन्दमानं प्रवहन्तं' 'मन्यन्ते' अभिज्ञाः ॥ १ ॥

१–दक्षिण च निधन्त्येनमुत्तरमुत्तरमितरान् । २–समानमुपमेष्य परिपश्यव्ये सञ्जयान्वगन् प्रोक्षणुन्मुकासिशामिन्द्रावद्रांनमच्छेदस्लोकसमेषधामित्रनुशासनखादवनराणिसिष्टकार्दिडादिव्यापालश्च समासिच्य प्रभूत्वात् । का. श्रौ. सू. ८ । २२१–२३१ ॥

स यद्वसतीवरीरच्छैति । तमेवैतद्रसमाहृत्य यज्ञे दधाति रसवन्तं यज्ञं करोति तस्माद्वसतीवरीरच्छैति ॥ २ ॥

ता वै सर्वेषु सवनेषु विभजति । सर्वेष्वेवैतत्सवनेषु रसं दधाति सर्वाणि सवनानि रसवन्ति करोति तस्मात्सर्वेषु सवनेषु विभजति ॥ ३ ॥

ता वै स्यन्दमानानां गृह्णीयात् । (१) ऐद्धि स यज्ञस्य रसस्तस्मात्स्यन्दमानानां गृह्णीयात् ॥ ४ ॥

(२) गोपीथाय वाऽएता गृह्यन्ते । सर्वं वाऽइदमन्यदिलयति यदिदं किञ्चापि योऽयं पवतेऽथैता एव नेलयन्ति तस्मात्स्यन्दमानानां गृह्णीयात् ॥ ५ ॥

स यद्वसतीवरीरच्छैति–तमेवैतद्रसमाहृत्य यज्ञे दधाति, रसवन्तं यज्ञं करोति । तस्माद्वसतीवरीरच्छैति ॥ २ ॥

ता वै सर्वेषु सवनेषु विभजति–सर्वेष्वेवैतत्सवनेषु रसं दधाति। सर्वाणि सवनानि रसवन्ति करोति तस्मात्सर्वेषु सवनेषु विभजति ॥ ३ ॥

ता वै स्यन्दमानानां गृह्णीयात् । ऐद्धि स यज्ञस्य रसः । तस्मात् स्यन्दमानानां गृह्णीयात् ॥ ४ ॥

गोपीथाय वाऽएता गृह्यन्ते । सर्वं वाऽइदमन्यदिलयति–यदिदं किञ्चापि योऽयं पवते । अथैता एव नेलयन्ति । तस्मात्स्यन्दमानानां गृह्णीयात् ॥ ५ ॥

अथ वसतीवरीग्रहणं विधत्ते–स यद् वसतीवरीरच्छैतीति ' अच्छैति ' अभिमुख्य गच्छति ' तमेव रसं पुनराहृत्य यज्ञे सन्दधाति ' वसतीवरीग्रहणकालः सूत्रे उक्तः–" अग्नीषोमीयस्य वपामार्जनान्ते वसतीवरी-ग्रहणम् " (का. श्रौ सू. ८ । २४८) इति ॥ २ ॥

गृहीताना सवनत्रयार्थं विभागमाह–ता वै सर्वेषु सवनेषु विभजतीति ॥ ३ ॥

गृहीतव्यानि उदकानि विशिनष्टि–ता वै स्यन्दमानानामिति (का. श्रौ. सू. ८ । २४८) ' हि ' यस्मात् ' स ' यज्ञरसः ' एत ' असवत, अथ ततो गच्छन्तीनामेवाया सम्बन्धिनी. ' गृह्णीयात् ' ॥ ४ ॥

स्यन्दमानग्रहणे उपपत्त्यन्तरमाह–गोपीथाय वा इत्यादि । यज्ञरसानाम् ' अन्यत् ' प्रवाहोदकव्यतिरिक्त ' सर्वम् ' ' इलयति ' इतस्ततश्चलति । ' इद ' शब्दार्थं विशिनष्टि–यदिदं किञ्चेति । ' यत् किञ्च ' ' इद ' परिदृश्यमान जगत् । इद शब्दोक्तानां मध्ये प्रसिद्ध किञ्चिदिहोदाहरति–अपि योऽयं पवत इति । ' योऽय ' वायुः ' पवते ' गच्छति, सोऽपि नियतचलनवान् । ' एता एव ' ' नेलयन्ति ' न प्रतिनिवर्तन्ते । यद्यपि स्यन्दमानानामितरेषां च पदार्थानां चलनं साधारणम्, तथापि स्यन्दमानानां व्यावृत्तेरपेक्षितत्वादिलनमितस्तत-श्चलन विवक्षितम् । ' स्यन्दमानानाम् ' एकरूपेण प्रवहन्तीनामपां तथाविधचाञ्चल्याभावात् ' गोपीथाय स्यन्दमाना गृह्णीयात् ' ॥ ५ ॥

१–स्यन्दमानानामनसामिते । का श्री, सू. ।८।२४८। २–' विवर्तन्ते ' इति 'विवर्तंते–' इति च क० पा० ।

(ह्रि) दिवा गृह्णीयात् । (त्पु) पश्यन्यज्ञस्य रसं गृह्णानीति तस्माद्दिवा गृह्णीयादेतस्मै वै गृह्णाति य एष तपति विश्वेभ्यो ह्येना देवेभ्यो गृह्णाति रश्मयो ह्यस्य विश्वे देवास्तस्माद्दिवा गृह्णीयाद्दिवेव वा एष तस्माद्देव दिवा गृह्णीयात् ॥ ६ ॥

(दे) एतद्ध वै विश्वे देवाः । (वा) यजमानस्य गृहानागच्छन्ति स यः पुरादित्यस्यास्तमयाद्वसतीवरीर्गृह्णाति यथा श्रेयस्यागमिष्यत्यावसथेनोपक्लृप्तेनोपासीतैवं तत्तऽएतद्धविः प्रविशन्ति तऽएतासु वसतीवरीषूपवसन्ति स उपवसथः ॥ ७ ॥

स यस्या गृहीता अभ्यस्तमियात् । (त्तु) तत्र प्रायश्चित्तिः क्रियते यदि

दिवा गृह्णीयात् पश्यन् यज्ञस्य रसं गृह्णानीति । तस्माद्ध दिवा गृह्णीयाद् एतस्मै वै गृह्णाति य एष तपति । विश्वेभ्यो ह्येना देवेभ्यो गृह्णाति रश्मयो ह्यस्य विश्वे देवाः । तस्माद्दिवा गृह्णीयात् । दिवेव वा एषः । तस्माद्देव दिवा गृह्णीयात् ॥ ६ ॥

एतद् वै विश्वे देवा यजमानस्य गृहानागच्छन्ति । स यः पुरादित्यस्यास्तमयाद्वसतीवरीर्गृह्णाति—यथा श्रेयस्यागमिष्यत्यावसथेनोपक्लृप्तेनोपासीत—एवं तत् । तऽएतद्धविः प्रविशन्ति । तऽएतासु वसतीवरीषूपवसन्ति । स उपवसथः ॥ ७ ॥

स यस्या गृहीता अभ्यस्तमियात्—तत्र प्रायश्चित्तिः क्रियते । यदि पुरेजानः स्यात्—निनाह्याद्-

दिवा गृह्णीयादिति । दिवाग्रहणस्याभिप्रायमाह—पश्यन् यज्ञस्य रसं गृह्णानीति । दर्शनपूर्वकग्रहणे सति यज्ञरसस्य परिज्ञानत्वात् तयाविधाभिरद्भिः क्रियमाणोऽभिषवः साङ्गो भवतीत्यभिप्रायः । दिवाग्रहणस्य प्रयोजनान्तरमाह—एतस्मै वै गृह्णाति य एष तपतीति । कथमेतदर्थतेति तत्र हेतुमाह—विश्वेभ्यो ह्येना देवेभ्यो गृह्णातीति । हि यस्माद् विश्वेभ्यो देवेभ्यो गृह्णाति तस्मादेतस्मै गृह्णाति । तेषामत्र कथं सम्भावनेति तत्राह—रश्मयो ह्यस्य विश्वे देवा इति । सूर्यस्य चन्द्रवद्विभूतिरूपाणां विश्वेषां देवानां रश्म्यात्मनावस्थानादित्यभिप्रायः । अतो रश्मिरूपाणां विश्वेषां देवानाम्, तदधिपतेः सवितुश्च दिवैव सम्भवाद् दिवैव गृह्णीयादित्यर्थः । किञ्चैष आदित्यो दिवैव प्रकाशमानो भवति, तस्मादपि दिवैव गृह्णीयात् ॥ ६ ॥

अस्तमयात् पूर्वकालीनं ग्रहणं प्रशंसति । एतद्ध वा इत्यादि । अग्नीषोमीयेऽहनि रात्रौ विश्वेषां देवानां प्रातर्यष्टव्यत्वात्, तत्पूर्वम् यजमानगृहे प्रत्यागमनसम्भवात् । श्रेयस्यागमिष्यतीति । यथा लोके गुर्वादेः पूज्यस्यागमनात् पूर्वम् । 'उपक्लृप्तेन' सम्पन्नेनैव 'आवसथेन' आवसथमावासस्थानम्, तत्तदाह्निकं सर्वं यज्ञोपकरणमुपलक्ष्यते, तं संस्करोति, तेन सत्कारोचितेन पूजोपकरणेन सम्भावयति । 'एतद्ध वै' एतत् खलु अतिथिभूतानां विश्वेषां देवानामागमनात् पूर्वं यदि चैव ग्रहणमस्ति, 'तत्' तत्स्थानीयमित्यर्थः । शब्दनिर्वचनं दर्शयति—एतद्धविः प्रविशन्तीति । सोमरसेष्वनुप्रवेशाद्धविः सम्पद्यते । प्रसङ्गादुपवसथशब्दनिर्वचनं दर्शयति—त एतासु वसतीवरीषूपवसन्तीति । उपवसन्त्यासु वसतीवरीषु देवा अस्मिन् काले इत्युपवसथः[1], उपवासकाल इत्यर्थः ॥ ७ ॥

वसतीवरीग्रहणात् प्रागस्तमये सति तद्ग्रहणोपायमाह—स यस्या गृहीता अभ्यस्तमियात्, तत्र प्रायश्चित्तिः

1–'पूर्वस्यैवेन्द्रत्वात्तद्विभूतिना' इ. पा. ।

पुरेजानः स्यान्निनाहाद्गृह्णीयाद्दिवा हि तस्य ताः पुरा गृहीता भवन्ति यद्यऽअनीजानः स्याद्य एनमीजान उपावसितो वा पर्यवसितो वा स्यात्तस्य निनाहाद्गृह्णीयाद्दिवा हि तस्य ताः पुरा गृहीता भवन्ति ॥ ८ ॥

यद्युऽएतदुभयं न विन्देत् । (द) उल्कुषीमेवादायोपपरेयात्तामुपर्युपरि धारयन्गृह्णीयाद्धिरण्यं वोपर्युपरि धारयन्गृह्णीयात्तदेतस्य रूपं क्रियते य एष तपति ॥ ९ ॥

(ध) अथातो गृह्णात्येव । हविष्मतीरिमा ऽआप इति यज्ञस्य ह्यासु रसः प्राविशत्तस्मादाह हविष्मतीरिमा आप इति हविष्माँ३ऽआविवासतीति हविष्मान्ह्येना यजमान आविवासति तस्मादाह हविष्माँ३ऽआविवासतीति ॥ १० ॥

गृह्णीयात् । दिवा हि तस्य ताः पुरा गृहीता भवन्ति । यद्युऽअनीजानः स्याद्–य एनमीजान उपावसितो वा पर्यवसितो वा स्यात्–तस्य निनाहाद् गृह्णीयाद् । दिवा हि तस्य ताः पुरा गृहीता भवन्ति॥८॥

यद्युऽएतदुभयं न विन्देत्–उल्कुषीमेवादायोपपरेयात् । तामुपर्युपरि धारयन् गृह्णीयात् । हिरण्यं वोपर्युपरि धारयन् गृह्णीयात् । तदेतस्य रूपं क्रियते–य एष तपति ॥ ९ ॥

अथातो गृह्णात्येव–" हविष्मतीरिमा आपः "–(वा. सं. ६ । २३ ।)–इति । यज्ञस्य ह्यासु रसः प्राविशत्–तस्मादाह–हविष्मतीरिमा आप इति । " हविष्माँ३ आविवासति "–(वा.

क्रियत इति । प्रायश्चित्तिमिर्दिवाग्रहणाकरणे दोषस्पर्शाभावोपाय. क्रियत इत्यर्थः । तत्प्रकार. प्रदर्शयति–यदीति । स यजमानो ' यदि ' ' पुरेजान , इष्टप्रथमसोमयाग ' स्यात् ' स ' निनाहात् ' स्वगृहस्थित-प्रभूतघटादेः सकाशात् ' गृह्णीयात् ' ' ता ' आप ' पुरा ' अस्तमयात् पूर्वं तस्य ' गृहीता भवन्ति ', प्रथमानुष्ठानेऽस्तमयात् पुरा गृहीतत्वादित्यभिप्राय ' । स्वयम् ' अनीजान ' ' चेद् , ' य. ' ' एन ' यजमानम् ' ईजान ' इष्टवान्, अन्य ' उपावसित ' समीपे गृहे अवस्थित , ' पर्यवसितो वा ' दूरगृहस्थितो वा ईजान. ' स्यात् ' ' तस्य ' ' निनाहाद् ' घटादेः सकाशाद् ' गृह्णीयात् ' । एवं सति ताः पुरा दिवा परिगृहीता भवन्ति । " ब्राह्मणो बहुयाजी तस्य कुम्भ्यानां गृह्णीयात् "–(तै. सं. ६।४।२।२) इति श्रुत्यन्तरम् ॥ ८ ॥

तदुभयाभावे आह–यद्यु एतदुभयं न विन्देदित्यादिना । ' उल्कुषीम् ' उल्कामित्यर्थः । ' एतस्य ' एष व्याख्यानम्–य एष तपतीति । उल्काया हिरण्यस्य च सूर्यवर्णभाभ्यां तद्रूपकरणम् । अत्र सूत्रम्–"अस्तमितश्चेत् निनाहात् पुरेजानश्चेत् । अनीजानोऽन्यस्यापि समीपवासितस्य पुरेजानस्य । उभयाभावऽउल्कुषीं वोपर्युपरि धारयन् हविष्मतीरित्यनेन मन्त्रेण गृह्णाति" (का. श्रौ. सू. २४९–२५१) इति ॥ ९ ॥

ग्रहणमन्त्रं विधत्ते–अथातो गृह्णात्येव हविष्मतीरिमा आप इति । ' इमा. ' गृह्यमाणा. ' आपः '

वसितः ' इ. क पा. । १–अस्तमितश्चेन्निनाहात्पुरेजानश्चेत् । का. श्रौ. सू ८ । २४९ । निनाहो मणिक इति कर्कः ।

हविष्मान्देवो ऽअध्वर इति । (२१) अध्वरो वै यज्ञस्तद्यस्मै यज्ञाय गृह्णाति तꣳ हविष्मन्तं करोति तस्मादाह हविष्मान्देवो ऽअध्वर इति ॥ ११ ॥

हविष्माꣳ३ऽअस्तु सूर्य इति । (२२) एतस्मै वै गृह्णाति य एष तपति विश्वेभ्यो ह्येना देवेभ्यो गृह्णाति रश्मयो ह्यस्य विश्वे देवास्तस्मादाह हविष्माꣳ३ऽअस्तु सूर्य इति ॥ १२ ॥

ता आहृत्य जघनेन गार्हपत्यꣳ सादयति । (२३) अग्नेर्वोऽपन्नगृहस्य सदसि सादयामीत्यग्नेर्वोऽनार्त्तगृहस्य सदसि सादयामीत्येवैतदाहाथ यदाग्नीषोमीयः पशुः सन्तिष्ठतेऽथ परिहरति व्युत्क्रामतेत्याहाग्रेण हविर्धाने यजमान आस्ते ता आदत्ते ॥ १३ ॥

सं. ६ । २३) इति । हविष्मान् ह्येना यजमान आविवासति । तस्मादाह—हविष्माँ३ आविवासतीति ॥ १० ॥

" हविष्मान् देवोऽध्वरः "–(वा. सं. ६ । २३) इति । अध्वरो वै यज्ञः । तद्यस्मै यज्ञाय गृह्णाति–तं हविष्मन्तं करोति । तस्मादाह–हविष्मान् देवो अध्वर इति ॥ ११ ॥

" हविष्माँ ३ ऽअस्तु सूर्यः "–(वा. सं. ६ । २३) इति । एतस्मै वै गृह्णाति य एष तपति विश्वेभ्यो ह्येना देवेभ्यो गृह्णाति । रश्मयो ह्यस्य विश्वे देवाः । तस्मादाह–हविष्माँ ३ ऽअस्तु सूर्य इति ॥ १२ ॥

ता आहृत्य जघनेन गार्हपत्यं सादयति–" अग्नेर्वोऽपन्नगृहस्य सदसि सादयामि "–(वा. सं. ६ । २४) इति । अग्नेर्वोऽनार्तगृहस्य सदसि सादयामीत्येवैतदाह । अथ यदाग्नीषोमीयः पशुः सन्तिष्ठते–अथ परिहरति व्युत्क्रामतेत्याह । अग्रेण हविर्धाने यजमान आस्ते । ता आदत्ते ॥ १३ ॥

' हविष्मती ' अभिषूयमाणेन सोमरूपकेण हविषा, स्वासु प्रक्षिप्तेन पशुरसरूपेण हविषा वा तद्वत्यः । एताभिर्निष्पन्नेन सोमेन हविषा ' हविष्मान् ', ' यजमान. ' ' आविवासति ' परिचरति एता वसतीवरीः ॥ १० ॥

हविष्मान् देवो अध्वर इतीति । ' देवः ' द्योतमानः ' अध्वरः ' हिंसारहित. ' यज्ञ ' गृह्यमाणैर्वसतीवरीरूपैर्हविर्भिः ' हविष्मान् ' भवति ॥ ११ ॥

हविष्माँ ३ ऽअस्तु सूर्य इतीति । ग्रहणस्य विश्वेदेवार्थत्वात्, विश्वेषां देवानां रश्मिरूपत्वात्, तद्वान् सूर्योऽपि गृह्यमाणैर्वसतीवरीरूपैर्हविर्भिर्हविष्मान् भवति । मन्त्र प्रतिपाद्यं विषयं व्याचष्टे–हविष्मतीरिमा आप इति यज्ञस्य ह्यासु रसः प्राविशत् तस्मादाह हविष्मतीरित्यादिना । ' आसु ' अप्सु ॥ १२ ॥

आहृतानामासां गार्हपत्यस्य पश्चाद्भागे सादनं तन्मन्त्रं च विधत्ते–ता आहृत्येति । अग्नेर्वोऽपन्नगृहस्येति । ' अपन्नगृहस्य ' अपगतनगृहस्य, अनार्तगृहस्येत्यर्थः । तस्य ' अग्नेः ' ' सदसि ' स्थाने ' सादयामि ' ।

१–अग्नेर्वं इति निगमे शब्दपूर्वमरेत । का. श्रौ. सू. । ८ । २५२ ।

स दक्षिणेन निष्क्रामति । ता दक्षिणायाᳬं श्रोणौ सादयतीन्द्राग्न्योर्भागधेयी स्थेति विश्वेभ्यो ह्येना देवेभ्यो गृह्णातीन्द्राग्नी हि विश्वे देवास्ताः पुनराहृत्याग्रेण पत्नीᳬं सादयति स जघनेन पत्नीं पर्येत्य ता आदत्ते ॥१४॥

स उत्तरेण निष्क्रामति । ता उत्तरायाᳬं श्रोणौ सादयति मित्रावरुणयोर्भागधेयी स्थेति नैवᳬं सादयेदतिरिक्तमेतन्नैवᳬं सम्पत्सम्पद्यत इन्द्राग्न्योर्भागधेयी स्थेत्येव ब्रूयात्तदेवानतिरिक्तं तथा सम्पत्सम्पद्यते ॥ १५ ॥

स दक्षिणेन निष्क्रामति । ता दक्षिणायां श्रोणौ सादयति । " इन्द्राग्न्योर्भागधेयी स्थ "–(वा. सं. ६ । २४) इति । विश्वेभ्यो ह्येना देवेभ्यो गृह्णाति । इन्द्राग्नी हि विश्वे देवाः । ताः पुनराहृत्याग्रेण पत्नीं सादयति । स जघनेन पत्नीं पर्येत्य ता आदत्ते ॥ १४ ॥

स उत्तरेण निष्क्रामति । ता उत्तरायां श्रोणौ सादयति । " मित्रावरुणयोर्भागधेयी स्थ "–(वा. सं. ६ । २४) इति । नैवं सादयेत् । अतिरिक्तमेतत् । नैवं सम्पत्सम्पद्यते । इन्द्राग्न्योर्भागधेयी स्थेत्येव ब्रूयात् । तदेवानतिरिक्तम् । तथा सम्पत्सम्पद्यते ॥ १५ ॥

'अथ यदाग्नीषोमीयं पशुं सन्तिष्ठते' पत्नीसंयाजान्तः समाप्तो भवति । 'अथ' तदा ' परिहरति ' वसतीवरीर्वेदिं परितो नयेत् । वेदिमध्ये स्थिता दीक्षिता । 'व्युत्क्रामत' 'इत्याह' अध्वर्युस्त्रिर्ब्रूयात् " व्युत्क्रामतेत्याह त्रिः"[१] इति कात्यायनः । 'हविर्धाने' हविर्धानस्य पुरोदेशे ' यजमानः आस्ते ' । " उत्तरवेदिमपरेण यजमान उपस्थे सोमं कृत्वा "–(का. श्रौ. सू ८ । २५६) इति सूत्रम् ॥ १३ ॥

स दक्षिणेन निष्क्रामतीति । अथ 'ताः' अध्वर्युरादाय, 'दक्षिणेन' द्वारेण प्राग्वंशान्निष्क्रम्य उत्तरवेद्या दक्षिणश्रोणौ ' सादयति ' " इन्द्राग्न्योर्भागधेयी स्थ "–' इति ' भागधेय्यौ । मन्त्रं व्याचष्टे–विश्वेभ्यो ह्येना इति । " ते देवा बिभ्यतोऽग्निं प्राविशन् तस्मादाहुरग्निः सर्वा देवता. " इति हि तैत्तिरीयकश्रुतिः (तै. सं. १ । ८ । १ । साय. भा.) अत्रैव काण्डे–"देवानामुह स्म दीक्षितानाम्"–(श. ब्रा. ३ का. ४ अ. २ ब्रा. ६ क.) इत्यत्र "ते विदुरप वै नो विरक्षस्तमोऽस्थैव स्तरमसाम" (श. ब्रा. ३ कां. ४ अ. २ ब्रा. ८ क.) इति देवानामग्निरूपधारणसाधारण्यस्योक्तत्वाच्चाग्नेः सर्वदेवमयत्वम् । इन्द्रस्य तु देवाधिपतित्वं प्रसिद्धम् । अत इन्द्राग्न्योर्भागधेयी स्थेत्यभिधानम् ॥

ताः पुनराहृत्याग्रेण पत्नीं सादयतीति । पत्न्याः पश्चाद्देशेन ' पर्येत्य ' पत्न्याः पुरोदेशेऽवस्थिताः 'ताः' वसतीवरीः ' आदत्ते ' (का. श्रौ. सू. ८ । २६० । २६१) ॥ १४ ॥

आदाय, ' उत्तरेण ' मार्गेण ' निष्क्रामति ' । निष्क्रम्य, उत्तरवेदेरुत्तरश्रोणौ सादयेत् । उत्तरश्रोणौ सादने कश्चिन्मन्त्रं निर्दिश्य तस्य वक्ष्यमाणसम्पदतिरेकेण प्रातिकूल्यमभिधाय, दक्षिणवेदिश्रोणिसादनमन्त्रमेव सम्पदनुकूलत्वात् सिद्धान्तयति–मित्रावरुणयोर्भागधेयी स्थेति नैवं सादयेदित्यादिना । ' एव ' यस्मादयं मन्त्रः ' अतिरिक्तः ' अधिकः, अतो वक्ष्यमाणा सप्तपदोपेतशक्वरीच्छन्दःप्राप्तिलक्षणा ' सम्पत् ' ' न सम्पद्यते ' " इन्द्राग्न्यो "–इत्यनेनैव चेदनतिरेकात् सम्पद्यते ॥ १५ ॥

१–शालाद्वार्यमपरेण वसतीवरीः परिहरति । २–दक्षिणाग्निहोमान्तमग्नीषोमीयमन्त्वामितेत्र व्युत्क्रामतेत्याह त्रिः । ३–निहत्य दक्षिणस्यामुत्तरवेदिश्रोणौ निदधातीन्द्राग्न्योः । ४–आहृत्य स्थाने निदधाति । का. श्रौ. सू. ८।२५५–२५९। ५–अग्रतो पत्न्या अन्तरे । अग्रेण परिक्रम्यादानमुत्तरवत् । का. श्रौ. सू. ८।२६०।२६१। ६–मित्रावरुणयोरिति वा । का. श्रौ. सू. ८।२६२।

गुप्त्यै वा ऽएताः परिह्रियन्ते । (न्तेऽग्निः) अग्निः पुरस्तादथैताः समन्तं पल्यङ्गयन्ते नाष्ट्रा रक्षाꣳस्यपघ्नत्यस्ता आग्नीध्रे सादयति विश्वेषां देवानां भागधेयी स्थेति तदासु विश्वान्देवान्त्संवेशयत्येते वै वसतां वरं तस्माद्वसतीवर्यो नाम वसताꣳ ह वै वरं भवति य एवमेतद्वेद ॥ १६ ॥

तानि वा ऽएतानि सप्त यजूꣳषि भवन्ति । चतुर्भिर्गृह्णात्येकेन जघनेन गार्हपत्यꣳसादयत्येकेन परिहरत्येकेनाग्नीध्रे तानि सप्त यत्र वै वाचः प्रजातानि छन्दाꣳसि सप्तपदा वै तेषां परार्द्ध्या शक्वरी तामभिसम्पदं तस्मात्सप्त यजूꣳषि भवन्ति ॥ १७ ॥

इति सप्तमप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ७ ॥ ३ ॥ (९. २)

गुप्त्यै वाऽएताः परिह्रियन्ते । अग्निः पुरस्तात् । अथैताः समन्तं पल्यङ्गयन्ते नाष्ट्रा रक्षांस्यपघ्नत्यः । ता आग्नीध्रे सादयति । "विश्वेषां देवानां भागधेयी स्थ"–(वा. सं. ६ । २४) इति । तदासु विश्वान् देवान्त्संवेशयति । एते वै वसतां वरम् । तस्माद्वसतीवर्यो नाम । वसतां ह वै वरं भवति । य एवमेतद्वेद ॥ १६ ॥

तानि वाऽएतानि सप्त यजूंषि भवन्ति । चतुर्भिर्गृह्णाति, एकेन जघनेन गार्हपत्यं सादयति, एकेन परिहरति, एकेनाग्नीध्रे । तानि सप्त । यत्र वै वाचः प्रजातानि छन्दांसि । सप्तपदा वै तेषां परार्द्ध्या शक्वरी एतामभिसम्पदम् । तस्मात्सप्त यजूंषि भवन्ति ॥ १७ ॥

सर्वतः परिहरणमुत्तरवेदेःपरिहरणञ्च प्रशंसति–गुप्त्यै वा एताः परिह्रियन्त इति । आपां वज्रत्वेन रक्षोविघातकत्वात् सर्वतः परिहरणेन यज्ञस्य रक्षस्सकाशात् सर्वतो गुप्तिर्भवति । साक्षाद्रक्षोद्वेषिणोऽग्नेः पुरस्ताद् वर्तमानत्वान्न तदपेक्षा, पुरस्तात् परिहारापेक्षा नास्ति । 'पल्यङ्गयन्ते' परितोऽङ्गयन्ते, ह्रियन्त इत्यर्थः । 'ता आग्नीध्रे' इति । उत्तरश्रोणिस्थादाय आग्नीध्रमण्डपे "विश्वेषां देवानामिति" मन्त्रेण सादयेत् । 'तत्' तेन, "विश्वेषां देवानाम"–इति मन्त्रपाठेन । संवेशनप्रसङ्गाद् वसतीवरीशब्दं निर्वक्ति–एते वै वसतां वरं तस्माद् वसतीवर्यो नामेति । 'वसतां' क्वचित् क्वचित् स्थानेषु निवसतां मध्ये 'एते' खलु देवाः 'वरम्' एतेषां वासो वरं श्रेष्ठ इत्यर्थः । वसतां देवानां श्रेष्ठत्वापादकत्वाद् वसतीवर्य इति नाम निष्पन्नम् । यद्वा एतेषु 'एताः' आपः 'वसतां' विश्वेषां देवानां 'वरम्' उत्कृष्टं स्थानमिति वसतीवर्य इति नाम । उक्तार्थज्ञं प्रशंसति–वसतां ह वै वरं भवतीति ॥ १६ ॥

वसतीवरीग्रहणप्रभृतीनामाग्नीध्रसादनान्तानां मन्त्राणां या सप्तसङ्ख्या, तां शक्वरीत्वसम्पत्त्या प्रशंसति–तानि वा एतानि सप्त यजूंषीत्यादिना । चतुर्भिर्गृह्णातीत्यादि । सङ्ख्याविभागस्तु स्पष्ट एव । यत्र वै वाचः प्रजातानि छन्दांसीति । वाचः सकाशाच्छन्दसामुत्पत्तिः सोमाहरणप्रस्तावे "वागेव सुपर्णी"–इत्युक्त्वा

१–विश्वेषां देवानामित्यग्नीध्रे। का. श्रौ. सू. ८। २६२।

तान्त्सम्प्रबोधयन्ति । तेऽप उपस्पृश्याग्नीध्रमुपसमायन्ति त ऽआज्यानि गृह्णत गृहीत्वाज्यान्यायन्त्यासाद्याज्यानि ॥ १ ॥

(त्यु) अथ राजानमुपावहरति । (त्ती) इयं वै प्रतिष्ठा जनूरासां प्रजानामिमामेवैतत्प्रतिष्ठामभ्युपावहरति तमस्यै तनुते तमस्यै जनयति ॥ २ ॥

(त्यु) अन्तरेणेषेऽउपावहरति । यज्ञो वा ऽअनस्तन्वेव यज्ञान्न बहिर्द्धा करोति ग्रावसु सम्मुखेष्वधिनिदधाति क्षत्रं वै सोमो विशो ग्रावाणः क्षत्रमे-

---

तान्त्सम्प्रबोधयन्ति । तेऽप उपस्पृश्याग्नीध्रमुपसमायन्ति । तऽआज्यानि गृह्णते । गृहीत्वाज्यान्यायन्ति । आसाद्याज्यानि ॥ १ ॥

अथ राजानमुपावहरति । इयं वै प्रतिष्ठा जनूरासां प्रजानाम् । इमामेवैतत् प्रतिष्ठामभ्युपावहरति । तमस्यै तनुते । तमस्यै जनयति ॥ २ ॥

अन्तरेणेषेऽउपावहरति । यज्ञो वाऽअनः । तन्वेव यज्ञान्न बहिर्द्धा करोति । ग्रावसु सम्मुखेष्वधि-

---

" तयेनि सा छन्दांसि ससृजे "–(श. प. ब्रा. ३ । ६ । २ । २–८) । इति प्राक् प्रतिपादिता । 'तेषां' मध्ये ' परार्ध्या ' परार्द्धे भवा श्रेष्ठा ' शक्वरी ' सप्तपदा सप्तभिः पादैरुपेता । परार्द्ध्यत्वं प्रधानभूतानां सप्तच्छन्दसामुपरि भावित्वम् । एता सख्याद्वारा शक्वरीप्राप्तिलक्षणा सप्तपदमभिलक्ष्य सप्त मन्त्राः कृता भवति । तस्मात्सप्तेति निगमनम् । एतामेव सप्तपदमभिप्रेत्य प्राकसम्पत्ति – सप्तपदसङ्ख्यारूपा ऋक् निर्वृत्ता ॥ १७ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये

तृतीयकाण्डे नवमाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (३–९–३) ॥

अथ सुत्यादिवसे प्रातःकालीन सवनीयपशवर्थं प्रयोगमाह–तान्त्सम्प्रबोधयन्तीत्यादिना । 'तान्' ऋत्विजः रात्रेरपरभागे प्रबोधयेयुरध्वर्यव । " अपररात्रे ऋत्विजः प्रबोधयन्ति "–(का. श्रौ. सू. ९ । १) इति सूत्रम् । उदकोपस्पर्शनं विहितकर्मण उपलक्षणम् । गृहीत्वाज्यान्यायन्तीति । उत्तरवेदिसमीपम् । अत्र प्रयोग उक्तः सूत्रे–"अप उपस्पृश्य शालाद्वार्ये परिस्तरणपात्रसादनप्रोक्षणाज्यनिर्वपणाधिश्रयणस्रुक्सम्मार्जनोद्वासनावेक्षणानि कृत्वाग्नीध्रे उत्पूय पश्चाद्ग्रहणम्, आज्यान्यादाय सोमं चार्धवाहवर्जं इध्मप्रोक्षणादि करोति, अग्नीषोमीयवत् स्तरणम्, आश्वामदनात् कृत्वेषान्तरेणार्द्दसोममद्रिषु सम्मुखेषु निदधाति इदं त्वेति "–(का. श्रौ. सू. ९ । २–९) इति ॥ १ ॥

तदिदं सोमोपावहरणं समन्त्रकं विधत्ते–अथ राजानमुपावहरतीति । अधिषवणचर्मोपरिप्रदेशं प्रति अधो नयेत् । अथ ब्राह्मणं प्रशंसति–इयं वै प्रतिष्ठा जनूरिति । 'आसाम्' उत्पत्तिमतीनां सर्वासां परिदृश्यमानानां ' प्रजानाम् ' ' इयं ' खलु भूमिः ' प्रतिष्ठा ' । अस्य इदं ' जनूः ' जन्मभूमिः । अस्यामेव प्रजानां प्रतिष्ठितत्वात् ' इमां ' ' प्रतिष्ठाम् ' ' अभि ' लक्ष्य ' एव ' ' उपावहरति ' उपावहरणं कृतवान् भवति । तथा सति ' तं ' सोमम् ' अस्यै ' अस्याः सकाशात् ' तनुते ' विस्तारितवान् भवति, ' अस्यै ' अस्याः सकाशात् उत्पादितवांश्च भवति ॥ २ ॥

उपावहरणमार्गमाह–अन्तरेणेषे इति । ' ईषे ' आयतौ शकटदण्डौ । यज्ञसाधनसोमाश्रयत्वात् ' अनसः '

१–" अमूर्या उपसूर्ये " इत्यादिमन्त्र इहाविद. संहितायाम् । २–' आयत्ये ' इति क. पा. ।

वैतद्विश्यध्यूहति तद्यत्सम्मुखा भवन्ति विशमेवैतत्सम्मुखां क्षत्रियमभ्यविवादिनीं करोति तस्मात्सम्मुखा भवन्ति ॥ ३ ॥

स उपावहरति । हृदे त्वा मनसे त्वेति यजमानस्यैतत्कामायाह हृदयेन हि मनसा यजमानस्तं कामं कामयते यत्काम्या यजते तस्मादाह हृदे त्वा मनसे त्वेति ॥ ४ ॥

दिवे त्वा सूर्याय त्वेति । देवलोकाय त्वेत्येवैतदाह यदाह दिवे त्वेति सूर्याय त्वेति देवेभ्यस्त्वेत्येवैतदाहोर्ध्वमिममध्वरं दिवि देवेषु होत्रा यच्छेत्यध्वरो वै यज्ञ ऊर्ध्वमिमं यज्ञं दिवि देवेषु धेहीत्येवैतदाह ॥ ५ ॥

निदधाति । क्षत्रं वै सोमः । विशो ग्रावाणः । क्षत्रमेवैतद् विश्यध्यूहति । तद्यत्सम्मुखा भवन्ति-विशमेवैतत्सम्मुखां क्षत्रियमभ्यविवादिनीं करोति । तस्मात्सम्मुखा भवन्ति ॥ ३ ॥

स उपावहरति । "हृदे त्वा मनसे त्वा "-(वा. सं. ६ । २५ ।) इति । यजमानस्यैतत्कामायाह । हृदयेन हि मनसा यजमानस्तं कामं कामयते-यत्काम्या यजते । तस्मादाह-हृदे त्वा मनसे त्वेति ॥ ४ ॥

" दिवे त्वा सूर्याय त्वा "- (वा. सं. ६ । २५) इति । देवलोकाय त्वेत्येवैतदाह-यदाह-दिवे त्वेति । सूर्याय त्वेति । देवेभ्यस्त्वेत्येवैतदाह-ऊर्ध्वमिममध्वरं दिवि देवेषु होत्रा यच्छेति । अध्वरो वै यज्ञः । ऊर्ध्वमिमं यज्ञं दिवि देवेषु धेहीत्येवैतदाह ॥ ५ ॥

शकटस्य यज्ञत्वम् । तयोरन्तरालादधः सुस्त्यावरोहणेन 'यज्ञाद्' हविर्धानाद् बाह्य न कृतवान् भवति । ग्राव्णां मध्ये स्थापन विधाय प्रशंसति-ग्रावसु सम्मुखेष्विति । सोमस्य वेदेषु क्षत्रियजातित्वमसकृदुक्तम्; ग्राव्णां तु बहुत्वात् शेषत्वेनोपसर्जनत्वाच्च विशो रूपत्वम् । मध्ये स्थापनेन यत् सर्वग्रावसाम्मुख्यम्, तद् प्रशसति-तद्यत्सम्मुखा भवन्तीति । 'क्षत्रियम्' क्षत्रियजातिं 'अभि '-लक्ष्य विशेषम् 'अविवादिनीम्' अविवादनशीलां 'करोति' ॥ ३ ॥

उपावहरणप्रकारमभिधायोपावहरणे मन्त्रमाह-स उपावहरति हृदे त्वा मनसे त्वेति-(का. श्रौ. सू. ९ । ५) । हे सोम ! त्वा 'हृदे' हरति । दूरस्थं विषयमिति विषयाभिमुखं स्वोपहितमात्मानं हरतीति वा । हृदयमन्तःकरणम्, तद्विशेषरूपं सङ्कल्पविकल्पात्मक मनः, यजमानसम्बन्धिनोस्तयोरुभयोर्विषयोऽयं कामः, तस्य लाभार्थम् 'उपावहरामि' । कर्मकारकस्य द्विराम्नानादुपावहरामीति द्विरभ्यासः; अतो वाक्यद्वयम्; न व्याख्यान व्याख्येयभावः ॥ ४ ॥

तथा 'दिवे' देवलोकाय त्वाम् । 'सूर्याय त्वा' एतद्रश्मिभूताना देवानामुपलक्षणम् । सर्वत्रोपावहरामीति योज्यम । किञ्च हे सोम ! 'ऊर्ध्वम्' उपरि, तायमानत्वेनोन्नतम्, 'इमं' सोमयागं 'दिवि' द्युलोके 'देवेषु' 'यच्छ'; 'होत्राः' होत्रकाश्च देवेषु यच्छन्तित्यर्थः ॥ ५ ॥

१-आज्यासादनात् स्थानान्तरेणार्धसोममद्रिषु समुखेषु निदधाति हृदे त्वेति । इति ।

सोम राजन्विश्वास्त्वं प्रजा उपावरोहेति । तदेनमासां प्रजानामाधिपत्याय राज्यायोपावहरति ॥ ६ ॥

(त्य) अथानुसृज्योपतिष्ठते । विश्वास्त्वां प्रजा ऽउपावरोहन्त्वित्ययथायथमिव वा ऽएतत्करोति यदाह विश्वास्त्वं प्रजा उपावरोहेति क्षत्रं वै सोमस्तत्पापवस्यसङ्करोति तद्धेदमनु पापवस्यसं क्रियतेऽथात्र यथायथं करोति यथापूर्वं यदाह विश्वास्त्वां प्रजा उपावरोहन्त्विति तदेनमाभिः प्रजाभिः प्रत्यवरोहयति तस्मादु क्षत्रियमायन्तमिमाः प्रजा विशः प्रत्यवरोहन्ति तमधस्तादुपासत ऽउपसन्नो होता प्रातरनुवाकमनुवक्ष्यन्भवति॥७॥

"सोम राजन् विश्वास्त्वं प्रजा उपावरोह "–(वा. सं. ६ । २६) इति । तदेनमासां प्रजानामाधिपत्याय राज्यायोपावहरति ॥ ६ ॥

अथानुसृज्योपतिष्ठते । " विश्वास्त्वां प्रजा उपावरोहन्तु "–(वा. सं. ६ । २६) इति । अयथायथमिव वाऽएतत्करोति–यदाह–विश्वास्त्वं प्रजा उपावरोहेति । क्षत्रं वै सोमः । तत् पापवस्यसं करोति । तद्धेदमनु पापवस्यसं क्रियते । अथात्र यथायथं करोति–यथापूर्वम्–यदाह–विश्वास्त्वां प्रजा उपावरोहन्त्विति । तदेनमाभिः प्रजाभिः प्रत्यवरोहयति । तस्मादु क्षत्रियमायन्तमिमाः प्रजा विशः प्रत्यवरोहन्ति । तमधस्तादुपासते । उपसन्नो होता प्रातरनुवाकमनुवक्ष्यन् भवति ॥ ७ ॥

तदर्थं हे ' सोम राजन् ! ' ' त्वं ' ' विश्वाः प्रजा ' ' उप ' लक्ष्य ' अवरोह ' इति ॥ ६ ॥

उपावरोहमन्त्रं विभज्य व्याचष्टे–हृदे त्वा मनसे त्वेति यजमानस्यैतत्कामायेत्यादिना । सूर्याय त्वेत्यत्र सूर्यशब्दः सर्वदेवतोपलक्षक इति व्याचष्टे–देवेभ्यस्त्वेत्येवैतदाहेति । " रश्मयो ह्यस्य विश्वे देवाः "–इति (श.ब्रा.का.३.अ.९.ब्रा. २ क. ६ इत्यत्र) प्रागुक्तत्वादित्यभिप्रायः । ऊर्ध्वमिममित्यादेर्ब्राह्मणं स्पष्टम् ॥ ६ ॥

उपावहृतस्य सोमस्य समन्त्रकमुपस्थानमाह–अथानुसृज्योपतिष्ठते इति । ' अनुसृज्य ' वेष्टितं वस्त्रं विसृज्येत्यर्थः । विश्वास्त्वामिति । मन्त्रार्थः स्पष्टः । अयथायथमिव वा इत्यादि । उपावहरणे यो विश्वास्त्वामिति मन्त्रशेषः, तत्र विश्वाः प्रजा उद्दिश्य तुच्छजनवत् परिचारकपुरुषनिष्पादितावरोहणमन्तरेण स्वत एवावरोहणस्य प्रजां प्रति सोमस्यापसर्जनलक्षणस्य च प्रतीतिः । तस्याश्च क्षत्रियभूतस्य सोमस्यानुचितत्वाद् विश्वास्त्वामित्यभिधानेन ' अयथायथम् ' यथास्वरूपस्य यदुचितं तस्य तद्वैपरीत्यं कृतं भवति । ' तत् ' च ' पापवस्यसं ' पापं च वसीयश्च पापवस्यसम्, साध्वसाधुमिश्रणम् । तन्मूलत्वेनेदानीमपि जनैः ' पापवस्यसं क्रियते ' । अत उक्तवैलक्षण्येनोपस्थानमन्त्रे विश्वास्त्वामित्यभिधानाद् विश्वाभिः ' प्रजाभिः ' सोमोपावरोहणस्य कृतत्वात्, अवतरन्तं प्रति विश्वासां प्रजानां स्वस्वस्थानादवतरणस्योक्तत्वाद्वा नोक्तदोषावकाशः । पूर्वस्मिन्यथा ' अवरोहन्तु ' अवरोहयन्त्वित्यर्थः । ' तस्मात् ' त्वामवरोहन्त्विति विधानात् हेतोः ' राजानं प्रति ' प्रजानामुपश्लेषणस्य सम्पादनादिदानीमपि सम्पादयन्तमवरोहन्तं ' क्षत्रियं ' सर्वाः ' प्रजाः ' परिवारस्थाः ' अवरोहन्ति ' । यद्वा ' आयन्तं '

१–विश्वास्त्वामिति विसृज्योपतिष्ठते । का. श्रौ. सू. ९ । ६ । २–' परिचारकरूपाः ' इति क. पा ।

(त्यु)अथ सम्मिधमभ्यादधदाह । देवेभ्यः प्रातर्यावभ्योऽनुब्रूहीति च्छन्दाᳬसि वै देवाः प्रातर्यावाणश्छन्दाᳬस्यनुयाजा देवेभ्यः प्रेष्य देवान्यजेति वा अनुयाजैश्चरन्ति ॥ ८ ॥

तदु हैक आहुः (दें) देवेभ्योऽनुब्रूहीति तदु तथा न ब्रूयाच्छन्दाᳬसि वै देवाः प्रातर्यावाणश्छन्दाᳬस्यनुयाजा देवेभ्यः प्रेष्य देवान्यजेति वा अनुयाजैश्चरन्ति तस्माद् ब्रूयाद्देवेभ्यः प्रातर्यावभ्योऽनुब्रूहीत्येव ॥ ९ ॥

(वा) अथ यत्सम्मिधमभ्यादधाति । छन्दाᳬस्येवैतत्समिन्धेऽथ यद्धोता प्रातरनुवाकमन्वाह च्छन्दाᳬस्येवैतत्पुनराप्याययत्ययातयामानि करोति

अथ समिधमभ्यादधदाह । देवेभ्यः प्रातर्यावभ्योऽनुब्रूहीति । छन्दांसि वै देवाः प्रातर्यावाणः छन्दांस्यनुयाजाः । देवेभ्यः प्रेष्य, देवान्यजेति वा अनुयाजैश्चरन्ति ॥ ८ ॥

तदु हैक आहुः-देवेभ्योऽनुब्रूहीति । तदु तथा न ब्रूयात् । छन्दांसि वै देवाः प्रातर्यावाणः । छन्दांस्यनुयाजाः । देवेभ्यः प्रेष्य देवान्यजेति वाऽनुयाजैश्चरन्ति । तस्माद् ब्रूयाद्-देवेभ्यः प्रातर्यावभ्योऽनुब्रूहीत्येव ॥ ९ ॥

अथ यत् समिधमभ्यादधाति । छन्दांस्येवैतत्समिन्धे । अथ यद् यद्धोता प्रातरनुवाकमन्वाह-

---

'प्रति' सर्वाः प्रजाः स्वस्वस्थानाद् ' अवरोहन्ति, ' तदनन्तरं राजानमुपार्वं कृत्वा 'अधस्तात् उपासते' प्रजाः । यद्वेदं पृथगेव वाक्यम्,-' तम् ' एव सोमम् ' अधस्तात् उपासते ' ऋत्विजोऽध्वर्युप्रमुखाः ॥ प्रातरनुवाकप्रयोगमाह-उपसन्नो होतेत्यादि । ' होता ' ' उपसन्नः ' इत्यमूत्रोक्तप्रकारेण प्रातरनुवाकस्थाने उपविष्टः । अथ होतर्युपसन्ने सति स एव प्रातरनुवाकस्य प्रैषकाल इत्यर्थः ॥ ७ ॥

अथ समिधमभ्यादधदिति । " देवेभ्योऽनुब्रूहि "-इत्येवालम्, किन् " प्रातर्यावभ्यः "-इति विशेषणेनेत्याशङ्क्य तदुपयोगं दर्शयति-छन्दांसि वै देवा इत्यादिना । प्रातःकाले यान्ति यज्ञं गच्छन्तीति ' प्रातर्यावाणः ' । ते चानुयाजदेवाश्चोभयेऽपि ' छन्दांसि ' एव, गायत्र्यादिच्छन्दोरूपाः । एवं च सति अनुयाजच्छन्दोदेवानां प्रैषानुवचनसमये " देवेभ्य प्रेष्य देवान् यज "-' इति ' सर्वत्र केवलदेवशब्देन व्यवहारादत्रापि तथैव प्रैषे सति, अत्रापि " छन्दोदेवान् यज "-इति प्रैषादनुयाजदेवताश्छन्दांस्यपि भागमिच्छन्तीति तद्व्यावर्त्तनाय " देवेभ्यः प्रातर्यावभ्यः "-इति विशेषणेन भवितव्यमित्यर्थः ॥ ८ ॥

तदु हैक आहुरिति । अत्र देवेभ्य इत्येवालं किं प्रातर्यावभ्य इति विशेषणेनेति ' एके ' शाखिनो ब्रुवते । ' तदु ' ' तथा ' उक्तप्रकारेण ' न ब्रूयात् ' । तेषां मतातिक्रमे उपपत्तिस्तु अनुयाजभ्यावृत्तिसिद्धिरेवेत्याह-छन्दांसि वै देवा इत्यादि । अत्र सूत्रम्-" देवेभ्यः प्रातर्यावभ्योऽनुब्रूहीति समिधमादधात्, देवेभ्य, इत्येके " (का. श्रौ. ९।१०।११) ति ॥ ९ ॥

प्रातरनुवाकोपक्रमाङ्गभूतं समिदाधानं छन्दोदेवतासमिन्धनरूपत्वेन प्रशंसति-अथ यत्सामिधमभ्यादधातीति ।

१-प्रातर्यावभ्य इति विशेषणम्: प्रातरनुवाकोपाकरणे देवेभ्यः प्रातर्यावभ्योऽनुब्रूहीति समिधमादधात् (का.श्रौ.सू. ९।१०।११) इति सूत्रार्थं भाष्यः।

यातयामानि वै देवैश्छन्दाᳬसि च्छन्दोभिर्हि देवाः स्वर्गं लोकᳬसमाश्नुवत न वाऽअत्र स्तुवते न शᳬसन्ति तच्छन्दाᳬस्येवैतत्पुनराप्याययत्ययातयामानि करोति तैरयातयामैर्यज्ञं तन्वते तस्माद्धोता प्रातरनुवाकमन्वाह ॥
तदाहुः । कः प्रातरनुवाकस्य प्रतिगर इति जाग्रद्धैवाध्वर्युरुपासीत स यन्निमिषति स हैवास्य प्रतिगरस्तदु तथा न कुर्याद्यदि निद्रायादपि कामᳬस्वप्यात्स यत्र होता प्रातरनुवाकं परिदधाति तत्प्रचरणीति स्रुग्भवति तस्यां चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा जुहोति ॥ ११ ॥

छन्दांस्येवैतत्पुनराप्याययति । अयातयामानि करोति । यातयामानि वै देवैश्छन्दांसि । छन्दोभिर्हि देवाः स्वर्गं लोकं समाश्नुवत । न वाऽअत्र स्तुवते, न शंसन्ति । तत् छन्दांस्येवैतत् पुनराप्याययति। अयातयामानि करोति । तैरयातयामैर्यज्ञं तन्वते । तस्माद्धोता प्रातरनुवाकमन्वाह ॥ १० ॥

तदाहुः कः प्रातरनुवाकस्य प्रतिगर इति । जाग्रद्धैवाध्वर्युरुपासीत । स यन्निमिषति–स हैवास्य प्रतिगरः । तदु तथा न कुर्याद् । यदि निद्रायात्–अपि कामं स्वप्यात् । स यत्र होता प्रातरनुवाकं परिदधाति–तत्प्रचरणीति स्रुग्भवति; तस्यां चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा जुहोति ॥ ११ ॥

होतृकर्तव्य प्रातरनुवाकानुवचन छन्दसा पुनराप्यायनरूपत्वेन प्रशंसति–अथ यद्धोता प्रातरनुवाक मन्वाहेति । तेनाप्यायनेन ' छन्दांसि ' एव ' 'अयातयामानि ' अगतसाराणि ' करोति ' । तत्कृताप्यायनस्य सार्थकत्वाय गतसारत्वप्रसक्तिं दर्शयति–यातयामानि वा इति । देवैः कृतानीति शेषः । छन्दोभिर्हि देवाः स्वर्गं लोकमिति । स्वर्गार्थमुपयुक्तत्वात् तेषां यातयामत्वप्राप्तिः तदेव यातयामत्वं प्रातरनुवाकस्य स्तुतशस्त्रत्वाभिधानेन समर्थयते–न वा अत्रेति । स्तौति शंसति वोभयोरभावात् अनुवचनाभिधानाच्च निगमयति–तस्माद्धोता प्रातरनुवाकमन्वाहेति ("सुब्रह्मण्या च प्रेष्यति"का.श्रौ.सू. ९।१२)॥१०॥

प्रातरनुवाकस्य प्रतिगरविषये केषाञ्चिन्मत प्राशिपूर्वकमुदाहृत्य निराचष्टे–तदाहुः कः प्रातरनुवाकस्येति । केचन महर्षय एव ब्रुवते,–होतुः प्रातरनुवाककाले अध्वर्युः विनिद्रः सनिमेषं करोति । सनिमेषव्यापार एव प्रतिगरणक्रियात्वात्प्रतिगरस्थानीय इति । ' तदु तथा न कुर्यात् ' निद्राभङ्ग निमेषं च न कुर्यादित्यर्थः । तर्हि किं कुर्यात् ? ' यदि निद्रा आयात् ' निद्रामात्मन इच्छेत्, ' अपि काम ' ' स्वप्यात् ' यथेच्छं स्वापं कुर्यात् । अत्र सूत्रम्–" प्रातरनुवाकं जाग्रदुपासीताध्वर्युः, स्वप्याद्वा "–(का. श्रौ. सू. ९।१३।१४) इति ॥

अत्र मध्ये–" अग्नीदिन्द्रमेकादशकपालम् " इत्यादि–(का. श्रौ. सू. ९ । १५) सूत्रोक्तः सवनीय निर्वापः, ग्रहचमसपात्राणामासादनप्रयोगश्च द्रष्टव्यः ॥

१–अग्नीदिन्द्रमेकादशकपालं निर्वपति हारियोजनं धानाः पूष्णे करम्भं सरस्वत्यै दधि मित्रावरुणाभ्यां पयस्याम् । इन्द्राय वा हारिवत... [illegible] ... [illegible] ... दक्षिणतः शुक्र... [illegible] ... ऊर्ध्वान्तराले प्रादेशमात्राणि मध्यसंस्पृष्टानि । आग्रयणादयो परिप्लवा शुक्रपुष्करमधोऽधोऽन्तर्भाव द्रोण-

यत्र वै यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत । तस्य रसो द्रुत्वाऽऽपः प्रविवेश तमदः पूर्वेद्युर्वसतीवरीभिराहरत्यथ योऽत्र यज्ञस्य रसः परिशिष्टस्तमेवैतदच्छैति ॥ १२ ॥

यद्देवैतामाहुतिं जुहोति । (त्ये) एतमेवैतद्यज्ञस्य रसमभिप्रस्तृणीते तमारुन्धे याभ्य उ चैवैतां देवताभ्य आहुतिं जुहोति ता एवैतत्प्रीणाति ता अस्मै तृप्ताः प्रीता एतं यज्ञस्य रसꣳ सन्नमन्ति॥१३॥शतम्॥१२००॥
स जुहोति । शृणोत्वग्निः समिधा हवं मऽइति शृणोतु मऽइदमग्निरत्

यत्र वै यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत । तस्य रसो द्रुत्वापः प्रविवेश–तमदः पूर्वेद्युर्वसतीवरीभिराहरति । अथ योऽत्र यज्ञस्य रसः परिशिष्टः तमेवैतदच्छैति ॥ १२ ॥

यद्देवैतामाहुतिं जुहोति–एतमेवैतद् यज्ञस्य रसमभिप्रस्तृणीते । तमारुन्धे । याभ्य उ चैवैतां देवताभ्य आहुतिं जुहोति–ता एवैतत्प्रीणाति । ता अस्मै तृप्ताः प्रीता एतं यज्ञस्य रसं सन्नमन्ति॥१३॥

स जुहोति–" शृणोत्वग्निः समिधा हवं मे "–(वा सं. ६ । २६) इति । शृणोतु मऽइद-

एकधनाख्यानामुदकानामानयनार्थं यः प्रचरण्या होमोऽस्ति, तं विधाय प्रशंसति–स यत्र होतेति । ' यत्र ' यस्मिन् समये ' स होता ' ' त प्रातरनुवाकं ' ' परिदधाति ', परिधानीयाम् " अभूदुषा " (ऋ. सं. ५ । ७५ । ९ । कं.) इत्येतां ब्रूयात्, ' तत् ' तदा ' प्रचरणी ' । प्रचरन्त्यनया जुहूप्रभृतीव्यापारदशायामिति ' प्रचरणी ' । सा ' स्रुग् भवति ' । ' तस्यां चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा ' ' जुहोति ' जुहुयात् । प्रातरनुवाकपरिधानप्रचरणीहोमयोरभिन्नकर्तृकत्वात् कालार्थसम्प्रयोगः ॥ ११ ॥

होमं प्रशंसति–यत्र वै यज्ञस्येति । ' द्रुत्वा ' गत्वा ' रसः ' यज्ञरसः सः ' अपः ' ' प्रविवेश ' । यः प्रविष्टो यज्ञरसः ' पूर्वेद्युः ' वसतीवर्यग्रूपेणावशिष्टोऽस्ति, ' तमेव ' रसम् ' अच्छ ' अभिमुखीकृत्याभिगच्छति । पशुहोमाभावे यज्ञरसहरणार्थगमनासम्भवात् प्रचरण्याज्याहुतिहोम एव यज्ञरसाभिमुखगमनमित्यभिप्रायः ॥ १२ ॥

आहुतिप्रस्तरणात्मनापि प्रशंसति–यद्देवैतामाहुतिं जुहोतीति । ' यद् एव ' यदेव । ' एतत् ' एतेन होमेन ' एतमेव ' अवशिष्टमेव ' यज्ञस्य रसम अभिप्रस्तृणीते ' रसस्य स्तरणं कृतवान् भवति । तेन च ' तमारुन्धे ' स्वाधीनं कृतवान् भवति । न केवलमेतावदेव, अपि च 'याभ्यो देवताभ्यः' अग्न्यादिभ्यः ' एतामाहुतिं जुहोति ,' ' ता एव ' ' एतत् ' एतेन होमेन ' प्रीणाति ' । ता.' रस ' 'सन्नमन्ति' प्रापयन्ति॥ १३॥

होममन्त्र विच्छिद्यानूद्य व्याचष्टे–स जुहोति शृणोत्वग्निरित्यादिना । (का. श्रौ. सू. ९ । १७) ।

–कल्शामत्युग्रोपर्युपर्यक्ष पवित्रमस्मिन् करोति । इष्क आविर्णीयाम् । समयतोदेश पारिलवायाम् । पूर्वेणोपस्तम्भनमुत्तर ध्रुवस्थालीमन. तर्हिते । धुरि प्रचरणीम् । पूर्व्वेणाक्षमुपारि पूतभृनम् । परेणाधवनीयम् । प्राग्ग्रहादृक्चमसान्तसम्भृतानघ. प्रत्यगेकधनानयुग्मानुदहरण्याभिप्रत्यापचदशाभ्योऽभूदुषा इत्यपञ्चरित्युच्यमाने चतुर्गृहीत प्रचरण्या जुहोति शृणोत्वग्निरिति । का. श्रौ. सू. ९-१५-१७ ।

(आश्वलायनाना तु अभूदुषाह्यत्पशुरभिधाय्यत्विजः । इति ।) (अवोजिर्वा वृषण्वसूदयोदशावयत्यो ३ म् । इति) ।

(शाखायनानां प्रातरनुवाकपारिधानीया अभूदुषावशत्पशुरभिधाय्यृत्विजो योजिरा वृषण्वसू । रथोदशाचमसोमाध्वीमम श्रुतोहवो ३ म् । इति ।

१–' तया चतुर्गृहीतमाज्य गृहीत्वा ' इति क. ।

मे जानात्वित्येवैतदाह शृण्वन्त्वापो धिषणाश्च देवीरिति शृण्वन्तु मऽइदमापोऽनु मे जानन्त्वित्येवैतदाह श्रोता ग्रावाणो विदुषो न यज्ञमिति शृण्वन्तु मऽइदं ग्रावाणोऽनु मे जानन्त्वित्येवैतदाह विदुषो न यज्ञमिति विद्वाꣳसो हि ग्रावाणः शृणोतु देवः सविता हवं मे स्वाहेति शृणोतु मऽइदं देवः सवितानु मे जानात्वित्येवैतदाह सविता वै देवानां प्रसविता तत्सवितृप्रसूत एवैतद्यज्ञस्य रसमच्छेति ॥ १४ ॥

(त्य) अथापरं चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा । (त्वो) उदङ्प्रयन्नाहाप ऽइष्य होतरित्यप इच्छ होतरित्येवैतदाह तद्यदतो होतान्वाहैतमेवैतद्यज्ञस्य रसमभिप्रस्तृणीते तमारुन्ध ऽएतानु चैवैतदनुतिष्ठते नेदेनानन्तरा नाष्ट्रा रक्षाꣳसि हिनसन्निति ॥ १५ ॥

मन्त्रिः–अनु मे जानातु–इत्येवैतदाह–" शृण्वन्त्वापो धिषणाश्च देवीः " (वा. सं. ६।२६) इति । शृण्वन्तु मऽइदमापो–अनु मे जानन्तु–इत्येवैतदाह–"श्रोता ग्रावाणो विदुषो न यज्ञम्" (वा. सं. ६ । २६) इति । शृण्वन्तु मऽइदं ग्रावाणो–अनु मे जानन्तु, इत्येवैतदाह–" विदुषो न यज्ञम् इति । विद्वांसो हि ग्रावाणः–" शृणोतु देवः सविता हवं मे स्वाहा" (वा. सं.६। २६) इति । शृणोतु मऽइदं देवः सविता–अनु मे जानातु–इत्येवैतदाह । सविता वै देवानां प्रसविता । तत्–सवितृप्रसूत एवैतद् यज्ञस्य रसमच्छैति ॥ १४ ॥

अथापरं चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वोदङ् प्रयन्नाह–अप इष्य होतरिति । अप इच्छ होतरित्येवैतदाह । तद् यदतो होतान्वाह–एतमेवैतद्यज्ञस्य रसमभिप्रस्तृणीते । तमारुन्धे । एतानु चैवैतदनुतिष्ठते । नेदेनानन्तरा नाष्ट्रा रक्षांसि हिनसन्निति ॥ १५ ॥

' अग्रि ', ' आप. ', ' धिषणाः ' वाचः, ' देवी. ' देव्यः, ' विदुषो न ग्रावाणः ', ' सविता ' च, मे ' हवम् ' आह्वानं ' यज्ञमिमं शृण्वन्तु '–इति सम्प्रहार्थः । अत्र सर्वत्र " शृणोतु " ' शृण्वन्तु '–इति, " अनुजानातु " ' अनुजानन्तु '–इति चार्थपरतया व्याख्यानम् । ' श्रोता ग्रावाण. '–इत्यत्र " द्व्यचोऽतस्तिङः "–(पा. सू. ६ । ३ । १३५) इति दीर्घः । ' विदुषः ',–इत्येतद् ग्रावविशेषणतया व्याचष्टे–विद्वांसो हि ग्रावाण इति । प्रथमाबहुवचने छान्दसं द्वितीयाबहुवचनम् । चरमपादे सवितृशब्दप्रयोगस्य तात्पर्यमाह–सविता वै देवानां प्रसवितेति ॥ १४ ॥

अथापरं चतुर्गृहीतमिति । पूर्वमेकवारग्रहणस्योक्तत्वादपरमित्युक्तम् । चत्वारि गृहीतानि ग्रहणानि यस्याज्यस्य तच्चतुर्गृहीतम् । अप्सु होमार्थं गृहीत्वा उदङ्मुखो गच्छन् यजमानः प्रैषान् ब्रूयात् ॥

१–इतोऽग्रे–" शृण्वन्तु मऽइदं ग्रावाणोऽनु मे जानन्त्वित्येवैतदाह विदुषो न यज्ञमिति " इति पाठस्तु क पुस्तके विशेष स प्रमादिकः । २–अपरं गृहीत्वोदङ्गच्छन्नाहाप इष्य होत. । का श्रौ. सू. ५।३८ ।

(त्यु) अथ सम्प्रेष्यति । मैत्रावरुणस्य चमसाध्वर्यवेहि नेष्टः पत्नीरुदानयैकधनिन एताग्नीच्चात्वाले वसतीवरीभिः प्रत्युपतिष्ठासै होतृचमसेन चेति सम्प्रैष एवैषः ॥ १६ ॥

(प त) त उदञ्चो निष्क्रामन्ति । जघनेन चात्वालमग्रेणाग्नीध्रꣳ स यस्यां ततो दिश्यापो भवन्ति तद्यन्ति ते वै सह पत्नीभिर्यन्ति तद्यत्सह पत्नीभिर्यन्ति ॥ १७ ॥

अथ सम्प्रेष्यति–मैत्रावरुणस्य चमसाध्वर्यो ! एहि । नेष्टः ! पत्नीरुदानय । एकधनिनः ! एत । अग्नीत् ! चात्वाले वसतीवरीभिः प्रत्युपतिष्ठासै । होतृचमसेन चेति । सम्प्रैष एवैषः ॥ १६ ॥

त उदञ्चो निष्क्रामन्ति–जघनेन चात्वालम्, अग्रेणाग्नीध्रम् । स यस्यां ततो दिश्यापो भवन्ति–तद्यन्ति । ते वै सह पत्नीभिर्यन्ति । तद् यत्सह पत्नीभिर्यन्ति ॥ १७ ॥

तत्र प्रथमप्रैषमुक्त्वा व्याचष्टे–अप इष्य होतरिति–इत्यादि । हे ' होतः ! ' ' अपः ' प्रति ' इष्य ' इच्छ, अपः प्रतिगमनोचित " प्रदेवत्रा " (ऋ. सं. १० । ३० सू.)–इति अपोनप्त्रीयमनुब्रूहीत्यर्थः । (ऐ. ब्रा. २ । ३ । १) इष्यतेरिच्छतिरर्थ इति व्याचष्टे–अप इच्छ होतरित्येवैतदाहेति पदं व्याख्याय तात्पर्यमाचष्टे–तद्यद्वतो होतान्वाहेति । गतोऽर्थः । " एता उ चैवेवदाहेति । ' उ '–शब्दोऽप्यर्थे । अपि च ' एताः ' एकधनाख्या अप उद्दिश्य ' एतत् ' अनुतिष्ठते । एतदित्युक्तम्, किं तदित्याह–नेदेना इति । ' एनाः ' अपः । ' नाष्ट्रा ' नाशकानि ' रक्षांसि ' ' हिनसन् ' हिंस्युः । नेदिति परिभये । "नेत्येष इदित्येतेन सम्प्रयुज्यते परिभये "–(निरु १ । २ । ५) इति नैरुक्तम् । अतस्तासां हिंसा माभूदित्यर्थः ॥ १९ ॥

अन्यान् प्रैषान् दर्शयति–अथ सम्प्रेष्यतीति । "मैत्रावरुणस्य चमसाध्वर्यवेहीति । दश चमसाध्वर्यवः चमसप्रयोक्तारः, तेषु यो मैत्रावरुणस्य चमसाध्वर्युः, स सम्बोध्यते । ' एहि ' उदकानयनार्थमागच्छेति ॥

नेष्टः पत्नीरुदानयेति । हे ' नेष्टः ! ' त्वं ' पत्नीः ' पात्नेजनोदकाहरणार्थम् ' उदानय ' एकधनिन् एतेति । एकधना उदकानि, तेषां धारकाः कुम्भा वा, प्रत्येकधनानयुग्मानिच्छासादनाभिधानात्; तेषां प्रहोतारः ' एकधनिनः ' ' एत ' आगच्छत ॥

अग्नीच्चात्वाल इति । हे ' अग्नीत् ! ' त्वं पूर्वेद्युर्गृहीताभिः वसतीवरीभिः, ' ' होतृचमसेन ' ' च ' युक्तः सन्, चात्वालदेशे यावदागमन ' प्रति ' ' उपतिष्ठासै ' उपतिष्ठेति निर्दिष्टः । एतेन मन्त्रार्थेद् व्याख्यातश्चाः विधयश्चेत् स्तोतव्या इत्याशङ्कयाह–सम्प्रैष एवैष इति । ' एषः ' "मैत्रावरुणस्य चमसाध्वर्यो "–इत्यादिकः कर्तव्यः ' सम्प्रैष एव ' विस्मृतिपरिहारार्थं प्रेरणमित्यर्थः ॥ १६ ॥

तेषां जलानयनार्थं निर्गमनमार्गमाह–त उदञ्चो निष्क्रामन्तीति । आग्नीध्रचात्वालयोरन्तरालदेशेन उदग्-

---

१–' इमौ प्रैषमन्त्रौ सहितायां न स्तः । २–अपोनप्त्रदेवताकं सूक्तमपोनप्त्रीयं ' इति ऋ. सं. १० । ३० । ' अपोनप्त्रीयं ' इति क. पा. । ३–प्रेष्यति च मैत्रावरुणस्य चमसाध्वर्यवेहि नेष्टः पत्नीरुदानयैकधनिन एताग्नीच्चात्वाले वसतीवरीभिः प्रत्युपतिष्ठासै होतृचमसेन चेति । का. श्रौ. सू. ९–३१ । ४–' प्रेषणम् '–इ० क० पा० ।

यत्र वै यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत । तस्य रसो द्रुत्वापः प्रविवेश तमेते गन्धर्वाः सोमरक्षा जुगुपुः ॥ १८ ॥

(स्ते) ते ह देवा ऊचुः । (रि) इयमु न्वेवेह नाष्ट्रा यदिमे गन्धर्वाः कथं न्विममभयेऽनाष्ट्रे यज्ञस्य रसमाहरेमेति ॥ १९ ॥

ते होचुः । (यो) योषित्कामा वै गन्धर्वाः सहैव पत्नीभिरयाम ते पत्नीष्वेव गन्धर्वा गर्द्धिष्यन्त्यथैतमभयेऽनाष्ट्रे यज्ञस्य रसमाहरिष्याम इति ॥२०॥

ते सह पत्नीभिरीयुः । (स्ते) ते पत्नीष्वेव गन्धर्वा जगृधुरथैतमभयेऽनाष्ट्रे यज्ञस्य रसमाजह्रुः ॥ २१ ॥

(स्तु) तथो ऽएवैष एतत् । (स्तु) सहैव पत्नीभिरेति ते पत्नीष्वेव गन्धर्वा गृद्ध्यन्त्यथैतमभयेऽनाष्ट्रे यज्ञस्य रसमाहरति ॥ २२ ॥

यत्र वै यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत–तस्य रसो द्रुत्वापः प्रविवेश । तमेते गन्धर्वाः सोमरक्षा जुगुपुः ॥ १८ ॥

ते ह देवा ऊचुः–' इयमु न्वेवेह नाष्ट्रा–यदिमे गन्धर्वाः–कथं न्विममभयेऽनाष्ट्रे यज्ञस्य रसमाहरेम' इति ॥ १९ ॥

ते होचुः । योषित्कामा वै गन्धर्वाः । सहैव पत्नीभिरयाम । ते पत्नीष्वेव गन्धर्वा गर्द्धिष्यन्ति । अथैतमभयेऽनाष्ट्रे यज्ञस्य रसमाहरिष्याम इति ॥ २० ॥

ते सह पत्नीभिरीयुः । ते पत्नीष्वेव गन्धर्वा जगृधुः । अथैतमभयेऽनाष्ट्रे यज्ञस्य रसमाजह्रुः ॥ २१ ॥

तथोऽएवैष एतत् सहैव पत्नीभिरेति । ते पत्नीष्वेव गन्धर्वा गृद्ध्यन्ति । अथैतमभयेऽनाष्ट्रे यज्ञस्य रसमाहरन्ति ॥ २२ ॥

देशेन । तत्र नोपलभ्यन्ते कथमित्यत आह–स यस्या ततो दिशीति । निर्गमने एव उदङ्नियमः । गमनसमये पत्नीसाहित्य विधाय तदाख्यानमुखेन प्रशंसति–सहपत्नीभिर्यन्तीति ॥ १७ ॥

यत्र वै यज्ञस्येत्यादि । पुरा किल देवैर्यज्ञशिरश्छेदात् तस्य रसः पलाय्य अप्सु निविष्टः, तं रसं गन्धर्वाः सोमपालका ररक्षुः ॥ १८ ॥

ते ह देवा इति । ' ते देवा ऊचुः '–' इमे गन्धर्वाः ' एव ' नाष्ट्राः ' नाशकरूपाः, ' कथम् ' ' अनाष्ट्रे ' नाशरहिते देशे ' इमं ' यज्ञरसम् ' आहरेम ' ' इति ' ॥ १९ ॥

एवं विचार्य–ते होचुर्योषित्कामा इति । गन्धर्वा योषित्प्रियाः, तद्वयं पत्नीभिः सहिता एव गच्छामः, ते च गन्धर्वाः पत्नीषु काङ्क्षन्ति, तस्मिन् समये वयमभयेऽनाष्ट्रे यज्ञस्य रसमाहरिष्याम इति ॥ २० ॥

ते सह पत्नीभिरीयुरिति । ताभिः सह गताः ते च तथैव तास्वाकाङ्क्षां कृतवन्तः । तस्मिन् समये देवाः यज्ञरसम् ' आजह्रुः ' ॥ २१ ॥

तथो एवैष एतदिति । यथा पुरा, इदानीमपि तथैव । तदेतेन पत्नीभिः सह गमनेन एते गन्धर्वाः पत्नीषु काङ्क्षां कुर्वन्तो भवन्ति, तदा अबाधितस्थले रसमाहृतवान् भवति ॥ २२ ॥

सोऽपोऽभिजुहोति । (त्ये) एतां ह वा ऽआहुतिं हुतामेव यज्ञस्य रस ऽउपसमेति तां प्रत्युत्तिष्ठति तमेवैतदाविष्कृत्य गृह्णाति ॥ २३ ॥

यद्देवैतामाहुतिं जुहोति । (त्ये) एतमेवैतद्यज्ञस्य रसमभिप्रस्तृणीते तमारुन्धे तमपो याचति याभ्य उ चैवैतां देवताभ्य आहुतिं जुहोति ता एवैतत्प्रीणाति ता अस्मै तृप्ताः प्रीता ऽएतं यज्ञस्य रसं संनमन्ति ॥२४॥

स जुहोति । देवीरापो ऽअपान्नपादिति देव्यो ह्यापस्तस्मादाह देवीरापो ऽअपान्नपादिति यो व ऊर्म्मिर्हविष्य इति यो व ऊर्म्मिर्यज्ञिय इत्येवैतदाहेन्द्रियावान्मदिन्तम इति वीर्यवानित्येवैतदाह यद्वाहेन्द्रियावानिति मदिन्तम इति स्वादिष्ठ इत्येवैतदाह तं देवेभ्यो देवत्रा दत्तेत्येतदेना अथाचिष्ट यदाह तं देवेभ्यो देवत्रा दत्तेति शुक्रपेभ्य इति सत्यं वै शुक्रं सत्यपेभ्य इत्येवैतदाह येषां भागः स्थ स्वाहेति तेषामु ह्येष भागः ॥२५॥

सोऽपोऽभिजुहोति । एतां ह वाऽआहुतिं हुतामेव यज्ञस्य रस उपसमेति । तां प्रत्युत्तिष्ठति । तमेवैतदाविष्कृत्य गृह्णाति ॥ २३ ॥

यद्देवैतामाहुतिं जुहोति । एतमेवैतद् यज्ञस्य रसमभिप्रस्तृणीते तमारुन्धे । तमपो याचति । याभ्य उ चैवैतां देवताभ्य आहुतिं जुहोति–ता एवैतत्प्रीणाति । ता अस्मै तृप्ताः प्रीता एतं यज्ञस्य रसं संनमन्ति ॥ २४ ॥

स जुहोति । " देवीरापोऽअपान्नपाद् "–(वा. सं. ६ । २७) इति । देव्यो ह्यापः । तस्मादाह–देवीरापोऽअपान्नपादिति–" यो व ऊर्म्मिर्हविष्यः "–(वा. सं. ६ । २७) इति । यो व ऊर्म्मिर्यज्ञिय इत्येवैतदाह–" इन्द्रियावान्मदिन्तमः "–(वा. सं. ६ । २७) इति । वीर्यवानित्येवैतदाह–यद्वाहेन्द्रियावानिति । मदिन्तम इति । स्वादिष्ठ इत्येवैतदाह–" तं देवेभ्यो देवत्रा

प्रथमगृहीतस्याप्स्वासु होमं विधाय प्रशंसति–सोऽपोऽभिजुहोतीति । 'हुतामाहुतिम्' अनुसृत्य 'एषः' अनुप्रविष्टः ' यज्ञस्य रसः ' 'उपसमेति' अभिमुखं सम्प्राप्नोति । एतस्यैव व्याख्यानम्–तां प्रत्युत्तिष्ठतीति । ' तमेव ' रसम् ' एतत् ' एतेन होमेन 'आविष्कृत्य' उदकेऽनुप्रविष्टं प्रादुर्भाव्य गृहीतवान् भवति ॥ २३ ॥

प्रकारान्तरेणापि प्रशंसति–यद्देवैतामाहुतिं जुहोतीति । न केवलं रसस्य प्रत्युत्थानं किन्तु तं प्रार्थितं सम्पादितवान् भवति । किञ्च ' तम् ' अपेक्षितं यज्ञरसम् ' अपः ' उदकानि ' याचति ' ' उ ' अपि च ' याभ्यः देवताभ्यः एताम् आहुतिं जुहोति ', ' ता एव ' ' एतत् एतेन ' प्रीणाति ' । ' तृप्ताः ' ' प्रीताः ' च ' ताः ' ' अस्मै ' यजमानाय ' एतं यज्ञस्य रसं ' 'संनमन्ति' संनमयन्ति, यजमानाधीनं कुर्वन्ति ॥२४॥

मन्त्रं विधाय विभज्य व्याचष्टे–स जुहोतीति । देवीराप इति । हविष्य इति पदं व्याचष्टे–यो व ऊर्म्मिर्हविष्य इति, यो व ऊर्म्मिर्यज्ञिय इत्येवैतदाहेति । हविःशब्देन तत्साधनो यज्ञो लक्ष्यते, तदर्हस्तत्रभवो हि

१-अपो ततो देवैताम इत्याद्यु जुहोति । का० श्रौ० सू० ९ । ४० ।

(ग्रो२थ) अथ मैत्रावरुणचमसेनैतामाहुतिमपप्लावयति । कार्षिरसीति यथा वा ऽअङ्गारोऽग्निना प्सातः स्यादेवमेषाहुतिरेतया देवतया प्साता भवति राजानं वा ऽएताभिरद्भिरुपस्पृक्ष्यन्भवति या एता मैत्रावरुणचमसे वज्रो वा ऽआज्यꣳ रेतः सोमो नेद्वज्रेणाज्येन रेतः सोमꣳ हिनसानीति तस्माद्वा ऽअपप्लावयति ॥ २६ ॥

दत्त "–(वा. सं. ६ । २७) इति । एतदेना अयाचिष्ट–यदा–तं देवेभ्यो देवत्रा दत्तेति । " शुक्रपेभ्यः "–(वा. सं. ६ । २७) इति । सत्यं वै शुक्रम् । सत्यपेभ्य इत्येवैतदाह–" येषां भागस्थ स्वाहा "–(वा. सं. ६ । २७) इति । तेषामु ह्येष भागः ॥ २५ ॥

अथ मैत्रावरुणचमसेनैतामाहुतिमपप्लावयति । " कार्षिरसि "–(वा. सं. ६ । २८) इति । यथा वाऽअङ्गारोऽग्निना प्सातः स्याद्–एवमेषाहुतिरेतया देवतया प्साता भवति । राजानं वाऽएताभिरद्भिरुपस्पृक्ष्यन् भवति–या एता मैत्रावरुणचमसे । वज्रो वाऽआज्यम् । रेतः सोमः । नेद्वज्रेणाज्येन रेतः सोमं हिनसानीति । तस्माद्वाऽअपप्लावयति ॥ २६ ॥

यज्ञस्वरूपत्वात् । इन्द्रियशब्दस्य वीर्यमर्थ इति व्याचष्टे–इन्द्रियावान् मन्दिन्तम इति वीर्यवानित्येवैतदाहेति । स्पष्टमेतत् । तत्रैव वाक्ये मदिन्तमशब्दस्यार्थमाह–मदिन्तम इति, स्वादिष्ठ इत्येवैतदाहेति । यत् स्वदन्तमुन्मादयतीति व्याप्तिदर्शनात् । "त देवेभ्य."–इति भागस्य प्रार्थनायां तात्पर्यमिति व्याचष्टे–' एतत् ' एतेन 'अयाचिष्ट' 'यदाह त देवेभ्यो देवत्रा दत्तेति' । "लोट् च"–(पा. सू. ३ । ३ । १६२) इति लोटो विध्यार्थेषु मध्ये प्रार्थनाया. सम्भवात् ' एतत् ' एतेन मन्त्रभागेन 'एना.' अपः ' अयाचिष्ट ' देवतार्थं याचितवान् भवति । " देवेभ्य "–इत्यस्य यत् " शुक्रपेभ्य "–इति विशेषणम् । तस्य तात्पर्यमाह–सत्यं वै शुक्रम्, सत्यपेभ्य इत्येवैतदाहेति । शुक्र दीप्त रसाख्य वस्तु, तत् सत्यम् । सोमद्वारेण सत्यस्यामृतत्वधर्मस्य साधनत्वात् सत्यमित्युच्यते । तादृशस्य पातृभ्य इत्येतदेवैतत् शुक्रपेभ्य इति वाक्यमाहेत्यर्थः । " येषां भागः स्थ स्वाहा "–इति चरमभागस्य तात्पर्यमाह–तेषामु ह्येष भाग इति । ' एषः ' अपां शुक्ररसरूपो भागः, ' तेषामु ' तेषां शुक्रपाना देवानां ' भागः ' प्रतिनियतांश. खलु, अतो येषामिति मन्त्रे निर्दिष्ट इत्यभिप्रायः । मन्त्रस्यायमर्थः–हे ' देवीः ' देव्य. । ' आपः ' ! हे ' अपान्नपात् ! ' न पातयति तत् (निरु. १० । २ । ९) ' यः ' अयं ' वः ' युष्माक सम्बन्धी ' ऊर्मि. ' प्रवृद्धः ' हविष्यः ' रस., ' इन्द्रियावान् ' " मन्त्रे सोमाश्वेन्द्रिय–" इत्यादिना (पा. सू. ६ । ३ । १३१) दीर्घ., इन्द्रियावान्, ' मदिन्तमः ' मादयितृतमः, ' त ' रस 'देवत्रा' "देवमनुष्ये० " (पा. सू. ५ । ४ । ५६) इत्यादिना–सप्तम्यर्थे त्रा-प्रत्ययः । देवेषु मध्ये ' शुक्रपेभ्यो देवेभ्यः ' ' दत्त ' प्रयच्छत । हे आपः ! यूय ' येषां ' देवानां ' भागः ' ' स्थ ' भवथ, तदर्थं ' स्वाहा ' इद द्रव्यं स्वाहुतमस्त्विति ॥ २५ ॥

हुताया आहुत्या अपसारण समन्त्रक विधत्ते–अथ मैत्रावरुणचमसेनेति । तत्र मन्त्रः–"कार्षिरसीति" । हे हुताज्यपदार्थ ! त्व ' कार्षिः ' कर्षेर्देवतायाः, कर्षणस्य भक्षणस्य वा सम्बन्धी ' असि ' । अतस्त्वां ' समु-

१–कार्षिरसीति मैत्रावरुणचमसेनाज्यमपोहति । का. श्रौ. सू. ९ । ४ । ११ ।

(स्तु) अथ गृह्णाति । समुद्रस्य त्वाक्षित्या उन्नयामीत्यापो वै समुद्रोऽस्वेवैतदक्षितिं दधाति तस्मादाप एतावति भोगे भुज्यमाने न क्षीयन्ते तदन्वेकधनानुन्नयन्ति तदनु पात्नेजनान् ॥ २७ ॥

(नास्ति) अथ मैत्रावरुणचमसेन गृह्णाति । यत्र वै देवेभ्यो यज्ञोऽपाक्रामत्तमेतद्देवाः प्रैषैरेव प्रैषमैच्छन्पुरोरुग्भिः प्रारोचयन्निविद्भिर्न्यवेदयंस्तस्मान्मैत्रावरुणचमसेन गृह्णाति ॥ २८ ॥

अथ गृह्णाति । " समुद्रस्य त्वाक्षित्या उन्नयामि "–(वा. सं. ६ । २८) इति । आपो वै समुद्रः । अप्स्वेवैतदक्षितिं दधाति । तस्मादाप एतावति भोगे भुज्यमाने न क्षीयन्ते । तदन्वेकधनानुन्नयन्ति । तदनु पात्नेजनान् ॥ २७ ॥

अथ मैत्रावरुणचमसेन गृह्णाति । यत्र वै देवेभ्यो यज्ञोऽपाक्रामत्–तमेतद्देवाः प्रैषैरेव प्रैषमैच्छन्, पुरोरुग्भिः प्रारोचयन्, निविद्भिर्न्यवेदयन् । तस्मान्मैत्रावरुणचमसेन गृह्णाति ॥ २८ ॥

हे द्रव ' समुद्रस्य ' जलस्योदकस्य ' अक्षित्यै ' अक्षयत्वार्थं ' त्वा ' त्वाम् ' उन्नयामि ' आनयामीति । उन्नेतृस्यापसारणस्य प्रयोजकं प्रत्यक्षमाह–यथा वा अङ्गारोऽग्निना प्रातः स्यादिति । ' प्रातः ' प्रदीप्तः ' अग्निना ' सहितः ' अङ्गारः ' ' यथा ' कर्मणानेन स्वात्मो भवति, ' एवम् ' ' एषा आहुतिः ' ' एतया ' अन्वेक्षया ' प्राता भवति ' । सोमहिषावरिहारत्वेनापि परिधिकत्वमित्याह–प्रज्ञाने वा एताभिरिति । ' मैत्रावरुणचमसे ' ' याः ' ' एताः ' इदानीं गृह्यमाणा आपः सन्ति, ' एताभिः ' अद्भिः ' उदनयन् ' अभिषवकाले सोमस्य संसर्गं करिष्यन् ' भवति ' अत एव " आपवनीये प्रभवन्नति "–(श. प. ब्रा. ३ । ९ । ३ । २०) इति वक्ष्यते, आधवनीये संसृष्टस्वेदनस्य सोमस्यैन संयुज्यमानत्वम् । ' वज्रो वा आज्यम् '–इत्यादि, प्रागनूद्य व्याख्यातम्, (श. प. ब्रा. १ । ९ । २ । ४) " एष वाव देवा वज्रं कृत्वा " (तै. सं. ६ । २ । ७ । ९ । ६) इत्यादिदर्शनेन ॥ २६ ॥

समन्त्रक मैत्रावरुणचमसेनोन्नयन विधत्ते–अथ गृह्णाति समुद्रस्य त्वेति । यद्यपि मैत्रावरुणचमसेनेति न श्रुतम्, तथापि " समुद्रस्य त्वेति तेन गृह्णाति "–(का. श्रौ. सू. ९ । ४२) । इति सूत्राद् गम्यते । कथं तद्वाक्यात्मकत्वात् समुद्रस्य " आपो वै समुद्रः "–इत्यर्थकोऽस्य इत्यनामिका श्रुतिः । ' एवम् ' एतेन " समुद्रस्य त्वाक्षित्यै "–इति पाठेन ' अप्सु एव ' ' अक्षितिम् ' अक्षयत्वमेव ' दधाति ' स्थापितवान् भवति । ' तस्मात् ' " अक्षित्यै "–इत्युक्तत्वात् ' एतावति भोगे भुज्यमाने ' स्थावरजङ्गमात्मकसर्वप्राणिकृते भोगे सर्वैर्भुज्यमानेऽपि ' न क्षीयन्ते ' क्षयं न प्राप्नुवन्ति, अतस्तं प्रशंसन्त्येव । तदन्वित्यादि । होतृचमसोन्नयनानन्तरमेकधनानि पात्नेजनानि चानुक्रमेणोन्नयन्ति, एकधनाः सोमाभिषवार्थाः उदकविशेषाः पाल्नेजनेषु प्रदेशो लक्ष्यते । पत्न्या पादप्रक्षालनसाधनोदकविशेषाः पात्नेजनाः । ताः पत्न्यो गृह्णीयुः । तथा च सूत्रम्, " पात्नेजनीश्च पत्न्यो " इति (का. श्रौ. सू. ९।४४) ॥ २७ ॥

अतिरिक्तरेषां चमसेषु किं मैत्रावरुणचमसेनेत्यत आह–अथ मैत्रावरुणचमसेनेति । यस्माद् देवेभ्योऽपक्रान्तं यज्ञम्, एतेन मैत्रावरुणात्मनाऽत्विजा ' प्रैषैः ' ऋत्विग्भिः साधनैः आह्वानवाक्यैः ' प्रैषं ' यज्ञस्य गमनम्,

---

१ एकधनाश्चोन्नयन्ति । का. श्रौ. सू. ९ । ४३ । पात्नेजनश्च पत्न्यो द्वौ द्वौ । ९ । ४४ ।

त ऽआयन्ति । प्रत्युपातिष्ठतेऽग्नीध्रात्वाले व्वसतीवरीभिश्च होतृचमसेन च स उपर्युपरि चात्वालꣳ सꣳस्पर्शयति व्वसतीवरीश्च मैत्रावरुणचमसं च समापो ऽअद्भिरग्मत समोषधीभिरोषधीरिति यश्चासौ पूर्व्वेद्युराहृतो यज्ञस्य रसो यश्चायमाहृतस्तमेवैतदुभयꣳ सꣳसृजति ॥ २९ ॥

तद्धैके । (क८) ऐव मैत्रावरुणचमसे व्वसतीवरीर्नयन्त्या मैत्रावरुणचमसाद्वसतीवरीषु यश्चासौ पूर्व्वेद्युराहृतो यज्ञस्य रसो यश्चायमाहृतस्तमेवैतदुभयꣳ सꣳसृजाम इति व्वदन्तस्तदु तथा न कुर्याद्यद्वा ऽआधवनीये समवनयति तदेवैष उभयो यज्ञस्य रसः सꣳसृज्यतेऽथ होतृचमसे व्वसती-

तऽआयन्ति । प्रत्युपतिष्ठते अग्नीध्रात्वाले वसतीवरीभिश्च होतृचमसेन च स उपर्युपरि चात्वालं संस्पर्शयति—वसतीवरीश्च, मैत्रावरुणचमसं च । " समापोऽअद्भिरग्मत । समोषधीभिरोषधीः "–(वा. सं. ६।२८) इति । यश्चासौ पूर्वेद्युराहृतो यज्ञस्य रसो, यश्चायमाहृत—स्तमेवैतदुभयं संसृजति ॥ २९ ॥

तद्धैके—आ एव मैत्रावरुणचमसे वसतीवरीर्नयन्ति । आ मैत्रावरुणचमसाद् वसतीवरीषु । यश्चासौ पूर्वेद्युराहृतो यज्ञस्य रसो, यश्चायमाहृतः—तमेवैतदुभयं संसृजाम—इति वदन्तः । तदु

' ऐच्छन् ' ' निविद्भिः ' निवेदनसाधनैः " अग्निर्देवेद्धः "–(ऐ. ब्रा. २ । ५ । २ ।) इत्यादिभिर्वाक्यैः ' न्यवेदयन् ' परस्परं निवेदितवन्तः ' पुरोरुग्भिः ' पुरः ' याज्यानुवाक्याभ्या पुरस्तात् ' रुचिम् ' इच्छां जनयन्ति देवताया इति पुरोरुचो " वायुरग्रेगाः " (ऐ. ब्रा. ३ । १ । ९)–इत्याद्याः, ताभिः ' प्रारोचयन् ' प्ररोचनामजनयन् । अतो मैत्रावरुणस्य प्रैषादिसाधनत्वात् तदीयश्चमसः प्रशस्त इत्यर्थः । तस्मान्मैत्रावरुणचमसेन गृह्णीतेति ॥ २८ ॥

अप्सम्भरणानन्तरमनुष्ठेयं विधत्ते—त आयन्तीति । पुनर्देवयजनं प्रति आगच्छेयुः । ' अग्नीत ' च निर्गमनकाले सम्प्रेषितप्रकारेण ' चात्वाले ' ' वसतीवरीभिः ' अद्भिः ' होतृचमसेन च ' युक्तः सन् प्रत्युपस्थानं कुर्वीत । यदुक्तं सूत्रकृता—"प्रत्येत्य चात्वालस्योपरि मैत्रावरुणचमसं वसतीवरीश्च संस्पर्शयति समाप इति, इतरस्मिन् व्यानयन्त्येके, मैत्रावरुणचमसे प्रथमम् (का. श्रौ. सू. ९ । ४५-४६) इति । तदिदं सर्वं विधत्ते—स उपर्युपरि चात्वालं संस्पर्शयति, वसतीवरीश्च मैत्रावरुणचमसश्चेति । स्पष्टम् । तत्र मन्त्रमाह—समापो अद्भिरिति । ' आपः ' मैत्रावरुणचमसगताः, ' अद्भिः ' होतृचमसस्थाभिर्वसतीवरीभिः ' समग्मत ' सङ्गता अभवन् । तथा ' ओषधी ' ओषध्यः, वर्द्धनीयाः व्राह्यादिरूपाः, ' ओषधीभिः ' व्रीह्यादिरूपाभिः ' समग्मत ' । यद्वा, उभयत्र ओषधिशब्देन प्रकृता मैत्रावरुणहोतृचमसगता आपो विवक्ष्यन्ते—यश्चासौ पूर्वेद्युरित्यादि स्पष्टम् ॥ २९ ॥

अथ केषाञ्चित्साक्षादुदकसंसर्जनपक्षमुदाहृत्य तदभिप्रायमप्याविष्कृत्य तस्यान्यथासिद्धित्वप्रदर्शनेन निराचष्टे—तद्धैक इति । ' ऐवे नयन्ति '—इति सम्बन्धः, आनयन्त्येवेत्यर्थः । ' आ मैत्रावरुणचमसाद् वसतीवरीषु ' उप-

१–' अत्र '–इति क पु. पा. । ९–' एवं ' नयन्ति ' इ. क. पा. ।

वरीर्गृह्णाति निग्राभ्याभ्यस्तद्यदुपर्युपरि चात्वालꣳ सꣳस्पर्शयत्यतो वै देवा दिवमुपोदक्रामंस्तद्यजमानमेवैतत्स्वर्ग्यं पन्थानमनुसङ्ख्यापयति॥२०॥
त आयन्ति । तꣳ होता पृच्छत्यध्वर्योऽवेरपा३ऽइत्यविदोऽपा३ऽइत्येवैतदाह तं प्रत्याहोतेव नन्नमुरित्यविदमयो मेऽनꣳसतेत्येवैतदाह२१॥
स यद्यग्निष्टोमः स्यात् ।(ख) यदि प्रचरण्याꣳ सꣳस्रवः परिशिष्टोऽलꣳ होमाय स्यात्तं जुहुयाद्यद्यु नालꣳ होमाय स्यादपरं चतुर्गृहीतमाज्यं

तथा न कुर्याद् । यदाऽऽआधवनीये समवनयति-तदेवैष उभयो यज्ञस्य रसः सं सृज्यते । अथ होतृचमसे वसतीवरीर्गृह्णाति-निग्राभ्याभ्यः । तद् यदुपर्युपरि चात्वालं संस्पर्शयति । अतो वै देवा दिवमुपोदक्रामन् । तद् यजमानमेवैतत् स्वर्ग्यं पन्थानमनु सङ्ख्यापयति ॥ २० ॥

त आयन्ति । तं होता पृच्छति-"अध्वर्योऽवेरपा३ऽ" इति । "अविदोऽपा३ऽ" इत्येवैतदाह । तं प्रत्याह-"उतेव नन्नमुः" इति । अविदम् । अथो मेऽनंसत इत्येवैतदाह ॥ २१ ॥

स यद्यग्निष्टोमः स्यात्-यदि प्रचरण्यां संस्रवः परिशिष्टोऽलं होमाय स्यात्-तं जुहुयात् । यद्यु नालं होमाय स्यात्-अपरं चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा जुहोति-"यमग्ने पृत्सु मर्त्यमवा वाजेषु

सर्गवशादायन्तीत्यनुषज्यते । एवं कुर्वता पूर्वेद्युराहृतस्य यज्ञरसस्य, अद्याहृतस्य च संसर्ग एवोपेक्षितः स उपरिष्टात् आधवनीये समवनयनाद् भविष्यति; अतः 'तत् तथा न कुर्यात्' इत्यर्थः । यदुक्तम्-"होतृचमसे वसतीवरीः कृत्वा यजमानाय प्रयच्छति निग्राभ्याः" (का. श्रौ. सू. ९ । ४७) इति, तदेतदाह-अथ होतृचमस इति । आग्नीध्रहस्तस्य होतृचमसमध्वर्युरादाय पूर्वेद्युराहृता 'वसतीवरीः' अध्वर्युः गृह्णाति' । कस्मै उपयोगाय ? 'निग्राभ्याभ्यः' होतृचमसे निगृह्यमाणत्वात् "निग्राभ्या"-इति सञ्ज्ञा; निग्राभ्यासु ग्रावयति, निग्राभ्यासु सतिष्ठति, इत्येवमर्थाय । पूर्वं यदुक्तम्-"यद्यासौ पूर्वेद्युरित्यादिना वसतीवरीमैत्रावरुणचमसयोः संसर्गार्थवाद उक्तः । इदानीं तस्य संसर्गस्य चात्वालोपरिभावित्वम्, तत् प्रशंसति-तद्यदुपर्युपरि चात्वालमिति । 'अतः' अस्माच्चात्वालोपरिप्रदेशात् 'देवा दिवमुपोदक्रामन्' 'तत्' तस्मात् कारणात् 'एतत्' एतेन चात्वालोपरि संस्पर्शेन 'यजमानम्' अयं स्वर्गस्य पन्था इति 'पन्थानम्' 'अनुसङ्ख्यापयति अनुक्रमेण सङ्ख्यापयति सम्यक् प्रख्यापयतीति प्रकाशयतीति यावत् ॥ २० ॥

त आयन्तीति । अथाध्वर्युमुदिश्याब्विषयं होतुः प्रश्नमवतारयति-तं होता पृच्छत्यध्वर्योऽवेरपा ३ इति । 'तम्' अध्वर्युं होता 'पृच्छति', हे 'अध्वर्यो !' 'अपः' उदकानि 'अवेः' लब्धवानसि । "प्लुतिः प्रश्नार्थे" (पा. सू. ८ । २ । १००) । "अवेः"-इत्यस्य 'अविदः' इत्यर्थ इति व्याचष्टे-अविदोऽपा ३ इत्येवैतदाहेति । अथाध्वर्युर्होतारं प्रति प्रतिवचनमाह-तं प्रत्याहोतेव नन्नमुरितीति (का. श्रौ. सू. ९ । ४८) वयमिदानीं न केवलमपो लब्धार एव, अपि च 'नन्नमुः' अत्यर्थमानता अभवन् । प्रतिवचनस्य तात्पर्यमाह-अविदमयो मेऽनंसतेत्येवैतदाहेति । 'अविदम्' अपो लब्धवानस्मि 'अथो' अपि च मे आपः 'अनंसत' आनता आगता अभूवन् 'इत्येव' 'एतत्' उच्चारणं वाक्यम् 'आह' ॥ २१ ॥

यदुक्तं सूत्रकृता-"प्रचरणीसंस्रवमग्निष्टोमे जुहोत्यभावे चतुर्गृहीतं यमग्न इति, । उक्थ्ये प्रथमं परिधिमालभ्य,

---

१-ओमध्वर्यो होता चेत् । अध्वर्यवे वीरपा ३ इत्यध्वर्युं पृच्छति । आश्वलायनवेद् । अवेरपोऽध्वर्यो ३ इत्यध्वर्युं पृच्छति । तत्पक्षे तु अध्वर्योऽवेरपा ३ इति पृच्छति । का. सूत्रकर्कभाष्ये तु अवेरपोऽध्वर्यो इति ।

गृहीत्वा जुहोति यमग्ने पृत्सु मर्त्यमवा वाजेषु यं जुनाः ॥ स यन्ता शश्वतीरिषः स्वाहेत्याग्नेय्या जुहोत्यग्निर्वा ऽअग्निष्टोमस्तदत्रावग्निष्टोमं प्रतिष्ठापयति मर्त्तवत्या पुरुषसम्मितो वा ऽअग्निष्टोमऽएवं जुहुयाद्यद्यग्निष्टोमः स्यात् ॥ ३२ ॥

(च) यद्युक्थ्यः स्यात् । (न्म) मध्यमं परिधिमुपस्पृशेत्त्रयः परिधय-स्त्रीण्युक्थान्येतेषु हि तर्हि यज्ञः प्रतितिष्ठति यद्यु ऽअतिरात्रो वा षोडशी वा स्यान्नेव जुहुयान्न मध्यमं परिधिमुपस्पृशेत्समुद्यैव तूष्णीमित्य प्रपद्येत तद्यथायथं यज्ञक्रतून्व्यावर्त्तयति ॥ ३३ ॥

" यं जुनाः स यन्ता शाश्वतीरिषः स्वाहा "–(वा. सं. ६ । २९) इत्याग्नेय्या जुहोति । अग्निर्वाऽअग्निष्टोमः । तद् अत्रावग्निष्टोमं प्रतिष्ठापयति । मर्तवत्या । पुरुषसम्मितो वाऽअग्निष्टोमः । एवं जुहुयाद्–यद्यग्निष्टोमः स्यात् ॥ ३२ ॥

यद्युक्थ्यः स्यात् । मध्यमं परिधिमुपस्पृशेत् । त्रयः परिधयः–त्रीण्युक्थानि । एतेषु हि तर्हि यज्ञः प्रतितिष्ठति । यद्युऽअतिरात्रो वा षोडशी वा स्यात्–नैव जुहुयात् । न मध्यमं परिधिमुपस्पृशेत् । समुद्यैव तूष्णीमित्य प्रपद्येत । तद् यथायथं यज्ञक्रतून् व्यावर्तयति ॥ ३३ ॥

प्रविशत्येवान्यत्र "–(का. श्रौ. सू. ९ । ४९, ५०, ५१) इति, तदेतत् क्रमेण दर्शयन्नादावग्निष्टोममाह–स यद्यग्निष्टोमः स्यादिति । ' सः ' वर्तमानः क्रतुरग्निष्टोमसंस्थश्चेत् ' प्रवरण्या ' यः ' संस्रवः अवशिष्टः ' होमाय ' ' अलम् ' पर्याप्तः ' स्यात्, ' तदा ' तम् ' एव जुहुयात् ' नो चेत् पुनश्च ' चतुर्गृहीतमाज्यं ' ' गृहीत्वा ' " यमग्ने पृत्सु "–इति मन्त्रेण जुहुयात् । मन्त्रस्यायमर्थः–हे ' अग्ने ! ' ' यम् ' ' मर्त्यं ' मनुष्यं ' पृत्सु ' सङ्ग्रामेषु ' अवाः ' रक्षसि, तथा ' वाजेषु ' अन्नेषु निमित्तभूतेषु ' यम् ' मर्त्यं ' जुनाः ' जवतिर्गत्यर्थः । प्रापितवानसि, ' स ' उभयविधो जनः ' शश्वतीः ' शाश्वतीः ' इषः ' अन्नानि ' यन्ता ' प्रापवान् भवति; ' स्वाहा ' सुहुतमस्तु । मन्त्रस्याग्नेयत्वं प्रकृते ज्योतिष्टोमकर्मणि सङ्गतमिति व्याचष्टे–आग्नेय्या जुहोतीति । अग्निर्वा अग्निष्टोम इति । यज्ञायज्ञीयस्यान्तिमस्तोत्रस्याग्निदेवताकत्वात् अग्निष्टोमोऽग्निः; ततोऽग्न्यात्मकमग्निष्टोममाग्नेय्या होमेन ' अग्नौ ' एव प्रतिष्ठापितवान् भवति । मन्त्रे यन्मर्त्यलिङ्गकत्वम्, तत् प्रशंसति–मर्तवत्या पुरुषसम्मितो वा अग्निष्टोम इति । " द्वौ स्तोमौ प्रातस्सवनं वहतो यथा प्राणश्चापानश्च " इत्युपक्रम्य तैत्तिरीयके " पुरुषसम्मितो वा एष यज्ञः " (तै. सं. ७ । १ । १ । १) इति श्रुतत्वात् पुरुषसम्मितत्वमस्य यतः, अत एवैतया मर्तवत्या होमो युक्त इत्यर्थः । निगमयति–एवं जुहुयात् यद्यग्निष्टोमः स्यादिति ॥ ३२ ॥

उक्थ्यसंस्थायां तु कथमित्यत आह–यद्युक्थ्यः स्यान्मध्यमं परिधिमुपस्पृशेदिति । (का. श्रौ. सू. ९।५०) अग्नेः परितो निधीयमाना परिधयः । प्राच्यां दिशि सूर्यस्यैव परिधित्वात् ते त्रय एव । ' उक्थानि ' अग्निष्टोमादुपरि उक्थ्यसंस्थे क्रतौ स्तोतव्यानि " त्रीणि " उक्थ्यस्तोत्राणि । अस्तु त्रित्वम्, किं तत इत्यत आह–

(त्य)अयुङ्गा ऽअयुङ्गा ऽएकधना भवन्ति । त्रयो वा पञ्च वा पञ्च वा सप्त वा सप्त वा नव वा नव वैकादश वैकादश वा त्रयोदश वा त्रयोदश वा पञ्चदश वा द्वन्द्वमह मिथुनं प्रजननमथ य एष एकोऽतिरिच्यते स यजमानस्य श्रियमभ्यतिरिच्यते स वा एषाᳬसधनं यो यजमानस्य श्रियमभ्यतिरिच्यते तद्यदेषाᳬसधनं तस्मादेकधना नाम ॥ ३४ ॥

इति सप्तमप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ७ । ४ ॥ (९. ३.)

अयुङ्गा अयुङ्गा एकधना भवन्ति । त्रयो वा पञ्च वा । पञ्च वा सप्त वा । सप्त वा नव वा । नव वा एकादश वा । एकादश वा त्रयोदश वा । त्रयोदश वा पञ्चदश वा । द्वन्द्वमह मिथुनं प्रजननम् । अथ य एष एकोऽतिरिच्यते–स यजमानस्य श्रियमभ्यतिरिच्यते । स वा एषां सधनम्–यो यजमानस्य *श्रियमभ्यतिरिच्यते* । तद् यदेषां सधनम्–तस्मादेकधना नाम ॥ ३४ ॥

एतैरु हि तर्हीति । यतः ' एतैः ' उक्थैः यज्ञः ' प्रतितिष्ठति ', अतस्त्रिषु परिधिषु ' मध्यम परिधिं ' पश्चाद्-भागं प्रचरण्या ' उपस्पृशेत ' अतिरात्रषोडशिनोस्तु कथमित्यत आह–यद्यु अतिरात्रो वा षोडशी वा, स्यात् (का. श्रौ. सू. ९ । ९१ ।) इति तत्रोभयत्र होममुपस्पर्शनं च न कुर्यात्, किन्तु ' समुद्रेव ' यमग्ने पृत्सु "–इति मन्त्रमुक्त्वैव ' तूष्णीमेत्य ' देवयजन ' प्रपद्येत ' । ' तत् ' तथा सति कचिद्धोमः कचित् परिधिसंस्पर्शः, कचित् तूष्णीमिति 'यथायथ' पृथक्पृथक्प्रकारेण ' यज्ञक्रतून् ' अग्निष्टोमादिकान् 'व्यावर्तयति' परस्परव्यावृत्तान् करोति । तथाच तैत्तिरीयकम्–" यदग्निष्टोमो जुहोति यदुक्थ्यः परिधौ निमार्ष्टि यदतिरात्रो यजुर्वदन् प्रपद्यते यज्ञक्रतूना व्यावृत्त्यै "–(तै. सं. ६ । ४ । २ । ९) इति । कात्यायनस्तु अतिरात्रषोडशिनौ प्रति विकल्पमुक्तवान्– "रराटयालम्भन वा षोडशिनि, छदिरतिरात्रे " (का. श्रौ. ९ । ९२)–इति ॥ ३३ ॥

इदानीमेकधननामघटानामयुग्मसङ्ख्याविकल्पमाह–अयुङ्गा अयुङ्गा एकधना भवन्तीति । वक्ष्यमाणत्रिपञ्चादिपक्षबहुत्वाभिप्रायेण वीप्सा । 'अयुङ्गा.' त्रिपञ्चादयः । तानेवायुग्मविकल्पानुदाहरति–त्रयो वा पञ्च वेत्यादिना । त्रयो वा पञ्च वेत्येकोऽयुग्मविकल्पः, पञ्च वा सप्त वेत्यपरः । एवमुत्तरेष्वपि द्रष्टव्यम् । तथा चासादनप्रस्तावे कात्यायनः–" प्रत्यगेकधनानयुग्मानुदहरणात्रिप्रभृत्यापञ्चदशाभ्यः "–(का. श्रौ. सू. ९ । ३७) इति ॥

अथ युग्मसङ्ख्यया एकधनशब्दनिर्वचनं प्रदर्शयन् प्रशंसति–द्वन्द्वमह मिथुनं प्रजननमथ य एष एकोऽतिरिच्यत इत्यादिना । एषु विकल्पेषु मध्ये यदि त्रयस्तदा द्वावेक द्वन्द्व तृतीयोऽतिरिच्यते; यदि पञ्च, तदा द्वे द्वन्द्वे पञ्चमोऽतिरिच्यते । एव सप्त-नवैकादश-त्रयोदश-पञ्चदशस्वपि योज्यम् । तत्र यत् ' द्वन्द्व ' तत् ' मिथुनम् ', तच्च यजमानस्य पुत्रपौत्रादिप्रजननरूपम्; ' य एषोऽतिरिच्यते ' तृतीयादिकः ' सः ' सर्वोऽपि ' यजमानस्य ' ' श्रियम् ' ' अभि ' लक्ष्य ' अतिरिच्यते ' । ' स वै ' सोऽतिरिक्तः ' एषा ' विकल्पितानां युग्मानां ' सधनम् ' समानमेकमेव धनम्; तदन्तःपातित्वात् । यस्मादेषां सधनमासीत् अतिरिक्तः ' तस्मात् ' अयुग्मसङ्ख्याका उदकविशेषा एकधननामकाः सम्पन्नाः । अत एकधनात्मकत्वात् अयुग्मसङ्ख्याका एकधनाः प्रशस्ता इति स्तुतिः ॥ ३४ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीये काण्डे नवमाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ३–९–३ ॥

अथाधिषवणे पर्युपविशन्ति । (न्त्यु) अथास्याᳬं हिरण्यं बध्नीते द्वयं वा ऽइदं न तृतीयमस्ति सत्यं चैवानृतं च सत्यमेव देवा अनृतं मनुष्या अग्निरेतसं वै हिरण्यᳬं सत्येनाᳬं शूनुपस्पृशानि सत्येन सोमं पराहणानीति तस्माद्वा ऽअस्याᳬं हिरण्यं बध्नीते ॥ १ ॥

(तेऽथ) अथ ग्रावाणमादत्ते । ते वाऽएतेऽश्ममया ग्रावाणो भवन्ति देवो वै सोमो दिवि हि सोमो वृत्रो वै सोम ऽआसीत्तस्यैतच्छरीरं यद्गिरयो यद् श्मानस्तच्छरीरेणैवेनमेतत्समर्द्धयति कृत्स्नं करोति तस्मादश्ममया भवन्ति घ्नन्ति वा ऽएनमेतद्यदभिषुण्वन्ति तमेतेन घ्नन्ति तथातऽउदेति तथा सञ्जीवति तस्मादश्ममया ग्रावाणो भवन्ति ॥ २ ॥

अथ विप्राभ्यामयोगः ।

अथाधिषवणे पर्युपविशन्ति । अथास्यां हिरण्यं बध्नीते । द्वयं वाऽइदं न तृतीयमस्ति—सत्यं चैवानृतं च । सत्यमेव देवाः, अनृतं मनुष्याः । अग्निरेतसं वै हिरण्यम् । सत्येनांशूनुपस्पृशानि, सत्येन सोमं पराहणानीति । तस्माद्वाऽस्यां हिरण्यं बध्नीते ॥ १ ॥

अथ ग्रावाणमादत्ते । ते वाऽएतेऽश्ममया ग्रावाणो भवन्ति । देवो वै सोमः । दिवि हि सोमः । वृत्रो वै सोम आसीत् । तस्यैतच्छरीरम्—यद्गिरयः, यदश्मानः । तच्छरीरेणैवेनमेतत्समर्द्धयति—कृत्स्नं करोति । तस्मादश्ममया भवन्ति । घ्नन्ति वाऽएनमेतद्; यदभिषुण्वन्ति । तमेतेन घ्नन्ति । तथा त उदेति, तथा सञ्जीवति । तस्मादश्ममया ग्रावाणो भवन्ति ॥ २ ॥

इत्थमभिषवसाधनानामपां ग्रहणमभिधाय अथ सोमाभिषवप्रयोग वक्तुमुपक्रमते—अथाधिषवणे पर्युपविशन्तीति (का. श्रौ. सू. ९ । ५६) । 'अधि' उपरि सुवेते इत्यधिषवणे दारुमये फलके, तयोरुपरि से 'उपविशन्ति' । उपवेशनप्रकारः सूत्रे दर्शितः—" उत्तरतोऽध्वर्युयजमानौ, पूर्वोऽध्वर्युः, अपरेण परीत्येतरे ग्रपः देवस्य त्वेत्यादिना (का. श्रौ. सू. ९ । ५७–५९) । 'इतरे' अध्वर्युपुरुषा इत्यर्थः । हिरण्यबन्धनं विधाय, तद् सत्यरूपत्वेन प्रशंसति—अथास्यां हिरण्यं बध्नीते द्वयं वा इदं न तृतीयमस्तीत्यादिना । 'अस्याम्' अनामिकांगुल्यामित्यर्थः । " द्वयं वा " इत्यादि । प्रागसकृद् व्याख्यातम् (श. प. ब्रा १ । १ । १ । ४) ९ । ३ । २३ कं.) अग्नेतत्त्वं हिरण्यस्येत्यं श्रूयते—" आपो वरुणस्य पत्नय आसन्, ता अग्निरभ्यध्यायत्, ताः समभवत्, तस्य रेतः परापतत्, तद्धिरण्यमभवत् " इति । (तै. सं. ५ । ५ । ४ । १) अध्वर्योर्मनुष्यत्वेनानृतरूपत्वाद् सत्यभूतस्याग्निरेतसो हिरण्यस्यात्राभिषवसमये स्पर्शनेनानृतबाधात् 'सत्येन' 'अंशून्' सोमांशून् 'उपस्पृशानि,' 'सत्येन' 'सोमम्' 'पराहणानि' अभिषुणोमीत्यभिप्रायेण हिरण्यं बध्नीयात् ॥ १ ॥

अथेति । 'अथ' अंशुग्रहाभिषवार्थम् अध्वर्युः 'ग्रावाणमादत्ते' । अभिषवसाधनस्य ग्राव्णोऽश्ममयत्वं विधाय प्रशंसति—ते वा एत इति । सोमस्य देवत्वसमर्पणाय दिवि हीति । 'हि'—शब्दः " तृतीयस्यामितो दिवि सोम आसीद् " (तै. सं. ३ । ५ । ७ । १) इत्यादिश्रुत्यन्तरप्रसिद्धयर्थः । तस्य वृत्रस्य सोमस्य वधप्रकारः प्राग्वर्णितः (श. प. २ । ६ । ३ । १३) । तस्य वृत्रीभूतस्य सोमस्य 'शरीरं' परिदृश्यमाना॰

तमादत्ते । देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामाददे ग्रावासीति सविता वै देवानां प्रसविता तत्सवितृप्रसूत एवैनमेतदादत्तेऽश्विनोर्बाहुभ्यामित्यश्विनावध्वर्यू तत्तयोरेव बाहुभ्यामादत्ते न स्वाभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामिति पूषा भागदुघस्तत्तस्यैव हस्ताभ्यामादत्ते न स्वाभ्यां वज्रो वा ऽएष तस्य न मनुष्यो भर्ता तमेताभिर्देवताभिरादत्ते ॥ ३ ॥

(तऽ) आददे ग्रावासीति। यदा वा ऽएनमेतेनाभिषुण्वन्त्यथाहुतिर्भवति यदाहुतिं जुहोत्यथ दक्षिणा ददात्येतद्ध्येष द्वयꣳ रासत ऽआहुतीश्च दक्षिणाश्च तस्मादाह ग्रावासीति ॥ ४ ॥

तमादत्ते–" देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामाददे रावासि "–(वा. सं. ६।३०) इति । सविता वै देवानां प्रसविता । तत् सवितृप्रसूत एवैनमेतदादत्ते–अश्विनोर्बाहुभ्यामिति–अश्विनावध्वर्यू । तत् तयोरेव बाहुभ्यामादत्ते–न स्वाभ्याम् । पूष्णो हस्ताभ्यामिति । पूषा भागदुघः तत् तस्यैव हस्ताभ्यामादत्ते न स्वाभ्याम् । वज्रो वाऽएष तस्य न मनुष्यो भर्ता तमेताभिर्देवताभिरादत्ते ॥ ३ ॥

आददे रावासीति । यदा वाऽएनमेतेनाभिषुण्वन्ति–अथाहुतिर्भवति । यदाहुतिं जुहोति–अथ दक्षिणा ददाति । एतद्ध्येष द्वयं रासते–आहुतीश्च दक्षिणाश्च । तस्मादाह–रावासीति ॥ ४ ॥

' गिरयः ' तदवयवाः ' अश्मानः ' । अतः ' एतत् ' एतेन ग्राव्णामश्ममयत्वकरणेन ' एनं ' सोमं समृद्धं कृतवान् भवति । न हि स्वशरीरं स्वस्य बाधकं भवति, अतस्तेनाभिषवेणापि समृद्धिरेवेत्यर्थः । किञ्चापरावयविनो विश्लिष्टाविदानीं सोमाभिषवव्याजेन सम्बन्धयन् सोम ' कृत्स्नं ' सकलं कृतवान् भवति । किञ्चाभिषवो नामास्य वधः, तं कुर्वन्तोऽप्येते अश्ममया ग्रावाणः तदवयवत्वात् ' न घ्नन्ति ' न हिंसन्ति । ' अतः ' ' अस्मात् ' अभिषवस्थानात् सोमः ' उदेति ' पुनरुदितो भवति । तथैव ' सञ्जीवति ' च पुनः सम्यग्जीवोपेतो भवति । तस्मादिति पुनरुपसंहारः ॥ २ ॥

अथ तत्र मन्त्रं विधाय व्याचष्टे–तमादत्ते देवस्य त्वेत्यादिना । गतमेवैतत् । पूषा भागदुघ इति । " दुहेः कब्धश्च "–(पा. सू. ३ । २ । ७०) इति कप्, घकारश्च । किं कारणं सवित्राद्यभिधानम् ? उच्यते–वज्रो वा एष इति । ' एषः ' ग्रावाप्रक्षेपसाधनत्वसाम्यात् सारवत्त्वाच्च ' वज्रः ' ' अतः ' ' तस्य ' अस्य देवः ' भर्ता ' स्वामी ' न मनुष्यः '; यत एवमतः ' तं ' ग्रावाणम् ' एताभिः ' सवित्रादिभिः ' देवताभिः ' ' आदत्ते ' अध्वर्युः ॥ ३ ॥

आददे रावासीति । मन्त्रभागे ग्रावाणं सम्बोध्य त्वं रावासीति मन्त्रोऽभिधत्ते, तस्य तथात्वं कुत इत्याशङ्क्य परम्परया भविष्यतीत्युपपादयति–यदा वा एनमेतेनाभिषुण्वन्तीत्यादिना । अभिषवाभावे आहुत्यसम्भवात्, आहुत्यभावे दक्षिणानामप्रसक्तेः ' आहुतीश्च दक्षिणाश्च ' इति ' एतद् ' द्वयम् ' एषः ' ग्रावा ' रासते '

१–' देवस्यत्वेत्यभ्रिमादाय ' का. श्रौ. सू. ६।५१।

गभीरमिममध्वरं कृधीति । (त्य) अध्वरो वै यज्ञो महान्तमिमं यज्ञं कुर्वित्येवैतदाहेन्द्राय सुपूतममितीन्द्रो वै यज्ञस्य देवता तस्मादाहेन्द्रायेति सुपूतममिति सुसुतममित्येवैतदाहोत्तमेन पविनेत्येष वा ऽउत्तमः पविर्यत्सोमस्तस्मादाहोत्तमेन पविनेत्यूर्जस्वन्तं मधुमन्तं पयस्वन्तमिति रसवन्तमित्येवैतदाह यदाहोर्जस्वन्तं मधुमन्तं पयस्वन्तमिति ॥ ५ ॥

(त्य) अथ वाचं यच्छति । देवा ह वै यज्ञं तन्वानास्तेऽसुररक्षसेभ्य

" गभीरमिममध्वरं कृधि "–(वा. सं. ६ । ३०) इति । अध्वरो वै यज्ञः । महान्तमिमं यज्ञं कुर्वित्येवैतदाह । " इन्द्राय सुषूतमम् "–(वा. सं. ६ । ३०) इति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता । तस्मादाह–इन्द्रायेति । सुपूतममिति । सुसुतममित्येवैतदाह । " उत्तमेन पविना "–(वा. सं. ६ । ३०) इति एष वाऽउत्तमः पविः–यत्सोमः । तस्मादाह उत्तमेन पविनेति । " ऊर्जस्वन्तं मधुमन्तं पयस्वन्तम् "–(वा. सं. ६।३०) इति । रसवन्तमित्येवैतदाह–यदाह ऊर्जस्वन्तं मधुमन्तं पयस्वन्तमिति ॥ ५ ॥

अथ वाचं यच्छति । देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद्बिभयाञ्चक्रुः । ते होचुः–उपांशु यजाम, वाचं यच्छामेति । तऽउपांश्वयजन्, वाचमयच्छन् ॥ ६ ॥

ददाति । अतो 'रासत इति रावेति, रासतेर्दानार्थात्' (निरु० ३।२२।१) रावशब्दो निष्पन्न इत्यभिप्रायेण मन्त्रो ' रावासीति आह ' इत्यर्थः ॥ ४ ॥

गभीरमिममध्वरमिति मन्त्रं व्याचष्टे–योऽयम् ' अध्वरः ' सः ' यज्ञः ' ' वै ' एव, उभौ शब्दौ पर्यायावित्यर्थः । यदतिगुम्फितत्वेन महत्, तद् ' गभीरम् ' इति लोके व्यवह्रियते । अतो गभीरे महत्त्वदर्शनात् ' इमम् अध्वरं महान्तं कृधि ' ' इत्याह ' मन्त्रः । सुपूतममित्यत्र सुसुतममिति वक्तव्ये सकारलोपो दीर्घश्छान्दस इत्यभिप्रायेण व्याचष्टे–सुपूतममिति सुसुतममित्येवैतदाहेति । पविशब्दस्य वज्रादौ प्रसिद्धत्वादत्र सोमार्थ इति व्याचष्टे–एष वा उत्तमः पविः, यत् सोम इति । पवतिर्गतिकर्मा (निरु. २ । १४ । १०८) पवति, दशापवित्रं सवतीति पविः सोमः । अथ वा पवित्रवद्वज्ररूपत्वात् पविः सोमः । सोम ' इति ' यदस्ति, ' एषः ' सोमः ' उत्तमः ' ' पविः ' खलु, सोमपानेन प्रबलस्येन्द्रस्य वृत्रादिवधश्रवणादत्र मधुररसानां वाचका ये ऊर्ज-मधु-पय-शब्दाः, तेषां तात्पर्यतो रस एवार्थ इति व्याचष्टे–ऊर्जस्वन्तं पयस्वन्तमित्यादिना । अत्रोर्जमधुपयसां रसविशेषरूपत्वात् सामान्यविशेषरूपादिति भावः । नैते माधुर्यार्थतया प्रसिद्धाः, अतः कथं त एव सङ्गच्छन्त इत्यस्या आशङ्काया अपनोदनाय, पुनर्निर्देशः कृतः–यदाहोर्जस्वन्तं मधुमन्तं पयस्वन्तमितीति । मन्त्रस्यायमर्थः–हे ग्रावन् ! त्वं ' रावासि ', अतस्त्वा ' सवितुः देवस्य ' अनुज्ञाया सत्याम् ' अश्विनोर्बाहुभ्याम् ' ' पूष्णो हस्ताभ्याम् ' च ' आददे ' । उक्तो बाहुहस्तविभागः । ' इदम् ' ' अध्वरं ' यज्ञं ' गभीरं ' महान्तं ' कृधि ' कुरु । ' इन्द्राय ' इन्द्रार्थं ' सुषूतमं ' सुष्ठुभिषुतं कुरु । ' उत्तमेन पविना ' सोमेन युक्तमेनमध्वरम् ऊर्जादिराश्रयभूतरसोपेतं कुर्विति ॥ ५ ॥

अथ वाचं यच्छतीति । वाग्यमनार्थवादो देवा ह वा इत्यादिः, प्राग्व्याख्यातः । वाग्यमनस्यावधिः

आसङ्गादिभयाञ्चक्रुस्ते होतुरुपांशु यजाम व्वाचं यच्छामेति तु-ऽउपाᳪंश्वयजन्वाचमयच्छन् ॥ ६ ॥

(ख)अथ निग्राभ्या आहरति । तास्वेनं व्वाचयति निग्राभ्या स्थ देवश्रुतस्तर्पयत मा मनो मे तर्पयत व्वाचं मे तर्पयत प्राणं मे तर्पयत चक्षुर्मे तर्पयत श्रोत्रं मे तर्पयतात्मानं मे तर्पयत प्रजां मे तर्पयत पशून्मे तर्पयत गणान्मे तर्पयत गणा मे मा व्वितृषन्निति रसो वा ऽआपस्तास्वेवैतामाशिषमाशास्ते सर्वं च म ऽआत्मानं तर्पयत प्रजांमे तर्पयत पशून्मे तर्पयत गणान्मे तर्पयत गणा मे मा व्वितृषन्निति स य एष उपाᳪंशुसवनः स व्विवस्वानादित्यो निदानेन सोऽस्यैष व्यानः ॥ ७ ॥

अथ निग्राभ्या आहरति । तास्वेनं वाचयति-"निग्राभ्यास्थ देवश्रुतस्तर्पयत, मा मनो मे (६।३०।) तर्पयत, वाचं मे तर्पयत, प्राणं मे तर्पयत, चक्षुर्मे तर्पयत, श्रोत्रं मे तर्पयत, आत्मानं मे तर्पयत, प्रजां मे तर्पयत पशून्मे तर्पयत, गणान्मे तर्पयत, गणा मे मावितृषन्"-(वा. सं. ६ । ३१) इति । रसो वाऽआपः । तास्वेवैतामाशिषमाशास्ते। सर्वंच मऽआत्मानं तर्पयत, प्रजां तर्पयत, पशून्मे तर्पयत, गणान्मे तर्पयत, गणा मे मा वितृषन्निति । स य एष उपांशुसवनः-स विवस्वानादित्यो निदानेन । सोऽस्यैष व्यानः ॥ ७ ॥

सूत्रे दर्शितः-"देवस्य त्वेत्यद्रिमादाय, वाचं यच्छति प्राग्निङ्कारात्"-(का. श्रौ. सू. ९ । ६९) इति॥६॥

यदुक्तं सूत्रकृता-"निग्राभ्या सुवाचयति उरस्येना निगृह्य निग्राभ्याः स्थेति" (का. श्रौ.सू.९।६१)तदिदमाह-अथ निग्राभ्या आहरति, तास्वेनं वाचयति निग्राभ्याः स्थ देवश्रुत इत्यादिना । 'तासु' आगतासु 'एनं' यजमानं 'निग्राभ्याः स्थ' इत्यादि-मन्त्रं 'वाचयति' अध्वर्युः । हे आपः ! 'देवश्रुतः' देवेषु प्रसिद्धाः सत्यो यूयं 'निग्राभ्याः स्थ' इन्द्रेणोरसि गृहीतत्वात् । वक्ष्यति हि-"तद्येना उरसि न्यगृह्णीत, तस्मान्निग्राभ्या नाम"-इति । तादृशो यूयं 'मा' मां 'तर्पयत' प्रीणयत ॥

सङ्गृह्योक्तमवयवशोऽभिधत्ते-मनो म इत्यादिना । 'आत्मानं' शरीरम् । 'प्रजा' पुत्रादिकाम् । 'गणान्' बन्धुभृत्यादीन् । युष्माभिस्तर्पिता अस्मदीयाः 'गणाः' 'मा वितृषन्' विवृद्धतृष्णा मा भूवन् । आपः स्वल्पमेव तर्पणसाधनं द्रव्यम्, तर्पयितव्यास्तु बहवः, अतस्तासां तादृशी शक्तिः कुत इत्याशङ्क्याह-रसो वा आपस्तास्वेवैतामाशिषमाशास्त इति । अपां रसरूपत्वात् तास्वेवैतां तृप्तिरूपामाशिषमाशास्ते; अतः सारवतामाशासनं युक्तम् । मन आदिकं सर्वमपि सङ्गृह्यानुवदति-सर्वं च म इति । आत्मानमित्यादिर्विविच्यानुवादः ॥

"उपांशुसवने सोम मिमीत इन्द्राय त्वा वसुमते" इत्यादिसूत्रोक्तमर्थं दर्शयति-स एष उपांशुसवनः, स विवस्वानादित्यो निदानेन सोऽस्यैष व्यान इति । उपांशुमहार्थः सोमोऽभिषूयते येन, स 'उपांशु-

(स्तु) तमभिमिमीते । घ्नन्ति वा ऽएनमेतद्यदभिषुण्वन्ति तमेतेन घ्नन्ति तथात उदेति तथा सञ्जीवति यद्वेव मिमीते तस्मान्मात्रा मनुष्येषु मात्रो यो चाप्यन्या मात्रा ॥ ८ ॥

स मिमीते । (तऽ) इन्द्राय त्वा व्वसुमते रुद्रवत ऽइतीन्द्रो वै यज्ञस्य देवता तस्मादाहेन्द्राय त्वेति व्वसुमते रुद्रवत इति तदिन्द्रमेवानु वसूंश्च रुद्रांश्चाभजतीन्द्राय त्वादित्यवत ऽइति तदिन्द्रमेवान्वादित्यानाभजतीन्द्राय त्वाभिमातिघ्न ऽइति सपत्नो वा ऽअभिमातिरिन्द्राय त्वा सपत्नघ्न ऽइत्येवैतदाह सोऽस्योद्धारो यथा श्रेष्ठस्योद्धार एवमस्यैष ऽऋते देवेभ्यः॥९॥

तमभिमिमीते । घ्नन्ति वाऽएनमेतद्-यदभिषुण्वति । तमेतेन घ्नन्ति । तथा त उदेति, तथा सञ्जीवति । यद्वेव मिमीते-तस्मान्मात्रा-मनुष्येषु । मात्रो यो चाप्यन्या मात्रा ॥ ८ ॥

स मिमीते-" इन्द्राय त्वा वसुमते रुद्रवते "-(वा. सं. ६ । ३२) इति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता । तस्मादाह-इन्द्रायत्वेति, वसुमते रुद्रवत इति । तदिन्द्रमेवानु वसूंश्च रुद्रांश्चाभजति । " इन्द्राय त्वादित्यवते "-(वा. सं. ६ । ३२) इति । तदिन्द्रमेवान्वादित्यानाभजति । " इन्द्राय त्वाभिमातिघ्न "-(वा. सं. ६ । ३२) इति । सपत्नो वाऽअभिमातिः । इन्द्राय त्वा सपत्नघ्नऽइत्येवैतदाह । सोऽस्योद्धारो-यथा श्रेष्ठस्योद्धारः-एवमस्यैष-ऋते देवेभ्यः ॥ ९ ॥

सवनः ' पाषाणः, ' सः ' ' निदानेन ' मूलकारणविचारेण विवस्वत्सञ्ज्ञक आदित्य एव । तस्यैवैतदात्मनावस्थानात् । ' स एषः ' ' अस्य ' यज्ञस्य ' व्यानः '; प्राणापानरूपयोरुपांश्वन्तर्यामयोर्मध्ये स्थापितत्वात् । " अथ यः प्राणापानयोः सन्धिः स व्यानः "-(छा. उ. १ । ३ । ३) इति श्रुतेरस्य व्यानत्वम् । उपांशुसवन इति वैदिकी सञ्ज्ञा व्यवहारार्था, तदुपांशुसवनेन मिश्रयतीत्येवमर्था ॥ ७ ॥

तमभिमिमीत इति । ' तम् ' उपांशुसवनम् ' अभि ' तस्योपरि सोमं ' मिमीते ' क्रयकालीनमानेन सोमं संस्कुर्यात् । " घ्नन्ति वा " इत्यादिरूपोपांशुसवनरूपोपरिमानार्थवादवद् व्याख्यायमानस्य ग्रावोपरिभावप्रशस्येदानीं मानं प्रशंसति-यद्वेव मिमीते तस्मान्मात्रा मनुष्येष्विति । ' उ ' शब्दोऽप्यर्थः । याऽपि मात्रा सोमे कृता, ' तस्मात् ' सोमस्य मितत्वात् ' मनुष्येषु ' व्यवहारार्थं प्रस्थ-कुडवाढकद्रोणादिका ' मात्रा ' सम्पन्ना । " यो चापि "-इत्यत्र उकारः प्रश्लेषः । ' अपि च ' ' या उ ' च ' अन्या मात्रा ' एकद्वित्र्यादिसङ्ख्याप्रयुक्ता, सापि सोममानप्रयुक्तेत्यर्थः ॥ ८ ॥

सोमेऽमीयमाने मन्त्रं विधाय व्याचष्टे-स मिमीत इन्द्राय त्वा वसुमत इत्यादिना । इन्द्रस्य विशेष्यतया निर्देशस्य वसुरुद्राणां तद्विशेषणतया निर्देशस्य च प्रयोजनमाह-इन्द्रो वै यज्ञस्य देवतेत्यादिना । ' यज्ञस्य ' सोमयागस्य ' इन्द्रो देवता '; " प्रातःसुतमपिबो हर्यश्व माध्यन्दिनं सवनं केवलं ते । समृभुभिः पिबस्व रत्नधेभिः "-(ऋ. सं. ४ । ३२ । ७) इत्यादिमन्त्रलिङ्गात्सवनत्रयेऽपि इन्द्रस्य प्राधान्यात् " इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता "-

१-' मात्रो ' इति वैदिकपाठपुस्तके पाठः ।

श्येनाय त्वा सोमभृत ऽइति । तद्गायत्र्यै मिमीतेऽग्नये त्वा रायस्पोषद ऽइत्यग्निर्वै गायत्री तद्गायत्र्यै मिमीते स यद्गायत्री श्येनो भूत्वा दिवः सोममाहरत्तेन सा श्येनः सोमभृत्तेनैवास्या एतद्वीर्येण द्वितीयं मिमीते ॥ १० ॥

(तेऽथ) अथ यत्पञ्चकृत्वो मिमीते । संवत्सरसम्मितो वै यज्ञः पञ्च वा ऽऋतवः संवत्सरस्य तं पञ्चभिराप्नोति तस्मात्पञ्चकृत्वो मिमीते ॥ ११ ॥

तमभिमृशति । यत्ते सोम दिवि ज्योतिर्यत्पृथिव्यां यदुरावन्तरिक्षे । तेनास्मै यजमानायोरु राये कृध्यधि दात्रे वोच ऽइति यत्र वा ऽएषोऽग्रे

"श्येनाय त्वा सोमभृते"–(वा. सं. ६ । ३२) इति । तद् गायत्र्यै मिमीते । "अग्नये त्वा रायस्पोषदे"–(वा. सं. ६ । ३२) इति । अग्निर्वै गायत्री । तद् गायत्र्यै मिमीते । स यद् गायत्री श्येनो भूत्वा दिवः सोममाहरत्–तेन सा श्येनः सोमभृत् । तेनैवास्या एतद्वीर्येण द्वितीयं मिमीते ॥ १० ॥

अथ यत् पञ्चकृत्वो मिमीते । सम्वत्सरसम्मितो वै यज्ञः । पञ्च वा ऽऋतवः सम्वत्सरस्य । तं पञ्चभिराप्नोति । तस्मात्पञ्चकृत्वो मिमीते ॥ ११ ॥

तमभिमृशति–"यत्ते सोम दिवि ज्योतिर्यत् पृथिव्यां यदुरावन्तरिक्षे । तेनास्मै यजमाना-

इत्युक्तम् । 'वसुमते रुद्रवते' इत्यादौ वस्वादेरिन्द्रशेषत्वप्रतीतेः इन्द्रप्रधानभूतं मुख्य भागिनं कृत्वा वस्वादीनपि 'अन्वाभजति' पश्चाद्भागिनः करोति, इन्द्रस्यानुचरान् कृतवान् भवतीति यावत् । "इन्द्राय त्वाभिमातिघ्ने"–इत्यत्राभिमातिशब्दः सपत्नमभिधत्त इत्याह–सपत्नो वा अभिमातिरिति । "इन्द्राय त्वाभिमातिघ्ने"–इत्यत्र देवतान्तरसम्बन्धवैधुर्यं प्रशंसति–सोऽस्योद्धारो यथा श्रेष्ठस्येति । यथा धान्यादिविभागसमये मुख्यस्य राज्ञो देयो भागः प्रातिस्विकः, तं प्रथममेवापोद्धृत्य पश्चात् स्व स्वमंशं विभजन्ति, एवं रुद्रवस्विन्द्रेभ्यः देवतान्तरसहभावमन्तरेण केवल उद्धारः कृतो भवति । श्रेष्ठत्वे बीजमभिमातिहन्तृत्वम् । यतोऽयमभिमातिहा:, अत उद्धारार्ह इत्यभिप्राय. ॥ ९ ॥

श्येनाय त्वेति । 'श्येनाय त्वा'–'अग्नये त्वा'–इति वाक्यद्वयस्य तात्पर्यमाह–तद्गायत्र्यै मिमीत इति । 'सोमभृते श्येनाय' इति सोमोन्माने कृते गायत्र्यर्थत्वं कथं स्यादित्याशङ्क्य तदुपपादयति–स यद् गायत्री श्येनो भूत्वा दिवः सोममाहरदिति । अग्न्यर्थमितस्य, गायत्र्यर्थत्वं तु स्पष्टत्वाद् ब्राह्मणे उपेक्षितम् । तत्रेत्थमेवावगन्तव्यम्–"अग्नेर्गायत्र्यभवत्"–इति मन्त्रवर्णात् गायत्र्या निदानमग्निः; अतो जन्यजनकयोरभेदोपचारेण गायत्र्यर्थता स्यादित्यभिप्रेत्य "तद्गायत्र्यै मिमीते"–इत्युक्तम् ॥ १० ॥

मानगतपञ्चसङ्ख्या प्रशंसति–अथ यत्पञ्चकृत्वो मिमीत इति । "एकमन्त्राणि कर्माणि" इति न्यायस्यौत्सर्गिकत्वान्मन्त्राणां पञ्चत्वान्मानमपि पञ्चकृत्व इत्यर्थसिद्धम् । गवामयनादिसत्रस्य संवत्सरसम्मितयज्ञत्वं प्रसिद्धम् । 'तस्मात्' 'पञ्च कृत्वः' मानं प्रशस्तम् । "इन्द्राय त्वा वसुमते रुद्रवत इति पञ्चकृत्वः प्रतिमन्त्रम्" (का. श्रौ. सू. ९ । ६२) इति सूत्रम् ॥ ११ ॥

मितस्य सोमस्य समन्त्रकमभिमर्शनं विधत्ते–तमभिमृशति यत्ते सोम दिवि ज्योतिरिति । ("यत्त इति

१–'तद्दत्' इति क. पु. पाठः २–'संवत्सरसम्मितो यज्ञः संवत्सरसम्मितः । अतो मानगतपंचसंख्याद्वारेण पंचर्त्वात्मकसंवत्सरसंमितं यज्ञमाप्नोति । इति क. पु. पाठः ।

देवानाᳬं हविर्बभूव तद्धेक्षाञ्चक्रे मैव सर्व्वेणेवात्मना देवानाᳬं हविर्भूवमिति स एतास्तिस्रस्तनूरेषु लोकेषु विन्यधत्त ॥ १२ ॥

तद्वै देवा अस्पृण्वत । तेऽस्यैतेनैवैतास्तनूराप्नुवन्त्स कृत्स्न एव देवानाᳬं हविरभवत्तथो एवास्यैष एतेनैवैतास्तनूराप्नोति स कृत्स्न एव देवानाᳬं हविर्भवति तस्मादेवमभिमृशति ॥ १३ ॥

(त्य)अथ निग्राभ्याभिरुपसृजति ।(त्या)आपो ह वै वृत्रं जघ्नुस्तेनैवैतद्वीर्येणापः स्यन्दन्ते तस्मादेनाः स्यन्दमाना न किञ्चन प्रतिधारयते ता ह स्वमेव वशञ्चेरुः कस्मै नु वयं तिष्ठेमहि याभिरस्माभिर्व्वृत्रो हत इति सर्व्वं वा ऽइदमिन्द्राय तस्थानमास यदिदं किञ्चापि योऽयं पवते ॥ १४ ॥

योरु राये कृद्ध्यधि दात्रे वोचः "–(वा.सं. ६।३३) इति । यत्र वाऽएषोऽग्रे देवानां हविर्बभूव । तद्धेक्षाञ्चक्रे–मैव सर्वेणेवात्मना देवानां हविर्भूवमिति । स एतास्तिस्रस्तनूरेषु लोकेषु विन्यधत्त ॥ १२ ॥

तद्वै देवा अस्पृण्वत । तेऽस्यैतेनैवैतास्तनूराप्नुवन् । स कृत्स्न एव देवानां हविरभवत् । तथोऽएवास्यैष एतेनैवैतास्तनूराप्नोति । स कृत्स्न एव देवानां हविर्भवति । तस्मादेवमभिमृशति ॥ १३ ॥

अथ निग्राभ्याभिरुपसृजति । आपो ह वै वृत्रं जघ्नुः । तेनैवैतद्वीर्येणापः स्यन्दन्ते । तस्मादेनाः

मिताळम्भनम् " इति का.श्रौ.सू. ९।६३) हे सोम । 'ते' तव 'यत्' 'ज्योतिः' द्युतिमत्त्वं 'दिवि' अस्ति, 'यत्' 'पृथिव्यां' ज्योतिः वल्लीरूपः सोमः, 'यद्' अपि 'उरौ' विस्तीर्णे 'अन्तरिक्षे' षोडशकलात्मकः, 'तेन' सर्वेण तव स्वरूपेण सहितः सन् 'अस्मै' अभिषुण्वते 'यजमानाय' 'राये' तस्य धनार्थम् 'उरु कृधि' प्रभूतं कुरु । तव शरीरमिति शेषः । 'दात्रे' हविःप्रदात्रे 'अधिवोचः' यजमानेन वचनमधिवचनम्, मदीयोऽयं सर्वथा अनुग्राह्य इति प्रब्रूहीत्यर्थः ।

सोमस्य लोकान्तरस्थाप्यदाय यत् परिग्रहाभिधानम्, तदाख्यायिकामुखेन प्रशंसति–यत्र वा एषोऽग्रे देवानामित्यादिना । 'यत्र' यत्काले 'अग्रे' सृष्टेः प्राक् 'देवानां' 'हविः बभूव' सोमः, 'तत्' तदा अह 'सर्वेणात्मना' 'देवानां' 'हविः' 'मा भूवम्' न भवामि 'इति' विचार्य, 'एषु' त्रिषु 'लोकेषु' स्वाः 'तनूः' 'विन्यधत्त' विभज्य स्थापितवान् ॥ १२ ॥

तद्वै देवा अस्पृण्वतेति । 'तद्' वृत्तान्तं 'देवाः' 'अस्पृण्वत' । "स्पृ प्रीतिबलनयोः" (धा. पा. स्वा. प. १३) बलोपलक्षितव्यापारं कृतवन्तः, ज्ञातवन्त इत्यर्थः । 'ते' देवाः 'अस्य' अग्नेः 'एताः' लोकत्रयस्थिताः 'तनूः' 'एतेन' " यत् ते सोम दिवि ज्योतिः "–इत्यादिमन्त्रेण 'आप्नुवन्' प्राप्तवन्तः । 'सः' 'कृत्स्न एव' अविकल एव 'देवानां हविरभवत्' । तथो एवेत्यादि, दृष्टान्तवाक्यवद्व्याख्येयम् । तस्मादेवमिति निगमयति ॥ १३ ॥

अथ निग्राभ्योदकैः सोमसेचनं विधत्ते–अथ निग्राभ्याभिरुपसृजतीति[1] । मिश्रयेदित्यर्थः ।

१–धारा स्वेत्यासिञ्चति निग्राभ्याः । का. श्रौ. सू. ९ । ६५ ।

स इन्द्रोऽब्रवीत् । (त्सु) सुर्व्वं वै म ऽइदं तस्थानं ग्रदिदं किञ्च तिष्ठध्वमेव म ऽइति ता होचुः किं नस्तुतः स्यादिति प्रथमभक्ष एव वः सोमस्य राज्ञऽ इति तथेति ता अस्मा ऽअतिष्ठन्त तास्तस्थाना उरसि न्यगृह्णीत तद्य-देना उरसि न्यगृह्णीत तस्मान्निग्राभ्या नाम तथैवैना एतद्यजमान उरसि निगृह्णीते स आसामेष प्रथमभक्षः सोमस्य राज्ञो यन्निग्राभ्याभिरुपसृजति १५

स्यन्दमाना न किञ्चन प्रतिधारयते । ता ह स्वमेव वशं चेरुः । कस्मै नु वयं तिष्ठेमहि, याभिरस्माभि-र्वृत्रो हत इति । सर्वं वाऽइदमिन्द्राय तस्थानमास—यदिदं किञ्च—अपि योऽयं पवते ॥ १४॥

स इन्द्रोऽब्रवीत् । सर्वं वै मऽइदं तस्थानम्—यदिदं किञ्च तिष्ठध्वमेव । मऽइति । ता होचुः—किं नस्ततः स्यादिति । प्रथमभक्ष एव वः सोमस्य राज्ञ इति । तथेति । ता अस्माऽअतिष्ठन्त । तास्तस्थाना उरसि न्यगृह्णीत । तद्द् यदेना उरसि न्यगृह्णीत । तस्मान्निग्राभ्या नाम । तथैवैता एत-द्यजमान उरसि निगृह्णीते । स आसामेष प्रथमभक्षः सोमस्य राज्ञः, यन्निग्राभ्याभिरुपसृजति ॥१५॥

मिश्रणमाख्यामुखेन प्रशंसति—आपो ह वै वृत्रं जघ्नुरित्यादिना । ' तेनैव वीर्येण ' केनाप्यवध्यो वृत्रोऽस्माभिर्हत इत्येवमात्मरसेन ' एतत् ' इदानीमपि ' आपः ' ' स्यन्दन्ते ' वेगेन गच्छन्ति । यस्मादेव तस्मात् ' स्यन्दमाना. ' ' एनाः ' आपः ' न किञ्चन ' वस्तु, लोष्टकाष्ठपाषाणादिकं ' प्रतिधारयति ' प्रति-बध्नाति, किन्तु, ' ताः ' आपः ' स्वमेव वश ' स्वतन्त्र यथा भवति तथा विश्रम्भेण ' चेरुः ' अगच्छन् । तेषा स्वातन्त्र्ये कारणमाह—कस्मै नु वयं तिष्ठेमहि, याभिरस्माभिर्वृत्रो हत इतीति । सर्वस्यापि लोकस्य घातको वृत्रः, सोऽप्यस्माभिर्घातितः, अतो ' वय ' ' कस्मै ' अन्यस्मै ' तिष्ठेमहि ' आत्मान प्रकाशयेमेति । इत्यमप् स्वातन्त्र्य प्रतिपाद्य, तासामिन्द्राधीनत्व प्रतिपादयति—सर्वं वा इदमिन्द्राय तस्थानमासेति । ' तस्थानम् ' इति तिष्ठतेः कानचि रूपम् । (पा. सू. ३ । २ । १०५ । १०६ सू.) कैमुतिकन्यायसिद्ध्यर्थमाह—अपि योऽयं पवत इति । ' योऽय ' दुर्वहत्वेन प्रसिद्धो वायुः ' पवते ' सोऽपि इन्द्राधीनः स्थितवान् किल, किमु वक्तव्यमेतत् सर्वमिन्द्रवशे स्थितमिति ॥ १४ ॥

स इन्द्रोऽब्रवीदिति । अथ ' स इन्द्रः ' एवम् ' अब्रवीत् ' । ' यत् ' ' किञ्च ' ' इदं ' भूतजात ' मे ' मदर्थं स्थितम्, अतो यूयमपि ' तिष्ठध्वमेव ' न गच्छत 'इति' । अथ तेन तथोक्ताः ' ताः ' आपः, वयं तिष्ठेमहि, ' नः ' अस्माक ' ततः ' ' किं ' लब्ध ' स्यात् ' ? ' इति ' अब्रुवन् । अथ तासामिन्द्रः ' सोमस्य राज्ञ ' प्रथमभक्षे ' इतरेभ्यो देवेभ्यः प्राक्, अभिषवकाले ' एव ' ' व. ' अस्तु ' इति ' प्रादात् । ' ताः ' अस्तु ' तथेति ' अङ्गीकृत्य अस्मै ' इन्द्राय ' अतिष्ठन्त ' ॥

प्रसङ्गात् निग्राभ्यशब्दनिर्वचनमाह—तास्तस्थाना उरसि न्यगृह्णीत इति । इन्द्रेणोरसि निगृहीतत्वात् ' निग्राभ्याः ' इति तासामपां नाम सम्पन्नम् । " हृग्रहोर्भश्छन्दसि " (वै.प्र. ३।१।८४वा१.) इति हकारस्य भत्वम् । निग्राह्या इत्यर्थः । कर्मणि कृत्यः । तथैवैताः एतद्यजमान उरसि निगृह्णीत इत्यर्थः । अत्र विधिकल्पयो निगृह्णीयादिति । न चात्र प्रथमभक्षः श्रूयत इत्याशङ्क्य अभिषवकाले ताभिः संसर्ग एव भक्ष इत्याह—स आसामेष इति ॥१५॥

स उपसृजति । श्वात्रा स्थ वृत्रतुर इति शिवा ह्यापस्तस्मादाह श्वात्रा स्थेति वृत्रतुर इति वृत्रꣳ ह्येता अघ्नन्राधो गूर्त्ताऽअमृतस्य पत्नीरित्यमृता ह्यापस्ता देवीर्देवत्रेमं यज्ञं नयतेति नात्र तिरोहितमिवास्त्युपहूताः सोमस्य पिबतेति तदुपहूता एव प्रथमभक्षꣳ सोमस्य राज्ञो भक्षयन्ति ॥१६

(न्यु) अथ प्रहरिष्यन् । (न्यु) यं द्विष्यात्तं मनसा ध्यायेदमुष्मा ऽअहं प्रहरामि न तुभ्यमिति यो न्वेवेमं मानुषं ब्राह्मणꣳ हन्ति तं न्वेव परिच-

---

स उपसृजति–" श्वात्रा स्थ वृत्रतुरः "–(वा. सं. ६।३४) इति । शिवा ह्यापः । तस्मादाह–श्वात्रा स्थेति वृत्रतुर इति । वृत्रं ह्येना अघ्नन् । " राधो गूर्त्ताऽअमृतस्य पत्नीः "–(वा. सं. ६।३४) इति । अमृता ह्यापः । " ता देवीर्देवत्रेमं यज्ञं नयत "–(वा. सं. ६।३४) इति । नात्र तिरोहितमिवास्ति । " उपहूताः सोमस्य पिबत "–(वा. सं. ६ । ३४) इति । तद् उपहूता एव प्रथमभक्षं सोमस्य राज्ञो भक्षयन्ति ॥ १६ ॥

अथ प्रहरिष्यन्–यं द्विष्यात्तं मनसा ध्यायेद्–अमुष्याऽअहं प्रहरामि, न तुभ्यमिति । यो न्वेवेमं मानुषं ब्राह्मणं हन्ति–तं न्वेव परिचक्षते अथ किमु–य एतम् । देवो हि सोमः । घ्नन्ति वाऽएनमेतद्–

उपसर्गं मन्त्रमभिधाय व्याचष्टे–स उपसृजति श्वात्राः स्थ वृत्रतुर इत्यादिना । श्वात्र–शब्दस्याभिप्रायमाह–शिवा ह्याप इति । यद्यपि " श्वात्रमिति क्षिप्रनाम (निघ. ४ । २ । १४) आशु अतनं भवति "–(निरु. ५ । १ । ३) इति निरुक्तम्, तथापि अक्षरसामान्यान्निर्ब्रूयादितिन्यायेन[1] श्वात्रशब्दविश्लेषणेन शिवशब्दप्रतिभानादपां च सर्वाप्यायनरूपत्वेन शिवत्वप्रसिद्धेः "श्वात्राः स्थ " इत्यभ्युक्तमित्यर्थः । यस्मात् ' एताः ' आपः ' वृत्रमघ्नन् ' तस्माद् वृत्रतुरः । इति ' मन्त्रो ब्रूते । तुर्वी हिंसार्थः (धा. प्रा. भ्वा. प. ५७१) । वृत्रं तुर्वन्ति घ्नन्तीति वृत्रतुरः । ' अमृतस्य ' ' पत्नीः ' पालयित्र्यः । यदि ह्यापोऽमृता न भवेयुः, तर्हि तादृशीनामपां स्वामित्वमेव नोपपद्यत इत्यनया प्रसिद्ध्या " अमृता ह्यापः "–इति ब्राह्मणम् । प्रसिद्धिवाचकहिशब्दमाह–ता देवीर्देवत्रेति । मन्त्रभागस्य स्पष्टार्थतामाह–नात्र तिरोहितमिवास्तीति । इदानीन्तनसोमपानविषयमुपह्वानम् " उपहूताः सोमस्य पिबतेति " मन्त्राभिधानादायातमिति दर्शयति–उपहूता एव प्रथमभक्षं सोमस्य राज्ञो भक्षयन्तीति । मन्त्रस्यायमर्थः सम्पन्नः–हे निग्राभ्या आपः । यूयं ' श्वात्राः स्थ ' शिवा भवथ, ' वृत्रतुरः ' वृत्रस्य हिंसकाः स्थ, ' राधः ' धनस्य ' गूर्ताः ' उद्यमयित्र्यः । " गुरी उद्यमने " (धा.पा तु.आ.१५) " नसत्तनिषत्त–" इत्यादिना निपातितो गूर्त–शब्दः (पा. सू. ८।२।६१) । 'अमृतस्य' ' पत्नीः ' पालयित्र्यः स्थ । अतस्तादृङ्महिमोपेताः ' देवीः ' हे देव्यः । ' देवत्रा ' देवान् प्रति ' इमं यज्ञं ' सोमात्मकं ' नयत ' प्रापयत, ' उपहूताः ' अनुज्ञाताः सत्यो यूयं ' सोमस्य ' सोमं पिबतेति मन्त्रार्थः । " श्वात्रा स्थेत्यासिञ्चति निग्राभ्याः "[2]–(का. श्रौ. सू. ९।६१) इति कात्यायनः ॥ १६ ॥

यदुक्तं तेन " प्रहरिष्यन् द्वेष्यं मनसा ध्यायेदमुष्मा अहं प्रहरामि, न तुभ्यं सोमेति । अभावे तृणम् । मा भेरिति प्रहरति । एवं त्रिः–(का. श्रौ. सू. ९ । ६१–६९) इति, तदिदमाह–अथ प्रहरिष्यन्नित्यादिना ।

१–" अविद्यमाने सामान्येऽप्यक्षरवर्णसामान्यान्निर्ब्रूयान्नत्वेव न निर्ब्रूयात् " इति निरु. २ । १ । १ । २–अभिषुण्वत्सु होतृचमसे निग्राभ्याः इति सूत्रशेषः ।

क्षतेऽथ किमु एतं देवो हि सोमो घ्नन्ति वाऽएनमेतद्यदभिषुण्वन्ति तमे-तेन घ्नन्ति तथा त उदेति तथा सञ्जीवति तथाऽनेनस्यं भवति यद्यु न द्विष्याद्पि तृणमेव मनसा ध्यायेत्तथो ऽअनेनस्यं भवति ॥ १७ ॥

स प्रहरति । मा भेर्मा संविक्था इति मा त्वं भैषीर्मा संविक्थाऽअमुष्मा ऽअहं प्रहरामि न तुभ्यमित्येवैतदाहोर्जं धत्स्वेति रसं धत्स्वेत्येवैतदाह धिषणे वीड्वी सती वीडयेथामूर्जं दधाथामिति ऽएवैतत्फलके आहु-रित्युहैक ऽआहुः किन्नु तत्र योऽप्येते फलके भिन्द्यादिमे ह वै द्यावापृथिवी ऽएतस्माद्वज्राद्युद्यतात्संरेजेते तदाभ्यामेवैनमेतद्द्यावापृथिवीभ्याᳬं शमयति तथेमे शान्तो न हिनस्त्यूर्जं दधाथामिति रसं दधाथामित्येवैत-दाह पाप्मा हतो न सोम इति तदस्य सर्वं पाप्मानᳬं हन्ति ॥ १८ ॥

यदभिषुण्वन्ति । तमेतेन घ्नन्ति । तथा त उदेति, तथा सञ्जीवति, तथाऽनेनस्यं भवति । यद्यु न द्विष्याद्–अपि तृणमेव मनसा ध्यायेत् । तथोऽअनेनस्यं भवति ॥ १७ ॥

स प्रहरति–" माभेर्मा सं विक्थाः "–(वा. सं. ६ । ३५) इति । मा त्वं भैषीः, मा सं विक्थाः, अमुष्माऽअहं प्रहरामि–न तुभ्यम्–इत्येवैतदाह–" ऊर्जं धत्स्व "–(वा. सं. ६।३५)

' अमुष्मै ' द्वेष्ट्रे; अत्र सोमशर्म्मणे इति द्वेष्टुर्नाम मनसा गृह्णीयात्, प्रहरामि प्रक्षिपामि, पाषाणरूपं वज्रमिति शेषः । हे सोम ! 'न तुभ्यमिति' 'नैव प्रहरणं चेत् को बाध इति, तत्राह–यो न्वेवेमं मानुषं ब्राह्मणमिति । अत्यन्तदोषाविष्करणमितीमं ब्राह्मणमिति विशेषितम् । ' त ' ब्राह्मणस्य हन्तार, परिचक्षते ' ' न्वेव ' खल्वेव । ' परिख्यानं ' दूष्यत्वेन वर्जनम्, ' अथ ' ' किं ', वक्तव्यमिति शेषः । ' एतं ' माहात्म्यवन्त पुरोवर्तिन यो हन्ति, त परिचक्षत इति किमुतेत्यर्थः । कैमुतिकन्यायस्य बीजमाह–देवो हि सोम इति । हि-शब्दो " देवो वै सोम. "–इत्यादिश्रुतिप्रसिद्धिद्योतनार्थः[1] । अस्तु तथा, यदि हन्तिः स्यात्, सैवात्र कुत इत्यत आह–घ्नन्ति वा एनमिति । प्रागृव्याख्यातमिदम् । ' एते ' शत्रुनामग्रहणपूर्वकमभिषुण्वन्तः ' त ' सोम ' न घ्नन्ति ' ' तथा ' द्वेष्यत्वभावनायां सत्याम् । ' अतः ' अस्माद्धननप्रकाशात्, अस्मात्· स्थानाद्वा । ' तथा ' सति अभिषुण्वतोऽध्वर्योः ' अनेनस्यं भवति ' न विद्यते एनः पाप यस्य सः अनेनाः, तस्य भावः अनेनस्यं भवति ॥

द्वेष्याभावे तत् कथमित्याशङ्क्याह–यद्यु न द्विष्यादपि तृणमेव मनसा ध्यायेदिति । अमुष्मै तृणाय वज्रं प्रहरामि, हे सोम ! न तुभ्यमिति ध्यायेदित्यर्थः ॥ १७ ॥

प्रहरणमनूद्य मन्त्रं विधाय व्याचष्टे–स प्रहरति माभेरित्यादिना । मा भेरिति पद व्याकुर्वन्नेव द्वेष्यत्वभाव-नायां यत् प्रयोजनं प्रागुक्तम्, तदेव माभेरिति मन्त्रभागस्यापि तात्पर्यमिति व्याचष्टे–माभेर्मा संविक्था इति, मा त्वं भैषीर्मा संविक्था अमुष्मा अहं प्रहरामि, न तुभ्यमित्येवैतदाहेति । ' एतत् ' माभेरिति मन्त्रवाक्यम् । ऊर्क्शब्दस्यान्ननामसु पाठात् (निघं. २ । ७ । १९) अत्रान्नसारो रसो विवक्षित इति व्याचष्टे–रसं धत्स्वेत्येवैतदाहेति । " धिषणे वीड्वी "–इति मन्त्रभागस्य धिषणफलके अर्थ इति केषाञ्चि-

---

1. ' तस्मै ' इति क. पु. अधिकः पाठः ।

स वै त्रिरभिषुणोति । त्रिः सम्भरति चतुर्निग्राभमुपैति तद्दश दशाक्षरा वै विराड्वैराजः सोमस्तस्माद्दशकृत्वः सम्पादयति ॥ १९ ॥

इति । रसं धत्स्वेत्येवैतदाह । "धिषणे वीड्वी सती वीडयेथामूर्जं दधाथाम्"–(वा. सं. ६ । ३५) इति । इमे ह्येवैतद् फलके आहुः–इत्यु हैक आहुः । किं नु तत्र योऽन्ये फलके भिन्द्यात् । इमे ह वै द्यावापृथिवी । एतस्माद्वज्रादुद्यतात्संरेजेते । ताभ्यामेवैनमेतद् द्यावापृथिवीभ्यां शमयति तथेमे । शान्तो न हिनस्ति । ऊर्जं दधाथाम्–इति । रसं दधाथामित्येवैतदाह । "पाप्मा हतो न सोमः"–(वा. सं. ६ । ३५) इति । तदस्य सर्वं पाप्मानं हन्ति ॥ १८ ॥

स वै त्रिरभिषुणोति, त्रिःसम्भरति, चतुर्निग्राभमुपैति–तद्दश । दशाक्षरा वै विराड् वैराजः सोमः । तस्माद्दशकृत्वः सम्पादयति ॥ १९ ॥

दाचार्याणा मतम्; तन्मत निराकर्तुमुदाहरति–इमे एवैतद् फलके आहुरित्यु हैक आहुरित्यादिना । प्रथमम् 'आहु ' इति शब्दस्य पदानि ' धिषणे ' इत्यादीनि । ' एतत् ' एतस्मिन् वाक्ये ' इमे ' सोमाधारभूते ' फलके ' ब्रुवंत इत्यर्थ' । ' इति ' अमुमर्थमेकशाखिन आहुः । ' नु ' प्रश्ने । ' किं ' ' तत्र ' त्वदभिमते, विद्यत इति शेष । विद्यत एवेत्याशङ्क्याह–योऽप्येते फलके भिन्द्यादिति । यद्येते चेद् द्वे स्याता, तर्हि कदाचिदपि भग्ने स्याताम्, अत. किन्तु तत्रेत्यर्थ. । इदानीं स्वाभिमतमर्थं सोपपत्तिकं दर्शयति–इमे ह वै द्यावापृथिवी इत्यादिना । अत्र धिषणे अनूद्येते, तयोर्दार्ढ्यमाशास्यते, तच्च सति शैथिल्यकारणे उपपद्यते, अतस्तत्प्रसक्तिमाह–एतस्माद् वज्रादुद्यताद् संरेजेते इति । वज्रवद्धिंसकात् अभिषवार्थोद्यतग्रावसकाशात् ' इमे द्यावापृथिवी ' संरेजेते ' कम्पेते । ' द्यावापृथिवीभ्याम् ' इति चतुर्थीद्विवचनम् । ' एतत् ' इदानीम्, आभ्यामर्थाय ' एन ' यज्ञ ' शमयति ' शान्त करोति, यथासौ उत्क्षेपावक्षेपाभ्या द्यावापृथिव्यौ न हिनस्ति तथा करोति । ' तथा ' सति, "धिषणे वीड्वी सती वीडयेथाम्"–इत्यभिधाने सति ' शान्त.' असौ यज्ञ इति ' इमे ' द्यावापृथिव्यौ ' न हिनस्ति ', प्रोत्साहनेन तयोर्दृढत्वस्य प्राप्तत्वादिति भाव. । गत ऊर्गर्थवादः । " पाप्मा हतो न सोम इति तदस्य सर्वं पाप्मान हन्तीत्यर्थवादिक फल मा भूत् सन्तापमिति च देवताभूतस्य सोमस्याभिषवरूपो वधोऽप्यर्थवादेनैव सम्भावित इति तस्यैवेति मन्तव्यम् ॥ १८ ॥

यदुक्त कात्यायनेन–" एव त्रिरभिषुणोति "–इति, तदिदं त्रित्व विधाय सम्भरणनिग्राभोपायनयोः सङ्ख्यया सह समुच्चित्य प्रशंसति–स वै त्रिराभिषुणोतीत्यादिना । 'त्रिः सम्भरति' त्रि' सन्निधापयति । निग्राभोपायनम् ग्रामयादित्यादि मन्त्रजप., तच्चतुर्वार कर्तव्यम् । ' तत् ' मिलित्वा ' दश ' सम्पद्यन्ते; विराट्छन्दसश्च दशाक्षराणि, सोमोऽपि वैराज. विराट्सम्बन्धी, पञ्चकृत्वो यजुषा मिमीते पञ्चकृत्वस्तूष्णीमिति दशसङ्ख्यया मितत्वात्; अतो वैराजस्य सोमस्य समन्वाय अभिषवादिगता दशसङ्ख्या प्रशस्ता । ततोऽत्र सम्भरणत्रित्वस्य निग्राभोपायनचतुष्टयस्य च विधिर्निर्देशादेव द्रष्टव्य. (श. प. ४।१।१४–१६) ॥ १९ ॥

१–' अनुवन ' इ क. पा । २–' वड्वी ' इत्याधिक पाठ' क्वचित् । ३–' भाभूतो '–इ क पा । ४–' यत्नाद्धस्त सकाशात् ' इ क पा. । ५–' वज्र ' इ क पाठ । ६–एव त्रिरभिषुणोत्यसोच निग्राभ्या. । का. श्रौ. सू ९ । ६१ । ७–' निष्पवयति ' इ क पा. । ८–अष्टकृत्व एकादशकृत्वो द्वादशकृत्व । सप्त पञ्चवर्णाः पशुकामस्याष्टवर्गो ब्रह्मवर्चसकामस्य । का. श्रौ. सू. ९ । ७०-७१ ।

(त्य) अथ यन्निग्राभमुपैति । यत्र वा ऽएषोऽग्रे देवानाᳪ हविर्बभूव तद्देमा दिशोऽभिदध्यावाभिर्दिग्भिर्मिथुनेन प्रियेण धाम्ना सᳪस्पृशेयेति तमेतद्देवा आभिर्दिग्भिर्मिथुनेन प्रियेण धाम्ना समस्पर्शयन्यन्निग्राभमुपायंस्तथो ऽएवैनमेष एतदाभिर्दिग्भिर्मिथुनेन प्रियेण धाम्ना सᳪस्पर्शयति यन्निग्राभमुपैति ॥ २० ॥

स उपैति । प्रागपागुदगधरागक्सर्वतस्त्वा दिश ऽआधावन्त्विति तदेनमाभिर्दिग्भिर्मिथुनेन प्रियेण धाम्ना सᳪस्पर्शयत्यम्ब निष्पर समरीर्विदामिति योषा वा ऽअम्बा योषा दिशस्तस्मादाहाम्ब निष्परेति समरीर्विदामिति प्रजा वा ऽअरीः सम्प्रजा जानतामित्येवैतदाह तस्माद्या ऽअपि विदूरमिव प्रजा भवन्ति समेव ता जानते तस्मादाह समरीर्विदामिति॥२१॥

अथ यन्निग्राभमुपैति । यत्र वाऽएषोऽग्रे देवानां हविर्बभूव-तद्देमा दिशोऽभिदध्यौ, आभिर्दिग्भिर्मिथुनेन प्रियेण धाम्ना संस्पृशेयेति । तमेतद्देवा आभिर्दिग्भिर्मिथुनेन प्रियेण धाम्ना समस्पर्शयन्-यन्निग्राभमुपायन् । तथोऽएवैनमेषऽएतदाभिर्दिग्भिर्मिथुनेन प्रियेण धाम्ना संस्पर्शयति-यन्निग्राभमुपैति ॥ २० ॥

स उपैति-" प्रागपागुदगधराक् सर्वतस्त्वा दिश आधावन्तु "-(वा. सं. ६ । ३६) इति । तदेनमाभिर्दिग्भिर्मिथुनेन प्रियेण धाम्ना संस्पर्शयति । "अम्ब निष्पर समरीर्विदाम्"-(वा. सं. ६ । ३६) इति । योषा वा ऽअम्बा । योषा दिशः, तस्मादाह-अम्ब निष्परेति । समरीर्विदामिति । प्रजा वाऽअरीः । संप्रजा जानतामित्येवैतदाह । तस्माद् या अपि विदूरमिव प्रजा भवन्ति समेव ता जानते । तस्मादाह-समरीर्विदामिति ॥ २१ ॥

अथ निग्राभोपायनमनूद्य प्रशंसति-अथ यन्निग्राभमुपैति, यत्र वा एषो ऽग्रे देवानां हविर्बभूवेत्यादिना । इमा दिशोऽभिदध्याविति । अभिध्यानं मैथुनविषयं ध्यानम् । अभिध्यानप्रकारमाह-आभिर्दिग्भिरिति । 'मिथुनेन' तद्योगेन, 'प्रियेण' दिशामभिमतेन, 'धाम्ना' मम शरीरेण 'संस्पृशेयेति' । यद्वा, दिग्भिः मिथुनेन प्रियेण धाम्ना' दिशा मिथुनार्हेण प्रियेण धाम्ना शरीरेण संस्पृशेयेति व्याख्येयम् । एवं कामयमानस्य सोमस्य निग्राभोपायनेन 'देवाः' 'आभिर्दिग्भि.' रु. 'मिथुनेन प्रियेण धाम्ना' 'समस्पर्शयन्' मयोगमकारयन्, निग्राभोपायनमेव संस्पर्श इत्यर्थः । तथो एवैनमिति । दार्ष्टान्तिकं वाक्यं दृष्टान्तवद् व्याख्येयम् । यद्वा पूर्वत्र सद्दृष्टविधिः सः, यन्निग्राभमित्यत्र तु मन्त्रमुपेक्ष्य विधिरवगन्तव्यः ॥ २० ॥

तत्र मन्त्रं विधाय प्रशंसति-स उपैति प्रागपागित्यादिना । अपाञ्चतीत्यपाक्, प्रतीची दिक् । अधरागिति, उदक्प्रतियोगिनी दक्षिणा दिगुच्यते (" अञ्चेर्लुक् " इति । पा. सू. ५ । ३ । ३०) पश्चात्पुरस्तादधरादुदक्तादित्यादिषु तथा दर्शनात् । प्रागाद्या दिशस्तदभिमानिन्यो देवता हे सोम त्वा सर्वतः

१-प्रतिदिशं निग्राभं ध्यावयति होतृचमसऽस्पात्र छन्दधाय प्रागपागिति । अद्भिरा चतुर्थम् । का. श्रौ. सू. ९ । ७१-७२ ।

(ख) अथ यस्मात्सोमो नाम । यत्र वा ऽएषोऽग्रे देवानाᳬं हविर्बभूव तद्धेक्षांचक्रे मैव सर्वेणेवात्मना देवानाᳬं हविर्भूवमिति तस्य या जुष्टतमा तनूरास तामपनिदधे तद्ध देवा अस्पृण्वत ते होचुरुपैवैतां प्रवृहस्व सहैव न एतया हविरेधीति तां दूर ऽइवोपप्रावृहत स्वा वै म ऽएषेति तस्मात्सोमो नाम ॥ २२ ॥

(ग) अथ यस्माद्यज्ञो नाम । घ्नन्ति वा ऽएनमेतद्यदभिषुण्वन्ति तद्यदेनं तन्वते तदेनं जनयन्ति स तायमानो जायते स यञ्जायते तस्माद्यज्ञो यञ्जो ह वै नामैतद्यद्यज्ञ इति ॥ २३ ॥

अथ यस्मात्सोमो नाम । यत्र वाऽएषोऽग्रे देवानां हविर्बभूव । तद्धेक्षाञ्चक्रे–मैव सर्वेणेवात्मना देवानां हविर्भूवमिति । तस्य या जुष्टतमा तनूरास–तामपनिदधे । तद्ध देवा अस्पृण्वत । ते होचुः–उपैवैतां प्रवृहस्व सहैव न एतया हविरेधीति । तां दूरऽइवोपप्रावृहत–स्वा वै मऽएषेति । तस्मात्सोमो नाम ॥ २२ ॥

अथ यस्माद्यज्ञो नाम । घ्नन्ति वाऽएनमेतद्–यदभिषुण्वन्ति । तद् यदेनं तन्वते–तदेनं जनयन्ति । स तायमानो जायते । स यन् जायते तस्माद्यज्ञः, यञ्जो ह वै नामैतद्–यद्–यज्ञ इति ॥ २३ ॥

सर्वस्मात्स्थानात्, आगच्छन्तु तस्यो ऽर्थमागच्छन्त । हे अम्ब हे पोषे निष्पर निता सोमस्य कामं पूर्वो॰ परस्पर बुवागा इत्यर्थः । तदा अरा अदः प्रजा- पुत्रादिरूपा सविदा विप्रकृष्टमपि सोम विदिता संजानतामित्यर्थः । प्राणापानित्यादेर्मन्त्रप्रथमभागस्य तात्पर्यमाह–' तदेनमानिर्दिभिर्मिथुनेन प्रियेण धाम्ना समर्धयतीति ' । तदेन मन्त्रपाठेन । ग्नमन्त्रत् । अम्ब निष्पर इत्यस्य तात्पर्यमाह–' योषा वा अम्बेति ' । अम्बेति मातारं प्रत्त्रिद्वे । स्वतिमत्त्वोषिम्मामान्यस्योऽर्थ स्फ । समरोऽस्विदामित्येतद्व्याचष्टे । प्रजा वा अरतिरित्यादिना । अरतिरिद रूप इयति पुत्रादिप्रपत्नस्वेन मन्त्रान्तार्थः । प्रजा सविदां सञ्जानतामित्येतेनदाहेति वाऽरतिरिव रूपमिति श्रोत्रेन भवति । सञ्जानता सञ्जानमेकमनस्कत्व प्राप्नुवन्तित्यर्थः । उक्तमर्थमिदानीजनव्यवहारप्रसिद्ध्या समर्थयति । तस्माया अपि विदूरमिव प्रजा भवति समेव जानत इति । यस्मान्मन्त्र एवमुक्त तस्मात्पितुर्विदूरमिव दूरदेशेऽपि प्रजा भवति ता सञ्जानत एव ॥ २१ ॥

अथ सोमस्याभिषवनगाचन्नामनिर्वचन दर्शयति–अथ यस्मात्सोमो नाम यत्र वा एषोऽग्र इत्यादिना । एतत्सोमाभिधानमत्रार्थवादवद्दाहृतेनेरन् । अपि निदधे अपगमय्यान्यत्र स्थापितवान् । एतामसतारितां तनूं उपप्रवृहस्व तव स्मीप प्रापय । एतया तन्वा सहैव नो हविरेधि भव । एवमुक्तः सोमः तां दूरतर इव अत्यत दूरदेश एवोपप्रावृहत उपागमयत् । किं कुर्वन् ? स्वा वै म एषेति वदन् । एषा तनू मे मम स्वा स्वकीया आत्मीयेति ब्रुवन् । ' स्वा मे ' इत्युक्तत्वात्सोमनाम सम्पन्नम् । पृषोदरादित्वादभिमतरूपसिद्धिः ॥ २२ ॥

अथ सोमस्याभिषवसम्भरणादिसपन्नस्यज्ञनामनिर्वचन दर्शयति–अथ यस्माद् यज्ञो नामेति । ' यस्मात् ' प्रवृत्तिनिमित्ताद् यज्ञस्य ' यज्ञ ' ' इति ' ' नाम ' अभूत् । तदाह–घ्नन्तीत्यादि । अभिषवेन हनन ' एनं ' सोमं ' तन्वते ' सम्भरणग्रहणहोमादिना विस्तारयन्तीति यावत्, तदेव तस्य पुनरुत्पादनम् । ' सः ' सोमः ' तायमानः ' सन् ' जायते ', अतो 'यन्' परम्परया आहुतिभाव गच्छन् ' जायते ' पुनः पुन सम्भवति । अतो यन् जायत इति ' यज्ञः ' । अतो वस्तुतो ' यज्ञः ' इति तस्य ' नाम, ' ' तद्यज्ञ इति ' परोक्षेण व्यवहरति (निरु. ३ । ४ । २) ॥ २३ ॥

तत्रैतामपि वाचमुवाद । त्वमङ्ग प्रशꣳसिषो देवः शविष्ठ मर्त्त्यम् ॥ न त्वदन्यो मघवन्नस्ति मर्डितेन्द्र ब्रवीमि ते वच इति मर्त्यो हैवैतद्भवन्नुवाच त्वमेवैतो जनयितासि नान्यस्त्वदिति ॥ २४ ॥

(त्यु) अथ निग्राभ्याभ्यो ग्रहान्विगृह्णते । (तऽ) आपो ह वै वृत्रं जघ्नुस्तेनैवैतद्वीर्येणापः स्यन्दन्ते स्यन्दमानानां वै वसतीवरीर्गृह्णाति वसतीवरीभ्यो निग्राभ्या निग्राभ्याभ्यो ग्रहान्विगृह्णते तेनैवैतद्वीर्येण ग्रहान्विगृह्णते होतृचमसाद्योषा वा ऽऋग्घोता योषायै वा ऽइमाः प्रजाः प्रजायन्ते तदेनमेतस्यै योषाया ऽऋचो होतुः प्रजनयति तस्माद्धोतृचमसात् ॥ २५ ॥

इति सप्तमप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ७ । ५ ॥ (९. ४.)

इति तृतीयकाण्डे सप्तमप्रपाठकः समाप्तः ॥

तत्रैतामपि वाचमुवाद–" त्वमङ्ग प्रशंसिषो देवः शविष्ठ मर्त्यम् । न त्वदन्यो मघवन्नस्ति मर्डिता । इन्द्र ! ब्रवीमि ते वचः "–(वा. सं. ६ । ३७) इति । मर्त्यो हैवैतद्भवन्नुवाच । त्वमेवैतो जनयितासि–नान्यस्त्वदिति ॥ २४ ॥

अथ निग्राभ्याभ्यो ग्रहान्विगृह्णते । आपो ह वै वृत्रं जघ्नुः । तेनैवैतद्वीर्येणापः स्यन्दन्ते । स्यन्दमानानां वै वसतीवरीर्गृह्णाति, वसतीवरीभ्यो निग्राभ्याः, निग्राभ्याभ्यो ग्रहान्विगृह्णते । तेनैवैतद्वीर्येण ग्रहान्विगृह्णते–होतृचमसात् । योषा वाऽऋग्घोता । योषायै वाऽइमाः प्रजाः प्रजायन्ते । तदेनमेतस्यै योषायाऽऋचो होतुः प्रजनयति, तस्माद्धोतृचमसात् ॥ २५ ॥ इति निग्राभ्याप्रयोगः ॥

उक्तार्थसंवादत्वेन सोमप्रार्थनारूपं मन्त्रसंवादं दर्शयति–तत्रैतामपि वाचमुवाद, त्वमङ्ग प्रशंसिष इति । ' तत्र ' तस्मिन्नभिषवकाले ' एतां ' प्रार्थनारूपां त्वमङ्गेति ' वाचम् ' ' उवाद ' उक्तवान् । हे ' शविष्ठ ' अतिशयेन बलवन् ! ' अङ्ग ' हे इन्द्र ! ' देवः ' ' त्वं ' ' मर्त्यं ' मरणधर्माणं मां सोम ' प्रशंसिषः ' प्रशस्तं कुरु, आहुत्यात्मना विस्तारयन् देवात्मना पुनरुत्पादयेत्यर्थः । " शंसु स्तुतौ " (धा. पा. भ्वा. प. ७२९) " सिब्बहुलं लेटि " (पा. सू. ३ । १ । ३४) इति सिप्, आर्धधातुकत्वादिट् (पा. सू. ७ । २ । ३५) " इतश्च लोपः "–(पा. सू. ३ । ४ । ९७) इतीकारलोपः,–" लेटोऽडाटौ "–(पा. सू. ३ । ४ । ९४) इत्यडागमः । अस्त्यन्यो देवः किमिन्द्रप्रार्थनयेति तत्राह–' हे मघवन् ! ' तत् ' त्वत्तः ' ' अन्यः ' ' मर्डिता ' सुखयिता ' न अस्ति ', यत एवम् अतः ' ते ' तुभ्यं ' वचः ' प्रशंसाप्रार्थनारूपम् ' ब्रवीमि '। अस्य मन्त्रस्य तात्पर्यमाह–मर्त्यो हैवैतद्भवन्नुवाच, त्वमेवैतो जनयितासि नान्यस्त्वदिति । स्पष्टोऽर्थः ॥ २४ ॥

अथ निग्राभ्याभ्योऽद्भ्यो होतृचमसेन यद् ग्रहणम्, तत्प्रशंसति–अथ निग्राभ्याभ्यो ग्रहान् विगृह्णत इति । (का. श्रौ. सू. ९ । ७२–७४) । ' निग्राभ्याः ' अभिषवसमये सोमोपसर्जनयोग्या आपः । कथं ताभ्यो ग्रहणमिति परम्परयेति दर्शयति–आपो ह वै वृत्रं जघ्नुरित्यादिना । वीर्यवत्यः स्यन्दमाना आपः, ताभ्यो वसतीवरीणां ग्रहणम्, ताभ्यश्च होतृचमसनिग्राभ्याणां ग्रहणम्, निग्राभ्याभ्यः सकाशात् सोमरसद्वारा

· १–दृष्टं वा. का. श्रौ. सू. ९ । ७४ ।

ग्रहान् विगृह्णते । तदा ' तेनैव ' वृत्रवधप्रयुक्तसामर्थ्येनैव ' एतद् ' एतेन निग्राभ्याभ्यो ' ग्रहान् विगृह्णते '। तत्र ग्रहण होतृचमससकाशाद् भवति; होतृचमस दशापवित्रस्योपरि धारयित्वा, तत्र सोमरसमासिच्य, धारां सम्पाद्य ग्रहग्रहणात् । ' योषा वै ' स्त्री खलु ' ऋक् ' सैव ' होता ' ऋचः शब्दावयवरूपाया. होतृप्रयोज्यत्वाद्भेदविवक्षया ऋग्घोतेति सामानाधिकरण्यम् । तदेनमेतस्या इति । ' एतस्यै योषायै ' षष्ठ्यर्थे चतुर्थी । (पा. सू. २ । ३ । ६२ । सू. वा. १) । एतस्या योषायाः ऋग्घोतृलक्षणायाः सम्बन्धितया ' एन ' सोमम् ' एतद् ' एतेन होतृचमसाद् ग्रहणेन ' प्रजनयति ' पुनरुत्पादयति । तस्माद्धोतृचमसादिति पुनर्निर्गमनम् । तस्मान्निग्राभ्योदकैर्होतृचमसेन ग्रहान् गृह्णीयादिति विधिः ॥ २५ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे नवमाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ३–९–४ ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थांश्चतुरो देयाद् विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

ब्रह्माण्ड गोसहस्र कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं सप्ताब्धीन् पञ्चसीरीस्त्रिदशतरुलताधेनुमौवर्णभूमीः ।
रत्नोस्रा रुक्मवाजिद्विपमहितरथौ सायणि' मिङ्गणार्यो व्यश्राणीद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक्तं घटञ्च ॥ १ ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलभवमतुलः स्वर्णजं वर्णमुख्य. कार्पासीयं कृपावान् गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्य. ।
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणजमतृण' शार्करं चार्कतेजा रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्यः ॥ २ ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये तृतीयकाण्डे नवमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ३–९ ॥

इति श्रीशतपथब्राह्मणे सायणभाष्यसमेतं अध्वरं नाम तृतीयं काण्डं समाप्तम् ।

ॐ

श्रीमद्वाजसनेयिमाध्यन्दिन-

शतपथब्राह्मणम् ।

सायणभाष्यसमेतम् ।

तत्र

चतुर्थं काण्डम् ४ ।

अथ चतुर्थकाण्डे प्रथमः प्रपाठकः ।

प्रथमोऽध्यायः प्रारभ्यते ।

तत्र प्रथमं ब्राह्मणम् ।

ओम् । प्राणो ह् वा ऽअस्योपाᳬंशुः । (व्या) व्यानु ऽउपाᳬंशुसवनऽ उदानु ऽएवान्तर्यामः ॥ १ ॥

अथ ग्रहयागाः ।

तत्रादौ प्रातःसवनीयाः षोडश ग्रहाः । तत्राद्यमुपांशुग्रहः ॥

प्राणो ह वाऽअस्योपांशुः, व्यान उपांशुसवनः, उदान एवान्तर्यामः ॥ १ ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥
प्रागुपांशुमहात्काण्डे तृतीये यन्निरूपितम् । तदादिसोमशेषो यश्चतुर्थे स निरूप्यते ॥ २ ॥

एकाहाहीनसत्रात्मनां सोमयागानां प्रकृतिभूतस्य ज्योतिष्टोमस्य दीक्षणीयाद्युपांशुग्रहात् प्राक्तन प्रयोगजातमभिहितं तृतीये काण्डे । उपांशुग्रहणादिकः सकलः सोमशेषश्चतुर्थेऽभिधीयते । उपांशुग्रहमन्त्रेष्वपि "आददे" इत्यारभ्य—"वाचस्पतये" इत्यतः प्राक्तना मन्त्रास्तृतीयकाण्ड एव विनियुक्ता व्याख्याताश्च । "वाचस्पतये"—इति मन्त्रो बहिष्पवित्र उपांशुग्रहणे विनियुज्यते । बहिर्ग्रहणस्य च प्रयोजनं प्राणस्य बहिः संचारप्राप्तिबन्धनिरास वक्ष्यति 'सोऽस्यायं पराङेव' इति । तदुपपादनायोपोद्घातत्वेनोपांशोः प्राणरूपतामाह—प्राणो ह वाऽअस्योपांशुरिति । 'अस्य' सोमयागस्यादौ गृह्यमाणः योऽयम् 'उपांशुः' एषोऽस्य क्रतोः सकलस्य वा लोकस्य प्राणत्वेन प्रसिद्धः । 'ह वा' इति निपातद्वयस्य प्रसिद्धिद्योतकत्वेनापौनरुक्त्यम् "तत्प्रयोगावसेयत्वाद्वाच्यस्तेषां स गम्यते । समुच्चयादिरर्थात्मा वाच्य एषां गवादिकः ॥ " इति प्रपठ्य, उक्तं हि निपातानां द्योतकत्वम्—"षष्ठ्यभावादसत्त्वोक्तेरैकार्थ्याऽनुक्तेः पारिस्थिते । गुणाभावात्स्मृतेश्चैषां द्योतकत्वं सुनिश्चितम् ॥ " इति । यावता हि तन्तुजातेन यः पटो निष्पादितः स एव तन्त्वन्तरैर्न निष्पाद्यत इति स्वतन्त्राणामुपादानानामसमुच्चयो युक्तः । यः एव पटः एकेन दीपेन प्रकाश्यते स एवान्यैर्बहुभिरपि दीपैरिति निरपेक्षसाधनेष्वपि द्योतकेषु समुच्चयो न विरुध्यते । अथवा हशब्दोक्ता शाखान्तरगतप्राणत्वप्रसिद्धिं वैशब्दः स्मारयति । उक्तं हि तैत्तिरीयके—"प्राणो वा एष यदुपांशुः"—(तै. सं. ६।४।६) इति । उक्तमुपांशोः प्राणत्वं द्रढयितुम् उपांशुसहचारिणः उपांशुसवनस्य अन्तर्यामस्य च व्यानोदानतामाह—व्यान उपांशु इति । अन्तर्यामस्य चेतरद्वयसाहचर्यम् उपांश्वन्तर्याममयोर्मध्ये उपांशुसवनस्योभयसंस्पर्शेनासादनविधानात् । यदाह कात्यायनः—"उपांशुसवनं पाणिना प्रमृज्योद्ग्वं व्यानाय त्वेति संस्पृष्टम्, उपविश्यो रभिषुण्वन्ति चत्वारः पर्युपवेशनसामर्थ्यात् " (का. श्रौ. सू. ९ । १२ । १३) इति । तैत्तिरीयके च—"यं कामयेत प्रमायुकः स्यादित्यसंस्पृष्टौ तस्य सादयेद्व्यानेनैवास्य प्राणापानौ विच्छिनत्ति ताजक्प्रमीयते । यं कामयेत सर्वमायुरियादिति संस्पृष्टौ तस्य सादयेद्व्यानेनैवास्य प्राणापानौ सन्तनोति सर्वमायुरेति "—(तै. सं. ६ । ४ । ६) इति ॥ १ ॥

१—अथाऽऽद्य च गृह्णाति व्वाचस्पतये देवो देवेभ्यो मधुमतीरिति । का. श्रौ. सू. ९ । ७५ । २—'प्रमिन्वते' इ. ह. पा. ।

(म्रो) अ॒थ य॒स्मादु॑पा॒ᳫँशु॒र्नाम॑ । (मा) अ॒ᳫँशु॒र्वै नाम॒ ग्रहः॒ स प्र॒जाप॑तिस्त॒स्यैष प्रा॒णस्त॒द्यद॒स्यैष प्रा॒णस्त॒स्मादु॑पा॒ᳫँशु॒र्नाम॑ ॥ २ ॥

तं ब॒हिष्प॑वित्राद्गृह्णाति । परा॒श्चमे॒वास्मि॑न्नेत॒त्प्राणं॒ दधाति॒ सोऽस्या॒यं परा॒ङे॒व प्रा॒णो निर॑र्दति॒ तम॒ᳫँशु॒भिः॑ पावयति पू॒तोऽस॒दिति॒ षड्भिः॑ पावयति षड्वा ऋ॒तव॑ ऋ॒तु॒भि॑रे॒वैन॑मे॒तत्पा॑वयति ॥ ३ ॥

अथ यस्मादुपांशुर्नाम । अंशुर्वै नाम ग्रहः । स प्रजापतिः । तस्यैष प्राणः । तद्यदस्यैष प्राणः–तस्मादुपांशुर्नाम ॥ २ ॥

तं बहिष्पवित्राद्गृह्णाति । पराश्चमेवास्मिन्नेतत्प्राणं दधाति । सोऽस्यायं पराङेव प्राणो निरर्दति। तमंशुभिः पावयति–पूतोऽसदिति । षड्भिः पावयति । षड् वा ऋतवः । ऋतुभिरेवैनमेतत्पावयति॥३॥

उक्तमुपांशोः प्राणत्वं प्रश्नपूर्वकमुपांशुनामव्युत्पत्त्याऽपि समर्थयितुं पृच्छति–अथ यस्मादुपांशुर्नामेति । यस्माच्छब्दप्रवृत्तिनिमित्तादयमुपांशुरिति प्रसिद्धः किं तदिति ? ' अथ ' शब्दद्योतितप्रश्नपदाध्याहारेण वाक्यं पूरणीयम्। उत्तरमाह–अंशुर्वै नामेति । गृह्यतेऽनेनेति करणव्युत्पत्त्या ' ग्रहः ' दारुमयं पात्रमंशुनामकम्। तस्य यज्ञसाधनत्वेन यज्ञत्वोपचारात्, यज्ञस्य च " यज्ञो वै प्रजापतिः " (तै. ब्रा. १ । ३ । १०) इति प्रजापतित्वप्रसिद्धेः स ग्रहः प्रजापतिस्तस्य प्रजापत्यात्मकस्य ग्रहस्य प्राणवदन्तश्चरति तेनैष सोमरसः प्राणः । तत्सोमरसात्मकं द्रव्यं यस्मादस्यांशुग्रहात्मकप्रजापतेरेष उक्तोपपादनः प्राणस्तस्मादुपगतोऽंशुमिति विगृह्य " अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया " इति–(पा. सू. १ । ४ । ७९ वा. २) द्वितीयासमासादुपांशुनामकत्वमित्यर्थः । यद्वा अंशुं गृह्णातीति विहितः सोमग्रहोऽंशुः, स चानिरुक्तया प्राजापत्यया गृह्यत इति प्राजापत्यात्मकः, तं प्राणरूपेणोपगतो ग्रह उपांशुः । शिष्टं समानम् । ननु प्राणत्वे नामव्युत्पत्तिर्हेतुरित्युक्तम् । नाम्नि च प्राणत्वं हेतुरधुनोच्यत इति विपरीतम् । न नामनिष्पत्तौ प्राणत्वं हेतुरधुनोक्तः । निष्पन्ने तु नाम प्राणत्वज्ञाने हेतुः प्रागुक्तः । कारकज्ञापकयोश्च हेतुहेतुमत्त्ववैपरीत्यं भूषणमेव न दूषणम्। यतोऽग्निर्धूमस्योत्पत्तौ हेतुः, धूमश्चाग्नेर्ज्ञाने हेतुरिति ॥ २ ॥

उक्तस्य प्राणात्मकस्य सोमस्य गुणविशिष्टं ग्रहणं विधत्ते–तं बहिष्पवित्राद् गृह्णातीति । ' तं ' प्रकृतं प्राणात्मकं सोमरसं, पवित्रात् दशापवित्रात् ' बहिः ' पृथक् पवित्रमन्तरेण गृह्णातीत्यर्थः । अविधानादर्थसिद्धः पवित्रविरहो नान्तरिक्ष इतिवन्नित्यप्राप्तोऽनूद्यते । नित्यप्राप्तत्वेन च कात्यायनेन बहिष्ट्वेन सूत्रितम् । आपस्तम्बेन तु अर्थसिद्धमपि विस्पष्टार्थं सूत्रितम् । " पवित्रमुपयामः सादनं च न विद्यते " इति । पवित्रविरहस्य प्रयोजनमाह–पराश्चमेवेति । ' एतद् ' इति निधानक्रियाया विशेषणम्, तस्याश्चाख्याताभिधेयां भावनां प्रति कर्मत्वादेतदिति तद्विशेषणे द्वितीया । ' अस्मिन् ' ग्रहाख्ये प्रजापतौ ' बहिः ' मुखसञ्चारक्षमप्राणकर्मकमेतन्निधानं करोति । एवं चास्य प्रजापतेस्तत्सृष्टतया वा तदात्मकस्य सकललोकस्य ' सोऽयं ' परिदृश्यमानः ' प्राणः ' बहिरिति ' निरर्दति ' निर्गच्छति । " अर्द गतौ याचने च " (भ्वा. प. ५८ ।)

ननु प्रत्यगन्तरेवावतिष्ठते प्रत्यङ्मात्ररूपत्वं ह्यभिचारकर्मफलतया प्रतिकूलं श्रूयते–" अभिचरता प्रतिलोमं होतव्याः प्राणानेवास्य प्रतीचः प्रतियौति "–(तै. सं. ३ । ४ । ८) इति । ततश्च श्वासप्रश्वासप्रतिबन्धो न

तदाहुः । (यु॒) यदꣳशुभिरुपाꣳशुं पुनाति सर्वे सोमाः पवित्रपूताऽ अथ केनास्याꣳशवः पूता भवन्तीति ॥ ४ ॥

तानुपनिवपति । यत्ते सोमादाभ्यं नाम जागृवि तस्मै ते सोम सोमाय

तदाहुः–यद् अंशुभिरुपांशुं पुनाति । सर्वे सोमाः पवित्रपूताः । अथ केनास्यांशवः पूता भवन्तीति ॥ ४ ॥

तानुपनिवपति । "यत्ते सोमादाभ्यं नाम जागृवि तस्मै ते सोम सोमाय स्वाहा"–

कदाचिद्भवतीत्यर्थः । पवनसाधनदशापवित्राद् बहिर्भवे विहित ग्रहणमपूतस्यैव स्यात् । तथा मा भूदिति । पावन-मशुकरणक विधत्ते–तमꣳशुभिः पावयतीति । पूतोऽसदिति । इकारलोप (पा. सू. ३ । ४ । ९७) "लेटोऽडाटौ" (३ । ४ । ९४) इत्यडागम । विलस्योपरि अशु निधाय तत्र रसावनयनेन 'त' रसं शोधयेदित्यर्थः । अतीतानामशूना विनियोगासम्भवादर्थसिद्धमादानमिति ब्राह्मणे न पृथग्विहितम् । विस्पष्टीकरणार्थं तु सूत्रकारेण उच्यते–"प्रतिप्रस्थाताꣳशूनधआदत्ते"–(का. श्रौ. सू. ९ । ६४) इति कात्यायनः । "षडा-द्रोनशून्सञ्छिष्टानादाय चर्मणि निधाय" इत्यापस्तम्ब, श्रौ. सू. । अशुभिरित्युक्तस्य बहुत्वसामान्यस्य तद्विशेषे पर्यवसानमाह–षड्भिः पावयतीति । विहिता षट्त्वसंख्या अशूनामृतुरूपसम्पादकत्वेन स्तूयते–षड्वा ऋतव इति । सोमरसकर्मकमेतत्पावनमृतुरूपैरेवांशुभिः कृतवान् भवेदित्यर्थः । आत्तानां षण्णाम-शूना मध्ये वक्ष्यमाणेषु उपांशुग्रहणपर्यायेषु त्रिष्वप्येकैकस्मिन्पर्याये द्वौ द्वावशू ग्रहबिले निदध्यात् । यदाह कात्यायन.–"आत्तानां च द्वौ द्वावन्तर्दधाति ग्रहणभेदात्, मन्त्रलिङ्गाच्च"–(का. श्रौ. सू. ९ । ७७ । ७८) इति । ग्रहणपर्यायाणा त्रित्वाद् "वृष्णो अꣳशुभ्यामिति"–(वा. स. ७ । १) ग्रहणमन्त्रगतद्विवचनलिङ्गाच्चे-त्युदाहृतसूत्रस्यार्थः । अस्मिन्पक्षे पर्यायत्रयगताशुमद्धया सङ्कलय्य "षड्भिः" इति ब्राह्मणे षट्त्वं द्रष्टव्यम् । "अशुभ्या ह्येन पावयति" मन्त्रव्याख्यानब्राह्मणगताशुद्वित्वपरामर्शादपि 'षड्भिः' इति बहुवचन संकलनाभि-प्रायमेवेति गम्यते । एकैकस्मिन् ग्रहणपर्याये अशुषट्कविधिपर "षड्भिः पावयति" इति । ब्राह्मणवाक्यमिति तु मत्वा कात्यायनेनोक्तम्–"षड्वा श्रुतिसामर्थ्यात्"–(का. श्रौ.सू.९।७९) इति"अंशुभ्याम्" इति हि मन्त्रे द्विवचने लिङ्गम्, अंशुभ्या ह्येन पावयतीति तद्व्याख्यान, ब्राह्मणवाक्यं च यथावस्थितमन्त्रार्थाविष्करणमात्रपर; न तु द्वित्वविधिपर, हीति च प्रसिद्धिर्मन्त्राभिप्रायविवक्षयैव । इत्थ मन्त्रलिङ्गाद्द्वित्व, "षड्भिः" इति विधिश्रुत्या तु बहुत्वम् । श्रुतिश्च लिङ्गाद्बलीयसी यथा "कदाचनस्तरीरसि" इति (वा. सं. ३ । ३४) ऐन्द्रया गार्हपत्यमुपतिष्ठत इत्यत्र कात्यायनस्याभिप्रायः । 'षड्भिः पावयति' इति वाक्यस्य प्रथमकृतव्याख्यानमनुसृत्य आपस्तम्बेनाप्युक्तम् । "अथ प्रतिप्रस्थातोपांशुपात्र धारयन्नुपात्तानामुपरि द्वावशू अन्तर्दधाति" (आप. श्रौ. सू.) इति ॥ ३ ॥

आत्तानामंशूना पुनरपि सोमे योजनविधानाय याज्ञिकाना जिज्ञासामवतारयति–तदाहुरिति । 'तत्' तस्मिन् अंशुविषये किंचित् 'आहुः' जिज्ञासन्ते याज्ञिकाः । 'यत्' यस्मात् कारणादुपांशुसोमरस आस्ते, षड्भिरंशुभिः पूयते । अन्तर्यामादिसोमास्तु दशापवित्रेण पूयन्ते न च तृतीय पावनसाधनमस्ति । अत एते अशवः केन पूयन्त इति ॥ ४ ॥

उक्तप्रश्नस्योत्तरत्वेन समन्त्रकमुपनिवाप विदधाति–तानुपनिवपतीति । 'तान्' षडंशूनन्तर्यामाद्यर्थे

स्वाहेति तदस्य स्वाहाकारेणैवाꣳशवः पूता भवन्ति सर्व्वं वाऽएष ग्रहः सर्व्वेषाꣳ हि सवनानाꣳ रूपम् ॥ ५ ॥

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । (स्ते) तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद्बिभयांचक्रुस्ते होचुः संस्थापयाम यज्ञं यदि नोऽसुररक्षसान्यासजेयुः संस्थित एव नो यज्ञः स्यादिति ॥ ६ ॥

ते प्रातःसवनऽएव । सर्व्वं यज्ञꣳ समस्थापयन्नेतस्मिन्नेव ग्रहे यजुष्टः प्रथमे स्तोत्रे सामतः प्रथमे शस्त्रऽऋक्तस्तेन संस्थितेनैवात ऊर्ध्वं यज्ञे-

---

(वा. सं. ७ । २) इति । तदस्य स्वाहाकारेणैवांशवः पूता भवन्ति । सर्वं वाऽएष ग्रहः । सर्वेषां हि सवनानां रूपम् ॥ ५ ॥

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद्बिभयाञ्चक्रुः । ते होचुः—संस्थापयाम यज्ञम्–यदि नोऽसुररक्षसान्यासजेयुः, संस्थित एव नो यज्ञः स्यादिति ॥ ६ ॥

ते प्रातःसवनऽएव सर्वं यज्ञं समस्थापयन्–एतस्मिन्नेव ग्रहे यजुष्टः, प्रथमे स्तोत्रे सामतः, प्रथमे

सन्निहिते सोमे ' यत्ते ' इत्यनेन मन्त्रेण क्षिपतीत्यर्थः । मन्त्रार्थस्तु–' हे सोम ! ' त्वदीय ' यत् ' ' नाम ' शत्रुभिः अदाभ्यम् अतिरस्कार्यं ' जागृवि ' जागरूकं हे ' सोम ' ' तस्मै ' सोमाय ' ते ' तादृक्सोमनामधारिणे तुभ्यमिदं सोमांशुद्वयं ' स्वाहा ' स्वाहुतमस्त्विति क्षेपे च सति तैरेवान्तर्यामादिसोमैः सह प्रक्षिप्तानामंशूनामपि वसतीवरीसम्पर्कोऽभिषवो दशापवित्रेण पवनमिति संस्कारा भविष्यन्ति, तदिदमाह–तदस्य स्वाहाकारेणैवांशवः पूता भवन्तीति । ' तत् ' तथा सति ' अस्य ' उपांशोरन्तर्यामार्थाः ' अंशवः ' अपि स्वाहेति क्रियते यस्मिन् प्रक्षेपे तेन प्रक्षेपेण पूता भवन्ति इति योजना ॥

उपांशोरन्तर्यामाय पृथगात्तानामंशूनां सवनत्रयसम्बन्धिनि सोमे पुनः प्रक्षेपे हेतुमाह–सर्वं वा इति । अयं ' ग्रहः ' सकलसोमयागात्मकः, यतः सवनत्रयरूपमिह दृश्यते । अतः सवनत्रयात्मकैतद्ग्रहसम्बन्धिनामंशूनां सवनत्रयसम्बन्धिनि सोमे योजनमुचितमिति भावः । अस्य ग्रहस्य सवनत्रयात्मकत्वमभिषवविधिप्रकरणे स्पष्टीभविष्यति ॥ ५ ॥

उपांशुग्रहस्य सवनत्रयात्मकत्वं प्रातःसवनस्य सवनत्रयात्मकत्वनिदर्शनेन द्रढयितुमाख्यायिकामाह–देवा ह वा इति । आ सायमनुष्ठीयमाने यज्ञे असुरा राक्षसा ज्ञात्वा आसक्ताः सन्तो जघ्नुरिति ॥ ६ ॥

प्रातःसवन एव सवनत्रयात्मकं यज्ञं समस्थापयन् । ऋग्यजुःसाममन्त्रैर्हि सवनत्रयात्मकं कर्म सम्पद्यते । अतः प्रातःसवने उपांशुग्रहगतयजुर्मन्त्रैरेव यजुष्ट्वाविशेषात् सवनान्तरवर्तियजुःसाध्यमपि कर्म सम्पन्नम् । एवं प्रथमस्तोत्रशस्त्रगताभ्यामृक्सामाभ्यामिति संग्रहेण संस्थितं एव नु द्वितीयतृतीयसवने पुनर्विस्तारेणान्वतिष्ठन्निति ॥

अत इदानीमपि तथा अतो यथा प्रातःसवनस्य सवनत्रयात्मकत्वम्, एवमुपांशुग्रहस्यापीति । असुराश्च रक्षांसि च ' असुररक्षसानि ' " अनसन्तान्नपुंसकाच्छन्दसि " (पा. सू. ५ । ४ । १०३) इति

१–यत्त इत्यातान्सोमे निदधाति । का. श्रौ. सू. ९ । ८० । २–अस्मिन्नेव ब्राह्मणेऽष्टमी कण्डिकामारभ्य षोडशीकण्डिकापर्यन्तमिदमवगन्तव्यम् ।

नाचरन्त्स एषोऽप्येतर्हि तथैव यज्ञः संतिष्ठतऽएतस्मिन्नेव ग्रहे यजुष्टः प्रथमे स्तोत्रे सामतः प्रथमे शस्त्रऽऋक्तस्तेन सꣳस्थितेनैवात ऊर्ध्वं यज्ञेन चरति ७॥

स वाऽअष्टौ कृत्वोऽभिषुणोति । (त्य) अष्टाक्षरा वै गायत्री गायत्रं प्रातःसवनं प्रातःसवनमेवैतत्क्रियते ॥ ८ ॥

स गृह्णाति । वाचस्पतये पवस्वेति प्राणो वै वाचस्पतिः प्राण एष ग्रहस्तस्मादाह वाचस्पतये पवस्वेति वृष्णो ऽअꣳशुभ्यां गभस्तिपूत इति सोमाꣳशुभ्याꣳ ह्येनं पावयति तस्मादाह वृष्णो ऽअꣳशुभ्यामिति गभस्तिपूत इति पाणी वै गभस्ती पाणिभ्याꣳ ह्येनं पावयति ॥ ९ ॥

शस्त्रऽऋक्तः । तेनैवात ऊर्ध्वं यज्ञेनाचरन् । स एषोऽप्येतर्हि तथैव यज्ञः सन्तिष्ठते—एतस्मिन्नेव ग्रहे यजुष्टः, प्रथमे स्तोत्रे सामतः, प्रथमे शस्त्रऽऋक्तः । तेन संस्थितेनैवात ऊर्ध्वं यज्ञेन चरति ॥ ७ ॥

स वाऽअष्टौ कृत्वोऽभिषुणोति । अष्टाक्षरा वै गायत्री । गायत्रं प्रातःसवनम् । प्रातःसवनमेवैतत्क्रियते ॥ ८ ॥

स गृह्णाति ।" वाचस्पतये पवस्व "–(वा. सं. ७ । १)–इति । "वृष्णोऽअंशुभ्याम् "–(वा. सं. ७ । १) इति । सोमांशुभ्यां ह्येनं पावयति । तस्मादाह–वृष्णोऽअंशुभ्यामिति । " गभस्तिपूतः "–(वा. सं. ७ । १) इति । पाणी वै गभस्ती । पाणिभ्यां ह्येनं पावयति ॥ ९ ॥

समासान्तः (टच्) । असुररक्षसानां तदामङ्गस्य च भयहेतुत्वेन " भीत्रार्थानाम् " (पा. सू. १।४।२५) इत्यपादानतयोभयत्र पञ्चमी ॥ ७ ॥

" स प्रहरति त्रिरभिषुणोति " इति विहिताभिषवपर्यायत्रयमध्ये प्रथमपर्याये प्रहारसंख्याविशेषं विधत्ते–स वाऽअष्टौ कृत्वोऽभिषुणोतीति । 'अभिषुणोति ' प्रहरति । सङ्ख्यासामान्येन प्रहारस्य गायत्र्यात्मकत्वात्तदात्मकप्रातःसवनरूपमेतत् कर्म सम्पन्नमित्यर्थः । प्रातिपदिकाद्विहितस्य (पा. सू. ५।४।१७) कृत्वसुचः पदादुत्पत्तिर्विभक्त्यलोपश्च छान्दसौ ॥ ८ ॥

बहिष्पवित्राद्गृह्णातीति विहितं ग्रहणं स गृह्णातीत्यनूद्य मन्त्रं विनियुज्य व्याचष्टे–स गृह्णाति वाचस्पतये पवस्व इत्यादिना गभस्तिपूतः इत्यन्तेन मन्त्रेण । प्रथमपर्याये गृह्णातीत्यर्थः । मन्त्रं विभज्य क्रमेण व्याचष्टे–प्राणो वा इति । ' वै '–शब्दः प्रसिद्धौ " एष एव बृहस्पतिर्वाग्वै बृहती तस्या एष पतिस्तस्मादु बृहस्पतिः " (बृ. उ. १ । ३ । २०) इति बृहस्पतिपदनिर्वचने वागात्मिकां बृहतीं प्रति प्राणस्य पतित्वाभिधानाद्वाचस्पतित्वं प्राणस्य प्रसिद्धम् । उपांशुपात्रे गतस्य च सोमरसस्य प्राणत्वं प्रागुक्तम् " प्राणो ह वा अस्येति " (श. प. ४ । १ । १ । १) हे सोमरस त्वं वाचस्पतित्वाय प्राणत्वाय पूतो भवेति मन्त्रभागार्थः ॥

द्वितीयभागं व्याचष्टे–वृष्णो अंशुभ्यामिति । वर्षति रसमिति वृषा सोमः, तस्य ' अंशुभ्यां गभस्तिपूत इति ' इति । अत्र पात्रधारणे पाण्योः करणत्वं तद्द्वाराऽन्तर्द्धानेन तु सोमांशोरिति द्वारभेदादेकस्मिन्नपि पात्रे पाण्योरंशोश्च न विकल्पः ॥ ९ ॥

---

१ उपांशुं च गृह्णाति वाचस्पतये देवो देवेभ्यो मधुमतीरिति । का० श्रौ० सू० ९ । ७५ ।

(त्य) अथैकादश कृत्वोऽभिषुणोति । (त्ये) एकादशाक्षरा वै त्रिष्टुप्त्रैष्टुभं माध्यन्दिनᳪं सवनं माध्यन्दिनमेवैतत्सवनं क्रियते ॥ १० ॥

स गृह्णाति । देवो देवेभ्यः पवस्वेति देवो ह्येष देवेभ्यः पवते येषां भागोऽसीति तेषामु ह्येष भागः ॥ ११ ॥

(ग्रोऽ) अथ द्वादश कृत्वोऽभिषुणोति । द्वादशाक्षरा वै जगती जागतं तृतीयसवनं तृतीयसवनमेवैतत्क्रियते ॥ १२ ॥

स गृह्णाति । मधुमतीर्न इषस्कृधीति रसमेवास्मिन्नेतद्दधाति स्वदयत्येवैनमेतद्देवेभ्यस्तस्मादेष हतो न पूयत्यथ यजुर्होति सᳪंस्थापयत्येवैनमेतत् ॥ १३ ॥

अथैकादश कृत्वोऽभिषुणोति । एकादशाक्षरा वै त्रिष्टुप्, त्रैष्टुभं माध्यन्दिनं सवनम् । माध्यन्दिनमेवैतत्सवनं क्रियते ॥ १० ॥

स गृह्णाति । " देवो देवेभ्यः पवस्व "–(वा० सं० ७ । १) इति । देवो ह्येष देवेभ्यः पवते । " येषां भागोऽसि "–(वा० सं० ७ । १) इति । तेषामु ह्येष भागः ॥ ११ ॥

अथ द्वादश कृत्वोऽभिषुणोति । द्वादशाक्षरा वै जगती, जागतं तृतीयसवनम् , तृतीयसवनमेवैतत् क्रियते ॥ १२ ॥

स गृह्णाति । "मधुमतीर्न इषस्कृधि "–(वा० सं० ७ । २) इति । रसमेवास्मिन्नेतद्दधाति । स्वदयत्येवैनमेतद्देवेभ्यः । तस्मादेष हतो न पूयति । अथ यजुर्होति–संस्थापयत्येवैनमेतत् ॥ १३ ॥

द्वितीये ग्रहणपर्याये प्रहारसङ्ख्याविशेषं विधत्ते–अथेति । सङ्ख्यासामान्येन प्रहारं त्रिष्टुबात्मकमाध्यन्दिनसवनमेवैतत् कर्म स्वर्तीत्यर्थः ॥ १० ॥

द्वितीयग्रहणपर्याये मन्त्रं विनियुञ्जानः क्रमेण तद्भागो व्याचष्टे–स गृह्णातीति । शुक्लप्रतिपदादितिथिषु चन्द्रस्यैकैककलावृद्धौ सोमलतायाः एकैकं पत्रमुत्पद्यते, कृष्णप्रतिपदादिषु चन्द्रस्यैकैककलाह्रासे सोमलतायाः एकैकं पत्रं निपततीति सुश्रुतादौ प्रसिद्धम् । अतोऽस्य सोमस्य चन्द्रात्मकतया 'देवः' सन् प्रसिद्धिर्हिशब्देनोच्यते–देवो हीति । येषां भागोऽसीति । तेषामु ह्येष भाग इति । 'तेषां' देवानाम् ॥ ११ ॥

तृतीये ग्रहणपर्याये प्रहारसङ्ख्याविशेषं विधत्ते–अथ द्वादश कृत्व इति । अत्रापि पूर्ववत्सङ्ख्यासामान्यात् तृतीयसवनात्मकत्वम् ॥ १२ ॥

तृतीयपर्याये ग्रहणमनूद्य मन्त्रं विनियुङ्क्ते–स गृह्णाति मधुमतीर्न इषस्कृधीति (का. श्रौ. सू. ९ । ७९) । हे 'सोम' त्वं 'नः' अस्माकम् 'इषः' अन्नानि 'मधुमतीः' माधुर्योपेताः कुर्वित्यर्थः । अर्थात्त्वमपि देवानामन्नात्मकः स्वादुर्भवेति गम्यते । तदाह–रसमेवास्मिन्नेतद्दधाति स्वदयत्येवैनमेतद्देवेभ्यस्तस्मादेष हतो न पूयतीति । एतन्मन्त्रवाक्यम् । 'तस्मात्' स्वादूकरणात् अभिषुतो रसान्तरं नापद्यते ॥

गृहीतस्य सोमरसस्य होमं विधत्ते–अथ यजुर्होतीति । यत्र 'एतत्' होमाख्यं कर्म एतदुपांशुग्रहव्यापारं परिपूरयत्येव अर्थाज्जुहुयादिति गम्यते ॥ १३ ॥

१–सुश्रुते चिकित्सितस्थाने २९ अध्याये १८–२७ श्लोका द्रष्टव्याः ॥

(द) अष्टावष्टौ कृत्वः । (त्वो) ब्रह्मवर्चसकामस्याभिपृणुयादित्याहु-रष्टाक्षरा वै गायत्री ब्रह्म गायत्री ब्रह्मवर्चसी हैव भवति ॥ १४ ॥

तच्चतुर्विꣳशतिं कृत्वोऽभिपुतं भवति । चतुर्विꣳशतिर्वै संवत्सरस्यार्धमासाः संवत्सरः प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञः स यावानेव यज्ञो यावत्यस्य मात्रा तावन्तमेवैतत्सꣳस्थापयति ॥ १५ ॥

पञ्च पञ्च कृत्वः । पशुकामस्याभिपुणुयादित्याहुः पाङ्क्ताः पशवः पशून् हैवावरुन्धे पञ्च वा ऋतवः संवत्सरस्य संवत्सरः प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञः स यावानेव यज्ञो यावत्यस्य मात्रा तावन्तमेवैतत्सꣳस्थापयति सो ऽएषा मीमाꣳसैवेतरं त्वेव क्रियते ॥ १६ ॥

अष्टावष्टौ कृत्वो ब्रह्मवर्चसकामस्याभिपुणुयादित्याहुः । अष्टाक्षरा वै गायत्री, ब्रह्म गायत्री, ब्रह्मवर्चसी हैव भवति ॥ १४ ॥

तच्चतुर्विंशतिं कृत्वोऽभिपुतं भवति । चतुर्विंशतिर्वै संवत्सरस्यार्धमासाः, संवत्सरः प्रजापतिः, प्रजापतिर्यज्ञः, स यावानेव यज्ञो यावत्यस्य मात्रा तावन्तमेवैतत्संस्थापयति ॥ १५ ॥

पञ्च पञ्च कृत्वः पशुकामस्याभिपुणुयादित्याहुः। पाङ्क्ताः पशवः, पशून् हैवावरुन्धे। पञ्च वा ऋतवः संवत्सरस्य, संवत्सरः प्रजापतिः, प्रजापतिर्यज्ञः, स यावानेव यज्ञो यावत्यस्य मात्रा तावन्तमेवैतत् संस्थापयति। सोऽएषा मीमांसैव । इतरं त्वेव क्रियते ॥ १६ ॥

अभिषवे काम्यं सङ्ख्याविशेषमाह—अष्टावष्टौ कृत्वो ब्रह्मवर्चसकामस्याभिपुणुयादित्याहुरिति । प्रतिपर्यायमष्टवारमभिपुणुयादित्यर्थः । अत्र (पा. सू. ६ । ४ । १७) छन्दसुभयथेत्यावृत्तस्य उच्यन्ते । आवृत्तिगता तु सङ्ख्याऽष्टाविति पदेन। उक्तसङ्ख्याया आवृत्तेः पर्यायत्रयसम्बन्धो वीप्सयोच्यते। "इत्याहुः" इति परोक्तिरभ्यासविषयत्वाद्विधिपरैव। विधेयामष्टसङ्ख्यां ब्रह्मवर्चसफलसम्बन्धप्रदर्शनेन स्तौति—अष्टाक्षरा वै गायत्रीति। "स मुखतस्त्रिवृतं निरमिमीत तमग्निर्देवताऽन्वसृज्यत गायत्री छन्दः" (तै०सं०७।१।१) इति श्रुतेः। सगुणब्रह्मणः प्रजापतेर्मुखादुत्पन्नत्वाद्गायत्र्या ब्रह्मत्वम् "गायत्री ब्रह्मवर्चसम्" (तै. सं. ७ । १ । १ । ४) इति श्रुतेः । गायत्र्यात्मकब्रह्मवर्चससम्बन्ध इत्यर्थः ॥ १४ ॥

पर्यायत्रयेऽप्यष्टसङ्ख्याविधिं प्रकारान्तरेण स्तौति—तच्चतुर्विंशति कृत्व इति। "संवत्सरः प्रजापतेरात्मा" इति श्रुतेः संवत्सरस्य प्रजापत्यात्मकत्वम् । "यज्ञो वै प्रजापतिः" (तै. ब्रा. १ । ३ । १०) इति श्रुतेः प्रजापतेर्यज्ञत्वम् । 'अस्य' यज्ञस्य 'यावती' परम्परया सम्बन्धिनी 'मात्रा' परिच्छेदिनी चतुर्विंशतिसङ्ख्या तद्योगाद्यावान्यज्ञस्तावतः सकलस्यैव यज्ञस्यैतत् परिपूरणमिति पर्यायत्रयगतैस्त्रिभिरभिपुताष्टकृत्वश्चतुर्विंशतिसङ्ख्यानिष्पत्तेः प्राशस्त्यमित्यर्थः ॥ १५ ॥

अभिषवावृत्तिषु फलान्तराय सङ्ख्यान्तरं विधत्ते—पञ्च पञ्च कृत्व इति। सङ्ख्यार्थाः शब्दाः पूर्ववद् व्याख्याताः । पङ्क्तिगतां पञ्चत्वसंख्यां प्रशंसति—पाङ्क्ताः पशव इति । चतुर्भिः पादैरेकेन शिरसा च पञ्चसङ्ख्यायोगात्पञ्चाक्षरपंक्तिच्छन्दःसाम्यात्पशूनां पाङ्क्तत्वम् । तामेव पञ्चसंख्यामन्यथापि स्तौति—पञ्च वा ऋतव इति । हेमन्तशिशिरयोः समासेन ऋतूनां पञ्चत्वम् । इत्याहुरिति परोक्तिः सूचिताऽननुमता नैतत् स्वमतमिति प्रतीयते, तद्वि-

तं गृहीत्वा परिमार्ष्टि । नेद्व्यवश्चोतदिति तं न सादयति प्राणो ह्यस्यैष तस्मादयमसन्नः प्राणः संचरति यदीत्त्वभिचरेदथैनᳬ सादयेदमुष्य त्वा प्राणᳬ सादयामीति तथा ह तस्मिन्न पुनरस्ति यन्नानुसृजति तेनो ऽअध्वर्युश्च यजमानश्च ज्योग्जीवतः ॥ १७ ॥

तं गृहीत्वा परिमार्ष्टि, नेद्व्यवश्चोतदिति । तं न सादयति, प्राणो ह्यस्यैषः । तस्मादयमसन्नः प्राणः सञ्चरति । यदीत्त्वभिचरेद्, अथैनं सादयेत् । "अमुष्य त्वा प्राणं सादयामि"–(का० श्रौ० सू० ९–८२) इति । तथा ह तस्मिन्न पुनरस्ति, यन्नानुसृजति । तेनो अध्वर्युश्च यजमानश्च ज्योग्जीवतः ॥ १७ ॥

इदमाह–सोऽएषा मीमांसैवेति । प्रशस्तविचारवचनो मीमांसाशब्दः । स चात्र विशेषणभूता प्रशंसामेव लक्षयति यथा "नमस्तुङ्ग शिरस्तुवि" इत्यत्र तुर्वेर्नेकसंयोगवाचिनो धातोरुत्पन्नः तुविशब्दः संयोगमात्रं लक्षयति । अतस्त्रिष्वपि पर्यायेषु पञ्चत्वाष्टत्वयोः पशुब्रह्मवर्चसे फलमिति यत्परोक्त्या प्रतीयते न तत् फलं, किन्तु तयोः सङ्ख्ययोः प्रशंसैव सेत्यर्थः । तत् किं त्रिष्वपि पर्यायेषु अष्टत्वं पञ्चत्वं वाऽनुष्ठेयमेव नेत्याह–इतरं त्वेव क्रियत इति । "नेतराच्छन्दसि" (पा० सू० ७ । १ । २६) इत्यद्डभावः । फलादितरसङ्ख्यासाम्यं सङ्ख्यावैषम्यकल्पेनानुष्ठेयमेवेत्यर्थः । अत एव तैत्तिरीयके–"अष्टौ कृत्वोऽग्रेऽभिषुणोत्येषां विहितो द्वितीयस्तृतीयश्च" इति सङ्ख्यासाम्यं विधायैकादश कृत्वो द्वितीयं द्वादश कृत्वस्तृतीयमिति नित्यप्रयोगे सङ्ख्यावैषम्यं द्वैविध्यं च तत्रैव प्रयोगे–"अथो खल्वाहुरिति"–वैकल्पिकपक्षान्तरत्वेन "तस्मादष्टावष्टौ कृत्वोऽभिषुत्यम्" इति संख्यासाम्यं विहितम् । अत एवापस्तम्बे "अष्टौ कृत्वोऽग्रेऽभिषुणोत्येव विहितो द्वितीयस्तृतीयश्च" इति सङ्ख्यासाम्यं विधाय तत्रैव "अपि वैकादश कृत्वो द्वितीयमभिषुणोति द्वादश कृत्वस्तृतीयम्" इति सङ्ख्यासाम्येन सह संख्यावैषम्यं विकल्पितमाह । कात्यायनस्तु नित्ये प्रयोगे सङ्ख्यावैषम्यं विधाय सङ्ख्यासाम्यं काम्यमेवाह–"ग्रामेन्द्र निग्राभ्या, अष्टकृत्व एकादशकृत्वो द्वादशकृत्व., सर्वे पञ्चकृत्वः पशुकामस्याष्टकृत्वो ब्रह्मवर्चसकामस्य" इति (का. श्रौ. सू. । ९ । ६९ । ७१) । अस्मिन् पक्षे ब्राह्मणे "इत्याहुरिति परोक्तिकथनं नानूद्याभिप्राय किन्तु सर्वेषामपि सम्मतत्वेन सङ्ख्यासाम्यस्य काम्यत्वं युक्तमेव इत्येतत्परम् । तमिमं परोक्त्यभिप्रायं श्रुतिः स्वयमेव विवृणोति–सोऽएषा मीमांसैव इति । सा त्वेषा परोक्तिः 'मीमांसा' सर्वसमत्या काम्यत्वस्य प्रशंसैव न पुनरनूद्येत्यर्थः । अस्मिन्नशङ्का तु तैत्तिरीयके नियतत्वदर्शनात् । यदि सफलत्वेन प्रशस्तं सङ्ख्यासाम्यं तत् किं सङ्ख्यावैषम्यमनुष्ठेयमेव; तत्राह–इतरं त्वेव क्रियते इति । इतर सङ्ख्यावैषम्यं तु नित्यप्रयोगे गुणफलमनपेक्षमाणैः क्रियत एवेत्यर्थः ॥ १६ ॥

ग्रहणानन्तरकृत्यमाह–तं गृहीत्वा परिमार्ष्टीति[1] । तत्र प्रयोजनमाह–नेद्व्यवश्चोतदिति । अपरिमार्जने रसो विश्चोतेत नेत् ततो महद्भयमित्यर्थः । नेदिति परिभये निपातः (निरु. १ । ३ । ५) यथा नेत्वास्मानं मृत्युमन्ववसायानीति । व्यवश्चोतदिति "छन्दसि लुङ्–लङ्–लिटः" "लिङर्थे लेट्" (पा. सू. ३ । ४ । ६–७) इति लिङर्थे हेतौ लेट् । अश्वावायाविश्चोतनप्रसङ्गादेतोरित्यर्थः । ग्रहान्तरसाम्यादग्र

1–परिमृज्यासादनमुपांशु मन्त्रयमयोः । का. श्रौ, सू. ९ । ८४ ।

(ब्रो॰) अथो ऽअप्येवैनं दध्यात् । (द) अमुष्य त्वा प्राणमपि दधामीति तथा ह तस्मिन्न पुनरस्ति यत्र सादयति तेनो प्राणान्न लोभयति ॥ १८ ॥

स वाऽअन्तरेव सन्त्स्वाहेति करोति । देवा ह वै विभयांचक्रुर्यद्वै नः पुरैवास्य ग्रहस्य होमादसुररक्षसानीमं ग्रहं न हन्युरिति तमन्तरेव सन्तः स्वाहाकारेणाजुहवुस्तᳫं हुतमेव सन्तमग्नावजुहवुस्तथो ऽएवैनमेष एतदन्तरेव सन्त्स्वाहाकारेण जुहोति तᳫं हुतमेव सन्तमग्नौ जुहोति ॥ १९ ॥

अथोऽअप्येवैनं दध्यात् । " अमुष्य त्वा प्राणमपिदधामि "–(का. श्रौ. सू. ९ । ८३) इति । तथा ह तस्मिन्न पुनरस्ति, यत्र सादयति । तेनो प्राणान्न लोभयति ॥ १८ ॥

स वाऽअन्तरेव सन् स्वाहेति करोति । देवा ह वै विभयाञ्चक्रुः–यद्वै नः पुरैवास्य ग्रहस्य होमाद् असुररक्षसानीमं ग्रहं न हन्युरिति । तमन्तरेव सन्तः स्वाहाकारेणाजुहवुः । तं हुतमेव सन्तमग्नावजुहवुः । तथोऽएवैनमेष एतदन्तरेव सन् स्वाहाकारेण जुहोति । तं हुतमेव सन्तमग्नौ जुहोति ॥ १९ ॥

शङ्कितस्य सादनाविधानादेव सिद्धमभाव स्तुत्या दृढयितुमनूद्य स्तौति–तं न सादयतीति । ' अस्य ' प्रजापत्यात्मकस्य ग्रहस्य 'एषः' सोमरसः 'प्राणः' इति काण्डादौ (श. ब्रा. ४।१।१) प्रतिपादितम् । तां प्रसिद्धिं 'हि'–शब्दो द्योतयति, ' तस्मात् ' प्राणात्मकसोमरसानासादनात्, 'अन्तः' अन्तरे वा शरीरे लोकानां 'प्राणः' बहिः ' सञ्चरति ' इत्यर्थः । अभिचरतो मन्त्रविशिष्टं सादनमाह–यदीत्त्वेभिचरेदिति । ग्रहणमन्त्रेण ग्रहम् ' अविसृजन् ' सादयन् । हे सोम ! अमुकनाम्नः शत्रोः प्राणरूप त्वां विशीर्णमवसन्नं वा करोमीति मन्त्रार्थः । तादृक्सादनफलमाह–तया ह तस्मिन्निति । तथा कृते ' तस्मिन् ' शत्रौ ' पुनः ' स प्राणो न तिष्ठति किं तु तत्रैव विशीर्येत्यवसीदति वा यतः पात्रं न विसृजति । विसृजति चेदवसन्नः प्राणो निर्गच्छेदपि तेन पात्रोपसादनेनैव निरुपद्रवावध्वर्युयजमानौ चिरञ्जीवितः ॥ १७ ॥

सादितस्य पात्रस्य समन्त्रकं पिधानमाह–अथो अपीति । अथो एनं ग्रहम् " अमुष्य " इत्यादिमन्त्रेण ' अपि दध्याद् ' आच्छादयेत् ' एव ' आच्छादने च ' तस्मिन् ' प्राणो ' न ' तिष्ठेत् । सादनाविधानरोरकरणे बाधकमाह–यत्र सादयतीति । ' न लोभयति ' न विमोहयेत्, वा नाकुलीकुर्यादित्यर्थः ॥ १८ ॥

अभिचरता हि यत्तु प्राणा आकुलीकर्तव्याः इति विवक्ते–स वा अन्तरेवेति । हविर्धानमध्ये वर्तमान एव सन् ' स्वाहा ' इत्युच्चरेदित्यर्थः । तदुच्चारणस्य प्रयोजनमाह–देवा ह वै विभयांचक्रुरित्यादिना । होमात् प्रागसुरराक्षसकर्तृकं ग्रहस्य विघातं परिहर्तुं देवा हविर्धानमध्ये स्थितमेव सोमं स्वाहाकारमात्रेण हुत्वा पश्चाद् हुतमेव सन्तं ग्रहं "स्वाहृतः" (वा. सं. ७।३) इत्यादिमन्त्रेणाग्नावजुहवुः । अत इदानीमपि तथा कुर्यादित्यर्थः ॥ १९ ॥

१–अभिचरन्सादयेदविसृजन्नमुष्य त्वा प्राणᳫं सादयामीत्युदानमित्यन्तर्यामम् । का. श्रौ. सू. ९ । ८२ ।

२–पाणिना चापिदधात्यमुष्य त्वा प्राणमपिदधामीत्युदानमित्यन्तर्यामम् । का. श्रौ. सू. ९ । ८३ ।

(त्यु) अथोपनिष्क्रामति । (त्यु) उर्वन्तरिक्षमन्वेमीत्यन्तरिक्षं वाऽअनु रक्षश्चरत्यमूलमुभयतः परिच्छिन्नं यथाऽयं पुरुषोऽमूल उभयतः परिच्छिन्नोऽन्तरिक्षमनुचरत्येतद्वै यजुर्ब्रह्म रक्षोहा स एतेन ब्रह्मणाऽन्तरिक्षमभयमनाष्ट्रं कुरुते ॥ २० ॥

(तेऽथ) अथ वरं वृणीते । बलवद्ध वै देवा एतस्य ग्रहस्य होमं प्रेप्सन्ति तेऽस्माऽएतं वरꣳ समर्धयन्ति क्षिप्रे न इमं ग्रहं जुहवदिति तस्माद्वरं वृणीते ॥ २१ ॥

अथोपनिष्क्रामति । " उर्वन्तरिक्षमन्वेमि "-(वा० सं० ७ । २) इति । अन्तरिक्षं वा अनु रक्षश्चरत्यमूलमुभयतः परिच्छिन्नम् । यथाऽयं पुरुषोऽमूल उभयतः परिच्छिन्नोऽन्तरिक्षमनुचरति । एतद्वै यजुर्ब्रह्म रक्षोहा, स एतेन ब्रह्मणाऽन्तरिक्षमभयमनाष्ट्रं कुरुते ॥ २० ॥

अथ वरं वृणीते । बलवद्ध वै देवा एतस्य ग्रहस्य होमं प्रेप्सन्ति । तेऽस्माऽएतं वरं समर्धयन्ति क्षिप्रे न इमं ग्रहं जुहवदिति । तस्माद् वरं वृणीते ॥ २१ ॥

स्वाहाकारोच्चारणानन्तरं हविर्धानान्निर्गमनमाह—अथोपनिष्क्रामतीति[1] । तत्र मन्त्रमाह—उर्वन्तरिक्षमन्वेमीति । विस्तीर्णेनान्तरिक्षपथेनाहमाहवनीयं गच्छामि, न भूपथेनाहमाहवनीयं गच्छामि, न भूपथेन इति मन्त्रार्थं भावयन् गच्छेत् । तथा भावने कारणमाह—अन्तरिक्षं वा इति । मूले भूलोकेन, अग्रे च स्वर्गलोकेनेति ' उभयतो ' लोकद्वयेन परिच्छिन्नेन अमूलेन भुवं ' रक्षश्चरति ' इति प्रसिद्धम् । तृतीयादौ कर्मप्रवचनेनानुपयोगात् स्पृशन् अन्तरिक्षमिति द्वितीया । येनोक्तरूपेणान्तरिक्षपथेन 'अयं पुरुषश्चरति' । तत्र मन्त्रात्मकमिदं ' यजुः ' रक्षोजातिं हन्ति । तथा सति ' सः ' अध्वर्युर्नोऽग्राणा रक्षसामभावेन ' अन्तरिक्षमभयं ' ' कुरुते ' इत्यर्थः । वीप्सार्थस्य यथाशब्देनैवाभिधानात् " नित्यवीप्सयो " (पा० सू० ८ । १ । ४ ।) इति न द्विर्भावः । सादृश्ये च यथार्थे नित्यस्याव्ययीभावस्छान्दसः (पा० सू० २ । १ । ७) । पुरुषरूपस्यामूलत्वमुभयतः परिच्छेदश्च भावनामात्रसिद्धादपि तादृगन्तरिक्षपथेन गमनात्पूरुषस्य चान्तरिक्षभागस्याधोभागतया मूलत्वम् । वृक्षादेरधोभागो हि मूलम्, उपरिभागश्चाग्रमिति ॥ २० ॥

वरवरणं विधत्ते—अथ वरं वृणीत इति । निष्क्रमानन्तरं वरप्रार्थनाहेतुमाह—बलवद्ध वै देवा इति । 'एतस्य' उपांशुसोमरसस्य ' होमं ' 'देवा.' अत्यन्तमिच्छन्ति । इत्थम् ' अस्मै ' अध्वर्यवे त यजमानार्थं वृतं वरं समृद्धं कुर्वन्ति । समर्द्धयता च देवानामयमाशयः—समृद्धिमभिलक्षयन्यजमानोऽध्वर्यवे वरं ददातु, दत्तवरश्चाध्वर्युस्तुष्टः सन् अस्माकम् ' इमं ' उपांशुग्रहमसुरसमागमात्प्रागेव त्वरया जुहोत्विति । देवानां च त्वराकारणं सवनत्रयात्मके अस्मिन् यज्ञे असुरसमागमात्प्राक् क्षिप्रं हुते सति सम्पूर्णो यज्ञो न. सम्पन्नः स्यादिति यस्मादेवकर्तां समृद्धिमिच्छन् यजमानोऽध्वर्यवे दास्यति । तस्मादध्वर्युर्वरं वृणीते ॥ २१ ॥

१-इत्युक्तत्वोर्ध्वंनागेश इति निष्क्रमणम् । का. श्रौ. सू ९।८४। २-अत्र प्रकरणेऽव्ययीभावस्यानुपलभ्यमानत्वाद्यथाकारणां समासविचारो न सङ्गच्छते ।३-अत्र वरं दद्याद्दत्तानि च । का श्रौ सू ९ । ८६ । ४-ग्रहे इति क० पा० ।

स जुहोति । स्वांकृतोऽसीति प्राणो वाऽअस्यैष ग्रहः स स्वयमेव कृतः स्वयं जातस्तस्मादाह स्वांकृतोऽसीति विश्वेभ्य इन्द्रियेभ्यो दिव्येभ्यः पार्थिवेभ्य इति सर्वाभ्यो ह्येष प्रजाभ्यः स्वयं जातो मनस्त्वाऽष्ट्विति प्रजापतिर्वै मनः प्रजापतिस्त्वाऽश्नुतामित्येवैतदाह स्वाहा त्वा सुभव सूर्यायेति तदवरथ्ँ स्वाहाकारं करोति परां देवताम् ॥ २२ ॥

(म) अमुष्मिन्वाऽएतमहौषीत् । (ब्रा) य एष तपति सर्वं वाऽएष तदेनथ्ँ सर्वस्यैव परार्ध्यं करोत्यथ यदवरां देवतां कुर्यात्परथ्ँ स्वाहाकारथ्ँ स्यादु हैवामुष्मादादित्यात्परं तस्मादवरथ्ँ स्वाहाकारं करोति परां देवताम् ॥ २३ ॥

स जुहोति । " स्वांकृतोऽसि "-(वा. सं. ७ । ३) इति । प्राणो वाऽअस्यैष ग्रहः । स स्वयमेव कृतः, स्वयं जातः । तस्मादाह स्वाङ्कृतोऽसीति । " विश्वेभ्य इन्द्रियेभ्यो दिव्येभ्यः पार्थिवेभ्यः"-(वा. सं. ७ । ३) इति । सर्वाभ्यो ह्येष प्रजाभ्यः स्वयं जातः । " मनस्त्वाष्टु "-(वा. सं. ७ । ३) इति । प्रजापतिर्वै मनः, प्रजापतिस्त्वाऽश्नुतामित्येवैतदाह । "स्वाहा त्वा सुभव सूर्याय "-(वा. सं. ७ । ३) इति । तदवरं स्वाहाकारं करोति, परां देवताम् ॥२२॥

अमुष्मिन् वाऽएतमहौषीद् य एष तपति । सर्वं वाऽएषः । तदेनं सर्वस्यैव परार्ध्यं करोति । अथ यद् अवरां देवतां कुर्यात्, परं स्वाहाकारम् । स्याद् उ हैवामुष्मादादित्यात्परम् । तस्मादवरं स्वाहाकारं करोति, परां देवताम् ॥ २३ ॥

समन्त्रकं होमं विधत्ते-स जुहोतीत्यादिना । तत्र " स्वांकृतः " इत्यादिः, " सूर्याय " इत्यन्तो मन्त्रः । तं चतुर्धा विभज्य प्रथमं भागं व्याख्यातुमाह-" स्वांकृतोऽसीति । व्याचष्टे-प्राणो वा इति । 'अस्य ' सोमयागस्य सम्बन्धी ' एषः ' उपांशुग्रहः गृह्यत इति व्युत्पत्त्या सोमरसः, स प्राणो वै । "स प्रजापतिस्तस्यैष प्राणः " इति हि प्रागुक्तम् (श. प. ४ । १ । १ । २) । प्राणश्च हिरण्यगर्भः परं ब्रह्म तच्च कर्त्रन्तराभावात् स्वात्मनैव कृतम् । श्रूयते हि-" तदात्मानं स्वयमकुरुत "(तै. उ. आ. व. अनु. ७) इति । स्वात्मना कृतं स्वयं जातमेव । स्वयंकृत इत्यत्र छान्दसे यलोपे सवर्णदीर्घे च स्वाङ्कृत इति जातम् । द्वितीयं भागमाह-विश्वेभ्य इति । व्याचष्टे-सर्वाभ्यो ह्येष प्रजाभ्यः स्वयं जात इति । दिव्यानि यानि देवानामिन्द्रियाणि पार्थिवानि च मनुष्याणां तेषां तृप्त्यर्थः सोम इति । "वाग्देवी जुषाणा सोमस्य तृप्यतु-" इति (वा. सं. ८।३७) मन्त्रे प्रसिद्धः । सा प्रसिद्धिः ' हि '-शब्देनोच्यते । तृतीयमाह-मनस्त्वाऽष्ट्विति । व्याचष्टे-प्रजापतिर्वै मन इति । ' मन इव हि प्रजापतिः ' इति श्रुत्यन्तरान्मनसः प्रजापतित्वम् । चतुर्थमाह-स्वाहा त्वा सुभव सूर्यायेति । तं व्याचष्टे-तदवरं स्वाहाकारमिति । अग्नये स्वाहेत्यादिषु हि मन्त्रेषु प्रथमं देवतापदं, चरमं च स्वाहापदम्, इह तु तद्विपरीत्यं, तत्रायं हेतुः ' य एषः ' सूर्यः ' तपति ' सर्वात्मको हि सः, ' अमुष्मिन् ' सूर्ये एष उपांशुग्रहो हूयते एष च परार्ध्यतया सर्वस्योपरि व्यवहर्तव्यः, स्वाहाकारे पुनरपरं प्रयुज्यमाने स व्यवहारो न स्यादिति ।

१-स्वाहेत्य इति हुत्वा । का. श्रौ. सू. ९ । ८७ ।

(मु) अथ हुत्वोर्ध्वं ग्रहमुन्मार्ष्टि । पराञ्चमेवास्मिन्नेतत्प्राणं दधात्यथो- त्तानेन पाणिना मध्यमे परिधौ प्रागुपमार्ष्टि पराञ्चमेवास्मिन्नेतत्प्राणं दधाति देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्य इति ॥ २४ ॥

(त्य) अमुष्मिन्वाऽएतं मण्डलेऽहौषीत् । (द्यु) य एष तपति तस्य ये रश्मयस्ते देवा मरीचिपास्तानेवैतत्प्रीणाति तऽएनं देवाः प्रीताः स्वर्गं लोकमभिवहन्ति ॥ २५ ॥

तस्य वा ऽएतस्य ग्रहस्य । नानुवाक्याऽस्ति न याज्या तं मन्त्रेण जुहो-

---

अथ हुत्वोर्ध्वं ग्रहमुन्मार्ष्टि, पराञ्चमेवास्मिन्नेतत्प्राणं दधाति । अथोत्तानेन पाणिना मध्यमे परिधौ प्रागुपमार्ष्टि, पराञ्चमेवास्मिन्नेतत्प्राणं दधाति । " देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्यः "- (वा० सं० ७ । ३) इति ॥ २४ ॥

अमुष्मिन्वाऽएतं मण्डलेऽहौषीद्, य एष तपति । तस्य ये रश्मयः । ते देवा मरीचिपास्तानेवै- तत्प्रीणाति । तऽएनं देवाः प्रीताः स्वर्गं लोकमभिवहन्ति ॥ २५ ॥

तस्य वाऽएतस्य ग्रहस्य नानुवाक्याऽस्ति । न याज्या । तं मन्त्रेण जुहोति । एतेनो हास्यैषोऽनु- वाक्यवान्भवति, एतेन याज्यवान् । अथ यद्यभिचरेत्, योऽस्यांशुराश्लिष्टः स्याद्-चाह्वोर्वा, उरसि

इत्थ च हे उपांशुसोमदेव ! मनुष्याणां सर्वेन्द्रियतृप्त्यर्थं प्राणात्मकतया त्वं स्वात्मनैव निर्मितोऽसि अतः सर्वे- न्द्रियसहकारी मनोरूपः प्रजापतिरपि ' त्वा ' त्वाम् व्याप्नोतु । हे शोभनजन्मन् ! सोम जुहोमि त्वां सूर्यायेति मन्त्रार्थः ॥ २२ ॥ २३ ॥

होमानन्तरं कर्तव्य विधत्ते—अथ हुत्वोर्ध्वं ग्रहमुन्मार्ष्टीति । होमोत्तरकाले ' अथ ' अनन्तरमविलम्बमानः ऊर्ध्वमुखत्वेन स्थित 'ग्रह' मूलत आरभ्याग्रपर्यन्त मृज्यादित्यर्थः । होममार्जनयोः पौर्वापर्यं क्त्वाप्रत्ययेनोच्यते , तव तयोः कालव्यवधानेऽपि भवति, तथा मा भूदित्यव्यवधानम् 'अथ'—शब्दार्थः । मार्जनस्योन्मुखतां स्तौति—पराञ्च- मेवास्मिन्नेतत्प्राणं दधातीति । ' एतत् ' उन्मार्जनम् ' अस्मिन् ' यजमाने ' प्राणम् ' अप्रतिबद्धोर्ध्वसञ्चारं करोति । उन्मार्जनानन्तर कर्तव्य विधत्ते—अथोत्तानेनेति । ' प्राक् ' प्रागपवर्गं तिर्यङ् मृज्यात् । स्तौ ति— पराञ्चमेवेति । उन्मुखस्य प्राणस्य बहिःसञ्चारप्रतिबन्धनिरसनमुपमार्जनस्य फलम् । तत्र मन्त्र विधत्ते—देवे- भ्यस्त्वा मरीचिपेभ्य इतीति ॥२४॥

व्याचष्टे—अमुष्मिन्वा इति । ' य एष. ' आदित्य ' तपति ' अमुष्मिन् ' मण्डलरूपेण स्थिते ' एतम् ' उपांशुम् ' अहौषीत् ' " स्वाहा त्वा सुभव सूर्याय " इति । तत्सम्बन्धिनो ' ये ' रश्मय. ' ' देवाः ' ते मरीचय एव सन्तः सक्तिरित्यादयो याज्यान् पिबन्तीति ' मरीचिपाः । ' एतत् ' मध्यमपरिधौ सोमलेपस्योप- मार्जन ' तान् ' देवान् ' प्रीणात्येव ' ' प्रीताश्च ' ' ते ' ' एन ' यजमानं ' स्वर्गं ' प्रापयन्ति । श्रुतौ— " देवेभ्यः " इत्यादिमार्जनमन्त्रः ॥ २५ ॥

" स्वांकृत " इत्यादिहोममन्त्रमधुना स्तौति—तस्य वा एतस्य ग्रहस्येति । शुक्रामन्थ्यादिग्रह- होममन्त्रो हि सः प्रथमः, सक्तिरित्यादयो याज्यानुवाक्ये अपेक्षन्ते । " स्वाङ्कृतः " इत्याद्युपांशुहोम-

---

१-स्वांकृत इति हुत्वा पात्रमुन्मार्ष्टि । का० श्रौ० सू० ९ । ८७ । २-मार्जनमन्त्रस्तु चतुर्विंशतिकण्डिकास्थाश्रुतः ॥

त्येतेनो ह्यस्यैषोऽनुवाक्यवान्भवत्येतेन याज्यवानथ यद्यभिचरेद्योऽस्याᳫं-शुरशिष्टः स्याद्बाह्वोर्वोरसि वा वाससि वा तं जुहुयाद्देवाᳫंशो यस्मै त्वेडे तत्सत्यमुपरिप्रुता भङ्गेन हतोऽसौ फडिति यथा ह वै हन्यमानाना-मपधावेदेवमेषोऽभिपूयमाणानाᳫं स्कन्दति तथा ह तस्य नैव धावन्नाप-धावत्परिशिष्यते यस्माऽएवं करोति तᳫं सादयति प्राणाय त्वेति प्राणो ह्यस्यैषः ॥ २६ ॥

(पु द) दक्षिणार्धे हैके सादयन्ति । (न्त्ये) एताᳫं ह्येष दिशमनु संचरतीति

वा, वाससि वा, तं जुहुयात् । " देवांशो यस्मै त्वेडे तत्सत्यम् । उपरिप्रुता भङ्गेन हतो-ऽसौ फट्"– (वा. सं. ७ । ३) इति । यथा ह वै हन्यमानानामपधावेद्, एवमेषोऽभिपूयमा-णानां स्कन्दति । तथा ह–तस्य नैव धावन्नापधावत्परिशिष्यते । यस्माऽएवं करोति तं सादयति । " प्राणाय त्वा "–(वा० सं० ७ । ३ ।) इति । प्राणो ह्यस्यैषः ॥ २६ ॥

दक्षिणार्धे हैके सादयन्ति–एतां ह्येष दिशमनु सञ्चरतीति । तदु तथा न कुर्यात् । उत्तरार्धेऽए-

---

मन्त्रस्तु याज्यानुवाक्ये अनपेक्ष्य तत्कृत्यमपि स्वयमेव करोतीति प्रशस्त इत्यर्थः । अस्य मन्त्रस्य सम्बन्धी ' एषः ' ग्रहः ' एतेन ' एव मन्त्रेणोभयवान् भवति । ' अनुवाक्यवान् याज्यवान् ' इति । " ङ्यापोः संज्ञाछन्दसो-र्बहुलम् " (पा० सू० ६ । ३ । ६३) इति आपो ह्रस्वत्वम् । अभिचरतो बाह्वादिश्लिष्टांशुहोममाह–यद्यभिचरे-दिति । तत्र होममन्त्रः । " देवांशो यस्मै त्वेडे तत् स यमुपरिप्रुता भङ्गेन हतोऽसौ फट् " इति । हे ' देवांशो ' हे सोमांशो । ' यस्मै ' शत्रुवधाय ' त्वा ' त्वाम् ' ईडे ' स्तुवे ' तद् ' वधकर्म ' सत्यम् ' अस्तु ' भङ्गेन ' अभिषवमर्देन ' उपरिप्रुता ' उपरिभागाय वाऽऽगतेन त्वया ' असौ ' एतन्नामा शत्रुः ' हतः ' सन् ' फट् ' विशीर्यताम् । " ञिफला विशरणे " (धा. पा. ५१८) इत्यस्य क्विपि लडयोरभेदश्छान्दसः । अभि-चारे स्वाहाकारस्य स्थाने ' फट् ' इति प्रयुज्यत एव । " वषड्वषट्ये षडुचाटे फट् द्वेष्ये पौष्टिके स्वधा " इति वचनात् । एतन्मन्त्रकरणक विहित होमं स्तौति– यथा ह वा इति । ' हन्यमानानां ' शत्रूणां मध्ये ' यथा ' यः कश्चिदेक. ' अपधावेत् ' पलायेत तद्वत् ' अभिपूयमाणानां ' सोमांशूनां मध्ये ' एषः ' बाह्वादि-लग्नांशुः ' स्कन्दति ' अपगच्छति ' यस्मै ' पुनर्यजमानाय ' एवम् ' उक्तमन्त्रकं स्कन्नांशुहोमं करोति ' अस्य ' यजमानस्य तथा होमदेवते अभिष्टुते । सोमे स्थितो वा एवमपधावन्वा कोऽप्यंशुर्न परिशिष्यत इति । खरे सादनं विधत्ते–त २सादयतीति । तत्र मन्त्रः–प्राणाय त्वेति । ' प्राणाय ' ' त्वा ' त्वां साद-यामि इति शेषः । व्याचष्टे–प्राणो ह्यस्यैष इति । ' अस्य ' सोमयागस्य ' एषः ' उपांशुग्रहः प्राणो हि प्रागुक्तस्य रसस्य धारणात् अतस्तत्सादनस्य प्राणनार्थता मन्त्रेणोच्यते इति हि शब्दः ॥ २६ ॥

विहितस्य सादनस्योत्तरार्धं स्थानं विधातुं मतान्तरमनूद्य निरस्य स्वाभिमतं दधाति–दक्षिणार्धे हैके साद-यन्तीति । ' एके ' याज्ञिका होमानन्तरमेतं ग्रहं खरस्य दक्षिणभागे ' सादयन्ति ' तत्रोपपत्तिं च ते कथ-यन्ति ग्रहणात् प्राक् खरे पात्राणामासादनकाले ' एषः ' ग्रह उपांशुपात्रमुत्तरादाग्रीध्रमण्डपादासादनाय खरं

१–मासकगेवाहुषु क्षिपेम २ शुर्माभवरान् जुहुयाद्वा २ शाविति । का. श्रौ. सू. ९ । ८९ । ३–प्राणाय त्वेति पात्रसादनम् । का. श्रौ. सू ९ । ९१ ।

तदु तथा न कुर्यादुत्तरार्धऽएवैनᳪं सादयेन्नो ह्येतस्या आहुतेः काचन पराऽस्ति तᳪं सादयति प्राणाय त्वेति प्राणो ह्यस्यैषः ॥ २७ ॥

(प्रोऽथो) अथोपाᳪंशुसवनमादत्ते । तं न दशाभिर्न पवित्रेणोपस्पृशति यथा ह्यद्भिः प्रणिक्तमेवं तद्यथाᳪंशुराश्लिष्टः स्यात्पाणिनैव प्रध्वᳪंस्योदञ्चमुपनिपादयेद्व्यानाय त्वेति व्यानो ह्यस्यैषः ॥ २८ ॥

इति प्रथमप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ४ ॥ १ ॥ १ ॥

वैनं सादयेत् । नो ह्येतस्या आहुतेः काचन पराऽस्ति । तं सादयति । " प्राणाय त्वा "–(वा० सं० ७ । ३) इति । प्राणो ह्यस्यैषः ॥ २७ ॥

अथोपांशुसवनमादत्ते । तं न दशाभिर्न पवित्रेणोपस्पृशति । यथा ह्यद्भिः प्रणिक्तमेवं तत् । यथांशुराश्लिष्टः स्यात्, पाणिनैव प्रध्वंस्योदञ्चमुपनिपादयेत् । " व्यानाय त्वा "–(वा० सं० ७ । ३) इति । व्यानो ह्यस्यैषः ॥ २८ ॥ इत्युपांशुग्रहः ।

प्रत्यानीयमानम् ' एना ' दक्षिणा दिशम् ' अनुप्रव्रजति ' गच्छतीति । तथा चापस्तम्बः–" दक्षिणेऽश उपांशुपात्रम् " इति । ' तत् ' तु सादनं ' तथा ' दक्षिणांशे ' न कुर्यात् ' इति परमतं निरस्य उत्तरभाग एवैनं सादयेदिति स्वमतं विधि. । विहितमुत्तरार्धे स्तौति–नो ह्येतस्या इति । ' एतस्याः ' उपांशुसोमाहुतेः " परा ' प्रशस्ता ' न ' काचिदाहुति ' अस्ति ' । सवनत्रयात्मिका श्रेयमित्युक्तम् । अतस्तदीयपात्रासादनस्य उत्तरभागो युक्तः, सोऽपि नहि प्रशस्त " तस्मादुत्तरार्ध्येतत्स्वितर " इति श्रुतेः । सादने विहितं मन्त्रं स्तौतु-मनुवदति–तं सादयति प्राणाय त्वेति । स्तौति–प्राणो ह्यस्यैष इति । यतः ' अस्य ' पात्रस्य सम्बन्धी ' एष ' सोमः ' प्राणः ' । अतोऽस्यानेन मन्त्रेण सादनं प्रशस्तमित्यर्थः ॥ २७ ॥

उपांशुसवनग्रहणं विधत्ते–अथोपाᳪंशुसवनमादत्ते इति । उपांशुग्रहसादनानन्तरमुपांशुसवनं ग्रावाणमाददीत । सोमलेपापनोदाय प्रसक्तं दशापवित्रेणोपस्पर्शं निषेधति–तं न दशाभिरिति । पवनमात्रेण त्रन्त्रेण तद्दशाभिर्वा सोमलेपापनोदाय ' तं ' ग्रावाणं ' न ' उपस्पृशेत् । तदनुपस्पर्शे कारणमाह–यथा ह्यद्भिः प्रणिक्तमेवमिति । ' प्रणिक्तं ' प्रक्षालितम्–" णिजिर् शौचपोषणयोः "–(धा पा. जु. प . ११) " उपसर्गादसमासेऽपि णोपदेशस्य " (पा. सू. ८ । ४ । १४) इति णत्वम् । यथा शुद्ध्यर्थं जलेन क्षालितं वस्तु जललेपापनोदाय न पुनरन्यान्तरेण मार्ज्यते । जललेपस्य शुद्धत्वात् । ' एवं ' सोमलेपलिप्तं ' तत् ' ग्रावस्वरूपम् । सोमलेपस्यापि पवित्रत्वादित्यर्थः । ननु किं सोमलेपलिप्तोऽपि ग्रावा सोमांशुरपि नापनेयः ? अपनीय वा स ग्राव्णः सकाशादपमार्जनीयस्तत्राह–यथांशुरिति । अर्थान्तर्यामग्रहग्रहणतदासादनोत्तरकाले सादितयोरुपान्त्वन्तर्यामयोर्मध्ये उदञ्चं स्थापयेत् । तथा च कात्यायनः–" उपांशुसवनं पाणिना प्रमृज्योदञ्च व्यानाय त्वेति संस्पृष्टम् उपविष्टयो " (का. श्रौ. सू. ९ । ६ । १०.३) इति ' उपविष्टयोः ' सादितयोरुपांश्वन्तर्यामयोर्मध्ये तदुभयसंस्पृष्टमिति सूत्रार्थः । ग्रावसादने मन्त्र–" व्यानाय त्वा " इति । हे ग्रावन् ! यज्ञस्य ' व्यानाय ' व्यापाराय त्वामिह सादयामि । स्तौति–व्यानो ह्यस्यैष इति । प्राणापानात्मकग्रहद्वयसम्बन्धी वर्तमानत्वाद्वा ग्राव्णो व्यानत्वम् । तदुभयसम्बन्धे वर्तमानस्य व्यानत्वप्रसिद्धेः. " अथ यः प्राणापानयोः सन्धिः स व्यानः " इति छान्दोग्योपनिषदि (छा. उ. १ । ३ । ३) श्रुतिं ' हि ' शब्द आह ॥ २८ ॥

इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे प्रथमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ४–१–१ ॥

प्राणो ह वाऽअस्योपाꣳशुः । (व्यां) व्यान उपाꣳशुसवन उदान एवान्तर्यामः ॥ १ ॥

(मो) अथ यस्मादन्तर्यामो नाम । यो वै प्राणः स उदानः स व्यानस्तमेवास्मिन्नेतत्पराञ्चं प्राणं दधाति यदुपाꣳशुं गृह्णाति तमेवास्मिन्नेतत्प्रत्यञ्चमुदानं दधाति यदन्तर्यामं गृह्णाति सोऽस्यायमुदानोऽन्तरात्मन्यतस्तद्यदस्यैपोऽन्तरात्मन्यतो यद्वेनेनेमाः प्रजा यतास्तस्मादन्तर्यामो नाम ॥ २ ॥

तमन्तः पवित्राद्गृह्णाति । प्रत्यञ्चमेवास्मिन्नेतदुदानं दधाति सोऽस्यायमुदानोऽन्तरात्मन्हितः एतेनो हास्याप्युपाꣳशुरन्तः पवित्राद्गृहीतो भवति

अन्तर्यामग्रहः ।

प्राणो ह वाऽअस्योपांशुः, व्यान उपांशुसवनः, उदान एवान्तर्यामः ॥ १ ॥

अथ यस्मादन्तर्यामो नाम । यो वै प्राणः स उदानः स व्यानः । तमेवास्मिन्नेतत्पराञ्चं प्राणं दधाति, यदुपांशुं गृह्णाति—तमेवास्मिन्नेतत्प्रत्यञ्चमुदानं दधाति यदन्तर्यामं गृह्णाति । सोऽस्यायमुदानोऽन्तरात्मन्—यतस्तद्यदस्यैपोऽन्तरात्मन्—यतः । यद्वाऽएनेनेमाः प्रजा यताःस्तस्मादन्तर्यामो नाम॥२॥

तमन्तः पवित्राद्गृह्णाति । प्रत्यञ्चमेवास्मिन्नेतदुदानं दधाति । सोऽस्यायमुदानोऽन्तरात्मन्

विधास्यमानस्य ग्रहस्य अन्तर्यामताव्युत्पादनायोदानतामन्तर्यामसहचारिणोरुपांशूपांशुसवनयोः प्राणव्यानात्मकत्वेन समर्थयते—प्राणो ह वाऽअस्योपांशुरिति । उदानस्य प्राणव्यानसाहित्यवदुपांशूपांशुसवनसाहित्यादन्तर्यामस्योदानात्मकतेत्यर्थः ॥ १ ॥

उदानात्मकस्यान्तर्यामग्रहस्य कथमेतन्नामेति समर्थयितुं पृच्छति—अथ यस्मादन्तर्यामो नामेति । यस्मात् शब्दप्रवृत्तिनिमित्तात् 'अन्तर्यामः' इति 'नाम' भवति किं तदित्यर्थः । ततः समर्थयते—यो वै प्राणः स उदान इति । प्राण एक एव हि सन् प्रवृत्तिभेदात् प्राणोदानव्याननामभिर्व्यवह्रियते । तत्र पराग् वृत्तिः प्राणस्तदात्मकोपांशुग्रहणेन यथा पराङ्प्रतिबद्धसञ्चारो निधीयते । एवं प्रत्यग्वृत्तिरुदानस्तदात्मकान्तर्यामग्रहणेन अन्तर्निधीयते । निहितश्चान्तर्नियम्यते यतोऽन्तर्नियम्यते अत उदानस्यान्तर्याम इति नाम । उदानात्मकत्वाच्च ग्रहस्यापि तन्नाम । एवमन्तर्यम्यत इति कर्मसाधनोऽन्तर्यामशब्दो व्युत्पादितः । 'यद्वा' अनेनोदानेन अन्तर्वर्तमानेन सता 'इमाः' 'प्रजाः' यथा न म्रियन्ते तथा नियमिताः । अतोऽन्तर्नियम्यतेऽनेनेति करणसाधन श्चोदानस्यान्तर्यामनाम, उदानात्मतया च ग्रहस्येत्यर्थः ॥ २ ॥

तस्य ग्रहणं विधत्ते—तमन्तः पवित्राद्गृह्णातीति । 'तम्' अन्तर्यामनामकं सोमरसं दशापवित्रस्यान्तःप्रदेशाद्धारारूपेण स्रवन्तं गृह्णीयात् । अन्तःपवित्रादित्येतत्स्तौति—प्रत्यञ्चमेवास्मिन्निति । अन्तर्यामसोमस्य यदेतदन्तःपवित्रदेशादापादनम्, एतदुदानस्य सर्वस्मिन् जने प्रत्यङ्मुखतया स्थापनं भवति । अतः 'अयमुदानः' सर्वजनस्य शरीरमध्ये निहितो दृश्यते । अन्तर्यामस्यान्तःपवित्रदेशमन्यथा स्तौति—एतेनो हास्येति ।

समानꣳ ह्येतद्यदुपाꣳश्वन्तर्यामौ प्राणोदानौ ह्येतेनो हैवास्यैषोऽपीतरेषु ग्रहेष्वनाच्छिन्नवति ॥ ३ ॥

(त्य) अथ यस्मात्सोमं पवित्रेण पावयति । यत्र वै सोमः स्वं पुरोहितं बृहस्पतिं जिज्यौ तस्मै पुनर्ददौ तेन सꣳशशाम तस्मिन्पुनर्ददुष्यासैवा-तिशिष्टमेनो यदीन्नूनं ब्रह्मज्यानायाभिदध्यौ ॥ ४ ॥

हितः । एतेनो ह्यस्याप्युपांशुरन्तः पवित्राद्गृहीतो भवति । समानं ह्येतद्-यदुपांश्वन्तर्यामौ-प्राणोदानौ हि । एतेनो हैवास्यैषोऽपीतरेषु ग्रहेष्वनाच्छिन्नवति ॥ ४ ॥

अथ यस्मात्सोमं पवित्रेण पावयति । यत्र वै सोमः स्वं पुरोहितं बृहस्पतिं जिज्यौ तस्मै पुनर्ददौ । तेन संशशाम । तस्मिन्पुनर्ददुषि । आसैवातिशिष्टमेनो यदीन्नूनं ब्रह्मज्यानायाभिदध्यौ ॥ ४ ॥

' उ ' इत्यवधारणे ' ह ' इति प्रसिद्धौ । ' एतेन ' अन्तर्यामस्यान्तःपवित्रदेशग्रहणेनैव ' अस्य ' यजमानस्योपांशुरसौ बहिः पवित्राद् ' गृहीतोऽपि ' अन्तःपवित्राद्गृहीतो भवति इति प्रसिद्धम् । ' उपांश्वन्तर्यामौ ' नाम ' यद्युगलम् ' एतत् ' समानम् ' एकं वस्तु ' हि ' यत एतौ ' प्राणोदानौ ' तौ चैकः प्राण एव । तद्वृत्तिभेदत्वादित्यनन्तरमुक्तम् । प्रस्तुतग्रहान्तरेष्वप्यविच्छेदं विधत्ते-एतेनो हैवेति । ' इतरेष्वपि ' ऐन्द्रवायव्यादिग्रहेषु प्राप्तस्य ' अस्य ' सोमरसस्य ' एतेनैव ' दशापवित्रेण क्रियमाण ' एषः ' धारापातः ' अनाच्छिन्' अविच्छिन्नः कर्तव्यः । तदाहापस्तम्बः-" सन्ततया आस्नावयितव्यया धारया अन्तर्यामं गृह्णाति, सर्वांश्चातो ग्रहानाध्रुवात् " इति ॥ ३ ॥

पवित्रेणैव सोमस्य शोधने कारणं जिज्ञासते-अथ यस्मात्सोमं पवित्रेण पावयतीति । ' यस्मात् ' कारणात् ' पवित्रेण पावयति ' तत् ' किं कारणमित्यर्थः । आख्यायिकया कारणमाह-यत्र वै सोम इति । ' यत्र ' यस्मिन् काले यदेत्यर्थः । अत्र कालस्य समभिव्याहारादिभिर्लाभादधिकरणमात्रविवक्षया सप्तम्या अलुक् । कालस्यापि तूद्देशेनोपमानविवक्षायां " सर्वैकान्यकियत्तदः काले दा " (पा. सू. ५ । ३ । १५) इति चतोऽपवादो दाप्रत्ययः स्यात् । ' सोमः ' चन्द्रः स्वकीयं ' पुरोहितं ' बृहस्पतिं ' जिज्यौ ' दारापहरणेन मानहीनमकरोत् । " ज्या वयोहानौ "-(क्र्या. प. २८) "ल्यिब्यामम्योमयेषाम्-" (पा. सू. ६ । १ । १७) इत्यभ्यासस्य संप्रसारणम् । वयोहानिवचनोऽपि जिनातिरिह हानिमात्रं लक्षयति । सा तु हानिरिह मानस्येति प्रकरणादवगम्यते । अपहृतान् दारान् इन्द्रबृहस्पत्यादिदेवानां वचनमनादृत्य युद्धे च तान्जित्वापि तैः प्रार्थ्यमानस्तान् दारान् ' पुनः ' बृहस्पतये ' ददौ ' । ' तेन ' दानेन स बृहस्पतिः सम्यगेकान्तहृदयोऽभूत् । दारान्पुनर्बृहस्पतये ' ददुषि ' दत्तवत्यपि ' तस्मिन् ' सोमे दारा एव गताः । ' ब्रह्मज्यानाय ' ब्राह्मणमानहानाय चिन्तितवानिति यत्, तत् ' एनः ' ' पापम् ' अतिशिष्टं ' स्थितम् ' आस ' बभूव एव ॥ ४ ॥

तं देवाः पवित्रेणापावयन् ।(न्स) स मेध्यः पूतो देवानाᳬं हविरभवत्तथो-ऽएवैनमेष एतत्पवित्रेण पावयति स मेध्यः पूतो देवानाᳬं हविर्भवति ॥५॥

तद्यदुपयामेन ग्रहा गृह्यन्ते । (न्त८) इयं वाऽअदितिस्तस्या अदः प्रायणीयᳬं हविरसावादित्यश्चरुस्तद्वैतत्पुरैव सुत्यायै सा हेयं देवेषु सुत्यायामपि त्वर्मीष्वऽस्त्वेव मेऽपि प्रसुते भाग इति ॥ ६ ॥

ते ह देवा ऊचुः। (व्या) व्यादिष्टोऽयं देवताभ्यो यज्ञस्त्वयैव ग्रहा गृह्यन्तां देवताभ्यो हूयन्तामिति तथेति सोऽस्या एष प्रसुते भागः ॥ ७ ॥

तं देवाः पवित्रेणापावयन् । स मेध्यः पूतो देवानां हविरभवत् । तथो एवैनमेष एतत्पवित्रेण पावयति । स मेध्यः पूतो देवानां हविर्भवति ॥ ५ ॥

तद् यदुपयामेन ग्रहा गृह्यन्ते । इयं वाऽअदितिः। तस्या अदः प्रायणीयं हविः—असावादित्यश्चरुः । तद्वैतत् पुरैव सुत्यायै । सा हेयं देवेषु । सुत्यायामपि त्वर्मीषे अस्त्वेव मेऽपि प्रसुते भाग इति ॥६॥

ते ह देवा ऊचुः—व्यादिष्टोऽयं देवताभ्यो यज्ञः त्वयैव ग्रहा गृह्यन्ताम्, देवताभ्यो हूयन्तामिति । तथेति । सोऽस्या एष प्रसुते भागः ॥ ७ ॥

एवं पातितं चन्द्रं सोमरूपतारसरूपं वियाय दशापवित्रेण अपावयन् तथा पावितश्चन्द्रः 'पूतः' सन् 'देवानां' 'हविः' अभूत् । एवैवास्याम्नायिका पुराणेषु प्रसिद्धा । 'तथैव' तु 'एषः' यजमानः । 'एनम्' अभिषुत-सोमरसम् 'एतत्पवित्रेण' एतेन दशापवित्रेण 'पावयति' । 'स' च सोमरसो 'देवानां' हविष्ट्वाय योग्यो 'भवति' ॥ ५ ॥

पवित्रेण पावने कारणमुक्त्वा, उपयामेन ग्रहणे कारणं वक्तुं प्रतिजानीते—तद्यदुपयामेन ग्रहा गृह्यन्त इति । उपयच्छति सोममित्युपयामो दारुपात्रं तेन दारुपात्रेण सोमरसो गृह्यत इति यत् तत्राऽयं वक्ष्यमाणो हेतुरित्यर्थः । कोऽयम् ? तमाह—इयं वा अदितिरिति । " उपयामः पृथिवी " इति वक्ष्यति । सेयमुपयामा-त्मिका पृथिव्येवादितिर्देवता प्रायणीयेष्टिसम्बन्धिहविरात्मको यः चरुः 'असौ' आदित्यः अदितिदैवताक इति प्रसिद्धम् । अतोऽयमादुपयामात्मिका पृथिव्येव भवति । तदेतद्धविः सुत्यादिवसात् प्रागेव दीक्षानन्तरं प्रथमो-पसद्दिवसे क्रियते । 'सेयम्' अदितिः सुत्यादिवसेऽपि देवानां मध्ये 'अमीषं' चमसादिपात्रस्थं सोमरूपं भागम् 'इव' इच्छेव । दर्शयत्प्रमेनात्मनेपदम् । 'त्व' शब्दोऽकारान्तः सर्वनामस्वन्यपर्यायः । " उतो त्वस्मै तन्वं विसस्रे " (ऋ. सं. ८ । २ । २३) इति हि श्रूयते । अदित्या एतद्वाक्यम् । 'प्रसुते' अभिषुते सोमे पूर्वं चरुं लब्धवत्या अपि मम भागोऽस्त्वेवेति ॥ ६ ॥

'ते ह देवाः' ऊचुः, आहुः 'अयं' 'यज्ञो' 'देवताभ्यो' विभज्य 'व्यादिष्टः' दत्तः अतः सर्वे सोमरसाः 'त्वयैव' 'गृह्य-न्ताम्' । तथैव 'देवताभ्यो' 'हूयन्ताम्' । एतावतैव त्वं सोमे लब्धभागा भविष्यसीति । सा च तथाऽस्त्वित्याह ॥७॥

(स्त) तद्यदुपयामेन ग्रहा गृह्यन्ते । (न्तऽ) इयं वाऽउपयाम इयं वाऽइदमन्नाद्यमुपयच्छति पशुभ्यो मनुष्येभ्यो वनस्पतिभ्य इतो वाऽऊर्ध्वा देवा दिवि हि देवाः ॥ ८ ॥

(स्त) तद्यदुपयामेन ग्रहा गृह्यन्ते । (न्तेऽन) अनयैव तद्गृह्यन्तेऽथ यद्योनौ सादयतीयं वाऽअस्य सर्वस्य योनिरस्यै वाऽइमाः प्रजाः प्रजाताः ॥ ९ ॥

(स्तं) तं वाऽएतꣳरेतोभूतꣳ सोममृत्विजो बिभ्रति यद्वाऽअयोनौ रेतः सिच्यते प्र वै तन्मीयतेऽथ यद्योनौ सादयत्यस्यामेव तत्सादयति ॥१०॥

प्राणोदानौ ह वाऽअस्यैतौ ग्रहौ । तयोरुदितेऽन्यतरं जुहोत्यनुदितेऽन्यतरं प्राणोदानयोर्व्यावृत्त्यै प्राणोदानावेवैतद्व्याकरोति तस्मादेतौ समानावेव सन्तौ नानेवाचक्षते प्राण इति चोदान इति च ॥ ११ ॥

तद् यदुपयामेन ग्रहा गृह्यन्ते । इयं वाऽउपयामः । इयं वाऽइदमन्नाद्यमुपयच्छति–पशुभ्यो मनुष्येभ्यो वनस्पतिभ्यः । इतो वाऽऊर्ध्वा देवाः । दिवि हि देवाः ॥ ८ ॥

तद् यदुपयामेन ग्रहा गृह्यन्ते । अनयैव तद्गृह्यन्ते । अथ यद् योनौ सादयति–इयं वाऽअस्य सर्वस्य योनिः । अस्यै वाऽइमाः प्रजाः प्रजाताः ॥ ९ ॥

तं वाऽएतं रेतोभूतं सोममृत्विजो बिभ्रति । यद्वाऽअयोनौ रेतः सिच्यते प्र वै तन्मीयते । अथ यद्योनौ सादयति अस्यामेवैतत्सादयति ॥ १० ॥

प्राणोदानौ ह वाऽअस्यैतौ ग्रहौ । तयोरुदितेऽन्यतरं जुहोति–अनुदितेऽन्यतरम् । प्राणोदानयो-

---

तद्यदुपयामेन ग्रहा गृह्यन्त इति । ' यत् ' एष तस्या अदित्यै भागो नाम पृथिव्याश्च ' उपयाम ' इति नाम प्रसिद्धम् । यत ' इय ' पृथिवी पश्वादिभ्यस्तृणादिरूपमन्नं प्रयच्छति । मृन्मयशरावादिलागे-नोपयामनामकोर्ध्वपात्ररूपानयैव च पृथिव्या सोमग्रहे अय हेतुः । यत् ' इतः ' ' ऊर्ध्वे ' स्वर्गे ' देवाः ' वर्तन्त इति ॥ ८ ॥

ग्रहाणां खरे सादनमभिधातु स्तौति–अथ यद्योनौ सादयतीति । ' योनौ ' खरे ग्रहान् ' सादयति ' इति यत्, तत्राऽयं हेतुः–' इय ' खरात्मिका भूमिः ' अस्य ' ' सर्वस्य ' जगत उत्पत्तिस्थानम् । यतः पृथिव्याः सकाशात् ' प्रजा ' ' प्रजाता ' कृत्स्नपृथिव्यात्मकश्चाय खरप्रदेशः । लतासारतया रेतोवत् ' रेतोभूतम् ' ' एत ' ' सोमम् ' ' ऋत्विजः ' ' बिभ्रति ' खरात्मिकया भूम्या उद्धृतं कुर्वन्ति । यदि हि खरादन्यत्र सादेत तदा ' अयोनौ ' रेत. सिक्त' रेतोभूत' स सोमः ।स्वप्रयोजनप्रसवाय समर्थो न भवेत् । खरे सादने योनावेव सादनम् । नाय दोष. ॥ ९ ॥ १० ॥

उपांश्वन्तर्यामयोर्होमे कालभेदं स्तवन्विधत्ते–प्राणोदानौ ह वा इति । ' अस्य ' सोमयागस्य सम्बन्धिनौ

(चा) अहोरात्रे ह वाऽअस्यैतौ ग्रहौ । तयोरुदितेऽन्यतरं जुहोत्यनुदितेऽन्यतरमहोरात्रयोर्व्याकृत्याऽअहोरात्रेऽएवैतद्व्याकरोति ॥ १२ ॥

(त्यु) अहः सन्तमुपाᳫँशुम् । (न्त ᳫँ) तᳫँ रात्रौ जुहोत्यहऽएवैतद्रात्रौ दधाति तस्माऽअपि सुतमिस्रायामुपैव किंचित्त्ल्यायते ॥ १३ ॥

रात्रिᳫँ सन्तमन्तर्यामं तमुदिते जुहोति । रात्रिमेवैतदहन्दधाति तेनो हासावादित्य उद्यन्नेवेमाः प्रजा न प्रदहति तेनेमाः प्रजास्त्राताः ॥ १४ ॥

व्याकृत्यै । प्राणोदानावेवैतद्व्याकरोति । तस्मादेतौ समानावेव सन्तौ नानेवाचक्षते—प्राण इति चोदान इति च ॥ ११ ॥

अहोरात्रे ह वाऽअस्यैतौ ग्रहौ । तयोरुदितेऽन्यतरं जुहोति, अनुदितेऽन्यतरम् । अहोरात्रयोर्व्याकृत्यै । अहोरात्रेऽएवैतद् व्याकरोति ॥ १२ ॥

अहः सन्तमुपांशुम्, तं रात्रौ जुहोति । अहरेवैतद्रात्रौ दधाति तस्माद्—अपि सुतमिस्रायामुपैव किञ्चित् स्त्यायते ॥ १३ ॥

रात्रिं सन्तमन्तर्यामं, तमुदिते जुहोति । रात्रिमेवैतदहन्दधाति । तेनो हासावादित्य उद्यन्नेवेमाः प्रजा न प्रदहति । तेनेमाः प्रजास्त्राताः ॥ १४ ॥

'एतौ' उपांश्वन्तर्यामग्रहौ क्रमेण प्राणोदानात्मकौ यतः, अतः 'तयोः' 'अन्यतरम्' अन्तर्यामं सूर्ये 'उदिते' जुहुयात् । 'अन्यतरं' चोपांशुम् 'अनुदिते' । एवं हि कालभेदात्प्राणोदानावसंकीर्णौ द्विधा कृतौ भवतः । अनेन हि कालभेदेन तावुभौ विभक्तौ करोति । विभागादेव च 'एतौ' समानरूपावपि 'सन्तौ' एकं प्राण इति, अपरं उदान इति भेदेन व्यवहरन्ति ॥ ११ ॥

न केवलं प्राणोदानविभागः । अहोरात्रव्याकृतिरपि प्रयोजनमित्यनन्तरमेव विधिमनूद्य स्तौति—अहोरात्रे ह वा इति । स्पष्टम् ॥ १२ ॥

उक्तं कालविभागमन्यथापि स्तौति—अहः सन्तमुपांशुमिति । एकस्यैव सतः प्राणस्य वृत्तिभेदात् प्राणोदानव्यवहार इत्युक्तम् । सूर्यश्च प्राणात्मकः । अग्निवाय्वादित्यान्प्रकृत्य श्रूयते हि—"स एष प्राणस्त्रेधा विहितः" इति । सूर्यस्य उपरि सञ्चारो दिनम् । अधः सञ्चारो रात्रिः । अतः सूर्यात्मकप्राणस्यापि ऊर्ध्वगमनात्मिका प्राणवृत्तिरहः । अधःसञ्चारात्मिका उदानवृत्ती रात्रिः । इति स्थिते प्राणवृत्तिरूपतया अहरात्मकस्योपांशो रात्रिशेषे होमेन अहरेव रात्रौ दत्तं भवति । अह्नो रात्रौ दानादेव निबिडतमस्कायामपि च रात्रौ उदयसमीपे किञ्चित्प्रकाशो जायते । एवमपानवृत्तिरूपतया रात्र्यात्मकस्यान्तर्यामस्य अहरुपक्रमे होमेन रात्रिरहनि दत्ता भवति । अतः प्रभाते मध्याह्न इव नातितापः । तेनाहोरात्रव्यत्यासेनाहरादावपि शैत्याद्रात्रिशेषेऽपि प्रकाशान्मुख्यव्यवहारसम्भत्या प्रजाः परित्राताः । अत उक्तः कालविभागः प्रशस्त इति विहितं ॥ १३ ॥ १४ ॥

१–उदितेऽन्तर्याममहणमुपयामगृहीत इति । का. श्रौ. सू. ९ । १२४ ।

(५) अथातो गृह्णात्येव । (वो) उपयामगृहीतोऽसीत्युक्तऽउपयामस्य बन्धुरन्तर्यच्छ मघवन्पाहि सोममितीन्द्रो वै मघवानिन्द्रो यज्ञस्य नेता तस्मादाह मघवन्निति पाहि सोममिति गोपाय सोममित्येवैतदाहोरुष्य राय एषो यजस्वेति पशवो वै रायो गोपाय पशूनित्येवैतदाहेषो यजस्वेति प्रजा वाऽइषस्ता एवैतद्यायजूकाः करोति ता इमाः प्रजा यजमाना अर्चन्त्यः श्राम्यन्त्यश्चरन्ति ॥ १५ ॥

(न्त्य) अन्तस्ते द्यावापृथिवी दधामि । (म्य) अन्तर्दधाम्युर्वन्तरिक्षम् ॥ सजूर्देवेभिरवरैः परैश्चेति तदेनं वैश्वदेवं करोति तद्यदेनेनेमाः प्रजाः प्राण-

---

अथातो गृह्णात्येव । "उपयामगृहीतोऽसि "-(वा० सं० ७ । ४) इति। उक्त उपयामस्य बन्धुः । " अन्तर्यच्छ मघवन् पाहि सोमम् "-(वा. सं. ७ । ४) इति । इन्द्रो वै मघवान्, इन्द्रो यज्ञस्य नेता । तस्मादाह-मघवन्निति । पाहि सोमामिति । गोपाय सोममित्येवैतदाह । " उरुष्य राय एषो यजस्व "-(वा. सं. ७ । ४) इति । पशवो वै रायः । गोपाय पशूनित्येवैतदाह । इषो यजस्वेति । प्रजा वाऽइषः, ता एवैतद्यायजूकाः करोति । ता इमाः प्रजा यजमाना अर्चन्त्यः श्राम्यन्त्यश्चरन्ति ॥ १५ ॥

"अन्तस्ते द्यावापृथिवी दधामि । अन्तर्दधाम्युर्वन्तरिक्षम् । सजूर्देवेभिरवरैः परैश्च"-(वा० सं० ७ । ५) इति । तदेनं वैश्वदेवं करोति । तद् यदेनेनेमाः प्रजाः प्राणन्त्यश्चोदनन्त्यश्चान्त-

---

विहितमन्तर्यामग्रहणमनूद्य तत्र मन्त्रं विनियुज्य पञ्चधा विभागेन व्याचष्टे-अथातो गृह्णात्येवेति । मन्त्रस्तु-" उपयामगृहीतोऽस्यन्तर्यच्छ मघवन्पाहि सोमम्,-उरुष्य राय एषो यजस्व, अन्तस्ते द्यावापृथिवी दधाम्यन्तर्दधाम्युर्वन्तरिक्ष, सजूर्देवेभिरवरैः परैश्चान्तर्यामे मघवन् मादयस्व"(वा.स७।४।५)-इति ग्रहणादिखरासादनान्तप्रयोगकथनानन्तरं । यतो विहितग्रहणे तत्साधनमन्त्रापेक्षा,,अतो यद् गृह्णातीति ग्रहणमनूद्य तत्र "उपयाम "-इत्यादिमन्त्र. सावन विधीयते । " उपयामगृहीतोसि " इति मन्त्रस्य प्रथमो भागः । हे सोम ! त्वम् उपयामेन ग्रहेण गृहीतोऽसि । व्याचष्टे-उक्त उपयामस्य बन्धुरिति । बध्यते नियमेन प्रयुज्यते स्वार्थे शब्दो येन तत् प्रवृत्तिनिमित्त 'बन्धु' । " तयदुपयाम "-इति तत्रोक्तम् । " इय वा उपयामः "-(श. प. ४ । १ । २ । ८) इत्यत्र । द्वितीयो भाग.-" अन्तर्यच्छ मघवन् पाहि सोमम् "-इति । व्याचष्टे-इन्द्रो वै मघवानिति । ' मघवन् ' इत्यनेन इन्द्र उच्यते । तस्य यज्ञं प्रति नेतृत्वेन सोमस्यान्तर्नियमने स सम्बोध्यते । ' पाहि '-इत्यादि स्पष्टम् । तृतीयभाग.-" उरुष्य राय एषो यजस्व "-इति । व्याचष्टे-पशवो वै राय इति । उरुष्यतां रक्षार्थः कण्ड्वादियगन्तः । इच्छन्ति स्वर्गादिफलमिति ' इषः ' । 'प्रजाः' 'यजस्व' इत्यन्तर्भावितण्यर्थः । ' यायजूकाः, यज्ञशीलाः कृते चैतद्भवति-'ता इमा' इत्यादि॥१५॥

चतुर्थो भाग -" अन्तस्ते द्यावापृथिवी दधाम्यन्तर्दधाम्युर्वन्तरिक्षं, सजूर्देवेभिरवरैः परैश्च "इति । व्याचष्टे-तदेनं वैश्वदेवं करोतीति । ' तत् ' ' तेन ' मन्त्रपठनेन ' एनं ' ग्रह विश्वदेवोपकारक ' करोति ' । कथ-

---

१-अदितेऽन्तर्यामग्रहणमुपयामगृहीत इति । का. श्रौ. सू. ९-१२४ ।

त्यश्चोदनुत्यश्चान्तरिक्षमनुचरन्ति तेन वैश्वदेवोऽन्तर्यामे मघवन्मादयस्वेतीन्द्रो वै मघवानिन्द्रो यज्ञस्य नेता तस्मादाह मघवन्नित्यथ यदन्तरन्तरिति गृह्णात्यन्तस्त्वाऽऽत्मन्दधऽइत्येवैतदाह ॥ १६ ॥

तं गृहीत्वा परिमार्ष्टि । नेद्व्यवश्चोतदिति तं न सादयत्युदानो ह्यस्यैष तस्मादयमसन्न उदानः संचरति यदीत्त्वभिचरेदथैनꣳ सादयेदमुष्य त्वोदानꣳ सादयामीति ॥ १७ ॥

स यद्युपाꣳशुꣳ सादयेत् । (३) अथैनꣳ सादयेद्यद्युपाꣳशुं न सादयेन्नैनꣳ सादयेद्यद्युपाꣳशुमपिदध्यादप्येनं दध्याद्यद्युपाꣳशुं नापिदध्यान्नैनमपिदध्याद्यथोपाꣳशोः कर्म तथैतस्य समानꣳ ह्येतद्यदुपाꣳश्वन्तर्यामौ प्राणोदानौ हि ॥ १८ ॥

रिक्षमनुचरन्ति—तेन वैश्वदेवः । "अन्तर्यामे मघवन् मादयस्व" –(वा० सं० ७ । ५) इति । इन्द्रो वै मघवान्, इन्द्रो यज्ञस्य नेता । तस्मादाह–मघवन्निति । अथ यदन्तरन्तरिति गृह्णाति । अन्तस्त्वाऽऽत्मन्दधऽइत्येवैतदाह ॥ १६ ॥

तं गृहीत्वा परिमार्ष्टि । नेद्व्यवश्चोतदिति । तं न सादयति । उदानो ह्यस्यैषः । तस्मादयमसन्न उदानः संचरति । यदीत्त्वभिचरेद्–अथैनं सादयेद् । अमुष्य त्वोदानं सादयामीति ॥ १७ ॥

स यद्युपांशुं सादयेत्–अथैनं सादयेत् । यद्युपांशुं न सादयेत्–नैनं सादयेत् । यद्युपांशुमपि-

---

मिति चेत्, लोकत्रयस्य तदन्तर्वर्तिपरावरदेवानां च एतद्ग्रहमध्ये स्मरणात्मकेन निधानेन ते पराश्चावराश्च सर्वे देवा अव्याहतप्राणोदानवृत्तयो यतोऽन्तरिक्षेण सुखिनश्चरन्ति । अतो विश्वेदेवोपकारकताऽस्य ग्रहस्य । "तृतीयार्थे" (पा. सू. १।४।८५) इत्यनुः कर्मप्रवचनीयः । तद्योगाद् 'अन्तरिक्षम्' इति द्वितीया (पा. सू. २।३।८) । पञ्चमो भागः "अन्तर्यामे मघवन् मादयस्व"–इति । व्याचष्टे–इन्द्रो वै मघवानिति । अथ यदन्तरिति । 'मघवन्' इत्यनेनेन्द्र उच्यते । तस्य यज्ञं प्रति नेतृत्वेनात्मनः प्राणने स सम्बोध्यते । अत्र च समस्ते मन्त्रे योऽयं 'अन्तः' 'अन्तः' इत्यसकृत् संप्रयोगः तेन हे सोमात्मक उदान ! त्वामहमात्मनि अन्तः स्थापयामीत्युच्यत इत्यर्थः । इत्थं च उदानात्मक हे सोम ! त्व पात्रेण गृहीतोऽसि । हे मघवन् ! उदानात्मक त्वमिमं सोममन्तरे नियमय रक्ष च अस्मिन् यज्ञे प्रवर्ग्यायस्य च पयसो दोग्ध्रीर्गाश्च रक्ष यथा च लोकाः सर्वेऽमुना सोमेन यजन्ते तथा कुरु । हे सोम ! त्वय्येव लोकत्रयं प्रणिधानेन स्थापयामि । हे मघवन् स्वर्गमर्त्यलोकवर्तिभिर्देवैः सह अस्मिन्नन्तर्यामे ग्रहे स्वात्मानं तर्पयेति समस्तस्य मन्त्रस्यार्थः ॥ १६ ॥

परिमार्जनं विधत्ते–तं गृहीत्वा परिमार्ष्टीति उपांशुग्रहे गतमेतत् । (श. प. ४।१।१।१७) तत्रत्यप्राणपदस्थाने अत्रोदानपदमित्येव विशेषः ॥ १७ ॥

उपांशोरभिचारे सादनविधान च नान्यत्रेत्युक्तम् । उभयमन्तर्यामेऽपि तथेत्याह–स यद्युपांशुं सादयेदिति ।

१–अपमार्ष्टेत्र का. श्रौ. सू. ९ । १२६

ता ऽउ ह चरकाः । (का ता) नानैव मन्त्राभ्यां जुह्वति प्राणोदानौ वा-ऽअस्यैतौ नानावीर्यौ प्राणोदानौ कुर्म इति वदन्तस्तदु तथा न कुर्यान्मो-हयन्ति ह ते यजमानस्य प्राणोदानावपीद्वाऽएनं तूष्णीं जुहुयात् ॥१९॥

(ता) स यद्वाऽउपाꣳशुं मन्त्रेण जुहोति । तदेवास्यैषोऽपि मन्त्रेण हुतो भवति किमु तत्तूष्णीं जुहुयात्समानꣳ ह्येतद्यदुपाꣳश्वन्तर्यामौ प्राणो-दानौ हि ॥ २० ॥

स येनैवोपाꣳशुं मन्त्रेण जुहोति । तेनैवैतं मन्त्रेण जुहोति स्वांकृतोऽसि विश्वेभ्य इन्द्रियेभ्यो दिव्येभ्यः पार्थिवेभ्यो मनस्त्वाऽष्टु स्वाहा त्वा सुभव सूर्यायेत्युक्तो यजुषो बन्धुः ॥ २१ ॥

दध्यात्–अप्येनं दध्यात् । यद्युपांशुं नापिदध्यात्–नैनमपिदध्यात् । यथोपांशोः कर्म–तथैतस्य । समानं ह्येतद्–यदुपांश्वन्तर्यामौ–प्राणोदानौ हि ॥ १८ ॥

ताऽउ ह चरकाः–नानैव मन्त्राभ्यां जुह्वति । प्राणोदानौ वा अस्यैतौ नानावीर्यौ । प्राणोदानौ कुर्म इति वदन्तः । तदु तथा न कुर्यात् । मोहयन्ति ह ते यजमानस्य प्राणोदानौ । अपीद्वाऽएनं तूष्णीं जुहुयात् ॥ १९ ॥

स यद्वाऽउपांशुं मन्त्रेण जुहोति । तदेवास्यैषोऽपि मन्त्रेण हुतो भवति । किमु तत्तूष्णीं जुहुयात् । समानं ह्येतद्–यदुपांश्वन्तर्यामौ–प्राणोदानौ हि ॥ २० ॥

स येनैवोपांशुं मन्त्रेण जुहोति । तेनैवैतं मन्त्रेण जुहोति । "स्वांकृतोऽसि विश्वेभ्य इन्द्रियेभ्यो दिव्येभ्यः पार्थिवेभ्यो मनस्त्वाऽष्टु स्वाहा त्वा सुभव सूर्याय "–(वा. सं. ७ । ६) इति । उक्तो यजुषो बन्धुः ॥ २१ ॥

यद्युपांशोः स्वाहेत्युक्त्वा निष्क्रमणं वरवरणं च–(श. प. ४ । १ । १ । १९–२१ क.) तदप्यन्तर्यामे समानमित्याह–यथोपांशोः कर्म तथैव तस्येति । तत्र हेतुः–समानं ह्येतदिति ॥ १८ ॥

होमे शाखान्तरमतनुपन्यस्यति–ताऽउ ह चरका इति । चरकनामानः केचिच्छाखिनः 'तौ' उपांश्वन्तर्यामग्रहौ भिन्नाभ्यां 'मन्त्राभ्यां' 'जुह्वति' । तथा जुह्वतामयमाशयः । 'एतौ' ग्रहौ 'अस्य' यजमानस्य 'प्राणोदानौ' । तौ च भिन्नव्यापारौ निर्गमनकर्मा प्राणः, प्रवेशकर्मा चोदान इति । भिन्नमन्त्रकरणेन एतौ ग्रहौ स्वयं प्राणापानात्मकौ 'कुर्म इति वदन्तः' । तथाविधं च तत्र कर्म तन्न कुर्यात् । 'यतः' ते 'यजमानस्य' 'प्राणोदानौ' 'मोहयन्ति' व्याकुलीकुर्वन्ति । एकस्यैव सतः प्राणस्य वृत्तिभेदात्मकानात्मनोः प्राणोदानयोः नानामन्त्रकरणेन स्वरूपभेदजननाय फलीकरणमपि भ्रमजननाद् व्याकुलीकरणं यत् द्वेधाकरणम् । स्वमतमाह–अपीद्वा एनमिति । 'अपि' 'वा' 'एनम्' 'इत्' इत्यमेव । इत्यमाव विवृणोति । 'तूष्णीं' 'जुहुयात्' । अस्यमाणैकमन्त्रकाभिप्राया विकल्पः ॥ १९ ॥

न चैवं मन्त्रैकतया होमस्य वैकल्यम् । उपांशोर्मन्त्रवत्त्वेनैवास्यापि तत्सद्भावः । किञ्च यदुपांशुमन्त्राभ्यान्तरेणान्तर्यामः क्रियेत तथाप्युपांशुमन्त्रेण हुत एव–अनयोरैक्यात् । यदा त्वमन्त्रकः क्रियते तदा

(इ) अथ हुत्वाऽवाञ्चं ग्रहमुवमार्ष्टि ।(र्ष्टी) इदं वाऽउपाꣳशुꣳ हुत्वोर्ध्वमुन्माष्टर्यथात्रावाञ्चमवमार्ष्टि प्रत्यञ्चमेवास्मिन्नेतदुदानं दधाति ॥ २२ ॥

(त्यु) अथ नीचा पाणिना । मध्यमे परिधौ प्रत्यगुपमार्ष्टीदं वा उपाꣳशुꣳ हुत्वोत्तानेन पाणिना मध्यमे परिधौ प्रागुपमार्ष्टयथात्र नीचा पाणिना मध्यमे परिधौ प्रत्यगुपमार्ष्टि प्रत्यञ्चमेवास्मिन्नेतदुदानं दधाति देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्य इति सोऽसावेव बन्धुः ॥ २३ ॥

(त्तुं) तं प्रत्याक्रम्य सादयति । (त्यु) उदानाय त्वेत्युदानो ह्यस्यैष तानि वै सꣳस्पृष्टानि सादयति प्राणोदानावेवैतत्सꣳस्पर्शयति प्राणोदानान्त्सन्दधाति ॥ २४ ॥

अथ हुत्वाऽवाञ्चं ग्रहमवमार्ष्टि । इदं वाऽउपांशुं हुत्वोर्ध्वमुन्मार्ष्टि । अथात्रावाञ्चमवमार्ष्टि । प्रत्यञ्चमेवास्मिन्नेतदुदानं दधाति ॥ २२ ॥

अथ नीचा पाणिना मध्यमे परिधौ प्रत्यगुपमार्ष्टि । इदं वाऽउपांशुं हुत्वोत्तानेन पाणिना मध्यमे परिधौ प्रागुपमार्ष्टि । अथात्र नीचा पाणिना मध्यमे परिधौ प्रत्यगुपमार्ष्टि । प्रत्यञ्चमेवास्मिन्नेतदुदानं दधाति । "देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्यः"–(वा. सं. ७ । ६) इति । सोऽसावेव बन्धुः ॥ २३ ॥

तं प्रत्याक्रम्य सादयति । "उदानाय त्वा"–(वा. सं. ७ । ६) इति । उदानो ह्यस्यैषः । तानि वै संस्पृष्टानि सादयति । प्राणोदानावेवैतत्संस्पर्शयति । प्राणोदानान्त्सन्दधाति ॥ २४ ॥

विरोधिमन्त्रान्तराभावत्वेनैव मन्त्रेण कृत इति किमु वक्तव्यम् । एक एव हि स ग्रह इत्युक्तं, प्राणोदानात्मकत्वात् । तयोश्चैकप्राणवृत्तिभेदमात्रात्मकत्वादिति । यदि तु अमन्त्रकत्वानुशयपरिहाराय मन्त्रेणैवायमपि कर्तव्य इति विनिर्बन्धः । तर्हि येनैवोपांशुः क्रियते, तेनैव–"स्वाकृतः" इत्यादिना मन्त्रेणायमपि क्रियतामिति । अस्य च यजुष उपांशुग्रहलक्षणस्वार्थेन सह यो बन्धुसम्बन्ध उक्तः ; स एव प्राणद्वारा तदात्मकत्वादन्तर्यामस्यापीति पृथगनुक्तोऽप्युक्त एवेति मन्तव्यम् ॥ २० ॥ २१ ॥

उपांशौ उन्मार्जनोपमार्जने यथा विहिते तद्वैलक्षण्यमन्तर्यामे सोपपत्तिकं विधत्ते–अथ हुत्वेति । 'हुत्वा' अन्तर्यामम्–'अवमार्ष्टि' इति । यदस्योपांशुवैलक्षण्यार्थं तत्र ह्युन्मार्जनमुक्तम् । इदञ्चान्तर्यामस्यावमार्जने प्रयोजनम् । यदुदानस्य प्रत्यग्विधानमिति । 'मध्यमे परिधौ' अवाङ्मुखेन पाणिना 'प्रत्यग्' अन्तर्यामे उपमृज्यात् । यत एतद्विपरीतमुपांशावुपमार्जनमिति । प्रयोजनान्तरं चान्तर्यामे परिधौ प्रत्यगुपमार्जने उदानस्य प्रत्यक्त्वाविधानं नाम । उपमार्जने मन्त्रः–देवेभ्यस्त्वा मरीचिपेभ्यः इति । अस्य मन्त्रस्योपांशावुक्तं ब्राह्मणमतिदिशति (श.प. ४ । १ । १ । २४) इति । सोऽसावेव बन्धुरिति ॥ २२ ॥ २३ ॥

अन्तर्यामस्य तन्मन्त्रं च विधाय स्तौति–तं प्रत्याक्रम्येति[२] । यतोऽन्तर्याम उदानः, अतस्तदासादने–"उदा-

---

१–प्रथमे च न्युब्जेन पाणिना प्रत्यक् । का. श्रौ. सू. ९ । १२० ।

२–चरा२ग्रहनम२ स्पृष्टयोदानाय त्वेति पात्रासादनम् । का. श्रौ. सू. ९ । १२८ ।

तानि वाऽअनिङ्ग्यमानानि शेरे । (रऽआ) आ तृतीयसवनात्तस्मादिमे मनुष्याः स्वपन्ति तानि पुनस्तृतीयसवने प्रयुज्यन्ते तस्मादिमे मनुष्याः सुप्त्वा प्रबुध्यन्ते तेऽनिशिताश्चराचरा यज्ञस्यैवैतद्विधामनु वय इव ह वै यज्ञो विधीयते तस्योपांश्वन्तर्यामावेव पक्षावात्मोपांशुसवनः ॥२५॥

(स्ता) तानि वाऽअनिङ्ग्यमानानि शेरे । (रऽआ) आ तृतीयसवनात्तायते यज्ञ एति वै तद्यत्तायते तस्मादिमानि वयांसि विगृह्य पक्षावनायुवानानि पतन्ति तानि पुनस्तृतीयसवने प्रयुज्यन्ते तस्मादिमानि वयांसि समासं पक्षावायुवानानि पतन्ति यज्ञस्यैवैतद्विधामनु ॥ २६ ॥ (शतम् २३०० ॥)

तानि वाऽअनिङ्ग्यमानानि शेरे–आ तृतीयसवनात् । तस्मादिमे मनुष्याः स्वपन्ति । तानि पुनस्तृतीयसवने प्रयुज्यन्ते । तस्मादिमे मनुष्याः सुप्त्वा प्रबुध्यन्ते । तेऽनिशिताश्चराचरा यज्ञस्यैवैतद्विधामनु । वय इव ह वै यज्ञो विधीयते । तस्योपांश्वन्तर्यामावेव पक्षौ । आत्मोपांशुसवनः ॥२५॥

तानि वाऽअनिङ्ग्यमानानि शेरे–आ तृतीयसवनात् । तायते यज्ञः । एति वै तद्–यत्तायते । तस्मादिमानि वयांसि विगृह्य पक्षावनायुवानानि पतन्ति । तानि पुनस्तृतीयसवने प्रयुज्यन्ते । तस्मादिमानि वयांसि समासं पक्षावायुवानानि पतन्ति । यज्ञस्यैवैतद्विधामनु ॥ २६ ॥

नाय त्वा " इति मन्त्र इत्यर्थ. । सादने विशेष विधाय स्तौति–तानि वा इति । उपांश्वन्तर्यामोपांशुसवनानि परस्परं यथा ' संस्पृष्टानि ' भवन्ति तथा सादयेत् । एतत् संस्पृष्टासादनं प्राणोदानव्यानान् सदा संस्पृष्टान् करोति । तस्य च प्रयोजन प्राणोदानव्यानाना सदासंगत्याऽवस्थानम् । प्राणोदानयो. सन्ध्यात्मकतया व्यानोऽपि ताभ्यामेव गृह्यत–इति तदपेक्षया ' प्राणोदानान् ' इति बहुवचनम् । तस्य तदुभयसन्धिरूपता च च्छन्दोगै-राम्नायते–" अथ य· प्राणापानयो सन्धि· स व्यान. " (छा. उप. १ । ३ ३) इति ॥ २४ ॥

आसादितानां त्रयाणा तृतीयसवनपर्यन्तमव्यापार तत्र हेतुमाह–तानि वा अनिङ्ग्यमानानीति । ' तानि ' ' अनिङ्ग्यमानानि ' अव्याप्रियमाणानि ' शेरे ' शेरते " लोपस्त आत्मनेपदेषु "(पा. सू. ७ । १ । ४१) इति तलोपः । ' पुन ' च ' तृतीयसवने प्रयुज्यन्ते ' इति यत् । तत्रायं हेतु·–' तस्माद् ' ' इमे ' मनुष्या· कियन्तमपि काल ' सुप्त्वा प्रबुध्यन्ते ' । स्वापप्रबोधाश्च ' तेऽनिशिता. ' अनलसाः व्याप्रियन्ते । मनुष्याणा च यौ स्वापप्रबोधौ तौ यज्ञस्य प्रकारमनुसृत्य सम्पन्नौ । कथमिति चेत्–वय इव ह वै यज्ञ इति । इतो ' यज्ञो ' ' वय इव ' पक्षीव । पक्षिणो हि यथा पक्षौ मध्यभागश्च । एवं यज्ञात्मकस्य पक्षिणः ' उपांश्वन्तर्यामौ ' ' पक्षौ ' । ' उपांशुसवनः ' च । मध्यभाग । अत एकरूपत्वादुपांश्वादित्रयानुविधानमेव उक्तानुवादपुर सरमुक्तम ॥ २५ ॥

यज्ञस्य पक्षिरूपतामुदाहरणान्तरेणापि विस्पष्टयति–तानि वा इति । उपांश्वादीनि तृतीयसवनारम्भपर्यन्त निर्व्यापाराणि तिष्ठन्ति । तन्मध्यभ्कस्य यज्ञस्य स्वापः । तृतीयसवने च तैः पात्रैः स ' यज्ञस्तायते ' विस्ता-

(न्वि) इयᳪं ह वाऽउपाᳪंशुः । प्राणो ह्युपाᳪंशुरिमाᳪं ह्येव प्राणन्नभिप्राणित्यसावेवान्तर्याम उदानो ह्यन्तर्यामोऽमुᳪं ह्येव लोकमुदनन्नभ्युदनित्यन्तरिक्षमेवोपाᳪंशुसवनो व्यानो ह्युपाᳪंशुसवनोऽन्तरिक्षᳪं ह्येव व्यनन्नभिव्यनिति ॥ २७ ॥

इति प्रथमप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (४–१–२)

इयं ह वाऽउपांशुः । प्राणो ह्युपांशुः । इमां ह्येव प्राणन्नभिप्राणिति । असावेवान्तर्यामः । उदानो ह्यन्तर्यामः । अमुं ह्येव लोकमुदनन्नभ्युदनिति । अन्तरिक्षमेवोपांशुसवनः । व्यानो ह्युपांशुसवनः । अन्तरिक्षं ह्येव व्यनन्नभिव्यनिति ॥ २७ ॥

येते । यथ यज्ञस्य विस्तार प्रबुद्धः । यज्ञपक्षिणो गमनं–यज्ञविस्तारसमये पात्राणि नैकत्रासादितानि तिष्ठन्ति, किन्तु तत्र तत्र व्याप्रियन्ते । तदेतद्यज्ञपक्षिणो लौकिकपक्षिवत् प्रबोधानन्तरं 'पक्षौ' विक्षिप्य पश्यन्तरमहम् वियुक्तं वियति विष्कम्भेण गमनम् । अनायुवानानीति । "यु मिश्रणामिश्रणयोः"–इति (पा. धा. अ. प. २३) मिश्रणे मेलने वर्तमानात् । व्यत्ययेन शानच् (पा. सू. ३।२।१२४) । ताच्छील्ये वा चानश् (पा. सू. ३ । २ । १२९) तानि पुनः 'तृतीयसवने' कार्यनिष्पत्त्यनन्तरं खरे 'प्रयुज्यन्ते' सह सादयन्ते–तदेतद्विशदयति । श्रान्तस्य पक्षिणः पक्षौ संक्षिप्य पुनः स्वनिवासगमनवद्यज्ञपक्षिणः खरे सह पात्रसादनमिह भवति । 'समासे' समस्य संक्षिप्येत्यर्थः इत्थं यज्ञपक्षिणम् 'अनु' विधत्ते लौकिक पक्षी ॥ २६ ॥

आसादितानामुपांश्वादीनां त्रयाणां लोकत्रयात्मकत्वेनापि प्राशस्त्यमाह–इयं ह वाऽउपांशुरित्यादि । तत्र 'उपांशुः' भूलोकात्मकः, स हि प्राणात्मक इत्युक्तम् (श. प. ४ । १ । १ । १ ।) । भुवमाश्रित्यैव सर्वे प्राणन्ति, अतो भूरपि प्राणात्मिका यतः–अन्तर्यामो द्युलोकात्मकः, स ह्युदानात्मक इत्युक्तम् (श.प.४।१।१।१।) उदानश्चावागवृत्तितया प्राणोत्क्रमप्रतिबन्धकत्वेन जीवनहेतुः । जीवन्तश्च सर्वे यागदानादिभिः 'अमु' लोक साधयाम इत्येव जीवन्तीति । अमुमेव लोक लक्षयित्वोदनन्तीत्यसौ लोक उदानात्मकः । उपांशुसवनोऽन्तरिक्षलोकात्मकः । स च प्राणोदानसन्धिरूपो व्यानात्मक इत्युक्तम् । व्यानव्यापाराणां च श्वासामाभिऽव्याहाराग्निमन्थनादिप्रसरणदृढधनुरायमनादीनामप्राणताऽनपानता चेव । क्रियमाणानामन्तरिक्षलोकमाश्रित्यैव निष्पत्तेः । अन्तरिक्षलोकोऽपि व्यानात्मको यतः । इत्युपांश्वादित्रयस्य लोकत्रयात्मकतया प्राशस्त्यमिति । "अभिरभागे" (पा. सू. १ । ४ । ९४) इति । "अन्वर्लक्षणे" कर्मप्रवचनीयत्वम् । तद्योगात् 'इमाम् अमुं अन्तरिक्षं' इति द्वितीया ॥ २७ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे प्रथमाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (४–१–२) ॥

१–'क्रियमाणानां' इति क. पाठ ।

वाग्घ वाऽअस्यैन्द्रवायवः । (ऽ) एतन्वध्यात्ममिन्द्रो ह यत्र वृत्राय वज्रं प्रजहार सोऽबलीयान्मन्यमानो नास्तृषीतीव बिभ्यन्निलयाञ्चक्रे तदेवापि देवा ऽअपन्यलयन्त ॥ १ ॥

ते ह देवा ऊचुः । (नै) न वै हतं वृत्रं विद्म न जीवꣳ हन्त न एको वेत्तु यदि हतो वा वृत्रो जीवति वेति ॥ २ ॥

ते वायुमब्रुवन् । (त्र) अयं वै वायुर्योऽयं पवते वायो त्वमिदं विद्धि यदि हतो वा वृत्रो जीवति वा त्वं वै न आशिष्ठोऽसि यदि जीविष्यति त्वमेव क्षिप्रं पुनरागमिष्यसीति ॥ ३ ॥

ऐन्द्रवायवग्रहः।

वाग्घ वाऽअस्यैन्द्रवायवः । एतन्वध्यात्मम् । इन्द्रो ह यत्र वृत्राय वज्रं प्रजहार । सोऽबलीयान् मन्यमानो ' नास्तृषि ' इतीव बिभ्यन्निलयाञ्चक्रे । तदेवापि देवा अपन्यलयन्त ॥ १ ॥

ते ह देवा ऊचुः–न वै हतं वृत्रं विद्म, न जीवम् । हन्त न एको वेत्तु–यदि हतो वा वृत्रो जीवति वेति ॥ २ ॥

ते वायुमब्रुवन् । अयं वै वायुर्योऽयं पवते । ' वायो त्वमिदं विद्धि '–यदि हतो वा वृत्रो जीवति वा, त्वं वै न आशिष्ठोऽसि । यदि जीविष्यति–त्वमेव क्षिप्रं पुनरागमिष्यसीति ॥ ३ ॥

उपांश्वादित्रयप्रयोगानन्तरमैन्द्रवायवस्य प्रयोगमभिधास्यन् तस्य तदानन्तर्ये कारणमाह–वाग्घ वा अस्यैन्द्रवायव इति । प्राणापानव्यानात्मकं हि त्रयम् । व्यानकार्या च वाक्, तत्कार्यत्वात् तदात्मकश्चैन्द्रवायवो व्यानात्मकोपांशुसवनानुग्रहानन्तरमेव सृष्टश्च । अतो युक्तं तस्य तदानन्तर्यमित्यर्थः । ' ह '–शब्दः प्रसिद्धौ । ' वै '–शब्दस्ता स्मारयति । तथा हि तैत्तिरीयके–" प्राणापानाभ्यामेवोपांश्वन्तर्यामौ निरमिमीत । व्यानादुपांशुसवनं, वाच ऐन्द्रवायवम् "–(तै. सं. अ १।५।४) इति । देहाद्बहिरुपलभ्यमानस्यैन्द्रवायवस्य देहान्तर्वर्तिवागिन्द्रियात्मकता कथमिति तत्राह–एतन्वध्यात्ममिति । द्विविधो ह्यैन्द्रवायवः, आधिभौतिक आध्यात्मिकश्चेति । यो बहिः स आधिभौतिकः । यस्त्वेष वाग्रूपः स आध्यात्मिक इत्यर्थः । आत्मनि ' अध्यात्मम् ' विभक्त्यर्थे अधेः " अव्ययं विभक्ति " (पा. सू. २।१।६) इत्यादिनाऽव्ययीभावः । " अनश्च " (पा. सू. ४ । ६ । १०८) इति टच् समासान्तः । " नाव्ययीभावात्–" (पा. सू. २ । ४ । ८३) इति विभक्तेर्लुगभावोऽमादेशश्च । विधास्यमाने ग्रहे वायोः प्रथमवषट्कारः । तस्य द्विदेवत्यत्वम् ऐन्द्रवायवनाम सर्वेषां पात्राणां वायव्यनामेत्यादिव्युत्पादनार्थमाख्यायिका आरभ्यते–इन्द्रो ह यत्र वृत्रायेत्यादि । ' इन्द्रो ' वृत्रं हन्तुं ' वज्रं ' चिक्षेप । ' वृत्राय ' इति–" क्रियार्थोपपदस्य च कर्मणि स्थानिनः " (पा. सू. २ । ३ । १४) इति चतुर्थी । ' प्रजहार ' इति प्रहरणे हेतुः प्रक्षेपो लक्ष्यते । ' स ' इन्द्रः कृतप्रहारो न बलवान् । अतो नूनमनेनाहं वृत्रं ' नास्तृषि ' न हतवान् इति मन्यमानस्तदागमनाद् भीतः सन् निलीनोऽभूत् । ' निलयाञ्चक्रे ' इति आम्–प्रत्ययः (पा. सू. ३ । १ । ३६) । ' तत् ' तस्माद् भयादेव कारणात् ' देवाः ' ' अपन्यलयन्त । न्यलयन्त इति व्यत्ययेन (पा. सू. ३ । १ । १२४) शप् ॥ १ ॥

वृत्रहननसंशये वृत्रो हतो जीवति वेति न ज्ञायते, अस्माकमेको गत्वा जानात्विति ते देवा उक्त्वा, दैवे-

स होवाच । किं मे ततः स्यादिति प्रथमवषट्कार एव ते सोमस्य राज्ञ इति तथेत्येयाय वायुरिद्धतं वृत्रꣳ स होवाच हतो वृत्रो यद्धते कुर्यात्तत्कुरुतेति ॥ ४ ॥

ते देवा अभ्यसृज्यन्त । यथा वित्तिं वेत्स्यमाना एवꣳ स यमेकोऽलभत स एकदेवत्योऽभवद्यं द्वौ स द्विदेवत्यो यं बहवः स बहुदेवत्यस्तद्यदेनं पात्रैर्व्यगृह्णत तस्माद्ग्रहा नाम ॥ ५ ॥

स एषामापूयत । (स) स एनाञ्छुक्तः पूतिरभिववौ स नालमाहुत्या ऽआस नालं भक्षाय ॥ ६ ॥

ते देवा वायुमब्रुवन् । (वा) वायविमं नो विवाहीमं नः स्वदयेति स होवाच

स होवाच—किं मे ततः स्यादिति । प्रथमवषट्कार एव ते सोमस्य राज्ञ इति । तथेत्येयाय वायुरिद्धतं वृत्रम् । स होवाच—हतो वृत्रः । यद्धते कुर्यात्—तत् कुरुतेति ॥ ४ ॥

ते देवा अभ्यसृज्यन्त—यथा वित्तिं वेत्स्यमानाः—एवम् । स यमेकोऽलभत—स एकदेवत्योऽभवत् । यं द्वौ—स द्विदेवत्यः । यं बहवः—स बहुदेवत्यः । तद् यदेनं पात्रैर्व्यगृह्णत—तस्माद्ग्रहा नाम ॥ ५ ॥

स एषामापूयत् । स एनाञ्छुक्तः पूतिरभिववौ । स नालमाहुत्याऽआस, नालं भक्षाय ॥ ६ ॥

ते देवा वायुमब्रुवन् । वायो ! इमं नो विवाहि- इमं नः स्वदयेति । स होवाच—किं मे ततः स्यादिति । त्वय्येवैतानि पात्राण्याचक्षीरन्निति । तथेति होवाच—यूयं तु मे सच्युपवातेति ॥ ७ ॥

राक्षुनरत्वेन ज्ञातुं नियुक्तो वायुस्ततो गमनान्मे किं फलं स्यादिति वरं वव्रे । सोमरसात्मकस्य हविषः सम्बन्धिनि यस्मिन् ऐन्द्रवायवग्रहे प्रथमं वषट्क्रियते स ' प्रथमवषट्कारः ' सोमांशस्तव भाग इति । ' तथा ' इत्युक्त्वा वायुः देवेभ्यो निरगच्छत् । " आङ् स्वार्थे " । हतं वृत्रं च प्राप । पुनरागत्य ' हतो वृत्रः ' हते च यद् विभजनाय सोमग्रहविभागादिकं कर्त्तव्यं ' तत् ' कुरुत ' इति देवेभ्यो न्यवेदयत् ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥

ते देवाः ' अभि ' सोममभिलक्ष्य ' असृज्यन्त ' अन्तरिक्षं गतवन्तः—" सृज विसर्गे "—(धा. पा. दि. आ. ७२) दैवादिकोऽनुदात्तेत् । विद्यते लभ्यत इति वित्तिः, प्राप्तव्योऽर्थः, तं येन प्रकारेण विभजन्तो ' एवं ' हि ' सः ' सोमग्रहविभाग इति । अतो ' य ' ग्रह महेन्द्रादिः ' एकः ' अलभत ' ' सः ' माहेन्द्रादिः ' एकदेवत्यः ' ' यं ' ' द्वौ ' स आश्विनादिः ' द्विदेवत्यः ' । ' यं ' ' बहवः ' ' स ' वैश्वदेवादिः ' बहुदेवत्यः ' इति—"देवतान्तात्तादर्थ्ये " (पा. सू. ५ । ४ । २४) इति यत् । तदा ' एनं ' सोमं यस्मात्कारणात् ' पात्रैः ' विभज्य देवा ' अगृह्णत ' ' तस्मात् ' तानि पात्राणि ' ग्रहाः ' इति प्रसिद्धाः । "ग्रहवृदृनिश्चिगमश्च"—(पा. सू. ३ । ३ । ५८) इति करणे अप् ॥ ५ ॥

' एषां ' सम्बन्धी ' सः ' गृहीतः सोमः पूतिगन्धोऽभवत् । ' सः ' पर्युषितः पूतिगन्धः ' एनान् ' देवान् प्रत्याजगाम आहुत्यर्थं हुतशिष्टभक्षणार्थं वा दुर्गन्धत्वेन ' सः ' सोमरसो योग्यो नासीत् ॥ ६ ॥

' देवाः ' ' वायुं ' सोमं ' विवाहि ' विगतदुर्गन्धं कुरु अस्मभ्यमिमं रोचयेत्यूचुः । तेन च वरे वृते तच्चाम्ना

किं मे ततः स्यादिति त्वय्येवैतानि पात्राण्याचक्षीरन्निति तथेति होवाच यूयं तु मे सच्युपवातेति ॥ ७ ॥

तस्य देवाः । (बा) यावन्मात्रमिव गन्धस्यापजघ्नुस्तं पशुष्वदधुः स एष पशुषु कुणपगन्धस्तस्मात्कुणपगन्धान्नापिगृह्णीत सोमस्य हैष राज्ञो गन्धः ॥ ८ ॥

(न्धो) नो ऽएव निष्ठीवेत् । (त्त) तस्माद्यद्यप्यासक्त इव मन्येताभिवातं परीयाच्छ्रीर्वै सोमः पाप्मा यक्ष्मः स यथा श्रेयस्यायति पापीयान्प्रत्यवरोहेदेवᳫं हास्माद्यक्ष्मः प्रत्यवरोहति ॥ ९ ॥

(त्य) अथेतरं वायुर्व्यवात् । (त्त) तदस्वदयत्तत्तोऽलमाहुत्याऽआसालं भक्षाय तस्मादेतानि नानादेवत्यानि सन्ति वायव्यानीत्या-

---

तस्य देवा यावन्मात्रमिव गन्धस्यापजघ्नुः, तं पशुष्वदधुः । स एष पशुषु कुणपगन्धः । तस्मात् कुणपगन्धान्नापिगृह्णीत । सोमस्य हैष राज्ञो गन्धः ॥ ८ ॥

नोऽएव निष्ठीवेत् । तस्मात् यद्यप्यासक्त इव मन्येत—अभिवातं परीयात् । श्रीर्वै सोमः पाप्मा यक्ष्मः, स यथा श्रेयस्यायति पापीयान्प्रत्यवरोहेद्—एवं हास्माद्यक्ष्मः प्रत्यवरोहति ॥ ९ ॥

अथेतरं वायुर्व्यवात् । तदस्वदयत् । ततोऽलमाहुत्या आस, अलं भक्षाय । तस्मादेतानि

पात्राणां व्यवहारं प्रायच्छन् 'तथा' 'इति'—अङ्गीकृत्य 'यूयं' 'मे' सर्वे 'सचि' सहायका. स्थिता वातेरका-र्येणं व्यापारं कुरुत इति आह ॥ ७ ॥

'तस्य' सोमस्य सम्बन्धिनो 'गन्धस्य' यावन्त दोषांशं 'देवा' अपनीतवन्तः 'तं' 'पशुषु' प्राणिषु स्थापितवन्त' । 'स एष' प्राणिषु दृश्यमान' स्वेदादिनिबन्धनो दुर्गन्ध. । तत् किं । प्रयोगमध्ये स्वेदादिनिबन्धने तस्मिन् गन्धे जुगुप्सा कृता सा चायुक्ता । यतोऽसौ पशुषु क्षितोऽपि क्षेपात् प्राक् सोमस्य राज्ञो गन्धो जात' । तदनाघ्राणाय वस्त्रादिना नासिका आच्छादनीया । मुखगतस्य परिहाराय निष्ठीवेदिति । नापि गृह्णीयात् । न निष्ठीवेत् । अपिद्वौ गृह्णातिराच्छादने वर्तते । यथा तस्माद्दीक्षितेनापिगृह्य ष्ठीवितव्य इत्यादावपिग्रहणनिष्ठीवनाभ्यां हि तस्मिन् गन्धे जुगुप्सा कृता स्यात् । सा चायुक्ता । यत' पशुषु क्षितोऽपि क्षेपात् प्राक् सोमस्य राज्ञो गन्धः । अतः पिधाननिष्ठीवनाभ्या सोम एवावज्ञातः स्यात् । अतोऽपवित्रेण गन्धेन 'आ' समन्तात् सक्तं व्याप्तमात्मान 'मन्येत' तदा तत्परिहाराय पक्षिण इव प्रवातप्रदेशमासेवेत । तेन च तमपनीय प्रयुञ्जीत । न पुनस्तमपवित्रगन्ध सहमानेनैव प्रयोगो निष्पादनीयः । यत. साक्षाच्छ्रीरूपः सोमः । अपवित्रगन्ध. पुनर्व्याधिरूपः पाप्मा । यथा च प्रशस्ततरे राजादावागच्छति सति उन्नतं पर्यङ्कप्रासादादिकमारुह्य स्थित. पापीयान्—एव सोमे राजन्यागच्छति सति प्रवातसेवया ...रोपितो भवति ॥ ८ ॥ ९ ॥

अनन्तरमपनीताद्गन्धात् 'इतर' स्थितं सोम 'वायुर्व्यवात्' स ... सगन्धादिमुक्तो भवति तथ ... व्यवनोत् । "वा गतिगन्धनयो. "—(धा.पा.अ.प.४०) इति । तेन च त सोमं देवाना स्वादुमकरोत् । ततश्च र

चक्षते सोऽस्यैष प्रथमवषट्कारश्च सोमस्य राज्ञ एतान्यु ऽएनेन पात्राण्याचक्षते ॥ १० ॥

(त इ) इन्द्रो ह वाऽईक्षांचक्रे। वायुर्वै नोऽस्य यज्ञस्य भूयिष्ठभाग्यस्य प्रथमवषट्कारश्च सोमस्य राज्ञ एतान्यु ऽएनेन पात्राण्याचक्षते हन्ताऽस्मिन्नपि त्वमिच्छाऽइति ॥ ११ ॥

स होवाच। वायवा माऽस्मिन्ग्रहे भजेति किं ततः स्यादिति निरुक्तमेव वागवदेदिति निरुक्तं चेद्वागवदेदा त्वा भजामीति तत एष ऐन्द्रवायवो ग्रहोऽभवद्वायव्यो हैव ततः पुरा ॥ १२ ॥

नानादेवत्यानि सन्ति वायव्यानीत्याचक्षते। सोऽस्यैष प्रथमवषट्कारश्च सोमस्य राज्ञः। एतान्यु-ऽएनेन पात्राण्याचक्षते ॥ १० ॥

इन्द्रो ह वाऽईक्षांचक्रे—वायुर्वै नोऽस्य यज्ञस्य भूयिष्ठभाक्—यस्य प्रथमवषट्कारश्च सोमस्य राज्ञः। एतान्युऽएनेन पात्राण्याचक्षते, हन्तास्मिन्नपि त्वमिच्छाऽइति ॥ ११ ॥

स होवाच—वायो ! आ माऽस्मिन्ग्रहे भजेति। किं ततः स्यादिति। निरुक्तमेव वागवदेदिति। निरुक्तं चेद्वागवदेद्—आ त्वा भजामीति। तत एष ऐन्द्रवायवो ग्रहोऽभवद् वायव्यो हैव ततः पुरा ॥ १२ ॥

सोमो होमाय हुतशिष्टभक्षणाय च शकटो जातः। यतो वृत्रविनाशविषयप्रियवार्ताकथनेन सोमस्य स्वादू-करणेन च लब्धवरदयो वायुः, 'तस्मात्' हेतोः 'एतानि' पात्राणि देवतार्थतया तत्तद्देवैर्व्यपदेशार्हाणीति 'सन्ति' अपि वायोर्दत्तवरतया 'वायव्यानि' इत्युच्यन्ते। 'स एषः' इदानीं क्रियमाणः 'प्रथमवषट्कारश्च' 'अस्य' वायोरेव जातो—न केवलं तद्देवैः सोमग्रहणाधततया सोमेन व्यपदेशार्हाण्यपि सन्ति तानि 'पात्राणि' च तेन वायुनैव वायव्यानीत्याचक्षते याज्ञिकाः। "छन्दसि लुङ्लङ्लिटः"—(पा. सू. ३। ४। ६)—इति वर्तमाने लङ्। एवं वायोः प्रथमवषट्कारस्वरूपत्वादस्य ग्रहो वायव्योऽस्तु कथमिति? चेत्, उच्यते—वायावेवं दत्तवरे 'इन्द्रः' 'ईक्षांचक्रे' पर्यालोचितवान्। अस्मदीये अमुष्मिन् पक्षे वायोर्वा जुहातं यदस्मासु ज्यायस्सु स्थितेषु यस्य वायोः कनीयसः प्रथमो भागः। अस्मभ्यमन्यस्तनीय पात्राणामपि वायव्यानीति वायुनाम्ना व्यपदेशसद्भावेति तर्हि किं कर्तव्यमिति कर्तव्यार्थोपक्रमनिरन्धनो हर्षो 'हन्त' इति। यदि नाम ऐन्द्राग्ने अग्निना सह भागोऽस्ति। यद्यपि चोक्थ्यस्तवशब्दो ममैवासाधारणो भागोऽस्ति। तथाऽपि त्वं तेभ्योऽन्यं भागम् अस्मिन् प्रथमग्रहेऽपि मह 'इच्छ' इच्छतेर्व्यत्ययेनात्मनेपदे लोडुत्तमैकवचनम् ॥ १० ॥ ११ ॥

इत्यभिप्रेत्य च 'सः' इन्द्रः हे वायो! 'ग्रहे' 'मा' मां 'भज' मम भागं देहीति 'उवाच'। 'ततः' तव भागप्रदानान्मम 'किं' फलं स्यादिति च वायुनोक्ते वरमिन्द्रो ददौ। 'निरुक्तमेव वागवदेत्' इति। तं च वरं वायावङ्गीकृतवति सति तद्भागप्रदानात् पूर्वं वायुदेवत्योऽपि 'ग्रहः' इन्द्रसम्बन्धेन 'ऐन्द्रवायवः अभवत्'। 'निरुक्तं' नाम 'निःशेषमुक्तं विस्पष्टमित्यर्थः। अत एव देवताविशेषरूपस्यार्थस्या-

स इन्द्रोऽब्रवीत् । (द) अर्धं मेऽस्य ग्रहस्येति तुरीयमेव तऽइति व्वायुरर्धमेव मऽइतीन्द्रस्तुरीयमेव तऽइति व्वायुः ॥ १३ ॥ [अर्धप्रपाठकः ॥ ६८ कंडिकाः] ॥

तौ प्रजापतिं प्रति प्रश्नमेयतुः । स प्रजापतिर्ग्रहं द्वेधा चकार स होवाचेदं व्वायोरित्यथ पुनरर्धं द्वेधा चकार स होवाचेदं व्वायोरितीदं तवेतीन्द्रं तुरीयमेव भाजयांचकार यद्वै चतुर्थं तत्तुरीयं तत एष ऐन्द्रतुरीयो ग्रहोऽभवत् ॥ १४ ॥

(त) तस्य वाऽएतस्य ग्रहस्य । द्वे पुरोरुचौ व्वायव्यैव पूर्वैन्द्रवायव्युत्तरा द्वेऽअनुवाक्ये व्वायव्यैव पूर्वैन्द्रवायव्युत्तरा द्वौ प्रैषौ व्वायव्य एव पूर्वऐन्द्रवायव उत्तरो द्वे याज्ये वायव्यैव पूर्वैन्द्रवायव्युत्तरैवमेनं तुरीयं तुरीयमेव भाजयांचकार ॥ १५ ॥

स इन्द्रोऽब्रवीत्—अर्धं मेऽस्य ग्रहस्येति । तुरीयमेव तऽइति वायुः । अर्धमेव मऽइतीन्द्रः । तुरीयमेव तऽइति वायुः ॥ १३ ॥

तौ प्रजापतिं प्रति प्रश्नमेयतुः । स प्रजापतिर्ग्रहं द्वेधा चकार । स होवाच इदं वायोरिति । अथ पुनरर्धं द्वेधा चकार । स होवाच—इदं वायोरिति, इदं तवेति । इन्द्रं तुरीयमेव भाजयाञ्चकार । यद्वै चतुर्थं तत्तुरीयम् । तत एष ऐन्द्रतुरीयो ग्रहोऽभवत् ॥ १४ ॥

तस्य वाऽएतस्य ग्रहस्य द्वे पुरोरुचौ-वायव्यैव पूर्वा, ऐन्द्रवायव्युत्तरा । द्वेऽनुवाक्ये-वायव्यैव पूर्वा, ऐन्द्रवायव्युत्तरा । द्वौ प्रैषौ-वायव्य एव पूर्वः, ऐन्द्रवायव उत्तरः । द्वे याज्ये-वायव्यैव पूर्वा, ऐन्द्रवायव्युत्तरा । एवमेनं तुरीयं तुरीयमेव भाजयाञ्चकार ॥ १५ ॥

न त्वनेनातिरिक्तग्रहा श्रूयन्ते । प्राजापत्यग्रहणमन्यत्र श्रूयते—" अनिरुक्तया प्राजापत्यया गृह्णाति " इति । अथवा परा, पश्यन्ती, मध्यमा, वैखरी, इत्येवं चतुरवस्था वागवतिष्ठते । तत्र पूर्वस्मिन् वागवस्थात्रये उत्तरोत्तराभ्या-भावात्, नावरोधत्वम् । वैखरी तु पादानां त्रिभागमपि समहेण निःशेषत्वादनिरुक्तत्वम् ॥ १२ ॥

प्रजापतिकृते ऐन्द्रवायवे इन्द्रवाय्वोर्विवादपूर्वकमिन्द्रस्य चतुर्थांशभाक्त्वं तुरीयशब्दार्थं चाह—स इन्द्र इत्यादि । ' अर्धम् ' इत्यादिनोभयोर्विवादः । एवं विवदमानौ इन्द्रवायू प्रजापतिं पृच्छाव इति तत्समीपमगमताम् । ' सः ' च ' प्रजापतिः ' तं ' ग्रहं ' विभज्य ' इन्द्रं ' चतुर्थेनांशेन भागिनमकरोत्, अवशिष्टेन तु वायुम् । ' तुरीयम् ' इति चतुर्थमित्यर्थः । " चतुरश्छयतावाद्यक्षरलोपश्च "—(पा. सू. ५।२।५१ वा.) इति छयत्प्रत्यये आदिवर्णलोपे च तुरीयशब्दव्युत्पत्तेः ॥ १३ ॥ १४ ॥

इन्द्रवाय्वोः सर्वांशग्रहणमनुसारेण महाङ्गभूतानामपि मन्त्राणां विभागमाह—तस्य वाऽएतस्येत्यादि । पुरोरुचाविति । " द्वयमपगृह्णीतेऽस्ति " (श. प. ४ । १ । ३ । १९) इत्यस्मान् पूर्वं महाग्रहांशा वर्तिका इति

स होवाच तुरीयं तुरीयं चेन्मामब्रवीभर्जुस्तुरीयमेव तर्हि व्वाङ्निरुक्तं व्वदिष्यतीति तदेतत्तुरीयं व्वाचोऽनिरुक्तं यन्मनुष्या व्वदन्त्यथैतत्तुरीयं व्वाचोऽनिरुक्तं यत्पशवो व्वदन्त्यथैतत्तुरीयं व्वाचोऽनिरुक्तं यद्वयाᳪसि व्वदन्त्यथैतत्तुरीयं व्वाचोऽनिरुक्तं यदिदं क्षुद्रᳪ सरीसृपं व्वदति ॥ १६ ॥

तस्मादेतदृषिणाऽभ्यनूक्तम् । (ऋ) चत्वारि व्वाक्परिमिता पदानि तानि व्विदुर्ब्राह्मणा ये मनीषिणः । गुहा त्रीणि निहिता नेङ्गयन्ति तुरीयं व्वाचो मनुष्या वदन्तीति ॥ १७ ॥

स होवाच–तुरीयं तुरीयं चेन्मामब्रवीभर्जुः–तुरीयमेव तर्हि वाङ्निरुक्तं वदिष्यतीति । तदेतत्तुरीयं वाचोऽनिरुक्तम्–यन्मनुष्या वदन्ति । अथैतत्तुरीयं वाचोऽनिरुक्तम्–यत्पशवो वदन्ति । अथैतत्तुरीयं वाचोऽनिरुक्तम्–यद्वयांसि वदन्ति । अथैतत्तुरीयं वाचोऽनिरुक्तम्–यदिदं क्षुद्रं सरीसृपं वदति ॥ १६ ॥

तस्मादेतदृषिणाऽभ्यनूक्तम्–" चत्वारि वाक् परिमिता पदानि तानि विदुर्ब्राह्मणा ये मनीषिणः । गुहा त्रीणि निहिता नेङ्गयन्ति तुरीयं वाचो मनुष्या वदन्ति ॥" इति ॥ १७ ॥

देवतार्थे करोतीति पुरोरुक् । ण्यन्तात् क्विप् (पा. सू. ३ । २ । ७६), णिलोपे (पा. सू. ६ । ४ । ५१) " संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः "–इति गुणो न भवति । अथवा अन्तर्भावितण्यर्थात् क्विपि रूपम् । पुरोरुगादीनां पूर्वा वायव्या एव, उत्तरास्त्वैन्द्रवायवा इति सर्वत्रेन्द्रस्य चतुर्थांशभाक्त्वमेव जातम् ॥ १५ ॥

स्वकीयग्रहादिभागानुसारेण वाचश्चतुर्थमेव निरुक्तं स्यादित्याह–स होवाचेत्यादि । ग्रहादौ सर्वत्र चतुर्थभागस्यैव मदीयत्वाद्वागपि चतुर्थभागमेव भागं विस्पष्टं वदिष्यति । वाचो विस्पष्टश्चतुर्थं भागं वैखरीं वदत इत्यर्थः । परा-पश्यन्ती-मध्यमा-वैखरीत्येवं चतुरवस्था वागवतिष्ठते । तत्र परादीनां तिसृणां देहमध्य एवावस्थानेन परश्रोत्रग्रहणयोग्यताभावादविस्पष्टार्थत्वम् । वैखरी पुनः परश्रोत्रे गृह्यतेऽतिवाहितार्थप्रत्यये च समर्था भवति–इति विस्पष्टेत्यर्थः । 'अर्वाभजन्'[1] भजतेर्ण्यन्ताल्लुङि चङि रूपम् । यत इन्द्रेण वैखर्यात्मकं वायुमनु जातम् तदिदानीं मनुष्यादिभिस्तदेव व्यवह्रियत इत्याह–तदेतत्तुरीयमित्यादिना । मनुष्यादय इदानीं यद्वाग्रूपं वदन्ति तदिन्द्रेणाभ्यनुज्ञातं विस्पष्टं चतुर्थं वाग्रूपमित्यर्थः । क्षुद्रं[2]सरीसृपमिति । पुनः पुनरतिशयेन गच्छदन्यत् प्राणिजातमित्यर्थः । सरीसृपमिति । सृपेरचि 'यङोऽचि च' (पा. सू. २ । ४ । ७४) इति यङो लुक् । "सन्यङोः" (पा. सू. ६ । १ । ९) इति द्विर्वचनम् । उभयादिकाय " रुग्रिकौ च लुकि "(पा. सू. ७।४।९१) इति रीगागमः । अन्यापेक्षया गुणे प्राप्ते–" न धातुलोप आर्द्धधातुके " (पा. सू. १ । १ । ४) इति प्रतिषेधः ॥ १६ ॥

उक्तेऽर्थे मन्त्रसंवादं दर्शयति–तस्मादेतदित्यादि । इन्द्रो वाचश्चतुर्थभागं विस्पष्टमन्वजानात् । तस्मादेतदुक्तमर्थरूपमनुसृत्य 'ऋषिणा' मन्त्रेणैवमुक्तम् । वाचः 'पदानि' परापश्यन्तीत्यादयोऽवस्थाभेदाः

१–अर्वाभजन् इति भाष्यधृतपाठः । २– अयं च ब्राह्मणोत्पन्न एव मन्त्रः । स च प्रायः सवत्र श्लोकशब्देन व्यवहृतो भवति ॥

(त्य) अथातो गृह्णात्येव । (वा) आ वायो भूष शुचिपा उप नः सहस्रं ते नियुतो विश्ववार । उपो तेऽअन्धो मद्यमयामि यस्य देव दधिषे पूर्वपेयं वायवे त्वेति ॥ १८ ॥

अथातो गृह्णात्येव । " आ वायो भूष शुचिपा उप नः सहस्रं ते नियुतो विश्ववार । उपो तेऽअन्धो मद्यमयामि यस्य देव दधिषे पूर्वपेयम्—वायवे त्वा "–(वा. सं. ७।७) इति ॥ १८ ॥

चत्वारि 'परिमिता' परिमितानि यत चत्वारि अतः परिच्छिन्नानीत्यर्थः । अथवा 'वाक्'—परिमितानि 'चत्वारि' 'पदानि' परिच्छिन्नपरावस्थाभेदरूपचतुष्पदात्मिका । पूर्वस्मिन् पक्षे–" सुपां सुलुक्" (पा. सू. ७।१।३९) इत्यादिना षष्ठ्या लुकि सति वागित्येतद्रूपं भवति । " परिमिता " इति " शेश्छन्दसि बहुलम् " (पा. सू. ६।१।७०) इति (अमादेशस्य) शेर्लोपः । 'ये' मनीषिणः ' विद्वांसस्ते ' ब्राह्मणाः ' 'तानि' वाचः पदानि जानन्ति । ' मनीषिणः ' इति व्रीह्यादित्वादिनिः (पा. सू. ५।२।११६) अथवा "शिखादिभ्य इनिर्वाच्य." इति । तेषां मध्ये ' 'त्रीणि' पदानि परावस्थाभेदरूपाणि शरीरमध्यरूपायां गुहायां निहितानि 'नेङ्गयन्ति' न चेष्टन्ते न विस्पष्टीभवन्तीत्यर्थः । गुहेति पूर्ववत् "सुपामिति" (पा. सू. ७।१।३९) सप्तम्या लुक् । आकारादेशो वा । चतुर्थमेव रूपं वैखर्यात्मकमिदानीं मनुष्या वदन्ति । मनुष्या इत्येतत् पश्वादीनामप्युपलक्षणार्थम् । पश्वादयोऽपि चतुर्थं वाग्रूपं वदन्तीति ॥ १७ ॥

इत्थमाख्यायिकया ग्रहस्य देवतादिकं प्रदर्श्य तस्य समन्त्रकं ग्रहणसंस्कारं विधत्ते–अथात इत्यादि[1]। 'अथातः' इत्यनेनान्तर्यामग्रहानन्तर्यं द्योत्यते । प्रकृतत्वादैन्द्रवायवं ग्रहम् "आ वायो भूष" इत्यादिना गृह्णीयात् । एतन्मन्त्रकरणकेन ग्रहणेन सोमं संस्कुर्यादित्यर्थः । नन्वत्र ग्रहणवाक्ये द्रव्यदेवतासम्बन्धदर्शनाद्यागविधायकत्वं प्रतीयते । यथा "यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां वा" (तै. सं. २।६।३) इति तत्कुतः संस्कारो विधीयत इति । न " सोमेन यजेत " इत्यनेनैव यागस्य विहितत्वात् । ननु " यदाग्नेय " इत्यादिभिर्वाक्यैर्विहितानां यागानां यथा विद्वद्वाक्यमनुवादकं, तथा ग्रहणवाक्यविहितानां यागानामेतत् " सोमेन " इत्यादि वाक्यमनुवादकं भविष्यतीति चेत् (न) अनुवादासम्भवात् । सति हि पुरोवादेऽनुवादः सम्भवति । न चात्र पुरोवादोऽस्ति सोमेन यजेतेत्यनेन प्रतीतस्यार्थस्य ग्रहणवाक्येष्वप्रतीतेः । न हि ग्रहणं यजनं भवति नापि तद्धितप्रत्ययोक्तो रसः सोमलता । न च वाच्यं सर्वनामार्थे विहितस्तद्धितः ग्रहतां ब्रूते, न तु रसमिति । "अन्सः पवित्राद्गृह्णाति" इति रसस्यैव प्रकृतत्वात् । अतोऽनुवादासम्भवात् सोमेनेत्येतस्य विधायकत्वम् । विहिते तु तस्मिन् आग्नेयादिवाक्यानि तु संस्कारस्य विधायकानि "यदाग्नेयोऽष्टाकपाल."इत्यादिषु तु वाक्येषु द्रव्यदेवतासम्बन्धान्यथानुपपत्त्या यागः कल्प्यत इति पुरोवादसम्भवाद्विद्वद्वाक्यमनुवादकं भवति । न चैवं व्यत्यासेन विद्वद्वाक्यं यागस्य विधायकम् । विहिते तस्मिन् आग्नेयादिवाक्यानि गुणविधायकानीति शक्यनीयम् । विहितयागानुवादेन नानागुणविधाने वाक्यभेदप्रसङ्गात् । तथा चोक्तम् " प्राप्ते कर्मणि नानेको विधातुं शक्यते गुणः । अप्राप्ते तु विधीयन्ते बहवोऽप्येकयत्नतः "(तन्त्र वार्तिक अ. २) इति ॥ तस्मादनेन ग्रहणवाक्येन सोमरसस्य देवताविशिष्टो ग्रहणसंस्कारो विधीयते ॥ नन्वेवमपि ग्रहणस्य गुणकर्मत्वं न सम्भवति गुणकर्मलक्षणरहितत्वात्, प्रधानकर्मलक्षणयुक्तत्वाच्च । तथा हि सूत्रकृता कर्मणां भेदस्तल्लक्षणं च सूत्रितम्–" तानि द्वैधं गुणप्रधानभूतानि । यैस्तु द्रव्यं चिकीर्ष्यते गुण-

1–' ऐन्द्रवायवं गृह्णात्यावायोरिति । का० श्रौ० सू० ९।१२९ ।

(त्यु) अथापगृह्य पुनरानयति । (त्री) इन्द्रवायूऽइमे सुता उप प्रयोभिरागतम् । इन्दवो वामुशन्ति हि । उपयामगृहीतोऽसि वायवऽइन्द्रवायुभ्यां त्वैष ते योनिः सजोषोभ्यां त्वेति सादयति स यदाह सजोषोभ्यां त्वेति यो वै वायुः स इन्द्रो य इन्द्रः स वायुस्तस्मादाहैष ते योनिः सजोषोभ्यां त्वेति ॥ १९ ॥ २ ॥

इति प्रथमप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ४-१-३ ॥

अथापगृह्य पुनरानयति । " इन्द्रवायूऽइमे सुता उप प्रयोभिरागतम् । इन्दवो वामुशन्ति हि । उपयामगृहीतोऽसि वायवऽइन्द्रवायुभ्यां त्वैष ते योनिः सजोषोभ्यां त्वा "–(वा० सं० ७ । ८) इति सादयति । स यदाह–सजोषोभ्यां त्वेति, यो वै वायुः स इन्द्रो य इन्द्रः स वायुः । तस्मादाह–एष ते योनिः सजोषोभ्यां त्वेति ॥ १९ ॥

स्तत्र प्रतीयते, तस्य द्रव्यप्रधानत्वात् । येषु द्रव्यं न चिकीर्ष्यते तानि प्रधानभूतानि, द्रव्यस्य गुणभूतत्वात्' इति । यैः कर्मभिर्द्रव्यं चिकीर्ष्यते उत्पादयितु संस्कर्तुं चेष्यते तानि गुणकर्माणि । येषु न तथा क्रियते तानि प्रधानकर्माणि । तथा च सति यूपं तक्षतीत्यादौ यूपादिकस्योत्पादयितुमिष्टत्वात् व्रीहीनवहन्तीत्यादौ व्रीह्यादिकस्य संस्कर्तुमिष्टत्वाद् गुणकर्मत्वम् । प्रयाजादियुक्तवैपरीत्यात्, प्रयाजादिवत् प्रधानकर्मत्वम् । एवं च, अवघातेन यथा व्रीहीणां तुषविमोको दृष्टः संस्कारः तथा ग्रहणेन सोमरसे न कश्चिद्विशेष उत्पद्यते, अतोऽवघातवैषम्यात्प्रयाजादिवत्प्रधानकर्मत्वमिति चेन्न । "ऐन्द्रवायवम्" इति द्वितीया कर्मकारके विहिता । कर्मत्वं चेप्सिततमत्वे भवति, "कर्तुरीप्सिततमं कर्म" (पा० सू० १।४।४९) इति कर्मसंज्ञाविधानात् । अस्ति च सोमरसस्येप्सिततमत्वं, यागसाधनत्वात् । अतः सोमरसः प्रधानभूतः । तथा सति ग्रहणक्रियाया गुणकर्मत्वमवघातवत्संसिद्धम् । एवं सर्वत्र द्रष्टव्यं ग्रहणवाक्येषु । ग्रहणमन्त्रस्त्वेवमाम्नायते–आ वायाविति । यदि सोमरसे दृष्टोऽतिशयो न स्यात्, तदपूर्वं कल्पनीयम्, तस्माद् ग्रहणस्य गुणकर्मत्वम् । हे ' वायो!' ' शुचिपाः ' शुद्धस्य सोमस्य पातः ' नः ' अस्माकं समीरे ' आभूष ' अलंकुरु "भूष अलङ्कारे" (धा. भ्वा. वा. प. ६८।३) हे विश्वस्य व्यापक ! 'ते' तव सहस्रसंख्याः नियुतो (निघ. १ । १५ । ८) वाहनानि सन्ति, तदश्वस्य च तत्र सम्बन्धि मदनीयं–" गदमदचरयमश्चानुपसर्गे "–(पा. सू. ३ । १ । १००) इति यत् । 'अन्धः' अन्नं सोमरसात्मकम् । 'उपो' उप ' अयामि ' उपगमयामि । ' अय गतौ ' (भ्वा. प. ४७६) हे ' देव!' द्योतमान वायो ! यस्य सोमस्य '[१]पेयं' प्रथमवषट्कारलक्षणं प्रथमपानं ' दधिषे ' धारयसि । " छन्दसि लुङ्लङ्लिटः " (पा. सू. ३ । ४ । ६) इति लिट् । हे सोमरस ! 'त्वा वायवे' गृह्णामीति मन्त्रस्यार्थः ॥ १८ ॥

पुनर्ग्रहणं विधत्ते–अथेति । वायव्यग्रहणानन्तरमपच्छिद्य पुनरप्यैन्द्रवायव्यम् 'आनयति' गृह्णीयादित्यर्थः । तत्र ग्रहणे मन्त्रः–" इन्द्रवायूऽइमे सुता उप प्रयोभिरागतम् । इन्दवो वामुशन्ति हि, उपयामगृहीतोऽसि वायवऽइन्द्रवायुभ्यां त्वा" (वा.सं.७।८)–इति । हे ' इन्द्रवायू ' ! यस्मात् कारणात् 'इमे' सोमाः ' सुताः ' अभिषुताः

१–अपगृह्य पुनरैन्द्रवायवम् इति । का. श्रौ. सू. ९ । ६ । १० ॥

क्रतूदक्षौ ह वाऽअस्य मित्रावरुणौ । (पात्रे) एतन्न्वध्यात्मꣳ स यदेव मनसा कामयतऽइदं मे स्यादिदं कुर्वीयेति स एव क्रतुरथ यदस्मै तत्समृध्यते स दक्षो मित्र एव क्रतुर्वरुणो दक्षो ब्रह्मैव मित्रः क्षत्रं वरुणोऽभिगन्तैव ब्रह्म कर्त्ता क्षत्रियः ॥ १ ॥

(स्ते) ते हैतेऽअग्रे नानेवासतुः। (ब्रं) ब्रह्म च क्षत्रं च ततः शशाकैव ब्रह्म मित्र ऋते क्षत्राद्वरुणात्स्थातुम् ॥ २ ॥

न क्षत्रं व्वरुणः। (ऽ) ऋते ब्रह्मणो मित्राद्यद्ध किं च व्वरुणः कर्म चक्रेऽप्रसूतं ब्रह्मणा मित्रेण न हैवास्मै तत्समानृधे ॥ ३ ॥

ते हैतेऽअग्रे नानेवासतुः—ब्रह्म च क्षत्रं च। ततः शशाकैव ब्रह्म मित्र ऋते क्षत्राद्वरुणात्स्थातुम्॥२॥
न क्षत्रं वरुण ऋते ब्रह्मणो मित्रात्। यद्ध किंच वरुणः कर्म चक्रे—अप्रसूतं ब्रह्मणा मित्रेण—न हैवास्मै तत्समानृधे ॥ ३ ॥

'अध्यात्मम्' आत्मनि। विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः (पा. सू. २।१।६)। "अनश्च" (पा. सू. ५।४।१०८) इति टच् समासान्तः। तत्रात्मनि वियदात्मनोरभिव्यक्तयोः सतोः 'एतत्' उक्तप्रकारनिर्यम्। क्रतुदक्षशब्दयोरर्थं विवृणोति—स यदैवेत्यादि। 'सः' लोकः 'इदं' पुरोवर्ति 'मे' 'स्यात्' भवेत्। 'इदं कुर्वीयेति' मनसाऽभिलषतीति यत् 'सः' 'क्रतुः' संकल्प इत्यर्थः। तत्सङ्कल्पितं 'अस्मै' लोकाय येन 'समृध्यते' 'सः' 'दक्षः'। "दक्ष वृद्धौ" (धा.पा.भ्वा.आ. ६०९) क्रतुदक्षाविति क्रमो विवक्षित इत्याह—मित्र एवेत्यादि। मित्रावरुणयोराधिभौतिकरूपं लोकप्रसिद्धमाह—ब्रह्मैवेत्यादिना। 'ब्रह्म' इति ब्राह्मणजातिः, सैव 'मित्रो' देवः। क्षत्रियजातिरेव, 'वरुणो' देवः। 'अभिगन्ता' अभिगमनशीलः ज्ञानशक्तियुक्त इत्यर्थः। 'कर्त्ता' क्रियाशक्तियुक्तः। उभयत्रापि ताच्छील्ये तृन् प्रत्ययः (पा. सू. ३।२।१३५)। यतो मित्रावरुणौ क्रतुदक्षशब्दाभिधेयज्ञानक्रियाशक्तिरूपौ, ब्रह्मक्षत्रे च ज्ञानक्रियाशक्तिमती, अत आधिभौतिकमित्रावरुणरूपत्वमनयोर्युक्तत इत्यर्थः ॥ १ ॥

ब्रह्मक्षत्रयोरुक्तमेवाधिभौतिकत्वमाख्यायिकया द्रढयन् ब्रह्मण इतरेतरापेक्षत्वमाह—ते हैव इत्यादिना। 'अग्रे' पूर्वं 'ते एते' ब्रह्म च क्षत्रं च भिन्ने अभूताम्। ततो विभेदानन्तरं मित्रात्मकं 'ब्रह्म' वरुणात्मकेन क्षत्रेण विनापि स्वत एव स्थातुं शक्तमभूत्। तथा वरुणात्मकं क्षत्रं मित्रात्मकेन ब्रह्मणा विना स्वत एव स्थातुं न शक्तमभूत्। ततो वरुणरूपं क्षत्रं 'यत् किं च' 'कर्म' 'चक्रे' तत् सर्वं 'मित्रेण' 'ब्रह्मणा' 'अप्रसूतम्' अननुज्ञातमननुमोदितमित्यर्थः। तथाविधमेवाकरोत्। ततः 'तत्' कृतं कर्म्म 'अस्मै' क्षत्राय न समृद्धमभूत् यस्मात् स्वत एव कृतं कर्म न समृद्धम् अतः स्थातुं न शक्तमभूत्। ततो वरुणरूपं क्षत्रं यत् किंचित् कर्म चक्रे तत् सर्वं मित्रेण ब्रह्मणा अप्रसूतमननुज्ञातं समभवदिति पूर्वेण सम्बन्धः। 'आनृधे' इति "ऋधु वृद्धौ"—(धा. पा. स्वा. प. २१) इत्यस्माल्लिटि (पा. सू. ३।२।११५) द्विर्वचने (पा. सू. ६।१।८) उरदत्वादिकार्ये (पा. सू. ७।४।६६) "अत आदेः"—(पा. सू. ७।४।७०) इति दीर्घे च "तस्मान्नुड्द्विहलः" (पा. सू. ७।४।७१) इति नुडागमः। ननु ऋधेरेकहल्त्वान्नुड्द्विहल इति कथं नुडागमो विधीयते—उच्यते—नुड्विधिलादेशविनामेषु ऋकारप्रश्लेषेण निर्देशात्कार्यमित्युक्त्वा ऋकारस्यापि रेफस्य हल्त्वेनाङ्गीकारात् तन्निबन्धनं कार्यं भविष्यति ॥ २ ॥ ३ ॥

१—मूले 'कर्माणि' इति शोधितपाठ-स्वरसाधितगृहीतपाठयोर्नियमानुसरणमिति ध्येयम्॥

स क्षत्रं वरुणः । (णो) ब्रह्म मित्रमुपमन्त्रयांचक्रऽउप माऽऽवर्तस्व सᳫंसृजावहै पुरस्त्वा करवै त्वत्प्रसूतः कर्म करवाऽइति तथेति तौ समसृजेतां तत एष मैत्रावरुणो ग्रहोऽभवत् ॥ ४ ॥

(स्तो) सो एव पुरोधा । तस्मान्न ब्राह्मणः सर्वस्येव क्षत्रियस्य पुरोधां कामयेत सᳫंह्येवैतौ सृजेते सुकृतं च दुष्कृतं च नोऽएव क्षत्रियः सर्वमिव ब्राह्मणं पुरोदधीत सᳫंह्येवैतौ सृजेते सुकृतं च दुष्कृतं च स यत्ततो वरुणः कर्म चक्रे प्रसूतं ब्रह्मणा मित्रेण सᳫं हैवास्मै तदानृधे ॥ ५ ॥

स क्षत्रं वरुणो ब्रह्म मित्रमुपमन्त्रयाञ्चक्रे—उप माऽऽवर्तस्व, संसृजावहै, पुरस्त्वा करवै, त्वत्प्रसूतः कर्म करवाऽइति । तथेति तौ समसृजेताम् । तत एष मैत्रावरुणो ग्रहोऽभवत् ॥ ४ ॥

सोऽएव पुरोधा । तस्मान्न ब्राह्मणः सर्वस्येव क्षत्रियस्य पुरोधां कामयेत । संह्येतौ सृजेते—सुकृतं च दुष्कृतं च । नोऽएव क्षत्रियः सर्वमिव ब्राह्मणं पुरोदधीत । सं । ह्येवैतौ सृजेते—सुकृतं च दुष्कृतं च । स यत्ततो वरुणः कर्म चक्रे प्रसूतं ब्रह्मणा मित्रेण—सं हैवास्मै तदानृधे ॥ ५ ॥

तत्र वरुणात्मकं 'क्षत्रम्' अशक्तं सत् मित्रात्मकं ब्रह्माऽऽमन्त्रयाचक्रे । हे ब्रह्मन्! त्वं मामनुवर्तस्व, आवां संसृष्टौ भवाव 'समृजावहै' इति व्यत्ययेनात्मनेपदम् (पा. सू. ३ । १ । ८५) । त्वा 'पुरः' करिष्यामि त्वयोपदिष्टमेव कर्म करिष्यामीति । तथाऽस्त्विति ब्रह्मण्यङ्गीकृतवति सति 'तौ' ब्रह्मक्षत्रात्मकौ मित्रावरुणौ संसृष्टावभूताम् । तत संसर्गादेतोरयं 'ग्रहो' मित्रावरुणार्थं द्विदेवत्योऽभवत् ॥ ४ ॥

ततो वरुणेन संसृष्टत्वाद्ब्राह्मणजात्यात्मको मित्रश्च क्षत्रियजात्यात्मकस्य वरुणस्य पुरोहितोऽभूत् । अत्र ब्रह्मक्षत्रयोर्विभागे क्षत्रस्य सामर्थ्याभावमुक्त्वा पुनस्तदुपगमाय तयोः संसर्गोऽभिहितः । तत्साहाय्यसंकल्पाभावे न शक्नोति क्रियां निष्पादयितुम् । अतोऽनयोर्मिथःसाहाय्यलाभात्तदात्मकमित्रावरुणयोरपि मैत्रिकत्वमुपपद्यत इति भावः । यतोऽत्र मित्रोऽनुरूपः पुरोहितोऽभूत् वरुणश्चानुरूपो राजा; अतो लोकेऽपि पुरोहितेन राज्ञा चानुरूपाभ्यामेव भवितव्यमिति दर्शयति—तस्मान्न ब्राह्मण इत्यादिना । यस्मादनुरूपावेतौ ब्राह्मणक्षत्रियौ 'सुकृतं दुष्कृतं' च 'संसृजेते' संसर्जयतः । श्रुतिरन्तर्भावितण्यर्था । तस्माद्ब्राह्मणः अविशेषेण 'सर्वस्य' 'क्षत्रियस्य' 'पुरोधां' पुरोहितत्वं 'न कामयेत' किं तु स्वानुरूपं सुकृतिनमेव क्षत्रियं कामयेतेत्यर्थः । 'पुरोधाम्' इति दधातेः सम्पदादिलक्षणो भावे क्विप् । 'क्षत्रियः' अपि एवमनुरूपमेव ब्राह्मणं 'पुरोदधीत' पुरोहितं कुर्वीत । प्रकृते अनुरूपपुरोहितस्य मित्रस्य संसर्गेण प्राप्तं फलमाह—स यदित्यादि । 'ततः' संसर्गानन्तरं 'सः' 'वरुणो' 'यत्' 'कर्म चक्रे' तत् 'मित्रेण' ब्रह्मणोपदिष्टमिति 'अस्मै' वरुणाय समृद्धमभूत् ॥ ५ ॥

तत्तदवक्लृप्तमेव । यद्ब्राह्मणोऽराजन्यः स्याद्यद्यु राजानं लभेत समृद्धं तदेतद्ध त्वेवानवक्लृप्तं यत्क्षत्रियो ब्राह्मणो भवति यद्ध किं च कर्म कुरुतेऽप्रसूतं ब्रह्मणा मित्रेण न हैवास्मै तत्समृध्यते तस्माद् क्षत्रियेण कर्म करिष्यमाणेनोपसर्तव्य एव ब्राह्मणः सं हैवास्मै तद्ब्रह्मप्रसूतं कर्मर्ध्यते ६॥

(तेऽथा) अथातो गृह्णात्येव । (वा) अयं वां मित्रावरुणा सुतः सोम ऋतावृधा ॥ ममेदिह श्रुतᳫं हवम् । उपयामगृहीतोऽसि मित्रावरुणाभ्यां त्वेति ॥ ७ ॥

तत् तदवक्लृप्तमेव–यद् ब्राह्मणो राजन्यः स्यात्। यद्यु राजानं लभेत–समृद्धं तद्। एतद् त्वेवानवक्लृप्तम्–यत् क्षत्रियो ब्राह्मणो भवति। यद् किं च कर्म कुरुते–प्रसूतं ब्रह्मणा मित्रेण न हैवास्मै तत्समृध्यते। तस्माद् क्षत्रियेण कर्म करिष्यमाणेनोपसर्तव्य एव ब्राह्मणः। सं हैवास्मै तद् ब्रह्मप्रसूतं कर्मर्ध्यते ॥ ६ ॥

अथातो गृह्णात्येव–"अयं वां मित्रावरुणा सुतः सोम ऋतावृधा। ममेदिह श्रुतं हवम्॥ उपयामगृहीतोऽसि मित्रावरुणाभ्यां त्वा"–(वा. सं. ७ । ९) इति ॥ ७ ॥

ब्राह्मणस्य स्वाभाविकज्ञानशक्तिसम्भवात् क्षत्रियस्य तदभावात् क्षत्रियेण ब्राह्मणोऽनुसरणीय इत्याह–तत्तद्वक्लृप्तमित्यादि । यस्माद्ब्राह्मणस्य स्वाभाविकज्ञानशक्तिमत्त्वा अन्यत उपदेशापेक्षा नास्ति तस्माद्ब्राह्मणो यदि राजन्यो भवेत् । अथवा पुरोहितो भूत्वा राजानं लभेतेति यत ' तदवक्लृप्तं ''मुक्तम्। तेन कृतं तत् कर्म समृद्धं भवेदिति । "क्षत्रियो ब्राह्मणो भवति" इत्येतदुक्तम् । ब्राह्मण. सन् ' यत् ' ' किंच ' किञ्चित् ' कर्म कुरुते ' तन्मित्रात्मकेन ब्रह्मणा नोपदिष्टं स्यात् । तथा च तदस्मै न समृद्ध भवति । क्षत्रियस्य पुरोहितकृत्यज्ञानसम्भवेऽपि स्वाभाविकज्ञानाभावात्तत्कर्म समृद्ध न भवतीत्यभिप्रायः । ब्राह्मणस्य प्रजापतेर्मुखतः उत्पन्नत्वादुपदेशकत्वं स्वाभाविकम्, क्षत्रियस्य बाहुभ्यामुत्पन्नत्वात् कर्तृत्वं स्वाभाविकम् । तथा च श्रूयते–"स मुखतस्त्रिवृतं निरमिमीत" इत्यारभ्य,०–"ब्राह्मणो मनुष्याणामजः पशूनां तस्मात्ते मुख्या मुखतो ह्यसृज्यन्त" (तै. सं. ७। १ । १) इति, तथा–"उरसो बाहुभ्यां पञ्चदशं निरमिमीत" इत्यारभ्य०–"राजन्यो मनुष्याणाम्" (तै.सं.७।१।१) इति । अन्यत्राप्याम्नायते– "ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीद्बाहू राजन्य. कृत."–(वा. स. ३१।११) इति । तस्मात् पुरोहितकृत्यविदापि क्षत्रियेण कर्म करिष्यमाणेन ब्राह्मण एवोपसरणीयः । तथा च सति तेनोपदिष्टत्वात् तत्कृतं कर्म समृद्ध्यत इत्यर्थः ॥ ६ ॥

एवं ग्रहस्य द्विदेवत्यत्वादिकमभिधाय समन्त्रकं ग्रहण विधत्ते–अथात इत्यादि । ऐन्द्रवायवग्रहानन्तरम्–"अयं वाम्" इत्यादिना मन्त्रेण प्रकृत मैत्रावरुणग्रहं गृह्णीयात् । हे ' मित्रावरुणा' "सुपां सुलुक्"–(पा. सू. ७ । १ । ३९) इत्यादिना आकारादेशः । हे ' ऋतावृधा ' ऋतस्य यज्ञस्य वर्द्धयितारौ [1] पूर्वस्मा-

---

१–मैत्रावरुणमथ वामिति । का० श्रौ० सू० ९ । १३१ ।

तं पयसा श्रीणाति। तद्यत्पयसा श्रीणाति वृत्रो वै सोम आसीत्तं यत्र देवा अघ्नंस्तं मित्रमब्रुवंस्त्वमपि हध्ंसीति स न चकमे सर्वस्य वाऽअहं मित्रमस्मि न मित्रध्ं सन्नमित्रो भविष्यामीति तं वै त्वा यज्ञादन्तरेष्याम इत्यहमपि हन्मीति होवाच तस्मात्पशवोऽपाक्रामन्मित्रध्ं सन्नमित्रोऽभूदिति स पशुभिर्व्यार्ध्यत तमेतद्देवाः पशुभिः समार्धयन्यत्पयसाऽश्रीणंस्तथोऽएवैनमेष एतत्पशुभिः समर्धयति यत्पयसा श्रीणाति ॥ ८ ॥

तदाहुः। शश्वद्ध नैव चकमे हन्तुमिति तद्यदेवात्र पयस्तन्मित्रस्य सोमऽएव वरुणस्य तस्मात्पयसा श्रीणाति ॥ ९ ॥

तं पयसा श्रीणाति। तद्ध यत्पयसा श्रीणाति–वृत्रो वै सोम आसीत्–तं यत्र देवा अघ्नन्–तं मित्रमब्रुवन्–त्वमपि हंसीति। स न चकमे, सर्वस्य वाऽअहं मित्रमस्मि। न मित्रं सन्नमित्रो भविष्यामीति। तं वै त्वा यज्ञादन्तरेष्याम इति। अहमपि हन्मीति होवाच। तस्मात्पशवोऽपाक्रामन्–मित्रं सन्नमित्रोऽभूदिति। स पशुभिर्व्यार्ध्यत। तमेतद्देवाः पशुभिः समार्धयन्–यत्पयसाऽश्रीणन्। तथोऽएवैनमेष एतत्पशुभिः समर्धयति–यत्पयसा श्रीणाति ॥ ८ ॥

तदाहुः–शश्वद्ध नैव चकमे हन्तुमिति। तद्ध यदेवात्र पयः–तन्मित्रस्य, सोम एव वरुणस्य। तस्मात्पयसा श्रीणाति ॥ ९ ॥

कारादेश। "अन्येषामपि दृश्यते" (पा. सू. ६।३।१३७) इति पूर्वपदस्य दीर्घ.। युवाभ्याम् 'अयं' 'सोम.' अभिषुत। 'इह' यजमानानां मध्ये 'मम' एवाह्वान शृणुतम्। 'इदित्यवधारणे'। 'हवम्' इति–"भावेऽनुपसर्गस्य" (पा. सू. ३।३।७५) इत्यप्प्रत्यय सम्प्रसारण च। 'श्रुतम्' इति लोटि–"बहुल छन्दसि"–(पा. सू. २।४।७३) इति शपो लुक्। हे सोमरस! त्वम् उपयामेन 'गृहीतोऽसि' त्वां 'मित्रावरुणाभ्यां' गृह्णामीति शेषः ॥ ७ ॥

गृहीतस्य सोमरसस्य पयसा मिश्रण विधत्ते–तं पयसा श्रीणातीति। 'श्रीणाति' मिश्रयति अनेकार्थत्वाद्धातूनामिति श्रीणातिरिह मिश्रणार्थः। विहितस्य मिश्रणस्य आख्यायिकया हेतुमाह–तद्यदित्यादिना। पयसा श्रीणातीति यत् तत्कारणमुच्यते–'वृत्रो' नाम कश्चिदसुर सोमो बभूव। 'त' वृत्र यदा 'देवाः' अवधिषुस्तदा 'त्वमपि' जहीति 'मित्रमब्रुवन्'। एवमुक्त. 'स' त हन्तुं नाभिललाष। अनभिलषणे तस्याभिप्रायमाह–'अहं' 'सर्वस्य' लोकस्य 'मित्रम्' इष्ट एव भवामि। तादृशोऽहमपकारेण शत्रुर्न 'भविष्यामीति'। एव तर्हि त्वा यज्ञे भागहीन करिष्याम इति देवैरुक्त. स मित्रो भागलोभात् 'अहमपि' 'हन्मीति' अङ्गीचकार। ततोऽस्यामित्रत्वात् पशुष्वपगतेषु स्वय पशुविहीनोऽभवत्। ततो देवा एतद्ग्रहं पयसा श्रीत्वा एनं 'पशुभि' समृद्धमकुर्वन्। अत इदानीमपि 'पयसा' सोमरसस्य मिश्रणेन 'एनं' मित्रमेव 'पशुभि.' समर्द्धितवान् भवतीत्यर्थः ॥ ८ ॥

प्रकारान्तरेणापि पयसा मिश्रणस्यावश्यकत्वमाह–तदाहुरित्यादि। 'तत्' तस्मिन् मित्रविषये वदन्ति

१–पयसा श्रीणद्रव्येन कुशाग्रहणं यथा वक्ष्यामीति। का. श्रौ. सू. ९।१२१।

सु श्रीणाति। राया व्वयꣳ ससवाꣳसो मदेम हव्येन देवा यवसेन गावः॥ तां धेनुं मित्रावरुणा युवं नो व्विश्वाहा धत्तमनपस्फुरन्तीमेष ते योनिर्ऋतायुभ्यां त्वेति सादयति स यदाहर्तायुभ्यां त्वेति ब्रह्म वाऽऋतं ब्रह्म हि मित्रो ब्रह्मो ह्यृतं व्वरुण एवायुः संव्वत्सरो हि व्वरुणः संव्वत्सर आयुस्तस्मादाहैष ते योनिर्ऋतायुभ्यां त्वेति ॥ १० ॥

इति प्रथमप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ४–१–४ ॥

स श्रीणाति–" राया वयं ससवांसो मदेम हव्येन देवा यवसेन गावः। तां धेनुं मित्रावरुणा युवं नो विश्वाहा धत्तमनपस्फुरन्तीम्। एष ते योनिर्ऋतायुभ्यां त्वा"– (वा॰ सं॰ ७। १०) इति सादयति। स यदाह–ऋतायुभ्यां त्वेति। ब्रह्म वा ऋतम्। ब्रह्म हि मित्रः। ब्रह्मो ह्यृतम्। वरुण एवायुः, संवत्सरो हि वरुणः, संवत्सर आयुः। तस्मादाह–एष ते योनिर्ऋतायुभ्यां त्वेति ॥ १० ॥

याज्ञिकाः। पुनः पुनर्देवैरुक्तोऽपि मित्रः सर्वथा सोमं हन्तुं नैव चकमे यतस्तस्मादत्र ग्रहे 'यत्' 'पयः' 'तदेव' 'मित्रस्य' भागः 'सोमः' तु वरुणस्यैव भागः। अत एव ग्रहं मित्रार्थं पयसा मिश्रयेदित्यर्थः ॥९॥

विहितं पयसा मिश्रणमनूद्य मन्त्रं विधत्ते–स श्रीणातीति। राया वयमित्यादि। हे मित्रावरुणौ! यथा 'हव्येन' 'देवाः' हृष्यन्ति। यथा 'यवसेन' (यवस) तृणेन 'गावः' हृष्यन्ति। तथा च 'वयं' 'राया' येन धेनुरूपेण धनेन 'ससवांसः' संभक्ताः। "षन षण संभक्तौ"–(धा. पा. भ्वा. प. ४६९) इत्यस्मात् क्वसुप्रत्ययः (पा. सू. ३। २। १०७)। अनुनासिकलोपश्छान्दसः। तथाविधाः सन्तो हृष्टा भवामः। 'युवं' युवां 'प्रथमायाश्च' (पा. सू. ७। २। ८८) इत्यात्वं न भवति। भाषायामिति वचनात्। 'विश्वाहा' सर्वदा विश्वानि च तान्यहानि चेति कर्मधारयः। तत्र उत्तरस्य सप्तमीबहुवचनस्यादेशात् शिलोपः। अनपगच्छन्तीं 'तां धेनुं' 'नः' अस्मभ्यं धत्त दत्त सर्वदा अनन्यगामिनी सती यथा अस्मासु निवसति तथा संपादयतमित्यर्थः। गृहीतसोमरसस्य खरे सादनं विधत्ते–एष इत्यादिना। सादनमन्त्रमागगतम् "ऋतायुभ्याम्"–इत्येतत्पदं व्याचष्टे–स यदाहेति। 'ऋत' सत्यं तदात्मकं 'ब्रह्म' इति प्रसिद्धम्। ब्रह्म च मित्र इति प्रागुक्तम् (श. प. ४। १। २। १)। ब्रह्मैव मित्र इति द्विरुक्तिः शाखान्तरप्रसिद्धया चानुभवप्रसिद्धया चोपपद्यते। 'आयुः' इति–प्राणिनां जीवनकालः। तदात्मकः 'संवत्सरः'। 'वरुणः' च संवत्सररूपः। तथा च 'ऋतायु' शब्दाभ्यां मित्रावरुणावभिधेये, तस्मात् मन्त्रे ऋतायुरदप्रयोगो युज्यत इत्यर्थः ॥ १० ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे प्रथमाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणं समाप्तम् ॥ (४-१-४)

श्रोत्रꣳ ह वाऽअस्याश्विनः । (स्तु) तस्मात्सर्वतः परिहारं भक्षयति सर्वतो ह्येनेन श्रोत्रेण शृणोति यत्र वै भृगवो वाङ्गिरसो वा स्वर्गं लोकꣳ समाश्नुवत तच्च्यवनो वा भार्गवश्च्यवनो वाऽऽङ्गिरसस्तदेव जीर्णिः कृत्यारूपो जहे ॥ १ ॥

शर्यातो ह वाऽइदं मानवो ग्रामेण चचार । स तदेव प्रतिवेशो निविविशे तस्य कुमाराः क्रीडन्तऽइमं जीर्णिं कृत्यारूपमनर्थ्यं मन्यमाना लोष्टैर्विपिपिषुः ॥ २ ॥

स शार्यातेभ्यश्चुक्रोध । तेभ्योऽसंज्ञां चकार पितैव पुत्रेण युयुधे भ्राता भ्रात्रा ॥ ३ ॥

शर्यातो ह वाऽईक्षाञ्चक्रे । यत्किमकरं तस्मादिदमापदीति स गोपालांश्चाविपालांश्च सꣳह्वयितवाऽउवाच ॥ ४ ॥

आश्विनग्रहः ।

श्रोत्रं ह वाऽअस्याश्विनः । तस्मात्सर्वतः परिहारं भक्षयति, सर्वतो ह्येनेन श्रोत्रेण शृणोति । यत्र वै भृगवो वाङ्गिरसो वा स्वर्गं लोकं समाश्नुवत । तत् च्यवनो वा भार्गवः, च्यवनो वाऽऽङ्गिरसः । तदेव जीर्णिः कृत्यारूपो जहे ॥ १ ॥

शर्यातो ह वाऽइदं मानवो ग्रामेण चचार । स तदेव प्रतिवेशो निविविशे । तस्य कुमाराः क्रीडन्त इमं जीर्णिं कृत्यारूपमनर्थ्यं मन्यमाना लोष्टैर्विपिपिषुः ॥ २ ॥

स शार्यातेभ्यश्चुक्रोध । तेभ्योऽसंज्ञां चकार । पितैव पुत्रेण युयुधे, भ्राता भ्रात्रा ॥ ३ ॥

शर्यातो ह वाऽईक्षांचक्रे—यत् किमकरम्, तस्मादिदमापदीति । स गोपालांश्चाविपालांश्च संह्वयितवाऽउवाच ॥ ४ ॥

उपांश्वादीनां ग्रहाणां विधास्यमानानां प्राणात्मकत्वेन यथा प्रशंसा विहिता तद्वदत्रापि विधित्सित आश्विनो-ग्रहो भक्षणविशेषयोगित्वेन श्रोत्रात्मना स्तूयते—श्रोत्रं हेत्यादि । ' अस्य ' यज्ञस्य ' आश्विनः ' 'श्रोत्रम्' इति प्रसिद्धम् । "श्रोत्रादाश्विनम्"—(तै.ब्रा. १।१।४) इति तदुत्पत्तिश्रुतेः । अतः श्रोत्रस्य 'सर्वतः' ग्राहकत्वात्तदात्मक-माश्विनं ' सर्वतः ' परिहृत्य भक्षयेत् । 'परिहारम्' आभीक्ष्ण्ये (डमि) (पा. सू. ३ । ४ । २२) इति णमुल् प्रत्ययः । अथैतमाश्विनं ग्रहं विधातुमुपोद्घातत्वेनाख्यायिकामवतारयति—यत्र वा इत्यादि । पुरा खलु भृगूणामङ्गिरसां वा स्वर्गगमने भार्गव. ' आङ्गिरसो वा ' जीर्णः. ' कृत्यारूपः ' अभिचारदेवतारूपः स्वर्गा-रोहणसमये च्युतस्तैस्त्यक्तोऽभूत् । अत्रोभयत्राप्युपाख्यानार्थस्य समानत्वाद्वाशब्दप्रयोगः ॥ १ ॥

तदा स्वकीयप्रजाभिः सह भुवं चरतः शर्यातनाम्नो राज्ञः शिविरे तत्र निविष्टे तत्कुमारा अनर्थभ्रान्त्या एनं ' लोष्टैर्विपिपिषुः ' । कार्यादनपेतोऽर्थ्यो हितः, स न भवतीत्यनर्थ्यः । 'धर्मपथ्यर्थन्यायादनपेते ' (पा. सू. ४ । ४ । ९२) इति यत् । ततः क्रुद्धेन तेनोन्मादिताः परस्परम् अयुध्यन्त ॥ २ ॥ ३ ॥

ततः ' शर्यातः ' ' यदकरं ' तत् किं ' तस्मादिदं ' प्राप्तमिति विचार्य ' गोपालान् ' ' अविपालांश्च '

स॒ हो॑वाच । को वो॒ऽयेह किंचि॑दद्रा॒र्षी॑दिति॒ ते हो॑चुः पुरु॑ष ए॒वायं जी॒र्णिः कृ॒त्या॒रूप॑ः शे॒ते तम॑नर्थ्यं॒ मन्य॑मानाः कुमा॒रा लो॒ष्टैर्व्य॑पिक्षन्निति॒ स॒ वि॒दांच॑कार स वै च्यव॑न॒ इति॑ ॥ ५ ॥

स र॒थं यु॑क्त्वा । सु॒कन्या॑ᳪं शार्या॒तीमु॑पा॒धाय॑ प्र॒सिष्य॑न्द॒ स आ॒जगा॑म॒ यत्र॒र्षिरा॑स॒ तत् ॥ ६ ॥

(स) स॒ हो॑वाच । (ऽ) ऋषे॒ नम॑स्ते॒ यन्नावे॑दिषं॒ तेना॑हिᳪंसिषमि॒यᳪं सु॒कन्या॒ तया॒ तेऽप॑ह्नुवे सं॒जानी॑तां मे॒ ग्राम॒ इति॒ तस्य॑ ह॒ तत॑ ए॒व ग्राम॑ः सं॒जज्ञे॒ स ह॒ तत॑ ए॒व शर्या॒तो मा॑नव॒ उद्यु॑युजे नेदप॒रᳪं हि॒नसा॒नीति॑ ॥ ७ ॥

(त्य) अ॒श्विनौ॑ ह वा॒ इ॒दं भि॒षज्य॑न्तौ चेरतुः । (स्तौ) तौ सु॒कन्या॒मुपे॑यतु॒स्तस्यां॑ मिथु॒नमी॑षाते॒ तन्न ज॑ज्ञौ ॥ ८ ॥

स होवाच—को वोऽयेह किंचिदद्राक्षीदिति । ते होचुः पुरुष एवायं जीर्णिः कृत्यारूपः शेते, तमनर्थ्यं मन्यमानाः कुमारा लोष्टैर्व्यपिक्षन्निति । स विदांचकार—स वै च्यवन इति ॥ ५ ॥

स रथं युक्त्वा सुकन्यां शार्यातीमुपाधाय प्रसिष्यन्द । स आजगाम यत्रर्षिरास—तत् ॥ ६ ॥

स होवाच—ऋषे ! नमस्ते, यन्नावेदिषम्—तेनाहिंसिषम् । इयं सुकन्या, तया तेऽपह्नुवे, संजानीतां मे ग्राम इति । तस्य ह तत एव ग्रामः संजज्ञे । स ह तत एव शर्यातो मानव उद्युयुजे—नेदपरं हिनसानीति ॥ ७ ॥

अश्विनौ ह वा इदं भिषज्यन्तौ चेरतुः । तौ सुकन्यामुपेयतुः । तस्यां मिथुनमीषाते । तन्न जज्ञौ ॥ ८ ॥

अद्राक्षीत् । 'वः' भवतां मध्ये किम् 'अद्राक्षीत्' इत्युक्त्वा तत्पुत्रादिकुमारैः कृतं वृत्तान्तं श्रुत्वा च्यवनमेव इत्यजानात् । अकरत् इति—"इरितोऽन्यतरस्याम्" (पा. सू. ३ । १ । ५९) इत्यङ् । 'अहिंसिषम्' इति—"इट इत्त्वादनिटः क्सः "—(पा. सू. ३ । १ । ४५) ॥ ५ ॥ ६ ॥

ततः स एव सर्वं ज्ञात्वा सुकन्यामादाय ऋषिसमीपं गत्वा अब्रवीत् 'तन्नाहिंसिषं' नमस्ते अस्तु । अनया कन्यया तवापराधमपनयामि, मदीयो ग्रामः पूर्ववत् संजानीतामविरुद्धो भवत्विति । ततश्च इति सर्वोऽपि तदाहिंसनविषये मतिः तदपकर्तुमुपक्रमेत् "नेदिति" (निरु. १ । ३ । ९) निपातः परिभवे वर्तते ॥ ६ ॥ ७ ॥

एतस्मिन् समये सुखं विचरन्तौ 'भिषज्यन्तौ' "कण्ड्वादिभ्यो यक्" —(पा. सू. ३ । १ । २७) तौ 'अश्विनौ' इमां कन्यामुपेत्य 'तस्यां' 'मिथुनं' मैथुनमाश्रित्य 'ईषाते' । " इषु इच्छायाम् "—(धा. पा. तु. प. ७०) आगमेनानयोरत्र (पा. सू. ३ । १ । ८९) च्यवनस्तु तत्र विवेद ॥ ८ ॥

तौ होचतुः । सुकन्ये कमिमं जीर्णिं कृत्यारूपमुपशेषऽआवामनुप्रेहीति सा होवाच यस्मै मां पिताऽदान्नैवाहं तं जीवन्तꣳ हास्यामीति तद्धायमृषिराजज्ञौ ॥ ९ ॥

स होवाच । सुकन्ये किं त्वैतदवोचतामिति तस्माऽएतद्व्याचचक्षे स ह व्याख्यातऽउवाच यदि त्वैतत्पुनर्ब्रुवतः सा त्वं ब्रूतान्न वै सुसर्वाविव स्थो न सुसमृद्धाविवाथ मे पतिं निन्दथ इति तौ यदि त्वा ब्रुवतः केनावमसर्वौ स्वः केनासमृद्धाविति सा त्वं ब्रूतात्पतिं नु मे पुनर्युवाणं कुरुतमथ वां वक्ष्यामीति तां पुनरुपेयतुस्ताꣳ हैतदेवोचतुः ॥ १० ॥

सा होवाच । न वै सुसर्वाविव स्थो न सुसमृद्धाविवाथ मे पतिं निन्दथ इति तौ होचतुः केनावमसर्वौ स्वः केनासमृद्धाविति सा होवाच पतिं नु मे पुनर्युवाणं कुरुतमथ वां वक्ष्यामीति ॥ ११ ॥

तौ होचतुः । (रे) एतꣳ ह्रदमभ्यवहर स येन वयसा कमिष्यते तेनोदैष्यतीति तꣳ ह्रदमभ्यवजहार स येन वयसा चकमे तेनोदेयाय ॥ १२ ॥

तौ होचतुः—सुकन्ये ! कमिमं जीर्णं कृत्यारूपमुपशेषे । आवामनुप्रेहीति । सा होवाच—यस्मै मां पिताऽदात्, नैवाहं तं जीवन्तं हास्यामीति । तद्धायमृषिराजज्ञौ ॥ ९ ॥

स होवाच—सुकन्ये ! किं त्वैतदवोचतामिति । तस्माऽएतद्व्याचचक्षे । स ह व्याख्यात उवाच—यदि त्वैतत्पुनर्ब्रुवतः; सा त्वं ब्रूतात् । न वै सुसर्वाविव स्थः, न सुसमृद्धाविव । अथ मे पतिं निन्दथ इति । तौ यदि त्वा ब्रुवतः—केनावमसर्वौ स्वः, केनासमृद्धाविति । सा त्वं ब्रूतात्—पतिं नु मे पुनर्युवाणं कुरुतम्—अथ वां वक्ष्यामीति । तां पुनरुपेयतुः । तां हैतदेवोचतुः ॥ १० ॥

सा होवाच—न वै सुसर्वाविव स्थः, न सुसमृद्धाविव । अथ मे पतिं निन्दथ इति । तौ होचतुः—केनावमसर्वौ स्वः, केनासमृद्धाविति । सा होवाच—पतिं नु मे पुनर्युवाणं कुरुतम् । अथ वां वक्ष्यामीति ॥ ११ ॥

तौ होचतुः—एतं ह्रदमभ्यवहर । स येन वयसा कमिष्यते—तेनोदैष्यतीति । तं ह्रदमभ्यवजहार । स येन वयसा चकमे—तेनोदेयाय ॥ १२ ॥

ताभ्यां पत्यौ अनन्विनुन्नाद स्वानुसारेण सुकन्यया मुना नीतं ' जीवन्तं ' हातु युक्तमित्युवाच । तत एतद् ज्ञातवता ऋषिणा पृष्टा सर्वमकथयत् । स पुनः ' व्याख्यातः ' उक्तः सन्नुवाच—तावागत्य ' पुनः ' अपि ' त्वा ' ' यदि ' ' ब्रुवतः ' इत्र. " बहुलं छन्दसि— " (पा. सू. २ । ४ । ३७) इति शपो लुगभावः । तदैवं ब्रूहि युवामसम्पूर्णौ असमृद्धौ ' अथ ' अपि मदीयं पतिं ' निन्दथ इति ' ' केन ' कारणेनावामेवं बभूविवेति पृष्टे मदीयस्य पत्युर्यौवनं कृते ' वक्ष्यामीति ' । तथैव सर्वमपि समजनि ॥ ९–११ ॥

ततस्तौ तादिष्टपयःप्राप्तौ कस्मिंश्चिद् ह्रदे मज्जनमुपायं प्रदर्श्य पुनरात्मवैकल्यमनाप्टाम् । ' कुरुक्षेत्रे ' य

तौ होचतुः । सुकन्ये केनावमसर्वौ स्वः केनासमृद्धाविति तौ हर्षिरेव प्रत्युवाच कुरुक्षेत्रेऽमी देवा यज्ञं तन्वते ते वां यज्ञादन्तर्यन्ति तेनासर्वौ स्थस्तेनासमृद्धाविति तौ ह तत एवाश्विनौ प्रेयतुस्तावाजग्मतुर्देवान्यज्ञं तन्वानान्त्स्तुते बहिष्पवमाने ॥ १३ ॥

तौ होचतुः । (ऩ) उप नौ ह्वयध्वमिति ते ह देवा ऊचुर्न वामुपह्वयिष्यामहे बहु मनुष्येषु संसृष्टमचारिष्टं भिषज्यन्ताविति ॥ १४ ॥

तौ होचतुः । (ख्रि) विशीर्ष्णा वै यज्ञेन यजध्वऽइति कथं विशीर्ष्णेत्युप नु नौ ह्वयध्वमथ वो वक्ष्याव इति तथेति ताऽ उपाह्वयन्त ताभ्यामेतमाश्विनं ग्रहमगृह्णंस्तावध्वर्यू यज्ञस्याभवतां तावेतद्यज्ञस्य शिरः प्रत्यधत्तां तददस्तद्दिवाकीर्त्यानां ब्राह्मणे व्याख्यायते यथा तद्यज्ञस्य शिरः प्रतिदधतुस्तस्मादेष स्तुते बहिष्पवमाने ग्रहो गृह्यते स्तुते हि बहिष्पवमानऽआगच्छताम् ॥ १५ ॥

तौ होचतुः—सुकन्ये ! केनावमसर्वौ स्वः, केनासमृद्धाविति । तौ हर्षिरेव प्रत्युवाच—कुरुक्षेत्रेऽमी देवा यज्ञं तन्वते; ते वां यज्ञादन्तर्यन्ति—तेनासर्वौ स्थः, तेनासमृद्धाविति । तौ ह तत एवाश्विनौ प्रेयतुः । तावाजग्मतुर्देवान्यज्ञं तन्वानान्—स्तुते बहिष्पवमाने ॥ १३ ॥

तौ होचतुः—उप नौ ह्वयध्वमिति । ते ह देवा ऊचुः—न वामुपह्वयिष्यामहे । बहु मनुष्येषु संसृष्टमचारिष्टं भिषज्यन्ताविति ॥ १४ ॥

तौ होचतुः—विशीर्ष्णा वै यज्ञेन यजध्वऽइति । कथं विशीर्ष्णेति । उप नु नौ ह्वयध्वम्, अथ वो वक्ष्याव इति तथेति । ताऽउपाह्वयन्त । ताभ्यामेतमाश्विनं ग्रहमगृह्णन् । तावध्वर्यू यज्ञस्याभवताम् । तावेतद्यज्ञस्य शिरः प्रत्यधत्ताम् । तददस्तद्दिवाकीर्त्यानां ब्राह्मणे व्याख्यायते । यथा तद् यज्ञस्य शिरः प्रतिदधतुः । तस्मादेष स्तुते बहिष्पवमाने ग्रहो गृह्यते । स्तुते हि बहिष्पवमानऽआगच्छताम् ॥ १५ ॥

तन्वाना देवाः ' वां ' यज्ञविनष्टौ कुर्वन्ति ' तेन ' उक्त भवतोर्वैकल्यमिति । ऋषिरेव प्रत्युवाच—ततस्तौ बहिष्पवमानस्तोत्रानन्तरं देवानगमताम् । आवां भवत्समीपे ' ह्वयध्वमिति ' अवोचताम् च । भवतोश्चिरं ' मनुष्येषु ' संसृष्टत्वान्नोपह्वयिष्याम इति देवैरुक्ते शिरोहीनेन ' यज्ञेन ' ' यजध्वम् ' इत्यूचतुः । ' कथं ' विशिरस्त्वमिति तैरुक्ते तान् ' उपह्वयध्वम ' पश्चाद् ' वक्ष्याव ' इत्यवोचताम् । ततः ' ताभ्यां ' ग्रहमगृह्णन् ' । ' तावध्वर्यू भूत्वा यज्ञस्य शिरः ' प्रत्यदधातां , शिरसः प्रतिधानप्रकारस्तु प्रवर्ग्यमन्त्रब्राह्मणे व्याख्यायते इति नात्र प्रपञ्च्यत इत्यर्थः ॥ १२–१४ ॥

इत्थमाख्यायिकया अश्विनोर्ग्रहप्राप्तिः प्रदर्शिता । " अयं वेनो गृह्णाति " इति ग्रहोऽपि विधास्यते, तदनुवादेनात्र कालो विधीयते—तस्मादित्यादि । बहिष्पवमानानन्तरमेव तयोरागमनात्तत्र ' ग्रहं ' गृह्णीयात् ॥ १५ ॥

१–संहितायां 'ब्रह्म वाचम्' इत्यादि , द्यावापृथिवीभ्यां स्वाहा ' इत्यन्तः पञ्चाध्यायात्मको मन्त्रभागो दिवाकीर्त्यसंज्ञकः । तद्व्याख्यानभूत ब्राह्मणमपि तथोगादिवाकीर्त्यमित्युच्यते । तच्च ब्राह्मणं प्रवर्ग्यकाण्डेऽस्ति । २–बृहदारण्यकान्तर्गतप्रवर्ग्यकाण्डे द्रष्टव्यम् ।

तौ होचतुः । (सुं) मुख्यौ वाऽआवां यज्ञस्य स्वो ग्रावध्वर्यू ऽइह नाविमं पुरस्ताद्ग्रहं पर्य्याहरताभि द्विदेवत्यानिति ताभ्यामेतं पुरस्ताद्ग्रहं पर्य्याजह्रुरभि द्विदेवत्याँस्तस्मादेष दशमो ग्रहो गृह्यते तृतीय एव वषट्क्रियतेऽथ यदश्विनावितीमे ह वै द्यावापृथिवी प्रत्यक्षमश्विनाविमे हीदꣳ सर्वमाश्नुवातां पुष्करस्रजावित्यग्निरेवास्यै पुष्करमादित्योऽमुष्यै ॥ १६ ॥

(प्याऽज) अथातो गृह्णात्येव । या वां कशा मधुमत्यश्विना सूनृतावती ॥ तया यज्ञं मिमिक्षतम् ॥ उपयामगृहीतोऽस्यश्विभ्यां त्वैष ते योनिर्माध्वीभ्यां त्वेति सादयति तं वै मधुमत्यर्चा गृह्णाति माध्वीभ्यां त्वेति सादयति तद्यन्मधुमत्यर्चा गृह्णाति माध्वीभ्यां त्वेति सादयति ॥१७॥

तौ होचतुः—मुख्यौ वाऽआवां यज्ञस्य स्वः—ग्रावध्वर्यू । इह नाविमं पुरस्ताद् ग्रहं पर्याहरत—अभिद्विदेवत्यानिति ताभ्यामेतत्पुरस्ताद्ग्रहं पर्याजह्रुरभिद्विदेवत्यान् तस्मादेष दशमो ग्रहो गृह्यते । तृतीय एव वषट् क्रियते । अथ यदश्विनाविति । इमे ह वै द्यावापृथिवी प्रत्यक्षमश्विनौ । इमे हीदं सर्वमाश्नुवातां पुष्करस्रजाविति । अग्निरेवास्यै पुष्करम्, आदित्योऽमुष्यै ॥ १६ ॥

अथातो गृह्णात्येव । "या वां कशा मधुमत्यश्विना सूनृतावती । तया यज्ञं मिमिक्षतम् । उपयामगृहीतोऽस्यश्विभ्यां त्वा । एष ते योनिर्माध्वीभ्यां त्वा"—(वा. सं. ७।११) इति सादयति । तं वै मधुमत्यर्चा गृह्णाति, माध्वीभ्यां त्वेति सादयति । तद् यन्मधुमत्यर्चा गृह्णाति, माध्वीभ्यां त्वेति सादयति ॥ १७ ॥

ग्रहस्य होमकाल विवृत्ते—तौ होचतुरित्यादि । अध्वर्युत्वेन 'आवां' 'यज्ञस्य' मुख्यौ इति । 'द्विदेवत्यान्' अभिलक्ष्यावयो 'ग्रह' पूर्वमेव समर्पयन इत्युक्ते देवास्तथैवाभ्यनिष्ठन् । द्विदेवत्यादित्वबहुवचन प्रसिद्धत्वेभ्यः । अत. पश्चात् 'दशमो' गृह्यमाणोऽपि द्विदेवत्याना तृतीय एव सन् हूयते । अश्विनोरश्विनामप्रानिरुक्तपूर्वक दर्शयति—अथेत्यादि । "अश्विनौ" इति 'यत्' नाम तत् कथमित्यर्थ. । 'इमे' दृश्यमाने 'द्यावापृथिवी' द्यावापृथिव्यौ साक्षाद् 'अश्विनौ' देवौ—"वा छन्दसि" (पा. सू. ६।१।१०६) इति पूर्वसवर्णदीर्घः । द्यावापृथिव्यौ कृत्स्नं जगद् व्याप्नुत: अतस्तदात्मकयोरश्विनोरपि व्यापकत्वादश्विन्वम् । 'पुष्करस्रजौ' इति अश्विन्वमेव समर्थ्यते । अश्विनोः पुष्करस्रक्त्वं कस्मिंश्चिन्मन्त्रे अम्नायते—"मेधां मे अश्विनावाधत्तां पुष्करस्रजौ"—इति (पा. ग. सू. १।३।१९) ॥१६॥

समन्त्रक ग्रहण विवृत्ते—अथात इत्यादि । अत्र 'अथात' इत्यनेन बहिष्पवमानस्तोत्रानन्तर्यं द्योत्यते । ननु मैत्रावरुणग्रहस्यैन्द्रवायवानन्तरमेव पाठात् तद्ग्रहणवाक्ये—"अथात" इत्यनेन यथैन्द्रवायवानन्तर्यं द्योत्यते, तथात्रापि मैत्रावरुणानन्तरपाठात्तदानन्तर्यमथातशब्दो द्योतयतीति चेत्, "स्तुते बहिष्पवमाने दशमो गृह्यते" इति श्रुत्या विहितत्वात् । एवं तर्हि यथा श्रुतिः क्रमबोधप्रमाणम्, तथा पाठोऽपि ।

1—आश्विन ग्रहस्थानादयो वा या वाचीति । का. श्रौ. सू. ९।१९५।

दध्युङ् ह वाऽआभ्यामाथर्वणः । (णो) मधु नाम ब्राह्मणमुवाच तुदेनयोः प्रियं धाम तदेवैनयोरेतेनोपगच्छति तस्मान्मधुमत्यर्चा गृह्णाति माध्वीभ्यां त्वेति सादयति ॥ १८ ॥

तानि वाऽएतानि । श्लक्ष्णानि पात्राणि भवन्ति राशावमैन्द्रवायवपात्रं तत्तस्य द्वितीयꣳ रूपं तेन तद्द्विदेवत्यमजकावं मैत्रावरुणपात्रं तत्तस्य द्वितीयꣳ रूपं तेन तद्द्विदेवत्यमोष्ठमाश्विनपात्रं तत्तस्य द्वितीय ꣳ रूपं तेन

दध्यङ् ह वाऽआभ्यामाथर्वणो मधु नाम ब्राह्मणमुवाच । तदेनयोः प्रियं धाम, तदेवैनयोरेतेनो-पगच्छति । तस्मान्मधुमत्यर्चा गृह्णाति, माध्वीभ्यां त्वेति सादयति ॥ १८ ॥

तानि वाऽएतानि श्लक्ष्णानि पात्राणि भवन्ति । राशावमैन्द्रवायवपात्रम् । तत् तस्य द्वितीयं रूपम् । तेन तद्द्विदेवत्यम् । अजकावं मैत्रावरुणपात्रम् । तत् तस्य द्वितीयं रूपम् । तेन तद्द्विदेव-

---

सन्निधौ यजनीयादौ पाठस्य क्रमबोधप्रमाणत्वेनाङ्गीकारात् । तथा च सत्युभयोः प्रमाणयोः सम-बलत्वात् कदाचिन्मैत्रावरुणग्रहानन्तरं ग्रहणं कदाचिद्बहिष्पवमानानन्तरमिति ऐच्छिकक्रमोऽस्त्विति चेत् नैवमपि शङ्क्यम् । पाठः साक्षात् क्रमस्य न विधायकः, किन्तु अन्यथानुपपत्त्या कल्पयति । श्रुतिस्तु साक्षादेव क्रममभिधत्ते, अतः प्रत्यक्षत्वेन प्राबल्यात् श्रुत्या पाठो बाधनीयः । तथा च सत्यत्र "अयात" इत्यनेन बहिष्पवमा-नानन्तर्यं बोध्यत इति—उक्तं तदुपपन्नं भवति । ग्रहणमन्त्रस्यायमर्थः—हे 'अश्विना' अश्विनौ ! युवयोः शोभना 'सूनृतावती' मधुब्राह्मणवती च 'या' 'कशा' (निघं १ । ११ । ४२) वागस्ति 'तया' वाचा निमिश्रत यज्ञं सेक्तुमिच्छतम् "मिह सेचने"—(धा. पा. भ्वा. प. १०१७) हे सोमरस ! उपयामेन 'गृहीतोऽसि' त्वाम् 'अश्विभ्यां' गृह्णामीति शेषः । विवृते—तद्यदित्यादि । ग्रहणसादने—एष त इत्यादि । हे सोमरस ! 'माध्वीभ्यां' मधुब्राह्मणमनिबद्धवद्भ्यामश्विभ्यामित्यर्थः । माध्वीशब्दः "छन्दस्यन्यव्याह—" (पा. सू. ६ । ४ । १७५) इति निपातितः । उक्तमर्थकारणमभिधित्सुरनुवदति—तं वा इत्यादि । अनूद्य कारणमाह—तद्यदि-त्यादि । ग्रहणमादनयोरनयोरुभयोः मधुशब्दप्रयोगस्यायमभिप्रायः ॥ १७ ॥

अथर्वणः पुत्रो 'दध्यङ्' नाम ऋषिः 'मधु' 'ब्राह्मणम्' अनयोः उपदिदेश । "अन्"—(पा. सू. ६ । ४ । १६७) इति प्रकृतिभावात् "नस्तद्धिते" (पा. सू. ६ । ४ । १४४) इति टिलोपो न भवति । 'तत्' ब्राह्मणमनयोः 'प्रियं' स्थानम् । अतो ग्रहणसादनयोर्मधुशब्दप्रयोगेण तदेव ब्राह्मणं सम्पादितं भवतीति ॥ १८ ॥

तद्द्विदेवत्यपात्राणां लक्षणमाह—तानि वा इत्यादिना । 'श्लक्ष्णानि' स्निग्धानि एकरूपाणीत्यर्थः । ऐकरूप्ये द्विदेवत्यत्वासिद्धेस्तदनुसारेण द्वैरूप्यसिद्धये ऐन्द्रवायवपात्रं 'राशावम्' रास्ना रशना,

---

१–महीधरेण तु—'मधुमती' मधु अस्य तद्वती, मधुशब्दप्रयोगविषयप्रतिपादनपरा युक्ता तथा 'सूनृतावती' प्रियं सत्यं वचः सूनृतं तद्वती, सत्यप्रियवचनोपेतेत्युक्तम् ।

ग्रहितेन्त्वमनुप ग्रहस्थिनाविति सुल्वौ ग्राऽग्नाभिनावोग्रमिव ग्राऽइदं सुवं ग्रत्नाग्नोइनाभिनपात्रं भवति ॥ १२ ॥

इति प्रथमप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ४-१-५ ॥

प्रथमप्रपाठके षष्ठं ब्राह्मणम्
द्वितीयेऽध्याये च प्रथमं ब्राह्मणम् ।

चक्षुषी ह वाऽअस्य शुक्रामन्थिनौ । तद्वाऽएष ऽएव शुक्रो य ऽएष तपति तद्यदेष ऽएतत्तपति तेनैष शुक्रश्चन्द्रमा ऽएव मन्थी ॥ १ ॥

तꣳ सक्तुभिः श्रीणाति । तदेनं मन्थं करोति तेनो ऽएष मन्थ्येतौ ह वाऽआसां प्रजानां चक्षुषी स यद्धैतौ नोदियातां न हैवेह स्वौ चन पाणी निर्जानीयुः ॥ २ ॥

(स्तु) तयोरन्तैवान्यतरः । (ऽ) आद्यो ऽन्यतरोऽत्तैव शुक्र ऽआद्यो मन्थी ॥ ३ ॥

तयोरत्तैवान्यतरमनु । (न्या) आद्योऽन्यतरमन्वत्तैव शुक्रमन्वाद्यो मन्थिनमनु तौ वाऽअन्यस्मै गृह्येते ऽअन्यस्मै हूयेते शण्डामर्कावित्यसुररक्षसे ताभ्यां गृह्येते देवताभ्यो हूयेते तद्यत्तथा ॥ ४ ॥

शुक्रामन्थिनौ ग्रहौ ।

चक्षुषी ह वाऽअस्य शुक्रामन्थिनौ । तद्वाऽएष एव शुक्रः–य एष तपति । तद् यदेष एतत्तपति तेनैष शुक्रः । चन्द्रमा एव मन्थी ॥ १ ॥

तं सक्तुभिः श्रीणाति । तदेनं मन्थं करोति । तेनोऽएष मन्थी । एतौ ह वाऽआसां प्रजानां चक्षुषी । स यद्धैतौ नोदियाताम्–न हैवेह स्वौ चन पाणी निर्जानीयुः ॥ २ ॥

तयोरत्तैवान्यतरः, आद्योऽन्यतरः । अत्तैव शुक्रः, आद्यो मन्थी ॥ ३ ॥

तयोरत्तैवान्यतरमनु, आद्योऽन्यतरमनु । अत्तैव शुक्रमनु, आद्यो मन्थिनमनु । तौ वाऽअन्यस्मै गृह्येते, अन्यस्मै हूयेते । शण्डामर्कौ–इत्यसुररक्षसे । ताभ्यां गृह्येते । देवताभ्यो हूयेते तद्यथा ॥४॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

आश्विनं ग्रहं विधाय शुक्रामन्थिग्रहौ विधातुं चक्षुरात्मना स्तौति–चक्षुषी ह वा इत्यादि । शुक्रश्च मन्थी च 'शुक्रामन्थिनौ' । मानवस्य यज्ञस्य 'चक्षुषी' एतौ । उक्तमेवानयोश्चक्षुष्ट्वं प्रतिपादयति–तद्वा इत्यादिना । 'तत्' तत्र 'एष' दृश्यमानस्तपति 'एष' 'एव' सूर्यः 'शुक्रः' ग्रहः 'तपति' । शोचनं दीपनं इति तस्य शुक्रनामधेयम् । 'मन्थी' 'चन्द्रमा' 'एव' 'सक्तुभिः' यवचूर्णैर्मिश्रितस्य सोमस्याऽपि मन्थनात् तत्राभिनोऽस्य मन्थित्वम् । अनयोः सूर्याचन्द्रमसोरनुदये 'प्रजानां' स्वकीययोरपि पाण्योरदर्शनात्तदुदये तत्सम्भवाच्चक्षुष्ट्वमिति तदात्मकौ शुक्रामन्थिनावपि चक्षूरूपावित्यर्थः । प्रजापतेश्चक्षुषः सकाशादुत्पन्नत्वाच्चानयोश्चक्षुष्ट्वम्, तथा च श्रूयते–"चक्षुषः शुक्रामन्थिनौ" (तै. शा. १ । ९ । ४) इति ॥ १ ॥ २ ॥

चक्षुरात्मना स्तुतौ शुक्रामन्थिनौ पुनर्भोक्तृभोग्यात्मना स्तौति–तयोरित्यादिना । 'तयोः' शुक्रामन्थिनो-

यत्र वै देवाः । (ऽ) असुररक्षसान्यपजघ्निरे तदेतावेव न शेकुरपहन्तुं यद्ध स्म देवाः किं च कर्म कुर्वते तद्ध स्म मोहयित्वा क्षिप्र ऽएव पुनरुपद्रवतः ॥ ५ ॥

(स्ते)ते ह देवा ऊचुः । (रु) उपजानीत यथेमावपहनामहाऽइति ते होचुर्ग्रहावेवाभ्यां गृह्णाम तावभ्यवैष्यतस्तौ स्वीकृत्यापहनिष्यामहऽ इति ताभ्यां ग्रहौ जगृहुस्तावभ्यवैतां तौ स्वीकृत्यापाघ्नत तस्माच्छण्डामर्काभ्यामिति गृह्येते देवताभ्यो हूयेते ॥ ६ ॥

(तेऽअ) अपि होवाच याज्ञवल्क्यः । (ल्क्यो) नो स्विद्देवताभ्य ऽएव गृह्णीयामा ३ विजितरूपमिव हीदमिति तद्वै स तन्मीमाᳬंसामेव चक्रे नेत्तु चकार ॥ ७ ॥

यत्र वै देवाऽअसुररक्षसान्यपजघ्निरे तद्—एतावेव न शेकुरपहन्तुम् । यद्ध स्म देवाः । किञ्च कर्म कुर्वते—तद्ध स्म मोहयित्वा क्षिप्रऽएव पुनरुपद्रवतः ॥ ५ ॥

ते ह देवा ऊचुः—उपजानीत—यथेमावपहनामहाऽइति । ते होचुः—ग्रहावेवाभ्यां गृह्णामः । तावभ्यवैष्यतः । तौ स्वीकृत्यापहनिष्यामहऽइति । ताभ्यां ग्रहौ जगृहुः, तावभ्यवैताम् । तौ स्वीकृत्यापाघ्नत । तस्माच्छण्डामर्काभ्यामिति गृह्येते, देवताभ्यो हूयेते ॥ ६ ॥

अपि होवाच याज्ञवल्क्यः—नो स्विद्देवताभ्य एव गृह्णीयामा ३ विजितरूपमिव हीदमिति । तद्वै स तन्मीमांसामेव चक्रे नेत्तु चकार ॥ ७ ॥

रन्यतरः ' भत्ता ' भोक्ता अन्यतरश्च ' आद्यो ' भोग्यस्तयोर्भोक्तृभोग्यरूपसूर्यचन्द्रात्मत्वेन स्तुतत्वात् । अर्थेवेति । तस्यैव विशेषः । यत एवमनयोर्भोक्तृभोग्यत्वमतो लोकेऽपि भोक्तृवर्गस्तयोरन्यतरं सूर्यात्मकं शुक्रमनुसृत्य वर्तते । शुक्रेऽन्तर्भूत इत्यर्थः । भोग्यवर्गोऽन्यतरं चन्द्रात्मकमेव मन्थिनमनुसृत्य वर्तते । चन्द्रात्मके मन्थिन्यन्तर्भवति । ग्रहयोर्ग्रहणहोमौ दर्शयति—तौ वा अन्यस्मा इत्यादि । सुरविरोधिनौ राक्षसौ ' असुररक्षसे ' " अनसन्तान्नपुं० "—(पा. सू. ५ । ४ । १०३) इत्यादिना टच् । ' ताभ्यां शण्डामर्काभ्यां ' गृह्येते ' । होमस्तु 'देवताभ्यः' क्रियते । ग्रहणे शण्डामर्कयोर्देवतात्वेनोद्दिष्टत्वात् "देवताद्वन्द्वे च "—(पा. सू. ७।३।२१) इति पूर्वपदस्यानङादेशः । ग्रहणे शण्डामर्कयोः स्वीकारस्य, होमे तत्परित्यागस्य च हेतुं दर्शयितुमाख्यायिकां प्रस्तौति—तद्यथा यत्रेति । 'तत्' 'तथा' ग्रहणकारणं ग्रहणे शण्डामर्कस्वीकरणमिति यत् तदुच्यत इत्यर्थः । पुरा खलु देवा असुररक्षमामरहननसमये शण्डामर्कौ ' हन्तु ' न शक्नवन्तस्तौ सर्वं देवकृतं कर्म तिरस्कृत्यागच्छताम् । ततस्ते देवा एतयोर्हननोपाय विचारयतेत्युक्त्वा ग्रहग्रहणेन तावागमिष्यतः, पश्चात् ' तौ ' ' स्वीकृत्य ' हनिष्याम इति पर्यालोच्य तथैवाचरन् । यत एवमकुर्वन्, अत इदानीमपि शण्डामर्काविदैव ग्रहणम् । होमास्तु ' देवताभ्यः ' क्रियन्ते ' अपजघ्निरे '—इत्येवमादौ सर्वत्र च्छान्दसमात्मनेपदम् ॥ २–६ ॥

शण्डामर्कावुद्दिश्य गृह्यत इति यत्प्रतिपादितं तदेव दूषयति—अपि होवाचेत्यादि । याज्ञवल्क्योऽप्येवमुवाच ।

(रे) इमामु हैके शुक्रस्य पुरोरुचं कुर्वन्ति । (न्त्य) अयं वेनश्चोदयत्पृश्निगर्भा ज्योतिर्जरायू रजसो विमानऽइति तदेतस्य रूपं कुर्मो य ऽएष तपतीति यदाह ज्योतिर्जरायुरिति ॥ ८ ॥

(ती)इमां त्वेव शुक्रस्य पुरोरुचं कुर्यात् । (त्तं) तं प्रत्नथा पूर्वथा विश्वथेमथा ज्येष्ठतातिं बर्हिषदᳬं स्वर्विदमित्यत्ता ह्येतमन्वत्ता हि ज्येष्ठस्तस्मादाह ज्येष्ठतातिं बर्हिषदᳬं स्वर्विदम् । प्रतीचीनं वृजनं दोहसे धुनिमाशुं जयन्तमनु यासु वर्धसे । उपयामगृहीतोऽसि शण्डाय त्वैष ते योनिर्वीरतां पाहीति सादयत्यत्ता ह्येतमन्वत्ता हि वीरस्तस्मादाहैष ते योनिर्वीरतां पाहीति दक्षिणार्धे सादयत्येताᳬं ह्येष दिशमनु संचरति ॥ ९ ॥

इमामु हैके शुक्रस्य पुरोरुचं कुर्वन्ति । " अयं वेनश्चोदयत्पृश्निगर्भा ज्योतिर्जरायू रजसो विमाने "-(वा० सं० ७ । १६) इति । तदेतस्य रूपं कुर्मो य एष तपतीति यदाह-ज्योतिर्जरायुरिति ॥ ८ ॥

इमां त्वेव शुक्रस्य पुरोरुचं कुर्यात्-" तं प्रत्नथा पूर्वथा विश्वथेमथा ज्येष्ठतातिं बर्हिषदं स्वर्विदम् "-(वा० सं० ७ । १२) इति । अत्ता ह्येतमनु । अत्ता हि ज्येष्ठः । तस्मादाह-ज्येष्ठतातिं बर्हिषदं स्वर्विदम् । " प्रतीचीनं वृजनं दोहसे धुनिमाशुं जयन्तमनु यासु वर्धसे । उपयामगृहीतोऽसि शण्डाय त्वैष ते योनिर्वीरतां पाहि "-(वा० सं० ७ । १२)

अथवा अस्मदीयाभ्यो देवताभ्य एव नो गृह्णीयाम उत गृह्णीयाम इति । " सप्रश्न " (पा. सू. ३ । ३ । १६१) इति लिङ् । " विचार्यमाणानाम् " (पा. सू. ८ । २ । ९७) इति प्लुतः । एतद्देवतोद्देशेन ग्रहग्रहण निश्चयरूप खल्विति । एव संप्रधार्य स याज्ञवल्क्यस्तत्र विचारमेव ' चक्रे ', ' न तु चकार ' । ततः पूर्वोक्त एव पक्षोऽनुष्टेय इति भाव ॥ ७ ॥

विहिते शुक्रस्य ग्रहणे स्वाभिमत मन्त्र विविच्य शाखान्तरमतं स्वस्यानभिमतमुपन्यस्यति-इमामु हेत्यादिना । पुरा रोचयतीति पुरोरुक्, " अय वेन " इत्येतामृच ' पुरोरुचं ' कुर्वतामयमाशयः-मन्त्रे ' ज्योतिर्जरायुः ' इत्यस्योच्चारणेन उभयतोऽस्य सूर्यस्य रूप सम्पादन इति । एतत्तैत्तिरीयकशाखामतम । तत्र हि मन्त्रकाण्डे उपांश्वादीना ग्रहाणां ग्रहण मन्त्रपाठानन्तरं शुक्रस्य क्रमे " अयं वेन " इत्यस्य पाठात् । अत एव बोधायनः-" अयं वेनश्चोदयत् इति शुक्र गृहीत्वा " इति ॥ ८ ॥

स्वाभिमतं पक्षं सोपपत्तिकमाह इमां त्वेवेत्यादि । तं प्रत्नथेति । ' इमां ' ऋचमेव कुर्यात् न पुन शाखान्तरमतप्राप्तमित्यर्थः । अत्रेयमुपपत्तिः-सूर्यस्य भोक्तृत्वं तदात्मकत्वं च लौकिकभोक्तृजातस्य प्रागुक्तम्-"अत्तैव

१-अयं वेन इत्येके । का० श्रौ० सू० ९ । १३५ । २-शुक्र वैत्वेन वा त प्रत्नथेति । का० श्रौ० सू० ९ । १३४ ।

(त्यु) अथ मन्थिनं गृह्णाति । (त्य) अयं वेनश्चोदयत्पृश्निगर्भा ज्योतिर्जरायू रजसो विमाने । इममपाᳪं संगमे सूर्यस्य शिशुं न विप्रा मतिभी रिहन्ति । उपयामगृहीतोऽसि मर्काय त्वेति ॥ १० ॥

इति सादयति । अत्ता ह्येतमनु । अत्ता हि वीरः । तस्मादाह–एष ते योनिर्वीरतां पाहीति । दक्षिणार्द्धे सादयति एतां ह्येष दिशमनु संचरति ॥ ९ ॥

अथ मन्थिनं गृह्णाति–" अयं वेनश्चोदयत्पृश्निगर्भा ज्योतिर्जरायू रजसो विमाने । इममपां सङ्गमे सूर्यस्य शिशुं न विप्रा मतिभी रिहन्ति । उपयामगृहीतोऽसि मर्काय त्वा"–(वा० सं० ७ । १६) इति ॥ १० ॥

शुक्रः, अत्तैव शुक्रमनु" इति । भोक्तृभोग्ययोर्भोक्ता प्राधान्येन ज्येष्ठः । " अतोऽत्र ज्येष्ठतातिम् " इति ज्येष्ठशब्देन भोक्ता शुक्रात्मकः सूर्यः प्रकाश्यत इति, शुक्रग्रहणे श्ययमेव पुरोरुक्कार्येति । होममन्त्रे–"तस्मा इन्द्राय" (वा. सं. ७ । १५) इति निर्देशादस्या इन्द्रो देवता । श्राहेन्द्रत्वप्रसिद्धम् त्वा स्तुम इति शेषः । प्रत्नंथत्वादौ " प्रत्न-पूर्व–" (पा. सू. ५ । ३ । २६)इत्यादिना थाल्प्रत्ययः । अतोऽयमुपमार्थीयः । प्रत्नाः (निघ २ । २७ । १) पुरातनाः भृग्वादय इव, पूर्वे पित्रादय इव, विश्व इव, समस्ता अवशिष्टा ऋषय इव, ' इमथा ' इमे इदानीन्तना यजमाना इव, त्वा स्तुमः । कीदृशं ' ज्येष्ठतातिं ' प्रशस्तं " वृकज्येष्ठाभ्यां " (पा. सू. ५ । ४ । ४१) इति स्वार्थिकस्तातिल्प्रत्ययः । स्वर्गे बर्हिषि यज्ञे स्थितं स्वर्गं लब्धवन्तं प्रत्यगात्मभूतं त्वां स्तुमः । त्वं च ' धुनिम् ' अस्मान् कम्पयन्तं ' वृजनं ' वर्जनीयं पापं ' दोहसे ' क्षारयसि, विनाशयसीत्यर्थः । किं पुनः स्तोत्रं ' यासु ' क्रियासु क्षिप्रमन्यान् यजमानान् ' जयन्तं ' यजमानं वर्द्धयसे तासु स्तुमः इति पूर्वेण सम्बन्धः । हे सोमरस ! ' उपयामगृहीतोऽसि ' त्वा ' शण्डाय ' गृह्णामि । नन्वस्य मन्त्रस्य " अत्ता हि ज्येष्ठः "–इत्येतद्ब्राह्मणानुसारेण सूर्यपरत्वमवगम्यते–तत् कथमिन्द्रपरत्वेन व्याख्यानमिति । उच्यते–इन्द्रोऽपि सूर्यात्मकस्तन्मूर्तिभेदत्वात् । तथा च श्रूयते–" धाता चार्यमा च अंशश्च भगश्च इन्द्रश्च विवस्वांश्चेत्येते " (तै. आ. उ. १–१३) इति । तथा मन्त्रशास्त्रेऽपि इन्द्रस्य सूर्यात्मकत्वं प्रसिद्धम्–" धाता चार्यमभिधा वरुणांशभगा विवस्वदिन्द्रयुताः । पूषाह्वयपर्जन्यौ त्वष्टा विष्णुश्च भानवः प्रोक्ताः ॥"–इति । अत इन्द्रपरत्वेन व्याख्यानमुपपद्यते ॥

गृहीतस्य सोमरसस्य समन्त्रकं सादनं विधाय व्याचष्टे–एष ते योनिरित्यादि । भोक्तृवर्गः सूर्यरूपः शुक्रात्मकः अत एव समर्थः । तस्मात्प्रजानां सामर्थ्यं ' पाहि ' पालयेति मन्त्र आहेत्यर्थः । पात्रप्रयोगकाले दक्षिणभागे प्रयुक्तत इति तत्रैव सादयेत् । तथा च कात्यायनः–" दक्षिणपूर्वार्द्धे शुक्रामन्थिनोर्दक्षिणं शुक्रस्य " (का. श्रौ. सू. ९ । २४ । २९) इति ॥ ९ ॥

विहितं मन्थिनोर्ग्रहणमनूद्य मन्त्रं विधत्ते–अथेत्यादि । मन्त्रस्यायमर्थः–अत्र पूर्वार्द्धे अधिदैवतमवस्थितः सोमः स्तूयते । उत्तरार्द्धे अधियज्ञम् । ' वेनः ' कान्तः । " वेनो वेनतेः कान्तिकर्मणः " इति यास्कः । (निरु. १० । ४ । १) "विन कान्तौ " इत्यस्मादजन्तः । ' जरायु ' इति गर्भवेष्टनम् । ' ज्योतिः ' एव

१–मर्त्विनमय स्येन इति । का० श्रौ० सू० ९ । १३६ ।

तं[1] सक्तुभिः श्रीणाति । तद्यत्सक्तुभिः श्रीणाति वरुणो ह वै सोमस्य राज्ञोऽभीवाक्षि प्रतिपिपेष तदश्वयत्ततोऽश्वः समभवत्तद्यच्छ्वयथात्समभवत्तस्मादश्वो नाम तस्याश्रु प्रास्कन्दत्ततो यवः समभवत्तस्मादाहुर्वारुण्यो यव इति तद्यदेवास्यात्र चक्षुषोऽमीयत तेनैवैनमेतत्समर्धयति कृत्स्नं करोति तस्मात्सक्तुभिः श्रीणाति ॥ ११ ॥

स श्रीणाति । मनो न येषु हवनेषु तिग्मं विपः शच्या वनुथो द्रवन्ता । आ यः शर्याभिस्तुविनृम्णोऽअस्याश्रीणीता दिशं गभस्ताविष ते योनिः प्रजाः पाहीति सादयत्याग्नो ह्येतमन्वाग्ना हीमाः प्रजा विशस्तस्मादाहैष ते योनिः प्रजाः पाहीति ॥ १२ ॥

तं सक्तुभिः श्रीणाति । तद् यत्सक्तुभिः श्रीणाति । वरुणो ह वै सोमस्य राज्ञोऽभीवाक्षि प्रतिपिपेष । तदश्वयत् । ततोऽश्वः समभवत् । तद् यच्छ्वयथात्समभवत्–तस्मादश्वो नाम । तस्याश्रु प्रास्कन्दत् । ततो यवः समभवत् । तस्मादाहुः–वरुण्यो यव इति । तद् यदेवास्यात्र चक्षुषोऽमीयत–तेनैवैनमेतत्समर्धयति, कृत्स्नं करोति । तस्मात्सक्तुभिः श्रीणाति ॥ ११ ॥

स श्रीणाति–मनो न येषु हवनेषु।तिग्मं विपः शच्या वनुथो द्रवन्ता ।आ यः शर्याभि-

---

जरायुर्वेष्टनं यस्य सः तथोक्तः । ' रजसः ' उदकस्य ' विमाने ' निर्माणस्थाने आकाश इत्यर्थः । तस्मिन् 'अयं' सोमः ' पृश्निगर्भाः ' आदित्यगर्भा अपः ' चोदयत् ' चोदयेत् । " लिङर्थे लेट् " (पा. सू. ३ । ४ । ७) " इतश्च लोपः परस्मैपदेषु " (पा. सू. ३ । ४ । ९७) इतीकारलोपः । बहुलग्रहणात् (पा. सू. ३ । १ । ३४) सिप्प्रत्ययो न भवति । अपामादित्यगर्भत्वम् "आपः सूर्ये समाहिताः" (तै. आ. उ. १–८.) इति श्रुतेः । अथाविवर्ष सोमः स्तूयते–' इम ' सोमम् ' अपां ' ' सूर्यस्य ' च सम्पर्केर्गृहीताभिर्वसतीवरीभिरभिषुत ' विप्राः ' मेधाविनः क्षीरादिना ' शिशुं न ' शिशुमिव ' मतिभिः ' मतिपूर्विकाभिः स्तुतिभिः ' रिहन्ति ' अर्चन्ति । रिहतिरर्चाकर्मसु पठितः (निघ. ३ । १४ । ११) ॥ १० ॥

गृहीतस्य सोमरसस्य यवपिष्टैर्मिश्रणं, तस्योपाख्यानेन हेतु चाह–तं सक्तुभिरित्यादिना । तद्यदिति । ' सक्तुभिः श्रीणाति ' इति यत् तत्कारणमुच्यत इत्यर्थः । ' अश्वयत् ' प्रवृद्धमभूत् । " टुओश्वि गतिवृद्ध्योः " (धा. पा. भ्वा. प. १०३९) इति धातुः । ' श्वयथात् ' इति (इ)उकारस्य व्यत्ययेनाकारः । वरुण्य इति । " भवे छन्दसि "–(पा. सू. ४ । ४ । ११०) इति यत्प्रत्ययः । तद्यदिति । ' अस्य ' सोमस्य 'चक्षुषः' सकाशात् देवांशरूपम् 'अमीयत' अपगतमभूत् । यदेतेन यवपिष्टमिश्रणेन ' तेनैव ' अंशेन 'एनं' सोमं ' समर्धयति ' तेन च ' कृत्स्नं ' संपूर्णं करोतीत्यर्थः ॥ ११ ॥

विहितं मिश्रणमनूद्य मन्त्रं विधत्ते–स श्रीणातीति । मनो न येष्विति । हे ' विपः ' विपश्चितः । ।

१–सक्तुभिः श्रीणात्येनं मनो न येष्विति । का० श्रौ० सू० ९ । १२७ ।

द्वौ प्रोक्षितौ यूपशकलौ भवतः । (तौ) द्वावप्रोक्षितौ प्रोक्षितं चैवाध्वर्युरादत्तेऽप्रोक्षितं चैवमेव प्रतिप्रस्थाता प्रोक्षितं चैवादत्तेऽप्रोक्षितं च शुक्रमेवाध्वर्युरादत्ते मन्थिनं प्रतिप्रस्थाता ॥ १३ ॥

सोऽध्वर्युः । (१) अप्रोक्षितेन यूपशकलेनापमार्ष्ट्यपमृष्टः शण्डऽइत्येवमेव प्रतिप्रस्थातापमृष्टो मर्कऽइति तदाददानावेवासुररक्षसेऽअपहतो देवास्त्वा शुक्रपाः प्रणयन्त्वित्येवाध्वर्युर्निष्क्रामति देवास्त्वा मन्थिपाः प्रणयन्त्विति प्रतिप्रस्थाता तदेतौ देवताभ्यऽएव प्रणयतः ॥ १४ ॥

स्तुविन्नृम्णोऽस्याश्रीणीता दिशम् । गमस्तावेष ते योनिः प्रजाः पाहि–" (वा. सं. ७-१७) इति सादयति । आयो ह्येवमनु । आया हीमाः प्रजा विशः । तस्मादाह–एष ते योनिः प्रजाः पाहीति १२

द्वौ प्रोक्षितौ यूपशकलौ भवतः, द्वावप्रोक्षितौ । प्रोक्षितं चैवाध्वर्युरादत्ते, अप्रोक्षितं च । एवमेव प्रतिप्रस्थाता प्रोक्षितं चैवादत्तेऽप्रोक्षितं च । शुक्रमेवाध्वर्युरादत्ते, मन्थिनं प्रतिप्रस्थाता ॥ १३ ॥

सोऽध्वर्युरप्रोक्षितेन यूपशकलेनापमार्ष्टि–" अपमृष्टः शण्डः "(वा. सं. ७।१२)–इति । एवमेव प्रतिप्रस्थाता–" अपमृष्टो मर्कः " (वा. सं. ७।१७)–इति । तदाददानावेवासुररक्षसेऽअपहतः– "देवास्त्वा शुक्रपाः प्रणयन्तु" (वा.सं. ७।१२) इत्येवाध्वर्युर्निष्क्रामति । " देवास्त्वा मन्थिपाः प्रणयन्तु–वा.सं.७।१७) " इति प्रतिप्रस्थाता । तदेतौ देवताभ्य एव प्रणयतः ॥१४॥

प्रातिपदिकैकदेशः । सलोपश्छान्दसः । ' येषु ' होमेषु ' तिग्म ' ' मनो ' ' न ' तीव्र मन इव (निरु. १।२।१) द्रवन्तौ–" सुपां सुलुक् ", (पा. सू. ७ । १ । ३९) इत्याकारादेशः । शुक्रामन्थिनौ ' शघ्या ' कर्मणा निमित्तेन ' वनुथः ' भजथः । व्यत्ययेन मध्यमपुरुषः (पा. सू. ३ । १ । ८५) (सकाशात्) देवाशभूतेषु होमेषु प्राप्तो ' यः ' ' तुविनृम्णो ' (निघं. ३ । १ । २) बहुबलो (निरु. २।९।९) मन्थ्यस्ति । ' अस्य ' इम मह ' गभस्तौ ' पाणौ धृत्वा ' शर्याभिः ' स्वाङ्गुलीभिः ' आदिशं ' प्रतिदिशं यदिष्टैः । ' आश्रीणीत ' मिश्रयत । गभस्तिशब्दः पाणिवचनः, " पाणी वै गभस्ती " इति श्रुतेः । ग्रहस्य सादनं समन्त्रकं विधाय व्याचष्टे–एष त इत्यादि । आयो हीति । ' आयो ' सौम्यवर्गः, चन्द्रात्मकस्य मन्थिनोऽवस्थाभेद इत्युक्तम (श. प. ४ । २ । १ । २–३) । प्रजाश्च सौम्याः; अतश्चन्द्रात्मकस्य मन्थिनो सौम्यप्रजारक्षकत्वं मन्त्र आहेत्यर्थः ॥ १२ ॥

प्रसङ्गाच्छुक्रामन्थिग्रहयोर्होमकाले कर्तव्यमनुष्ठानविशेषं विधत्ते–द्वौ प्रोक्षिताविति । आह–अपमार्ष्टीति । ग्रहगतं भूम्यादिकमपध्वंसयेत् । तादित्यादि । एतेन रक्षोविध्वंसनेन ग्रहौ ' आददानौ ' स्वीकुर्वाणौ । ' एव ' ' असुररक्षसे ' सुरविरोधिनौ राक्षसावपसार्य ' हतो ' हिंस्त इत्यर्थः ॥

उभयोर्निष्क्रमणं समन्त्रकमाह–देवास्त्वेत्यादि । हे शुक्रग्रह ! ' शुक्रपाः ' शुक्रग्रहस्य पातारो देवास्त्वा

१–प्रोक्षितौ यूपशकलावादायाप्रोक्षिताभ्यामपमार्जनमप्रोक्षिताभ्यामपमृष्टः शण्डइत्यध्वर्युरपमृष्टो मर्क इति प्रतिप्रस्थाता । का०श्रौ०सू० ९।११४ । २–देवास्त्वेति निष्क्रामतो यथालिङ्गम् । का०श्रौ० सू० ९।११५ ।

(स्तौ) तौ जघनेनाहवनीयमरत्नी संधत्तः । (स्ता) ताऽउत्तरवेदौ साद-यतो दक्षिणायामेव श्रोणावध्वर्युः सादयत्युत्तरायां प्रतिप्रस्थाताऽनुत्सृजन्तावेवानाधृष्टासीति तद्रक्षोभिरेवैतदुत्तरवेदिमनाधृष्टां कुरुतो विपर्येष्यन्तौ वाऽएतावग्निं भवतोऽत्येष्यन्तौ तस्माऽएवैतन्निह्नुवाते तथो हैनौ विपरियन्तावग्निर्न हिनस्ति ॥ १५ ॥

सोऽध्वर्युः पर्येति । सुवीरो वीरान्प्रजनयन्परीहीत्यत्ता ह्येतमन्वत्ता हि वीरस्तस्मादाह सुवीरो वीरान्प्रजनयन्परीहीत्यभि रायस्पोषेण यजमानमिति तद्यजमानायाशिषमाशास्ते यदाहाभि रायस्पोषेण यजमानमिति ॥१६ ॥

तौ जघनेनाहवनीयमरत्नी सन्धत्तः । ता उत्तरवेदौ सादयतः दक्षिणायामेव श्रोणावध्वर्युः सादयति, उत्तरायां प्रतिप्रस्थाता अनुत्सृजन्तावेव । " अनाधृष्टासि "—(वा. सं. ७ । १२) इति । तद्रक्षोभिरेवैतदुत्तरवेदिमनाधृष्टां कुरुतः । विपर्येष्यन्तौ वाऽएतावग्निं भवतोऽत्येष्यन्तौ तस्माऽएवैतन्निह्नुवते । तथो हैनौ विपरियन्तावग्निर्न हिनस्ति ॥ १५ ॥

सोऽध्वर्युः पर्येति—"सुवीरो वीरान्प्रजनयन् परीहि"—(वा. सं. ७ । ११) इति । अत्ता ह्येनमनु अत्ता हि वीरः । तस्मादाह—सुवीरो वीरान्प्रजनयन्परीहीति । "अभि रायस्पोषेण यज-

---

'प्रणयन्तु' यत्र स्थित्वा यागः क्रियते तं देशं प्रापयन्त्वित्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि मन्त्रयोजना । तद्दिति । 'तत्' तेन मन्त्रोच्चारणेन देवतार्थमेव' एतौ 'ग्रहौ प्रापयतः । शाण्डामर्कार्थं गृह्यमाणावपि न तदर्थमित्यर्थः॥१३॥१४॥

निष्क्रमणानन्तरं कर्तव्यमरत्निसन्धानादिकं विधत्ते—तौ जघनेनेत्यादि । 'आहवनीयं' 'जघनेन' आहवनीयस्य पश्चाद्भागे । ता उत्तरवेदाविति । 'तौ' शुक्रामन्थिग्रहौ, " लोपः शाकल्यस्य "—(पा. सू. ८ । २ । १९) इति मकारलोपः । 'अनुत्सृजन्तौ' अपरित्यजन्तौ दक्षिणस्यां श्रोणौ 'अध्वर्युः' उत्तरस्यां 'प्रतिप्रस्थाता' सादयेत् । तत्र " अनाधृष्टाऽसि " इति मन्त्रः । हे उत्तरवेदि ! 'अनाधृष्टाऽसि' अनाधर्षिता अहिंसितेत्यर्थः । " आदितश्च "—(पा. सू. ७ । २ । १६) इतीडभावः । 'तत्' इत्यनेन 'रक्षोभिः' 'उत्तरवेदिम्' अहिंसितां 'कुरुतः' । किं च होमार्थमुत्तरवेदेः प्रत्यग्देशात्सकाशादाहवनीयं 'विपर्येष्यन्तौ' विविधं दक्षिणत उत्तरतश्च परितो गमिष्यन्ताविति व्यतिक्रममेव करिष्यमाणौ भवतः । अत एतेन वेदिश्रोण्योर्ग्रहासादनेन अतिक्रमणरूपमपराधं 'तस्मै' 'अग्नये' 'अपह्नुवाते' अपनयतः कार्यार्थं गमिष्यावो न तु त्वामतिक्रमिष्याव इत्येतत्सूचयित्वा अग्निरनुसृतो भवति । अतः पश्चात् 'तथा' गच्छन्तावपि 'अग्निः' न हिनस्ति इत्यर्थः ॥ १५ ॥

अध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रोः परितो गच्छतोर्गमनं समन्त्रकं विदधानो व्याचष्टे—" सोऽध्वर्युरित्यादिना ।

१—अपरेणोत्तरवेदिमरत्नी संधायोत्तरवेदिश्रोण्योर्निधत्तोऽविसृजन्तौ दक्षिणस्यामध्वर्युरुत्तरस्यां प्रतिप्रस्थाताऽनाधृष्टासीति । का० श्रौ० सू० । ९ । २१६ । २—सुवीर इति दक्षिण यूपदेश गच्छत्यध्वर्युः सुप्रजा इति प्रतिप्रस्थातोत्तरम् । का० श्रौ० सू० ९ ।१३७॥

(स्थ) अथ प्रतिप्रस्थाता पर्येति । सुप्रजाः प्रजाः प्रजनयन्परीहीत्याद्यो ह्येतमन्वाद्या हीमाः प्रजा विशस्तस्मादाह सुप्रजाः प्रजाः प्रजनयन्परीहीत्यभि रायस्पोषेण यजमानमिति तद्यजमानायाशिषमाशास्ते यदाहाभि रायस्पोषेण यजमानमिति ॥ १७ ॥

तावपिधाय निष्क्रामतः।(स्ति)तिरऽएवैनावेतत्कुरुतस्तस्मादिमौ सूर्याचन्द्रमसौ प्राञ्चौ यन्तौ न कश्चन पश्यति तौ पुरस्तात्परीत्यापोर्णुतः पुरस्तात्तिष्ठन्तौ जुहुतऽआविरेवैनावेतत्कुरुतस्तस्मादिमौ सूर्याचन्द्रमसौ प्रत्यञ्चौ यन्तौ सर्व एव पश्यति तस्मात्पराग्यतः सिच्यमानं न कश्चन पश्यति तद्ध पश्चात्प्रजायमानꣳसर्व एव पश्यति ॥ १८ ॥

मानम् "–(वा. सं. ७ । १२) इति । तद्यजमानायाशिषमाशास्ते–यदाह अभि रायस्पोषेण यजमानमिति ॥ १६ ॥

अथ प्रतिप्रस्थाता पर्येति–" सुप्रजाः प्रजाः प्रजनयन्परीहि "–(वा. सं. ७ । १८) इति । आद्यो ह्येतमनु । आद्या हीमाः प्रजा विशः । तस्मादाह–सुप्रजाः प्रजाः प्रजनयन्परीहीति । " अभि रायस्पोषेण यजमानम् "–(वा० सं० ७ । १८) इति । तद्ध यजमानायाशिषमाशास्ते । यदाह–अभिरायस्पोषेण यजमानमिति ॥ १७ ॥

तावपिधाय निष्क्रामतः । तिर एवैनावेतत्कुरुतः । तस्मादिमौ सूर्याचन्द्रमसौ प्राञ्चौ यन्तौ न कश्चन पश्यति । तौ पुरस्तात्परीत्यापोर्णुतः, पुरस्तात्तिष्ठन्तौ जुहुतः–आविरेवैनावेतत्कुरुतः । तस्मादिमौ सूर्याचन्द्रमसौ प्रत्यञ्चौ यन्तौ सर्व एव पश्यति । तस्मात्पराग्यतः सिच्यमानं न कश्चन पश्यति । तद्ध पश्चात्प्रजायमानं सर्व एव पश्यति ॥ १८ ॥

" सुवीरो वीरान् " इत्यनेनाध्वर्युः पर्यियात । अत्र भोक्तृवर्गः सूर्यात्मकस्य शुक्रस्यावस्थाभेदः । भोक्ता च वीरः । अतः सुवीरो वीरानिति मन्त्रभाग आह–' रायस्पोषेण यजमानम् ' इत्यस्य मन्त्रभागस्योच्चारणेन यजमानस्याशी सम्पाद्यत इत्यर्थः । कृत्स्नमन्त्रस्यायमर्थः–हे शुक्रग्रह ! लोके ' वीरान् ' भोक्तॄन् उत्पादयन् तैः सुवीरस्त्वं धनसमृद्ध्या सह यजमानं परिगच्छेति ॥ १६ ॥

अथ प्रतिप्रस्थाते त्यत्राप्येवं योज्यम् । (का. श्रौ. सू. ९ । २१७) ' आद्यो ' भोग्यवर्गोऽत्र चन्द्रात्मकस्य मन्थिनोऽवस्थाभेदः । प्रजायमाना ' विशः ' च भोग्या. । स्पष्टमन्यत् ॥ १७ ॥

आहवनीयस्य पश्चाद्भागे ग्रहयोराच्छादनं, पुरस्ताद् गत्वा तदपनयनं च विधत्ते–तावपिधायेत्यादि । अत्रानन्तरमेवोपात्तत्वेन प्रकृतत्वात् प्रोक्षिताभ्यां शकलाभ्यामपिदध्याताम् । पिधानस्य तु प्रयोजनं ग्रहयोः प्रागगमनसमये लोकैरनुपलम्भाय तिरोधानम् । शुक्रामन्थिनौ सूर्यचन्द्रात्मकौ, तयोश्च प्राग्गतिर्न केनचिदुपलभ्यते, अतस्तदात्मकयोरनयोर्ग्रहयोरपि प्राग्गत्या लोकैरनुपलम्भ एव भवितव्यमिति । ' पुरस्तात् ' स्थित्वा

तौ जघनेन यूपमरत्नी सुंधत्तः। (त्तौ) युद्यग्निर्नोद्बाधेत युद्युऽअग्निरुद्बाधेताप्यग्रेणैव यूपमरत्नी सुंदध्याताꣳसंजग्मानो दिवा पृथिव्या शुक्रः शुक्रशोचिषेत्येवाध्वर्युः संजग्मानो दिवा पृथिव्या मन्थी मन्थिशोचिषेति प्रतिप्रस्थाता चुक्षुषोरेवैतेऽआरमणे कुरुतश्चक्षुषीऽएवैतत्सुंधत्तस्तस्मादिमेऽअभितोऽस्थिनी चुक्षुषी सुꣳहिते ॥ १९ ॥

तौ जघनेन यूपमरत्नी संधत्तः–यद्यग्निर्नोद्बाधेत । यद्युऽअग्निरुद्बाधेत–अप्यग्रेणैव यूपमरत्नी सन्दध्याताम्–" संजग्मानो दिवा पृथिव्या शुक्रः शुक्रशोचिषा "–(वा. सं. ७ । १२) इत्येवाध्वर्युः । " सं जग्मानो दिवा पृथिव्या मन्थी मन्थिशोचिषा "–(वा. सं. ७ । १८) इति प्रतिप्रस्थाता । चक्षुषोरेवैतेऽआरमणे कुरुतः चक्षुषीऽएवैतत्सन्धत्तः । तस्मादिमेऽअभितोऽस्थिनी चक्षुषी संहिते ॥ १९ ॥

आच्छादनम् अपोर्णुतः अपनयतः । तस्य च प्रयोजनं ग्रहयोराविष्करणं; सूर्याचन्द्रमसौ च प्राग्गतौ सर्वैर्दृश्येते, अतस्तदात्मकयोरनयोर्ग्रहयोरपि प्राग्भागे प्रकाशनमुपपद्यत इत्यर्थः । अत एव शाखान्तरेऽप्येवमाम्नायते–" असौ वा आदित्यः शुक्रश्चन्द्रमा मन्थ्यपिगृह्य प्राञ्चौ निष्क्रामतस्तस्मात् प्राञ्चौ यन्तौ न पश्यन्ति प्रत्यञ्चावावृत्य जुहुतस्तस्मात् प्रत्यञ्चौ यन्तौ पश्यन्ति " (तै. सं. ६ । ४ । १०) इति । ननु सर्वेषां ग्रहाणां प्रत्यग्गतिरेव प्रसिद्धा न तु प्राग्गतिः, अतः सूर्याचन्द्रमसोः प्राग्गतिरिति यदुक्तं तदनुपपन्नमिति चेत्; उच्यते–यदा सूर्यश्चन्द्रमाश्च यस्मिन् नक्षत्रे तिष्ठति तदा तेनैव सह प्रत्यग्गच्छति । तत्र प्रवहणवायुवशेन तस्मिन्नक्षत्रे पुरतः शीघ्रं नीयमाने सति स्वयं पश्चाद्धीयते । स तथाविधः सन् ततः प्राचीनेन नक्षत्रान्तरेण युज्यते । सैव प्राग्गतिः । सा तु न केनचिदप्युपलभ्यते । तथा च ज्योतिःसिद्धान्तेऽभिहितम्–" पश्चाद्व्रजन्तोऽतिजवान्नक्षत्रैः सततं ग्रहाः । नीयमानास्तु लम्बन्ते तुल्यमेव स्वमार्गगाः ॥ प्राग्गतित्वमतस्तेषां भगणैः प्रत्यहं गतिः ॥ "–(सूर्यसि. म. प्र.) इति । अथ च प्रागुदितौ सूर्याचन्द्रमसौ प्रत्यगस्तं गत्वा पुनः प्रागुदयाय प्रत्यक्तः सकाशात् पाताले प्राग्गच्छतः । तथा गच्छन्तौ तौ न दृश्येते, भूभागव्यवधानात् । तावेव तु प्रागुदयं गतौ दृश्येते । प्राक्तस्तु प्रत्यग् गच्छन्तावव्यवहितत्वात् सर्वैरेव दृश्येते । अतस्तदात्मनोर्ग्रहयोरपि प्राग्गतिसमये शकलाभ्यां पिधानम् । प्रत्यग्गतिसमये तदपनयनं किञ्चित्, यस्मात् प्राग्गमनसमये ग्रहयोराच्छादनं पुरतो गत्वा तदपनयनं कृतम् । ' तस्मात् ' लोकेऽपि ' पराक् ' पराचीनं ' सिच्यमानं ' ' रेतः ' ' न ' कश्चिदपि ' पश्यति ' ' पश्चात् ' प्रत्यगभिमुखं ' जायमानं ' तत् ' सर्व एव ' ' पश्यति ' ॥ १८॥

यूपस्य पश्चात् पुरतो वा तयोः पुनरभिसन्धानं समन्त्रकमाह–तौ जघनेनेत्यादि । उद्बाधेत इति दहेदित्यर्थः । सन्धानमन्त्रस्यायमर्थः–' दिवा ' द्युलोकेन पृथिव्या च ' सञ्जग्मानः ' सङ्गच्छमानः, " समो गम्यृच्छि "–(पा. सू. १ । ३ । २९) इत्यादिना–आत्मनेपदविधानाल्लिटः कानजादेशः (पा. सू. ३ । २।१०६) द्विर्वचनम् (पा. सू. ६।१।८) । " गमहन " (पा. सू. ६।४।९८)। इत्यादिना–उपधालोपः । तथाविधः शुक्रग्रहः शुक्रदेवतासम्बन्धिना तेजसा रक्षसामपघातं करोत्विति शेषः । एवमुत्तरत्रापि मन्त्रे

१–अपरेण यूपमरत्नी संधत्तः संजग्मान इति यथालिङ्गम् । का० श्रौ० सू० ९ । २१८ ।

सोऽध्वर्युः । (३) अप्रोक्षितं यूपशकलं निरस्यति निरस्तः शण्ड इत्येवमेव प्रतिप्रस्थाता निरस्तो मर्क इति तत्पुराहुतिभ्योऽसुररक्षसेऽअपहतः ॥ २० ॥

(तोऽथा) अथाध्वर्युः । प्रोक्षितं यूपशकलमाहवनीये प्रास्यति शुक्रस्याधिष्ठानमसीत्येवमेव प्रतिप्रस्थाता मन्थिनोऽधिष्ठानमसीति चक्षुषोरेवैते समिधौ चक्षुषीऽएवैतत्समिन्धे तस्मादिमे समिद्धे चक्षुषी ॥ २१ ॥

तत्र जपति (त्यु) अच्छिन्नस्य ते देव सोम सुवीर्यस्य रायस्पोषस्य ददितारः स्यामेत्याशीरेवैषैतस्य कर्मण आशिषमेवैतदाशास्ते ॥ २२ ॥

सोऽध्वर्युरप्रोक्षितं यूपशकलं निरस्यति–" निरस्तः शण्डः "–(वा० सं० ७ । ११) इति । एवमेव प्रतिप्रस्थाता–" निरस्तो मर्कः "–(वा० सं० ७ । १८) इति । तत्पुराहुतिभ्यो ऽसुररक्षसे ऽअपहतः ॥ २० ॥

अथाध्वर्युः प्रोक्षितं यूपशकलमाहवनीये प्रास्यति–"शुक्रस्याधिष्ठानमसि"–(वा० सं० ७।१३) इति । एवमेव प्रतिप्रस्थाता–" मन्थिनोऽधिष्ठानमसि "–(वा० सं० ७ । १८) इति । चक्षुषोरेवैते समिधौ । चक्षुषीऽएवैतत्समिन्द्धे । तस्मादिमे समिद्धे चक्षुषी ॥ २१ ॥

तत्र जपति–"अच्छिन्नस्य ते देव सोम सुवीर्यस्य रायस्पोषस्य ददितारः स्याम"–(वा० सं० ७ । १४) इति । आशीरेवैषैतस्य कर्मणः । आशिषमेवैतदाशास्ते ॥ २२ ॥

योजनीयम् ॥ एनेन सन्धानेन 'चक्षुषोरेव आरमणे' सन्धानस्थाने 'कुरुतः'। एतस्मिन् स्थाने 'चक्षुषी' अपि 'सन्धत्त.' सहिते कुरुतः । यत एव 'तस्मात्' लौकिकानां 'चक्षुषी' उभयतोऽस्थिमती 'सहिते' भवतः ॥१९॥

अप्रोक्षितस्य यूपशकलस्य निरसनं प्रोक्षितस्याहवनीये प्रासनं च समन्त्रकं विधत्ते–सोऽध्वर्युरित्यादि । तत् तेन निरसनेन आहुतिकालात् प्रागेव 'असुररक्षसे अपहतः' अपगमय्य हिंस्तः । चक्षुषोरित्यादि । 'एते' 'चक्षुषोः' चक्षुरात्मकयोर्ग्रहयोः सम्बन्धिन्यौ 'समिधौ' यतः, अतः 'चक्षुषी' 'एव' 'ताभ्यां समिन्धे' उज्ज्वलयत्यध्वर्युः प्रतिप्रस्थाता च 'तस्मात्' लौकिकानाम् । 'इमे' दृश्यमाने 'चक्षुषी' प्रकाशमाने भवतः ॥ २० ॥ २१ ॥

होमात् पुरा अध्वर्योर्मन्त्रजपं विधत्ते–तत्रेत्यादि । हे 'देव' द्योतमान ! 'सोम' 'अच्छिन्नस्य' अनवखण्डितस्य शोभनप्रभावस्य 'रायो' धनस्य 'पोषस्य' पुष्टिसाधनभूतस्य । करणे घञ् (पा. सू. ६ । ४ । २७) "षष्ठ्याः पतिपुत्र–" (पा. सू. ८ । ३ । ५३) इत्यादिना–विसर्जनीयस्य सकारः । तादृशस्य ते 'ददितारः' देवेभ्यो दातारः 'स्याम' । अत्र सोमदानस्याभिहितत्वात् सोमसाधनकर्मविषयैवेयं प्रार्थना, अत एतेन मन्त्रोच्चारणेन ताम् 'एवाशिषमाशास्ते' ॥ २२ ॥

१–पूर्वेणाध्वर्यो । निरस्यतो निरस्तः शण्ड इत्यध्वर्युर्निरस्तो मर्क इति प्रतिप्रस्थाता । आहवनीये प्रोक्षितौ प्रास्यतः शुक्रस्याधिष्ठानमित्यध्वर्युर्मन्थिन इति प्रतिप्रस्थाता । का० श्रौ० सू० ९।२।१६–२१। २–अच्छिन्नस्येति जपित्वा–का०श्रौ०सू०९।२।२२।

(स्तेऽया) अथाश्राव्याह । प्रातः प्रातः सवस्य शुक्रवतो मधुश्चुतऽइन्द्राय सोमान्प्रस्थितान्प्रेष्येति वषट्कृतेऽध्वर्युर्जुहोति तदनु प्रतिप्रस्थाता तदनु चमसाध्वर्यवः ॥ २३ ॥
(स्तौ) तौ वै पुरस्तात्तिष्ठन्तौ जुहुतः । (क्षु) चक्षुषी वाऽएतौ तत्पुरस्तादेवैतच्चक्षुषी धत्तस्तस्मादिमे पुरस्ताच्चक्षुषी ॥ २४ ॥
(षी ऽअ) अभितो यूपं तिष्ठन्तौ जुहुतः । (तो) यथा वै नासिकैवं यूपस्तस्मादिमेऽअभितो नासिकां चक्षुषी ॥ २५ ॥

अथाश्राव्याह-' प्रातः प्रातःसवस्य शुक्रवतो मधुश्चुत इन्द्राय सोमान्प्रस्थितान्प्रेष्य ' इति । वषट्कृतेऽध्वर्युर्जुहोति । तदनु प्रतिप्रस्थाता । तदनु चमसाध्वर्यवः ॥ २३ ॥
तौ वै पुरस्तात्तिष्ठन्तौ जुहुतः । चक्षुषी वाऽएतौ । तत् पुरस्तादेवैतच्चक्षुषी धत्तः । तस्मादिमे पुरस्ताच्चक्षुषी ॥ २४ ॥
अभितो यूपं तिष्ठन्तौ जुहुतः । यथा वै नासिका-एवं यूपः । तस्मादिमेऽअभितो नासिकां चक्षुषी ॥ २५ ॥

मन्त्रजपानन्तरमाश्रावणपूर्वकं प्रैषं विधत्ते-अथेत्यादि । आश्रावयेत्येतच्छब्दरूपमाश्रावणम् । प्रातःकाले प्रातःसवनस्य सम्बन्धिनः ' शुक्रवत. ' सारवतो ' मधुश्चुतः ' माधुर्यरसस्यन्दिनः ' इन्द्रार्थं ' ' प्रस्थितान् ' प्रयतान् ' सोमान् ' होतुं होतारं प्रति याज्यापाठार्थं प्रेरयेति मैत्रावरुणं विनियुङ्क्तेत्यर्थः । वषट्कारावसाने ग्रहचमसानां होमं होमार्थमेव स्थानविशेषं चाह-वषट्कृत इत्यादि । ' तदनु ' तद्वचनमनुसृत्येत्यर्थः । ' पुरस्तात् ' आहवनीयस्य पूर्वभागे ' जुहुतः ' । शुक्रामन्थिग्रहयोश्चक्षुरात्मकत्वात् तयोः पूर्वभागे धारणं तेन लौकिकानाम् ' इमे ' ' चक्षुषी ' ' पुरस्तादेव ' ध्रियेते । तथा यूपस्योभयपार्श्वयोः स्थित्वा होमाल्लोकेऽपि नासिकामुभयतश्चक्षुषी ध्रियेते इत्यर्थः । यद्यप्यत्र लौकिका एवर्त्विजश्चमससम्बन्धाच्चमसाध्वर्यव इति व्यपदिश्यन्त इति प्रतीयते-यथा देवदत्तः पचिक्रियासम्बन्धात् पाचक इति; तथापि " मध्यतः कारिणां चमसाध्वर्यवो, होत्रकाणां चमसाध्वर्यवः " इति षष्ठ्या भेदप्रतीतेरन्य एव चमसाध्वर्यवः । न चैवं शमितेत्यत्रापि यौगिक्याः सञ्ज्ञाया अनाश्रयणादन्यं एव स्यादिति शङ्कनीयम्, वैषम्यात् । तत्र हि वरणं नास्ति । अत्र पुनश्चमसाध्वर्यून् वृणीत इति वरणमस्ति । षष्ठी च भेदस्य ज्ञापिकेति वैषम्यम ॥ २३-२५ ॥

१-अथाश्राव्याह प्रातः प्रातःसवस्य शुक्रवतो मधुश्चुत इंद्राय सोमान्प्रस्थितान्प्रेष्येति । अभितो यूपं प्रत्यङ्मुखौ जुहुतः सा प्रथमेत्यध्वर्युः प्रथमम् । तमनु प्रतिप्रस्थाता । चमसाध्वर्यवश्च । का० श्रौ० सू० ९ । २२१-२२५ ।

२-नात्र यौगिकंसञ्ज्ञाश्रयणात्त्विमेतु प्राप्तेः । किन्तु शतपथश्रुतौ " शमितेन कठे वधा नयति " "स्तं हविः शमिता ३ इति" ऋत्विग्व्यतिरिक्तस्य शमितुर्दर्शनात् तत्र ह्यन "त्रियात्ति पशुमन्यः" इति सूत्रकारः सूत्रयांचकार । अतोऽत्र अन्यशब्देन ऋत्विग्व्यतिरेकः शमितोच्यते । नह्यृत्विजामेवैकोऽन्यः शमिता यत्र नाम नान्यः प्रकल्प्यते तत्रर्त्विजां कर्तृत्वम् । कपाकर्त्तव्येति कर्तुमाप्यत । ऋत्विक्षु व्यापृतेषु सत्सु अन्यशब्देन ऋत्विग्व्यतिरिक्तस्य प्रकल्पनं नान्यथा इति अत्रैव सूत्रे कर्क-सिद्धान्तेति ॥

३-पोतृनेष्ट्रो अग्रेऽग्रम्०-दुर्वेनन वृणीते का० श्रौ० सू० ७ । ७ । अत्र कर्कभाष्यम्-वषट्कारेव हविर्देहि पोतुरग्रयं न कर्तव्यम् । वा कर्तव्यम् । चमसाध्वर्युभ्युदासार्यम् तेषामपि हि कौ यजमानविगाख्या मा भूदिति । अस्त्विति चेत् । च, हेत्वा-

तौ वै व्वुषट्कृतौ सुन्तौ मुन्त्रेण हूयेते । (ऽ) एतेनो हैतौ तदुदस्नु-
वाते युदेनौ सुर्व्वंᳪ सुवनमनु हूयते युद्वेवैतौ सुर्व्वंᳪसवनमनुहूयतऽएतौ
वै प्रजापतेः प्रत्यक्षतमां चुक्षुषी ह्येतौ सत्यं वै चुक्षुः सत्यᳪंहि प्रजापति-
स्तुस्मादेनौ सुर्व्वᳪँ सुवनमुनु हूयते ॥ २६ ॥

स जुहोति । सा प्रथमा संस्कृतिर्व्विश्ववारा स प्रथमो व्वुरुणो मित्रोऽ-
ग्निः । स प्रथमो बृहस्पतिश्चिकित्वांस्तुस्माऽइन्द्राय सुतमाजुहोत
स्वाहेति ॥ २७ ॥

तौ वै वषट्कृतौ सन्तौ मन्त्रेण हूयेते । एतेनो हैतौ तदुदस्नुवाते—यदेनौ सर्वं सवनमनुहूयते । यद्वेवैतौ सर्वं सवनमनु हूयते—एतौ वै प्रजापतेः प्रत्यक्षतमाम् । चक्षुषी ह्येतौ । सत्यं वै चक्षुः । सत्यं हि प्रजापतिः । तस्मादेनौ सर्वं सवनमनुहूयते ॥ २६ ॥

स जुहोति—" सा प्रथमा संस्कृतिर्विश्ववारा । स प्रथमो वरुणो मित्रोऽग्निः । स प्रथमो बृहस्पतिश्चिकित्वान् । तस्माऽइन्द्राय सुतमाजुहोत स्वाहा "—(वा. सं. ७ । १४, १५) इति ॥ २७ ॥

उक्तः शुक्रामन्थिग्रहयोर्होम. समन्त्रकः कर्तव्य इत्याह—तौ वा इत्यादि । ' तौ ' ' वषट्कृतौ ' ' सन्तौ ' वषट्कारेण याज्योपलक्ष्यते, तया दीयमानावपि मन्त्रेणाहूयेताम् । इतरेषां ग्रहाणां होमः केवलं याज्ययैव, अनयोस्तु तदतिरिक्तेन मन्त्रेणापीत्यर्थ. । उक्तेऽर्थे हेतुं दर्शयति—एतेनेत्यादिना । ' एनौ ' ग्रहौ व्यत्ययेनैनादेशः (पा. सू. २ । ४ । ८९) ' सर्वं सवनमनु ' सर्वस्मिन् सवने प्रातःसवने माध्यन्दिनसवने चेत्यर्थः । ऐन्द्रवायवादयो ग्रहा एकस्मिन्नेव सवने हूयन्ते; एतौ ग्रहौ पुनः सवनान्तरेऽपि हूयेते इति, तदभिप्रायेणात्र सर्वशब्दप्रयोगः । ' एतेन ' व्याप्तिनिबन्धनेन ' एतौ ' शुक्रामन्थिनौ ' तत् ' समन्त्रकहोमरूपं गौरवं प्राप्नुतः । ' एतौ वै प्रजापतेः ' इत्यादिना सवनद्वये होमस्य हेतुः प्रतिपाद्यते । प्रत्यक्षतमामिति । अतिशयेन सन्निकृष्टौ । स च सन्निकर्ष. प्रजापतेश्चक्षूरूपे तद्ग्रहयोश्च सत्यत्वाभिधानात् प्रत्यक्षमिति । " लक्षणेनाभिप्रती आभिमुख्ये "—(पा. सू. २ । १ । १४) इत्यव्ययीभावसमासः । " अतिशायने तमप् "—(पा. सू. ५।३।५५) " किमेत्तिङ्—"(पा. सू. ५ । ४ । ११)इत्यादिना आम् प्रत्यय· । स्वरादित्वादव्ययत्वम् (पा. सू. १।१।३७) चक्षुरन्यथा न पश्यतीति ' सत्यम् ' । तथा चान्यत्र श्रूयते—" चक्षुर्वै सत्यमद्राक्षम् इत्याह—अदर्शमिति । तद् सत्यम "इति । प्रजापतेश्च कृत्स्नप्रपञ्चहेतुत्वेन नित्यत्वात् सत्यत्वम् ॥ २६ ॥

" मन्त्रेण हूयेते " इति होमे यो मन्त्रः सामान्येन निर्दिष्टस्त होमानुवादेन दर्शयति—स जुहोतीत्यादि । मन्त्रस्यायमर्थ.—यस्येन्द्रस्यार्थे " सा देवि देवमच्छेहीन्द्राय सोमम् "—(वा. सं. ४ । २०) इत्यादिना

–त्वात् । ज्योतिष्टोमस्य यज्ञक्रतो. षोडशर्त्विज इति । अतश्च तेषामृत्विग्निवचन कार्यं न भवतीति कर्कः । देवयाज्ञिकैरपि अत्रैव सूत्रे मतवर्तिग्रहसवाधिवरणमधुपर्कतानूनप्त्रसर्पणकर्तुदक्षिणादानदभिघानाभक्षणादिक चमसाध्वर्यूणां न भवतीति प्रस्फोटितम् । अतश्चमसाध्वर्यूणां न वरणमिति ॥

स यज्जुहोति । सा प्रथमा स प्रथमऽइति शश्वद्ध वै रेतसः सिक्तस्य चक्षुषीऽएव प्रथमे संभवतस्तस्माज्जुहोति सा प्रथमा स प्रथमऽइति ॥२८

(ख) अथ संप्रेष्यति । प्रैतु होतुश्चमसः प्र ब्रह्मणः प्रोद्गातॄणां प्र यजमानस्य प्रयन्तु सदस्यानाꣳ होत्राणां चमसाध्वर्यव उपावर्तध्वꣳ शुक्रस्याभ्युन्नयध्वमिति संप्रेषऽएवैष पर्येत्य प्रतिप्रस्थाताध्वर्योः पात्रे सꣳस्रवमवनयत्यत्रऽएवैतदाद्यं बलिꣳ हारयति तमध्वर्युर्होतृचमसेऽवनयति भक्षाय वषट्कर्तुर्हि भक्षः प्राणो वै वषट्कारः सोऽस्मादेतद्वषट्कुर्वतः पराङिवाभूत्प्राणो वै भक्षस्तत्प्राणं पुनरात्मन्धत्ते ॥ २९ ॥

स यज्जुहोति सा प्रथमा, स प्रथम इति । शश्वद वै रेतसः सिक्तस्य चक्षुषी एव प्रथमे सम्भवतः । तस्माज्जुहोति–सा प्रथमा, स प्रथम इति ॥ २८ ॥

अथ संप्रेष्यति–प्रैतु होतुश्चमसः, प्र ब्रह्मणः, प्रोद्गातॄणाम्, प्रयजमानस्य, प्रयन्तु सदस्यानाम्, होत्राणाम्, चमसाध्वर्यव उपावर्तध्वम्, शुक्रस्याभ्युन्नयध्वम् इति । संप्रैष एवैषः । पर्येत्य प्रतिप्रस्थाताध्वर्योः पात्रे संस्रवमवनयति–अत्रएवैतदाद्यं बलिं हारयति । तमध्वर्युर्होतृचमसेऽवनयति–भक्षाय । वषट्कर्तुर्हि भक्षः प्राणो वै वषट्कारः । सोऽस्मादेतद्वषट्कुर्वतः पराङिवाभूत् । प्राणो वै भक्षः, तद् प्राणं पुनरात्मन्धत्ते ॥ २९ ॥

मन्त्रेण सोमस्य क्रमरूपा या सम्भृतिः क्रियते 'सा' 'प्रथमा' अभिषवादिसंस्काराणां तदनन्तरभावित्वात् । 'विश्ववारा' विश्वैः समस्तैर्ऋत्विग्भिर्वरणीया । 'स' एव प्रथमसंस्कृतः सोमः वरुणादयो देवा । 'स' एव 'चिकित्वान्' अभिज्ञो बृहस्पतिरिति, इति सर्वदेवात्मना सोम स्तूयते । हे अध्वर्यव ! 'तस्मा इन्द्राय' 'सुतम्' अभिषुतम् इमं सोम स्वाहाकारेण 'आजुहोत' होममाचरत । "तप्तनप्तनथनाश्च" (पा. सू. ७ । १ । ४५) इति तस्य तबादेशेनाहित्वाद्गुणः ॥ २७ ॥

अस्मिन् मन्त्रे प्रथमशब्दप्रयोगस्य तात्पर्यमाह–स यज्जुहोति सा प्रथमा स प्रथम इत्यादि । 'शश्वत्' सर्वदा 'सिक्तस्य' 'रेतसः' सकाशात् चक्षुषोरेव प्रथमोत्पत्तिश्रुतत्वात्तयोः शुक्रामन्थिग्रहयोर्होममन्त्रेऽपि तत्प्राथमिकत्वसूचनाय 'सा प्रथमा स प्रथमः' इति प्रथमशब्दप्रयोग इत्यर्थः ॥ २८ ॥

होमानन्तरं कर्तव्यमध्वर्योः प्रैषमाह–अथ संप्रेष्यतीति । 'प्रेष्यति' तत्कर्तव्ये विनियुङ्क्ते 'प्रैतु' इति–"एत्येधत्यूठ्सु" (पा. सू. ६।१।८९) इति "एङि पररूपम्"–(पा. सू. ६।१।९४) इत्यस्यापवादत्वेन वृद्धिः । होत्राणामिति । मैत्रावरुणो, ब्राह्मणाच्छंसी, पोता, नेष्टा, आग्नीध्र एते होत्राशब्देन विवक्षिताः । होत्राशब्दोऽपि नित्यस्त्रीलिङ्गः । शुक्रस्याभ्युन्नयध्वमिति । आपस्तम्बेनापि–"तस्मै चमसाध्वर्यवः स्वस्य स्वस्य होत्रकस्याऽऽस्युन्नीय हरन्ति" (आप. श्रौ. सू.) इत्युक्तम् । चमसाध्वर्यवः सचेतना इति तद्भागेऽर्थं

१–प्रेष्यति च । प्रैतु होतुश्चमसः प्र ब्रह्मणः प्रोद्गातॄणां प्र यजमानस्य प्र यन्तु सदस्यानां होत्राणां चमसाध्वर्यव उपावर्तध्वं शुक्रस्याभ्युन्नयध्वमिति । का० श्रौ० सू० ९ । २२६ । २२७ ।

(त्रेऽथ) अथ यदेते प्रतीची पात्रे न हरन्ति । हरन्त्यन्यान्ग्रहांश्चक्षुषी ह्येते सꣳस्रवमेव होतृचमसेऽवनयति ॥ ३० ॥

(त्यु) अथ होत्राणां चमसानभ्युन्नयन्ति । हुतोच्छिष्टा वाऽएते सꣳस्रवा भवन्ति नालमाहुत्यै तानेवैतत्पुनराप्याययन्ति तथालमाहुत्यै भवन्ति तस्माद्धोत्राणां चमसानभ्युन्नयन्ति ॥ ३१ ॥

अथ यदेते प्रतीची पात्रे न हरन्ति, हरन्त्यन्यान्ग्रहान् । चक्षुषी ह्येते । संस्रवमेव होतृचमसेऽवनयति ॥ ३० ॥

अथ होत्राणां चमसानभ्युन्नयन्ति । हुतोच्छिष्टा वाऽएते संस्रवा भवन्ति–नालमाहुत्यै । ताने‍वैतत्पुनराप्याययन्ति–तथाऽलमाहुत्यै भवन्ति । तस्माद्धोत्राणां चमसानभ्युन्नयन्ति ॥ ३१ ॥

सप्रैषोऽस्तु, चमसानामचेतनत्वेन प्रैषावधारणसामर्थ्यविरहात् तद्भागेऽदृष्टार्थ इत्येता शङ्का निरसितुमाह–संप्रैष एवैष इति । यद्यपि ते अचेतनास्तथापि तद्व्यापारेण तेषां नयने नियुक्ताः पुरुषा लक्ष्यन्ते, यथा–" कुम्भाः प्रविशन्तु " इति । तस्मादेष सर्वोऽपि संप्रैष इत्यर्थः । प्रतिप्रस्थात्राऽध्वर्युपात्रे शेषस्यावनयन विधत्ते–पर्येत्य प्रतिप्रस्थातेति । ' पर्येत्य ' परि आहवनीयस्य पश्चाद्भाग गत्वा । 'सस्रवम्' शेषम् । ' एतद् ' एतेन शेषविनयनेन ' अत्रे ' भोक्तृवर्गाय ' आद्य बलिं ' भोगरूपा पूजां ' हारयति ' मन्थिग्रहस्य भोग्यरूपस्य चन्द्रात्मकत्वादित्यर्थः । अध्वर्युपात्रगत सोम भक्षार्थं होतृचमसेऽवनयेदित्याह–तमध्वर्युरित्यादिना । वषट्कर्तुर्हीति । वषट्कर्तुः होतुः भक्षण प्रसिद्धम् । " वषट्कर्त्ता प्रथमः सर्वभक्षान्भक्षयति "–(ऐ. ब्रा. ३।३२) इति श्रुतेः । प्राणो वा इति । वषट्कारस्य प्राणत्वमैतरेयके श्रूयते–" वाक्च वै प्राणापानौ वषट्कारः " (ऐ. ब्रा. ३।८) इति । पराङिवेति । पराङ्मुखो निर्गतोऽभूदित्यर्थः । भक्षणस्य तु प्राणत्व प्राणपुष्टिहेतुत्वात् ॥ २९ ॥

पूर्वस्मिन् वाक्ये–" होतृचमसेऽवनयति भक्षाय " इत्यनेन शुक्रामन्थिग्रहयोः सदः प्रति गमनं निवारितम्, सदोगमनस्य भक्षणार्थत्वाद्, भक्षणस्य होतृचमसेनैव सिद्धत्वादिति तदनूद्य तत्रोपपत्तिमाह–अथ यदेते इत्यादिना । ' अन्यान् ' ऐन्द्रवायवादीन् ग्रहान् सदः प्रति–' हरन्ति ' । ' एते ' ' पात्रे ' ' प्रतीची ' ' न हरन्ति ' सदः प्रति न हरन्त्यध्वर्यव इति यत्, तत्कारणमुच्यते–अत्र पात्रशब्देन तदन्तर्वर्त्तिनौ शुक्रामन्थिग्रहौ चक्षुरात्मकावित्युक्तम्, " चक्षुषी ह वा अस्य शुक्रामन्थिनौ "–(श. प. ४ । २ । १ । १) इति । तथा चक्षुषोः पुरत एवावस्थानात् तदात्मकयोरपि पुरत एवावस्थान युक्तम्, न तु प्रत्यग्गमनम् । भक्षणं तु होतृचमसे शेषस्यावनीतत्वात् सिद्ध्यतीत्यर्थः ॥ ३० ॥

होतृचमसे शेषावनयनानन्तर होत्रकाणां चमसाभ्युन्नयन सहेतुकमाह–अथ होत्राणामित्यादि । संस्रवा इति । स्रावणीयाः प्रतिरस्यर्हाः, अतस्तादृशाः सन्तः ' आहुत्यै ' ' नाल भवन्ति ' न पर्याप्ता भवन्तीत्यर्थः ॥ ३१ ॥

१–आवाम्य प्रतिप्रस्थाता शेषं शुक्रपात्रेऽवनयति । का० श्रौ० सू० ९।१२।८। २–तं होतृचमसे । का० श्रौ० सू० ९।१२।९। ३–पदसूत्रयति का. श्रौ. सू. ९ । १३० ।

(न्त्य) अथ होत्राः संयाजयन्ति । होत्रा ह वै युक्ता देवेभ्यो यज्ञं वहन्ति ता एवैतत्संतर्पयन्ति तृप्ताः प्रीता देवेभ्यो यज्ञं वहानिति तस्माद्धोत्राः संयाजयन्ति ॥ ३२ ॥

स प्रथमायां वा होत्रायाम् । (मि) इष्टायामुत्तमायां वाऽनुमन्त्रयते तृम्पन्तु होत्रा मध्वो याः स्विष्टा याः सुप्रीताः सुहुता यत्स्वाहेति होत्राणामेवैषा तृप्तिरथेत्य प्रत्यङ्ङुपविशत्ययाडग्नीदित्यग्नीद्धयत्र यजतामुत्तमः संयजति तस्मादाहायाडग्नीदिति ॥ ३३ ॥

इति प्रथमप्रपाठके षष्ठं ब्राह्मणम् ॥ ४-१-६ । (४-२-१) ॥

प्रथमः प्रपाठकश्च समाप्तः ॥

अथ होत्राः संयाजयन्ति । होत्रा ह वै युक्ता देवेभ्यो यज्ञं वहन्ति—ता एवैतत्सन्तर्पयन्ति, तृप्ताः प्रीता देवेभ्यो यज्ञं वहानिति । तस्माद्धोत्राः संयाजयन्ति ॥ ३२ ॥

स प्रथमायां वा होत्रायामिष्टायामुत्तमायां वाऽनुमन्त्रयते–" तृम्पन्तु होत्रा मध्वो याः स्विष्टा याः सुप्रीताः सुहुता यत्स्वाहा"–(वा. सं. ७ । १९) इति । होत्राणामेवैषा तृप्तिः । अथेत्य प्रत्यङ्ङुपविशति । " अयाडग्नीद् "–(वा० सं ७ । १९) इति । अग्नीद्ध्यत्र यजतामुत्तमः संयजति । तस्मादाह अयाडग्नीदिति ॥ ३३ ॥

होत्रकाणां याजनं विधत्ते–अथ होत्रा इत्यादि । चमसाप्युन्नयनानन्तरं होत्राः होत्रकान् मैत्रावरुणादीन् 'संयाजयन्ति' अध्वर्य्वो याजयेयु । मैत्रावरुणादयो नियुक्ताः सन्तो देवार्थं यज्ञं वहन्ति, तेषां याज्यापाठादिना यज्ञनिष्पत्तेर्यज्ञवाहकत्वात् । एतत् एतेन सयाजनेन तानेव मैत्रावरुणादीन् 'सन्तर्पयन्ति' तृप्तान् कुर्वन्ति । यजमानेन तेषां सोमशेषभक्षणस्य सम्पादनात् । (पा. सू. ३ । ४ । ९७) तर्पयतां चाशयः–' तृप्ता. ' तृप्तिं प्राप्ताः ' प्रीताः ' हृष्टाः ' देवेभ्यो यज्ञ ' वहन्त्विति । ' वहान् ' इति छेद् । " लेटोऽडाटौ "-(पा. सू. ३ । ४ । ९४) इत्याडागमः । " इतश्च लोपः परस्मैपदेषु " (पा. सू. ३।४।९७) इतोकारलोपः । " संयोगान्तलोपः " (पा. सू. ८ । २ । २३) ॥ ३२ ॥

प्रथमहोत्रकस्योत्तमहोत्रकस्य वा याज्यापाठानन्तरं हुत्वाऽध्वर्युर्मन्त्रयेदित्याह–स प्रथमायामित्यादि । 'प्रथमायां' होत्रायामिष्टायां ' प्रथमे होत्रके वषट्कृते यागे सति सुमन्त्रयेदध्वर्युः । तथा च कात्यायन.–" प्रथमं हुत्वोत्तमं वा तृप्यन्त्विति जपति " (का. श्रौ. सू. ९।२३३) इति । मन्त्रस्यायमर्थः–'यत्' यस्मात् मया 'स्वाहा' स्वाहाकृतम अतो मद्द्वारा 'सुहुताः' 'सुप्रीताः' ' स्विष्टाः ' च ' याः ' ' होत्राः ' ' ताः ' ' मध्वः ' मधुवन्मधुररसस्य सोमस्य सकाशात् 'तृम्पन्तु' तृप्यन्तु " तृपतृम्फ तृप्तौ " (धा. पा. तु. प. २८) इति ।

१–तानाध्वर्युराश्राव्य प्रेष्यति नामग्रहं यज यजेति मराममादीन् । मम्यजेति मराभमाच्छम्बिनम् । का० श्रौ० सू० ९।२३१ । १३२।

द्वितीयप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ।
द्वितीयाध्याये च द्वितीयं ब्राह्मणम् ।

आत्मा ह वाऽअस्याग्रयणः । सोऽस्यैष सर्व्वमेव सर्व्वᳬं ह्ययमात्मा तस्मादनया गृह्णात्यस्यै हि स्थाली भवति स्थाल्या ह्येनं गृह्णाति सर्व्वं वाऽइयᳬं सर्व्वमेष ग्रहस्तस्मादनया गृह्णाति ॥ १ ॥

आग्रयणग्रहः ।

आत्मा ह वाऽअस्याग्रयणः । सोऽस्यैष सर्वमेव । सर्वं ह्ययमात्मा । तस्मादनया गृह्णाति । अस्यै हि स्थाली भवति । स्थाल्या ह्येनं गृह्णाति । सर्वं वाऽइयम्, सर्वमेष ग्रहः–तस्मादनया गृह्णाति ॥ १ ॥

धातुः । मन्त्र इति नुमभावपक्षे "सञ्ज्ञापूर्वको विधिरनित्यः" (पा. सू. ६ । ४ ।–१४६ प. ९४) इति "घेर्ङिति" (पा.सू. ७।३।१११) इति गुणो न भवति । होत्राशब्दप्रयोगस्योपपत्तिमाह–होत्राणामेवेति । एषा अभिहिता 'तृप्ति' 'होत्राणामेव' नान्येषाम् । होत्राशब्दो मन्त्र उच्चारित इत्यर्थः । चमसहोमानन्तर सदो गत्वोपविशेदित्याह–अथेत्यादि[1] । अयाडग्नीदिति । एतद्वाक्यमुक्त्वा प्रत्यङ्मुख उपविशेदित्यर्थः । 'अयाट्' इति यजेर्लुङ् । "बहुलं छन्दसि" (पा.सू. ७।३।९७) इति इडागमाभावः, "सिचि वृद्धिः" (पा. सू. ७।२।१) "झलो झलि" (पा.सू.८।२।२६) इति सिचो लोपः । व्रश्चादिना षत्वं जश्त्वं च (पा. सू. ८।२।३६ ॥ ८।२।३९ ॥ ८।४।५६) मैत्रावरुणादिपरित्यागेनाग्नीध्रकर्तृकयागसमाप्तिकथने कारणमाह–अयाडग्नीदिति । 'यजताम्' अस्मिन् प्रस्तावे याज्या पठतां मध्ये आग्नीध्र एव 'उत्तमः' अन्तिमो यजति, अनन्यकर्तृकयागसमाप्तिकथनेन एवंविजा सोमशेषभक्षणावसरस्तवनाद्धर्षमुत्पादयति । अत एवापस्तम्ब –" अयाडग्नीदिति सम्प्रदम कार्यो न सोम पाययिष्यन्नीतरे प्रत्याहुः" इति । अतः 'अयाडग्नीत्' इत्येतदेव ब्रूयादित्यर्थः ॥ ३३ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे द्वितीयाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ४–२–१ ॥

गतेषु ब्राह्मणेषु उपांश्वादयो ग्रहाः प्राणाद्यात्मकत्वेन विहिताः । अत्र तेषां प्राणादीनामाश्रयो यो मध्यदेहस्तदात्मना विधास्यमानमाग्रयणं स्तौति–आत्मा ह वा इत्यादि । 'आग्रयणः' अस्य प्रजापतेर्मध्यदेहः तद्रूपत्वं तैत्तिरीयके श्रूयते–"आत्मन आग्रयणम्" (तै. ब्रा. १।५।४) इति । प्रजापतिरिति यज्ञ एव, "यज्ञो वै प्रजापतिः" (तै. ब्रा. १।३।१०) इति श्रुतेः । अतोऽस्य यज्ञस्याग्रयणः 'आत्मा ह वै' मध्यदेह इति प्रसिद्ध इत्यर्थः । अत उक्तेनात्मनाऽस्य ग्रहस्य लब्धं सर्वत्वमाह–सोऽस्यैष इत्यादि । यस्मात् 'अयं' दृश्यमानो लौकिकानां मध्यदेहः 'आत्मा' 'सर्वं' शरीरम्, तदात्मक एव आग्रयणोऽपि यज्ञस्य यजमानस्य वा सर्वं शरीरम् । उक्तं सर्वत्वमुपजीव्य पृथिव्या ग्रहस्य ग्रहणं विधत्ते–तस्मादित्यादि । 'अनया' इति पृथिव्येत्यर्थः । ननु पृथिव्या ग्रहस्य

[1] होतार प्रत्यङ्ङुपसीदत्ययाडग्नीदिति । का० श्रौ० सू० ९। २३४।

पूर्णं गृह्णाति । सर्वं वै पूर्णं सर्वमेष ग्रहस्तस्मात्पूर्णं गृह्णाति ॥ २ ॥
विश्वेभ्यो देवेभ्यो गृह्णाति । सर्वं वै विश्वे देवाः सर्वमेष ग्रहस्तस्माद्विश्वेभ्यो देवेभ्यो गृह्णाति ॥ ३ ॥
सर्वेषु सवनेषु गृह्णाति । सर्वं वै सवनानि सर्वमेष ग्रहस्तस्मात्सर्वेषु सवनेषु गृह्णाति ॥ ४ ॥
स यदि राजोपदस्येत् । (त्त) तमत ऽएव तन्वीरन्नतः प्रभावयेयुरात्मा वा ऽआग्रयण ऽआत्मनो वा ऽइमानि सर्वाण्यङ्गानि प्रभवन्त्येतस्मादन्ततो हारियोजनं ग्रहं गृह्णाति तदात्मन्येवास्यां प्रतिष्ठायामन्ततो यज्ञः प्रतितिष्ठति ॥ ५ ॥

पूर्णं गृह्णाति । सर्वं वै पूर्णम्, सर्वमेष ग्रहः । तस्मात्पूर्णं गृह्णाति ॥ २ ॥
विश्वेभ्यो देवेभ्यो गृह्णाति । सर्वं वै विश्वेदेवाः, सर्वमेष ग्रहः । तस्माद् विश्वेभ्यो देवेभ्यो गृह्णाति॥ ३
सर्वेषु सवनेषु गृह्णाति । सर्वं वै सवनानि । सर्वमेष ग्रहः । तस्मात्सर्वेषु सवनेषु गृह्णाति ॥ ४ ॥
स यदि राजोपदस्येत्—तमत एव तन्वीरन्, अतः प्रभावयेयुः । आत्मा वाऽआग्रयणः । आत्मनो वाऽइमानि सर्वाण्यङ्गानि प्रभवन्ति । एतस्मादन्ततो हारियोजनं ग्रहं गृह्णाति । तदात्मन्येवास्यां प्रतिष्ठायामन्ततो यज्ञः प्रतितिष्ठति ॥ ५ ॥

ग्रहणं न सम्भवति, अतस्तत्वादेतदनुपपन्नमित्याह—अस्यै हीत्यादि । अस्या इति षष्ठ्यर्थे चतुर्थी (पा. सू. २।३।६२। वा.१।) अस्याः पृथिव्याः सकाशात् ' स्थाली ' ' भवति ' उत्पद्यते । अतस्तादृश्या स्थाल्या ग्रहस्य ग्रहणे पृथिव्यैव ग्रहणं भवति । ग्रहस्य पृथिव्या ग्रहणे तदीयं सर्वत्वकारणमुक्तम्, तत् कथमिति तदाह—सर्वं वा इयमित्यादि । ' इयं ' पृथिवी ' सर्वं ' सर्वाश्रयभूता ' एष. ' आग्रयणग्रहश्च मध्यदेहात्मत्वेन सर्वेषामङ्गानामाश्रयः । अतस्तस्य तया ग्रहणमुपपद्यत इत्यर्थः ॥ १ ॥

विहित ग्रहणमनूद्य तस्य ग्रहणस्य भूयिष्ठत्वं सोपपत्तिकं विधत्ते—पूर्णं गृह्णातीति । ग्रहं 'पूर्णं ' पात्रान्तराले यथा किञ्चिदप्यवकाशो न सम्भवति तथा गृह्णीयात् । लोके यत् किञ्चित् पूर्णं तत् सर्वं कृत्स्नं भवति यतः, अतोऽस्य सर्वशरीरत्वादिमं ग्रहं पूर्णं गृह्णीयात् ॥ २ ॥
विहिते ग्रहणे देवतासम्बन्धं दर्शयति—विश्वेभ्यो देवेभ्य इत्यादि । सर्वं वै विश्वेदेवा इत्यादि । विश्वेदेवाः इति काश्चन देवतास्ताः सर्वदेवता. तासां सर्वदेवतात्मकत्वं विश्वेदेवा इत्येतन्नामधेयेनैवावगम्यते । तत्र सर्वशब्दार्थस्य विश्वशब्दस्य सद्भावेन साधारण्यावगमात् । न ह्यन्यादय शब्दाः तथा साधारणानि नामधेयानि । तस्माद्विश्वेदेवा. सर्वदेवात्मका इत्यर्थः ॥ ३ ॥
उक्तमेव सर्वत्वमवलम्ब्य ग्रहस्य सवनत्रयेऽपि ग्रहणमाह—सर्वेषु सवनेष्वित्यादि । सर्वं वै सवनानीति । प्रात.सवनादीनि त्रीणि सवनानि ' सर्वं ' यज्ञस्य सकलं शरीरमित्यर्थः ॥ ४ ॥
पात्रान्तरगतस्य सोमरसस्य क्षये अस्मादेव ग्रहात्तं समर्थयेदित्याह—स यदीत्यादि । ' तन्वीरन् '

(त्य) अथ यस्मादाग्रयणो नाम । यां वाऽअमूं ग्रावाणमाददानो वाचं यच्छत्यत्र वै साग्रेऽवदत्तद्यत्सात्राऽग्रेवदत्तस्मादाग्रयणो नाम ॥ ६ ॥

रक्षोभ्यो वै तां भीषा वाचमयच्छन् । (न्य) षड्वाऽअतः प्राचो ग्रहान्गृह्णात्यथैष सप्तमः षड्वाऽऋतवः संवत्सरस्य सर्वं वै संवत्सरः ॥ ७ ॥

अथ यस्मादाग्रयणो नाम । यां वा ऽअमूं ग्रावाणमाददानो वाचं यच्छति-अत्र वै साऽग्रेऽवदत् । तद्द यत्सात्राग्रेऽवदत् । तस्मादाग्रयणो नाम ॥ ६ ॥

रक्षोभ्यो वै तां भीषा वाचमयच्छन् । षड् वाऽअतः प्राचो ग्रहान् गृह्णाति । अथैष सप्तमः । षड् वाऽऋतवः संवत्सरस्य । सर्वं वै संवत्सरः ॥ ७ ॥

विस्तारयेयुः समर्द्धयेयुरप्यर्यव । अतः प्रभावयेयुरिति । अतः अस्माद्ग्रहात् पुनरुत्पादयेयुः । 'आत्मा वा' इत्यादिनोक्तस्यार्थस्योपपत्तिः प्रदर्श्यते-'आत्मनो' मध्यदेहाद्धि 'सर्वाणीमानि' करचरणादीनि 'अङ्गानि' 'प्रभवन्ति' उत्पद्यन्ते । "भुवः प्रभवः"-(पा. सू. १ । ४ । ३१) । इत्यपादानसंज्ञायाम् "अपादाने पञ्चमी (पा. सू. २ । ४ । २८) अतस्तदात्मकानां सोमानामुत्पादनमुपपन्नम् । सवनत्रयपरिसमाप्त्यनन्तरम् अस्माद् ग्रहाद्धारियोजनं गृह्णीयादित्याह-एतस्मादित्यादि । तदात्मन्येवेति । 'तत्' तेन ग्रहणेन 'आत्मनि' स्वकीयमध्यदेहलक्षणायां प्रतिष्ठायां 'यज्ञः' उपांशुग्रहादिरूपः प्रतिष्ठितो भवति । मध्यशरीरं हि सर्वेषामङ्गानां प्रतिष्ठा ॥ ५ ॥

ग्रहस्याग्रयण इत्येतन्नामधेयं प्रश्नपूर्वकं निर्वक्ति-अथ यस्मादित्यादि । 'यस्मात्' शब्दप्रवृत्तिनिमित्तादाग्रयणशब्दो ग्रहस्य नामधेयं, तत् 'अथ' किमित्यर्थः । 'अथ'-शब्दः प्रश्ने (अमर, ३ । ३।२४६) यं 'ग्रावाणम्' उपांशुसवनाख्यम् । 'आददानः' या वाचम्' अयच्छत् । 'सा' वाक् 'अत्र' समये 'अग्रे' पुरस्तात् 'अवदत्' । अत्र वदतेर्गत्यर्थे पर्यवसानम्, 'तस्मात्' कारणात् अग्रे वाचः अयनम् अग्रयणम् । शकन्ध्वादित्वात् पररूपम् (पा. सू. १ । १ । ६४) । अग्रयणस्य सम्बन्धी आग्रयण इति ग्रहस्य नामधेयमित्यर्थः । आग्रयणशब्दस्य अग्रे वाच आगमनं प्रवृत्तिनिमित्तमितिप्रत्यक्षं तैत्तिरीयके श्रूयते-"साऽमन्यत वागन्तर्यन्ति वै मेति साऽऽग्रयणं प्रत्यागच्छत्तदाग्रयणस्याग्रयणत्वम्" (तै. सं. ६ । ४ । ११ । २) इति ॥ ६ ॥

रक्षोभ्यो वा इत्यादिना वाग्यमनस्य हेतुरभिधीयते । भीषेति । 'भीषा' भयहेतुव्यापारेणेत्यर्थः । "ञि भी भये"-(धा. पा. जु. प. २) इत्यस्माण्णिचि (पा. सू. ३ । १ । २६) "भियो हेतुभये षुक्" (पा. सू. ७ । ३ । ४०) इति षुगागमे क्विपि (पा. सू. ३ । २ । ७६) रूपम् । यतो ग्रहस्याग्रयणनामधेयव्युत्पादने वाचो वचनं सिद्धवत्कृत्याभिहितम् । "अत्र वै साग्रेऽवदत्" इति, अतस्तेनैवाध्वर्योराग्रयणे वाग्वदनं प्राप्तम् । तत्रानन्तरेण ग्रन्थेनोपपत्तिमाह-षड्वा अतः प्राच इत्यादि । सर्वं वै संवत्सर इत्यादि । सर्वोऽपि कालः संवत्सरात्मक इति संवत्सरः ॥ ७ ॥

(स्ता) तां देवाः । सर्वस्मिन्विजितेऽभयेऽनाष्ट्रेऽग्रे व्वाचमवदंस्तथो एवैष एतां सर्वस्मिन्विजितेऽभयेऽनाष्ट्रेऽग्रे व्वाचं व्वदति ॥ ८ ॥

(त्य) अथातो गृह्णात्येव । ये देवासो दिव्येकादश स्थ पृथिव्यामध्येकादश स्थ ॥ अप्सुक्षितो महिनैकादश स्थ ते देवासो यज्ञमिमं जुषध्वम् ॥ उपयामगृहीतोऽस्याग्रयणोऽसि स्वाग्रयण इति व्वाचमेवैतद्यातयाम्नीं करोति तस्मादनया समानं सद्विपर्यासं व्वदत्यजामितायै जामि ह कुर्याद्यदाग्रयणोऽस्याग्रयणोऽसीति गृह्णीयात्तस्मादाहाग्रयणोऽसि स्वाग्रयण इति[1] ॥

पाहि यज्ञं पाहि यज्ञपतिमिति । व्वाचमेवैतदुत्सृष्टामाह गोपाय यज्ञमिति

ताः देवाः सर्वस्मिन्विजितेऽभयेऽनाष्ट्रेऽग्रे वाचमवदन्—तथोऽएवैष एतां सर्वस्मिन्विजितेऽभये-नाष्ट्रेऽग्रे वाचं वदति ॥ ८ ॥

अथातो गृह्णात्येव—" ये देवासो दिव्येकादश स्थ पृथिव्यामध्येकादश स्थ । अप्सु-क्षितो महिनैकादश स्थ ते देवासो यज्ञमिमं जुषध्वम्"—(वा. सं ७ । १९) "उपयाम-गृहीतोऽस्याग्रयणोऽसि स्वाग्रयणः "—(वा. सं. ७ । २०) इति । वाचमेवैतद्यातयाम्नीं करोति । तस्मादनया समानं सद्विपर्यासं वदति—अजामितायै । जामि ह कुर्याद् यदाग्रयणोऽस्या ग्रयणोऽसीति गृह्णीयात् । तस्मादाह—आग्रयणोऽसि स्वाग्रयण इति ॥ ९ ॥

" पाहि यज्ञं पाहि यज्ञपतिम्"—(वा. सं. ७ । २०) इति । वाचमेवैतदुत्सृष्टामाह—गोपाय

सर्वे ' देवाः ' सर्वस्मिन् ' संवत्सरे ' विजिते ' स्वायत्ते ' अभयेऽनाष्ट्रे ' नाशयितृ रक्षःप्रभृति नाष्ट्रं तद्रहिते सति ' अग्रे ' पुरस्तात् ' तां ' ' वाचमवदन् ' । अत ऋतुषट्करूपसंवत्सरात्मके ग्रहद्वये गृहीते सति सर्वं विजितमभयमनाष्ट्रं भवतीति तदनन्तरमाग्रयणग्रहे देवानुसारेणाध्वर्यु: ' एतां ' वाचमुदितवान्भवति, तस्मादाग्रयणग्रहेऽध्वर्योर्वाग्वदनमुपपन्नमिति भावः ॥ ८ ॥

ग्रहस्य विहितं ग्रहणमनूद्य मन्त्रं चतुर्था कृत्य विदधानो मन्त्रस्य प्रथमे भागे " आग्रयणोऽसि स्वाग्रयणः " इत्येतद्वाक्यस्याभिप्रायमाह—अथात इत्यादिना । वाचमेवैतदिति । ' एतत् ' एतेन आग्रयणोऽसि स्वाग्रयण इत्येवमुच्चारणेनोक्तरूपां वाचमयातयाम्नीम् अनपगतसारां ' करोति ' यदि आग्रयणोऽस्याग्रयणोऽसि इत्युक्त्वा गृह्णीयात् तर्हि ' जामि ' नैरस्यं हि कुर्यात् । वाक्यद्वयेनाप्येकरूपस्यार्थस्य प्रतीतेरर्थविशेषानवगमाद् वाचो नैरस्यम् । ' तस्मादनया ' आग्रयणोऽसि स्वाग्रयण इत्येवंविधया वाचा ' समानम् ' एकरूपं ' सत् ' अपि सोमद्रव्यं ' विपर्यासं ' विपर्यस्यान्यथाऽऽकृत्याऽध्वर्युर्वदति । विपर्यासमिति चतुर्थ्यर्थे द्वितीयेति णमुल्प्रत्ययः (पा. सू. ३।१।८९) एवं च स्वाग्रयण इत्यत्र सु इत्यस्य शब्दस्य प्रयोगादर्थविशेषावगतेर्नैरस्यं न भवतीत्यर्थः ।

मन्त्रस्य द्वितीयं भागमुपादाय व्याचष्टे—पाहि यज्ञमित्यादि । वाचमेवैतत् इति यद्वाक्यं ' गोपाय यज्ञम्

१—आग्रयण इत्योर्भाश्वोर्ये देवस्य इति । का० श्रौ० सू० ९ । ११८ ।

पाहि यज्ञपतिमिति व्याचमेवैतदुत्सृष्टामाह गोपाय यजमानमिति यजमानो हि यज्ञपतिर्विष्णुस्त्वामिन्द्रियेण पातु विष्णुं त्वं पाहीति व्याचमेवैतदुत्सृष्टामाह यज्ञो वै विष्णुर्यज्ञस्त्वां वीर्येण गोपायत्विति विष्णुं त्वं पाहीति व्याचमेवैतदुत्सृष्टामाह यज्ञं त्वं गोपायेत्यभि सवनानि पाहीति तदेतं ग्रहमाह सर्वाणि ह्येष सवनानि प्रति ॥ १० ॥

यज्ञमिति। पाहि यज्ञपतिमिति। वाचमेवैतदुत्सृष्टामाह–गोपाय यजमानमिति। यजमानो हि यज्ञपतिः। "विष्णुस्त्वामिन्द्रियेण पातु विष्णुं त्वं पाहि"–(वा. सं. ७। २०) इति। वाचमेवैतदुत्सृष्टामाह। यज्ञो वै विष्णुः। यज्ञस्त्वां वीर्येण गोपायत्विति। विष्णुं त्वं पाहीति। वाचमेवैतदुत्सृष्टामाह–यज्ञं त्वं गोपायेति। "अभि सवनानि पाहि"–(वा. सं. ७। २०) इति। तदेतं ग्रहमाह। सर्वाणि ह्येष सवनानि प्रति ॥ १० ॥

इति '' 'उत्सृष्टां' 'वाचमेव' सम्बोध्याह, न स्वाग्रयणमिति भावः। प्रथमभागस्य व्याख्यानेन व्यवधानात् पाहि यज्ञपतिमिति पुनरवयवस्योपादानम्। एवं सर्वत्र पुनरवयवस्योपादानेऽवगन्तव्यम्।

तृतीयं भागं व्याचष्टे–विष्णुस्त्वामित्यादि। यज्ञो वै विष्णुरिति। व्याप्नोतीति 'विष्णुः' यज्ञश्च व्यापकत्वाद्विष्णुरिति व्यपदिश्यते। 'वै'–शब्दोऽत्र यज्ञस्य व्याप्तेः प्रत्यक्षप्रसिद्धिं द्योतयति। अथवा "तेनारःशीर्ष्णा यज्ञेन यजमाना" इति कश्चिद् वृत्तान्तः "पूर्वं तेषां मखः वैष्णवः यदा आसीत्–" इत्यादिना महतोपाख्यानेन विष्णुविषयः एवार्थो वर्णितः, अतस्तस्य प्रकृतत्वादशीर्ष्णा यज्ञेन विष्णुरेवाभिहितः। तानेनां प्रसिद्धिमन्त्रो 'वै–' शब्दः सूचयति।

चतुर्थं भागं व्याचष्टे–अभि सवनानि पाहीत्यादिना। 'तत्' तेनोक्तेन वाक्येनाध्वर्युः 'एतं' प्रकृतमाग्रयणं 'ग्रहमाह–' न तूत्सृष्टां वाचमित्यर्थः। कुत इत्यत आह–सर्वाणि ह्येष सवनानि प्रतीति। 'एष' आग्रयणग्रहः 'सर्वाणि' 'सवनानि' 'प्रति' प्रातरादीनि त्रीणि सवनानि 'प्रति' लक्ष्य वर्तते यतः, अतोऽभिसवनानीत्यादिवाक्यमाग्रयणं प्रत्येव प्रयुक्तमित्यर्थः। हे देवाः! 'देवा' "आज्जसेरसुक्" (पा. सू. ७। १। ५०) 'दिवि' द्युलोके 'एकादश स्थ' एकादशसङ्ख्याका भवथ। 'पृथिव्यामधि' उपरि 'एकादश स्थ' ये च देवा 'अप्सुक्षितः' 'अप्सु' इत्यन्तरिक्षनाम (निरु. १। ३। ८) तत्र हि ते निवसन्ति। "क्षि निवासगत्योः" (धा. पा. तु. प. १२६) इति धातुः। 'एकादश स्थ'। 'महिना' महिम्ना, मकारलोपश्छान्दसः। महिनेत्येतस्य त्रिष्वपि सम्बन्धः। 'ते' सर्वे देवा यूयम् 'इमं' 'यज्ञम्' आग्रयणलक्षणं जुषध्वम्। हे ग्रह! त्वम् उपयामेन गृहीतोऽसि, आग्रयणनामासि, अतः 'स्वाग्रयणः' शोभनमग्रे दाव अयनगमनं यस्य तादृशोऽसि। हे वाक्! 'यज्ञं' 'पाहि' यज्ञपतिं पाहि च पाहि 'विष्णुः' यज्ञः 'त्वाम्' 'इन्द्रियेण' वीर्येण 'पातु' त्वं च 'विष्णुं पाहि'। हे आग्रयणग्रह! त्वं 'सवनानि अभि पाहि' इति कृत्स्नमन्त्रस्यार्थः। यद्यप्यत्र केचित् पाहि यज्ञमित्यादयः ग्रहस्यैव सम्बोध्य व्याचक्षते तथापि 'वाचमेवैतदुत्सृष्टामाह' इत्येतद्ब्राह्मणानुसारेणैव व्याख्यानम् ॥ ९ ॥ १० ॥

(त्य) अस्मै ब्रह्मणेऽस्मै क्षत्रायेति । तद्ब्रह्मणे च क्षत्राय चाहास्मै सुन्वते यजमानाय पवतऽइति तद्यजमानायाह ॥ १३ ॥

तदाहुः । (रे) एतावदेवोक्त्वा सादयेदेतावद्वाऽइदᳬं सर्वं यावद्ब्रह्म क्षत्रं विडिन्द्राग्नी वाऽइदᳬं सर्वं तस्मादेतावदेवोक्त्वा सादयेदिति ॥१४॥

तदु ब्रूयादेव भूयः । (ऽ) इषऽऊर्जे पवतऽइति वृष्ट्यै तदाह यदाहेष-ऽइत्यूर्जेऽइति यो वृष्टादूर्ग्रसो जायते तस्मै तदाहाद्भ्य ओषधीभ्यः पवत-ऽइति तदद्भ्यश्चौषधिभ्यश्चाह द्यावापृथिवीभ्यां पवतऽइति तदाभ्यां द्यावा-पृथिवीभ्यामाह ययोरिदᳬं सर्वमधि सुभूताय पवतऽइति साधवे पवत-ऽइत्येवैतदाह ॥ १५ ॥

निरब्रुवन्–तामेवैतत्सर्वस्मिन्विजितेऽभयेऽनाष्ट्रेऽत्र निराह । तामाविष्करोति । तस्मादाह–सोमः पवतऽइति ॥ १२ ॥

"अस्मै ब्रह्मणेऽस्मै क्षत्राय "–(वा० सं० ७ । २१) इति । तद् ब्रह्मणे च क्षत्राय चाह । "अस्मै सुन्वते यजमानाय पवते"–(वा० सं० ७ । २१) इति । तद् यजमानायाह ॥१३॥

तदाहुः–एतावदेवोक्त्वा सादयेत् । एतावद्वाऽइदं सर्वम् । यावद्ब्रह्म क्षत्रं विट् इन्द्राग्नी वाऽइदं सर्वम् । तस्मादेतावदेवोक्त्वा सादयेदिति ॥ १४ ॥

तदु ब्रूयादेव भूयः । " इष ऊर्जे पवते "–(वा० सं० ७ । २१) इति । वृष्ट्यै–तदाह–

रक्षोभ्यो ' ' भीषा ' भयेन ' याममूं ' वाच न निरब्रुवन् नावोचत् । व्यत्ययेन (पा. सू. ३ । १ । ८५) बहुवचनम् । ' एतत् ' एतेन ' सोमः पवते ' इत्यस्योच्चारणेन ' सर्वस्मिन् ' स्वायत्ते सति ' ता ' वाचं ' निराह ' । अस्यैव व्याख्यान तामाविष्करोति इति । तस्मादेवमुच्चारयेत् । तथा चापस्तम्ब.–" आग्रयणं गृहीत्वा त्रिर्हिङ्कृत्य वाच विसृजते" (आप. श्रौ. सू.) इति । सोमः पवते "–इत्यस्य पुनरुच्चारण भया-पगमसूचनार्थम् । कात्यायनोऽपि सोमः पवत इत्यस्य त्रिरुच्चारणमसूत्रयत्–" त्रिर्हिङ्कृत्य सोमः पवत इति सकृच्छेषम् " (का. श्रौ० सू० ९ । १३९) इति ॥ १२ ॥

मन्त्रे द्वितीयभागस्योपयोगमाह–अस्मै ब्रह्मण इत्यादि । तद्ब्रह्मणे च क्षत्राय चाहेति । ब्राह्मणजातेः क्षत्रियजातेश्च समृद्ध्यै ब्रूत इत्यर्थ.–एवम् ' अस्मै ' 'सुन्वते' इत्यादिष्ववगन्तव्यम् । मन्त्रशेष विधातुमात्मनो-ऽनभिमत केषाञ्चिन्मतमुपन्यस्यति–तदाहुरित्यादिना । ' तत् ' तत्र मन्त्रे ' एतावदेव ' उक्तमेव मन्त्रभागं पठित्वा सादयेदिति केचिदाहुः । तथा वदता चायमाशयः–' ब्रह्म क्षत्र विट् ' ब्रह्मक्षत्रात्मिका प्रजावती ' एताव देव ' ' इद ' इदम समस्तं खलु ' इन्द्राग्नी ' हि प्राधान्येन सर्वात्मकौ तौ च ब्रह्मक्षत्रयोरधिदेवते अतस्तयो-स्तद्रूपकत्वेन सर्वात्मकत्वात् " अस्मै ब्रह्मणेऽस्मै क्षत्राय " एतावदेवोक्त्वा ' सादयेदिति ॥ १३ ॥ १४ ॥

स्वमतमाह–तदु ब्रूयादेव भूयः इत्यादि । तत्र पुनश्च " इष ऊर्जे पवते " इत्यादि ' ब्रूयादेव '

तदु हैकऽआहुः । (ब्र॑) ब्रह्मवर्चसाय पवतऽइति तदु तथा न ब्रूयाद्यद्वाऽआहास्मै ब्रह्मणऽइति तदेव ब्रह्मवर्चसायाह विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यऽएष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्य इति सादयति विश्वेभ्यो ह्येनं देवेभ्यो गृह्णाति तं वै मध्ये सादयत्यात्मा ह्यस्यैष मध्यऽइव ह्ययमात्मा दक्षिणोक्थ्यस्थाली भवत्युत्तराऽऽदित्यस्थाली ॥ १६ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ४-२-१ ॥ (२-२) ॥

यदाह-इषऽइति । ऊर्जेऽइति । यो वृष्टादूर्ग्रसो जायते तस्मै तदाह । "अद्भ्य ओषधीभ्यः पवते"-(वा. सं. । ७ । २१) इति । तदद्भ्यश्चौषधिभ्यश्चाह " द्यावापृथिवीभ्यां पवते"-(वा. सं. ७ । २१) इति । तदाभ्यां द्यावापृथिवीभ्यामाह ययोरिदं सर्वमधि । " सुभूताय पवते "-(वा०:सं० ७ । २१) इति । साधवे पवतऽइत्येवैतदाह ॥ १५ ॥

तदु हैकऽआहुः-ब्रह्मवर्चसाय पवतऽइति । तदु तथा न ब्रूयात् । यद्वाऽआह-अस्मै ब्रह्मणऽइति-तदेव ब्रह्मवर्चसायाह । "विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्य एष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः "-(वा० सं० ७ । २१) इति सादयति । विश्वेभ्यो ह्येनं देवेभ्यो गृह्णाति । तं वै मध्ये सादयति । आत्मा ह्यस्यैषः, मध्यऽइव ह्ययमात्मा दक्षिणोक्थ्यस्थाली भवति, उत्तराऽऽदित्यस्थाली ॥ १६ ॥

यद्यपि ब्रह्मक्षत्रे सर्वात्मके इति तावतैव पर्याप्तम् तथापि ब्रह्मणे क्षत्राय चेत्युक्तेस्तयोरेव समृद्ध्यर्थमिति प्रतीयेत; अत " इष ऊर्जे " इत्याद्यपि ब्रूयादेवेत्यभिप्रायः । 'इषे' इति यदाह-तत् ' वृष्टयै ' इडित्यन्नं (निघं. २ । ७ । १९) तत्साधनस्य वृष्टेरपि तत्कार्यकारणभेदविवक्षया इडिति व्यपदेशः । तथा ' वृष्टाद् ' वृष्टेः सकाशात् " नपुंसके भावे क्तः "-(पा. सू. ३ । ३ । ११४) ' ऊर्क् ' अन्नरसो ' जायते ' तत्समृद्धये ' ऊर्जे ' इति वचनम् । ययोरिदं सर्वमधीति । ' ययोः ' द्यावापृथिव्योः इदं दृश्यमानं सर्वमप्याश्रितं तस्मात् " द्यावापृथिवीभ्यां पवते " इत्युक्ते तदाश्रितस्य समस्तजगतः समृद्धये भवतीत्यर्थः । सुभूतपदस्यार्थमाह-साधवे पवत इत्यादि । लोके यः कश्चन न्यायवर्ती जनस्तस्मै पवत इति मन्त्र आह ॥ १५ ॥

मन्त्रे ब्रह्मवर्चसायेत्येतत्पदं केचित् पठन्ति तत् पदमात्मनोऽनभिमतमित्यनूद्य निराकरोति-तदु हैक इत्यादि । ब्रह्मणे पवत इति यत्, ' तत् ' ' ब्रह्मवर्चसाय पवत ' इत्युक्तं भवति । तस्मात् ' तत् ' पद ' न ब्रूयात् ' । ब्रह्मवर्चसम् इति वृत्तस्याध्ययनस्य समृद्धिः । "स्याद्ब्रह्मवर्चसं वृत्ताध्ययनर्द्धि." (अम. को. २।७।३८) इत्यभिधानात् । "ब्रह्महस्तिभ्यां वर्चसः" (पा. सू. ५ । ४ । ७८) इत्यच् समासान्तः । मन्त्रे वाक्यमुच्यते; तथा च पूर्वं ग्रहणमन्त्रव्याख्याने " वाचमेवैतदुत्सृष्टामाह " इति यदुक्तं तदनुसरणीयमिति चेन्न, तत्र मन्त्रिरहाचितत्वेनाभिप्रायेणोक्तत्वादिति । ननु च पूर्वग्रहेष्वपि मन्त्राणामाम्नातत्वात् कथं तूष्णीं ग्रहणम् । एवं तर्हि

अयꣳ ह वाऽअस्यैषोऽनिरुक्त आत्मा यदुक्थ्यः । सोऽस्यैष आत्मैवात्मा ह्ययमनिरुक्तः प्राणः सोऽस्यैष आयुरेव तस्मादनया गृह्णात्यस्यै हि स्थाली भवति स्थाल्या ह्येनं गृह्णात्यजरा ह्रीयममृताऽजरꣳ ह्यमृतमायुस्तस्मादनया गृह्णाति ॥ १ ॥

उक्थ्यग्रहः ।

अयं ह वाऽअस्यैषोऽनिरुक्त आत्मा, यदुक्थ्यः, सोऽस्यैष आत्मैव । आत्मा ह्ययमनिरुक्तः प्राणः । सोऽस्यैष आयुरेव । तस्मादनया गृह्णाति । अस्यै हि स्थाली भवति । स्थाल्या ह्येनं गृह्णाति । अजरा ह्रीयममृता, अजरं ह्यमृतमायुः । तस्मादनया गृह्णाति ॥ १ ॥

" वाच यच्छति " इत्यनेनोपांशुध्वनिर्विवक्ष्यते–" वाच विसृजत "–इत्यनेनोच्चैर्ध्वनिः । यत एव तैत्तिरीयके सप्तांशुवाक्यकाण्डे समाम्नायते–" यान् प्राचीनमाग्रयणाद् ग्रहान् गृह्णीयात् तानुपांशु गृह्णीयात्, यानूर्ध्वांस्तानुपब्दिमत "–(तै स. ३ । १ । ९)इति । गृहीतस्य सोमरसस्य समन्त्रकं सादनं विधत्ते–विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्य इत्यादि । हे आग्रयण त्वा ' विश्वेभ्यो ' ' देवेभ्यो ' गृह्णामि ' एषः ' खरप्रदेशस्तव स्थानम्, अतस्त्वा विश्वेभ्यो देवेभ्य सादयामीति मन्त्रस्यार्थः । मन्त्रे विश्वेभ्यो देवेभ्य इत्यस्योच्चारणमुपपन्नम् इत्याह–विश्वेभ्यो हीति । विहित सादनमनूद्य मध्यदेश तत्सादने कारण चाह–तं वै मध्य इत्यादि । ' अस्य ' यज्ञस्याग्रयणग्रह आत्मेत्युक्तम् । " आत्मा ह वा अस्याग्रयण "–(श.प.४।२।२।१) इति । ' आत्मा ' च ' मध्य इव ' हि मध्यभाग इत्यर्थः । इवशब्दो वाक्यालङ्कारे । यथा सादितस्य ग्रहस्य ' उक्थ्यस्थाली दक्षिणा ' ' उत्तरा ' च ' आदित्यस्थाली ' ' भवति ' तथा मध्यशरीरत्वसमाग्रयण मध्ये सादयेदित्यर्थः ॥ १६ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे द्वितीयाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ४–२–२ ॥

पूर्वस्मिन् ब्राह्मणे आग्रयणग्रहो यज्ञस्य स्थूलशरीरात्मना स्तुत्वा विहितः । अथात्रोक्थ्यग्रहं विधातु सूक्ष्मशरीरात्मना स्तूयते–अयं ह वा अस्येत्यादि । 'उक्थ्य' ' इति ' यत् ' 'एषोऽस्य' यज्ञस्य 'अनिरुक्त आत्मा' अविस्पष्ट आत्मा सूक्ष्मशरीरमित्यर्थः । अयमित्यभिनयेन निर्देशः । सोऽस्यैष इति । ' स ' ' एष ' ग्रहो यज्ञस्य ' आत्मैव ' सूक्ष्मशरीरात्मकत्वादामरणमनुवर्तमानश्च आत्मा च स्थूलशरीरवत् प्रतिजन्म विनश्वर आत्मेत्यर्थः । उक्त सूक्ष्मशरीरस्यात्मत्व प्रतिपादयति–आत्मा हीति । प्राण आत्मा इति लोके प्रसिद्धः, अत सूक्ष्मशरीरस्यापि प्राणात्मकत्वेनात्मत्वमित्यर्थः । सोऽस्येति । ' स ' ' एष ' सूक्ष्मशरीरात्मको ग्रह ' अस्य ' यज्ञस्य ' आयुरेव ' भवति । आयुरिति जीवनकाल उक्तमायुष्ट्वमवलम्ब्य ग्रहस्य पृथिव्या ग्रहणमाह–तस्मादित्यादि । आयुष्ट्वे पृथिव्या ग्रहणे कथ हेतुरित्यत आह–अजरा हीति । ' आयु ' च अक्षर ' अमृत ' भवति । यस्य यावदायुरस्ति तावत् अनुषो जरा शैथिल्य तदभाव अमृतत्वमनष्टत्व च भवति ॥ १ ॥

तं वै पूर्णं गृह्णाति । सर्वं वै तद्यत्पूर्णꣳ सर्वं तद्यदायुस्तस्मात्पूर्णं गृह्णाति ॥ २ ॥ (शतम् २४००) ॥

तस्यासावेव ध्रुव आयुः । (गु) आत्मैवास्यैतेन सꣳहितः पर्वाणि संततानि तद्वाऽअगृहीत एवैतस्मादच्छावाकायोत्तमो ग्रहो भवति ॥ ३ ॥

(त्यु) अथ राजानमुपावहरति । तृतीयं वसतीवरीणामवनयति तत्पूर्वं समेति प्रथममहोत्तरस्य सवनस्य करोत्युत्तमं पूर्वस्य स यदुत्तरस्य सवनस्य तत्पूर्वं करोति यत्पूर्वस्य तदुत्तमं तद्व्यतिषजति तस्मादिमानि पर्वाणि व्यतिषक्तानीदमित्थमुतिहानमिदमित्थम् ॥ ४ ॥

तं वै पूर्णं गृह्णाति । सर्वं वै तत्—यत्पूर्णम् । सर्वं तत्—यदायुः । तस्मात्पूर्णं गृह्णाति ॥ २ ॥

तस्यासावेव ध्रुव आयुरात्मैव । अस्यैतेन संहितः, पर्वाणि संततानि । तद्वाऽअगृहीत एवैतस्मादच्छावाकायोत्तमो ग्रहो भवति ॥ ३ ॥

अथ राजानमुपावहरति । तृतीयं वसतीवरीणामवनयति । तत् पर्वं समेति प्रथममहोत्तरस्य सवनस्य करोति, उत्तमं पूर्वस्य । स यदुत्तरस्य सवनस्य तत्पूर्वं करोति, यत्पूर्वस्य तदुत्तमम्—व्यतिषजति । तस्मादिमानि पर्वाणि व्यतिषक्तानि । इदमित्थमुतिहानमिदमित्थम् ॥ ४ ॥

विहितमिहानुवादेन तस्य पूर्णत्वं विधत्ते—तं वै पूर्णं गृह्णातीति । 'सर्वं तद्यदायुः' इति यत् तत् सर्वं सकलं नैकदेश आयुरित्यर्थः ॥ २ ॥

नन्वयं ग्रह आयुरिति निर्दिष्टस्तदा आत्मेति च पूर्वमुक्तम्—"अयं ह वा अस्यैषोऽन्तरात्मा"(द्वादशीं कण्डिकां) १।२। तथा च तन्मतमनुसन्धानः स्मादित्यत आह—तस्यासावेव ध्रुव इत्यादि । 'असौ' इत्युत्तरस्मिन् काले विद्यमानो ध्रुवग्रह एव यजमानस्यायुः । 'एतेन' उक्थ्यग्रहेण 'आत्मैव' मुख्यशरीररूपः 'संहितः' संयोजितः. स्वयं यजमानरूप एव भवति न पुनरायूरूप इत्यर्थः । आयुरिति व्यवहारस्तु आत्मतत्त्वतार्थत्वादुपचार इत्युत्तरत्र वक्ष्यते । "तदन्वेतेनात्मा संहितस्तेनात्मैव आयुः"(पञ्चमीं कण्डिकां)इति । यथोक्तं ग्रहो यजमानस्य अन्योऽन्येन यज्ञस्य पर्वाणि सवनरूपाणि संहितानि परस्परं संश्लिष्टानि कार्याणि । प्रकारान्तरेण वक्तव्योद्भूतानि पर्वाणि संतन्यन्ते । तमेव सन्धानप्रकारं विधत्ते—तद्वा अगृहीत एवैतस्मादित्यादि । उक्थ्य-ग्रहेण विनस्य द्रव्यैः तत्र प्रथमे उक्थ्यविग्रहे मैत्रावरुणः शस्त्रं पठति । द्वितीये ब्राह्मणाच्छंसी । तृतीये अच्छावाकः । एवं सति एतस्मादुक्थ्यग्रहादच्छावाकसम्बन्धिनि चरमे उक्थ्यविग्रहे अगृहीते सति माध्यन्दिन-सवनार्थं सोमनिष्कासनस्थाने स्थापयेत् । 'वसतीवरीणां' च 'तृतीयं' भागमवनयेत् 'तत्' तथा सति 'पर्वं' प्रातःसवनसम्बन्धि माध्यन्दिनसवनसम्बद्धं च 'समेति' परस्परमेकं भवति । यतः 'उत्तरस्य' 'सवनस्य' सोमोपावहरणरूपं 'प्रथमम्' एवाङ्गं पूर्वं करोति । 'पूर्वस्य' सवनस्य 'उत्तमम्' अङ्गं अच्छा-वाकोक्थ्यविग्रहहोमरूपं पश्चात् करोति । अतः परस्परं सम्बद्धं भवतीत्यर्थः । उत्तरसवनसम्बन्धिनः प्रथमाङ्गस्य पूर्वानुष्ठाने पूर्वसवनसम्बन्धिनश्चान्तिमाङ्गस्य पश्चादनुष्ठाने व्यतिषङ्गो लोकेऽपि शरीराणि पर्वाणि व्यतिषक्तानि

(मे) एवमेव माध्यन्दिने सवने । (ऽ) अगृहीतऽएवैतस्मादच्छावाकायोत्तमो ग्रहो भवत्यथ तृतीयं व्वसतीवरीणामवनयति तत्पर्व्व समेति प्रथमं महोत्तरस्य सवनस्य करोत्युत्तमं पूर्व्वस्य स यदुत्तरस्य सवनस्य तत्पूर्व्वं करोति यत्पूर्व्वस्य तदुत्तमं तद्व्यतिषजति तस्मादिमानि पर्व्वाणि व्यतिषक्तानीदमित्थमतिहानमिदमित्थं तद्यदस्यैतेनात्मा सꣳहितस्तेनास्यैषऽआयुः ॥ ५ ॥

सैषा कामदुघैवेन्द्रस्योद्धारः । (त्रि) त्रिभ्य ऽएवैनं प्रातःसवनऽउक्थेभ्यो विगृह्णाति त्रिभ्यो माध्यन्दिने सवने तत्षट्कृत्वः षड्वाऽऋतव ऽऋतवो वाऽइमान्त्सर्व्वान्कामान्पचन्त्येतेनो हैषा कामदुघैवेन्द्रस्योद्धारः ॥ ६ ॥

एवमेव माध्यन्दिने सवने अगृहीत एवैतस्मादच्छावाकायोत्तमो ग्रहो भवति । अथ तृतीयं वसतीवरीणामवनयति । तत् पर्व समेति । प्रथममहोत्तरस्य सवनस्य करोति, उत्तमं पूर्वस्य । स यदुत्तरस्य सवनस्य तत् पूर्वं करोति, यत्पूर्वस्य तदुत्तमम्—तद्व्यतिषजति । तस्मादिमानि पर्वाणि व्यतिषक्तानि । इदमित्थमतिहानमिदमित्थम् । तद् यदस्यैतेनात्मा संहितः, तेनास्यैष आयुः ॥५॥

सैषा कामदुघैवेन्द्रस्योद्धारः । त्रिभ्य एवैनं प्रातःसवनऽउक्थेभ्यो विगृह्णाति, त्रिभ्यो माध्यन्दिने सवने—तत् षट्कृत्वः । षड्वाऽऋतवः । ऋतवो वाऽइमान्त्सर्वान्कामान्पचन्ति । एतेनो हैषा कामदुघैवेन्द्रस्योद्धारः ॥ ६ ॥

भवन्तीत्याह—स यदुत्तरस्येत्यादि । इदमित्थमित्यादि । ' इदम् ' उपरितनमङ्गम् ' इत्थम् ' अनेन प्रकारेण ' अतिहानम् ' अतिगमनयुक्तम् , ' इदं ' वाऽधस्तनमङ्गम् ' इत्थम ' इत्यभिनयेन दर्शयति ॥ ३ ॥ ४ ॥

उक्त सवनसन्धानप्रकारो माध्यन्दिनसम्बन्धिन्युक्थ्यविग्रहेऽपि कर्त्तव्य इत्याह—एवमेव माध्यन्दिने सवन इत्यादि । अत्र कात्यायनः—"प्रागच्छावाकविग्रहात्सोमोपावहरणम्, वसतीवर्यर्धं चाभिग्रत्याधवनीये"[1]—(का० श्रौ० सू० ९ । ३१९, ३२० ।) इति ग्रहस्यायुष्ट्वे व्यवहारोपपत्तिमाह—तद्यदस्यैतेनात्मेत्यादि । उक्थ्यग्रहस्य यज्ञसम्बन्ध्यात्मसन्धानार्थत्वात् ' आयु. ' इति व्यवहार इत्यर्थः ॥ ५ ॥

प्रकृत ग्रहं प्रशंसति—सैषेत्यादि । ' इन्द्रस्योद्धारः ' साधारणो भागो योऽयमुक्थ्यग्रहः ' सैषा ' ' कामदुघैव ' कामधेनुरेव । " दुहः कब्घश्च "—(पा. सू. ३ । २ । ७०) इति कप्प्रत्यय. । यद्यप्युक्थ्यविग्रहेषु देवतान्तरसम्बन्धोऽस्ति तथापीन्द्रस्य प्राधान्यान्माध्यन्दिनसवने तस्यैव देवतात्वाचेन्द्रस्य भाग इत्युक्तम् । उक्तेऽर्थे कारणमाह—त्रिभ्य एवैनमित्यादि । उक्थ्यमिति स्तुतशस्त्रविशेषनामधेयम् । प्रात'सवने उक्थ्यत्रयार्थम्, माध्यन्दिनसवने चोक्थ्यत्रयार्थम् इति तद्ग्रहण ' षट्कृत्वः ' सम्पद्यते । षट्सङ्ख्याका ' ऋतवः ' ' सर्वान् ' ' इमान् ' ' कामान् ' ' पचन्ति ' पाक प्रापयन्ति उपभोगयोग्यान् कुर्वन्ति । कालस्य सर्वोत्पत्तिनिमित्तकारणत्वादित्यर्थः । अत. सङ्ख्यासामान्येन विगृह्यमाणस्योक्थ्यग्रहस्य ऋतुरूपत्वात्कामधेनुत्वम् ॥ ६ ॥

1—" विमेद्वा भवत इन्द्रो अस्मान् माध्यन्दिनेऽस्मिन् सवने न च युयुग्नन्त प्रियमेषां मदन्तो वय देवानां सुमतौ स्यामेति " सूत्रशेष. ।

(स्तं) तं वाऽअपुरोरुक्कं गृह्णाति।(त्यु)उक्थꣳ हि पुरोरुगृग्घि पुरोरुगृग्घ्यु-
क्थꣳ साम ग्रहोऽथ यदन्यज्जपति यद्यजुस्ता हैता ऽअभ्यर्धं एवाग्रऽऋग्भ्य
आसुरभ्यर्धो यजुर्भ्योऽभ्यर्धः सामभ्यः॥ ७॥

तं वा अपुरोरुक्कं गृह्णाति । उक्थं हि पुरोरुक् । ऋग्घि पुरोरुक् । ऋग्घ्युक्थम् । साम ग्रहः । अथ यदन्यज्जपति–तद्यजुः । ता हैता अभ्यर्ध एवाग्रऽऋग्भ्य आसुः, अभ्यर्धो यजुर्भ्यः, अभ्यर्धः सामभ्यः ॥ ७ ॥

नन्वैन्द्रवायवादिग्रहाणाम् "आ वायो" (वा.स.७।७) इत्यादयः पुरोरुचो जाताः। का पुनरस्य ग्रहस्य पुरोरुगित्यत आह–तं वा इत्यादि । ग्रहणात् पूर्वो रोचयिता मन्त्रविशेषः पुरोरुक्, तद्रहितमेव 'तम्' एतमुक्थ्यग्रहं 'गृह्णाति' । ननु यदि ग्रहणे अपुरोरुक्त्वं होमे का पुरोरुगित्यत आह–उक्थं हीति । 'उक्थम्' शस्त्रं 'हि' होमात् पूर्वमेव प्रयुज्यमानं होमदेवतायै हवी रोचयतीति तेन शस्त्रेण होमः सपुरोरुक्कः । तर्हि "उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा "–इत्ययमपि मन्त्रो ग्रहणात् पूर्वमेव ग्रहीष्यमाणं हविर्देवतायै रोचयतीत्यस्यापि पुरोरुक्त्वात् कथं ग्रहणमपुरोरुक्कमित्यत आह–ऋग्घि पुरोरुगिति । न पुरोरोचयितृमात्रं पुरोरुक्-शब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तम्, किन्तु पादबद्धत्वहेतुकेन ऋगात्मकत्वेन विशिष्टम्। न चेह पादबद्धत्वमस्ति, उक्थ्य-शस्त्रस्य तु ऋगात्मकत्वेन युक्तमनन्तरोक्तं पुरोरुक्त्वमित्याह–ऋग्घ्युक्थमिति । उक्थशस्त्रस्य ऋगात्मकत्वादस्तु पुरोरुक्त्वम्। उक्थस्तोत्रस्य तु कथं न हि तदृगात्मकम्, किन्तु सामात्मकमित्यत आह–साम ग्रह इति । गृह्यतेऽनेनाभिव्यज्यत इति ग्रहः प्रगीतो मन्त्रः सामेत्युच्यते । न च गानमात्रेण तस्य ऋक्त्वं व्यावर्त्यते । पादनिबन्धनं हि तत्। उक्तं तल्लक्षणं जैमिनिना–" तेषामृग्यत्रार्थवशेन पादव्यवस्था " (जै.सू.२।१।३५) इति । तेनाप्रगीतवत् प्रगीतस्यापि ऋग्लक्षणयोगेन ऋक्त्वात्, ऋग्घि पुरोरुगित्यनेनैव प्रगीतोऽपि सङ्ग्रहीष्यते। प्रगीतमन्त्रात्मकस्य साम्नोऽपृथक्त्वे सत्यपि–"ऋचः सामानि यजूंषि, ऋक्साने वै देवेभ्यः" (साम. तां. ब्रा.)–इत्यभेदेन व्यवहारः प्रगीताप्रगीतत्ववैलक्षण्यमात्रनिबन्धनो भविष्यति । यदपि जैमिनीयं सामलक्षणं " गीतिषु सामाख्या " (जै. सू. २ । १ । ३६) इति, तत्रापि गीयत इति गीतिरिति कर्मणि क्तिना (पा. सू. ३।३। ९४) मन्त्रो विधीयते । मन्त्रभेदा एव हि तत्र लक्षणीयतया प्रस्तुताः । मन्त्राश्च विवक्षितार्था इति प्रपञ्चितं मन्त्राधिकरणे (जै. सू. २ । १ । ३० । ३१) । न च गीतिक्रियाऽर्थवती । अथतु " ऋच्यध्यूढं साम गायति रेवेति स्तुवालन्तीय कवतीषु रथन्तरम् " (साम. ता. ब्रा.)–इत्यादिषु गीतिक्रियामात्रे सामादि-पदं व्यवहृतमिति मन्यसे, तर्हि गीतिक्रियाया अर्थानवबोधकत्वेन पुरोरुक्त्वानङ्गीकारादेव कथं पुरोरुक्त्वमिति प्रश्नानवकाशः । अस्मिन् यज्ञे " साम ग्रहः " इति श्रुतौ ग्रहशब्दो गृह्यते । ऋगक्षराण्यभिव्यज्यन्तेऽनेनेति करणसाधनो गानक्रियामेव विधत्ते–तदात्मकस्य साम्नोऽर्थानवबोधकत्वादेव पुरोरुक्त्वाभावात् ऋग्घि पुरोरुगिति न व्याहन्यते । यत्तु प्रगीताप्रगीतरूपाया ऋचोऽन्यत् " उपयाम " इत्यादि तत् पुरोरोचयितृत्वेऽपि न पुरो-रुक्, किन्तु यजुरेव केवलमिति । प्रकृतग्रहस्यापुरोरुक्त्वे चोपपत्तिरित्याह–अथ यदन्यदिति । पुरोरोचयि-तॄणामुपयामेत्यादीनामनृक्त्वेन पुरोरुक्त्वाभावे सति अपरेणापि केनचनासाधारणेन विशेषेण भवितव्यम्, न यजुर्मात्रसाधर्म्येण गणनं युक्तमिति चेत्, तत्राह–ता हैता इति । सत्यम्, अत एव ता 'एताः' उपया-मेत्यादयः पुरोरोचयित्र्यो मन्त्रजातयः, 'अग्रे' पूर्वस्मिन् काले ऋग्यजुःसाममात्रेभ्यो मन्त्रेभ्यः पुरोरोचयितृत्वे-

(स्तु) ते देवा अब्रुवन् । (न्ह) हन्तेमा यजुःषु दधाम तथेयं बहुलतरेव विद्या भविष्यतीति ता यजुःष्वदधुस्ततऽएषा बहुलतरेव विद्याऽभवत्॥८

(त्वं) तं यदपुरोरुक्कं गृह्णाति । (त्यु) उक्थꣳ हि पुरोरुगृग्घि पुरोरुगृच्युक्थꣳ स यदेवैनमुक्थेभ्यो विगृह्णाति तेनो हास्यैष पुरोरुङ्मान्भवति तस्मादपुरोरुक्कं गृह्णाति ॥ ९ ॥

(त्य) अथातो गृह्णात्येव । (वो) उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा बृहद्वते वयस्वतऽइतीन्द्रो वै यज्ञस्य देवता तस्मादाहेन्द्राय त्वेति बृहद्वते वयस्वतऽइति वीर्यवतऽइत्येवैतदाह यदाह बृहद्वते वयस्वतऽइत्युक्थाव्यं गृह्णामीत्युक्थेभ्यो ह्येनं गृह्णाति यत्तऽइन्द्र बृहद्वय ऽइति यत्तऽइन्द्र वीर्यमित्येवैतदाह तस्मै त्वा विष्णवे त्वेति यज्ञस्य ह्येनमायुषे गृह्णाति तस्मा-

---

ते देवा अब्रुवन्-'हन्तेमा यजुःषु दधाम । तथेयं बहुलतरेव विद्या भविष्यति' इति । ता यजुःष्वदधुः । तत एषा बहुलतरेव विद्याऽभवत् ॥ ८ ॥

तं यदपुरोरुक्कं गृह्णाति उक्थं हि पुरोरुक् । ऋग्घि पुरोरुक् । ऋगुक्थम् । स यदेवैनमुक्थेभ्यो विगृह्णाति-तेनो हास्यैष पुरोरुङ्मान्भवति । तस्मादपुरोरुक्कं गृह्णाति ॥ ९ ॥

अथातो गृह्णात्येव-" उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा बृहद्वते वयस्वते "-(वा. सं.७।२२) इति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता । तस्मादाह-इन्द्राय त्वेति । बृहद्वते वयस्वत इति । वीर्यवत इत्येवै-

---

नैवासाधारणेनाभिहिता । समृद्धा आसु " ऋधु वृद्धौ "-(धा. पा. दि. प. १२९) इत्यस्य " अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते "-(पा. सू. ३ । २ । ७५) इति विचि लघूपधगुणे (पा. सू. ७ । ३ । ८६) बहुवचनान्तमभ्यर्द्ध इति ॥ ७ ॥

इत्थं पृथग्भूतानां जगतां कथं यजुष्ट्वमिति तत्राह-ते देवा इति । ऋग्भ्यः सामभ्यश्चाभ्यो मन्त्रजातिभ्यः अपरस्याश्चतुर्थ्या अपि पुरोरोचयितृजातेरङ्गीकारे गौरवादेवैता ' यजुःषु ' एव निहिता, अत एषा यजुषा पुरोरोचयितृत्वेऽप्यनुक्तत्वेन पुरोरुक्त्वाभावात् प्रकृतं ग्रहमपुरोरुक्कं गृह्णातीति युक्तमित्यर्थः ॥ ८ ॥

अस्य मन्त्रस्य पुरोरुक्त्वाभावेऽपि ग्रहस्य पुरोरुक्त्वं समर्थयितुमाह-तं यदित्यादि । ' यत् ' यद्यपि ग्रहणसमये ' तम् ' अपुरोरुक्कं गृह्णाति, तथापि विभज्य ग्रहणानन्तरमुक्थ्यस्तोत्राणि भविष्यन्ति तेषां च पुरोरुक्त्वाद्विगृह्यमाणोऽत्र सपुरोरुक्को भविष्यति । विग्रहानन्तरं स्तोत्रशस्त्रैः सपुरोरुक्त्वेऽपि स्वसाधनस्य यजुषोऽपुरोरुक्त्वादपुरोरुक्त्वमित्यपि सिद्धमित्याह-तस्मादिति ॥ ९ ॥

ग्रहस्य ग्रहणमनूद्य मन्त्रं चतुर्धा विभज्य विनियुञ्जानो व्याचष्टे-अथातो गृह्णात्येव । उपयामगृहीतोऽसीत्यादि । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवतेति । उक्थ्यग्रहलक्षणस्य ' यज्ञस्य ' ' इन्द्रो ' ' देवता ' खलु, तथा च

१-उक्थ्यानुपयामगृहीत इति । का. श्रौ. सू. ९-१४४ ।

दाह तस्मै त्वा विष्णवे त्वेत्येष ते योनिरुक्थेभ्यस्त्वेति सादयत्युक्थेभ्यो ह्येनं गृह्णाति ॥ १० ॥

तदाह-यदाह-बृहद्वते वयस्वतऽ इति । "उक्थाव्यं गृह्णामि"-(वा. सं. ७ । २२) इति । उक्थेभ्यो ह्येनं गृह्णाति । "यत्तऽइन्द्र बृहद्वयः"-(वा. सं. ७ । २२) इति । यत्तऽ इन्द्र वीर्यमित्येवैतदाह । "तस्मै त्वा विष्णवे त्वा"-(वा. सं. ७ । २२) इति । यज्ञस्य ह्येनमायुषे गृह्णाति । तस्मादाह-तस्मै त्वा विष्णवे त्वेति । "एष ते योनिरुक्थेभ्यस्त्वा"-(वा. सं. ७ । २२) इति सादयति । उक्थेभ्यो ह्येनं गृह्णाति ॥ १० ॥

पूर्वमुक्तम्, "सैषा कामदुघैवेन्द्रस्योदारः"-(श.प.४।२।३।६) इति । अथवा सोमस्य मानमन्त्रेषु "इन्द्राय त्वा वृत्रघ्ने" (ऋ. स.) इत्येवमादिषु सर्वत्र इन्द्र एव देवतात्वेन निर्दिष्टः । अतः प्राधान्यात् स एव यज्ञस्य देवता । तस्मात् 'इन्द्राय त्वा'-इति मन्त्रपदमुपपन्नम् । वीर्यवत इत्येवैतदित्यादि । 'वीर्यवतः' इति तेनैवाभिप्रायेणैतत्, "वयस्वत" इति "बृहद्वत" इति च पदमध्वर्युराह । अत्र 'बृहद्वत' इति, बृहदिति बृहत्साम, यद्वा वीर्येण सृष्टत्वाद्वीर्यरूपम् । तथा च तैत्तिरीयकम्-"उरसो बाहुभ्याम्' इति प्रक्रम्य-' वीर्याद्बृहत्सृजन्त" (तै. स. ७-१-१)-इति । 'वयस्वत' इत्यत्रापि अतिशायने मतुप् (पा. सू. ५-२-९४) । मतुबादयः प्रत्यया अस्तिविवक्षायामेव भूमादिष्वर्थेषु भवन्ति । तथा चोक्तम्-"भूमनिन्दाप्रशंसासु नित्ययोगेऽतिशायने । संसर्गेऽस्तिविवक्षायां भवन्ति मतुबादयः" ॥ (पा. सू. ५ । २ । ९४ । वा. ३१८३) इति । तथा च सति 'वयः'-शब्देनातिशायि यौवनलक्षणं वयोऽभिधीयते । तच्च वीर्यस्य हेतुः । अतो वीर्यवत इत्येतदभिप्रायेण 'वयःस्वत' इत्युक्तमित्यर्थः ।

मन्त्रस्य द्वितीयं भागं व्याचष्टे-उक्थाव्यमित्यादि । उक्थेभ्यो ह्येनमिति । उक्थानि शस्त्रस्तोत्राणि तैः स्तुतिं सम्पादयितुम् 'एनं' ग्रहं 'गृह्णाति' अतः 'उक्थाव्यम्' इत्युक्तम् । अवतिः (निघं. २।१४।१।१) अत्र गत्यर्थो गृह्यते । उक्थान्यवति गच्छतीत्युक्थावीः, तम् । "अवितॄस्तृतन्त्रिभ्य ईः" (उणादि पा. ३) इति ईकारप्रत्ययः । अथवा उक्थैराव्यः गन्तव्यः । "ऋहलोर्ण्यत्"-(पा. सू. ३ । १ । १२४) इति । स्तुत्यं हि स्तुतिसाधनेन गम्यते ।

तृतीयं भागं व्याचष्टे-यत्त इन्द्रेत्यादि । अत्रापि बृहद्वय इत्यनेन वीर्यमभिहितमित्यर्थः ।

चतुर्थं भागं व्याचष्टे-तस्मै त्वेत्यादि । यज्ञस्य ह्येनमिति । अत्र आयुरिति लिङ्गशरीरमभिधीयते, लिङ्गशरीररूपात्मसम्बन्धार्थत्वादस्यायुष्ट्वव्यवहार इति पूर्वमुक्तत्वात्तदर्थमस्य ग्रहणात्-" विष्णवे त्वा "-इति अध्वर्युराह । "यज्ञो वै विष्णुः"(शत,का.१।१।२।१३) इति श्रुतेः विष्णुरिति यज्ञ उच्यते । हे उक्थ्यग्रह! 'उपयामेन' स्थाल्या गृहीतोऽसि, बृहत्सामयुक्ताय 'यौवनलक्षणवयोयुक्ताय' इन्द्रायोक्थ्यशस्त्रगामिनं त्वां गृह्णामि । हे इन्द्र! 'यत्'यस्मात् 'बृहत्' महद् 'वयो' यौवनलक्षणं तस्मात् इन्द्राय तुभ्यं त्वां ग्रह गृह्णामि । इन्द्रार्थे ग्रहे इन्द्रत्वमुपपद्यते । हे ग्रह ! त्वां विष्णवे च गृह्णामीति कृत्स्नमन्त्रस्यार्थः । ग्रहस्य समन्त्रकं सादनं विधत्ते-एष त इत्यादि । **उक्थेभ्यो ह्येनं गृह्णाती**ति । उक्थैः स्तोत्रशस्त्रैः स्तुतिं सम्पादयितुमस्य ग्रहस्य ग्रहणान्मन्त्रे 'उक्थेभ्यः' इत्यस्य शब्दस्य प्रयोग उपपन्न इत्यर्थः ॥ १० ॥

तं व्विगृह्णाति । देवेभ्यस्त्वा देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामीति प्रशासनᳶ स कुर्याद्य ऽएवं कुर्याद्यथादेवतं त्वेव व्विगृह्णीयात् ॥ ११ ॥

(म्मि) मित्रावरुणाभ्यां त्वा । देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामीत्येव मैत्रावरुणाय मैत्रावरुणीषु हि तस्मै स्तुवते मैत्रावरुणीरनुशᳬसति मैत्रावरुण्या यजति १२

(त्री) इन्द्राय त्वा । देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामीत्येव ब्राह्मणाच्छᳬसिन-ऽऐन्द्रीषु हि तस्मै स्तुवतऽऐन्द्रीरनुशᳬसत्यैन्द्र्या यजति ॥ १३ ॥

तं विगृह्णाति–"देवेभ्यस्त्वा देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामि"–(वा. सं. ७ । २१) इति । प्रशासनं स कुर्यात् य एवं कुर्यात्–यथादेवतं त्वेव विगृह्णीयात् ॥ ११ ॥

"मित्रावरुणाभ्यां त्वा देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामि"–(वा० सं० ७ । २३ ।) इत्येव मैत्रावरुणाय । मैत्रावरुणीषु हि तस्मै स्तुवते । मैत्रावरुणीरनुशंसति । मैत्रावरुण्या यजति ॥ १२ ॥

"इन्द्राय त्वा देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामि"–(वा. सं. ७ । २३) इत्येव ब्राह्मणाच्छंसिने । ऐन्द्रीषु हि तस्मै स्तुवते । ऐन्द्रीरनुशंसति । ऐन्द्र्या यजति ॥ १३ ॥

इत्थ ग्रहस्य ग्रहणादिक विधाय होमकाले तस्यैव समन्त्रक विभज्य ग्रहण विधत्ते–तं विगृह्णातीत्यादि । उक्थ्यग्रहस्त्रेध विभज्य हूयते । अत एव कात्यायनः–"उक्थं विगृह्णाति त्रैधम् (देवेभ्यस्त्वेतिसर्वेभ्य.)"–(का. श्रौ. सू. ९।३।१०) इति । तथा च सति पर्यायत्रयेऽपि "देवेभ्यस्त्वा "–इत्यनेनैव मन्त्रेण विभज्य गृह्णीयादित्यर्थः ।

उक्तमन्त्रसाधने विग्रहणे ग्रहस्य साधारणलक्षण दोषमुद्भावयति–प्रशासनं स इत्यादि । योऽध्वर्युरेवमुक्तमन्त्रसाधनक विग्रहण कुर्यात् । 'स' 'प्रशासन' ग्रहस्य प्रकर्षेणात्यन्त शासन विनियोजनं कुर्यात् । मन्त्रे 'देवेभ्य' इति सर्वदेवतासाधारणस्य शब्दस्य प्रयोगादिति भाव. । यत एवम्, अतस्तत्तद्देवतानुसारेण ग्रहं विगृह्णीयादित्याह–यथादेवतमित्यादि । देवतामनतिक्रम्य इति विग्रहे "यथाऽसादृश्ये"–(पा. सू. २।१।७) इति पदार्थानतिक्रमे यथाशब्दस्याव्ययीभाव. । "अव्ययीभावश्च"–(पा. सू. १ । १ । ४१) इति नपुसकत्वे "ह्रस्वो नपुंसके "–(पा. सू. १ । १ । ४७) इति ह्रस्वत्वम् ॥ ११ ॥

देवताप्रतिपादक मन्त्रमाह–मित्रावरुणाभ्यामिति । अनेनैव मन्त्रेण 'मैत्रावरुणाय' उक्थ्यं विगृह्णीयात्, न पुनः "देवेभ्यस्त्वा" इत्यनेनेत्यर्थः । हे उक्थ्यग्रह ! 'देवाव्य' देवै रक्षणीयं गन्तव्यं 'त्वा' त्वाम् 'यज्ञस्यायुषे' 'मित्रावरुणाभ्या' 'गृह्णामि इति मन्त्रार्थः । न केवल तस्य मन्त्रस्य ग्रहसाधारण्यपरिहारः प्रयोजनम्, अपि तु एतदुक्थ्यविग्रहसम्बन्धिना मन्त्रान्तराणा सादृश्यलाभोऽपीत्याह–मैत्रावरुणीष्वित्यादि । 'तस्मै' मैत्रावरुणसम्बन्धिने उक्थ्यविग्रहाय मैत्रावरुणसम्बन्धिनीष्वृक्षु "आ नो मित्रावरुणा "–(वा. सं. २१ । ८) इत्यादिषु 'स्तुवते 'उद्गातार' । मैत्रावरुणश्च 'मैत्रावरुणीरनु ' मैत्रावरुणीभिर्ऋग्भिः । "आ नो मित्रा "–इत्यादिभिरेव 'शंसति' स्तौति । अनोस्तृतीयार्थे कर्मप्रवचनीयत्वात् "कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया " (पा. सू. २।३ । ८)–इति द्वितीया । तथा यजमानमपि "आ नो मित्रावरुणा " इति मैत्रावरुण्यैवेति सर्वत्र मन्त्रेषु मित्रावरुणसम्बन्धाद्विग्रहणे साधनभूतोऽपि मन्त्र इतरमन्त्रसादृश्यलाभाय मैत्रावरुण एव कर्त्तव्य इत्यर्थः ॥ १२ ॥

द्वितीयतृतीययोरुक्थ्यविग्रहणे साधनभूतोऽपि मन्त्र इतरमन्त्रसादृश्ययोरपि तत्तद्देवताप्रतिपादको मन्त्रो दर्शयति–इन्द्राय त्वा देवाव्यमित्यादिना । ऐन्द्रीषु हीति । "आ याहि सुषुमाहि त ऐन्द्र:"(हो.प्र.शां.)'ऐन्द्री' इत्यत्रापि

१–मित्रावरुणाभ्या त्वे ते वा यथाखे का. श्रौ. सू. ९ । ३।११ ।

(तौ) इन्द्राग्निभ्यां त्वा । देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामीत्येवाच्छावाकाये-न्द्राग्नीषु हि तस्मै स्तुवतऽऐन्द्राग्नीरनुशꣳसत्यैन्द्राग्न्या यजतीन्द्राय त्वेत्येव माध्यन्दिने सवनऽऐन्द्रꣳहि माध्यन्दिनꣳ सवनम् ॥ १४ ॥

(त्त)तद्ध ह चरकाध्वर्यवो विगृह्णन्ति । (न्त्यु) उपयामगृहीतोऽसि देवे-भ्यस्त्वा देवाव्यमुक्थेभ्यऽउक्थाव्यं मित्रावरुणाभ्यां जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिर्मित्रावरुणाभ्यां त्वेति सादयति पुनर्हविरसीति स्थालीमभिमृशति १५

(त्यु) उपयामगृहीतोऽसि । देवेभ्यस्त्वा देवाव्यमुक्थेभ्यऽउक्थाव्यमि-न्द्राय जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिरिन्द्राय त्वेति सादयति पुनर्हविरसीति स्थालीमभिमृशति ॥ १६ ॥

"इन्द्राग्निभ्यां त्वा देवाव्यं यज्ञस्यायुषे गृह्णामि"–(वा. सं. ७ । २३) इत्येवा-च्छावाकाय । ऐन्द्राग्नीषु हि तस्मै स्तुवते । ऐन्द्राग्नीरनुशंसति । ऐन्द्राग्न्या यजति । इन्द्राय त्वा इत्येव माध्यन्दिने सवने । ऐन्द्रं हि माध्यन्दिनं सवनम् ॥ १४ ॥

तद्ध ह चरकाध्वर्यवो विगृह्णन्ति–"उपयामगृहीतोऽसि देवेभ्यस्त्वा देवाव्यम् । उक्थेभ्य उक्थाव्यम् । मित्रावरुणाभ्यां जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिर्मित्रावरुणाभ्यां त्वा"–इति सादयति । "पुनर्हविरसि"–इति स्थालीमभिमृशति ॥ १५ ॥

"उपयामगृहीतोऽसि, देवेभ्यस्त्वा देवाव्यम् । उक्थेभ्य उक्थाव्यम् । इन्द्राय जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिरिन्द्राय त्वा"–इति सादयति । "पुनर्हविरसि"–इति स्थाली-मभिमृशति ॥ १६ ॥

"आ याहि"–इत्याद्य एव । ऐन्द्या इति । "इन्द्र क्रतुविद सुतम्" (ऋ. सं. ३।३।१)–इत्यनया ॥ १३ ॥

ऐन्द्राग्नीषु हि इत्यादि, "इन्द्राग्नी आगत सुतम्" (वा. सं. ७ । ३१)–इत्याद्या ऐन्द्राग्न्य ऋचः । ऐन्द्राग्नी इति । ता एव ऐन्द्राग्न्येति । 'इन्द्राग्नी आगतम्' इत्यनयैवेत्यर्थः प्रसङ्गान्माध्यन्दिनसवनेऽपि उक्थ्यविग्रहार्थं मन्त्रं तत्रोपपत्तिं चाह–इन्द्राय त्वेत्यादि । ऐन्द्रं हि इति । 'माध्यन्दिनं' 'सवनं' केवलम् 'ऐन्द्रम्' इन्द्रदेवत्यमेव खलु । तथा च दाशतय्यां कश्चिन्मन्त्र आम्नायते–"प्रातः सुतमपिबो हर्यश्व माध्यन्दिनं सवनं केवलं ते" (ऋ. सं. ३।७।६) इति । अत उक्थ्यपर्यायत्रयेऽपि 'इन्द्राय' इत्येव विगृह्णीयादित्यर्थः ॥ १४ ॥

उक्तं उक्थपर्यायाणां त्रये शाखान्तरमतं निरसितुमुपन्यस्यति–तद्ध इत्यादिना तूष्णीं तृतीयं निद-धाति इत्यन्तेन । 'तत्' तस्मिन् उक्थ्यविग्रहे 'चरकाध्वर्यवः' चरकशाखाध्यायिनोऽध्वर्यवः वक्ष्यमाणेन

१–इन्द्रावरुणाभ्यां त्वेत्यादि, इन्द्राबृहस्पतिभ्यां त्वेत्यादि, इन्द्राविष्णुभ्यां त्वेत्यादि च मन्त्रत्रयमधिकं संहितायाम् । २–'उपयामगृहीतोऽसि देवेभ्यस्त्वा' इत्यादिः, 'पुनर्हविरसि' इत्यादिश्च मन्त्रसङ्घः संहितायां न पठ्यते, पठ्यते च 'इन्द्रावरुणाभ्यां त्वा' इत्यादि पूर्वोक्त मन्त्रत्रितयम् । ३–तूष्णीं सादनम् । का. श्रौ. सू. ९ । ३१२ ।

(त्यु) उपयामगृहीतोऽसि । देवेभ्यस्त्वा देवाव्यमुक्थेभ्यऽउक्थाव्यमिन्द्राग्निभ्यां जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिरिन्द्राग्निभ्यां त्वेति सादयति नात्र पुनर्हविरसीति स्थालीमभिमृशतीन्द्राय त्वेन्द्राय त्वेत्येव माध्यन्दिने सवनऽऐन्द्रᳬ हि माध्यन्दिनᳬ सवनं द्विर्हि पुनर्हविरसीति स्थालीमभिमृशति तूष्णीं तृतीयं निदधाति ॥ १७ ॥

तं वै नोपयामेन गृह्णीयात् । (त्र) न योनौ सादयेदग्रे ह्येवैषऽउपयामेन गृहीतो भवत्यग्रे योनौ सन्नोऽजामितायै जामि ह कुर्याद्यदेनमत्राप्युपयामेन गृह्णीयाद्योनौ सादयेदथ यत्पुनर्हविरसीति स्थालीमभिमृशति पुनर्ह्यस्यै ग्रहं ग्रहीष्यन्भवति न तदाद्रियेत तूष्णीमेव निदध्यात् ॥ १८ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥४-२-२॥ [२.३.] ॥

" उपयामगृहीतोऽसि, देवेभ्यस्त्वा देवाव्यम् । उक्थेभ्यऽउक्थाव्यम् । इन्द्राग्निभ्यां जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिरिन्द्राग्निभ्यां त्वा "–इति सादयति । नात्र पुनर्हविरसि इति स्थालीमभिमृशति । " इन्द्राय त्वेन्द्राय त्वेत्येव माध्यन्दिने सवने । ऐन्द्रं हि माध्यन्दिनं सवनम् ।" द्विर्हि पुनर्हविरसीति स्थालीमभिमृशति । तूष्णीं तृतीयं निदधाति ॥ १७ ॥

तं वै नोपयामेन गृह्णीयात् । न योनौ सादयेत् । अग्रे ह्येवैष उपयामेन गृहीतो भवति, अग्रे योनौ सन्नः । अजामितायै । जामि ह कुर्याद्–यदेनमत्राप्युपयामेन गृह्णीयात् । यद्योनौ सादयेत् । अथ यत्पुनर्हविरसीति स्थालीमभिमृशति पुनर्ह्यस्यै ग्रहं ग्रहीष्यन्भवति । न तदाद्रियेत । तूष्णीमेव निदध्यात् ॥ १८ ॥

प्रकारेण ' विगृह्णन्ति ' विभज्य गृह्णन्ति । मैत्रावरुणब्राह्मणाच्छंस्यच्छावाकसम्बन्धिनामुक्थ्यविग्रहाणाम् " उपयामगृहीतोऽसि "–इत्यादिना क्रमेण विग्रहणादि प्रार्थ्यते । तृतीये पर्याये "पुनर्हविरसि" इति ' स्थाली ' नाभिमृशेत् । माध्यन्दिनसवनस्यैन्द्रदेवत्यत्वात् । तत्र ' इन्द्राय ' इत्येव विगृह्णीयात् । यतोऽध्वर्युः प्रातःसवने प्रथमद्वितीययो द्वि स्थालीमभिमृशति । तृतीयपर्याये तूष्णीं स्थालीमनभिमृश्यैव ग्रहं निदधाति, अतोऽत्रापि माध्यन्दिने सवने तथैव कुर्यादित्यर्थः ॥ १६–१७ ॥

उपन्यस्त शाखान्तरमत निरस्यति–तं वै नेत्यादि । ' तम् ' एतमुक्थ्यविग्रहम् ' उपयामेन ' " उपयामगृहीतोऽसि "–इत्येतदुच्चार्य–' न ' ' गृह्णीयात् ' । " एष ते योनिः " इत्यनेन खरे सादनं योनौ सादनं तदपि ' न ' कुर्यात् । ' हि ' यस्मात् ' अग्रे ' पूर्वं ग्रहग्रहणसमय एव ' एष ' ग्रहः उपयामशब्दोच्चारणेन ' गृहीतः ' । " एष ते योनिः " इत्यादिना च खरे सादितः, अतोऽत्र न तदुच्चारणं कुर्यात्, एवंवतत् तथाकरणम् ' अजामितायै ' अनालस्याय भवति । आलस्यप्रसक्तिं दर्शयति–यदेनमित्यादि । " उपयामगृहीतोऽसि "–"एष ते योनिः" इत्यनयोर्ग्रहणसमये प्रयुक्तत्वात्, अत्रापि पुनस्तयोरुच्चारणं विशेषाभावादालस्यम्

अयं ह वाऽअस्यैष प्राणः । (णो) योऽयं पुरस्तात्स वै वैश्वानर एवाथ योऽयं पश्चात्स ध्रुवस्तौ ह स्मैतौ द्वावेवाग्रे ग्रहौ गृह्णन्ति ध्रुववैश्वानराविति तयोरयमप्येतर्ह्यन्यतरऽएव गृह्यते ध्रुवऽएव स यदि तं चरकेभ्यो वा यतो वाऽनुब्रुवीत यजमानस्य तं चमसेऽवनयेदथैतमेव होतृचमसे ॥ १ ॥

ध्रुवग्रहः ।

अयं ह वाऽअस्यैष प्राणः-योऽयं पुरस्तात् । स वै वैश्वानर एव । अथ योऽयं पश्चात्स ध्रुवः । तौ ह स्मैतौ द्वावेवाग्रे ग्रहौ गृह्णन्ति-ध्रुववैश्वानराविति । तयोरयमप्येतर्ह्यन्यतर एव गृह्यते-ध्रुव एव । स यदि तं चरकेभ्यो वा यतो वाऽनुब्रुवीत-यजमानस्य तं चमसेऽवनयेत्, अथ तमेव होतृचमसे ॥ १ ॥

कल्पत इत्यर्थः । चरकाध्वर्यूणां मते 'पुनर्हविरसि' (मैत्रा. सं.) इत्ययं मन्त्र उक्तस्थाल्यभिमर्शने विनियुज्यत इत्युक्तम् । तन्मन्त्रेण स्थाल्या अभिमर्शने तेषामुपपत्तिमाह-अथ यत्पुनरित्यादि । 'अस्यै' 'स्थाल्यै' स्थाल्याः सकाशात् 'ग्रहं' 'ग्रहीष्यन्' 'भवति' यतः, अतः 'पुनर्हविरसि' इति 'स्थालीम्' अभिमृशेत् । 'अस्यै' इति षष्ठ्यर्थे चतुर्थी (वा० सू० २।३।६२। वा १०) तदेतन्निराकरोति-न तदाद्रियेतेति । 'तूष्णीं' स्थाली मन्त्रेणानभिमृश्यैव ग्रह 'निदध्यात्' 'पुनर्हविरसि' इति स्थालीमभिमृशतामयमाशयः-एकस्मिन् पर्याये गृहीतस्यैव हविष्ट्वम्, स्थालीगतस्तु सोमरसो न हविष्ट्वयोग्यः किन्तु प्रतिपत्त्यर्हः, अवशिष्टत्वात् इति शङ्का स्यात्, न तदर्थं प्रयतितव्यम् । ग्रहणकाले ग्रहस्य सम्पूर्णगृहीतत्वात् सर्वस्यापि हविष्ट्वसिद्धौ पश्चादिमज्य ग्रहणेऽप्यहविष्ट्वशङ्का न सम्भाव्यत इति । तत् समन्त्रकमभिमर्शनं नाद्रियेतेति ब्राह्मणस्याभिप्रायः । अत एव कात्यायनेन स्थाल्यभिमर्शनं न सूत्रितम् ॥ १८ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
चतुर्थकाण्डे द्वितीयाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ४-२-३ ॥

उपांश्वादीनां ग्रहाणां प्राणाद्यवयवात्मकत्वात्, आग्रयणोक्थ्ययोः स्थूलसूक्ष्मशरीरद्वयात्मकत्वात्, तद्विधानेन कृत्स्नमपि यज्ञशरीरं निष्पादितम्, आयुर्विशेषविशिष्टमेव हि शरीरं कार्यजनकत्वेन सार्थकं भवति; अतस्तत्सार्थकत्वाय आयुषः सम्पादनीयत्वात्, तत्सम्पादनायेदानीमस्मिन् ब्राह्मणे तदात्मकत्वेन ध्रुवग्रहं विधातुं प्रस्तौति-अयं ह वा इति । 'अस्य' यज्ञस्य 'एषः' वक्ष्यमाणो ग्रहः-'अयं' सर्वेषां प्रत्यक्षः प्राणः खलु । अत्र प्राणशब्देन आयुर्विवक्ष्यते । आयुषः प्राणशरीरसम्बन्धात्मकत्वात् । एतच्चोत्तरत्र-"सोऽस्यैष आयुरेव" (द्वितीयस्यां कण्डिकायां) इति स्वयमेव विवरणादवगम्यते । 'ह वा'-इत्यनेन शाखान्तरप्रसिद्धिर्द्योत्यते । अत एव तैत्तिरीयकम्-"आयुर्वा एतद्यज्ञस्य यद्ध्रुवः"-(तै. सं. ६ । ५ । २) इति । प्राणस्य मूलाधारे निष्पत्तिः । निष्पन्नस्य च तस्य मुखनासाविवरेणाभिव्यक्तिः, तत्थैकस्यापि निष्पत्त्यभिव्यक्तिस्थानभेदमङ्गीकृत्य तदनुसारेण ग्रहद्वैविध्यमाह-योऽयं पुरस्तादिति । 'योऽयं' मुखनासाविवरेणाभिव्यज्यमानः 'प्राणः' 'स' 'एव' 'वैश्वानरः' तदात्मको वैश्वानरग्रहः । 'योऽयं' प्राणः 'पश्चात्' मूलाधारे निष्पद्यते, 'स' एव ध्रुवग्रहः । 'तौ' 'एतौ'

यद्वाऽअस्यावाचीनं नाभेः । (स्तु) तदस्यैष आत्मनः सोऽस्यैष आयुरेव तस्मादनया गृह्णात्यस्यै हि स्थाली भवति स्थाल्या ह्येनं गृह्णात्यजरा हीयममृताऽजरꣳ ह्यमृतमायुस्तस्मादनया गृह्णाति ॥ २ ॥

तं वै पूर्णं गृह्णाति । सर्वं वै तद्यत्पूर्णꣳ सर्वं तद्यदायुस्तस्मात्पूर्णं गृह्णाति ॥ ३ ॥

यद्वाऽअस्यावाचीनं नाभेः-तद् अस्यैष आत्मनः-सोऽस्यैष आयुरेव । तस्मादनया गृह्णाति । अस्यै हि स्थाली भवति । स्थाल्या ह्येनं गृह्णाति । अजरा हीयममृता । अजरं ह्यमृतमायुः । तस्मादनया गृह्णाति ॥ २ ॥

तं वै पूर्णं गृह्णाति । सर्वं वै तद्यत्पूर्णम् । सर्वं तद् यदाऽऽयुः । तस्मात्पूर्णं गृह्णाति ॥ ३ ॥

उक्तप्रकारेण द्विमङ्ग्याक्तौ ध्रुववैश्वानराख्यौ 'ग्रहौ' पूर्वं गृह्णाति, इति केषाञ्चिच्छाखिनाम्मतमनुवदति-तौ ह स्मैताविति । यद्यपि प्राणस्य भेदनिबन्धनो भेदोऽस्ति, तथापि न स्वरूपनिबन्धन इति, तस्यैकत्वाविदात्मक 'तयोरन्यतर' 'एव' ग्रहो ग्रहीतव्य इति । स्वमतमाह-तयोरयमिति । 'तयो.' अपि 'अयमन्यतर' 'एव' एतस्मिन् काले 'गृह्यते' । अयमिति सामान्येन निर्दिष्टार्थः प्रदर्श्यते-ध्रुव एवेति । मुखनासाविवरेण व्यज्यमान. प्राणो मूलाधारादुत्पन्न 'एव' इति तदात्मकध्रुवग्रहणेन वैश्वानरग्रहणमपि सम्पादित भवतीति 'ध्रुव' 'एव' इत्युक्तम् । नदेवैदमेनच्छाखाध्यायिना-द्वावेवाग्रे ग्रहौ गृह्णातीति सूचितम् । तदुभयग्रहप्रतिपादकचरकादिशाखाध्यायिना पुनरुभयोरपि ग्रहणात् कथं तत्प्रतिपत्तिरिति, तत्राह-स यदि तमिति । चरका नाम केचन शाखिन । तेभ्यः 'यतो वा' अन्येभ्यो वा शाखिभ्य इदं प्रतिपादक ब्राह्मणं यद्यधीयीत तदा 'तम्' वैश्वानरग्रह होमकाले 'यजमानस्य' 'चमसेऽवनयेत्' । एव ध्रुवग्रह तु होतृचमस एव 'अवनयेत्' तयोरप्यन्यतर एव गृह्यते, "ध्रुव एव" इति स्वेनोपादानात् "एतम्" इति ध्रुवस्य प्रत्यक्षनिर्देश', तदभावात् 'तम्' इति वैश्वानरस्य परोक्षनिर्देश. ॥ १ ॥

ग्रहस्य स्थाल्या ग्रहणमुपपादयितुमायुरात्मकत्वमाह-यद्वा अस्येति । 'अस्य' यज्ञस्य 'नाभेः' अधस्तनं यच्छरीर, यस्यात्मनस्तच्छरीरमेतस्य 'एषः' ध्रुवग्रह', 'तत्' तस्य प्राणात्मकत्वात्, अत एव 'अस्य' यज्ञस्य 'स' अय ग्रह आयुरात्मक' । प्राणशरीरसम्बन्धात्मकत्वादायुष इति (अत्रैव १ कण्डिकाभाष्ये) प्रागुक्तम् । यतः एवमुक्तप्रकारेण ग्रहस्यायुष्ट्वं 'तस्मात्' 'एन' ग्रहम् 'अनया' पृथिव्या गृह्णीयात् इति । ननु चाय स्थाल्या गृह्यते तत् कथमुच्यते पृथिव्या गृह्णीयादित्यत आह-अस्यै हि स्थालीति । कार्यकारणयोरभेदात् स्थाल्या ग्रहणेन पृथिव्यैव ग्रहणमस्तु, तथाऽपि ग्रहस्य पृथिव्या ग्रहणे कथमायुष्ट्व हेतुरित्यत आह-अजरा हीति । जरा शैथिल्यम्, मरण स्वरूपनाशः, आयुषश्च न तदुभयम्-यस्य यावद् 'आयुः' तावदिति तस्मिन् तदुभयाभावात् ॥ २ ॥

असाकल्येनापि ग्रहणे ग्रहणविधिश्चरितार्थः स्यादित्याशयेनाह-तं वै पूर्णमिति । 'तम्' 'वै' पूर्णत्व सर्वत्वमुपपवकाशाभावात् । आयुषस्तु यस्य यावद् 'आयुः' तस्य तावदविकलमेवेति ॥ ३ ॥

१-"वैश्वानर च जानन्" (का. श्रौ. सू. ९ । १४०) चावनयन्यो ज्ञानार्थं एवंस्वरो इति कर्क. ।

वैश्वानराय गृह्णाति । संवत्सरो वै वैश्वानरः संवत्सरऽआयुस्तस्माद्वै-श्वानराय गृह्णाति ॥ ४ ॥

स प्रातःसवने गृहीतः । (ऽ) एतस्मात्कालादुपशेते तदेनꣳ सर्वाणि सवनान्यतिनयति ॥ ५ ॥

तं न स्तूयमानेऽन्वनयेत् । (न) न ह संवत्सरं यजमानोऽतिजीवेद्यत्स्तू-यमानेऽन्वनयेत् ॥ ६ ॥

(तꣳ) तꣳ शस्यमानेऽन्वनयति । तदेनं द्वादशꣳ स्तोत्रमतिनयति तथा परम्परमायुः समश्नुते तथो ह यजमानो ज्योग्जीवति तस्माद्ब्राह्म-णोऽग्निष्टोमसत्स्यादेतस्य होमान्न सर्पेन्न प्रस्नावयेत तथा सर्वमायुः सम-श्नुतऽआयुर्वाऽअस्यैष तथा सर्वमायुरेति ॥ ७ ॥

वैश्वानराय गृह्णाति । संवत्सरो वै वैश्वानरः । संवत्सर आयुः । तस्माद्वैश्वानराय गृह्णाति ॥ ४ ॥

स प्रातःसवने गृहीत एतस्मात्कालादुपशेते । तदेनं सर्वाणि सवनान्यतिनयति ॥ ५ ॥

तं न स्तूयमानेऽन्वनयेत् । न ह संवत्सरं यजमानोऽतिजीवेत्–यत्स्तूयमानेऽन्वनयेत् ॥ ६ ॥

तं शस्यमानेऽन्वनयति । तदेनं द्वादशं स्तोत्रमतिनयति–तथा परम्परमायुः समश्नुते–तथो ह यजमानो ज्योग्जीवति–तस्माद्ब्राह्मणोऽग्निष्टोमसत्स्यात् । एतस्य होमान्न सर्पेत्, न प्रस्नावयेत, तथा सर्वमायुः समश्नुते । आयुर्वाऽअस्यैषः । तथा सर्वमायुरेति ॥ ७ ॥

प्रकृतग्रहस्य देवतासम्बन्धं दर्शयति–वैश्वानरायेति । 'वैश्वानरो' नाम समस्तजनहितोऽग्निरुच्यते । तस्य च संवत्सरत्वं सवत्सरपर्यन्तसुखाशा निश्वादितत्वात् । संवत्सर आयुरिति । प्राणशरीरसम्बन्धकालः "आयुर्जीवितकालो वा" इत्यभिधानात्, (अम. २ । ८ । १२०) स एव च कालः उपाधिविशेषवशादहोरात्रपक्षमासर्त्वयनसंवत्सरादिभिः शब्दैर्व्यपदिश्यत इति संवत्सरोऽप्यायुरित्यर्थः ॥ ४ ॥

उपांश्वाद्या ग्रहाः प्रातःसवन एव गृह्यन्ते तत्रैव च हूयन्ते, अयन्तु ग्रहो न तथेत्याह–स प्रातःसवन इति । 'एतस्मात् कालात्' इत्येतच्छब्देन तृतीयसवने दाग्निमारुतशस्त्रकालोऽवधित्वेन निर्दिश्यते । तदेनामिति । तथावस्थानेन तस्य 'सर्वाणि' 'सवनानि' अतिनीतत्वादायुरात्मकत्वमुपपादितं भवतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

अग्निष्टोमस्तोत्रावसरे स्वल्पस्यापि सोमशेषस्यानवस्थापनात्तदाऽस्यानयनप्रसक्तौ सोपपत्तिकं निषेधति–तन्न स्तूयमान इति ॥ ६ ॥

कदा तर्ह्येनमनयेदिति तत्राह–तं शस्यमान इति । तदेनामिति । अग्निमारुतशंसनकाले द्वादशानामपि स्तोत्राणां समापितत्वेन द्वादशमासात्मकस्य संवत्सरस्य साकल्येन तदात्मकस्योत्तरोत्तरस्यायुषः प्राप्त्या 'यजमानः' चिरञ्जीवेदित्यर्थः । यतोऽग्निष्टोमस्तोत्रे समापिते द्वादशमासात्मकः संवत्सरः साकल्येन प्रयत इति तदेव

यद्वाऽअस्यावाचीनं नाभेः । (स्तु) तदस्यैषऽआत्मनः स यत्पुरैतस्य होमात्सर्पेद्वा प्र वा स्रावयेत ध्रुव. ४ँ हावमेहेन्नेद्ध्रुवमवमेहानीति तस्माद्वा- ऽअग्निष्टोमसद्भवति तद्धैतद्यजमान एव यजमानस्य ह्येष तदात्मनः ॥८॥

स वाऽअग्निष्टोमसद्भवति । यशो वै सोमस्तस्माद्यश्च सोमे लभते यश्च नोभावेवागच्छतो यशऽएवैतद्द्रष्टुमागच्छन्ति तद्वाऽएतद्यशो ब्राह्मणाः संप्र- सृप्यात्मन्दधते यद्भक्षयन्ति स ह यश एव भवति य एवं विद्वान्भक्षयति॥९॥

यद्वाऽअस्यावार्चीनं नाभेः—तदस्यैष आत्मनः । स यत्पुरैतस्य होमात्सर्पेद्वा, प्र वा स्रावयेत्—ध्रुवं हावमेहेत्—नेद्ध्रुवमवमेहानीति । तस्माद्वाऽअग्निष्टोमसद्भवति । तद्धै तद् यजमान एव, यजमानस्य ह्येषः तदात्मनः ॥ ८ ॥

स वाऽअग्निष्टोमसद्भवति । यशो वै सोमः । तस्माद् यश्च सोमे लभते, यश्च न—उभावेवागच्छतः । यश एवैतद्द्रष्टुमागच्छन्ति । तद्वाऽएतद्यशो ब्राह्मणाः सम्प्रसृप्यात्मन्दधते—यद्भक्षयन्ति । स ह यश एव भवति । य एवं विद्वान्भक्षयति ॥ ९ ॥

ध्रुवग्रहो हूयते । अतस्तद्धोमपर्यन्तं तत्रैव तिष्ठेद् । न त्वन्यत्र गच्छेदित्याह—तस्माद्ब्राह्मण इति । अत्र ब्राह्मण-शब्देन दीक्षितास्त्रैवर्णिका अप्युच्यन्ते । तदाहापस्तम्बः—“ ब्राह्मणो वा एष जायते यो दीक्षते ततोऽस्माद्रा- जन्यवैश्यावपि ब्राह्मणाः ” इत्येतावेदयति, न केवलमायुषोऽनन्तरायान्यत्र गमनं न कार्यम् अपि तु मूत्रमपि नो कार्यमित्याह—न प्रस्रावयेतेति ॥ ७ ॥

ननु ध्रुवग्रह आयुरात्मकोऽस्तु, मूत्रावसेचने तु तस्य को बाध इत्यत आह—यद्वा अस्येति । ध्रुवग्रहो यजस्य नाभेरधस्तन शरीरमित्युक्तम् । अत एव तस्य होमात्पूर्वमन्यत्र गमने मूत्रावसेचने वा ध्रुवमेवावसिञ्चेत् । नेद्ध्रुव-मवमेहानीति । नाहं ध्रुवमवसिञ्चानीति अन्यत्र न गच्छेन्नापि मूत्रमवसिञ्चेद्, किन्तु तावत्पर्यन्तं तत्रैव तिष्ठेदित्यर्थः । ननु यजमानेन मूत्रस्य सेचने यज्ञकर्मसम्बन्धी ध्रुवग्रह निष्फल इत्येतदनुपपन्नमित्यत आह—तद्धै तदित्यादि । ‘ तत ’ एतत् कर्म ‘ यजमान एव ’ अत. ‘ तदात्मन ’ ‘ यजमानस्य ’ सम्बन्धी भवत्येष ध्रुवग्रह इत्युक्त-मुपपद्यत इत्यर्थ ॥ ८ ॥

अग्निष्टोमस्तोत्रपर्यन्त सदनआवश्यकर्तव्यत्वाय प्रशंसति- स वा अग्निष्टोम इत्यादि । यशो वै सोम इति । सोमस्य यशोरूपत्व तैत्तिरीयके श्रूयते- “ सोमो वै यश , य एव विद्वान् सोममागच्छति यश एवैनमृच्छति, तस्मादाहु‘, यश्चैव वेद यश्च न, तावुभौ सोममागच्छत.” (तै. शा.) इति । सोमे लभत इति । सोमयागे दक्षिणां ‘ लभते ’ इत्यर्थ. । यश एवैतादिति । दक्षिणावास्तद्व्यतिरिक्तश्च यशोरूप सोम द्रष्टुमा-गच्छति । अदक्षिणावानपि आगच्छतीत्यनेन सोमस्य यशस्त्व समर्थितं भवति । ‘ आगच्छन्ति ’ इति—“ बहुल छन्दसि ” (पा. सू. २।४।७६) इति बहुवचनम् । संप्रसृप्येति । सदोमध्य गत्वा । “ अभिजुह्वत्याहवनीये हुत्वा प्रत्यञ्च परेत्य सदसि भक्षयन्ति ” (तै. स ६ । २ । ११) इति श्रुतेः ॥ ९ ॥

१–आहोमादस्य ध्रुवस्य मूत्रपुरीषे कुर्यात् का श्रौ. सू. ९ । १४६ ।

ते वाऽएते । सर्पन्त एवाग्निष्टोमसद्ये तद्यशः संनिधाय सर्पन्ति ते पराञ्चो-ऽयशसो भवन्ति तदेषु परिगृह्यैव पुनरात्मन्यशो धत्ते तेषाᳪं हैषऽएव यशस्वितमो भूत्वा प्रैति य एवं विद्वानग्निष्टोमसद्भवति ॥ १० ॥

देवाश्च वाऽअसुराश्च । (श्रो) उभये प्राजापत्याः पस्पृधिरऽएतस्मिन्यज्ञे प्रजापतौ पितरि संवत्सरेऽस्माकमयं भविष्यत्यस्माकमयं भविष्यतीति ११

ततो देवाः । (ऽ) अर्चन्तः श्राम्यन्तश्चेरुस्तऽएतदग्निष्टोमसद्यं ददृशुस्त-ऽएतेनाग्निष्टोमसद्येन सर्वं यज्ञᳪं समवृञ्जन्तान्तरायन्नसुरान्यज्ञात्तथो ऽएवैष एतेनाग्निष्टोमसद्येन सर्वं यज्ञᳪं संवृङ्क्तेऽन्तरेति सपत्नान्यज्ञात्त-स्माद्वाऽअग्निष्टोमसद्भवति ॥ १२ ॥

ते वाऽएते सर्पन्त एवाग्निष्टोमसद्ये तद्यशः सन्निधाय सर्पन्ति । ते पराञ्चोऽयशसो भवन्ति । तदेषु परिगृह्यैव पुनरात्मन्यशो धत्ते । तेषां हैष एव यशस्वितमो भूत्वा प्रैति । य एवं विद्वानग्निष्टोमसद्भवति ॥ १० ॥

देवाश्च वा असुराश्च, उभये प्राजापत्याः पस्पृधिरे—एतस्मिन्यज्ञे प्रजापतौ पितरि संवत्सरे अस्माकमयं भविष्यति, अस्माकमयं भविष्यतीति ॥ ११ ॥

ततो देवा अर्चन्तः श्राम्यन्तश्चेरुः। तऽएतदग्निष्टोमसद्यं ददृशुः । तऽएतेनाग्निष्टोमसद्येन सर्वं यज्ञं समवृञ्जन्त । अन्तरायन्नसुरान्यज्ञात् । तथोऽएवैष एतेनाग्निष्टोमसद्येन सर्वं यज्ञं संवृङ्क्ते । अन्तरेति सपत्नान्यज्ञात् । तस्माद्वाऽअग्निष्टोमसद्भवति ॥ १२ ॥

ते वा इत्यादि । 'ते' एते ब्राह्मणाः सवनसमाप्तौ गच्छन्त 'एव' 'अग्निष्टोमसद्ये' अग्निष्टोमपर्यन्तं यत्सदनं तदग्निष्टोमसद्यम् । भावे ण्यत् प्रत्ययः (पा सू. ३ । १ । १२४) । "सज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वाद्" (पा. सू. ६।४।१४६।प.९४) वृद्ध्यभाव. । तस्मिन् तत्र स्वायत्त सोमरूप 'यशो' निधाय गच्छन्ति। अयशस इति। अतोऽमो लुगभावश्छान्दसः । ते तथागे गच्छन्तो यशोहीना 'भवन्ति', अतोऽग्निष्टोमसद्येन यजमानः पुनरपि तद्यश. स्वाधीनीकुरुते । पश्चाद्यज्ञसमाप्तौ तेषां मध्ये यशस्वितम एव भूत्वा प्रतिगच्छति । अतोऽग्निष्टोमसदनं सोमरूपयशसः प्राप्तिहेतुत्वेन प्रशस्तमित्यर्थ· ॥ १० ॥

पुनराख्यायिकया तदेव स्तौति—देवाश्च वा असुराश्चेत्यादि । एतस्मिन्यज्ञ इति । 'यज्ञे' इति यज्ञरूपे संवत्सरात्मके 'पितरि' विषये 'अयमस्माकमयमस्माकम्' इत्येवंरूपेण 'पस्पृधिरे' स्पर्द्धां कृत-वन्तः। यज्ञस्य संवत्सरात्मकत्वकथन साकल्यसूचनार्थम् । संवत्सरावयवीभूतमासगतद्वादशत्वसङ्ख्याविशिष्टैः स्तोत्रैः शस्त्रैः कृत्स्नस्य यज्ञस्य समाप्यत्वात् । पस्पृधिर इति । 'अपस्पृधेथाम्" (पा. सू. ६ । १ । ३६) इत्यस्य छन्दसि स्पर्द्धतेरुपलक्षणार्थत्वाल्लिट्यपि संप्रसारणम् ॥ ११ ॥

ततो देवा इत्यादि । 'ततः' स्पर्द्धानन्तरं ते देवाश्च 'अर्चन्तः' पूजयन्त. 'श्राम्यन्तः' तपस्यन्तश्च 'चेरुः' ततः स्वकीयतप.प्रभावेण यज्ञप्राप्तौ 'अग्निष्टोमसद्य' साधन 'ददृशुः' ततस्तेन समस्तं यज्ञं 'समवृञ्जन्त' असुरेभ्यो-ऽपच्छिद्य स्वायत्त कृतवन्तः । अतः 'असुरान्' 'यज्ञाद्' 'अन्तरायन्' अन्तरितान् यज्ञहीनानकुर्वन् । तस्मा-त्थैव 'अग्निष्टोमसद्येन' यजमानोऽपि सर्वं यज्ञं स्वायत्तं कुरुते, 'सपत्नान् च यज्ञहीनान् कुरुत इत्यर्थः ॥१२॥

तं गृहीत्वोत्तरे हविर्धाने सादयति । प्राणा वै ग्रहा नेत्प्राणान्मोहयानीत्यु-पकीर्णे वा ऽइतरान्ग्रहान्सादयत्यथैतं व्युह्य न तृणं चनान्तर्धाय ॥ १३ ॥

यद्वा ऽअस्योर्ध्वं नाभेः । (स्तु) तदस्यैत ऽआत्मनऽ उपरीव वै तद्य-दूर्ध्वं नाभेरुपरीवैतद्यदुपकीर्णे तस्मादुपकीर्णे सादयत्यथैतं व्युह्य न तृणं चनान्तर्धाय ॥ १४ ॥

यद्वाऽअस्यावाचीनं नाभेः । (स्तु) तदस्यैष आत्मनोऽध ऽइव वै तद्य-दवाचीनं नाभेरध ऽइवैतद्यद्व्युह्य न तृणं चनान्तर्धाय तस्मादेतं व्युह्य न तृणं चनान्तर्धाय सादयति ॥ १५ ॥

(त्ये) एष वै प्रजापतिः । (यं) य एष यज्ञस्तायते यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाता ऽएतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते स यानुपकीर्णे सादयति तस्मा-द्यास्तानु प्रजाः प्रजायन्ते ता अन्येनात्मनोऽस्यां प्रतितिष्ठन्ति या वै

तं गृहीत्वोत्तरे हविर्धाने सादयति । प्राणा वै ग्रहाः, नेत्प्राणान्मोहयानीति । उपकीर्णे वाऽइतरान् ग्रहान्सादयति । अथैतं व्युह्य न तृणं चनान्तर्धाय ॥ १३ ॥

यद्वाऽअस्योर्ध्वं नाभेः—तदस्यैतऽआत्मनः । उपरीव वै तद् यदूर्ध्वं नाभेः । उपरीवैतद्यदुपकी-र्णम् । तस्मादुपकीर्णे सादयति । अथैतं व्युह्य न तृणं चनान्तर्धाय ॥ १४ ॥

यद्वाऽअस्यावाचीनं नाभेः—तदस्यैष आत्मनः । अध इव वै तद् यदवाचीनं नाभेः । अध इवैतद् व्युह्य न तृणं चनान्तर्धाय सादयति ॥ १५ ॥

एष वै प्रजापतिः—य एष यज्ञस्तायते । यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाता एतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते । स यानुपकीर्णे सादयति—तस्माद् यास्तानु प्रजाः प्रजायन्ते ता अन्येनात्मनोऽस्यां प्रति-

---

गृहीतस्य सोमरसस्य देशविशेषसादन तत्रोपपत्तिश्चाह—तं गृहीत्वेत्यादि । प्राणा वै ग्रहा इति । 'ग्रहाः' 'प्राणाः' इन्द्रियात्मकाः, इन्द्रियाणां प्राणत्वव्यवहारः "तस्माद्द्वौ द्वौ प्राणाः" (तै. सं. ६।४।९) इत्येवमादि-श्रुतेः । प्राणात्मकैर्ग्रहैः सहापानात्मकध्रुवग्रहस्य सादनेऽपानवाय्वनुसारेण वर्त्तमानत्वात् प्राणा मूढा भवेयुः । अतो नैव प्राणान् मोहयामीत्युत्तरहविर्धाने सादयेदित्यर्थः । ग्रहान्तरसादनवैलक्षण्येनैतत्सादनप्रदेशस्य विशेषमाह—उपकीर्णे वा इत्यादि । 'इतरान्' उपांश्वादीन् 'ग्रहान्' 'उपकीर्णे' पांसुभिर्युक्तखरप्रदेशे सादयेत् । 'एतम्' ध्रुव ग्रहन्तु 'व्युह्य' सादनस्थानगतं यत्किञ्चिदपसार्य तत्र तृणमात्रमप्यव्यवहितं कृत्वा सादयेत् ॥ १३ ॥

उक्तेऽर्थे कारणमुपन्यस्यति—यद्वा अस्येत्यादि । 'नाभेः' ऊर्ध्वभागस्य पुरुषस्योपरिभागत्वात्प्राणात्म-कसुपादिरूपाणां ग्रहाणामुच्छ्रिते खरे सादनं प्रयुज्यते । नाभ्यधोभागरूपस्य तु ध्रुवग्रहस्य तृणमप्यनन्तर्धायाधो-भागे पृथिव्यामेव सादनं युक्तमित्यर्थः ॥ १४ ॥ १५ ॥

उक्तमुपकीर्णेऽनुपकीर्णे ग्रहसादनप्रदेशौ प्रशंसति—एष वै प्रजापतिरित्यादि । 'यः' 'यज्ञस्तायते' विस्तार्यते 'एषः' 'प्रजापतिः' इति प्रसिद्धम् "यज्ञो वै प्रजापतिः" (तै. ब्रा. १।३।१०)—इत्यादिश्रुतेः । अतो 'यस्माद्'

शर्फैः प्रतितिष्ठन्ति ता ऽअन्येनात्मनोऽस्यां प्रतितिष्ठन्त्यथ यदेतं व्युष्य न तृणं चनान्तर्धाय सादयति तस्माद्या ऽएतमनु प्रजाः प्रजायन्ते ता आत्मनैवास्यां प्रतितिष्ठन्ति मनुष्याश्च श्वापदाश्च ॥ १६ ॥

तद्वा ऽएतत् । (द) अस्या एवान्यदुत्तरं करोति यदुपकिरति स यानुपकीर्णे सादयति तस्माद्यास्तानु प्रजाः प्रजायन्ते ता अन्येनैवात्मनोऽस्यां प्रतितिष्ठन्ति शर्फैः ॥ १७ ॥

(त्त) तद्वा ऽएतत् । (दा) आहवनीये जुहोति पुरोडाशं धानाः करम्भं दध्यामिक्षामिति तद्यथा मुख ऽआसिञ्चेदेवं तद्यैष ऽएकरूप ऽउपक्षेत-

---

तिष्ठन्ति । या वै शर्फैः प्रतितिष्ठन्ति—ता अन्येनात्मनोऽस्यां प्रतितिष्ठन्ति । अथ यदेतं व्युष्य न तृणं चनान्तर्धाय सादयति—तस्माद् याऽएतमनु प्रजाः प्रजायन्तेऽता आत्मनैवास्यां प्रतितिष्ठन्ति—मनुष्याश्च श्वापदाश्च ॥ १६ ॥

तद्वाऽएतदस्या एवान्यदुत्तरं करोति—यदुपकिरति स यानुपकीर्णे सादयति । तस्माद्यास्तानु प्रजाः प्रजायन्ते—ताः अन्येनैवात्मनोऽस्यां प्रतितिष्ठन्ति—शर्फैः ॥ १७ ॥

तद्वाऽएतदाहवनीये जुहोति पुरोडाशम्, धानाः, करम्भम्, दधि, आमिक्षामिति । तद्—यथा मुख

यस्माद् ' इमाः ' ' प्रजाः ' पूर्वमपि ' प्रजाताः ' । ' एतर्हि ' ' अपि ' अस्मिन् कालेऽपि ' एतम् ' ग्रह-मेवानुलक्ष्य ' प्रजायन्ते ' । यश्च ग्रहात्मकः ' तस्माद् ' उपकीर्णग्रहप्रदेशे ' यान् ' ग्रहान् सादयति ' प्रजाः ' ' तान् ' ग्रहान् अनुलक्ष्य ' प्रजायन्ते ' ' ताः ' ' आत्मनः ' ' अन्येन ' वस्तुना ' अस्यां ' पृथिव्यां प्रतिष्ठिता भवन्ति । ता एव प्रदर्श्यन्ते—या वै शर्फैरित्यादिना । गवाश्वादयः ' शर्फैः ' प्रतिष्ठिताः ' प्रजाः ' शफशब्देनात्र शफाग्राणि विवक्ष्यन्ते, तेषाञ्च छेदनेऽपि न व्यथत इत्यात्मनोऽन्यत्वम् । ' अथ ' यस्माद् ' एतं ' ध्रुवं ग्रहं ' व्युष्य ' ' तृणम् ' अप्यनन्तर्धाय पृथिवीतल एव सादयन्ति ' तस्माद् ' ' एतम् ' ध्रुवं ग्रहमनुलक्ष्य याः ' प्रजाः ' ' प्रजायन्ते ' ' ताः ' ' आत्मनैव ' आत्मसम्बन्धिनाऽङ्गेनैव ' अस्याम् ' भूमौ प्रतिष्ठिता भवन्ति, न त्वन्येन ताश्च प्रजाः ' मनुष्याः ' ' श्वापदाश्च ' व्याघ्रादयो वनचराः श्वापदाः । अतोऽत्रोपकीर्णानुपकीर्णयोर्ग्रहसादनप्रदेशयोर्यज्ञस्योभयविधप्रजासृष्टौ साधनत्वात् प्रशस्तत्वमित्यर्थः ॥ १६ ॥

उपकीर्णे ग्रहाणां सादनात्ततो जाताः प्रजाः कथमात्मनोऽन्येन प्रतितिष्ठन्तीत्यत आह—तद्वा इत्यादि । ' उपकिरति ' खराकारेण पांसून् विक्षिपति यत्, ' तद्दशः ' पृथिव्याः । सकाशात् ' एवान्यदुत्तरम् ' ऊर्ध्वरूपं कक्षान्तरं ' करोति ' । ' तस्मात् ' तत्र सादितेभ्यो ग्रहेभ्यः ' प्रजाताः ' ' प्रजाः ' ' आत्मनः ' ' अन्येन ' प्रतिष्ठिता भवन्ति । शर्फैरिति, अन्येनेत्यस्य विशेषः । अन्येनेति यत्किञ्चिद्वस्तुपरतया सामान्य-निर्देशत्वादेकवचनम् ॥ १७ ॥

अथानवान्यात्मकत्वादस्य ग्रहस्य पृथिवीतल एव सादनात्ततो जाताः प्रजा आत्मनैव प्रतिष्ठिता इत्युक्तम् । तत्र मध्यमं ग्रहोऽपानात्मकः स्यात्तदेवं भवतु, न चासावपानात्मक इत्युक्तमनुपपन्नमित्यत आह—तद्वा एतदित्यादि ।

ऽआप इवैव तस्माद्यदनेन मुखेन नानारूपमशनमश्नात्यथैतेन प्राणेनैकरूपमेव प्रस्रावयतेऽप इवैवाथ यस्माद्ध्रुवो नाम ॥ १८ ॥

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । (स्ते) तेऽसुररक्षसेभ्य ऽआसङ्गाद्बिभयांचक्रुस्तान्दक्षिणतोऽसुररक्षसान्यासेजुस्तेषामेतान्दक्षिणान्ग्रहानुज्जघ्नुरप्येतद्दक्षिणꣳ हविर्धानमुज्जघ्नुरथैतमेव न शेकुरुद्धन्तुं तदुत्तरमेव हविर्धानं दक्षिणꣳ हविर्धानमदृꣳहत्तद्यदेतं न शेकुरुद्धन्तुं तस्माद्ध्रुवो नाम ॥ १९ ॥

तं वै गोपायन्ति । शिरो वाऽएष ऽएतस्यै गायत्र्यै यज्ञो वै गायत्री द्वादश स्तोत्राणि द्वादश शस्त्राणि तच्चतुर्विꣳशतिश्चतुर्विꣳशत्यक्षरा वै गायत्री

ऽआसिञ्चेत्-एवं तत् । अथैष एकरूप उपशेते आप इवैव । तस्माद्-यदनेन मुखेन नानारूपमशनमश्नाति-अथैतेन प्राणेनैकरूपमेव प्रस्रावयते-अप इवैव । अथ यस्माद् ध्रुवो नाम ॥ १८ ॥

देवा ह वै यज्ञं तन्वानास्तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद्बिभयांचक्रुः । तान् दक्षिणतोऽसुररक्षसान्यासेजुः । तेषामेतान्दक्षिणान्ग्रहानुज्जघ्नुः । अप्येतद्दक्षिणं हविर्धानमुज्जघ्नुः । अथैतमेव न शेकुरुद्धन्तुम् । तदुत्तरमेव हविर्धानं दक्षिणं हविर्धानमदृंहत् । तद्यदेतं न शेकुरुद्धन्तुम्-तस्मात् ध्रुवो नाम ॥ १९ ॥

तं वै गोपायन्ति । शिरो वाऽएष एतस्यै गायत्र्यै । यज्ञो वै गायत्री । द्वादश स्तोत्राणि, द्वादश

' तद् ' ' एतत् ' पुरोडाशधानादिकम् ' आहवनीये ' जुह्वति ' प्रक्षिपन्ति । ' तत् ' तेन हेतुना यथा मुखमध्ये ' आसिञ्चेत् ' प्रक्षिपेद् ' एवम् ' आसेचनप्रकार ' तत् ' क्षेपणम् ' अथ ' ' आप इव ' ' एषः ' ध्रुवग्रहोऽवतिष्ठते यत ' तस्माद् ' अनेन ' मुखेन ' बहुविधम् ' अशनमश्नाति ' । ' अथ ' अनन्तरम् ' एतेन ' अवाचीनेन ' प्राणेन ' ' अप इव ' ' एकरूपमेव ' मूत्र ' प्रस्रावयते ' । तस्मादेकरूपस्य ध्रुवग्रहस्यैकरूपमूत्रविस्रसनकरणभूतापानवाय्वात्मकत्वादुक्तमुपपन्नमिति भावः ।

ग्रहस्य ध्रुवनामधेयप्राप्तिमाख्यायिकया दर्शयति-अथ यस्मादित्यादि । ' यस्मात् ' कारणात् ध्रुवशब्दो ग्रहस्य नामधेयम् तत् कारण किमित्यर्थ. । अथ शब्देनात्र प्रश्न. प्रस्तूयते ॥ १८ ॥

तान् दक्षिणत इत्यादि । 'दक्षिणतो' दक्षिणभागे । सप्तम्यर्थे तसि. । (पा सू. ५।३।८) तत्र 'असुररक्षमानि' ' तान् ' देवान् 'आसेजु.' आसक्ता बभूवु. । बहुलवचनेन "दशसञ्जस्वञ्जां शपि" (पा. सू. ६।४।२६) इति । शबभावेऽपि नकारलोपे कृते एत्वाभ्यासलोपौ (पा.सू ६।४।१२०) । ' तेषाम ' असुररक्षमानामर्थे ' एतान् ' दक्षिणहविर्द्धानगतान् ' ग्रहान् ' ' उज्जघ्नु ' प्रचिक्षिपु. । अत्र हिंसार्थेन हन्तिना तदर्थः प्रक्षेपो लक्ष्यते । न केवल ग्रहमात्र प्रक्षिप्त ' दक्षिणम् ' ' हविर्द्धानम् ' ' अपि ' प्रचिक्षिपु । पश्चाद् 'एत' ग्रहमयुद्धृत्य प्रक्षेप्तुमुद्युक्तास्तथा कर्त्तुं न शक्नुवन्त । अत उत्तरम ' हविर्धानम् ' ' दक्षिणम् ' ' हविर्द्धानम् ' प्रति ' अदृहत् ' दृढमभूत् । ' तस्माद् ' अस्य ग्रहस्योद्धर्तुमशक्यत्वाद् ध्रुवनामधेयम् । " ध्रु गतिस्थैर्ययोः "-(धा. पा. तु.प. ११९) इत्यस्मात्स्थैर्यवचनात् पचाद्यचि "सञ्ज्ञापूर्वको विधिरनित्यः" (पा. सू. ६।४।१४६। प. ९४) इति गुणे निवृत्ते उवङादेशे (पा. सू. ६ । ४ । ७७) ' ध्रुवः ' इति भवति ॥ १९ ॥

विधत्ते-तं वै गोपायन्तीति । ग्रहणमारभ्य होमपर्यन्तं रक्षेयुरित्यर्थः । ' गोपायन्ति " इति " गुपूरक्षणे"

तस्या ऽएष शिरः श्रीर्वै शिरः श्रीर्हि वै शिरस्तस्माद्योऽर्धस्य श्रेष्ठो भवत्यसावमुष्यार्धस्य शिर इत्याहुः श्रेष्ठो ह व्यथेत यदेष व्यथेत यजमानो वै श्रेष्ठो नेद्यजमानो व्यथताऽइति तस्माद्धि गोपायन्ति ॥ २० ॥

वत्सो वाऽएषः । (ऽ) एतस्यै गायत्र्यै यज्ञो वै गायत्री द्वादश स्तोत्राणि द्वादश शस्त्राणि तच्चतुर्विꣳशतिश्चतुर्विꣳशत्यक्षरा वै गायत्री तस्या ऽएष वत्सस्तं यद्गोपायन्ति गोपायन्ति वाऽइमान्वत्सान्दोहाय यदिदं पयो दुहऽएवमियं गायत्री यजमानाय सर्वान्कामान्दोहाताऽइति तस्माद्धि गोपायन्ति ॥ २१ ॥

शस्त्राणि—तच्चतुर्विंशतिः । चतुर्विंशत्यक्षरा वै गायत्री । तस्याऽएष शिरः । श्रीर्वै शिरः । श्रीर्हि वै शिरः । स्वस्माद्योऽर्धस्य श्रेष्ठो भवति । असावमुष्यार्धस्य शिर इत्याहुः । श्रेष्ठो ह व्यथेत । यदेष व्यथेत । यजमानो वै श्रेष्ठः । नेद् यजमानो व्यथताऽइति । तस्माद्धि गोपायन्ति ॥ २० ॥

वत्सो वाऽएष एतस्यै गायत्र्यै । यज्ञो वै गायत्री । द्वादश स्तोत्राणि, द्वादश शस्त्राणि—तच्चतुर्विंशतिः । चतुर्विंशत्यक्षरा वै गायत्री । तस्या एष वत्सः तं यद्गोपायन्ति-गोपायन्ति वा इमान्वत्सान्दोहाय-यदिदं पयो दुहे । एवमियं गायत्री यजमानाय सर्वान्कामान्दोहाताऽइति । तस्माद्धि गोपायन्ति ॥ २१ ॥

(पा. सू. ३।१।२८) इत्यादिनाऽऽयप्रत्ययः । रक्षणे प्रयोजनमाह—शिरो वा इत्यादि । श्रीर्वै शिर इत्यादि । 'शिरः श्रीः' इति प्रसिद्धमिति लोकप्रसिद्धमभिधानम् । 'श्रीर्हि वै शिरः' इत्यभिनयेन स्थाने च प्रसिद्धिः प्रदर्श्यते । 'तस्मात्' शिरसः श्रीरूपत्वाद् 'यो' यस्य 'अर्धस्य' भागस्य 'श्रेष्ठः' श्रिया प्रशस्ततरो भवति । 'असावमुष्यार्धस्य शिरः' इति वा ये लोका वदन्ति । लोके च श्रेष्ठस्य समृद्धिमन्ये न सहन्त इति ततो बिभेति । अतोऽत्र श्रेष्ठत्वादेव ग्रहो 'व्यथेत' इति, (एतत्) एतेन लोके श्रेष्ठ एव व्यथते । तथा च सत्यत्र यजमानस्य श्रेष्ठत्वात्तस्यापि व्यथा स्यात् । अतो नैव यजमानो व्यथतामिति तदर्थं ध्रुवग्रहं गोपायेयुरित्यर्थः । "व्यथ भयसंचलनयोः" (धा. पा. भ्वा. आ. ७६६) "लिङर्थे लेट्" (पा. सू. ३।४।७ "लेटोऽडाटौ" (पा० सू० ३।४।९४) इत्यडागमः । "एत ऐ" (पा० सू० ३।४।९३) इत्यकारादेशः ॥२०॥

प्रकारान्तरेण ग्रहस्य रक्षणं प्रशंसति—वत्सो वा एष इत्यादि । यदिदं पय इत्यादि । वत्सानां रक्षणेन गौर्यथा 'इदम् पयः' 'दुहे' दुग्धे । "लोपस्त आत्मनेपदेषु"—(पा. सू. ७।१।४१) इति तकारलोपः । "बहुलं छन्दसि"—(पा. सू. ७।१।८) इति रुडागमः । 'एवमियम्' यज्ञरूपा 'गायत्री' वत्सरूपस्य ध्रुवग्रहस्य रक्षणेन 'यजमानाय' 'सर्वान्' 'कामान्' 'दोहाता इति' तदर्थं ध्रुवग्रहं यत्नेन रक्षेयुः । ध्रुवग्रहरक्षणस्य सर्वकामप्राप्तिहेतुत्वात् प्रशस्तत्वम् ॥ २१ ॥

(न्त्यु) अथ युदध्वर्युश्च प्रतिप्रस्थाता च । निश्च क्रामतः प्र च पद्येते यथा बद्धवत्सोपाचरेदेवमेतं ग्रहमुपाचरतस्तमुवनयति गायत्रीमेवैतत्प्रस्नावयति प्रत्तेयं गायत्री युजमानाय सुर्वान्कामान्दोहाताऽइति तुस्माद्वाऽअवनयति ॥ २२ ॥

सोऽवनयति । ध्रुवं ध्रुवेण मुनसा व्वाचा सोमुमुवनयामीति गृह्णामीति वाथा न इन्द्र इद्विशोऽसपत्नाः समुनसस्करदिति यथा न इन्द्र इमाः प्रजा विशः श्रियै युशसेऽन्नाद्यायासपत्नाः समनसस्करवदित्येवैतदाह ॥२३॥

अथ यदध्वर्युश्च प्रतिप्रस्थाता च निश्च क्रामतः प्र च पद्येते । यथा बद्धवत्सोपाचरेद्–एवमेतं ग्रहमुपाचरतः । तमवनयति । गायत्रीमेवैतत्प्रस्नावयति । प्रत्तेयं गायत्री यजमानाय सर्वान्कामान्दोहाताऽइति । तस्माद्वाऽवनयति ॥ २२ ॥

सोऽवनयति–" ध्रुवं ध्रुवेण मनसा वाचा सोममवनयामि "–(वा० सं० ७ । २५) इति । गृह्णामीति वा । "अथा न इन्द्र इद्विशोऽसपत्नाः समनसस्करत "–(वा० सं० ७।२५) इति । यथा न इन्द्र इमाः प्रजाः विशः श्रियै यशसेऽन्नाद्यायासपत्नाः समनसः करवदित्येवैतदाह ॥ २३ ॥

अध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रोर्निर्गमनागमनाभ्यां ग्रहस्य वत्सरूपता प्रतिपादयति–अथ यदध्वर्युश्चेत्यादि । ' निश्च क्रामतः ' ग्रहणानन्तरं निष्क्रामतः । " व्यवहिताश्च "–(पा. सू. १ । ४ । ८२ ।) इति निसश्च-कारात्पूर्वं प्रयोग । ततो होमकाले ग्रह 'प्रपद्येते च' अत्रापि पूर्ववत् प्रशब्दस्य प्रयोग । इत्यत्र 'यथा बद्धवत्सा' गौर्गत्वा पश्चाद् वत्सम् 'उपाचरेत्' वत्ससमीपमागच्छेत् । 'एवम्' तावध्वर्यू वत्सरूप ध्रुवग्रहमुपचरितवन्तौ भवत इत्यर्थ । ग्रहस्यावनयन विधत्ते–तमवनयतीत्यादि । " तं शस्यमानेऽवनयति " (श. प. ४।२।४।७) "अथैतमेव होतृचमसेऽवनयति" (शत. ४ । २ । ४ । १) इति, कालस्य होतृचमसस्य च विहितत्वादग्निमारुतशस्त्रशंसनकाले होतृचमसे ध्रुवग्रहमानिक्षेत् । गायत्रीमेवैतादित्यादि । 'प्रस्नावयति' इति प्रस्तुत करोति । दोहार्थं पय परिपूरितस्तनाग्रन. पय क्षरणात् क्षारयन्ती प्रस्नुता । प्रत्ता इति । प्रदानुमुपक्रान्ता ॥ २२ ॥

विहितमवनयनमनूद्य मन्त्रं विदधानो व्याचष्टे–सोऽवनयति ध्रुवमित्यादि । गृह्णामीति वेति । ' अवनयामि ' इत्यस्य स्थाने ' गृह्णामि ' इति शब्दो 'वा' प्रयोक्तव्य इत्यर्थः । अत एव कात्यायनः–"अवनयामिस्थाने गृह्णामीति च " । अथात इत्यस्य मन्त्रभागस्योच्चारणेऽयमभिप्राय.–' न ' अस्माकम् ' विश. ' ' प्रजा. ' ' श्रियै ' ' यशसे ' ' अन्नाद्याय ' ' असपत्ना ' शत्रुरहिता ' समनसः ' इन्द्र एव करोत्विति । हे ग्रह ! ' ध्रुवेण ' एकाग्रेण ' मनसा वाचा ' मन्त्रोच्चारणेन च होतृचमसगत सोम प्रति त्वाम् ' ध्रुवम् ' अवनयामि । ' अथ ' ' इन्द्र ' एव ' न ' अस्माकम् ' विश. ' ' असपत्ना. ' ' समनसः ' करोत्विति मन्त्रस्यार्थः ॥ २३ ॥

१–अथ मन्त्र. संहितायां " मूर्धानं दिव " इत्युत्तरमन्त्रादूर्ध्वं पठ्यते । २–' इद् ' एवार्थे इति (वा. सं. अ. ७ क. २५ । भाष्ये महीधरः । ३–नेदं सूत्रं कात्यायसूत्रे उपलभ्यते । परं तदभिप्रायकं भाष्यं तु दृश्यते । अत इदं भाष्यमेव मतव्यम् ।

(ह्रा)अथातो गृह्णात्येव । मूर्धानं दिवोऽअरतिं पृथिव्या व्वैश्वानरमृतऽआ जातमग्निम् । कविꣳ सम्राजमतिथिं जनानामासन्ना पात्रं जनयन्त देवाः । उपयामगृहीतोऽसि ध्रुवोऽसि ध्रुवक्षितिर्ध्रुवाणां ध्रुवतमोऽच्युतानामच्युतक्षित्तमऽ एष ते योनिर्व्वैश्वानराय त्वेति सादयति व्युह्य न तृणं चनान्तर्धाय व्वैश्वानराय ह्येनं गृह्णाति ॥ २४ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ४-२-३ ॥ [२. ४.]

अयातो गृह्णात्येव-" मूर्धानं दिवोऽअरतिं पृथिव्या वैश्वानरमृतऽआ जातमग्निम् । कविं सम्राजमतिथिं जनानामासन्ना पात्रं जनयन्त देवाः "-(वा० सं० ७ । २४) उपयामगृहीतोऽसि ध्रुवोऽसि ध्रुवक्षितिर्ध्रुवाणां ध्रुवतमोऽच्युतानामच्युतक्षित्तमः, एष ते योनिर्वैश्वानराय त्वा "-(वा० सं० ७ । २५) इति सादयति । व्युह्य न तृणं चनान्तर्धाय । वैश्वानराय ह्येनं गृह्णाति ॥ २४ ॥

ग्रहस्य ग्रहणमन्त्रं विवक्ते-अयातो गृह्णात्येव मूर्धानं दिव इत्यादि । अत्र मन्त्रे सर्वात्मा वैश्वानराग्निः स्तूयते । 'दिवः' द्युलोकस्य 'मूर्धानम्' सूर्यात्मनाऽवस्थितम् 'पृथिव्याः' पृथिवीशब्दोऽत्रान्तरिक्षवचनः (निघं. १ । ३ । ९ ।) तस्य 'अरतिं' पर्याप्तमतिं तदभिमानिनीं देवताम् । वायुरूपत्वाश्रयणात् । वायोश्चान्तरिक्षलोकाभिमानित्वं श्रूयते-" वायुर्वा अन्तरिक्षस्याध्यक्षाः " इति । भूमौ च तृतीये पक्षे 'आजातम्' अरण्योरुत्पन्नम् 'वैश्वानरम्' विश्वेषां नराणां सम्बन्धिनम् 'अग्निम्' 'कविम्' सर्वगामित्वेन क्रान्तदर्शनम् 'सम्राजम्' सम्यग्राजमानम् । 'जनानाम्' यजमानलक्षणानाम् । 'अतिथिम्' । अत एवातिथ्येष्टौ "अग्नेरातिथ्यमसि विष्णवे त्वा" (शत. ३।४।१।११) इत्यतिथिरूपायाग्नये निर्वापः क्रियते । योऽयमुक्तगुणो वैश्वानरोऽग्निस्तम् 'देवाः' इन्द्रादयः 'आसन्' आस्तनि आस्ये । आस्यशब्दस्य "पद्दन्नो-मास्०"-(पा. सू. ६ । १ । ६३) इत्यादिनाऽऽसन्नादेशः । 'पात्रम्' पानसाधनमाभिमुख्येन 'जनयन्त' "बहुलं छन्दस्यमाङ्योगेऽपि" (पा. सू. ६।४।७५) इति अडागमाभावः । अग्निना प्रापितः सोमो देवैः पीयत इत्यग्नेः पानसाधनत्वम् । तथा च श्रूयते-"अग्निमुखा वै देवाः" (आश्व. गृ. सू. पा. प्र.) इति । हे सोमग्रह ! त्वम् उपयामेन स्थालीरूपेण गृहीतोऽसि । त्वाम् 'वैश्वानराय' अग्नये गृह्णामि । किञ्च 'ध्रुवोऽसि' ध्रुवनामकोऽसि । अत एव 'ध्रुवक्षितिः' स्थिरनिवासोऽसि । लोके 'ध्रुवाणाम्' मध्ये 'ध्रुवतमः' अतिशयेन ध्रुवोऽसि' अस्यैव व्याख्यानम् 'अच्युतानामच्युतक्षित्तमः' इति । अथ 'एनम्' 'व्युह्य न तृणं चनान्तर्धाय' 'सादयति' इति सादनं विहितम् । तदनूद्यात्र मन्त्रं विवक्ते-एष ते योनिरित्यादि । मन्त्रे वैश्वानरपदप्रयोगस्योपपत्तिमाह-वैश्वानराय हीति । " उपयामगृहीतोऽस्यग्नये त्वा वैश्वानराय " इति ग्रहस्य गृहीतत्वात्तस्य सादनेऽपि वैश्वानरपदं प्रयुक्तमित्यर्थः ॥ २४ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे द्वितीयेऽध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ (४ । २ । ४) ॥

१-मुद्र मूर्धानं दिव इति । का. श्रौ. सू. ९ । १४५ ।

ग्रहान्गृहीत्वा। (त्वो)उपनिष्क्रम्य विप्रुषाᳫँ होमं जुहोति तद्यद्विप्रुषाᳫँ होमं जुहोति या एवास्यात्र विप्रुष स्कन्दन्ति ता एवैतदाहवनीये स्वगा करोत्याहवनीयो ह्याहुतीनां प्रतिष्ठा तस्माद्विप्रुषाᳫँ होमं जुहोति॥१॥

स जुहोति । यस्ते द्रप्स स्कन्दति यस्तेऽअᳫँशुरिति यो वै स्तोकः स्कन्दति स द्रप्सस्तत्तमाह यस्तेऽअᳫँशुरिति तदᳫँशुमाह ग्रावच्युतो धिषणयोरुपस्थादिति ग्राव्णा हि च्युतोऽधिषवणाभ्याᳫँस्कन्दत्यध्वर्योर्वा परि वा यः पवित्रादित्यध्वर्योर्वा हि पाणिभ्याᳫँस्कन्दति पवित्राद्वा तं ते जुहोमि मनसा वषट्कृतᳫँस्वाहेति तद्यथा वषट्कृतᳫँहुतमेवमस्यैतद्भवति ॥ २ ॥

ग्रहान्गृहीत्वा उपनिष्क्रम्य विप्रुषां होमं जुहोति । तद् यद्विप्रुषां होमं जुहोति । या एवास्यात्र विप्रुषः स्कन्दन्ति–ता एवैतदाहवनीये स्वगा करोति । आहवनीयो ह्याहुतीनां प्रतिष्ठा । तस्माद् विप्रुषो होमं जुहोति ॥ १ ॥

स जुहोति–" यस्ते द्रप्स स्कन्दति यस्ते ऽअंशुः "–(वा. सं. ७ । २६) इति । यो वै स्तोकः स्कन्दति स द्रप्सस्तत्–तमाह । यस्ते ऽअंशुरिति । तदंशुमाह । "ग्रावच्युतो धिषणयो-

---

गतेषु ब्राह्मणेषु प्रातःसवनिकानामुपांश्वादीनां ग्रहाणां ग्रहणं विहितम् । तदनन्तरकर्तव्य बहिष्पवमानस्तोत्रादिकर्मास्मिन् ब्राह्मणेऽभिधीयते । तत्र तावदभिषवकाले ग्रहणकाले च स्कन्नानां सोमबिन्दूनां स्कन्दनप्रत्यवायपरिहाराय विप्रुषां होमं विधत्ते–ग्रहान्गृहीत्वोपनिष्क्रम्य विप्रुषां होमं जुहोति इति । ' उपनिष्क्रम्य ' हविर्धानान्निर्गत्य ' विप्रुषाम् ' अर्थे तत्र स्कन्दनप्रायश्चित्तत्वेन होमं कुर्यादित्यर्थः । यद्यप्यत्र ' जुहोति ' इत्यनेनैव होमं कुर्यादित्ययमर्थो लभ्यते । तथाप्यत्र ' होमम् ' इति पृथगुपात्तत्वाज्जुहोतिनैकदेशलक्षणया करोत्यर्थो लक्ष्यते । यथा " वाचमवोचत् " इत्यत्र । विहितस्य होमस्य विनियोगमाह–तद्यद्विप्रुषां होममित्यादि । ' विप्रुषां होमं जुहोति ' इति यत्, तत्कारणमुच्यते । ' अस्य ' सोमस्य ' विप्रुषः ' अत्र ' ' स्कन्दन्ति ' विशीर्णा भवन्ति । ' ताः ' एतेन विप्रुड्ढोमेन ' आहवनीये ' ' स्वगा करोति ' स्वस्थानमाहवनीयं गच्छन्तीति स्वगाः, तादृशीः कृतवान् भवति । यत आहवनीयः सर्वासाम् ' आहुतीनाम् ' ' प्रतिष्ठा ' आधारः । अत उक्तेन होमेन विप्रुषामाहवनीयम्प्रति प्रापणात् स्कन्दनप्रत्यवायो न भवतीत्यर्थः । ' स्वगा ' इति " अन्येष्वपि दृश्यते " (पा. सू. ३ । २ । १०१) इति डप्रत्ययः । ततः स्त्रीलिङ्गाद् द्वितीयाबहुवचनस्य " सुपां सुलुक् " (पा. सू. ७ । १ । ३९) इत्याकारादेशः ॥ १ ॥

विहितहोमे मन्त्रं चतुर्धा विभज्य विनियुञ्जानो मन्त्रस्य प्रथमभागे द्रप्सपदस्यार्थमाह–स जुहोति यस्ते द्रप्स इत्यादि । यो वै स्तोक इत्यादि । ' स्तोकः ' सूक्ष्मो बिन्दुः स द्रप्सशब्दार्थः । अतोऽत्र ' तत् ' द्रप्सपदं ' तम् ' स्तोकम् ' आह ' इत्यर्थः ॥

१–अध्वर्युप्रभृतयस्त्वनुप्रसर्पन्त्युन्नेतृवर्जम्...समन्वारब्धा निष्क्रामति । अध्वर्युः प्रथमो यथाऽऽहवनीयमितरे । का. श्रौ. सू. ९-१४५-१५० । २–द्रुत्वा वा प्रत्याक्रम्य । यस्त इति विप्रुषां होमं जुहोति । अध्वर्युर्वा जुहोति । का. श्रौ. सू. ९।१५१-१५२।

(त्यु) अथ स्तीर्णायै व्वेदेः । (द्वे) द्वे तृणेऽअध्वर्युरादत्ते ताऽअध्वर्यू प्प्रथमौ प्रतिपद्येते प्राणोदानौ यज्ञस्याथ प्रस्तोता व्वागेव यज्ञस्याथोद्गाताऽऽत्मैव प्रजापतिर्यज्ञस्याथ प्रतिहर्त्ता भिषग्वा व्यानो वा ॥ ३ ॥

तान्वाऽएतान् । पञ्चर्त्विजो यजमानोऽन्वारभतऽएतावान्वै सर्व्वो यज्ञो

रूपस्यात् "–(वा० सं० ७ । २६) इति । ग्राव्णा हि च्युतोऽधिषवणाभ्यां स्कन्दति । "अध्वर्योर्वा परि वा यः पवित्रात्"–(वा० सं० ७ । २६) इति । अध्वर्योर्वा हि पाणिभ्यां स्कन्दति, पवित्राद्वा । " तं ते जुहोमि मनसा वषट्कृतं स्वाहा " (वा. सं. ७ । २६)–इति । तद्रूपया वषट्कृतं हुतम्–एवमस्यैतद्भवति ॥ २ ॥

अथ स्तीर्णायै वेदेः द्वे तृणेऽअध्वर्युरादत्ते । तावध्वर्यू प्रथमौ प्रतिपद्येते प्राणोदानौ यज्ञस्य । अथ प्रस्तोता वागेव यज्ञस्य । अथोद्गाता आत्मैव प्रजापतिर्यज्ञस्य । अथ प्रतिहर्ता भिषग्वा व्यानो वा ॥ ३ ॥

तान्वाऽएतान् पञ्चर्त्विजो, यजमानोऽन्वारभते । एतावान्वै सर्वो यज्ञो–यावन्त एते पञ्चर्त्विजो भवन्ति । पाङ्क्तो वै यज्ञः । तद् यज्ञमेवैतद्यजमानोऽन्वारभते ॥ ४ ॥

द्वितीयं मागं व्याचष्टे–ग्रावच्युत इत्यादि । अभिषवार्थेन ग्रा (व्णा) वाऽधिषवणयोरभिषवफलकयोश्च्युत-स्ततोऽपि सोमसम्बन्धी द्रप्सोंऽशुश्च पतति यतः, अतोऽस्य मन्त्रस्योच्चारणम् ।

तृतीयं मागं व्याचष्टे–अध्वर्योर्वेत्यादि । ' अध्वर्योः ' ' पाणिभ्याम् ' ' पवित्राद्वा ' ' स्कन्दति ' इत्यनेनाभिप्रायेणाध्वर्योर्वेत्यादि प्रयुक्तम् ।

चतुर्थं व्याचष्टे–तं ते जुहोमीत्यादि । अत्र ' वषट्कृतम् ' इत्येतदुच्चारणेन वषट्कारो होम एव भवतीत्यर्थः । हे सोम ! ग्राव्णश्च्युतः अधिषवणयोरुपस्थाच्च च्युतः । अध्वर्योर्वा पवित्राद्वा च्युतो 'यस्तेंऽशु-र्द्रप्सश्च ' ' ते ' तव सम्बन्धिनं तमंशुं द्रप्सं च मनसा ' वषट्कृतं ' सन्तं जुहोमि ' । इदं द्रव्यं स्वाहुत-मस्तु । इति मन्त्रार्थः ॥ २ ॥

वैप्रुषहोमानन्तरं बहिष्पवमानार्थमध्वर्युणा तृणयोरादानं प्रथमं विधत्ते–अथेत्यादि । (व्वेदितृणेऽध्वर्युरा-दत्ते प्रह्वा उदंचो गच्छन्ति । का० श्रौ० सू० ९ । १९४ ।) ' स्तीर्णायै ' इति षष्ठ्यर्थे चतुर्थी (पा. सू. २ । १ । ६२ । वा. १) स्तीर्णायाः ' वेदेः ' सकाशात् ' तृणे ' आदद्यादित्यर्थः । बहिष्पवमानायाध्वर्यु-प्रभृतीनां गमनम्, तेषां (तत्र) चानन्तर्यं विधत्ते–तावध्वर्यू प्रथमावित्यादि । ' तौ ' ' यज्ञस्य ' प्राणा-पानात्मकावध्वर्युप्रतिप्रस्थातारौ ' प्रथमौ ' ' प्रतिपद्येते ' गन्तुमुपक्रामतः । एवमुत्तरत्र वाक्येष्वपि योजना । अथोद्गातेति, यज्ञस्योच्यते । उद्गाता च यज्ञाङ्गत्वात् ' प्रजापतिः ' । स च ' यज्ञस्य ' ' आत्मा ' मध्य-शरीरम् । अत्राध्वर्युप्रभृतीनां यज्ञसम्बन्धिप्राणाद्यात्मकत्वकथनेन यज्ञस्य मुख्याङ्गं बहिष्पवमानंप्रति गन्तुमे-तेषामवश्यता प्रदर्शिता ॥ ३ ॥

यजमानेनाध्वर्युप्रभृतीनां स्पर्शनं सोपपत्तिकं विधत्ते–तान्वा एतानित्यादि । ' एते ' ' पञ्चर्त्विजो '

यावन्तऽएते पञ्चर्त्विजो भवन्ति प्राङ्को वै यज्ञस्तद्यज्ञमेवैतद्यजमानो-ऽन्वारभते ॥ ४ ॥

(तिऽथा)अथान्यतरत्तृणम्। (अ्रा)चात्वालमभिप्रास्यति देवानामुत्क्रमणम-सीति यत्र वै देवा यज्ञेन स्वर्गं लोकꣳसमाश्नुवत तऽएतस्माच्चात्वालादूर्ध्वाः स्वर्गं लोकमुपोदक्रामंस्तद्यजमानमेवैतत्स्वर्ग्यं पन्थानमनुसंख्यापयति ॥५॥

(त्यु)अथान्यतरत्तृणम्।(म्पु)पुरस्तादुद्गातॄणामुपास्यति तूष्णीमेव स्तोमो वाऽएष प्रजापतिर्यदुद्गातारः स इदꣳसर्वं युतऽइदꣳ सर्वꣳ संभवति तस्माऽएवैतत्तृणमुपिदधाति तथो हाध्वर्युं न युते नैनꣳसम्भवत्यथ यदा जपन्ति जपन्ति ह्यत्रोद्गातारः ॥ ६ ॥

अथान्यतरत्तृणं चात्वालमभि प्रास्यति–“ देवानामुत्क्रमणमसि ”–(वा. सं. ७ । २६) इति। यत्र वै देवा यज्ञेन स्वर्गं लोकं समाश्नुवत, तऽएतस्माच्चात्वालादूर्ध्वाः स्वर्गं लोकमुपोदक्रामन्। तद्यजमानमेवैतत् स्वर्ग्यं पन्थानमनुसङ्ख्यापयति ॥ ५ ॥

अथान्यतरत्तृणं पुरस्तादुद्गातॄणामुपास्यति–तूष्णीमेव । स्तोमो वाऽएष प्रजापतिः–यदुद्गातारः। स इदं सर्वं युते, इदं सर्वं सम्भवति । तस्माऽएवैतत्तृणमपिदधाति । तथो हाध्वर्युं न युते, नैनं सम्भवति । अथ यदा जपन्ति । जपन्ति ह्यत्रोद्गातारः ॥ ६ ॥

‘ यावन्तो ’ यावत्परिमाणयुक्ता । ‘ सर्वो यज्ञ. ’ अपि ‘ एतावान् ’ एतत्परिमाणयुक्तः । एते पञ्चर्त्विज एव सकलो यज्ञः, तेषां यज्ञसम्बन्धिप्राणाद्यात्मकत्वेनाभिधानादित्यर्थः ॥ ४ ॥

विधत्ते–अथेत्यादि । (“ अन्यतरत्तृणं चात्वाले प्रास्यति देवानामिति ” का० श्रौ० सू० ९ । १६९ ।) ‘ अथ ’ अध्वर्योर्दिगमनानन्तरमुपात्तयोस्तृणयोरन्यतरं ‘ चात्वालमभि ’ चात्वाले “ देवानाम् ” इत्यादिना मन्त्रेण ‘ प्रास्यति ’ प्रक्षिपेत् । हे चात्वाल ! त्वम् ‘ देवानामुत्क्रमणमसि ’ स्वर्गं प्रत्युत्क्रमणसमयेऽधिकरण-मसि । चात्वाले तृणप्रक्षेपस्योपयोगमाह–यत्र वा इत्यादि । तद्यजमानमिति । ‘ तत् ’ तेन “ देवाना-मुत्क्रमणमसि ” इति मन्त्रं समुच्चार्य चात्वाले तृणप्रक्षेपेण ‘ यजमानमेव ’ ‘ स्वर्ग्यम् ’ स्वर्गप्राप्तिहेतुभूतम् ‘ पन्थानमनुसङ्ख्यापयति ’ ज्ञापयति । सङ्ख्यातेरत्र ज्ञानार्थत्वाद् “ गतिबुद्धि–” (पा. सू. १ । ४ । ५२) इत्यादिना द्विकर्मकत्वम् ॥ ५ ॥

अवशिष्टस्य तृणस्य विनियोगं दर्शयति–अथान्यतरदित्यादि । स्तोमो वा, इति । स्तोत्रसाधनभूतानामृचां सङ्घः ‘ स्तोमः ’ । तेन च यज्ञो निष्पद्यत इति ‘ स्तोम ’ एव ‘ एषः ’ प्रजापतिः ’ यज्ञः । स्तोमनिष्पा-दकानामुद्गातॄणामपि कार्यकारणाभेदविवक्षया स्तोमत्वम् । तेन प्रजापत्यात्मकत्वम् । प्रजापतिः स इदं ‘ सर्वम् ’ प्रपञ्चम् ‘ युते ’ मिश्रयति एकीकरोति । “ यु मिश्रणामिश्रणयोः ” (धा. पा. अ. प. २३) इति धातुः ।

१–उद्गातॄणां पुरस्तादितरत्तूष्णीम्। का. श्रौ. सू. ९ । १५६ ।

(३।२५) अथ स्तोत्रमुपाकरोति । सोमः पवतऽइति स वै पुरागेव स्तोत्रमुपाकरोति पुराञ्च स्तुवते देवान्वाऽएतानि स्तोत्राण्यभ्युपावृत्तानि यत्पवमानाः पुराञ्चो ह्येतैर्देवाः स्वर्गं लोकᳫं समाश्नुवत तस्मात्पुरागेव स्तोत्रमुपाकरोति पुराञ्च स्तुवते ॥ ७ ॥

अथ स्तोत्रमुपाकरोति । " सोमः पवते "-(वा० सं० ७ । २१) इति । स वै परागेव स्तोत्रमुपाकरोति, पराञ्चः स्तुवते । देवान्वाऽएतानि स्तोत्राण्यभ्युपावृत्तानि-यत् पवमानाः । पराञ्चो ह्येतैर्देवाः स्वर्गं लोकं समाश्नुवत । तस्मात्परागेव स्तोत्रमुपाकरोति, पराञ्च स्तुवते ॥७॥

एकीकृत्य च ' इदम् ' एव ' सर्वम् ' स्वयं ' सम्भवति ' । एतत् सर्वमात्मन्येव निधाय कारणात्मनाऽवतिष्ठत इत्यर्थः । ' तस्मात् ' कारणादेतद्गुणप्रवेशेण प्रजापत्यात्मकानामुद्गातृणामात्मनश्च मध्ये व्यवधानं सम्पादयति । एवम् प्रजापतिः ' अध्वर्युम् ' ' न ' मिश्रयति । ' न ' अपि ' एनम् ' ' सम्भवति ' । तेन सह नैको भवति, तस्य स्वरूपनाशो न भवतीत्यर्थः । कालविशेषे स्तोत्रोपाकरणं समन्त्रकं विधत्ते-अथ यदा जपन्तीत्यादि । ' यदा ' यस्मिन् काले ' जपन्ति ' तदा " सोमः पवते " (वा. स. ७ । २१) इत्यनेन स्तोत्रमुपाकुर्यात् आरभयेत् । ' जपन्ति ' त्वगोद्गातारः ' इत्यनेन बहिष्पवमानप्रदेशे जप प्रसिद्ध इति दर्शितम् । यतो यथा-क्षत्रार्थं सोम पवते, अतस्तं पवमानं सोमस्तुत्या समर्द्धयितुमुपक्रमन्त्वमित्यर्थः । अत एव " उपास्मै गायता नरः पवमानायेन्दवे " (वा. स. ३३ । ६२)-इति श्रूयते । मन्त्रश्चायमयणब्राह्मण एव (श. प. ४ । २ । २ । १२) व्याख्यातः ॥ ६ ॥

उक्त उपाकरणमन्त्रे पवमानस्तोत्रेषु चानावृत्तिं विधत्ते-स वै परागेवेत्यादि । ' परागेव ' अनावृत्यैव ' स्तोत्रम् ' उपाकुर्वीत, स्तोत्रोपाकरणार्थं मन्त्रमुच्चारयेत । तथाऽनावृत्त्यैव पवमानस्तोत्राणि निष्पादयेयुः । अन्यत्र पराञ्चोऽनावृत्ता एव चात्वालं गत्वा स्तुवत इति पराक्त्वे स्तोतृणामेव विधीयते, तदनुपपन्नम् । उक्तं स्तोत्रस्य पराक्त्वमिति । नन्वत्र पराञ्च इति स्तोतृणां पराक्त्वविधानेनैतत्पवमानस्तोत्राण्यपि पराक्त्वं विहितम्भवतीति । अत एव तैत्तिरीयके श्रूयते-" पराञ्चो हि यन्ति पराचीभिः स्तुवते "(तै.सं.३।१।१०)इति नाऽनावृत्तिप्रसक्तावनावृत्तिविधानं शक्यते,कथमत्र तत्प्रसक्तिरिति । उच्यते-तत्र च तावत् " सोम पवते सोम. पवतेऽस्मै ब्रह्मणे " (वा.सं.७।२१) इत्यादिरुपाकरणमन्त्र आम्नायते-अयञ्च मन्त्र आमयणग्रहग्रहानन्तरं वाग्विसर्जने विनियुक्तः । " अथाह सोमः पवते " (श.प.४।२।२।१२) इति । तद्देवाग्रापि "सोमः पवत"-इत्येतस्य पदस्यावृत्तिः प्रासक्त्यनावृत्तिरनुविधीयते । पवमानस्तोत्राणामपि स्तोत्रसाधारण्येनेतरस्तोत्रवदावृत्त्या गानं प्राप्तमपि यत्रानावृत्ति विधीयते यत , अत एव बहिष्पवमाने त्रिवृत्स्तोमस्य विधायकं ब्राह्मणवाक्यमेवमाम्नायते । " तिसृभ्यो हिङ्करोति स पराचीभिस्तिसृभ्यो हिङ्करोति स पराचीभि." (साम.तां.ब्रा.) इति । विहिते पराक्त्वे कारणमाह-देवान्वा

१-अग्न्युगोम. पवत इति पवमानोपाकरणं ब्रह्मस्तोत्रं गुणे प्रयच्छन् । तन्त्रेषु । अनृणो वा कुरुतुविं वा । ब्रोतारस्वरवचोस्यं विकल्प । किंतु । प्रत सवनप्रकारमितिदर्शः । प्रस्तरमुख्या उपविशतः पुरस्ताद्दक्षिणो यजमानः । द्विपञ्चाद्यम्यध्वर्युः प्रतिप्रस्थाता वेति कर्कः । स्तूयमान अध्वगाऽवर्ते पवित्रमनद्वेष्य पुनश्चामिबाती । सोममितिरोगः । का. श्रौ. सू. १६७-१६१ ।

(तऽउ) उपावर्तध्वमिति वाऽअन्यानि स्तोत्राणि । (ण्य) अभ्यावर्तं धुर्ये स्तुवत इमाऽवै प्रजा एतानि स्तोत्राण्यभ्युपावृत्तास्तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते ॥ ८ ॥

(न्तेऽथ) अथ यदत्र बहिष्पवमानेन स्तुवते । (तेऽत्र) अत्र ह वाऽअसावग्रऽआदित्यऽआस तमृतवः परिगृह्यैवातऽऊर्ध्वाः स्वर्गं लोकमुपोदक्रामन्त्सऽएष ऋतुषु प्रतिष्ठितस्तपति तथो एवैतदृत्विजो यजमानं परिगृह्यैवात ऊर्ध्वाः स्वर्गं लोकमुपोत्क्रामन्ति तस्मादत्र बहिष्पवमानेन स्तुवते ॥ ९ ॥

उपावर्तध्वम् इति वाऽअन्यानि स्तोत्राणि, अभ्यावर्तं धुर्ये स्तुवते । इमा वै प्रजा एतानि स्तोत्राण्यभ्युपावृत्ताः । तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते ॥ ८ ॥

अथ यदत्र बहिष्पवमानेन स्तुवते । अत्र ह वाऽअसावग्रऽआदित्य आस । तमृतवः परिगृह्यैवात ऊर्ध्वाः स्वर्गं लोकमुपोदक्रामन् । स एष ऋतुषु प्रतिष्ठितस्तपति । तथोऽएवैतदृत्विजो यजमानं परिगृह्यैवात ऊर्ध्वाः स्वर्गं लोकमुपोत्क्रामन्ति । तस्मादत्र बहिष्पवमानेन स्तुवते ॥ ९ ॥

इत्यादि । पवमानस्तोत्राणि देवानभिलक्ष्याभ्युपावृत्तत्वादित. पराग्भूतानि यतश्च 'देवा.' 'एतैः' स्तोत्रैः 'पराञ्चः' अनावृत्ता एव 'स्वर्गं लोकम्' प्राप्नुवन् 'तस्मात्' उपाकरणमन्त्रे पवमानस्तोत्रेषु च पराक्त्वमित्यर्थः ॥ ७ ॥

प्रसङ्गात् पवमानव्यतिरिक्तानां स्तोत्राणामुपाकरणे मन्त्रान्तरं सोपपत्तिकं दर्शयति—उपावर्त्तध्वमिति वा, इत्यादि । धुर्यशब्देनात्र पवमानव्यतिरिक्तानि स्तोत्राण्यभिधीयन्ते । तेषां यज्ञनिर्वाहकत्वात् । पुन पुनरावृत्तिं कृत्वा स्तुवते । यतः ण्यन्ताद् "आभीक्ष्ण्ये णमुल् च"—(पा. सू. ३ । ४ । २२) इति णमुल्प्रत्ययः । द्विर्वचनाभावश्छान्दसः । अतस्तेषां स्तोत्राणामुपाकरणे "उपावर्त्तध्वम्"—इति मन्त्रः । "उपावर्त्तध्वम्" इत्यत्र अन्तर्भावितण्यर्थस्य व्यवहृतत्वात् पुन.पुनरावृत्तिं कृत्वा स्तुध्वमित्यर्थः । अत्र कात्यायन·—"स्तोत्रमुपाकरोति तृणाभ्यां ग्रहमुपस्पृश्योपावर्त्तध्वमिति । एव धुर्येषु सर्वत्र"—(का. श्रौ. सू. ९ । २०६, २०७) इति । अस्तु तैरभ्यावृत्तिं कृत्वा स्तवने "उपावर्त्तध्वम्"—इति मन्त्रेणोपाकरणम्, सा चाभ्यावृत्तिस्तेषां कुत इत्यत आह—इमा वै प्रजा इत्यादि । 'एतानि' पवमानव्यतिरिक्तानि 'स्तोत्राणि' अभिलक्ष्य 'इमाः' 'प्रजाः' 'आवृत्ताः', यत एवम् 'तस्माद्' इदानीं 'प्रजाः' मृत्वापि पुनरभ्यावृत्य 'प्रजायन्ते' तस्मात् प्रजानां तथोत्पत्तिसिद्ध्यर्थं धुर्यस्तोत्राणामावृत्तिः कार्येत्यर्थः ॥ ८ ॥

यस्मात्प्रदेशे बहिष्पवमानस्तोत्रसम्पादनस्य कारणमाह—अथ यदत्रेत्यादि । 'अत्र' प्रदेशे 'बहिष्पवमानेन' 'स्तुवते' इति यत्, तत्कारणमुच्यते—असाविति । अद.शब्दो विप्रकृष्टपदार्थवाची । द्युलोकगतोऽसावादित्य. पूर्वस्मिन् प्रदेशेऽभूत् । तमादित्यमृतव. स्वीकृत्यैवस्माद् भूदेशादूर्ध्वा. 'स्वर्गं' 'लोकम्' आरोहन्त । अतः एष आदित्य इदानीमृतुष्वेव प्रतिष्ठितस्तपति तस्मादत्र प्रदेशे बहिष्पवमानसम्पादनेन ऋत्विजो यजमानमप्यत्र स्वर्गं लोकमारोहन्तीत्यर्थः ॥ ९ ॥

नौर्ह वाऽएषा स्वर्ग्या । यद्बहिष्पवमानं तस्या ऋत्विजऽएव स्फ्याश्चारित्राश्च स्वर्गस्य लोकस्य सम्पारणास्तस्याऽएकऽएव मज्जयिता य एव निन्द्यः स यथा पूर्णामभ्यारुह्य मज्जयेदेवꣳ हैनाꣳ स मज्जयति तद्वै सर्व एव यज्ञो नौः स्वर्ग्या तस्मादु सर्वस्मादेव यज्ञान्निन्द्यं परिबिबाधिषेत॥१०

(ता) अथ स्तुतऽएतां वाचं वदति । (स्तु) अग्नीदग्नीन्विहर बर्हिस्तृणीहि पुरोडाशाँ॥अलंकुरु पशुनेहीति विहरत्यग्नीदग्नीन्त्समिन्द्ध एवैनानेवस्तृणाति बर्हिः स्तीर्णे बर्हिषि समिद्धे देवेभ्यो जुहवानीति पुरोडाशाँ॥ऽअलंकुर्विति पुरोडाशैर्हि प्रचरिष्यन्भवति पशुनेहीति पशुꣳ ह्युपाकरिष्यन्भवति ॥ ११ ॥

नौर्ह वाऽएषा स्वर्ग्या–यद्बहिष्पवमानम् । तस्या ऋत्विज एव स्फ्याश्च अरित्राश्च स्वर्गस्य लोकस्य सम्पारणाः । तस्या एक एव मज्जयिता–य एव निन्द्यः । स यथा पूर्णामभ्यारुह्य मज्जयेद्–एवं हैनां स मज्जयति । तद्वै सर्व एव यज्ञो नौः स्वर्ग्या । तस्मादु सर्वस्मादेव यज्ञान्निन्द्यं परिबिबाधिषेत ॥ १० ॥

अथ स्तुतऽएतां वाचं वदति–" अग्नीदग्नीन्विहर । बर्हिस्तृणीहि । पुरोडाशाँ २॥ऽअल

प्रकृतं बहिष्पवमानस्तोत्रं नौरूपत्वसम्पादनेन प्रशंसति–नौर्ह वा इत्यादि । 'बहिष्पवमानम्' एव 'स्वर्ग्या' स्वर्गप्राप्त्यर्हा 'नौः' । "छन्दसि च"–(पा. सू. ५ । १ । ६७) इत्यर्हार्थे यत्प्रत्ययः नावश्च कैश्चित्साधनैर्भवितव्यम् । अतो बहिष्पवमानात्मिकाया नाव. 'ऋत्विज एव' 'स्फ्याश्च' 'अरित्राश्च' भवन्ति । 'स्फ्याः' इति स्फ्याकाराः केचन तरणसाधनविशेषाः । 'अरित्राः' इति तरणसाधनभूता वंशाः । ते च 'स्वर्गस्य' 'लोकस्य' 'संपारणाः' स्वर्गलोकस्य प्रापकाः । " पार तीर कर्मसमाप्तौ " (धा. पा. चु. उ. २७८) इत्यस्मात्करणे (पा. सू. ३ । ३ । ११७) ल्युट् प्रत्ययः । अतो बहिष्पवमानस्तोत्रं स्वर्गप्राप्तिहेतुत्वात् प्रशस्तमित्यर्थः ॥

उक्त नौरूपत्वमुपजीव्य सर्वस्मिन् यज्ञेऽपि निन्दितः परिहरणीय इत्याह–तस्या एक एवेत्यादि । 'यः' जनः कुत्सितकारणात् 'निन्द्यः' 'सः' 'एव' 'तस्याः' बहिष्पवमानात्मिकाया नावः 'मज्जयिता' नाशयितेत्यर्थः । 'यथा' लोकेऽनिन्द्यैः 'पूर्णाम्' नावम् 'आरुह्य' निन्द्यो 'मज्जयेद्' अवगाहयेज्जलस्याधः प्रापयेत् । रजस्वलादिभिर्निन्द्यैरारूढा नौर्मज्जतीति प्रसिद्धम् । तद्वदत्रापि निन्दितो मज्जयेत् । न केवलं बहिष्पवमानस्तोत्रे निन्द्यस्य परिहरणम्, किन्तु कृत्स्नस्यापि यज्ञस्य प्राप्तो नौरूपत्वात् 'सर्वस्माद्' 'यज्ञात्' 'निन्द्यम्' 'परिबिबाधिषेत' इति परिबाधितुमपसारयितुमिच्छेत् । अपसारणेच्छाया अपसारणप्रयोजनत्वादपसारयेदित्यर्थः ॥ १० ॥

बहिष्पवमानस्तोत्रसमाप्त्यनन्तरमध्वर्योः कर्तव्यं प्रैषमन्त्रमुत्थाप्य व्याचष्टे–अथ स्तुत एतां वाचं वदतीति' ।

१–स्तोतर्देवेभ्यस्त्वग्नीदग्नीन् विहर बर्हिस्तृणीहि पुरोडाशौ २ अलंकुरु प्रतिप्रस्थातः पशुनेहीति । का० श्रौ० सू० ९ । ११२७

(त्यु) अथ पुनः प्रपद्य । (ग्रा) आश्विनं ग्रहं गृह्णात्याश्विनं ग्रहं गृहीत्वोपनिष्क्रम्य यूपं परिव्ययति परिवीय यूपं पशुमुपाकरोति रसमेवास्मिन्नेतद्दधाति ॥ १२ ॥ [अर्धप्रपाठकः] ॥

स प्रातःसवनऽआलब्धः । (ऽ) आतृतीयसवनाच्छ्रप्यमाणऽउपशेते सर्वस्मिन्नेवैतद्यज्ञे रसं दधाति सर्वं यज्ञꣳ रसेन प्रसजति ॥ १३ ॥

कुरु । पशुनेहि "–इति । विहरत्यग्नीदग्नीन्, समिन्ध एवैनानेतत्, स्तृणाति बर्हिः । स्तीर्णे बर्हिषि, समिद्धे देवेभ्यो जुहवानीति । पुरोडाशाँ२॥ऽअलंकुर्विति । पुरोडाशैर्हि प्रचरिष्यन्भवति । पशुनेहीति । पशुं ह्युपाकरिष्यन्भवति ॥ ११ ॥

अथ पुनः प्रपद्य आश्विनं ग्रहं गृह्णाति । आश्विनं ग्रहं गृहीत्वोपनिष्क्रम्य यूपं परिव्ययति । परिवीय यूपं पशुमुपाकरोति । रसमेवास्मिन्नेतद्दधाति ॥ १२ ॥

स प्रातःसवनऽआलब्धः, आ तृतीयसवनाच्छ्रप्यमाण उपशेते । सर्वस्मिन्नेवैतद् यज्ञे रसं दधाति । सर्वं यज्ञं रसेन प्रसजति ॥ १३ ॥

अग्नीदग्नीन्विहरेति । 'अग्नीन्' इति आग्नीध्रीयात् सकाशादग्नीन् विभज्य होत्रियादिषु धिष्ण्येषु यथाक्रमं निवपेत् । एतेन निवपनेनैतानग्निरेशान् 'समिन्धे' प्रज्वालितवान् भवति । धिष्ण्यानामग्न्यात्मकत्व तैत्तिरीयके श्रूयते–" अग्नयो वा अथ धिष्ण्या. " (तै. स. ६।३।१) इति । आग्नीध्र एव 'बर्हिः' पृष्ठ्याया उपरि स्तृणीयात् । महावेदेर्मध्ये वितायमाना रज्जुः पृष्ठ्या । अत्र कात्यायन –" यथा न्युप्त धिष्ण्येष्वाग्नीध्रादङ्गाराभिहरति, अनुपृष्ठ्या बर्हिस्तृणाति "–(का० श्रौ० सू० ९ । १६३, १६४) इति । 'स्तीर्णे बर्हिषि'–इत्यादिना 'अग्नीदग्नीन्विहर बर्हिस्तृणीहि' इति सम्प्रैष्यतोऽध्वर्योरभिप्राय. प्रदर्श्यते । पुरोडाशानलंकुर्वित्यादि । स्पष्टार्थम् ॥ ११ ॥

प्रथमाध्यायस्य पञ्चमब्राह्मणे आश्विनग्रहस्य ग्रहणकालविशेषोऽपि विहितः–" अयातो गृह्णाति या वाङ्क्षेति "–(श. प. ४ । १ । ५ । १७) । " स्तुते बहिष्पवमाने ग्रहो गृह्यते "–इति च (श. प. ४ । १ । ५ । १५) । तदनन्तरभाविविशेषविधित्सयाऽनुवदति–अथ पुनः प्रपद्येत्यादि । अनूद्य तदुत्तरकाले यूपस्य परिव्ययणं विधत्ते–आश्विनं ग्रहं गृहीत्वेत्यादि । यूपं परिव्ययतीति । रशनया यूपं परितो वेष्टयेत् । यूपपरिव्ययणानन्तरं पशूपाकरणं विधत्ते–परिवीय यूपं पशुमुपाकरोतीति । विहितमुपाकरणं प्रशंसति–रसमेवेत्यादि । 'अस्मिन्' पशौ 'रसमेव' स्वादमेव 'एतद्' उपाकरणेन कृतवान् भवति । अत्रायमभिप्रायः–उपाकरणमिति देवतार्थं निर्देश । तेन पशोर्दैवत.योग्यत्वसूचनात्तद्योग्यतायाश्च रसवत्त्वमन्तरेणानुपपत्तेरुपाकरणमेव रसनिधानहेतुरिति । अत एवोपाकरणमन्त्रे–" हव्या ते स्वदन्ताम् " (वा स. ६।७) इत्याम्नायते ॥ १२ ॥

आलब्धस्य पशोः सवनत्रयव्यापित्वमाह–स प्रातःसवन इत्यादि । सर्वं यज्ञमित्यादि । सवनत्रयमेव सर्वो

१–आश्विन गृहीत्वान्तरेण वा य' धमिति । का० श्रौ० सू० ९ । १६५ । ध्रुवगोप कृत्वा परिव्ययणादि करोति रशनामुदुम्बर्यां का० श्रौ० सू० ५।१७२ ।

तस्मादाग्नेयमग्निष्टोमऽआलभेत । तद्धि सुलोम यदाग्नेयमग्निष्टोमऽआलभेत यद्युक्थ्यः स्यादैन्द्राग्नं द्वितीयमालभेतैन्द्राग्नानि ह्युक्थानि यदि षोडशी स्यादैन्द्रं तृतीयमालभेतेन्द्रो हि षोडशी यद्यतिरात्रः स्यात्सारस्वतं चतुर्थमालभेत वाग्वै सरस्वती योषा वै वाग्योषा रात्रिस्तद्यथायथं यज्ञक्रतून्व्यावर्तयति ॥ १४ ॥

तस्मादाग्नेयमग्निष्टोमऽआलभेत । तद्धि सलोम-यदाग्नेयम्; अग्निष्टोमऽआलभेत । यद्युक्थ्यः स्यात्-ऐन्द्राग्नं द्वितीयमालभेत । ऐन्द्राग्नानि ह्युक्थानि । यदि षोडशी स्यात्-ऐन्द्रं तृतीयमालभेत । इन्द्रो हि षोडशी । यद्यतिरात्रः स्यात्-सारस्वतं चतुर्थमालभेत, वाग्वै सरस्वती । योषा वै वाक्, योषा रात्रिः । तद् यथायथं यज्ञक्रतून् व्यावर्तयति ॥ १४ ॥

यज्ञः । तत्र पशोरवस्थानेन पशोश्च रसात्मकत्वात्, तेन 'रसेन' सकलम् 'यज्ञम्' 'प्रसजति' प्रसञ्जयति मिश्रयतीत्यर्थः ॥ १३ ॥

प्रकृतस्य पशुद्रव्यस्य देवतासम्बन्धं सोपपत्तिकमाह-तस्मादाग्नेयमिति । अग्निष्टोम इति । अग्निष्टोमस्तोत्रं "यज्ञा यज्ञा वो अग्नये" (वा० सं० २७ । ४) (ऋ० सं० ४ । ८ । १)-इत्यादिकम् । तेन समाप्यत्वात्क्रतोऽपि 'अग्निष्टोम' इति व्यपदिश्यते । तस्मिन् "आग्नेयं पशुमालभेत"-इति यत्, 'तद्' अग्निदेवत्यपश्वालम्भनम् 'सलोम' अनुलोममुचितम् । अग्निष्टोमसाम्ना क्रतोर्व्यपदेशादिति भावः । 'तस्मादाग्नेयमालभेत' । प्रसङ्गादुक्थ्यादिक्रतूनां पशुक्लृप्तिमाह-यद्युक्थ्यः स्यादित्यादि । आग्नेयमालभ्य तस्य 'द्वितीयमैन्द्राग्नमालभेत' । ऐन्द्राग्नानि ह्युक्थानीत्यनेनैन्द्राग्नपश्वालम्भने कारणमभिधीयते । 'उक्थानि' शस्त्राणि तेषामैन्द्राग्नत्वम् "एषुपत्रवाणि ते" (वा० सं० २६ । १३)-इत्यादिष्विन्द्राग्निसम्बन्धात् इति द्रष्टव्यम् । इन्द्रो हि षोडशीति । "असावि सोम इन्द्र ते" (ऋ० सं० १।६।५)-इत्यादिकं षोडशिशस्त्रम्, तस्येन्द्रसम्बन्धात् । षोडशिसंस्थायाम् 'ऐन्द्रम्' पशुमाग्नेयैन्द्राग्नयोः 'तृतीयमालभेत' । वाग्वा इति । सरस्वत्या रात्रेश्च स्त्रीसम्बन्धादिति द्रष्टव्यम् । रात्रेः सरस्वतीदेवत्यं पशुम् उक्तानां पशूनाम् 'चतुर्थमालभेत' । एवं च 'यज्ञक्रतून्' इज्यन्ते देवा एभिरिति यज्ञाः, यज्ञाश्च ते क्रतवश्च यज्ञक्रतवः । तानग्निष्टोमादीन् 'यथायथम्' यथास्वम् । यस्य यो यो विशेषस्तमनतिक्रम्य 'व्यावर्त्तयति' व्यावृत्तान् परस्परविलक्षणान् करोति । अत एव तैत्तिरीयके वाजपेयेऽग्निष्टोमादियज्ञक्रत्ववरोधः स तद्व्यावर्तकपशुसम्बन्धात्-इति श्रूयते । "ब्रह्मवादिनो वदन्ति-नाग्निष्टोमो नोक्थ्यः, न षोडशी नातिरात्रः, अथ कस्माद्वाजपेये सर्वे यज्ञक्रतवोऽवरुध्यन्त इति, पशुभिरिति ब्रूयात् । आग्नेयं पशुमालभते । अग्निष्टोममेव तेनावरुन्धे । ऐन्द्राग्नेनोक्थ्यम् । ऐन्द्रेण षोडशिनस्तोत्रम् । सारस्वतेनातिरात्रम्"-(तै. ब्रा. १ । ३ । ४ । १) इति ॥ १४ ॥

१-आग्नेयोऽग्निष्टोमे सवनीयः पशुः ऐन्द्राग्न उक्थ्ये द्वितीयः । ऐन्द्रो वृष्णिः षोडशिनि तृतीयः सारस्वते चतुर्थोऽतिरात्रे मेषी वा । इत्येते सोमावरूणाः । का. श्रौ. सू. । १० । १०२-१०५ ।

(ख) अथ सवनीयैः पुरोडाशैः प्रचरति । देवो वै सोमो दिवि हि सोमो वृत्रो वै सोम ऽआसीत्तस्यैतच्छरीरं यद्गिरयो यदश्मानस्तदेषोशाना-मौषधिर्जायत इति ह स्माह श्वेतकेतुरौद्दालकिस्तामेतदाहृत्याभि-षुण्वन्तीति ॥ १९ ॥

स यत्पशुमालभते । रसमेवास्मिन्नेतद्दधात्यथ यत्सवनीयैः पुरोडाशैः प्रचरति मेधमेवास्मिन्नेतद्दधाति तथो हास्यैष सोम एव भवति ॥ १६ ॥

अथ सवनीयैः पुरोडाशैः प्रचरति । देवो वै सोमः । दिवि हि सोमः । वृत्रो वै सोम आसीत् । तस्यैतच्छरीरं यद्गिरयो, यदश्मानः । तदेषोशानानामौषधिर्जायते-इति ह स्माह श्वेतकेतुरौद्दालकिः । तामेतदाहृत्याभिषुण्वन्तीति ॥ १९ ॥

स यत्पशुमालभते-रसमेवास्मिन्नेतद्दधाति । अथ यत्सवनीयैः पुरोडाशैः प्रचरति-मेधमेवास्मिन्नेतद्दधाति । तथो हास्यैष सोम एव भवति ॥ १६ ॥

पश्वालम्भनादुपरितन सदःसर्पणान्त प्रयोगमुपेक्ष्य तदनन्तर सवनीयपुरोडाशहोम विधत्ते-अथ सवनीयैरित्यादि । अत्र पुरोडाशो धानाः करम्भो दध्यामिक्षेति सवनीयानि पञ्च हवींषि तेषां पुरोडाशलिङ्गसमवायात् प्राणभृन्न्यायेन पुरोडाशैरिति व्यपदेशः । तथा चोक्तम्-" तत्सिद्धिजातिसारूप्यप्रशंसालिङ्गभूमिभिः । षड्भिः सर्वत्र शब्दानां गौणी वृत्तिः प्रकल्पिता ॥ " इति । सवनीयपुरोडाशानां होम प्रशंसितु तत्प्रयोजनाभिधित्सयोपोद्घातमाह-देवो वै सोम इत्यादिना । 'दिवि' स्वर्गे 'सोमः' 'आसीत्' इति प्रसिद्धम् । " तृतीयस्यामितो दिवि सोम आसीत "-(तै. स.३।५।७) इत्यादिश्रुतेः । अतो द्युलोकसम्बन्धात् 'सोमः' 'देव' । अनेन सोमस्य महत्त्वमभिहितम् । स एव सोमो वृत्रासुर ' आसीत् ' । सोमस्य वृत्रात्मनोत्पत्तिस्त्वष्टुर्यज्ञे श्रूयते-"तस्य यदत्यशिष्यत तत्त्वष्टाऽहवनीयमुपप्रावर्त्तयत्स्वाहेन्द्रशत्रुर्वर्धस्व इति यदवर्त्तयत्तद्वृत्रस्य वृत्रत्वम्" (तै. स.२-५-२) इति । तस्य वृत्रासुरस्य पर्वताः पाषाणाश्च ' शरीरम् ' ' तत् ' तत्र ' उशानानाम' 'एषा' इदानीं यज्ञे उपयुज्यमाना ' ओषधिर्जायते ' । तत्र वसतीति तस्या ओषधेरुशानेति नामधेयम् । " वस निवासे "-(धा. पा. भ्वा. प. १०३०) इत्यस्मात् कानजन्तः (पा. सू. ३ । २ । १०६) ' उषाणा ' शब्दः । ' एतद् ' एतस्मिन् काले ' ताम् ' ' आहृत्याभिषुण्वन्तीति ' उद्दालकस्यापत्यम् ' औद्दालकिः ' ' श्वेतकेतुः ' उवाच । अनेनेदानीन्तनस्य सोमस्य सोमरूपवृत्रशरीर गिरिपाषाणजातत्वात् परम्परया सोमत्वमित्यभिप्रायः ॥ १९ ॥

एवमुपोद्घातमभिधाय प्रसङ्गात्पश्वालम्भनसवनीयहविषां होमस्य च प्रयोजनमभिधत्ते-स यत्पशुमालभत इत्यादि । ' रसम् ' स्वाद रुचिमित्यर्थः । मेध इति सारांशः । तथो इति । ' तथो ' ' एव ' रुचिसारयोरेव विधाने कृतेऽस्य यजमानस्य पर्वतसकाशादाहृता ओषधि ' एष ' "देवो वै सोमो दिवि हि सोमः "-इत्युक्तलक्षणः सोम एव भवति । ' एष ' इति विधेयसोमापेक्षया पुंल्लिङ्गत्वम् ॥ १६ ॥

सर्व्वेऽऐन्द्रा भवन्ति । (न्ती) इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता तस्मात्सर्व्वेऽऐन्द्रा भवन्ति ॥ १७ ॥

(न्त्य) अथ यत्पुरोडाशः । (शो) धानाः करम्भो दध्यामिक्षेति भवति या यज्ञस्य देवतास्ताः सुप्रीता असन्निति ॥ १८ ॥

(ती) इदं वाऽअपूपमशित्वा कामयते । धानाः खादेयं करम्भमश्नीयां दध्यश्नीयामामिक्षामश्नीयामिति ते सर्व्वे कामा या यज्ञस्य देवतास्ताः सुप्रीता असन्नित्यथ यदेषा प्रातःसवनऽएव मैत्रावरुणी पयस्याऽवक्लृप्ता भवति नेतरयोः सवनयोः ॥ १९ ॥

सर्वऽऐन्द्रा भवन्ति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता । तस्मात्सर्वऽऐन्द्रा भवन्ति ॥ १७ ॥

अथ यत्-पुरोडाशः, धानाः, करम्भो, दधि, आमिक्षेति भवति-या यज्ञस्य देवताः-ताः सुप्रीता असन्निति ॥ १८ ॥

इदं वा अपूपमशित्वा कामयते-धानाः खादेयम्, करम्भमश्नीयाम्, दध्यश्नीयाम्, आमिक्षामश्नीयाम्-इति । ते सर्वे कामाः-या यज्ञस्य देवतास्ताः सुप्रीता असन्निति । अथ यदेषा प्रातः सवनऽ एव मैत्रावरुणी पयस्याऽवक्लृप्ता भवति, नेतरयोः सवनयोः ॥ १९ ॥

सवनीयानां हविषां होमकाले देवताविशेषसम्बन्धमाह-सर्वे ऐन्द्रा भवन्तीति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवतेति । इन्द्रस्य प्राधान्यादित्यर्थः । अत एव सुब्रह्मण्याह्वाने-" इन्द्र आगच्छ हरिव आगच्छ "-इत्यादिवाक्यमनुसृत्य ... "त्र्यहे सुत्यामागच्छ मघवन्"(साम. तां. ब्रा.)-इत्येवमिन्द्र एवाहूयते ॥ १७ ॥

पुरोडाशादीनां नानात्वे कारणमाह-अथ यत्पुरोडाशो धाना इत्यादि । 'याः यज्ञस्य' सवनीयपुरोडाशैः कर्त्तव्यस्य यज्ञस्य 'याः' देवता निर्वापकाले निर्दिष्टा इन्द्रादयः । 'ताः' 'सुप्रीताः' सुष्ठु तृप्ताः सन्त्विति पुरोडाशादयो निरूप्यन्त इत्यर्थः । 'असन्' इति लेट् । "लेटोऽडाटौ"-(पा. सू. ३।४।९४) इत्यडागमः । "इतश्च लोपः परस्मैपदेषु "-(पा. सू. ३।४।९७) इतीकारलोपः ॥ १८ ॥

उक्तानां पुरोडाशादीनां कामनाविषयत्वकथनेन तत्प्रीतिसाधनत्वमाह-इदं वा अपूपमशित्वेत्यादि । लोके यः कश्चिज्जनः 'इदम्' 'अपूपम्' पिष्टनिर्मितं भक्ष्यं भक्षयित्वा एव 'कामयते' । 'धानाः' भृष्टयवास्ता. 'खादेयम्' । 'करम्भम्' आज्यमिश्र मन्थम् 'अश्नीयाम्', भुञ्जीयाम । 'दध्यश्नीयाम' 'आमिक्षाम्' अश्नीयामिति । अतोऽत्रापि 'याः' 'यज्ञस्य' 'देवताः' ते सर्वेऽपि देवा एवं बहूनि वस्तूनि कामयन्ते । अतस्तासां प्रीत्यर्थं पुरोडाशादिबहुहविर्निर्वाप इत्यर्थः । प्रसङ्गान्माध्यन्दिनसवने तृतीयसवने च पयस्याया अभावं सूचयितुं तत्कारणं पृच्छति-अथ यदेषेत्यादि । 'एषा' हविषां मध्ये 'मैत्रावरुणी' आमिक्षा 'प्रातःसवन' एव ' 'अवक्लृप्ता' युक्ता 'नेतरयोः' 'सवनयोः' इति यत् तद् 'अथ' तत्कारणं किमित्यर्थः ॥ १९ ॥

(र्गा) गायत्री वै प्रातःसवनं वहति । त्रिष्टुम्माध्यन्दिनꣳ सवनं जगती तृतीयसवनं तद्वाऽअनेकाकिन्येव त्रिष्टुम्माध्यन्दिनꣳ सवनं वहति गायत्र्या च बृहत्या चानेकाकिनी जगती तृतीयसवनं गायत्र्योष्णिहककुब्भ्यामनुष्टुभा ॥ २० ॥

गायत्र्येवैकाकिनी प्रातःसवनं वहति । सैताभ्यां पङ्क्तिभ्याꣳ स्तोत्रपङ्क्त्या च हविष्पङ्क्त्या च चत्वार्याज्यानि बहिष्पवमानं पञ्चमं पञ्चपदा पङ्क्तिः सैतया स्तोत्रपङ्क्त्याऽनेकाकिनी गायत्री प्रातःसवनं वहति ॥२१॥

(त्री) इन्द्रस्य पुरोडाशः । (शो) हर्योर्धानाः पूष्णः करम्भः सरस्वत्यै दधि मित्रावरुणयोः पयस्या पञ्चपदा पङ्क्तिः सैतया हविष्पङ्क्त्याऽनेका-

---

गायत्री वै प्रातःसवनं वहति, त्रिष्टुम्माध्यन्दिनं सवनम्, जगती तृतीयसवनम् । तद्वा अनेकाकिन्येव त्रिष्टुम्माध्यन्दिनं सवनं वहति—गायत्र्या च बृहत्या च अनेकाकिनी । जगती तृतीयसवनम्—गायत्र्योष्णिहककुब्भ्यामनुष्टुभा ॥ २० ॥

गायत्र्येवैकाकिनी प्रातःसवनं वहति । सैताभ्यां पङ्क्तिभ्यां—स्तोत्रपङ्क्त्या च हविष्पङ्क्त्या च । चत्वार्याज्यानि, बहिष्पवमानं पञ्चमम् । पञ्चपदा पङ्क्तिः । सैतया स्तोत्रपङ्क्त्यानेकाकिनी गायत्री प्रातःसवनं वहति ॥ २१ ॥

इन्द्रस्य पुरोडाशः, हर्योर्धानाः, पूष्णः करम्भः, सरस्वत्यै दधि, मित्रावरुणयोः पयस्या । पञ्च-

---

कारणमाह—गायत्री वै प्रातःसवनमित्यादिना । तद्वा इत्यादि । 'तत्' तत्र सवनेषु त्रिष्टुप् 'अनेकाकिन्येव' एकाकिनी, न भवतीत्यनेकाकिनी सहाययुक्तेत्यर्थः । कया अनेकाकिनी ? 'गायत्र्या' 'बृहत्या' चेति । तत्र माध्यन्दिने पवमाने—"उच्चा ते जातमन्धसः"—(वा. सं. २६ । ११) (ऋ. स. ७।१।१९) "पुनानः सोमधारया—" ऋ. स. ७ । १ । २९) "प्रतुद्रवपरिकोशविमिन्य"—(ऋ. सं. ७।३।२२) एतेषां त्रयाणां तृचानां क्रमेण गायत्रीबृहतीत्रिष्टुप्छन्दोयुक्तत्वात् । तथा जगतीच्छन्दोऽपि तृतीयसवनं गायत्र्यादिभिः ससहाय सद् 'वहति' तत्र तृतीयसवने आर्भवपवमाने "स्वादिष्ठया" (वा. सं. २६ । २५)—(ऋ. स. ६ । ७ । १६) इत्येष तृचो गायत्रीच्छन्दाः । "पवस्वमधुमत्तमम्" (ऋ. स. ७ । ५ । १७) "इन्द्र सोम" (ऋ. सं. ७ । ७ । १०) इत्येतौ ककुप्छन्दस्कौ । "पुरोजिती वो अन्धसः"—(ऋ. स. ७ । ५ । १) इत्येषाऽनुष्टुप्छन्दा । 'गायत्री' तु 'एकाकिनी' असहाया 'एव' 'प्रातःसवनं' 'वहति' तत्र छन्दोऽन्तरस्याभावात् । 'सा' एषा गायत्री 'स्तोत्रपङ्क्त्या च हविष्पङ्क्त्या च' इति 'एताभ्यां पङ्क्तिभ्याम्' 'अनेकाकिनी' सती 'प्रातःसवनं वहति' इति योजना । चत्वार्याज्यानि इत्यादिना स्तोत्रपङ्क्तिस्वरूपं प्रदर्श्यते । स्तोत्रपंक्तिरिति । स्तोत्रपञ्चकम् । अत्र पङ्क्तिच्छन्दःसम्बन्धिपादगतपञ्चसङ्ख्यासम्बन्धात् पङ्क्तिरिति व्यपदेशसिद्धेः ॥ २० ॥ २१ ॥

इन्द्रस्य पुरोडाश इत्यादिना हविष्पङ्क्तिः प्रदर्श्यते । ननु च "सर्वे ऐन्द्रा भवन्ति" इति श्रुतीन्द्र-

किनी गायत्री प्रातःसवनं वहत्येतस्या एव पङ्क्तेः सम्पदः कामाय प्रातः-सवन ऽएवैषा मैत्रावरुणी पयस्याऽवक्लृप्ता भवति नेतरयोः सवनयोः ॥२२॥

इति द्वितीयप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ४-२-४ ॥ (२.५)

यद्वा पङ्क्तिः । सैतया हविष्पङ्क्त्यानेऽकाकिनी गायत्री प्रातःसवनं वहति—एतस्या एव पङ्क्तेः सम्पदः कामाय । प्रातःसवनऽएवैषा मैत्रावरुणी पयस्यावक्लृप्ता भवति, नेतरयोः सवनयोः ॥ २२ ॥

पुरोडाशानामिन्द्र एव देवतेत्युक्तम् । तत्कथमत्र—" इन्द्रस्य पुरोडाशः " इत्यादिनेन्द्रादयो देवता निर्दिश्यन्त इति । उच्यते—"सर्वं ऐन्द्रा भवन्ति " इत्यनेन होमकाले इन्द्रो देवतात्वेन विधीयते । " इन्द्रस्य पुरोडाशः " इत्यादिना तु निर्वापकाले इन्द्रादयो देवता विधीयन्त इत्यविरोधः । यद्यपि निर्वापकाले या देवता होमकालेऽपि तयैव भवितव्यम् । तथाप्यत्र निर्वापकालीना देवता स्वकीयैर्हविर्भिरिन्द्रमेव चिकित्सितवतीतीन्द्र एव होमस्य देवता । एतच्च तैत्तिरीयके श्रूयते—"सोऽब्रवीत् सतद्दोन ह्रियमाणो व्यलेशिषि । भिषज्यत मा इति । तमश्विनौ धानाभिरभिषज्यताम् । पूषा करम्भेण, भारती परिवापेण, मित्रावरुणौ पयस्यया; तदाहुः—यदश्विभ्यां धानाः । पूष्णः करम्भः । भारत्यै परिवापः । मित्रावरुणयोः पयस्या । अथ कस्मादेतेषां हविषामिन्द्रमेव यजन्ति इति । एता ह्येनं देवता इति ब्रूयात् । एतैर्हविर्भिरभिषज्यंस्तस्मादिति " (तै.ब्रा.१।५।११) इति । होमकाले देवता-पनयस्यैयमेवावस्था । कश्चिद्द्रव्यदेवताभेदस्तु शाखाभेदादुपपद्यते । उक्तमर्थं कारणमुपन्यस्योपसंहरति—**एतस्या एव पङ्क्तेः सम्पदः कामायेत्यादि** । ' एतस्या एव ' हविष्पङ्क्तेः ' सम्पदः ' सम्पादनस्य ' **कामाय** ' काम इच्छा तत्सिद्धय इत्यर्थः ॥ २२ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
चतुर्थकाण्डे द्वितीयाध्यायस्य पञ्चमं ब्राह्मणं समाप्तम् ॥४-२-५॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थांश्चतुरो देयाद् विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

ब्रह्माण्डं गोसहस्रं कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं सप्ताब्धीन् पञ्चसीरीस्त्रिदशतरुलताधेनुगोवर्गभूमीः ।
रत्नोस्रां रुक्मवाजिद्विपमहितरथौ सायणिः सिङ्गणार्यो व्यश्राणीद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक्तं घटञ्च ॥ १ ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलभवमतुलः स्वर्णजं वर्णमुख्यः कार्पासीयं कृपावान् गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्यः ।
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणजमनृणः शार्करं चार्कतेजा रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्यः ॥२॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे द्वितीयोऽध्यायः समाप्तः ॥४-२॥

१—६६ संहितायामवकाशमन्त्रा एकादश पठ्यन्ते, ततो द्रोणकलशावेक्षणमन्त्रो अपनीयमन्त्रश्च । त इत्थं त्रयोदश मन्त्राः एव-पर्येऽस्मिन्नाह्मणे अग्निष्टोमषोडशि-पृष्ठ्यषडहाधिकारेण्य वरिष्ठात्कर्तव्यतया निर्दिश्यन्ते ।

तृतीयाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥

भक्षयित्वा समुपहूताः स्म इत्युक्त्वोत्तिष्ठति । पुरोडाशशकलमादाय तद्यत्रैतदुपसन्नोऽच्छावाकोऽन्वाह तदस्मै पुरोडाशशकलं पाणावादधदाहाच्छावाक वदस्व यत्ते वाद्यमित्यर्हीयत वाऽअच्छावाकः ॥ १ ॥

(स्तु)तमिन्द्राग्नीऽअनुसमतनुताम् ।(म्प्र) प्रजानां प्रजात्यै तस्मादैन्द्राग्नोऽच्छावाकः स उ ऽएतेन च हविषा यदस्माऽएतत्पुरोडाशशकलं पाणावादधात्येतेन चार्षेयेण यदेतदन्वाह तेनानुसमश्नुते ॥ २ ॥

ऋजुमहा: ।

भक्षयित्वा ' समुपहूताः स्मः '—इत्युक्त्वोत्तिष्ठति पुरोडाशशकलमादाय । तद् यत्रैतदुपसन्नोऽच्छावाकोऽन्वाह—तदस्मै पुरोडाशशकलं पाणावादधदाह—' अच्छावाक ! वदस्व—यत्ते वाद्यम् ' इति । अर्हीयत वाऽअच्छावाकः ॥ १ ॥

तमिन्द्राग्नीऽअनुसमतनुतां प्रजानां प्रजात्यै । तस्मादैन्द्राग्नोऽच्छावाकः । स एतेन च हविषा यदस्माऽएतत्पुरोडाशशकलं पाणावादधाति, एतेन चार्षेयेण—यदेतदन्वाह—तेनानुसमश्नुते ॥ २ ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

द्वितीयाध्याये शुक्रामन्थ्यादिग्रहणादिकं प्रयोगजातमभिहितम्, अत्र तृतीयाध्याये सोमशेषभक्षणानन्तरभावि कर्तव्यमुपदिश्यते । तत्र तावदध्वर्युः सवनीयपुरोडाशशकलमच्छावाकस्य पाणौ प्रक्षिपेदिति विधत्ते—भक्षयित्वेत्यादि । ' पुरोडाशशकल ' पुरोडाशस्य शकलम् ' आदाय ' ' समुपहूताः स्मः ' इत्युक्त्वोत्तिष्ठेत् । सवनीयपुरोडाशभक्षणावसरे पुरोडाशस्य शकलमच्छावाकार्थं विभक्तव्यम् । अत एव कात्यायनः—"पुरोडाशभागमैन्द्रवायवे प्रास्यति पयस्या मैत्रावरुण आश्विने धाना."(का.श्रौ.सू.९।२४७) इति।अत्र समुपहूता इत्येतद्वचनं सोमशेषभक्षणार्थे अनुज्ञाते प्रयुज्यते । तथा च सति सोमस्य तृप्तिहेतुत्वात्तत्प्रयोगेण सोमशेषभक्षणानुज्ञानार्थेन स्वेषां सोमशेषभक्षणसूचनान्मनोहर्षप्रकटनं कृतं भवति । सोमभक्षणस्य तृप्त्यर्थत्वं " वाग् जुषाणा सोमस्य तृप्यतु हिन्व मे गात्रा हरिव." इत्येवमादिनाऽवगम्यते । उत्थितश्च ' यत्र ' यस्मिन्प्रदेशे ' उपसन्नोऽच्छावाकः ' ' तत् ' ' एतत् ' निगदस्वरूपमन्वाह । तत्र ' अस्मै ' अस्य अच्छावाकस्य ' पाणौ ' पुरोडाशशकलं प्रक्षिपन् ' अच्छावाक ! ' ' वदस्व ' ' यत्ते वाद्यम् ' इति ब्रूयादित्यर्थः । पाणौ पुरोडाशशकलप्रक्षेपस्य निगदानुवचनार्थस्य च समीपस्य कारणमाह—अर्हीयत वाऽअच्छावाक इत्यादिना । मैत्रावरुणादीनां होत्रकाणां यागसमये अच्छावाकस्याभावात्सोऽयं ' अर्हीयत ' हीनोऽपच्छिन्नोऽभूत् ॥ १ ॥

तम् अपच्छिन्नमच्छावाकम् ' इन्द्राग्नी अनुसमतनुताम् ' तौ सह संयोजयामासतुः । तत्र संयोजनमिन्द्राग्निसम्बन्धादच्छावाकस्य मिथुनत्वे ' प्रजानां ' ' प्रजात्यै ' उत्पत्त्यै भवति । ' तस्मात् ' ' अच्छावाकः '

१—पुरोडाशशकलमादाय समुपहूताः स्म इत्युक्त्वोत्तिष्ठति का श्रौ. सू. ९-२६० । २—अच्छावाकायेनदथयच्छमाहाच्छावाक वदस्व यत्ते वाद्यमिति । का. श्रौ सू. ९-२६१ ।

स वै सत्त्रेऽच्छावाके । (क्र) ऋतुग्रहैश्चरति तद्यत्सत्त्रेऽच्छावाकऽऋतु-ग्रहैश्चरति मिथुनं वाऽअच्छावाकऽऐन्द्राग्नो ह्यच्छावाको द्वौ हीन्द्राग्नी द्वन्द्वं हि मिथुनं प्रजननं स एतस्मान्मिथुनात्प्रजननादृतून्त्संवत्सरं प्रजनयति ॥ ३ ॥

यद्वेव सत्त्रेऽच्छावाके । (क्र) ऋतुग्रहैश्चरति सर्वे वाऽऋतवः संवत्सरः सर्वमेवैतत्प्रजनयति तस्मात्सत्त्रेऽच्छावाकऽऋतुग्रहैश्चरति ॥ ४ ॥

तान्वै द्वादश गृह्णीयात् । (द्वा) द्वादश वै मासाः संवत्सरस्य तस्माद्द्वादश गृह्णीयादथोऽअपि त्रयोदश गृह्णीयादस्ति त्रयोदशो मास इति द्वादश त्वेव गृह्णीयादेषैव सम्पत् ॥ ५ ॥

स वै सत्त्रेऽच्छावाके ऋतुग्रहैश्चरति । तद् यत्सत्त्रेऽच्छावाकऽऋतुग्रहैश्चरति । मिथुनं वाऽअच्छावाकः । ऐन्द्राग्नो ह्यच्छावाकः । द्वौ हीन्द्राग्नी । द्वंद्वं हि मिथुनं प्रजननम् । स एतस्मान्मिथुनात्प्रजननादृतून्त्संवत्सरं प्रजनयति ॥ ३ ॥

यद्वेव सत्त्रेऽच्छावाके ऋतुग्रहैश्चरति । सर्वे वाऽऋतवः संवत्सरः । सर्वमेवैतत्प्रजनयति । तस्मात्सत्त्रेऽच्छावाकऽऋतुग्रहैश्चरति ॥ ४ ॥

तान्वै द्वादश गृह्णीयात् । द्वादश वै मासाः संवत्सरस्य । तस्माद्द्वादश गृह्णीयात् । अथोऽअपि त्रयोदश गृह्णीयात्—अस्ति त्रयोदशो मास इति । द्वादश त्वेव गृह्णीयाद्—एषैव सम्पत् ॥ ५ ॥

'ऐन्द्राग्नः' इन्द्राग्निदेवताकः । न केवलं वचनमात्रेणैन्द्राग्नः; किन्तु 'यत्' 'एतत्पुरोडाशशकलं पात्राद्-धाति' 'एतेन च' यदेतदच्छावाकः अग्निमित्यादिनिगदस्वरूपमन्वाह 'एतेन' 'आर्षेयेण' कर्त्रिर्देवतासम्बन्धिना निगदात्मकेन मन्त्रेण चैन्द्राग्नः । तस्मिन्निगदे "इन्द्राग्निभ्यां सोमं वोचत"—इति श्रूयमाणत्वात् । पुरोडाश-शकलं धृत्वा इन्द्राग्निप्रतिपादकस्य निगदस्यानुवचनात् पुरोडाशशकलधारणेनाप्यैन्द्राग्नः । 'तेन' ऐन्द्राग्न-निगदानुवचनेन 'अनुपमश्नुते' पश्चादपच्छिन्नोऽपि पुनस्तैर्होत्रकैः सङ्गतो भवतीत्यर्थः ॥ २ ॥

अच्छावाककर्तृकयागस्यानन्तरकालमृतुग्रहाणां यागं विधत्ते—स वै सत्त्रेऽच्छावाक इत्यादि । 'सत्त्र' इति सदनस्य यागार्थत्वात् कृतयाग इत्यर्थः । विहितमृतुग्रहयागकाले संवत्सरोत्पत्तिसाधनत्वेन प्रशंसति—तद्यत्सत्त्रे-ऽच्छावाक इत्यादि । स एतस्मादिति । 'सः' 'अध्वर्युः' 'एतस्मात्' 'प्रजननात्' प्रजोत्पत्तिसाधनादच्छा-वाकरूपात् 'मिथुनात्' 'ऋतून्' 'संवत्सरं' कृत्वा ऋत्वात्मकं संवत्सरमुत्पादितवान् भवतीत्यर्थः ॥ ३ ॥

पुनरपि समेव कालं सर्वोत्पत्तिहेतुत्वेन प्रशंसति—यद्वेव सत्त्रेऽच्छावाक इत्यादि । सर्वे वा ऋतवः संवत्सर इति । ऋत्वात्मकस्य संवत्सरस्य सर्वोत्पत्तिनिमित्तकारणत्वात्सर्वात्मकत्वम् ॥ ४ ॥

"ऋतुग्रहैश्चरति" इति सङ्ख्याविशेषानुपादानेन सामान्येन विधानादृतुग्रहाणां सङ्ख्याविशेषं विधत्ते—तान्वै द्वादश गृह्णीयादित्यादि । द्वादश वै मासा इति । ऋतुग्रहाणामृतुरूपसंवत्सरात्मकत्वात्संवत्सरावयवभूतमास-

---

१—ऋतुग्रहैश्चरतो होणकलशादुपयामगृहीतोऽसि मधवे त्वेति द्वादश प्रातमधम् । चान इति द्विवचनोपदेशात्प्रतिमस्याता च । द्रोणकलशादिति नियमो वचनात् । द्वादशग्रहणाच्च द्वादशानामुत्तमयोर्ग्रहणम् । न तु त्रयोदशस्येति कश्चि । अध्वर्यो पूर्वः पूर्वो ग्रहं । वृतः वृतः प्रतिप्रस्थाता । का. श्रौ. सू. ९ । २५०—२५१ ।

(द्रो) द्रोणकलशाद्गृह्णाति । प्रजापतिर्वै द्रोणकलशः स एतस्मात्प्रजापतेर्ऋतून्त्संवत्सरं प्रजनयति ॥ ६ ॥

(त्यु) उभयतोमुखाभ्यां पात्राभ्यां गृह्णाति । कुतस्तयोरन्तो येऽउभयतोमुखे तस्मादयमनन्तः संवत्सरः परिप्लवते तं गृहीत्वा न सादयति तस्मादयमसन्नः संवत्सरः ॥ ७ ॥

द्रोणकलशाद् गृह्णाति । प्रजापतिर्वै द्रोणकलशः । स एतस्मात्प्रजापतेर्ऋतून्संवत्सरं प्रजनयति ॥ ६ ॥

उभयतोमुखाभ्यां पात्राभ्यां गृह्णाति । कुतस्तयोरन्तो-येऽउभयतोमुखे । तस्मादयमनन्तः संवत्सरः परिप्लवते । तं गृहीत्वा न सादयति । तस्मादयमसन्नः संवत्सरः ॥ ७ ॥

गतात्तद्दशत्वसङ्ख्यैतेषां ग्रहाणां युज्यत इत्यर्थः । अत्रैव पक्षान्तरं सोपपत्तिकमाह–अथो अपीति । ' अथो ' ' अपि ' इत्यय निपातसमुदायः पक्षान्तरे । ' त्रयोदशः ' अधिको मासः ' अस्ति ' इति हेतोः ' त्रयोदश ' ग्रहान् ' गृह्णीयात् ' । अधिकमासलक्षणमन्यत्र दर्शितम्–" असङ्क्रान्तावेकवर्षे द्वौ चेत्ससर्प आदितः । क्षयमासो द्विसङ्क्रान्तः स बार्हस्पत्यसंज्ञकः ॥" इति । पूर्वमभिहितो द्वादशपक्ष एवानुष्ठेय इत्याह–द्वादश त्वेवेत्यादि । यदेतद् द्वादशानां ग्रहणम् ' एषैव ' ' सपत् ' सम्पत्तिः पर्याप्तिमित्यर्थः । अत्रायमभिप्रायः–चान्द्रमासपक्षे मासाधिक्यं भवति, सौरमासपक्षे तु मेषादिराशीनां द्वादशत्वाद्द्वादशैव मासा इति तत्रैवाधिको मासोऽन्तर्भवतीति द्वादशपक्ष एव पर्याप्त इति, एष च पक्षो लाघवमपेक्षमाणस्य नियम्यते । त्रयोदशमपि ग्रहीतुं यदीच्छेत्तदा त्रयोदशमपि गृह्णीयादेव । अनेनैवाभिप्रायेण कात्यायनेन सूत्रितम्–" त्रयोदश गृह्णीयादिच्छन् " (का. श्रौ. सू. ९ । २८२) इति ॥ ५ ॥

ध्रुवग्रहग्रहणानन्तरं धाराया विरतत्वादुक्तसङ्ख्याकानृतुग्रहान्–द्रोणकलशाद्गृह्णातीति । अधाराग्रहाणां द्रोणकलशाद्ग्रहणमापन्नत्वेन सूत्रितम्–" द्रोणकलशादधारा ग्रहाः परिप्लवेया गृह्यन्ते "–इति । प्रजापतिर्वै द्रोणकलश इति । ' प्रजापतिः ' समस्तस्य जगतः कारणम् । द्रोणकलशमपि सर्वेषां ग्रहाणां कारणम्, तत एव तेषां ग्रहणात् । तस्माद् ' द्रोणकलशः ' प्रजापतिरूपः । अतः प्रजापत्यात्मकात् ' द्रोणकलशात् ' ऋतुग्रहाणां ग्रहणे प्रजापतेः सकाशादेवर्त्वात्मकं ' संवत्सरम् ' उत्पादितवान्भवतीत्यर्थः ॥ ६ ॥

ग्रहणसाधने पात्रे उभयतोमुखे भवत इत्याह–उभयतोमुखाभ्यां पात्राभ्यां गृह्णातीति । उभयतोमुखत्वस्य प्रयोजनमाह–कुतस्तयोरन्त इत्यादि । ऋतुग्रहणपात्रयोरुभयतोमुखत्वे पृष्ठभागरूपस्यावसानस्याभावादृतुग्रहात्मकः ' संवत्सरः ' अपि ' अनन्तः ' अनवसानः सन् पर्यावर्तते । ग्रहणानन्तरं ग्रहवत् प्राप्त खरे सादनं निषेधति–तं गृहीत्वा न सादयतीति । तस्मादिति । ' तस्मात् ' असादनात् ' अयं ' ' संवत्सरः ' असन्नः ' अविरतो भवति ॥ ७ ॥

(ग)नानुवाक्यामन्वाह । ह्वयति वाऽअनुवाक्ययाऽऽगतो ह्येवाप्यृतुर्यदि दिवा यदि नक्तं नानु वषट्करोति नेदृतूनप्रवृणजानीति सहैव प्रथमौ ग्रहौ गृहीतः सहोत्तमाविदमेवैतत्सर्वꣳ संवत्सरेण परिगृहीतस्तदिदꣳ सर्वꣳ संवत्सरेण परिगृहीतम् ॥ ८ ॥

नानुवाक्यामन्वाह । ह्वयति वाऽअनुवाक्यया । आगतो ह्येवाप्यृतुः । यदि दिवा । यदि नक्तम् । नानु वषट् करोति—नेदृतूनप्रवृणजानीति । सहैव प्रथमौ ग्रहौ गृह्णीतः । सहोत्तमौ । इदमेवैतत्सर्वं संवत्सरेण परिगृहीतः । तदिदं सर्वं संवत्सरेण परिगृहीतम् ॥ ८ ॥

ग्रहणावसरे कर्तव्यामनुवाक्यां सोपपत्तिकं निषेधति—नानुवाक्यामित्यादि । अनुवाक्याऽनुवचनं हविःस्वीकाराय देवताह्वानार्थं भवति, प्रकृतग्रहाणां तु देवता ऋत्वात्मिका, 'ऋतुः' च 'यदि' 'दिवा' 'यदि' वा 'नक्तं' भवति; तदा सर्वदा 'आगतः' 'एव'। ऋत्वन्तर्भूतस्याहोरात्रस्याभावात् । तस्मात्तदाह्वानार्थम् 'अनुवाक्या' अनुवाचनीया न करणीयमित्यर्थः ।

सर्वेष्वपि ग्रहेषु वषट्कारानन्तरं "सोमस्याग्नेर्वीहि वौषट्"–इत्यनेन पुनरपि स्विष्टकृदर्थं हविःशेषो हूयते सोऽनुवषट्कारः; तमत्र प्राप्तं निषेधति—नानु वषट् करोतीत्यादि । अनुवषट्कारस्याकरणे अयमभिप्रायः 'नेदृतूनप्रवृणजे' अपवर्जयानीति । अनुवषट्कारे कृते देवतान्तरस्य स्विष्टकृतोऽग्नेः स्वीकारात् प्रकृता ऋत्वात्मिका देवताः परित्यक्ताः स्युः, तथा मा भूदिति । अथवा अनुवषट्कारस्य यागावसानरूपत्वात्तस्मिन्नृतूनामप्यवसानं स्यात्, अतस्तन्मा भूदिति नानुवषट्कारं कुर्यादित्यर्थः । प्रथमद्वितीययोरेकादशद्वादशयोश्च सह ग्रहणं विधत्ते—सहैवेत्यादि[2] । द्वितीयस्यापि प्रथमसन्निकर्षात् प्रथमत्वमुपचर्यते, तथैकादशस्याप्युत्तमत्वम् । अनेन प्रथमोत्तमानां सहग्रहणविधानेनैव मध्यपातिनां ग्रहाणां पर्यायेण ग्रहणमित्यवसीयते । सहग्रहणस्य कारणमाह—इदमेवेत्यादि । एतेन सहग्रहणेन अध्वर्युप्रतिप्रस्थातारौ 'इदमेव' 'सर्वं' जगत् संवत्सरेण 'परिगृहीतः' परितो गृह्णीतः । 'तत्' तस्मात् 'इदं सर्वम्' 'संवत्सरेण' 'परिगृहीतम्' परितो व्याप्तं दृश्यते । यत एव तत्सर्वं संवत्सरेण परिगृहीतं परितो व्याप्तं दृश्यते, तस्मात्तत्सिद्धये आदावन्ते च सह गृह्णीयातामित्यर्थः ।

ननु चात्र संवत्सरग्रहणं संवत्सरेण सर्वस्य परिग्रहणे हेतुत्वेनोपन्यस्तम्, तथा परिग्रहणमपि सहग्रहणस्य हेतुत्वेनोपन्यस्तमित्यन्योन्याश्रयणाद्विरोध इति चेत्, न । कारकज्ञापकयोर्हेतुहेतुमद्भाववैपरीत्यमनुकूलमेव न तु प्रतिकूलम्, यथा धूमस्याग्निः कारकहेतुः, अग्नेश्च धूमो ज्ञापकहेतुरिति । तद्वदत्रापि ग्रहयोः सहग्रहणं कारकहेतुः, संवत्सरेण जगतः परिग्रहणं ज्ञापकहेतुरित्यविरोधः । एवमेतादृशेषु विषयेषु सर्वत्रावगन्तव्यम् ॥ ८ ॥

१–यदर्थे कात्यायनः "ऋतुग्रहा द्विदेवत्या ये च पात्नीवतग्रहाः । आदित्यग्रहसावित्रा एते नानुवषट्कृताः ॥" इति ।
२–युगपत्प्रथमौ गृह्णीत उत्तमौ च व्यत्यासम् । मध्ये प्रचरणं च सर्वेषाम् । का. श्रौ. सू. ९ । २७३ ।

(तद्धि) निरेवान्यतरः क्रामति। प्रान्यतरः पद्यते तस्मादिमेऽन्वञ्चो मासा यन्त्यथ यदुभौ वा सह निष्क्रामेतामुभौ वा सह प्रपद्येयातां पृथगु हैवेमे मासाऽईयुस्तस्मान्निरेवान्यतरः क्रामति प्रान्यतरः प्रपद्यते ॥ ९ ॥

तौ वाऽऋतुनेति षट् प्रचरतः । (स्तु) तद्देवा अहरसृजन्तऽर्तुभिरिति चतुस्तद्रात्रिमसृजन्त स यद्धैतावदेवाभविष्यद्रात्रिर्हैवाभविष्यन्न व्यवत्स्यत् ॥ १० ॥

(तौ) तौ वाऽऋतुनेत्युपरिष्टाद्द्विश्चरतः । (स्तु) तद्देवाः परस्तादहरदधु-स्तस्मादिदमप्याहरथ रात्रिरथ श्वोऽहर्भविता ॥ ११ ॥

निरेवान्यतरः क्रामति, प्रान्यतरः पद्यते । तस्मादिमेऽन्वञ्चो मासा यन्ति । अथ यदुभौ वा सह निष्क्रामेताम्, उभौ वा सह प्रपद्येयाताम्—पृथगु हैवेमे मासा ईयुः । तस्मान्निरेवान्यतरः क्रामति, प्रान्यतरः पद्यते ॥ ९ ॥

तौ वाऽऋतुनेति षट् प्रचरतः । तद् देवा अहरसृजन्त । ऋतुभिरिति चतुः । तद्रात्रिमसृजन्त । स यद्धैतावदेवाभविष्यद्—रात्रिर्हैवाभविष्यत्—न व्यवत्स्यत् ॥ १० ॥

तौ वाऽऋतुनेत्युपरिष्टाद्द्विश्चरतः । तद् देवाः परस्तादहरदधुः । तस्मात् इदम् अद्याहः । अथ रात्रिः, अथ श्वोऽहर्भविता ॥ ११ ॥

अध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रोर्निष्क्रमणं प्रवेशश्च पर्यायेण कर्तव्याविन्याह—निरेवान्यतरः क्रामतीत्यादि । ' अन्यतरः ' ' निष्क्रामति ' ' अन्यतरश्च प्रपद्यते ' प्रविशति । तस्मादिति । यत एव पर्यायेण ऋतुग्रहणे निष्क्रमणं प्रवेशश्च सम्भवति, ' तस्मात् ' तदात्मका ' मासाः ' अपि ' अन्वञ्चः ' अनु पर्यायेणाञ्चन्ति गच्छन्तीत्यन्वञ्चः तादृशा भवन्ति । विपक्षे बाधं प्रदर्श्योक्तमेव निष्क्रमणप्रवेशप्रकारं द्रढयति—यदुभौ वा सह निष्क्रामेतामित्यादि । पृथगु हैवेति । ' इमे ' ' मासाः ' ' पृथगेव ' ' ईयुः ' परस्परमसम्बद्धा ' एव ' भवेयुरित्यर्थः ॥ ९ ॥

यागकाले अध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रोः प्रैषमन्त्रानुत्पादयन्नहोरात्रसृष्टिहेतुत्वेन तान् प्रशंसति—तौ वा ऋतुनेत्यादि । ' तौ ' अध्वर्युप्रतिप्रस्थातारौ ' ऋतुना ' प्रेष्येति ' षट् ' कृत्वः प्रचरतः । अत एव तैत्तिरीयके श्रूयते—" ऋतुना प्रेष्येति षट्कृत्व आह "—(तै. स. ६ । ५ । ३ । ३) इति । अत्र प्रथमतृतीयपञ्चमेष्वध्वर्युः प्रचरेत्, द्वितीयचतुर्थषष्ठेषु प्रतिप्रस्थाता प्रचरेदित्येवं षट्कृत्वः प्रचरणम् । ' तत् ' तेन ऋतुना प्रेष्येत्यनेन च षट्कृत्वः प्रचरणेन ' देवा ' अहःसृष्टिं कृतवन्तः । पुनश्च ' ऋतुभिः ' प्रेष्येत्यनेन चतुर्वारं प्रचरतः । अत्रापि सप्तमनवमयोरध्वर्युः, अष्टमदशमयोः प्रतिप्रस्थाता । तेन रात्रिसृष्टिं कृतवन्तः । ' एतावदेव ' ऋतुभिरिति चतुर्वारप्रचरणान्तमेव यदि ' अभविष्यत् ' तदा ' रात्रिः ' ' एव ' अभविष्यत् । तया च ' रात्रिः '

१–निष्क्रामन्देवः प्रविशत्यपर । अत्र- अतः प्रतिप्रस्थाताऽन्यकालत्वात् । का० श्रौ० सू० ९ । २७४, २७५ । २–ऋतुनेति षड्प्रेष्यतः । का० श्रौ० सू० । ९ । २७८ ।

(तत्) ऋतुनेति वै देवाः । (०) मनुष्यानसृजन्तऽर्तुभिरिति पशूंस्त यत्तन्मध्ये येन पशूनसृजन्त तस्मादिमे पशवऽउभयतः परिगृहीता वशमुपेता मनुष्याणाम् ॥ १२ ॥

तौ वाऽऋतुनेति षट् प्रचर्य । (वै) इतरथा पात्रे विपर्यस्यतेऽऋतुभिरिति चतुश्चरित्वेतरथा पात्रे विपर्यस्येतेऽन्यतरत एव तद्देवा अहरसृजन्तान्यतरतो रात्रिमन्यतरतऽएव तद्देवा मनुष्यानसृजन्तान्यतरतः पशून् १३

ऋतुनेति वै देवा मनुष्यानसृजन्त, ऋतुभिरिति पशून् । स यत्तन्मध्ये–येन पशूनसृजन्त । तस्मादिमे पशव उभयतः परिगृहीता वशमुपेता मनुष्याणाम् ॥ १२ ॥

तौ वाऽऋतुनेति षट् प्रचर्य्य, इतरथा पात्रे विपर्यस्येते । ऋतुभिरिति चतुश्चरित्वा–इतरथा पात्रे विपर्यस्येते । अन्यतरत एव तद्देवा अहरसृजन्त, अन्यतरतो रात्रिम् । अन्यतरत एव तद्देवा मनुष्यानसृजन्त, अन्यतरतः पशून् ॥ १३ ॥

' न व्यवस्यन् ' न व्युष्टाऽभविष्यत् । पुनरहनस्कतो न भवतीत्यर्थः । तस्मात् ' तौ ' अध्वर्यू ' ऋतुनेत्युपरिष्टात् ' द्विवार प्रजत । ' तत् ' तेन ' देवाः ' ' परस्मात् ' रात्रेः, उपरिष्टात् ' अहः ' धारयामासुः । यस्मादहो रात्रेः पुनरप्यहश्च सृष्टौ कारणम् ऋतुना ऋतुभिः ऋतुनेति क्रमेण यागः सम्पादितः ' तस्मात् ' ' अद्य ' इदानीम् ' इदम् ' ' अहः ' भवति । ' अथ ' अह्नोऽनन्तरं ' रात्रिः ' रात्रेरनन्तरं ' श्वः ' परेद्युः, पुनरपि ' अहः ' ' भविता ' । तत् उक्ता ग्रैषमन्त्रा प्रशस्ता इत्यर्थः । अत्र कात्यायनः– " निष्क्रामन्त्येकः प्रतिप्रस्थितः । उत्तर उत्तर प्रतिनिष्क्रामतोऽवस्थितत्वात् । उभयतोऽध्वर्यु पात्रेण परिप्रगृह्णाति, सर्वहुताः प्राग्युत्तमास्यात् । ऋतुनेति षट् प्रैषतः । ऋतुभिरिति चतुरः पात्रमुखे विपर्यस्य । षड्दुतमौ "–(का. श्रौ. सू. ९ । २७४–२८०) इति ॥ १० ॥ ११ ॥

विहितानुवर्त्तनसहितानुग्रैषमन्त्रान्प्रकारान्तरेण प्रशंसति–ऋतुनेति वै देवा इत्यादि । ' ऋतुनेति ' ' मनुष्याननृजन्त ' ' ऋतुभिरिति ' ' पशून् ' असृजन्त । तथा च ऋतुनेत्यस्य मनुष्यसृष्टिहेतोर्मन्त्रस्याद्यन्तयोः प्रयुक्तत्वात्, ऋतुभिरित्यस्य पशुसृष्टिहेतोर्मन्त्रस्य मध्ये प्रयुक्तत्वात् ' इमे ' ' पशवः ' मनुष्यैः ' उभयतः ' ' परिगृहीता ' पार्श्वद्वयेऽपि यत्र गच्छन्ति तत्रापि कैश्चित्स्वीक्रियन्त इति । तथाविधाः सन्तः वशमुपेताः भवन्ति ॥ १२ ॥

होममध्ये पात्रमुखयोर्विपर्यासं विधत्ते–तौ वा ऋतुनेत्यादि । अन्यतरत इति । ' अन्यतरतः ' मुखात् ' ऋतुनेति ' मन्त्रेण ' देवाः ' अहःसृष्टिं कृतवन्तः । ततः ' अन्यतरतः ' च मुखात् ऋतुभिरिति रात्रिसृष्टिं कृतवन्तः । तथा ' पशून् ' ' मनुष्यान् ' ' असृजन्त ' तस्मात्तन्मन्त्रसाधने यागे पात्रमुखे विपर्यस्येदित्यर्थः ॥ १३ ॥

(न) अथातो गृह्णात्येव । (वो) उपयामगृहीतोऽसि मधवे त्वेत्येवाध्वर्युर्गृह्णात्युपयामगृहीतोऽसि माधवाय त्वेति प्रतिप्रस्थातैतावेव वासन्तिकौ स यद्वसन्तऽओषधयो जायन्ते वनस्पतयः पच्यन्ते तेनो हैतौ मधुश्च माधवश्च ॥ १४ ॥

(श्रो) उपयामगृहीतोऽसि । शुक्राय त्वेत्येवाध्वर्युर्गृह्णात्युपयामगृहीतोऽसि शुचये त्वेति प्रतिप्रस्थातैतावेव ग्रैष्मौ स यदेतयोर्बलिष्ठं तपति तेनो हैतौ शुक्रश्च शुचिश्च ॥ १५ ॥

(श्रो) उपयामगृहीतोऽसि । नभसे त्वेत्येवाध्वर्युर्गृह्णात्युपयामगृहीतोऽसि नभस्याय त्वेति प्रतिप्रस्थातैतावेव वार्षिकावमुतो वै दिवो वर्षति तेनो हैतौ नभश्च नभस्यश्च ॥ १६ ॥

अथातो गृह्णात्येव–" उपयामगृहीतोऽसि मधवे त्वा "–(वा. सं. ७ । ३०) इत्येवाध्वर्युर्गृह्णाति । " उपयामगृहीतोऽसि माधवाय त्वा "–(वा. सं. ७ । ३०) इति प्रतिप्रस्थाता । एतावेव वासन्तिकौ । स यद्वसन्तऽओषधयो जायन्ते, वनस्पतयः पच्यन्ते । तेनो हैतौ मधुश्च माधवश्च ॥ १४ ॥

"उपयामगृहीतोऽसि शुक्राय त्वा"–(वा. सं. ७ । ३०) इत्येवाध्वर्युर्गृह्णाति । " उपयामगृहीतोऽसि शुचये त्वा "–(वा. सं. ७ । ३०)–इति प्रतिप्रस्थाता । एतावेव ग्रैष्मौ । स यदेतयोर्बलिष्ठं तपति–तेनो हैतौ शुक्रश्च शुचिश्च ॥ १५ ॥

"उपयामगृहीतोऽसि नभसे त्वा"–(वा० सं० ७ । ३०) इत्येवाध्वर्युर्गृह्णाति । " उप-

---

इत्यमृतुग्रहाणां होमकालमङ्ख्याविशेषादिकमभिधायेदानीं प्रथमद्वितीयग्रहयोः कर्तृमन्त्रविशिष्टं ग्रहणं विधत्ते–अथातो गृह्णात्येवेत्यादि (का. श्रौ. सू. ९ । २७०–२७२) । मधुमाधवाविति चैत्रवैशाखौ, ऋतुग्रहाणां चैत्रादयो मासाः देवता । तस्मादृतुग्रहत्वान्मधुमाधवमासार्थं गृह्णामीति मन्त्रार्थः । एवमुत्तरत्रापि ।

चैत्रवैशाखयोर्मधुमाधवनामधेयप्राप्तिं दर्शयति–एतावेवेति । 'एतौ' उक्तौ मासौ 'वासन्तिकौ' । "वसन्ताच्च" (पा. सू. ४ । ३ । २०) इति ठञ् प्रत्ययः । 'वसन्ते' च 'ओषधयः' माधुर्यरसहेतुभूता जायन्ते । 'वनस्पतयः' च 'पच्यन्ते' स्वत एव परिपक्वा भवन्ति । कर्मकर्तरि रूपम् (पा. सू. ३ । १ । ८७) । परिपाके च माधुर्यरसोत्पत्तेरुपभोगयोग्या भवन्ति । तस्मात्तत्सम्बन्धी मासौ 'मधुः' । 'माधवः' इति । मधुरेव माधव इति स्वार्थिकोऽण् प्रत्ययः । अथवा मधुमासस्याय माधव इति–" तस्येदम् "–(पा. सू. ४ । ३ । १२०) इत्यण् । मधुमासानन्तरभावीत्यर्थः ॥ १४ ॥

यथोक्तगुणविशिष्टं तृतीयचतुर्थयोर्ग्रहणं विधत्ते–उपयामगृहीतोऽसीत्यादि । एतावेवेति । 'एतावेव' मासौ 'ग्रैष्मौ' ग्रीष्मर्तुसम्बन्धिनौ । एतयोर्मासयोः सूर्योऽपि 'बलिष्ठम्' अत्यन्तं 'तपति' शोचते यतः, तस्मादेतयोः 'शुक्रः' 'शुचिः' इति नामधेयम् ॥ १५ ॥

पञ्चमषष्ठयोर्ग्रहणं विधत्ते–उपयामगृहीतोऽसीत्यादि । एतावेवेत्यादि । वार्षिकाविति । " वर्षाभ्यष्ठक् "–

(श्रो) उपयामगृहीतोऽसि । (सी) इषे त्वेत्येवाध्वर्युर्गृह्णात्युपयामगृहीतोऽस्यूर्जे त्वेति प्रतिप्रस्थातैतावेव शारदौ स यच्छरद्यूर्ग्रसऽओषधयः पच्यन्ते तेनो हैताविषश्चोर्जश्च ॥ १७ ॥

(श्रो) उपयामगृहीतोऽसि । सहसे त्वेत्येवाध्वर्युर्गृह्णात्युपयामगृहीतोऽसि सहस्याय त्वेति प्रतिप्रस्थातैतावेव हैमन्तिकौ स यद्धेमन्त ऽइमाः प्रजाः सहसेव स्वं वशमुपनयते तेनो हैतौ सहश्च सहस्यश्च ॥ १८ ॥

(श्रो) उपयामगृहीतोऽसि । तपसे त्वेत्येवाध्वर्युर्गृह्णात्युपयामगृहीतोऽसि तपस्याय त्वेति प्रतिप्रस्थातैतावेव शैशिरौ स यदेतयोर्बलिष्ठꣳ श्यायति तेनो हैतौ तपश्च तपस्यश्च ॥ १९ ॥

यामगृहीतोऽसि नभस्याय त्वा "–(वा० सं० ७ । ३०) इति प्रतिप्रस्थाता । एतावेव वार्षिकौ, अमुतो वै दिवो वर्षति–तेनो हैतौ नभश्च नभस्यश्च ॥ १६ ॥

"उपयामगृहीतोऽसि इषे त्वा "–(वा० सं० ७ । ३०) इत्येवाध्वर्युर्गृह्णाति । "उपयामगृहीतोऽस्यूर्जे त्वा "–(वा० सं० ७ । ३०) इति प्रतिप्रस्थाता । एतावेव शारदौ । स यच्छरद्यूर्ग्रस ओषधयः पच्यन्ते–तेनो हैताविषश्चोर्जश्च ॥ १७ ॥

"उपयामगृहीतोऽसि सहसे त्वा "–(वा० सं० ७ । ३०) इत्येवाध्वर्युर्गृह्णाति । "उपयामगृहीतोऽसि सहस्याय त्वा "–(वा० सं० ७ । ३०) इति प्रतिप्रस्थाता । एतावेव हैमन्तिकौ । स यद्धेमन्त इमाः प्रजाः सहसेव स्वं वशमुपनयते–तेनो हैतौ सहश्च सहस्यश्च ॥ १८ ॥

"उपयामगृहीतोऽसि तपसे त्वा "–(वा० सं० ७ । ३०) । इत्येवाध्वर्युर्गृह्णाति ।

(पा. सू. ४ । ३ । १८)–इति ठञ् प्रत्ययः । अनयोर्मासयोः 'अमुतः' 'दिवः' नभसः सकाशात् 'वर्षति', 'तेन' मासावपि नभोनभस्याविति व्यपदिश्येते । नभस्य इति । नभोमासानन्तरं भवतीति नभस्यः । "भवे छन्दसि "–(पा. सू. ४ । ४ । ११०)–इति यत् । अथवा "वसुशब्दात्स्वार्थे यद् वक्तव्यः" इत्यत्र वसुशब्दस्य नवआदीनामुपलक्षणार्थत्वात्स्वार्थिको यत्प्रत्ययः । एवं सहस्यतपस्य इत्यत्रापि अवगन्तव्यम् ॥ १६ ॥

सप्तमाष्टमयोर्ग्रहण विधत्ते–उपयामगृहीतोऽसीषे त्वेति । ऊर्जशब्दस्यैवार्थकथनम्–ओषधयः पच्यन्ते इति अनेनान्नस्योत्पत्तिः सूच्यते । इष्यन्ते तदस्मिन्नन्नानि इषः । ऊर्क्शब्दाभिधेयोऽन्नरसमथास्मिन्नस्तीत्यूर्जः । मत्वर्थीयोऽकारप्रत्ययः । ग्रहणमन्त्रयोः 'इषे' 'ऊर्जे' इति यश्चतुर्थ्यन्तनिर्देशः, स तु निमित्तनैमित्तिकप्रभेदाविवक्षायां मत्वर्थीयाकारप्रत्ययाभावादुपपद्यते ॥ १७ ॥

नवमदशमयोर्ग्रहणं विधत्ते–उपयामगृहीतोऽसि सहस इत्यादि । हैमन्तिकाविति । "हेमन्ताच्च"–(पा. सू. ४।३।२१)इति छन्दसि ठञ्प्रत्ययः । स्ववशमुपनयत इति । स्वकीयं वशम् स्ववशं नयतीत्यर्थः ॥ १८ ॥

एकादशद्वादशयोर्ग्रहणं विधत्ते–उपयामगृहीतोऽसि तपस इत्यादि । श्यायतीति । 'श्यायति' तापयति शुष्यतीत्यर्थः ॥ १९ ॥

१–स्ववशमिति भाष्यपाठः ।

(श्रो) उपयामगृहीतोऽसि। (स्वरं) अᳫँहसस्पतये त्वेति त्रयोदशं ग्रहं गृह्णाति यदि त्रयोदशं गृह्णीयादथ प्रतिप्रस्थाताऽध्वर्योः पात्रे सᳫँस्रवमुपनयत्यध्वर्युर्वा प्रतिप्रस्थातुः पात्रे सᳫँस्रवमुपनयत्याहरति भक्षम्॥२०॥

(मु) अथ प्रतिप्रस्थाताऽभक्षितेन पात्रेण। (पे) ऐन्द्राग्नं ग्रहं गृह्णाति तद्यदभक्षितेन पात्रेणैन्द्राग्नं ग्रहं गृह्णाति न वाऽऋतुग्रहाणामनुवषट्कुर्वन्त्येतेभ्यो वाऽऐन्द्राग्नं ग्रहं ग्रहीष्यन्भवति तदस्यैन्द्राग्नेनैवानुवषट्कृता भवन्ति॥ २१॥

यद्वेवैन्द्राग्नं ग्रहं गृह्णाति। सर्वं वाऽइदं प्राजीजनद्य ऽऋतुग्रहानग्रहीत्स इदᳫँ सर्वं प्रजनय्येदमेवैतत्सर्वं प्राणोदानयोः प्रतिष्ठापयति तदिदᳫँ

“उपयामगृहीतोऽसि तपस्याय त्वा”-(वा० सं० ७।३०) इति प्रतिप्रस्थाता। एतावेव शैशिरौ। स यदेतयोर्लिङ्गं ध्यायति—एनो हैतौ तपश्च तपस्यश्च॥ १९॥

“उपयामगृहीतोऽसि अंहसस्पतये त्वा”-(वा० सं० ७।३०) इति त्रयोदशं ग्रहं गृह्णाति—यदि त्रयोदशं गृह्णीयात्। अथ प्रतिप्रस्थाताऽध्वर्योः पात्रे संस्रवमवनयति। अध्वर्युर्वा प्रतिप्रस्थातुः पात्रे संस्रवमवनयति। आहरति भक्षम्॥ २०॥

अथ प्रतिप्रस्थाताऽभक्षितेन पात्रेण ऐन्द्राग्नं ग्रहं गृह्णाति। तद् यदभक्षितेन पात्रेणैन्द्राग्नं ग्रहं गृह्णाति। न वाऽऋतुग्रहाणामनुवषट्कुर्वन्ति। एतेभ्यो वाऽऐन्द्राग्नं ग्रहं ग्रहीष्यन्भवति। तदस्यैन्द्राग्नेनैवानुवषट्कृता भवन्ति॥ २१॥

यद्वेवैन्द्राग्नं ग्रहं गृह्णाति। सर्वं वाऽइदं प्राजीजनत्—य ऋतुग्रहानग्रहीत्। स इदं सर्वं प्रजनय्ये-

---

त्रयोदशग्रहपक्षे मन्त्रमाह—उपयामगृहीतोऽस्यंहसस्पतये त्वेति (का. श्रौ. सू. ९।२८३।) होमानन्तरमध्वर्योः पात्रे प्रतिप्रस्थातुर्वा पात्रे शेषमवनयेदित्याह—अथ प्रतिप्रस्थातेति (का. श्रौ. सू. ९।२८६)। समवशेषमाहरति—भक्षमिति। यस्मिन् 'पात्रे' शेषोऽवनीयते तस्य सकाशात् सोमं सदः प्रत्याहरतीत्यर्थः॥ २०॥

भक्षाहरणानन्तरमैन्द्राग्नस्य ग्रहणं विधत्ते—अथ प्रतिप्रस्थातेति। अभक्षितेनेति। पात्रगतस्य सोमशेषस्याभक्षितत्वात्पात्रमप्यभक्षितमित्युपचर्यते। अभक्षितपात्रेणैन्द्राग्नग्रहणे कारणमाह—तद्यदभक्षितेनेत्यादि। अनुवषट्कारे कृते ऋतुग्रहाणां स्यादिति तथापि अनुवषट्कारो न्वेषेधि। “नानु वषट् करोति, नेदृतून्प्रवृणजै” (श. ब्रा. ४।३।१।८) इति। तस्मादस्य यजमानस्य सम्बन्धिन ऋतुग्रहा 'ऐन्द्राग्नेनैव' 'ऐन्द्राग्नग्रहस्यानुवषट्कारेणैव' 'अनुवषट्कृता भवन्ति' इति। 'एतेभ्यः' ऋतुग्रहेभ्यः 'ऐन्द्राग्नं ग्रहं ग्रहीष्यन् भवति' यथाभक्षितेन पात्रेणैतस्य ग्रहणमस्तीति न [illegible] सम्भवतीति तेन गृह्णीयादित्यर्थः॥ २१॥

ऐन्द्राग्नग्रहस्य ग्रहणं प्रयोजनान्तरेण प्रशंसति—यद्वेवैन्द्राग्नं ग्रहं गृह्णातीति। 'यः' अध्वर्युः 'ऋतु-

---

१—[illegible] (का. श्रौ. सू. ९।१८५।)

सुर्व्वं प्राणोदानयोः प्रतिष्ठितमिन्द्राग्नी हि प्राणोदानाविमे हि द्यावापृथिवी प्राणोदानावनयोर्हीदथ्ँ सुर्व्वं प्रतिष्ठितम् ॥ २२ ॥

यद्वैन्द्राग्नं ग्रहं गृह्णाति । सुर्व्वं वाऽइदं प्राजीजनद्य ऽऋतुग्रहानग्रहीत्स इदथ्ँ सुर्व्वं प्रजनयंस्तस्मिन्नेवैतत्सर्व्वस्मिन्प्राणोदानौ दधाति ताविमावस्मिन्सर्व्वस्मिन्प्राणोदानौ हितौ ॥ २३ ॥

(तान) अथातो गृह्णात्येव । (१) इन्द्राग्नीऽआगतथ्ँ सुतं गीर्भिर्नभो व्वरेण्यम् ॥ अस्य पातं धियेषिता ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राग्निभ्यां त्वैष ते योनिरिन्द्राग्निभ्यां त्वेति सादयतीन्द्राग्निभ्याथ्ँ ह्येनं गृह्णाति ॥ २४ ॥

दमेवैतत्सर्वं प्राणोदानयोः प्रतिष्ठापयति । यदिदं सर्वं प्राणोदानयोः प्रतिष्ठितम् । इन्द्राग्नी हि प्राणोदानौ । इमे हि द्यावापृथिवी प्राणोदानौ । अनयोर्हीदं सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ २२ ॥

यद्वैन्द्राग्नं ग्रहं गृह्णाति । सर्वं वाऽइदं प्राजीजनत्—य ऋतुग्रहानग्रहीत् । स इदं सर्वं प्रजनयंस्तस्मिन्नेवैतत्सर्वस्मिन्प्राणोदानौ दधाति । ताविमावस्मिन्सर्वस्मिन् प्राणोदानौ हितौ ॥ २३ ॥

अथातो गृह्णात्येव—"इन्द्राग्नीऽआगतं सुतं गीर्भिर्नभो वरेण्यम् । अस्य पातं धियेषिता "—(वा सं. ७।३१) इति । "उपयामगृहीतोऽसीन्द्राग्निभ्यां त्वा"—(वा. सं. ७।३१) इति सादयति । इन्द्राग्निभ्यां ह्येनं गृह्णाति ॥ २४ ॥

ग्रहानग्रहीत्' । 'सः' 'इदम्' 'सर्वम्' 'प्राजीजनत्' उदपादयत् । ऋतुग्रहाणां कृत्स्नजगदुत्पत्तिहेतुत्वं प्रागुक्तम् । "सर्वमेतत्प्रजनयति"—'इदं सर्वं प्रजनयन्' 'एतत्' ऐन्द्राग्नग्रहेण प्राणापानयोः प्रतिष्ठापयति । तस्मादिदानीमपि प्राणापानयोः प्रतिष्ठितं वर्तते ॥

ननु कथं प्राणापानयोर्जगत् प्रतिष्ठितमिति । नात्र प्राणोदानशब्दाभ्यां प्राणवृत्तिभेदौ विवक्षितौ । किन्तु इन्द्राग्नीप्राणोदानौ मत्वाद् द्यावापृथिव्योरेवाभिधानमिदम् । द्यावापृथिव्योर्हीदं सर्वं प्रतिष्ठितम् । तस्मादैन्द्राग्नस्य ग्रहणं द्यावापृथिव्योः कृत्स्नजगत्प्रतिष्ठाहेतुत्वप्रख्यापनार्थम् ॥ २२ ॥

ऐन्द्राग्नग्रहस्य ग्रहणं प्रकारान्तरेण प्रशंसति—यद्वैन्द्राग्नमित्यादि । ताविमावस्मिन्निति । इन्द्राग्न्योः प्राणापानात्मकत्वादैन्द्राग्नग्रहेण प्रजापतिः 'सर्वस्मिन्' प्राणापानौ 'दधाति' । तस्मात् 'ताविमौ' प्राणापानौ 'अस्मिन्' 'सर्वस्मिन्' निहितौ वर्तेते ॥ २३ ॥

विहितं ग्रहणमनूद्य मन्त्रं विधत्ते—अथातो गृह्णात्येवेन्द्राग्नीऽआगतमिति । हे इन्द्राग्नी ! 'सुतम्' अभिषुतम् । 'गीर्भिः' स्तुतिरूपाभिर्वाग्भिः 'वरेण्यम्' वरणीयम् 'नभः' द्युलोकस्थानमिव । नभ इव आदित्यमिव (निरु. २।४।२) गीर्भिर्वरेण्यमिमं सोमं प्रति 'आगतम्' आगच्छतम् । "बहुलं छन्दसि"—(पा. सू. २।४।७३) इति विकरणस्य लुक् । आगत्य च 'धिया' अस्मदीयया

१-एष मन्त्र इन्द्राग्निदैवत्ये विहितः । यदि तु अर्धैन्द्रदैवत्यो ग्रहो विवक्ष्यते तदा "ओजसा वै अग्निरैन्द्रे" इत्यादिर्मन्त्रः प्रयोक्तव्यः सर्वेषां पठ्यते ।

(त्यु) अथ वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति । सर्वं वाऽइदं प्राजीजनद्य ऽऋतुग्रहानग्रहीत्स यद्देतावदेवाभविष्यद्यावत्यो हैवाग्रे प्रजाः सृष्टास्तावत्यो हैवाभविष्यन्न प्राजनिष्यन्त ॥ २५ ॥

(न्तो)अथ यद्वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति।(ती)इदमेवैतत्सर्व्वमिमाः प्रजा यथायथं व्यवसृजति तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते शुक्रपात्रेण गृह्णात्येष वै शुक्रो य एष तपति तस्य ये रश्मयस्ते विश्वे देवास्तस्माच्छुक्रपात्रेण गृह्णाति ॥ २६ ॥

(त्य) अथातो गृह्णात्येव । (वौ) ओमासश्चर्षणीधृतो विश्वेदेवास आगत ।

वैश्वदेवग्रहः ।

अथ वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति । सर्वं वाऽइदं प्राजीजनत्-य ऋतुग्रहानग्रहीत् । स यद्देतावदेवाभविष्यत्-यावत्यो हैवाग्रे प्रजाः सृष्टाः-तावत्यो हैवाभविष्यन् । न प्राजनिष्यन्त ॥ २५ ॥

अथ यद्वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति-इदमेवैतत्सर्वमिमाः प्रजा यथायथं व्यवसृजति । तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते । शुक्रपात्रेण गृह्णाति । एष वै शुक्रो, य एष तपति । तस्य ये रश्मयः-ते विश्वेदेवाः । तस्माच्छुक्रपात्रेण गृह्णाति ॥ २६ ॥

अथातो गृह्णात्येव-" ओमासश्चर्षणीधृतो विश्वेदेवास आगत । दाश्वांसो दाशुषः

बुद्ध्या 'इषिना' (पा. सू. ७ । १ । ३९) । अर्थयितौ प्रार्थितौ युवाम् 'अस्य' सोमस्य 'पातम्' सोम पिबतम् । अत्रापि विकरणस्य लुक् (पा. सू. ६ । ४ । ३६) । हे सोम ! उपयामेन दारुपात्रेण गृहीतोऽसि । त्वाम् 'इन्द्राग्निभ्याम्' गृह्णामीति शेषः । गृहीतस्य सोमरसस्य समन्त्रकं खरे सादनं विधत्ते-एष ते योनिरित्यादि । इन्द्राग्निभ्यां हीति । इन्द्राग्नी आगतमित्यादिनेन्द्राग्न्यर्थं गृहीतत्वादेष ते योनिरिन्द्राग्निभ्यामित्यनेन सादनं युज्यत इत्यर्थः ॥ २४ ॥

ऐन्द्राग्नग्रहस्य ग्रहणानन्तरं वैश्वदेवग्रहस्य ग्रहणं सार्थवादं विधत्ते-अथ वैश्वदेवं गृह्णातीत्यादि । स यद्देतावदिति । 'एतावद्' ऋतुग्रहणान्तमेव, यदि 'अभविष्यन्' तदा 'अग्रे' पूर्वं 'यावत्य' 'प्रजाः' 'सृष्टाः', 'तावत्यः' एवाभविष्यन् 'न' तु परम् 'प्राजनिष्यन्त' ॥ २५ ॥

अथ वैश्वदेवग्रहस्य ग्रहणेन 'इदमेव' 'सर्वम्' 'यथायथम्' यथास्वम् 'व्यवसृजति' विशेषेण प्रजा उत्पादयति । वैश्वदेवस्य सर्वदेवत्यत्वात्सर्वप्रजासृष्टिहेतुत्वम् । तस्मादिमाः प्रजा पुनरभ्यावृत्योत्पद्यन्ते ॥

विहिते ग्रहणे साधनतया शुक्रपात्रं विधत्ते-शुक्रपात्रेण गृह्णातीत्यादि । "एष वै शुक्र." इत्यादिकं निगदव्याख्यानम् ॥ २६ ॥

ग्रहणानुवादेन मन्त्रं विधत्ते-अथातो गृह्णात्येव ओमासश्चर्षणीधृत इति[१] । मन्त्रस्यायमर्थः-

---

१-वैश्वदेवग्रहे विकल्पेन प्रयोज्यौ द्वौ मन्त्रौ संहितायामाम्नायेते । इह तु ब्राह्मणे तयोरेक एवाम्नायते न द्वितीयः । स च मन्त्रः "विश्वे देवास आगत" इत्येवमादिर्द्रष्टव्यः । २-अग्रभक्ष्यानिधानात् इत्वा वैश्वदेवं गृह्णाति । शुक्रपात्रेण होककलशादन्वारभ्येत्याह इति । ५ । १०२ । १०३ ।

दाशुषुँसो दाशुषः सुतम् ॥ उपयामगृहीतोऽसि विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्य एष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यऽइति सादयति विश्वेभ्यो ह्येनं देवेभ्यो गृह्णाति ॥ २७ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ४-२-५ ॥ (३. १.)

गृणाति ह वाऽएतद्धोता यच्छुँसति । तस्माऽएतद्गृणते प्रत्येवाध्वर्युरागृणाति तस्मात्प्रतिगरो नाम ॥ १ ॥

तं वै प्राञ्चमासीनमाह्वयते । सर्वे वाऽअन्यऽउद्गातुः प्राञ्चऽआर्त्विज्यं कुर्वन्ति तथो हास्यैतत्प्रागेवार्त्विज्यं कृतं भवति ॥ २ ॥

सुतम् । उपयामगृहीतोऽसि विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः, एष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः "–(वा. सं. ७ । ३३ ।) इति सादयति । विश्वेभ्यो ह्येनं देवेभ्यो गृह्णाति ॥ २७ ॥

अथ माध्यन्दिनसवनग्रहाः ।

गृणाति ह वाऽएतद्धोता–यच्छंसति । तस्माऽएतत्–गृणते प्रत्येवाध्वर्युरागृणाति । तस्मात् प्रतिगरो नाम ॥ १ ॥

तं वै प्राञ्चमासीनमाह्वयते । सर्वे वाऽअन्यऽउद्गातुः प्राञ्च आर्त्विज्यं कुर्वन्ति, तथो हास्यैतत् प्रागेवार्त्विज्यं कृतं भवति ॥ २ ॥

' ओमासः ' अवतेर्मन्प्रत्यये " ज्वरत्वर "–(पा. सू. ६ । ४ । २०) इत्यादिना ऊठादेशे गुणे असुकि (पा. सू. ७।१।५०) च कृते जसि "ओमासः" इति । निपातनात् क्वस्वन्तस्य रूपम् " दाशुष " इति । दानशीलास्तादृशाः ' विश्वे देवा. ' यूयं ' दाशुषः ' यागदानादिकरणशीलस्य यजमानस्य ' सुतम् ' अभिषुतं सोमं प्रति ' आगत ' आगच्छत " बहुलं छन्दसि " (पा. सू. २ । ४ । ७६) इति विकरणस्य लुक् । हे सोम ! त्वम् 'उपयामगृहीतोऽसि '–इति त्वाम् ' विश्वेभ्यः ' ' देवेभ्यः ' गृह्णामि । गृहीतस्य सोमस्य खरे सादनं समन्त्रकमाह–एष ते योनिरित्यादि ॥ २७ ॥

इति श्रीमायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
चतुर्थकाण्डे तृतीयाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (४-३-१)

प्रथमे ब्राह्मणे ऋतुग्रहैन्द्राग्नवैश्वदेवग्रहा विहिताः । तत्रैन्द्राग्नवैश्वदेवयोः होत्रा शस्त्रं पठनीयम् । तत्रैवाध्वर्युणा शंसनकाले प्रतिगरः कर्तव्यः । स्तोत्रं द्वितीये ब्राह्मणेऽभिधीयते । तत्र ताद्रूप्ये प्रतिगरं विदधानस्तच्छब्दं निर्वक्ति–गृह्णाति ह वा इत्यादि । होता शंसतीति । ' यत् ' एतत् ' गृणाति ' ' ह ' ' वै ' शब्दायते । ' तस्मै ' होत्रे ' अध्वर्युः ' ' एतत् ' प्रत्यागृणीयात् प्रतिशब्दायेत । अतः प्रतिगरशब्दो व्युत्पन्न इत्यर्थः ॥ १ ॥

प्राञ्चमासीनमध्वर्युं प्रति शस्त्रमुपक्रमेतेत्याह–तं वै प्राञ्चमित्यादि । आह्वयत इति । शोंऽसावोमित्येष आहावः शस्त्रस्योपक्रमे प्रयुज्यते तमुच्चारयेदित्यर्थः । सर्वे वा इति । उद्गातृव्यतिरिक्ताः ' सर्वे ' ' प्राञ्चः ' एव,

प्रजापतिर्वा ऽउद्गाता । योषऽर्ग्घोता स ऽएतत्प्रजापतिरुद्गाता योषायामृचि होतरि रेतः सिञ्चति यत्स्तुते तद्धोता शस्त्रेण प्रजनयति तच्छ्यति यथाऽयं पुरुषः शितस्तद्यदेनच्छ्यति तस्माच्छस्त्रं नाम ॥ ३ ॥

तदुपपल्ययस्य प्रतिगृणाति । (ती)इदमेवैतद्रेतः सिक्तमुपनिमदत्यथ यत्पराङ्तिष्ठन्प्रतिगृणीयात्पराग्घ हैवैतद्रेतः सिक्तं प्रणश्येत्तन्न प्रजायेत सम्यङ्ङा ऽउ चैवैतद्भूत्वैतद्रेतः सिक्तं प्रजनयतः ॥ ४ ॥

प्रजापतिर्वाऽउद्गाता, योषऽर्ग्घोता । स एतत्प्रजापतिरुद्गाता योषायामृचि होतरि रेतः सिञ्चति । यत्स्तुते तद्धोता–शस्त्रेण प्रजनयति । तच्छ्यति–यथाऽयं पुरुषः शितः । तद् यदेनच्छ्यति–तस्माच्छस्त्रं नाम ॥ ३ ॥

तदुपपल्ययस्य प्रतिगृणाति । इदमेवैतद्रेतः सिक्तमुपनिमदति । अथ यत् पराङ्तिष्ठन्प्रतिगृणीयात् । पराग्घ हैवैतद्रेतः सिक्तं प्रणश्येत् । तन्न प्रजायेत । सम्यङ्ङाऽउ चैवैतद् भूत्वैतद्रेतः सिक्तं प्रजनयतः ॥ ४ ॥

आर्त्विज्यम् ' ऋत्विक्कर्म ' कुर्वन्ति ' । ' तथा ' च सत्यत्रोपक्रमकाले ' प्राङ् ' आसनेनोपविष्टाद् प्रतिगरे प्रत्यङ्मुखेऽपि तेन ' प्रागेव ' ऋत्विक्कर्म ' कृत ' ' भवति ' । अत्र कात्यायन.–" निर्दिश्य पात्रे होतुः पुरस्तात्प्राङासने, अभिहुत शोंऽसावोमित्याह्वयोथामो दैवेति प्रतिगृणाति प्रणवावसानयो , ओमिति वा "–(का० श्रौ० सू० ९ । १९३–१९४) इति । आश्वलायनोऽपि–" पराङ्पर्यावृत्ते " इत्युपक्रम्य " अनभिहिङ्कृत्य शोंऽसावोमित्युच्चैराह्वय–" इति ॥ २ ॥

प्रसङ्गात्स्तोत्रशस्त्रयो पौर्वापर्यमुपजीव्य शस्त्रशब्द निर्वक्ति–प्रजापतिर्वा इत्यादि । ' उद्गाता ' इत्यनेन गाननिष्पाद्यं साम लक्ष्यते । तच्च प्रजापत्यात्मकमिति प्रसिद्धम् । " प्रजापतिः साम बृहस्पतिरुद्गाता " (तै. ब्रा. ३।३।२)–इति श्रुते । प्रजापतेश्च सर्वसृष्टिहेतुत्वात्पतित्वेनि तदात्मक सामापि पतिः । ' होता ' ' ऋक् ' ' योषा ' । निष्पादनिष्पादकभावभेदाविवक्षया ऋचो होत्रात्मकत्वम् । ऋक्सामयोर्जायापतित्वमन्यत्रेवे श्रूयते–" ऋक्चा वा इदमग्रे साम चास्तां सैव नाम ऋगासीदमो नाम साम सा वा ऋक् सामोपावदन्मिथुनं सम्भवाव प्रजात्यै " इत्युपक्रम्य " ते द्वे भूत्वोपावदताम् " इति । तच्छ्यतीत्यस्य व्याख्यानम्–' यथाऽयम् ' पुरोवर्ती ' पुरुषः ' ' शितः ' तीक्ष्णीकृतोऽयस्वभावेन शस्त्रीकृत । तथा शस्त्रेण ' तद् ' रेतः ' श्यति ' शस्त्रीकरोति । यत एवम् ' तस्मात् ' श्यत्यनेनेति शस्त्रमिति ऋक्समुदायस्य नामधेयम् । " शो तनूकरणे " (धा. पा. दि. प. ३९) इत्यस्मात् प्रत्यये इडभावे असुगागमे च कृते ' शस्त्रम् ' इति भवति ॥ ३ ॥

प्रतिगरावसरेऽध्वर्यो पर्यावृत्ति विधत्ते तदुपपल्ययस्येति । आगामीनोऽध्वर्यु पर्यावृत्य प्रतिगृणीयात् । " उपसर्गस्यायतौ "–(पा सू. ८।२।१९) इति रेफस्य लत्वम् । ' एतत् ' एतेन ' इदम् ' समानाधिकरणे ' एव ' उपनिमदति ' तर्पयति समर्धयति । ' मद तृप्तियोगे ' (धा. पा. चु. आ. १७२) । होतृकर्तृक शंसनं रेतस समर्धने कारणमित्युक्तम् । प्रतिगरस्यापि प्रतिशंसनत्वात्सोऽपि रेतस समर्धने कारणमिति भावः ।

(तो) यातयामानि वै देवैश्छन्दाᳪँसि । छन्दोभिर्हि देवाः स्वर्गं लोकᳪँ समाश्नुवत मदो वै प्रतिगरो यो वाऽऋचि मदो यः सामन्रसो वै स तच्छन्दःस्वेवैतद्रसं दधात्ययातयामानि करोति तैरयातयामैर्यज्ञं तन्वते ॥ ५ ॥

तस्माद्यद्यर्धर्चशः शᳪँसेत् । (द) अर्धर्चेऽर्धर्चे प्रतिगृणीयाद्यदि पच्छः शᳪँसेत्पदेपदे प्रतिगृणीयाद्यत्र वै शᳪँसन्नवानिति तदसुररक्षसानि यज्ञमन्ववचरन्ति तत्प्रतिगरेण संदधाति नाष्ट्राणाᳪँ रक्षसामनन्ववचाराय यजमानस्यो चैवैतद्भ्रातृव्यलोकं छिनत्ति ॥ ६ ॥

यातयामानि वै देवैश्छन्दांसि । छन्दोभिर्हि देवाः स्वर्गं लोकं समाश्नुवत । मदो वै प्रतिगरः । यो वाऽऋचि मदः, यः सामन् । रसो वै सः । तच्छन्दःस्वेवैतद्रसं दधाति–अयातयामानि करोति । तैरयातयामैर्यज्ञं तन्वते ॥ ५ ॥

तस्माद्यद्यर्धर्चशः शंसेत्–अर्धर्चेऽर्धर्चे प्रतिगृणीयात् । यदि पच्छः शंसेत्–पदे पदे प्रतिगृणीयात् । यत्र वै शंसन्नवानिति–तदसुररक्षसानि यज्ञमन्ववचरन्ति । तत् प्रतिगरेण सन्दधाति–नाष्ट्राणां रक्षसामनन्ववचाराय । यजमानस्यो चैवैतद्भ्रातृव्यलोकं छिनत्ति ॥ ६ ॥

प्रतिगरेऽध्वर्योः पराङ्त्वं वाचमुपन्यस्योक्त पर्यावर्ति द्रढयति–अथ यत्पराङित्यादि । सम्यञ्चा उ इति । पर्यावृतौ सन्तौ 'सम्यञ्चौ' परस्परं साम्मुख्ये वर्तमानौ 'एव' 'रेत.' 'प्रजनयतः' । सम्यञ्चा उ चैवेति "लोपः शाकल्यस्य" (पा. सू. ८ । ३ । १९) इति वकारलोप. । "पूर्वत्रासिद्धम्" (पा. सू. ८।२।१) इति वकारलोपस्यासिद्धत्वाद्गुणो न भवति ॥ ४ ॥

विहितं प्रतिगरं छन्दःसम्बन्धिरसरूपेण प्रशंसति–यातयामानि वा इत्यादि । छन्दोभिर्हीति । 'छन्दोभिः' साधनैः 'देवा.' 'स्वर्गं लोकम्' प्राप्नुवन्निति प्रसिद्धम् । "छन्दोभिर्वै देवाः स्वर्गं लोकमायन्"–(तै. सं. ५ । २ । ३) इति श्रुतेः । सामन्निति–"सुपां सुलुक्"–(पा. सू. ७ । १ । ३९) इत्यादिना सप्तम्या लुक् । 'रसो वै सः' इति मदशब्दस्यार्थकथनम् ॥ ५ ॥

प्रतिगरस्य काल विधत्ते–तस्मादित्यादि । 'यद्यर्धर्चशः' अर्धर्चमर्धर्चं शंसेत् । तदा अर्धर्चे प्रतिगृणीयात । 'यदि पच्छः' पद 'शंसेत्' तदा 'पदे पदे प्रतिगृणीयात्' । अर्धर्चश पच्छ इति "संख्यैकवचनाच्च वीप्सायाम्" (पा. सू. ५ । ४ । ४३) इति शस्प्रत्ययः । अवसानेषु प्रतिगरोच्चारणस्य कारणमाह–यत्र वै शंसन्निति । 'यत्र' च 'चरन्ति' अनुप्रविशन्ति । नाष्ट्राणामिति । नाशकाना 'रक्षसाम्' अननुप्रवेशाय । एवम् 'यजमानस्य' 'एव' शत्रुजनप्रवेशनिवारणादपहन्ति । तस्माद्धोता यत्रावस्येत् तत्र प्रतिगृणीयादित्यर्थः ॥ ६ ॥

चतुरक्षराणि ह वाऽअग्रे छन्दाᳬस्यासुः । (स्तु) ततो जगती सोममुच्छापतत्सा त्रीण्यक्षराणि हित्वाऽऽजगाम ततस्त्रिष्टुप्सोममुच्छापतत्सैकमक्षरᳬं हित्वाऽऽजगाम ततो गायत्री सोममुच्छापतत्सैतानि चाक्षराणि हरन्त्यागच्छत्सोमं च ततोऽष्टाक्षरा गायत्र्यभवत्तस्मादाहुरष्टाक्षरा गायत्रीति ॥ ७ ॥

तया प्रातःसवनमतन्वत । तस्माद्गायत्रं प्रातःसवनं तयैव माध्यन्दिनᳬं सवनमतन्वत ताᳬं ह त्रिष्टुबुवाचोप त्वाऽहमायानि त्रिभिरक्षरैरुप माऽऽह्वयस्व मा मा यज्ञादन्तर्गा इति तथेति तामुपाह्वयत तत एकादशाक्षरा त्रिष्टुबभवत्तस्मादाहुस्त्रैष्टुभं माध्यन्दिनᳬं सवनमिति ॥ ८ ॥

तयैव तृतीयसवनमतन्वत । ताᳬं ह जगत्युवाचोप त्वाऽहमायान्येकेनाक्षरेणोप माऽऽह्वयस्व मा मा यज्ञादन्तर्गाऽइति तथेति तामुपाह्वयत ततो द्वादशाक्षरा जगत्यभवत्तस्मादाहुर्जागतं तृतीयसवनमिति ॥ ९ ॥

चतुरक्षराणि ह वाऽअग्रे छन्दांस्यासुः । ततो जगती सोममच्छापतत् । सा त्रीण्यक्षराणि हित्वाऽऽजगाम । ततस्त्रिष्टुप्सोममच्छापतत् । सैकमक्षरं हित्वाऽऽजगाम । ततो गायत्री सोममच्छापतत् । सैतानि चाक्षराणि हरन्त्यागच्छत् सोमं च । ततोऽष्टाक्षरा गायत्र्यभवत् । तस्मादाहुरष्टाक्षरा गायत्रीति ॥ ७ ॥

तया प्रातःसवनमतन्वत । तस्माद् गायत्रं प्रातःसवनम् । तयैव माध्यन्दिनं सवनमतन्वत । तां ह त्रिष्टुबुवाच–उप त्वाऽहमायानि त्रिभिरक्षरैः, उप माऽऽह्वयस्व, मा मा यज्ञादन्तर्गा इति । तथेति तामुपाह्वयत । तत एकादशाक्षरा त्रिष्टुबभवत् । तस्मादाहुः–त्रैष्टुभं माध्यन्दिनं सवनमिति ॥ ८ ॥

तयैव तृतीयसवनमतन्वत । तां ह जगत्युवाच–उप त्वाऽहमायान्येकेनाक्षरेण, उप माऽऽह्वयस्व । मा मा यज्ञादन्तर्गा इति । तथेति तामुपाह्वयत ततो द्वादशाक्षरा जगत्यभवत् । तस्मादाहुर्जागतं तृतीयसवनमिति ॥ ९ ॥

प्रसङ्गात्प्रात सवनादीनां क्रमेण गायत्रत्रैष्टुभजागतत्वानि प्रदर्शयन् सवनत्रयेऽपि प्रतिगरे विशेषं वक्तुं प्रस्तौति– चतुरक्षराणि ह वा इत्यादि । सोममच्छापतदिति । 'सोमम्' अभिलक्ष्याऽऽगच्छत् । उप त्वाऽहमिति । 'अहम्' 'त्वाम्' 'उपायानि' त्वत्समीपम् आगमिष्यामि 'त्रिभिरक्षरैः' युक्ता माम् 'उपाह्वयस्व' आमन्त्रयस्व । 'मा' माम् 'यज्ञात्' 'मा' 'अन्तर्गाः' यज्ञादन्तरिता मा कार्षीरित्यर्थः । 'ततः' त्रिष्टुबाह्वानानन्तरम् 'गायत्री' त्रिष्टुप्सम्बन्धिभिस्त्रिभिरक्षरैर्युक्ता सती 'त्रिष्टुबभवत्' । 'तस्माद्' 'माध्यन्दिनम्' 'सवनम्' 'त्रैष्टुभम्'–इत्याहुः । यद्यप्यत्र गायत्र्याः प्राधान्यात्तयैव व्यपदेशो युज्यते । तथापि त्रिष्टुबक्षरसम्बन्धाद्गायत्र्यास्त्रिष्टुप्त्वे सति विशेषेण व्यपदेशो भवतीति त्रैष्टुभमिति व्यपदिश्यते । एवमेव 'जागतं तृतीयसवनम्' इत्यत्रापि ॥ ७–९ ॥

तदाहुः । (गां) गायत्राणि वै सर्वाणि सवनानि गायत्री ह्येवैतदुपसृजमानैदिति तस्मात्सꣳसिद्धं प्रातःसवने प्रतिगृणीयात्सꣳसिद्धा हि गायत्र्यागच्छत्सकृन्मद्वन्माध्यन्दिने सवनऽएकꣳ हि साक्षरꣳ हित्वाऽऽगच्छत्तेनैवैनामेतत्समर्धयति कृत्स्नां करोति ॥ १० ॥

यत्र त्रिष्टुभः शस्यन्ते । त्रिमद्वत्तृतीयसवने त्रीणि हि साक्षराणि हित्वाऽऽगच्छत्तेनैवैनामेतत्समर्धयति कृत्स्नां करोति ॥ ११ ॥ [शतम् २५०० ॥]

यत्र द्यावापृथिव्यꣳ शस्यते । (तऽ) इमे ह वै द्यावापृथिवीऽइमाः प्रजाऽउपजीवन्ति तदनयोरेवैतद्द्यावापृथिव्यो रसं दधाति ते रसवत्याऽउपजीवनीयेऽइमाः प्रजाऽउपजीवन्ति स वाऽओ३ मित्येव प्रतिगृणीयात्तद्धि सत्यं तद्देवा विदुः ॥ १२ ॥

तदाहुः–गायत्राणि वै सर्वाणि सवनानि । गायत्री ह्येवैतदुपसृजमानैदिति । तस्मात्संसिद्धं प्रातःसवने प्रतिगृणीयात् । संसिद्धा हि गायत्र्यागच्छत् । सकृन्मद्वन्माध्यन्दिने सवने । एकं हि साक्षरं हित्वाऽऽगच्छत् । तेनैवैनामेतत्समर्धयति–कृत्स्नां करोति ॥ १० ॥

यत्र त्रिष्टुभः शस्यन्ते । त्रिमद्वत्तृतीयसवने । त्रीणि हि साक्षराणि हित्वाऽऽगच्छत् । तेनैवैनामेतत्समर्धयति कृत्स्नां करोति ॥ ११ ॥

यत्र द्यावापृथिव्यं शस्यते । इमे ह वै द्यावापृथिवी इमाः प्रजा उपजीवन्ति । तदनयोरेवैतद् द्यावापृथिव्यो रसं दधाति । ते रसवत्याऽउपजीवनीयेऽइमाः प्रजा उपजीवन्ति । स वै " ओ३म् " इत्येव प्रतिगृणीयात् । तद्धि सत्यम् । तद्देवा विदुः ॥ १२ ॥

तदाहुरिति । यतो ' गायत्री ' ' एव ' छन्दोऽन्तरमवन्विभिरक्षरैरसमृष्टा सती ' ऐत् ' सवनान्तरं प्राप्नोत् । तस्मात्सर्वाणि सवनानि संभूय गायत्राणीत्यप्याहुरित्यर्थः । इत्यमुपोद्घातमुक्त्वा प्रकृते प्रतिगरसवनत्रयेऽपि विशेषमाह–तस्मादित्यादि । यतो ' गायत्री ' ' संसिद्धा ' सोमाहरणार्थं गत्वा स्वकीयान्यक्षराण्यपरित्यज्याविकृता सती ' आगच्छत् ' । ' तस्मात् ' कारणाद् गायत्रे ' प्रातःसवने ' ' संसिद्धम् ' अविकृतं विचार्यमानम् " ओ३म् " इत्येव ' प्रतिगृणीयात् ' । माध्यन्दिने सवने तु प्रतिगरस्थाने ' सकृत् ' एकवारम् ' मद्वत् ' मदिधातुयुक्तं मदामो दैवेति प्रतिगरः । ' एतत् ' एतेन ' एव ' हीनेनाक्षरेण ' एनाम् ' त्रिष्टुभम् ' समर्धयति ' । अस्यैव व्याख्यानम् ' कृत्स्नां करोति '–इति ॥ १० ॥

यत्र त्रिष्टुभः शस्यन्त इति । अनेनोक्तस्य प्रतिगरस्य कालः प्रदर्श्यते । अत्र कात्यायनः–" जनिष्ठा उग्र इत्येतस्या मदामो दैवेति प्रतिगरः सकृत्, " " तत्स्थाने विकृतौ "–(का. श्रौ. सू. १० । ७२–७३) इति । "जनिष्ठा उग्र" इत्येषा त्रिष्टुप् (वा. सं. ३३ । ६४)–' त्रिमद्वद् ' इत्यादिक विस्पष्टार्थम् ॥ ११ ॥

" यत्रेति । ' यत्र ' ' द्यावापृथिव्यां शस्यते ' तत्र मदामो दैवेति त्रिः प्रतिगृणीयादित्यर्थः । अत एव कात्यायनः–"प्र द्यावा यज्ञैरित्येतासु मदामो दैवेति त्रिः प्रतिगरः "–(का. श्रौ. सू. १० । ११९) इति ।

(स्त) तद्धैके । (क३ओ) ओथामो दैव व्वागिति प्रतिगृणन्ति व्वाक्प्रतिगर ऽएतद्वाचमुपाप्नुमऽ इति व्वदन्तस्तदु तथा नु कुर्याद्यथा वै कथा च प्रतिगृणात्युपाप्नैवास्य व्वाग्भवति व्वाचा हि प्रतिगृणाति तस्मादो३मित्येव प्रतिगृणीयात्तद्धि सत्यं तद्देवा व्विदुः ॥ १३ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके षष्ठं ब्राह्मणम् ॥ ४-२-६ ॥ (३. २.) ॥

इहा ३ऽइहा ३ऽइत्यभिषुणोति । (त्री) इन्द्रमेवैतद्वाच्यावयति बृहद्बृहदितीन्द्रमेवैतद्वाच्यावयति ॥ १ ॥

तद्धैके–ओथामो दैव वागिति प्रतिगृणन्ति । वाक्प्रतिगरः । एतद्वाचमुपाप्नुम इति वदन्तः । तदु तथा न कुर्यात् । यथा वै कथा च प्रतिगृणाति–उपाप्तैवास्य वाग्भवति । वाचा हि प्रतिगृणाति । तस्माद् "ओ३म्" इत्येव प्रतिगृणीयात् । तद्धि सत्यम् । तद्देवा विदुः ॥ १३ ॥

शुक्रः, मन्थी, आग्रयणः, मरुत्वतीयः, उक्थ्यः ।

"इहा ३ऽ इहा३ऽ" इत्यभिषुणोति–इन्द्रमेवैतदाच्यावयति । बृहद्बृहदिति–इन्द्रमेवैतदाच्यावयति ॥ १ ॥

इत्थ प्रतिगरस्य कालादिक विधाय तत्स्वरूप विधत्ते–स वा ओमित्येवेति । तद्धि सत्यमिति । 'तद्' 'ओम्'–इत्येतदक्षर 'सत्यम्' अविनश्वर ब्रह्मेति प्रसिद्धम् । 'तद्' ब्रह्म 'देवाः' 'विदुः' जानन्ति । तस्माद्ब्रह्मरूपत्वेन प्रशस्तत्वादोमिति तत्प्रतिगृणीयादित्यर्थः । अत एव तैत्तिरीयके उपासनाकाण्डे श्रूयते–"ओमिति ब्रह्म, ओमित्यध्वर्युः प्रतिगर प्रतिगृणाति" (तै. आ. शी. व.) ॥ १२ ॥

प्रतिगरे केशाश्चिच्छाखिना सोपपत्तिक मत निराकर्तुमनुवदति–तद्धैक इत्यादि । एतस्मिन्प्रतिगरे 'ओथामो दैव वागिति प्रतिगृणन्ति' ते चात्रेमामुपपत्तिं वदन्ति । 'एतद्' ओथामो दैवेत्येतद्वाक्यं वाक् शब्दयुक्तत्वाद् 'वाक्प्रतिगर' अतो 'वाचम्' प्राप्नुम इति ॥

उपन्यस्त मत निराकृत्य स्वमत निगमयति–तदु तथा न कुर्यादित्यादि । यथा वै कथा च । 'यथा' 'कथा' येन केन प्रकारेण प्रतिगृणीयात् । न तु वाक्छब्दयुक्त. प्रतिगर एवेति नियमः । यतो वाचैव प्रतिगरः कर्तव्य. । वाचमन्तरेण प्रतिगरयितुमशक्यत्वात् अतस्तेनैव 'अस्य' अध्वर्यो 'वाक्' 'उपाप्ता' 'भवति' । 'तस्माद्' ब्रह्मात्मकत्वेन प्रशस्तत्वाद् 'ओ३म्' इत्येव प्रतिगृणीयात् । कात्यायनस्तु अत्र निराकृत वाक्प्रतिगरपक्ष शाखान्तरीयत्वादिकल्पेन सूत्रयामास–" ओथामो दैवेति प्रतिगृणाति प्रणवावसानयो., ओमिति वा, शस्त्रान्ते नियम, वागन्तो वा पूर्व,–(का.श्रौ.सू. ९।२९४–२९७ ।) इति । १२ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये

चतुर्थकाण्डे तृतीयाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (४–३–२) ॥

ऐन्द्राग्नवैश्वदेवग्रहौ विधाय तत्रत्ययोः शस्त्रयोः प्रतिगरापेक्षायां तत्प्रकारो गते ब्राह्मणेऽभिहित. । वैश्वदेवग्रहानन्तरमुक्थ्ययागो विधातव्य. । स तु ग्रहणप्रसङ्गात्पूर्वमेवाऽभिहितः । अत उक्थ्यग्रहान्तं प्रातःसवन सन्तिष्ठते ।

१–" अभिषुत शोर धावेत्यानुरूप्य " इति सूत्रस्यादि. ।

स शुक्रामन्थिनौ प्रथमौ गृह्णाति । शुक्रवद्ध्येतत्सवनमथाग्रयणꣳ सर्वेषु ह्येष सवनेषु गृह्यतेऽथ मरुत्वतीयमथोक्थ्यमुक्थ्यानि ह्यत्रापि भवन्ति ॥ २ ॥

तद्धैके । (क5) उक्थ्यं गृहीत्वाऽथ मरुत्वतीयं गृह्णन्ति तदु तथा न कुर्यान्मरुत्वतीयमेव गृहीत्वाऽथोक्थ्यं गृह्णीयात् ॥ ३ ॥

स शुक्रामन्थिनौ प्रथमौ गृह्णाति । शुक्रवद्ध्येतत्सवनम् । अथाग्रयणम् । सर्वेषु ह्येष सवनेषु गृह्यते । अथ मरुत्वतीयम् । अथोक्थ्यम् । उक्थ्यानि ह्यत्रापि भवन्ति ॥ २ ॥

तद्धैके-उक्थ्यं गृहीत्वाऽथ मरुत्वतीयं गृह्णन्ति । तदु तथा न कुर्यात् । मरुत्वतीयमेव गृहीत्वाऽथोक्थ्यं गृह्णीयात् ॥ ३ ॥

तत्समाप्य माध्यन्दिनसवनाय सोमाभिषवं विधत्ते-इहा३ऽइहा३ऽइत्यभिषुणोतीति । अभिषवकाले 'इहा३ऽइहा३ ' इत्युच्चार्य अभिषुणुयात् । तथा च सत्यागच्छेतीन्द्रं प्रत्युक्तत्वादेतेन "इन्द्रमेव' ' आह्वायति ' आगमयति । आगच्छेत्यस्मिन् पदेऽध्याहृते सति ' इहा ' इति एतदेव वाक्यं संपद्यते । एवं च "वाक्यस्य टेः प्लुत उदात्तः " (पा. सू. ८ । २ । ८२) " दूराद्धूते च " (पा. सू. ८ । २ । ८४) इति प्लुतो भवति । तथोत्तरमपि ' इहा ' इति पदे वाक्यं सम्पादनीयम् । इन्द्रस्य विप्रकृष्टत्वात्तच्छ्रवणार्थं वाक्यं द्विरुच्चार्यते । द्वितीयपर्यायस्योत्तमेऽभिषवे ' बृहद् ' ' बृहद् ' ' इति ' द्विरावृत्त्योच्चारयेत् । ' एतद् ' बृहच्छन्दोच्चारणेन अभिषवमहत्त्वस्य सूचितत्वादिन्द्र आगमिष्यतीति इन्द्रमेवागमयतीत्यर्थः । अत्र कात्यायनः-" इहा इहा इति प्रथमः पर्यायः । अविलम्बितो द्वितीयस्तूष्णीं तृतीयः । अविलम्बितस्यान्त उत्तमे बृहद्बृहदिति । " (का. श्रौ. सू. १० । ६-८) आपस्तम्बस्तु बृहच्छन्दोच्चारणस्य स्थानान्तरमाह-" संराधयन्तश्चाभिषुण्वन्तीहा इहेति उत्तमस्याभिषवस्य मध्यमे पर्याये बृहद्धाति बृहद्बृहदिति " (आप. श्रौ. सू.) इति ॥ १ ॥

अभिषवानन्तरं शुक्रादीनां पञ्चानां ग्रहाणां ग्रहण क्रमेण विधत्ते-स शुक्रामन्थिनावित्यादि । शुक्रवद्ध्येतत्सवनमिति । 'एतत्' माध्यन्दिनं 'सवनम्' 'शुक्रवत्' सारवत् इति प्रसिद्धम् । तथा च तैत्तिरीयके श्रुतिः-" तस्माद्वे सवने शुक्रवती प्रातःसवनं च माध्यन्दिनं च "-(तै. सं. ६।१।६।४) इति । सर्वेषु ह्येषु सवनेषु गृह्यत इति प्रसिद्धम्-" सवने सवनेऽभिगृह्णाति" (तै. सं. ६ । ६ । ११) इति श्रुतेः । उक्थ्यानि ह्यत्रापि भवन्तीति ' अत्रापि ' माध्यन्दिनसवनेऽपि ' उक्थ्यानि ' स्तोत्राणि ' भवन्ति ' । तस्मादुक्थ्यं गृह्णीयात् ॥ २ ॥

उक्थ्यमरुत्वतीययोः पौर्वापर्ये शाखान्तरमतमनूद्य, निराकृत्य, स्वमतमेव निगमयति-तद्धैक उक्थ्यं गृहीत्वेत्यादि । अत्र प्रातःसवने आग्रयणानन्तरमुक्थ्यग्रहस्य ग्रहणेन तत्समत्वादत्रापि तदनन्तरं ग्रहणं प्रयुक्तमिति शाखान्तरीयाणामभिप्रायः । प्रातःसवनग्रहणकाले तथाविधक्रमाङ्गीकारेऽपि अत्र माध्यन्दिनसवने मरुत्वतीयस्य ग्रहस्य होमः प्राथमिकः । उक्थ्यग्रहस्य तु पश्चादिति होमानुसारेण ग्रहणमपि मरुत्वतीयस्य प्रथममेव भवितुमर्हतीत्येतद्ब्राह्मणस्याभिप्रायः ॥ ३ ॥

(त्ता) तान्वाऽएतान् । (न्पु) पञ्च ग्रहान्गृह्णात्येष वै व्वज्रो यन्माध्यन्दिनः पवमानस्तस्मात्पञ्चदशः पञ्चसामा भवति पञ्चदशो हि व्वज्रः स एतैः पञ्चभिर्ग्रहैः पञ्च वाऽइमाऽ अङ्गुलयोऽङ्गुलिभिर्व्वै प्रहरति ॥ ४ ॥

(त्री) इन्द्रो व्वृत्राय व्वज्रं प्रजहार । स व्वृत्रं पाप्मानꣳ हत्वा व्विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे दक्षिणा निनाय तस्माद्यप्येतर्हि यद्वेवैतेन माध्यन्दिनेन पवमानेन स्तुवतेऽथ व्विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे दक्षिणा नीयन्ते तथोऽएवैष एतैः पञ्चभिर्ग्रहैः पाप्मने द्विषते भ्रातृव्याय व्वज्रं प्रहरति स व्वृत्रं पाप्मानꣳ हत्वा व्विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे दक्षिणा नयति तस्माद्वाऽएतान्पञ्च ग्रहान्गृह्णाति ॥ ५ ॥

तद्यन्मरुत्वतीयान्गृह्णाति । (त्ये) एतद्वाऽइन्द्रस्य निष्केवल्यꣳ सवनं

तान्वाऽएतान् पञ्च ग्रहान्गृह्णाति । एष वै वज्रो–यन्माध्यन्दिनः पवमानः । तस्मात्पञ्चदशः पञ्चसामा भवति । पञ्चदशो हि वज्रः । स एतैः पञ्चभिर्ग्रहैः । पञ्च वाऽइमाऽअङ्गुलयः । अङ्गुलिभिर्वै प्रहरति ॥ ४ ॥

इन्द्रो वृत्राय वज्रं प्रजहार । स वृत्रं पाप्मानं हत्वा विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे दक्षिणा निनाय । तस्माद्प्येतर्हि यद्वेवैतेन माध्यन्दिनेन पवमानेन स्तुवते–अथ विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे दक्षिणा नीयन्ते । तथो ऽएवैष एतैः पञ्चभिर्ग्रहैः पाप्मने द्विषते भ्रातृव्याय वज्रं प्रहरति । स वृत्रं पाप्मानं हत्वा विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे दक्षिणा नयति तस्माद्वाऽएतान्पञ्च ग्रहान् गृह्णाति ॥ ५ ॥

तद् यन्मरुत्वतीयान् गृह्णाति । एतद्वाऽइन्द्रस्य निष्केवल्यं सवनम्–यन्माध्यन्दिनं सवनम् । तेन

सम्भूय पञ्चानां ग्रहाणां ग्रहणमनूद्य प्रशंसति–तान्वा एतानित्यादि । माध्यन्दिनः पवमान इति । 'यत्' एषः 'वज्रो वै' 'तस्मात्' वज्रत्वात् 'पञ्चदशः' पञ्चदशस्तोमः । "स्तोमे डविधिः" (पा. सू. ५।१।५८ वा. १ पञ्चदशर्चे)–इति डप्रत्ययः । वज्रो हि पञ्चदशात्मकः । "पञ्चदशो वज्रो भ्रातृव्याभिभूत्यै" (तै.स.६।३।३) इति श्रुतेः । एतैः प्रकृतैः पञ्चभिर्ग्रहैर्हेतुना स माध्यन्दिनः पवमानः 'पञ्चसामा भवति' । इमा अङ्गुलय इति । ताभिः 'प्रहरति' इति च प्रत्यक्षं प्रसिद्धम् । तस्मात् पञ्चसङ्ख्याका एतेऽपि ग्रहास्तत्प्रहरणसाधनभूताः 'अङ्गुलयः' ते च सङ्ख्यासामान्यात् सामरूपाः सन्तः वज्रात्मकेन माध्यन्दिनपवमानेन सम्बध्यन्ते ॥ ४ ॥

इन्द्रो वृत्राय इत्यादिना दक्षिणा नीयन्ते इत्यन्तेन पञ्चसाम्नः पञ्चदशस्तोमकस्य माध्यन्दिनपवमानस्य वज्रत्वमेव प्रदर्श्यते । तथो एवैष इति । 'तथैव' 'एषः' अध्वर्युः 'पञ्चभिः' ग्रहैः 'अङ्गुलिभिः' अङ्गुलिस्थानीयैः 'द्विषते' द्वेषं कुर्वते भ्रातृव्याय 'वज्रम्' माध्यन्दिनपवमानरूपम् वृत्रं 'हत्वा' 'विजिते' शत्रौ 'अभये' 'अनाष्ट्रे' नाशकाभावे 'दक्षिणा नयति' 'तस्मात्' माध्यन्दिनपवमानरूपवज्रप्रक्षेपसाधनाङ्गुलिस्थानत्वेन पापरूपत्वेन पापरूपशत्रुविघातहेतुत्वात्प्रशस्तमेतेषां पञ्चानां ग्रहाणां ग्रहणमित्यर्थः ॥ ५ ॥

कारणाभिधित्सया मरुत्वतीयानां ग्रहणमनुवदति–तद्यन्मरुत्वतीयान् गृह्णातीति । "तेभ्य एते मरुत्वतीयो'

यन्माध्यन्दिनꣳ सवनं तेन वृत्रमजिघाꣳसत्तेन व्यजिगीषत मरुतो वाऽइत्यश्वत्थेऽपक्रम्य तस्थुः क्षत्रं वाऽइन्द्रो विशो मरुतो विशा वै क्षत्रियो बलवान्भवति तस्मादाश्वत्थेऽऋतुपात्रे स्यातां कार्ष्मर्यमये त्वेव भवतः ॥६॥

(स्ता) तानिन्द्रऽउपमन्त्रयांचक्रे । (क्रऽ) उप माऽऽवर्तध्वं युष्माभिर्बलेन वृत्रꣳ हनानीति ते होचुः किं नस्ततः स्यादिति तेभ्यऽएतौ मरुत्वतीयौ ग्रहावगृह्णात् ॥ ७ ॥

(त्रे) ते होचुः। (र) अपनिधायैनमोजऽउपावर्तामहाऽइति तऽएनमपनिधायैवौजऽउपाववृतुस्तद्वाऽइन्द्रोऽस्पृणुतापनिधाय वै मौज उपावृतन्निति॥८॥

स होवाच । सहैव मौजसोपावर्तध्वमिति तेभ्यो वै नस्तृतीयं ग्रहं गृहाणेति तेभ्यऽएतं तृतीयं ग्रहमगृह्णादुपयामगृहीतोऽसि मरुतां त्वौजसऽइति

वृत्रमजिघांसत् । तेन व्यजिगीषत । मरुतो वाऽइत्यश्वत्थेऽपक्रम्य तस्थुः । क्षत्रं वाऽइन्द्रः, विशो मरुतः । विशा वै क्षत्रियो बलवान्भवति । तस्मादाश्वत्थेऽऋतुपात्रे स्याताम् । कार्ष्मर्यमये त्वेव भवतः ॥ ६ ॥

तानिन्द्रऽउपमन्त्रयांचक्रे–उप माऽऽवर्तध्वम्, युष्माभिर्बलेन वृत्रं हनानीति । ते होचुः–किं नस्ततः स्यादिति । तेभ्य एतौ मरुत्वतीयौ ग्रहावगृह्णात् ॥ ७ ॥

ते होचुः–अपनिधायैनमोज उपावर्तामहाऽइति । त एनमपनिधायैवौज उपाववृतुः । तद्वाऽइन्द्रोऽस्पृणुत । अपनिधाय वै मौज उपावृतन्निति ॥ ८ ॥

स होवाच–सहैव मौजसोपावर्तध्वमिति । तेभ्यो वै नस्तृतीयं ग्रहं गृहाणेति । तेभ्य एतं तृतीयं ग्रहमगृह्णात्–" उपयामगृहीतोऽसि मरुतां त्वौजसे "–(वा. सं. ७ । ३६) इति । त एनं

ग्रहावगृह्णात्, तेभ्यो वै नस्तृतीयं ग्रहं गृहाण " । (श. प. ४ । ३ । ३ । ७–९) इति वक्ष्यमाणत्वात् ' त्रीन्मरुत्वतीयान्गृह्णाति ' इति यत्–तत्कारणमुच्यत इत्यर्थः ।

नन्वेकस्यैव मरुत्वतीयस्य ग्रहणमभिहितम्, तत्कथं त्रयाणामप्यनुवादः सम्भवतीति । एवं तर्ह्यनेन सिद्धवत्कृत्यानुवादनेनेतरयोर्ग्रहयोरपि विधिर्ज्ञेयः । कारणमाह–एतद्वा इन्द्रस्येत्यादिना । ' निष्केवल्यम् ' निष्कृष्य केवल इन्द्रो देवता यस्य तन्निष्केवल्यम् । मरुतो वा इत्यश्वत्थ इति । ' इति ' शब्देनापक्रमणप्रकारोऽभिनयेन प्रदर्श्यते । तस्मादिति । ऋतुपात्राभ्यामेव मरुत्वतीयानां ग्रहणात्, मरुतां चाश्वत्थे स्थितत्वात्, तदवरोधाय ' आश्वत्थे ऋतुपात्रे स्याताम् ' नैतदादरणीयम्, किन्तु ' कार्ष्मर्यमये ' ' एव ' ' ऋतुपात्रे ' ' भवतः ' । न त्वाश्वत्थे स्याताम् । कार्ष्मर्यो नाम कश्चिद् वृक्षविशेषः । तत्रायमाशयः–' वृत्रमजिघांसत् ' इति वृत्रस्य जिघांसितत्वाद्रक्षोघातकत्वेन कार्ष्मर्यस्य, तन्मये एव पात्रे भवत इति । मरुतामवरोधस्तु " इन्द्राय मरुत्वते " (श. प. ४ । ३ । ३ । १०) इतीन्द्रेण सह मरुतां निर्देशादेव सेत्स्यति । कार्ष्मर्यस्य रक्षोघातकत्वं तैत्तिरीयके श्रूयते–" यत्कार्ष्मर्यमयाः परिधयो भवन्ति रक्षसामपहत्यै " (तै. स. ६ । २ । १) इति । एतद् ' आश्वत्थे ' इत्यादिकम् ' अश्वत्थेऽपक्रम्य तस्थुः ' इत्यस्य प्रसङ्गादभिहितम् । ' उपाववृतुः ' इति

तुऽएनᳪ᳭ सुहैवौजसोपावर्तन्त तैर्व्यजयत तैर्वृत्रमहन्क्षत्रं वाऽइन्द्रो विशो मरुतो विशा वै क्षत्रियो बलवान्भवति तत्क्षत्रऽएवैतद्बलं दधाति तस्मान्मरुत्वतीयान्गृह्णाति ॥ ९ ॥

स वाऽइन्द्रायैव मरुत्वते गृह्णीयात् । (ना) नापि मरुद्भ्यः स यद्धापि मरुद्भ्यो गृह्णीयात्प्रत्युद्यामिनीᳪ᳭ ह क्षत्राय विशं कुर्यादथैतदिन्द्रमेवानु मरुतऽआभजति तत्क्षत्रायैवैतद्विशं कृतानुकरामनुवर्त्मानं करोति तस्मादिन्द्रायैव मरुत्वते गृह्णीयान्नापि मरुद्भ्यः ॥ १० ॥

(द्वयोऽप) अपक्रमाद्ध हैवैषामेतद्बिभयांचकार । यदिमे मन्नापक्रामेयुर्यन्नान्यद्भ्रियेरन्निति तानेवैतदनपक्रमिणोऽकुरुत तस्मादिन्द्रायैव मरुत्वते गृह्णीयान्नापि मरुद्भ्यः ॥ ११ ॥

सहैवौजसोपावर्तन्त । तैर्व्यजयत । तैर्वृत्रमहन् । क्षत्रं वाऽइन्द्रः, विशो मरुतः । विशा वै क्षत्रियो बलवान्भवति । तत् क्षत्रऽएवैतद्बलं दधाति । तस्मान्मरुत्वतीयान् गृह्णाति ॥ ९ ॥

स वाऽइन्द्रायैव मरुत्वते गृह्णीयात् । नापि मरुद्भ्यः । स यद्धापि मरुद्भ्यो गृह्णीयात्-प्रत्युद्यामिनीं ह क्षत्राय विशं कुर्यात् । अथैतदिन्द्रमेवानु मरुत आभजति । तत् क्षत्रायैवैतद्विशं कृतानुकरामनुवर्त्मानं करोति । तस्मादिन्द्रायैव मरुत्वते गृह्णीयात् । नापि मरुद्भ्यः ॥ १० ॥

अपक्रमाद्ध हैवैषामेतद्बिभयाञ्चकार । यदिमे मन्नापक्रामेयुर्यन्नान्यद्भ्रियेरन्निति । तानेवैतदनपक्रमिणोऽकुरुत । तस्मादिन्द्रायैव मरुत्वते गृह्णीयात् । नापि मरुद्भ्यः ॥ ११ ॥

व्यत्ययेन परस्मैपदम् (पा. सू. ३ । १ । ८९)। स्पष्टार्थमन्यत् । 'उपाहतन्' इति "द्युद्भ्यो लुङि" (पा. सू. १ । ३ । ९१) इति परस्मैपदम् । स्पष्टार्थमन्यत् ॥ ६—९ ॥

ग्रहाणां मरुदर्थत्वस्य कथितत्वात्तेभ्य एव ग्रहणे प्राप्ते तत्सहितायेन्द्राय गृह्णीयादिति विधत्ते—स वा इन्द्रायैवेति । मरुद्भ्य एव ग्रहणे दोषं—तत्सहितायेन्द्राय ग्रहणे गुणं च प्रदर्श्य तदेव निगमयति—स यद्धापि मरुद्भ्य इत्यादि । 'क्षत्राय' 'प्रत्युद्यामिनीम्' प्रातिकूल्येनोद्यतां 'विशम्' प्रजां 'कुर्यात्' । अथेन्द्रमेवानुलक्ष्य 'मरुत.' 'आभजति' भागिनः करोति । तेन 'क्षत्राय' 'विशं' 'कृतानुकारम् करोति' क्षत्रायत्तां करोति । तदेतदानुकूल्येन यथा करोति तादृशीम् 'अनुवर्त्मानम्' अनुगतवर्त्मानं 'करोति' । 'तस्मात्' 'मरुत्वते' 'इन्द्राय' 'गृह्णीयात्' ॥ १० ॥

कारणान्तरमुपन्यस्योक्तमर्थं द्रढयति—अपक्रमाद्ध हेत्यादि । 'एषाम्' मरुताम् 'अपक्रमादेवेन्द्रो 'बिभयाञ्चकार' । "भीह्रीभृहुवां श्लुवच्च" (पा. सू. ३ । १ । ३९) इति आम्प्रत्ययः । भीतिश्च 'यत्' येनोपायेन मत्तः सकाशाद् 'इमाः' प्रजाः 'नापक्रामेयुः' येनोपायेनान्यत्र 'न भ्रियेरन्निति' विचार्य्य तेनोपायेन 'तान्' मरुतः 'अनपक्रमिणः' अनपक्रमणशीलानात्मना सहैव तानेव 'अकुरुत' । यत एवम्, 'तस्मात्' मरुत्सहिताय 'इन्द्रायैव' 'गृह्णीयात्' । 'न' केवल 'मरुद्भ्यः' ॥ ११ ॥

(ऽ) ऋतुपात्राभ्यां गृह्णाति । (त्यू) ऋतवो वै संवत्सरो यज्ञस्तेऽदः प्रातःसवने प्रत्यक्षमवकल्पन्ते यदृतुग्रहान्गृह्णात्यथैतत्परोऽक्षं माध्यन्दिने सवनेऽवकल्पन्ते यदृतुपात्राभ्यां मरुत्वतीयान्गृह्णाति विशो वै मरुतोऽन्नं वै विशऽऋतवो वाऽइदँ सर्वमन्नाद्यं पचन्ति तस्मादृतुपात्राभ्यां मरुत्वतीयान्गृह्णाति ॥ १२ ॥

(त्य) अथातो गृह्णात्येव । (वे) इन्द्र मरुत्व इह पाहि सोमं यथा शार्याते ऽअपिबः सुतस्य । तव प्रणीती तव शूर शर्मन्ना विवासन्ति कवयः सुयज्ञाः ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा मरुत्वतऽएष ते योनिरिन्द्राय त्वा मरुत्वते ॥ १३ ॥

ऋतुपात्राभ्यां गृह्णाति । ऋतवो वै संवत्सरो यज्ञः । तेऽदः प्रातःसवने प्रत्यक्षमवकल्पन्ते—यदृतुग्रहान्गृह्णाति । अथैतत्परोऽक्षं माध्यन्दिने सवनेऽवकल्पन्ते—यदृतुपात्राभ्यां मरुत्वतीयान् गृह्णाति । विशो वै मरुतः, अन्नं वै विशः । ऋतवो वाऽइदं सर्वमन्नाद्यं पचन्ति । तस्मादृतुपात्राभ्यां मरुत्वतीयान् गृह्णाति ॥ १२ ॥

अथातो गृह्णात्येव—"इन्द्र[1] मरुत्व इह पाहि सोमं यथा शार्यातेऽअपिबः सुतस्य । तव प्रणीती तव शूर शर्मन्ना विवासन्ति कवयः सुयज्ञाः । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा मरुत्वतऽएष ते योनिरिन्द्राय त्वा मरुत्वते"—(वा० सं० ७।३५) इति ॥ १३ ॥

प्रकृतग्रहणादृतुपात्राभ्यां ग्रहणं विधत्ते—ऋतुपात्राभ्यां गृह्णातीति । ऋतवो वा इत्यादि । तत्र प्रयोजनमभिधीयते—'ते' यज्ञसंवत्सरात्मकाः 'ऋतवः' 'प्रातःसवने' प्रत्यक्षमेवावकल्पन्ते' अवक्लृप्ताः स्वायत्ता भवन्ति । यस्माद् 'ऋतुग्रहान्गृह्णाति' । 'अथ' 'माध्यन्दिने सवने' 'परोक्षम्' 'अवकल्पन्ते' । 'यदृतुपात्राभ्यां मरुत्वतीयान्गृह्णाति' । अत्र ऋतुग्रहाभावेन ऋतुपात्रसम्बन्धादृतूनां परोक्षावक्लृप्तिः । तदर्थमृतुपात्राभ्यां ग्रहणम् । किञ्च 'मरुतः' 'विशः' हि । "मरुतो वै देवानां विशः" (तै. सं. १।४।७) इति श्रुतेः । 'विशश्च' 'अन्नम्' कृष्यादिना तत्सम्पादनात् । 'ऋतवः' च 'इदम्' पुरोवर्ति 'अन्नाद्यम्' अद्यमन्नम् 'पचन्ति' उपभोगयोग्यं कुर्वन्ति । ऋतूनां सर्वोत्पत्तिनिमित्तकारणत्वात्, अतो मरुतामृतूनां च सम्बन्धादृतुपात्राभ्याम् 'मरुत्वतीयान्' गृह्णीयादित्यर्थः ॥ १२ ॥

क्रमेण ग्रहाणां ग्रहणसादनमन्त्रानाह—अथाऽतो गृह्णात्येवेन्द्र मरुत्व इत्यादि । तत्र प्रथममरुत्वतीयग्रहणमन्त्रस्यायमर्थः—हे 'इन्द्र मरुत्वः' । मरुतोऽस्य सन्ति इति मरुत्वान् तस्य सम्बुद्धौ "मतुवसो रु सम्बुद्धौ छन्दसि" (पा. सू. ८।३।१) इति रुत्वम् । 'इह' यज्ञे 'सोमं' 'पाहि' पिब । "बहुलं छन्दसि" (पा. सू. २।४।७६) इति शपो लुकि पिबादेशाभावे पिबते रूपम् । कथं पाहीति—शर्यातिर्मानवः, तस्यायं शार्यातः, तस्मिन् 'यथा' 'सुतस्य' अभिषुतस्य सोमस्यांशम् 'अपिबः' पीतवानसि । किञ्च

१—मरुत्वतीयग्रहग्रहणे त्रयो मन्त्राः संहितायां पठ्यन्ते । इह त्वेक एव ।

२—मरुत्वन्तमरुत्वतीयमृतुपात्रेणेन्द्र मरुत्व इति । का. श्रौ. सू. । १० । १२ ।

मरुत्वन्तं वृषभम् ।(म्वा)व्वावृधानमकवारिं दिव्यᳪं शासमिन्द्रम् । व्विश्वासाहमवसे नूतनायोग्रᳪं सहोदामिह तᳪं हुवम । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा मरुत्वतऽएष ते योनिरिन्द्राय त्वा मरुत्वते । उपयामगृहीतोऽसि मरुतां त्वौजसऽइति तृतीयं ग्रहं गृह्णाति ॥ १४ ॥

(त्यु) अथ माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति । पाप्मना वाऽएतदिन्द्रः सᳪंसृष्टोऽभूद्यद्विशा मरुद्भिः स यथा व्विजयस्य कामाय व्विशा समाने पात्रेऽश्नीयादेवं तद्यदस्माऽएतं मरुद्भिः समानं ग्रहमगृह्णन् ॥ १५ ॥

"मरुत्वन्तं वृषभं वावृधानमकवारिं दिव्यं शासमिन्द्रम् । विश्वासाहमवसे नूतनायोग्रं सहोदामिह तं हुवेम । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा मरुत्वते, एष ते योनिरिन्द्राय त्वा मरुत्वते । उपयामगृहीतोऽसि मरुतां त्वौजसे"–(वा.सं.७।३६) इति तृतीयं ग्रहं गृह्णाति १४

माहेन्द्रग्रहः ।

अथ माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति । पाप्मना वाऽएतदिन्द्रः संसृष्टोऽभूद्–यद् विशा मरुद्भिः । स यथा विजयस्य कामाय विशा समाने पात्रेऽश्नीयाद्–एवं तद्–यदस्माऽएतं मरुद्भिः समानं ग्रहमगृह्णन् १५

हे शूर ! 'तव' 'प्रणीती' प्रणीत्या, तृतीयैकवचनस्य ईकारादेशः । त्वत्कर्तृकेन प्रणयनेन 'सुनृताः' कल्याणदृशः 'कवयः' क्रान्तदर्शिनः । 'शर्मन्' शरणे गृहे यज्ञगृहे 'तव' 'आविवासन्ति' त्वां विवासन्ति । विवासतिः परिचरणकर्मा (निघं० ३ । ५ । १०) । हे ग्रह ! उपयामेन गृहीतोऽसि 'इन्द्राय' मरुत्वते त्वा गृह्णामीति शेषः । उपदेशस्तव 'योनिः' स्थानमतोऽत्र त्वाम् 'इन्द्राय' 'मरुत्वते' सादयामीति सादनमन्त्रस्यार्थः ॥ १३ ॥

मरुत्वन्तमित्येष द्वितीयमरुत्वतीयग्रहणस्य मन्त्रस्तस्यायमर्थः–'मरुत्वन्तम्' मरुद्भिः सहितम् 'वृषभम्' वर्षितारम्, श्रेष्ठं वा 'वावृधानम्' वर्द्धमानञ्च 'अकवारिम्' अकुत्सितारातिम्, यस्य शत्रवोऽप्यकुत्सिताः, 'दिव्यम्' दिविभवम्, 'शासम्' शासितारम्, 'विश्वासाहम्' सहतिरभिभवार्थः । सर्वमप्यभिभवितारम्, 'उग्रम्' उद्गूर्णबलम् 'सहोदाम्' बलस्य दातारम्, एवंविधमिन्द्रमाह्वः 'तम्' इन्द्रम् 'नूतनाय' नवीनभूताय 'अवसे' अवनायास्मिन् 'इह' यज्ञगृहे, 'हुवेम' आह्वयामः । उपयामगृहीतोऽसीत्यादि व्याख्यातम् ।

उपयामेत्यादिना मन्त्रेण तृतीयं मरुत्वतीयं गृह्णीयात् । हे ग्रह ! उपयामेन दारुपात्रेण 'गृहीतोऽसि' त्वां मरुतामोजसे गृह्णामीति मन्त्रार्थः ॥ १४ ॥

मरुत्वतीयग्रहानन्तरं माहेन्द्रं ग्रहं विधत्ते–अथ माहेन्द्रमित्यादि । विहितं माहेन्द्रग्रहं पाप्मनिरसनहेतुत्वेन प्रशंसति–पाप्मना वा एतदित्यादि । 'मरुद्भिः' 'विशा' मरुद्देवतारूपया विशा 'संसृष्ट' इति; एतेनेन्द्रः 'पाप्मना' पापेन 'संसृष्टोऽभूत्' । यतः 'अस्मै' इन्द्राय 'मरुद्भिः समानम्' साधारणमेतं 'ग्रहम्' 'अगृह्णन्' इति यत्; 'तत्' एवम्प्रकारो भवति । 'यथा' विजयकामार्थे 'विशा' सह

१–मरुत्वतीयग्रहान् गृहीत्वेति । का. श्रौ. सू. १० । ७० । २–उपयामेन मरुत्वतीयग्रहणानुवर्त मरुतोऽसि मरुतां त्वौजस इति । का.श्रौ.सू.१० । ६६ ।

(हंस्तं) तं देवाः । सर्वस्मिन्विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे यथेषीकां मुञ्जाद्विवृहेदेवꣳ सर्वस्मात्पाप्मनो व्यवृहन्यन्माहेन्द्रं ग्रहमगृह्णंस्तथोऽएवैष एतद्यथेषीका विमुञ्जा स्यादेवꣳ सर्वस्मात्पाप्मनो निर्मुच्यते यन्माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति ॥ १६ ॥

यद्वेव माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति । (त्री) इन्द्रो वाऽएष पुरा वृत्रस्य वधादथ वृत्रꣳ हत्वा यथा महाराजो विजिग्यानऽएवं महेन्द्रोऽभवत्तस्मान्माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति महान्तमु चैवैनमेतत्खलु करोति वृत्रस्य वधाय तस्मादेव माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति शुक्रपात्रेण गृह्णात्येष वै शुक्रो य एष तपत्येष उऽएव महाँस्तस्माच्छुक्रपात्रेण गृह्णाति ॥ १७ ॥

(त्य) अथातो गृह्णात्येव । महाँ२॥ऽइन्द्रो नृवदाचर्षणिप्राऽउत द्विबर्हाऽअमिनः सहोभिः । अस्मद्र्यग्वावृधे वीर्यायोरुः पृथुः सुकृतः कर्तृभिर्भूत् ।

तं देवाः सर्वस्मिन्विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे यथेषीकां मुञ्जाद्विवृहेद्-एवं सर्वस्मात्पाप्मनो व्यवृहन्-यन्माहेन्द्रं ग्रहमगृह्णन् । तथोऽएवैष एतद्-यथेषीका विमुञ्जा स्याद्-एवं सर्वस्मात्पाप्मनो निर्मुच्यते-यन्माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति ॥ १६ ॥

यद्वेव माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति । इन्द्रो वाऽएष पुरा वृत्रस्य वधात् । अथ वृत्रं हत्वा यथा महाराजो विजिग्यानः-एवं महेन्द्रोऽभवत् । तस्मान्माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति । महान्तमु चैवैनमेतत्खलु करोति-वृत्रस्य वधाय तस्मादेव माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति । शुक्रपात्रेण गृह्णाति । एष वै शुक्रो-य एष तपति । एष उ एव महान् । तस्माच्छुक्रपात्रेण गृह्णाति ॥ १७ ॥

अथातो गृह्णात्येव-" महाँ२॥इन्द्रो नृवदाचर्षणिप्रा उत द्विबर्हा अमिनः सहोभिः ।

'समाने' 'पात्रे' सोऽजनन् । तस्मात्तत्र मन्तृष्टोऽभूदिति ॥ ते 'देवाः' 'सर्वस्मिन्विजितेऽनष्टेऽनाष्ट्रे' सति 'तम्' इन्द्रम् 'मुञ्जात्' 'यथेषीकाः' तद्गतामन् 'विवृहेद्' उद्धरेद् । 'एवम्' माहेन्द्रग्रहग्रहणेन 'सर्वस्मात्पाप्मनो व्यवृहन्' । तस्मादधुनैव 'एषः' यजमानो मुञ्जादुद्धृतेषीकेव माहेन्द्रग्रहणेन सर्वस्मात्पाप्मनो मुच्यत इत्यर्थः ॥ १९ ॥ १६ ॥

पुनरपि तत्र माहेन्द्रग्रहं यजमानस्य महत्त्वहेतुत्वेन प्रशंसति-यद्वेव माहेन्द्रमित्यादि । यथा महाराज इति । लोके 'विजिग्यानः' विजितवान् राजा 'यथा महाराजः' भवति । 'एवम्' 'इन्द्रः' वृत्रं हत्वा 'महेन्द्रोऽभवत्' 'तस्मात्' माहेन्द्रग्रहणेन 'वृत्रस्य' पापरूपस्य वधार्थम् 'एनम्' यजमानम् 'महान्तम्' 'एव' करोति । विहितं ग्रहणमनूद्य तत्र शुक्रपात्रं विधत्ते-शुक्रपात्रेणेत्यादि । एष वा इति । शुक्रस्य सर्वात्मकत्वेन महत्त्वात्तत्पात्रेण माहेन्द्रग्रहस्य ग्रहणं युक्तमित्यर्थः ॥ १७ ॥

ग्रहणमनूद्य मन्त्रं विधत्ते-अथाऽतो गृह्णात्येव महाँ२ इन्द्र इत्यादि । 'महान्' महत्त्वगुणविशिष्टः । 'नृवत्' मनुष्यवत् । 'आचर्षणिप्राः' चर्षणयो मनुष्या आगत्य तानीप्सितफलप्रदानेन पूरयतीत्याचर्ष-

---

१-महेन्द्रग्रहग्रहणे मन्त्रद्वयं संहितायां पठ्यते । इह त्वेक एव । २-आग्निमन्त्रहस्ता महेन्द्र गृह्णाति वैश्वदेववन्नक्षारः इंद इति । वैश्वदेववदित्यनेन शुक्रपात्रेण ऐन्द्रत्वसादन्वारम्भे वेत्यतिदेशः । इत्यत्र कर्कः । (का. श्रौ. सू. १० । ७४) ।

उपयामगृहीतोऽसि महेन्द्राय त्वैष ते योनिर्महेन्द्राय त्वेति सादयति महे-
न्द्राय ह्येनं गृह्णाति ॥ १८ ॥

(त्यु) अथोपाकृत्यैतां व्वाचं व्वदति । (त्यु) अभिषोतारोऽभिषु-
णुतोलूखलान्युद्वादयताग्नीदाशिरं व्विनय सौम्यस्य व्वित्तादिति ते वै
तृतीयसवनायैवाभिषोतारोऽभिषुण्वन्ति तृतीयसवनायोलूखलान्युद्वादयन्ति
तृतीयसवनायाग्नीदाशिरं व्विनयति तृतीयसवनाय सौम्यं चरुंश्रप-
यत्येते वै शुक्रवती रसवती सवने यत्प्रातःसवनं च माध्यन्दिनं च सवन-
मथैतन्निर्धीतशुक्रं यत्तृतीयसवनं तदेवैतस्मान्माध्यन्दिनात्सवनान्निर्मि-
मीते तथो हास्यैतच्छुक्रवद्रसवत्तृतीयसवनं भवति तस्मादेतामत्र व्वाचं
व्वदति ॥ १९ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके सप्तमं ब्राह्मणम् ॥ ४-२-७ ॥ (३. ३.)
द्वितीयः प्रपाठकश्च समाप्तः ॥ २ ॥

अस्मद्र्यग् वावृधे वीर्यायोरुः पृथुः सुकृतः कर्तृभिर्भूत् । उपयामगृहीतोऽसि महेन्द्राय त्वैष ते योनिर्महेन्द्राय त्वा "-(वा० सं० ७ । ३९) इति । सादयति महेन्द्राय ह्येनं गृह्णाति ॥ १८ ॥

अथोपाकृत्यैतां वाचं वदति- अभिषोतारो [illegible] सौम्यस्य विचादिति । ते वै तृतीयसवनायैव [illegible] यन्ति । तृतीयसवनायाग्नीदाशिरं विनयति । [illegible] रसवती सवने-यत्प्रातःसवनं च, माध्यन्दिनं च सवनम् । अथैतन्निर्धीतशुक्रं-यत्तृतीयसवनम् ।

णिप्रा । यथा राजामात्यादिर्मनुष्य. सेवकान्फलप्रदानेन पूरयति तद्वत् । ' उत ' किञ्च ' द्विबर्हाः ' द्वयोरपि स्थानयोर्मध्यमस्थाने उत्तमे च बर्हाः. बृहत्परिवृढः अथवा द्वयोः प्रकृतिविकृतिरूपयोर्बर्हो शब्दैर्यस्यासौ ' द्विबर्हाः ' ' सहोभिः ' बलै. ' अमिन ' अमितोऽपरिमितबल इत्यर्थः । अथ वा शत्रुसम्बन्धिभिर्बलैः । ' अमिन. ' अहिंसित. । 'अस्मद्र्यक्' अस्मदभिमुखतया गन्ता । ' महानिन्द्रः ' ' वावृधे ' वर्द्धताम् । किमर्थम् ' वीर्याय ' वीरकर्मणे । किञ्च अस्मदीयैः ' कर्तृभिः ' स्तूयमानः ' उरुः ' विस्तारेण 'पृथुः' प्राणेन ' सुकृतः ' शोभनकृद् ' भूत् ' (पा. सू. ६ । ४ । ७५) भूयात् । उपयामेत्यादि व्याख्यातम् ॥ १८ ॥

माहेन्द्रग्रहे पृष्ठस्तोत्रोपाकरणानन्तरमध्वर्युः प्रैषरूपां वाचमुत्पादयति-अथोपाकृत्येत्यादि । ' उपाकृत्य ' " उपावर्तध्वम् " इत्यनेन मन्त्रेण पृष्ठस्तोत्रमुपाकृत्येत्यर्थः । अत एव कात्यायनः-" पृष्ठमुपाकृत्य प्रेष्यत्यभिषो-

---

१-अत्र प्रैषमन्त्र. संहितायां नास्ति । २-शुक्र पुनर्गृत्वासिच्य पृष्ठमुपाकृत्य प्रेष्यत्यभिषोतारोऽभिषुणुतोलूखलान्युद्वादयताग्नीदाशिरं विनय सौम्यस्य विचादिति । का. श्रौ. सू. १० । ७॥

अथ तृतीयप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम्
तृतीयाध्याये च चतुर्थं ब्राह्मणम् ।

घ्नन्ति वाऽएतद्यज्ञम् । यदेनं तन्वते यन्न्वेव राजानमभिषुण्वन्ति तत्तं घ्नन्ति यत्पशुᳬं संज्ञपयन्ति विशासति तत्तं घ्नन्त्युलूखलमुसलाभ्यां दृषदुपलाभ्याᳬं हविर्यज्ञं घ्नन्ति ॥ १ ॥

स एष यज्ञो हतो न ददक्षे । तं देवा दक्षिणाभिरदक्षयंस्तद्यदेनं

वदेवैतस्मान्माध्यन्दिनात्सवनान्निर्मिमीते । तथो हास्यैतच्छुक्रवदमत्तृतीयसवनं भवति । तस्मादेतामत्र वाचं वदति ॥ १९ ॥

दक्षिणादानम् ।

घ्नन्ति वाऽएतद्यज्ञम्—यदेनं तन्वते । यन्न्वेव राजानमभिषुण्वन्ति—तत् तं घ्नन्ति, यत्पशुं संज्ञपयन्ति, विशासति—तत् तं घ्नन्ति, उलूखलमुसलाभ्यां दृषदुपलाभ्यां हविर्यज्ञं घ्नन्ति ॥ १ ॥

स एष यज्ञो हतो न ददक्षे । तं देवा दक्षिणाभिरदक्षयन् । तद् यदेनं दक्षिणाभिरदक्षयंस्तस्माद्

वारोऽनिशुत "—(का. श्रौ सू. १० । ७९) इति । माध्यन्दिनसवनमध्ये प्रयुक्तत्वादस्य प्रैषस्य तदर्थता स्यात् । अतस्तृतीयसवनार्थोऽयं प्रैष इति व्याचष्टे—ते वै तृतीयसवनार्थेत्यादि । ' उद्धरतानुद्धरन्ति ' इत्यनेनैवावहननकालीनोलूखलमुसलोद्यमनस्याभिधानात्तत्कर्तव्यपुरोडाशसम्पादनं लक्ष्यते । 'आशिरम्' विनयति' कर्तव्येऽहनि सोमेऽवनेतुमाशिरं संस्करोति । " आशिरम् " इति उपवसथदिवसस्य सायङ्काले यजमानस्यानडुहो गोः पयो दुग्ध्वा दधि क्रियते तदुच्यते । माध्यन्दिनसवने तृतीयसवनार्थाभिषवादिसम्पादनार्थस्य प्रैषस्य प्रयोजनमाह-एते वै शुक्रवती इत्यादि । ' रसवती ' इति, ' शुक्रवती ' इत्यस्यैव व्याख्यानम् । ' निर्धीतशुक्रम् ' निर्धीतरसम्, पक्षिरूपा गायत्री तृतीयसवनार्थं सोमं मुखेनाहरन्त्यपिबदिति प्रसिद्धम् । तेन तृतीयसवनं नीरसम् । एतच्च तैत्तिरीयके श्रूयते—" पद्भ्यां द्वे सवने समगृह्णान्मुखेनैकं यन्मुखेन समगृह्णात्तदधयत्, तस्माद्द्वे सवने शुक्रवती प्रातःसवनं च माध्यन्दिनं च तस्मात्तृतीयसवन ऋजीषमभिषुण्वन्ति धीतमिव हि मन्यन्त आशिरमवनयति सशुक्रत्वाय "—(तै० सं० ६ । १ । ६ । ४, ५) इति । वदेवैतस्मादिति । ' तत् ' तेनैवाभिषवादिसम्पादनेनैव ' तस्मात् ' शुक्रवतो रसवतो ' माध्यन्दिनसवनात् " तृतीयसवनम् ' ' निर्मिमीते ' उत्पादयति । सवनोत्पादकस्य सोमाभिषवादेस्तत्सम्पादनादित्यर्थः ॥ १९ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
चतुर्थकाण्डे तृतीयाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् (४—३—३) ॥

शुक्रामन्थ्यादिग्रहग्रसङ्गाद्द्वितीयतृतीयसवनीयमाहेन्द्रग्रहाग्रयणग्रहमभिधाय तत्र शुक्रामन्थिग्रहयागानन्तरं कर्तव्यं दक्षिणादानादिकं विवक्षते, तत्रादावुपयोगममिदधानः प्रसङ्गाद्दक्षिणापदनिर्वचनं च प्रदर्शयन् दक्षिणादानं विधत्ते—घ्नन्ति वा एतद्यज्ञमित्यादिना । 'एनम्' यज्ञं ' तन्वते ' विस्तारयन्तीति यत्, एतेन ' यज्ञं घ्नन्ति ' वै कथं विस्तारेण हननमित्याह—यन्न्वेवेति । ' पशुं संज्ञपयन्ति ' मारयन्तीति यत्, तत् ' विशासति ' छिन्दन्ति । अतस्तदपि हननम् ' उलूखलमुसलाभ्यां दृषदुपलाभ्याम् ' वा हननपेषणयोः सम्पादनात् ' हवि-

दक्षिणाभिरदक्षयंस्तस्माद्दक्षिणा नाम तद्यदेवात्र यज्ञस्य हतस्य व्यथते तदेवास्यैतद्दक्षिणाभिर्दक्षयत्यथ समृद्ध एव यज्ञो भवति तस्माद्दक्षिणा ददाति॥२॥
तद्वै षड्द्वादशेत्येव हविर्यज्ञे ददाति । न ह त्वेवाशतदक्षिणः सौम्योऽध्वरः स्यादेष वै प्रत्यक्षं यज्ञो यत्प्रजापतिः पुरुषो वै प्रजापतेर्नेदिष्ठꣳ सोऽयꣳ शतायुः शततेजाः शतवीर्यस्तꣳ शतेनैव दक्षयति नाशतेन तस्मान्नाशतदक्षिणः सौम्योऽध्वरः स्यान्नो हैवाशतदक्षिणेन यजमानस्यर्त्विक्स्यान्नेदस्याक्षिभूरसानि यमिमे हनिष्यन्त्येव नु दक्षयिष्यन्तीति ॥ ३ ॥

दक्षिणा नाम । तद् यदेवात्र यज्ञस्य हतस्य व्यथते–तदेवास्यैतद्दक्षिणाभिर्दक्षयति–अथ समृद्ध एव यज्ञो भवति । तस्माद्दक्षिणा ददाति ॥ २ ॥

तद्वै षड् द्वादशेत्येव हविर्यज्ञे ददाति । न ह त्वेवाशतदक्षिणः सौम्योऽध्वरः स्यात् । एष वै प्रत्यक्षं यज्ञो–यत्प्रजापतिः । पुरुषो वै प्रजापतेर्नेदिष्ठम् । सोऽयं शतायुः शततेजाः शतवीर्यः । तं शतेनैव दक्षयति–नाशतेन । तस्मान्नाशतदक्षिणः सौम्योऽध्वरः स्यात् । नो हैवाशतदक्षिणेन यजमानस्यर्त्विक्स्यात् । नेदस्याक्षिभूरसानि यमिमे हनिष्यन्त्येव–न दक्षयिष्यन्तीति ॥ ३ ॥

यज्ञम्' अपहन्ति । तस्मात् ' स ' ' एष ' 'यज्ञ ' हतत्वात् 'न ददक्षे ' न समृद्धोऽभूदिति 'देवा दक्षिणाभिरदक्षयन् ' । अतो दक्षणसाधनत्वाद् 'दक्षिणा' इति नामधेयम् । " द्रुदक्षिभ्यामिनन् "–(उणा. सू. २।५०) इत्यौणादिक इनन्प्रत्ययः । तत ' अत्र ' ' हतस्य ' ' यज्ञस्य ' ' यद् ' अङ्गम् ' व्यथते ' पीडां प्राप्नोति ' तत् ' ' दक्षिणाभिर्दक्षयति ' समर्धयति । तथा च ' यज्ञ ' ' एव ' ' समृद्धो भवति ' । ' तस्माद् ' यज्ञस्य समृद्धये दक्षिणा दद्यादित्यर्थः ॥ १ ॥ २ ॥

प्रसङ्गाद्धविर्यज्ञे हविर्यज्ञदक्षिणाकल्पमपि दर्शयन् प्रकृते सोमयागे दक्षिणाकल्पमिमाह–तद्वा इत्यादिना । न ह त्वेवेति । ' सौम्योऽध्वर ' ' अशतदक्षिण ' ' न ' ' एव ' 'स्यात्' । किन्तु शतदक्षिण इत्यर्थः । तत्र शतमिति गवां शतं विवक्षितं " गवां शतं द्वादश वा " (का. श्रौ. सू. १० । २९)–इति कात्यायनवचनात् । " गवां सङ्ख्या भवति "–इत्यापस्तम्बवचनाच्च ।

शतदक्षिणत्वेन यज्ञस्य समृद्धिर्भवतीत्यत्रोपपत्तिमाह–एष वै प्रत्यक्षमित्यादि । ' प्रजापतेर्नेदिष्ठम् ' इति नेदिष्ठं यथा भवति तथा वर्तते । तत एवोत्पन्नत्वादित्यर्थः । ' शततेजा, ' शतवीर्यः ' इति आयुरनुसारेण तेजोवीर्ययोरपि शतत्वं द्रष्टव्यम् ।

उक्तसङ्ख्याया न्यूनत्वेनार्त्विज्यं न कुर्यादित्याह–नो हैवेत्यादि । ' अशतदक्षिणेन ' यज्ञेन हेतुना ' यजमानस्य ' ' न ' ऋत्विक् ' स्यात् । आर्त्विज्यं कुर्वतोऽयमाशयः–' इमे ' यजमानमन्वृत्विजः पुरुषा ' यं ' यज्ञम् ' हनिष्यन्त्येव ' हत च त न समर्धयन्ति । 'अस्य' ' यज्ञस्य अक्षिभू ' अक्षिगतो दृष्यो नैव भवानीति । अभिषवादिसम्पादनाद्धतस्य यज्ञस्य शतसङ्ख्याभिर्दक्षिणाभि. समृद्धिर्भवतीत्युक्तम्, तथा च सति शतदक्षिणाभावेऽसमृद्धो यज्ञो भवतीति तत्रार्त्विज्यं कुर्वतो यज्ञवैकल्येन बाधा स्यात् । तस्माच्छतदक्षिण एव ऋत्विक् स्यादिति भाव. ॥ ३ ॥

१–" वाज्ञति कामयते " इति सूत्र शेषः ।

द्वया वै देवा देवाः । (ऽ) अहैव देवाऽअथ ये ब्राह्मणाः शुश्रुवाᳬंसोऽनूचानास्ते मनुष्यदेवास्तेषां द्वेधा विभक्तऽएव यज्ञऽआहुतयऽएव देवानां दक्षिणा मनुष्यदेवानां ब्राह्मणानाᳬं शुश्रुवुषामनूचानानामाहुतिभिरेव देवान्प्रीणाति दक्षिणाभिर्मनुष्यदेवान्ब्राह्मणाञ्छुश्रुवुषोऽनूचानांस्तऽएनमुभये देवाः प्रीताः स्वर्गं लोकमभिवहन्ति ॥ ४ ॥

ता वाऽएताः । (ऽ) ऋत्विजामेव दक्षिणा ऽअन्यं वाऽएतऽएतस्यात्मानᳬं संस्कुर्वन्त्येतं यज्ञमृङ्मयं यजुर्मयᳬं साममयमाहुतिमयᳬं सोऽस्यामुष्मिंल्लोकऽआत्मा भवति तद्ये माऽजीजनन्तेति तस्मादृत्विग्भ्य एव दक्षिणा दद्यान्नानृत्विग्भ्यः ॥ ५ ॥

(ग्र्युऽथ)अथ प्रतिपरेत्य गार्हपत्यम् । (न्दा)दाक्षिणानि जुहोति स दर्शाहोमीये व्वासास हिरण्यं प्रबध्यावधाय जुहोति देवलोके मेऽप्यसदिति ये

द्वया वै देवाः । देवाऽअहैव देवाः, अथ ये ब्राह्मणाः शुश्रुवांसोऽनूचानाः–ते मनुष्यदेवाः । तेषां द्वेधा विभक्त एव यज्ञः । आहुतय एव देवानाम्, दक्षिणा मनुष्यदेवानां ब्राह्मणानां शुश्रुवुषामनूचानानाम् । आहुतिभिरेव देवान्प्रीणाति, दक्षिणाभिर्मनुष्यदेवान्ब्राह्मणाञ्छुश्रुवुषोऽनूचानान् । तऽएनमुभये देवाः प्रीताः स्वर्गं लोकमभिवहन्ति ॥ ४ ॥

ता वाऽएता ऋत्विजामेव दक्षिणाः । अन्यं वाऽएतऽएतस्यात्मानं संस्कुर्वन्ति–एतं यज्ञमृङ्मयं यजुर्मयं साममयमाहुतिमयम् । सोऽस्यामुष्मिंल्लोकऽआत्मा भवति । तद् ये माऽजीजनन्तेति–तस्मादृत्विग्भ्य एव दक्षिणा दद्यात्, नानृत्विग्भ्यः ॥ ५ ॥

अथ प्रतिपरेत्य गार्हपत्यं दाक्षिणानि जुहोति । स दर्शाहोमीये वासासि हिरण्यं प्रबध्यावधाय

विहितदक्षिणां प्रकारान्तरेण प्रशंसति–द्वया वै देवा इत्यादिना । 'देवाः' 'द्वया वै' द्विविधाः प्रसिद्धाः । "प्रथमचरमतया०"–इत्यादिना (पा. सू. १ । १ । ३३) जसि सर्वनामसंज्ञाया विकल्पेन विधानात्तदभावपक्षे रूपम् । द्वैविध्यमेव प्रदर्शयते–अहैव देवा इति । 'देवाः' 'अहैव' स्वत एव स्वर्गे विद्यमाना ये देवास्ते एकविधा देवाः । 'अथ ये ब्राह्मणाः' कीदृशाः 'अनूचाना' साङ्गं वेदं अधीतिनः । "उपेयिवाननाश्वाननूचानश्च" (पा. सू. ३ । २ । १०९) इति अनूचानशब्दो निपातितः । 'शुश्रुवांसः' श्रवणवन्तो ज्ञानवन्तः । "क्वसुश्च"–(पा. सू. ३ । २ । १०७) इति क्वसुः । 'ते मनुष्यदेवाः' इति द्विविधा देवा इत्यर्थः । 'तेषां द्वेधा विभक्तः' इत्यादिकं तु निगदव्याख्यातम् ॥ ४ ॥

उक्ताया दक्षिणाया ऋत्विक्सम्बन्धं महान्तं विधत्ते–ता वा इत्यादि । अन्यं वा इति । यत ऋत्विजः 'एतस्य' यजमानस्य 'अन्यम्' 'आत्मानम्' दृश्यमानशरीरव्यतिरिक्तं शरीरं 'संस्कुर्वन्ति' । एतं यज्ञमृङ्मयमिति । तद्ये मेति । 'तत्' तस्माद्यज्ञरूपशरीरान्तरोत्पादनाद्यजमान इमे ऋत्विजो माम् 'अजीजनन्त इति' मन्यते । 'तस्मादृत्विग्भ्य एव' 'दद्यात्' तद्व्यतिरिक्तेभ्यो न दद्यादित्यर्थः ॥ ५ ॥

दाक्षिणहोमं विधत्ते–अथेत्यादि । दक्षिणां दित्सुना कर्तव्यानि 'दाक्षिणानि' । होमे विशेषमाह–स दर्शा-

1–दर्शं मध्यविदश शालाद्वार्ये दाक्षिणहोमः क्षाम प्रबद्ध २ हिरण्य ३ हवन्यामवधाय चतुर्गृहीतमुद् रयमिति का. श्रौ. सू. १०।२९।

यजते यो यजते सोऽस्यैष यज्ञो देवलोकमेवाभिप्रैति तदनूची दक्षिणा यां ददाति सैति दक्षिणामन्वारभ्य यजमानः ॥ ६ ॥

(अ) चतस्रो वै दक्षिणाः । (०) हिरण्यं गौर्वासोऽश्वो न वै तदव-कल्पते यदश्वस्य पादमवदध्याद्यद्वा गोः पादमवदध्यात्तस्मादशाहोमीये वाससि हिरण्यं प्रबध्यावधाय जुहोति ॥ ७ ॥

सौरीभ्यामृग्भ्यां जुहोति । तमसा वाऽअसौ लोकोऽन्तर्हितः स एतेन ज्योतिषा तमोऽपहत्य स्वर्गं लोकमुपसंक्रामति तस्मात्सौरीभ्यामृग्भ्यां जुहोति ॥ ८ ॥

स जुहोति । उदु त्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः ॥ दृशे विश्वाय सूर्यꣳ स्वाहेत्येतया गायत्र्या गायत्री वाऽइयं पृथिवी सेयं प्रतिष्ठा तदस्या-मेवैतत्प्रतिष्ठायां प्रतितिष्ठति ॥ ९ ॥

जुहोति । देवलोके मेऽप्यसदिति वै यजते—यो यजते । सोऽस्यैष यज्ञो देवलोकमेवाभिप्रैति । तत् अनूची दक्षिणा । यां ददाति सैति । दक्षिणामन्वारभ्य यजमानः ॥ ६ ॥

चतस्रो वै दक्षिणाः—हिरण्यम्, गौः, वासः, अश्वः । न वै तदवकल्पते यदश्वस्य पादमवदध्यात्, यद्वा गोः पादमवदध्यात् । तस्मादशाहोमीये वाससि हिरण्यं प्रबध्यावधाय जुहोति ॥ ७ ॥

सौरीभ्यामृग्भ्यां जुहोति । तमसा वाऽअसौ लोकोऽन्तर्हितः । स एतेन ज्योतिषा तमोऽपहत्य स्वर्गं लोकमुपसंक्रामति । तस्मात्सौरीभ्यामृग्भ्यां जुहोति ॥ ८ ॥

स जुहोति—"उदु त्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः । दृशे विश्वाय सूर्यं स्वाहा "—(वा. सं. ७ । ४१) इत्येतया गायत्र्या । गायत्री वाऽइयं पृथिवी । सेयं प्रतिष्ठा । तदस्यामेव प्रतिष्ठायां प्रतितिष्ठति ॥ ९ ॥

होमीय इति । वाससि हिरण्यबन्धनस्य कारणमाह—देवलोक इत्यादि । तदनूची दक्षिणेति । त यज्ञमनु अध्वनि गच्छन्तीति ' अनूची ' तादृशी भवति । तस्माद् ' याम् ' दक्षिणाम् ' ददाति ' ' सा ' स्वर्गं प्राप्नोति । ' दक्षिणामन्वारभ्य ' अवलम्ब्य ' यजमानः ' अपि स्वर्गं प्राप्नोति ॥ ६ ॥

' यज्ञे हिरण्यादयः ' चतस्रः ' ' दक्षिणाः ' दातव्या हि । तत्र यदि ' अश्वस्य ' 'गोः ' वा पादे ' हिरण्यम् ' ' अवदध्यात्' तदा तदसम्बन्धात्स्वर्गं प्राप्तुं न शक्नोति । वाससि तु प्रबद्धं सदैव गन्तुं शक्नोति । ' तस्माद् ' 'हिरण्यम्' स्वर्गगमनार्थम् ' वाससि ' ' प्रबध्य ' जुहुयात् ॥ ७ ॥

विहिते गार्हपत्याधिकरणे होमे मन्त्रौ विधत्ते—सौरीभ्यामिति । " सूर्यलिङ्गा० "—(का. श्रौ. सू. ६ । ४ । १४९) इत्यादिना सूत्रकारोक्तेः । ' तमसा वै ' इत्यादिनोक्तयोर्मन्त्रयोः सूर्यदेवत्यत्वे हेतुरुपन्यस्यते ॥ ८ ॥

विहितयोर्मन्त्रयोः प्रथमं दर्शयति—स जुहोति । उदु त्यं जातवेदसमिति (का. श्रौ. सू. । १० । २९) । उत्तरत्र एतन्मन्त्रगतस्य गायत्रीछन्दसः प्रयोजनं दर्शयितुम् ' एतया गायत्र्या ' इति वर्णितम् । मन्त्रस्यायमर्थः—' केतवः ' रश्मयः ' त्यम् ' तम्, त्यच्छन्दसैतद्रूपम् । ' जातवेदसम् ' जातं वेत्ति, वेदयति वा जातवेदास्तं

(त्यु) अथ द्वितीयां जुहोति । चित्रं देवानामुदगादनीकं चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याग्नेः ॥ आप्रा द्यावापृथिवीऽअन्तरिक्षꣳ सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्च स्वाहेत्येतया त्रिष्टुभा लोकमेवैतयोपप्रैति ॥ १० ॥

(त्य) अथाग्नीध्रे । द्वे वैका वा जुहोति तद्यदग्नावाग्नीध्रे द्वे वैका वा जुहोत्यग्निर्वै पशूनामीष्टे तऽएनमभितः परिणिविशन्ते तमेतयाऽऽहुत्या प्रीणाति सोऽस्मै प्रीतोऽनुमन्यते तेनानुमतान्ददाति ॥ ११ ॥

अथ द्वितीयां जुहोति-" चित्रं देवानामुदगादनीकं । चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याग्नेः । आप्रा द्यावापृथिवीऽअन्तरिक्षं । सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्च स्वाहा"-(वा. सं.७।४२) इत्येतया त्रिष्टुभा लोकमेवैतयोपप्रैति ॥ १० ॥

अथाग्नीध्रे द्वे वैका वा जुहोति । तद् यदग्नावाग्नीध्रे द्वे वैका वा जुहोति । अग्निर्वै पशूनामीष्टे तऽएनमभितः परिणिविशन्ते । तमेतयाऽऽहुत्या प्रीणाति । सोऽस्मै प्रीतोऽनुमन्यते । तेनानुमतान् ददाति ॥ ११ ॥

सर्वज्ञम् ' देवम् ' दानादिगुणयुक्तम् ' सूर्यम् ' ' विश्वाय ' विश्वस्य जगतः ' दृशे ' दर्शनाय समस्तस्य लोकस्य दर्शनादिव्यवहारसिद्ध्यर्थम् ' उद्-वहन्ति ' ऊर्ध्वदेशं प्रापयन्ति । उक्तमन्त्रगतस्य गायत्रीछन्दसः प्रयोजनं दर्शयति-गायत्री वा इत्यादि । गायत्र्या अग्निना सहोत्पत्तिराम्नाता-"स मुखतस्त्रिवृतं निरमिमीत तमग्निर्देवताऽन्वसृज्यत गायत्री छन्दः" (तै.स.७।१।१) इति । अग्निश्च पृथिव्यभिमानिनी देवता, अतस्तत्सम्बन्धाद्गायत्र्याः पृथिवीत्वम् । अत एव श्रूयते-"गायत्री वै पृथिवी " इति ॥ ९ ॥

द्वितीयाहुतेर्मन्त्रं दर्शयति-अथ द्वितीयां जुहोति चित्रं देवानामित्येतदि । अत्रापि पूर्ववत्प्रयोजनाभिधित्सया ' एतया त्रिष्टुभा ' इत्युक्तम् । ' चित्रम् ' चयनीयं पूजनीयम् ' देवानाम् ' ' अनीकम् ' सङ्घातरूपं मण्डलम् ' उदगात् ' । उदगादिति "छन्दसि लुङ्लङ्लिटः" (पा.सू. ३।४।६) इति लुङ् । "गातिस्था"-(पा.सू. २।४।७७) इत्यादिना सिचो लुक् । कीदृशं मण्डलम् ' मित्रस्य वरुणस्याग्नेः ' चक्षुःस्थानीयम् । उपलक्षणं चैतत् । सर्वेषां देवानां चक्षूरूपम् । किंच तन्मण्डलान्तर्गतः ' सूर्यः ' कीदृशः ' जगतः ' जङ्गमस्य ' तस्थुषः ' स्थावरस्य च ' आत्मा ' । ' द्यावापृथिवी ' । द्यावापृथिव्यौ । " वा च्छन्दसि "-(पा.सू. ६।१।१०६) इति पूर्वसवर्णदीर्घः । ' अन्तरिक्षम् ' च 'आप्राः' आपूरयति । पुरुषव्यत्ययः (पा.सू. ३।१।८५) । अदादित्वाच्छपो लुक् (पा.सू. २।४।७२) । मन्त्रगतस्य त्रिष्टुप्छन्दसः प्रयोजनं दर्शयति-लोकमेवेति । ' एतया त्रिष्टुभा ' ' लोकम् ' ऊर्ध्वलोकमभिलक्ष्य प्रगच्छति । त्रिष्टुप्छन्दसोर्ध्वलोकसम्बन्धः क्वचिदाम्नायते-" त्रिष्टुभमन्तारिक्षम् " इति ॥ १० ॥

विधत्ते-अथाग्नीध्र इत्यादि । आग्नीध्रमग्नीधो गृहम् । " अग्नीधः शरणे रण् भं च इति-" (पा.सू. ४।२।१२०। वा. २) इति रण् प्रत्ययः । तत्रत्ये अग्नौ 'द्वे वा एकां वा' आहुतिं जुहुयात् । विहितमर्थमनूद्य तत्र कारणमाह-तद्यदग्नावित्यादि । अग्निर्वै पशूनामीष्टे इति । अग्निरिति रुद्रः । एतच्च तैत्तिरीयके श्रूयते-" देवासुराः संयत्ता आसन् ते देवा विजयमुपयन्तोऽग्नौ वामं वसु सन्न्यदधतेदमु नो भविष्यति यदि नो

१-चित्रं देवानामिति द्वितीयाम् । का. श्रौ. सू. १०।३।१० । २-"आश्चर्यं यथा तथोदगात् । उदयत्रेव स्वतजसा नेशं तमो हन्ति, अन्येषां ज्योतींष्यादत्त इत्याश्चर्यम् " इति महीधरः ।

स जुहोति ।(त्य) अग्ने नय सुपथा रायेऽअस्मान्विश्वानि देव व्वयुनानि व्विद्वान् । युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनो भूयिष्ठां ते नमऽउक्तिं व्विधेम स्वाहेत्यथ यद्यश्वं युक्तं वाऽयुक्तं वा दास्यन्त्स्यादथ द्वितीयां जुहुयाद्यद्यु न नाद्रियेत ॥ १२ ॥

स जुहोति । (त्य) अयं नोऽअग्निर्व्वरिवस्कृणोत्वयं मृधः पुर ऽएतु प्रभिन्दन् ॥ अयं व्वाजाञ्जयतु व्वाजसातावयँ शत्रूञ्जयतु जर्हृषाणः स्वाहेति व्वाजसा ह्यश्वः ॥ १३ ॥

स जुहोति–" अग्ने नय सुपथा रायेऽअस्मान्विश्वानि देव वयुनानि विद्वान् । युयोध्यस्मज्जुहुराणमेनो भूयिष्ठां ते नमऽउक्तिं विधेम स्वाहा "–(वा. सं. ७ । ४३) इति । अथ यद्यश्वं युक्तं वाऽयुक्तं वा दास्यन्त्स्यात्–अथ द्वितीयां जुहुयात्–यद्यु न नाद्रियेत॥ १२॥

स जुहोति–" अयं नोऽअग्निर्वरिवस्कृणोत्वयं मृधः पुर एतु प्रभिन्दन् । अयं वाजाञ्जयतु वाजसातावयं शत्रूञ्जयतु जर्हृषाणः स्वाहा "–(वा. सं. ७ । ४४) इति । वाजसा ह्यश्वः ॥ १३ ॥

जेष्यन्तीति । तदग्निर्न्यकामयत तेनापक्रामत्तद्देवा विजित्यावरुरुत्समाना अन्वायन् तदस्य सहसाऽदित्सन्त सोऽरोदीद्यदरोदीत्तद्रुद्रस्य रुद्रत्वम्" (तै.स.१।५।१) इति । रुद्रश्च पशूनामधिपतिः । "रुद्रः पशूनामधिपतिः"–(तै.सं. ६।२।४) इति श्रुतेः । तस्मादग्निः पशूनामिति "अधीगर्थदयेशां कर्मणि" (पा. सू. २।३।५२) इति षष्ठी । 'ते' पशव 'एनम्' स्वामिनमग्निम् ' अभितः ' ' परिणिविशन्ते ' परिवेष्टन्ते । " नेर्विशः " (पा. सू. १।३।१७) इति आत्मनेपदम् । परं च ' एतयाऽऽहुत्या ' प्रीणितोऽग्निः स्वकीयान् पशून् ' अस्मै ' यजमानायानुजानाति । पश्चात्तदनुज्ञातानेव ' ददाति ' ॥ ११ ॥

विहित होममनूद्य मन्त्रं विधत्ते–स जुहोत्यग्ने नयेत्यादि । हे ' अग्ने ! ' ' विश्वानि ' ' वयुनानि ' ज्ञानानि ' विद्वान् ' त्वम् ' अस्मान् ' ' राये ' धनाय ' सुपथा ' शोभनेन मार्गेण । " न पूजनात् "–(पा. सू. ५ । ४ । ६९) इति समासान्तो निषिध्यते । ' नय ' प्रापय । किंच ' जुहुराणम् ' कुटिलम् ' एन ' पापम् ' अस्मत् ' अस्मत्तः ' युयोधि ' पृथक् कुरु । " वा छन्दसि "–(पा. सू. ३ । ४ । ८८) इति पिवादेशस्य हेरपित्त्वं विकल्पितम् । तथा च पित्त्वपक्षे अङित्त्वात् " अङितश्च "–(पा. सू. ६ । ४ । १०३) इति धिरादेशः । वयं च ' ते ' ' भूयिष्ठाम् ' नमउक्तिम् ' नमस्कारम् ' विधेम ' कुर्याम । ' विध विधाने ' (धा. पा. तु. प. ३४) इति । ' स्वाहा ' इदं हविः स्वाहुतमस्तु ।

द्वितीयाहुतेर्नैमित्तिकत्वमाह–अथ यद्यश्वमित्यादि । ' युक्तम् ' रथे विनियुक्तम् ' अयुक्तम् ' अविनियुक्तम् ॥ १२ ॥

द्वितीयाहुतेः कर्तव्यपक्षे मन्त्रमाह स जुहोत्ययं नो अग्निरित्यादि । आग्नीध्रीयः ' अग्निः ' ' नः ' अस्माकम् ' वरिवः ' धनम् ' कृणोतु ' सम्पादयतु । "कृवि हिंसाकरणयोः "–(धा. पा. भ्वा. प. ९४) " धिन्विकृण्व्योर च "(पा. सू. ३।१।८०) इति उप्रत्ययः, अकारश्चान्तादेशः । तस्य स्थानिवद्भावाल्लघूपधगुणो न भवति ।

१–अग्नीध्रीये जुहोति । का. श्रौ. सू. १० । ३१ । २–अथवा दास्यन्नश्वं चेद्युक्तं वाऽयुक्तं वा । का. श्रौ. सू. १०.३२।

(श्रो८य) अथ हिरण्यमादाय शालामभ्यैति । दक्षिणेन वेदिं दक्षिणा उपतिष्ठन्ते सोऽग्रेण शालां तिष्ठन्नभिमन्त्रयते रूपेण वो रूपमभ्यागामिति न ह वाऽअग्रे पशवो दानाय चक्षमिरे तेऽपनिधाय स्वानि रूपाणि शरीरैः प्रत्युपातिष्ठन्त तानेतद्देवाः स्वैरेव रूपैर्यज्ञस्यार्धादुपायंस्ते स्वानि रूपाणि जानाना अभ्यवायंस्ते रातमनसोऽलं दानायाभवंस्तथोऽएवैनानेष एतत्स्वैरेव रूपैर्यज्ञस्यार्धादुपैति ते स्वानि रूपाणि जानानाऽ अभ्यवायन्ति ते रातमनसोऽलं दानाय भवन्ति ॥ १४ ॥

अथ हिरण्यमादाय शालामभ्येति–दक्षिणेन वेदिम्–दक्षिणा उपतिष्ठन्ते । सोऽग्रेण शालां तिष्ठन्नभिमन्त्रयते–" रूपेण वो रूपमभ्यागाम् "–(वा. सं. ७ । ४५) इति । न ह वा अग्रे पशवो दानाय चक्षमिरे । तेऽपनिधाय स्वानि रूपाणि शरीरैः प्रत्युपातिष्ठन्त । तानेतद्देवाः स्वैरेव रूपैर्यज्ञस्यार्धादुपायन् । ते स्वानि रूपाणि जानाना अभ्यवायन् । ते रातमनसोऽलं दानायाभवन् । तथोऽएवैनानेष एतत्स्वैरेव रूपैर्यज्ञस्यार्धादुपैति । ते स्वानि रूपाणि जानाना अभ्यवायन्ति । ते रातमनसोऽलं दानाय भवन्ति ॥ १४ ॥

न केवलमयं धनमेव करोतु किन्तु ' मृधः ' सग्रामान् ' प्रभिन्दन् ' ' पुरस्तात् ' एतु ' गच्छतु । किंच ' अयम् ' ' वाजसातौ ' वाजोऽन्न (निघ० २ । ७ । २) सोऽस्मिन् सायते सम्भज्यत इति वाजसातिः सग्रामस्तस्मिन्, ' वाजान् ' अन्नानि ' जयतु ' स्वाधीन करोतु ' । ' जर्हृषाणः ' अतिशयेन हृष्यन् ' शत्रूंश्च जयतु ' । मन्त्रे वाजशब्दप्रयोगस्य तात्पर्यमाह–वाजसा ह्यश्व इति । 'अश्वः' वाजमन्नं सनोति सम्भजतीति ' वाजसाः ' " जनसनखनक्रमगमो विट् "–(पा. सू. ३ । २ । ६७) इति विट्प्रत्ययः । " विड्वनोरनुनासिकस्यात्"–(पा.सू.६।४।४१) इति आत्वम् । अश्वः जयसिद्धिसाधकत्वादन्नसम्पादकत्वम् । अनेनैवाभिप्रायेण साध्यसाधनभेदाविवक्षयाऽश्वस्यान्नरूपत्वं क्वचिदाम्नायते–"अश्वो वै बृहद्वयः"(तै.ब्रा.३।८।५) इति । वय इत्यन्ननामधेयम् (निघं. २।७।७) यतोऽश्वोऽस्य वाजसाः तस्मात्तद्दानाङ्गभूतस्य साधने मन्त्रे वाजशब्दप्रयोग इत्यर्थः ॥ १३ ॥

विधत्ते–अथ हिरण्यमादायेत्यादि । दक्षिणेन वेदिमिति । " एनपा द्वितीया " (पा. सू. २ । ३ । ३१) इति द्वितीया । दक्षिणा इति । दक्षिणार्था गावः । सोऽग्रेणेति । शालाया अग्रभागे तिष्ठन् " रूपेण वः " इत्यादिना मन्त्रेण दक्षिणार्था गाः ' अभिमन्त्रयते ' इत्यर्थः ॥

मन्त्रस्य प्रथमभाग व्याचष्टे–न ह वा इति । ' अग्रे ' पूर्वम् ' पशवो दानाय ' ' न ' समर्था बभूवुः किल यतः ' ते ' पशवः ' स्वानि रूपाणि ' सामर्थ्यानि ' अपनिधाय' शरीरमात्रेणैवोपस्थिताः; ' एतत् ' एतेन रूपेण व इत्यादि मन्त्रभागस्योच्चारणेन ' देवाः ' ' तान् ' दानसमर्थान्पशून् ' स्वैरेव रूपैः ' सहिताः ' यज्ञस्यार्धात् ' मध्यात् ' उपायन् ' यज्ञमध्य माध्यन्दिनसवनमाश्रित्य प्राप्नुवन्नित्यर्थः । अर्धादिति कर्मणि ल्यब्लोपे पञ्चमी (पा. सू. १ । ४ । ३१ वा. १) । ततश्चैते ' स्वानि ' सामर्थ्यानि ' जानानाः ' अभिमुखमागता पश्चात् स्वसामर्थ्योपेतत्वात् ' रातमनसः ' सन्तो दानाय समर्था बभूवुः । एतन्मन्त्रभागोच्चारणेन तथैव भवतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

१–सदृश्यो यजमान शालाद्ग्रेण तिष्ठन्नभिमन्त्रयते दक्षिणा वेद्यन्ते दक्षिणतो रूपेण व इति ।का०श्रौ० सू० १०।२।४।

तुथो वो विश्ववेदा विभजत्विति । ब्रह्म वै तुथस्तदेना ब्रह्मणा विभजति ब्रह्म वै दक्षिणीयं चादक्षिणीयं च वेद तुथो हास्यैता दक्षिणीयायैव दत्ता भवन्ति नादक्षिणीयाय ॥ १५ ॥

(यत) ऋतस्य पथा प्रेतेति । यो वै देवानां पथैति स ऋतस्य पथैति चन्द्रदक्षिणा इति तदेतेन ज्योतिषा यन्ति ॥ १६ ॥

(न्त्य) अथ सदोऽभ्यैति । वि स्वः पश्य व्यन्तरिक्षमिति वि त्वया दक्षिणया लोकं ख्येषमित्येवैतदाह ॥ १७ ॥

" तुथो वो विश्ववेदा विभजतु "–(वा०सं० ७ । ४५) इति । ब्रह्म वै तुथः । तद् एना ब्रह्मणा विभजति । ब्रह्म वै दक्षिणीयं चादक्षिणीयं च वेद । तथो ह्यस्येता दक्षिणीयायैव दत्ता भवन्ति, नादक्षिणीयाय ॥ १५ ॥

" ऋतस्य पथा प्रेत "–(वा० सं० ७ । ४५) इति । यो वै देवानां पथैति–स ऋतस्य पथैति । " चन्द्रदक्षिणाः "–(वा. सं. ७ । ४५) इति । तदेतेन ज्योतिषा यन्ति ॥ १६ ॥

अथ सदोऽभ्यैति–" वि स्वः पश्य व्यन्तरिक्षम् "–(वा० सं० ७ । ४५) इति । वि त्वया दक्षिणया लोकं ख्येषमित्येवैतदाह ॥ १७ ॥

द्वितीय भाग व्याचष्टे– तुथो व इत्यादि । तुथ इति साक्षात् परत्वात् ' दक्षिणीयम् ' दक्षिणार्हम् ' अदक्षिणीयम् ' दक्षिणानर्हम् ' च ' जानाति " कडङ्करदक्षिणाच्छ च "– (पा. सू. ५ । १ । ६९) इति । अर्हार्थे छप्रत्यय । अत. ' तुथो ' ' विभजतु ' इत्युक्तेऽनेनैवादिमाग कृतो भवतीति । प्रमाददादक्षिणीयाय दत्तापि दक्षिणीयायैव दत्ता भवतीति भाव. ॥ १५ ॥

तृतीय भाग व्याचष्टे–ऋतस्येत्यादि । देवाना मार्गेण गच्छतेत्यनेनाभिप्रायेण ' ऋतस्य ' यज्ञस्य ' पथा ' प्रगच्छतेत्युक्तम् । यज्ञमार्गस्य देवसम्बन्धादित्यर्थ. ।

चतुर्थ भाग व्याचष्टे–चन्द्रदक्षिणा इति । चन्द्र हिरण्यमध्वर्युहस्तगत तद् दक्षिणा समर्पके यासा तास्तथोक्ता । अनेन चन्द्ररूपेण ' ज्योतिषा ' सदैव गच्छेयु । हे दक्षिणार्था गाव ' रूपेण ' सामर्थ्येन पूर्वं भवतीभिरभिनिहितेन सह वो ' रूपम् ' स्वरूपम् ' अभ्यागाम् ' आभिमुख्येन प्राप्तोऽस्मि । " गातिस्था"–(पा. सू. २ । ४ । ७७) इत्यादिना सिचो लुक् । ' वो विश्ववेदा ' सर्वज्ञ. ' तुथ. ' ब्रह्म विभजतु । यूय च चन्द्रदक्षिणा सत्य. यज्ञसम्बन्धिना मार्गेण गच्छतेति कृत्स्नमन्त्रस्यार्थः ॥ १६ ॥

समन्त्रक सदोगमन विधाय मन्त्रस्य तात्पर्यमाह–अथेत्यादि । वि स्वः इति । हे सदः ! त्वदीयया ' दक्षिणया स्वर्लोकमन्तरिक्षलोक च ' वि ' ' ख्येषम् ' समीक्षिषीयेत्येवमर्थम् ' एतत् ' मन्त्रवाक्यम् ' आह ' अस्ति च दक्षिणाया सदसश्च सम्बन्ध. सदस्यासीनेभ्य ऋत्विग्भ्यो दक्षिणाया दानव्यत्वात् । मन्त्रे ' पश्य ' इति पुरुषव्यत्यय –(पा. सू. ३ । १ । ८५) पश्यामीत्यर्थः । एवं च ' वि ख्येषम् ' इति व्याख्यानमुपपद्यते ॥ १७ ॥

१–सरो गच्छति क्षि स्वापेति । का श्रौ. सू १० । ४१ ।

(ह्राथ) अथ सदः प्रेक्षते । यतस्व सदस्यैरिति मा त्वा सदस्याऽ अतिरिक्षतेत्यैवैतदाह ॥ १८ ॥

(ह्राथ) अथ हिरण्यमादायाग्नीध्रमभ्येति । ब्राह्मणमद्य विदेयं पितृमन्तं पैतृमत्यमिति यो वै ज्ञातो ज्ञातकुलीनः स पितृमान्पैतृमत्यो या वै ज्ञातायापि कतिपयीर्दक्षिणा ददाति ताभिर्महज्जयत्यृषिमार्षेयमिति यो वै ज्ञातोऽनूचानः स ऋषिरार्षेयः सुधातुदक्षिणमिति स हि सुधातुदक्षिणः॥१९॥

(णाऽथे) अथैवमुपसद्य । (द्या) अग्नीधे हिरण्यं ददात्यस्मद्राता देवत्रा

अथ सदः प्रेक्षते–"यतस्व सदस्यैः"–(वा० सं० ७ । ४५) इति । मा त्वा सदस्या अतिरिक्षतेत्यैवैतदाह ॥ १८ ॥

अथ हिरण्यमादायाग्नीध्रमभ्यैति–"ब्राह्मणमद्य विदेयं पितृमन्तं पैतृमत्यम्"–(वा० सं० ७ । ४६) इति । यो वै ज्ञातो ज्ञातकुलीनः स पितृमान् पैतृमत्यः । या वै ज्ञातायापि कतिपयीर्दक्षिणा ददाति, ताभिर्महज्जयति । "ऋषिमार्षेयम्"–(वा० सं० ७ । ४६) इति । यो वै ज्ञातोऽनूचानः स ऋषिरार्षेयः । "सुधातुदक्षिणम्"–(वा० सं० ७ । ४६) इति । स हि सुधातुदक्षिणः ॥ १९ ॥

अथैवमुपसद्याग्नीधे (१) हिरण्यं ददाति–" अस्मद्राता देवत्रा गच्छत "–(वा.

विधत्ते–अथेत्यादि । हे 'सदः' ! त्वम् 'सदस्यैः' सहितमेव यज्ञकार्ये प्रयतस्वेति मन्त्रस्यार्थः । मन्त्रस्य, सदसः सर्वदा सदस्यैः सह सम्बन्धोऽभिप्रेत इति व्याचष्टे–मा त्वेत्यादि । तथा च तैत्तिरीयके–"यतस्व सदस्यैरित्याह मित्रत्वाय"–(तै. सं. ६।६।१।४)–इति । अतिरिक्षतेति । "रिचिर् विरेचने" (धा. पा रु. उ. ४) इत्यस्माल्लुङि "इरितो वा" इत्यनेन (पा. सू. ३ । १ । ८५) क्सादेशे रूपम् ॥ १८ ॥

सहिरण्यमाग्नीध्रं प्रति गमनं विधत्ते–अथ हिरण्यमित्यादि । दातव्यम् 'हिरण्यम्' स्वीकृत्य 'ब्राह्मणम्' अद्य–इत्यादिना मन्त्रेण 'आग्नीध्रम्' अभिगच्छेत् । मन्त्रे पितृमत्पैतृमत्यशब्दयोस्तात्पर्यमाह–यो वै ज्ञात इत्यादि । 'पितृमन्तं पैतृमत्यम्' इत्येताभ्यां शब्दाभ्याम् 'ज्ञातः' 'ज्ञातकुलीनः' च विवक्षितः । ज्ञातः प्रसिद्धः । तत्रायमभिप्रायः–'पितृमान्' इति प्रशंसायां मतुप् इति प्रशस्तपितृमान्, प्रशस्तपितृमत्त्वेन च प्रसिद्धिर्लभ्यते । 'पैतृमत्यः' इति पितृमति कुले भवः । "भवे छन्दसि"–(पा. सू. ४ । ४ । ११०) इति यत् । इत्यस्य ज्ञातत्वं प्रशस्तपुरुषसम्बन्धनिबन्धनम् । एवं च प्रशस्तपितृयुक्ते कुले जात इत्यनेन प्रशस्तकुलोत्पत्तिर्लभ्यते । तादृशाय 'ज्ञाताय' 'याः' 'कतिपयीः' 'अपि' 'दक्षिणा ददाति ताभिर्महत्' फलम् 'जयति' स्वाधीनीकरोति । तस्मादनेनाभिप्रायेण पितृमन्तं पैतृमत्यमिति शब्दप्रयोग इत्यर्थः । ऋष्यार्षेयशब्दयोरर्थमाह–यो वा इति । 'अनूचानः' साङ्गे प्रवचनेऽधीती । 'आर्षेयः' "इतश्चानिञः"–(पा. सू. ४ । १ । १२२) इति ढक्प्रत्ययः । स हीति । प्रकृतत्वात् 'स' ज्ञातः 'अनूचानः' 'सुधातुदक्षिणः' सुधातुर्हिरण्यं तद् दक्षिणा यस्य स तथोक्तः । प्रसिद्धाय खलु हिरण्यं दीयते ॥ १९ ॥

उपसदनानन्तरमग्नीधे समन्त्रकं हिरण्यदानं विधत्ते–अथैवमित्यादि । मन्त्रार्थस्तु हिरण्यरूपा दक्षिणा

१–प्रेक्षते यतस्व सदस्यैरिति सदस्यान् । का. श्रौ. सू. १० । ३ । २–ब्राह्मणमद्येत्याग्नीध्रगमनम् । का. श्रौ. सू. १० । ४३ ।
३–उपविश्य हिरण्यमस्मै ददात्यस्मद्राता इति का.श्रौ. सू. १० । ४४ ।

गच्छतेति यां वै रातमनाऽअविचिकित्सन्दक्षिणां ददाति तया महज्जयति देवत्रा गच्छतेति देवलोके मेऽप्यसदिति वै यजते यो यजते तद्देवलोकऽएवैनमेतदपित्विनं करोति प्रदातारमाविशतेति मामाविशतेत्येवैतदाह तथो हास्मादेताः पराच्यो न प्रणश्यन्ति तद्यदग्नीधे प्रथमाय दक्षिणां ददात्यतो हि विश्वे देवा अमृतत्वमपाजयंस्तस्मादग्नीधे प्रथमाय दक्षिणां ददाति ॥ २० ॥

(त्य) अथैवमेवोपसद्य । (द्या) आत्रेयाय हिरण्यं ददाति यत्र वाऽअदः प्रातरनुवाकमन्वाहुस्तद्ध स्मैतत्पुरा शꣳसन्त्यत्रिर्वाऽऋषीणाꣳ

सं. ७ । ४६ ।) इति । यां वै रातमना अविचिकित्सन्दक्षिणां ददाति, तया महज्जयति । देवत्रा गच्छत इति । देवलोके मेऽप्यसदिति वै यजते—यो यजते तद्देवलोकऽएवैनमेतदपित्विनं करोति । " प्रदातारमाविशत "—(वा. सं. ७ । ४६ ।) इति । मामाविशतेत्येवैतदाह तथो हास्मादेताः पराच्यो न प्रणश्यन्ति । तद् यदग्नीधे प्रथमाय दक्षिणां ददाति । अतो हि विश्वे-देवा अमृतत्वमपाजयन् । तस्मादग्नीधे प्रथमाय दक्षिणां ददाति ॥ २० ॥

अथैवमेवोपसद्य आत्रेयाय (२) । हिरण्यं ददाति । यत्र वाऽअदः प्रातरनुवाकमन्वाहुः—तद्ध स्मैतत् पुरा शंसन्ति । अत्रिर्वाऽऋषीणां होतास । अथैतत्सदोऽसुरतमसमभिपुप्रुवे । तऽऋषयोऽत्रि-

---

' अस्मद्राता ' अस्माभिर्दत्ता. ' देवत्रा ' " देवमनुष्य "—(पा. सू. ५ । ४ । ५६) इत्यादिना द्वितीयार्थे त्राप्रत्ययः । देवान् गच्छतेत्यर्थः । किञ्च ' प्रदातारम् ' मा च ' आविशत ' प्रविशत । बहुवचनं पूजार्थम् । मन्त्रपदानामभिप्रायमाह—यां वा इत्यादि । ' रातमना ' दानमनाः ' अविचिकित्सन् ' सन्देहमकुर्वन् ' याम् ' ' दक्षिणा ददाति ' तादृश्या ' तया ' दक्षिणया ' महत् ' फलम् ' जयति ' तस्मादस्मद्राता इति मन्त्रम् आह—यजमानो न केवलमस्मिंल्लोक एव भवत्विति यजते, किन्तु स्वर्गेऽपि । तस्माद्देवत्रा गच्छतेत्युक्तम् । एवञ्च ' एतत् ' हिरण्यम् ' देवलोक एव ' ' अपित्विनम् ' गमनयुक्तं कृतवान्भवति । अपित्विनमिति लिङ्गव्यत्ययः (पा. सू. ३ । १ । ८५) । प्रदातारमिति । यद्येनत्र प्रयुज्येत, तदा ' अस्माद् ' यजमानाद् ' एता. ' दक्षिणाः पराच्य एव सत्यः प्रणश्येयुः । ' प्रदातारमाविशतेति ' प्रयुक्ते ' मामा विशत ' इत्युक्तत्वात् तथा न प्रणश्येयुरित्यर्थः ।

दक्षिणादाने प्राप्तमाग्नीध्रस्य प्राथमिकत्वमनूद्य तत्र कारणमुपन्यस्यति—तद्यदित्यादिना । अतो हीति । ' अतः ' आग्नीध्रात् सकाशाद् ' देवाः ' ' अमृतत्वम् ' अविनश्वरत्वं प्राप्नुवन्निति प्रसिद्धम् । देवानां यज्ञे अग्निराग्नीध्र—अत एव "अग्नय आग्नीध्रङ्कुर्वते" (शत. ४।३।४।२४) । इत्युत्तरत्र वक्ष्यते "अग्निनैव सावलेन देवा असुरानभिभूय निर्बाधा अभवन् । "अग्निमेव वरूथङ्कृत्वाऽसुरानभ्यभवन्" (तै. स. ६।२।२)—इत्यादिश्रुतेः । ' तस्माद् ' आग्नीध्रस्याग्न्यात्मकत्वात्, ततो देवा अमृतत्वमापुरिति प्रसिद्धमित्यर्थः ॥ २० ॥

आग्नीध्राय हिरण्यं दत्त्वा अथात्रेयाय हिरण्यं दद्यादिति विधत्ते—अथैवमेवेत्यादि । ' एवमेव ' अनेनैव

ह्वेताऽऽसुर्यैतत्सदोऽसुरतमसमभिपुप्लुवे तऽऋषयोऽत्रिमब्रुवन्नेहि प्रत्यङ्ङिदं तमोऽपजहीति सऽएतत्तमोऽपाहन्नयं वै ज्योतिर्य इदं तमोऽपावधीदिति तस्माऽएतज्ज्योतिर्हिरण्यं दक्षिणामनयञ्ज्योतिर्हि हिरण्यं तद्वै स तत्तेजसा वीर्येणर्षिस्तमोऽपजघानाथैष एतेनैवैतज्ज्योतिषा तमोऽपहन्ति तस्मादात्रेयाय हिरण्यं ददाति ॥ २१ ॥

(त्यु) अथ ब्रह्मणे । ब्रह्मा हि यज्ञं दक्षिणतोऽभिगोपायत्यथोद्गात्रेऽथ होत्रेऽथाध्वर्युभ्याँ हविर्धानऽआसीनाभ्यामथ पुनरेत्य प्रस्तोत्रेऽथ मैत्रावरुणायाथ ब्राह्मणाच्छँसिनेऽथ पोत्रेऽथ नेष्ट्रेऽथाच्छावाकायाथाग्नीध्रेऽथ ग्रावस्तुतेऽथ सुब्रह्मण्यायै प्रतिहर्त्र उत्तमाय ददाति प्रतिहर्ता ह्युऽएष सोऽस्माऽएतदन्ततः प्रतिहरति तथो हास्मादेताः पराच्यो न प्रणश्यन्ति ॥२२॥

अब्रुवन्–एहि प्रत्यङ्ङिदं तमोऽपजहीति । स एतत्तमोऽपाहन् । अयं वै ज्योतिर्य इदं तमोऽपावधीदिति । तस्माऽएतज्ज्योतिर्हिरण्यं दक्षिणामनयन् । ज्योतिर्हि हिरण्यम् । तद्वै स तत्तेजसा वीर्येणर्षिस्तमोऽपजघान । अथैष एतेनैवैतज्ज्योतिषा तमोऽपहन्ति । तस्मादात्रेयाय हिरण्यं ददाति ॥ २१ ॥

अथ ब्रह्मणे (३) । ब्रह्मा हि यज्ञं दक्षिणतोऽभिगोपायति । अथोद्गात्रे (४) । अथ होत्रे (५) । अथाध्वर्युभ्यां (६–७) । हविर्धान आसीनाभ्याम् । अथ पुनरेत्य प्रस्तोत्रे (८) । अथ मैत्रावरुणाय (९) । अथ ब्राह्मणाच्छंसिने (१०) । अथ पोत्रे (११) । अथ नेष्ट्रे (१२) । अथा॰

प्रकारेण येन प्रकारेणोपसद्याग्नीध्राय हिरण्य दत्त तेनैव प्रकारेणोपसद्यात्रेयाय हिरण्य दद्यात् । "ब्राह्मणमद्य" इत्यादिना मन्त्रेणोपसद्य दद्यादित्यर्थः । अत एव कात्यायनः–"आत्रेयायाग्नीध्रवत्" (का. श्रौ. सू. १०।४५) इत्यादि[1] । आत्रेयाय हिरण्यदाने हेतुमाह–यत्र वा अद इत्यादिना । पुरा शंसन्तीति । पूर्वस्मिन्प्रदेशे आहवनीयस्य समीपे 'शंसन्ति' । सोऽर्थैतदिति । अत्रि स्वयं पूर्वभागे शंसन् 'एतत्सदोऽसुरतमसम्' असुररूपं तमः । अमो लुगभावश्छान्दसः । तम् 'अभिपुप्लुवे' 'प्लुङ् गतौ' (धा. पा. भ्वा. आ. ९८२) अन्तर्भावितण्यर्थः । अभ्यप्लावयन् । पूर्वभागे शंसनः स्थितत्वात् तत्र प्राप्तुमशक्ता असुराः पश्चात्सदः प्राप्नुवन्नित्यर्थः । तद्वै स तदिति । 'तत्' तदा हिरण्यदानानन्तरकाले 'तत्तेजसा' तस्य हिरण्यस्य तेजसा स्वकार्येण पश्चात् 'तमोऽपजघान' स्पष्टार्थमन्यत् ॥ २१ ॥

आत्रेयहिरण्यदानानन्तरं ब्रह्मादिभ्यः क्रमेण दानं विधत्ते–अथ ब्रह्मण इत्यादिना । यज्ञसंरक्षकत्वेन ब्रह्मणः प्राधान्यसूचनाद्दाने प्राथमिकत्वमुचितमिति प्रदर्शितम् । अथ पुनरेत्येति[2] । पुनरपि सदो गत्वेत्यर्थः । 'प्रति॰

१–सदसः पुरस्तादुपविष्टाय च आत्रेय च आत्रय मिति [illegible] ... दक्षिणा ददाति । ऋत्विग्ग्रहणं च समस्तसंख्यासंपूर्त्यर्थम् । तेन ... इति तत्रत्वे का. श्रौ. सू. १० । ४१–४६ सूत्रशेषः । २–अथो द्गात्रे होत्रे ... अध्वर्युभ्यां च । हविर्धाने उपविष्टाभ्यां ददाति का. श्रौ. सू. १० । ५०–५२ । ३–प्रत्येत्य प्रस्तोत्रे ... । ... दद्यादिति ... श्रुते । ... च ददाति । ... प्रतिहर्त्रे ... । का. श्रौ. सू. १० । ५७–६१ ।

(न्त्यु) अथाहेन्द्राय मुरुत्वतेऽनुब्रूहीति । यत्र वै प्रजापतिरग्रे ददौ तदिन्द्र ईक्षांचक्रे सुर्वं वाऽअयमिदं दास्यति नास्मभ्यं किंचन परिशेक्ष्यतीति स एतं वज्रमुदयच्छदिन्द्राय मुरुत्वतेऽनुब्रूहीत्यदानाय तुतो नाददात्स एषो-ऽप्येतर्हि तथैव वज्र उद्यम्यतऽइन्द्राय मुरुत्वतेऽनुब्रूहीत्यदानाय तुतो न ददाति ॥ २३ ॥

चतस्रो वै दक्षिणाः । (०) हिरण्यमायुरेवैतेनात्मनस्त्रायतऽआयुर्हि हिरण्यं तदग्नयऽआग्नीध्रं कुर्वतेऽददात्तस्मादप्येतर्ह्याग्नीध्रे हिरण्यं दीयते २४

च्छावाकाय (१३) । अग्नीध्रे (१४) । अथ ग्रावस्तुते (१५) । अथ सुब्रह्मण्यायै प्रतिहर्त्रे (१६) उत्तमाय ददाति । प्रतिहर्ता वाऽएषः । सोऽस्माऽएतदन्ततः प्रतिहरति । तथो हास्मा-देताः पराच्यो न प्रणश्यन्ति ॥ २२ ॥

अथाह–इन्द्राय मरुत्वतेऽनुब्रूहीति । यत्र वै प्रजापतिरग्रे ददौ । तदिन्द्र ईक्षाञ्चक्रे–सर्वं वाऽअय-मिदं दास्यति, नास्मभ्यं किंचन परिशेक्ष्यतीति । स एतं वज्रमुदयच्छत्–' इन्द्राय मरुत्वतेऽनु-ब्रूहि ' इत्यदानाय । ततो नाददात् । स एषोऽप्येतर्हि तथैव वज्र उद्यम्यते–' इन्द्राय मरुत्वतेऽनु-ब्रूहि ' इत्यदानाय । ततो न ददाति ॥ २३ ॥

चतस्रो वै दक्षिणाः । हिरण्यम्, आयुरेवैतेनात्मनस्त्रायते । आयुर्हि हिरण्यम् । तदग्नयेऽआग्नीध्रं कुर्वतेऽददात् । तस्मादप्येतर्ह्याग्नीध्रे हिरण्यं दीयते ॥ २४ ॥

हर्त्रे ' ' उत्तमाय ' अन्तिमाय ' ददाति ' ' एष ' ' प्रतिहर्ता ' समाप्तिरूपस्य प्रतिहारभागस्य कर्ता खलु, अत. ' सोऽस्मै ' यजमानाय ' अन्ततः ' दक्षिणाः समापयति । ' तथा ' च सति ' एताः ' दक्षिणा पराभूता एव न प्रणश्येयुः । अन्यथा समाप्त्यभावात् 'पराच्य' सत्य प्रणश्येयुरिति भावः । "न ह स्वेवाशतदक्षिणः सौम्योऽध्वरः स्यात्" (श.प. ४।३।४।३) इति । प्रकृतसोमयागे शतसङ्ख्याका गावो दक्षिणा विहितास्ताः प्रविभज्योक्तक्रमेण ब्रह्मादिभ्यो दद्यात् । विभागप्रकारस्तु कात्यायनेन दर्शितः –" यथारम्भ द्वादश द्वादशाद्येभ्यः षट्षट् द्वितीयेभ्यश्चतस्रश्चतस्रस्तृतीयेभ्यस्तिस्रस्तिस्र इतरेभ्यः "–इति[1] । आपस्तम्बेनाप्येवमेवोक्तम्–" यावदध्वर्यवे ददाति तस्यार्धं प्रतिप्रस्थात्रे तृतीयं नेष्ट्रे चतुर्थमुन्नेत्रे " । एतेनैतेषां दानमुक्तमिति ॥ २२ ॥

दक्षिणादानानन्तरं मरुत्वद्ग्रहस्यानुवाक्यासम्प्रैषं विधत्ते–अथाहेत्यादि । उक्तसम्प्रैषोच्चारणानन्तरं न दद्यादिति विधातुमाख्यायिकामाह–यत्र वा इत्यादि[2] । पुरा खलु ' यत्र ' यस्मिन् काले ' प्रजापतिः ' स्वसम्बन्धिनि यज्ञे दक्षिणाः ' ददौ ' तदा प्रजापतिपुत्र ' इन्द्रः ' विचारयामास–' अयम् ' मम ' इदम् ' ' सर्वम् ' अपि धनम् ' दास्यति ' तदा ' अस्मभ्यम् ' तु किमवशेक्ष्यतीति । एवं विचार्याप्रदानाय ' इन्द्राय मरुत्वते ऽनुब्रूहि ' ' इति ' एतद्वाक्यरूपं ('वज्रं') चक्षु 'उदयच्छत्' । पश्चात् 'स' प्रजापतिः नो 'अददात्' । विधत्ते–तथैवेति । 'तथैव' इदानीमपि 'अदानाय' 'इन्द्राय' इत्यादिवाक्यरूपः 'वज्र उद्यम्यते' । तस्मान्न दद्यादित्यर्थः ॥ २३ ॥

विहितशतदक्षिणातिरिक्तानां चतुर्णां द्रव्याणां प्रयोजनाभिधानपूर्वकमृत्विग्विशेषेषु दानमाह–चतस्रो वै

1–षट् द्वितीयेभ्यश्चतस्रस्तृतीयेभ्यस्तिस्र इतरेभ्य –इति ग. का० श्रौ० सू० गु पा । 2–इन्द्राय मरुत्वतेऽनुब्रूहीति । का. श्रौ सू १०।१४। 3–अदानमन्त्र का. श्रौ सू १०।१५।

(तृऽथ) अथ गौः । प्राणमेवैतयाऽऽत्मनस्त्रायते प्राणो हि गौरन्नꣳ हि गौ-
रन्नꣳ हि प्राणस्ताꣳ रुद्राय होत्रेऽददात् ॥ २५ ॥

(द्) अथ वासः । (स्त्व्) त्वचमेवैतेनात्मनस्त्रायते त्वग्घि वासस्त-
द्बृहस्पतयऽउद्गात्रेऽददात् ॥ २६ ॥

(द्) अथाश्वः । (श्वो) वज्रो वाऽअश्वो वज्रमेवैतत्पुरो गां कुरुते यम-
लोके मेऽप्यसदिति वै यजते यो यजते तद्यमलोकऽएवैनमेतदपित्विनं
करोति तं यमाय ब्रह्मणेऽददात् ॥ २७ ॥

(त्सो)स हिरण्यं प्रत्येति । (त्य) अग्नये त्वा मह्यं वरुणो ददात्वित्यग्नये

अथ गौः । प्राणमेवैतयाऽऽत्मनस्त्रायते । प्राणो हि गौः । अन्नं हि गौः । अन्नं हि प्राणः तां रुद्राय होत्रेऽददात् ॥ २५ ॥

अथ वासः । त्वचमेवैतेनात्मनस्त्रायते । त्वग्घि वासः । तद् बृहस्पतयऽउद्गात्रेऽददात् ॥ २६ ॥

अथाश्वः । वज्रो वाऽअश्वः । वज्रमेवैतत् पुरोगां कुरुते । यमलोके मेऽप्यसदिति वै यजते—यो यजते । तद् यमलोकऽएवैनमेतदपित्विनं करोति । तं यमाय ब्रह्मणेऽददात् ॥ २७ ॥

स हिरण्यं प्रत्येति—“ अग्नये त्वा मह्यं वरुणो ददातु ”—(वा० सं० ७।४७) इति ।

दक्षिणा दर्शयति । यद्यपि उक्तशतदक्षिणानिर्देशका 'दक्षिणा' 'धनम्' हि । तत्र 'हिरण्यम्' प्रथमा दक्षिणा “ आयुर्हि हिरण्यम् ”(शत. ४ । ३ । ४ । २४)-इत्यादिश्रुतेः ' हिरण्यमायुः ”-इति प्रसिद्धम् । अत एतेन यजमान आत्मन आयुरेव रक्षति । ' तत् ' च हिरण्यं प्रजापतिः ' आग्नीध्रम् ' आग्नीध्रं कर्म ' कुर्वते ' अग्नये ' अददात् ' । ' तस्मात् ' एतस्मिन् कर्मणि ' आग्नीध्रे हिरण्यं दीयते ' ॥ २४ ॥

अथ गौरित्यादिकं तु स्पष्टार्थम् । तामिति । 'तां' गां प्रजापतिर्होतृभूताय ' रुद्राय ' ' अददात् ' तस्माद् होत्रे गां दद्यादित्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि विधिवाक्यमध्याहार्यम् ॥ २५ ॥

त्वग्घि वास इति । ' हि ' शब्दः प्रसिद्धिद्योतकः । तृतीयकाण्डे दीक्षाप्रकरणे “ अथ वासः परिधत्ते ” (श. प. ३ । १ । २ । १३–१९) इत्युपक्रम्याम्नातम् । “ तामेतामस्मिंस्त्वचमदधुः, वास एव । तस्मान्नान्यः पुरुषाद्वासो बिभर्ति ”—इति ॥ २६ ॥

“ वज्रो वा अश्वः ” इत्यश्वस्य वज्रत्वं श्रूयते । अश्वश्चाद्भ्यः सम्भूतः “अप्सुयोनिर्वा अश्वः” (तै. स. ५।३।१२) इति श्रुतेः । तस्मात् कारणभूतानामपां वज्रत्वात्कार्यभूत 'अश्वः' अपि 'वज्रः' इत्यर्थः । 'पुरोगां कुरुते' यमलोकबाधापरिहारत्वेन पुरोगामिनं कुरुते ॥ २७ ॥

क्रमेण विहितानां हिरण्यादीनां चतुर्णां प्रतिग्रहमन्त्रान्दर्शयति—स हिरण्यं प्रत्येत्यग्नये त्वेत्यादि ।

१—आग्नीध्राय हिरण्यं ददाति । का. श्रौ. सू. १० । ३३ । २—अग्नये त्वेति हिरण्यं प्रतिगृह्णाति । रुद्राय त्वेति गां बृहस्पतये त्वेति वासो यमाय त्वेत्यश्वम् । का. श्रौ. सू. १० । ५३ । ५४ ।

ह्येतद्वरुणोऽददात्सोऽमृतत्त्वमशीयायुर्दात्रऽएधि मयो मह्यं प्रतिग्रहीत्रऽइति ॥ २८ ॥

(त्यु) अथ गां प्रत्येति । रुद्राय त्वा मह्यं व्वरुणो ददात्विति रुद्राय ह्येतां व्वरुणोऽददात्सोऽमृतत्त्वमशीय प्राणो दात्रऽएधि व्वयो मह्यं प्रतिग्रहीत्र इति ॥ २९ ॥

(त्यु) अथ व्वासः प्रत्येति । बृहस्पतये त्वा मह्यं व्वरुणो ददात्विति बृहस्पतये ह्येतद्वरुणोऽददात्सोऽमृतत्त्वमशीय त्वग्दात्रऽएधि मयो मह्यं प्रतिग्रहीत्रऽइति ॥ ३० ॥

(त्य) अथाश्वं प्रत्येति । यमाय त्वा मह्यं व्वरुणो ददात्विति यमाय ह्येतं व्वरुणोऽददात्सोऽमृतत्त्वमशीय हयो दात्रऽएधि व्वयो मह्यं प्रतिग्रहीत्रऽइति ॥ ३१ ॥

अग्नये ह्येतद्वरुणोऽददात् । " सोऽमृतत्वमशीयायुर्दात्र ऽएधि मयो मह्यं प्रतिग्रहीत्रे "-(वा० सं० ७ । ४७) इति ॥ २८ ॥

अथ गां प्रत्येति-" रुद्राय त्वा मह्यं वरुणो ददातु "-(वा० सं० ७ । ४७) इति । रुद्राय ह्येतां वरुणोऽददात् । " सोऽमृतत्वमशीय प्राणो दात्रऽएधि वयो मह्यं प्रतिग्रहीत्रे "-(वा० सं० ७ । ४७) इति ॥ २९ ॥

अथ वासः प्रत्येति-" बृहस्पतये त्वा मह्यं वरुणो ददातु "-(वा० सं० ७ । ४७) इति । बृहस्पतये ह्येतद्वरुणोऽददात् । " सोऽमृतत्वमशीय त्वग्दात्रऽएधि मयो मह्यं प्रतिग्रहीत्रे "-(वा० सं० ७ । ४७) इति ॥ ३० ॥

अथाश्वं प्रत्येति-" यमाय त्वा मह्यं वरुणो ददातु "-(वा० सं० ७ । ४७) इति । यमाय ह्येतं वरुणोऽददात् । " सोऽमृतत्वमशीय हयो दात्रऽएधि वयो मह्यं प्रतिग्रहीत्रे "-(वा० सं० ७ । ४७) इति ॥ ३१ ॥

' प्रत्येति ' प्रतिगृह्णीयात् । ' अग्नये ह्येतद्वरुणोऽददात् ' इति ब्राह्मणवाक्यम् । अनेन च मन्त्रगतस्याग्निपदस्य प्रयोगे उपपत्तिरभिधीयते । सर्वमपि वृणोति व्याप्नोतीति ' वरुण ' प्रजापतिः । वृणोतेः (धा. पा. स्वा. उ. ८) नित्यौणादिक (उ. सू. ३ । ५३) उनन्प्रत्ययः । ' सः ' च ' अग्नये ' ' एतद् ' हिरण्यम् ' अददात् ' इति प्रसिद्धम् । अनन्तरमेव " आयुर्हि हिरण्य तदग्नये आग्नीध्र इत्कुर्वन्तेऽददात् " (श. प ४ । ३ । ४ । २४) इत्युक्तत्वात् तस्मान्मन्त्रे अग्निपदप्रयोग । एवमुत्तरत्रापि मन्त्रमध्यगतानां ब्राह्मणवाक्यानां मन्त्रेषु तत्तद्देवतापदप्रयोगेषूपपत्तिप्रतिपादनार्थत्वमवगन्तव्यम् । मन्त्रस्यायमर्थ -हे हिरण्य ! अग्निरूपाय ' मह्यम् ' ' वरुणः ' प्रजापतिरूपस्त्वां ' ददातु ' । ' सः ' अहं त्वां प्रतिगृह्णन् ' अमृतत्वम् ' अविनश्वरताम् ' अशीय ' प्राप्नुयाम् । आशिषि लिङ्प्रत्ययः (पा. सू. ३ । ३ । १७३) । किञ्च त्वम् ' दात्रे ' यजमानाय ' आयुः ' ' एधि ' भव । अस्तेः (धा. पा. अ. प. ५६) लोटि मध्यमपुरुषैक-

(त्य) अथ यदन्यद्ददाति । कामेनैव तद्ददातीदं मेऽप्यमुत्रासदिति तत्प्रत्येति कोऽदात्कस्मा अदात्कामोऽदात्कामायादात् ॥ कामो दाता कामः प्रतिग्रहीता कामैतत्तऽइति तद्देवताया अतिदिशति ॥ ३२ ॥

तदाहुः । (थं) न देवताया अतिदिशेदिदं वै यां देवताꣳ समिन्द्धे सा दीप्यमाना श्वःश्वः श्रेयसी भवतीदं वै यस्मिन्नग्नावभ्यादधति स दीप्यमान

अथ यदन्यद्ददाति–कामेनैव तद्ददाति–इदं मेऽप्यमुत्रासदिति । तत्प्रत्येति–" कोऽदात्कस्मा अदात्कामोऽदात्कामायादात् । कामो दाता कामः प्रतिग्रहीता कामैतत्ते "–(वा० सं० ७ । ४८) इति । तद्देवताया ऽअतिदिशति ॥ ३२ ॥

तदाहुः–न देवतायाऽअतिदिशेत् । इदं वै यां देवतां समिन्द्धे । सा दीप्यमाना श्वःश्वः श्रेयसी भवति । इदं वै यस्मिन्नग्नावभ्यादधति–स दीप्यमान एव श्वःश्वः श्रेयान्भवति । श्वःश्वो ह वै श्रेया-

---

वचने " श्वसोरेद्धावभ्यासलोपश्च " (पा० सू० ६ । ४ । ११९) इत्येत्वम् । " असिद्धवदत्राभात् " (पा० सू० ६ । ४ । २२) इत्यसिद्धवद्भावाद् "हुझल्भ्यो हेर्धिः" (पा० सू० ६ । ४ । १०१) इति धित्वम् । 'प्रतिग्रहीत्रे' 'मह्यम्' च 'मयः' सुखं भव । 'मयः' इति सुखनामधेयम् (निरु० ३ । ६ । ७) । श्रूयते च तैत्तिरीयके–" मयो मह्यमस्तु प्रतिग्रहीत्र इत्याह । यदेव शिवं तन्नस्य " (तै. ब्रा २ । २।५) इति । एवमेतेोपरितना अपि मन्त्रा व्याख्येयाः ॥ २८–३१ ॥

हिरण्यादिदानानन्तरं यत्किंचिदन्यद्वस्त्रादिदानं विधत्ते–अथेत्यादि । 'अथ' उक्तदक्षिणादानानन्तरम् अन्यद्वस्तु यदि दद्यात् तदा कामेनैव यथेदममुष्मिँल्लोके स्वर्गेऽप्यस्त्विति दद्यात् । न पुनरिज्यायामपि दृष्टार्थदक्षिणावद्देयमित्यर्थः । इच्छया दत्तस्य वस्तुनः प्रतिग्रहमन्त्रमाह–तत्प्रत्येति कोऽदादिति । मन्त्रस्तु द्रष्टव्यः तदर्थमाह । तत्र 'कोऽदात्, कस्मा अदात्' इत्यनेन प्रश्नोऽभिधीयते । 'कामोऽदात्' इत्यादिनोत्तरम् । दाता च स्वर्गादिफलं प्रेप्सन् ददाति, प्रतिग्रहीता च भोगेच्छया प्रतिगृह्णातीति सर्वत्रापि 'काम' एव प्रवर्तयति । कामैतत्त इति । हे काम ! यत सर्वस्यापि त्वमेव कर्ता; तस्मादेतत् प्रतिगृहीतं वस्तु 'ते' त्वदीयमेव, न पुनरस्मदीयमित्यर्थः ।

प्रतिग्रहणमन्त्रेषु तत्तद्देवतावाचकशब्दोच्चारणस्य प्रयोजनमाह–तद्देवताया अतिदिशतीति । 'तत्' तेन मन्त्रेषु देवतावाचकशब्दोच्चारणेन 'देवतायै' देवतार्थम् 'अतिदिशति' स्वकीयं प्रतिग्रहीतृत्वमारोपयति । देवतामेव प्रतिग्रहस्य कर्त्रीं करोति । प्रतिग्रहीतुरात्मनः प्रतिग्रहीतृत्वे दोषम्, देवतात्वेन प्रतिग्रहीतृत्वे गुणं च तैत्तिरीयकश्रुतिराह–"देवा वै वरुणमयाजयन् । स यस्यै यस्यै देवतायै दक्षिणामनयत् तामव्लीनात् । तेऽब्रुवन् । व्यावृत्य प्रतिगृह्णाम । तथा नो दक्षिणा न व्लेष्यतीति । ते व्यावृत्य प्रत्यगृह्णन् । ततो वै तान् दक्षिणा नाव्लीनात् । य एवं विद्वान् व्यावृत्य दक्षिणां प्रतिगृह्णाति । नैनं दक्षिणा व्लीनाति "(तै.ब्रा. २।२।५) इति । तस्माद्देवतायै प्रतिग्रहीतृत्वे निर्दिष्टे स्वात्मनो न कश्चिद्दोषो भवतीत्यर्थः ॥ ३२ ॥

अत्रैव केषांचिन्मतमाह–तदाहुरित्यादि । 'तत्' तस्मिन्प्रतिग्रहे केचिदाहुः । किमिति ?

१–कोऽदादित्यन्त्य । इच्छतो मन्त्रवचनम् । का. श्रौ. सू. । १० । ५५ । ५६ ।

ऽएष श्वःश्वः श्रेयान्भवति श्वःश्वो ह वै श्रेयान्भवति य एवं विद्वान्प्रतिगृह्णाति तद्यथा समिद्धे जुहुयादेवमेतां जुहोति यामधीयते ददाति तस्मादधीयन्नातिदिशेत् ॥ ३३ ॥

इति तृतीयप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ४-३-१ ॥ (३ । ४) ॥

त्रया वै देवाः । (०) वसवो रुद्राऽआदित्यास्तेषां विभक्तानि सवनानि वसूनामेव प्रातःसवनꣳ रुद्राणां माध्यन्दिनꣳ सवनमादित्यानां तृतीयसवनं तद्वाऽअमिश्रमेव वसूनां प्रातःसवनममिश्रꣳ रुद्राणां माध्यन्दिनꣳ सवनं मिश्रमादित्यानां तृतीयसवनम् ॥ १ ॥

भवति—य एवं विद्वान्प्रतिगृह्णाति । तद् यथा समिद्धे जुहुयाद्—एवमेतां जुहोति । यामधीयते ददाति । तस्मादधीयन्नातिदिशेत् ॥ ३३ ॥

अथ तृतीयसवनग्रहाः ।

आदित्यग्रहः ।

त्रया वै देवाः—वसवो, रुद्रा, आदित्याः । तेषां विभक्तानि सवनानि । वसूनामेव प्रातःसवनम् । रुद्राणाम्माध्यन्दिनं सवनम् । आदित्यानां तृतीयसवनम् । तद्वाऽअमिश्रमेव वसूनां प्रातःसवनम् । अमिश्रं रुद्राणां माध्यन्दिनं सवनम् । मिश्रमादित्यानां तृतीयसवनम् ॥ १ ॥

'देवतायै' 'मा, अतिदिशेत्' किन्तु स्वयमेव प्रतिगृह्णीयादिति । तथा वदतो च नेशामवमाशय.—'इदम्' इदानीं च 'या देवताम्' हवि प्रदानात् 'समिन्द्धे' दीपयति, 'सा दीप्यमाना' सत्युत्तरोत्तर श्रेयस्करी 'भवति' । सामान्येनैव तदुक्तम् । 'इदं वै यश्मिन्नग्नौ' इत्यादिना विशेषविषयः प्रदर्श्यते । 'य एव विद्वान्' प्रतिग्रहीता स्वयमेव 'प्रतिगृह्णीयात्' तदुत्तरोत्तरम् 'श्रेयान्' एव 'भवति' । 'अधीयते' अधीयानाय । व्यत्ययेन परस्मैपदम् (पा. सू. ३ । १ । ८५) । 'याम्' दक्षिणाम् 'ददाति' सा 'समिद्धे' अग्नौ प्रक्षिप्त हविरिव भवति । तस्मादधीयानो देवतायै नातिदिशेत् । अयमर्थ.—दाता यस्मै ददाति तस्मै देवतारूपायैव ददामीति ददाति । तथा च सति तस्य साद्गुण्यलम्भवादुत्तरोत्तर श्रेय एव भवति । तस्मादातु' साद्गुण्यसम्पादनेन श्रेयोनिमित्तं देवताया अनिदिशन् न प्रतिगृह्णीयात् । किन्तु स्वयमेव प्रतिगृह्णामीत्येवोत्थाय गृह्णीयादित्यर्थः ॥ ३३ ॥

इति श्रीमायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे तृतीयाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ४-३-४ ॥

दक्षिणादानानन्तरं मरुत्वतीयमाहेन्द्रोक्थ्यग्रहाणां याग कृते माध्यन्दिनं सवनं सन्तिष्ठते । ततस्तृतीयसवनस्योपक्रमे आदित्यग्रहयाग. क्रियते । समेतमादित्यग्रहयाग तृतीयसवनादौ विधातु प्रस्तौति–त्रया वै देवा इत्यादिना । वसूनामेवेति । 'प्रात.सवनम्' गायत्रीछन्दस्कम् । गायत्री चाष्टाक्षर' सा चाष्टगताष्टत्वसंख्या वसुष्वपि विद्यते । "अष्टौ वसव." इति वसूनामप्यष्टत्वात् । अतः सङ्ख्याद्वारा गायत्रीसम्बन्धाद्

(न्ते) ते हादित्या ऊचुः । (र्य) यथेदममिथं वसूनां प्रातःसवनममिश्रꣳ रुद्राणां माध्यन्दिनꣳ सवनमेवं न इमं पुरा मिश्राद्ग्रहं जुहुथेति तथेति देवा अब्रुवंस्तं सꣳस्थितऽएव माध्यन्दिने सवने पुरा तृतीयसवनादेत-मजुहवुः स एषोऽप्येतर्हि तथैव ग्रहो हूयते सꣳस्थितऽएव माध्यन्दिने सवने पुरा तृतीयसवनात् ॥ २ ॥

(न्तु) ते हादित्या ऊचुः । (नं) नेव वाऽइतरस्मिन्त्सवने स्मो नेवे-तरस्मिन्यद्वै नो रक्षाꣳसि न हिꣳस्युरिति ॥ ३ ॥

ते ह द्विदेवत्यानूचुः । (चू) रक्षोभ्यो वै बिभीमो हन्त युष्मान् प्रविशामेति ॥ ४ ॥

ते ह द्विदेवत्या ऊचुः । किमस्माकं ततः स्यादित्यस्माभिरनुवषट्कृता भविष्यथेत्यु हादित्या ऽऊचुस्तथेति ते द्विदेवत्यान्प्राविशन् ॥ ५ ॥

ते हादित्या ऊचुः—यथेदममिथं वसूनां प्रातःसवनम्, अमिथं रुद्राणां माध्यन्दिनं सवनम्, एवं न इमं पुरा मिश्राद्ग्रहं जुहुथेति । तथेति देवा अब्रुवन् । तं संस्थितऽएव माध्यन्दिने सवने पुरा तृतीयसवनादेतमजुहवुः । स एषोऽप्येतर्हि तथैव ग्रहो हूयते—संस्थितऽएव माध्यन्दिने सवने पुरा तृतीयसवनात् ॥ २ ॥

ते हादित्या ऊचुः—नेव वाऽइतरस्मिन्त्सवने स्मो, नेवेतरस्मिन् । यद्वै नो रक्षांसि न हिंस्यु-रिति ॥ ३ ॥

ते ह द्विदेवत्यानूचुः—रक्षोभ्यो वै बिभीमो, हन्त युष्मान्प्रविशामेति ॥ ४ ॥

ते ह द्विदेवत्या ऊचुः—किमस्माकं ततः स्यादिति । अस्माभिरनुवषट्कृता भविष्यथ—इत्यु हा-दित्या ऊचुः । तथेति ते द्विदेवत्यान् प्राविशन् ॥ ५ ॥

गायत्रं प्रातःसवनं वसूनामेव विभक्तम् । एवमुत्तरयोरपि सवनयोः क्रमेण त्रैष्टुभजागतत्वादुक्तप्रकारेण ' रुद्राणां माध्यन्दिनं सवनम्, आदित्यानां तृतीयसवनम् ' इत्यवगन्तव्यम् । तद्वा अमिश्रमिति । प्रातःसवनं केवलं गायत्रमतश्छन्दोऽन्तरसम्बन्धविरहादमिश्रम् । माध्यन्दिनं सवनं छन्दोऽन्तरसम्बन्धसहितमपि केवलमिन्द्रदेवत्य-मिति तदप्यमिश्रम् । माध्यन्दिनं सवनं केवलमिन्द्रदेवत्यमिति कश्चिच्छ्रूयते । " प्रातःसुतमपिबो हर्यश्व माध्यन्दिनं सवनं केवलं ते "—इति । तृतीयसवनं तु छन्दोऽन्तरसङ्गतत्वान्नानादेवत्यत्वाच्च मिश्रमित्येव द्रष्ट-व्यम् । पुरा मिश्रादिति । ' मिश्रात् ' तृतीयसवनात् पूर्वमित्यर्थः । विधत्ते—स एषोऽपीत्यादि । ' संस्थित एव ' इत्येवकारेण माध्यन्दिनसवनसमाप्त्यनन्तरमविलम्बनमभिधीयते । नन्वादित्यग्रहस्तृतीयसवनस्योपक्रम-रूपः, तत्कथम् ? पुरा तृतीयसवनमादित्यात् । नादित्यग्रहस्य प्राक् तृतीयसवनाद्विभेदेन निर्देशः । एवं तर्ह्य-नेनैव "पुरा तृतीयसवनात्"—इति वचनेनादित्यग्रहस्तृतीयसवनाद्बहिर्भूत इत्यवगम्यते । अत एव कात्यायनः— " माध्यन्दिनसवनसमाप्तौ प्रसृतीनं भवति " इत्युक्त्वाऽऽदित्यग्रहं विधाय तत्समाप्तौ प्रसृतान्त भवति " अत्र

(न्त्स) स यत्र प्रातःसवने । द्विदेवत्यैः प्रचरति तत्प्रतिप्रस्थाताऽऽदित्यपात्रेण द्रोणकलशात्प्रतिनिगृह्णीत उपयामगृहीतोऽसीत्येतावताध्वर्युरेवाश्रावयत्यध्वर्योरनु होमं जुहोति प्रतिप्रस्थाताऽऽदित्येभ्यस्त्वेति सꣳस्रवमवनयत्येतावतैवमेव सर्वेषु ॥ ६ ॥

तद्यत्प्रतिप्रस्थाता प्रतिनिगृह्णीते । द्विदेवत्यान्वै प्राविशन्नस्माभिरनुवषट्कृता भविष्यथेत्यु हादित्या ऊचुर्यां वा अमूं द्वितीयामाहुतिं जुहोति स्विष्टकृते वै तां जुहोति स्विष्टकृतो वा एतेऽनुवषट्क्रियन्ते तथो हास्यैतेऽनुवषट्कृता इष्टस्विष्टकृतो भवन्त्युत्तरार्द्धे जुहोत्येषा ह्येतस्य देवस्य दिक्तस्मादुत्तरार्द्धे जुहोति ॥ ७ ॥

स यत्र प्रातःसवने द्विदेवत्यैः प्रचरति–तत् प्रतिप्रस्थाताऽऽदित्यपात्रेण द्रोणकलशात्प्रतिनिगृह्णीते । " उपयामगृहीतोऽसि "–(वा० सं० ८ । १) इति । एतावताऽध्वर्युरेवाश्रावयति । अध्वर्योरनु होमं जुहोति प्रतिप्रस्थाता । " आदित्येभ्यस्त्वा "–(वा० सं० ८ । १) इति । संस्रवमवनयत्येतावता । एवमेव सर्वेषु ॥ ६ ॥

तद् यत्प्रतिप्रस्थाता प्रतिनिगृह्णीते । द्विदेवत्यान्वै प्राविशन् । अस्माभिरनुवषट्कृता भविष्यथ–इत्यु हादित्या ऊचुः । यां वा अमूं द्वितीयामाहुतिं जुहोति–स्विष्टकृते वै तां जुहोति । स्विष्टकृतो वा एतेऽनुवषट्क्रियन्ते । तथो हास्यैतेऽनुवषट्कृता इष्टस्विष्टकृतो भवन्ति । उत्तरार्द्धे जुहोति । एषा ह्येतस्य देवस्य दिक् । तस्मादुत्तरार्द्धे जुहोति ॥ ७ ॥

र्गाणम् "–इति सर्पणमभिधाय " आदित्यग्रहस्य प्राक् तृतीयसवनश्रुते. "–(का. श्रौ सू. १० । ९८) । इति सूत्रयामास ।

प्रकृतादित्यग्रहस्योत्पत्तिमाख्यायिकामाह–ते हादित्या ऊचुरित्यादिना । यद्वा इति । येनोपायेन मा एकमपि न हिंस्युः इति विचार्येत्यर्थः । 'वै' शब्दः स्मरणे ॥ १–५ ॥

अस्माभिरनुवषट्कृता भविष्यथ इति प्रतिश्रुत द्विदेवत्यानामनुवषट्कारं दर्शयितुं द्विदेवत्ययागकाले तदुपयुक्त प्रयोगमाह–स यत्रेत्यादि । 'स' अध्वर्युः प्रातःसवने यदा 'द्विदेवत्यैः प्रचरति' । तदा 'प्रतिप्रस्थाता' 'आदित्यपात्रेण' 'द्रोणकलशात् प्रतिनिगृह्णीते' द्विदेवत्यग्रहस्य द्वितीयत्वेन गृह्णीते । तत्र "उपयामगृहीतोऽसि"– इति एतावन्मन्त्र । अध्वर्युरेवाश्रावयेत् । न पुनः प्रतिप्रस्थाता । अध्वर्युणा कृतं होममनुलक्ष्य जुहुयात् । आदित्यस्थाल्यामभिघ्नति । " आदित्येभ्यस्त्वा "–इति 'सर्वेषु' ऐन्द्रवायवमैत्रावरुणाश्विनेषु 'एवमेव' एकप्रकारेणैव प्रतिनिग्रहणादिकं कुर्यादित्यर्थः ॥ ६ ॥

प्रतिप्रस्थातृकर्तृकया द्वितीयाहुत्या द्विदेवत्यानामनुवषट्कारसिद्धिमाह–यां वा अमूमिति । 'याम्' 'अमूम्'

१–द्विदेवत्यैश्चरति । श्रावयत्यध्वर्युश्चानुवाचयति प्रतिप्रस्थाताऽऽदित्यपात्रेण द्रोणकलशादुपयामगृहीतोऽसीति गृहीत्वा-हुत्वा द्विदेवत्यानन्वनुहोत्युत्तरार्द्धे । का. श्रौ सू. ९ । २०० । २०१ ।

२–शाः २ संस्रवमादित्यस्थाल्यामादित्येभ्यस्त्वेति । का. श्रौ. सू. ९ । २०२ ।

यद्वेव प्रतिप्रस्थाता प्रतिनिगृह्णीते । द्विदेवत्यान्वै प्राविशन्त्स यानेव प्राविशंस्तेभ्य एवैतन्निर्मिमीतेऽथापि दधाति रक्षोभ्यो हविभयुर्विष्णऽउरुगायैष ते सोमस्तॐ रक्षस्व मा त्वा दभन्निति यज्ञो वै विष्णुस्तद्यज्ञायैवैतत्परिददाति गुप्त्याऽअथाह सॐस्थितऽएव माध्यन्दिने सवने पुरा तृतीयसवनाद्देहि यजमानेति ॥ ८ ॥

ते संप्रपद्यन्ते । (न्तेऽध्व) अध्वर्युश्च यजमानश्चाग्नीध्रश्च प्रतिप्रस्थाता चोन्नेताऽथ योऽन्यः परिचरो भवत्युभे द्वारेऽअपिदधति रक्षोभ्यो हविभयुरथाध्वर्युरादित्यस्थालीं चादित्यपात्रं चादत्ते स उपर्युपरि पूतभृतं विगृह्णाति नेद्यवश्चोतदिति ॥ ९ ॥

यद्वेव प्रतिप्रस्थाता प्रतिनिगृह्णीते । द्विदेवत्यान्वै प्राविशन् । स यानेव प्राविशन्–तेभ्य एवैतन्निर्मिमीते । अथापिदधाति रक्षोभ्यो हविभयुः । " विष्णऽउरुगायैष ते सोमस्तं रक्षस्व मा त्वा दभन् "–(वा. सं. ८ । १) इति । यज्ञो वै विष्णुः । तद् यज्ञायैवैतत् परिददाति गुप्त्यै । अथाह–संस्थित एव माध्यन्दिने सवने पुरा तृतीयसवनाद् एहि यजमान इति ॥ ८ ॥

ते सम्प्रपद्यन्ते–अध्वर्युश्च, यजमानश्च, आग्नीध्रश्च, प्रतिप्रस्थाता च, उन्नेता । अथ योऽन्यः परिचरो भवति । उभे द्वारेऽअपिदधाति । रक्षोभ्यो हविभयुः । अथाध्वर्युरादित्यस्थालीं चादित्यपात्रं चादत्ते । स उपर्युपरि पूतभृतं विगृह्णाति–नेद्यवश्चोतदिति ॥ ९ ॥

' द्विर्नाप्यामाहुतिं जुहोति ' स्विष्टकृदर्थं हि तां करोति । यतः ' एते ' सर्वेऽपि ग्रहाः ' स्विष्टकृतः ' अर्थेऽनुवषट्क्रियन्ते । सोमस्याग्ने " वीही वौषट् " इत्यनेन क्रियमाणो होमोऽनुवषट्कारः । ' तथो ह ' तथैवेतरमहवद् 'अस्य' यज्ञस्य सम्बन्धिनः 'एते' द्विदेवत्या अपि प्रतिप्रस्थातृकृतयाऽऽहुत्याऽनुवषट्कृताः । अत एव ' स्विष्टकृतो भवन्ति ' । उक्तहोमस्योत्तरार्द्धं देश विधत्ते–उत्तरार्द्धे जुहोतीत्यादि । एषा हीति । ' एतस्य देवस्य ' स्विष्टकृतोऽग्नेः सम्बन्धिनी ' एषा ' उत्तरा ' दिक् ' । अग्निरिति । रुद्रस्य तूत्तरा दिगिति श्रुतिषु प्रसिद्धम् । " एषा वै रुद्रस्य दिक् " (तै. ब्रा. १।४।२) इत्यादिश्रुतेः ॥ ७ ॥

विहितं प्रतिनिग्रहणं द्विदेवग्रहसमृद्धादित्योपारकत्वेन च प्रशंसति–यद्वेवेति । द्विदेवग्रहग्रहणानन्तरमादित्यपात्रेणादित्यस्थाल्याश्छादनं समन्त्रकं विधत्ते–अथेत्यादि । अत्र कात्यायनः–" समासिच्य तेनापिदधाति विष्ण उरुगाय "–(का.श्रौ.सू. ९।२०७) इति । तेनेति । प्रकृतेनादित्यपात्रेण स्थालीमपिदध्यादित्युदाहृतसूत्रस्यार्थः । रक्षोभ्यो हीति । पिधानस्य प्रयोजनाभिधानम् । हे ' विष्णो ! ' यज्ञ ' उरुगाय ' विस्तीर्णस्तोत्र ! ' एषः ' सोमः तव सम्बन्धी, अतः त्वं ' रक्षस्व ' गोपाय ' त्वा ' त्वां रक्षांसि ' मा दभन् ' मा हिंसिषुः इति मन्त्रस्यार्थः । ' यज्ञो वै विष्णुः ' इत्यादिना मन्त्रोच्चारणस्य प्रयोजनमभिधीयते । द्विदेवत्यग्रहशेषेणादित्यग्रहो गृह्यते; अतः " ते हादित्या ऊचुः "–(श. प. ४ । ३ । ५ । २) इत्यादिना । ' अथापिदधाति यज्ञायैवैतत् परिददाति गुप्त्यै ' इत्यन्तेन तच्छेषप्रतिग्रहः प्रदर्शितः ।

(स्थ) अथ गृह्णाति । कदा चन स्तरीरसि नेन्द्र सश्चसि दाशुषे ॥ उपो-पेन्नु मघवन्भूय इन्नु ते दानं देवस्य पृच्यतऽआदित्येभ्यस्त्वेति ॥ १० ॥

तं वै नोपयामेन गृह्णीयात् । (द) अग्रे ह्येवैष ऽउपयामेन गृहीतो भवत्यजामितायै जामि ह कुर्याद्यदेनमत्राप्युपयामेन गृह्णीयात् ॥ ११ ॥

अथ गृह्णाति–" कदा चन स्तरीरसि नेन्द्र सश्चसि दाशुषे । उपोपेन्नु मघवन् भूय इन्नु ते दानं देवस्य पृच्यते, आदित्येभ्यस्त्वा "–(वा. सं. ८ । २) इति ॥ १० ॥

तं वै नोपयामेन गृह्णीयात् । अग्रे ह्येवैष उपयामेन गृहीतो भवति ॰अजामितायै । जामि ह कुर्याद्। यदेनमत्राप्युपयामेन गृह्णीयात् ॥ ११ ॥

अथ विहिते काले ग्रहस्य ग्रहणात् प्राक्कर्तव्यमनुष्ठानविशेषं विवक्ते–अथाह संस्थित एवेत्यादिना । योऽन्यः परिचरो भवतीति । ' यः ' च ' अन्यः ' जनः परिचरवर्ती ' भवति ' अत्र परिचर इत्यनेन पत्नी विवक्ष्यते, सा हि हविर्धाने प्रपद्यते । तथा च कात्यायनः –" हविर्धानं प्रविशन्ति अध्वर्युयजमानप्रतिप्रस्थातृ-नेष्टोन्नेतारः । पत्नी चापरेण "–(का. श्रौ सू. १० । ८८, ८९) इति । स उपर्युपरीति । ' पूतभृत-स्तस्योपरि ' पूतभृतः मर्यादा उपरिप्रदेशे । " उपर्यध्यधसः सामीप्ये "–(पा. सू. ८ । १ । ७) इति द्विर्भावः । "धिगुपर्यादिषु त्रिषु । द्वितीयाऽऽम्रेडितान्तेषु" (पा. सू. १ । ४ । ४८ वा. २) इति द्वितीया । नव नैव भूमौ सोमबिन्दुः क्षरत्वित्यभिप्रायेण गृह्णीयादित्यर्थः ॥ ८ ॥ ९ ॥

तन्मन्त्रकग्रहणं विधत्ते–अथ गृह्णाति कदा चनेत्यादि । हे इन्द्र ! ' कदा चन ' कदाचिदपि ' स्तरीः ' हिंसको न भवसि । अथवा स्तरीराच्छादकः स न्तु विस्तृत वितत्य धनानामाच्छादको न भवसि । किंतु ' दाशुषे ' हविर्दत्तवते यजमानाय फलदानार्थं ' सश्चसि ' गच्छसि । ' उप ' शब्दः पादपूरणे । " प्रसमुपोदः पाद-पूरणे "(पा. सू. ८ । १ । ६) इति द्विर्वचनम् । ' इत् ' इत्यवधारणम् । ' नु ' शब्दः क्षिप्रवचनः । हे मघवन् ! ' इन्नु ' क्षिप्रमेव ' देवस्य ' ' ते ' तव ' दानम् ' देयं हविः ' भूय इन्नु ' पुनरेव ' पृच्यते ' सम्ब-ध्यते । यजमानेन हविर्दीयत इत्यर्थः । हे सोमग्रह ! ' उपयामेन ' गृहीतोऽसि त्वाम् ' आदित्येभ्यः ' गृह्णामीति शेषः ॥ १० ॥

अत्र इन्द्रनामभिगदित एव सूयते मन्त्रान्ते " उपयामगृहीतोऽसि "–इत्यस्य निषेधं सकारणमाह–तं वै नोपयामेनेत्यादि । अग्रे हीति । द्विदेवत्यानां यागकाले प्रतिप्रस्थाता उपयामगृहीतोऽसि गृहीतः खलु । तस्मात्तस्यैतन्मन्त्रशेषत्वादत्र तन्न प्रयोक्तव्यम् । अत एव तत्र उपयामगृहीतोऽसीत्येनावन्यक्तम् । स्पष्टमन्यत् ॥ ११ ॥

१–अपिहितद्वार आदित्य पात्रमादाय स १ स्थ श्रोपरि पूतभृतस्तत आदित्यग्रहं गृह्णाति स॰स्रवेभ्य कदा चनेति । का. श्रौ. सू. १० । ९० ।

(टु) अथापगृह्य पुनरानयति । कदा चन प्रयुच्छस्युभे निपासि जन्मनी ॥ तुरीयादित्य सवनं त इन्द्रियमातस्थावमृतं दिव्यादित्येभ्यस्त्वेति ॥ १२ ॥

(त्यु) अथ दधि गृह्णाति । (त्या) आदित्यानां वै तृतीयसवनमादित्यान्वाऽअनु पशवस्तत्पशुष्वेवैतत्पयो दधाति तदिदं पशुषु पयो हितं मध्यत ऽइव गृह्णीयादित्याहुर्मध्यतऽइव हीदं पशूनां पय इति पश्चादिव त्वेव गृह्णीयात्पश्चादिव हीदं पशूनां पयः ॥ १३ ॥

अथापगृह्य पुनरानयति–" कदा चन प्रयुच्छस्युभे निपासि जन्मनी । तुरीयादित्य सवनं तऽइन्द्रियमातस्थावमृतं दिव्यादित्येभ्यस्त्वा "–(वा. सं. ८।३) इति ॥ १२ ॥

दधिग्रहः ।

अथ दधि गृह्णाति । आदित्यानां वै तृतीयसवनम्, आदित्यान्वाऽअनु पशवः । तत् पशुष्वेवैतत्पयो दधाति । तदिदं पशुषु पयो हितम् । मध्यत इव गृह्णीयादित्याहुः । मध्यत इव हीदं पशूनां पय इति । पश्चादिव त्वेव गृह्णीयात् । पश्चादिव हीदं पशूनां पयः ॥ १३ ॥

उक्तमन्त्रविशिष्टग्रहणानन्तरं पात्रमपगृह्य पुनरपि च समन्त्रकं ग्रहणं विधत्ते–अथापगृह्येत्यादि । अत्र आदित्यग्रह एवामन्त्र्यते । हे ग्रह ! ' कदा चन ' कदाचिदपि ' प्रयुच्छसि ' न प्रमाद्यसि । ' युच्छ प्रमादे ' (धा. पा. भ्वा. प. २१४) इति धातुः । प्रशब्दोऽत्र धात्वर्थनिवृत्तिवचनः । यथास्मरणमिति यागनिष्पादन-रूपं स्वकार्यं प्रति न कदाचिदपि प्रमादं गच्छतीत्यर्थः । तदेवाभिधानं दर्शयितुमाह–उभे निपासि जन्मनी इति । यजमानस्य वर्तमानभविष्यद्रूपे ' उभे ' ' जन्मनी ' ' निपासि ' नियमेन पासि । अधुना आदित्य-मेव चतुर्थसवनत्वेन रूपवत्त्वामन्त्रयते–हे आदित्यग्रह ! " दित्यदित्या–" (पा. सू. ४।१।८५)–इत्यादिना देवतार्थे ण्यप्रत्ययः । ' तुरीयं ' चतुर्थसवनात्मकं, स एकोऽप्येतर्हि तथैव ग्रहो हूयते । सत्यपि एव माध्य-न्दिने सवने पुरा तृतीयसवनात्पूर्वकालत्वे विहितत्वादादित्यग्रहस्य चतुर्थसवनात्मकत्वम् । ' ते ' तव सम्बन्धि चतुर्थसवनम् ' इन्द्रियम् ' इन्द्रस्य प्रीतिकरम् ' दिवि ' द्युलोके ' अमृतम् ' नाम्नि मृतमर्त्यामृतम्, अमरणहेतु. ' आतस्थौ ' आस्थितम् । हे सोम ! ' त्वाम् ' ' आदित्येभ्यः ' गृह्णामि ॥ १२ ॥

गृहीते सोमरसे दधिग्रहणं सार्थवादं विधत्ते–अथ दधि गृह्णातीति । आदित्यान्वाऽअनु पशवः इति । ' अनु '–शब्दोऽत्र " हीने " (पा. सू. १।४।८६) इति हीनार्थे कर्मप्रवचनीयत्वात् " कर्मप्रवच-नीययुक्ते द्वितीया " (पा. सू. १।४।८३) इति द्वितीया । अत्रादित्यानां वृष्टिप्रदानद्वारा पशूत्पादक-त्वात् प्राधान्यम्, पशूनामुपकार्यत्वाद्धीनत्वम् । अनेनैवाभिप्रायेण तैत्तिरीयकैः पशवादि सामान्येन श्रूयते– " पशवो वा एते यदादित्यः "–(तै० सं० ६ । ५ । ६ । ४) इति ॥

१–[illegible] पुन. क. [illegible] । का. श्रौ. सू. १०।[illegible] । [illegible] । २–[illegible] ' [illegible] ' [illegible] विशम् । । ३–[illegible] पश्चिमेऽन्ते मध्ये वा यथो देवतानामिति । का. श्रौ. सू. १०।१६ ।

(यो) यद्वेव दधि गृह्णाति । हुतोच्छिष्टा वाऽएते सᳫँस्रवा भवन्ति नालमाहुत्यै तानेवैतत्पुनराप्याययति तथाऽलमाहुत्यै भवन्ति तस्माद्दधि गृह्णाति ॥ १४ ॥

स गृह्णाति । यज्ञो देवानां प्रत्येति सुम्नमादित्यासो भवता मृडयन्तः । आ वोऽर्वाची सुमतिर्ववृत्यादᳫँहोश्चिद्या वरिवोवित्तराऽसदादित्ये-भ्यस्त्वेति ॥ १५ ॥

यद्वेव दधि गृह्णाति । हुतोच्छिष्टा वाऽएते संस्रवा भवन्ति–नालमाहुत्यै । तानेवैतत्पुनराप्याययति । तथाऽलमाहुत्यै भवन्ति । तस्माद्दधि गृह्णाति ॥ १४ ॥

स गृह्णाति–" यज्ञो देवानां प्रत्येति सुम्नमादित्यासो भवता मृडयन्तः । आ वोऽर्वाची सुमतिर्ववृत्यादंहोश्चिद्या वरिवोवित्तराऽसद् । आदित्येभ्यस्त्वा "–(वा० सं० ८।४) इति ॥ १५ ॥

दधिग्रहणस्य स्थानविषये केषाञ्चिन्मतमुपन्यस्य स्वमतमेव निगमयति–मध्यत इवेत्यादि । 'इव'–शब्दो वाक्यालङ्कारे । मध्यस्थाने । " सार्वविभक्तिकस्तसिः "–(पा.सू. ५।४।४४। वा. १) इति सप्तम्यर्थे तसिः " कदा चन " इत्यादिमन्त्रद्वयसाध्ये द्वे ग्रहणे, तयोर्मध्ये दधि 'गृह्णीयात्' । एवं च पशूना मध्यभागे पयसोऽवस्थानान्मध्य एव पयो निहितं भवतीति केचिच्छाखिन आहुः । एतच्च तैत्तिरीयकशाखामतम् । तत्र– " दध्ना मध्यतः श्रीणात्यूर्जमेव पशूना मध्यतो दधाति "–(तै० सं० ६।५।६।४) इत्याम्नातत्वात् । नैतदादरणीयम् । किन्तु ग्रहग्रहणादनन्तरमेव 'गृह्णीयात्' । यतः 'पशूना पयः' पश्चाद्भाग एवावतिष्ठत इत्यर्थः । अत्र पयसो मध्यभागावस्थानमात्रमभिप्रेत्य शाखान्तरीयैर्मध्यतो ग्रहणमभिहितम् । पशूना मध्यशरीरे पयो नावतिष्ठते, किंतु शरीरस्य पश्चाद्भागेऽवतिष्ठते । अतः पश्चादेव ग्रहणं युक्तमित्येतद्ब्राह्मणस्याभिप्रायः ॥ १३ ॥

दधिग्रहणमादित्यग्रहस्य सम्पूर्णताहेतुत्वेन प्रशंसति–यद्वेव दधि गृह्णातीत्यादि । 'एते' आदित्यग्रहार्थाः सोमाः हुतोच्छिष्टत्वात् संस्रावणीयाः प्रतिपत्त्यर्हाः सन्त आहुत्यर्थं 'न' पर्याप्ताः 'भवन्ति' । एत इति बहुवचनं द्विदेवत्यग्रहगतसोमापेक्षम् । तस्मात् 'तानेव' सोमानेतेन दधिग्रहणेन समर्द्धयति । समर्द्धिताः 'आहुत्यै' पर्याप्ता 'भवन्ति' इति 'दधि गृह्णीयात्' इत्यर्थः ॥ १४ ॥

विहिते दधिग्रहणे मन्त्रं विनियुङ्क्ते–स गृह्णाति यज्ञो देवानामित्यादि (का. श्रौ. सू. १०।९१) । योऽस्मदीयो 'यज्ञो' 'देवानाम्' आदित्यानाम् 'सुम्नम्' सुखं (निघ० ३।६।१६) सम्पादयितुम् 'प्रत्येति' प्राप्नोति । यज्ञे हविःप्रदानेन देवाना तृप्तिसम्पादनसुखमुत्पद्यते । तस्माद् हे 'आदित्यासः' आदित्याः " आज्जसेरसुक् "–(पा० सू० ७।१।५०) इति असुगागमः । 'मृडयन्तः' अस्मान्सुखयन्तो 'भवत' माहितो दीप्त । किंच 'वः' युष्माकं 'सुमतिः' शोभना भक्तानुग्रहरूपा मतिः सा 'अर्वाची' अर्वागञ्चनशीला अस्मदभिमुखी 'आ' 'ववृत्यात्' आवर्तताम् । पुनरपि मतिर्विशेष्यते

तमुपाᳬंशुसवनेन मेक्षयति । विवस्वान्वाऽएषऽआदित्यो निदानेन यदुपाᳬंशुसवनऽआदित्यग्रहो वाऽएष भवति तदेनᳬं स्वऽएव भागे प्रीणाति ॥ १६ ॥

तं न दशाभिर्न पवित्रेणोपस्पृशति । (त्ये) एते वै शुक्रवती रसवती सवने यत्प्रातःसवनं च माध्यन्दिनं च सवनमथैतन्निर्धीतशुक्रं यत्तृतीयसवनᳬं स यत्र दशाभिर्न पवित्रेणोपस्पृशति तेनो हास्यैतच्छुक्रवद्रसवत्तृतीयसवनं भवति तस्मान्न दशाभिर्न पवित्रेणोपस्पृशति ॥ १७ ॥

तमुपांशुसवनेन मेक्षयति । विवस्वान्वाऽएष आदित्यो निदानेन, यदुपांशुसवनः। आदित्यग्रहो वा एष भवति । तदेनं स्वऽएव भागे प्रीणाति ॥ १६ ॥

तं न दशाभिर्न पवित्रेणोपस्पृशति । एते वै शुक्रवती रसवती सवने—यत्प्रातःसवनं च माध्यन्दिनं च सवनम् । अथैतन्निर्धीतशुक्रं तृतीयसवनम् । स यत्र दशाभिर्न पवित्रेणोपस्पृशति—तेनो हास्यैतच्छुक्रवद्रसवत्तृतीयसवनं भवति । तस्मान्न दशाभिर्न पवित्रेणोपस्पृशति ॥ १७ ॥

' अंहोभिचा वरिवोवित्तराऽसत्' । या सुमतिः ' अंहोभित्' " अहि गतौ " (धा. पा, भ्वा, आ. ६३६) इत्यस्मादौणादिक उप्रत्ययः । सर्वे गत्यर्था ज्ञानार्था भवन्तीति ' अंहु ' शब्दो विद्वत्समावेष्टः, स चात्र यजमानः । विदिति निपातोऽपिशब्दार्थे । विदुषो यजमानस्यापि ' वरिवोवित्तरा ' वरिवो धनम् (निघ०—२ । १० । ६) तद् विन्दति वेदयति लम्भयतीति वरिवोविद् । अतिशयेन वरिवोविद् वरिवोवित्तरा, तादृशी ' असत् ' स्यात् । या सुमतिः अस्मदभिमुखी सत्यावर्त्ततामिति सम्बन्धः । हे देवि ! आदित्येभ्यस्त्वा गृह्णामीति शेषः ॥ १५ ॥

आदित्यग्रहस्योपांशुसवनाख्येन ग्राव्णाऽऽलोडनं विधत्ते—तमुपांशुसवनेन मेक्षयतीति । 'मेक्षयति' आलोडयेत् । विवस्वान्वा इति । ' उपांशुसवनः ' इति यत् ' एषः ' ' निदानेन ' कारणात्मना ' विवस्वान् ' नामकः ' आदित्यः ' एव । अत एव तैत्तरीयकश्रुतिः—" एष वै विवस्वानादित्यो यदुपांशुसवनः "—(तै० सं० ६ । ६ । ६ । ५) इति । अतस्तेनादित्यग्रहस्यालोडने स्वकीये भाग आदित्यमेव प्रीणितवान् भवतीत्यर्थः ॥ १६ ॥

ग्रहान्तरसाधारण्येन ग्रहणानन्तरं प्राप्त दशापवित्रेण परिमार्जनं निषेधति—तं न दशाभिरिति । 'दशाभिः' स्वावलैः ' पवित्रेण ' पावनार्थेन वस्त्रेण ' तम् ' आदित्यग्रहम् ' नोपस्पृशति' न परिमृज्यात् । उक्तपरिमार्जननिषेधस्य प्रयोजनमाह—एते वै शुक्रवती इति । प्रातर्माध्यन्दिनसवनयोः रसवत्त्वेन तृतीयसवनस्य नीरसत्वे हेतुस्तैवाख्यायिका तृतीयब्राह्मणे प्रदर्शितः (श. प. ४ । २ । ३ । १९) अतो दशापवित्रेण परिमार्जनस्याकरणे तृतीयसवनस्य रसवत्त्व भवतीति दशाभिः पवित्रेण च न परिमृज्यात् ॥ १७ ॥

१-ग्राव्णा शुसवनेन मिश्रयति विवस्वतादित्येति । का. श्रौ. सू । १० । ६२ ।

स भक्षयति । विवस्वन्नादित्यैष ते सोमपीथस्तस्मिन्मत्स्वेत्यथोन्नेत्र-ऽउपाꣳशुसवनं प्रयच्छत्यथाहोन्नेतराहृत ग्राव्ण इति तानाधवनीये वा सृजति चमसे वा ॥ १८ ॥

गृह्णानमुद्गीय । (४) आदित्यानां वै तृतीयसवनमादित्यान्वाऽअत्र प्रीणात्यथैनान्त्स्वऽएव भागे प्रीणात्यथापोर्णुवन्ति द्वारे ॥ १९ ॥

(२०) अथापिधायापनिष्क्रामति । एतेभ्यो ह्यपिभयुरथाहादि-त्येभ्योऽनुब्रूहीत्यत्र संप्रेष्येद्यदि कामयेताथोऽअपि नैव संप्रेष्येदादित्येभ्यः

स भक्षयति—" विवस्वन्नादित्यैष ते सोमपीथः तस्मिन्मत्स्व "—(वा. सं. ८।५) इति । अथोन्नेत्रे उपांशुसवनं प्रयच्छति । अथाहोन्नेतारम्—आहृत ग्राव्णः इति । तानाधवनीये वा सृजति चमसे वा ॥ १८ ॥

गृह्णानमुद्गीय । आदित्यानां वै तृतीयसवनम्, आदित्यान्वाऽअत्र प्रीणाति । तदेनान्स्वस्मिन्नेव भागे प्रीणाति । अथापोर्णुवन्ति द्वारे ॥ १९ ॥

अथापिधायापनिष्क्रामति । एतेभ्यो ह्यपिभयुः । अथाह—आदित्येभ्योऽनुब्रूहि इत्यत्र संप्रेष्येत्-यदि कामयेत अथापि नैव संप्रेष्येत् । आदित्येभ्यः प्रेष्य, प्रियेभ्यः प्रियधामभ्यः प्रियव्रतेभ्यो

प्रेष्य प्रियेभ्यः प्रियधामभ्यः प्रियव्रतेभ्यो महस्वसरस्य पतिभ्य उरोरन्तरिक्षस्याध्यक्षेभ्य इति वषट्कृते जुहोति नानुवषट्करोति नेत्पशूनग्नौ प्रवृणजानीति प्रयच्छति प्रतिप्रस्थात्रे सᳫंस्रवौ ॥ २० ॥

(वायु) अथ पुनः प्रपद्य। (द्या) आग्रयणमादत्तऽउदीचीनदशं पवित्रं

महस्वसरस्य पतिभ्य उरोरन्तरिक्षस्याध्यक्षेभ्य इति। वषट्कृते जुहोति। नानुवषट्करोति-नेत् पशूनग्नौ प्रवृणजानीति। प्रयच्छति प्रतिप्रस्थात्रे संस्रवौ ॥ २० ॥

अथ पुनः प्रपद्याग्रयणमादत्ते। उदीचीनदशं पवित्रं वितन्वन्ति। प्रस्कन्दयत्यध्वर्युः आग्रयणस्य संप्रगृह्णानि प्रतिप्रस्थाता। संस्रावानयत्युन्नेता चमसेन वोदञ्चनेन वा ॥ २१ ॥

स्थाल्या वा आच्छाद्य हविर्धानान्निष्क्रामेत्। अत एव कात्यायन –" ग्रहमपिधाय पाणिना स्थाल्या वा " (का. श्रौ. सू. १०।९९) इति। रक्षोभ्यो हीति। 'हि' यस्मात्कारणादादित्या. 'रक्षोभ्यः' 'अबिभयुः' भीता बभूवु.। "सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च" (पा. सू. ३। ४। १०९) इति झेर्जुस्। तस्मादर्दर्शनस्य ग्रहस्याभिधान युक्तमिति भावः। आश्राव्य त्वेवेति। यदि ग्रह द्रष्टुमिच्छेत्तर्हि आश्रावणानन्तरमेव सम्पश्येत् न पुनः पूर्वोक्तानुवचनानन्तरमित्यर्थः। सम्पश्येदित्यत्र "समो गम्यृच्छि" इत्यादिके सूत्रे 'दृशिश्चेति वक्तव्यम्" (पा. सू० १। ३। २९ वा० १) इत्यनेनात्मनेपदं न भवति, तत्राकर्मकादित्यधिकारात्। अनेनोपांशु होमकाले ग्रहो नावेक्षणीय इति दर्शितम्। अत एवापस्तम्बः "अन्यत्रे(त्रे)क्षमाण आदित्य जुहोति" - इति आ० स्त० श्रौ० सू०) अध्वर्योः प्रैषमुक्त्वा कालविशिष्टं होम विधत्ते–आदित्येभ्यः प्रेष्येत्यादि[1]। आदित्येभ्यः' इत्यादिकं प्रैषमुच्चार्य होत्रा वषट्कारे 'कृते' ग्रहमग्नौ जुहुयात्। प्रैषस्यायमर्थः–'प्रियेभ्यः' प्रीतिकरेभ्यः। "इगुपधज्ञाप्रीकिरः कः" (पा० सू० ३। १। १३५) 'धाम' स्थान तत्र प्रियं धाम येषां ते प्रियधामानस्तेभ्यः 'प्रियव्रतेभ्यः' व्रतमिति कर्मनामधेयम्। प्रियं कर्म यज्ञरूपं. येषां तेभ्यः। 'महस्वसरस्य पतिभ्यः' स्वसरमित्यहर्विधीयते। (निरु० १। ९। ५) महसा विशिष्टं स्वसर महःस्वसरम् तस्य पतिभ्यः अहर्पतिभ्यः 'उरोः' विस्तीर्णस्य 'अन्तरिक्षस्य'' अध्यक्षेभ्यः' साक्षिभ्यः। तत्रैव सर्वदा वर्तमानत्वात्। एवंविधेभ्य आदित्येभ्यो हविर्दानुं मैत्रावरुणयाज्यापाठार्थं होतारं प्रेरयेदित्यर्थः।

महान्तरसाधारण्येन प्राप्तमनुवषट्कारं निषेधति–नानुवषट्करोतीति। नेत्पशूनिति। अनुवषट्कारो हि स्विष्टकृदर्थं क्रियते। "स्विष्टकृते वा एतेऽनुवषट्क्रियन्ते" इत्युक्तत्वात्। तथा च सत्यनुवषट्कारे कृते "पशवो वा एते यदादित्यः" (तै. सं. का. ६।५।६) इति आदित्यग्रहस्य पश्वात्मकत्वात् पशव एवाग्नौ परित्यक्ताः स्युः। तस्मान्नैव 'पशूनग्नौ' 'प्रवृणजानि' परित्यजानीति च नानुवषट्कुर्यादिति।

यथाक्त् प्रतिप्रस्थात्रे विशेषप्रदानमाह–प्रयच्छति प्रतिप्रस्थात्रे संस्रवाविति। आदित्यपात्रस्थालीगतसोमशेषापेक्षया 'संस्रवौ' इति द्विवचनम् ॥ २० ॥

आदित्यग्रहयागानन्तरं हविर्धानगमनपूर्वकमाग्रयणस्य ग्रहणप्रकारं विधत्ते–अथ पुनः प्रपद्येत्यादि। उदी-

1–अध्वर्युश्च आदित्येभ्योऽनुब्रूहीत्याह प्रेष्यानुवाचनयोरन्यतरस्मिन्नाह प्रियेभ्यः प्रियधामभ्यः प्रियव्रतेभ्यो महस्वसरस्य पतिभ्य उरोरन्तरिक्षस्याध्यक्षेभ्य इति। का० श्रौ० सू० १०।९९। २–हुत्वा प्रतिप्रस्थात्रे प्रयच्छति शेषौ। का० श्रौ० सू० १०।९७।

श्रितन्वन्ति प्रस्कन्दयत्यप्युँराग्रयणस्य संप्रगृह्णाति प्रतिप्रस्थाता सर्ठ्ँस्रावानयत्युन्नेता चमसेन वाऽद्रवणेन वा ॥ २१ ॥

तं चतसृणां धाराणामाग्रयणं गृह्णाति । (त्या) आदित्यानां वै तृतीयसवनमादित्यान्वाऽअनु गावस्तस्मादिदं गवां चतुर्धा विहितं पयस्तस्माच्चतसृणां धाराणामाग्रयणं गृह्णाति ॥ २२ ॥

तद्यत्प्रतिप्रस्थाता सर्ठ्ँस्रावं सम्प्रगृह्णाति । (त्या) आदित्यग्रहो वाऽएष

तं चतसृणां धाराणामाग्रयणं गृह्णाति । आदित्यानां वै तृतीयसवनम्, आदित्यान्वाऽअनु गावः । तस्मादिदं गवां चतुर्धा विहितं पयः । तस्माच्चतसृणां धाराणामाग्रयणं गृह्णाति ॥ २२ ॥

तद् यत्प्रतिप्रस्थाता संस्रावं सम्प्रगृह्णाति । आदित्यग्रहो वा एष भवति । न वाऽआदित्यग्रह-

भवति न वाऽआदित्यग्रहस्यानुवषट्करोत्येतस्माद्धे सावित्रं ग्रहं ग्रहीष्यन्भवति तदस्य सावित्रेणैवानुवषट्कृतो भवति ॥ २३ ॥

यद्देव प्रतिप्रस्थाता सꣳस्रवौ सम्प्रगृह्णाति । पुरा वाऽएष्य एतस्मिंश्राद्ग्रहमहीपुः पुरा तृतीयसवनात्तृतीयसवनाय वाऽएष ग्रहो गृह्यते तदादित्यास्तृतीयसवनमपियन्ति तथा नु बहिर्धा यज्ञाद्भवन्ति तस्मात्प्रतिप्रस्थाता सꣳस्रवौ सम्प्रगृह्णाति ॥ २४ ॥

इति तृतीयप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ४-३-२ ॥ [३-५]

स्यानुवषट्करोति । एतस्माद्धे सावित्रं ग्रहं ग्रहीष्यन्भवति । तद्ध अस्य सावित्रेणैवानुवषट्कृतो भवति ॥ २३ ॥

यदेव प्रतिप्रस्थाता संस्रवौ सम्प्रगृह्णाति । पुरा वाऽएष्य एतस्मिंश्राद्ग्रहमहीपुः–पुरा तृतीयसवनात् । तृतीयसवनाय वाऽएष ग्रहो गृह्यते । तद्ध आदित्यास्तृतीयसवनमपियन्ति । तथा न बहिर्धा यज्ञाद्भवन्ति । तस्मात्प्रतिप्रस्थाता संस्रवौ सम्प्रगृह्णाति ॥ २४ ॥

प्रस्थातेत्यादि । 'एषः' संस्रवरूपः सोमः 'आदित्यग्रहः' खलु' तच्छेषत्वात् 'आदित्यग्रहस्य' तु 'अनुवषट्करोति' इति तस्य निषिद्धत्वात् । अत आग्रयणे तच्छेषावनयने सत्येतत्सावित्रग्रहस्य ग्रहीष्यमाणत्वात्, सावित्रस्य चानुवषट्कारसम्भवात्तेनैवायमादित्यग्रहः 'अनुवषट्कृतो भवति' ॥ २३ ॥

प्रकारान्तरेणापि तदेव प्रशंसति–यद्देव प्रतिप्रस्थातेत्यादि । पुरा 'तृतीयसवनाद्' इत्यादित्यस्य व्याख्यानम् । 'एष ग्रहः' इति, आदित्यग्रह इत्यर्थः । स्पष्टमन्यत् ॥ २४ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
चतुर्थकाण्डे तृतीयाध्याये पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ (४–३–५) ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थांश्चतुरो देयाद् विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

ब्रह्माण्डं गोसहस्रं कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं सप्ताब्धीन् पञ्चसीरीस्त्रिदशतरुलताधेनुमौर्वणभूमीः ।
रत्नोर्वी रुक्मवाजिद्विपमहितरथौ सायणिः सिङ्गणार्यो व्यश्राणीद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक्तं घटञ्च ॥ १ ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलभवमतुलः स्वर्णजं वर्णमुख्यः कार्पासीयं कृपावान् गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्यः ।
आज्यशैलं प्राज्यजन्मा लवणजमनृणः शार्करं चार्कतेजा रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्यः ॥ २ ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीवीरहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे तृतीयोऽध्यायः समाप्तः ॥ ४–३ ॥

मनो ह वाऽअस्य सविता । तस्मात्सावित्रं गृह्णाति प्राणो ह वाऽअस्य सविता तमेवास्मिन्नेतत्पुरस्तात्प्राणं दधाति यदुपांशुं गृह्णाति तमेवास्मिन्नेतत्पश्चात्प्राणं दधाति यत्सावित्रं गृह्णाति ताविमा उभयतः प्राणौ हितौ यश्चायमुपरिष्टाद्यश्चाधस्तात् ॥ १ ॥

(द) ऋतवो वै संवत्सरो यज्ञः । (स्ते) तेऽद्धः प्रातःसवने प्रत्यक्षमवकल्पन्ते यदृतुग्रहान्गृह्णात्यथैतत्परोऽक्षं माध्यन्दिने सवनेऽवकल्पन्ते यदृतुपात्राभ्यां मरुत्वतीयान्गृह्णाति न वा अत्रांशुभ्यऽइति केचन ग्रहं गृह्णन्ति नऽर्तुपात्राभ्यां कश्चन ग्रहो गृह्यते ॥ २ ॥

सावित्रग्रहः ।

मनो ह वाऽअस्य सविता । तस्मात्सावित्रं गृह्णाति । प्राणो ह वाऽअस्य सविता–तमेवास्मिन्नेतत्पुरस्तात्प्राणं दधाति–यदुपांशुं गृह्णाति । तमेवास्मिन्नेतत्पश्चात्प्राणं दधाति–यत् सावित्रं गृह्णाति । ताविमाऽउभयतः प्राणौ हितौ–यश्चायमुपरिष्टाद्, यश्चाधस्तात् ॥ १ ॥

ऋतवो वै संवत्सरो यज्ञः । तेऽद्धः प्रातःसवने प्रत्यक्षमवकल्पन्ते–यदृतुग्रहान्गृह्णाति । अथैतत्परोऽक्षं माध्यन्दिने सवनेऽवकल्पन्ते–यदृतुपात्राभ्यां मरुत्वतीयान्गृह्णाति । न वाऽअत्रांशुभ्य इति केचन ग्रहं गृह्णन्ति । नऽर्तुपात्राभ्यां कश्चन ग्रहो गृह्यते ॥ २ ॥

हरिस्वामिभाष्यम् * ।

मनो ह वा अस्येति । सत्रनिर्दिष्टाभिः कण्डिकाभिः सावित्रग्रह उच्यते । 'मनः' इत्यत्राध्यवसायात्मिका बुद्धिः परिगृह्यते । सा हि क्रियासु प्रणोदतीति 'सविता' अनध्यवसिते प्रागप्रवृत्तेरभावात्, प्राणानुरूप मनः 'सविता' । तदन्वेचात्सावित्रो ग्रहः 'अस्य' यज्ञपुरुषस्य मन एवेति चावश्यं भावनीयम् । अत आह–यस्मान्मनसाऽवश्यमाप्य यमत सावित्रमित्युत्पत्तिवाक्यम् । प्राणो ह वा अस्येति । दर्शनान्तरं 'प्राणः' अपि इत्यहन्यहप्रसरतीति शोधरि 'सविता' । रविमण्डलमपि वायुनैवोह्यमानं जगतः स्वकर्मप्रवृत्तिहेतुर्वायुना प्रवर्तते वायुरपि सवितेत्यभिप्रायः । तमेवास्मिन्नेतदिति । उपांशुमिति । अस्य च विपर्ययेणानुक्रान्तम् । पुरस्तादिति । मुखतः । पश्चादिति । जघनतः । ताविमौ वायू प्राणौ इत्युक्तम् । नैष दोषः । यो मेहनकर्मा पश्चाद्याम, स ध्रुवः, सम्यग्वायुनिमात्रतः स सविता भविष्यतीति ॥ १ ॥

ऋतवो वा इति । दर्शनान्तरं कण्डिकाद्वयेनाह । 'ऋतवः' 'संवत्सरः' अत्रयंश्योऽवयविनोऽन्यव्यतिरेकाभावात् संवत्सरश्च यजुर्वेदविभागात्मकत्वाद्यज्ञः । सवनद्वयरूपो यज्ञः प्रतिसवनं दर्शनीयोऽवयवरूप-

---

*–अत्र सर्वेषु पर्वसु पुस्तकेषु चत्वारि कण्डिकाद्वयमेतत्सम्बद्धं भाष्यमुपलभ्यते । एतद्ग्रन्थ कण्डिकापर्यन्तं हरिस्वामिकृतं भाष्यमेव प्रतीयते । अत्रापि तत्कृतमेव । कण्डिकाद्वयमेव मन्त्र इत्यनन्तरमुपलभ्यमानं भाष्यं प्रसज्यते मध्यन्दिनीयकाण्डस्य टीका ॥ इति ॥

(त२) एष वै सविता य एष तपति । (त्य) एष उऽएव सर्व्वऽऋतवस्तद्दवः संवत्सरस्तृतीयसवने प्रत्यक्षमवकल्पयन्ते तस्मात्सावित्रं गृह्णाति ॥ ३ ॥

तं वाऽउपाꣳशुपात्रेण गृह्णाति । मनो ह वाऽअस्य सविता प्राण उपाꣳशुस्तस्मादुपाꣳशुपात्रेण गृह्णात्यन्तर्यामपात्रेण वा समानꣳ ह्येतद्यदुपाꣳश्वन्तर्यामौ प्राणोदानौ हि ॥ ४ ॥ (अर्धप्रपाठकः) ॥

(ह्या) आग्रयणाद् गृह्णाति । मनो ह वाऽअस्य सवितात्माऽऽग्रयणऽआत्मन्येवैतन्मनो दधाति प्राणो ह वाऽअस्य सवितात्माऽऽग्रयणऽआत्मन्येवैतत्प्राणं दधाति ॥ ५ ॥

(त्य) अथातो गृह्णात्येव । वाममद्य सवितर्वाममु श्वो दिवेदिवे वाममस्मभ्यꣳ सावीः ॥ वामस्य हि क्षयस्य देव भूरेरया धिया वामभाजः स्याम ॥ उपयामगृहीतोऽसि सावित्रोऽसि चनोधाश्चनोधा असि चनो मयि धेहि ॥ जिन्व यज्ञं जिन्व यज्ञपतिं भगायेति ॥ ६ ॥

एष वै सविता य एष तपति । एष उऽएव सर्वऽऋतवः । तद् ऋतवः संवत्सरस्तृतीयसवने प्रत्यक्षमवकल्पन्ते । तस्मात्सावित्रं गृह्णाति ॥ ३ ॥

तं वाऽउपांशुपात्रेण गृह्णाति । मनो ह वाऽअस्य सविता, प्राण उपांशुः । तस्मादुपांशुपात्रेण गृह्णाति, अन्तर्यामपात्रेण वा । समानं ह्येतद्—यदुपांश्वन्तर्यामौ—प्राणोदानौ हि ॥ ४ ॥

आग्रयणाद् गृह्णाति । मनो ह वाऽअस्य सविता । आत्माऽऽग्रयणः । आत्मन्येवैतन्मनो दधाति । प्राणो ह वाऽअस्य सविता, आत्माऽऽग्रयणः । आत्मन्येवैतत्प्राणं दधाति ॥ ५ ॥

अथातो गृह्णात्येव—“ वाममद्य सवितर्वाममु श्वो दिवेदिवे वाममस्मभ्यं सावीः । वामस्य हि क्षयस्य देव भूरेरया धिया वामभाजः स्याम । उपयामगृहीतोऽसि

स्यानुसरेच्चः । अवस्थानाच्च यज्ञावदवत्वात् । स च सवनयोर्द्वयोर्दर्शितः । ऋतुग्रहैः ' ऋतुपात्राभ्यां वा ' अत्रापि सावित्रेण दर्शित इति समस्तार्थः । एष उ एव सर्वे ऋतव इति । मेषादिक्षेत्रविशेषस्थत्वादेव एव सत्कालसाम्य-निरूपणमित्यभिप्रायः ॥ २ ॥ ३ ॥

तं वा उपांशुपात्रेणेति । मनो ह वा अस्येति । यस्मात् ' मनः ' सावित्रः, ' प्राण उपांशुः ' प्राणमनसोश्चात्यन्तमव्यभिचारः ' तस्मात् ' मनसः प्राणेनाविनाभावो यत् ' उपांशुपात्रेण ' ग्रहणमित्यभिप्रायः । यदपि प्राणः सविता, तदापि पूर्वापरयोः प्राणयोः सान्ये ' उपांशुपात्रेण ' गृह्णातीति द्रष्टव्यम् ॥ ४ ॥

आग्रयणाद् स्पष्टः प्रमन्त्रासिद्धः ॥ ५–७ ॥

१-अद्य दिवे ह्यस्त्वाः २ सं० वर्गमस्यवेतस्मन्येय सावित्रमस्त्वं । तस्मन्देते काले पत्नीवतीर्तेय । का० श्रौ० सू० १०।११४ ।
२-प्रश्नः—स्पष्टार्थः—द्वयर्थः ।

तं गृहीत्वा न सादयति । मनो ह वाऽअस्य सविता तस्मादिदमसन्नं मनः प्राणो ह वाऽअस्य सविता तस्मादयमसन्नः प्राणः संचरत्यथाह देवाय सवित्रेऽनुब्रूहीत्याश्राव्याह देवाय सवित्रे प्रेष्येति व्वषट्कृते जुहोति नानुवषट्करोति मनो ह वाऽअस्य सविता नेन्मनोऽग्नौ प्रवृणजानीति प्राणो ह वाऽअस्य सविता नेत्प्राणमग्नौ प्रवृणजानीति ॥ ७ ॥

(त्यु) अथाभक्षितेन पात्रेण । व्वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति तद्यदभक्षितेन पात्रेण व्वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति न वै सावित्रस्यानुवषट्करोत्येतस्माद्वै व्वैश्वदेवं ग्रहं ग्रहीष्यन्भवति तदस्य व्वैश्वदेवेनैवानुवषट्कृतो भवति ॥ ८ ॥

यद्वेव व्वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति । मनो ह वाऽअस्य सविता सर्वमिदं व्विश्वे देवा इदमेवैतत्सर्वं मनसः कृतानुकरमनुवर्त्म करोति तदिदꣳ सर्वं मनसः कृतानुकरमनुवर्त्म ॥ ९ ॥

सावित्रोऽसि चनोधाश्चनोधा असि चनो मयि धेहि । जिन्व यज्ञं जिन्व यज्ञपतिं भगाय "–(वा. सं. ८ । ६, ७) इति ॥ ६ ॥

तं गृहीत्वा न सादयति । मनो ह वाऽअस्य सविता । तस्मादिदमसन्नं मनः । प्राणो ह वाऽअस्य सविता । तस्मादयमसन्नः प्राणः सञ्चरति । अथाह–"[1]देवाय सवित्रे "–अनुब्रूहि–इति । आश्राव्याह–देवाय सवित्रे प्रेष्येति । वषट्कृते जुहोति । नानुवषट् करोति । मनो ह वाऽअस्य सविता–नेन्मनोऽग्नौ प्रवृणजानीति । प्राणो ह वाऽअस्य सविता–नेत्प्राणमग्नौ प्रवृणजानीति ॥ ७ ॥

वैश्वदेवग्रहः ।

अथाभक्षितेन पात्रेण वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति । तद् यदभक्षितेन पात्रेण वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति । न वै सावित्रस्यानुवषट्करोति । एतस्माद्वै वैश्वदेवं ग्रहं ग्रहीष्यन्भवति । तदस्य वैश्वदेवेनैवानुवषट्कृतो भवति ॥ ८ ॥

यद्वेव वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति । मनो ह वाऽअस्य सविता । सर्वमिदं विश्वेदेवाः । इदमेवैतत्सर्वं मनसः कृतानुकरमनुवर्त्म करोति । तदिदं सर्वं मनसः कृतानुकरमनुवर्त्म ॥ ९ ॥

अथाभक्षितेनेति । सवनिरेतामिर्महावैश्वदेवग्रह उच्यते, यस्मार्भवःपवमानस्तोत्रम्, एवं वैश्वदेव च शस्त्र भविष्यति । तान्वेताः प्रसक्ता । एतदुच्यते–' सामतः ' सोमास्तु ' यस्माद् वैश्वदेवं तृतीयसवनम् ' विधे

---

[1]–इह ' देवाय त्वा सवित्रे ' इति संहितायां पाठः ।

यद्वेव वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति । प्राणो ह वाऽअस्य सविता सर्वमिदं विश्वे देवाऽअस्मिन्नेवैतत्सर्वस्मिन्प्राणोदानौ दधाति तावस्मिन्नस्मिन्त्सर्वस्मिन्प्राणोदानौ हि तौ॥ १० ॥

यद्वेव वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति । वैश्वदेवं वै तृतीयसवनं तदुच्यतऽएव सामतो यस्माद्वैश्वदेवं तृतीयसवनमुच्यतऽऋक्तोऽथैतदेव यजुष्टः पुरश्चरणतो यदेतं महावैश्वदेवं गृह्णाति ॥ ११ ॥

तं वै पूतभृतो गृह्णाति । वैश्वदेवो वै पूतभृदेतो हि देवेभ्यऽउन्नयन्त्यतो मनुष्येभ्योऽतः पितृभ्यस्तस्माद्वैश्वदेवः पूतभृत् ॥ १२ ॥

(तं) तं वाऽअपुरोरुक्कं गृह्णाति । विश्वेभ्यो ह्येनं देवेभ्यो गृह्णाति सर्वे वै विश्वे देवा यदृचो यद्यजूꣳषि यत्सामानि स यद्वैवैनं विश्वेभ्यो देवेभ्यो गृह्णाति तेनो हास्यैष पुरोरुङ्मान्भवति तस्मादपुरोरुक्कं गृह्णाति ॥ १३ ॥

यद्वेव वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति । प्राणो ह वाऽअस्य सविता । सर्वमिदं विश्वे देवाः । अस्मिन्नेवैतत् सर्वस्मिन् प्राणोदानौ दधाति । तावेनावस्मिन्सर्वस्मिन् प्राणोदानौ हि तौ ॥ १० ॥

यद्वेव वैश्वदेवं ग्रहं गृह्णाति । वैश्वदेवं वै तृतीयसवनम् । तदुच्यतऽएव सामतः । यस्माद्वैश्वदेवं तृतीयसवनम्—उच्यत ऋक्तः । अथैतदेव यजुष्टः पुरश्चरणतः—यदेतं महावैश्वदेवं गृह्णाति ॥ ११ ॥

तं वै पूतभृतो गृह्णाति । वैश्वदेवो वै पूतभृत् । अतो हि देवेभ्य उन्नयन्ति, अतो मनुष्येभ्यः, अतः पितृभ्यः-तस्माद्वैश्वदेवः पूतभृत् ॥ १२ ॥

तं वाऽअपुरोरुक्कं गृह्णाति । विश्वेभ्यो ह्येनं देवेभ्यो गृह्णाति । सर्वे वै विश्वे देवाः—यद् ऋचो यद्-यजूंषि यद् सामानि । स यद्वैवैनं विश्वेभ्यो देवेभ्यो गृह्णाति—तेनो हास्यैष पुरोरुङ्मान्भवति । तस्मादपुरोरुक्कं गृह्णाति ॥ १३ ॥

हि देवाः स्तूयन्ते, एवमुच्यन्ते । स 'ऋक्तः' विश्वे हि देवाः शस्यन्ते । अथैतेनैव कारणेन 'यजुष्टः' यजुषा पुरश्चरन्ति, प्रचरन्ति, प्रथमतरमपर सामन्यग्रेऽग्न्येऽमितीति पुरश्चरणं यजूंषि, तस्मादेतेन कारणेन 'वैश्वदेवं' 'तृतीयसवनम्' पर्यस्यन् । 'एतं महावैश्वदेवमेनं गृह्णाति' 'अतो' देवेभ्य उन्नयन्ति । यस्मात् एतस्मादुन्नयनं दर्शयन्नाविष्करोति । अतो मनुष्येभ्य इति । मथितानां पुनर्न्यस्तार्थमेतावद् गृह्णाति दर्शयति । अतः पितृभ्य इति । स एवापादितानां शतिशाश्यन्तः पितृदेवत्या भवन्ति । तत्र तदापसनं पितृभ्योऽप्युन्नयन्ति 'पूतभृत' इति दर्शयति । सर्वे वै विश्वे देवा इति । विश्वेषामेव देवतानामनुगतानि शब्दभवानि स्तोत्राणि, तत्र विश्वेभ्यो देवेभ्यो गृह्णमाणत्वात्सर्वतस्ता पुरोरुचा युक्त एव भवति । अतः पितृभ्य इत्युक्ते किं तत्र पुरोरुचेत्यर्थः (?) ॥ ८–१३ ॥

१–अथ शेन महावैश्वदेवमनुग्रहं गृहीतं अग्नि मुग्धं (?) इति । का० श्रौ० सू० १० । १ । ११ ।

(त्य) अथातो गृह्णात्येव । (वो) उपयामगृहीतोऽसि सुशर्मासि सुप्रतिष्ठान इति प्राणो वै सुशर्मा सुप्रतिष्ठानो बृहदुक्षाय नम इति प्रजापतिर्वै बृहदुक्षः प्रजापतये नम इत्येवैतदाह विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्य एष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यऽइति सादयति विश्वेभ्यो ह्येनं देवेभ्यो गृह्णात्यथैत्य प्राङुपविशति ॥ १४ ॥

स यत्रैताꣳ होता शꣳसति । (त्यै) एकया च दशभिश्च स्वभूते द्वाभ्यामिष्टये विꣳशती च । तिसृभिश्च वहसे त्रिꣳशता च नियुद्भिर्वायविह ता विमुञ्चेति तदेतस्यां वायव्यायामृचि पात्राणि विमुच्यन्ते वायुप्रणेत्रा वै पशवः प्राणो वै वायुः प्राणेन हि पशवश्चरन्ति ॥ १५ ॥

अथातो गृह्णात्येव–" उपयामगृहीतोऽसि, सुशर्मासि सुप्रतिष्ठानः "–(वा० सं० ८।८) इति । प्राणो वै सुशर्मा सुप्रतिष्ठानः । " बृहदुक्षाय नमः "–(वा० सं० ८ । ८) इति । प्रजापतिर्वै बृहदुक्षः । प्रजापतये नम इत्येवैतदाह । " विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः एष ते योनिर्विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः "–(वा० सं० ८ । ८) इति सादयति । विश्वेभ्यो ह्येनं देवेभ्यो गृह्णाति । अथैत्य प्राङुपविशति ॥ १४ ॥

स यत्रैतां होता शंसति–" एकया च दशभिश्च स्वभूते द्वाभ्यामिष्टये विंशती च । तिसृभिश्च वहसे त्रिंशता च नियुद्भिर्वायविह ता विमुञ्च "–(वा. सं. २७ । ३३)

प्राणो वै सुशर्मेति । स एष ग्रहः । प्राणम्प्राणमिति कृत्वा प्राण इति उच्यते । स एव ' सुशर्मा ' । ' सु ' शोभनं प्रतिष्ठानं विश्वेदेवा अस्येति सुप्रतिष्ठानः । प्रजापतिर्वै बृहदुक्ष इति । बृहत्वासावुक्षा च । प्रजानां सेक्तेति ' प्रजापतिः ' बृहदुक्षा । एतदन्न हि प्रजाना भवति न चेत्तर्पयेत उक्षाण इत्यभिप्रायः । " प्रजापतये नमः " इति । यद्विश्वेषां देवानां मन तदविरोधात्मकाय प्रजापतये मन्त्रत्वेनात्मनित्यभिप्रायः । ' प्राङुपविशति ' । वैश्वदेवग्रहप्रतिगरम् ॥ १४ ॥

स यत्रैतामिति । एताभिश्चतसृभिर्ऋद्भिर्ग्रहपात्राणां विमोक्षा उच्यन्ते । ' यत्र ' काले ' एताम् ' वक्ष्यमाणामृचया च दशभिश्चेत्येव ' होता ' ' शंसति ' तस्मिन्नेव काले ' एतस्याम् ' वायुदेवत्यायाम् ' ऋचि '

१–एकया च दशभिश्चेति ऋग्वेदसंहितायां पठ्यते । तत्राश्वलायनानां पाठस्त्वेवम्–एकया च दशभिश्च स्वभूते । द्वाभ्यामिष्टये विंशत्या चो ३ । तिसृभिश्च वहसे त्रिंशता च । नियुद्भिर्वायविह ता विमुञ्चो ३ इति । शाखायनानां पाठस्त्वेवम्–एकया च दशभिश्च स्वभूते । द्वाभ्यामिष्टये विंशती चो ३ । तिसृभिश्च वहसे त्रिंशता च । नियुद्भिर्वायविह ता विमुञ्चो ३ इति । माध्यन्दिनसंहितायां २७–३३ शतपथानुपूर्विक एव मन्त्रः । अत्र–स यत्रैतां होता शंसति । एकया चेत्युपक्रमे होतृपदादानात् शाखायनवैदिक्या ऋच एव पाठस्य संग्राह्यम् इति शतपथकर्त्राभिप्रायेण निर्णीतम् । वाजसनेयिभिः शाखायनमेव होतृमादर्तव्यमाश्वलायनीयमिति । तत्र एव पाठभ्यवादेतत्पद्यते । होतृशंस पदेन मात्र माध्यन्दिनसंहितोक्तो मन्त्र इतीयमपि शङ्का निरस्ता ॥

सु ह देवेभ्यः पशुभिरुपचक्राम । तं देवाः प्रातःसवनेऽन्वमन्त्रयन्त स नोपाववर्त तं माध्यन्दिने सवनेऽन्वमन्त्रयन्त स ह नैवोपाववर्त तं तृतीयसवनेऽन्वमन्त्रयन्त ॥ १६ ॥

स होपावर्त्स्यन्नुवाच । यद्रऽउपावर्तेय किं मे ततः स्यादिति त्वयैवैतानि पात्राणि युज्येरंस्त्वया विमुच्येरन्निति तदेनेनैतत्पात्राणि युज्यन्ते यदैन्द्रवायवाग्रान्प्रातःसवने गृह्णात्यथैनेनैतत्पात्राणि विमुच्यन्ते यद्वाह नियुद्भिर्वायविह ता विमुञ्चेति पशवो वै नियुतस्तत्पशुभिरेवैतत्पात्राणि विमुच्यन्ते ॥ १७ ॥

इति । तदेतस्यां वायव्यायामृचि पात्राणि विमुच्यन्ते । वायुप्रणेत्रा वै पशवः । प्राणो वै वायुः । प्राणेन हि पशवश्चरन्ति ॥ १५ ॥

स ह देवेभ्यः पशुभिरपचक्राम । तं देवाः प्रातःसवनेऽन्वमन्त्रयन्त । स नोपाववर्त । तं माध्यन्दिने सवनेऽन्वमन्त्रयन्त । स ह नैवोपाववर्त । तं तृतीयसवनेऽन्वमन्त्रयन्त ॥ १६ ॥

स होपावर्त्स्यन्नुवाच—यद्व उपावर्तेय—किं मे ततः स्यादिति । त्वयैवैतानि पात्राणि युज्येरन्, त्वया विमुच्येरन्—इति । तद् एनेनैतत्पात्राणि युज्यन्ते, यदैन्द्रवायवाग्रान्प्रातःसवने गृह्णाति । अथैनेनैतत्पात्राणि विमुच्यन्ते—यदाह नियुद्भिर्वायविह ता विमुञ्चेति । पशवो वै नियुतः । तत् पशुभिरेवैतत्पात्राणि विमुच्यन्ते ॥ १७ ॥

शस्यमानायामिति शेषः । "यस्य च भावेन भावलक्षणम्"—(पा. सू. २ । ३ । ३७) इत्येव सप्तमी । 'पात्राणि' शाखान्तराद् द्विदेवत्यपात्राणि 'विमुच्यन्ते' कथ । प्रक्षाल्य खरे निधीयन्ते । एष हि नेषां विमोकः शाखान्तरादेवावगन्तव्यः । यागोऽपि हि तेषां शाखान्तरीय एव । प्रातःसवने भक्षितानां कुतो दक्षिणस्य वर्त्मनि निधाने अध्वर्योः प्रतिगरे व्यापृतत्वात् प्रतिप्रस्थाता विमुच्यन्ते । किं पुनः कारणं वायव्यायामृचि विमुच्यन्त इत्यत आह—वायुप्रणेत्रा वा इति । वायुः प्रणेता नायको येषां ते 'वायुप्रणेत्राः' 'पशवः' कथम् ? प्राणो ह्यध्यात्मं वायुः तेन हेतुना 'पशवः' गच्छन्ति । यदि हि प्राणो न स्यादरण्येऽप्येवार्ता इमाः प्रजाः शयीरन् ॥ १५ ॥

तत किं—यदि वायुः पशूनां नेनेत्यत आह—स ह देवेभ्य इति । 'स' वायुः 'देवेभ्यः' अपक्रान्तः पशुभिर्विन्धे. सह तृतीयसवने देवैस्तेन भागेनानीतः ॥ १६ ॥

त्वया वै सहितानि द्विदेवत्यपात्राणि विमुच्यन्ते । 'यदाह' होता 'नियुद्भिः वायो ! इह ता विमुञ्च' इति । एतेन वायुः शस्यत इत्यभिप्रायः । 'पशवो वै नियुतः' इति पशूनामप्येष सविभागो भवति वेत्यर्थः ॥ १७ ॥

स यत्प्रातःसवनउपावर्त्स्यत् । (द्रा) गायत्रं वै प्रातःसवनं ब्रह्म गायत्री ब्राह्मणेषु ह पशवोऽभविष्यन्नथ यन्माध्यन्दिने सवनउपावर्त्स्यदैन्द्रं वै माध्यन्दिनꣳ सवनं क्षत्रमिन्द्रः क्षत्रियेषु ह पशवोऽभविष्यन्नथ यत्तृतीयसवन उपावर्तत वैश्वदेवं वै तृतीयसवनꣳ सर्वमिदं विश्वे देवास्तस्मादिमे सर्वत्रैव पशवः ॥ १८ ॥

इति तृतीयप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥४॥३॥३॥ (४. १.)

सौम्येन चरुणा प्रचरति । सोमो वै देवानाꣳ हविरथैतत्सोमायैव हविष्क्रियते तथाऽतः सोमोऽनन्तर्हितो भवति चरुर्भवति चरुर्वै देवानामन्नमोदनो हि चरुरोदनो हि प्रत्यक्षमन्नं तस्माच्चरुर्भवति ॥ १ ॥

तेन न प्रातःसवने प्रचरति । न माध्यन्दिने सवनऽएते वै देवानां निष्केवल्ये सवने यत्प्रातःसवनं च माध्यन्दिनं च सवनं पितृदेवत्यो वै सोमः ॥ २ ॥

स यत्प्रातःसवनेऽउपावर्त्स्यत् । गायत्रं वै प्रातःसवनम् । ब्रह्म गायत्री । ब्राह्मणेषु ह पशवोऽभविष्यन् । अथ यन्माध्यन्दिने सवनऽउपावर्त्स्यद्–ऐन्द्रं वै माध्यन्दिनं सवनम्, क्षत्रमिन्द्रः, क्षत्रियेषु ह पशवोऽभविष्यन् । अथ यत्तृतीयसवनऽउपावर्तत । वैश्वदेवं वै तृतीयसवनम्, सर्वमिदं विश्वे देवाः, तस्मादिमे सर्वत्रैव पशवः ॥ १८ ॥

सौम्यश्चरुः ।

सौम्येन चरुणा प्रचरति । सोमो वै देवानां हविः । अथैतत्सोमायैव हविष्क्रियते । तथाऽतः सोमोऽनन्तर्हितो भवति । चरुर्भवति । चरुर्वै देवानामन्नम् । ओदनो हि चरुः । ओदनो हि प्रत्यक्षमन्नम् । तस्माच्चरुर्भवति ॥ १ ॥

तेन न प्रातःसवने प्रचरति, न माध्यन्दिने सवने । एते वै देवानां निष्केवल्ये सवने–यत्प्रातःसवनञ्च, माध्यन्दिनञ्च सवनम् । पितृदेवत्यो वै सोमः ॥ २ ॥

यत्प्रातरिति । प्रसक्ता ॥ १८ ॥

इति आचार्यहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे
चतुर्थेऽध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (४-४-१)

सौम्येनेति । एताभि षड्भिः कण्डिकाभिः 'सौम्येन चरुणा' चर्वणमुच्यते । ओदनो हि प्रत्यक्षमन्नमिति । चर्वणीयो ह्योदन इत्यभिप्रायः ॥ १ ॥

'पितृदेवत्यः' पितरो देवता अस्येति पितृदेवत्यः । "देवतान्ताच्चादर्थे यत्" (पा. सू. ५ । ४ । २४) । पितृप्रधानः सोम इत्यर्थः । पितॄणां ओनिरूपम् ॥ २ ॥

स यत्प्रातःसवने वा प्रचरेत् । (न्मा) माध्यन्दिने वा सवने समदर्ँ ह कुर्याद्देवेभ्यश्च पितृभ्यश्च तेन तृतीयसवने प्रचरति वैश्वदेवं वै तृतीयसवनं तथा हासमदं करोति नानुवाक्यामन्वाह सकृदु ह्येव पराञ्चः पितरस्तस्मान्नानुवाक्यामन्वाह ॥ ३ ॥

(ह्रा) अथ चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा । (त्वाश्रा) आश्राव्याह घृतस्य यजेति वषट्कृते जुहोति तद्या अतः प्राच्य आहुतयो हुता भवन्ति ताभ्य एवैतदन्तर्दधाति तथा हासमदं करोति ॥ ४ ॥ (शतम् २६००).

स आज्यस्योपस्तीर्य । द्विश्शरोऽवद्यत्यथोपरिष्टादाज्यस्याभिघारयत्याश्राव्याह सौम्यस्य यजेति वषट्कृते जुहोति ॥ ५ ॥

(त्य) अथापरं चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा । (त्वाश्रा) आश्राव्याह घृतस्य यजेति वषट्कृते जुहोति तद्या अत ऊर्ध्वा आहुतीर्होष्यन्भवति ताभ्य एवैतदन्तर्दधाति तथा हासमदं करोति स यदि कामयेतोभयतः परियजेद्यद्यु कामयेतान्यतरतः परियजेत् ॥ ६ ॥

स यत्प्रातःसवने वा प्रचरेत्, माध्यन्दिने वा सवने-समदं ह कुर्यात् देवेभ्यश्च, पितृभ्यश्च । तेन तृतीयसवने प्रचरति । वैश्वदेवं वै तृतीयसवनम् । तया हासमदं करोति । नानुवाक्यामन्वाह । सकृदु ह्येव पराञ्चः पितरः । तस्मान्नानुवाक्यामन्वाह ॥ ३ ॥

अथ चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा, आश्राव्याह-घृतस्य यजेति । वषट्कृते जुहोति । तद् या अतः प्राच्य आहुतयो हुता भवन्ति-ताभ्य एवैतदन्तर्दधाति, तया हासमदं करोति ॥ ४ ॥

स आज्यस्योपस्तीर्य द्विश्शरोऽवद्यति । अथोपरिष्टादाज्यस्याभिघारयति । आश्राव्याह-सौम्यस्य यजेति । वषट्कृते जुहोति ॥ ५ ॥

अथापरं चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा आश्राव्याह-घृतस्य यजेति । वषट्कृते जुहोति । तद् या अत

'समदं' विरोधं कुर्यात् । देवानां पितॄणां षष्ठ्यर्थे चतुर्थी (पा. सू. २ । ३ । ६२ वा. १) । नानुवाक्यामन्वाहेति । अनुवाद एव । यावदुक्तत्वात् ॥ ३ ॥

अथ चतुर्गृहीतमित्यत्राप्याज्ये यावदुक्तमेव आश्रावणादिषु पुनर्वचनात् ॥ ४ ॥

स आज्यस्योपस्तीर्येति । उपस्तरणादीनां प्रकृतित एव प्राप्तत्वात् पुनर्वचनाद्यावदुक्तमः । सतश्च स्विष्टकृदिडाचारस्यैवायं चरुद्वाने हर्तव्यः । शाखान्तरात् ॥ ५ ॥

'परियजेत्' सौम्यमाज्यभाग न परिगृह्णीयादित्यर्थः ॥ ६ ॥

१-आपातमप्याम्नात् वरला सौम्येन चरति । आज्येनोभयतः परियजति । अन्यतरतो वा । घृतस्य यजेत्याह पुनराज्य ऊर्ध्वम् । सौम्यस्य यजेति सौम्येन चात् । यावदुक्त २सौम्यस्य पुनर्ग्रहणात् । का. श्रौ. सू. १०।१२१-१२६ । २-आज्यमासिच्योद्वासने सोमं प्रयच्छति चतुर्गृहीतं प्रचरण्या धिष्ण्येषु जुहोति यथान्युप्त प्रभावचक्षालाकात् प्रदीप्य प्रदीप्य विभूरसीति प्रतिमन्त्रम् । का. श्रौ. सू. १० । १२७ ।

(द) अथ प्रचरणीति स्रुग्भवति । तस्यां चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वाऽध्वर्युः शालाकैर्धिष्ण्यान्व्याघारयति तद्यच्छालाकैर्धिष्ण्यान्व्याघारयति यत्रैनानदो देवा ऽअब्रुवंस्तृतीयसवने वो घृत्याऽऽहुतिः प्राप्स्यति न सौम्याऽपहृतो हि युष्मत्सोमपीथस्तेन सोमाहुतिं नार्हथेति तेनानेषा तृतीयसवनऽएव घृत्याऽऽहुतिः प्राप्नोति न सौम्या तद्यच्छालाकैर्धिष्ण्यान्व्याघारयति तानेतैरेव यजुर्भिर्यथोपकीर्णं यथापूर्वं व्याघारयति मार्जालीयऽएवोत्तमम् ७

तद्वैके । (क ऽ) आग्नीध्रीये पुनरुपाघारयन्त्युदस्थाऽइदं कर्मानुतिष्ठता-ऽइति तदु तथा न कुर्यान्मार्जालीयऽएवोत्तमम् ॥ ८ ॥

ऊर्ध्वो आहुतिर्होष्यन्नवति—तामेव एतेनापन्नदेवाति । तथा ह्यानन्दं करोति । न यदि कामयेत—उन्नयतः परिषजेत् । यदि कामयेत—अन्यनग्रतः परिषजेत् ॥ ६ ॥

पार्थीवनमहः ।

अथ प्रचरणीति स्रुग्भवति । तस्यां चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वाऽध्वर्युः शालाकैर्धिष्ण्यान्व्याघारयति । तद् यच्छालाकैर्धिष्ण्यान्व्याघारयति । यत्रैवैनानदो देवा अब्रुवन्—तृतीयसवने वो घृत्याऽऽहुतिः प्राप्स्यति । न सौम्याऽपहृतो हि युष्मत्सोमपीथ । तेन सोमाहुतिं न अर्हथ इति । तेनानेषा तृतीयसवनऽएव घृत्याऽऽहुतिः प्राप्नोति, न सौम्या । यच्छालाकैर्धिष्ण्यान्व्याघारयति—तानेतैरेव यजुर्भिर्यथोपकीर्णं यथापूर्वं व्याघारयति । मार्जालीयऽएवोत्तमम् ॥ ७ ॥

तद्वैके आग्नीध्रीये पुनरुपाघारयन्ति—उदस्थाऽइदं कर्मानुतिष्ठतामिति । तदु तथा न कुर्यात् । मार्जालीयऽएवोत्तमम् ॥ ८ ॥

(मर्थ्ँ) स यत्राध्वर्युः । शालाकैर्धिष्ण्यान्व्याघारयति तत्प्रतिप्रस्थाता पात्नीवतं ग्रहं गृह्णाति यज्ञाद्वै प्रजाः प्रजायन्ते यज्ञात्प्रजायमाना मिथुनात्प्रजायन्ते मिथुनात्प्रजायमाना ऽअन्ततो यज्ञस्य प्रजायन्ते तदेना ऽएतदन्ततो यज्ञस्य मिथुनात्प्रजननात्प्रजनयति तस्मान्मिथुनात्प्रजननादन्ततो यज्ञस्येमाः प्रजाः प्रजायन्ते तस्मात्पात्नीवतं गृह्णाति ॥ ९ ॥

तं वाऽउपाꣳशुपात्रेण गृह्णाति । यदि सावित्रमुपाꣳशुपात्रेण गृह्णीयादन्तर्यामपात्रेणैतं यदि सावित्रमन्तर्यामपात्रेण गृह्णीयादुपाꣳशुपात्रेणैतꣳ समानꣳ ह्येतद्यदुपाꣳश्वन्तर्यामौ प्राणो हि यो वै प्राणः स ऽउदानो वृषा वै प्राणो योषा पत्नी मिथुनमेवैतत्प्रजननं क्रियते ॥ १० ॥

तं वाऽअपुरोरुक्कं गृह्णाति । वीर्यं वै पुरोरुङ्नेत्स्त्रीषु वीर्यं दधानीति तस्मादपुरोरुक्कं गृह्णाति ॥ ११ ॥

(त्य) अथातो गृह्णात्येव । (वो) उपयामगृहीतोऽसि बृहस्पतिसुतस्य देव सोम तऽइति ब्रह्म वै बृहस्पतिर्ब्रह्मप्रसूतस्य देव सोम तऽइत्येवैतदाहे-

---

स यत्राध्वर्युः । शालाकैर्धिष्ण्यान्व्याघारयति । तद् प्रतिप्रस्थाता पात्नीवतं ग्रहं गृह्णाति । यज्ञाद्वै प्रजाः प्रजायन्ते, यज्ञात्प्रजायमाना मिथुनात्प्रजायन्ते, मिथुनात्प्रजायमाना अन्ततो यज्ञस्य प्रजायन्ते । तदेना एतदन्ततो यज्ञस्य मिथुनात्प्रजननात्प्रजनयति । तस्मान्मिथुनात्प्रजननादन्ततो यज्ञस्येमाः प्रजाः प्रजायन्ते । तस्मात्पात्नीवतं गृह्णाति ॥ ९ ॥

तं वाऽउपांशुपात्रेण गृह्णाति–यदि सावित्रमुपांशुपात्रेण गृह्णीयात्–अन्तर्यामपात्रेणैनम् । यदि सावित्रमन्तर्यामपात्रेण गृह्णीयाद्–उपांशुपात्रेणैतम् । समानं ह्येतद्–यदुपांश्वन्तर्यामौ । प्राणो हि । यो वै प्राणः स उदानः । वृषा वै प्राणः, योषा पत्नी । मिथुनमेवैतत्प्रजननं क्रियते ॥ १० ॥

तं वाऽअपुरोरुक्कं गृह्णाति [1] । 'वीर्यं वै पुरोरुग्–नेद् स्त्रीषु वीर्यं दधानीति । तस्मादपुरोरुक्कं गृह्णाति ॥ ११ ॥

अथातो गृह्णात्येव–" उपयामगृहीतोऽसि बृहस्पतिसुतस्य देव सोम ते "–(वा०

अतः परं पात्नीवतमुच्यते–प्रागन्त्याभ्यां कण्डिकाभ्याम् । न सम्प्रति साक्षात् पत्नीभ्यो गृह्णाति इति । कथं तर्हि परोक्षवृत्त्या सोम उच्यते । हे सोम ! तव 'पत्नीवतः' सतो 'ग्रहान्' अहम् 'ऋध्यासम्' । कथ च सोमः पत्नीवान् भवति । यदि पत्न्यस्तस्य देवता भवन्ति । एवं परोक्षं पत्नीभ्यो गृह्णाति तदेवान्तरवद्विस्पष्टम् ॥ ९–११ ॥

उपयामगृहीतोऽसीति । पत्नीभ्यः–इत्येवम् । नेत्स्त्रीषु वीर्यमिति । देवपत्नीषु किल देवैस्तुल्या सुकृता-

---

[1]–उपयामगृहीतोऽसि बृहस्पतिसुतस्येति प्रतिप्रस्थाता पात्नीवतं गृह्णाति । का० श्रौ० सू० १० । १२९ ।

न्दोरिन्द्रियावत इति वीर्यवत इत्येवैतदाह यदाहेन्दोरिन्द्रियावत इति पत्नीवतो ग्रहाँ२॥ ऽऋध्यासमिति न संप्रति पत्नीभ्यो गृह्णाति नेत्स्त्रीषु वीर्यं दधानीति तस्मान्न सम्प्रति पत्नीभ्यो गृह्णाति ॥ १२ ॥

(त्यु) अथ यः प्रचरण्याᳯ सᳯस्रवः परिशिष्टो भवति । तेनैनाᳯ श्रीणाति समर्धयति वाऽअन्यान्ग्रहान्त्स्रीणन्नथैतं व्यर्धयति वज्रो वाऽआज्यमेतेन वै देवा वज्रेणाज्येनाघ्नन्नेव पत्नीर्निराक्ष्णुवंस्ता हता निरष्टा नात्मनश्चनेशत न दायस्य चनेशत तथोऽएवैष ऽएतेन वज्रेणाज्येन हन्त्येव पत्नीर्निरक्ष्णोति ता हता निरष्टा नात्मनश्चनेशते न दायस्य चनेशते ॥ १३ ॥

सं० ८।९) इति । ब्रह्म वै बृहस्पतिः । ब्रह्ममसुतस्य देव सोम त इत्येवैतदाह । "इन्दोरिन्द्रियावतः"–(वा०सं०८।९) इति । वीर्यवत इत्येवैतदाह–यदाह–इन्दोरिन्द्रियावत इति । "पत्नीवतो ग्रहाँ२॥ ऋध्यासम्"–(वा० सं० ८।९) इति । न सम्प्रति पत्नीभ्यो गृह्णाति–नेत्स्त्रीषु वीर्यं दधानीति । तस्मान्न सम्प्रति पत्नीभ्यो गृह्णाति ॥ १२ ॥

अथ यः प्रचरण्यां संस्रवः परिशिष्टो भवति–तेनैनं श्रीणाति । समर्धयति वाऽअन्यान्ग्रहान्त्स्रीणन् । अथैतं व्यर्धयति । वज्रो वाऽआज्यम् । एतेन वै देवा वज्रेणाज्येनाघ्नन्नेव पत्नीर्निराक्ष्णुवन् । ता हता निरष्टा नात्मनश्चनेशत, न दायस्य चनेशत । तथोऽएवैष एतेन वज्रेणाज्येन हन्त्येव पत्नीर्निरक्ष्णोति । ता हता निरष्टा नात्मनश्चनेशते, न दायस्य चनेशते ॥ १३ ॥

स्तदनुकरणात्मानुष्योऽपि स्त्रियो वीर्यवत्यः पुंभिः तुल्या. कृताः स्यु. । तथायुक्त व्यवहारस्यानवस्थेति इत्यभिप्रायः ॥ १२ ॥

अथ य. प्रचरणीशेषेणैव पात्नीवतं 'श्रीणाति' अध्वर्युरेव । 'एतेन' 'चाज्येन' 'देवाः' 'पत्नी' हतवन्तः ताडितवन्तः । ताडयित्वा च 'निराक्ष्णुवन्' ऐश्वर्यान्निर्भक्तवन्त. । "अक्षु व्याप्तौ"–(धा. पा. भ्वा. आ. ८७) इत्येष भौवादिकस्तस्य व्यत्ययेन श्नुविकरणः । पत्न्यः 'हता' वज्रवज्रेण ताडिताः । 'निरष्टा' ऐश्वर्याद्बहिर्भूता. सत्य. आत्मनोऽपि स्वशरीरस्यापि न ईशितवत्यः । तथा चाहुः–"न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति"–इति । 'न दायस्य चन' दायस्य अपि पित्र्यस्य धनस्य ईशते, स्त्रीधनं वा यद्विद्य दायस्तस्यापि नैवेशत इति । तदनुकारेणाप्यध्वर्युस्तथैव करोति । स्त्रियश्चाद्यापि तथैव नेशते ॥ १३ ॥

१–म वर्णलोपेन धैयान्त्येनमह परस्त.हिति । का. श्रौ. सू. १० । १३० ।

स श्रीणाति ।(त्य) अहं परस्तादहमवस्तादयदन्तरिक्षं तदु मे पिताऽभूत् । अहꣳ सूर्यमुभयतो ददर्शाहं देवानां परमं गुहा यदिति स यदहमहमिति श्रीणाति पुꣳस्येवैतद्वीर्यं दधाति ॥ १४ ॥

(त्य) अथाहाग्नीत्पात्नीवतस्य यजेति वृषा वाऽअग्नीद्योषा पत्नी मिथुनमेवैतत्प्रजननं क्रियते स जुहोत्यग्ना३ऽइ पत्नीवन्निति वृषा वा अग्निर्योषा पत्नी मिथुनमेवैतत्प्रजननं क्रियते ॥ १५ ॥

सजूर्देवेन त्वष्ट्रेति । त्वष्टा वै सिक्तꣳ रेतो विकरोति तदेषऽएवैतत्सिक्तꣳ रेतो विकरोति सोमं पिब स्वाहेत्युत्तरार्द्धे जुहोति या इतरा आहुतयस्ते देवाऽअथैताः पत्न्यऽएवमिव हि मिथुनं क्लृप्तमुत्तरतो हि स्त्री पुमाꣳसमुपशेतेऽआहरत्यध्वर्युरग्नीधे भक्षꣳ सऽआहाध्वर्योऽउप माऽऽह्वयस्वेति तं न प्रत्युपह्वयेत को हि हतस्य निरस्तस्य प्रत्युपहवस्तं वै प्रत्येवोपह्वयेत जुह्वत्यस्याग्नौ व्युपह्वयन्ति तस्मात्प्रत्येवोपह्वयेत ॥ १६ ॥

स श्रीणाति—" अहं परस्तादहमवस्ताद्यदन्तरिक्षं तदु मे पिताऽभूत् । अहं सूर्यमुभयतो ददर्शाहं देवानां परमं गुहा यद् "—(वा० सं० ८ । ९) इति । स यदहमहमिति श्रीणाति—पुंस्येवैतद्वीर्यं दधाति ॥ १४ ॥

अथाह—अग्नीत् । पात्नीवतस्य यजेति । वृषा वाऽअग्नीद्, योषा पत्नी, मिथुनमेवैतत्प्रजननं क्रियते । स जुहोति—" अग्ना ३ऽइ पत्नीवन् "—(वा० सं० ८ । १०) इति । वृषा वाऽअग्निः, योषा पत्नी । मिथुनमेवैतत्प्रजननं क्रियते ॥ १५ ॥

" सजूर्देवेन त्वष्ट्रा "—(वा० सं० ८ । १०) इति । त्वष्टा वै सिक्तं रेतो विकरोति । तदेष

पुंस्येवैतद्वीर्यं दधातीति । अध्वर्युः किल पुमांसं वा तमुच्चारयन् पुंस्त्वसामान्यात् सर्वेष्वेवं सर्वं दधाति येन स्वतन्त्राः पुमांसः सर्वस्येशते ॥ १४ ॥

अथाहाग्नीदिति[1] । प्रतिप्रस्थातुर्हस्तादादायाध्वर्युराग्नीध्रमाह । " अग्नीत् पात्नीवतस्य यजेति " आश्रावणमत्र द्रष्टव्यमेव । प्रैषाङ्गत्वात् । पुरोनुवाक्याप्रभृति लुप्तमत्र, तेनापि प्रैषस्याङ्गं ग्रहः ' अग्नीत् पात्नीवतस्य यजेति ' ॥ १५ ॥

' या इतरा ' उपांश्वाद्या ' आहुतयः ' ' ते देवाः ' देवान्तरत्वाद्देवास्तद्वन्तः । ' अथैताः पत्न्यः ' पत्नीदेवत्यत्वात् पात्नीवतस्येति । पत्नीनां चोत्तरतः स्थानमतस्तदन्तर्गताश्च अप्याहुतेरुत्तरत एव स्थानं युक्तमित्यभिप्रायः[2] । आहरत्यध्वर्युरिति । प्रतिप्रस्थातृशङ्कानिवृत्त्यर्थमध्वर्युग्रहणम् । ' को हि हतस्य ' इत्यनादर-

---

१—अग्नीत्पात्नीवतस्य यजेत्याह । का० श्रौ० सू० १०।१३।१। २—अग्ना ३इ पत्नीवन्नित्युत्तरार्द्धे जुहोति । का० श्रौ० सू० १०।१३।२।

(ता) अथ सम्प्रेष्यति (त्यु) अग्नीन्नेष्टरुपस्थमासीद नेष्टः पत्नीमुदानयोद्गातः संख्यापयोन्नेतर्होतुश्चमसमनून्नय सोमं मातिरीरिच इति यद्यग्निष्टोमः स्यात् ॥ १७ ॥

(द्य) द्युक्थ्यः स्यात् । (त्सो) सोमं प्रभावयेति ब्रूयात्स विश्वदेवैत-

नेन यदाग्नीध्रो योषा नेष्टा

क्रियतऽउदानयति नेष्टा

पत्नीं तामुद्गात्रा संख्यापयति प्रजापतिर्वृषाऽसि रेतोधा रेतो मयि धेहीति प्रजापतिर्वाऽउद्गाता योषा पत्नी मिथुनमेवैतत्प्रजननं क्रियते ॥ १८ ॥

इति तृतीयप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ४ । ३ । ४ ॥ (४.२.)

एवैतत् सिक्तं रेतो विकरोति । " सोमं पिब स्वाहा "–(वा० सं० ८ । १०)इति । उत्तरार्द्धे जुहोति । या इतरा आहुतयस्ते देवाः, अथैताः पत्न्यः । एवमिव हि मिथुनं क्लृप्तम् । उत्तरतो हि स्त्री पुमांसमुपशेते । आहरत्यध्वर्युरग्नीधे भक्षम् । स आह–अध्वर्यऽउप माऽऽह्वयस्वेति । तं न प्रत्युपह्वयेन । को हि इतस्य निरष्टस्य प्रत्युपहवः । तं वै प्रत्येवोपह्वयेत जुह्वत्यस्याग्नौ वषट् कुर्वन्ति । तस्मात्प्रत्येवोपह्वयेत ॥ १६ ॥

अथ सम्प्रेष्यति–अग्नीन्नेष्टुरुपस्थमासीद, नेष्टः पत्नीमुदानय । उद्गात्रा सङ्ख्यापय, उन्नेतर्होतुश्चमसमनून्नय, सोमं मातिरीरिच इति । यद्यग्निष्टोमः स्यात् ॥ १७ ॥

यद्युक्थ्यः स्यात्–सोमं प्रभावयेति ब्रूयात् । स विश्वदेवैतत्पात्रमग्नीन्नेष्टुरुपस्थमासीदति । अग्निर्वाऽएष निदानेन–यदाग्नीध्रः, योषा नेष्टा, वृषा वाऽअग्नीद् । योषा नेष्टा । मिथुनमेवैतत्प्रजननं

प्रकाशनार्थम् । प्रतिवचनमपि न देयम् । एवं हि यन्य पुनरामन्त्रीणां कृत्वा भवन्तीत्यभिप्रायः । तत्र प्रत्युपह्वयेत ' उपह्व ' इत्येवमनुवचनेनेत्यर्थः । किं कारणं यस्माज्जुहोति । अस्यैकदेशो ' अग्नौ वषट्कुर्वन्ति ' न वेदं नादरणीयं प्रयुञ्जीत । तस्मात् उपह्वयेतैव ॥ १६ ॥

अथ सम्प्रेष्यतीति । सङ्ख्यायाः प्रदेशः ' उन्नेतर्होतुश्चमसमनु सर्वांश्चमसाननुन्नय सोमं माऽतिरीरिचः ' सर्वेण हृतभृतः ' सोमम् ' उन्नयन्ति । होमप्रदाननित्यनिप्रायः । ' यद्यग्निष्टोम. स्यात् ' अग्निष्टोमसंस्था-क्रतु स्यादित्यर्थः ॥ १७ ॥

एते च तेऽग्निष्टोमचमसा येषु द्वादश स्तोत्र यज्ञायज्ञियमाग्निमारुतं च शस्त्रं शस्यते । यद्युक्थ्यः स्यादिति ।

पशवो वै देवानां छन्दाꣳसि । तद्यथेदं पशवो युक्ता मनुष्येभ्यो वहन्त्येवं छन्दाꣳसि युक्तानि देवेभ्यो यज्ञं वहन्ति तद्यत्र च्छन्दाꣳसि देवान्त्समतर्पयन्नथ च्छन्दाꣳसि देवाः समतर्पयंस्तदतस्तत्प्रागभूद्यच्छन्दाꣳसि युक्तानि देवेभ्यो यज्ञमवाक्षुर्यदेनान्त्समतीतृपन् ॥ १ ॥

(३) अथ हारियोजनं गृह्णाति । छन्दाꣳसि वै हारियोजनश्छन्दाꣳस्येवैतत्संतर्पयति तस्माद्धारियोजनं गृह्णाति ॥ २ ॥

क्रियते । उद्‌नयति नेष्टा पत्नीम् । तामुद्गाता सहूयापयति । "प्रजापतिर्वृषासि रेतोधा रेतो मयि धेहि[1] "–(वा० सं० ८ । १०) इति । प्रजापतिर्वोऽउद्गाता, योषा पत्नी । मिथुनमेवैतत्प्रजननं क्रियते ॥ १८ ॥

हारियोजनग्रहः ।

पशवो वै देवानां छन्दांसि । तद् यथेदं पशवो युक्ता मनुष्येभ्यो वहन्ति । एवं छन्दांसि युक्तानि देवेभ्यो यज्ञं वहन्ति । तद् यत्र छन्दांसि देवान् समतर्पयन्–अथ छन्दांसि देवाः समतर्पयन् । तदतस्तत्प्रागभूद् यच्छन्दांसि युक्तानि देवेभ्यो यज्ञमवाक्षुः–यदेनान्त्समतीतृपन् ॥ १ ॥

अथ हारियोजनं गृह्णाति । छन्दांसि वै हारियोजनः । छन्दांस्येवैतद् संतर्पयति । तस्माद्धारियोजनं गृह्णाति ॥ २ ॥

उक्थ्यग्रहणसुत्तराणां संस्थानां लक्षणार्थम् । उक्थ्यादिषु संस्थासु 'सोमं प्रभावय' प्रभूतं कुरु । यथोत्तराण्यपि प्रदानानि भविष्यन्तीत्यर्थः । सोऽप्येतदुत्तन् पार्श्वितपात्र हस्ते धारयन्नेव नेष्टुरुन्नमध्यास्ते । 'योषा नेष्टा' स हि 'पत्नी' भवति वाचयति च ॥ १८ ॥

इति आचार्यहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे चतुर्थोऽध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ४–४–२ ॥

पशवो वा इति । हारियोजनग्रहब्राह्मणमेतत्–उत्तमाः सप्त कण्डिका वर्जयित्वा । तद्यत्र च्छन्दांसीति । यत्र काले अग्निष्टोमसंस्थे उक्थ्यादिसंस्थे वा क्रतौ समाप्ते सति छन्दांसि देवान् स्तोत्रशस्त्रैः सन्तर्पितवन्ति 'अथ' अनन्तरं क्रतोपकाराणि च्छन्दांसि देवाः सन्तर्पितवन्त'–इतीतिहासः । तदधुना यज्ञमुपसंहरति–तदिति । अतः हारियोजनात् प्राक् सोमसि च्छन्दोभिर्देवास्तर्पिताः ॥ १ ॥

अथ हारियोजनमिति । 'अथ' यथासंकल्पितसंस्थे यज्ञे छन्दोभिरूढे देवेषु तर्पितेषु, पात्नीवतेऽपि वाऽनुयाजादौ युविमोकान्ते कृते, अनन्तरं हारियोजनं गृह्णाति । हरिवतो योजनो हरियोजनो देवता अस्य हारियोजनो ग्रहः । 'छन्दांसि वै हारियोजनः' छान्दसमिति कृत्वा ॥ २ ॥

१–इह मेहीत्यनन्तरं संहितायां–'प्रजापतेस्ते वृष्णो रेतोधसो रेतोधामशीय' इत्यधिको भागः पठ्यते ।

२–विमुच्य स्रुचौ द्रोणकलशे हारियोजनग्रहणमुपयामगृहीतोऽसि हरिरसीति । का. श्रौ. सू. १० । १५४ ॥

तं वाऽअतिरिक्तं गृह्णाति । यदा हि शंयोराहाथैनं गृह्णातीदं वै देवाऽअथ च्छन्दाᳬस्यतिरिक्तान्यथ मनुष्याऽअथ पशवोऽतिरिक्तास्तस्मादतिरिक्तं गृह्णाति ॥ ३ ॥

द्रोणकलशे गृह्णाति । वृत्रो वै सोम ऽआसीत्तं यत्र देवा अघ्नंस्तस्य मूर्धोद्ववर्त स द्रोणकलशोऽभवत्तस्मिन्यावान्वा यावान्वा रसः समस्रवदतिरिक्तो वै स ऽआसीदतिरिक्त ऽएष ग्रहस्तदतिरिक्तऽएवैतदतिरिक्तं दधाति तस्माद्द्रोणकलशे गृह्णाति ॥ ४ ॥

तं वाऽअपुरोरुक्कं गृह्णाति । च्छन्दोभ्यो ह्येनं गृह्णाति स यदेवैनं च्छन्दोभ्यो गृह्णाति तेनो हास्यैष पुरोरुङ्मान्भवति तस्मादपुरोरुक्कं गृह्णाति ॥५॥

(त्य) अथातो गृह्णात्येव । (वो) उपयामगृहीतोऽसि हरिरसि हारियोजनो हरिभ्यां त्वेत्यृक्सामे वै हरीऽऋक्सामाभ्याᳬ ह्येनं गृह्णाति ॥ ६ ॥

तं वाऽअतिरिक्तं गृह्णाति । यदा हि शंयोराह—अथैनं गृह्णाति । इदं वै देवाः—अथ छन्दांस्यतिरिक्तानि । अथ मनुष्याः—अथ पशवोऽतिरिक्ताः । तस्मादतिरिक्तं गृह्णाति ॥ ३ ॥

द्रोणकलशे गृह्णाति । वृत्रो वै सोम आसीत् । तं यत्र देवा अघ्नन् । तस्य मूर्धोद्ववर्त । स द्रोणकलशोऽभवत् । तस्मिन् यावान्वा—यावान्वा रसः समस्रवत्—अतिरिक्तो वै स आसीत् । अतिरिक्त एष ग्रहः । तद् अतिरिक्तऽएवैतदतिरिक्तं दधाति । तस्माद् द्रोणकलशे गृह्णाति ॥ ४ ॥

तं वाऽअपुरोरुक्कं गृह्णाति । छन्दोभ्यो ह्येनं गृह्णाति । स यदेवैनं छन्दोभ्यो गृह्णाति—तेनो हास्यैष पुरोरुङ्मान्भवति । तस्मादपुरोरुक्कं गृह्णाति ॥ ५ ॥

अथातो गृह्णात्येव—" उपयामगृहीतोऽसि हरिरसि हारियोजनो हरिभ्यां त्वा "—(वा. सं. ८ । ११) इति । ऋक्सामे वै हरी । ऋक्सामाभ्यां ह्येनं गृह्णाति ॥ ६ ॥

तं वा इति । देवेन्द्रयेभ्यो ग्रहेभ्यो देवयज्ञादतिरिक्तं गृह्णाति । कथम् ? यदा हि शंयोराह होता । अयोत्तरकाल ऋत्वी विमुच्य न गृह्णाति तदा च देवाना यज्ञ. सम्पन्न', समाप्तो भवतीत्यभिप्राय. । किं पुन. कारण मत्र एतदतिरिक्तं गृह्णाति यस्मादस्याधिदैवाधिभूतं अतिरिक्तं । एतदाह—इदं वै देवा इति । सन्तीति शेषः । ' अथ च्छन्दांसि ' तेषामतिरिक्तानि । यतस्त उपकारकाणि उपकार्यास्तु देवा. । अथशब्दोऽत्र विशेषणार्थः । एव तावदधिदैवतमतिरिक्ता दर्शिता । अधिभूतमित्याह—अथ मनुष्या इति । ' अथ मनुष्या.' देवानामन्तराः सन्ति । तेषाम् ' अथ पशवोऽतिरिक्ता ' तदुपकारकत्वात् ॥ ३ ॥

द्रोणकलश इति । ऊर्ध्वं छिन्नस्तस्य मूर्धोर्ध्वमुद्गतो गत उद्ववर्त तस्मिन् ' यावान्वा यावान्वा ' चेति पदद्वय विभक्तमयार्थे वर्तते । यथा यथा तथा भुक्त तथा जीर्णं जितमिति तस्मिन् द्रोणयो रस. ' समस्रवत् ' इत्यर्थ । ' अतिरिक्तो वै ' रस. ' स आसीत् ' अत. स्पष्ट । शरीरे य. त देवा पात्रे विगृह्णन्तः यत्र तेनातिरिक्तो यो द्रोणकलशे गृह्णाति तदतिरिक्तत्वात्तस्मिन् कलशेऽतिरिक्तमिम ग्रह दधाति ॥ ४ ॥ ५ ॥

अथात इति । ऋक्सामे वै हरी इति । तत्रऽऽत्मके इत्यभिप्राय. ॥ ६ ॥

(त्रु) अथ धानाऽआवपति । हुर्योर्धाना स्थ सहुसोमाऽइन्द्रायेति तद्य-देवात्र मितं च च्छन्दोऽमितं च तदेवैतत्सर्वं भक्षयति ॥ ७ ॥

तुस्योन्नेताऽऽश्रावयति । (त्रु) अतिरिक्तो वाऽउन्नेता न ह्येषोऽन्यस्याश्रा-वयत्यतिरिक्त एष ग्रहस्तस्मादतिरिक्तऽएवैतदतिरिक्तं दधाति तस्मादुन्ने-ताऽऽश्रावयति ॥ ८ ॥

मूर्धन्नभिनिधायाश्रावयति । मूर्धा ह्यस्यैषोऽथाह धानासोमेभ्योऽनुब्रूही-त्याश्राव्याह धानासोमान्प्रस्थितान्प्रेष्येति वषट्कृते जुहोत्यनुवषट्कृते-ऽथ धाना विलिप्सन्ते भक्षाय ॥ ९ ॥

तद्धैके । होत्रे द्रोणकलशं प्रतिपराहरन्ति वषट्कर्तुर्भक्ष इति वदन्तस्तदु तथा न कुर्याद्यथाचमसं वाऽअन्ये भक्षाऽअथैषोऽतिरिक्तस्तस्मादेत-स्मिन्त्सर्वेषामेव भक्षस्तस्माद्धाना विलिप्सन्ते भक्षाय ॥ १० ॥

अथ धाना आवपति–"हर्योर्धाना स्थ सहसोमा इन्द्राय"–(वा. सं. ८ । ११) इति । तद् यदेवात्र मितं च छन्दः, अमितं च–तदेवैतत् सर्वं भक्षयति ॥ ७ ॥

तस्योन्नेताऽऽश्रावयति । अतिरिक्तो वाऽउन्नेता–न ह्येषोऽन्यस्याश्रावयति । अतिरिक्त एष ग्रहः । तस्मादतिरिक्तऽएवैतदतिरिक्तं दधाति । तस्मादुन्नेताऽऽश्रावयति ॥ ८ ॥

मूर्धन्नभिनिधायाश्रावयति । मूर्धा ह्यस्यैषः । अथाह–धानासोमेभ्योऽनुब्रूहीति । आश्राव्याह–धानासोमान्प्रस्थितान् प्रेष्येति । वषट्कृते जुहोति–अनुवषट्कृते । अथ धाना विलिप्सन्ते भक्षाय ९,

तद्धैके–होत्रे द्रोणकलशं प्रतिपराहरन्ति–वषट्कर्तुर्भक्ष इति वदन्तः। तदु तथा न कुर्याद् । यथा-

---

अथ धाना इति[1] । यदेता ' धाना आवपति ' तदेव ' अत्र ' यज्ञे ' मितं ' नियताक्षरपाद ऋङ्नाम-लक्षणम् । यद्वाऽनियताक्षरपाद यजुः ' तदेवैतत् सर्वं छन्दः ' । सोमं धानावन्तं भक्षयति न ह्यावपेत् । सोमः पीतो भवत्यस्मिन् छन्दसा शक्तोऽतितर्पयितुमित्यभिप्रायः ॥ ७ ॥

तस्योन्नेतेति[2] । आश्रावणद्वारेणानुवाचनादौ होमान्ते सर्वत्रैवोन्नेतानाम विधीयते । ततश्चासौ तत्रानु-वाचयेत्, जुहुयात् । भक्षः केवलं निवर्तते । किं कारणं ? यस्मादनुवाचनादिकमेव प्रतियज्ञं उपावर्तते । तथा च चमसानां ग्रहणमुन्नेत्रैवाम्नातम् । धानाभिहिताः सोमाः 'अनुवषट्कृते' जुहोतीति वर्तते । 'अथ' होमानन्तरम् । धानाविभागे लब्धुमिच्छन्ति । लिप्सया तत्पूर्वकमादानं लक्ष्यते । विभज्य गृह्णन्तीत्यर्थः कथम् ? ' एतस्मिन् सर्वेषामेव भक्षः ' इति वाक्यशेषादेव । भक्ष इति वाक्यशेषात् सर्वे ऋत्विग्यजमाना भक्षन्ति ॥ ८ ॥ ९ ॥

तद्धैके होत्र इति । यथाचमसम्, यो यस्य चमसस्तस्य तस्मिंश्चमसे इत्येतस्मिन्नर्थे ' यथाचम-

---

१–तत्स्थाने हर्योर्धाना इति । का० श्रौ०सू०१०।१५५। २–उन्नेताऽनुवाचयति मूर्द्धनि कृत्वा धानासोमेभ्योऽनुब्रूहीति । आश्राव्य च धानासोमान् प्रस्थितान् प्रेष्येति । भक्ष २हर्येदिच्छन् । उत्तरवेदौ वा विधाय विलासम् । का श्रौ. सू.१०।१५६-१५९

ता न दद्भिः खादेयुः । पशवो वाऽएते नेत्पशून्प्रमृदे कवामहाऽइति प्राणैरेव भक्षयन्ति यस्तेऽअश्वसनिर्भक्षो यो गोसनिरिति पशवो ह्येते तस्मादाह यस्तेऽअश्वसनिर्भक्षो यो गोसनिरिति तस्य तऽइष्टयजुष स्तुतस्तोमस्येतीष्टानि हि यजूंषि भवन्ति स्तुता स्तोमाः शस्तोक्थस्येति शस्तानि ह्युक्थानि भवन्त्युपहूतस्योपहूतो भक्षयामीत्युपहूतस्य ह्येतदुपहूतो भक्षयति ॥ ११ ॥

चमसं गाऽअन्ये भक्षाः—अयपोऽतिरिक्तस्तस्माद् । एतस्मिन्सर्वेषामेव भक्षः । तस्माद्धाना विलिप्यन्ते भक्षाय ॥ १० ॥

ता न दद्भिः खादेयुः । पशवो वाऽएते—नेत् पशून्प्रमृदे कवामहाऽइति । प्राणैरेव भक्षयन्ति । "यस्तेऽअश्वसनिर्भक्षो यो गोसनिः"–(वा. सं. ८ । ३२) इति । पशवो ह्येते । तस्मादाह—यस्ते अश्वसनिर्भक्षो यो गोसनिरिति । "तस्य तऽइष्टयजुष स्तुतस्तोमस्य"–(वा. सं. ८।१२) इति । इष्टानि हि यजूंषि भवन्ति, स्तुताः स्तोमाः । "शस्तोक्थस्य"–(वा.सं. ८।१२) इति । शस्तानि ह्युक्थानि भवन्ति । "उपहूतस्योपहूतो भक्षयामि"–(वा. सं. ८ । १२) इति । उपहूतस्य ह्येतदुपहूतो भक्षयति ॥ ११ ॥

सन् ' इत्येतत् पदं वर्तते । 'अन्ये भक्षा ' चमसानुभक्षिताना सर्वे चमसा भवन्ति । अनुचमसानामपि वषट्कारादिना निमित्तेन भवन्ति । ' अथ ' इति विशेषणार्थं । तस्मिंस्तु हारियोजनाना सर्वेषामेव ऋत्विग्यजमानानां भक्षः । तत्रश्चात्र होताऽन्यं च तुल्या एवेति न होत्रे द्रोणकलशो नेयः, किन्तूत्तरवेदाविव धानाः सर्वेभ्यो लिप्यमानेभ्यो देयाः ॥ १० ॥

ता न दद्भिरिति । ' दद्भिः ' दन्तैः । "पद्दन्नोमास्हृन्"–(पा. सू. ६ । १ । ६३) इति छन्दसि दन्तस्य दद्भावः । ' पशवो वा एते ' धानाः पशूनां छन्दसामन्नमिति कृत्वा । ' नेत्पशून्प्रमृदे ' प्रकर्षेण मृद्नन्तो वध्यन्तेऽस्मिन्निति ' प्रमृद ' आघातस्थानम् । धानारूपाः किल पशवो दन्तान्तर एवाघातस्थाने क्रियेरन् यदि दन्तैर्धाना भक्षयेरन् । ' प्राणैरेव ' नासिकयैव जिघ्रन्तो ' भक्षयन्ति ' । अवघ्राणमेव भक्षणमित्यर्थः । ' पशवो ह्येते ' गोऽश्वा । छन्दोरूपाः पशवः सम्भक्ता अनेन मन्त्रेणेत्यभिप्राय । ' इष्टानि हि यजूंषि भवन्ति ' तस्मिन् सोमे यानि यजूंषि गृह्यन्त इत्यभिप्राय । ' स्तुता स्तोमाः ' स्तोमाः स्तोत्राणि । ' शस्तानि उक्थानि ' । उक्थयुक्तानीति ॥ ११ ॥

१—इह संहितायां ' देवाऽ३स्य ' इत्यादयः पञ्चमन्त्राः शाकलाः पठ्यन्ते । त इह ब्राह्मणे न सन्ति ।

२—यस्ते अश्वसनिरिति प्रागभक्षे भक्षविनियोगः वेदेः लिप्यन्ते । शाकलभक्ष देवकृतस्येति मन्त्रम् । का. श्रौ. सू. १० । १६० । १६१ । शाखान्तरेषु दृश्यन्ते इत्यथ नमिति विभूति ।

ता नाम्नौ प्रकिरेयुः । (नं) नेदुच्छिष्टमग्नौ जुहवामेत्युत्तरवेदावेव निवपन्ति तथा न बहिर्धा यज्ञाद्भवन्ति ॥ १२ ॥

(न्त्यु) अथ पूर्णपात्रान्त्समवमृशन्ति । यानेकेऽप्सुषोमाऽइत्याचक्षते यथा वै युक्तो वहेदेवमेते यऽआर्त्विज्यं कुर्वन्त्युत वै युक्तः क्षणुते वा वि वा लिशते शान्तिरापो भेषजं तद्यदेवात्र क्षणुते वा वि वा लिशन्ते शान्तिरापस्तदद्भिः शान्त्या शमयन्ते तदद्भिः संदधते तस्मात्पूर्णपात्रान्त्समवमृशन्ति ॥ १३ ॥

ता नाम्नौ प्रकिरेयुः–नेदुच्छिष्टमग्नौ जुहवामेति । उत्तरवेदावेव निवपन्ति । तथा न बहिर्धा यज्ञाद्भवन्ति ॥ १२ ॥

अथ पूर्णपात्रान्त्समवमृशन्ति–यानेकेऽप्सुषोमा इत्याचक्षते । यथा वै युक्तो वहेद्–एवमेते यऽआर्त्विज्यं कुर्वन्ति । उत वै युक्तः क्षणुते वा, वि वा लिशते । शान्तिरापः । भेषजं तद् । यदेवात्र क्षण्वते वा, वि वा लिशन्ते । शान्तिरापः । तदद्भिः शान्त्या शमयन्ते । तदद्भिः संदधते । तस्मात्पूर्णपात्रान्त्समवमृशन्ति ॥ १३ ॥

ता नाम्नाविति प्रसक्ता ॥ १२ ॥

अथ पूर्णपात्रानिति । पूर्णान् पात्रान् अपाम् । कुत एतत् ? शान्तिरापो भेषजमिति वाक्यशेषात् । 'समवमृशन्ति' सर्वे ऋत्विजः । कुत एतत् ? 'य आर्त्विज्यं कुर्वन्ति' इति वाक्यशेषात् । यजमानश्च युक्तत्वात् । कीदृशान् पूर्णपात्रान् 'यानेके' शाखिनः 'अप्सुषोमाः' अपामात्मकाः सोमा इत्येवम् 'आचक्षते' । सुशब्द उपजनः । के पुनरप्सुषोमाः ? हरितकुशवन्तः पूर्णपात्राः सोमचमसास्तांश्च शाखान्तरादेव यथास्वं चमसिनोऽवमृशन्ति । एवमपि नानृत्विजः सर्वे चमसमवमृशन्ति । यथा वै युक्तो गौरश्वो वा वहेदेवमेते पुरुषं वहन्ति य आर्त्विज्यं कुर्वन्ति । तुल्यन्यायत्वाद्यजमानश्च करोतीति द्रष्टव्यम् । 'युक्तः' 'उत' अपि च 'क्षिणुते' "क्षिणु हिंसायाम्"–(धा. पा. त. उ. ४) हिनस्ति विनाशयति । 'विलिशते वा' "लिश अल्पीभावे"–(धा. पा. दि. आ. ७२) विपूर्वो विश्लेषणे वर्तते । विश्लेषयतीति । यद्यन्तर्युक्तः क्षिणुते वा विलिशते वा तस्यापगमनं भेषजं च प्रसिद्धम् । तद्वदत्रापि यदयज्ञियं नाम किंचिदुक्त्वा 'क्षिण्वते' हिंसन्ति 'लिशन्ते' वा विश्लेषयन्ति तद् 'अद्भिः' अवमृश्यमानाभिः शान्त्या शमनीभिः प्रसिद्धाभिः शमयन्ते सन्दधते च ॥ १३ ॥

१–अग्रेण चात्वालं यथास्वं चमसान् पूर्णपात्रानवमृशन्ति हरितकुशानवधाय स स्वर्गमेति । का. श्रौ सू. १०–१६२ ।
२–इह सर्वत्र भाष्ये क्षिणुशात्योः प्रयोगे स्वरो लभ्यते । श्रुतौ तु क्षणुते इति पाठो दृश्यते ॥

ते समवमृशन्ति । सं वर्चसा पयसा सं तनूभिरगन्महि मनसा सᳯ शिवेन । त्वष्टा सुदत्रो विदधातु रायोऽनुमार्ष्टु तन्वो यद्विलिष्टमिति यद्विवृढं तत्संदधते ॥ १४ ॥

(तेऽथ) अथ मुखान्युपस्पृशन्ते । इदं तद्यस्मान्मुखान्युपस्पृशन्तेऽमृतं वाऽआपोऽमृतेनैवैतत्सᳯस्पृशन्तऽएतदु चैवैतत्कर्मात्मन्कुर्वते तस्मान्मुखान्युपस्पृशन्ते ॥ १५ ॥

इति तृतीयप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ४–३–५ ॥ (४-३) ॥

तानि वाऽएतानि । नव समिष्टयजूᳯषि जुहोति तद्यन्नव समिष्टयजूᳯषि जुहोति नव वाऽअर्वाग्बहिष्पवमाने स्तोत्रिया भवन्ति सैषोभयतो न्यूना विराट् प्रजननाय तस्माद्वाऽउभयतो न्यूनात्प्रजननात्प्रजापतिः प्रजाः ससृजऽइतश्चोर्ध्वाऽइतश्चावाचीस्तथोऽएवैष एतस्मादुभयत एव न्यूनात्प्रजननात्प्रजाः सृजतऽइतश्चोर्ध्वाऽइतश्चावाचीः ॥ १ ॥

ते समवमृशन्ति–" सं वर्चसा पयसा सन्तनूभिरगन्महि मनसा सं शिवेन । त्वष्टा सुदत्रो विदधातु रायोऽनुमार्ष्टु तन्वो यद्विलिष्टम् "–(वा० सं० ८ । १६) इति । यद्विवृढं तत् सन्दधते ॥ १४ ॥

अथ मुखान्युपस्पृशन्ते । इदं तद्–यस्मान्मुखान्युपस्पृशन्ते । अमृतं वाऽआपः । अमृतेनैवैतत्संस्पृशन्ते । एतदु चैवैतत्कर्मात्मन् कुर्वते । तस्मान्मुखान्युपस्पृशन्ते ॥ १५ ॥

समिष्टयजुः ।

तानि वाऽएतानि नव समिष्टयजूंषि जुहोति । तद् यन्नव समिष्टयजूंषि जुहोति । नव वाऽअर्वाग्बहिष्पवमाने स्तोत्रिया भवन्ति । सैषोभयतो न्यूना विराट् प्रजननाय । एतस्माद्वाऽउभयतो न्यूनात्

ते समवमृशन्तीति । हविर्यज्ञे (श. प. १ । ७ । ४ । ६) ते व्याख्याते ॥ १४ ॥

' एतदु चैवैतत् कर्मात्मन्कुर्वते ' इत्येतत्त्वत्र न युज्यते । न ह्यृत्विग्भिः कर्मात्मनि कर्तव्यम् । नैष दोषः । " या वै का च यज्ञ "–इत्येव यजमानात्मन्येव ते कुर्वते इति विज्ञायते । बहुभिस्तु तद्विलिष्टमिति वै बहवः ' सदधते ' अथ वा यजमानः करोतीति ॥ १५ ॥

इति आचार्यहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे

चतुर्थोऽध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (४–४–३) ॥

तानि वा इति । समिष्टयजुर्ब्राह्मणमेतत् । समिष्टयजूंषि जुहोति–इत्यत्रापूर्व एव समिष्टयजुर्धर्मका नव होमा ज्योतिष्टोमाङ्गभूता विधीयन्ते । न पशौ प्राप्तस्यैव समिष्टयजुषः सङ्ख्यामात्रम् । किं कारणम् ? पशौ समिष्टयजुषः

१–मुखान्यालभते दधिकाव्ण इत्यग्नीध्रे दधिभक्षणम् । पत्नीं राजानः पशुवत् । का श्रौ सू १० । १६३ । १६४ ।

(हिं) हिङ्कारः स्तोत्रियाणां दशमः । स्वाहाकारऽएवैषां तथो हास्यैषा न्यूना विराड्दशंदशिनी भवति ॥ २ ॥

(त्यु) अथ यस्मात्समिष्टयजूँषि नाम । या वाऽएतेन यज्ञेन देवता ह्वयति याभ्यऽएष यज्ञस्तायते सर्व्वा वै तत्ताः समिष्टा भवन्ति तद्यत्तासु सर्व्वासु समिष्टास्वथैतानि जुहोति तस्मात्समिष्टयजूँषि नाम ॥ ३ ॥

प्रजननात्प्रजापतिः प्रजाः ससृजे–इतश्चोर्ध्वाः, इतश्चावाचीः । तथोऽएवैष एतस्मादुभयत एव न्यूनात्प्रजननात् प्रजाः सृजते–इतश्चोर्ध्वाः, इतश्चावाचीः ॥ १ ॥

हिङ्कारः स्तोत्रियाणां दशमः स्वाहाकार एतेषाम् । तथो हास्यैषा न्यूना विराड् दशंदशिनी भवति ॥ २ ॥

अथ यस्मात्समिष्टयजूंषि नाम । या वाऽएतेन यज्ञेन देवता ह्वयति, याभ्य एष यज्ञस्तायते–सर्वा वै तत्ताः समिष्टा भवन्ति । तद् यत् तासु सर्वासु समिष्टास्वथैतानि जुहोति–तस्मात्समिष्टयजूंषि नाम ॥ ३ ॥

प्राप्तेरभावात् । कथ वाऽग्नीषोमीये हि तस्य तत्प्रकृतिन प्राप्नुवतस्तस्य समिष्टयजूंषि भाहुतान्यासुरित्यत्राग्न- तद्विकारत्वान् सवनीयेनैव प्राप्नोति । कुतस्तस्य सङ्ख्या नियम्यते । तेन होमान्तराण्येवैतानि । समिष्टयजुः- शब्दप्रयोगात् । तत् क्रमेण, तेनैव द्रव्येण क्रियन्ते । मन्त्रान्तरैश्च प्रयचाम्नातैश्च विशेषः । तथा च स्तोत्रि- याभिस्तुल्यत्वन् प्रसङ्गादुपपद्यते । समिष्टयजुःशब्दस्य चार्थवन्निर्वचनम् । तदपि चैतेन ज्योतिष्टोमयज्ञेन देवता हूयत इति ज्योतिष्टोमप्रमन्त्रमेव पशुयज्ञस्यैकस्या एव देवताया अभयंतायते येनैतद्वचनमनुपपन्नं स्यात् । तथा च ' अथ यस्मात् समिष्टयजूंषि जुहोतीति ' कर्मविधान यत् क्रियते । " यद्यस्य भवति तत्र हि ददा- तीति " च सोमयागे । एतेनाप्यायनार्थतामेवाह । एवमुत्तरोऽपि, वाक्यशेषात् । मन्त्राश्च दर्शनीयाः । तथा च–" उभयानि जुहोत्यत्रस्तर चाग्नेश्च " इत्यत्रस्तर सम्बन्धमेवाह । तस्माद्विशिष्टविधिरेष. । एवं च सव- नीयविकारेषु चेहिन्तन्त्रेषु वचनादते समिष्टयजूंष्येव न भवति । निरूढे तु प्रत्यक्षशिष्टमन्त्राणि समिष्टयजूंषि । विकारेष्वपि तान्यपि दर्शितानि च । तदाहुः–नैतस्य पशो समिष्टयजूंषि जुहुयादिति सौत्रामण्यामपि च त्रीण्येव समिष्टयजूंषि बोधायनेन पठितानि । ततश्च तत्रापि त्रीण्येव होतव्यानि । ननु च सवनीयपुरोडाशानामनुपर्नात समिष्टयजुः, सूत्रसङ्ख्या नवमात्र कस्मात्र विधीयते ? उच्यते–समिष्टयजुस्तत्पुरोडाशाना मेव प्राप्नोति, प्राप्नुवद्धा पुरोडाशप्रचारकाले एव प्राप्नोति न पाशुकानुषङ्गेण । न चोत्कर्षेणैतदुत्कर्षति । प्रासङ्गिक च नोत्कर्षेद्- सम्बन्धानीति न्यायात् । अथापि पौरोडाशिक समिष्टयजुस्तत्पुरोडाशानामपि नव सङ्ख्या विधीयते । तथापि न कश्चित् कर्मणि विशेष । तस्माद्विशिष्टो होमान्तरविधिरेवाय युक्तः । इतश्चोर्ध्वा इति । त्रिःपञ्चमानात्प्रत्या- न्युत्पादूर्ध्वाः ससृजे । ' इतश्चावाची. ' समिष्टयजुर्नवात्मकाद्वाचः प्राणात् ॥ १ ॥

हिङ्कारः स्तोत्रियाणामिति । हिङ्कार–स्वाहाकाराभ्यां सह त्रिर्णवेयमुभयतो विराड् भवति । ' दशदशिनी ' दशदशाक्षराणमस्त्यस्येनस्मिन्नर्थे दशदशशब्दादिनिप्रत्ययः । पूर्वपदस्य च नुमागमः । अथ यस्मान्निर्वचनकण्डि- केषा । समिष्टा देवेषु इष्यन्ते समिष्टयजूंषि ॥ २ ॥ ३ ॥

१–यद्धि सत्रेषु इति पाठान्तरम् ।

(म्रा) अथ यस्मात्समिष्टयजूꣳषि जुहोति । रिरिचानऽइव वाऽएतद्दीजानस्यात्मा भवति यद्ध्यस्य भवति तस्य हि ददाति तमेवात्त्रिभिः पुनराप्याययति ॥ ४ ॥

(त्यु) अथ यान्युत्तराणि त्रीणि जुहोति । या वाऽएतेन यज्ञेन देवता ह्वयति याभ्य एष यज्ञस्तायतऽउप हैव ताऽआसते यावन्न समिष्टयजूꣳषि जुह्वतीमानि नु नो जुह्वत्विति ताऽएवैतद्यथायथं व्यवसृजति यत्रयत्रासां चरणं तदनु ॥ ५ ॥

(न्त्य) अथ यान्युत्तमानि त्रीणि जुहोति । यज्ञं वाऽएतदजीजनत यदेनमतत तं जनयित्वा यत्रास्य प्रतिष्ठा तत्प्रतिष्ठापयति तस्मात्समिष्टयजूꣳषि जुहोति ॥ ६ ॥

स जुहोति । समिन्द्र णो मनसा नेषि गोभिरिति मनसेति तन्मनसा रिरिचानमाप्याययति गोभिरिति तद्गोभी रिरिचानमाप्याययति सꣳ सूरिभिर्मघवन्त्सꣳ स्वस्त्या । सं ब्रह्मणा देवकृतं यदस्तीति ब्रह्मणेति तद्ब्रह्मणा रिरिचानमाप्याययति सं देवानाꣳ सुमतौ यज्ञियानाꣳ स्वाहा ॥७॥

[illegible] ऽएतदीजानस्यात्मा भवति । यद्ध्यस्य [illegible] ॥ ४ ॥

[illegible] देवता ह्वयति, याभ्य एष यज्ञस्तायते—उप हैव ता आसते—यावन्न समिष्टयजूंषि जुह्वति; इमानि नु नो जुह्वत्विति । ता एवैतद् यथायथं व्यवसृजति—यत्रयत्रासां चरणम्—तदनु ॥ ५ ॥

अथ यान्युत्तमानि त्रीणि जुहोति । यज्ञं वाऽएतदजीजनत—यदेनमतत । तं जनयित्वा, यत्रास्य प्रतिष्ठा—तत् प्रतिष्ठापयति । तस्मात्समिष्टयजूंषि जुहोति ॥ ६ ॥

स जुहोति—(१) "समिन्द्र णो मनसा नेषि गोभिः"—(वा. सं. ८।१५) इति । मनसेति । तन्मनसा रिरिचानमाप्याययति । गोभिरिति । तद्गोभी रिरिचानमाप्याययति । "सं सूरिभिर्मघवन्त्सं स्वस्त्या । सं ब्रह्मणा देवकृतं यदस्ति"—(वा. सं. ८ । १५) इति । ब्रह्मणेति । तद्ब्रह्मणा रिरिचानमाप्याययति । "सं देवानां सुमतौ यज्ञियानां स्वाहा"—(वा. सं. ८ । १५) इति ॥ ७ ॥

अथ यस्मादिति । 'अथ' अत्र प्रथमानि यजमानस्याप्यायनार्थानीत्येतदुच्यते ॥ ४ ॥

अथ यान्युत्तराणीति । अथात्र यानि मध्यमानि त्रीणि देवताविसर्गार्थानीत्याह ॥ ५ ॥

अथ यानीति । अत्रोत्तमस्य त्रिकस्य यज्ञप्रतिष्ठापनार्थतामाह ॥ ६ ॥

स जुहोतीति । अत आरभ्य मन्त्राणां वक्ष्यमाणानां यथोक्त प्रयोजनं सामर्थ्यं त्रिकाणां दर्शयति ।

१-समिन्द्र ण इति त्रय समिष्टयजू-षि जुहोति प्रतिमन्त्रम् । का० श्रौ० सू० १०-९९५।

सं व्वर्चसा । पयसा सं तनूभिरिति व्वर्चसेति तद्वर्चसा रिरिचानमाप्याययति पयसेति रसो वै पयस्तत्पयसा रिरिचानमाप्याययत्यगन्महि मनसा सꣳ शिवेन । त्वष्टा सुदत्रो व्विदधातु रायोऽनुमार्ष्टु तन्वो यद्विलिष्टमिति यद्विवृढं तत्सन्दधाति ॥ ८ ॥

धाता रातिः । सवितेदं जुषन्तां प्रजापतिर्निधिपा देवोऽअग्निः । त्वष्टा व्विष्णुः प्रजया सꣳरराणा यजमानाय द्रविणं दधात स्वाहेति तद्देव रिरिचानं पुनराप्याययति यदाह यजमानाय द्रविणं दधात स्वाहेति ॥ ९ ॥

सुगावो देवाः । सदना अकर्म यऽआजग्मेदꣳ सवनं जुषाणा इति सुगानि वो देवाः सदनान्यकर्म यऽआगन्तेदꣳ सवनं जुषाणा इत्येवैतदाह भरमाणा व्वहमाना हवीꣳषीति तद्देवता व्यवसृजति भरमाणा अह ते यन्तु येऽवाहना व्वहमाना उ ते यन्तु ये व्वाहनवन्तऽइत्येवैतदाह तस्मादाह भरमाणा व्वहमाना हवीꣳष्यस्मे धत्त वसवो वसूनि स्वाहा ॥ १० ॥

यान्॥ आवहः । (५) उशतो देव देवांस्तान्प्रेरय स्वेऽअग्ने सधस्थऽइत्यग्निं वाऽआहामून्देवानावहामून्देवानावहेति तमेवैतदाह यान्देवानावाक्षी-

(२) "सं वर्चसा पयसा सं तनूभिः"–(वा० सं० ८।१६) इति । वर्चसेति । तद् वर्चसा रिरिचानमाप्याययति । पयसेति । रसो वै पयः । तत् पयसा रिरिचानमाप्याययति । "अगन्महि मनसा सं शिवेन । त्वष्टा सुदत्रो विदधातु रायोऽनुमार्ष्टु तन्वो यद्विलिष्टम् "–(वा० सं० ८।१६) इति । यद् विवृढं तत् सन्दधाति ॥ ८ ॥

(३) " धाता रातिः सवितेदं जुषन्तां प्रजापतिर्निधिपा देवोऽअग्निः । त्वष्टा विष्णुः प्रजया संरराणा यजमानाय द्रविणं दधात स्वाहा "–(वा० सं० ८ । १७) इति । तद्देव रिरिचानं पुनराप्याययति । यदाह–यजमानाय द्रविणं दधात स्वाहेति ॥ ९ ॥

(४) " सुगा वो देवाः सदना अकर्म यऽआजग्मेदं सवनं जुषाणाः "–(वा० सं० ८।१८) इति । सुगानि वो देवाः सदनान्यकर्म–यऽआगन्तेदं सवनं जुषाणा इत्येवैतदाह । "भरमाणा वहमाना हवींषि "–(वा० सं० ८।१८) इति । तद् देवता व्यवसृजति । भरमाणा अह ते यन्तु–येऽवाहनाः । वहमाना उ ते यन्तु–ये वाहनवन्तः इत्येवैतदाह । तस्मादाह–भरमाणा वहमाना हवींषि । " अस्मे धत्त वसवो वसूनि स्वाहा "–(वा० सं० ८ । १८) ॥ १० ॥

(५) "यान् २॥ऽआवह उशतो देव देवांस्तान् प्रेरय स्वे अग्ने सधस्थे" (वा० सं०

व्यवसृजति विमुञ्चतीत्यर्थः । ' भरमाणा ' एव ' ते ' ' देवा ' यन्तु ' ' ये अवाहना वहमानाः ' स्कन्धे धारयन्त इत्यर्थः । ' वहमानाः ' तु रथारूढा ते । ' यन्तु ' सवाहनाः ॥ ७–१४ ॥

इति आचार्यहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे

चतुर्थेऽध्याये चतुर्थं ब्राह्मणं समाप्तम् ॥४–४–४॥

स्तानगमय यत्रयत्रैषां चरणं तदन्विति जक्षिवाꣳसः पपिवाꣳसश्च विश्व इति जक्षिवाꣳसो हि पशुं पुरोडाशं भवन्ति पपिवाꣳस इति पपिवाꣳसो हि सोमꣳ राजानं भवन्ति तस्मादाह जक्षिवाꣳसः पपिवाꣳसश्च विश्वेऽसुं घर्मꣳ स्वरातिष्ठतानु स्वाहेति तद्देव देवता व्यवसृजति ॥ ११ ॥

वयꣳ हि त्वा । प्रयति यज्ञेऽअस्मिन्नग्ने होतारमवृणीमहीह । ऋधगयाऽऋधगुताशमिष्ठाः प्रजानन्यज्ञमुपयाहि विद्वान्स्वाहेत्यग्निमेवैतया विमुञ्चत्यग्निं व्यवसृजति ॥ १२ ॥

देवा गातुविद इति । गातुविदो हि देवा गातुं वित्त्वेति यज्ञं वित्त्वेत्येवैतदाह गातुमितेति तदेतेन यथायथं व्यवसृजति मनसस्पतऽइमं देव यज्ञꣳ स्वाहा वाते धा इत्ययं वै यज्ञो योऽयं पवते तदिमं यज्ञꣳ सम्भृत्यैतस्मिन्यज्ञे प्रतिष्ठापयति यज्ञेन यज्ञꣳ संदधाति तस्मादाह स्वाहा वाते धा इति ॥ १३ ॥

यज्ञ यज्ञं गच्छ । यज्ञपतिं गच्छ स्वां योनिं गच्छ स्वाहेति तत्प्रतिष्ठितमेवैतद्यज्ञꣳ सन्तꣳ स्वायां योनौ प्रतिष्ठापयत्येष ते यज्ञो यज्ञपते सहसूक्तवाकः सर्ववीरस्तं जुषस्व स्वाहेति तत्प्रतिष्ठितमेवैतद्यज्ञꣳ सन्तꣳ सहसूक्तवाकꣳ सर्ववीरं यजमानेऽन्ततः प्रतिष्ठापयति ॥ १४ ॥

इति तृतीयप्रपाठके षष्ठं ब्राह्मणम् ॥४–३–६॥ (४-४) ॥

---

८ । १९)–इति । अग्नि वाऽआह–अमून् देवानावह अमून्देवानावहेति । तमेवैतदाह–यान्देवानावाक्षीस्तान्–गमय, यत्रयत्रैषां चरणं तदन्विति । " जक्षिवांसः पपिवांसश्च विश्वे "–(वा० सं० ८ । १९) इति । जक्षिवांसो हि पशुं पुरोडाशं भवन्ति । पपिवांस इति; पपिवांसो हि सोमं राजानं भवन्ति । तस्मादाह–जक्षिवांसः पपिवांसश्च विश्वे । " असुं घर्मं स्वरातिष्ठतानुस्वाहा " (वा. सं. ८ । १९) इति । तद्देव देवता व्यवसृजति ॥ ११ ॥

(६) " वयं हि त्वा प्रयति यज्ञेऽअस्मिन्नग्ने होतारमवृणीमहीह । ऋधगया ऋधगुताशमिष्ठाः प्रजानन्यज्ञमुपयाहि विद्वान्त्स्वाहा "–(वा० सं० ८ । २०) इति । अग्निमेवैतया विमुञ्चति । अग्निं व्यवसृजति ॥ १२ ॥

(७) " देवा गातुविदः "–(वा० सं० ८ । २१) इति । गातुविदो हि देवाः । " गातुं वित्त्वा "–(वा. सं. ८ । २१) इति । यज्ञं वित्त्वेत्येवैतदाह । " गातुमित "–(वा. सं. ८ । २१) इति । तदेतेन यथायथं व्यवसृजति । " मनसस्पतऽइमं देव यज्ञं स्वाहा वाते धाः "–(वा. सं. ८ । २१) इति । अयं वै यज्ञो योऽयं पवते । तद् इमं यज्ञं सम्भृत्यैतस्मिन्यज्ञे प्रतिष्ठापयति । यज्ञेन यज्ञं सन्दधाति । तस्मादाह–स्वाहा वाते धा इति ॥ १३ ॥

(८) " यज्ञ यज्ञं गच्छ यज्ञपतिं गच्छ स्वां योनिं गच्छ स्वाहा "–(वा. सं. ८ । २२)

अथ चतुर्थप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ।
चतुर्थाध्याये च पञ्चमं ब्राह्मणम् ।

स वाऽअवभृथमभ्यवैति । तद्यदवभृथमभ्यवैति यो वाऽअस्य रसोऽभूदा-हुतिभ्यो वाऽअस्य तमजीजनदथैतच्छरीरं तस्मिन्न रसोऽस्ति तन्न पराऽस्यं-स्तदपोऽभ्यवहरन्ति रसो वाऽआपस्तदस्मिन्नेतꣳ रसं दधाति तदेनमेतेन रसेन संगमयति तदेनमतो जनयति सऽएनं जातऽएव संजनयति तद्य-दपोऽभ्यवहरन्ति तस्मादवभृथः ॥ १ ॥

इति । तत् प्रतिष्ठितमेवैतद्यज्ञं सन्तं स्वायां योनौ प्रतिष्ठापयति । (९) " एष ते यज्ञो यज्ञपते सहसूक्तवाकः सर्ववीरस्तं जुषस्व स्वाहा"–(वा० सं० ८। २२) इति । तत् प्रतिष्ठितमेवैतद्यज्ञं सन्तं सहसूक्तवाकं सर्ववीरं यजमानेऽन्ततः प्रतिष्ठापयति ॥ १४ ॥

अवभृथस्नानम् ।

स वाऽअवभृथमभ्यवैति । तद् यदवभृथमभ्यवैति । यो वा अस्य रसोऽभूद्–आहुतिभ्यो वा अस्य तमजीजनद् । अथैतच्छरीरं–तस्मिन्न रसोऽस्ति–तन्न पराऽस्यन् । तदपोऽभ्यवहरन्ति । रसो वाऽआपः । तदस्मिन्नेतं रसं दधाति । तदेनमेतेन रसेन संगमयति । तदेनमतो जनयति । स एनं जात एव सञ्जनयति । तद् यदपोऽभ्यवहरन्ति–तस्मादवभृथः ॥ १ ॥

स वा इति । अवभृथब्राह्मणमेतत् । अवभृथस्नानाद्वारुणपुरोडाशयागान्तोपदिष्टिः । "अथ वारुण एककपालः पुरोडाशो भवति" इत्यत्रावभृथकण्डिकायामवभृथशब्दनिर्वचनमुच्यते । अवभृथार्थं चाभ्यवहरणम्। तत्र च शरीरस्याभ्यवहरणम् एतदर्थं वक्ष्यमाणविशेषनिर्वचनार्थमत्रोपन्यस्यते स वा इतीम वै अवभृथं कर्तुमिति शेषः।'अभ्यवैति' अवतरति । " स य स्यन्दमानानां स्थावरो ह्रदः स्यात्" इति वचनाद्ध्रदादयो वक्ष्यमाणाः । 'यो वै अस्य ' सोमस्य ' रस. ' ' अभूत् ' तमस्य सोमस्याहुत्यर्थं जनितवानयमध्वर्युरभिषवादिभिः । अथ सम्प्रति एतच्छरीरम्–ऋजीषं वर्तते स्म । 'तस्मिन् नरसोऽस्ति' तथाऽपि 'तत्' देवा. 'न पराऽस्यन्' न बहिः क्षिप्तवन्तोऽद्भिः प्रयोजनं मा भूदिति कृत्वाऽधुनापि तद्वर्जितम् ' अपोऽभ्यवहरन्ति ' अध्वर्यवः सहकार्यपेक्षं बहुवचनम् । किमर्थं तदपोऽभ्यवहरन्त्यत आह–रसो वा आप इति । ' रस. ' ' वै ' ' आप: ' ' तदस्मिन् ' शरीरे ' एतं रसम् ' उदकं ' दधाति ' ' तत् ' च ' एन ' सोमम् ' एतेन रसेन ' ' सङ्गमयति ' यजमानः । तथ

१–अस्मिन्नेव प्रपाठके १५ कण्डिकायाम् ।

(श्रोऽथ) अथ समिष्टयजूꣳषि जुहोति । समिष्टयजूꣳषि ह्येवान्तो यज्ञस्य स हुत्वैव समिष्टयजूꣳषि यदेतमभितो भवति तेन चात्वालमुपसमायन्ति स कृष्णविषाणां च मेखलां च चात्वाले प्रास्यति ॥ २ ॥

माऽहिर्भूर्मा पृदाकुरिति । (स्य) असौ वाऽऋजीषस्य स्वगाकारो यदेनदपोऽभ्यवहरन्त्यथैषऽएवैतस्य स्वगाकारो रज्जुरिव हि सर्पाः कूपाऽइव हि सर्पाणामायतनान्यस्ति वै मनुष्याणां च सर्पाणां च विभ्रातृव्यमिव नेत्तदतः सम्भवदिति तस्मादाह माऽहिर्भूर्मा पृदाकुरिति ॥ ३ ॥

अथ समिष्टयजूंषि जुहोति । समिष्टयजूंषि ह्येवान्तो यज्ञस्य । स हुत्वैव समिष्टयजूंषि, यदेतमभितो भवति–तेन चात्वालमुपसमायन्ति । स कृष्णविषाणां च मेखलां च चात्वाले प्रास्यति ॥ २ ॥

" माहिर्भूर्मा पृदाकुः "–(वा० सं० ८ । २३) इति । असौ वाऽऋजीषस्य स्वगाकारो यदेनदपोऽभ्यवहरन्ति । अथैष एवैतस्य स्वगाकारः । रज्जुरिव हि सर्पाः । कूपा इव हि सर्पाणामायतनानि । अस्ति वै मनुष्याणां च सर्पाणां च विभ्रातृव्यमिव । नेत्तदतः संभवदिति । तस्मादाह–माऽहिर्भूर्मा पृदाकुरिति ॥ ३ ॥

एन सोमवन् ततोऽद्भ्योऽनुनयनि । स च सोमो जातः सन्नेन यजमान ' जनयनि ' । असृजत तेनात्मना एनं तस्मिन्नवभृथयागे यस्मादपोऽभ्यवहरन्ति तस्मात् यागोऽवभृथ. । अवपूर्वात् हरतेस्थन् प्रत्यय., हकारस्य भकार इत्येतस्मिन्निर्वचन दर्शयनि ॥ १ ॥

अथ समिष्टयजूंषीति " अथ समिष्टयजूꣳषि जुहोति " इति क्रमार्थं पुनर्वचनमाह–' स हुत्वैव समिष्टयजूꣳषि '–ब्राह्होमनकृत्वेत्यर्थः । यत्किञ्चिदेव त सोममभित उपकरण भवति चमसादि तेन सह चात्वालमुपसमागत्य उपगच्छन्ति । ' स कृष्णविषाणा च मेखलां च चात्वाले ' प्रक्षिपति ॥ २ ॥

माऽहिर्भूरिति । ' स्वगाकार ' स्वस्थाननयनम् ' ऋजीषस्यास्वभ्यवहरणम् । ' अथ ' ' एतस्य ' । कृष्णविषाणा मेखला एतयोरेव स्वस्थानोन्नय । यद्वा चात्वालोन्नय. प्रासनम् । रज्जुर्हि सर्पाणां रूप, कृष्णविषाणा इत्येतदपि द्रष्टव्यम् । ननु किम् ' कूपाश्च सर्पाणाम् ' आयतनानि ' । तेन कृष्णविषाणामेखलयोरपि सर्परूपयोः कूपा एवायतनानि । चात्वालप्रासनार्थवादः ' अस्ति वै मनुष्याणा च ' इति । मन्त्रार्थवादः । अन्योन्यभ्रातृव्यभावो ' विभ्रातृव्यम् ' । तदस्ति मनुष्याणां च सर्पाणां च । ततश्च सर्परूपा रज्जुर्यदि स्थाने क्रियते तेन च मे ' माऽहिर्भूः ' इत्येवमहिभाव प्रतिषिध्येत । ततो यज्ञेन सम्बन्धेन । तेषु सन्धिषु च विभ्रातृव्य सम्भवेत् । यदुक्तम् । तन्न सम्भवेदित्येवमर्थं ' माऽहिर्भूः ' इत्याह ॥ ३ ॥

(त्यु) अथ व्वाचयति । (त्यु) उरुᳬं हि गजा व्वरुणश्चकार सूर्याय पन्थामन्वेतवाऽउऽइति यथाऽयमुरुरुभयोऽनाष्ट्रः सूर्याय पन्थाऽएवं मेऽयमुरुरुभयोऽनाष्ट्रः पन्थाऽअस्त्विन्त्येवैतदाह ॥ ४ ॥

(ह्वा) अपदे पादा प्रतिधातवेऽकरिति । यदि ह वाऽअप्यपाद्भवत्यलमेव प्रतिक्रमणाय भवत्युतापवक्ता हृदयाविधश्चिदिति तदेनᳬं सर्व्वस्माद्वृद्याद्देनसः पाप्मनः प्रमुञ्चति ॥ ५ ॥

(त्यु) अथाह साम गायेति । साम ब्रूहीति वा गायेति त्वेव ब्रूयाद्गायन्ति हि साम तद्यत्साम गायति नेदिदं बहिर्धा यज्ञाच्छरीरं नाष्ट्रा रक्षाᳬंसि हिनसन्निति साम हि नाष्ट्राणाᳬं रक्षसामपहन्ता ॥ ६ ॥

(न्ताऽऽग्ने) आग्नेय्यां गायति । (त्य) अग्निर्हि रक्षसामपहन्ताऽतिच्छन्दसि गायत्येषा वै सर्व्वाणि च्छन्दाᳬंसि यदतिच्छन्दास्तस्मादतिच्छन्दसि गायति ॥ ७ ॥

अथ वाचयति–" उरुं हि राजा वरुणश्चकार सूर्याय पन्थामन्वेतवाऽउ "–(वा० सं० ८ । २३) इति । यथाऽयमुरुरुभयोऽनाष्ट्रः सूर्याय पन्थाः–एवं मेऽयमुरुरुभयोऽनाष्ट्रः पन्था अस्त्वित्येवैतदाह ॥ ४ ॥

" अपदे पादा प्रतिधातवेऽकः "–(वा० सं० ८ । २३) इति । यदि ह वाऽअप्यपाद्भवति–अलमेव प्रतिक्रमणाय भवति । " उतापवक्ता हृदयाविधश्चित् "–(वा० सं० ८ । २३) इति । तदेनं सर्वस्माद्वृद्यादेनसः पाप्मनः प्रमुञ्चति ॥ ५ ॥

अथाह–' साम गाय ' इति । 'साम ब्रूहि' इति वा । गायेति त्वेव ब्रूयात् । गायन्ति हि साम । तद् यत्साम गायति–नेदिदं बहिर्धा यज्ञाच्छरीरं नाष्ट्रा रक्षांसि हिनसन्निति । साम हि नाष्ट्राणां रक्षसामपहन्ता ॥ ६ ॥

आग्नेय्यां गायति । अग्निर्हि रक्षसामपहन्ता । अतिच्छन्दसि गायति एषा वै सर्वाणि च्छन्दांसि–यदतिच्छन्दाः । तस्मा[illegible]तिच्छन्दसि गायति ॥ ७ ॥

अथ वाचयतीति । " यथाऽयमुरुः " इति मन्त्रव्याहारं दर्शयति ॥ ४ ॥

अपदे पादा इति । यदि ह वा अप्यपादिति । मन्त्रवचनात् यथापादको यजमानस्तथाऽप्ययं गमनाय भवति यथा, एवम् । वरुणहतस्तु तस्य स गुणः मन्त्रवचनेनैव । यजमानोऽध्वर्युर्वाच यच्छति । कथम् ? अत्र हीदमुच्यते । योऽप्ययुक्तवक्ताऽनृतवादी हृदय दुर्वचनैर्जनाना विध्यति विद्वुरस्तस्यापि पादप्रतिधान एव योग्यं वरुणः पन्थानं करोत्विति । तत इदं सर्वस्मिन्नेनसि अनपनीतेऽस्य पथः प्रतिक्रमणे योऽल्प पापकारी स्यात् तेनेदृशं पन्थानं वरुणः करोत्विति वचनेनैव सा मुक्तेत्युपपन्नम् ॥ ५ ॥

अथाह साम गायेति । इद शरीरमृजीष बहिर्धा यज्ञादेव यजमानात् ॥ ६ ॥

आग्नेय्यां गायतीति । प्रसन्नास्तिन. ॥ ७–९ ॥

१–वरुरंहीति व्वाचयति यजमानम् । साम प्रेष्यानि गाय ब्रू ३ हीति वा । का० श्रौ० सू० १० । १६९ । १७० ।

स गायति । (त्य) अग्निष्टपति प्रतिदहत्यहावोऽहावऽइति तन्नाष्ट्रा एवैत-द्रक्षाᳬंस्यतोऽपहन्ति ॥ ८ ॥

तऽउदञ्चो निष्क्रामन्ति । जघनेन चात्वालमग्रेणाग्नीध्रᳬं स यस्यां ततो दिश्यापो भवन्ति तद्यन्ति ॥ ९ ॥

स यः स्यन्दमानानाᳬं स्थावरो ह्रदः स्यात् । (तु) तमपोऽभ्यवेयादेता वाऽ अपां वरुणगृहीता याः स्यन्दमानानां न स्यन्दन्ते वरुण्यो वाऽअवभृथो निर्वरुणतायै यद्यु ता न विन्देदपि या एव काश्चापोऽभ्यवेयात् ॥ १० ॥

(तु) तमपोऽवक्रमयन्वाचयति । नमो वरुणायाभिष्ठितो वरुणस्य पाश इति तदेनᳬं सर्वस्माद्वरुणपाशात्सर्वस्माद्वरुण्यात्प्रमुञ्चति ॥ ११ ॥

स गायति–" अग्निष्टपति प्रतिदहत्यहावोऽहावः "–(साम संहिता) इति । तन्नाष्ट्रा एवैतद्रक्षांस्यतोऽपहन्ति ॥ ८ ॥

तऽउदञ्चो निष्क्रामन्ति–जघनेन चात्वालम्–अग्रेणाग्नीध्रम् । स यस्यां ततो दिश्यापो भवन्ति–तद् यन्ति ॥ ९ ॥

स यः स्यन्दमानानां स्थावरो ह्रदः स्यात्–तमपोऽभ्यवेयाद् । एता वाऽअपां वरुणगृहीताः–याः स्यन्दमानानां न स्यन्दन्ते । वरुण्यो वाऽअवभृथः । निर्वरुणतायै । यद्यु ता न विन्देद्–अपि या एव काश्चापोऽभ्यवेयात् ॥ १० ॥

तमपोऽवक्रमयन्वाचयति–" नमो वरुणायाभिष्ठितो वरुणस्य पाशः "–(वा.सं. ८ । २३) इति । तदेनं सर्वस्माद्वरुणपाशात्, सर्वस्माद्वरुण्यात्प्रमुञ्चति ॥ ११ ॥

स यः स्यन्दमानानामिति । यत्तूक्तमवभृथं कर्तुमपोऽभ्यवैतीति, तत्राय विशेष उच्यते । वरुणगृहीताः, गमनप्रतिघातात् । 'वरुण्यो वा अवभृथः' वरुणार्हः । स वरुणाकारैर्देवनात्वेनाधिकरण भविष्यतीति । तथा च सति यजमानो निर्मुक्तवरुणो भविष्यति । ह्रदात्मकोऽपि वरुण एतावता निवर्त्यत इत्यभिप्रायः ॥ १० ॥

तमपोऽवक्रमयन्निति । तदेनं सर्वस्मादिति । 'अभिष्ठित ' अवभृथः, स ' वरुणस्य पाशो ' नालं बन्धनायेत्यभिप्रायः । होतुरपि चानेनैव मन्त्रेणावतरणमाम्नातम् । ततश्च सोऽप्यप्स्ववतीर्णो होमं करोति । तस्य च पुरस्तादन्यैश्चरितव्यम् । तेन सामर्थ्यादितरे दूरतरमवतीर्णाश्चरन्तीति गम्यते । तत्र चासम्भवाद् वेदिर्निवर्तते । तदभावाच्च बर्हिः । ततश्च सामर्थ्याद्ध हस्तगृहीताया एव स्थाल्या अवदाय इह वरणीयम् । जुहुवैव केवलया प्रचरेद्, अपि वा सद्वितीयया, न तिस्रोऽपि स्रुचः प्रणेतव्या इति नश्चाम. ॥ ११ ॥

(त्य) अथ चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा । समिधं प्रास्याभिजुहोत्यग्नेऽनीकमपऽआविवेशापान्नपात्प्रतिरक्षन्नसुर्यम् । दमे दमे समिधं यक्ष्यग्ने प्रति ते जिह्वा घृतमुच्चरण्यत्स्वाहेति ॥ १२ ॥

(त्य) अग्निर्ह वै देवाः । (०) यावद्वा यावद्वाऽप्सु प्रवेशयाञ्चक्रुर्नेदतो नाष्ट्रा रक्षाᳫंस्युपोत्तिष्ठानित्यग्निर्हि रक्षसामपहन्ता तमेतया च समिधैतया चाहुत्या समिन्द्धे समिद्धे देवेभ्यो जुहवानीति ॥ १३ ॥

(त्य) अथापरं चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा । (त्वाऽऽश्रा) आश्राव्याह समिधो यजेति सोऽपबर्हिषश्चतुरः प्रयाजान्यजति प्रजा वै बर्हिर्वरुण्यो वाऽअवभृथोनेत्प्रजा व्वरुणो गृह्णादिति तस्मादुपबर्हिषश्चतुरः प्रयाजान्यजति ॥ १४ ॥

अथ चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा समिधं प्रास्य, अभिजुहोति–" अग्नेरनीकमप आविवेशापां नपात्प्रतिरक्षन्नसुर्यम् । दमे दमे समिधं यक्ष्यग्ने प्रति ते जिह्वा घृतमुच्चरण्यत्स्वाहा "–(वा० सं० ८ । २४) इति ॥ १२ ॥

अग्निर्ह वै देवा यावद्वा यावद्वाऽप्सु प्रवेशयाञ्चक्रुः । नेदतो नाष्ट्रा रक्षांस्युपोत्तिष्ठानिति । अग्निर्हि रक्षसामपहन्ता । तमेतया च समिधैतया चाहुत्या समिन्द्धे–समिद्धे देवेभ्यो जुहवानीति ॥ १३ ॥

अथापरं चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा आश्राव्याह–समिधो यजेति । सोऽपबर्हिषश्चतुरः प्रयाजान्यजति । प्रजा वै बर्हिः । वरुण्यो वाऽअवभृथो–नेत्प्रजा वरुणो गृह्णादिति । तस्मादपबर्हिषश्चतुरः प्रयाजान्यजति ॥ १४ ॥

अथ चतुर्गृहीतमिति[1] । अवतरणानन्तरमेवाज्यग्रहणम् । तदत्र पूर्वसंस्कृतमेवाज्यस्थालीस्थमानीतं दर्शयति । स्रुवं स्रुचं च परार्थमेव संस्कृतमपवृत, प्रायश्चित्ताशङ्कया स (न) पहृतमेव तदादत्ते कर्मापवर्गाद्धृत्यर्थं च । अन्येऽवभृथार्थं पृथगाज्यादि संस्कार्यं द्वार्यं इच्छन्ति । समिधं प्रास्य तामेवैतेन चतुर्गृहीतेनापि जुहोति कुतः ? एतयाऽप्स्वग्निर्देवै. प्रवेशितः । ' तमेतया च समिधैतया चाहुत्या समिन्धे '–इति मन्त्रवाक्यशेषाभ्याम् उत्तरा अपि च प्रयाजाद्या आहुतयस्तत्रैव चापां प्रदेशे होतव्याः " समिद्धे देवेभ्यो जुहवानि " इति वाक्यशेषात् । अत एव वाक्यशेषान्नात्रैष्योऽस्ति, न सामिधेन्य इति गम्यते । समिवश्च आभ्यामेव समिदाहुतिभ्यां सिद्धत्वात् ॥ १२ ॥ १३ ॥

अथापरमिति । आहुतेरनन्तरमेव चतुर्गृहीतकरणादन्तराले न किञ्चित् करणीयमिति दर्शयति । एकस्य चतुर्गृहीतस्य वचनादौपभृतस्याभाव दर्शयति । आश्रावणवचनात्संमार्गहोतृवरणादि निवर्तते । सोऽपबर्हिष इति । बर्हिर्वर्जितानां विधिर्न बर्हिषः प्रतिषेधः । प्रतिषेधाभावात् । ततश्चतु-प्रयाजं न पुनः श्रवणादयमवभृथो गम्यते ॥ १४ ॥

१–प्रास्य समिधं चतुर्गृहीतेनाभिजुहोत्यग्नेरनीकमिति । का. श्रौ. सू. १० । १७६ ।

२–अन्तरेण प्रयाजान् बर्हिर्वर्जम् । अप्सु जुहोति । एककपालेनावदाय चरति । का. श्रौ. सू. १० । १७७–१७९ ।

(त्यु) अथ व्वारुणऽएककपालः पुरोडाशो भवति । यो वाऽअस्य रसोऽभूदाहुतिभ्यो वाऽअस्य तमजीजनदथैतच्छरीरं तस्मिन्न रसोऽस्ति रसो वै पुरोडाशस्तदस्मिन्नेतर्ठ० रसं दधाति तदेनमेतेन रसेन संगमयति तदेनमतो जनयति सऽएनं जातऽएव संजनयति तस्माद्वारुणऽएककपालः पुरडाशो भवति ॥ १५ ॥

स आज्यस्योपस्तीर्य । पुरोडाशस्यावद्यन्नाह व्वरुणायानुब्रूहीत्यत्र हैकऽऋजीषस्य द्विरवद्यन्ति तदु तथा न कुर्याच्छरीरं वाऽएतद्भवति नालमाहुत्यै द्विरवद्यति सकृदभिघारयति प्रत्यनक्त्यवदानेऽआश्राव्याह व्वरुणं यजेति व्वषट्कृते जुहोति ॥ १६ ॥

अथ वारुण एककपालः पुरोडाशो भवति । यो वाऽअस्य रसोऽभूत् । आहुतिभ्यो वाऽअस्य तमजीजनत् । अथैतच्छरीरम् तस्मिन्न रसोऽस्ति । रसो वै पुरोडाशः । तद् अस्मिन्नेतं रसं दधाति । तदेनमेतेन रसेन सङ्गमयति । तदेनमतो जनयति । स एनं जात एव सञ्जनयति । तस्माद्वारुण एककपालः पुरोडाशो भवति ॥ १५ ॥

स आज्यस्योपस्तीर्य पुरोडाशस्यावद्यन्नाह–' वरुणायानुब्रूहि ' इति । अत्र हैके ऋजीषस्य द्विरवद्यन्ति । तदु तथा न कुर्यात् । शरीरं वाऽएतद्भवति नालमाहुत्यै । द्विरवद्यति । सकृदभिघारयति । प्रत्यनक्त्यवदाने । आश्राव्याह–' वरुणं यज ' इति । वषट् कृते जुहोति ॥ १६ ॥

अथ वारुण इति । अवभृथेष्टेरुत्पत्तिवचनमेतत् । यद्यपि च प्रयाजादीनां पुनः श्रवणादपूर्वैषा इष्टिस्तथापि धर्मवानयं पुरोडाशः । कथम् ? वारुण एककपाल इत्येतावतैव यागोत्पत्तौ सिद्धायां पुरोडाश इति यथाप्राप्त पुरोडाशस्य पुनःश्रवणं विज्ञायते । ततश्च यद्यपि द्रव्यत्वात्पुरोडाशः केवलेनापूर्वभावं करोति, तथापि प्रयाजादिपुनः-श्रवणेनापूर्वे । क्रियमाणे कर्मणि स कस्मान्नश्नोति रक्षितुम् । प्रकृतौ हि धर्मैरेव पुरोडाशे निष्पादिते निष्पन्नस्यैवेद श्रवणं यथा पर्यग्निकृतमुत्सृजन्तीति कृताः पूर्वाऽऽज्यान्तर्गताऽपूर्वधर्मा इति न पर्यग्निकरणेन तेपि प्रत्याख्यायन्ते, पर एव धर्मा निरस्यन्ते, तद्वदत्रापि द्रष्टव्यम् । एतेन गृहमेधीयोपसद्गव्येष्वपि धर्मलाभो वाच्यः । योऽस्य सोमस्य रसोऽभूत् त यागार्थं जनितवान् नैतदृजीषं नीरसं वर्त्तते । ' रसो वै पुरोडाशः ' यथोक्तम् " पुरुष ह वै देवा अग्रे पशुमालेभिरे–" इति । तदस्मिन् ऋजीषे एतं रसं दधाति । पूर्वेतरमासु पुरोडाशो हूयते । यत्पुनःपश्चादृजीषं, तेन ऋजीष एव रसो निहितो भवति–इत्यभिप्रायः ॥

अत्रापि च " अथ वारुण " इति प्रयाजानन्तर्यादाज्यभागाभावो गम्यते ॥ १५ ॥

स आज्यस्योपस्तीर्येति । प्रयोगात्पुनः श्रवणेनापूर्वकृतत्वादुपस्तरणादि निवर्त्तमानं प्रतिश्रूयते । तुनाया-स्त्वभावात्पात्र्या एवोपस्तरणाभिघारणौ द्रष्टव्यौ । प्रकृतावदानप्रतिप्रसवाज्यमध्यपूर्णत्वाभ्यां पुरोडाशस्य द्विरवदेयमिति गम्यते ॥ १६ ॥

(त्य) अथाज्यस्योपस्तीर्य । पुरोडाशमवद्यदाहाग्नीवरुणाभ्यामनुब्रूहीति तत्स्विष्टकृते स यन्नाम्रयऽइत्याह नेदग्निं वरुणो गृह्णादिति स यद्यमुत्रऽर्जीपस्य द्विरवद्येदथात्र सकृद्यद्यु न ज्ञाद्रियेतायोपरिष्टाद्विराज्यस्याभिघारयत्याश्राव्याहाग्नीवरुणौ यजेति वषट्कृते जुहोति ॥ १७ ॥

ता वाऽएताः । षडाहुतयो भवन्ति षड्वाऽऋतवः संवत्सरस्य संवत्सरो वरुणस्तस्मात्षडाहुतयो भवन्ति ॥ १८ ॥

(न्त्ये) एतदादित्यानामयनम् । (मा) आदित्यानीमानि यजूंषीति वा आहुः स यावदस्य वशः स्यादेवमेव चिकीर्षेद्यद्युऽएनमितरथा यजमानः कर्तवै ब्रूयादितरथो तर्हि कुर्यादेतानेव चतुरः प्रयाजानुपबर्हिषो यजेद्वावाज्यभागौ वरुणमग्नीवरुणौ द्वावनुयाजावुपबर्हिषौ तद्दश दशाक्षरा वै विराड्विराडु यज्ञस्तद्विराजमेवैतद्यज्ञमभिसम्पादयति ॥ १९ ॥

अथाज्यस्योपस्तीर्य पुरोडाशमवद्यदाह—'अग्नीवरुणाभ्यामनुब्रूहि' इति । तत्स्विष्टकृते । स यन्नाग्नयऽइत्याह—नेदग्निं वरुणो गृह्णादिति । स यद्यमुत्रऽर्जीपस्य द्विरवद्येद्—अथात्र सकृत् । यद्यु न नाद्रियेत । अथोपरिष्टाद्विराज्यस्याभिघारयति । आश्राव्याह—' अग्नीवरुणौ यज ' इति । वषट्कृते जुहोति ॥ १७ ॥

ता वाऽएताः षडाहुतयो भवन्ति । षड्वा ऋतवः संवत्सरस्य । संवत्सरो वरुणः । तस्मात्षडाहुतयो भवन्ति ॥ १८ ॥

एतदादित्यानामयनम् । आदित्यानीमानि यजूंषीति वा आहुः । स यावदस्य वशः स्याद्—एवमेव चिकीर्षेत् । यद्युऽएनमितरथा यजमानः कर्तवै ब्रूयाद्—इतरथो तर्हि कुर्याद् । एतानेव चतुरः प्रयाजा-

---

अथाज्यस्येति । अत्र मान्त्रिकवर्णिकोऽग्नीवरुणयागविधिर्द्रष्टव्यः । स च यागः—" तत स्विष्टकृते " इति वचनात् स्विष्टकृत्कालो वर्तते । अत एव च केचिदत्राग्नीवरुणाभ्यां स्विष्टकृद्रूपामिति स्विष्टकृच्छन्दं प्रयुञ्जते । तदयुक्तम्, देवतान्तरप्रसङ्गात् । यथाश्रुतदेवताक एव यागः काम स्विष्टकृतः कार्यो न तु मन्त्र एवाम्नातोऽन्यथा करणीयः ॥ १७ ॥

ता वाऽएता इति । 'एताः' इति प्रयाजाः द्वे च पुरोडाशाहुती । अर्थवादार्थं पुनर्वचनम् । सङ्ख्यार्थमित्यन्ये । त्रिदोषानुपरिसंख्यये ति नानुपन्यसामहे । संवत्सरो वरुणः । तेन हीदं सर्वं वृतं तस्मै विधेया काचिदवस्थेत्यभिप्रायः ॥ १८ ॥

एतदादित्यानामिति । द्वयाः किल्बैताः प्रजा बभूवुः आदित्याश्चाङ्गिरसश्च । तत्रावभृथकर्म एवादित्याना-

---

१—ऋजीषस्येत्यत्राग्नीवरुणाभ्यां द्विरवद्य सकृज्जुहोतीत्यर्थः (?) । ऋजीषस्य सकृत्पर्वे चेत् । का. श्रौ. सू. १० । १८०–१८१ ॥

२—दश एतत् कुर्यात् । यजमानोक्तावाज्यभागौ बर्हिर्वर्जं चानुयाजौ । अन्यतरत् कृत्वा समुद्रे त इत्यृजीषकुम्भं प्लावयति । का. श्रौ. सू. १० । १८२–१८४ ।

(त्ये) एतदङ्गिरसामयनम् । (स)अतोऽन्यतरत्कृत्वा यस्मिन्कुम्भ ऋजीषं भवति तं प्रप्लावयति समुद्रे ते हृदयमप्स्वन्तरित्यापो वै समुद्रो रसो वाऽआपस्तदस्मिन्नेतꣳ रसं दधाति तदेनमेतेन रसेन संगमयति तदेनमतो जनयति स एनं जात एव संजनयति सं त्वा विशन्त्वोषधी-रुताप इति तदस्मिन्नुभयꣳ रसं दधाति यश्चौषधिषु यश्चाप्सु यज्ञस्य त्वा यज्ञपते सूक्तोक्तौ नमोवाके विधेम यत्स्वाहेति तद्यदेव यज्ञस्य साधु तदेवास्मिन्नेतद्दधाति ॥ २० ॥

नपबर्हिषो यजेत् । द्वावाज्यभागौ, वरुणमग्नीवरुणौ, द्वावनुयाजावपबर्हिषौ–तद् दश । दशाक्षरा वै विराट् । विराड् वै यज्ञः । तद्विराजमेवैतद्यज्ञमभिसम्पादयति ॥ १९ ॥

एतदङ्गिरसामयनम् । अतोऽन्यतरत्कृत्वा यस्मिन्कुम्भऽऋजीषं भवति तं प्रप्लावयति–"समुद्रे ते हृदयमप्स्वन्तः"–(वा० सं० ८ । २५) इति । आपो वै समुद्रः । रसो वाऽआपः । तदस्मिन्नेतं रसं दधाति । तदेनमेतेन रसेन सङ्गमयति । तदेनमतो जनयति । स एनं जात एव सञ्जनयति । "सन्त्वा विशन्त्वोषधीरुतापः"–(वा० सं० ८ । २५) इति । तदस्मिन्नुभयं रसं दधाति–यश्चौषधिषु, यश्चाप्सु । "यज्ञस्य त्वा यज्ञपते सूक्तोक्तौ नमोवाके विधेम यत् स्वाहा"–(वा० सं० ८ । २५) इति । तद् यदेव यज्ञस्य साधु तदेवास्मिन्नेतद्दधाति ॥ २० ॥

मयनम् । पुरोडाशाहुतिरङ्गिरसामयन बभूव । आदित्या ईदृशेनावभृथेन सर्वदा यजता तादृशं प्रयुक्तवन्तः । तत्र वाजसनेयी अध्वर्युर्येनैवावभृथं कर्तुमिच्छेत् । यावदस्य अवभृथ एवंरूपा कारणम् । यस्मात् 'आदित्याग्निः' आदित्यस्य अग्नेरर्थेमिमानि वाजसनेयकाख्यानि यजूंषि । एवं विशिष्टवेदविद्याद् । तस्मादेवैर्यजुर्भिः प्रचरेत् । वाजसनेयो ह्यादित्यानामेव मार्गमन्वियात्–नाङ्गिरसाम् । अङ्गिरसां मार्गो लघुकर्मा विषयवशात् । षडाहुतिकं च यथोक्तं तत्त्विन्यभिप्रायः । यदि पुन 'एनम्' अध्वर्युमितरथाऽङ्गिरसामयनं 'कर्तवै' कर्तव्यम्–इति 'यजमानो ब्रूयात्' तत 'इतरथा' पूर्वोक्तादन्यथा कुर्यात् । कथम् ? 'एतानेव' पूर्वोक्तधर्मकाङ्क्षकेणैव गुरुगृहीतेन चतुर प्रयाजाननुबर्हिषो यजेत् । ततो द्वावाज्यभागौ–तौ च विशेषानभिधानात्प्रकृताविव ध्रुवया एवावदाय कार्यौ । तदर्थं ध्रुवाऽत्र प्रयोक्तव्या । उपस्तरणाभिघारणार्थं च अन्य च यजेदिति वर्तते । तेनोक्तेनैव पुरोडाशावदानेनाग्नीवरुणौ यजेत् । उक्तेनैव पुरोडाशेन शेषेण द्वावनुयाजौ प्रहृतबर्हिरभूतेन ॥ १९ ॥

एतदङ्गिरसामिति । 'एतद्' गुप्ततरमयनम्' अङ्गिरसाम्' अङ्गिरसः पुत्रोत्तमानां मनुष्यादीनाम् ।

१–षडाहुतिकोऽवभृथश्च लघुतरः । आदित्यानामयन दशाहुतिको गुरुतरः । अङ्गिरसामयन वाजसनेयिनां षडाहुतिक एव । दशाहुतिकस्तु यजमानस्येच्छया । न स्वेच्छया । अङ्गिरसां लघुकर्माचरणशीलत्वेऽपि यजमानस्येच्छया दशाहुतिकः पक्षः । अङ्गिरसामपि लघुकर्माचरणशीलत्वेन यजमानेच्छया दशाहुतिकस्य व्यवस्थापनेन च षडाहुतिक एव पक्ष इति निष्पन्ने भाष्यतात्पर्यादिति ।

अंगिरसामुत्पत्तिः–ऐतरेये । ३ । ५ । १ । १ । ८ । कण्डिकायां यथा–तेषां यत् रेत सिक्तं प्राजनयन् । ततोऽङ्गाराः समभवन् । अङ्गारेभ्योऽङ्गिरसः । तदन्वन्ये पशवः । इति । अत्र इत्थमर्थः । यत्र काले प्रजापतिना स्वस्यां दुहितरि रेतः सिक्तं देवाः प्राजनयन् तस्मिन् काले रेतसः प्रजन्यमानात् अङ्गाराः समभूताः । तेभ्य आङ्गिरस इति । अङ्गारेभ्योऽङ्गिरसः । तस्मादङ्गिरस इति अनेन क्रमेण दृश्यमानस्यामिरसामुत्पत्तिरत्र नोपयुज्यते इति कृत्वा अङ्गिरसामयनमित्यादौ योजनीया इति ।

(त्यु) अथानुसृज्योपतिष्ठते । देवीराप एष वो गर्भ इत्यपाᳫं ह्येष गर्भस्तᳫं सुप्रीतᳫं सुभृतं बिभृतेति तदेनमद्भ्यः परिददाति गुप्त्यै देव सोमैष ते लोक इत्यपां ह्येतस्य लोकस्तस्मिञ्छं च वक्ष्व परि च वक्ष्वेति तस्मिन्नः शं चैधि सर्वाभ्यश्च नऽआर्तिभ्यो गोपायेत्येवैतदाह ॥ २१ ॥

(ब्रा) अथोपमारयति । (त्यु) अवभृथ निचुम्पुण निचेरुरसि निचुम्पुणः । अव देवैर्देवकृतमेनोऽयासिषमव मर्त्यैर्मर्त्यकृतमित्यव ह्येतद्देवैर्देवकृतमेनोऽयासीत्सोमेन राज्ञाऽव मर्त्यैर्मर्त्यकृतमित्यव ह्येतन्मर्त्यैर्मर्त्यकृतमेनोऽयासीत्पशुना पुरोडाशेन पुरुराव्णो देव रिषस्पाहीति सर्वाभ्यो माऽऽर्तिभ्यो गोपायेत्येवैतदाह ॥ २२ ॥

अथानुसृज्योपतिष्ठते–" देवीराप एष वो गर्भः "–(वा० सं० ८ । २६) इति । अपां ह्येष गर्भः । " तं सुप्रीतं सुभृतं बिभृत "–(वा. सं. ८ । २६) इति । तदेनमद्भ्यः परिददाति गुप्त्यै । " देव सोमैष ते लोकः "–(वा० सं० ८ । २६) इति । अपां ह्येतस्य लोकः । " तस्मिञ्छं च वक्ष्व परि च वक्ष्व "–(वा० सं० । ८ । २६) इति । तस्मिन्नः शं चैधि सर्वाभ्यश्च न आर्तिभ्यो गोपायेत्येवैतदाह ॥ २१ ॥

अथोपमारयति–" अवभृथ निचुम्पुण निचेरुरसि निचुम्पुणः । अव देवैर्देवकृतमेनोऽयासिषमव मर्त्यैर्मर्त्यकृतम् "–(वा० सं० ८ । २७) इति । अव ह्येतद्देवैर्देवकृतमेनोऽयासीत्सोमेन राज्ञा अव मर्त्यैर्मर्त्यकृतम्–इति । अव ह्येतन्मर्त्यैर्मर्त्यकृतमेनोऽयासीत्पशुना पुरोडाशेन । " पुरुराव्णो देव रिषस्पाहि "–(वा० सं० ८ । २७) इति । सर्वाभ्यो माऽऽर्तिभ्यो गोपायेत्येवैतदाह ॥ २२ ॥

अत्रापि च [illegible] कृत्वा [illegible] गृहीत्वा [illegible] । [illegible] च न कर्तुं, शाखान्तरे तदभावदर्शनात् । अत्रा । " तमेतया वाऽऽहुत्या [illegible] "–इत्याम[illegible] । एतद्द्विरवमननमिति [illegible] । [illegible] । मा [illegible] । [illegible] । [illegible] । " यस्मिन् [illegible] "–इत्यादि [illegible] । [illegible] ॥ २०–२२ ॥

[illegible] इति [illegible] । [illegible] इति कर्कः । [illegible] । [illegible] । [illegible] । [illegible] । [illegible] । [illegible] । इति कर्कः । [illegible] । का. श्रौ. सू. १० । १८५–१९२ ।

(ब्रा) अथाभ्यवेत्य स्नातः । (तौऽ) अन्योऽन्यस्य पृष्ठे प्रधावतस्तावन्ये व्वाससी परिधायोदेतः स यथाऽहिस्त्वचो निर्मुच्यतेवꣳ सर्व्वस्मात्पाप्मनो निर्मुच्यते तस्मिन्न तावच्चनैनो भवति यावत्कुमारेऽदति स येनैव निष्क्रामन्ति तेन पुनरायन्ति पुनरेत्याहवनीये समिधमभ्यादधाति देवानाꣳ समिदसीति यजमानमेवैतया समिन्द्धे देवानाꣳ हि समिद्धिमनु यजमानः समिध्यते ॥ २३ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ४–४–१ ॥ [४–५] ॥

अथाभ्यवेत्य स्नातोऽन्योऽन्यस्य पृष्ठे प्रधावतः। तावन्ये वाससी परिधायोदितः। स यथाऽहिस्त्वचो निर्मुच्येत–एवं सर्वस्मात्पाप्मनो निर्मुच्यते; तस्मिन्न तावच्चनैनो भवति–यावत्कुमारेऽदति। स येनैव निष्क्रामन्ति–तेन पुनरायन्ति। पुनरेत्याहवनीये समिधमभ्यादधाति–" देवानां समिदसि "–(वा० सं० ८। २७) इति। यजमानमेवैतया समिन्द्धे। देवानां हि समिद्धिमनु यजमानः समिध्यते॥२३॥

इति श्रीमदाचार्यहरिस्वामिन कृतौ माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे चतुर्थाध्याये

पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ४–४–५ ॥

इति चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४–४ ॥

१–तूष्णीमित्वाभ्यवेत्य मज्जयत्यवभृथेति। अवभृथे तूष्णीमेवेति सामगानप्रतिषेध। अभ्यवेत्य च तूष्णीमिति अपोऽवगमनमन्त्रप्रतिषेधः। अवभृथेति विष्कारस्यालम्भनम्। आयापतौ कातोऽभ्यवतौ। अन्योऽन्यस्य पृष्ठे धावतः। मज्जनेऽसूर्योरिति धातु। प्रक्षालयन इत्यर्थः। अन्ये व्वाससी परिदधाते। आयापतो। पूर्वे दत्वाऽधिकृतेभ्यो दस्मा इत्यर्थ। अवेत्याहवनीये समिदाधान देवानां समिदसीति। यजेतमिति तूष्णीमेवेत्यर्थ। तेनामन्त्रितमन्त्रस्य प्रतिषेधो अवभृथे। पत्नी च मार्जयते तूष्णीम्। का. श्रौ. सू. । ५। १४०–१४६।

पञ्चमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

आदित्येन चरुणोदयनीयेन प्रचरति । तद्यदादित्यश्चरुर्भवति यदेवैनामदो देवाऽअब्रुवंस्तवैव प्रायणीयस्तवोदयनीयऽइति तमेवास्याऽएतदुभयत्र भागं करोति ॥ १ ॥

स यदमुत्र राजानं क्रेष्यन्नुपप्रैष्यन्यजते । तस्मात्तत्प्रायणीयं नामाथ यदत्रावभृथादुदेत्य यजते तस्मादेतदुदयनीयं नाम तद्वाऽएतत्समानमेव हविरदित्याऽएव प्रायणीयमदित्याऽउदयनीयमियᳬं ह्येवादितिः ॥ २ ॥

स वै पथ्यामेवाग्रे स्वस्तिं यजति । तद्देवाऽअप्रज्ञायमाने वाचैव प्रत्यपद्यन्त वाचा हि मुग्धं प्रज्ञायतेऽथात्र प्रज्ञाते यथापूर्वं करोति ॥ ३ ॥

सोऽग्निमेव प्रथमं यजति । (त्य) अथ सोममथ सवितारमथ पथ्याᳬं

उदयनीयेष्टिः ।

आदित्येन चरुणोदयनीयेन प्रचरति । तद् यदादित्यश्चरुर्भवति–यदेवैनामदो देवा अब्रुवन्–तवैव प्रायणीयः, तवोदयनीय इति । तमेवास्याऽएतदुभयत्र भागं करोति ॥ १[1] ॥

स यदमुत्र राजानं क्रेष्यन्नुपप्रैष्यन्यजते–तस्मात्प्रायणीयं नाम । अथ यदत्रावभृथादुदेत्य यजते–तस्मादेतदुदयनीयं नाम । तद्वाऽएतत् समानमेव हविः–अदित्याऽएव प्रायणीयम्–अदित्याऽउदयनीयम् । इयं ह्येवादितिः ॥ २ ॥

स वै पथ्यामेवाग्रे स्वस्तिं यजति । तद्देवा अप्रज्ञायमाने वाचैव प्रत्यपद्यन्त । वाचा हि मुग्धं प्रज्ञायते । अथात्र प्रज्ञाते यथापूर्वं करोति ॥ ३ ॥

सोऽग्निमेव प्रथमं यजति, अथ सोमम्, अथ सवितारम्, अथ पथ्यां स्वस्तिम्, अथादितिम् ।

आदित्येनेति । उदयनीयब्राह्मणमेतत् । आदित्यश्चरुः । तत्र–' आदित्येन ' इत्युत्पत्तिवाक्यम् । यदेवैनामद इति । प्रायणीयायां च इतिहासस्तस्येहातिदेशः ॥ १ ॥

स यदमुत्रेति । द्वयोरप्यर्थवचनम्–तद्वा एतत्समानमेव हविरिति । समानधर्मकं समानम् । यदेव प्रायणीये क्रियेत, तदुदयनीये क्रियेतेत्यस्यायमनुवादः । इयं ह्येवादितिरिति । यदि किल पृथिव्या भागः कल्पितस्ततोऽदितेः किमापतितमित्यत आह–इयं ह्येवादितिरिति ॥ २ ॥

स वै पथ्यामिति । प्रायणीये ' पथ्यामेवाग्रे स्वस्तिं यजति ' तदिह मुग्धो यज्ञोऽप्रज्ञात एव । यज्ञे सति यथापूर्वं करोति या प्रथमा देवता तां प्रथमां यजति या द्वितीया तां द्वितीयामित्यादि ॥ ३ ॥

तत् कथमित्यत आह–सोऽग्निमेवेति । अग्निः प्राच्यां दिशि, सा च प्रथमा ततः प्रदक्षिणं गम्यमाने

१–कर्मापवर्जिनि निवापोदयनीया प्रायणीयावत् । का० श्रौ० सू० १० । ११२ ।

२–पथ्या स्वस्तिचतुर्थी । प्राक्सोमत्वे उदयनीया भवतीति च प्राक्सोमत्वात्पूर्वे कर्तव्येति कर्कः । का. श्रौ. सू. १०।११४।

स्वस्तिमथादितिं व्वाग्वै पथ्या स्वस्तिरियमदितिरस्यामेव तद्देवा व्वाचं प्रत्यष्ठापयन्त्सेयं व्वागस्यां प्रतिष्ठिता व्वदति ॥ ४ ॥

(त्यु) अथ मैत्रावरुणीं व्वशामनुबन्ध्यामालभते । सऽएषोऽन्य एव यज्ञस्तायते पशुबन्धऽएव समिष्टयजूꣳषि ह्येवान्तो यज्ञस्य ॥ ५ ॥

तद्यन्मैत्रावरुणी व्वशा भवति । यद्वाऽईजानस्य स्विष्टं भवति मित्रोऽस्य तद्गृह्णाति यद्वस्य दुरिष्टं भवति व्वरुणोऽस्य तद्गृह्णाति ॥ ६ ॥

वाग्वै पथ्या स्वस्तिः इयमदितिः । अस्यामेव तद् देवा वाचं प्रत्यष्ठापयन् । सेयं वागस्यां प्रतिष्ठिता वदति ॥ ४ ॥

अनुबन्ध्यायागः ।

अथ मैत्रावरुणीं वशामनुबन्ध्यामालभते । स एषोऽन्य एव यज्ञस्तायते—पशुबन्ध एव समिष्टयजूंषि ह्येवान्तो यज्ञस्य ॥ ५ ॥

तद् यन्मैत्रावरुणी वशा भवति । यद्वाऽईजानस्य स्विष्टं भवति—मित्रोऽस्य तद् गृह्णाति । यद्वस्य दुरिष्टं भवति—वरुणोऽस्य तद् गृह्णाति ॥ ६ ॥

पथ्यास्वस्तिरुत्तरत सा चतुर्थी भवतीत्यभिप्रायः । सेयं वागस्यां प्रतिष्ठितेति । देवतादयोऽपि यद्वदन्ति तदुपस्तम्भिका पृथिवीमेवाश्रित्येत्यभिप्रायः ॥ ४ ॥

अथ मैत्रावरुणीमिति । पञ्चभिः कण्डिकाभिर्मैत्रावरुणी वशोच्यते । 'मैत्रावरुणीम्' मित्रावरुणदेवत्याम् 'वशा' वत्सरिक्ता वन्ध्या (ऋ. २ । ७ । ५ । सा. भा.) यज्ञे समाप्ते पश्चाद् 'अनुबन्ध्याम्' तूर्णीमालभते स्पृशतीति यागविधिः । सपृथक् यज्ञ एव पूर्वस्मात् सवनसावने सवनीयसम्बन्धात् पृथगयम् । 'अन्य एव' भिन्नमत सवनीयादित्यर्थः । पशुबन्ध एव सवनीयरहितः । अथ सवनीयपुरोडाशावर्त्तमान एव कस्मात् भवतीत्याह—समिष्टयजूंषि ह्येवान्तो यज्ञस्य । तस्मिन् समाप्ते यदा गच्छति पृथक् न भवतीत्यभिप्रायः ॥ ५ ॥

तन्मैत्रावरुण्यास्त्वं यत् कारणं तदुच्यते—'यद्' अस्य 'ईजानस्य' इष्टवतः 'स्विष्ट' सम्यगतिगुण 'भवति' 'तन्मित्र' तावत् अस्य' एतद् 'गृह्णाति' अवितथाभिफलदानाय प्रवर्त्तमानः प्रतिगृह्णाति, मन्यमानः ॥ ६ ॥

१—पात्रप्रोक्षणाद्[illegible] मैत्रावरुणी वशानूबन्ध्या । अत्र कर्क । पात्रप्रोक्षण शालाद्वार्य श्रपणनियमसूचनार्थम् । सवनीये हि पात्रायाश्चेति । तेन शालाद्वार्ये श्रपणनियमो दर्शितः । तद्वदत्रापि स भवतीति पात्रप्रोक्षणादीत्युक्तम् । सा च सवनीयवदिति परिव्ययण यदुक्तं भवति । सकृत्प्रोक्षितमिध्ममासीत वचनेन एकस्य स्मरणमिति । [illegible] पृथक्त्वेन विधानं[illegible] चापकर्षणाशक्य परिव्ययणादीत्युक्तम् । [illegible] । स्वर्वं[illegible]दि वा कर्तव्य [illegible] । अत्र कर्क । स्वर्वन्[illegible]दि वा कर्तव्य । न परिव्ययणादीति । कुत एतत् । [illegible]परिव्ययणसंस्कारस्य । यूपसंस्कारो ह्ययम् । स च यूप सर्वपशुर्थ । सकृदेऽपि तद्देवेति । अत एव स्वर्वं[illegible]गृह्णादि दयुत्पादयनतो बहुलीहि । स्वर्वं[illegible]गृह्य शस्त्रार्थ नेदादि । [illegible]करणम् । एव अति । व्याकरणमवनयश्च नियम इति । का० श्रौ० सू० १० । १५५–१५६ ॥

तदाहुः । केऽजानोऽभूदिति तद्यदेवास्यात्र मित्रः स्विष्टं गृह्णाति तदेवास्मा ऽएतया प्रीतः प्रत्यवसृजति यदु चास्य वरुणो दुरिष्टं गृह्णाति तत्तेवा- स्माऽएतया प्रीतः स्विष्टं करोति तदु चास्मै प्रत्यवसृजति सोऽस्यैष स्वऽ एव यज्ञो भवति स्वं सुकृतम् ॥ ७ ॥

(न्त) तद्यन्मैत्रावरुणी वशा भवति । यत्र वै देवा रेतः सिक्तं प्राजनयं- स्तदाग्निमारुतमित्युक्थं तस्मिंस्तद्व्याख्यायते यथा तद्देवा रेतः सिक्तं प्राजनयंस्ततोऽङ्गाराः समभवन्नङ्गारेभ्योऽङ्गिरसस्तदन्वन्ये पशवः ॥ ८ ॥

(बोऽथ) अथ यद्भासाः पांसवः पर्यशिष्यन्त । ततो गर्दभः समभवत्त- स्माद्यत्र पांसुलं भवति गर्दभस्थानमिव बतेत्याहुरथ यदा न कश्चन रसः पर्यशिष्यत तत एषा मैत्रावरुणी वशा समभवत्तस्मादेषा न प्रजायते रसाद्धि रेतः सम्भवति रेतसः पशवस्तद्यदन्ततः समभवत्तस्मादन्ते यज्ञ-

---

तदाहुः—केऽजानोऽभूदिति । तद् यदेवास्यात्र मित्रः स्विष्टं गृह्णाति—तदेवास्माऽएतया प्रीतः प्रत्यवसृजति, यदु चास्य वरुणो दुरिष्टं गृह्णाति—तद्वेवास्माऽएतया प्रीतः स्विष्टं करोति । तदु चास्मै प्रत्यवसृजति । सोऽस्यैष स्व एव यज्ञो भवति, स्वं सुकृतम् ॥ ७ ॥

तद् यन्मैत्रावरुणी वशा भवति । यत्र वै देवा रेतः सिक्तं प्राजनयन्—तदाग्निमारुतमित्युक्थम् । तस्मिंस्तद्व्याख्यायते—यथा तद्देवा रेतः प्राजनयन्, ततोऽङ्गाराः समभवन्, अङ्गारेभ्योऽङ्गिरसः, तदन्वन्ये पशवः ॥ ८ ॥

अथ यद्भासाः पांसवः पर्यशिष्यन्त—ततो गर्दभः समभवत् । तस्माद्यत्र पांसुलं भवति—गर्दभस्थानमिव बतेत्याहुः । अथ यदा न कश्चन रसः पर्यशिष्यत—तत एषा मैत्रावरुणी वशा समभ-

---

तदाहुरिति । के तत्र चोदका आहुः—स इदानीमिष्टवान् कः अन्तरिदुत्पुण्ययोः स्विष्टदुरिष्टयोः सुकृतं मौविष्ट इति प्रस्तुत (?) तत्तद्विस्पतिवचनम् ॥ ७ ॥

तथा ' मैत्रावरुणी वशा ' वक्तव्यास्तवेतित्वस्य चेत् कश्चित्कारणेन कारणमुच्यते—' यत्र ' काले प्रजापतिना स्वसां दुहितरि ' रेतः सिक्तम् ' ' देवाः ' ' प्राजनयन् ' । तस्मिन् काले रेतसः प्रजन्यमानादङ्गाराः सम्भूतास्तेभ्यश्चाङ्गिरस इत्यङ्गारेभ्योऽङ्गिरास्तस्माद् ' अङ्गिरस ' इत्यनेन क्रमेण इत्ययम् । एषामङ्गिरसामुत्पत्तिरत्र नोपयुज्यत इति कृत्वाऽङ्गिरसामग्रतमित्यादौ योजनीया । तदन्वन्ये पशव इति । एषा च पशूनामुत्पत्ति पश्चान्तरेषु ' अन्ये ' वयमा गर्दभादयः ' पशवः ' तेषामङ्गिरसोऽनुसमभवंस्ततस्मपि प्रजापतिप्रभावान्महात्मानोऽङ्गिरसोऽभिप्रायः इति ॥ ८ ॥

अथ यादिति । यस्मिन् काले ' भासाः ' भस्माः ' पांसवः ' परिशिष्टास्तदा ' ततः ' तेभ्यः पांसुभ्यो ' गर्दभः ' सम्भूत इति प्रासङ्गिकं गर्दभस्य ब्राह्मणम् । तस्मादेव ' यत्र ' तत्स्थानं ' पांसुलं भवति ' ।

स्यानुवर्तते तस्माद्वाऽएषाऽत्र मैत्रावरुणी व्वशाऽवक्लृप्ततमा भवति यदि व्वशां न व्विन्देदप्युक्षवश एव स्यात् ॥ ९ ॥

(द) अथेतरं व्विश्वे देवाऽअमरीमृश्यन्त । ततो व्वैश्वदेवी समभवदथ बार्हस्पत्या सोऽन्तोऽन्तो हि बृहस्पतिः ॥ १० ॥

स यः सहस्रं वा भूयो वा दद्यात् । (स) सऽएनाः सर्व्वा आलभेत सर्व्वं वै तस्याप्तं भवति सर्व्वं जितं यः सहस्रं वा भूयो वा ददाति सर्व्वमेताऽएवमेव यथापूर्व्वं मैत्रावरुणीमेवाग्रेऽथ व्वैश्वदेवीमथ बार्हस्पत्यम् ॥ ११ ॥

वत् । तस्मादेषा न प्रजायते । रसाद्धि रेतः सम्भवति । रेतसः पशवः । तद् यदन्ततः समभवत्—तस्मादन्तं यज्ञस्यानुवर्तते । तस्माद्वाऽएषाऽत्र मैत्रावरुणी वशाऽवक्लृप्ततमा भवति । यदि वशां न विन्देदप्युक्षवश एव स्यात् ॥ ९ ॥

अथेतरं विश्वेदेवा अमरीमृश्यन्त । ततो वैश्वदेवी समभवत् । अथ बार्हस्पत्या । सोऽन्तः । अन्तो हि बृहस्पतिः ॥ १० ॥

स यः सहस्रं वा भूयो वा दद्यात्—स एनाः सर्वा आलभेत । सर्वं वै तस्याप्तं भवति, सर्वं जितम्—यः सहस्रं वा भूयो वा ददाति । सर्वमेताः । एवमेव यथापूर्वं मैत्रावरुणीमेवाग्रे, अथ वैश्वदेवीम्, अथ बार्हस्पत्यम् ॥ ११ ॥

पांसवो विद्यन्ते यस्मिन्निति पांसुमदित्यध्याहारः । तद्गर्दभस्थानमिवेत्याहुः । 'इव बत' इत्यनुकम्पायां निपातः । यस्य तत्स्थानं सोऽनुकम्प्यते । 'अथ यदा न' कश्चिदपि रससारो रेतसः परिशिष्टस्तदा 'ततः' 'एषा' वशा सम्भूता सा च 'मैत्रावरुणी' यस्माच्च क्षीणे रसे सूता तस्मादेषा 'न प्रजायते' । कथम् ! 'रसाद्धि रेत' 'सम्भवति' । 'रेतसः' च 'पशवः' गर्भे न रसोऽस्या अस्तीत्यभिप्रायः । 'तद्यदन्ततः' तदन्त्यत्वे कारणम् 'अवक्लृप्ततमा' (१) उक्तम् । वशायाः स्वातिशयेनावक्लृप्तये दितुं वशां न लभते । अपि उक्षवशः । उक्षा सेचनसमर्थो बलीवर्दो वशाश्चेत्युभयवशा इत्यनुवादे वा । स उक्षवशो मैत्रावरुणः स्यात्तत्साहचर्यादिशापि गौरेवेति गम्यते ॥ ९ ॥

अथेतरमिति । 'अथ' मैत्रावरुण्या वशाया भस्मपांसुभ्यो यदितरदवशिष्टं तद्विश्वेदेवा अत्यर्थं पाणिभिः पिष्टवन्तस्तदा वैश्वदेवी वशा संभूता । यैव ततः संभूता सैव विश्वेदेवत्यत्वाद्वैश्वदेवी 'अभवत्' । 'ततो' ऽप्यनन्तरं 'बार्हस्पत्या' साऽपि तथैव साध्यसंभूतत्वैवेति गम्यते । मैत्रावरुण्यामस्यां मृश्यमाने भस्मनि जाता मित्रावरुणासम्बन्धस्यावचनादन्यस्य सन्निधानात् । सोऽन्तः पशूनाम् । ततो रेतस उत्पन्नः । 'अन्तो हि बृहस्पतिः' ब्रह्मणानां प्रकृष्टतमत्वात् ॥ १० ॥

स यः सहस्रमिति । विकृतौ कस्यां विधौ सहस्रादि 'दद्यात्' । प्रकृतावपि वा प्रतिहर्तुरपच्छेदे सर्वस-

---

१—अवक्लृप्ततमा वशा । क्लृप्तताभावे यथास्या । अवाग्वेताभ्यस्तनामवृत्तिक्रियायोके । एके आदितो आवक्लृप्तस्वताम् । विकल्प एतावमीति कर्कः । का. श्रौ. सू. १० । ११७—११९ ।

(मु) अथो ये दीर्घसत्रमासीरन् । (त्त्सं) संव्वत्सरं वा भूयो वा तऽएनाः सर्व्वा आलभेरन्त्सर्व्वं वै तेषामाप्तं भवति सर्व्वं जितं ये दीर्घसत्रमासते संव्वत्सरं वा भूयो वा सर्व्वमेता एवमेव यथापूर्वम् ॥ १२ ॥

(मु) अथोदवसानीययेष्ट्या यजते । सऽआग्नेयं पञ्चकपालं पुरोडाशं निर्व्वपति तस्य पञ्चपदाः पङ्क्तयो याज्यानुवाक्या भवन्ति यातयामेव वाऽएतद्दीजानस्य यज्ञो भवति सोऽस्मात्पराङिव भवत्यग्निर्वै सर्व्वे यज्ञा अग्नौ हि सर्व्वान्यज्ञांस्तन्वते ये च पाकयज्ञा ये चेतरे तद्यज्ञमेवैतत्पुनरारभते तथाऽस्यायातयामा यज्ञो भवति तथोऽअस्मान्न पराङ्भवति ॥ १३ ॥

तद्यत्पञ्चकपालः पुरोडाशो भवति । पञ्चपदाः पङ्क्तयो याज्यानुवाक्याः पाङ्क्तो वै यज्ञस्तद्यज्ञमेवैतत्पुनरारभते तथाऽस्यायातयामा यज्ञो भवति तथोऽअस्मान्न पराङ्भवति ॥ १४ ॥

अथो ये दीर्घसत्रमासीरन् । संवत्सरं वा भूयो वा । त एनाः सर्वा आलभेरन् । सर्वं वै तेषामाप्तं भवति, सर्वं जितम्—ये दीर्घसत्रमासते—संवत्सरं वा भूयो वा, सर्वमेता एवमेव यथापूर्वम् ॥ १२ ॥

उदवसानीयेष्टिः ।

अथोदवसानीययेष्ट्या यजते । स आग्नेयं पञ्चकपालं पुरोडाशं निर्वपति । तस्य पञ्चपदाः पङ्क्तयो याज्यानुवाक्या भवन्ति । यातयामेव वाऽएतदीजानस्य यज्ञो भवति । सोऽस्मात्पराङिव भवति । अग्निर्वै सर्वे यज्ञाः । अग्नौ हि सर्वान्यज्ञांस्तन्वते—ये च पाकयज्ञाः, ये चेतरे । तद् यज्ञमेवैतत्पुनरारभते—तथाऽस्यायातयामा यज्ञो भवति—तथोऽअस्मान्न पराङ् भवति ॥ १३ ॥

तद् यत्पञ्चकपालः पुरोडाशो भवति । पञ्चपदाः पङ्क्तयो याज्यानुवाक्याः । पाङ्क्तो वै यज्ञः । तद्यज्ञमेवैतत्पुनरारभते—तथाऽस्यायातयामा यज्ञो भवति—तथोऽअस्मान्न पराङ् भवति ॥ १४ ॥

मददन् । कदाचित्सहस्रं दद्यात् । सर्वमस्याप्याप्तिरित्यागमिरन् । सर्वमेता इति व्याप्तमभूता इति देवता सर्वमैत्रावरुणाद् तस्मान्यस्यैकदेशः । एवमेवेत्यु पतिक्रमेणेत्यर्थः ॥ ११ ॥

अथो य इति । प्रसन्ना ॥ १२ ॥

अथोदवसानीययेति[1] । एतानि तिसृभिस्तिसृभिः ‘ उदवसानीयेष्टिः ’ ज्योतिष्टोमाद्भूतैवोच्यते । अथोच्यते । आहुतिरत्रोदवसानीयस्थाने विधीयते यैकस्मिन्निति । तथो इति । तथा चेत्यर्थः ॥ १३–१९ ॥

१–उदवसानीयाऽऽग्नेय पञ्चकपालः समारूढनिर्मथिते । तत्र कर्कः । समारोपय प्राजहिते कर्तव्य । गार्हपत्यो हि स इति । का० श्रौ० सू० १० । २०० ॥ हिरण्य दक्षिणाऽनड्वान्वा । वेति विकल्प इति कर्कः । का० श्रौ० सू० १० । २०१ ॥

तस्य हिरण्यं दक्षिणा । (णाऽऽग्ने) आग्नेयो वाऽएष यज्ञो भवत्यग्ने रेतो हिरण्यं तस्माद्धिरण्यं दक्षिणाऽनड्वान्वा स हि व्वहेनाग्नेयोऽग्निदग्धमिव ह्यस्य व्वहं भवति ॥ १५ ॥

(त्य) अथो चतुर्गृहीतमेवाज्यं गृहीत्वा । व्वैष्णव्यर्चा जुहोत्युरु विष्णो विक्रमस्वोरु क्षयाय नस्कृधि । घृतं घृतयोने पिब प्रप्र यज्ञपतिं तिर स्वाहेति यज्ञो वै व्विष्णुस्तद्यज्ञमेवैतत्पुनरारभते तथाऽस्यायातयामा यज्ञो भवति तथोऽअस्मान्न पराङ्भवति तन्नो यच्छश्नुयात्तद्यान्नादक्षिणᳪ᳭ हविः स्यादिति ह्याहुरथ यदेवैषोदवसानीयेष्टिः संतिष्ठतेऽथ सायमाहुतिं जुहोति कालऽएव प्रातराहुतिम् ॥ १६ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ४-४-२ । (५. १) ॥

तस्य हिरण्यं दक्षिणा । आग्नेयो वाऽएष यज्ञो भवति । अग्ने रेतो हिरण्यम् । तस्माद्धिरण्यं दक्षिणा । अनड्वान्वा । स हि वहेनाग्नेयः । अग्निदग्धमिव ह्यस्य वहं भवति ॥ १५ ॥

अथो चतुर्गृहीतमेवाज्यं गृहीत्वा वैष्णव्यर्चा जुहोति–" उरु विष्णो विक्रमस्वोरु क्षयाय नस्कृधि । घृतं घृतयोने पिब प्रप्र यज्ञपतिं तिर स्वाहा "–(वा. सं. ५ । ३८) इति । यज्ञो वै विष्णुः । तद् यज्ञमेवैतत्पुनरारभते–तथाऽस्यायातयामा यज्ञो भवति–तथोऽअस्मान्न पराङ् भवति । तन्नो यच्छश्नुयात्–तद्यात् । नादक्षिणं हविः स्यादिति ह्याहुः । अथ यदेवैषोदवसानीयेष्टिः सन्तिष्ठते–अथ सायमाहुतिं जुहोति । कालऽएव प्रातराहुतिम् ॥ १६ ॥

कुत एतत् चतुर्गृहीतमेवं नाग्नेयपञ्चकपालमित्यवधारणाद्यज्ञमेवैतदिति च तुल्यार्थत्ववचनात् ' यदेवैषा सन्तिष्ठते, अथ सायमाहुतिं जुहोति ' इत्येतावदत्र, तत्र ' उदवसायनीयेष्टि ' इत्येतत्प्रदर्शनार्थम् । नित्यायाः सायमाहुतेरनित्येष्टिकालेन संयोगस्य विरोधात् कार्यस्य लक्षणमात्रेष्टः कालः स च एक एव तत्सतत-श्चाहुतिपक्षे नाहुतेरनन्तरं सायमाहुतिं जुहोतीति सिद्धम् । नित्याया एव सायमाहुतेरपकर्षवचनमेतत् । ज्योतिष्टोम-गतया विधानं कुत एतत् । काल एव प्रातराहुतिरिति वाक्यशेषात्सायमाहुतौ लपकृष्टायां प्रातराहुतेरप्यप-कर्षशङ्कायां युक्तम् । अवधारणं काल एव प्रातराहुतिमिति । यदि तु सायमाहुतिः सोमाङ्गत्वेन विहिता स्यात्तत् सायमाहुतिरपि काल एव क्रियते । अथ नित्या तत्र केवलायाः प्रातराहुतेः काल एव । वचनं नोपपद्यते । अथोच्यते काल इत्येतदपि प्रातराहुतेः सोमाङ्गत्वेन निमित्त न प्राप्तत्वादीक्षितस्याप्यग्निहोत्रं निषिद्धम् । दीक्षा चावभृथ एवोक्ता । वाक्यशेषात् । ततश्च नित्यत्वादत एव काले प्रातराहुतिः प्राप्तेत्यनुवाद एवायं विज्ञायते । लप्रमङ्गाद्यानित्राया साहस्रीप्रद्व्यूहानि (१) च ॥ १६ ॥

इति श्रीमदाचार्यहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे पञ्चमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् (४–५– १) ॥

१–पञ्चहाऽऽहुति । चतुर्गृहीतेनैवेत्यर्थः । तदन्ते सायमाहुतिः । सोमाङ्गत्वेनाग्निविरोधात्स्यां ।

नित्या वा प्रातराहुतिश्चेत् । नित्यक्रियाऽस्ति । अत्र कर्कः । अतः पर नित्यानां क्रिया । न प्रागतः । कन्मुक्तदीक्षतेऽपि अवभृथादूर्ध्वमिति । का. श्रौ. सू. १० । २०६–२०६ ॥

वशामालभन्ते । तामालभ्य संज्ञपयन्ति संज्ञप्याह वपामुत्खिदेत्यु-
त्खिद्य वपामनुमर्शं गर्भमेष्टवै ब्रूयात्स यदि न विन्दन्ति किमाद्रियेरन्यद्यु
विन्दन्ति तत्र प्रायश्चित्तिः क्रियते ॥ १ ॥

न वै तदवकल्पते । यदेकां मन्यमाना एकयैवैतया चरेयुर्यद्द्वे मन्यमाना
द्वाभ्यामिव चरेयुः स्थालीं चैवोष्णीषं चोपकल्पयितवै ब्रूयात् ॥ २ ॥

अनुबन्ध्याप्रायश्चित्तम् ।

वशामालभन्ते । तामालभ्य संज्ञपयन्ति । संज्ञप्याह-वपामुत्खिदेति । उत्खिद्य वपामनुमर्शं गर्भमेष्टवै ब्रूयात् । स यदि न विन्दन्ति-किमाद्रियेरन् । यद्यु विन्दन्ति-तत्र प्रायश्चित्तिः क्रियते ॥ १ ॥

न वै तदवकल्पते-यदेकां मन्यमाना एकयैवैतया चरेयुः । यद्द्वे मन्यमाना द्वाभ्यामिव चरेयुः-स्थालीं चैवोष्णीषं चोपकल्पयितवै ब्रूयात् ॥ २ ॥

वशामालभन्ते इति । अनुबन्ध्यायां गर्भप्रायश्चित्तमाम्नायते । तत् सम्बन्धार्थमनुद्रवति वशामालभन्ते । तां वपाश्रपणीभ्यां प्रतिप्रस्थाताऽन्वारभत इत्यादिना 'आलभ्य' तत् समर्थाचरणेनैव संज्ञपयन्ति । ततोऽध्वर्युः संज्ञप्य तत्समर्थाचरणेन शमितारमाह-वपामुत्खिदेति । तत एतेनैव प्रैषेण तामुत्खिद्याध्वर्युः शमितारम् 'अनुमर्शम्' अनुमृश्यानुमृश्येति प्रैषेण 'गर्भमेष्टवै' "कर्तरि कृत्-"(२।४।६७) इत्यर्थे तवै । एवं ब्रूयात् । तं यदा न लभन्ते तदा न किञ्चिदपि प्रायश्चित्तविशुद्धये क्रियते ॥ १ ॥

कस्तत्र दोष इति चेदत आह-न वै तदिति । यदि तावदेकैव वशा चोदिता किं ततो गर्भेणेति 'मन्यमाना' एकयैवानया 'चरेयुः' ततो गर्भस्य यागार्थस्य हिंसा कृता स्यात्तेनैतन्नावकल्पते । अथ त्वेकस्यामपि चोदितायां कथमप्येते द्वे आगातेति तेनालब्धत्वात् पृथगेव वस्तुभ्यामिव 'द्वाभ्याम्' अपि चराम इति मन्यमानाः चरेयुः तदप्ययुक्तम् ।

१-अनूबन्ध्यायां वपामुत्खिद्यानुमर्शं गर्भमेष्टवै ब्रूयात् । अनेन च शमिता प्रेष्यते । ततोऽध्वर्युं प्रैषदाने । इति कर्क. । दर्शने स्थालीं चैवोष्णीषं चोपकल्पयितवै ब्रूयात् । अत्र च शमितुः प्रति प्रैषः । तदर्थोऽध्वर्युरेव । इति कर्कः । वपायांऽनपेक्षमध्वर्युः प्रेष्यति निरूढेन गर्भमिति विगृह्य श्रोणी प्रत्यञ्चं निरूहितवै ब्रूयात् । अत्र कर्कः । प्रैषमुक्त्वैव तत । उभयत्र हि क्रियापदमाम्नातम् । प्रेष्येति च प्र इहीति च । तेनैतिकरणत्वपरिच्छिन्न एकः प्रैष. । द्वितीयो द्वितीय. । प्रयोजनं मध्ये विरामः । इति । निरूह्यमाणमभिमन्त्रयते एजतु दशमास्य इति पशुवदवदान गर्भस्य । कण्ठ वाऽवत्य स्थाल्यां मेध्यावयम् । अत्र कर्कः । मेध्यपशो च स्थाल्यां अमन्त्रकं प्रोक्षणम्, जुहोति-वादिति । अवदानसहितमभिघार्येत्यौर्णायवेष्टितं गर्भं पार्श्वतो निदधात्यनभिघारितमवदानेवहृत्वा दक्षिणतो मेध निदधाति । अत्र कर्कः । अनभिघारितमेधम् अन्तरा यूपाग्नी हत्वा दक्षिणतोऽयाना । स्थापयेदिति । प्रतिप्रस्थाता वशावदानकाले प्रजननान्मेधमवदाति । अत्र कर्कः । प्रजननाद् मन्त्ररहिता उद्धृत्य तत्कारकक्रिया । मेधस्य चोपस्तरणं द्विरवदानं प्रत्युपस्तरणमर्थ इति । अवदानान्यनुजुहोति यस्यै त इति । वशावदानान्यनुमेध जुहोति यस्यै त इत्यनेन मन्त्रेणेति कर्कः । अग्नाव्यहुता यस्य यात्रा इति यथालिङ्गम् । पत्नियो गर्भ इति कर्कः । अविज्ञाते पुवत । अविज्ञाते गर्भे पुंवत्प्रयोग इति कर्कः । स्विष्टकृद्वनस्पत्यन्तरे प्रत्येव प्रतिप्रस्थाता प्रचरण्या सर्वं मेधमवदाति । स्विष्टकृतमनुजुहोति पुरुदस्म इति । स्विष्टकृत उष्णीषवेष्टितस्य प्लक्षशाखया वाऽऽस्तरण वाऽऽहूयकरेण केरणं वा । अनुख्याहरणं स्वर्गेषु । मन्त्रियजुषते शामित्र एव जुहुयातिष्ठन् मरुत इत्यस्य हाव्य मही द्यौरित्यागारेऽभूहति । गर्भमित्यर्थे. । का. श्री. सू । २५ । २२८-२४२ ।

(ट) अथ वपया चरन्ति । यथैव तस्यै चरणं वपया चरित्वाऽध्वर्युश्च यजमानश्च पुनरेतः स आहाध्वर्युर्निरूहैतं गर्भमिति तं ह नोदरतो निरूहेदार्तायां वै मृतायामुदरतो निरूहन्ति यदा वै गर्भः समृद्धो भवति प्रजननेन वै स तर्हि प्रत्यङ्ङेति तमपि विरुज्य श्रोणी प्रत्यञ्चं निरूहितवै ब्रूयात् ॥ ३ ॥

(ठ) तं निरूह्यमाणमभिमन्त्रयते । एजतु दशमास्यो गर्भो जरायुणा सहेति स यदाहैजत्विति प्राणमेवास्मिन्नेतद्दधाति दशमास्य इति यदा वै गर्भः समृद्धो भवत्यथ दशमास्यस्तमेतदप्यदशमास्यꣳ सन्तं ब्रह्मणैव यजुषा दशमास्यं करोति ॥ ४ ॥

जरायुणा सहेति । तद्यथा दशमास्यो जरायुणा सहेयादेवमेतदाह यथाऽयं

अथ वपया चरन्ति-यथैव तस्यै चरणम् । वपया चरित्वाऽध्वर्युश्च यजमानश्च पुनरेतः । स आह-अध्वर्युर्निरूहैतं गर्भम्-इति । तं ह नोदरतो निरूहेद् । आर्तायां वै मृतायामुदरतो निरूहन्ति । यदा वै गर्भः समृद्धो भवति-प्रजननेन वै स तर्हि प्रत्यङ्ङेति । तमपि विरुज्य श्रोणी प्रत्यञ्चं निरूहितवै ब्रूयात् ॥ ३ ॥

तं निरूह्यमाणमभिमन्त्रयते-" एजतु दशमास्यो गर्भो जरायुणा सह "-(वा. सं. ८।२८) इति । स यदाह-एजत्विति । प्राणमेवास्मिन्नेतद्दधाति । दशमास्य इति । यदा वै गर्भः समृद्धो भवति-अथ दशमास्यः । तमेतदप्यदशमास्यं सन्तं ब्रह्मणैव यजुषा दशमास्यं करोति ॥ ४ ॥

जरायुणा सहेति । तद्यथा दशमास्यो जरायुणा सहेयाद्-एवमेतदाह । "यथाऽयं वायुरेजति

अचोदितत्वात्तद्द्रव्य एव यज्ञार्थे हिंसादोषः । तस्याः ' स्थाली चैव ' मेधश्रपणार्थे ' उष्णीषं ' च गर्भवेष्टनार्थम् ' उपक पवित्रे ' उपकल्पयतेति यजमानपुरुषः ' ब्रूयात् ' ॥ २ ॥

अथ वपयेति । ' पुनरेतः ' अध्वर्युर्वपानिवेदनार्थं पूर्ववत् । ततो यजमानोऽपि तृणाविधानार्थं तदभिप्राय पुनर्वचनम् । ' स आहाध्वर्युर्निरूहैतं गर्भम् इति ' शामित्रमाह-' तं ' गर्भान्तरप्रदेशेन ' निरूहेत् ' । " ऊह वितर्के "-(धा. पा. भ्वा. प. ८८४) नि पूर्वो निष्कर्षणे वर्तते । निष्कर्षणे किं कारणम् । ' आर्तायाः ' हि ' मृतायाः ' गोश्चकर्त्तारः ' उदरतो ' निष्कर्षन्ति । तत्त्वात्राममङ्गलमयुक्तम् । बहिर्हि तस्यो जीवद्वचनात् । यदा तु ' समृद्धो ' निष्पन्नगर्भो ' भवति ' तदा ' प्रजननेन ' तत् प्राङ् गच्छति । नोदरेण तिर्यक् । अथ च समृद्ध इष्यते । तत्रैवमपि ब्रूयात् । ' विरुज्य ' विशाय ' श्रोणी ' ' प्रत्यञ्चं ' समृद्धमभवत् ' निरूहितवै ' इति । अथ कस्मादविशब्द इदमपि ब्रूयात् ॥ ३ ॥

तं निरूह्यमाणमिति । आभ्यां द्वाभ्यां कण्डिकाभ्यामभिमन्त्रणमन्त्रो व्याख्यायते । सप्तभिर्वेदसा शोणितेन चरणमुच्यते । यत्र यस्याङ्गकाङ्क्षाकीर्तनं तदङ्गगतकर्मणः क्रमनिर्देशार्थम् । ततः परं षड्भिर्गर्भस्य प्रतिपत्तिरुच्यते ४-१८

इति श्रीमदाचार्यहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे

पञ्चमाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ४ । ५ । २ ॥

वायुरेजति यथा समुद्र एजतीति प्राणमेवास्मिन्नेतद्दधात्येवायं दशमास्यो ऽअस्रज्जरायुणा सहेति तद्यथा दशमास्यो जरायुणा सह स्रꣳसेतैव-मेतदाह ॥ ५ ॥

तदाहुः । कथमेतं गर्भं कुर्यादित्यङ्गादङ्गादेवास्यावद्येयुर्यथैवेतरेषामव-दानानामवदानं तदु तथा न कुर्यादुत ह्येषोऽविकृताङ्गो भवत्यधस्तादेव ग्रीवा अपिकृत्यैतस्याꣳ स्थाल्यामेतं मेधꣳ श्रोतयेयुः सर्वेभ्यो वा-ऽअस्यैषोऽङ्गेभ्यो मेध श्रोतति तदस्य सर्वेषामेवाङ्गानामवत्तं भवत्यव-द्यन्ति वशायाऽअवदानानि यथैव तेषामवदानम् ॥ ६ ॥

तानि पशुश्रपणे श्रपयन्ति । तदेवैतं मेधꣳ श्रपयन्त्युष्णीषेणावेष्ट्य गर्भं पार्श्वतः पशुश्रपणस्योपनिदधाति यदा शृतो भवत्यथ समुद्यावदानान्ये-वाभिजुहोति नैतं मेधमुद्वासयन्ति पशुं तदेवैतं मेधमुद्वासयन्ति ॥ ७ ॥

तं जघनेन चात्वालमन्तरेण यूपं चाग्निं च हरन्ति । दक्षिणतो निधाय प्रतिप्रस्थाताऽवद्यत्यथ स्रुचोरुपस्तृणीतेऽथ मनोतायै हविषोऽनुवाचाहाव-द्यन्ति वशाया अवदानानां यथैव तेषामवदानम् ॥ ८ ॥

यथा समुद्र एजति "–(वा. सं. ८ । २८) इति । प्राणमेवास्मिन्नेतद्दधाति । " एवायं दशमास्योऽअस्रज्जरायुणा सह "–(वा. सं. ८ । २८) इति । तद्यथा दशमास्यो जरायुणा सह स्रंसेत–एवमेतदाह ॥ ५ ॥

तदाहुः–कथमेतं गर्भं कुर्यादिति । अङ्गादङ्गादेवास्यावद्येयुः–यथैवेतरेषामवदानानामवदानम् । तदु तथा न कुर्यात् । उत ह्येषोऽविकृताङ्गो भवति । अधस्तादेव ग्रीवा अपिकृत्यैतस्यां स्थाल्यामेतं मेधं श्रोतयेयुः । सर्वेभ्यो वाऽअस्यैषोऽङ्गेभ्यो मेध श्रोतति । तदस्य सर्वेषामेवाङ्गानामवत्तं भवति । अवद्यन्ति वशाया अवदानानि–यथैव तेषामवदानम् ॥ ६ ॥

तानि पशुश्रपणे श्रपयन्ति । तदेवैतं मेधं श्रपयन्ति । उष्णीषेणावेष्ट्य गर्भं पार्श्वतः पशुश्रपणस्योप-निदधाति । यदा शृतो भवति । अथ समुद्यावदानान्येवाभिजुहोति । नैतं मेधमुद्वासयन्ति । पशुं तदेवैतं मेधमुद्वासयन्ति ॥ ७ ॥

तं जघनेन चात्वालमन्तरेण यूपं चाग्निं च हरन्ति । दक्षिणतो निधाय प्रतिप्रस्थाताऽवद्यति । अथ स्रुचोरुपस्तृणीते । अथ मनोतायै हविषोऽनुवाचाह । अवद्यन्ति वशाया अवदानानाम्–यथैव तेषामवदानम् ॥ ८ ॥

(मु) अथ प्रचरणीति स्रुग्भवति । तस्यां प्रतिप्रस्थाता मेधायोपस्तृणीते द्विरवद्यति सकृदभिघारयति प्रत्यनक्त्यवदानेऽअथानुवाच आहाश्राव्याह प्रेष्येति वषट्कृतेऽध्वर्युर्जुहोत्यध्वर्योऽरनु होमं जुहोति प्रतिप्रस्थाता ॥ ९ ॥

यस्यै ते यज्ञियो गर्भ इति । (त्यु) अयज्ञिया वै गर्भास्तमेतद्ब्रह्मणैव यजुषा यज्ञियं करोति यस्यै योनिर्हिरण्ययीत्यदो वाऽएतस्यै योनिं विच्छिन्दन्ति यददो निष्कर्षन्त्यमृतमायुर्हिरण्यं तामेवास्याऽएतदमृतां योनिं करोत्यङ्गान्यहुता यस्य तं मात्रा समजीगमꣳ स्वाहेति यदि पुमान्त्स्याद्यद्यु स्त्री स्यादङ्गान्यहुता यस्यै तां मात्रा समजीगमꣳ स्वाहेति यद्युऽअविज्ञातो गर्भो भवति पुꣳस्कृत्यैव जुहुयात्पुमाꣳसो हि गर्भा अङ्गान्यहुता यस्य तं मात्रा समजीगमꣳ स्वाहेत्यदो वाऽएतं मात्रा विष्वञ्चं कुर्वन्ति यददो निष्कर्षन्ति तमेतद्ब्रह्मणैव यजुषा समर्ध्य मध्यतो यज्ञस्य पुनर्मात्रा सङ्गमयति ॥ १० ॥

(त्य) अथाध्वर्युर्वनस्पतिना चरति । वनस्पतिनाऽध्वर्युश्चरित्वा यान्युपभृत्यवदानानि भवन्ति तानि समानयमानऽआहाग्नये स्विष्टकृतेऽनुब्रूहीत्यत्याक्रामति प्रतिप्रस्थाता स एतꣳ सर्वमेव मेधं गृहीत्वेऽथोपरिष्टाद्द्वि-

अथ प्रचरणीति स्रुग्भवति । तस्यां प्रतिप्रस्थाता मेधायोपस्तृणीते द्विरवद्यति सकृदभिघारयति प्रत्यनक्त्यवदाने । अथानुवाच आह । आश्राव्याह—'प्रेष्य' इति । वषट्कृतेऽध्वर्युर्जुहोति । अन्वर्यो-रनु होमं जुहोति प्रतिप्रस्थाता ॥ ९ ॥

" यस्यै ते यज्ञियो गर्भः "—(वा. सं. ८ । २९) इति । अयज्ञिया वै गर्भाः । तमेतद्ब्रह्मणैव यजुषा यज्ञियं करोति । " यस्यै योनिर्हिरण्ययी "—(वा. सं. ८ । २९) इति । अदो वाऽएतस्यै योनिं विच्छिन्दन्ति । यददो निष्कर्षन्ति—अमृतमायुर्हिरण्यम् । तामेवास्या एतदमृतां योनिं करोति । " अङ्गान्यहुता यस्य तं मात्रा समजीगमं स्वाहा "—(वा. सं. ८ । २९) इति, यदि पुमान्स्यात् । यद्यु स्त्री स्यात—अङ्गान्यहुता यस्यै तां मात्रा समजीगमं स्वाहेति । यद्युऽअविज्ञातो गर्भो भवति, पुंस्कृत्यैव जुहुयात् । पुमांसो हि गर्भाः । अङ्गान्यहुता यस्य तं मात्रा समजीगमं स्वाहा—इति । अदो वाऽएतं मात्रा विष्वञ्चं कुर्वन्ति—यददो निष्कर्षन्ति । तमेतद्ब्रह्मणैव यजुषा समर्ध्य मध्यतो यज्ञस्य पुनर्मात्रा सङ्गमयति ॥ १० ॥

अथाध्वर्युर्वनस्पतिना चरति । वनस्पतिनाऽध्वर्युश्चरित्वा यान्युपभृत्यवदानानि भवन्ति—तानि समानयमान आह—'अग्नये स्विष्टकृतेऽनुब्रूहि' इति । अत्याक्रामति प्रतिप्रस्थाता । स एतं सर्वमेव मेधं

राज्यस्याभिघारयत्याश्राव्याह प्रेष्येति वषट्कृतेऽध्वर्युर्जुहोत्यध्वर्योरनु होमं जुहोति प्रतिप्रस्थाता ॥ ११ ॥

पुरुदस्मो विषुरूपऽइन्दुरिति । बहुदानऽइति हैतद्यदाह पुरुदस्म इति विषुरूप इति विषुरूपाऽइव हि गर्भाऽइन्दुरन्तर्महिमानमानञ्ज धीरऽइत्यन्तर्ह्येष मातर्यक्तो भवत्येकपदीं द्विपदीं त्रिपदीं चतुष्पदीमष्टापदीं भुवनानु प्रथन्ताᳪं स्वाहेति प्रथयत्येवैनामेतत्सुभूयो ह जयत्यष्टापद्या यद्दु चानष्टापद्या ॥ १२ ॥

तदाहुः । केतं गर्भं कुर्यादिति वृक्षऽएवैनमुद्दध्युरन्तरिक्षायतना वै गर्भा अन्तरिक्षमिवैतद्यद्वृक्षस्तदेनᳪं स्वऽएवायतने प्रतिष्ठापयति तद्दु वाऽआहुर्य एनं तत्रानुव्याहरेद्वृक्षऽएनं मृतमुद्वास्यन्तीति तथा हैव स्यात् ॥ १३ ॥

(द) अप एवैनमभ्यवहरेयुः । (ग) आपो वाऽअस्य सर्वस्य प्रतिष्ठा तदेनमप्स्वेव प्रतिष्ठापयति तद्दु वाऽआहुर्यऽएनं तत्रानुव्याहरेदप्स्वेव मरिष्यतीति तथा हैव स्यात् ॥ १४ ॥

(दा) आखूत्करऽएवैनमुपकिरेयुः । (रि) इयं वाऽअस्य सर्वस्य प्रतिष्ठा तदेनमस्यामेव प्रतिष्ठापयति तद्दु वाऽआहुर्य एनं तत्रानुव्याहरेत्क्षिप्रेऽस्मै मृताय श्मशानं करिष्यन्तीति तथा हैव स्यात् ॥ १५ ॥

गृह्णीते । अथोपरिष्टाद् द्विराज्यस्याभिघारयति । आश्राव्याह—'प्रेष्य' इति । वषट्कृतेऽध्वर्युर्जुहोति । अध्वर्योरनु होमं जुहोति प्रतिप्रस्थाता ॥ ११ ॥

"पुरुदस्मो विषुरूप इन्दुः"—(वा. सं. ८ । ३०) इति । बहुदाना इति हैतद्—यदाह—पुरुदस्म इति । विषुरूप इति । विषुरूपा इव हि गर्भाः । "इन्दुरन्तर्महिमानमानञ्ज धीरः"—(वा. सं. ८ । ३०) इति । अन्तर्ह्येष मातर्यक्तो भवति । "एकपदीं द्विपदीं त्रिपदीं चतुष्पदीमष्टापदीं भुवनानु प्रथन्तां स्वाहा"—(वा. सं. ८ । ३०) इति । प्रथयत्येवैनामेतद् । सुभूयो ह जयति—अष्टापद्या, यद्दु चानष्टापद्या ॥ १२ ॥

तदाहुः—केतं गर्भं कुर्यादिति । वृक्षऽएवैनमुद्दध्युः । अन्तरिक्षायतना वै गर्भाः । अन्तरिक्षमिवैतद् यद्वृक्षः । तदेनं स्वऽएवायतने प्रतिष्ठापयति । तद्दु वाऽआहुः—य एनं तत्रानुव्याहरेद्—वृक्षऽएनं मृतमुद्वास्यन्तीति । तथा हैव स्यात् ॥ १३ ॥

अप एवैनमभ्यवहरेयुः । आपो वाऽअस्य सर्वस्य प्रतिष्ठा । तदेनमप्स्वेव प्रतिष्ठापयति । तद्दु वाऽआहुः—य एनं तत्रानुव्याहरेद्—अप्स्वेव मरिष्यतीति । तथा हैव स्यात् ॥ १४ ॥

आखूत्करऽएवैनमुपकिरेयुः । इयं वाऽअस्य सर्वस्य प्रतिष्ठा । तदेनमस्यामेव प्रतिष्ठापयति । तद्दु वाऽआहुः—य एनं तत्रानुव्याहरेत्—क्षिप्रेऽस्मै मृताय श्मशानं करिष्यन्तीति । तथा हैव स्यात् ॥ १५ ॥

(त्य)पशुश्रपणऽएवैनं मरुद्भ्यो जुहुयात् । (द) अहुतादो वै देवानां मरुतो विडहुतमिवैतद्यदशृतो गर्भोऽथाहवनीयाद्वाऽएष आहृतो भवति पशुश्रपणस्तथा ह न बहिर्धा यज्ञाद्भवति न प्रत्यक्षमिवाहवनीये देवानां वै मरुतस्तदेनं मरुत्स्वेव प्रतिष्ठापयति ॥ १६ ॥

स हुत्वैव समिष्टयजूꣳषि । प्रथमावशान्तेष्वङ्गारेष्वेतꣳ सोष्णीषं गर्भमादत्ते तं प्राङ्तिष्ठञ्जुहोति मारुत्यऽर्चा मरुतो यस्य हि क्षये पाथा दिवो विमहसः ॥ स सुगोपातमो जन इति न स्वाहाकरोत्यहुतादो वै देवानां मरुतो विडहुतमिवैतद्यदस्वाहाकृतं देवानां वै मरुतस्तदेनं मरुत्स्वेव प्रतिष्ठापयति ॥ १७ ॥

(त्य) अथाङ्गारैरभिसमूहति । मही द्यौः पृथिवी च न इमं यज्ञं मिमिक्षताम् । पिपृतां नो भरीमभिरिति ॥ १८ ॥ (शतम् २७००)

इति चतुर्थप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ४-४-३ ॥ (५-२)

पशुश्रपणऽएवैनं मरुद्भ्यो जुहुयात् । अहुतादो वै देवानां मरुतो विट् । अहुतमिवैतद्—यदशृतो गर्भः । आहवनीयाद्वाऽएष आहृतो भवति । पशुश्रपणः । तथा ह न बहिर्धा यज्ञाद्भवति । न प्रत्यक्षमिव आहवनीये । देवानां वै मरुतः । तदेनं मरुत्स्वेव प्रतिष्ठापयति ॥ १६ ॥

स हुत्वैव समिष्टयजूंषि, प्रथमावशान्तेष्वङ्गारेष्वेतं सोष्णीषं गर्भमादत्ते । तं प्राङ्तिष्ठञ्जुहोति—मारुत्यऽर्चा । "मरुतो यस्य हि क्षये पाथा दिवो विमहसः ॥ स सुगोपातमो जनः"—(वा. सं. ८ । ३१) इति । न स्वाहा करोति । अहुतादो वै देवानां मरुतो विट् । अहुतमिवैतद्—यदस्वाहाकृतम् । देवानां वै मरुतः । तदेनं मरुत्स्वेव प्रतिष्ठापयति ॥ १७ ॥

अथाङ्गारैरभिसमूहति—"मही द्यौः पृथिवी च न इमं यज्ञं मिमिक्षताम् । पिपृतां नो भरीमभिः"—(वा. सं. ८ । ३२ ।) इति ॥ १८ ॥

इत्यग्निष्टोमः ।

इन्द्रो ह वै षोडशी । तं नु सक्कृदिन्द्रं भूतान्यत्यरिच्यन्त प्रजा वै भूतानि ता हैनेन सदृग्भवमिवासुः ॥ १ ॥

(ग्रि) इन्द्रो ह वाऽईक्षांचक्रे । कथं न्वहमिदᳬं सर्व्वमतितिष्ठेयमर्व्वागेव मदिदᳬं सर्व्वᳬं स्यादिति स एतं ग्रहमपश्यत्तमगृह्णीत स इदᳬं सर्व्वमेवात्यतिष्ठदर्व्वागेवास्मादिदᳬं सर्व्वमभवत्सर्व्वᳬं ह वाऽइदमतितिष्ठत्यर्व्वागेवास्मादिदᳬं सर्व्वं भवति यस्यैवं विदुषऽएतं ग्रहं गृह्णन्ति ॥ २ ॥

अथ षोडशी ग्रहः ।

इन्द्रो ह वै षोडशी तं नु सक्कृदिन्द्रं भूतान्यत्यरिच्यन्त । प्रजा वै भूतानि । ता हैनेन सदृग्भवमिवासुः ॥ १ ॥

इन्द्रो ह वाऽईक्षाञ्चक्रे ' कथं न्वहमिदं सर्वमतितिष्ठेयम् । अर्वागेव मदिदं सर्वं स्याद् ' इति । स एतं ग्रहमपश्यत् । तमगृह्णीत । स इदं सर्वमेवात्यतिष्ठत्, अर्वागेवास्मादिदं सर्वमभवत् । सर्वं ह वाऽइदमतितिष्ठति, अर्वागेवास्मादिदं सर्वं भवति यस्यैवं विदुष एतं ग्रहं गृह्णन्ति ॥ २ ॥

इन्द्रो ह वै षोडशीति । ' षोडशी ' नाम ग्रहोऽत्र ज्योतिष्टोमे ग्रह एव काम्यो विधीयते तदर्थमितिहासोपन्यासः । ' इन्द्रः ' देवराजः षोडशावयवत्वशाकर्षणप्रभुः षोडशः सोऽस्यास्तीति ' षोडशी ' तच्छन्दः श्रूयत इत्यभ्याहारः । षोडशं षोडशीन्द्रः । (प्रसिद्धानसहनित्यमेव प्रसिद्धः ।) प्राक् ' भूतानि ' तान्येवेच्छाकामाय ' अत्यरिच्यन्त ' । ज्ञानैश्वर्यप्रमार्थे । ' प्रजा वै भूतानि ' देवराजव्यतिरिक्ताः ' प्रजाः ' ' भूतानि ' ' ताः ' च प्रजा ' एनेन ' इन्द्रेण ' सदृग्भवम् ' ' आसुः ' सदृशो भूत्वा भूत्वा आसुः स्थिताः । इन्द्र अग्निष्टोमाभ्यां ईजे ताऽअपि ताभ्यामीजिरे एवेत्यभिप्रायः ॥ १ ॥

अथैव सति–इन्द्रो ह वा इति । स एतं ग्रहमिति । यद्यपि पूर्वं नोपन्यस्तो ग्रहस्तथाप्यानिद्रेत्यनया पुरोरुचा क्रमादुपस्थितायाः प्रत्यक्षवन्निर्दिश्यते वक्ष्यमाणम् । स इदं ५ सर्वमेवात्यतिष्ठदिति । यदस्मादिन्द्रात् कर्मविद्याभावनाभिर्निकृष्टं तत् सर्वमतिक्रम्य अतिष्ठत् । सर्वं ५ ह वा इदमिति । 'तिष्ठति' इति फलवचनम् । ननु च तं वै प्रातःसवने गृह्णीयादिति प्रातःसवनान्तर्गतोऽयं क्रमाज्ज्योतिष्टोमेन ग्रहीष्यते । ततश्च परार्थे फलश्रुतिरर्थवादः स्यात् यथाऽतिग्राह्येषु प्रवर्ग्ये च । नैतदेवं, तथा हि सति क्रत्वर्थोऽयं नित्यः स्यात्तत्र ' यद्यग्निष्टोमः स्यात् । यद्युक्थ्यः स्यात् । यदि षोडशी स्यात् ' इत्यनित्यता । दर्शनानि विहन्येरन् शाखान्तरवत्स्फुट एव स्यात्कामनिर्देशः । षोडशिना वीर्यकामः स्तुवीत । अतिग्राह्यास्तु नित्याः पृष्ठ्ये विश्वजिति च । प्रवर्ग्योऽपि नित्य एव यन्नेन कश्चित्प्रथमप्रयोगादौ निरस्त इति विशेषः ॥ २ ॥

१–चतुष्टोमेऽग्निष्टोमे हस्य. षोडशी वाजपेयोऽतिरात्रोऽप्तोर्यामः । संस्थाविकारा इमे । न क्रतुविकाराः । तत्रोक्थ्यषोडश्यतिरात्राणामग्निष्टोमविकारत्वम् । अत्यग्निष्टोमस्यापि अग्निष्टोमशब्दनात् अग्निष्टोमविकारत्वम् । वाजपेयस्य षोडशिविकारत्वम् । अप्तोर्यामस्यातिरात्रविकारत्वम् । इति कर्कः । का. श्रौ. सू. । १० । १०९ ।

तस्मादेतदृषिणाभ्यनूक्तम् । न ते महित्वमनुभूदध द्यौर्यदन्यया स्फिग्या क्षामवस्थाऽइति न ह वाऽअस्यासौ द्यौरन्यतरां चन स्फिगीमनुबभूव तथेदꣳ सर्वमेवात्यतिष्ठदर्वागेवास्मादिदꣳ सर्वमभवत्सर्वꣳ ह वाऽइदमतितिष्ठत्यर्वागेवास्मादिदꣳ सर्वं भवति यस्यैवं विदुषऽएतं ग्रहं गृह्णन्ति ॥३॥

तं वै हरिवत्यऽर्चा गृह्णाति । हरिवतीषु स्तुवते हरिवतीरनुशꣳसति वीर्यं वै हर इन्द्रोऽसुराणाꣳ सपत्नानाꣳ समवृङ्क्त तथोऽएवैष एतद्वीर्यꣳ हरः सपत्नानाꣳ संवृङ्क्ते तस्माद्धरिवत्यऽर्चा गृह्णाति हरिवतीषु स्तुवते हरिवतीरनुशꣳसति ॥ ४ ॥

तं वाऽअनुष्टुभा गृह्णाति । गायत्रं वै प्रातःसवनं त्रैष्टुभं माध्यन्दिनꣳ

तस्मादेतदृषिणाभ्यनूक्तम्–" न ते महित्वमनुभूदध द्यौर्यदन्यया स्फिग्या क्षामवस्थाः" इति । न ह वाऽअस्यासौ द्यौरन्यतराञ्चन स्फिगीमनुबभूव । तथेदं सर्वमेवात्यतिष्ठत्, अर्वागेवास्मादिदं सर्वमभवत् । सर्वं ह वा इदमतितिष्ठति । अर्वागेवास्मादिदं सर्वं भवति–यस्यैवं विदुष एतं ग्रहं गृह्णन्ति ॥ ३ ॥

तं वै हरिवत्यऽर्चा गृह्णाति । हरिवतीषु स्तुवते, हरिवतीरनुशंसति । वीर्यं वै हर इन्द्रोऽसुराणां सपत्नानां समवृङ्क्त । तथो एवैष एतद्वीर्यं हरः सपत्नानां संवृङ्क्ते । तस्माद्धरिवत्यऽर्चा गृह्णाति । हरिवतीषु स्तुवते, हरिवतीरनुशंसति ॥ ४ ॥

तं वाऽअनुष्टुभा गृह्णाति । गायत्रं वै प्रातःसवनम्–त्रैष्टुभं माध्यन्दिनं सवनं जागतं तृतीयसवनम् । अथातिरिक्तानुष्टुब् अत्येवैनमेतद्रेचयति । तस्मादनुष्टुभा गृह्णाति ॥ ५ ॥

तस्मादेतदृषिणेति । (मैत्रेणैतदिन्द्रस्याभिष्टानृत्वम् ' अभ्यनूक्तम् ' "न ते महित्वम् ' इह उच्यते–हे मघवन्निन्द्र ! विजानतः बहूनि जातानि मरुदादीन्यस्येति विजानतः । तव महित्वं नानुभवति ' द्यौः ' ' अध ' अतः कारणात् चन ' यद् ' यस्मात् कारणात् महाबलतया बलमिवात्मानमाचरितव्या एतया बलवत्तरा ! अहलहि परिशयानमर्त्यो जायमान नु विधातव्या । " न ते महित्वमनुभूदध द्यौर्यदन्यया स्फिग्या क्षामवस्थाः " इति नैव यस्यैकमपि सव्या दक्षिणा वा स्फिगामन्तमनुभूता " । "अनुर्लक्षणे"–(पा. सू. १ । ४ । ८४ ।) इति कर्मप्रवचनीय. ।) यस्मिन्नुपदेशस्य निम्नस्य का स्फिगी तमपि प्रदेशमुन्नतया द्यौर्न प्राप्तेत्यर्थ. ॥ ३ ॥

तथा तेन प्रकारेणेद सर्वमिन्द्रोऽत्यतिष्ठत् । यथा द्यौरादर्यत्रि न जातेति मन्त्रेणेतिहास द्रढयति । तेनाथ फलविधि. । तं वै हरिवत्येति । ' वीर्यं वै हर ' ज्योतिः । तत्र ' इन्द्रोऽसुराणाम् ' स्वभूत सहकृतानाच्छिन्नवान् वृतवानित्यर्थ. । (ततश्च हराहृतवानिति हरिरिन्द्रं) ' तथो एव ' ततश्च हरिशब्द हर्तृवाचिन प्रयुञ्जानो हर्तैव वीर्यस्य भवतीति ॥ ४ ॥

तं वा इति । प्रसन्ना ॥ ५ ॥ ६ ॥

१–प्रातःसवनेऽतिग्राह्यान् गृहीत्वा षोडशिन माहिन्द्र चतु स्फिवातिष्ठ शुष्काईति वा । अतिग्राह्यस्य बहुत्वाभावात् बहुवचनमुच्चारणार्थम् । अतिग्राह्यषोडशिनो पौर्वापर्यं शाखान्तरादिति कर्क: । अतिष्ठम्नुररन् ८ । १६ शुष्काईकौशिना ८ । १४ इति मन्त्रविकल्प. । इदमिन्द्रवीरीणि ८ । २५ । तृतीयमन्त्रविकल्पस्तु आग्रयणन्द्रेर मिन्द्री इति गृह्णत्यैवेति कश्चनोपारति महीधर । का. श्रौ. सू. १२ । ५५

सवनं जागतं तृतीयसवनमथातिरिक्तानुष्टुबत्येवैनमेतद्रेचयति तस्मादनुष्टुभा गृह्णाति ॥ ५ ॥

तं वै चतुःस्रक्तिना पात्रेण गृह्णाति । त्रयो वाऽइमे लोकास्तदिमानेव लोकांस्तिसृभिः स्रक्तिभिराप्नोत्यत्येवैनं चतुर्थ्या स्रक्त्या रेचयति तस्माच्चतुःस्रक्तिना पात्रेण गृह्णाति ॥ ६ ॥ [अर्धप्रपाठकः] ॥

तं वै प्रातःसवने गृह्णीयात् । (दा) आग्रयणं गृहीत्वा स प्रातःसवने गृहीत ऐतस्मात्कालादुपशेते तदेनꣳ सर्वाणि सवनान्यतिरेचयति ॥७॥

माध्यन्दिने वैनꣳ सवने गृह्णीयात् । (दा) आग्रयणं गृहीत्वा सोऽएषा मीमाꣳसैव प्रातःसवनऽएवैनं गृह्णीयादाग्रयणं गृहीत्वा स प्रातःसवने गृहीत ऐतस्मात्कालादुपशेते ॥ ८ ॥

(तेऽथा) अथातो गृह्णात्येव । (जा) आतिष्ठ वृत्रहन्रथं युक्ता ते ब्रह्मणा हरी । अर्वाचीनꣳ सु ते मनो ग्रावा कृणोतु वग्नुना । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा षोडशिनऽएष ते योनिरिन्द्राय त्वा षोडशिनऽइति ॥ ९ ॥

तं वै चतुःस्रक्तिना पात्रेण गृह्णाति । त्रयो वाऽइमे लोकाः । तद् इमानेव लोकांस्तिसृभिः स्रक्तिभिराप्नोति । अत्येवैनं चतुर्थ्या स्रक्त्या रेचयति । तस्माच्चतुःस्रक्तिना पात्रेण गृह्णाति ॥ ६ ॥

तं वै प्रातःसवने गृह्णीयात्—आग्रयणं गृहीत्वा स प्रातःसवने गृहीत ऐतस्मात्कालादुपशेते । तदेनं सर्वाणि सवनान्यतिरेचयति ॥ ७ ॥

माध्यन्दिने वैनं सवने गृह्णीयात् आग्रयणं गृहीत्वा सो एषा मीमांसैव प्रातःसवन एवैनं गृह्णीयादाग्रयणं गृहीत्वा स प्रातःसवने गृहीत ऐतस्मात्कालादुपशेते ॥ ८ ॥

अथातो गृह्णात्येव "आतिष्ठ वृत्रहन्रथं युक्ता ते ब्रह्मणा हरी । अर्वाचीनं सु ते मनो ग्रावा कृणोतु वग्नुना । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा षोडशिने एष ते योनिरिन्द्राय त्वा षोडशिने "-(वा. सं. ८ । ३३ ।) इति ॥ ९ ॥

तं वै प्रातःसवन इति । ऐतस्मात् कालादिति । तृतीयसवनपर्यन्तात् कुत एतत् " तदेनं सर्वाणि सवनान्यतिरेचयति " इति वाक्यशेषात् । तथापि " तं वै पुरस्तादपाकरोति "—इति वचनादस्मिन् कालेऽपशेते ॥ ७ ॥

माध्यन्दिने वैनमिति । प्रसक्तास्ति शेषः ॥ ८–९–१० ॥

१-अत्र एवं पाठक्रमानुसारः । [illegible] षोडशी [illegible] । [illegible] । पुनश्चो [illegible] । अत्र [illegible] । षोडशिनं गृह्णाति [illegible] योगविभागः । एव आतिमात्राणां कालत्रयम् । षोडशिग्रहस्य तु [illegible] । [illegible] काल इति । तथा च [illegible] श्रुतिः । अथो अन्य [illegible] । तृतीयसवन एवैनं गृह्णीयादिति । आग्रयणमेव गृहीत्वा [illegible] । का० श्रौ० सू० १२ । ५६–५८ ।

(त्य) अनुया वा। युक्ष्वा हि केशिना हरी वृषणा कक्ष्यप्रा । अथा न इन्द्र सोमपा गिरामुपश्रुतिं चर। उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा षोडशिनऽएष ते योनिरिन्द्राय त्वा षोडशिनऽइति ॥ १० ॥

(त्य) अथेत्य स्तोत्रमुपाकरोति । सोमोऽस्त्यरेच्युपावर्तध्वमित्यत्येवैनमेतद्रेचयति तं वै पुरास्तमयादुपाकरोत्यस्तमितेऽनुशꣳसति तदेनेनाऽहोरात्रे संदधाति तस्मात्पुरास्तमयादुपाकरोत्यस्तमितेऽनुशꣳसति ११
इति चतुर्थप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ४-४-४ ॥ (५. ३.)

अनया वा "युक्ष्वा हि केशिना हरी वृषणा कक्ष्यप्रा । अथा न इन्द्र सोमपा गिरामुपश्रुतिं चर । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा षोडशिन ऽएष ते योनिरिन्द्राय त्वा षोडशिने "-(वा. सं. ८ । ३४) इति ॥ १० ॥

अथेत्य स्तोत्रमुपाकरोति । सोमोऽस्त्यरेच्युपावर्तध्वमिति । अत्येवैनमेतद्रेचयति । तं वै पुरास्तमयादुपाकरोति, अस्तमितेऽनुशंसति । तदेनेनाहोरात्रे सन्दधाति । तस्मात्पुरास्तमयादुपाकरोति, अस्तमितेऽनुशंसति ॥ ११ ॥

अथेत्य स्तोत्रमुपाकरोतीति । न ग्रहणानन्तरम् " स वै प्रातःसवने गृह्णाति "-इति " तं वै पुरास्तमयादुपाकरोति " इति च कालभेदात्तस्मादेतदेव द्रष्टव्यम् । यावत्तार्तीयसवनाभ्याम् उक्थ्यविग्रहाभ्यां प्रतिप्रस्थात्रा चरिते हविर्धानमध्वर्युर्गत्वा यस्मान्न जात इति षोडशिनमुपस्थाय तृणहिरण्यैरपप्रस्तोपास्तमयमागत्य (?) स्तोत्रं षोडशिनस्तृणहिरण्यैरपाकरोति । कथं ? हे उद्गातारोऽतिरेचितः सोमोऽस्माभिः षोडश्यनुलोमे चमसार्थमन उपावर्त्तध्वं यूयं स्तोत्रायेति । एवं ब्रुवन्नेतं षोडशिनमतिरेचयति । एवं सवनानि षोडश्यनुकारेण च यजमानं तं वै पुरास्तमयादिति महार्थत्वात् स्तोत्रस्य स्तोत्रं उपाक्रियमाणे ग्रह एवोपाक्रियत इत्येतदङ्गीकृत्य तं षोडशिनं ग्रहं स्तोत्रात्मकं पुरास्तमयादुपाकरोत्यस्तमिते तु तमेवानुशंसति शस्त्रात्मना तथा च क्रियमाणं तेन षोडशिनाहोरात्रे सन्दधातीत्याह ॥ ११ ॥

इति श्रीमदाचार्यहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे
पञ्चमाऽध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ४-५-३ ॥

१-उक्थ्याते षोडशिनरणमुपस्थायेन यस्मान्न जात इति चमसानुनीय । अत्र प्रयोगक्रमः । उक्थ्यप्रचाराते षोडशिग्रहप्रचार. । तत. प्रथमं चमसोन्नयनम् । ततो यस्मान्न जात इति षोडशिग्रहोपस्थानम् । इति कर्क. । का. श्रौ. सू. ११ । ११२ ।

२-तृणहिरण्यैः स्तोत्रोपाकरणमुपालमत्र २ सोमोऽस्त्यरेच्युपावर्तध्वमिति कृष्णोऽश्व उपतिष्ठति । इदं [illegible] १ सं. मोदा । म । इति षोडशिस्तोत्रम् । का. श्रौ. सू. ११ । ११४ ।

३-आप्तवाक्यानां विहृतषोडशिशस्त्रम् । हिं भूर्भुवः स्वरोम् । [illegible] १ मिन्द्रजुषस्व प्रवहायाहीत्यादि [illegible] विहृतमित्यन्तम् । षोडशीशस्त्रो द्विविधः । विहृतो अविहृतश्च । यत्र गायत्र्यां साम पठ्यते स विहृत. । यत्र निरुक्तं साम पठ्यते स अविहृत. । इति । षोडशीशस्त्रे षोडश शस्त्राणि ११ सौमिकानि द्वादश १२ [illegible] उक्थ्यशस्त्राणि ३ । चतुर्थं षोडशिशस्त्रं च १-१६ ।

४-इदम् उपपाविति भक्षणम् का. श्रौ. सू. ११-११५ । इति षोडशी परिसमाप्तः ।

सर्वे ह वै देवाः। (८) अग्रे सदृशा आसुः सर्वे पुण्यास्तेषाꣳ सर्वेषाꣳ सदृशानाꣳ सर्वेषां पुण्यानां त्रयोऽकामयन्तातिष्ठावानः स्यामेत्यग्निरिन्द्रः सूर्यः ॥ १ ॥

(स्व) तेऽर्चन्तः श्राम्यन्तश्चेरुः। (स्व) त एतानतिग्राह्यान्ददृशुस्तानत्यगृह्णत यदेनानत्यगृह्णत तस्मादतिग्राह्या नाम तेऽतिष्ठावानोऽभवन्यथैत एतदतिष्ठेवातिष्ठेव ह वै भवति य एवं विद्वानेतान्ग्रहान्गृह्णाति ॥ २ ॥

नो ह वाऽइदमग्रेऽग्नौ वर्च आस। यदिदमस्मिन्वर्चः सोऽकामयतेदं मयि वर्चः स्यादिति स एतं ग्रहमपश्यत्तमगृह्णीत तेनोऽस्मिन्नेतद्वर्चऽआस ॥ ३ ॥

सर्वे ह वै देवा अग्रे सदृशा आसुः–सर्वे पुण्याः। तेषां सर्वेषां सदृशानां सर्वेषां पुण्यानां त्रयोऽकामयन्त 'अतिष्ठावानः स्याम' इति–अग्निः इन्द्रः सूर्यः ॥ १ ॥

तेऽर्चन्तः श्राम्यन्तश्चेरुः। त एतानतिग्राह्यान्ददृशुः। तानत्यगृह्णत। यदेनान् अत्यगृह्णत। तस्मादतिग्राह्या नाम। तेऽतिष्ठावानोऽभवन्। यथैत एतदतिष्ठेव। अतिष्ठेव ह वै भवति। य एवं विद्वान् एतान्ग्रहान्गृह्णाति ॥ २ ॥

नो ह वाऽइदमग्रेऽग्नौ वर्च आस–यदिदमस्मिन्वर्चः सोऽकामयत। इदं मयि वर्चः स्यादिति। स एतं ग्रहमपश्यत् तमगृह्णीत। तेनोऽस्मिन्नेतद्वर्च आस ॥ ३ ॥

सर्वे ह वै देवा इति। एतेऽतिग्राह्या नाम ग्रहाः पृष्ठ्ये षडहे विश्वजिति च विधीयन्ते। 'अतिष्ठावानः' अतिष्ठावन्तः[illegible] "आतो मनिन्क्वनिब्वनिपश्च"–(पा. सू., ३। २। ७४) इति वनिप्। [illegible] 'तान्' ग्रहानतिरिक्तान् गृहीतवन्तो देवाश्च 'अतिष्ठावानोऽभवन्' कथं 'यथा' 'एते' [illegible] (एव सर्वं लोकप्रसिद्धम्) 'अतिष्ठेव' तिष्ठतीति "आतश्चोपसर्गे"–(पा. सू., ३।३।१०६।) इति अतिष्ठानमतिष्ठा [illegible] इति प्राप्ते एव प्रयुज्यते। इतीति [illegible] एव भवति। 'य एवं विद्वान् एतान् ग्रहान् गृह्णाति'। [illegible] "[illegible] पृष्ठ्ये षडहे गृह्णीयादिति" [illegible]। [illegible] विदुषः फलं भवति [illegible] एवेति [illegible] ॥ १ ॥ २ ॥

नो ह वा इति। [illegible] एषां ग्रहाणां [illegible] ते वै [illegible] 'वर्चः' [illegible]

[illegible]

नो ह वाऽइदमग्रऽइन्द्रऽओज आस । यदिदमस्मिन्नोजः सोऽकामयतेदं मय्योजः स्यादिति स एतं ग्रहमपश्यत्तमगृह्णीत ततोऽस्मिन्नेतदोज आस॥४॥
नो ह वाऽइदमग्रे सूर्ये भ्राज ऽआस । यदिदमस्मिन्भ्राजः सोऽकामयतेदं मयि भ्राजः स्यादिति स ऽएतं ग्रहमपश्यत्तमगृह्णीत ततोऽस्मिन्नेतद्भ्राज ऽआसैतानि ह वै तेजाᳬंस्येतानि वीर्याण्यात्मन्धत्ते यस्यैवं विदुष ऽएतान्ग्रहान्गृह्णन्ति ॥ ५ ॥
तान्वै प्रातःसवने गृह्णीयात् । (दा) आग्रयणं गृहीत्वात्मा वाऽआग्रयणो बहु वाऽइदमात्मन ऽएकैकमतिरिक्तं क्लोम हृदयं त्वद्यत्त्वत् ॥ ६ ॥
(न्मा) माध्यन्दिने वैनान्त्सवने गृह्णीयात् । (दु) उक्थ्यं गृहीत्वोपाकरिष्यन्वा पूतभृतोऽयᳬं ह वाऽअस्यैषोऽनिरुक्त ऽआत्मा यदुक्थ्यः सोऽएषा मीमाᳬंसैव प्रातःसवनऽएवैनान्गृह्णीयादाग्रयणं गृहीत्वा ॥ ७ ॥
ते माहेन्द्रस्यैवानु होमᳬं हूयन्ते । (न्तऽ) एष वाऽइन्द्रस्य निष्केवल्यो

नो ह वाऽइदमग्रऽइन्द्रऽओज आस—यदिदमस्मिन्नोजः । सोऽकामयत । इदं मय्योजः स्यादिति । स एतं ग्रहमपश्यत् । तमगृह्णीत ततोऽस्मिन्नेतदोज आस ॥ ४ ॥
नो ह वाऽइदमग्रे सूर्ये भ्राज आस—यदिदमस्मिन्भ्राजः । सोऽकामयत । इदं मयि भ्राजः स्यादिति । स एतं ग्रहमपश्यत् । तमगृह्णीत । ततोऽस्मिन्नेतद्भ्राज आस । एतानि ह वै तेजांसि । एतानि वीर्याण्यात्मन्धत्ते—यस्यैवं विदुषः एतान्ग्रहान्गृह्णन्ति ॥ ५ ॥
तान्वै प्रातःसवने गृह्णीयादाग्रयणं गृहीत्वा । आत्मा वाऽआग्रयणः । बहु वाऽइदमात्मन एकैकमतिरिक्तं क्लोम, हृदयं त्वत् यत्त्वत् ॥ ६ ॥
माध्यन्दिने वैनान्त्सवने गृह्णीयात् । उक्थ्यं गृहीत्वा उपाकरिष्यन्वा पूतभृतः । अयं ह वाऽअस्यैषोऽनिरुक्त आत्मा—यदुक्थ्यः सोऽएषा मीमांसैव । प्रातःसवनऽएवैनान्गृह्णीयादाग्रयणं गृहीत्वा ॥ ७ ॥
ते माहेन्द्रस्यैवानु होमं हूयन्ते । एष वाऽइन्द्रस्य निष्केवल्यो ग्रहो यन्माहेन्द्रः । अप्यस्यैतान्नि-

---

भ्राज' इत्येतदर्शन क्रियते । तेनासि दीप्तय' वीर्याणि वीरयन्ति विक्रमन्ते कार्यं साधयन्ते तैरिति ॥ ३-५ ॥
तान्वै प्रातःसवन इति । ' आत्मा ' शरीरस्यैव ' बहु ' अतिरिक्तमस्ति । किं किं ' क्लोम ' शोणिताधारम् ' हृदय त्वत् ' त्वच्छब्दश्चशब्दार्थे । क्लोमवद्धृदय च ' यत् त्वत् ' अन्यत् यकृत्प्लीहादि तदात्मनोऽतिरिक्तम् । यस्मादेकैकमतिरिक्त लक्षयन्त्येकैक पृथगवस्थितमेवेत्यर्थः । तत किं यद्यात्मनो बहुतिरिक्तमस्ति । एतेऽप्यतिग्राह्याः अतिरिक्ता. तेनैतैरतिरिक्तस्थान एवात्मनोऽन्तरे भवितव्यमित्यभिप्राय' ॥ ६ ॥
माध्यन्दिन इति । ' उपाकरिष्यन्वा ' पृष्ठ्य कुर्वन् एतत् । ते माहेन्द्रस्येवानुहोमं हूयन्त इति' ।

१-माहेन्द्रमनुहोम । अतिग्राह्याणामिति शेष । का० श्रौ० सू० १२।५१।

ग्रहो युन्माहेन्द्रोऽप्यस्त्येतन्निष्केवल्यमेतु स्तोत्रं निष्केवल्यछँ शस्त्र-मिन्द्रो वै युजमानो युजमानस्य वाऽएतं कामाय गृह्यन्ते तुस्मान्माहेन्द्र-स्यैवानु होमछँ हूयन्ते ॥ ८ ॥

(त्तेऽथा) अथातो गृह्णात्येव । (ग्रा) अुग्ने पवस्व स्वपा ऽअस्मे वर्चः सुवीर्यम् ॥ दधद्रयिं मयि पोषम् ॥ उपयामगृहीतोऽस्यग्नये त्वा वर्चसऽ-एष ते योनिरग्नये त्वा वर्चसे ॥ ९ ॥

(स्ऽ) उत्तिष्ठन्नोजसा । सह पीत्वी शिप्रेऽअवेपयः ॥ सोममिन्द्र चमू सुतम् ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वौजसऽएष ते योनिरिन्द्राय त्वौजसे ॥ १० ॥

(स्ऽह) अदृश्रमस्य केतवः । (वा) विरश्मयो जनाँ ॥ अनु ॥ भ्राजन्तो अग्नयो यथा ॥ उपयामगृहीतोऽसि सूर्याय त्वा भ्राजायैष ते योनिः सूर्याय त्वा भ्राजायेति ॥ ११ ॥

ष्केवल्यमेव स्तोत्रम्, निष्केवल्यं शस्त्रम् । इन्द्रो वै यजमानः । यजमानस्य वाऽएते कामाय गृह्यन्ते । तस्मान्माहेन्द्रस्यैवानुहोमं हूयन्ते ॥ ८ ॥

अथातो गृह्णात्येव । " अग्ने पवस्व स्वपा अस्मे वर्चः सुवीर्यम् । दधद्रयिं मयि पोषम् । उपयामगृहीतोऽस्यग्नये त्वा वर्चसऽएष ते योनिरग्नये त्वा वर्चसे "–(वा० सं० ८ । ३८) इति ॥ ९ ॥

' उत्तिष्ठन्नोजसा सह पीत्वी शिप्रेऽअवेपयः । सोममिन्द्र चमू सुतम् । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वौजसऽएष ते योनिरिन्द्राय त्वौजसे "–(वा० सं० ८ । ३९) इति ॥ १० ॥

" अदृश्रमस्य केतवः विरश्मयो जनाँ ॥ अनु । भ्राजन्तो अग्नयो यथा । उपयामगृहीतोऽसि सूर्याय त्वा भ्राजायैष ते योनिः सूर्याय त्वा भ्राजाय "–(वा० सं० ८ । ४०) इति ॥ ११ ॥

माहेन्द्रसंनिबन्धनाथ महान् ' वृत्रघ्नो गृहीत्वान् " किं पुनः कारणम् उक्थ्यं गृहीत्वा गृहीत्वान् ' अत:ह वा यस्यैव ' यहस्य ' अनिरुक्त आत्मा यदुक्थ्य- ' तत् किंनेनापि (तदनतिरिक्तमादित्य यज्ञेनैवेत्यभिप्रायः) ॥ प्रातःसवन एवैनानिति । (यदपि नानासह प्रत्यासत्तिमाप्नुवन्ति । तथापि ग्रहाणामन्य कर्मणाऽऽदिभिः सम्बन्धेन नान्तरीयकमिदानः) ॥ ७ ॥ ८ ॥

अथात इति । ' अग्ने पवस्व ' इत्यादिना तु मन्त्र पूर्वार्धादिक्रमात्मानेन तु ग्रहणमात्रेऽप्यपि विनियोगः ॥ ९–११ ॥

तेषां भक्षः । (क्षोऽग्ने) अग्ने वर्चस्विन्वर्चस्वांस्त्वं देवेष्वसि वर्चस्वानहं मनुष्येषु भूयासमिन्द्रौजिष्ठौजिष्ठस्त्वं देवेष्वस्योजिष्ठोऽहं मनुष्येषु भूयासम्॥ सूर्य भ्राजिष्ठ भ्राजिष्ठस्त्वं देवेष्वसि भ्राजिष्ठोऽहं मनुष्येषु भूयासमित्येतानि ह वै भ्राजाꣳस्येतानि वीर्याण्यात्मन्धत्ते यस्यैवं विदुष एतान्ग्रहान्गृह्णन्ति ॥ १२ ॥

तान्वै पृष्ठ्ये षडहे गृह्णीयात् । (त्पू) पूर्वे त्र्यहऽआग्नेयमेव प्रथमेऽहन्नैन्द्रं द्वितीये सौर्यं तृतीयऽएवमेवान्वहम् ॥ १३ ॥

तान्नु हैकऽउत्तरे त्र्यहे गृह्णन्ति । तदु तथा न कुर्यात्पूर्वऽएवैनांस्त्र्यहे गृह्णीयाद्यद्युत्तरे त्र्यहे ग्रहीष्यन्त्स्यात्पूर्वऽएवैनांस्त्र्यहे गृहीत्वाथोत्तरे त्र्यहे गृह्णीयादेवमेव यथापूर्वं विश्वजिति सर्वपृष्ठऽएकाहऽएव गृहीष्यन्ते ॥ १४॥

इति चतुर्थप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ४-४-५ ॥ (५. ४.) ॥

तेषां भक्षः । " अग्ने वर्चस्विन्वर्चस्वांस्त्वं देवेष्वसि, वर्चस्वानहं मनुष्येषु भूयासम् । इन्द्रौजिष्ठौजिष्ठस्त्वं देवेष्वसि, ओजिष्ठोहं मनुष्येषु भूयासम् । सूर्य भ्राजिष्ठ भ्राजिष्ठस्त्वं देवेष्वसि, भ्राजिष्ठोऽहं मनुष्येषु भूयासम् "-(वा. सं. ८ । ३८-४०) इति । एतानि ह वै भ्राजांसि । एतानि वीर्याण्यात्मन्धत्ते । यस्यैवं विदुष एतान्ग्रहान्गृह्णन्ति ॥ १२ ॥

तान्वै पृष्ठ्ये षडहे गृह्णीयात् । पूर्वे त्र्यहे—आग्नेयमेव प्रथमेऽहन् । ऐन्द्रं द्वितीये । सौर्यं तृतीये—एवमेवान्वहम् ॥ १३ ॥

तान्नु हैकऽउत्तरे त्र्यहे गृह्णन्ति । तदु तथा न कुर्यात् । पूर्वऽएवैनांस्त्र्यहे गृह्णीयाद् । यद्युत्तरे त्र्यहे ग्रहीष्यन्त्स्यात्-पूर्वऽएवैनांस्त्र्यहे गृहीत्वा—अथोत्तरे त्र्यहे गृह्णीयात् । एवमेव यथापूर्वं विश्वजिति—सर्वपृष्ठऽएकाहऽएव गृह्यन्ते ॥ १४ ॥ इति पृष्ठ्यः षडहः । विश्वजिदेकाहो वा ॥

तेषां भक्ष इति । अत्रापि लिङ्गक्रमाभ्यामेव विनियोगः । यजमानस्यैव च भक्षो मन्त्रवर्णात् ' आत्मन्धत्ते ' इति च वाक्यशेषात् ॥ १२ ॥

तान्वै पृष्ठ्य इति । प्रथमे माहेन्द्रस्तोत्र तत्साधनत्वाद्रथन्तरादीनि सामानि पृष्ठानि तत्सम्बन्धादहानि षट् पृष्ठानि तेषां समूहः पृष्ठ्यः षडहः । " तस्य समूहः " (पा. सू. ४ । २ । ३७ ।) इति प्रकृत्य यत्प्रकरणे-पृष्ठ्यादिभ्य उपसङ्ख्यानमाह-इति । प्रातःसवनसम्बन्धादन्यदारम्य यावत्प्रकृतिकमिदं कर्म-विशेषसम्बन्धवचनम् । तान्नु हैक इति । यद्युत्तरे त्र्यहे ग्रहीष्यन्स्यादुत्तरे त्र्यहे गृह्णानीत्यतो वचनात्ततः पूर्वे गृहीत्वैव गृह्णीयात् । विश्वजिति नाम्ना सर्वपृष्ठशब्दोऽत्र पृष्ठसाधने रथन्तरादिषु सामसु वर्तते । सर्वाणि पृष्ठ-साधनानि रथन्तरादीनि यस्य सन्ति स सर्वपृष्ठस्तस्मिन्नेकाह एवैते गृह्यन्त इति विनियोगान्तरम् ॥ १३ ॥ १४ ॥

इति श्रीमदाचार्यहरिस्वामिन कृतौ माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे

पञ्चमाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ४-५-४ ॥

समाप्ते. । का० श्री० सू० १२ । ५२ ।

एष वै प्रजापतिः । (यं) यं एष यज्ञस्तायते यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाताऽ
एतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते ॥ १ ॥

(न्तऽउ) उपाᳪंशुपात्रमेवान्वजाः प्रजायन्ते । तद्वै तत्पुनर्यज्ञे प्रयुज्यते
तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते ॥ २ ॥

(न्तेऽन्त) अन्तर्यामपात्रमेवान्ववयः प्रजायन्ते तद्वै तत्पुनर्यज्ञे प्रयुज्य-
ते तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते ॥ ३ ॥

(न्तेऽथ) अथ यदेतयोरुभयोः । सह सतोरुपाᳪंशुं पूर्वं जुहोति
तस्मात्सह सतोऽजाविकस्योभयस्यैवाजाः पूर्वा यन्त्यनूच्योऽवयः ॥ ४ ॥

(योऽथ) अथ यदुपाᳪंशुᳪं हुत्वा । (त्वो) ऊर्ध्वमुन्मार्ष्टि तस्मादिमा
ऽअजाऽअराडीतरा आक्रममाणाऽइव यन्ति ॥ ५ ॥

(न्त्य) अथ यदन्तर्याममᳪं हुत्वा । (त्वा) अवाञ्चमवमार्ष्टि तस्मादिमाऽ
अवयोऽवाचीनशीर्ष्ण्यः खनन्त्य इव यन्त्येता वै प्रजापतेः प्रत्यक्ष-

---

एष वै प्रजापतिर्य एष यज्ञस्तायते । यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाताः । एतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते ॥ १

उपांशुपात्रमेवान्वजाः प्रजायन्ते । तद्वै तत् पुनर्यज्ञे प्रयुज्यते । तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते ॥ २ ॥

अन्तर्यामपात्रमेवान्ववयः प्रजायन्ते । तद्वै तत् पुनर्यज्ञे प्रयुज्यते । तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते ॥ ३ ॥

अथ यदेतयोरुभयोः । सह सतोरुपांशुं पूर्वं जुहोति—तस्मात् सह सतोऽजाविकस्योभयस्यैवाजाः पूर्वा यन्ति—अनूच्योऽवयः ॥ ४ ॥

अथ यदुपांशुं हुत्वा ऊर्ध्वमुन्मार्ष्टि—तस्मादिमा अजा अराडीतरा आक्रममाणा इव यन्ति ॥ ५ ॥

अथ यदन्तर्यामं हुत्वाऽवाञ्चमवमार्ष्टि—तस्मादिमा अवयोऽवाचीनशीर्ष्ण्यः खनन्त्य इव यन्ति ।

एष वै प्रजापतिरिति । यज्ञात्मकस्य प्रजापतेरुपांशुपात्रादिभ्यः प्रदेशेभ्योऽजावयः 'प्रजायन्ते' तेषां च पात्राणां पुनः पुनः प्रयोगात्ता अपि प्रजाः पुनः पुनः प्रजायन्ते यद्वा यदाऽन्ते प्राजापत्यात्मकात् स देशो यदन्ततो हारियोजनस्तद्देताः 'प्रजाः' पालयितुम् अभिजिघ्रति । उपांशुपात्रसादनेनैव सर्वाः प्रजाः प्रजायन्त इत्येतद्दर्शनं ब्राह्मणेन क्रियते । (प्रायमेव वातः प्रभृति) अजा अराडीतरा अतिशयेन शीघ्रमुद्वेगं गच्छन्त्यराडीतराः । कथमरमिति निपातः शीघ्रवचनस्तस्य च्छान्दसो मकारलोपः । आङ्पूर्वाड्डयतेर्धातोः "डीङ् विहायसा गतौ"—(धा. पा. भ्वा. आ. ९९१) तस्मात् क्विप् । अरमाडयन्ते शीघ्रमुद्वेगं गच्छन्ते इत्यराडयः । अजयोऽपि च शीघ्रमुद्वेगं डयन्ते । अतिशयेन त्वजा अराडीतराः अरशब्दाद् आडीशब्दस्तदमे प्रतिदे तरप् । अराडीतरा इति शीघ्रगमनोद्यमतायां प्रयुज्यते ॥ १–६ ॥

'अवाचीनशीर्ष्णः' इत्येतस्य चोद्यमतायाः एव विपर्ययः । अवाचीनशीर्ष्ण्यः अधोगतशिरस्का 'एता वै

तमां यदजावयस्तस्मादेताभ्तिः संवत्सरस्य विजायमाना द्वौ त्रीनिति जनयन्ति ॥ ६ ॥

शुक्रपात्रमेवानु मनुष्याः प्रजायन्ते । तद्वै तत्पुनर्यज्ञे प्रयुज्यते तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्तऽएष वै शुक्रो य एष तपत्येषऽउऽएवेन्द्रः पुरुषो वै पशूनामैन्द्रस्तस्मात्पशूनामीष्टे ॥ ७ ॥

(ऋऽ) ऋतुपात्रमेवान्वेकशफं प्रजायते । तद्वै तत्पुनर्यज्ञे प्रयुज्यते तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्तऽइतीव वाऽऋतुपात्रमितीवैकशफस्य शिर आग्रयणपात्रमुक्थ्यपात्रमादित्यपात्रमेतान्येवानु गावः प्रजायन्ते तानि वै तानि पुनर्यज्ञे प्रयुज्यन्ते तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते ॥ ८ ॥

(न्तेऽथ) अथ यदजाः । कनिष्ठानि पात्राण्यनु प्रजायन्ते तस्मादेताभ्तिः संवत्सरस्य विजायमाना द्वौ त्रीनिति जनयन्त्यः कनिष्ठाः कनिष्ठानि हि पात्राण्यनु प्रजायन्ते ॥ ९ ॥

एता वै प्रजापतेः प्रत्यक्षतमां—यदजावयः । तस्मादेताभ्तिः संवत्सरस्य विजायमाना द्वौ, त्रीन्, इति जनयन्ति ॥ ६ ॥

शुक्रपात्रमेवानु मनुष्याः प्रजायन्ते । तद्वै तत् पुनर्यज्ञे प्रयुज्यते—तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते । एष वै शुक्रो—य एष तपति । एषऽउऽएवेन्द्रः । पुरुषो वै पशूनामैन्द्रः । तस्मात्पशूनामीष्टे ॥ ७ ॥

ऋतुपात्रमेवान्वेकशफं प्रजायते । तद्वै तत् पुनर्यज्ञे प्रयुज्यते । तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते । इतीव वाऽऋतुपात्रम् । इति वैकशफस्य शिरः । आग्रयणपात्रम्, उक्थ्यपात्रम्, आदित्यपात्रम्—एतान्येवानु गावः प्रजायन्ते । तानि वै तानि पुनर्यज्ञे प्रयुज्यन्ते । तस्मादिमाः प्रजाः पुनरभ्यावर्तं प्रजायन्ते ॥ ८ ॥

अथ यदजाः कनिष्ठानि पात्राण्यनु प्रजायन्ते—तस्मादेताभ्तिः सम्वत्सरस्य विजायमाना द्वौ, त्रीन् इति जनयन्त्यः कनिष्ठाः कनिष्ठानि हि पात्राण्यनु प्रजायन्ते ॥ ९ ॥

प्रजापतेः प्रत्यक्षतमा ' प्रत्यक्षत्वेन सन्निकर्षो लक्ष्यते । बहुप्रसवेन प्रजापतेः सन्निकृष्टतमाः प्राण्यन्तरेभ्यः । एष वै शुक्र इति । (मार्जनान्यनुसारेणाजादि नामुरभतादिकारेण धर्म्मो दर्शित एवमत्रापीति ।) तत्त्वं नाम शुक्रधर्मः पुरुषाणां दृश्यते । एकशफमन्वितर इति ' ऋतुपात्रम् ' ' इत्येकशफस्य ' ' शिर ' इत्यभिहितिना दीर्घं त्रिकोणं प्रउग इव दर्शयति । एतानीति विचारहृदयस्य प्रदर्शनमेतत् ॥ ६–८ ॥

अथ यदजा इति । कनिष्ठानामनेकत्वादुपात्तस्य बहुवचनमुपपन्नम् । प्रयोगान्तर्गतोपात्तान्तरानि-

(न्तुऽथ) अथ यद्ग्रहाः । (वां) भूयिष्ठानि पात्राण्यनु प्रजायन्ते तस्मादेताः सकृत्संवत्सरस्य विजायमानाऽएकैकं जनयन्त्यो भूयिष्ठा भूयिष्ठानि हि पात्राण्यनु प्रजायन्ते ॥ १० ॥

(न्तुऽथ) अथ द्रोणकलशं । (शंऽन्त) अन्ततो हारियोजनं ग्रहं गृह्णाति प्रजापतिर्वै द्रोणकलशः स इमाः प्रजा उपावर्तते ता अवति ता अभिजिघ्रत्येतद्वाऽएना अवति यदेनाः प्रजनयति ॥ ११ ॥

पञ्च ह त्वेव तानि पात्राणि । यानीमाः प्रजा अनु प्रजायन्ते समानमुपाꣳश्वन्तर्यामयोः शुक्रपात्रमृतुपात्रमाग्रयणपात्रमुक्थ्यपात्रं पञ्च वाऽऋतवः संवत्सरस्य संवत्सरः प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञो यद्यु षडृतवः संवत्सरस्येत्यादित्यपात्रमेवैतेषाꣳ षष्ठम् ॥ १२ ॥

(मु) एकꣳ ह त्वेव तत्पात्रम् । यदिमाः प्रजा अनु प्रजायन्तऽउपा-

---

अथ यद्ग्रहाः भूयिष्ठानि पात्राण्यनु प्रजायन्ते । तस्मादेताः सकृत्सम्वत्सरस्य विजायमाना एकैकं जनयन्त्यो भूयिष्ठाः । भूयिष्ठानि हि पात्राण्यनु प्रजायन्ते ॥ १० ॥

अथ द्रोणकलशं-अन्ततो हारियोजनं ग्रहं गृह्णाति । प्रजापतिर्वै द्रोणकलशः स इमाः प्रजा उपावर्तते । ता अवति । ता अभिजिघ्रति । एतद्वाऽएना अवति-यदेनाः प्रजनयति ॥ ११ ॥

पञ्च ह त्वेव तानि पात्राणि-यानीमाः प्रजा अनु प्रजायन्ते-समानमुपांश्वन्तर्यामयोः, शुक्रपात्रम्, ऋतुपात्रम्, आग्रयणपात्रम्, उक्थ्यपात्रम् । पञ्च वाऽऋतवः सम्वत्सरस्य । सम्वत्सरः प्रजापतिः । प्रजापतिर्यज्ञः । यद्यु षडृतवः सम्वत्सरस्य-इत्यादित्यपात्रमेवैतेषां षष्ठम् ॥ १२ ॥

एकं ह त्वेव तत् पात्रम्-यदिमाः प्रजा अनु प्रजायन्ते-उपांशुपात्रमेव । प्राणो ह्युपांशुः, प्राणो हि प्रजापतिः । प्रजापतिं ह्येवेदं सर्वमनु ॥ १३ ॥

पात्रं तु दशकम् । तथापि तु आग्रयणोक्थ्यादित्यपात्रेभ्यः स्तोकान्येव भवन्ति तान्यपि हि प्रयोगभेदे प्रत्येकं बहूनि भवन्ति ॥ ९ ॥

' भूयिष्ठानि ' इति बहुतमानि (स्वाभाव्यान्यानि) प्रयोगभेदापेक्षया तु बहुतमानि । ' प्रजापतिर्वै द्रोणकलश ' इतराणि पात्राण्यपेक्ष्यत्वात् सर्वोपकारित्वाच्च ' स इमाः प्रजा ' इतरपात्रे प्रजा ' उपावर्तते ' ततः प्रयुज्यमान उपाहृत्यापि (न केवल) 'अवत्यभिजिघ्रति' कथं पुन. ' अवति ' इत्यत्रोच्यत आह—' प्रजनयति '॥ १० ॥ ११ ॥

' समानमुपांश्वन्तर्यामयोः ' पात्रं तयोरेव समानत्वात्तयोश्च समानत्वमन्यत्र वायोरभिभेदाङ्गीकरणादवगन्तव्य पुनः ' पञ्च ' पुनः प्रयोगित्वात् प्रजानामनुरूपाणि पात्राण्येव तेनैव चानुरूपता लक्ष्यते तस्य एव प्रदेशेभ्यः प्रजायन्ते नान्यत इत्यभिप्रायः ॥

एँ शुपात्रमेव प्राणो ह्युपाएँ शुः प्राणो हि प्रजापतिः प्रजापतिएँ ह्युवेदएँ सुर्व्वमनु ॥ १२ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके पश्चं ब्राह्मणम् ॥ ४।४।६ ॥ (५.५.)

एष वै प्रजापतिः । (यं) य एष यज्ञस्तायते यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाता एतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते स आश्विनं ग्रहं गृहीत्वावकाशानवका- शयति ॥ १ ॥

स उपाएँ शुमेव प्रथममवकाशयति । प्राणाय मे व्वर्चोदा व्वर्चसे पवस्वे- त्यथोपाएँ शुसवनं व्यानाय मे व्वर्चोदा व्वर्चसे पवस्वेत्यथान्तर्यामुमुदा- नाय मे व्वर्चोदा व्वर्चसे पवस्वेत्यथैन्द्रवायवं व्वाचे मे व्वर्चोदा व्वर्चसे

अथावकाशमन्त्राः ।

एष वै प्रजापतिर्य एष यज्ञस्तायते । यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाताः । एतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते। स आश्विनं ग्रहं गृहीत्वावकाशानवकाशयति ॥ १ ॥

स उपांशुमेव प्रथममवकाशयति–" प्राणाय मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व "–(वा.सं.७।२७) इति । अथोपांशुसवनम्–" व्यानाय मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व"– (वा. सं. ७।२७) इति।

'आदित्यपात्रमेवैतेषाम्' इति तदपि हानुहोमेषु प्रयुक्तं सत् पुनरादित्यग्रहे प्रयुज्यत इत्यभिप्रायः । प्रजापतिं ह्येवेदंसर्वमिति ।(यद्यपि '[१]सर्वस्थानीयाच्छुक्रादिग्रहेण प्रजापतेस्तथापि प्राणानुगृहीत एवेत्यभिप्राय.)॥ १२॥ १३॥

इति श्रीहरिस्वामिन. कृतौ माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे पञ्चमेऽध्याये

पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ (४–५–५) ॥

एष वै प्रजापतिरिति । अध्वर्युग्रहानवकाशयजमानस्तु सप्राणं कृत्स्नं यज्ञं जनयित्वा येन कुरुते । " प्राणाय मे "–इत्यादिभिर्मन्त्रैरात्मानमेव प्रजापतिं करोत्यतः मन्त्रसमस्तार्थ.। सोऽध्वर्युराश्विनं ग्रहं गृहीत्वाऽवकाशा उपांश्वादयस्तान् ' अवकाशयति ' अवेक्षयति । यजमानोऽवेक्षते अध्वर्युस्तमवेक्षयति। ' प्राणाय मे ' इत्युपांशुमवेक्षस्वेत्येवमुत्तरत्रापि । तत्प्रकारस्तु मन्त्रानवकाशाननुवाचयतीति व्याजहार ॥ १ ॥

स उपांशुमिति । प्रमत्ता ॥ २ ॥

१–इमे पञ्चावकाशमन्त्राः, द्रोणकलशावेक्षणमन्त्र, अंशुमन्त्रश्च–संहितायामग्निष्टोमप्रकार एव ध्रुवग्रहग्रहणानन्तरं कर्तव्य- तयाऽऽम्नाताः । न त्विह ते मन्त्रा दृश्यन्ते ।

२–' यद्यपि सर्वस्थानीयाच्छुक्रादिग्रहेण. '–इत्यादि. पठ्येत्–सुबोध स्यादिति भाति ।

३–ग्रहानवेक्षयति यथागृहीतमवकाशान्वाचयति प्राणाय म इति प्रतिमन्त्रम् । अथोपांशुसवनं द्वितीयम् । अथोपांशुसवनस्याग्रह- णादिदं सूत्रम् । आश्विनग्रहं शुक्रमन्थिनौ युगपत् पूतभृदाधवनीयौ च त्रिभिर्भ्यो मा इति । पूतभृदाधवनीयावपि पात्रत्वाद् युगपत् इति कर्क । का श्रौ सू ९।११६–११८।

पवस्वेत्यथ मैत्रावरुणं क्रतूदक्षाभ्यां मे व्वर्चोदा व्वर्चसे पवस्वेत्यथाश्विनᳫँ श्रोत्राय मे व्वर्चोदा व्वर्चसे पवस्वेत्यथ शुक्रामन्थिनौ चक्षुर्भ्यां मे व्वर्चोदसौ व्वर्चसे पवेथामिति ॥ २ ॥

(त्यु)अथाग्रयणम् । (मा) आत्मने मे व्वर्चोदा व्वर्चसे पवस्वेत्यथोक्थ्यमोजसे मे व्वर्चोदा व्वर्चसे पवस्वेत्यथ ध्रुवमायुषे मे व्वर्चोदा व्वर्चसे पवस्वेत्यथाम्भृणौ व्विश्वाभ्यो मे प्रजाभ्यो व्वर्चोदसौ व्वर्चसे पवेथामिति व्वैश्वदेवौ वाऽअम्भृणावतो हि देवेभ्य उन्नयन्त्यतो मनुष्येभ्योऽतः पितृभ्यस्तस्माद्वैश्वदेवावम्भृणौ ॥ ३ ॥

(पावु) अथ द्रोणकलशम् । कोऽसि कतमोऽसीति प्रजापतिर्वै कः कस्यासि को नामासीति प्रजापतिर्वै को नाम यस्य ते नामामन्महीति मनुते ह्यस्य नाम यं त्वा सोमेनातीतृपामेति तर्पयति ह्येनᳫँ सोमेन

अथान्तर्यामम्–" उदानाय मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व "–(वा. सं. ७ । २७ ।) इति । अथैन्द्रवायवम्–" वाचे मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व "–(वा. सं. ७ । २७) इति । अथ मैत्रावरुणम्–" क्रतूदक्षाभ्यां मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व "–(वा. सं. ७ । २७ ।) इति । अथाश्विनम्–" श्रोत्राय मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व "–(वा. सं. ७ । २७) इति । अथ शुक्रामन्थिनौ–" चक्षुर्भ्यां मे वर्चोदसौ वर्चसे पवेथाम् "–(वा. सं. ७।२७) इति॥२॥

अथाग्रयणम्–" आत्मने मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व "–(वा. सं. ७ । २८) इति । अथोक्थ्यम्–" ओजसे मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व "–(वा. सं. ७ । २८) इति । अथ ध्रुवम्–" आयुषे मे वर्चोदा वर्चसे पवस्व "–(वा. सं. ७ । २८) इति । अथाम्भृणौ–" विश्वाभ्यो मे प्रजाभ्यो वर्चोदसौ वर्चसे पवेथाम् "–(वा. सं. ७ । २८) इति । वैश्वदेवौ वाऽअम्भृणौ अतो हि देवेभ्य उन्नयन्ति, अतो मनुष्येभ्यः, अतः पितृभ्यः । तस्माद्वैश्वदेवावम्भृणौ ॥ ३ ॥

अथ द्रोणकलशम् । " कोऽसि कतमोऽसि "–(वा. सं. ७ । २९) इति । प्रजापतिर्वै कः । " कस्यासि को नामासि "–(वा. सं. ७ । २९) इति । प्रजापतिर्वै को नाम ।

अथाग्रयणमिति । अवकाशावन्तीर्थादित्तीरथाम्भृणौ पूतभृदाधवनीयावत आभ्यां पूतभृदाधवनीयाभ्यां देवेभ्य उन्नयन्ति सोमयागार्थमत एव मनुष्येभ्यः पितृभ्यश्च नाराशंस एतदभिप्रायमेतत् ॥ ३ ॥

अथ द्रोणकलशमिति । ' मनुते ह्यस्य नाम ' क इत्येतत् । ' स आश्विन ग्रह गृहीत्वा ' समर्थाचरणेन

१–' एवाभिप्रायमेतत् '–इ० पा० । २–कोऽसीति द्रोणकलशम् । भूर्भुवः स्वरिति अपति–यजमानः । का.श्रौ.सू. ९।१६।१७०।

स आश्विनं ग्रहं गृहीत्वान्वङ्गमाशिषमाशास्ते तर्पयति सुप्रजाः प्रजाभिः स्यामिति तत्प्रजामाशास्ते सुवीरो वीरैरिति तद्वीरानाशास्ते सुपोषः पोषैरिति तत्पुष्टिमाशास्ते ॥ ४ ॥

तान्वै न सर्वमिवावकाशयेत् । (यो) यो न्वेव ज्ञातस्तमवकाशयेद्यो वास्य प्रियः स्याद्यो वानूचानोऽनूक्तेनैनान्प्राप्नुयात्स आश्विनं ग्रहं गृहीत्वा कृत्स्नं यज्ञं जनयति तं कृत्स्नं यज्ञं जनयित्वा तमात्मन्धत्ते तमात्मन्कुरुते ॥ ५ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके सप्तमं ब्राह्मणम् ॥ ४–४–७ ॥ (५. ६.)

" यस्य ते नामामन्महि "–(वा. सं. ७ । २९) इति । मनुते ह्यस्य नाम । " यं त्वा सोमेनातीतृपाम "–(वा. सं. ७ । २९) इति । तर्पयति ह्येनं सोमेन । स आश्विनं ग्रहं गृहीत्वान्वङ्माशिषमाशास्ते–" सुप्रजाः प्रजाभिः स्याम् "–(वा. सं. ७ । २९) इति । तत् प्रजामाशास्ते । " सुवीरो वीरैः "–(वा. सं. ७।२९) इति । तद् वीरानाशास्ते । " सुपोषः पोषैः "–(वा. सं. ७ । २९) इति । तत् पुष्टिमाशास्ते ॥ ४ ॥

तान्वै न सर्वमिवावकाशयेत् । यो न्वेव ज्ञातः–तमवकाशयेत्, यो वास्य प्रियः स्याद्, यो वानूचानोऽनूक्तेनैनान्प्राप्नुयात् । स आश्विनं ग्रहं गृहीत्वा कृत्स्नं यज्ञं जनयति । तं कृत्स्नं यज्ञं जनयित्वा तमात्मन्धत्ते, तमात्मन्कुरुते ॥ ५ ॥ इति पात्रावकाशमन्त्राः ।

यजमान. । ' अन्वङ्म् ' प्राणतो प्राणादीनां पश्चात् । अङ्गेषु कल्पितेषु स रुध्वात्मकः सन् ' आशिषमाशास्ते ' भूर्भुवः स्वरिति । यक्षितव्यं लिङ्गकमान्थमेव विनियोगस्य सिद्धे तत् सत्येनैवैतद्वावद् समर्द्धयतीति ब्राह्मणस्य च प्रदेशान्तरेऽभावात् ॥ ४ ॥

तान्वै न सर्वमिति । उपाश्वादिभिः सम्बन्धादवकाशान् सर्वप्रयोगविषय प्राप्ते ज्ञातादिप्रयोग एव व्यवस्थाप्यते तत्रोपन्यास. । तानवकाशान्न सर्वं यजमानमज्ञातादिकमप्यवकाशयेत् । किंचिदेवावकाशयेदित्यर्थः । एतस्मादेव वचनात् सर्वशब्दादनवकाश्योऽपि (यजत दर्शयतीतरथा) अनवकाश्योऽकृत्स्नकारित्वादनविहृत एव, स्याद्यो न्वेव ज्ञात. शुच्याभिजनवशा यो वास्याख्यर्थोः ' प्रियः ' प्रियोऽतिशयेन ' यो वानूचानो ' वेदार्थानुवचनसमर्थोऽनूक्तेनानुवचनेन विधयैव ' एनान् ' उपाश्वादिरूपान् प्राणान् प्राप्नुयात् ।

यथा ह ते वेहैते विद्याविन एवेति तमेव गुण यजमानमवकाशयन् नान्यमन्यस्त्वनवकाशित एव यजमान आश्विनग्रहं गृहीत्वा कृत्स्नं यज्ञ जनयति तदा हि प्राणैर्हृद्योजितो भवतीत्यभिप्राय. ॥ ५ ॥

इति श्रीहरिस्वामिन. कृतौ माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे पञ्चमेऽध्याये षष्ठ ब्राह्मणम् ॥ ४–५–६ ॥

१–ज्ञातमेवानूचानानवकाशयेत् । का. श्रौ. सू. ९ । १७१ ।

ता वाऽएताः । (श्रु) चतुस्त्रिᳬंशद्व्याहृतयो भवन्ति प्रायश्चित्तयो नामैष वै प्रजापतिर्य एष यज्ञस्तायते यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाता एतमेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते ॥ १ ॥

(न्तेऽष्टौ) अष्टौ वसवः । (ऽ) एकादश रुद्रा द्वादशादित्या इमेऽएव द्यावापृथिवी त्रयस्त्रिᳬंश्यौ त्रयस्त्रिᳬंशद्वै देवाः प्रजापतिश्चतुस्त्रिᳬंशस्तदेनं प्रजापतिं करोत्येतद्वाऽअस्त्येतद्ध्यमृतं यद्ध्यमृतं तद्ध्यस्त्येतदु तद्यन्मर्त्यᳬं स ऽएष प्रजापतिः सर्वं वै प्रजापतिस्तदेनं प्रजापतिं करोति तस्मादेताश्चतुस्त्रिᳬंशद्व्याहृतयो भवन्ति प्रायश्चित्तयो नाम ॥ २ ॥

अथ प्रायश्चित्तम् ।

ता वाऽएताश्चतुस्त्रिंशद्व्याहृतयो भवन्ति–प्रायश्चित्तयो नाम । एष वै प्रजापतिः–य एष यज्ञस्तायते । यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाताः । एतमेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते ॥ १ ॥

अष्टौ वसवः, एकादश रुद्राः, द्वादशादित्याः । इमेऽएव द्यावापृथिवी त्रयस्त्रिंश्यौ । त्रयस्त्रिंशद्वै देवाः, प्रजापतिश्चतुस्त्रिंशः । तदेनं प्रजापतिं करोति । एतद्वाऽअस्ति, एतद्ध्यमृतम् । यद्ध्यमृतं

ता वा एता इति । ज्योतिष्टोमस्येदमखिलमारभ्य तत्र च मन्त्रपाठानुरोधेनातिमात्रा विकृता अपि तत्र उक्ताः । तदनन्तरं मन्त्रानुरोधेन विपुषा ग्रहः गृहपतीशो विवदाम्य. । सत्रोत्थान सोमप्रायश्चित्तानन्त्येष ब्राह्मणक्रमः प्राप्नोति तत्र मन्त्रक्रममनादृत्यानिपर्यनुयोगस्त्वाच्च ज्योतिष्टोम एव पात्रविशेषावकाशवचनं चाधुनाऽपि ज्योतिष्टोम एव प्रायश्चित्तान्युच्यन्ते । तदर्थमुपक्रमते । 'ता वै एताः' मन्त्रसमाम्नाये "परमेष्ठ्यभिधीत" इत्यत्र "परमेष्ठिने स्वाहेति जुहुयात्" इत्यादि ब्राह्मणसहिते सिद्धाश्चतुस्त्रिंशद्व्याहृतयो भवन्ति । विभक्तिव्यवच्छिन्नाः परस्पर व्याह्रियन्ते पठ्यन्त इति व्याहृतयः परमेष्ठिने स्वाहेत्यादयः प्रायश्चित्तय इत्येवनामिका यादृशमेव भ्राम नाशात् कर्म तादृशमेव प्रायश्चित्तम् उत्तरकालमपीत्येव चोद्येते सञ्ज्ञायन्ते । आभिर्भेषज्यामिकाभिरिति प्रायश्चित्तस्य एतद्वैषज्यात्मकः प्रजापतिः ॥ १ ॥

अष्टौ वसव इति । (दैविको याज्ञिकफलभूत. ।) 'वसवः' अग्न्यादय आरण्यके वक्ष्यन्ते । 'रुद्रा' आदित्या एकादश प्राणा आदित्या द्वादशमासाऽस्ते अनुगृह्णन्ते द्यावापृथिव्योस्त्रिंशद्देवाः प्रजापतिसामान्यरूपास्त्रयस्त्रिंशद्वचनात् । तेनात्रेतिहाससिद्धा वस्वादयो देवगणाः (प्रात सवनादिनाजादि पृथिव्यादिस्थाना) गृहीतव्याः । शेषस्य देवजातस्य द्यावापृथिवीभ्यां परिमहात्तेन त्रयस्त्रिंशद्देवाः प्रजापतिसामान्यरूपास्त्रयस्त्रिंश एव सः अपि- (देवैश्चतुस्त्रिंशकाजः प्रजापतिः ।) तत. किं यद् 'एताश्चतुस्त्रिंशद् व्याहृतयो भवन्ति' । तदेनं यज्ञमविकलमिवाधि-

---

१–परमेष्ठ्यादीष चतुस्त्रिंशत जुहोति । इद धर्मस्य धर्म्मस्य प्रभेदे प्रायश्चित्त । चकारेण । यज्ञेनेविदभिधिप: पुराजमुग्ध भातुरः । सधावा सोर्थ मघवापुत्रमुरिक्तो विहुत पुनरिति च धर्म्यामिति पूर्वपूर्वोक्तेन मन्त्रेण धर्म्मयधर्म्यभिमपात्राभिमर्शनमपि प्रायश्चित्त । का. श्रौ. सू. २५ । १३७ । पृषदाज्यस्कन्दने चैवं । परमेष्ठ्यादिचतुस्त्रिंशद्व्याहृतिहोमः । एकादशग्रहणादिकस्य: । का. श्रौ. सू. २५ । १४२ । अद्रिभेदने माध्येन प्रथमाश्रा स्तुवीरन् । महत्रिंगस्तु गीयमान महासाम । माध्यंदिने माध्यस्थसे विग्रहस्तोत्राभिदं । चतुस्त्रिंशद् मध्य । अद्रिभेदने भवतीत्यर्थः । का. श्रौ. सू. २५ । २९८ । २९९ ।

ता हैके । यज्ञं तन्व इत्याचक्षते यज्ञस्य ह त्वेवैतानि पर्वाणि स एष यज्ञस्तायमान एता एव देवता भवन्नेति ॥ ३ ॥

सा यदि घर्मदुघा दुलेत् । (द) अन्यामुपसंक्रामेयुः स यस्यामेवैनां वेलायां पुरा पिन्वयन्ति तदेवैनामुदीचीं १ स्थापयेदग्रेण वा शालां प्राचीम् ॥ ४ ॥

तद्वचस्ति । एतद्ध तद्यन्मर्त्यम् । स एष प्रजापतिः । सर्वं वै प्रजापतिः । तदेनं प्रजापतिं करोति । तस्मादेताश्चतुस्त्रिंशद्व्याहृतयो भवन्ति-प्रायश्चित्तयो नाम ॥ २ ॥

ता हैके यज्ञं तन्व इत्याचक्षते । यज्ञस्य ह त्वेवैतानि पर्वाणि । स एष यज्ञस्तायमान एता एव देवता भवन्नेति ॥ ३ ॥

सा यदि घर्मदुघा दुलेत्-अन्यामुपसंक्रामेयुः । स यस्यामेवैनां वेलायां पुरा पिन्वयन्ति-तदेवैनामुदीचीं स्थापयेत्. अग्रेण वा शालां प्राचीम् ॥ ४ ॥

दैविक प्रजापतिं करोति तदनुकारेण च यजमानमेनद्वाग्नीति पुनः सदा प्रकृतस्य वस्वादीनां यज्ञस्य व्याहृती-मात्र प्रजापतित्वमापादयेदिति । एवं व्याहृतिमन्त्र स्वादिरूपकमपि किमपि यदेतत्र तदन्यदित्यर्थः । कथम् ? ' एतद्धमृतम् ' अविनाश्यमृतमित्यर्थः । कथ वस्वादयस्तावत् प्राणपिण्डात्मकाः सङ्घातरूपास्तेषामात्मरूपं तावत्तिरूपत्वादमेवामृतत्वात्पिण्डापेक्षयामृताः । (पिण्ड एव चतुर्मर्त्या एव यज्ञोऽपि देवतामृता हविर्मन्त्रे व्याहृति-ष्वपि देवता परमेष्ठ्यादिका अमृता । स्वाहाकारप्रदान हविर्मर्त्य पश्चमृतागतमन्त्रोक्तं त्याह-)एतद्धचमृतमिति । ततः किमित्यत आह-यदमृतमस्ति न हि तत् कदाचिदपि नाशमेति तद्रूप प्रतिपद्यते, तस्मात्ते धा अमृतानि सच्छन्दस्याया इत्यभिप्राय । एतद्ध तद्यन्मर्त्यमिति । तस्यैव व्याहृतिसङ्घात्यादे (?) मर्त्यांशत यथो-क्तेनामृतेनामाह-यन्मर्त्यमिति । प्रसिद्ध लोके स्थूल विनाशि तदप्येनद्देवतारूप समानम् ॥ २ ॥

(तत्तमहस्य ते इतस्तमात्मत्र एव ता भिन्ना एव ता भिन्ना एव ता भिन्ना एव यज्ञस्यातिरस्यारोपयते चेष) प्रजा एव इत्येकेषां मतम् । यज्ञस्य ह त्वेवेति । देवतारूपाण्येव प्रत्येक तानि समस्तानि । यज्ञस्तु तत्र व्याप्तत्वबल्लोक एव परमेष्ठ्यादीनि च पर्वाणीत्यर्थ. । एता एव देवता इति । परमेष्ठ्यादिक अभिध्याता विरूपो यज्ञो भवन्नेति ॥ ३ ॥

ननु च व्याहृतिकाले यज्ञ इत्येव पूर्वमुपन्यस्तमधुना तु देवतारूप दर्शयति । व्याहृतिग्रहणेन व्याहृ-तिसम्बद्धा देवता होमद्रव्य कर्तृत्वादि तत्रैवाक्षिप्तम् । यथैव यज्ञस्यात्तिम्योत्तरकाल मन्त्रादिकाङ्गं चिकित्स-नीयम्, एव भिषग्वमप्यन्तकर्म आग्निकोमिकमेव कदाचित्कथचिद् व्यवह्रियते । कदाचिद् व्याहृतिभिः कदाचिद्धोऽनया कदाचिद् व्याहृतिभिश्चतुस्त्रिंशताज्याहुतीति । सा यदि घर्मप्रवर्ग्यार्थ पयो दुग्धे सा धेनुः सा घर्मदुघा " दुहः कब्घश्च "-(पा० सू० ३ । २ । ७० ।) इति हकारस्य घकारः । ' दुलेद् ' विनश्येद्व्याध्यादिना न वा गृहं ता तथापि सा घर्मधुग्भवेदित्युच्यते । ततोऽन्यां घर्मदुघामुपसंक्रामेयुः । अथ नान्या घर्मधुग्भवति तत्कथं तामुपगच्छेयुः । यस्यामेव वेलाया तस्मिन्नेव प्रदेशे गार्हपत्यस्य दक्षिणतो हैतः सन्दर्शने पुरा (अविनष्टा पूर्वादिव यजति संवत्सरां बहुदुग्धमान्दुग्धमास्रावन्ती ?) प्रयुक्ते दोहयन्ति तदा तच्छब्दात् सतस्या दुक् तस्यामेव विषवेलायामेनामन्यां गामुदीचीं तयावस्थिते किं कुर्यादित्यत आह-॥ ४ ॥

१-घर्मधुग्काले वादेहे च । हले मरणे सर्वात्वर्थं । का. श्री. सू । २५ । ११८

तद्येऽएतेऽअभितः । पुच्छकाण्डᳪं शिखण्डास्थेऽनुच्छ्रयाते तयोर्यद्दक्षिणं तस्मिन्नेताश्चतुस्त्रिᳪं शतमाज्याहुतीर्जुहोत्येतावान्वै सर्व्वो यज्ञो यावत्य एताश्चतुस्त्रिᳪंशद्व्याहृतयो भवन्ति तदस्यां कृत्स्नमेव सर्व्वं यज्ञं दधात्येषा ह्यतो घर्म पिन्वतऽएषो तत्र प्रायश्चित्तिः क्रियते ॥ ९ ॥

(तेऽथ) अथ यद्यज्ञस्य ह्वलेत् (तु) तत्समन्वीक्ष्य जुहुयाद्दीक्षोपसत्स्वाहवनीये प्रसुतऽआग्नीध्रे वि वाऽएतद्यज्ञस्य पर्व्व स्रᳪंसते यद्ध्वलति सा यैव तर्हि तत्र देवता भवति तयैवैतद्भिषज्यति तया संदधाति ॥ ६ ॥

तद् येऽएतेऽभितः पुच्छकाण्डं शिखण्डास्थेऽअनुच्छ्रयाते-तयोर्यद्दक्षिणं-तस्मिन्नेताश्चतुस्त्रिंशत-माज्याहुतीर्जुहोति । एतावान्वै सर्वो यज्ञे-यावत्य एताश्चतुस्त्रिंशद्व्याहृतयो भवन्ति । तदस्यां कृत्स्नमेव सर्वं यज्ञं दधाति । एषा ह्यतो घर्मं पिन्वते एषो तत्र प्रायश्चित्तिः क्रियते ॥ ९ ॥

अथ यद्यज्ञस्य ह्वलेत्-तत् समन्वीक्ष्य जुहुयात्-दीक्षोपसत्सु, आहवनीये प्रसुतऽआग्नीध्रे । विवाऽएतद्यज्ञस्य पर्व स्रंसते-यद्ध्वलति । सा यैव तर्हि तत्र देवता भवति-तयैवैतद्भिषज्यति-तया सन्दधाति ॥ ६ ॥

तद्येऽएते इति । तस्या ये एते पुच्छकाण्डस्य पार्श्वत. उच्चैः स्थिते शिखण्डेस्वामिथिनी शिखण्डास्थे । अस्थिशब्दस्य "छन्दस्यपि दृश्यते"-(पा० सू० ७ । १ । ७६) इत्यनङि कृते "अनसन्तान्नपुंसकाच्छन्दसि"-(पा० सू० ५ । ४ । १०३) इति समासान्तः । तयोरस्थि यद्दक्षिणं तस्मिन्नेताः परमेष्ठ्यादिरेवोप सहाराद् । ततश्चैव विज्ञायते । तस्मिन्नेता इति । एताः व्याहृतिनामकाः आहुतीर्जुहोति' इति । 'एतावान्वै सर्वो यज्ञः' इत्यभिधीयते । 'एवं चतुस्त्रिंशदवस्थाविशेषा य इमे एते च परमेष्ठ्यादिकालका इत्यभिप्रायः । तदस्यामिति । (परमेष्ठ्यादयस्तत् कथं चाहुतिस्तत्रावातिष्ठते इत्यभिप्रायः ।) कृत्स्नमिति । कल्प्यते सर्वमित्यग्निष्टोमादिभेदभिन्नं किमर्थं पुनरस्यां 'यज्ञं' 'दधाति' इत्यत आह-'एषा' ह्यभिनवा धेनुरन्तर्भूतं 'घर्मं' प्रवर्ग्यसाधनं पयः 'पिन्वते' दुग्धे तच्च यज्ञस्य शिरः शिरसः सकलस्य क्षीसारो यदि वा अस्याः सकलोपयोगो भवतीति । ततोऽस्याः सुत्यायांश्वतघर्मप्रादुर्भावो युज्यते नान्यथेति शेषेणैव 'तत्र प्रायश्चित्तिः' 'क्रियते' यदि घर्मदुघा ह्वलेदित्युपसंहारः ॥ ९ ॥

अथ यदिति । अन्यदपि कश्चित् सोमस्य विनश्येत् तत् तत्सम्यगनुदृश्य या देवता तस्यै परमेष्ठ्यादिकायै एकामाज्याहुतिं हुत्वा स्रुचा सकृद्गृहीतां जुहुयात् । 'दीक्षोपसत्सु' च वर्त्तमानासु 'आहवनीयस्य' शालाद्वार्यवत्[१] 'जुहुयात्' । प्रसुते तु सुत्यायां यदि ह्वले कृत आग्नीध्राये जुहुयात् । (आज्याहुत्योरभिधानाच्छालायामनुपक्रान्त एव क्रान्तो गृह एवाहवनीये होतव्यतायै चैतद् भिषज्याहुत्या तृतये इत्यभिप्रायः ।) अथ यास्ता उक्ताहुतय इति ।

१-वदीय्या दोहस्य निऽम्यस्य: । अन्यस्या गोर्थ्वेवस्थिताया इत्यर्थः । शालाया वा पुरस्तात्प्राच्याः । शालाया वा पुरस्तादवस्थितायाः इत्यन्यस्या गोरवस्थानेविवरः । पुच्छकाण्डाद्दक्षिणेऽस्थनि हुत्वा दोहयेत् । तामेव गां दोहयेदित्यर्थः । का. श्रौ. सू. २५ । १३९-१४१ ।

(त्यु) अथ यदि स्कन्देत् । (त्त) तदद्भिरुपनिनयेदद्भिर्वाऽइदँ सर्व्वमाप्तँ सर्व्वस्यैवाप्त्यै व्वैष्णववारुण्यऽर्चा यद्वाऽइदं किंचार्छति व्वरुण एवेदँ सर्व्वमार्पयति ययोरोजसा स्कभिता रजाँसि व्वीर्य्येभिर्व्वीरतमा शविष्ठा ॥ या पत्येतेऽअप्रतीता सहोभिर्व्विष्णूऽअगन्वरुणा पूर्व्वहूताविति यज्ञो वै व्विष्णुस्तस्यैतदार्छति व्वरुणो वाऽआर्पयिता तद्यस्यार्धैवैतद्देवताया आर्छति यो च देवतार्पयति ताभ्यामेवैतदुभाभ्यां भिषज्यत्युभाभ्याँ संदधाति ॥ ७ ॥

अथ यदि स्कन्देत्–तदद्भिरुपनिनयेत् । अद्भिर्वाऽइदं सर्वमाप्तम् । सर्वस्यैवाप्त्यै । वैष्णववारुण्यऽर्चा । यद्वाऽइदं किं चार्च्छति–वरुण एवेदं सर्वमार्पयति । " ययोरोजसा स्कभिता रजांसि वीर्येभिर्वीरतमा शविष्ठा । या पत्येतेऽअप्रतीता सहोभिः, विष्णूऽअगन्वरुणा पूर्वहूतौ "–(वा. सं. ८ । ५९) इति । यज्ञो वै विष्णुः । तस्यैतदार्च्छति । वरुणो वाऽआर्पयिता तद् यस्यार्धैवैतद्देवतायाऽआर्छति, यो च देवतार्पयति–ताभ्यामेवैतदुभाभ्यां भिषज्यति, उभाभ्यां सन्दधाति ॥ ७ ॥

चतुर्गृहीतमित्यादयः प्रायश्चित्तयस्ताभि. सह किमासा भिषज्यतीति कार्यसाम्याद्विकल्प । आहोस्वित् समुच्चय. ? भिन्नाहुतित्वात् समुच्चयः। सत्यपि भैषज्ये सामान्ये ऋग्वेदाद्यशास्ताभिर्भिषज्यति । (यागाद्यशामान्यामान्यशास्त्या-भिन्नतश्चावर्तकार्ये नानात्वात्समुच्चयः ।) तद्यथैकस्मिन्नेव कार्ये वातपित्तादिभेषजानामभिन्नदेशानामप्यवान्तर-कार्यभेदानामनवयो न विकल्प एवमिहापि द्रष्टव्यम् । तथा च दर्शयत्युभयं ह्येतत् कर्माध्वरकर्म चेति तत्रैव तत्रापि सन्धाने च क्षुद्रात्मम ह्येतत् कर्म ऋग्वेदादिक चेत्येव सति यत्र विशेषतो नादिष्टं प्रायश्चित्त तत्र कालाहुतिं हुत्वा वेदाहुतिं ब्रह्मा जुहुयात् । आदिष्टे तु प्रायश्चित्ते कालाहुतयस्तस्य च पात्रक्रमेण क्रिया एव-मष्टावपि कालाहुतिं जप्त्वा यथोक्तां प्रायश्चित्तिं कुर्यात् ॥ ६ ॥

अथ यदीति । यज्ञस्येति वर्तते येन सम्बन्धी सोमोऽभिषुतः ' स्कन्देत् ' तत एव सोम इति न तावदा-ग्न्यादिपतन एतत्प्रायश्चित्त पतितेऽपि तस्मिन्यज्ञस्य वैगुण्याभावात्तथैष्टिकश्च यदा स्कन्देत्तत्रापि प्राकृतस्यैव प्रायश्चित्तस्य भावात् । अनभिषुते सोमे स्कन्ने पुनर्गृहीतुं शक्यत्वाद्गृहीते च तस्मिन् वैगुण्याभावादभिषुतस्तु यः स्कन्दति तत्रावश्य क्रियाश्चिदशः प्रत्याहरणीयो भवति तत्यून. सोमो भवतीति वैगुण्याच्चैव युक्त प्रायश्चित्तं । यदि सोमस्य रस. किञ्चित्स्कन्देत्तदद्भिरुपसिञ्चेत । वैष्णवी चासौ वारुणीत्येतया वैष्णववारुण्या [कयाच ?] । ईद किञ्चिल्लोके चार्छति । " ऋगतौ "–(धा. पा. ११ । ५.) इत्येव माङ्पूर्वो विनाशे वर्तते । तस्य च ऋच्छादेशः । यत् किञ्चिन्नश्यति सर्वमिद वरुण एव ' अर्पयति ' विनाशयति, तस्यैवर्चोऽपि च पुरागमः " " ययोरोजसेति " एतया ऋचा यत्र वा ' देवता ' ' अर्पयति ' यस्माच्च विमृशति ' ताभ्यामुभाभ्यां । ' भिषज्यति ' तस्य स्कन्नस्य ताभ्यामनुदेशादित्यभिप्रायः ॥ ७ ॥

१–ययोरोजसेत्येवोदके चोपसिञ्चेत् । सोम एवस्कन्नद्विर्वैशियमायश्चित्तमिदमिति कर्क । स्कन्नसोमप्रायश्चित्तमिदमिति देवया-ज्ञिक. । ययोर्वैष्णववारुणी त्रिष्टुबिति कात्यायनसर्वानुक्रम । का. श्रौ. सू. २५ । २८ ।

(त्यु) अयोऽअभ्येव मृशेत् । (हे) देवान्दिवमगन्यज्ञस्ततो मा द्रविणमष्टु मनुष्यानन्तरिक्षमगन्यज्ञस्ततो मा द्रविणमष्टु पितृन्पृथिवीमगन्यज्ञस्ततो मा द्रविणमष्टु यं कं च लोकमगन्यज्ञस्ततो मे भद्रमभूदित्येवैतदाह ॥ ८ ॥

तद्ध स्मैतदारुणिराह । किं स यजेत यो यज्ञस्य व्यृद्ध्या पापीयान्मन्येत यज्ञस्य वाऽअहं व्यृद्ध्या श्रेयान्भवामीत्येतद्ध स्म स तदभ्याह यदेता आशिष उपगच्छति ॥ ९ ॥

इति चतुर्थप्रपाठकेऽष्टमं ब्राह्मणम् ॥ ८ ॥ ५. ७. ॥

अयोऽअभ्येव मृशेत्–" देवान्दिवमगन्यज्ञः ततो मा द्रविणमष्टु, मनुष्यानन्तरिक्षमगन्यज्ञः ततो मा द्रविणमष्टु, पितॄन्पृथिवीमगन्यज्ञः ततो मा द्रविणमष्टु– यं कं च लोकमगन्यज्ञः । ततो मे भद्रमभूत् " (वा. सं. ८ । ६०) इत्येवैतदाह ॥ ८ ॥

तद्ध स्मैतदारुणिराह–किं स यजेत-यो यज्ञस्य व्यृद्ध्या पापीयान्मन्येत । यज्ञस्य वाऽअहं व्यृद्ध्या श्रेयान्भवामीत्येतद्ध स्म स तदभ्याह–यदेता आशिष उपगच्छति ॥ ९ ॥

इति प्रायश्चित्तम् ।

अयो अभ्येव मृशेदिति । देवैस्तत्र सोम नाद्रियन्निनयेत् । कालाहुतिभिश्चैतत्समुच्चीयते । भिन्नांशवर्तित्वादध्वर्युश्चेद कुर्यात् । समाख्यानात् । कालाहुतिमात्रब्राह्मणश्रवणात् ॥ ८ ॥

तद्ध स्मैतदिति । या एता आशिषस्ततो मा द्रविणमष्टिृत्यादय. । एव तु स्कन्दनविशेषास (नम्थनन सर्वस्मादृयते न लिङ्गक्रमात्) प्रात मशस्य दोह इत्यस्य वाचन दर्शयति पूर्वासु कालाहुतिषु ॥ ९ ॥

इति श्रीहरिस्व मिनः कृतौ माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे
पञ्चमेऽध्याये सप्तमं ब्राह्मणम् ॥ ४–७ ॥

१–' य कच ' इत्यादिभागो मन्त्रतयैवाम्नात संहितायाम् । इह तु सोऽस्य, फलितार्थकथनंमात्र प्रतीयते । अत्र संहितायाम्–' चतुस्त्रिंशत्तन्तव. '–इति, ' यज्ञस्य दोहः '–इति, ' आपवस्त '–इत्येव त्रयः प्रायश्चित्तार्था होममन्त्रा अभ्येऽध्युक्तास्त इह ब्राह्मणे न दृश्यन्ते ।

२–देवान् दिवमगन्निति सोमे । सोमे स्कन्नहविर्निर्देशप्रायश्चित्तमिदमिति कर्कः । का. श्रौ. सू. २५ । २७ ।

३–सोमेऽयोऽपगते [illegible] समाप्त [illegible]
कर्क [illegible]

तद्यत्रैतत्त्रिरात्रे सहस्रं ददाति । तदेषा साहस्री क्रियते स प्रथमेऽहंस्त्रीणि च शतानि नयति त्रयस्त्रिंशतं शतं चैवमेव द्वितीयेऽहंस्त्रीणि चैव शतानि नयति त्रयस्त्रिंशतं शतं चैवमेव तृतीयेऽहंस्त्रीणि चैव शतानि नयति त्रयस्त्रिंशतं चाथैषा साहस्र्यतिरिच्यते ॥ १ ॥

सा वै त्रिरूपा स्यादित्याहुः । (रे) एतद्ध्यस्यै रूपतममिवेति रोहिणी ह त्वेवोपध्वस्ता स्यादेतद्धैवास्यै रूपतममिव ॥ २ ॥

सा स्यादप्रवीता । वाग्वाऽएषा निदानेन यत्साहस्र्ययातयाम्नी वाऽइयं वागयातयाम्न्यप्रवीता तस्मादप्रवीता स्यात् ॥ ३ ॥

गर्गत्रिरात्रमहीनम् ।

तद् यत्रैतत्त्रिरात्रे सहस्रं ददाति—तदेषा साहस्री क्रियते । स प्रथमेऽहं त्रीणि च शतानि नयति, त्रयस्त्रिंशतं च । एवमेव द्वितीयेऽहं त्रीणि चैव शतानि नयति, त्रयस्त्रिंशतं च । एवमेव तृतीयेऽहं त्रीणि चैव शतानि नयति त्रयस्त्रिंशतं च । अथैषा साहस्र्यतिरिच्यते ॥ १ ॥

सा वै त्रिरूपा स्यादित्याहुः । एतद्ध्यस्यै रूपतममिवेति । रोहिणी ह त्वेवोपध्वस्ता स्यात् । एतद्धैवास्यै रूपतममिव ॥ २ ॥

सा स्यादप्रवीता । वाग्वाऽएषा निदानेन—यत्साहस्री अयातयाम्नी वाऽइयं वाग्, अयातयाम्नी अप्रवीता । तस्मादप्रवीता स्यात् ॥ ३ ॥

तद्यत्रैतदिति । साहस्रीब्राह्मणमेतत् । संवत्सरसत्रविषयो वैषुवतो ग्रह इति । मन्त्रक्रमादुपस्थितमप्युत्सार्याहीने गता 'साहस्री' तावदुच्यते । यत्र यस्मिँश्च त्रिरात्रे तिस्रो रात्रय. समाहृतास्त्रिरात्रः । रात्र्या चाहोरात्रं लक्ष्यते, तेनाप्यहोरात्रपरिमित सोमयागस्तथश्च यत्र त्रिरात्रे सोमयागस्तत्र सञ्ज्ञाते गार्गाख्ये सहस्र दक्षिणां ददाति तत्तत्रैषा वक्ष्यमाणा त्रिरूपादिका गौ. साहस्री सहस्रस्य पूरणीत्येतस्मिन्नर्थे वक्ष्यमाणं द्रष्टव्यम् । सहस्राद्वाक्षा क्रियते इति वक्ष्यमाणसम्बन्धार्थ उपन्यासः । कथ नाम स यदेतत् प्रथमेऽहनि इत्याद्येतद्गर्गत्रिरात्रविषय विज्ञाय सतः स प्रथमेऽहनीत्यसमर्थानुवाद एव । स एव समविभक्ताः प्रत्यहं ददातीत्यसद्धर्मस्य सर्वाहीनविषयत्वात् । 'अथैषा साहस्र्यतिरिच्यते' विभक्तुमशक्यत्वात् ॥ १ ॥

सा वै त्रिरूपेति । 'त्रिरूपा' त्रिवर्णा 'रोहिणी' रक्ता 'उपध्वस्ता' वर्णान्तरेणाहता 'रूपतमम्' रूपान्तरेभ्यः प्रकृष्ट रूपम् ॥ २ ॥

सा स्यादप्रवीतेति । वृषेणानुपगता । वाग्वा एवेति । वागेव देवता अस्या अधिदैवतमित्यर्थः । 'अयातयाम्नी' अनुपक्षीणवीर्या वाक् ससारा स्वकार्योदपि हरिणा 'अप्रवीता' असंस्कृतवीर्यत्वात् ॥ ३ ॥

१—सहस्रदक्षिणे त्रिरात्रे प्रतिविभज्य नयन् रोहिणीमुपध्वस्तामप्रवीतामतिरेचयाति त्रिरूपा वा । का. श्रौ. सू. । १३ । ७४ ।

(त्वां) तां प्रथमेऽहन्नयेत् । (द्वा) वाग्वाऽएषा निदानेन यत्साहस्री तस्या एतत्सहस्रं वाचः प्रजातं पूर्वा हैत्यति पश्चादेनां प्रजातमन्वेत्यु-त्तमे वैनामहन्नयेत्पूर्वमुहास्यै प्रजातमेति पश्चादुपान्वेति सोऽएषा मीमाᳪं-सैवोत्तमऽएवैनामहन्नयेत्पूर्वᳪंह्यस्यै प्रजातमेवैति पश्चादेपान्वेति ॥ ४ ॥

तामुत्तरेण हविर्धाने । दक्षिणेनाग्नीध्रं द्रोणकलशमवघ्रापयति यज्ञो वै द्रोणकलशो यज्ञमेवैनामनुदर्शयति ॥ ५ ॥

(न्त्री) आजिघ्र कलशम् । (म्म)मह्या त्वा विशन्त्विन्दव इति रिरिचान इव वाऽएष भवति यः सहस्रं ददाति तमेवैतद्रिरिचानं पुनराप्याययति यदाहाजिघ्र कलशं मह्या त्वा विशन्त्विन्दवऽइति ॥ ६ ॥

पुनरूर्जा निवर्तस्वेति । तद्वेव रिरिचानं पुनराप्याययति यदाह पुनरूर्जा निवर्तस्वेति ॥ ७ ॥

तां प्रथमेऽहन्नयेत् । वाग्वाऽएषा निदानेन—यत्साहस्री । तस्या एतत्सहस्रं वाचः प्रजातम् । पूर्वा हैति । पश्चादेनां प्रजातमन्वेति । उत्तमे वैनामहन्नयेत, पूर्वमुहास्यै प्रजातमेति, पश्चादेपान्वेति । सोऽएषा मीमांसैव । उत्तमऽएवैनामहन्नयेत । पूर्वमस्यै प्रजातमेवैति, पश्चादेपान्वेति ॥ ४ ॥

तामुत्तरेण हविर्धाने दक्षिणेनाग्नीध्रं द्रोणकलशमवघ्रापयति । यज्ञो वै द्रोणकलशः । यज्ञमेवै-नामनुदर्शयति ॥ ५ ॥

" आजिघ्र कलशं मह्या त्वा विशन्त्विन्दवः "–(वा. सं. ८ । ४२) इति । रिरिचान इव वाऽएष भवति–यः सहस्रं ददाति । तमेवैतद्रिरिचानं पुनराप्याययति–यदाह–आजिघ्र कलशं मह्या त्वा विशन्त्विन्दव इति ॥ ६ ॥

" पुनरूर्जा निवर्तस्व "–(वा. सं. ८ । ४२) इति । तद्वेव रिरिचानं पुनराप्याययति–यदाह–पुनरूर्जा निवर्तस्वेति ॥ ७ ॥

तां प्रथमेऽहन्निति । पूर्वा हैतीति । (गवां मध्ये नात्र इत्यभिधाय पूर्वमाह एषा इत्येवमपि ।) एतां स्त्रीगाव-श्नो धावन्तो वत्सा इत्याशयः । उत्तमे वैनामिति । ये पुत्रा वत्सास्ते अग्रगा भवन्ति (तेहमुक्तमिति । एत-स्मादेव वाक्यशेषात् प्रथमे इति यजमानो नान्ये प्रथमो न धातव्याः ।) उत्तमे त्वनुनीयमानाः पश्चादिति गम्यते ॥ ४ ॥

तामुत्तरेणेति । अन्तरा शालासदसि नीत्वा ' द्रोणकलशम ' एव ' अवघ्रापयति ' ' यज्ञो वै द्रोणकलशः ' इत्यत्र शिरसो धारणात् सोमाधारत्वेनेति । यज्ञ एवैनामिति । यज्ञो यजमानस्तं सहस्रेण रिरिचानमनया सहस्रस्य पात्रभूतया रिच्यमानमप्याययतीत्यभिप्रायः ॥ ५ ॥

आजिघ्रेति । स्पष्टार्थतया. ॥ ६–७ ॥

१–आजिघ्रेत् प्रथमां नयेदन्येषां पश्चात् । सायेऽहनि पश्चे प्रथमां अत्येत्याऽहनि पश्चात्रयेदिति । का. श्रौ. सू. १३ । ७५ ।
२–हविर्धानयोरन्तरे द्रोणकलशमेनामवघ्रापयत्याजिघ्रेति । का. श्रौ. सू. १३ । ७६ ।

सा नः सहस्रं धुक्ष्वेति । तत्सहस्रेण रिरिचानं पुनराप्याययति यदाह सा नः सहस्रं धुक्ष्वेति ॥ ८ ॥

(त्यु) उरुधारा पयस्वती पुनर्माविशताद्रयिरिति । तदेव रिरिचानं पुनराप्याययति यदाह पुनर्माविशताद्रयिरिति ॥ ९ ॥

(त्यु) अथ दक्षिणे कर्णेऽआजपति । (त्री) इडे रन्ते हव्ये काम्ये चन्द्रे ज्योतेऽदिति सरस्वति महि विश्रुति ॥ एता तेऽअघ्न्ये नामानि देवेभ्यो मा सुकृतं ब्रूतादिति वोचेरिति वैतानि ह वाऽअस्यै देवत्रा नामानि स यानि ते देवत्रा नामानि तैर्मा देवेभ्यः सुकृतं ब्रूतादित्येवैतदाह ॥ १० ॥

तामुत्सर्जन्ति । सा यद्युपुरुषाभिवीता प्राचीयात्तत्रविद्यादुरात्सीदयं यजमानः कल्याणं लोकमजैषीदिति यद्युदीचीयाच्छ्रेयानस्मिँल्लोके यजमानो भविष्यतीति विद्याद्यदि प्रतीचीयाद्भिर्यतिलिखन इव धान्यतिलिखो भविष्यतीति विद्याद्यदि दक्षिणेयात्क्षिप्रेऽस्माल्लोकाद्यजमानः प्रैष्यतीतिविद्यादेतानि विज्ञानानि ॥ ११ ॥

"सा नः सहस्रं धुक्ष्व"–(वा. सं. ८।४२) इति । तत्सहस्रेण रिरिचानं पुनराप्याययति–यदाह–सानः सहस्रं धुक्ष्वेति ॥ ८ ॥

"उरुधारा पयस्वती पुनर्माविशताद्रयिः"–(वा. सं. ८।४२) इति । तदेव रिरिचानं पुनराप्याययति–यदाह–पुनर्मा विशताद्रयीरिति ॥ ९ ॥

अथ दक्षिणे कर्णेऽआजपति–"इडे रन्ते हव्ये काम्ये चन्द्रे ज्योतेऽदिति सरस्वति महि विश्रुति । एता तेऽअघ्न्ये नामानि देवेभ्यो मा सुकृतं ब्रूतात्"–(वा. सं. ८।४३) इति । वोचेरिति वा । एतानि ह वाऽअस्यै देवत्रा नामानि । स यानि ते देवत्रा नामानि तैर्मा देवेभ्यः सुकृतं ब्रूतादित्येवैतदाह ॥ १० ॥

तामवार्जन्ति । सा यद्यपुरुषाभिवीता प्राचीयात्–तत्र विद्यात्–अरात्सीदयं यजमानः, कल्याणं लोकमजैषीदिति । यद्युदीचीयात्–श्रेयानस्मिँल्लोके यजमानो भविष्यतीति विद्यात् । यदि प्रतीची·

अथ दक्षिण' इति । ' वोचेरित्येनत्पयामूला ब्रूयाद् ' ब्रूताद् ' इत्यस्य स्थाने ' वोचेरिति ' ब्रूयात् । ' एतानि ह वै अस्यै ' गोर्देवत्रा देवेषु नामानि ॥ १० ॥

तामवार्जन्तीति । तामवार्जिता साहस्रीमवघ्राय निरस्तां सतीम् ' अवार्जन्ति ' अवसृजन्ति विमुञ्चन्ति साऽ यदृच्छागती ' पुरुषेणाभिवीता ' अभिगमिता अजेोन्यर्थस्य (वीभ्य) वी आदेश. । यदि ' प्राचीयात् '

१–इडे रन्ते इति दक्षिणेऽस्याः कर्णे यजमानो जपति । रोहिणीसहस्रेऽध्यमिति कर्कः । वोचेरिति वाऽन्ते । ब्रूतादित्यस्य स्थाने ' वोचे ' रिति वा ब्रूयादित्यर्थः का. श्रौ. सू. । १२ । ७ । १४ ।

तद्या एतास्तिस्रस्तिस्रस्त्रिꣳशत्यधि भवन्ति । तास्वेतामुपसमाकुर्वन्ति वि वाऽएतां विराजं वृहन्ति यां व्याकुर्वन्ति विच्छिन्नोऽएषा विराड्या विवृढा दशाक्षरा वै विराट्तत्कृत्स्नां विराजꣳ संदधाति ताꣳ होत्रे दद्याद्धोता हि साहस्रस्तस्मात्ताꣳ होत्रे दद्यात् ॥ १२ ॥

(द्वौ) द्वौ वोन्नेतारौ कुर्वीत तयोर्यतरो नाश्रावयेत्तस्माऽएनां दद्याद्व्यृद्धो वाऽएष उन्नेता य ऋत्विक्सन्नाश्रावयति व्यृद्धोऽएषा विराड्या विवृढा तद्व्यृद्धऽएवैतद्व्यृद्धं दधाति ॥ १३ ॥

यान्–इम्यतिल्विल इव, धान्यतिल्विलो भविष्यतीति विद्यात् । यदि दक्षिणेयात्–क्षितेऽस्माल्लोका-यजमानः प्रैष्यतीति विद्यात् । एतानि विज्ञानानि ॥ ११ ॥

तद् या एतास्तिस्रस्तिस्रस्त्रिंशत्यधिभवन्ति–तास्वेतामुपसमाकुर्वन्ति । वि वाऽएतां विराजं वृहन्ति–यां व्याकुर्वन्ति । विच्छिन्नोऽएषा विराट्–या विवृढा । दशाक्षरा वै विराट् । तत् कृत्स्नां विराजं सन्दधाति । तां होत्रे दद्यात् । होता हि साहस्रः । तस्मात्तां होत्रे दद्यात् ॥ १२ ॥

द्वौ वोन्नेतारौ कुर्वीत । तयोर्यतरो नाश्रावयेत्–तस्मा एनां दद्यात् । व्यृद्धो वाऽएष उन्नेता–य ऋत्विक्सन्नाश्रावयति । व्यृद्धोऽएषा विराट् या विवृढा । तद् व्यृद्धऽएवैतद्व्यृद्धं दधाति ॥ १३ ॥

गच्छेत् ' तत्र ' निमित्ते ' विद्यादात्मीयं " " ऋधु वृद्धौ "–(धा. पा. स्वा. प. २१) । इति धातो रूपम् । निष्कर्मा ' यजमानः ' ' कल्याणम् ' शोभनं स्वर्गं ' लोकं ' जितवान् ' अयम् ' यदि च ' प्रतीचि ' ' इयात् ' तत ' इम्यतिल्विलो भविष्यतीति ' ' विद्यात् ' । " विल संवरणे "–(धा. पा. तु. ६७) तिल इव शाखाभिः पुष्पफलेन वर्धते तिल्विलं छान्दसोऽकारलोपः । इभा हस्तिनः इभेभ्यो हिता इभ्याः हस्तिरक्षका इभ्यः तिल्विलो वृत्त इति (इभ्यतिल्विलत्वमभ्यहस्तिभ्यां भवतीति तत्सदानार्थो एव इभ्याः ।) हस्तिनो भवन्तीत्यर्थः । इवशब्दः समुच्चये । धान्यावृत इव धान्यावृतश्चेत्यर्थः ।

तद्या एता इति । अथैतां विसृष्टां सतीं किं कुर्वन्तीत्यत आह–'या एताः' प्रतिदिवसं 'तिस्रस्तिस्रो गाव-स्त्रिंशतिरधिका अपि 'भवन्ति' " यस्मादधिकं यस्य चेश्वरवचनं–तत्र सप्तमी " (पा. सू. २।३।९) ' तासु ' 'एतासु' पूर्वनीतासु एतां साहस्रीमुपसर्गापि स एकादशभिः कुर्वन्त्येकादशत्वे कुर्वन्तीत्यर्थः । 'विवृहन्ति' " वृहू उद्यमे "–(धा. पा. तु. प. ६६) । विनिर्दं हि वैनां ' विराजं ' ' यां ' पृथक् आनयन्ति । ' विच्छिन्ना तु एषा ' ' विराट् ' दक्षिणात्मिका ' या ' ' विवृढा ' विभज्यानीय नीता ततस्तस्मादुद्धृतामवन् सम्यं सम्भवति ' विराजं सन्दधाति ' । दशाक्षरा हि विराट् विराड्रूपको भुवनत्मा च [सर्वा न्याभिस्त्वावदसद्भेमभु] संहित एवानया नु ' कृत्स्नां ' ' सन्दधाति ' इत्याशयः । होता दक्षिणां नयतीति । नयनेदाने प्रयुक्तत्वात् । ' तां ' होत्रे दद्यात् ' इति वदतो दाने दर्शनात् । तास्वेतामुपसमाकुर्वन्तीति च पूर्वनीतायाः संसर्गवचनात् यदि तु संसृज्यैव ताभिर्नवभिः साहस्रं नीयते ततः कथं सा विराड्विवृढा व्याकृतायाः स्यात्सम्यादर्शन एवायं नियमो न्यूना दशतोऽपनायादिति ।

1–मध्यतो नवसु दशमीं कृत्वा होत्रे दद्यात् । उन्नेतारौ वा कृत्वा नाश्रावयते । दद्यदद्याभेदेन दक्षिणा दद्यात् । का. श्रौ. सू. १३ । ७९–८१ ।

तदाहुः । (नं) न सहस्रेऽधि किं चन दद्यात्सहस्रेण ह्येव सर्वान्कामानाप्नोतीति तदु होवाचासुरिः काममेव दद्यात्सहस्रेणाह सर्वान्कामानाप्नोति काममनोऽस्येतरद्दत्तं भवतीति ॥ १४ ॥

(त्य) अथ यदि रथं वा युक्तं दास्यन्त्स्यात् । (ब्र) यद्वा वशायै वा वपायाᳫं हुतायां दद्यादुदवसानीयायां वेष्टौ ॥ १५ ॥

स वै दक्षिणा नयन् । (त्व) अन्यूना दशतो नयेद्यस्माऽएकां दास्यन्त्स्याद्दशभ्यस्तेभ्यो दशतमुपावर्तयेद्यस्मै द्वे दास्यन्त्स्यात्पञ्चभ्यस्तेभ्यो

तदाहुः—न सहस्रेऽधि किंचन दद्यात् सहस्रेण ह्येव सर्वान्कामानाप्नोतीति । तदुहोवाचासुरिः—काममेव दद्यात् । सहस्रेणाह सर्वान्कामानाप्नोति । काममेनोऽस्येतरद्दत्तं भवतीति ॥ १४ ॥

अथ यदि रथं वा युक्तं दास्यन्त्स्यात्, यद्वा वशायै वा, वपायां हुतायां दद्यात्, उदवसानीयायां वेष्टौ ॥ १५ ॥

स वै दक्षिणा नयन्, अन्यूना दशतो नयेत् । यस्माऽएकां दास्यन्त्स्याद् दशभ्यस्तेभ्यो दशतमुपा-

---

नयनो नयन तु वेद्यन्निगता सहिताना त्रयाणा शतानां संहितानामेवेति द्रष्टव्यम् । तत्र तु प्रकृतशतविभागानुसारेण मुख्यर्थैकीकृत्य चतमश्चतस्रो दशतोऽर्पणीया प्रपद्यन्ते । एतेनुस्तिस्रो दशत सम च त्रिभागोनगाव. प्राप्नुवन्ति । तस्य हि साहस्र्या संहिते एकादशकार्गमिष्यते । ततश्च तृतीयिनामिहास्यैषो सदर्पणीया प्राप्नोति । अर्धिना तु द्वे द्वे दशतावन्येन एव (प्राप्नुनायाईचिवैका तृतीयिना सत्रिभागा त्रयोदशैकादशस्रोको कसा प्राप्नुवन्ति) ततश्शतमर्पयित्वा पुनस्त्रयाणामेकादशतमर्पयेत्, चतुर्होत्रा सह पूर्णमर्पयेदित्येव प्राकृतविभागेनार्पणे प्रसज्यमाने आह—यस्मा एकामेकादशते आह—होता हि साहस्र सत्युक्थे बृहतीनां सहस्रमर्हतीति साहस्र. य ऋत्विक् सन्निपुत्रेना सन्निन्यर्थ । स ऋत्विक्शब्द उद्देतुर्लक्षणार्थः । इतरथा तु बहव एव ऋत्विजो नाश्रयन्ति तेषामपि बृहती स्यात् । ' तदाहुर्न सहस्रे ' दीयमानेऽधिकमश्वादिकं प्रतिषिध्यते तेन विनैव क्रतुफलं सिद्ध्यतीत्येनदर्शयति ' सहस्रेण ह्येव काममेव ' ददाति विविधसामर्थ्याद्विशेष । तदाह-सत्य तावत् सहस्रेणैव ' सर्वान्कामानाप्नोति ' ' कामेन ' एव इच्छयाऽस्य यजमानस्येतरद्दत्तं भवति (न च निष्फले दाने एव युक्ता तत्र भूमेच्छया ' इतरदत्त भवति ' इत्युक्तमभूदत एवं सिद्धे नान्य एवेत्यभिप्राय.) ॥ १४ ॥

अथेति । ' अथ यदि ' रथाधिकारार्थं वा युक्त यद्वान्यत्किञ्चिद्यदि ' दास्यन्त्स्यात् ' ततो वशायै वपायां ' दद्यादुदवसानीयाया वेष्टौ ' । सूत्रकारेणात्र " साहस्रीमेव तद्दानी " त्युक्तम् । तच्छु यन्तरतो ज्ञेयम् ॥ १५ ॥

स वै दाक्षिणेति । स वै यजमानकाल इत्यर्थ. । नयनेन दान लक्ष्यते किं कारणम् । त्रीणि च शतानि नयति त्रयस्त्रिंशमेवेति ।(त्रयस्त्रिंशानामन्यूनामिदंशभिर्नेतुमशक्यत्वात् । तस्माद्दार्थ्यधि दक्षिणा इत्य भाष्ये व्याख्या-

---

१-अनुरथ्यस्त्राहोमन्ते दद्यादेनाम् । एता दशमामिति सूत्रशेष । उदवसानीयायां वा । अन्यदिच्छन् । का श्रौ सू १२।८२-८४

दशतमुपावर्तयेद्यस्मै तिस्रो दास्यन्त्स्युस्त्रिभ्यस्तेभ्यो दशतमुपावर्तयेद्यस्मै पञ्च दास्यन्त्स्युर्द्वाभ्यां ताभ्यां दशतमुपावर्तयेदेवमाशतात्तथो हास्यैषाऽन्यूना विराडमुष्मिँल्लोके कामदुघा भवति ॥ १६ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके नवमं ब्राह्मणम् ॥ ९ ॥ (९.८.) ॥

चतुर्थः प्रपाठकः ॥ कण्डिकासंख्या ॥ १२९ ॥

वर्तयेत्। यस्मै द्वे दास्यन्त्स्यात्-पञ्चभ्यस्तेभ्यो दशतमुपावर्तयेत्। यस्मै तिस्रो दास्यन्त्स्यात्-त्रिभ्यस्तेभ्यो दशतमुपावर्तयेत्। यस्मै पञ्च दास्यन्त्स्यात्-द्वाभ्यां ताभ्यां दशतमुपावर्तयेत्। एवमाशतात्। तथो हास्यैषाऽन्यूना विराडमुष्मिँल्लोके कामदुघा भवति ॥ १६ ॥

इति गर्गत्रिरात्रम्।

पूर्वं कर्तव्या।) 'यस्मा एकाम्' इत्यादि। तत्रैतावानेवार्थो विधेयो दशभ्यो मुख्यादिभ्यो 'दशतमुपावर्तयेत्' अर्धयेत् पुनः पञ्चभ्यस्तेभ्यो मुख्येभ्य एकादशतमुपावर्तयेदित्येतदपि प्राप्नोति तथाप्यर्थविरोधान्न भवति। पञ्चदशतमित्येतदेव भवति पञ्चभ्य एकैकस्मै द्विभ्य एकादशापनसामर्थ्यात्। ततस्त्रिभ्य उपावर्तयेत्प्रशास्तृ प्रस्तोतृभ्यो तिस्रस्तिस्र उद्गात्रे चतस्र इत्येवं ततो द्वाभ्यां दशतमुपावर्तयेत् होतृभ्यर्युभ्यां यतो 'यस्मै' वमाशतात् दशभ्यः पञ्चदशभ्यो दशतमुपावर्तयेदिति प्राप्नोति तथाप्यविरोधात् त्रिभ्य एव दशतमुपावर्तयेत् कथं नु नवमदशमाभ्यामिति तिस्रस्तिस्रो होत्रे च तिस्रः पुनः पाकादिभ्य स्तिस्र इति तिस्रोऽध्वर्यवे चतस्रः पुनरपि या दिशो तिस्रस्तिस्रो नेष्टू चतस्र इ येवं चार्तास्तु तावन्तो प्रतिमहमन्त्रः सकृदेव हि प्राकृतेन क्रमेण भूयुः। यास्तु तास्त्वर्थत्रिशतानो तिस्रो होत्र उन्नेत्रे वा स्यात्तिस्रा दशकर्मैकसंख्यादिभ्यो वा चतुष्कलो मावस्तुद्वय एवोन्नेतारं तत्रोन्नेतावेशो भग्यात् दशरात्रे सहस्या सह दास्यते। यदि तून्नेत्रे दास्यते तेन उत्तमेऽहन्यमयं शतं दद्युन्नेत्रे द्वे एव दद्यात् (ज्योष्टुतं पञ्चमं) द्वितीयं तु शतं दद्याद्ग्रावस्तुते नेष्टे च पञ्चमं दद्यादुन्नेतारमन्तरा। यदेव तृतीये पुनः शते दीयमाने नेष्टू दद्यावन्तो ग्रावस्तुते नयेदेवोन्नेतारमन्तरेण तथोऽनेन सादयित्रे उन्नेत्रे तामथैकादशतं दद्यादित्येषा कर्मयोजना। अत्र च यस्मादित्येकानित्येकसंप्रदान यच्छब्देनोद्दिश्यते 'तेभ्य' इति बहुवचनात् तेन परामृशति तद् विरुद्धमिति सामर्थ्याद्यस्मै एकामेको दास्यन्स्यादित्यभ्यासो द्रष्टव्यः। एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम्। एवमपि च प्रतिदं तेन संप्रदानस्योल्लभनमुपपद्येत। न चैका देया कस्मैचिदित्येतदस्त्यपि प्रतिदं कथं तेन पुरुषा उपलभ्यन्ते। सत्यमेतत् किन्तु उपलभ्यमान्यत्वानुगत्यैकादशतो विधिर्योऽत्र द्रष्टव्यः। एकानेकानेकस्मै दद्यात्तेभ्यश्च तानेकैकां दद्यात् तेभ्यस्तामेवं दशतं कृत्वा दद्यात्। येन पृथक् पृथगेव यस्मै द्वे दास्यन्स्यादित्यादि योज्यम्। अथवा दशभ्यो दशतं दित्सन्यदिव तेभ्य एकैको दास्यन् भवतीत्यनुवादो वाऽयम्। एवं यस्मै पंचेत्यादि। ननु पञ्चभ्यो दशतं दित्सन्सन्निरोधातो द्वे द्वे दास्यन् भवति। कदाचिद्विषडेकस्मै दद्यादथ शतस्य वा एकैकापेक्षमपि पञ्चभ्य एव दशको दत्तो भवति; नैतदेवं समं स्यात्स्तुतत्वादिति दशतो न्यायेन समो

विभागः प्राप्नोति । तस्माद्दशभ्यो दशत दद्याद्यत. पञ्चभ्यश्चनसूभ्यस्ततो द्वाभ्यां पुनर्थैव यथासंभवमाशतादित्येतावदेवात्र विधीयते । (यस्माच्चप्रैषनुमित्यनुवाद.) तथा क्रियमाणस्य यजमानस्यैष दशात्मिका विराड्वर्तते शतानि नव दशन्यूनानि तेषामेकैकस्मिन् दशतस्ता ' अन्यूना ' विराडभियज्ञमुपात्ताऽमुष्मिल्लोके तादृश्येव ' कामदुधा भवति । (विराजो एषैव सर्व एव दोहो व्यजने (?) कामा इत्यभिप्रायः) ॥ १६ ॥

इति श्रीहरिस्वामिन. कृतौ माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे पञ्चमेऽध्याये

अष्टमं ब्राह्मणम् ॥ (४ । ९ । ८) ॥

१–अथ गर्गत्रिरात्रादौ सहस्रदक्षिणाके यज्ञे गोसाहस्री दक्षिणाविभाग ॥ दशदशाभेदेन दक्षिणा दद्यात् । अनूबंध्यवपाहोमाते दद्यादेताः । ८२ । वदवसानीयाया वा । ८३ । अन्यदिच्छन् । ८४ । गर्गत्रिरात्रादेः सहस्रदक्षिणाकस्य यज्ञस्य त्र्यहसाध्यत्वेन विभज्यदानमन्वहमुक्त । तत्र प्रतिदिन त्रयस्त्रिंशदधिकशतत्रय गवा दातव्य भवति । तत्र च दशदश गाः सख्याय षोडशत्विग्भ्यो दातव्या । तत्रचाय क्रम । १ प्रथमत एक दशक गृहीत्वा ब्रह्मो १ द्गातृ २ होत्र ३ ध्वर्यु ४ ब्राह्मणाच्छसि ५ प्रस्तोतृ ६ मैत्रावरुण ७ प्रतिप्रस्थातृ ८ पोतृ ९ प्रतिहर्तृभ्यो १० दशभ्य ऋत्विग्भ्यः एकैकां गा दद्यात् । इति प्रथम दशक । १० । २ द्वितीय दशक प्रथमदशकवद्देय । ३ तृतीय दशक द्वे द्वे गावौ इति पञ्चधा गवां विभाग ब्राह्मणाच्छसि १ प्रस्तोतृ २ मैत्रावरुण ३ प्रतिप्रस्थातृ ४ पोतृभ्य ५ पञ्चभ्य द्वे द्वे दद्यात् । ४ चतुर्थं दशक तृतीयदशकवत् पञ्चधा विभाग. पञ्चभ्यो दानच । पञ्चानां दाने क्रम । ब्राह्मणाच्छसि १ प्रस्तोतृ २ मैत्रावरुण ३ प्रतिप्रस्थातृ ४ प्रतिहर्तृभ्य. ५ (इति पञ्चभ्यो) द्वे द्वे दद्यात् । ५ पञ्चम दशक चतस्र ४ तिस्र. ३ तिस्र. ३ इति वैषम्येण विभाग । अच्छावाकाय चतस्र ४ आग्नीध्रे तिस्र ३ । सुब्रह्मण्याय तिस्र ३ । इति त्रिभ्यो दान । ६ षष्ठ दशक पञ्चमदशकवत् वैषम्येण विभाग. । ४ । ३ । ३ । इति । नेष्ट्रे चतस्र.४ । ग्रावस्तुते तिस्र ३ । उन्नेत्रे तिस्र ३ । इति त्रिभ्यो दान । ७ सप्तम दशक द्वेधा विभाग । २ पञ्च ५ । पञ्चेति । ब्रह्मणे पञ्च ५ उद्गात्रे पञ्च ५ । इति द्वाभ्या दान । ८ अष्टम दशक सप्तमदशकवत् पञ्च पञ्चेति द्वेधा विभागः । ब्रह्मणे ५ उद्गात्रे ५ इति द्वाभ्या दान । ९ नवम दशक द्वेधा विभाग । २ । होत्रे पञ्च ५ । अध्वर्यवे पञ्च ५ । इति द्वाभ्या दान । १० दशम दशक नवमदशकवत् द्वेधा विभाग २ होत्रे ५ अध्वर्यवे ५ इति द्वाभ्या दान । एवमेकगोशतविभाग. । १०० । एवमेव द्वितीयगोशतौ १०० । तृतीयगोशतोच । १०० । एव त्रिशती । ३०० । १ अथ त्रयस्त्रिंशदुर्वरिता. । ३३ । तत्रैक दशक । १० । प्रथमदशकवत् ब्रह्मादिप्रतिहर्तृभ्यो दशर्त्विग्भ्य एकैका दद्यात् । २ द्वितीय दशक प्रथमदशकवत् ब्रह्मादिप्रतिहर्तृभ्यो दशर्त्विग्भ्य एकैका दद्यात् । ३ तृतीय दशक । द्वे द्वे इति पञ्चधा विभाग. । ५ । ब्राह्मणाच्छसि १ प्रस्तोतृ २ मैत्रावरुण ३ प्रतिप्रस्थातृ ४ प्रतिहर्तृभ्य- ५ इति पञ्चभ्यो द्वे द्वे दद्यात् । तिस्रस्तिस्र परिशिष्यते ता अत्र न देया. । इति प्रथमाह । अथ द्वितीयेऽहनि । एवमेव शतत्रयीदान । त्रयस्त्रिंशन्मध्ये तु । १ प्रथम दशक पञ्चधा विभज्य । ब्राह्मणाच्छसि १ प्रस्तोतृ २ मैत्रावरुण ३ प्रतिप्रस्थातृ ४ प्रतिहर्तृभ्यो ५ द्वे द्वे दद्यात् । २ द्वितीय दशक चतस्र ४ तिस्र. ३ तिस्र ३ । इति वैषम्येण त्रेधा विभाग. । नेष्ट्रे चतस्र ४ । ग्रावस्तुते तिस्र ३ । उन्नेत्रे तिस्र ३ । इति त्रिभ्यो दान । तृतीय दशक पञ्चधा विभज्य ब्राह्मणाच्छसि १ प्रस्तोतृ २ मैत्रावरुण ३ प्रतिप्रस्थातृ ४ प्रतिहर्तृभ्यो द्वे द्वे दद्यात् । तृतीयेऽहनि । शतत्रयीदान पूर्ववत् । त्रयस्त्रिंशन्मध्ये तु । १ प्रथम दशक पञ्च ५ पञ्चेति द्वेधा विभाग । २ । ब्रह्मणे पञ्च ५ उद्गात्रे ५ इति द्वाभ्या दान । २ द्वितीय दशक प्रथमदशकवत् द्वेधा विभाग । ब्रह्मोद्गातृभ्या द्वाभ्या च दान । ३ तृतीय दशक पञ्च ५ पञ्चेति द्वेधा विभज्य । अध्वर्यवे पञ्च दत्वा पुनस्तस्मा एव पञ्च दद्यात् । इति एकस्मै १ दान । तत- सर्वेषा यास्तिस्रस्तिस्रोऽवशिष्टा । ता सर्वा आदाय । तासु नवसु सप्तमासु । इमां साहस्रीं दशमी कृत्वा । तद्दशक । अनूबन्ध्यवपाहोमान्ते । वदवसनीयायामिष्टौ वा होत्रे दद्यात् । अथवा पक्षान्तरम् । अस्मिन्पक्षे द्वावुन्नेतारौ कृत्वा । तयोर्मध्ये य आश्रावण न करोति तस्मै एतद्दशक अनूबन्ध्यवपाहोमान्ते वदवसानीयायां वा दद्यादिति पक्षांतरं । अस्मिन्नपरे पक्षे प्रथमेऽह्नि ५ शतत्रयीदानान्ते त्रयस्त्रिंशत्सु ये द्वे गावौ होतुर्भागौ भवत । ते उन्नेत्रे दद्यात् । न होत्रे । द्वितीयेऽहनि २ त्रयस्त्रिंशत्सु यास्तिस्र उन्नेतुर्भागा भवन्ति । ता होत्रे दद्यात् । नोन्नेत्रे । तृतीयेऽह्नि त्रयस्त्रिंशत्सु यास्तिस्र उन्नेतुर्भागा भवति । ता प्रतिशतकं होत्रे देया । इति गोसाहस्रीदक्षिणाविभाग । तथाऽत्र देवयाज्ञिक.–दशभ्यो दशकौ दत्वा चतुर्भ्योऽष्टौ च पञ्चकात् ॥ द्विकेन पूरयेत् षड्भ्य. षड्भ्यो द्विकमिति स्थितिरिति । १ । यदत्र श्लोके क्रमान्तर तच्छ्रुतिविरोधान्नादर्तव्य । दानं तु श्रुत्युक्तेनैव कर्तव्य । श्रुत्युक्त क्रमस्तु प्रथममेकैकस्याः १ ततो द्वयोर्द्वयोः २ ततस्तिसृणां तिसृणां ३ ततः पञ्चाना पञ्चानामिति । ५ इति श्रुत्युक्तः क्रम. । श्लोकोक्तः क्रमस्तु एकैकदानानन्तरं पञ्चभ्यो दानमभिद्विकमिति श्लोकोक्त. क्रमः । का. श्रौ. सू. । १३ । ८१ ।

तद्यत्रैतद्द्वादशाहेन व्यूढच्छन्दसा यजते । तद्ग्रहान्व्यूहति व्यूहतऽउद्गाता च होता च च्छन्दाꣳसि स ऽएष प्रज्ञात ऽएव पूर्वस्त्र्यहो भवति समूढच्छन्दास्तदैन्द्रवायवाग्रान्गृह्णाति ॥ १ ॥

(त्यु) अथ चतुर्थेऽहन्व्यूहति । ग्रहान्व्यूहन्ति च्छन्दाꣳसि तदाग्रयणाग्रान्गृह्णाति प्राजापत्यं वाऽएतच्चतुर्थमहर्भवत्यात्मा वाऽआग्रयण आत्मा वै प्रजापतिस्तस्मादाग्रयणाग्रान्गृह्णाति ॥ २ ॥

व्यूढद्वादशाहः ।

तद् यत्रैतद् द्वादशाहेन व्यूढच्छन्दसा यजते—तद्ग्रहान्व्यूहति । व्यूहत उद्गाता च होता च छन्दांसि । स एष प्रज्ञात एव पूर्वस्त्र्यहो भवति समूढच्छन्दाः । तदैन्द्रवायवाग्रान्गृह्णाति ॥ १ ॥

अथ चतुर्थेऽहन्व्यूहति । ग्रहान् व्यूहन्ति छन्दांसि । तदाग्रयणाग्रान्गृह्णाति । प्राजापत्यं वाऽएतच्चतुर्थमहर्भवति । आत्मा वाऽआग्रयणः । आत्मा वै प्रजापतिः । तस्मादाग्रयणाग्रान्गृह्णाति ॥ २ ॥

तद्यत्रैतद्द्वादशाहेनेति 'व्यूढच्छन्दसा' दशरात्रस्य चतुर्थनवमयोरह्नोर्द्वारा ग्रहाणामाग्रयणः पूर्वं ग्रहीतव्यः । षष्ठसप्तमयोस्तु शुक्रस्तान्द्वाराणीयो 'यावत् पूर्वं ग्रहा गृहीतास्ततः परिमृज्य सादनीयाः । आग्रयणस्तु हिंकृत्य सादनीयः । वैराजा व्यूढच्छन्दांस्यपि दशरात्रे ग्रहा व्यूहनीया इत्येतदत्र ब्राह्मणे विधीयते । 'एतत्' इति श्रुत्यन्तप्रसिद्धम् । द्वादशाहेन यजने प्रत्यक्षवदुत्तरविवक्षया परामृशति । तत्तत्र ग्रहानेवाध्वर्युर्वैकृतमणं व्यूहति । आग्रयणादीनामन्यस्य स्थान भवति होतोद्गातारौ अपि तत्र च्छन्दांसि व्यूहन्तौ अन्योन्यस्य स्थान नयतः स एवार्यज्ञा प्रसिद्ध एवाधिकृत पूर्वं प्रथमस्त्र्यहः 'प्रज्ञात' त्रिको भवति । कीदृशः समूढं (छन्दहोतॄणाम्) तत्राध्वर्युरप्यैन्द्रवायवानेवाधिकृतान् गृहान् गृह्णातीत्युत्तरविवक्षयाऽनुवादः । अनुवादत्वादेव बादरोत्रिरहस्त्र्यह इति गम्यते । होतुरुद्गातॄणां द्विदशरात्रं चतुर्थादहोरात्र्याल्यो द्वादशाहस्य ॥ १ ॥

अथ चतुर्थ इति 'चतुर्थे' अहनि इह सत्रस्य 'व्यूहति' ग्रहानध्वर्युः । ते "धारयन्त एवं" ति

१ अहनि व्यूढच्छन्दसि दशरात्रस्य चतुर्थनवमयो रन्ह्णोराग्रयणग्रहणं प्रथमं । द्वादशाहो द्विधा । व्यूढच्छन्दाः १ समूढच्छन्दाश्चे २ ति । स्वस्वस्थानविपर्यस्तत्वेन ऊढानि स्थानान्तरे प्रापितानि छन्दांसि यस्मिन् द्वादशाहे सोऽयं व्यूढच्छन्दाः । इति सायण । ४।४।५ । ऐ० ब्रा०) यथोदाहरणं । ज्योतिष्टोमे प्रातःसवने गायत्रं छन्दः । माध्यंदिने त्रिष्टुप्छन्दः । तृतीयसवने च जगतीछन्दः । तत्र माध्यंदिनसवनीयत्रिष्टुप्स्थाने प्रातःसवनिका गायत्री पठ्यते । तार्तीयसवनजगतीस्थाने माध्यंदिनसवनिका त्रिष्टुप् पठ्यते । प्रातःसवनिकागायत्रीस्थाने तार्तीयसवनिका जगती पठ्यते । इदमेव छन्दसां व्यूहनं । तदेतद्व्यूहनं होतुरुद्गातुश्च विहितं सूत्रे । व्यूढच्छन्दसीत्युक्तेः । समूढच्छन्दसि नैतच्छन्दोव्यूहनं । साम्येन ऊहो यत्र स समूढः । वैषम्येनोहो यत्र स व्यूढः । द्वादशाहे द्वादशस्वपि अहःसु ग्रहाग्रता विहिता । तत्र ग्रहाग्रता नाम अनेकेषु ग्रहेषु गृह्यमाणेषु प्रथमं यस्य ग्रहस्य ग्रहणं सा तद्ग्रहाग्रता । यथा अस्मिन्नेव ब्राह्मणे त्रयोदश्यां कण्डिकायामुक्ता । प्रातःसवने ऐन्द्रवायवाग्राः । माध्यंदिने शुक्राग्राः । तृतीये आग्रयणाग्राः । इमे ग्रहाग्रतोहाः साम्येन यस्मिन् स समूढः । इमे ग्रहाग्रतोहाः व्यूढछन्दस्यपि भवति । अव्यूढो वा (१२ । १२५) इति कात्यायनसूत्रात् । तत्र द्वादशाहस्याहीनस्य व्यूढछन्दसो दशरात्रस्यायं क्रमः । चतुर्थनवमयोरन्ह्णोराग्रयणाग्राः । षष्ठसप्तमयोः शुक्राग्राः । पञ्चमनवमयोरैन्द्रवायवाग्राः । तृतीयं नवमं चाहः प्रज्ञातमिति शब्देनोच्यते । तथा च सूत्रं । शुक्रस्य षष्ठसप्तमयोरिति । (१२ । १२२) असादनमापूर्वेषां ग्रहणात् । पूर्वेषां ग्रहणादर्वाक् शुक्रस्याग्रयणस्य च स्वस्वस्थाने नासादनं किंतु उभयोः परिमार्जनप्रभृति कृत्वा प्राकृते काले आसादनं कर्तव्यं तदप्यासादनं यस्य हिंकारो विहितः । तस्य हिंकृत्यासादनं । इतरस्य तु अहिंकृत्यैवासादनं । तथा च सूत्रं । परिमार्जनप्रभृतिकाले हिंकृत्य सादनमिति । का. श्रौ. सू. १२ । १२१–१२४ ।

तं गृहीत्वा न सादयति । प्राणा वै ग्रहा नेत्प्राणान्मोहयानीति मोहयेद्ध प्राणान्यत्सादयेत्तं धारयन्त ऽएवोपासतेऽथ ग्रहान्गृह्णात्यथ यदा ग्रहान्गृह्णात्यथ यत्रैवैतस्य कालस्तदेनᳫं हिङ्कृत्य सादयत्यथैतत्प्रज्ञातमेव पञ्चममहर्भवति तदैन्द्रवायवाग्रान्गृह्णाति ॥ ३ ॥

(त्यु) अथ षष्ठेऽहन्व्यूहति । ग्रहान्व्यूहन्ति च्छन्दाᳫंसि तच्छुक्राग्रान्गृह्णात्यैन्द्रं वाऽएतत्षष्ठमहर्भवत्येष वै शुक्रो य एष तपत्येष उऽएवेन्द्रस्तस्माच्छुक्राग्रान्गृह्णाति ॥ ४ ॥

तं गृहीत्वा न सादयति । प्राणा वै ग्रहा नेत्प्राणान्मोहयानीति मोहयेद्ध प्राणान्यत्सादयेत्तं धारयन्त ऽएवोपासतेऽथ ग्रहान्गृह्णात्यथ यदा ग्रहान्गृह्णात्यथ यत्रैवैतस्य कालस्तदेनᳫं सादयति ॥ ५ ॥

तं गृहीत्वा न सादयति । प्राणा वै ग्रहाः । नेत्प्राणान्मोहयानीति । मोहयेद्ध प्राणान् यत्सादयेत् । तं धारयन्त एवोपासते, अथ ग्रहान्गृह्णाति अथ यदा ग्रहान्गृह्णाति, अथ यत्रैवैतस्य कालः—तदेनं हिङ्कृत्य सादयति । अथैतत् प्रज्ञातमेव पञ्चममहर्भवति । तदैन्द्रवायवाग्रान्गृह्णाति ॥ ३ ॥

अथ षष्ठेऽहन्व्यूहति ग्रहान्, व्यूहन्ति छन्दांसि तच्छुक्राग्रान्गृह्णाति । ऐन्द्रं वाऽएतत्षष्ठमहर्भवति । एष वै शुक्रः य एष तपति । एष उऽएवेन्द्रः । तस्माच्छुक्राग्रान्गृह्णाति ॥ ४ ॥

तं गृहीत्वा न सादयति । प्राणा वै ग्रहाः । नेत्प्राणान्मोहयानीति । मोहयेद्ध प्राणान् यत्सादयेत् । तं धारयन्त एवोपासते, अथ ग्रहान्गृह्णाति । अथ यदा ग्रहान्गृह्णाति, अथ यत्रैवैतस्य कालः—तदेनं सादयति ॥ ५ ॥

प्रयोगान्तर धारयदभिप्राय बहुवचनमेक एवात्र धारणात् । अथ यदाग्रहानिति येन तस्मादाग्रयणाद्धूर्वं चैन्द्रवायवादय ॥ २ ॥ ३ ॥

अथ षष्ठ इति । मन्त्रो ब्राह्मण एष प्रायेण बार्हतः । बृहत्या आयतन बृहतीति छन्दांस्यनुसपद्यन्ते । एवं जागतमपि द्रष्टव्यम् । अङ्गानि वै ग्रहा इति सत्य प्राणा ग्रहा एव प्राणाः स्वायतनानि नयनगोलकादीनि हित्वाऽन्यत्रैव वर्तन्ते तथापि तु यानि तान्यङ्गानि नयनगोलकादीनि तान्यपि प्राणायतनत्वात् ग्रहा एव तानि च पुरुषविधानि अन्यस्यान्य निक्षिप्य शेषेषु व्याक्षिप्यमाणेषु प्राणानपि व्यत्यस्यात् तस्मादस्य समस्तशारीरिकानां ग्रहाणां व्यत्यास इत्यधियाज्ञिकानामपि युक्तावत्रैव ग्रहानिति पुनर्वचन । किन्तु तत्राध्वर्योरित्येतदनोरस्मार्थं, किन्तु तत्राध्वर्योरिति । यदध्वर्युर्ग्रहान्व्यूहतीतरो च छन्दांसि व्यूहतः । ततः कथ यज्ञस्य समपाम्यामसंस्तुत भवति । (सामो मूर्त्तिस्त्रिरपि भवतीयमरीति प्रश्न एतद्वाऽध्वर्युरिति प्रतिवचनम्) ॥ ४ ॥

(त्यु) अथ सप्तमेऽहन्व्यूहति । ग्रहान्व्यूहन्ति च्छन्दाᳫँसि तच्छुक्राग्रान्गृह्णाति बार्हतं वाऽएतत्सप्तममहर्भवत्येष वै शुक्रो य एष तपत्येष उऽएव बृहंस्तस्माच्छुक्राग्रान्गृह्णाति ॥ ६ ॥

तं गृहीत्वा न सादयति । प्राणा वै ग्रहा नेत्प्राणान्मोहयानीति मोहयेद्ध प्राणान्यत्सादयेत्तं धारयन्तऽएवोपासतेऽथ ग्रहान्गृह्णात्यथ यदा ग्रहान्गृह्णात्यथ यत्रैवैतस्य कालस्तदेनᳫँ सादयत्यथैतत्प्रज्ञातमेवाष्टममहर्भवति तदैन्द्रवायवाग्रान्गृह्णाति ॥ ७ ॥

(त्यु) अथ नवमेऽहन्व्यूहति । ग्रहान्व्यूहन्ति च्छन्दाᳫँसि तदाग्रयणाग्रान्गृह्णाति जागतं वाऽएतन्नवममहर्भवत्यात्मा वाऽआग्रयणः सर्वं वाऽइदमात्मा जगत्तस्मादाग्रयणाग्रान्गृह्णाति ॥ ८ ॥

तं गृहीत्वा न सादयति । प्राणा वै ग्रहा नेत्प्राणान्मोहयानीति मोहयेद्ध प्राणान्यत्सादयेत्तं धारयन्त एवोपासते ऽथ ग्रहान्गृह्णात्यथ यदा ग्रहान्गृह्णात्यथ यत्रैवैतस्य कालस्तदेनᳫँ हिङ्कृत्य सादयति ॥ ९ ॥

तदाहुः । (नं) न व्यूहेद्ग्रहान्प्राणा वै ग्रहा नेत्प्राणान्मोहयानीति मोहयेद्ध प्राणान्यद्व्यूहेत्तस्मान्न व्यूहेत् ॥ १० ॥

(न) तद्व व्यूहेदेव (वाऽ) अङ्गानि वै ग्रहाः कामं वाऽइमान्यङ्गानि व्यत्यासᳫँ शेते तस्माद्व्यूहेदेव ॥ ११ ॥

अथ सप्तमेऽहन्व्यूहति ग्रहान् व्यूहन्ति छन्दांसि तच्छुक्राग्रान्गृह्णाति । बार्हतं वाऽएतत्सप्तममहर्भवति । एष वै शुक्रो य एष तपति । एष उऽएव बृहन् । तस्माच्छुक्राग्रान्गृह्णाति ॥ ६ ॥

तं गृहीत्वा न सादयति । प्राणा वै ग्रहाः । नेत्प्राणान्मोहयानीति । मोहयेद्ध प्राणान् यत्सादयेत् । तं धारयन्त एवोपासते, अथ ग्रहान्गृह्णाति । अथ यदा ग्रहान्गृह्णाति, अथ यत्रैवैतस्य कालः—तदेनं सादयति । अथैतत्प्रज्ञातमेवाष्टममहर्भवति । तदैन्द्रवायवाग्रान्गृह्णाति ॥ ७ ॥

अथ नवमेऽहन् व्यूहति ग्रहान्, व्यूहन्ति छन्दांसि । तदाग्रयणाग्रान्गृह्णाति । जागतं वाऽएतन्नवममहर्भवति । आत्मा वा आग्रयणः, सर्वं वाऽइदमात्मा जगत् । तस्मादाग्रयणाग्रान्गृह्णाति ॥ ८ ॥

तं गृहीत्वा न सादयति । प्राणा वै ग्रहाः । नेत्प्राणान्मोहयानीति । मोहयेद्ध प्राणान्—यत्सादयेत् । तं धारयन्त एवोपासते, अथ ग्रहान्गृह्णाति अथ यदा ग्रहान् गृह्णाति, अथ यत्रैवैतस्य कालः—तदेनं हिंकृत्य सादयति ॥ ९ ॥

तदाहुः—न व्यूहेद्ग्रहान् । प्राणा वै ग्रहाः । नेत्प्राणान्मोहयानीति । मोहयेद्ध प्राणान्—यद्व्यूहेत् । तस्मान्न व्यूहेत् ॥ १० ॥

तद्व व्यूहेदेव । अङ्गानि वै ग्रहाः । कामं वाऽइमान्यङ्गानि व्यत्यासं शेते । तस्माद्व्यूहेदेव ११

तदु नैव व्यूहेत् । (त्प्रा) प्राणा वै ग्रहा नेत्प्राणान्मोहयानीति मोहयेद्ध प्राणान्यद्व्यूहेत्तस्मान्न व्यूहेत् ॥ १२ ॥

(त्कि) किं नु तत्राध्वर्योः । (र्य) यदुद्गाता च होता च च्छन्दांꣳसि व्यूहत एतद्वाऽअध्वर्युर्व्यूहति ग्रहान्यदैन्द्रवायवाग्रान्प्रातःसवने गृह्णाति शुक्राग्रान्माध्यन्दिने सवनऽआग्रयणाग्राꣳस्तृतीयसवने ॥ १३ ॥

इति पञ्चम प्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ १ ॥ (५. ९. ॥)

यदि सोममपहरेयुः । (र्वि) विधावतेच्छतेति ब्रूयात्स यदि विन्दन्ति किमाद्रियेरन्यद्यु नु विन्दन्ति तत्र प्रायश्चित्तिः क्रियते ॥ १ ॥

द्वयानि वै फाल्गुनानि । लोहितपुष्पाणि चारुणपुष्पाणि च स यान्यरुण-

---

तदु नैव व्यूहेत् । प्राणा वै ग्रहाः नेत्प्राणान्मोहयानीति । मोहयेद्ध प्राणान्–यद्व्यूहेत् । तस्मान्न व्यूहेत् ॥ १२ ॥

किं नु तत्राध्वर्योः–यदुद्गाता च होता च छन्दांसि व्यूहतः । एतद्वाऽअध्वर्युर्व्यूहति ग्रहान्–यदैन्द्रवायवाग्रान्प्रातः सवने गृह्णाति, शुक्राग्रान्माध्यन्दिने सवने, आग्रयणाग्रान् तृतीयसवने ॥ १३ ॥

यदि सोममपहरेयुः विधावतेच्छतेति ब्रूयात् । स यदि विन्दन्ति किमाद्रियेरन् । यद्यु न विन्दन्ति–तत्र प्रायश्चित्तिः क्रियते ॥ १ ॥

द्वयानि वै फाल्गुनानि–लोहितपुष्पाणि चारुणपुष्पाणि च । स यान्यरुणपुष्पाणि फाल्गुनानि

इति श्री हरिस्वामिन कृतौ माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे

पञ्चमेऽध्याये बार्हत नाम नवमं ब्राह्मणम् ॥ (४ । ५ । ९) ॥

यदि सोममिति । अत्र ब्राह्मणे सोमापहारे तत्प्रतिनिधिनियमो गम्यते । कलशभेदसोमातिरेकयोश्च प्रायश्चित्तमुच्यते । (यद्यपहारयुक्तस्वरा. सोममतिद्रष्टव्यम्) । स्वीकृतस्य प्रयोगापहारोपपत्तेरक्रीतस्तु सोमविक्रयिणो यदि ह्रियते तेन यजमानस्याभिध्यानादिति विपत्तिनिमित्ता तु कालाहुतिं हुत्वाऽयं क्रेतव्यः ' यदि विन्दन्ति ' तमेवोपहृत न सोमान्तरमपि कुतस्तस्यालाभे प्रायश्चित्तानुपपत्ते. ॥ १ ॥

द्वयानि वा इति ' द्वयानि, द्विभागानि ' फाल्गुनानि ' अर्जुनाख्यानि । कथम् द्विभागानि लोहितपुष्पाणि

१–सोमापहरणे विधावतेच्छथेति ब्रूयात् । अध्वर्युः । बहुविषयत्वात्प्रेषणस्येति कर्कः । शत्रुणा सोमापहरणे कृते यजमान पुरुषान् प्रेष्येत् । त्वरया गच्छत, अन्वेषयत, इति प्रैषद्वयार्थं । अदर्शनेऽरुणपुष्पाण्यर्जुनान्यभिषुणुयात् । अर्जुनशब्दस्तृणवाचकः । सर्व फाल्गुन घासो यवस तृणमर्जुनमित्यभिधानात् । पुनमपि निर्विरयं । तत्र सोमशब्देनोपलक्षण, इति कर्कः । श्येनहृत पूतीकानादारभ्य दूर्वाहरितकुशान् पूर्वालाभे पूर्वालाभ उत्तरान् । खादिरादेर्वृक्षकाण्डेनच्छिन्नस्य ये पश्चाद्रूपा अङ्कुरा उत्पद्यन्ते ते श्येनहृतमित्युच्यते । पूतीकाः रोहितृण । बाहार इति तिकाना नामान्तर । एकां गां दत्वा समाप्य पुनर्यजः । अपहृतसोमद्रव्ये यजेत सोमस्थाने एका गौर्दक्षिणेऽन्तर्दर्श. । अत्र च गो. सत्यसत्रय । तत्र हिरण्यादीनामभिर्दाप्ति, इति कर्कः । अवभृथान्ते वा श्रुतिसामर्थ्यात् । अदर्शनादारभ्यैव अवभृथान्त एव वा पुनर्यज्ञो भवतीत्यर्थः । का. श्रौ. सू. २५ । १००–१०४ ।

पुष्पाणि फाल्गुनानि तान्यभिषुणुयादेष वै सोमस्य न्यङ्गो यदरुणपुष्पाणि फाल्गुनानि तस्मादरुणपुष्पाण्यभिषुणुयात् ॥ २ ॥

(ख्य) यद्यरुणपुष्पाणि न विन्देयुः । श्येनहृतमभिषुणुयाद्यत्र वै गायत्री सोममच्छापतत्तस्या ऽआहरन्त्यै सोमस्यांशुरपतत्तच्छ्येनहृतमभवत्तस्माच्छ्येनहृतमभिषुणुयात् ॥ ३ ॥

(ख्य) यदि श्येनहृतं न विन्देयुः । (ग्रा) आदारानभिषुणुयाद्यत्र वै यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत तस्य यो रसो व्यप्रुष्यत्तत आदाराः समभवंस्तस्मादादारानभिषुणुयात् ॥ ४ ॥

(ख्य) यद्यादारान्न विन्देयुः । (र) अरुणदूर्वा अभिषुणुयादेष वै सोमस्य न्यङ्गो यदरुणदूर्वास्तस्मादरुणदूर्वा ऽअभिषुणुयात् ॥ ५ ॥

(ख्य) यद्यरुणदूर्वा न विन्देयुः । (र) अपि यानेव कांश्च हरितान्कुशानभिषुणुयात्तत्राप्येकामेव गां दद्यादथावभृथादेवोदेत्य पुनर्दीक्षेत पुनर्यज्ञो ह्येव तत्र प्रायश्चित्तिरिति नु सोमापहृतानाम् ॥ ६ ॥

तान्यभिषुणुयात् । एष वै सोमस्य न्यङ्गो यदरुणपुष्पाणि फाल्गुनानि । तस्मादरुणपुष्पाण्य-भिषुणुयात् ॥ २ ॥

यद्यरुणपुष्पाणि न विन्देयुः श्येनहृतमभिषुणुयात्, यत्र वै गायत्री सोममच्छापतत् । तस्या-ऽआहरन्त्यै सोमस्यांशुरपतत्, तच्छ्येनहृतमभवत् । तस्मा च्छ्येहृतमभिषुणुयात् ॥ ३ ॥

यदि श्येनहृतं न विन्देयुः–आदारानभिषुणुयात् । यत्र वै यज्ञस्य शिरोऽच्छिद्यत–तस्य यो रसो व्यप्रुष्यत्–तत आदाराः समभवन् । तस्मादादारानभिषुणुयात् ॥ ४ ॥

यद्यादारान्न विन्देयुः–अरुणदूर्वा अभिषुणुयात् । एष वै सोमस्य न्यङ्गो–यदरुणदूर्वाः । तस्माद-रुणदूर्वा अभिषुणुयात् ॥ ५ ॥

यद्यरुणदूर्वा न विन्देयुः–अपि यानेव कांश्च हरितान्कुशानभिषुणुयात् । तत्राप्येकामेव गां दद्यात् । अथावभृथादेवोदेत्य पुनर्दीक्षेत । पुनर्यज्ञो ह्येव तत्र प्रायश्चित्तिः–इति नु सोमापहृतानाम् ॥ ६ ॥

वारुणं गौरं गौरपुष्पाणि च सत्येवं सति यान्यरुणपुष्पाण्यर्जुनतृणानि तान्यभिषुणुयात् । सोमोपहृते यागे (द्रव्य-मसंस्काराभिषवसस्त्वद्वारेण) यागसाधनत्वमेव तेषामुच्यते । ' एष वै सोमस्य न्यङ्गः ' (निकृष्टो यो वल्ला सोमः । अन्या न व्यथते तस्मिन्निति न्यङ्गः) सोमः अरुणपुष्पेष्वर्जुनेषु श्येनेष्वस्थित इत्यर्थः ॥ २ ॥

यद्यरुणपुष्पाणीति । श्येनहृतं वृक्षेण सोमेन कामवृक्षसंबन्धं ज्ञायते ॥ ३ ॥

यदि श्येनहृतमिति । 'आदाराः' प्रसिद्धानि मध्यदेशतृणानीति अरुणा (गौरो वा) दूर्वाङ्कुशादर्भा हरितान् शुष्कानपि यानेव कांश्चिदपि तथान्यप्रकरणानामनवस्थानियमः । (प्रस्तः प्रस्तरम) एकां गां दद्यादिति च संबन्धे

(मु) अथ सोमातिरिक्तानाम् । यद्यग्निष्टोममतिरिच्येत पूतभृत एवोक्थ्यं गृह्णीयाद्यद्युक्थ्यमतिरिच्येत षोडशिनमुपेयुर्यदि षोडशिनमतिरिच्येत रात्रिमुपेयुर्यदि रात्रिमतिरिच्येताहरुपेयुर्नेत्त्वेवातिरेकोऽस्ति ॥ ८ ॥ इति पञ्चमप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ४ । ५ । २ ॥ (५-१०) ॥

इति चतुर्थकाण्डे पञ्चमोऽध्यायः ॥ (४ । ५) ॥

अथ सोमातिरिक्तानाम् । यद्यग्निष्टोममतिरिच्येत—पूतभृत एवोक्थ्यं गृह्णीयात् । यद्युक्थ्यमतिरिच्येत—षोडशिनमुपेयुः । यदि षोडशिनमतिरिच्येत—रात्रिमुपेयुः । यदि रात्रिमतिरिच्येत—अहरुपेयुः । नेत्त्वेवातिरेकोऽस्ति ॥ ८ ॥

स्थालीभ्यो 'यथाप्रभाव' प्रभावेन प्रभाव आप्यायनमित्यर्थः । यथा यथा प्रभावस्तथा तथा इत्येतस्मिन्नर्थे समासः । तावतैव सोमेन यथा सर्वेषु प्रभावेन भवति तथा प्रचरेयुः । आग्रयणस्यैकदेशमिति शेषः । प्रस्कन्द्य "स्कन्दिर् गतिशोषणयोः."—(धा. पा. भ्वा. प. १००४) । प्रपात्येत्यर्थः । 'धयन्तीनाम्' इत्यनुवादमात्रम् । एकामेवेत्यस्यानेकनिवृत्तिपरत्वात् (नीतासु च तासु नैकनिवृत्ते सतत्त्वम्) । अथावभृथादित्येनयथाप्रभाव प्रचरेयुरित्यनेन सम्बध्यते । ततश्च नीतास्वपि दक्षिणासु कलशे दीर्णे पुनर्दीक्षः स्यादेव; एवमितरेष्वपि द्रष्टव्यम् ॥ ७ ॥

अथ सोमातिरिक्तानामिति । सोमोऽतिरिक्तो येषां ते सोमातिरिक्तास्तेषां कर्म प्रवक्ष्यत इति शेषः । यदि तावदग्निष्टोमसंस्थः प्रक्रान्तः सोमोऽतिरिच्यते न सर्वस्तोत्रोपयुक्तः स्यादित्यर्थः । तत्रोक्थ्यं तदुपयोगाय गृह्णीयात् । तत्रापि विगृह्यमाणे दशचमसा हूयन्ते तेन सर्वः सोमोऽन्त उपयोक्ष्यत इत्यभिप्रायः । तत्र चोक्थ्यस्यान्तःपवित्राद्ग्रहणं प्राप्तमत आह—'पूतभृत एवोक्थ्यं गृह्णीयात्' नान्तःपवित्रादिति । अत्र चोक्थ्यग्रहणचोदनयैव विग्रहणं स्तोत्रशस्त्रं चमसोन्नयनहोमादि चोदितमित्यभिप्रायः । यदि तूक्थ्यसंस्थं क्रतुमारभ्य सोमोऽतिरिच्यत एव तत्र षोडशिनं ग्रहमुपगच्छेयुः । तत्रापि हि चमसेष्वतिरिक्तः सोम उपयोक्ष्यते । यदि षोडशिनं क्रतुमारभ्य सोमोऽतिरिच्येत ततोऽतिरात्रमुपगच्छेयुः । रात्रिरिति श्रुत्यन्तर-

---

१–प्रातःसवने चेत्सोमोऽतिरिच्येत तस्य तृतीयोपाकरणमस्ति सोमो अयमिति । उक्थ्यग्रहोन्नयनानन्तरं चमसेष्वपि पूर्णेषु सोमः पूतभृत्यवशिष्येत चेत् तमतिरिक्तं सोमं त्रिभागेन दशसु चमसेषूपोह्य कृष्णाभ्यां हुत्वा चमसमुपाह्य अस्ति सोमो अयमिति मन्त्रेण स्तोत्रोपाकरणं कुर्यादिति सूत्रार्थः । महत्स्वनीषु गायत्रेण स्तुवीरन् । महत्स्वनीषु महत्सूगाम्नीषु गायत्रेण साम्ना स्तुवीरन्नुद्गातार इति सूत्रार्थः । ऐन्द्रावैष्णवं होता शस्त्रमाह । ऐन्द्रावैष्णवं शस्त्रं यस्मात्सोमादतिरिच्येत स एव कार्यः सर्वत्र । यस्मात्स्तोत्रात्पूर्वं तत्र दशकविंशादेः स्तोमात् सोमो अतिरिच्येत स एव स्तोम साम्नः स्तोत्रेऽपि कार्यः । सर्वत्र त्रिष्वपि सवनेषु । इति सूत्रार्थः । माध्यन्दिने चेत्पूर्ववदुपाकरणम् । माध्यन्दिनसवने अतिग्राह्यचमसोन्नयनानन्तरं पूतभृति सोमातिरेके होमादि दशसु चमसेष्वित्यादि प्रातःसवनवत् कुर्यादिति सूत्रार्थः । बण्महाँ असीति बृहतीष्वादित्यवतीषु गौरीवितेन स्तुवीरन् । गौरीवितं साम । पूर्ववद्धोता । ऐन्द्रावैष्णवं शस्त्रं शंसतीत्यर्थः । तृतीयसवने चेद्विष्णोः शिपिविष्टवतीषु गौरीवितेन । तृतीयसवने अतिग्राह्यचमसोन्नयनानन्तरं पूतभृति सोमातिरेके तमतिरिक्तं सोमं दशसु चमसेषु विभज्य अस्ति सोमो अयमिति स्तोत्रोपाकरणं तत उद्गातारः शिपिविष्टविष्णुलिङ्गासु ऋक्षु गौरीवितेन स्तुवीरन्निति सूत्रार्थः । एतत्कृत्वोक्थ्यं वा गृह्णीयात् । एतत् प्रायश्चित्तं कृत्वा पूतभृति सोमातिरेके पूतभृत एव उक्थ्यपात्रे उक्थ्यं गृहीत्वा आसाद्य ततो विगृह्णीयाद्वा । इति सूत्रार्थः । उक्थ्याच्चेत्षोडशी कार्यः । उक्थ्यसंस्था चेत् तृतीयसवने सोमोऽतिरिच्येत तदा सोमस्योपयोगाय षोडशी कार्यः उक्थ्यसंस्थः प्रारब्धोऽपि निमित्त-

अथ षष्ठाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

प्रजापतिर्वा॒ऽएष यदँ॒शुः । सो॑ऽस्यैष आ॒त्मैवात्मा ह्य॒यं प्रजापतिस्त॒दस्यैतमात्मानं कुर्वन्ति य॒त्रैतं गृह्णन्ति त॒स्मिन्नेतान्प्राणान्दधाति य॒थाय॒थैते प्राणा ग्र॒हा व्याख्याय॒न्ते स ह स॒र्वतनूरेव य॒जमानोऽमु॒ष्मिँल्लोके स॒म्भवति ॥ १ ॥

अंशुग्रहः ।

प्रजापतिर्वाऽएष यदंशुः सोऽस्यैष आत्मैव । आत्मा ह्ययं प्रजापतिः । तदस्यैतमात्मानं कुर्वन्ति—यत्रैतं गृह्णन्ति । तस्मिन्नेतान्प्राणान्दधाति । यथा—यथैते प्राणा ग्रहा व्याख्यायन्ते । स ह सर्वतनूरेव यजमानोऽमुष्मिंल्लोके सम्भवति ॥ १ ॥

प्रसिद्धानि द्वादशप्रदानानि रात्र्यां पूर्वं तानि गृह्यन्ते तेषां चैकं दशभिर्दशभिश्चमसैस्तथैव च [महोवानिरोहीय] चमसप्रदानसन्धिस्तोत्रमाश्विन शस्त्रमेनामीदृशीं रात्रिमुपेयुः । यदि तु रात्रिप्रक्रान्त्या सोमोऽतिरिच्येत ततोऽहरूपेषु स्तब्धपूर्वस्मादेवोवघ्यायनुक्रमणादप्तोर्यामात्मकमहरिति गम्यते ततश्च तिरोह्नीयेभ्य ऊर्ध्वं रात्रिपर्याय उत्तम. कार्य. । (स तु मृष्ट च समास) प्रायणीये नेत्येव अतीरेकोऽस्तीति सामान्यवचनमेतदुक्तं भवति न क्वचिदपि सोमस्यातिरेक. स्वीकार्यः सर्वस्यातिरिक्तप्रदानविधेर्वृद्धया वा श्रुत्यन्तरोक्तेन चोपायेन प्रदेयत्वमिति । ते च श्रुत्यन्तरोक्ता. प्रदानोपायाः प्रात.सवनत्वात्सोमोऽतिरिच्येतेत्युपक्रम्य दर्शिताः सर्वेषु सोमापहारादिषु परमेष्ठ्यादिहोमोऽप्यस्ति कलशभेदने स्कन्नप्रायश्चित्तमित्यपरो विशेषः ॥ ८ ॥

इति श्रीहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे पञ्चमेऽध्याये दशमं ब्राह्मणम् ॥ (४-५-१०) इति पञ्चमोऽध्यायः समाप्तः ॥ (४-५) ॥

प्रजापतिर्वा इति । अंशुब्राह्मणमेतत् । प्रजापतिरभिमानी अंशावोऽधिदेवम् । अयं ह्यंशो भिषाय प्राणिस्येताम्योऽतिरिक्तस्तूष्णीमुपचर्यते, द्वादशदक्षिणश्चेत्युपपद्यते ' प्रजापतिः ' ' अंशुः ' इति च सोमसम्बन्धाद् ग्रहस्य

—पश्चात् षोडशीसस्य' कार्य. । इति सूत्रार्थ. । षोडशिनश्चेदतिरात्र. । षोडशीसंस्थाकक्रतौ तृतीयसवने सोमातिरेके षोडशीसंस्थः प्रारब्धोऽपि अतिरात्रसंस्थः कार्यं इति सूत्रार्थः । अतिरात्राच्चेद्बृहत् । अतिरात्रसंस्था चेत् आश्विनार्थं चमसेषूर्ध्वतेषु पूतभृति सोमातिरेके तदुपयोगाय शिपिविष्टविष्णुलिङ्गास्वृक्षु बृहत्साम कुर्वीरन्नुद्गातार इति सूत्रार्थ. । महाव्रतमेके यथोक्तम् । अतिरात्रातिरिक्ते सोमे महाव्रत साम । यथोक्त प्रदेशान्तरे । यथा गवामयने उक्त तथाऽत्र कुर्वन्त्येके । इति सूत्रार्थ । आप्तोर्यामो वेति पक्षान्तरम् । अतिरात्रे सोमातिरेके अतिरात्रसंस्थ प्रारब्धोऽपि अप्तोर्यामसंस्थाक· कार्य. । अत्याश्विनस्यैवातिरिक्तोऽस्तीति श्रुते. । अप्तोर्यामे सोमातिरेके तस्याप्तोर्यामस्यैवावृत्तिः कार्या । नह्यप्तोर्यामात्परं संस्थान्तरमस्ति अतिरिक्तसोमोपयोगाय । इति सूत्रार्थ· । पूर्वं सवनादतिरिक्तस्योत्तरे धावनमेके । इतरेषु सवनेषु सोमातिरेके पक्षान्तरमिदम् । स निकामयमानोऽभ्यतिरिच्यत इति श्रुते. । एके आचार्या. पूर्वसवनातिरिक्तसोम उत्तरे सोमे सधावयति प्रक्षिपन्ति कुत एतद् श्रुते. । इति सूत्रद्वयार्थः । तृतीयसवनाच्चेद्धारियोजनेऽवनीयहोम' अस्मिन् पक्षान्तर एव तृतीयसवने । अस्ताप्तजोपित्रस्याप्यवहरणम् । सोमातिरेके उत्तरस्य सवनस्याभावात् कथ क्रियतामितीतिकर्तव्यताकांक्षाया द्रोणकलशस्थं सोमं हारियोजनमध्ये अवनीय प्रक्षिप्य जुहुयात् । हारियोजनमध्ये प्रक्षेपस्यास्मृतौ अतिरिक्तं सोमं ऋजीषमध्ये प्रक्षिप्य अवभृथमज्जनसमये अप्सु अवहरणं प्रक्षेपणं विदध्यात् इति सूत्रार्थ । इति सोमानि सोमातिरेकप्रायश्चित्तानि । का० श्रौ० सू० २५ । ११०—१२८ ।

१-१२ सहिताया कण्वामघृतोऽश्विनादयोऽन्याभ्यग्रहग्रहणमन्त्राः, नेशीनां रक्तेत्यादयो अवधानमन्त्रा , गर्भिषूत्व देवेत्यादय सोमे अंशुग्रहमन्त्रास्व्याख्यायन्ते । त इह ब्राह्मणे न सन्ति ।

तुदारुम्भणवत् । (ज्ञ) यत्रैतं गृह्णन्त्यथैतुदनारम्भणमिव यत्रैतं न गृह्णन्ति तुस्माद्वाऽअंशुं गृह्णाति ॥ २ ॥

तं वाऽऔदुम्बरेण पात्रेण गृह्णाति । प्रजापतिर्व्वा ऽएष प्राजापत्य ऽउदुम्बरस्तुस्मादौदुम्बरेण पात्रेण गृह्णाति ॥ ३ ॥

तद् आरम्भणवद्—यत्रैतं गृह्णन्ति । अथैतदनारम्भणमिव—यत्रैतं न गृह्णन्ति । तस्माद्वाऽअंशुं गृह्णाति ॥ २ ॥

तं वाऽऔदुम्बरेण पात्रेण गृह्णाति । प्रजापतिर्वाऽएषः । प्राजापत्य उदुम्बरः । तस्मादौदुम्बरेण पात्रेण गृह्णाति ॥ ३ ॥

नामधेयम् साधकोंऽशुरिति सोऽस्यैष आत्मैवेत्यध्यात्मआत्मा ह्ययं प्रजापतिरिति मत्प्रजापतिः लिङ्ग तत्सर्वेषामेव प्राणिनामन्यो लिङ्गात्मकः यदपि प्रजापतेः शरीरं वैराजं तदपि साधारणं शरीरिणाम् आत्मा सर्वप्राणिनामित्यभिप्रायः । ननु घात्मा ह वाऽस्याग्रयण आत्मा शरीरमित्युक्त नैष न दोषः । स हि स्थूलोऽयं च निरुक्तो लिङ्गानां भविष्यति एवमपि ध्रुवो निरुक्त आत्मेत्युक्तमेवमपि तद्विशिष्ट लिङ्गमिदं सामान्यमिति दोषः । तचस्मिन्नुतावस्थेयं यजमानस्यैवमात्मान महान्त कुर्वन्ति ऋत्विजो यत्र चैतं गृह्णन्त्यंशुमस्मिन्थ अंशात्मके आत्मनि ' एतान् ' महात्मकान् ' प्राणान् ' दधात्यध्वर्युः । कथं ? ' यथायथा एते ' उपांश्वादयो ग्रहाः प्राणोदानव्यानादिरूपेण व्याख्यायन्ते । अथ तथा कृते आत्मनि क्रियमाणस्य यजमानस्यान्येभ्यो यजमानेभ्यः प्रविष्ट भवतीत्यत आह—स हेति । यस्य य उपांशुक्रतौ गृह्यतेंऽशुः ' सर्वतनूः ' सर्वं जगत्तनूरस्येति सर्वतनूः सर्वात्मक इत्यर्थः ॥ १ ॥

स यजमानोऽमुष्मिंल्लोके सम्भवति तदारम्भः अस्याथ वाऽपरो विशेषः ' यत्र ' कर्मणि ' एतम् ' अंशुं गृह्णन्ति इत्येतत् ' आरम्भणवत् ' आरभ्मते कार्यमनेनेत्यारम्भणम् उपादान तदेवंभूतं संपृक्त लिङ्गं संयुक्तं यत्र विद्यते तदारम्भणवत् । एतदुक्त भवति योऽंशुमता क्रतुना यजेत तस्मै तदुपादानमारभ्मतेऽयमेव भवेति । यस्तु प्राकृतेन क्रतुना यजते स परक्रीतोपादानेन परिमितकार्यमाप्नोति तत्तदाहैवैतत्कर्मणा प्रज्ञातादौ । ' यत्रैतं न गृह्णन्ति ' इति ॥ २ ॥

तं वा औदुम्बरेणेति । प्रजापतिरयमित्येतस्मिन्नर्थे ' प्राजापत्यः ' तद्धितो ण्यप्रत्ययः । ' उदुम्बरः ' ' तस्मात् ' सर्वस्मादात्मनः फलनिष्पत्तेः ॥ ३ ॥

१–अपो निधायाग्रयदाभ्यग्रहणमौदुम्बरेण चतुःस्रक्तिना । अग्रे शोत्सूष्णीं सर्वत्र । अनुचरत्वसंबेच्छन् । अदाभ्यानाग्रे शुनिवपनोपमार्जनसक्तमहरणमहमहोमान् हिरण्यं घोपजिघ्रति । का. श्रौ. सू. १२ । ९९–१०२ ।

तं वै चतुःस्रक्तिना पात्रेण गृह्णाति । त्रयो वाऽइमे लोकास्तदिमानेव लोकांस्त्रिभिराप्नोति प्रजापतिर्वाऽअतीमाँल्लोकांश्चतुर्थस्तत्प्रजापतिमेव चतुर्थ्याऽऽप्नोति तस्माच्चतुःस्रक्तिना पात्रेण गृह्णाति ॥ ४ ॥

स वै तूष्णीमेव ग्रावाणमादत्ते । तूष्णीमꣳशून्निवपति तूष्णीमप ऽउपसृजति तूष्णीमुद्यत्य सकृदभिषुणोति तूष्णीमेनमनवानञ्जुहोति तदेनं प्रजापतिं करोति ॥ ५ ॥

(त्य) अथास्याꣳ हिरण्यं बद्धं भवति । तदुपजिघ्रति स यदेवात्र क्षणुते वा वि वा लिशतेऽमृतमायुर्हिरण्यं तदमृतमायुरात्मन्धत्ते ॥ ६ ॥

तदु होवाच राम औपतस्विनिः । काममेव प्राण्यात्काममुदन्याद्यद्वै तूष्णीं जुहोति तद्वेवैनं प्रजापतिं करोतीति ॥ ७ ॥

(त्य) अथास्याꣳ हिरण्यं बद्धं भवति । तदुपजिघ्रति स यदेवात्र क्षणुते वा वि वा लिशतेऽमृतमायुर्हिरण्यं तदमृतमायुरात्मन्धत्ते ॥ ८ ॥

तं वै चतुःस्रक्तिना पात्रेण गृह्णाति । त्रयो वाऽइमे लोकाः । तदिमानेव लोकांस्त्रिभिराप्नोति । प्रजापतिर्वाऽअतीमांल्लोकांश्चतुर्थः । तत् प्रजापतिमेव चतुर्थ्याऽऽप्नोति । तस्माच्चतुःस्रक्तिना पात्रेण गृह्णाति ॥ ४ ॥

स वै तूष्णीमेव ग्रावाणमादत्ते । तूष्णीमंशून्निवपति । तूष्णीमप उपसृजति । तूष्णीमुद्यत्य, सकृदभिषुणोति । तूष्णीमेनमनवानञ्जुहोति । तदेनं प्रजापतिं करोति ॥ ५ ॥

अथास्या हिरण्यं बद्धं भवति । तदुपजिघ्रति । स यदेवात्र क्षणुते वा, वि वा लिशते-अमृतमायुर्हिरण्यं, तदमृतमायुरात्मन् धत्ते ॥ ६ ॥

तदु होवाच राम औपतस्विनिः-काममेव प्राण्यात्, काममुदन्यात् । यद्वै तूष्णीं जुहोति, तद्वेवैनं प्रजापतिं करोतीति ॥ ७ ॥

अथास्यां हिरण्यं बद्धं भवति । तदुपजिघ्रति । स यदेवात्र क्षणुते वा, वि वा लिशते । अमृतमायुर्हिरण्यम् । तदमृतमायुरात्मन्धत्ते ॥ ८ ॥

तं वै चतुःस्रक्तिनेति । प्रसन्नप्रायमतः परम् । 'स यदेवात्र क्षणुते वा' (मनोरवात्मद्विलिङ्गादिदोषयति । तद्विरः) पूर्वब्राह्मणे तत्समर्थयति ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥

उपतस्विनस्यापत्यम् 'औपतस्विनिः' ॥ ७ ॥

अथास्यां हिरण्यमिति । पुनरवघ्राणवचनमुच्छ्वासवचनपक्षस्याभिव्यक्त्यर्थम् । (पूर्वत्राप्यनुच्छ्वासवचनपक्षेऽप्यनिहत्यर्थं पूर्वत्राप्यनुच्छ्वासपक्षे दोष समानार्थकार्यमिव हिरण्यस्यावघ्राणमित्यर्थः)॥ ८ ॥

तदु होवाच बुडिल आश्वतराश्विः । (रु) उद्यत्यैव गृह्णीयान्नाभिषुणुयादभिषुण्वन्ति वाऽअन्याभ्यो देवताभ्यस्तदन्यथा ततः करोति यथो चाऽन्याभ्यो देवताभ्योऽथ यदुद्गच्छति तदेवास्याभिषुतं भवतीति ॥ ९॥

तदु होवाच याज्ञवल्क्यः । (ल्क्योऽभ्ये) अभ्येवषुणुयान्न सोम इन्द्रमसुतो ममाद नाब्रह्माणो मघवानꣳ सुतास इत्यृषिणाभ्युऽनूक्तं न वाऽअन्यस्यै कस्यै चन देवतायै सकृदभिषुणोति तदन्यथा ततः करोति यथो चान्याभ्यो देवताभ्यस्तस्माऽभ्येवषुणुयादिति ॥ १० ॥

तस्य द्वादश प्रथमगर्भाः । पष्ठौह्यो दक्षिणा द्वादश वै मासाः संवत्सरस्य संवत्सरः प्रजापतिः प्रजापतिरꣳशुस्तदेनं प्रजापतिं करोति॥११॥
(शतम् ॥ २८०० ॥)

तदु होवाच बुडिल आश्वतराश्विः-उद्यत्यैव गृह्णीयाद्, नाभिषुणुयात् । अभिषुण्वन्ति वाऽअन्याभ्यो देवताभ्यः । तदन्यथा ततः करोति । यथो चान्याभ्यो देवताभ्यः । अथ यदुद्गच्छति-तदेवास्याभिषुतं भवतीति ॥ ९ ॥

तदु होवाच याज्ञवल्क्यः-अभ्येव षुणुयात् । " न सोम इन्द्रमसुतो ममाद, नाब्रह्माणो मघवानं सुतासः " इति ऋषिणाऽभ्यनूक्तम् । न वा अन्यस्यै कस्यै चन देवतायै सकृदभिषुणोति । तद् अन्यथा ततः करोति । यथो चान्याभ्यो देवताभ्यः । तस्मादभ्येव षुणुयादिति ॥ १० ॥

तस्य द्वादश प्रथमगर्भाः पष्ठौह्यो दक्षिणा । द्वादश वै मासाः सम्वत्सरस्य । सम्वत्सरः प्रजापतिः। प्रजापतिरंशुः । तदेनं प्रजापतिं करोति ॥ ११ ॥

'बुडिलो' नाम ब्रह्मवादी अश्वतरोऽश्वोऽस्यास्तीत्यश्वतराश्वः । अश्वतराश्वस्यापत्यम् 'आश्वतराश्विः' स उवाच-'उद्यत्य' ऐशम्यैव ग्रावाणमधिषवणस्यानामंशूनामुपरि 'तनोऽशव' उत्सृज्य ग्रावोऽशु गृहीत्वा गृह्णीयात् । ग्रावभिरंशूनतिहन्यात् । किं कारणम् । 'अभिषुण्वन्ति' सोममन्याभ्यो ग्रहदेवताभ्यः प्रजापतेरेकादशीभूताभ्यः, न यथा प्रजापतेः सामान्यात्मकस्य, ततश्च यदुद्यम्यानभिषुत्य गृह्णाति तद्यथा 'अन्याभ्यो देवताभ्यो वै' तथा करोति ततः । अथ 'यदुद्गच्छतीति' (तत्प्रातरभिषवाभिषुन्याग्नौ) जुहोति तं हुत्वा यज्ञमग्नावेव योनौ रेतोभूतं सिञ्चतीति (वाचा दभिषवेण) सर्वत्र भाव्यमित्यभिप्रायः ॥ ९ ॥

तदु होवाचेति । याज्ञवल्क्यस्तु 'अभिषुणुयादेव' (मद्धबीवत्वै गृह्णीयादिति) किं कारणम् । मन्त्रेणानभिषुतस्य सोमस्य देवतर्पणत्वप्रतिषेधात् "न सोम इन्द्रमि" ति मन्त्रः । अस्यार्थः-उत्तरस्मिन्नर्द्धे तच्छब्दः श्रूयते । पूर्वस्मिन् यच्छब्दोऽध्याहार्यः । यमिन्द्र मघवानमभिषुतः सोमो न मादयति न चाभिषुत. अपि सोमः अब्रह्माणः [प्रत्यक् कल्पयन्ति तस्मै इन्द्राय त्वा स्तुतिं जनयेऽहम् कीदृशामुक्थ्य यज्ञे योषित् यद्युक्थ्यं क्रियमाणं

१-बयस्य वा ग्रहणम् । का. श्रौ. सू. १२ । १०३ ।

तासां द्वादश गर्भाः । (स्ता) ताश्चतुर्विंᳪंशतिश्चतुर्विंᳪं शतिर्वै संवत्सरस्यार्धमासाः संवत्सरः प्रजापतिः प्रजापतिरᳪंशुस्तदेनं प्रजापतिं करोति ॥ १२ ॥

तदु ह कौकूस्तः । (श्च) चतुर्विंᳪंशतिमेवैताः प्रथमगर्भाः पष्ठौहीर्दक्षिणा ददावृषभं पञ्चविंᳪंशᳪं हिरण्यमेतदु ह स ददौ ॥ १३ ॥

स वाऽएष न सर्वस्यैव ग्रहीतव्यः । (ऽ) आत्मा ह्यस्यैष यो न्वेव ज्ञातस्तस्य ग्रहीतव्यो यो वाऽस्य प्रियः स्याद्यो वाऽनूचानोऽनूक्तेनैनं प्राप्नुयात् ॥

(त्स) सहस्रे ग्रहीतव्यः । सर्वं वै सहस्रᳪं सर्वमेष सर्ववेदसे ग्रहीतव्यः सर्वं वै सर्ववेदसᳪं सर्वमेष विश्वजिति सर्वपृष्ठे ग्रहीतव्यः सर्वं वै विश्वजित्सर्वपृष्ठः सर्वमेष वाजपेये राजसूये ग्रहीतव्यः सर्वᳪं हि तत्सत्रे ग्रहीतव्यः सर्वं वै सत्रᳪं सर्वमेष एतानि ग्रहणानि ॥ १५ ॥

इति पञ्चमप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ४-५-३ ॥ (६-१) ॥

तासां द्वादश गर्भाः । ताश्चतुर्विंशतिः । चतुर्विंशतिर्वै संवत्सरस्यार्धमासाः । सम्वत्सरः प्रजापतिः । प्रजापतिरंशुः । तदेनं प्रजापतिं करोति ॥ १२ ॥

तदु ह कौकूस्तः—चतुर्विंशतिमेवैताः प्रथमगर्भाः पष्ठौहीर्दक्षिणा ददौ, ऋषभं पञ्चविंशम् । हिरण्यम्, एतदु ह स ददौ ॥ १३ ॥

स वाऽएष न सर्वस्यैव ग्रहीतव्यः । आत्मा ह्यस्यैषः । यो न्वेव ज्ञातः—तस्य ग्रहीतव्यः । यो वाऽस्य प्रियः स्याद्, यो वाऽनूचानः । अनूक्तेनैनं प्राप्नुयात् ॥ १४ ॥

सहस्रे ग्रहीतव्यः । सर्वं वै सहस्रम् । सर्वमेषः । सर्ववेदसे ग्रहीतव्यः । सर्वं वै सर्ववेदसम् । सर्वमेषः । विश्वजिति सर्वपृष्ठे ग्रहीतव्यः । सर्वं वै विश्वजित्सर्वपृष्ठः । सर्वमेषः । वाजपेये राजसूये ग्रहीतव्यः । सर्वं हि तत् सत्रे ग्रहीतव्यः । सर्वं वै सत्रम् । सर्वमेषः । एतानि ग्रहणानि ॥ १५ ॥

स इन्द्रो जुषति सेवने किमर्थं तादृश जनयति यथा स तज्जन्यमान नवीयो नवतर शत्रुं ' शृणवत् ' शृणुयात् तन्मनुष्य इवास्माक स्वभूतमुक्त तस्माद्विक्ष्य जनयेव जुषेय तृतीय शृणवद्यथा न इति शेष. । तत. स्वय नाभिषुतो तमेव प्रजापतिरित्यभिप्रायः ।] यथा चान्याभ्यो देवताभ्य इति कुर्वत अप्राजापत्योऽशुरिति दर्शयति—न सर्वमहस्य ग्रहीतव्योंऽशुरित्युपपत्त्या समात्रा ज्ञानादिप्रयोगेष्वेवाविधानात् । यो वाऽनूचानोऽभिजित. शुद्धस्य प्रयोगे ग्रहीतव्य इत्यत आह—सहस्रे इति । सहस्रेण सहस्रदक्षिणः क्रतुर्लभ्यते सहस्रदक्षिणे क्रतौ ग्रहीतव्य

१-सत्र १ सहस्र २ सर्ववेदस ३ वाजपेय ४ राजसूय ५ विश्वजि ६ सर्वपृष्ठेषु ७ ग्रहणमवकाश्यश्चेत् । अवकाश्य इति यजमान विशेषणम् । अवकाश्य. ज्ञात· प्रियोऽनूचानश्च । का. श्रौ. सू १२ । १०४ । २-द्वादश मत्सतर्यौ गर्भिण्यो दक्षिणाऽसत्रे । का. श्रौ. सू. १२ । १०५ ।

एतं वाऽएते गच्छन्ति । षड्भिर्मासैर्य एष तपति ये संवत्सरमासते तदुच्यतऽएव सामतो यथैतस्य रूपं क्रियतऽउच्यतऽऋक्तोऽथैतदेव यजुष्टः पुरश्चरणतो यदेतं गृह्णन्त्येतेनोऽएवैनं गच्छन्ति ॥ १ ॥

(न्त्य) अथातो गृह्णात्येव । (वो) उदु त्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः ॥ दृशे विश्वाय सूर्यम् ॥ उपयामगृहीतोऽसि सूर्याय त्वा भ्राजायैष ते योनिः सूर्याय त्वा भ्राजायेति ॥ २ ॥

इति पञ्चमप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ४-५-४ ॥ (६.२.) ॥

अथातः पृष्ठ्यस्यैव । पृष्ठैकादशिन्यैवेयात्स ऽआग्नेयं प्रथमं पशुमालभतेऽथ वारुणमथ पुनराग्नेयमेवमेवैतया पृष्ठैकादशिन्येयात् ॥ १ ॥

विषुवदहः ।

एतं वाऽएते गच्छन्ति षड्भिर्मासैः य एष तपति, ये सम्वत्सरमासते । तदुच्यतऽएव सामतो-यथैतस्य रूपं क्रियते उच्यतऽऋक्तः, अथैतदेव यजुष्टः पुरश्चरणतो-यदेतं गृह्णन्ति । एतेनो ऽएवैनं गच्छन्ति ॥ १ ॥

अथातो गृह्णात्येव-" उदुत्यं जातवेदसं देवं वहन्ति केतवः । दृशे विश्वाय सूर्यम् ॥ उपयामगृहीतोऽसि सूर्याय त्वा भ्राजाय, एष ते योनिः सूर्याय त्वा भ्राजाय "-(वा. सं. ८।४१) इति ॥ २ ॥

अथातः पृष्ठ्यस्यैव । पृष्ठैकादशिन्यैवेयात् । स आग्नेयं प्रथमं पशुमालभते, अथ वारुणम् अथ पुनराग्नेयम्-एवमेवैतया पृष्ठैकादशिन्येयात् ॥ १ ॥

एव । सर्वस्वदक्षिणे च क्रतौ विश्वजिदादिरतावेव च । एतानि ग्रहणानीत्युपसंहारः । तत्र तेषु क्रतुष्वनादीनां ग्राह्येत्यन्वेषामिति ॥ १०-१६ ॥

इति श्रीहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे षष्ठेऽध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (४-६-१) ॥

एतं वा इति । सौमिकानां क्रतूनामखिलमेतद्भवतीत्येवं गवामयनिके विषुवत्येव महो निकुर्यात् । विषुवत्येव-मात्रं विधीयते प्रसज्याभ्यामेव कण्डिकाभ्याम् ॥ १ ॥ २ ॥

इति श्रीहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे षष्ठेऽध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (४-६-२) ॥

अथातो गवामयन एव सवनीयविकल्पाश्रयो दृश्यन्ते । अथात इति । 'अथातः' 'पृष्ठ्यस्य' विधानमिति शेषः । पृष्ठ्यामयनं पृष्ठ्यन प्रतिकर्म समेत्यनेनेत्ययन मार्गः कल्पः । तत्र तावत्प्रथमं कल्पमाह-

(दु) अथोऽअप्यैन्द्राग्नमेवाहरहः पशुमालभेत । (ता) अग्निर्वै सर्व्वा देवता अग्नौ हि सर्व्वाभ्यो देवताभ्यो जुह्वतीन्द्रो वै यज्ञस्य देवता तत्सर्व्वाश्चैवैतद्देवता नापराध्नोति यो च यज्ञस्य देवता तां नापराध्नोति ॥ २ ॥

(त्य) अथातः स्तोमायनस्यैव । (या) आग्नेयमग्निष्टोमऽआलभेत तद्धि सलोम यदाग्नेयमग्निष्टोमऽआलभेत यद्युक्थ्यः स्यादैन्द्राग्नं द्वितीयमालभेतैन्द्राग्नानि ह्युक्थानि यदि षोडशी स्यादैन्द्रं तृतीयमालभेतेन्द्रो हि षोडशी यद्यतिरात्रः स्यात्सारस्वतं चतुर्थमालभेत वाग्वै सरस्वती योषा वै वाग्योषा रात्रिस्तद्यथायथं यज्ञक्रतून्व्यावर्तयत्येतानि त्रीण्ययनानि तेषां यतमत्कामयेत तेनेयाद्वाऽउपालम्भ्यौ पशू सौर्यं द्वितीयं पशुमालभते वैपुवतेऽहन्प्राजापत्यं महाव्रते ॥ ३ ॥

इति पञ्चमप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ४-५-५ ॥ (६. ३.) ॥

अथोऽअप्यैन्द्राग्नमेवाहरहः पशुमालभेत । अग्निर्वै सर्वा देवताः । अग्नौ हि सर्वाभ्यो देवताभ्यो जुह्वति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता । तत् सर्वाश्चैवैतद्देवता नापराध्नोति-यो च यज्ञस्य देवता-तां नापराध्नोति ॥ २ ॥

अथातः स्तोमायनस्यैव आग्नेयमग्निष्टोमऽआलभेत । तद्धि सलोम-यदाग्नेयमग्निष्टोमऽआलभेत । यद्युक्थ्यः स्याद्-ऐन्द्राग्नं द्वितीयमालभेत । ऐन्द्राग्नानि ह्युक्थ्यानि । यदि षोडशी स्याद्-ऐन्द्रं

'पश्वेकादशिन्या' आग्नेयः, सारस्वतः, सौम्य इत्यादिकया 'इयात्'-गवामयने स्यात् । एवशब्दो नियमानुवादः । प्रतिदिवसमेव ह्येकादशिनी समस्ता स्तोमयज्ञेन तेन सह विकल्प्यमाना प्राप्ता सर्वेष्वहस्सु नियम्यते पश्वेकादशिन्या एव सर्वत्रैव यागान्तराले कल्पान्तरमाश्रयेदित्यर्थः । न पुनः सकल एव गवामयने कल्पान्तराभावमय (येत इति ।) कल्पान्तरयोरपि वक्ष्यमाणत्वात्, स आग्नेयमिति पूर्ववाक्यात् प्रत्यहं समस्ता एकादशिनी प्राप्स्यतीत्यनेन विधीयते स आग्नेयं पशुं प्रथममालभते प्रथममित्यालम्भविशेषणम् । प्रथमेऽहन्याग्नेयमालभत इत्यर्थः । य उत्तरेष्वप्यहःसु सारस्वतीमालभ्य उत्तरापेक्षया प्रथमेऽहनि प्रथममालभते । कुत एतत् । उत्तराहापेक्षमेतत् प्राथम्यं पुनरेकस्मिन्नेवाहनि पक्षान्तरापेक्षं स्यात् ॥ १ ॥

अथो अप्यैन्द्राग्नमेवाहरहः इत्युत्तराहां श्रवणात् एकस्मिन्नहनि वचनमनर्थकमेव स्यात् । अथ पुनराग्नेयमिति याऽऽहुतिरेकस्मिन्प्राप्ते विधीयते ततस्तस्माद्विहारवादन्यमेवैनम् । ततश्चाथ सारस्वतमथ पौष्णमथ सौम्यमित्येवं

१-यथोद्दिष्टक्रमेण सवनीयाना ११ पशूना एकयूपेनोपाकरणम् आग्नेय १ सारस्वत २ सौम्य ३ पौष्ण ४ बार्हस्पत्य ५ वैश्वदेव ६ ऐन्द्र ७ मारुत ८ ऐन्द्राग्न ९ सावित्र १० वारुण ११ । एकयूपे पश्वेकादशिन्य आग्नेय नियुज्य तस्मिंस्तस्मिन्त्रिशानुदीच. । एकयूपे यदा पश्वेकादशिनी भवति तदा एव नियोजनं कर्तव्यं इति सूत्रार्थः । आग्नेयः प्रथमो गच्छत्यन्वारम्भोऽनुपूर्व्या इतरे । प्रतिप्रस्थाताऽन्वारभ्य आग्नेय- । इतरे उत्तरस्तनादय अनन्वारभ्याः । आनुपूर्व्याः क्रमेणानुगामिनः । संज्ञपनार्थं पशुनयनक्रमोऽयम् । स्तोमायने तु युगपन्नयनम् । दक्षिणं च निधायैवमनुत्तरमुत्तरमुपगमितरान् । पशुसंज्ञपने क्रमोऽयम् । एतमाग्नेयम् । का. श्रौ. सू. ८ । २२६-२१२ ।

अथातो महाव्रतीयस्यैव । प्रजापतेर्ह वै प्रजाः ससृजानस्य पर्व्वाणि विसस्रꣳसुः स विस्रस्तैः पर्व्वभिर्न शशाक सꣳहातुं ततो देवा ऽअर्चन्तः श्राम्यन्तश्चेरुस्तऽएतं महाव्रतीयं ददृशुस्तमस्माऽअगृह्णंस्तेनास्य पर्व्वाणि समदधुः ॥ १ ॥

स सꣳहितैः पर्व्वभिः । (रि) इदमन्नाद्यमभ्युत्तस्थौ यदिदं प्रजापतेरन्नाद्यं यद्वै मनुष्याणामशनं तद्देवानां व्रतं महद्वाऽइदं व्रतमभूद्येनायꣳ समहास्तेति तस्मान्महाव्रतीयो नाम ॥ २ ॥

तृतीयमालभेत । इन्द्रो हि षोडशी । यद्यतिरात्रः स्यात्—सारस्वतं चतुर्थमालभेत । वाग्वै सरस्वती । योषा वै वाक्, योषा रात्रिः । तद् यथायथं यज्ञक्रतून्व्यावर्तयति । एतानि त्रीण्ययनानि । तेषां यतमत्कामयेत—तेनेयात् । द्वाऽउपालम्भ्यौ पशू । सौर्यं द्वितीयं पशुमालभते वैषुवतेऽहन्, प्राजापत्यं महाव्रते ॥ ३ ॥

अथातो महाव्रतीयस्यैव । प्रजापतेर्ह वै प्रजाः ससृजानस्य पर्वाणि विसस्रंसुः । स विस्रस्तैः पर्वभिर्न शशाक संहातुम् । ततो देवा अर्चन्तः श्राम्यन्तश्चेरुः । त एतं महाव्रतीयं ददृशुः । तमस्माऽअगृह्णन् । तेनास्य पर्वाणि समदधुः ॥ १ ॥

स संहितैः पर्वभिः इदमन्नाद्यमभ्युत्तस्थौ—यदिदं प्रजापतेरन्नाद्यम् । यद्वै मनुष्याणामशनम्—तद्देवानां व्रतम् । महद्वाऽइदं व्रतमभूद् येनायं समहास्तेति । तस्मान्महाव्रतीयो नाम ॥ २ ॥

एतया विहतया पश्चैकादशिन्या गच्छेयावद्दतुसत्रस्येति । अथो अप्येताभ्यां कण्डिकाभ्यामपरौ कल्पावुच्येते । (उपचया वा) स्वस्मिन्सवनीये सत्यालभ्यन्त इत्युपालभ्यन्ते वैषुवतेऽहन्निति यद्वयोः संवत्सरार्द्धयोर्वसन्तशरदोश्चान्तरालं स विषुवानेवं याग उच्यते आत्मा विषुवानित्यादौ महाव्रतमुपान्त्यमहर्गवामयनस्यं ॥ २॥३ ॥

इति श्रीहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे षष्ठेऽध्याये

तृतीय ब्राह्मणम् ॥ (४–६–३) ॥

अथात इति महाव्रतीयस्य ब्राह्मणमेतत् । महच्च तद्व्रतं चेति महाव्रतम् उपान्त्यं गवामयनेऽहस्तत्र ग्रहो महाव्रतीयः "महादिभ्यश्च" (पा. सू. ४ । २ । १३८) इति च्छप्रत्ययः । 'ससृजानस्य' सृष्टवतः पर्वाणि विस्रस्तानि 'स विस्रस्तैः' 'पर्वभिर्न' शक्तवान् 'संहातुं' "ओहाङ्गतौ"–(धा. पा. जु. आ. ७) संगृहीतपर्वभिः 'त एतं' महाव्रतीयमेव नाम्ना ग्रहं दृष्टवन्तः । कुत एतत् । ग्रहमित्युत्तरत्र 'तमस्मै अगृह्णन्

१–आग्नेयोऽग्निष्टोमे सवनीयः पशुः । ऐन्द्राग्नश्चोक्थ्ये द्वितीयः । ऐन्द्रो वृष्णिः षोडशिनि तृतीयः । सरस्वत्यै चतुर्थोऽतिरात्रे मेषी वा । एतद् स्तोमायन । का. श्रौ. सू. ९ । १७३–१७५ । २–ऐन्द्राग्न. सवनीयोऽन्वहम् । द्वादशस्वहःसु इमानि त्रीणि पश्वन्तराणि । स्तोमायनं वा । एकादशिना वा विहृताः । द्वादश आद्य. । एकादशिना विहृता इति तृतीयपक्षे इमानि पश्वन्तराणि । सर्वसमासो वा । ऐन्द्राग्नो वा । यावदुक्थ्यमुत्तरेषु । उत्तरेषु अहर्गणेषु । का. श्रौ. सू. । १२ । १२४–१२९ । ३–अग्निष्टोमो विषुवान् । प्रतरनुवाकः सवितेऽलायग्युदितं यथोक्त वा । सौर्य उपालभ्यः । उदुत्यमिति ग्रहग्रहणमतिग्राह्यवद्भक्षवर्जम् । का. श्रौ. सू. १२ । २२–२५ । षष्ठे मासे त्र्योऽभिप्लवाः गो आयुषी दशरात्रो महाव्रतमग्निष्टोमः । का. श्रौ. सू. १२ । ११ ।

(मे) एवं वाऽएते भवन्ति । ये संव्वत्सरमासते यथैव तत्प्रजापतिः प्रजाः ससृजानऽआसीत्स यथैव तत्प्रजापतिः संव्वत्सरेऽन्नाद्यमभ्युदतिष्ठदेवमेवैतऽएतत्संव्वत्सरेऽन्नाद्यमभ्युत्तिष्ठन्ति येषामेवं व्विदुषामेतं ग्रहं गृह्णन्ति ॥ ३ ॥

तं वाऽइन्द्रायैव व्विमृधे गृह्णीयात् । (त्स) सर्व्वा वै तेषां मृधो हता भवन्ति सर्व्वं जितं ये संव्वत्सरमासते तस्माद्विमृधे व्वि न इन्द्र मृधो जहि नीचा यच्छ पृतन्यतः ॥ योऽअस्माँ॥ऽअभिदासत्यधरं गमया तमः ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा व्विमृधऽएष ते योनिरिन्द्राय त्वा विमृधऽइति ॥ ४ ॥

(त्सु) अथो व्विश्वकर्मणे । व्विश्वं वै तेषां कर्म कृतᳫँ सर्व्वं जितं भवति ये संवत्सरमासते तस्माद्विश्वकर्मणे व्वाचस्पतिं व्विश्वकर्माणमूतये

एवं वाऽएते भवन्ति—ये सम्वत्सरमासते । यथैव तत्प्रजापतिः प्रजाः ससृजान आसीत्—स यथैव तत्प्रजापतिः सम्वत्सरेऽन्नाद्यमभ्युदतिष्ठद्—एवमेवैतऽएतत्सम्वत्सरेऽन्नाद्यमभ्युत्तिष्ठन्ति—येषामेवं विदुषामेतं ग्रहं गृह्णन्ति ॥ ३ ॥

तं वाऽइन्द्रायैव विमृधे गृह्णीयात् । सर्वा वै तेषां मृधो हता भवन्ति, सर्वं जितम्—ये सम्वत्सरमासते । तस्माद्विमृधे " वि न इन्द्र मृधो जहि नीचा यच्छ पृतन्यतः । योऽअस्माँ २॥ऽअभिदासति, अधरं गमया तमः । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा विमृधे; एष ते योनिरिन्द्राय त्वा विमृधे "—(वा. सं. ८ । ४४) इति ॥ ४ ॥

अथो विश्वकर्मणे । विश्वं वै तेषां कर्म कृतं, सर्वं जितं भवति—ये सम्वत्सरमासते । तस्माद्विश्वकर्मणे—" वाचस्पतिं विश्वकर्माणमूतये मनोजुवं वाजेऽअद्या हुवेम । स नो विश्वानि

इत्यादिग्रहणवचनादिना चरतः प्रजापतेः प्राणस्यान्नार्थमिदमिति चतुर्थ्यन्ते शब्दे अस्मै अन्नाद्यायाभ्युत्थानायेत्यर्थः । यद्वै मनुष्याणामिति मतशब्दस्यान्नवाचित्वं व्याख्यातं ' महद्वा इदं प्रजापतेः ' व्रतमन्नं जातं ' येन ' अन्नेन ' अयं ' ' समहास्त ' संगतः स्वाङ्गैरित्येव यस्मादनिरुक्तं तस्मान्महाव्रतं नामेति वक्तव्ये ' महाव्रतीयो नाम ' इति श्रुतिः स्वार्थिकमत्र छप्रत्ययं दर्शयति एतत्समानि वचनानि प्रदर्शनार्थम् ॥ १ ॥ २ ॥

एवं वा एत इति । प्रसन्नो ब्राह्मणशेषः ॥ ३—६ ॥

इति श्रीहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे

षष्ठेऽध्याये महाव्रतीयं नाम चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ (४-६-४) ॥

१—मह गृह्णाति व्विन इंद्र व्वाचस्पतिं व्विश्वकर्मन्निति वा । उप मा पतुमव्ययसनीडा अप मा जुस्रप मा मनीषा प्रियमहं तन्वं पश्यमानो भूयि हमो देवानां तेजसे महावर्षमायेति मन्त्रेण यजमाने. । गृहीतस्य विविरयम् । का० श्रौ० सू०। १३।१। १३।

२—गवामयनस्य नवममहः महाव्रतं । माध्यमस्य वालख्यः । का. श्रौ. सू. १३ । ३० ।

मनोजुवं वाजेऽअद्या हुवेम ॥ स नो विश्वानि हवनानि जोषद्विश्वशम्भूरवसे साधुकर्मा ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा विश्वकर्मणऽएष ते योनिरिन्द्राय त्वा विश्वकर्मण इति ॥ ५ ॥

यद्युऽऐन्द्रीं वैश्वकर्मणीं विद्यात् । (स) तयैव गृहीयाद्विश्वकर्मन्हविषा वर्धनेन त्रातारमिन्द्रमकृणोरवध्यम् ॥ तस्मै विशः समनमन्त पूर्वीरयमुग्रो विहव्यो यथासत् ॥ उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा विश्वकर्मणऽएष ते योनिरिन्द्राय त्वा विश्वकर्मणऽइति ॥ ६ ॥

इति पञ्चमप्रपाठके षष्टं ब्राह्मणम् ॥ ४-५-६ ॥ (६. ४.) ॥

एष वै ग्रहः । (हो) य एष तपति येनेमाः सर्वाः प्रजा गृहीतास्तस्मादाहुर्ग्रहान्गृहीम इति चरन्ति ग्रहगृहीताः सन्त इति ॥ १ ॥

वागेव ग्रहः । (हो) वाचा हीदꣳ सर्वं गृहीतं किमु तद्यद्वाग्ग्रहः ॥ २ ॥

हवनानि जोषद्; विश्वशम्भूरवसे साधुकर्मा । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा विश्वकर्मणे; एष ते योनिरिन्द्राय त्वा विश्वकर्मणे–(वा. सं. ८ । ४५) इति ॥ ५ ॥

यद्यु ऐन्द्रीं वैश्वकर्मणीं विद्यात् तयैव गृह्णीयात् । " विश्वकर्मन् हविषा वर्धनेन त्रातारमिन्द्रमकृणोरवध्यम् । तस्मै विशः समनमन्त पूर्वीरयमुग्रो विहव्यो यथासत् । उपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा विश्वकर्मणे; एष ते योनिरिन्द्राय त्वा विश्वकर्मणे "–(वा. सं. ८ । ४६) इति ॥ ६ ॥

महोपासनाब्राह्मणम् ।

एष वै ग्रहो य एष तपति, येनेमाः सर्वाः प्रजा गृहीताः । तस्मादाहुः–ग्रहान्गृह्णीम इति । चरन्ति ग्रहगृहीताः सन्त इति ॥ १ ॥

वागेव ग्रहः । वाचा हीदं सर्वं गृहीतम् । किमु तद्–यद्वाग्ग्रहः ॥ २ ॥

एष वै ग्रह इति । [सूर्यात्मकस्य व्याधिर्विव (?) कस्य] ग्रहस्याभिचारिकस्यैवमुपस्थानमत्राभिधीयते । ग्रहाविकारवत्प्रसङ्गाद्वाध्यात्मिकाधिभौतिका ग्रहाः प्रदर्श्यन्ते । ग्रहशब्दस्य निर्वचनान्तरमुच्यते । तत्रोपस्थेयं तावद्ग्रहमाह–एष वै ग्रह इति । येनेमाः सर्वाः प्रजा गृहीता इति सौरेण तेजसा सर्व एव देहा अधिष्ठिताः । यथोक्तं तस्येमाः सर्वाः प्रजा रश्मिभिः प्राणेष्वभिहिता " तस्य हैतस्य हृदये पादावतिहतौ सदेशा रश्मिता " विभक्तिभ्य. प्रजाभ्यो विभजतीति वा । येनेति कर्तरि तृतीया ततश्च गृह्णातीति ग्रह इति कर्तरि एव कारके "ग्रहवृदृनिश्चिगमश्च" इति (पा. सू. ३-३-५८) अप्प्रत्ययं दर्शयति–यस्मादेष आदित्यो ग्रहः 'तस्मादाहु.' ब्रह्मविदो ' महान् गृह्णीम इति ' एव मन्यमाना ऋत्विजः ' चरन्ति ग्रहेणादित्येन गृहीताः ' सन्तः ' इत्यादि तस्यावकाशे " स उद्यन्तं चादित्यमुपतिष्ठते " एतत्पठितव्य व्यवहर्तृभिस्तदुत्सार्योस्यैवादित्यस्य ग्रहस्य ग्रह एव-

(ह्रो) नामैव ग्रहः । (ह्रो) नाम्ना हीद७ँ सर्वं गृहीतं किमु तद्यन्नाम ग्रहो बहूनां वै नामानि विद्माथ नस्तेन ते न गृहीता भवन्ति ॥ ३ ॥

(न्त्यु) अन्नमेव ग्रहः । (ह्रोऽन्ने) अन्नेन हीद७ँ सर्वं गृहीतं तस्माद्यावन्तो नोऽशनमश्नन्ति ते नः सर्वे गृहीता भवन्त्येषैव स्थितिः ॥ ४ ॥

स य एष सोमग्रहः । (ह्रोऽन्नं) अन्नं वाऽएष स यस्यै देवतायाऽएतं ग्रहं गृह्णाति साऽस्मै देवतैतेन ग्रहेण गृहीता तं काम७ँ समर्धयति यत्काम्या

नामैव ग्रहः । नाम्ना हीदं सर्वं गृहीतम् । किमु तद् यन्नाम ग्रहः । बहूनां वै नामानि विद्माथ नस्तेन ते न गृहीता भवन्ति ॥ ३ ॥

अन्नमेव ग्रहः । अन्नेन हीदं सर्वं गृहीतम् । तस्माद् यावन्तो नोऽशनमश्नन्ति ते नः सर्वे गृहीता भवन्ति । एषैव स्थितिः ॥ ४ ॥

स य एष सोमग्रहः । अन्नं वाऽएष स यस्यै देवतायाऽएतं ग्रहं गृह्णाति साऽस्मै देवतैतेन ग्रहेण गृहीता तं कामं समर्धयति—यत्काम्या गृह्णाति । स उद्यन्तं वाऽऽदित्यमुपतिष्ठते, अस्तं यन्तं वा—

परमगतामयान्यग्रहानुपन्यस्य निराकरोति वागेवेति । आध्यात्मिकया 'वाचा हि' इति करणे तृतीया । वाचा स यथाऽऽदित्यरूपे व्यावहारिकम् इद सर्वं व्यवहारजात परिगृहीत व्यवहर्तृभिर्न हि यथेन यद्भाषितं तदतिक्रमितुमर्हति किमु तद्वाक् इति दूषण किशब्दे द्रष्टव्यम् । यदेतद्वाग्ग्रह इत्येतत्किमिति मिथ्यैतदित्यर्थः । कथ तत्रेद द्रष्टव्यम् । नहि वचने सर्वे गृह्यन्तेऽतिक्रमस्य निदर्शनादतथान्यदेवता तत्र भूयादिति नियामकं न वाङ्मात्रमिति ॥ १ ॥ २ ॥

नामैव ग्रह इति । 'नाम्ना' करणभूतेन व्यवहर्तृभिरिद सर्वं नामजातं परिगृहीतं बुद्ध्या चानीय इत्यभिप्राय. । 'किमु तयत् वाङ्नाम' इति पूर्वपक्षः । 'बहूनां वै' अर्थानामिन्द्रादीनां मघवानिन्द्र इत्यादीनि 'विद्म' जानीम "विदो लटो वा"—(पा. सू. ३ । ४ । ८३) इति मसो मादेशः । अथ तथापि 'न.' अस्माकं 'ते' इन्द्रादयो 'न' 'तेन' नाम्ना 'गृहीता' बद्धा इव वशवर्तिनो भवन्ति । वशवर्तित्व च ग्रहणं न स्मरणमात्रमित्यभिप्रायः ॥ ३ ॥

'अन्नमेव' 'अन्नेन हि' करणभूतेन दातृभिः 'इदं' 'सर्वं' सर्वजातीयकं वशीकृतम् । यस्मात् 'यावन्त.' प्राणिनोऽस्माकमन्नम् 'अश्नन्ति' 'ते' अस्माकं 'सर्वे' 'गृहीता' वश्या 'भवन्ति' इति 'एषैव' अत्र 'स्थिति' ॥ ४ ॥

स य एष इति । अत्र ग्रहणमाधिभौतिकमाधियज्ञिके सोमग्रहमुपसंहरति । तत्रश्चोपस्थानरूपाद् ग्रहणेनार्थं

१-यावान् यद्धनस्तावत्त्विमुष्योऽग्रहग्रहीता भवति । तत्र ऋत्विक् यजमानो वा ज्योतिष्टोमादिषु कृत्स्नेन ... भवति । तदा यस्मिन्ग्रहे स आर्तो भवति । स ग्रहो यद्देवत्यः । सा देवता तदा निमित्त । तां देवतां एव वै ग्रह इत्येव विधयोपासनमनुष्ठेयम् । तस्यान्तमपि कुर्यात् । तदुपस्थानं 'उदर्त अस्त यन वा आदित्य ग्रहोऽस्यमुमनयाऽन्यो गृह्णात्वयदो मे । मावत्' इति (५) मन्त्रेणोपतिष्ठेत । एवं विध काम्यमुपक्रमन्त उच्यते । इद काम्यमानमित्यादिकमप्युपक्रमन्त । न द्विशतद्वयानां कल्पो समर्द्धोऽयि नोत्तम । अद शब्दस्थाने अमुनामादेशः । सूत्रानुपनिबद्धमिदम् ।

गृह्णाति स उद्यन्तं वाऽऽदित्यमुपतिष्ठतेऽस्तं युन्तं वा मुहोऽस्यमुमनयार्त्या गृहाणासावदो मा प्रापडिति यं द्विष्यादसावस्मै कामो मा समर्धीति वा नु हैवास्मै स कामः समृध्यते यस्माऽएवमुपतिष्ठते ॥ ९ ॥

इति पञ्चमप्रपाठके सप्तमं ब्राह्मणम् ॥ ४–९–७ ॥ (६–९) ॥

देवा ह वै यज्ञं तन्वानाः । (स्ते) तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद्बिभयांचक्रुस्ते होचुः को नो दक्षिणत आसिष्यतेऽथाभयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपचरिष्याम इति ॥ १ ॥

ते होचुः । (यं) य एव नो वीर्यवत्तमः स दक्षिणत आस्तामथाभयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपचरिष्याम इति ॥ २ ॥

ते होचुः । (रि) इन्द्रो वै नो वीर्यवत्तम ऽइन्द्रो दक्षिणतऽआस्तामथाभयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपचरिष्याम इति ॥ ३ ॥

" महोऽसि अमुमनयार्त्या गृहाण असावदो मा प्रापत् " इति । यं द्विष्यात् असावस्मै कामो मा समर्धीति वा । न हैवास्मै स कामः समृध्यते–यस्माऽएवमुपतिष्ठते ॥ ९ ॥

यज्ञोपचारः ।

देवा ह वै यज्ञं तन्वानास्तेऽसुररक्षसेभ्य आसङ्गाद्बिभयाञ्चक्रुः । ते होचुः–को नो दक्षिणत आसिष्यते, अथाभयेऽनाष्ट्रेऽउत्तरतो यज्ञमुपचरिष्याम इति ॥ १ ॥

ते होचुः–य एव नो वीर्यवत्तमः स दक्षिणत आस्ताम्, अथाभयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपचरिष्याम इति ॥ २ ॥

ते होचुः–इन्द्रो वै नो वीर्यवत्तमः । इन्द्रो दक्षिणत आस्ताम्, अथाभयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपचरिष्याम इति ॥ ३ ॥

साधारणो वादो द्रष्टव्यः । उपासनकमुक्त्वा तदुपस्थानमाह–स उद्यन्तं वेति । हविर्यज्ञादिदं विदुषः इत्यध्यहणमाधिदैविकम् । आविर्यज्ञियं सोममुपसंहरति । उपस्थानमत्र च महोऽस्यमुमनयार्त्या गृहाणेत्येतया । (उत् ऊर्ध्वं शेषद्वयमुपनयेभ्यः मविकल्पः ।)अमुमनयेत्यभिचरणीयवाक्यं माहयित्वा ततः कर्मविघात आह–'अमुम्' इति द्वेष्यनिर्देशः । 'अनया' इति ज्वराद्यार्तिविशेषनिर्देशः । 'असौ' इति द्वेष्यस्य च निर्देशः । एव 'अदः' इति यद्वेष्यः कामयते तन्निर्देशः । 'असौ' (यदि स्वत्ता अहो मामादीयन्ते तन्मा प्रापत् ।) 'यं द्विष्यात्' तस्यैव नामादिशेत्; अथवा 'असौ कामो' यज्ञादिकः 'अस्मै' खदिरवर्म 'मा समार्धि' इत्येवं ब्रूयात् ॥ ९ ॥

इति श्रीहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे षष्ठेऽध्याये महोपासनं नाम पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ (४–६–९) ॥

देवा ह वा इति । वसिष्ठो ब्रह्मा दक्षिणत आसीत स च प्रस्तोत्रा मन्त्रजपं जपित्वाऽनुजानीयादित्येतावदस्मत्रोच्यते तत्प्रसङ्गाच्च ब्राह्मणाच्छंसिनो वरणम्। मैत्रावरुणजपश्च।प्रसजप्रायश्चित्ताश्चतस्रः कण्डिकाः॥ १–४॥

ते ह्रेन्द्रमूचुः । (त्वं) त्वं वै नो व्वीर्यवत्तमोऽसि त्वं दक्षिणत आस्वाथा-भयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपचरिष्याम इति ॥ ४ ॥

स होवाच । किं मे ततः स्यादिति ब्राह्मणाच्छंसी त्या ते ब्रह्मसाम तऽइति तस्माद्ब्राह्मणाच्छंसिनं प्रवृणीतऽइन्द्रो ब्रह्मा ब्राह्मणादिति-न्द्रस्य ह्येषा स इन्द्रो दक्षिणत ऽआस्ताथाभयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपा-चरंस्तस्माद्य एव व्वीर्यवत्तमः स्यात्स दक्षिणत ऽआसीताथाभये ऽनाष्ट्र-ऽउत्तरतो यज्ञमुपचरेयुर्यो वै ब्राह्मणानामनूचानतमः स ऽएषां व्वीर्यव-त्तमोऽथ यदिदं य एव कश्च ब्रह्मा भवति कुविन्तूष्णीमास्तऽइति तस्माद्य

ते हैन्द्रमूचुः-त्वं वै नो वीर्यवत्तमोऽसि । त्वं दक्षिणत आस्व। अथाभयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपच-रिष्याम इति ॥ ४ ॥

स होवाच-किं मे ततः स्यादिति । ब्राह्मणाच्छंस्या ते ब्रह्मसाम तऽइति । तस्माद्ब्राह्मणाच्छं-सिनं प्रवृणीते । इन्द्रो ब्रह्मा ब्राह्मणादिति इन्द्रस्य ह्येषा । स इन्द्रो दक्षिणत आस्त, अथा-भयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपाचरन्। तस्माद्य एव वीर्यवत्तमः स्यात् स दक्षिणत आसीत । अथाभयेऽनाष्ट्र-ऽउत्तरतो यज्ञमुपचरेयुः । यो वै ब्राह्मणानामनूचानतमः स एषां वीर्यवत्तमः। अथ यदिदं य एव कश्च

स होवाचेति । इन्द्रो दक्षिणत. स्थाप्यमानो देवानुवाच ' किं ' मम फल ' ' ततः स्यादिति ' देवास्तु तमिन्द्रमूचुर्ब्राह्मणाच्छंस्यानाम होत्रो प्रथमो महापुरुषः सो (!) ततः प्रत्यातिभिका यावत्किंचित्सा करिष्यति शस्त्रं वा आज्य वा तत्सर्वं तव भविष्यतीत्यर्थः । न केवल सा किं तर्हि ' ब्रह्मसाम ' अपरं तव भविष्यति माध्यन्दिने सवने ब्रह्मणाच्छंसिनः शस्त्र स्तोत्र तद्ब्रह्मसाम तदपि तव एव देवा ऊचुस्तस्मादध्वर्युर्ऋत्वि-ग्वरणाज्यर्थमन्यासु होत्रासु त्रियमाणासु इममपि ब्राह्मणाच्छंसिन प्रवृतमेव स तवैव रूप यत्ते वृणीते इन्द्रो ब्रह्मेत्यनेन मन्त्रेण इन्द्रस्य ह्येषा स्वभूता ब्राह्मणाच्छंस्या (दीर्घेर व दंत त्वादिति) ब्रह्मा इन्द्र इति सामानाधि-करण्ये ब्रह्म: । अत्र च ब्राह्मणाच्छंसीति प्रकृते तस्माद्ब्राह्मणाच्छंसिनमिति प्रयोगाद् ब्राह्मणाच्छंस्येव ब्राह्मणाच्छ-स्याशब्देनोच्यत इति मन्त्रमन्त्रस्यार्थं दर्शयामः । ' इन्द्रो ' देवराजः ब्रह्मास्तीति शेषः । कुत एतत् प्रवृणीत इति वचनादरण हि साम्ना कर्मणि प्रवर्तते । तत्वान्वेषणा या शिष्यमीत्र भवति स एव शेष. कथ पुनरिन्द्रो (!)

१—होतृमप्रवृणीत इत्येतेनुरोधप्राग्भ्याशस्य मन्त्रणीते यथालिङ्गम् । होतुरनाभिहितमपि इदं होत्रात् इति वरिष्ठम् । इति कर्कः । अभिनोऽध्वर्यु आध्वर्यवात् । अत्र चाध्वर्युर्द्वितीयः प्रतिप्रस्थाता । वरणं च नेष्टा करोतीति कर्क. । मित्रावरुणौ प्रशास्तारौ प्रशास्तात् । अत्र द्वितीयोऽच्छावाक. । इति कर्कः । इन्द्रो ब्रह्मा ब्राह्मणादिति ब्राह्मणाच्छंसिनम् । ब्रह्मणो वरणमपीति कर्कः । ब्राह्मणाच्छंसिनो ब्राह्मणाच्छंस्या इति नामान्तरं । ब्राह्मणाच्छंसी अनुव्रज्यामेवोच्यते । कपञ्चकेत्यर्थ. । अस्मादुपत्रप्रवरणलिङ्गा-दन्यत्रापि क्रियमाण वर्त्विजां वरण वैधमिति बोद्धव्यम् । भरतः पौत्रात् । ग्रावो नेष्ट्रात् । अग्निरग्नीध्रात् । अग्निर्हि देवानामिति यजमानम् । वृणीते । का. श्रौ. सू. ९ । १७६–१८० ।

एतु ह्वीर्यवत्तमः स्यात्स दक्षिणत ऽआसीताथाभयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपचरेयुस्तस्माद्ब्राह्मणा दक्षिणत ऽआसतेऽथाभयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपचरन्ति ॥ ९ ॥

ब्रह्मा भवति-कुविन्तूष्णीमास्तइति । तस्माद्य एव वीर्यवत्तमः स्यात् । स दक्षिणत आसीत अथाभयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपचरेयुः । तस्माद्ब्राह्मणा दक्षिणत आसते, अथाभयेऽनाष्ट्रऽउत्तरतो यज्ञमुपचरन्ति ॥ ९ ॥

सामनादि़श्चिस्यत आह-ब्राह्मणात् कर्मणो हेतोः ब्रह्मा ऋत्विक् कतमः ब्राह्मणस्तस्माद्धेतोः ब्राह्मणमधितद्ब्रह्मत्वं कुर्वन्निन्द्रो ब्रह्मास्त्वित्यर्थः । द्वे च समीन्द्रोऽत्र त्रियमाणो ब्रह्मा न भवति कथं स ऋत्विक् (?) नैष दोषः । नैतानुष्कविम्बरणेनायं मानुषः स्यात्प्रयोगादावेव कृतत्वात् । एवमपि ब्रह्मणो वरण मन्त्रेण क्रियते न वा ब्राह्मणाच्छंसिन. नैष दोषः । ब्राह्मणाच्छंस्येवानुब्रह्मेति ब्रह्मपुरुषत्वात् । ततश्चायमर्थः । इन्द्रो ब्राह्मणाच्छंसि कर्म करोति । कथं पुनरवसीयते मन्त्रार्थ इति । पूर्वोत्तरेषु मन्त्रेष्वीदृशानामेवार्थानां दर्शनात् । अश्विनो अध्वर्यूतो आध्वर्यवाद्धेतोर्मित्रावरुणौ प्रशास्तारौ तौ (?) प्रशस्तौ कर्मणा एवमेव, इन्द्रो ब्राह्मणाच्छंसीत्यादिति वक्तव्ये लक्षणयाऽयमर्थः सेत्स्यतीति तथोक्तं तथोत्तरेषु मरुतः पोतारः सन्तु पोत्रात्पवमानाद्गुनात्रः स्त्रियो देवपत्न्यः । तदाग्नेष्ट्रत्वनात्पत्नीनां सेष्टस्त्रिताग्नीध्रोऽस्तु आग्नीध्रात्कर्मण इति । अथ कस्मादेवं न भवति य एष ब्रह्मा एष इन्द्रोऽस्त्विति न तदेवं न ह्येवं सति वरण कृत स्यात्ति च मित्रावरुणौ प्रशास्ताराविस्येतन्न संभवति । न हि द्वौ प्रशास्तारौ मित्रावरुणात्मकौ स्याताम्, तस्माद्यथोक्त एव मन्त्रार्थः । ननु ब्रह्मणः कर्म ब्रह्मत्वं स्याद्ब्रह्मत्वम् इति विशेषविधानात् । नैतदेवं मन्त्रान्तरवशात्तावदयं मन्त्रार्थो विशिष्टस्ततश्च (एतद्वसन) इन्द्रादिष्वपि ब्रह्मशब्दः पठितव्यः । (उच्यते इह तावद्धि तुल्यं तत्पुरुषस्य वा शासनमुचितमथ नु होतारो न तत्पुरुषः) तथापि ब्राह्मणात्कर्मणा होता शंसतीति ब्राह्मणाच्छंसी । पञ्चम्या अलुगत्यन्यः । ब्रह्मा किल त्रिभिरपि देवकर्मकर्तव्यं तस्य एतैः पुरुषे कारयित्वा वैदिकं ब्राह्मणाच्छंसिना आग्नीध्रा यज्ञार्थमनुज्ञाकृतोत्रा सामादिकं ततश्च यस्माद्ब्रह्मणः कर्म कर्तव्यं तस्माच्छंसीति ब्राह्मणाच्छंसतीति एवमेव ब्रह्मत्वं स्यात्-" कृत्यल्युटो बहुलम् "-(पा.सू. ३।३।११३) । इति कर्तरि ल्यप्रत्ययः । ' इन्द्रो दक्षिणत आसीत '-" आस उपवेशने "-(धा. पा.अ.धा ११) उपविष्टः । ' अथ यदिदम् ' इति प्रसिद्धानुवादो निदार्थे यदि वा लोके दृश्यते यः कश्चिद्वीर्यवत्तमोऽपि ब्रह्मा भवति तत्र किं प्रवृत्तिकारणं आह-' कुवित् ' बहुप्रायः ' तूष्णीं ' ब्रह्मा ' आस्ते ' तूष्णीमिति न होत्रुद्गात्रध्वर्यवानेव करोति (मन्यते इति एवमध्वर्युवदतीव परिसतीत्यभिप्रायः ।) एवं ब्रह्मा प्रायस्तूष्णीमास्ते । (ततोऽहमपि तस्मात्रि तूष्णीमासीति ब्रवीति मन्यमानो) यः कश्चिदपि ब्रह्मा भवति । तत्र युक्तमवीर्यवत्त्वमेव अवीर्यत्वस्य गोतापितुमशक्यत्वात्तस्माद्वीर्यवत्तम एव ब्रह्मा स्यादिति वक्तव्ये ब्रह्मणो दक्षिणावस्थानमुपसंहरति । ' तस्माद्ब्राह्मण ' इत्यन्येऽपि ब्राह्मणा अशक्ता एतामेव दिशमधितिष्ठेयुरिति दर्शयति ॥ ९ ॥

१-प्रशास्तापचारो यज्ञः । २-दक्षिणतो ब्रह्मयजमानयोरासने । का. श्रौ. सू. १।२०२।२०१ ।

स यत्राह । ब्रह्मन्त्स्तोष्यामः प्रशास्तरिति तद्ब्रह्मा जपत्येतं ते देव सवितर्यज्ञं प्राहुर्बृहस्पतये ब्रह्मणे । तेन यज्ञमव तेन यज्ञपतिं तेन मामव । स्तुत सवितुः प्रसवऽइति सोऽसावेव बन्धुरेतेन न्वेव भूयिष्ठाऽइवोपचरन्ति ॥६॥

(न्त्य)अनेन त्वेवोपचरेत् । (इ) देव सवितरेतद्बृहस्पते प्रेति तत्सवितारं प्रसवायोपधावति स हि देवानां प्रसविता बृहस्पते प्रेति ब्बृहस्पतिर्वै देवानां ब्रह्मा तद्यऽएव देवानां ब्रह्मा तस्माऽएवैतत्प्राह तस्मादाह ब्बृहस्पते प्रेति ॥७

(त्यु) अथ मैत्रावरुणो जपति । प्रसूतं देवेन सवित्रा जुष्टं मित्रावरुणाभ्यामिति तत्सवितारं प्रसवायोपधावति स हि देवानां प्रसविता जुष्टं मित्रावरुणाभ्यामिति मित्रावरुणौ वै मैत्रावरुणस्य देवते तुयेऽएव मैत्रावरुणस्य देवते ताभ्यामेवैतत्प्राह तस्मादाह जुष्टं मित्रावरुणाभ्यामिति ॥८॥

इति पंचमप्रपाठकेऽष्टमं ब्राह्मणम् ॥ ४-५-८ ॥ (६.६.) ॥

स यत्राह–ब्रह्मन् स्तोष्यामः प्रशास्तरिति । तद् ब्रह्मा जपति । " एतं ते देव सवितर्यज्ञं प्राहुः, बृहस्पतये ब्रह्मणे । तेन यज्ञमव, तेन यज्ञपतिम्, तेन मामव (वा. सं. २ । १२) । स्तुत सवितुः प्रसवे " इति । सोऽसावेव बन्धुः । एतेन न्वेव भूयिष्ठा–इवोपचरन्ति ॥ ६ ॥

अनेन त्वेवोपचरेत् । " देव सवितरेतद्बृहस्पते प्र "–इति । तत् सवितारं प्रसवायोपधावति । स हि देवानां प्रसविता । बृहस्पते प्रेति । बृहस्पतिर्वै देवानां ब्रह्मा । तद् य एव देवानां ब्रह्मा–तस्माऽएवैतत्प्राह–तस्मादाह–बृहस्पते प्रेति ॥ ७ ॥

अथ मैत्रावरुणो जपति । " प्रसूतं देवेन सवित्रा जुष्टं मित्रावरुणाभ्याम् "–इति । तत् सवितारं प्रसवायोपधावति । स हि देवानां प्रसविता । " जुष्टं मित्रावरुणाभ्याम् " इति । मित्रावरुणौ वै मैत्रावरुणस्य देवते । तद् येऽएव मैत्रावरुणस्य देवते–ताभ्यामेवैतत्प्राह–तस्मादाह–जुष्टं मित्रावरुणाभ्यामिति ॥ ८ ॥

स यत्राहेति । प्रसवा । बृहस्पते प्रसुतेति शेषः ॥ १–८ ॥

इति श्रीहरिस्वामिना. । कृतौ माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे षष्ठेऽध्याये षष्ठं ब्राह्मणम् ॥ (४-६-६) ॥

१–३ॐ प्रसूत देवेन सवित्रा जुष्टम्मित्रावरुणाभ्यामिति मैत्रावरुणस्य जपो विहित । अयमाश्वलायनीये शाङ्खायनीयेच न दृश्यते । तथाप्यत्रायो निष्कर्षः । मैत्रावरुणो वाजसनेयी चेद् तदा तेन आदौ " प्रसूत देवेनेति जप्त्वा अनन्तर आयुध्वस्वच इति प्रसवे-ष्वयंतमितिप्रभादि शाङ्खायनीयमनुष्ठेयम् । का० श्रौ० सू० । ११–२१ ।

२–प्रस्तोत्रामंत्रेण एतं ते देवसवित. स्तुतसवितु प्रसव इत्युक्ता प्रयोगे । देवसवितरेतद् बृहस्पते इति वा । स्तिमता सत्यायेति वा प्रतिप्रस्र । कात्यायन पञ्चदशेऽध्याये स्तिमता सत्यायेति एकोनत्रिंशत् २९ स्तोत्रभागमन्त्राः ज्योतिष्टोमे, द्वादश स्तोत्राणि तत्रादैद्वादशभिर्मन्त्रैः प्रतिमन्त्र प्रतिस्तोत्रं स्तिमता सत्यायेत्यादिकं कर्मैकैक मन्त्रमुक्त्वा स्तुतसवितुरित्यनेन सर्वं-ज्ञानुमानीयात् । इति सूत्रार्थः । प्रस्तोत्रामंत्रेण तु ब्रह्मन् स्तोष्यामः प्रशास्तः । इति । \ ·

त्रयी वै विद्या । (ऋचो) ऋचो यजूंषि सामानीयमेवर्चोऽस्यां ह्यर्चति योऽर्चति स वागेवर्चो वाचा ह्यर्चति योऽर्चति सोऽन्तरिक्षमेव यजूंषि द्यौः सामानि सैषा त्रयी विद्या सौम्येऽध्वरे प्रयुज्यते ॥१॥ (तऽ) इममेव लोकमृचा जयति । (त्य) अन्तरिक्षं यजुषा दिवमेव साम्ना तस्माद्यस्यैका विद्याऽनूक्ता स्यादन्वेवापीतरयोर्निर्मितं विवक्षेतेममेव लोकमृचा जयत्यन्तरिक्षं यजुषा दिवमेव साम्ना ॥ २ ॥

पुरश्चरणोपनिषत् ।

त्रयी वै विद्या–ऋचो, यजूंषि, सामानि । इयमेवर्चः । अस्यां ह्यर्चति–योऽर्चति–सः । वागेवर्चः । वाचा ह्यर्चति–योऽर्चति–सः अन्तरिक्षमेव यजूंषि । द्यौः सामानि सैषा त्रयी विद्या सौम्येऽध्वरे प्रयुज्यते ॥ १ ॥

इममेव लोकमृचा जयति, अन्तरिक्षं यजुषा, दिवमेव साम्ना । तस्माद्यस्यैका विद्यानूक्तास्याद्–अन्वेवापीतरयोर्निर्मितं विवक्षेत। इममेव लोकमृचा जयति, अन्तरिक्षं यजुषा, दिवमेव साम्ना ॥ २ ॥

त्रयी वै विद्येति । अत्र सदोहविर्धाने अन्तरेण प्रेक्षमार्गं ब्रूयात् प्रेक्षिष्वोऽक्षेष्यते एव ऋत्विजो ज्योतिष्टोमे विधिः उपांशुरैन्द्राग्नैः सरस्वती इत्येव सर्वकर्मसु एतस्यैवाह्नं मन्त्राऽऽवर्तेत इति ज्योतिष्टोमे एतद्विधीयते यद्दिरं प्रवचनिदं ब्राह्मणम् । अनुषक्तान्यासां विद्यानां बहिर्दर्शनं करिष्यति । यत्वत्र न ह्नं तदभिरहस्येषु कारिष्यते । 'त्रयी' अवयवा 'विद्या' "विद ज्ञाने"–(धा. पा. अ. प. १४) विद्यतेऽनया विदन्त इति विद्या । क पुनस्तस्याः त्रयोऽवयवा ऋगादयः ते च विद्याशब्दाद्बृहद्यन्ते मन्त्रात्मका एव ऋगादय इत्येवर्चो पृथिव्यपि लोकं एवञ्च सामानि चेन्द्र इत्यभिदेवमुपरिष्टाद्वक्ष्यति । इदम् 'अस्यां ह्यर्चति' इत्यर्चनकारणत्वात् 'इयम्' ऋच एव इति बूवतं तस्यामित्यृच इत्यृक्शब्दे पृथिव्यां शब्दस्य व्युत्पत्तिं दर्शयति–पृथिव्यां तु कारणत्वस्यानुपपत्तेरविकरणत्वं दर्शितम् । योऽर्चति सोऽस्यामर्चतीति संबन्धः । (वागग सर्व इत्यात्मकत्रिविद्यातिस्कामनः) साहचर्यात् शब्दात्मिकायामस्यां ह्यर्चतीति पृथिवीत्वेन स्तूयते । न च तस्याप्योऽयं योगोऽस्ति, ततस्मात् कारणयोः साधर्म्यप्रदर्शनमेव द्रष्टव्यम् । तथाहि लोकेषु सृज्यमानेषु ऋग्वेदात्सृष्टात्मन.पृथिवीसंसर्जनाद्वाग्वेदोत्सृष्टात्मनःपृथिवीसंसर्जनात्पुनः पिण्डेषु सृज्यमानेषु पृथिव्या स्तुविता तदमे ऋग्वेदं पिण्डात्मकं ससर्ज । एवं वाचाऽपि स कार्यकारणभावो दर्शनीयः। स च स्थूल एव दृश्यते ऋग्वेदसाध्यं हि कर्म कर्तव्यमिति तदागिन्द्रियं प्रयुंक्ते न सर्ववेदसाधनानि कर्माणि क्रियन्त इति । एष एव प्रस्तावो यजुर्वेदसामवेदयोरपि यथायोगं दर्शनीयः । अन्तरिक्षमन्तरिक्षलोके स यजुर्वेद उत्कार्यत्वात्तच्छक्तियुक्तकारणधर्मत्वात् एवं यजुःशब्दस्यानुत्तरत्र वक्ष्यते–सोमं (तु वा) गन्धर्वेभ्य सामानि वेति को वा सामवेदः तत्कार्यत्वात्तत्साधर्म्याभिव्यक्तत्वं च सैषा त्रय्यपि विद्या 'सौम्ये' सोमसाधके यज्ञे प्रयुज्यते नाग्निहोत्रादर्शकेन ताभ्यां तस्य निष्पत्तिरित्यभिप्रायः ॥ १ ॥

अथ किं तया प्रयुक्तया भवतीत्याह–इममेवेति । 'इममेव लोकम्' इति । ज्योतिष्टोम एवास्तु यजुर्वेदः । 'तस्माद्यस्यैका विद्या' इति यस्माज्ज्योतिष्टोमेऽङ्गतः स ऋगादीनां पृथिव्यादिजयकारणत्वं तस्माद्–

१–इत्यककसे । २–नित्यपाठः स्वपचनतोऽवयवः ऋग्विनुच्यते । अनित्यपाठस्तत्यवपतोऽवयवो यजुरित्युच्यते गीतिबाधा सामेव सामेत्युच्यते ।

तद्वाऽएतत् । (त्स) सहस्रं व्वाचः प्रजातं द्वेऽइन्द्रस्तृतीये तृतीयं व्विष्णु-र्ऋचश्च सामानि चेन्द्रो यजूꣳषि व्विष्णुस्तस्मात्सदस्यृक्सामाभ्यां कुर्वन्त्यैन्द्रꣳ हि सदः ॥ ३ ॥ (अर्धप्रपाठकः) ॥

(द्वोऽथे) अथैतं व्विष्णुं यज्ञम् । (मे) एतैर्यजुर्भिः पुरऽइवेव बिभ्रति तस्मात्पुरश्चरणं नाम ॥ ४ ॥

व्वागेवऽर्चश्च सामानि च । मन एव यजूꣳषि सा यत्रेयं व्वागासीत्स-

---

तद्वाऽएतत् सहस्रं वाचः प्रजातम् । द्वेऽइन्द्रस्तृतीये, तृतीयं विष्णुः ऋचश्च सामानि च इन्द्रः यजूंषि विष्णुः । तस्मात्सदसि ऋक्सामाभ्यां कुर्वन्ति ऐन्द्रं हि सदः ॥ ३ ॥

अथैतं विष्णुं यज्ञमेतैर्यजुर्भिः पुर इवैव बिभ्रति । तस्मात्पुरश्चरणं नाम ॥ ४ ॥

वागेवऽर्चश्च सामानि च, मन एव यजूंषि । सा यत्रेयं वागासीत्-सर्वमेव तत्राक्रियत, सर्वं

द्विरपि स्तोमादनूक्तेनैव (लोकाश्चि गीर्वोनीषा) एका विद्या देवानूक्ता स्याद् मन्यतोऽर्थतश्च स्वयं गृहीत्वा पश्चाच्छिष्येभ्य उक्ता सा इत्यध्याहारः । इतरयोरपि विद्ययोर्निर्मित बहुशाखासमवातात्मकान् वेदान् (त्रिशत्य-तमः (१) शाखाम्नाापि नमिष्टवादितम) अन्यतमा शाखामित्यर्थः । अनुविवक्षेनैवानुवक्तुमिच्छेत् ततश्चाचार्या-दधीयते । (एवेपिदे शक्तिश्च सन्निधैतदुक्त भवति) स्मरन्ति च "वेदानधीत्य वेदौ वेति" इतरयोरपि निर्मित-मिति । (नापि शब्दपूर्वस्यापि विद्ययो नासौ निर्मिता वैका शाखेयमित्यर्थः) अनुशाखाऽनूक्तास्यादेतदिति नियम्यते—इममेव लोकमिति ॥ २ ॥

इतरस्यानुवचनविधेः एवमानुषङ्गिकमनुवचनं विधाय प्रयोगमेवाह—तद्वा एतदिति । तदेतत्त्रयीविद्यात्मकं सहस्रं बहुतम वाच आध्यात्मिकाया, प्रजात वागिन्द्रियाणामग्न्यादीनामभिव्यक्तिः । अधियज्ञियाश्च शब्दमात्रात्मिकाया ऋगादे 'प्रजात' विशेषविकासाधिदैवत्यामुपचर्य वाचा गायत्र्यादिति च्छन्दांसि 'प्रजात' । तस्यास्य सहस्रस्य वाच. प्रजात 'द्वे' 'तृतीये' द्वौ त्रिभागाविन्द्र एक 'तृतीय' विष्णुरित्यधिदैवम् इन्द्राविष्ण्वोरेतौ शब्द (प्रयोगा) शेषावित्यर्थः । 'ऋचश्च सामानि चेन्द्र' इति विभागावद्वचन तस्मात्सदसीति यस्मादृचो नैव इन्द्रस्तस्मात्ताभ्यां सदसि स्तोत्रादि कुर्वन्ति च 'ऐन्द्र हि' इन्द्रस्य स्वभूत सदः स्वायतने युक्त स्तोत्र-मित्यभिप्रायः । वेदमिद्रमैव चाय सदसिकरणस्यानुवादो वक्ष्यमाणमिथुनोत्पादार्थः ॥ ३ ॥

अथैतं विष्णुमिति । अथशब्दो विशेषणार्थ । एतद्धोतोद्गातारः सदस्यृक्सामाभ्यां कुर्वन्त्यध्वर्यवस्तु 'एत' प्रत्यक्षं सोमशरीर 'विष्णु' 'यज्ञम्' 'एतैः' वेदार्थवत् क्रिया प्रत्यासन्नैः 'यजुर्भिः' 'पुर.' सदस पूर्वस्यां दिशि हविर्धाने वितन्वन्ति विपुनति सत्कार्यस्मादेवमृक्सामाभ्यां सदसः पुरस्ताद्यजुर्भिश्चरति 'तस्मात्' यत् 'पुरश्चरणम्' इत्येव प्रसिद्धानि यजूंष्यधियज्ञिकदेशनिमित्तं पुराणत्व कालनिमित्तमपि वक्ष्यति । तद्वा एतत् मनोऽध्वर्युरित्यध्यात्मिकं च नो ह्यनभिगतमिति विष्णुं यज्ञं यजुर्भिर्ह वर्द्धते बिभ्रतीत्यय-मनुवाद एव वक्ष्यमाणस्य मिथुनक्रमस्योपन्यासार्थः ॥ ४ ॥

वागेवर्चश्चेति । 'वाक्' आध्यात्मिकेन्द्रियात्मिका विद्विकी सुपर्णात्मिकाख्या ऋचः सामानि च । कथं

१—मनु अ० ३ श्लो० २ ।

र्नैमेव तत्राक्रियत सर्वं प्राज्ञायताथ यत्र मन आसीन्नैव तत्र किं चनाक्रियत न प्राज्ञायत नो हि मनसा ध्यायतः कश्चनाजानाति ॥ ५ ॥

ते देवा वाचमब्रुवन् । (त्वं) प्राची प्रेहीदं प्रज्ञपयेति सा होवाच किं मे ततः स्यादिति यत्किंचावषट्कृतꣳ स्वाहाकारेण यज्ञे हूयते तत इति तस्माद्यत्किंचावषट्कृतꣳस्वाहाकारेण यज्ञे हूयते तद्वाचः सा प्राची प्रैत्सैतत्प्राज्ञपयदितीदं कुरुतेतीदं कुरुतेति ॥ ६ ॥

प्राज्ञायत । अथ यत्र मन आसीत्-नैव तत्र किंचनाक्रियत, न प्राज्ञायत । नो हि मनसा ध्यायतः कश्चनाजानाति ॥ ५ ॥

ते देवा वाचमब्रुवन्-प्राची प्रेहि; इदं प्रज्ञपयेति । सा होवाच-किं मे ततः स्यादिति । यत्किंचावषट्कृतं स्वाहाकारेण यज्ञे हूयते-ततऽइति । तस्माद्यत्किंचावषट्कृतं स्वाहाकारेण यज्ञे हूयते-तद् वाचः । सा प्राची प्रैत् । सैतत्प्राज्ञपयत्-इतीदं कुरुत, इतीदं कुरुतेति ॥ ६ ॥

शब्दात्मकानि तानि तावदृक्सामानीति विस्पष्टमेव; देवता त्वभिमानिनी मन्त्रे ऋक्साम्नामिन्द्रियत्वसमुत्पादने तेषामपि चैतदपि तद्ग्रहणेन गृह्यन्ते मनश्च यजूंषीति मनः करण तत्र आसीत् सर्वमेव तत्राधिक्रियते यज्ञाय तत्रापि द्विविधेन्द्रियात्मिकया वाचाऽधिष्ठितशब्दात्मिकया इन्द्रियात्मिकया वाचेरितमृग्गादीत्यभिप्रायः । अथ यत्र हविर्धाने न किंचिद्प्याक्रियत न प्राज्ञायत तत्र किं कारणं 'नोहि मनसा ध्यायत.' कस्यचित्कदाचिदपि चिकीर्षितं जानाति न चाज्ञानं क्रियते इत्यभिप्रायः । तत. किं मनसस्तावद्वहि. प्रकाशकधर्मस्तदात्मनामपि यजुषां विष्णोश्च स एव धर्मस्तेन तत्र हविर्द्धाने न किञ्चित्प्रज्ञायते ॥ ५ ॥

ते देवा इति । 'वाचं' द्विप्रकृतीं 'देवा अब्रुवन्' तस्याम् उक्तायामिन्द्रियात्मिका प्रोक्तैव च भवत्यनयाऽप्यत्वादेकस्या एव ह्येते संव्यवहारार्था अवस्थाभेदा. 'स्वाहाकारेण' इति । योऽयं स्वाहाकार एष वाचा निरुक्तत्वादुद्भूतो यथाह-"तस्या महिमाम्युवाद जुहुधीति स प्रजापतिर्विदांचकार स्वो वै मा महिमाहेति स स्वाहेत्येवाजुहोदिति" तेन स्वाहाकारप्रदाने हविस्त इत्युक्तवन्त. । तस्माद्यत्किंचिदिहास्य यज्ञस्य उपसंहारः स्यात् । ननु च स्वाहाकारप्रदानेषु मान्त्रवर्णिक्य एव देवताः सन्त्यग्नये स्वाहेत्यादयः । तानि कथं वाचो भविष्यन्त्येव यत्र नास्ति विस्पष्टाऽन्या देवानां तद्वाचो भविष्यन्ति नैतदेवम्; एवं हि सति यत्किञ्चिदिति वीप्सार्थं वचनं विहन्येत एव तर्ह्यन्यासु देवतासु सतीषु (आवावाचोभिम निजमिति) इदमुच्यते । ननु च सर्व एव यज्ञ (इन्द्रस्यैन्द्रस्वाकृतत्र)स्वाहाकारप्रदानेषु को विशेष इत्यत्रोच्यते । स्वाहाकारप्रदानेषु(वागस्याभिमानीत्येव)सा वा देवता प्राची सदसः (स्वात्मातनाश्च) हविर्धानं प्रैत् प्राप्ता शास्त्रशास्त्रकारेभ्योऽध्वर्युं प्राची इन्द्रं गत्वा च सा एतत्कर्म प्रज्ञपितवती कथमध्वर्युः प्रतिप्रस्थातृवत् प्रैषानुवचनोपाकरणे प्रज्ञापिता भवतीति एवमिदं कर्म कुतः हविः (एतद्विमसरं) कुरुतेति ॥ ६ ॥

तुस्माद्गु कुर्व्वन्त्येवऽर्चा हविर्धाने । प्रातरनुवाकमुन्वाह सामिधेनीरु-न्वाह ग्राव्णोऽभिष्टौत्येव ᳫँ हि सयुजावभवताम् ॥ ७ ॥

तुस्माद्गु कुर्व्वन्त्येव सुदसि । यजुषौदुम्बरीमुच्छ्रयन्ति सुदः संमिन्वन्ति धिष्ण्यानुपकिरन्त्येव ᳫँ हि सयुजावभवताम् ॥ ८ ॥

तद्वाऽएतत्सुदः परिश्रयन्ति । (न्त्ये) एतुस्मै मिथुनाय तिरऽइवेदं मिथुनं चर्याताऽइति व्यृद्धं वाऽएतन्मिथुनं यदन्यः पश्यति तुस्माद्यद्यपि जायापती मिथुनं चुरन्तौ पश्यन्ति व्येव द्रवत आगऽ एव कुर्व्वाते तुस्मा-द्द्वारेण सुदः प्रेक्षमाणं ब्रूयान्मा प्रेक्षथा इति यथा ह मिथुनं चर्यमाणं पुश्येदेवं तत्कामं द्वारेण देवकृत ᳫँ हि द्वारम् ॥ ९ ॥

तस्माद्गु कुर्वन्त्येवऽर्चा हविर्धाने । प्रातरनुवाकमन्वाह । सामिधेनीरन्वाह । ग्राव्णोऽभिष्टौति । एवं हि सयुजावभवताम् ॥ ७ ॥

तस्माद्गु कुर्वन्त्येव सदसि । यजुषौदुम्बरीमुच्छ्रयन्ति । सदः संमिन्वन्ति । धिष्ण्यानुपकिरन्ति । एवं हि सयुजावभवताम् ॥ ८ ॥

तद्वाऽएतत्सदः परिश्रयन्ति–एतस्मै मिथुनाय । तिर इवेदं मिथुनं चर्याताऽ इति । व्यृद्धं वाऽएतन्मिथुनम्–यदन्यः पश्यति । तस्माद्यद्यपि जायापती मिथुनं चरन्तौ पश्यन्ति–व्येव द्रवतः, आग एव कुर्वाते । तस्माद्द्वारेण सदः प्रेक्षमाणं ब्रूयाद्–मा प्रेक्षथा इति । यथा ह मिथुनं चर्यमाणं पश्येद्–एवं तत् । कामं द्वारेण । देवकृतं हि द्वारम् ॥ ९ ॥

अभिषोतारोऽभिषुण्वते अग्नयेऽनुब्रूहि उपावर्तध्वमित्यादि । हविःस्थानेऽपि दर्शयति–तस्माद्गुक्तवने वर्तेत तस्माद्गुक्त्वा वाग्वेदेन वागात्मकेन च कुर्वन्त्येवर्चा (कालकर्मप्रातरनुवाकानुवचनादि हविर्धानमनो यजुरात्मके एषा तोऽपि विष्णु च सयुजौ एकत्रामनुवचनादि) यां यां सह प्रयुज्येत इन्द्रः कारणत्वेन विष्णुरधिकरणत्वेनेति सयुजौ चर्यति तस्माद्गुक्ता अत्राप्यृक्सामसद आत्मिकाया वाचो मनो यज्ञः स्वभावस्यात्मयज्ञस्य च मिथुनं गम्यत एवेति नोक्तम् ॥ ७ ॥ ८ ॥

तद्वा एतदिति एतस्मै मिथुनायेति । यदेतद् गम्यते वाच ऋक्सामात्मिकायाः सदसश्च यजुरात्मकस्य तिरोहितम् ' इद मिथुन ' चर्याति इत्येतत्प्रार्थयमानाः ' परिश्रयन्ति ' " प्रार्थनायां लिङ् " इत्यर्थे लेट् । व्यृद्धमपुष्कलं परिसमाप्त्यमतो वायोऽति नि फलं कव्याह–) तदेतन्मिथुन यदन्यस्ताभ्यां पश्यति यस्माद्येन तस्माद्यद्यपि दम्पती अचिरमिथुन चरन्तौ केचिदन्ये पश्यन्ति तथापि तौ जायापती विशेषत एव न ज्ञायेते (स्ववाचो स्माय (?) कर्मणो ददते न दृश्यमानो म (?) दृश्यमानो म (?) दृश्यमानेन लभ्यते वा स्यादेष इत्य-भिप्रायः ।) ' आग. ' अपराध एव कुर्वाते दम्पती द्रष्टुः किमित्येव दूरा मा आवां मिथुन चरन्तौ पश्यतीति । यस्मादेव दृश्यमान मिथुनं हन्यते तस्मान्मिथुनव्यृद्धिपरिहाराय द्वारेण प्रेक्षमाण ब्रूयात् । मा प्रेक्षथा इति । मा

(मे) एवमेवैतद्धविर्धानं परिश्रयन्ति । (न्ये) एतस्मै मिथुनाय तिरऽइवेदं मिथुनं चर्यातोऽइति व्यृद्धं वाऽएतन्मिथुनं यदन्यः पश्यति तस्माद्यद्यपि जायापती मिथुनं चरन्तौ पश्यन्ति व्येव द्रवत आगऽ एव कुर्वाते तस्माद्द्वारेण हविर्धानं प्रेक्षमाणं ब्रूयान्मा प्रेक्षथाऽइति यथा ह मिथुनं चर्यमाणं पश्येदेवं तत्कामं द्वारेण देवकृत ᳪ हि द्वारम् ॥ १० ॥

तद्वाऽएतद्वृषा साम । योपामृच ᳪ सदस्यभ्येति तस्मान्मिथुनादिन्द्रो जातस्तेजसो वै तत्तेजो जातं यदृचश्च साम्नश्चेन्द्रऽ इन्द्रऽ इति ह्येतमाचक्षते यऽएष तपति ॥ ११ ॥

(त्यु) अथैतद्वृषा सोमः (मो) योपाऽ अपो हविर्धानेऽभ्येति तस्मान्मिथुनाच्चन्द्रमा जातोऽन्नाद्वै तदन्नं जातं यदद्भ्यश्च सोमाच्च चन्द्रमाश्चन्द्रमा

एवमेवैतद्धविर्धानं परिश्रयन्ति—एतस्मै मिथुनाय । तिर—इवेदं मिथुनं चर्यातोऽइति । व्यृद्धं वा ऽएतन्मिथुनम्—यदन्यः पश्यति । तस्माद्यद्यपि जायापती मिथुनं चरन्तौ पश्यन्ति—व्येव द्रवतः, आग एव कुर्वाते । तस्माद्द्वारेण हविर्धानं प्रेक्षमाणं ब्रूयाद्—मा प्रेक्षथा इति । यथा ह मिथुनं चर्यमाणं पश्येद्—एवं तत् । कामं द्वारेण । देवकृतं हि द्वारम् ॥ १० ॥

तद्वाऽएतद्वृषा साम योपामृचं सदस्यभ्येति । तस्मान्मिथुनादिन्द्रो जातः । तेजसो वै तत्तेजो जातम्—यदृचश्च साम्नश्च इन्द्रः । इन्द्र इति ह्येतमाचक्षते—य एष तपति ॥ ११ ॥

अथैतद् वृषा सोमः, योपा अपो हविर्धानेऽभ्येति । तस्मान्मिथुनाच्चन्द्रमा जातः । अन्नाद्वै तदन्नं जातम्—यदद्भ्यश्च सोमाच्च चन्द्रमाः । चन्द्रमा ह्येतस्यान्नम्—य एष तपति । तद्यजमानं

प्रेक्षथा इति मान्त्रवर्णिकदृष्टप्रतिषेधः स तस्य पुरुषार्थस्तया भाग एव द्रष्टुः न कुर्वतेति दर्शितम् । यथाह—मिथुनमिति लौकिकमिथुनदर्शनोपमानं (द्रष्टुरपाये स्वे दोषदर्शनसमुच्चयं दर्शयति—) काममिच्छया द्वारेण सदसः प्रेक्षनेऽत्र न दोषः । किं कारणं देवैरिह दर्शनार्थमेव द्वारं कृतम् । यदि च तेनापि दृश्यमाने दोषः स्यात्तो न तदेवैत्ताः करिष्यन्त इति दर्शनोपायव्यवस्थयापि च दोषोऽवतिष्ठते । यथा तदेव मिथुनं लोके आनुमानिकं तमपि कल्पयन्ति किं तर्हि प्रत्यक्षमेव ॥ ९ ॥

एवमेवैतदिति । पूर्वमेवा व्याख्याता ॥ १० ॥

तद्वा एतदिति । तत्रैवं पूर्वस्मिन्वाङ्मनसयोर्मिथुने इत्याभरणानृक्सामयोर्वाक्प्राणयोश्च मिथुनसंपदं दर्शयति ' तेजसस्तेजो जातम् ' इत्येतस्य सिद्धार्थः । तेजस इति प्रकाशस्वभावकत्वादृक्सामे तेज इति अस्य नु तैजसत्वं सूर्यो वा ॥ ११ ॥

अथैतद्वृषेति । इदमपि तत्रैव यज्ञस्य वाचश्च मिथुने यजुर्वेदिकमेवोत्तरं मिथुनमपां सोमस्य च संपर्कस्त-

हयेतस्यान्नं य एष तपति तद्यजमानं चैवैतुमनुपत्यन्नाद्यं चास्मै जनयत्यृ-चश्च साम्नश्च यजमानं जनयत्यद्यश्च सोमाचास्माऽअन्नाद्यम् ॥ १२ ॥

यजुषा ह वै देवाः । (ऽ) अग्रे यज्ञं तेनिरेऽथर्चाथ साम्ना तदिदम-प्येतर्हि यजुषैवाग्रे यज्ञं तन्वतेऽथऽर्चाथ साम्ना यजो ह वै नामैतद्य-ज्जुरिति ॥ १३ ॥

यत्र वै देवाः (ऽ) इमा विद्याः कामान्दुदुहे तद्ध यजुर्विद्यैव भूयि-ष्ठान्कामान्दुदुहे सा निर्धीततमेवास सा नेतरे विद्ये प्रत्यास नान्तरिक्षलोकऽ इतरौ लोकौ प्रत्यास ॥ १४ ॥

चैवैतमनयति—अन्नाद्यं चास्मै जनयति । ऋचश्च साम्नश्च यजमानं जनयति, अद्यश्च सोमाचास्मा-ऽअन्नाद्यम् ॥ १२ ॥

यजुषा ह वै देवा अग्रे यज्ञं तेनिरे—अथऽर्चा, अथ साम्ना । तदिदमप्येतर्हि यजुषैवाग्रे यज्ञं तन्वते—अथऽर्चा, अथ साम्ना । यजो ह वै नामैतद्—यद्यजुरिति ॥ १३ ॥

यत्र वै देवा इमा विद्याः कामान्दुदुहे—तद्ध यजुर्विद्यैव भूयिष्ठान्कामान्दुदुहे । सा निर्धीततमे-वास । सा नेतरे विद्ये प्रत्यास । नान्तरिक्षलोक इतरौ लोकौ प्रत्यास ॥ १४ ॥

इमाश्च चन्द्रमा वात इति दर्शनानुसन्धानस्य मिथुनस्य कार्यप्रदर्शनम् । ' सन्धाद्वै तदन्न ' इत्यत्रोभयग्रहणं चन्द्रमा अपत्यं चेत्यभिप्रायः । तथा यजमानमिति इतिहासस्य यत्र उपसंहारः । यजमानमन्नाद्यं जनयन्त्यृच साम्नश्चाध्वर्युर्मा प्रेक्षया इति वचनं मिथुनं रक्षम् (?) एवमेव हविर्दानेऽन्नाद्यं मिथुनमेव रक्ष (?) जनयित्वा च मा प्रेक्षया इत्येव विधिः समासः ॥ १२ ॥

यजुषा इति । एतानिरष्टाभिः कण्डिकाभिः यजुर्वेदसाध्यकर्मणि उपांशुचरणं नाम धर्मो विधीयते । तत्रैका तावदुपांशुत्वनिर्वाच्यामार्थमितिहासाद्या पुरश्चरणं बहिः प्रकाशमेव यजुर्वेदीयोत्तरयोः पुरश्चरणमध्वर्युश्च स्तोत्र शस्त्रकारिणौ तदश्च तेन बहिः प्रकाशधर्मकेण स(तेनैवोक्त)मविनुमिति तस्या उपांशुत्वात्र वक्ष्यमाणाया उपो-द्घातार्थमिदं यजुर्वेदस्य काल्प. पुरश्चरणत्वमत्र प्रदर्श्यते इति । यजेर्दानयोः करणसाधनप्रत्ययोऽत्र युक् इत्ये-तद्दर्शयति । तत्रश्च इज्यतेऽनेनेति यज इत्येव प्राप्ते यजुरिति निरुक्तः । ननु च यदत्र प्रातिविभाज्यते ततो यजुरिति एवमनेनेतानि रूपाणि प्राप्नुवन्ति न यजत इति नैष दोषः । न व्याकरणछन्दःप्रमाणमेतद्वचनं कथं तर्हि यज इत्येव धातुः तिरोहितो दृष्टः प्रयोगश्चात्र कर्तरि कारके चायं प्रत्ययः (अहो वर इत्यादौ यथाः । इति श्चित्र धातुरेव तिरोर्भावित इत्यभिप्राय') ॥ १३ ॥

यत्र वै देवा इति । एताभिः पञ्चभिः कण्डिकाभिरुपांशुत्वे कारणमाह—' निर्धीततमेवास सा नेतरे '—यजु-र्विद्यामनुपांशुत्वेनाप्यत इति ' यत्र ' काले ' देवाः इमा विद्याः ' विद्यावतीरिमान् ' कामान् ' भोगान् दुदुहे तत्रातत्र काले यजुर्विद्यैव बहुतमान् ' कामान् ' दुग्धवती सुता । ततश्च सा निःसारतम् ' इतरे

ते देवाऽअकामयन्त । कथं न्वियं व्विद्येतरे व्विद्ये प्रतिस्यात्कथमन्तरिक्षलोक इतरो लोको प्रतिस्यादिति ॥ १५ ॥

ते होचुः । (रु) उपाᳬशुश्चैव यजुर्भिश्चराम ततऽएषा व्विद्येतरे व्विद्ये प्रतिभविष्यति ततोऽन्तरिक्षलोक इतरो लोको प्रतिभविष्यतीति ॥ १६ ॥

तेऽउपाᳬशुश्चरन् । (घ्रा) आप्याययन्त्येवैनानि तत्तत एषा व्विद्येतरे व्विद्ये प्रत्यासीत्ततोऽन्तरिक्षलोक इतरो लोको प्रत्यासीत्तस्माद्यजूᳬषि निरुक्तानि सन्त्यनिरुक्तानि तस्मादयमन्तरिक्षलोको निरुक्तः सन्ननिरुक्तः ॥ १७ ॥

स य उपाᳬशु यजुर्भिश्चरति । (त्या) आप्याययत्येवैनानि स तान्येन

ते देवा अकामयन्त—कथं न्वियं विद्येतरे विद्ये प्रतिस्यात्, कथमन्तरिक्षलोक इतरो लोको प्रतिस्यादिति ॥ १५ ॥

ते होचुः—उपांशुश्चैव यजुर्भिश्चराम—तत एषा विद्येतरे विद्ये प्रतिभविष्यति, ततोऽन्तरिक्षलोक इतरो लोको प्रतिभविष्यतीति ॥ १६ ॥

तेऽउपांशुश्चरन्—आप्याययन्त्येवैनानि तत् । तत एषा विद्येतरे विद्ये प्रत्यासीत्, ततोऽन्तरिक्षलोक इतरो लोको प्रत्यासीत् । तस्माद्यजूंषि निरुक्तानि सन्त्यनिरुक्तानि । तस्मादयमन्तरिक्षलोको निरुक्तः सन्ननिरुक्तः ॥ १७ ॥

स य उपांशु यजुर्भिश्चरति—आप्याययत्येवैनानि सः तान्येनमाप्यायितान्याप्याययन्ति । अथ य उच्चैश्चरति—रूक्षयत्येवैनानि सः । तान्येनं रूक्षाणि रूक्षयन्ति ॥ १८ ॥

विद्ये प्रति ' न बभूव । प्रति प्रतिनिधौ कर्मप्रवचनीयः तद्युक्ते द्वितीया (पा. सू. २।३।८) सानु प्रतिनिधे रिति निधे (?) इतिहासेन च यस्मादिति पंचमी सा एव प्रयोगात् । न गम्येति गम्यते । ततश्च इतरे विद्ये प्रतीतयोर्विद्ययोः प्रतिनिधिसदृशी समाना बभूवेत्यर्थः । तदनुकारित्वादन्तरिक्षलोकोऽपि यजुर्वेदमक्तिरिति ; यो लोकयोः समानो बभूव ॥ १४ ॥

ते देवा इति । प्रमन्त्रा ॥ १५ ॥

ते होचुरिति । 'यजुर्भिः' यजुर्वेदेनेत्यर्थः । अवयवैरवयविन उपलक्षणैर्यजुर्विद्यायामिवैतास्य मपि अध्यानस्यात्वादेषा विद्येत्यभिगमनम् ॥ १६ ॥

तेऽउपांश्विति । ' आप्याययन् ' इत्यस्याभ्यासोऽयुपांशु प्रयुज्यमानं स्वाद्वितं वार्द्धितवन्तः । यस्मादेव देवाः ' तस्मात् ' एतानि ' यजूंषि ' निरुक्तानि ' अर्थतः ' सन्त्यनिरुक्तानि ' प्रयोगतोऽन्येषामश्रवणीयानि प्रयुज्यन्ते । तदनुकारेण वायुरन्तरिक्षलोकान्तरितानि विमानचरैर्देवैः प्रयोगादिषु कीर्तितत्वान्निरुक्तान्यपि विस्पष्टपृथिवीचन्द्रार्कनारकादीव न दृश्यत इत्यर्थः ॥ १७ ॥

स य उपांश्विति । अर्थवादेनायं विधिः ' यजुर्भिः ' यजुर्वेदावयवैरित्यर्थः । यजुर्भिर्विधोपक्रमादेदो लक्ष्यते ।

माप्यीनान्याप्याययन्त्यथ यऽस्रचेश्चराति रूक्षयत्येवैनानि स तान्येनऽ रूक्षाणि रूक्षयन्ति ॥ १८ ॥

वागेवऽर्चश्च सामानि च। मन एव यजूऽषि स यऽऋचा च साम्ना च चरन्ति वाक्ते भवन्त्यथ ये यजुषा चरन्ति मनस्ते भवन्ति तस्मान्नानभिप्रेषितमध्वर्युणा किं चन क्रियते यदेवाध्वर्युराहानुब्रूहि यजेत्यथैव ते कुर्वन्ति यऽऋचा कुर्वन्ति यदेवाध्वर्युराह सोमः पवतऽउपावर्तध्वमित्यथैव ते कुर्वन्ति ये साम्ना कुर्वन्ति नो ह्यनभिगतं मनसा वागवदति ॥ १९ ॥

वागेवर्चश्च सामानि च, मन एव यजूंषि । स यऋचा च साम्ना च चरन्ति–वाक्ते भवन्ति । अथ ये यजुषा चरन्ति–मनस्ते भवन्ति । तस्मान्नानभिप्रेषितमध्वर्युणा किं चन क्रियते । यदेवाध्वर्युराह–'अनुब्रूहि' 'यज' इति । अथैव ते कुर्वन्ति यऋचा कुर्वन्ति । यदेवाध्वर्युराह–सोमः पवतऽउपावर्तध्वमिति । अथैव ते कुर्वन्ति–ये साम्ना कुर्वन्ति । नो ह्यनभिगतं मनसा वाग्वदति ॥ १९ ॥

वेदो हि यजुर्मंत्र' । कुत एतत् । अङ्गानि वेदाश्चत्वार इति प्रकृत्य विद्याह्येताश्चतुर्दशेति वचनात् । तेनापि यजुर्वेदेनैव स्वावयवै. पुनर्मन्त्रास्ता लक्ष्यन्ते किं कारणं सकलयज्ञे कारणत्वेन विधानादुपांशुयजुश्चरतीत्यत्र च यजुश्चरणे उपांशुत्वस्य श्रवणात् । ननु च जयसाधकतममिदमित्यत्र सकलस्य वेदस्य सामर्थ्यात्कारणत्व नैतद्विपर्ययमुपांशुत्व किं न ज्ञायते ' किं लक्षणया पुनरवयवाख्या श्रीयन्त इत्युच्यते । "यजुषा ह वै देवा अग्रे यज्ञं तेनिरे" [त्रयोदशकण्डिकायां]इत्यत्र यज्ञकरणभूतानि यजूंषि प्रकृतानि न जपसाधनानि तेनोपक्रमवशात्पुरश्चरणोऽसंहार' ।शाखावयवैरेवैतदुपांशुत्वं विधीयते,ततश्च यजुर्वेदविद्यापास्तद्गतानामृचामपि सिद्धमुपांशुत्व प्रयोगकाले । नन्वेवं सति सोमाध्वरेणोपक्रमस्य तासा सौम्येऽध्वर एवैदुपांशुत्व प्राप्नोति । ननु कर्मान्तराणि तदेवं यदि हि यजुर्वेदरूपा(?)सौम्येऽध्वरे परिसमाप्त स्यात् तत्तत्रोपक्रमवशात्तावन्मात्र एवावतिष्ठते । अथ तु यजुर्विद्या सर्वकर्मसु वर्तते । ततश्च यजुर्विद्याऽवयवत्वात् सर्वकर्ममन्त्रेष्वेवोपांशुत्वस्यावतारो यत्र सौम्याध्वरोपक्रमादिति । तत्रोच्यते–त्रय्या विशिष्ट उपक्रमोऽसौ वा इत्ययमुपप्रेक्षणप्रतिषेधे विश्वोपयोगी तत्रैवाचक्षाणो (नात्राप्युत्थानो) ऽवयऽवान्तरेभ्यः शक्नोति उपांशुत्व निवर्तयितुम् । तस्मादुपपन्नं सर्वकर्मसु यजुषामुपांशुत्वधर्मस्तथाच तदेतद्यजुरुपांश्वनिरुक्तमिति प्रकृत्योपांशु यजुषा हविर्निर्वपति सर्वधर्मतामेव (दनामिप्यम्नोते) " स्फायी ओप्यायी वृद्धौ "–(धा. पा. भ्वा. आ. ४८९।४९०) । " प्याय. पी "–(पा. सू. ६ । १ । २८) निष्ठायां तकारस्य नत्वम् (पा. सू. ८ । २ । ४५) । ' आपीनानि वृद्धानीत्यर्थः ॥ १८ ॥

वागेवर्चश्चेति अत्र यजुषां (तन्वारिणावहमनसस्त (?) मुच्यते) उपांशुचरणमपर्याचद्ध (इषे) यजुषा चरन्ति इति बहुवचनात् सर्व एवाध्वर्युपुरुषा आग्नीध्रश्चोपांशु चरन्तीति गम्यते ॥ १९ ॥

१–" आहानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः । पुराणं धर्मशास्त्रं च विद्या ह्येताश्चतुर्दश ॥ " इति स्मृतिः ।

तद्वाऽएतन्मनोऽध्वर्युः । पुरऽइवैव चरति तस्मात्पुरश्चरणं नाम पुरऽइव ह वै श्रिया यशसा भवति य एवमेतद्वेद ॥ २० ॥

तद्वाऽएतदेव पुरश्चरणम् । य एष तपति स ऽएतस्यैवावृता चरेद्ग्रहं गृहीत्वैतस्यैवावृतमन्वावर्तेत प्रतिगिर्यैतस्यैवावृतमन्वावर्तेत ग्रहꣳ हुत्वै-तस्यैवावृतमन्वावर्तेत स हैष भर्ता स यो हैवं विद्वानेतस्यावृता शक्नोति चरितुꣳ शक्नोति हैव भार्यान्भर्तुम् ॥ २१ ॥

इति पञ्चम प्रपाठके नवमं ब्राह्मणम् ॥ ४-५-९ ॥ (६.७.) ॥

या वै दीक्षा सा निषत्। (त्त)त्सत्रं तस्मादेनानासतऽइत्याहुरथ यत्ततो यज्ञं तन्वते तद्यन्ति तन्नयति यो नेता भवति स तस्मादेनान्यन्तीत्याहुः ॥१॥

तद्वाऽएतन्मनोऽध्वर्युः पुर-इवैव चरति । तस्मात्पुरश्चरणं नाम । पुर-इव ह वै श्रिया यशसा भवति-य एवमेतद्वेद ॥ २० ॥

तद्वाऽएतदेव पुरश्चरणम्-य एष तपति । स एतस्यैवावृता चरेत् । ग्रहं गृहीत्वैतस्यैवावृतमन्वा-वर्तेत । प्रतिगीर्यैतस्यैवावृतमन्वावर्तेत । ग्रहं हुत्वैतस्यैवावृतमन्वावर्तेत । स हैष भर्ता । स यो हैवं विद्वानेतस्यावृता शक्नोति चरितुं-शक्नोति हैव भार्यान्भर्तुम् ॥ २१ ॥

सत्रोत्थानम् ।

या वै दीक्षा सा निषत्, तत् सत्रम् । तस्मादेनान्-आसतऽइत्याहुः । अथ यत्ततो यज्ञं तन्वते-तद्यन्ति, तन्नयति-यो नेता भवति सः । तस्मादेनान्यन्तीत्याहुः ॥ १ ॥

तद्वा एतदिति । अत्राध्वर्युः पुरश्चरणनिमित्तमित्युच्यते उत्तरविवक्षया ॥ २० ॥

तद्वा एतदेवेति । अवैदिकस्य पुरश्चरणस्य 'आवृता' अध्वर्युश्चरेद् ग्रहग्रहणादेतावत्युच्यते, सत्त्वोत्तराले धामहेष्वेव तदावर्तनं द्रष्टव्य, पुरश्चरणसम्बन्धविधानात् । तत्र एव (?) नरापेक्षया पुरश्चरणस्योत्पत्तेः 'स यो हैव विद्वान्' इति शक्तिमात्रेऽध्वर्योः फलम् ॥ २१ ॥

इति श्रीमदाचार्यहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे
षष्ठेऽध्याये सप्तमं ब्राह्मणम् ॥ ४-६-७ ॥

या वै दीक्षेति । सत्रधर्मा वैशेषिका अत्र ब्राह्मणे उच्यन्ते । सत्राणां च प्रथमा प्रवृत्तिः (आग्नेयगौदमो) द्वादशाहस्य सत्राणामाद्यत्वो वा निरुक्तत्वादिति सत्रात्मको द्वादशाहो विज्ञायते; तस्मादेवोत्तरेषु एतेषु एते विशेषधर्मा लभ्यन्त इति तदर्थमप्याम्नायन्ते । तत्र द्वाभ्यां कण्डिकाभ्यां सत्रादीञ्छब्दानाचष्टे सत्राधिकारप्राप्त्यैव हि सत्र एतैः शब्दैः सर्ववेदेषु व्यवहारः सत्रमासते उपयन्ति गवादीनामयनं तत्रोदतिष्ठत्तत्सत्रोत्थान-मिति । नन्वेनेऽस्तीव वक्ष्यमाणप्रसिद्धत्वेन तान्याचष्टे । तत्र चैतदुपधिकृतं भविष्यति चैवाख्यास्यात।

(या) या ह दीक्षा सा निषत्। (सा) तत्सत्रं तदयनं तत्सत्रायणमथ यत्ततो यज्ञस्योदृचं गत्वोत्तिष्ठन्ति तदुत्थानं तस्मादेनानुदस्थुरित्याहुरिति नु पुरस्ताद्वदनम् ॥ २ ॥

(मु) अथ दीक्षिष्यमाणाः समवस्यन्ति । ते यद्यग्निं चेष्यमाणा भवन्त्य-रणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्योपसमायन्ति यत्र प्राजापत्येन पशुना यक्ष्यमाणा भवन्ति मथित्वोपसमाधायोद्धृत्याहवनीयं यजन्तऽएतेन प्राजाप-त्येन पशुना ॥ ३ ॥

या ह दीक्षा—सा निषत्, तत्सत्रम्, तदयनम्, तत्सत्रायणम् । अथ यत्ततो यज्ञस्योदृचं गत्वो-त्तिष्ठन्ति—तदुत्थानम् । तस्मादेनानुदस्थुरित्याहुः—इति नु पुरस्ताद्वदनम् ॥ २ ॥

अथ दीक्षिष्यमाणाः समवस्यन्ति । ते यद्यग्निं चेष्यमाणा भवन्ति—अरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्योप-समायन्ति—यत्र प्राजापत्येन पशुना यक्ष्यमाणा भवन्ति । मथित्वोपसमाधायोद्धृत्याहवनीयं यजन्त-एतेन प्राजापत्येन पशुना ॥ ३ ॥

इति तावत्पर्यन्त यावानाह—' या वै दीक्षा सा निषात् ' इति वाक्यान्प्रयणीया यो अविवक्षिते थंदे सर्वैकैव दीक्षाऽन्नाभिहिता सा दीक्षा निषत्''षद्लृ विशरणगत्यवसादनेषु''(धा.पा.तु.प. १४१)निपूर्वः (त्रोदामर्थयादीति धत्ते) निवर्त्तते 'निषद्'अवसादः । अथासनमेव केवलमिदमिति नियमवचनान्न कस्यचित् कर्मण उत्सर्पणम् इत्य-भिप्राय' । या सा निषत्तत्सत्रमिति प्रदर्शनमिदमेव भेदनिदर्शनमपि द्रष्टव्यम् । यथैव हि निषदनं निषद् एवं सदनम-पमोदनमिति । यस्माच्च निषसदनमवसादनमासीत् ' तत् ' दीक्षात्मक ' सत्र ' ' तस्माद् ' एतस्माद् ' एनान् ' सत्रिणो दीक्षितान्मन्त्रशासन ' इत्याहुः ' (वै देवा दाधतद्विदसति धात्वन्तरं पर्यायतया दर्शितम) । ' अथ यत्तत: ' ऊर्ध्वं प्रायणीयादि ' यज्ञ तन्वते ' यज्ञस्य समाप्ति तदेव ' नयति ' ' यो नेता ' च ' भवति ' ' स ' गृहपतिं नयतीति वा सत्रिण. अस्यायज्ञायतन दर्शिता उपयन्ति ॥ १ ॥

दीक्षाशब्दस्य प्रायणीयाद्यशेषवचनव्रतानुष्ठानत्वेन नेतव्यतया पुनः सत्रादीना सकलप्रयोगवचनं दर्शयति-या ह दीक्षेति । दीक्षया इदानी सर्व एव प्रयोगो लक्ष्यते । अवियुक्तदीक्षैः क्रियमाणत्वात्सर्व एव प्रयोगो दीक्षेत्यभिप्राः । अत एव च लौकिकेभ्य' कर्मभ्य. व्यावृत्ताना कर्मगामिनां मन्यते सदनमिद च निषदनं ' निषद् ' तदेव च सदनं ' सत्र ' तदेव यज्ञस्योत्सर्पणमित्यभिप्रायेण ' अयनं ' गमनं तदेव 'सत्रायणं' सत्र च तदयनं चेति सत्रायण युगपत् कामनयाऽन्यया विवक्षयेत्यभिप्रायः । ' अथ यत् ' तत् यत्रक्षमयं व्याप्त प्राय-रुपतिष्ठन्ति कर्मान्तरं देशान्तरवयन्ति एव ते तदुत्थानं यस्माच्चैव ' तस्मादेनान् ' मन्त्रपरिसमाप्तेः समासतः ' उदस्थु. ' उत्थिताः सत्राद् ' इति ' एवम् ' आहु. ' वेदविदः । (यदि सत्राय दीक्षितानां प्रसीयेताथ सोः (!) स्युछिद्रप्रदित्वादिव (!) एवमायवनै शतीतत्त्वत्र शब्दनिरूपण द्रष्टव्यम्।) इतिनु एतावदेव वैतद्देशेषिक-सत्रकर्मसिद्धेः पुरस्तादुपन्यासायैव ' वदन ' व्याख्यानमुपसहार ॥ २ ॥

अथ दीक्षितेभ्यारभ्य वैशेषिककर्मविधि. समवस्यन्ति एकस्मिन्देशे तूपकरणानि विमुञ्चन्ति ततश्च सामर्थ्या-

मुस्य शिरो निदधति । तेषां यदि तदहर्दीक्षा न समेत्यरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्य यथायथं विपरेत्य जुह्वति ॥ ४ ॥

(त्यु) अथ यदहरेषां दीक्षा समेति । (त्य) अरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्योपसमायन्ति यत्र दीक्षिष्यमाणा भवन्ति गृहपतिरेव प्रथमो मन्थते मध्यं प्रति शालायाऽ अथेतरेषामर्धा दक्षिणत ऽउपविशन्त्यर्धाऽ उत्तरतो मथित्वोपसमाधायैकैकमेवोल्मुकमादायोपसमायन्ति गृहपतेर्गार्हपत्यं गृहपतेरेव गार्हपत्यादुद्धृत्याहवनीयं दीक्षन्ते तेषाᳫँ समान ऽआहवनीयो भवति नाना गार्हपत्या दीक्षोपसत्सु ॥ ५ ॥

तस्य शिरो निदधति । तेषां यदि तदहर्दीक्षा न समेति–अरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्य यथायथं विपरेत्य जुह्वति ॥ ४ ॥

अथ यदहरेषां दीक्षा समेति–अरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्योपसमायन्ति–यत्र दीक्षिष्यमाणा भवन्ति । गृहपतिरेव प्रथमो मन्थते–मध्यं प्रति शालायाः । अथेतरेषामर्धा दक्षिणत उपविशन्ति,

---

दन्यादीन्त्समृज्य यजन्त इत्येतावदेवैतमभिसमवेक्षमाणानामतःपरमाब्राह्मणपरिसमाप्ति । अपि साधारण कल्पत्रेयमाह–अथेति । प्राजापत्यस्य नियमविकल्पविशेषनिबन्धनाद्वा विशेषो मंथने । प्रत्येकं गृहपतेर्दक्षिणोत्तरा इव एतत् । एतस्मिन्नेव चाज्ये दीक्षाकालस्य नियमस्य वचनादविरोधः । 'उपसमाधाय' पृथक् पृथग्गार्हपत्याहवनीयं सर्वेभ्य एकैकमङ्गारं गृहपतेराहवनीये प्रास्येयुरेवमाहवनीयमुद्धृत्य । कुत एवं शाखान्तराद् गार्हपत्ये एव प्राशनस्येह श्रवणात् । 'यजन्त एतेन प्राजापत्येन पशुना'–इति प्राजापत्यनियमार्थं वचनम् ॥ ३ ॥

तस्य शिरो निदधतीति । अनुवाद एव ॥ ४ ॥

अथ यदहरिति । यदहरिति सप्तम्या लुक् द्रष्टव्यः । यस्मिन्नहनीत्यर्थः । 'समेति' संपद्यतेऽस्मिन्नित्यध्याहारः । 'यत्र' देशे 'दीक्षिष्यमाणा भवन्ति' तत्रेति शेष. । 'गृहपतिरेव प्रथमः' इति क्रमो

१–अथ द्वादशाहधर्माः । अग्निं चेष्यमाणाः समारोह्य गृहपतिर्मथ्य मध्यदेश इतरे दक्षिणोत्तराः । गृहपत्याहवनीयेऽङ्गारप्रासनम् । तत्र प्राजापत्यः पशुः । आज्येन पत्नीसंयाजा गृहपतिवर्जम् । तदहर्दीक्षा अनेन सूत्रेण दीक्षायाः प्राजापत्यपशोश्चैककालतोच्यते । तत्र दीक्षाकाले प्राजापत्यः कर्तव्यः । न पशुकाले दीक्षा । इति सूत्रार्थः । अशक्तौ नियतक्रिया समारूढानिर्मथितेषु सत्रे । पशुदीक्षयोरेककालता अशक्तौ स्वकाले पशुं कृत्वा समारोपनिर्मथनपूर्विकाऽनियतानां क्रियाः । सर्वत्रग्रहणाच्च त्रिष्वपि मंथनपक्षेषु । इति कार्कः सूत्रार्थः । अपरेद्युर्नान्तरे दीक्षा । दीक्षाकाल उदवसानायां पूर्ववन्मथनम् । अनेन दीक्षाकाले मथन बोध्यते । तत्राय मंथनकालस्यैकः पक्षः । गार्हपत्ये प्राशनमत्र । अस्मिन्नेव पक्षे । आहवनीयस्ततः । अस्मिन्नेव पक्षे । तुल्यन्यायत्वादेषामिरप्युद्ध्रियते इति कर्कः । सत्र दीक्षा । का० श्रौ० सू० । १२ । १६–२५ ।

अथ मंथने द्वितीयः पक्षः । गृहपति वा पर्युपविश्य मथन्ते । गृहपतिः प्रथमः प्रथम सर्वत्र । सर्वत्र सर्वमंथनपक्षेषु । जात जातं गृहपतेर्गार्हपत्ये प्रास्यन्त्युभयत्र । पर्युपवेशनपक्षे पशौ दीक्षायाश्चोभयत्र ग्रहणादिति कर्कः । का० श्रौ० सू० १२।१२–१४ ।

अथ मथने तृतीयः पक्षः । अरण्योर्वाहुर्गृहपतेर्य इतोऽग्निर्जनिष्यते स न. सह यदनेन यज्ञेन जेष्यामोऽनेन पशुवधेन सत्र. सह सह न साधुकृत्या नानासपत्नया य एव पाप करवत्तस्यैव तदित्युक्त्वा गृहपतिः समारोहयत इत्यो प्रथमम् । यथास्व वेतरे । इति मथने तृतीयः पक्षः । का० श्रौ० सू० १२ । १६ । ३७ ।

(त्वत्तु) अथ यदहरेषां क्रयो भवति । तदहर्गार्हपत्यां चितिमुपदधात्य-थेतरेभ्यऽ उपवसथे धिष्ण्यान्वैसर्जनानां काले प्राच्यः पत्न्यऽ उपसमा-यन्ति प्रजहत्येतानपरानग्नीन्हुतऽएव वैसर्जिने ॥ ६ ॥

राजानं प्रणयति । (त्वत्तु) उद्यत एवैष ऽआग्नीध्रीयोऽग्निर्भवत्यथैतऽ-एकैकमेवोल्मुकमादाय यथाधिष्ण्यं विपरायन्ति नेत्वेव तेषामुल्मुकैः प्रघ्न-न्तीति ह स्माह याज्ञवल्क्यो ये तथा कुर्वन्तीत्येतन्त्वेकमयनम् ॥ ७ ॥

अथो उत्तरतः । मथित्वोपसमाधायैकैकमेवोल्मुकमादायोपनमायन्ति-गृहपतेर्गार्हपत्यम् । गृहपते-रेव गार्हपत्यादुद्धृत्याहवनीयं दीक्षन्ते । तेषां समान आहवनीयो भवति, नाना गार्हपत्या-दीक्षोपसत्सु ॥ ५ ॥

अथ यदहरेषां क्रयो भवति-तदहर्गार्हपत्यां चितिमुपदधाति । अथेतरेभ्य उपवसथे धिष्ण्यान् । वैसर्जनानां काले प्राच्यः पत्न्य उपसमायन्ति । प्रजहत्येतानपरानग्नीन् हुतऽएव वैसर्जिने ॥ ६ ॥

राजानं प्रणयति । उद्यत एवैष आग्नीध्रीयोऽग्निर्भवति । तऽएकैकमेवोल्मुकमादाय यथाधिष्ण्यं विपरायन्ति । नेत्वेव तेषामुल्मुकैः प्रघ्नन्तीति ह स्माह-याज्ञवल्क्यः-ये तथा कुर्वन्तीति । एत-न्त्वेकमयनम् ॥ ७ ॥

'मथ्य प्रति' अतिदेश उभयविशिष्टमन्थन विधीयते । 'अथेतरेषामग्नी दक्षिणतः' इति यथाक्रम मन्था-रुचि । अत्र गृहपतेरनन्तरो दक्षिण इति । उद्गातोत्तरतो ब्रह्मा दक्षिणतो होतोद्गातुरुत्तरतोऽध्वर्युरेवमपि द्रष्टव्य ॥ ५ ॥

अथ यदिति । गार्हपत्या गृहपतिना समुक्तामिति । गृहपतेर्गार्हपत्यस्य 'चिति' करणीयेऽहनि चिनोति इतरेभ्यश्चितरदीक्षितगार्हपत्येभ्य 'उपवसथे' चिनोति । तान् हविर्धिष्ण्यरूपानिहकानेकविंशतिन् इष्टकानि 'वैसर्जनानां काले' प्राप्ते 'प्राच्य' पत्न्यो' यथास्वधिष्ण्य संगत एव युगपदुपागच्छन्ति । 'प्रजहति' च प्रजुहन्ति च एतानपरान्धिष्णानिर्मथ्यानग्नीन्प्रजहतीन्येतच्च नाग्नीनामुपगमनमुच्यते, किं तर्हि प्रतिगमादका निवर्त्यते नैवमाहाङ्क्तीति वचनात् । प्राप्यागत्य पुनस्तानेव पराग्नीहुतेषु वैसर्जिनेषु प्रजहन्तीति हुत एव वैसर्जिने द्वितीये राजान प्रणयतीत्यनुवाद एवोत्तरवचनार्थः ॥ ६ ॥

राजानं प्रणयतीति । 'उद्यत एव' आग्निम एव 'एष' 'आग्नीध्रीयो भवति' यावच्छालाया न निष्क्राम्यात् । तावदेवैतस्मिन्नेरे सति माथस्यान्धारोदार्यार्द् 'एकैकमुल्मुकमादाय' पृथक् पृथक् पराङ्-मुखा गच्छन्तीति । एकोऽग्निविकल्पः । एव एष याज्ञवल्क्यमतेन विन्दति । नेत्वेवेति । येरुल्मुकैर्गृहपतयोऽनु-गच्छन्ति दीक्षाकाले नैवैतोल्मुकैर्मिथो सत्रिणो पुत्रादीन् प्रकर्षेण घ्नन्ति तथा कुर्वन्तीत्येतद्याज्ञवल्क्यवचन एवैक-मित्युपसंहार ॥ ७ ॥

१—इत्यत्रप्रभृति प्रकरणे प्रणयनादुपक्रमस्य विनियोगे शालद्वारं दक्षिणेनाग्नि निष्क्रम्य । धुनः । का ववेति इत्यते । अत्र प्रभृति उपतीर्थमारभ्य कार्य इति प्रदेशीति शालाद्वारे । का. श्रौ सू १२ । २६-२९ ।

(मु) अथेदं द्वितीयम् । (म) अरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्योपसमापद्यन्ते यत्र प्राजापत्येन पशुना यक्ष्यमाणा भवन्ति मथित्वोपसमाधायोद्धृत्याहवनीयं यजन्तऽएतेन प्राजापत्येन पशुना ॥ ८ ॥

तस्य शिरो निदधति । तेषां यदि तदहर्दीक्षा न समेत्यरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्य यथायथं विपरेत्य जुह्वति ॥ ९ ॥

(स्व) अथ यदहरेषां दीक्षा समेति । (स्व) अरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्योपसमायन्ति यत्र दीक्षिष्यमाणा भवन्ति गृहपतिरेव प्रथमो मन्थतेऽथेतरे पर्युपविश्य मन्थन्ते तं जातं जातमेवानुप्रहरन्ति गृहपतेर्गार्हपत्ये गृहपतेरेव गार्हपत्यादुद्धृत्याहवनीयं दीक्षन्ते तेषा१ँ समान आहवनीयो भवति समानो गार्हपत्यो दीक्षोपसत्सु ॥ १० ॥

(स्व) अथ यदहरेषां क्रयो भवति । तदहर्गार्हपत्यां चितिमुपदधात्यथेतरेभ्य उपवसथे धिष्ण्यान्वैसर्जिनानां काले प्राच्यः पत्न्य उपसमायन्ति प्रजहात्येतमपरमग्नि१ँ हुतऽएव वैसर्जिने ॥ ११ ॥

राजानं प्रणयति । (स्व) उद्यत एवैष आग्नीध्रीयोऽग्निर्भवत्यथैतऽएकैकमेवोल्मुकमादाय यथाधिष्ण्यं विप्रयायन्ति समुदमु हैव ते कुर्वन्ति

अथेदं द्वितीयम् अरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्योपसमायन्ति—यत्र प्राजापत्येन पशुना यक्ष्यमाणा भवन्ति । मथित्वोपसमाधायोद्धृत्याहवनीयं यजन्ते—एतेन प्राजापत्येन पशुना ॥ ८ ॥

तस्य शिरो निदधति । तेषां यदि तदहर्दीक्षा न समेति—अरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्य यथायथं विपरेत्य जुह्वति ॥ ९ ॥

अथ यदहरेषां दीक्षा समेति- अरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्योपसमायन्ति—यत्र दीक्षिष्यमाणा भवन्ति । गृहपतिरेव प्रथमो मन्थते—अथेतरे पर्युपविश्य मन्थन्ते । तं जातं जातमेवानुप्रहरन्ति—गृहपतेर्गार्हपत्ये गृहपतेरेव गार्हपत्यादुद्धृत्याहवनीयं दीक्षन्ते । तेषां समान आहवनीयो भवति, समानो गार्हपत्यो—दीक्षोपसत्सु ॥ १० ॥

अथ यदहरेषां क्रयो भवति—तदहर्गार्हपत्यां चितिमुपदधाति । अथेतरेभ्य उपवसथे धिष्ण्यान् । वैसर्जिनानां काले प्राच्यः पत्न्य उपसमायन्ति । प्रजहात्येतमपरमग्निम् हुत-एव वैसर्जिने ॥ ११ ॥

राजानं प्रणयति उद्यत एवैष आग्नीध्रीयोऽग्निर्भवति । अथैतऽएकैकमेवोल्मुकमादाय यथाधिष्ण्यं

अथेदमिति । स्पष्टार्थास्त्रयः ॥ ८–११ ॥

राजानं प्रणयतीति । समुदमिति । यत्र जातमग्निं गृहपतेर्गार्हपत्ये प्रहरन्ति तदनन्तरं मंथनं विहाय-

समर्द्धेनान्विन्दन्त्यर्तुका ह भवन्त्यपि ह तमर्घं समृद्विन्दति यस्मिन्नर्धे यजन्ते ये तथा कुर्वन्त्येतद्द्वितीयमयनम् ॥ १२ ॥

(म) अथेदं तृतीयम् । गृहपतेरेवारण्योः संवदन्ते य इतोऽग्निर्जनिष्यते स नः सह यदनेन यज्ञेन जेष्यामोऽनेन पशुबन्धेन तन्नः सह सह नः साधुकृत्या यऽएव पापं करवत्तस्यैव तदित्येवमुक्त्वा गृहपतिरेव प्रथमः समारोहयतेऽथेतरेभ्यः समारोहयति स्वयं वैव समारोहयन्ते तऽआयन्ति यत्र प्राजापत्येन पशुना यक्ष्यमाणा भवन्ति मथित्वोपसमाधायोद्धृत्याहवनीयं यजन्तऽएतेन प्राजापत्येन पशुना ॥ १३ ॥

तस्य शिरो निदधति । तेषां यदि तदहर्दीक्षा न समेत्यरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्य यथायथं विपरेत्य जुह्वति ॥ १४ ॥

(य) अथ यदहरेषां दीक्षा समेति । गृहपतेरेवारण्योः संवदन्ते य इतोऽग्निर्जनिष्यते स नः सह यदनेन यज्ञेन जेष्यामोऽनेन सत्रेण तन्नः सह सह नः साधुकृत्या य एव पापं करवत्तस्यैव तदित्येवमुक्त्वा गृहपति-

---

विपरायन्ति । समदमु हैव ते कुर्वन्ति । समर्द्धेनान्विन्दति । अर्तुका ह भवन्ति । अपि ह तमर्घं समद्विन्दति—यस्मिन्नर्धे यजन्ते—ये तथा कुर्वन्ति एतद्द्वितीयमयनम् ॥ १२ ॥

अथेदं तृतीयम्—गृहपतेरेवारण्योः सम्वदन्ते—' य इतोऽग्निर्जनिष्यते—स नः सह, यदनेन यज्ञेन जेष्यामः—अनेन पशुबन्धेन—तन्नः सह, सह नः साधुकृत्या य एव पापं करवत्—तस्यैव तत्—इत्येवमुक्त्वा गृहपतिरेव प्रथमः समारोहयते । अथेतरेभ्यः समारोहयति । स्वयं वैव समारोहयन्ते । तऽआयन्ति—यत्र प्राजापत्येन पशुना यक्ष्यमाणा भवन्ति । मथित्वोपसमाधायोद्धृत्याहवनीयं यजन्ते—एतेन प्राजापत्येन पशुना ॥ १३ ॥

तस्य शिरो निदधाति । तेषां यदि तदहर्दीक्षा न समैति—अरणिष्वेवाग्नीन्त्समारोह्य यथायथं विपरेत्य जुह्वति ॥ १४ ॥

अथ यदहरेषा दीक्षा समैति—गृहपतेरेवारण्योः संवदन्ते—' य इतोऽग्निर्जनिष्यते—स नः सह, यदनेन यज्ञेन जेष्यामः—अनेन सत्रेण; तन्नः सह, सह नः साधुकृत्या य एव पापं करवत्—तस्यैव

मर्मणां कुर्वन्ति । तदनुकारेण चैनान् मत्रिणो विरोध. प्राप्नोति अतकस्तस्य स्पर्द्धनशीला. परस्परं भवन्ति ये तथा कुर्वन्ति तस्य कल्पस्यापवादः । न केवल सत्रिण. ' समद्विन्दति ' यस्मिन्नर्द्धे जनपदे तमपि जनपदविरोध प्राप्नोति ॥ १२ ॥

अथेदं तृतीयमिति । प्रसन्नार्थतन्त्र' । ' गृहपतिरेव ' प्रथम' स्वमग्निं समारोहयति स्वयोररण्योरयेतरेभ्यः स्वयोरेव समारोहयति अनेन साधारण्यार्येन यागु अरणिष्वेव दीक्षासमारोहण वक्ष्यते । राजानं प्रकृत·

रेव प्रथमः समारोहयतेऽथेतरेभ्यः समारोहयति स्वयं वैव समारोहयन्ते तऽआयन्ति यत्र दीक्षिष्यमाणा भवन्ति मथित्वोपसमाधायोद्धृत्याहवनीयं दीक्षन्ते तेषाꣳ समान आहवनीयो भवति समानो गार्हपत्यो दीक्षोपसत्सु ॥ १५ ॥

(त्स्व) अथ यदहरेषां क्रयो भवति । तदहर्गार्हपत्यां चितिमुपदधात्यथेतरेभ्य ऽउपवसथे धिष्ण्यान्वैसर्जिनानां काले प्राच्यः पत्न्य ऽउपसमायन्ति प्रजहत्येतमपरमग्निꣳ हुतऽएव वैसर्जिने ॥ १६ ॥

राजानं प्रणयति । [त्स्व] उद्यतऽ एवैष ऽ आग्नीध्रीयोऽग्निर्भवत्यथैतऽएकैकमेवोल्मुकमादाय यथाधिष्ण्यं विपरायन्ति तत्तत्कृतं नानाकृतं यन्नानाधिष्ण्या भवन्ति वरीयानाकाशोऽसत्परिचरणायेत्यथ यन्नानापुरोडाशा भूयो हविरुच्छिष्टमसत्समाप्त्याऽइति ॥ १७ ॥

तत्–इत्येवमुक्त्वा गृहपतिरेव प्रथमः समारोहयते । अथेतरेभ्यः समारोहयति । स्वयं वैव समारोहयन्ते । तऽआयन्ति–यत्र दीक्षिष्यमाणा भवन्ति । मथित्वोपसमाधायोद्धृत्याहवनीयं दीक्षन्ते । तेषां समान आहवनीयो भवति, समानो गार्हपत्यो–दीक्षोपसत्सु ॥ १५ ॥

अथ यदहरेषां क्रयो भवति–तदहर्गार्हपत्यां चितिमुपदधाति । अथेतरेभ्य उपवसये धिष्ण्यान् । वैसर्जिनानां काले प्राच्यः पत्न्य उपसमायन्ति । प्रजहत्येतमपरमग्निम् । हुतऽएव वैसर्जिने ॥ १६ ॥

राजानं प्रणयति । उद्यत एवैष आग्नीध्रीयोऽग्निर्भवति । अथैतऽएकैकमेवोल्मुकमादाय यथाधिष्ण्यं विपरायन्ति । तत्तत्कृतं–नानाकृतम्–यन्नानाधिष्ण्या भवन्ति । वरीयानाकाशोऽसत्परिचरणायेति । अथ यन्नानापुरोडाशा भूयो हविरुच्छिष्टमसत्समाप्त्याऽइति ॥ १७ ॥

मिति तच्छब्दो वाक्योपन्यासे । यदेतयोररण्योः समुपजाताग्निना साधारण्यं कृतमस्मिन्कल्पे तत्कृतमेव नाशयितव्यम् । गृहपतेररणिभ्यां जातोऽग्निः सवादमात्रेण साधारणो भवतीति न तत्कृतमित्युल्मुकप्रेष्यानसगमाप्तिदोषमेतं दर्शयति–दोषे हि सति साधारण्यं कृत स्यादित्यभिप्रायः । नन्वेवं सति धिष्ण्यपुरोडाशैरपि साधारणैरेव भवितव्यम्, भेदे कारणाभावादित्याशङ्क्य आह । यत्र नाना पृथग्धिष्ण्या भवन्ति तत्रैव तत्प्रयोजनं कथं नाम वरीयान् । उत्तर–शालायामाकाशोऽवकाशः स्यादिति किं तेनात्रकाशेनेति चेदत आह–परिचरणाय कस्यचिद्दीक्षितस्यातुरस्याह–तथाहि वक्ष्यति नानाधिष्ण्या एव स्युर्यदि दीक्षितस्यैतत् प्रेत्य पार्श्वतोऽग्निहोत्रे जुहुदित्यर्थोऽभिप्राय. । अथ यत्र पुरोडाशा इति त्रिष्वपि पूर्वेषु त्रिविधं प्राप्तत्वात् पुरोडाशा इति सवनीयानाह । भूयो बहुतरं हविर्देवानामुच्छिष्टमुपभुक्तादासमाप्तेः समाप्त्यर्थं तद्वन्मत्तो(?) तद्वयश्नन्तो दीक्षिता जीवन्तः समापयन्तीतरथा महान्तमन्नराशिमल्पेनाशनेन समापयेयुरिति ब्रुवन्ति विशेषादन्य आहारो नास्ति दीक्षितस्येति दर्शयति ॥ १२–१७ ॥

१–प्रत्यग्नि सवनीयपुरोडाशा "भूयो हविरुच्छिष्टमसत्समाप्त्या इति" श्रुतेः । का. श्रौ. सू. ११ । ३० ।

(त्यु) अथ येन सत्रेण देवाः । क्षिप्रऽएव पाप्मानमपाघ्नतेमां जितिमुजयन्येषामियं जितिस्तदुतऽ उद्यतऽएकगृहपतिका वै देवाऽएकपुरोडाशाऽ एकधिष्ण्याः क्षिप्रऽएव पाप्मानमपाघ्नत क्षिप्रे प्राजायन्त तयोऽएवैतऽएकगृहपतिका एकपुरोडाशा एकधिष्ण्याः क्षिप्रऽएव पाप्मानमपघ्नते क्षिप्रे प्रजायन्ते ॥ १८ ॥

(न्तेऽथा) अथादः पूर्वस्मिन्नुदीचीनवꣳशा शाला भवति । तन्मानुषꣳ समान आहवनीयो भवति नाना गार्हपत्यास्तद्विक्रुष्टं गृहपतेरेव गार्हपत्ये जाघन्या पत्नीः संयाजयन्त्याज्येनेतरे प्रतियजन्तऽआसते तद्विक्रुष्टम् ॥ १९ ॥

(म) अथात्र प्राचीनवꣳशा शाला भवति । तद्देवत्रा समानऽ आहवनीयो भवति समानो गार्हपत्यः समानऽ आग्नीध्रीयस्तदेतत्सत्रꣳसमृद्धं

अथ येन सत्रेण देवाः क्षिप्रऽएव पाप्मानमपाघ्नत । इमं जितिमजयन्-येषामियं जितिः । सद्त उद्यते । एकगृहपतिका वै देवा एकपुरोडाशा एकधिष्ण्याः क्षिप्रऽएव पाप्मानमपाघ्नत, क्षिप्रे प्राजायन्त । तयोऽएवैतऽएकगृहपतिका एकपुरोडाशा एकधिष्ण्याः क्षिप्रऽएव पाप्मानमपघ्नते क्षिप्रे प्रजायन्ते ॥ १८ ॥

अथादः पूर्वस्मिन्नुदीचीनवंशा शाला भवति-तन्मानुषम् । समान आहवनीयो भवति, नाना गार्हपत्याः-तद्विक्रुष्टम् । गृहपतेरेव गार्हपत्ये जाघन्या पत्नीः संयाजयन्ति, आज्येन । इतरे प्रति यजन्त आसते, तद्विक्रुष्टम् ॥ १९ ॥

अथात्र प्राचीनवंशा शाला भवति-तद्देवत्रा । समान आहवनीयो भवति, समानो गार्हपत्यः,

---

अथ येन सत्रेणेति । शाला गार्हपत्यपुरोडाशपत्नीसंयाजा एकाहवत्कार्या इत्येतदेतेन कण्डिकात्रयेणोच्यते 'येन सत्रेण' यादर्शनेत्यर्थः । एकगृहपतिका इति श्रुत्यन्तरे बहवोऽपि गृहपतयो दृश्यन्ते । "सप्तदशावराश्चतुर्विंशतिपरमाः सत्रमासीरन्" इत्यत्र हि ये सप्तदशभ्योऽधिकास्ते गृहपतयो भवन्ति तन्निवृत्त्यर्थमेकगृहपतिकवचनम् । कथ नामास्मिन्पक्षे एक एव गृहपतिः स्यादिपेकपुरोडाश इत्येकशब्दः समानार्थे नानात्वप्रतिपक्षे आहवनीय इति निन्दार्थमपि प्रवृत्तमिदमेव वचनमुदीचीनवंशत्वे द्रष्टव्यम् । समान आहवनीय इत्येतत्तु प्राप्तमेव निन्दार्थमनूद्यते । विक्रुष्ट विचित्रमन्यथा कृष्टफल सालक्षण्येन गार्हपत्याहवनीययोर्भवतीत्यभिप्रायः । गृहपतेरेवैतयेनद्ष्यत एव वचनादवसीयते । इतरे दीक्षिता आज्येन प्रतियजन्तः प्रत्यात्मसाधारण्यान्यजन्त आसते सत्रमेव नयन्तीत्यर्थः । तद्विक्रुष्टम् अपि पाविष्वविशेषात् किंचित्साधारण किञ्चिनेति तस्माच्च विशेषात् ॥ १८ ॥ १९ ॥

अथात्रेति । प्राचीनवंशत्वेकगृहपतित्वमाद्रित्सन्नियोगेन नियमविधिः । 'समानो गार्हपत्यः' इत्यय च समान आहवनीयः' 'समान आग्नीध्रीयश्च' इत्यनुवाद एवाविकृष्टत्वप्रदर्शनार्थः । 'यथैकाहः समृद्धमिति'

यथैकाहः समृद्धऽ एवं तस्य न ह्वलाऽस्ति तस्यैवैव समान्यावृद्यदन्यद्धिष्ण्येभ्यः ॥ २० ॥

इति पञ्चमप्रपाठके दशमं ब्राह्मणम् ॥४-५-१०॥ (६ ॥ ८)

देवा ह वै सत्रमासत । श्रियं गच्छेम यशः स्यामान्नादाः स्यामेति तेभ्यऽ एतदन्नाद्यमभिजितमपाचिक्रमिषत्पशवो वाऽअन्नं पशवो हैवैभ्यस्तदपाचिक्रमिषन्यद्वै न इमे श्रान्ता न हिᳱस्युः कथमिव स्विन्नः सक्ष्यन्तऽइति ॥१॥

तऽएते गार्हपत्ये द्वेऽआहुतीऽअजुहवुः । (गृ) गृहा वै गार्हपत्यो गृहा वै प्रतिष्ठा तदेनान्गृहेष्वेव न्ययच्छंस्तथैभ्य एतदन्नाद्यमभिजितं नापाक्रामत् ॥ २ ॥

(त्त) तयोऽएवेमे सत्रमासते । ये सत्रमासते श्रियं गच्छेम यशः स्यामान्नादाः स्यामेति तेभ्यऽएतदन्नाद्यमभिजितमपचिक्रमिषति पशवो वाऽअन्नं

समान आग्नीध्रीयः । तदेतत्सत्रं समृद्धम् । यथैकाहः समृद्धः—एवम् । तस्य न ह्वलाऽस्ति । तस्यैवैव समान्यावृत्—यदन्यद्धिष्ण्येभ्यः ॥ २० ॥

देवा ह वै सत्रमासत—श्रियं गच्छेम, यशः स्याम, अन्नादाः स्यामेति । तेभ्य एतदन्नाद्यमभिजितमपाचिक्रमिषत् । पशवो वाऽ अन्नम् । पशवो हैवैभ्यस्तदपाचिक्रमिषन् । यद्वै न इमे श्रान्ता न हिंस्युः—कथमिव स्विन्नः सक्ष्यन्तऽइति ॥ १ ॥

तऽएते गार्हपत्ये द्वेऽआहुतीऽअजुहवुः । गृहा वै गार्हपत्यः, गृहा वै प्रतिष्ठा । तद् एनान्गृहेष्वेव न्ययच्छन् । तथैभ्य एतदन्नाद्यमभिजितं नापाक्रामत् ॥ २ ॥

तयोऽएवेमे सत्रमासते ये सत्रमासते—श्रियं गच्छेम, यशः स्याम अन्नादाः स्यामेति । तेभ्य

च्छान्दः ' तस्य ' सत्रस्य ' एवैव ' तुल्या आवृत्क्रिया । या तूतीयमन्यनमुपक्रम्यायेदं तृतीयमित्यादिका; सा किं सर्वैवानेन पक्षेण तुल्या अत आह—यदन्यद्धिष्ण्येभ्य इति । धिष्ण्यविषयाया आवृतः अन्या या आक्तसंवादादिका सा समानी या धिष्ण्येष्वय चयनं पुरोडाशनिष्पादनेन पत्नीसंयाजादिका सा समानीइत्यनुवाद एवायम् ॥ २० ॥

इति श्रीहरिस्वामिनः कृतौ माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे
षष्ठेऽध्यायेऽष्टमं ब्राह्मणम् ॥ (४–६–८) ॥

देवा ह वा इति । सत्रात्मकस्य द्वादशाहस्य यो मध्ये दशरात्रस्तस्य दशमेऽहनि सत्रोत्थानकालोऽधिकोऽनेन ब्राह्मणेन विधीयते; तदर्थमाद्याभिस्तिसृभिः कण्डिकाभिरितिहासप्रक्रमेणाहुतिद्वयोत्पत्तिः क्रियते । ततो द्वाभ्यां पुरुषार्थासने नियमस्तत आब्राह्मणसमाप्तेः सत्रोत्थानप्रकल्पनम् । एतदिति प्रत्यक्षं स्थूलं दर्शयति । 'अभिजितं'

पशवो हैभ्यस्तदुपनिक्रमिषन्ति यद्वै न इमे श्रान्ता न हिꣳस्युः कथमिव स्विन्नः मन्यन्तऽइति ॥ ३ ॥

तऽएतं गार्हपत्ये द्वेऽआहुती जुह्वति । गृहा वै गार्हपत्यो गृहा वै प्रतिष्ठा तद्गृहेष्वेव तिष्ठन्ति तथैभ्यऽ एतदुद्गायमभिनिलं नापक्रामति ॥४

तथोऽएवैतस्मात् । (हे) एतदुद्गायमुपाहृतमुपनिक्रामिषति यद्वै माऽयं न हिꣳस्यात्कथमिव स्विन्ना मन्यतऽइति ॥ ५ ॥

तस्य पशूनांश्चापेऽल्पशऽइव प्रश्नाति । तदेनदुपतिमदति तद्वेद न वै तथाऽस्मृधथाऽस्मर्थेसि न वै माऽहिꣳसीदिति तदेनमुपाश्रयते स ह प्रियऽएवान्नस्यान्नादो भवति यऽएवं विद्वानेतस्य व्रतꣳ शक्नोति चरितुम् ॥ ६ ॥

एतदुद्गायनमितिमुपनिक्रामिषति । पशवो पाऽल्यतम् । पशवो हैभ्यस्तदुपनिक्रमिषन्ति । यद्वै न इमे श्रान्ता न हिंस्युः, कथमिव स्विन्नः मन्यन्तऽइति ॥ ३ ॥

तऽएतं गार्हपत्ये द्वेऽआहुती जुहोति । गृहा वै गार्हपत्यः, गृहा वै प्रतिष्ठा । तद् गृहान्गृहेष्वेव तिष्ठन्ति । तदैभ्य एतदुद्गायनमभिहितं नापक्रामति ॥ ४ ॥

तथोऽएवैतस्मादेतदुद्गायनमुपाहृतमुपनिक्रामिषति । यद्वै माऽयं न हिंस्यात्, कथमिव स्विन्ना मन्यतऽइति ॥ ५ ॥

तस्य पशवोऽल्पशऽइव नाश्नाति । तदेनदुपनिमदति-तद्वेद । न वै तथाऽस्मृद्धयाऽर्थयानि । न वै मार्हिंसीदिति । तदेनमुपाश्रयते । स ह प्रिय एवान्नस्यान्नादो भवति य एवं विद्वानेतस्य व्रतं शक्नोति चरितुम् ॥ ६ ॥

तद्वाऽएतत् । (द) दशमेऽहन्त्सत्रोत्थानं क्रियते तेषामेकैकऽएव वाचंयम आस्ते वाचमाप्याययंस्तयाऽऽपीनयाऽपातयाम्न्योत्तरमहस्तन्वतेऽथेतरे विसृज्यन्ते समिद्धारा वा स्वाध्यायं वा तत्राप्यश्नन्ति ॥ ७ ॥

तेऽपराह्णऽउपसमेत्य । (त्या) अप उपस्पृश्य पत्नीशालँ सम्प्रपद्यन्ते तेषु समन्वारब्धेष्वेतेऽआहुती जुहोतीह रतिरिह रमध्वमिह धृतिरिह स्वधृतिः स्वाहेति पशूनेवैतदाह पशूनेवैतदात्मन्नियच्छन्ते ॥ ८ ॥

(न्तेऽथ) अथ द्वितीयां जुहोति । (त्यु) उपसृजन्धरुणं मात्रऽइत्यग्निमेवैतत्पृथिव्याऽउपसृजन्नाह धरुणो मातरं धयन्नित्यग्निमेवै तत्पृथिवीं

तद्वाऽएतद् दशमेऽहन्त्सत्रोत्थानं क्रियते । तेषामेकैक एव वाचंयम आस्ते-वाचमाप्याययन् । तयाऽऽपीनयाऽयातयाम्न्योत्तरमहस्तन्वते । अथेतरे विसृज्यन्ते । समिद्धारा वा स्वाध्यायं वा । तत्राप्यश्नन्ति ७ ॥

तेऽपराह्ण उपसमेत्य, अप उपस्पृश्य, पत्नीशालं सम्प्रपद्यन्ते । तेषु समन्वारब्धेष्वेतेऽआहुती जुहोति । "इह रतिरिह रमध्वमिह धृतिरिह स्वधृतिः स्वाहा"-(वा. सं. ८ । ५१) इति । पशूनेवैतदाह-पशूनेवैतदात्मन्नियच्छन्ते ॥ ८ ॥

अथ द्वितीयां जुहोति-"उपसृजन्धरुणं मात्रे"-(वा. सं. ८ । ५१) इति । अग्निमेवै-

---

तद्वाऽएतदिति । दशमेऽहनि दशरात्रस्य (क्षतत्रया १) "तयाऽऽपीनयाऽयातयाम्न्याऽतिरात्रं तन्वते" इति ज्योतिष्टोमातिरात्रस्योदयनीयस्य दर्शनात् । अहन्नित्यहःकर्मात्मकं सत्रोत्थानस्याङ्गत्वेनोपात्तम् । कुत एतत्कर्मणा सत्रमासत इति प्रकृतत्वात् 'उत्तरमहस्तन्वत' इति तायमाने श्रवणात्सत्रोत्थानमिति क्रियत इत्युपेक्षिते वक्ष्यते-"तेऽपराह्ण उपसमेत्येति[2]" । इतरे तु तद्व्यतिरिक्ता दीक्षिताः 'विसृज्यन्ते' पृथक् पृथक् गच्छन्ति । किमर्थं 'समिद्धारा वा' समिधं हर्तुमानेतुं समिद्धारा "भाववचनाश्च" (पा. सू. ३।३।११) इति क्रिया क्रियार्थेयं यत्र 'स्वाध्यायं वा' कर्तुमिति शेषः । ते च निगमाः सन्तः सर्वे यन्तीति संबन्धः । तत्रापि गताः सन्तो ये कश्चिदासादयन्ति तद् 'अश्नन्ति' ते वै सत्रा अहविरुच्छिष्टमपीति प्रासङ्गिको विधिः ॥ ७ ॥

तेऽपराह्ण इति । पत्न्याः शाला 'पत्नीशालम्' "विभाषा सेनासुराच्छायाशालानिशानाम्-" (पा. सू. २ । ४ । २५) इति नपुंसकत्वम् । 'तेषु' सत्रेषु अध्वर्युणा 'समन्वारब्धेषु' इति कर्तरि निष्ठा 'पशूनेवैतद्' अध्वर्युराह । 'इह' सत्रेषु 'रतिः' वः 'इह रमध्वम्' इत्यादि 'नियच्छन्ते' सर्वे सत्रिणः अनपक्रमिणः पशून्कुर्वन्ति ॥ ८ ॥

अथ द्वितीयामिति[3] । अग्निमेवैतत्सवनीयं मातृभूतायाः पृथिव्याः पानायेति शेषः । पृथिव्याः पानायोप-

---

१-सत्रात्मकस्य द्वादशाहस्य मध्ये यो दशरात्रः तस्य दशमेऽहनि सत्रोत्थानं कर्म तद्धर्मो विधीयते ।

२-दशमेऽपराह्णे बहिष्पवमानस्य शालामवेशनम् । शालाद्वार्येऽन्वारब्धेष्विह रतीरीति जुहोति । का. श्रौ. सू. १२ । ७४ । ७५ ।

३-अपराह्णरसजनिति । उत्तरेण परिक्रम्यापरेण हविर्धानं प्रविश्य । का. श्रौ. सू. । १२ । ७६ । ७७ ।

धयन्तमाह रायस्पोषमस्मासु दीधरत्स्वाहेति पशवो वै रायस्पोषः पशूने-वैतदात्मन्नियच्छन्ते ॥ ९ ॥

ते प्राञ्चऽउपनिष्क्रामन्ति । ते पश्चात्प्राञ्चो हविर्धाने सम्प्रपद्यन्ते पुर-स्ताद्वै प्रत्यञ्चस्तꣳस्यमानाऽअथैवꣳ सत्रोत्थाने ॥ १० ॥

तऽउत्तरस्य हविर्धानस्य । जघन्यायां कूबर्याꣳ सामाभिगायन्ति सत्रस्य ऋद्धिरिति राद्धिमेवैतदभ्युत्तिष्ठन्त्युत्तरवेदेरौत्तरायाꣳ श्रोणावितरं तु कृततरम् ॥ ११ ॥

यद्युत्तरस्य हविर्धानस्य । जघन्यायां कूबर्यामगन्म ज्योतिरमृताऽअभूमेति ज्योतिर्वाऽएते भवन्त्यमृता भवन्ति ये सत्रमासते दिवं पृथिव्याऽअध्यारुहामेति दिवं वाऽएते पृथिव्याऽअध्यारोहन्ति ये सत्रमासतेऽविदाम

तत्पृथिव्याऽउपसृजन्नाह । "धरुणो मातरं धयन्" (वा. सं.८।५१)–इति । अग्निमेवैतत्पृथिवीं धयन्तमाह । " रायस्पोषमस्मासु दीधरत्स्वाहा "–(वा. सं. ८ । ५१) इति । पशवो वै रायस्पोषः । पशूनेवैतदात्मन्नियच्छन्ते ॥ ९ ॥

ते प्राञ्च उपनिष्क्रामन्ति । ते पश्चात्प्राञ्चो हविर्धाने सम्प्रपद्यन्ते । पुरस्ताद्वै प्रत्यञ्चस्तंस्यमानाः अथैवं सत्रोत्थाने ॥ १० ॥

तऽउत्तरस्य हविर्धानस्य जघन्यायां कूबर्यां सामाभिगायन्ति । " सत्रस्य ऋद्धिः"–इति । राद्धिमेवैतदभ्युत्तिष्ठन्ति । उत्तरवेदेरौत्तरायां श्रोणौ । इतरं तु कृततरम् ॥ ११ ॥

यद्युत्तरस्य हविर्धानस्य जघन्यायां कूबर्याम् । " अगन्म ज्योतिरमृता अभूम "–इति । ज्योतिर्वाऽएते भवन्ति । अमृता भवन्ति ये सत्रमासते । "दिवं पृथिव्या अध्यारुहाम"–इति ।

सृजन्नाह । किमाह ' रायस्पोषमस्मासुदीधरत् ' धारयतु त एव वाऽध्वर्यो कुर्वन्ति । सत्रिणः पशून्स्वेनेन द्वारेण हविर्धानं प्रवेशयन्तीत्यर्थः । किं कारण पुरस्तात्पूर्वस्या दिशः ' प्रत्यञ्चस्तंस्यमानाः ' करिष्यमाणाः सोम-निधानार्थं प्रपद्यन्ते । ' अथ ' शब्दो विशेषार्थः । ' अथैव ' विपरीत ' सत्रोत्थाने ' प्रपद्यन्ते प्रक्रमसमाप्त्यर्थे लक्षणयेत्यभिप्रायः ॥ ९ ॥ १० ॥

त उत्तरस्येति । कूबरी नाम ईषाविधारिणी विष्कम्भिका सा चाग्रतः पृष्ठतश्च भवतीति विशिनष्टि–जघ-न्यायां कूबर्यामिति' तस्यां च बहूनामारोहणस्यासंभवाच्चामालम्ब्य गायन्तीत्यर्थः । " सत्रस्य ऋद्धिः " इत्येतस्मिन्मन्त्रे सामभिर्गायन्तीति वचनात्सर्वे । ' इतर ' तु कर्म ' कृततरम् ' अतिशयेन पूर्वैः यादिभिः कृतं फलतरं कर्म ॥ ११ ॥

यद्युत्तरस्य हविर्धानस्येति । कूबर्यां गतमेतत्कल्पमेतस्मादुत्तर हविर्धानात् । "अगन्म ज्योतिरि"त्यादि मन्त्रः

१–उत्तरस्य हविर्धानस्यापरकूबरीमालभ्य सत्रस्यर्द्धि गायति सत्रस्य ऋद्धिरेति । उत्तरवेदिश्रोण्यां वोत्तरस्याम् (का.श्रौ सू.१२।७७।७८)।

देवानिति विन्दन्ति हि देवान्त्स्वर्ज्योतिरिति त्रिर्निधनमुपावयन्ति स्वर्ह्येते ज्योतिर्ह्येते भवन्ति तद्यदेवैतस्य साम्नो रूपं तदेवैते भवन्ति ये सत्रमासते ॥ १२ ॥

ते दक्षिणस्य हविर्धानस्या(स्या)धोऽधोऽक्षꣳ सर्पन्ति स यथाऽहिस्त्वचो निर्मुच्येतैवꣳ सर्वस्मात्पाप्मनो निर्मुच्यन्तेऽतिच्छन्दसा सर्पन्त्येषा वै सर्वाणि छन्दाꣳसि यदतिच्छन्दास्तथैनान्पाप्मा नान्वत्येति तस्मादतिच्छन्दसा सर्पन्ति ॥ १३ ॥

ते सर्पन्ति । युवं तमिन्द्रापर्वता पुरोयुधा यो नः पृतन्यादप तंतमिद्धतं वज्रेण तंतमिद्धतम् । दूरे चत्ताय च्छन्त्सद्गहनं यदिनक्षत् । अस्माकꣳ शत्रून्परि शूर विश्वतो दर्मा दर्षीष्ट विश्वत इति ॥ १४ ॥

ते प्राञ्चः उपनिष्क्रामन्ति । ते पुरस्तात्प्रत्यञ्चः सदः सम्प्रपद्यन्ते पश्चाद्वै प्राञ्चस्तꣳस्यमानाऽ अथैवꣳ सत्रोत्थाने ॥ १५ ॥

दिवं वाऽएते पृथिव्या अध्यारोहन्ति—ये सत्रमासते।"अविदाम देवान्"इति। विन्दन्ति हि देवान् "स्वर्ज्योतिः"—(वा. सं. ८।५२) इति। त्रिर्निधनमुपावयन्ति। स्वर्ह्येते, ज्योतिर्ह्येते भवन्ति। तद्यदेवैतस्य साम्नो रूपम्—तदेवैते भवन्ति—ये सत्रमासते ॥ १२ ॥

ते दक्षिणस्य हविर्धानस्याधोऽधोऽक्षं सर्पन्ति। स यथाऽहिस्त्वचो निर्मुच्येत। एवं सर्वस्मात्पाप्मनो निर्मुच्यन्ते। अतिच्छन्दसा सर्पन्ति। एषा वै सर्वाणि छन्दांसि यदतिच्छन्दाः। तथैनान्पाप्मा नान्वत्येति। तस्मादतिच्छन्दसा सर्पन्ति ॥ १३ ॥

ते सर्पन्ति—"युवं तमिन्द्रापर्वता पुरोयुधा यो नः पृतन्यादपतंतमिद्धतम्, वज्रेण तंतमिद्धतम्। दूरे चत्ताय च्छन्त्सद्गहनं यदिनक्षत्। अस्माकं शत्रून्परि शूर विश्वतो दर्मा दर्षीष्ट विश्वतः"—(वा. सं. ८। ५३)—इति ॥ १४ ॥

ते प्राञ्च उपनिष्क्रामन्ति। ते पुरस्तात्प्रत्यञ्चः सदः सम्प्रपद्यन्ते। पश्चाद्वै प्राञ्चस्तंस्यमानाः। अथैवं सत्रोत्थाने ॥ १५ ॥

शेषं व्याख्यातम्। (यज्ज्योतिरित्येतत्साम्नो विधानमेव सा न स्वप्नत?) उपगच्छंति वाङ्मनसाभ्यां कुर्वन्तीत्यर्थः। 'अय' रम्भोऽनसलयेतत्‌ः' यदेवैतस्य साम्नो रूप' मान्त्रवर्णिकं स्वर्हि ज्योतिरमृतमित्यादि 'तदेवैते भवति' तद्वन्तो भवन्ति 'ये सत्रमासते' ॥ १२ ॥

ते दक्षिणस्येति' । प्रसन्नास्तिस्रः ॥ १३–१५ ॥

१–युव तमिति दक्षिणस्याधोऽक्ष प्राञ्चो निष्क्रामति। का. श्रौ. सू.। १२। ७५।

ते यथाधिष्ण्यमेवोपविशन्ति । देवेभ्यो ह वै वाचो रसोऽभिजितोऽपचिक्रमिषांचकार स ऽइमामेव पराङ्त्यसिसृप्सदियं वै वाक्तस्या ऽएष रसो यदोषधयो यद्वनस्पतयस्तमेतेन साम्नाऽऽप्नुवन्त्स ऽ एनानाप्तोऽभ्यावर्तत तस्मादस्यामूर्ध्वा ओषधयो जायन्तऽऊर्ध्वा वनस्पतयस्तथोऽएवैतेभ्यऽएतद्वाचो रसोऽभिजितोऽपचिक्रमिषति स ऽइमामेव पराङ्तिसिसृप्सतीयं वै वाक्तस्या ऽएष रसो यदोषधयो यद्वनस्पतयस्तमेतेन साम्नाऽऽप्नुवन्ति स ऽएनानाप्तोऽभ्यावर्तते तस्मादस्यामूर्ध्वा ओषधयो जायन्तऽऊर्ध्वा वनस्पतयः ॥ १६ ॥

ते यथाधिष्ण्यमेवोपविशन्ति । देवेभ्यो ह वै वाचो रसोऽभिजितोऽपचिक्रमिषाञ्चकार । स इमामेव पराङत्यसिसृप्सत् । इयं वै वाक्—तस्या एष रसो—यदोषधयः, यद्वनस्पतयः । तमेतेन साम्नाऽऽप्नुवन् । स एनानाप्तोऽभ्यावर्तत । तस्मादस्यामूर्ध्वा ओषधयो जायन्ते, ऊर्ध्वा वनस्पतयः । तथो ऽएवैतेभ्य एतद्वाचो रसोऽभिजितोऽपचिक्रमिषति । स इमामेव पराङतिसिसृप्सति । इयं वै वाक्—तस्या एष रसो—यदोषधयः, यद्वनस्पतयः । तमेतेन साम्नाऽऽप्नुवन्ति । स एनानाप्तोऽभ्यावर्तते । तस्मादस्यामूर्ध्वा ओषधयो जायन्ते, ऊर्ध्वा वनस्पतयः ॥ १६ ॥

ते यथाधिष्ण्यमिति । ' यथाधिष्ण्यं ' यद्यस्य धिष्ण्यमेतस्मिन्नित्येतस्मिन्नर्थे यथाधिष्ण्यमित्येतत्पद वर्तते । यथाधिष्ण्यमुपविष्टेष्वध्वर्युर्ग्रह गृह्णाति प्राजापत्य वायु पृथिव्या पात्रेण तूष्णीं सादयित्वा च स्तोत्रमुपाकरोति । ततोद्गातारो याम्येन साम्ना स्तुवत इत्येतावति ग्रन्थान्तरात्सिद्धे केनाथ तत्साम्ना स्तुवत इत्यादि इत्यपेक्षिते देवेभ्यो वै वाक् इत्याह देवेभ्यो हेति । (देवेभ्योऽदशत्ते) 'वाचः' वागिन्द्रियस्य सबन्धी रसोऽपि (तयोत्तसमुत्थ) अभिजित स्तोत्रशस्त्राणां सततप्रयोगादभिश्रयित. यथा कुपितो व्याधिजित इत्युच्यते ' अपचिक्रमिषाञ्चकार ' अपक्रमितुमियेष । इमामेव भूमिम् अत्यसिसृप्सत् अतिसर्तुमतिक्रमितुमैच्छत् । ' पराङ् ' मुखः पाताल प्रतीत्यर्थः । किन्तु पुनः कारणमत्यसिसृप्सदत आह—' इय ' ' वाक् ' कथ वागिन्द्रियस्य मुखमायतनं तच्चपार्थिव तनश्चैव पराङ् मुखशरीर वागियमेव पृथिवी एतावास्तु विशेषो मुखारम्भनायामस्ति; ताल्वाद्यभिघाताद्धर्षात्मक. शब्दोऽभिव्यज्यते । इतरदध्वर्युगमन इति तस्या एव रस इति ' तस्या ' आधिदैविक्याः पृथिव्यात्मिकाया वाचः ' एष रस ' सार ओषध्यादिः स च तस्मादाध्यात्मिकाद्रसादशितपीतसमुत्पादभितत्कारणत्वात् । ततश्च तस्मिन्वागाध्यात्मिकी शरीरादपचिक्रमिषति तस्मादभिन्नोऽयमिति पार्थिवो रसः पृथिवीमतिसिसृप्सतीत्युपपन्नम् । ' सृप्लृ गतौ '—(धा. पा तु.प. १००८) (वस्तुतकारित्वा यातमेतेन साम्नुति(?) त रससारमेभ्य पृथिव्या दप्यापचिक्रमिषति) तमेतेन याम्येन साम्ना मानसमहत्स्तोत्राद्भूतेनार्त्विक्कर्मणा वशीकृतवन्त स च वशीकृत सत्रे तान्देवानभिमुख आवृत. शरीरमपि सरस जात पृथिव्योषध्यादिमती जातेत्यर्थः । तस्मादित्यभ्यावृत्तिप्रदर्शन तथो एवैतेभ्य इति पूर्ववद्व्याख्येयम् ॥ १६ ॥

१—सद. प्रविश्य पूर्व्वेण स्वासनेषूपविशन्ति । ग्रह गृह्णाति प्राजापत्य व्वायु पृथिव्या पात्रेण । ग्रहणसदानस्तोत्रोपाकरणहोम. भक्षाद्यन्यान्युक्तानि मनसा । का० श्रौ० सू० । १२ । ८० । ८१ ॥

सर्पराज्ञ्या ऋक्षु स्तुवते । (त॒ऽ) इयं वै पृथिवी सर्पराज्ञी तदनयैवैतत्सर्व्व-मा॑प्नुवन्ति स्वयम्प्रस्तुतमनुपगीतं यथा नान्यऽउपशृणुयादति ह रेचयेद्य-दन्यः प्रस्तुयादतिरेचयेद्यदन्य ऽउपगायेदतिरेचयेद्यदन्य उपशृणुयात्तस्मा-त्स्वयम्प्रस्तुतमनुपगीतम् ॥ १७ ॥

चतुर्होतॄन्होता व्याचष्टे । (ए॒ऽ) एतद्वैवैतत्स्तुतमनुशंसति यदि होता न विद्याद्गृहपतिर्व्याचक्षीत होतुस्त्वेव व्याख्यानम् ॥ १८ ॥

(मु) अथाध्वर्योः प्रतिगरः । (गो॒ऽ) अरात्सुरिमे यजमाना भद्रमेभ्यो यजमानेभ्योऽभूदिति कल्याणमेवैतन्मानुष्यै व्वाचो व्वदति ॥ १९ ॥

सर्पराज्ञ्या ऋक्षु स्तुवते । इयं वै पृथिवी सर्पराज्ञी, तदनयैवैतत्सर्वमाप्नुवन्ति । स्वयम्प्रस्तुत-मनुपगीतम् । यथा नान्य उपशृणुयात् । अति ह रेचयेद्–यदन्यः प्रस्तुयात् । अतिरेचयेद्–यदन्य उपगायेत् । अतिरेचयेद्–यदन्य उपशृणुयात् । तस्मात्स्वयं प्रस्तुतमनुपगीतम् ॥ १७ ॥

चतुर्होतॄन्होता व्याचष्टे । एतद्वैवैतत् स्तुतमनुशंसति । यदि होता न विद्याद्–गृहपतिर्व्याच-क्षीत । होतुस्त्वेव व्याख्यानम् ॥ १८ ॥

अथाध्वर्योः प्रतिगरः । अरात्सुरिमे यजमानाः–भद्रमेभ्योऽभूदिति । कल्याणमेवैतन्मानुष्यै वाचो वदति ॥ १९ ॥

सर्पराज्ञ्या ऋक्ष्विति । सर्पराज्ञी कद्रूः पृथिव्या अभिमानिनी तस्या आर्ष्यः ऋचः "आयं गौः पृश्निर-क्रमीत्" (वा. सं. ३।६–८) इत्यादयः । तासु 'स्तुवते' स्वयं प्रस्तुत यथाऽन्येषु स्तोत्रेषु प्रस्तोता प्रस्तौ-त्युद्गातोद्गायति प्रतिहर्ता प्रतिहरति तथाऽत्र । कथं तर्हि स्वयमेव प्रस्तुत्य सर्वमाप्नुवन्त्यनुपगीत यथा अत्र उकारहोकाराभ्याम् उपगायति नैव मन्त्रं गीयमानमन्यः समीपस्थोऽपि शृणुयात् । शृणुयाच्चेत् दुर्योगः स्यादित्यर्थः । किं कारणमतिरेचयेदात्मानं न सामस्तस्यैकादश पुरुषान्तरे कुर्यात् । आत्मनि कृत्वा न कुर्यात् । यद् 'अन्यः प्रस्तुयात्' उपगायेत 'उपशृणुयाद्' वा ततश्च तदनुकारेणैतत् सर्वमेकेन सत्रिणा न प्रस्तुयादित्यभिप्रायः ॥१७॥

चतुर्होतॄनिति । चतुर्होतॄनपि मन्त्रसम्बन्धित्वात्पृथिवी होता द्यौरध्वर्युरित्यादयश्चत्वारो होतारस्तान् होता स्तोत्रान्ते 'व्याचष्टे' विभक्त्यर्थान् दर्शयति ॥ १८ ॥

अथाध्वर्योरिति[२] । 'कल्याणं' प्रशस्तम 'एतन्मानुष्यै' मानुष्या 'वाचः' हता ध्वस्ता इत्येवमादि-त्वं कल्याणत्वे ॥ १९ ॥

१–चतुर्होतृव्याख्यानं होतुः । गृहपतिरजानति । का० श्रौ० सू० । १२ । ८१ । ८२ ।

२–प्रतिगृणात्यरात्सुरिमे यजमाना भद्रमेभ्यो यजमानेभ्योऽभूदिति । का. श्रौ. सू. १२ । ८३ ।

(त्यु) अथ वाकोवाक्ये ब्रह्मोद्यं वदन्ति । सर्वं वै तेषामाप्तं भवति सर्वं जितं ये सत्रमासतेऽचारिषुर्यजुर्भिस्तत्तान्यापंस्तदवारुत्सताशंसिषुर्ऋग्भिस्तत्ता आपंस्तदवारुत्सतास्तोषत सामभिस्तत्तान्यापंस्तदवारुत्सताथैषामेतदेवानाप्तमनवरुद्धं भवति यद्वाकोवाक्यं ब्राह्मणं तदेवैतेनाप्नुवन्ति तदवरुन्धते ॥ २० ॥

(त्ऽओ) औदुम्बरीमुपसंस्पृश्य वाचं यच्छन्ति । विदुहन्ति वाऽएते यज्ञं निर्धयन्ति ये वाचा यज्ञं तन्वते वागिषु यज्ञस्तामेषां पुरैकैक ऽएव

अथ वाकोवाक्ये ब्रह्मोद्यं वदन्ति । सर्वं वै तेषामाप्तं भवति, सर्वं जितम्–ये सत्रमासते । अचारिषुर्यजुर्भिः–तत्तान्यापन्, तदवारुत्सत । आशंसिषुर्ऋग्भिः–तत्ता आपन्; तदवारुत्सत । अस्तोषत सामभिः–तत्तान्यापन्; तदवारुत्सत । अथैषामेतदेवानाप्तमनवरुद्धं भवति–यद्वाकोवाक्यं ब्राह्मणम् । तदेवैतेनाप्नुवन्ति, तदवरुन्धते ॥ २० ॥

औदुम्बरीमुपसंस्पृश्य वाचं यच्छन्ति । विदुहन्ति वाऽएते यज्ञम्, निर्धयन्ति । ये वाचा यज्ञं तन्वते ।

अथ वाकोवाक्य इति । उच्यते इति वाकः पूर्वपक्षवचनं यथा "अब्रवीन्म उदङ्कः शौल्बायनः प्राणो वै ब्रह्मेति" (श. प. ब्रा. १४ । ६ । १० । २) उच्यत इति । वाक्यम् उत्तरपक्षवचनं यथा " एकपाद्वा एतत्सम्राड् " (श. प. ब्रा. १४ । ६ । १० । २) इति । वाकाश्च वाक्यानि चेति वाकवाक्यानीति प्राप्ते निमित्तेरद्धक् द्रष्टव्यः । वाकोवाक्यानि वाकोवाक्यानां समूहो वाकोवाक्यं पूर्वोत्तरपक्षवचनप्रधानो जनक याज्ञवल्क्यसंवादादिस्तस्मिन् ' वाकोवाक्ये ' विषयभूते ' ब्रह्मोद्यं ' ' वदन्ति ' सर्वे परस्परं यजमाना ब्रह्मणो ब्राह्मणशालीयस्य द्रष्टव्यम् । ब्रह्मोद्यं किञ्चिद्ब्राह्मणाना वेदितव्यं ज्ञाते प्रकर्षे विचिन्त्यापरिविषया प्रश्नो विषये प्रश्नप्रतिवचनसंघातत्वाद्ब्रह्मोद्यप्रभृतिवाकोवाक्य ब्राह्मणः कश्चिन्मन्त्रिणः कश्चित्पृच्छत्यर्थं प्रश्नं वा अन्ये तु प्रतिक्रियन्त इत्यर्थः । ' सर्वं वै ' मन्त्रजातं ' तेषामाप्तं भवति ' इत्यभिप्रायः । ' सर्वं जितं ' प्रयोगेण वशीकृतं कथं यजुर्भिस्तावद् ' अचारिषुः ' चरितवन्त. । ' तत् ' तेनैव चरणेन ' तानि ' यजूंषि ' आपन् ' आप्ता. । तेनैव वचनानि 'अवारुत्सत' अवरुद्धवन्तो वशीकृतवन्तः । एवम् ' अस्तोषत ' स्तुतवन्त. 'सामभि.' ' आशंसिषु. ' शस्तवन्त. शस्त्रेष्वृच. । ' अथैषाम् ' ' अथ ' शब्दो विशेषणार्थः । एतच्च तेषां सत्रिणाम् ' अनाप्तं ' भवति । यद्वाकोवाक्यमुक्तिप्रत्युक्तिका ब्राह्मण " जनको ह वैदेह आसाञ्चक्रे " (श. प. ब्रा. १४–६–१०–१) " इत्यादि तदेवैतेन ब्रह्मोद्येनाप्नुवन्ति तद्धि प्रश्नप्रतिवचनाभ्यां पाठ्यमानं व्याख्यानं च प्रयुक्तमेव भवतीत्यभिप्रायः ॥ २० ॥

' औदुम्बरीं ' स्थूणामुपसंस्पृश्य वागिन्द्रियं यच्छन्ति अस्तमिते गृहीत्वौदुंबरीं वाचं यच्छंति ।

१–ब्रह्मोद्यं वदति । प्रश्न.पतिगुणाख्यानम् । अमरिभार्या वा वहारं । आध्यमेधिक वा नामधेयम् । का श्रौ. सू. १२।८४–८७

वाचंयम आस्ते वाचमाप्याययंस्तयाऽऽपीनयाऽयातयाम्न्योत्तरमहस्तन्वतेऽथात्र सर्वैव वागाप्ता भवत्युपवृक्ता ताᳬ सर्वऽएव वाचंयमा वाचमाप्याययन्ति तयाऽऽपीनयाऽयातयाम्न्याऽतिरात्रं तन्वते ॥ २१ ॥

(तऽ) औदुम्बरीमन्वारभ्यासते । (तेऽन्नं) अन्नं वाऽऊर्गुदुम्बरऽऊर्जैवैतद्वाचमाप्याययन्ति ॥ २२ ॥

तेऽस्तमेति प्राञ्चऽउपनिष्क्रामन्ति । ते जघनेनाहवनीयमासतेऽग्रेण हविर्धाने तान्वाचंयमानेव वाचंयमः प्रतिप्रस्थाता वसतीवरीभिरभिपरिहरति ते यत्कामा ऽआसीरंस्तेन वाचं विसृजेरन्कामैर्ह स्म वै पुराऽर्षयः सत्रमासतेऽसौ नः कामः स नः समृध्यतामिति यद्युऽअनेककामाः स्युर्लोककामा वा प्रजाकामा वा पशुकामा वा ॥ २३ ॥

वाचि यतः । तामेषां पुरुषक एव वाचंयम आस्ते–वाचमाप्याययन् । तयाऽऽपीनयाऽयातयाम्न्योत्तरमहस्तन्वते । अथात्र सर्वैव वागाप्ता भवति । अपवृक्ता । तां सर्वऽएव वाचंयमा वाचमाप्याययन्ति । तयाऽऽपीनयाऽयातयाम्न्याऽतिरात्रं तन्वते ॥ २१ ॥

औदुम्बरीमन्वारभ्यासते । अन्नं वा ऊर्गुदुम्बरः । ऊर्जैवैतद्वाचमाप्याययन्ति ॥ २२ ॥

तेऽस्तमेति प्राञ्च उपनिष्क्रामन्ति । ते जघनेनाहवनीयमासते–अग्रेण हविर्धाने । तान्वाचंयमानेव वाचंयमः प्रतिप्रस्थाता वसतीवरीभिरभिपरिहरति । ते यत्कामाः आसीरन्–तेन वाचं विसृजेरन् ।

(वाऽनें) अ॒नेनै॒व व्या॒चं वि॒सृजेरन् । (भू) भूर्भुवः स्व॒रि॒ति त॒त्सत्ये॒नै॒वैतद्वा॒चᳪ समर्धयन्ति त॒या समृद्धयाऽऽशि॒ष ऽआ॒शास्ते सु॒प्रजाः प्र॒जाभिः स्यामे॒ति त॒त्प्रजामा॒शासते सु॒वीरा व्वी॒रै॑रि॒ति त॒द्वीराना॒शासते सु॒पोषाः पोषै॑रि॒ति त॒त्पुष्टिमा॒शासते ॥ २४ ॥

(तेऽथ) अ॒थ गृह॒पतिः सु॒ब्रह्मण्यामा॒ह्वयति । यं वा गृ॒हप॒ति॑र्ब्रू॒यात्पृ॒थ॒गु हैवैके सु॒ब्रह्मण्यामा॒ह्वयन्ति गृ॒हप॒ति॑स्त्वेव सु॒ब्रह्मण्यामा॒ह्वये॒द्यं वा गृ॒हपति॑र्ब्रू॒यात्त॒स्मिन्त्समुपह्व॒मिष्ट्वा समि॒धो॑ऽभ्यादधति ॥ २५ ॥

इति पञ्चमप्रपाठके एकादशं ब्राह्मणम् ॥ ४-६-११ ॥ [६. ९]

पञ्चमः प्रपाठकः ॥ षष्ठोऽध्यायः ॥ अस्मिन्काण्डे
कण्डिकासंख्या ॥ ६४८ ॥

इति माध्यन्दिनीये शतपथब्राह्मणे ग्रहनामकं चतुर्थं काण्डं समाप्तम् ॥ ४ ॥

कामैर्ह स्म वै पुरऽर्षयः सत्रमासते—असौ नः कामः—स नः समृध्यतामिति । यद्वाऽनेककामाः स्युः, लोककामा वा, प्रजाकामा वा, पशुकामा वा ॥ २३ ॥

अनेनैव वाचं विसृजेरन्—" भूर्भुवः स्वः "—इति । तत् सत्येनैवैतद्वाचं समर्धयन्ति । तया समृद्धयाऽऽशिष आशास्ते । " सुप्रजाः प्रजाभिः स्याम "—इति । तत् प्रजामाशासते । " सुवीरा वीरैः "—इति । तद्वीरानाशासते । " सुपोषाः पोषैः "—(वा० सं० २ । ५३) इति । तत् पुष्टिमाशासते ॥ २४ ॥

अथ गृहपतिः सुब्रह्मण्यामाह्वयति, यं वा गृहपतिर्ब्रूयात् । पृथगु हैवैके सुब्रह्मण्यामाह्वयन्ति । गृहपतिस्त्वेव सुब्रह्मण्यामाह्वयेत् । यं वा गृहपतिर्ब्रूयात् । तस्मिन्त्समुपह्वमिष्ट्वा समिधोऽभ्यादधाति ॥ २५ ॥

इति सत्रोत्थानम् ॥

'तेन' एव कामेन युक्ता तत्कामाभिवादिनीं 'वाच' 'विसृजेरन्'। कथम् 'असौ' याग. 'कामः' 'स नः' 'समृध्यतामिति' एव किं कारण 'कामैर्ह स्म वै पुरा' यज्ञैः ह स्म 'ऋषयः सत्रमासते' न त्विदानीं निष्कामादधुनापि कामेन तेन वाचं विसृजेरन्यदिह नानाकामा- स्युः सत्रिणः ॥ २३ ॥

अनेनेति । तदाः 'अनेनैव' प्रमाणेन 'भूर्भुवः स्वरिति' मन्त्रेण 'वाच विसृजेरन्' यागादिना कामेन ॥ २४ ॥

एतच्च बुवन्नानाकामानामप्यस्ति सत्रमिति दर्शयति । अथेति अतोऽनेनैव वाचि विसृष्टायां गृहपतिः 'सुब्रह्मण्या-

माह्वयति" यथा 'गृहपतिर्वृणीत' त्वमाह्वयेति 'सुब्रह्मण्याम्' आह्वयेत् यथ तामाह्वयति । 'तस्मिन्' वर्तीतेन (वार वा) 'समुपहव' अनुज्ञाम् 'इष्ट्वा' "इषु इच्छायाम्"–(धा. पा. तु. प. ७१) तत्पूर्वं प्राक् लप्स्यते 'सुब्रह्मण्यामाह्वयन्नेवैवमुक्त्वा' एकैकेन तत 'सनिधोऽस्याद्यधति' आवर्तते ॥ २९ ॥

इत्याचार्यहरिस्वामिनः कृतौ शतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे षष्ठेऽध्याये नवमं ब्राह्मणम् ॥४–६–९।

इति पञ्चमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ५ ॥

नागस्वामिसुतोऽवन्त्यां पाराशर्यो वसन् हरिः । श्रुत्यर्थं दर्शयामास शक्तितः पौष्करीयकः ॥
श्रीमतोऽवन्तिनाथस्य विक्रमार्कस्य भूपतेः । धर्माध्यक्षो हरिस्वामी व्याख्यच्छातपथीं श्रुतिम् ॥

इति श्रीमदाचार्यहरिस्वामिनः कृतौ शतपथब्राह्मणभाष्ये चतुर्थकाण्डे
षष्ठोऽध्यायः समाप्तः ॥ ६ ॥

भूभर्त्रा विक्रमार्केण क्लृप्ता कनकवेदिकाम् । दानायाध्यास्य कृतवान् श्रुत्यर्थविवृतिं हरिः ॥ १ ॥

इति श्रीसर्वविद्यानिधानकवीन्द्राचार्यसरस्वतीना हरिस्वामिनः शुक्लयजुर्वेदीये माध्यन्दिन-
शतपथब्राह्मणभाष्ये ग्रहनामकं चतुर्थं काण्डं समाप्तम् ॥ ४ ॥

१–सुब्रह्मण्याह्वानं गृहपतिर्वा कुर्यात् । सुब्रह्मण्य वरमाह्वयन्नेत्युक्त्वा कर्मदाचलम् । अथ उपसर्जनायैतमवेत्यन्तम् । इति प्रत्येत्यलम् । तद्धर्मोः । का० श्रौ० सू० १२ । ६३–६५ ॥

इति श्रीशतपथब्राह्मणे सायणभाष्यसमेतं

चतुर्थं काण्डम् ।

(तत्र ४ अध्यायादारभ्य हरिस्वामिन

एव भाष्यमुपलब्धम् ।)

ॐ

श्रीमद्वाजसनेयिमाध्यन्दिन-

शतपथब्राह्मणम् ।

सायणभाष्यसमेतम् ।

तत्र

पञ्चमं काण्डम् ५ ।

॥ श्रीः ॥

सवनामकपञ्चमकाण्डे प्रथमः प्रपाठकः ।

प्रथमोऽध्यायः प्रारभ्यते ।

तत्र प्रथमं ब्राह्मणम् ।

देवाश्च वा ऽअसुराश्च । (श्चो) उभये प्राजापत्याः पस्पृधिरे ततोऽसुरा ऽअतिमानेनैव कस्मिन्नु वयं जुहुयामेति स्वेष्वेवास्येषु जुह्वतश्चेरुस्ते-ऽतिमानेनैव पराबभूवुस्तस्मान्नातिमन्येत पराभवस्य हैतन्मुखं यदतिमानः १
(नोऽथ) अथ देवाः । (ऽ) अन्योऽन्यस्मिन्नेव जुह्वतश्चेरुस्तेभ्यः प्रजापतिरात्मानं प्रददौ यज्ञो हैषामास यज्ञो हि देवानामन्नम् ॥ २ ॥

अथ वाजपेययज्ञः ।

देवाश्च वाऽअसुराश्चोभये प्राजापत्याः पस्पृधिरे । ततोऽसुरा अतिमानेनैव–' कस्मिन्नु वयं जुहुयामेति'–स्वेष्वेवास्येषु जुह्वतश्चेरुः । तेऽतिमानेनैव पराबभूवुः । तस्मान्नातिमन्येत । पराभवस्य हैतन्मुखं–यदतिमानः ॥ १ ॥

अथ देवा अन्योऽन्यस्मिन्नेव जुह्वतश्चेरुः । तेभ्यः प्रजापतिरात्मानं प्रददौ । यज्ञो हैषामास । यज्ञो हि देवानामन्नम् ॥ २ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥ १ ॥
यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ २ ॥
काश्चित् संस्थाः समुद्दिष्टास्तुर्येऽग्निष्टोमपूर्विकाः । काण्डे तु पञ्चमे वाजपेयः प्रस्तूयते ततः ॥ ३ ॥
राजसूयः सम्प्रपन्नो मंत्राम्नानक्रमेण तु । प्रकृतावुपदिष्टत्वादङ्गजातस्य नो वचः ॥ ४ ॥
वैशेषिकास्तु वक्ष्यन्ते यज्ञद्वयगता गुणाः । व्याख्यायते तन्निपुणं ब्राह्मणं तद्विधायकम् ॥ ५ ॥

तत्र वाजपेयं विधातुं प्रस्तौति–देवाश्च वा असुराश्चेति । 'प्राजापत्याः' प्रजापतिना सृष्टाः 'उभये' द्विविधाः ' देवाश्च असुराश्च ' ' पस्पृधिरे' स्पर्द्धाञ्चक्रुः । 'ततोऽसुराः' स्वतोऽन्यः प्रबलो नास्तीति ' अतिमानेन ' अभिमानेन भूयिष्ठेन दर्पेण ' कस्मिन्नु ' खलु होमाधिकरणे 'वयं' ' जुहुयाम' होमं कुर्याम ' इति ' धिकृत्य स्वकीयेष्वेव आस्येषु होमं चक्रुः । ' ते ' असुराः अत्यन्तगर्वेण पराजिताः ।' तस्मात् ' अद्यापि कश्चिदपि नातिमानं कुर्यात् ' अतिमानः ' अभिमानः ' यत् ' तत् 'पराभवस्य ' प्रापकमिति ॥ १ ॥

देवानां तद्विपर्ययं दर्शयति–अथ देवा इति । ' देवाः ' खलु ' अन्योऽन्यस्मिन् ' जुहवुः, इन्द्रः अग्नौ अग्निः इन्द्रे इत्यादिक्रमेणेत्यर्थः । 'तेभ्यः' देवेभ्यः, अन्योऽस्मिन् देवतात्वेन होमकरणात् प्रीतः ' प्रजापतिः '

ते होचुः । कस्य न ऽइदं भविष्यतीति ते मम ममेत्येव न सम्पादयाञ्चक्रुस्ते हासम्पाद्योचुराजिमेवास्मिन्नजामहै स यो न उज्जेष्यति तस्य न इदं भविष्यतीति तथेति तस्मिन्नाजिमाजन्त ॥ ३ ॥

स बृहस्पतिः । सवितारमेव प्रसवायोपाधावत्सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुव त्वत्प्रसूत ऽइदमुज्जयानीति तदस्मै सविता प्रसविता प्रासुवत्तत्सवितृप्रसूत ऽउदजयत्स इदꣳ सर्वमभवत्स इदꣳ सर्वमुदजयत्प्रजापतिꣳ ह्युदजयत्सर्वमु ह्येवेदं प्रजापतिस्तेनेष्ट्वैतामेवोर्ध्वां दिशमुदक्रामत्तस्माद्यश्च वेद यश्च नैषोर्ध्वा बृहस्पतेर्दिगित्येवाहुः ॥ ४ ॥

ते होचुः कस्य न इदं भविष्यतीति । ते–मम ममेत्येव न सम्पादयाञ्चक्रुः । ते हासम्पाद्योचुः–आजिमेवास्मिन्नजामहै, स यो न उज्जेष्यति–तस्य न इदं भविष्यतीति । तथेति । तस्मिन्नाजिमाजन्त ॥ ३ ॥

स बृहस्पतिः सवितारमेव प्रसवायोपाधावत् । सविता वै देवानां प्रसविता । इदं मे प्रसुव, त्वत्प्रसूत इदमुज्जयानीति । तद् अस्मै सविता प्रसविता प्रासुवत् । तत्सवितृप्रसूत उदजयत् । स इदं सर्वमभवत् । स इदं सर्वमुदजयत् । प्रजापतिं ह्युदजयत् । सर्वमु ह्येवेदं प्रजापतिः । तेनेष्ट्वैतामेवोर्ध्वां दिशमुदक्रामत् । तस्माद् यश्च वेद, यश्च न, एषोर्ध्वा बृहस्पतेर्दिगित्येवाहुः ॥ ४ ॥

'आत्मानं' शरीरं इत्यर्थात् । यज्ञो हैषामिति । 'हि' यस्मात् ' देवानामन्न यज्ञः ' अतोऽत्रान्योऽन्यस्मिन् इति–पदाभावात्सम्भवात् प्रजापतिशरीरं यज्ञ एव तेषामासीदित्यर्थः । यज्ञशब्देन वाजपेय उच्यते, प्रकरणबलात्, तथा च तैत्तिरीयके–"एष वाव यज्ञो यद् वाजपेयः" (तै०ब्रा० १।३।२।१) इति ॥ २ ॥

तत्र वाजपेये सर्वदेवानां पुरस्ताद् वाजपेयस्यानुष्ठानेन बृहस्पतेरेव श्रैष्ठ्यं वक्तुमाजिधावनं दर्शयति–ते होचुरिति । 'ते' देवा आगच्छन्त यत दृष्ट्वा 'न' अस्माकं मध्ये 'इदम्' इति सामान्येन निर्देशः । अथ वाजपेयो यज्ञः 'कस्य भविष्यति ?' 'इति' 'ऊचुः' । तत 'ते' सर्वेऽपि ममैवाय यज्ञो ममैवाय यज्ञ इति विवदमानाः 'न सम्पादयाञ्चक्रुः ' कस्यैवाय यज्ञ इति न निश्चितवन्तः । 'ते' देवाः 'अस्मिन्' विषये ' आजिम् अजामहै ' गच्छाम इति समयञ्चक्रुः । 'न' अस्माकं मध्ये आजिधावनेन 'यः' कश्चित् 'उज्जेष्यति' 'तस्य' अयं यज्ञो भवत्विति सर्वेऽङ्गीकृत्य ' तस्मिन् ' वाजपेयविषये विजयार्थम् ' आजिम् ' आजन्त ' अधावन् । " अज गतिक्षेपणयोः " (धा पा. भ्वा. प. २३०)" आजिर्नाम धावनप्रदेशस्यावधिर्भूमिविशेषः (श प. ५।१।३।४) ॥३॥

उत्तरत्र वाजपेयस्य सकलकर्मप्रारम्भे सावित्रहोमो विधास्यते । तदर्थं बृहस्पतेरपि प्रथम सवितृविषयमुपधावनं दर्शयति–स बृहस्पतिरित्यादिना । तत्राजिं अधावन् ' बृहस्पतिः ' ' सवितारमेव ' ' प्रसवाय ' अनुज्ञानाय ' उपाधावत् ' । इतरदेववद् धावनप्रदेशमेव न लक्ष्मीकृत्य गत इत्येवकारार्थः । सवितुरुपधावने कारणमाह–सविता वा इति । ' प्रसविता ' अनुज्ञाता । इदं म इति बृहस्पते प्रार्थनावाक्यस्यायमर्थः–हे सवितः ! प्रथम

१–देव सवितः प्रसुव यज्ञं प्रसुव यज्ञपतिं भगाय । का श्रौ सू १४।११ ।

(त्त) तद्ये ह स्म पुरा वाजपेयेन यजन्ते । (न्तऽ) एताᳫँ ह स्मैवोर्ध्वां दिशमुत्क्रामन्ति तत ऽऔपाविनैव जानश्रुतेयेन प्रत्यवरूढं ततोऽर्वाचीनं प्रत्यवरोहन्ति ॥ ५ ॥

तद् ये ह स्म पुरा वाजपेयेन यजन्ते—एतां ह स्मैवोर्ध्वां दिशमुत्क्रामन्ति । तत औपाविनैव जानश्रुतेयेन प्रत्यवरूढम्, ततोऽर्वाचीनं प्रत्यवरोहन्ति ॥ ५ ॥

' इदं ' वक्ष्यमाणं कार्यं ' प्रसुव ' अनुजानीहि । "षू प्रेरणे " (धा. पा. तु. प. १२७)—इति धातुः । 'त्वत्प्रसूतः ' त्वयाऽनुज्ञातः 'इदम्' उज्जयानि साधयामि । सर्वदेवेभ्यः पुरस्तात् तेनानुज्ञात ' उदजयत् ' । यत उदजयत् ततः 'स' 'इदं' परिदृश्यमानं 'सर्वं' जगत् ' अभवत् '। सर्वोज्जयेन प्रजापतिमेव जितवान् भवति । अनेन वाजपेयस्य सर्वजगदात्मकप्रजापतिरूपप्राप्तिः फलमित्युक्तं भवति । तेनेष्ट्वेति । तेन वाजपेयेन ' इष्ट्वा ' बृहस्पतिः 'ऊर्ध्वां दिशमुदक्रामत्' । यत एवं 'तस्मात्' 'यः' पुमान् एतामाख्यायिकां बृहस्पतिरिष्ट्वोर्ध्वां दिशं प्राप्तवानित्येवं रूपां ' वेद " यो ' वा ' न ' वेत्ति, ते सर्वेऽपि ' ऊर्ध्वा दिक् बृहस्पतेः ' स्वभूता ' इति ' ' आहुः ' तथा च तैत्तिरीयके समाम्नातम्—" ऊर्ध्वा दिशाᳫँ हेमन्तशिशिरावृतूनां बृहस्पतिर्देवता " (तै० सं ४ । ३ । ३ । २) इति ॥ ४ ॥

वाजपेययाजिनस्तदानीमेवोत्क्रमणम्, भूलोके यावदत्यन्तभोगाभिलाषस्तावदिहावस्थानम्; तत्र जानश्रुतेयो यज्ञमिमुपमनुपादयति—तद्ये ह स्मेति । यद्वा उत्तरत्र यूपारोहणं " वो रोहात " (तै० ब्रा० १ । ३ । ७ । २) (तै० सं० १ । ७ । ९ । १) इति मन्त्रलिङ्गात् स्वर्गारोहणप्रतिनिधित्वेन वक्ष्यते[1] । 'ततः' स्वर्गरूपाद् यूपादवरोहणं जानश्रुतेयेनैव पूर्वं कृतमित्यर्थः । प्रत्यवरोहश्च लिङ्गादनुमीयत इत्याह—तद् ये हेति । अथ वाजपेययाजिनः " अग्नेस्त्वा साम्राज्येनाभिषिञ्चामि " (तै० सं० १ । ७ । १० । ३ ।) इत्यादिमन्त्रलिङ्गैरग्न्यादिसाम्राज्येऽभिषिक्तत्वाद् देववद्देव-सोऽपि मनुष्यं प्रति गजादिवाहनान्न प्रत्यवरोहेदिति प्रत्यवरोहप्रतिषेधो विहितस्तैत्तिरीयके—" तस्माद् वाजपेययाजी न कञ्चन प्रत्यवरोहति " इति (तै०ब्रा० १ । ३ । ९ । २) न च प्रत्यवरोहणं विहितम् । आपस्तम्बेन तु तन्निषेधस्तदुपायश्च दर्शितः—"यावज्जीवं न कञ्चन प्रत्यवरोहेत् बृहस्पतिसवेन वा प्रत्यवरोहणीयेन यजेत " इति । तस्मादुभयत्रानुग्राहकमिदं ब्राह्मणमित्याह—तद् ये ह स्मेति । अक्षरार्थस्तु—'तत' तस्माद् बृहस्पतिनाऽनुष्ठितत्वाद् ये 'पुरा' पूर्वं 'वाजपेयेन यजन्ते, ' ते सर्वे ऊर्ध्वं गच्छन्ति, ' ततः ' ऊर्ध्वदिशः सकाशात् ' जानश्रुतेयेन ' जानश्रुतेः पुत्रेण ' औपाविना ' तन्नाम्ना ' एव ' एकेन राजर्षिणा ' प्रत्यवरूढ ' प्रत्यवरोहः कृतः । भावे निष्ठा । " इतश्चानिञः (पा० सू० ४।१।१२२) " इति जनश्रुतेर्ढक् प्रत्ययः । ' ततः ' आरभ्य इदानीमनुष्ठातारोऽपि ' अर्वाचीनम् ' अर्वाङ्मुखं ' प्रत्यवरोहन्ति ' इति ॥ ५ ॥

---

[1]—स रोक्ष्यन् जायामामन्त्रयते जाय एहि स्वो रोहावेति रोहावेत्याहेत्यादि । श० प० ५ । २ । १ । १० ।

तेनेन्द्रोऽयजत । स इदꣳ सर्वमभवत्स इदꣳ सर्वमुदजयत्प्रजापतिꣳ ह्युदजयत्सर्वमु ह्येवेदं प्रजापतिस्तेनेन्द्र एतामेवोर्ध्वां दिशमुदक्रामत् ॥६॥
(शतम् २९००)

तद्ध स्म पुरा वाजपेयेन यजन्ते । (न्तऽ) एताꣳ ह स्मैवोर्ध्वां दिशमुत्क्रामन्ति तत ऽऔपाविनैव जानश्रुतेयेन प्रत्यवरूढं ततोऽर्वाचीनं प्रत्यवरोहन्ति ॥ ७ ॥

स यो वाजपेयेन यजते । स इदꣳ सर्वं भवति स इदꣳ सर्वमुज्जयति प्रजापतिꣳ ह्युज्जयति सर्वमु ह्येवेदं प्रजापतिः ॥ ८ ॥

(स्त) तदाहुः । (र्न) न वाजपेयेन यजेत सर्वं वाऽएष ऽइदमुज्जयति यो वाजपेयेन यजते प्रजापतिꣳ ह्युज्जयति सर्वमु ह्येवेदं प्रजापतिः स ऽइह न किञ्चन परिशिनष्टि तस्येश्वरः प्रजा पापीयसी भवितोरिति ॥ ९ ॥

तेनेन्द्रोऽयजत । स इदं सर्वमभवत् । स इदं सर्वमुदजयत् । प्रजापतिं ह्युदजयत् । सर्वमु ह्येवेदं प्रजापतिः । तेनेन्द्र एतामेवोर्ध्वां दिशमुदक्रामत् ॥ ६ ॥

तद्ध वै ह स्म पुरा वाजपेयेन यजन्ते एतां ह स्मैवोर्ध्वां दिशमुत्क्रामन्ति । तत् औपाविनैव जानश्रुतेयेन प्रत्यवरूढम्, ततोऽर्वाचीनं प्रत्यवरोहन्ति ॥ ७ ॥

स यो वाजपेयेन यजते । स इदं सर्वं भवति । स इदं सर्वमुज्जयति । प्रजापतिं ह्युज्जयति । सर्वमु ह्येवेदं प्रजापतिः ॥ ८ ॥

तदाहुः—न वाजपेयेन यजेत । सर्वं वाऽएष इदमुज्जयति—यो वाजपेयेन यजते । प्रजापतिं ह्युज्ज-

---

एवं वाजपेये ब्राह्मणस्याधिकारविधिमुक्त्वा बृहस्पतिवृत्तान्तं प्रदर्श्य क्षत्रियस्यापि तं समर्थयितुमिन्द्रवृत्तान्तं दर्शयति—तेनेन्द्रोऽयजतेति । निगदव्याख्यातोऽर्थः । अस्मिन् पर्यायेऽपि ' तद्ध ह स्म '—इति वाक्यसन्दर्भः पूर्ववद् व्याख्येयः ॥ ६ ॥ ७ ॥

इत्थमाख्यायिकया वाजपेये ब्राह्मणराजन्यावधिकारिणौ प्रदर्श्य, इदानीं तं वाजपेयं विधत्ते—स यो वाजपेयेन यजत इत्यादिना ॥ ८ ॥

सर्वजयेन विराडात्मकप्रजापतिजयस्यानुचितत्वात् तत्साधनभूतो वाजपेयो न कर्त्तव्य इति पूर्वपक्षमुद्भावयति—तदाहुर्न वाजपेयेनेत्यादि । इह न किञ्चनेति । सर्वात्मकप्रजापतिजयेन ' इह ' लोके ' न किञ्चन '

१–वाजपेयः शरद्वैश्यस्य । का. श्रौ. सू. १४ । १ । २–उभयतः शुक्लपक्षे बृहस्पतिसवेन यजते । ज्योतिष्टोमेन वा । द्वादशाहेन वा । पुरस्तादुपरि ज्योतिष्टोमः पार्ष्ठिकानन्तरेषु । प्रतिलोमं पार्ष्ठिकान्युपरि । सर्वाभिरेवैवो राजसूयसोमैः । प्रतिलोममुपरि । इमे परिवेषा । का. श्रौ. सू. १४ । २–८ । ३–अनिष्टिनो वाजपेयेन । का० श्रौ० सू० १५ । २ ।

तदु वै यजेतैव । यऽएवमेतं यज्ञं क्लृप्तं विद्युर्ऋक्तो यजुष्टः सामतो ये प्रजज्ञयस्तऽएनं याजयेयुरेषा ह त्वेवैतस्य यज्ञस्य समृद्धिर्यदेनं विद्वाꣳसो याजयन्ति तस्मादु यजेतैव ॥ १० ॥

स वा ऽएष ब्राह्मणस्यैव यज्ञः । (ज्ञो) यदेनेन बृहस्पतिरयजत ब्रह्म हि बृहस्पतिर्ब्रह्म हि ब्राह्मणोऽथो राजन्यस्य यदेनेनेन्द्रोऽयजत क्षत्रꣳ हीन्द्रः क्षत्रꣳ राजन्यः ॥ ११ ॥

(न्यो) राज्ञ एव राजसूयम् । (थ्ँ) राजा वै राजसूयेनेष्ट्वा भवति न वै ब्राह्मणो राज्यायालमवरं वै राजसूयं परं वाजपेयम् ॥ १२ ॥

यति, सर्वमु ह्येवेदं प्रजापतिः । स इह न किञ्चन परिशिनष्टि । तस्येश्वरः प्रजा पापीयसी भवितोरिति ॥ ९ ॥

तदु वै यजेतैव । यऽ एवमेतं यज्ञं क्लृप्तं विद्युः-ऋक्तो यजुष्टः सामतः, ये प्रजज्ञयः तऽ एनं याजयेयुः । एषा ह त्वेवैतस्य यज्ञस्य समृद्धिः-यदेनं विद्वांसो याजयन्ति । तस्मादु यजेतैव ॥ १० ॥

स वाऽ एष ब्राह्मणस्यैव यज्ञः-यदेनेन बृहस्पतिरयजत । ब्रह्म हि बृहस्पतिः । ब्रह्म हि ब्राह्मणः । अथो राजन्यस्य-यदेनेनेन्द्रोऽयजत । क्षत्रं हीन्द्रः । क्षत्रं राजन्यः ॥ ११ ॥

राज्ञ एव राजसूयम् । राजा वै राजसूयेनेष्ट्वा भवति । न वै ब्राह्मणो राज्यायालम् । अवरं वै राजसूयम्, परं वाजपेयम् ॥ १२ ॥

परिशिष्टम्; तस्मात् ' तस्य ' यजमानस्य ' प्रजा ' ' पापीयसी ' अतिशयेन दारिद्र्यवती ' भवितो ' भवितुम् ' ईश्वरः ' समर्था, ' इति ' अतो हेतो वाजपेयो न कर्त्तव्य इति ॥ ९ ॥

तन्निषेधमधिकारिविशेषनिरूपणेन परिहरति-तदु वै यजेतैवेति । सर्वथा वाजपेययागः कर्त्तव्य इत्यवधारणार्थः । तत्र विदुष एव यष्टृत्वं विदुषामेव याजयितृत्वमित्युभयमेवोपपादयति-य एवमिति । ' यः ' पुमान् ' एतं ' वाजपेयं यज्ञम्, ऋगादिवेदत्रयेण 'क्लृप्तं' सेतिकर्त्तव्यत्वेन विहित इति ' विद्यात् ' जानीयात्, ' ये ' च ' प्रजज्ञयः ' प्रज्ञातवन्तः साङ्गोपाङ्गं कर्म ज्ञातवन्त ऋत्विजः, ' ते ' ' एनम् ' अन्वादिष्टं विद्वांसं यष्टारं ' याजयेयुः ' । अतः साधारणैर्वाजपेययागो न कर्त्तव्य इत्यभिप्रायेण " न वाजपेयेन यजेत "-इत्युक्तम् । एषा ह त्वेवैतस्येति । क्रियाकुशलानामृत्विजां याजयितृत्वमेव यज्ञसमृद्धिः; अङ्गवैकल्याभावेन यज्ञसम्पूर्त्तेः सम्भवात् ॥ १० ॥

तत्र वाजपेये अधिकारिविशेषमुन्नयति-स वा एष ब्राह्मणस्येति । यतो बृहस्पतिनाऽनुष्ठितः, यतो देवानां मध्ये बृहस्पतिः ब्राह्मणजात्यभिमानी, ब्राह्मणबृहस्पत्योर्ब्रह्मसम्बन्धाद् ऐकरूप्यम्; ' ब्रह्म अधीते वेद वा ब्राह्मणः '-इति व्युत्पत्तेः । इन्द्रेणाप्ययमनुष्ठितः, यतो देवानां मध्ये इन्द्रः क्षत्रियजात्यभिमानी । इन्द्रराजन्ययोः क्षत्रसम्बन्धादैकरूप्यम् । क्षत्रं नाम बलम्, तत्सद्भावात् उभयोः । अतो मनुष्येष्वपि ब्राह्मणराजन्ययोरेवाधिकारो न तु वैश्यस्य । अत एव कात्यायनेनोक्तम्-"वाजपेयः शरदि वैश्यस्य "-(का. श्रौ. सू. १४ । १) इति ॥ ११ ॥

वाजपेयस्य साम्राज्यं फलमिति वक्तुं प्रसङ्गात् राजसूयस्याधिकारिभेदेन फलभेदेन वा अवरत्वं दर्शयति-राज्ञ

(५) राजा वै राजसूयेनेष्ट्वा भवति । सम्राड्वाजपेयेनावरꣳ हि राज्यं परꣳ साम्राज्यं कामयेत वै राजा सम्राड् भवितुमवरꣳ हि राज्यं परꣳ साम्राज्यं न सम्राट्कामयेत राजा भवितुमवरꣳ हि राज्यं परꣳ साम्राज्यम् ॥ १३ ॥

(५) स यो वाजपेयेनेष्ट्वा सम्राड्भवति । स इदꣳ सर्वꣳ संवृङ्क्ते स कर्मणः कर्मणः पुरस्तादेताꣳ सावित्रीमाहुतिं जुहोति देव सवितः प्रसुव यज्ञं प्रसुव यज्ञपतिं भगायेति ॥ १४ ॥

राजा वै राजसूयेनेष्ट्वा भवति सम्राड्वाजपेयेन । अवरं हि राज्यम्, परं साम्राज्यम् । कामयेत वै राजा सम्राड्भवितुम् । अवरं हि राज्यम्, परं साम्राज्यम् । न सम्राट् कामयेत राजा भवितुम् । अवरं हि राज्यम्, परं साम्राज्यम् ॥ १३ ॥

स यो वाजपेयेनेष्ट्वा सम्राड्भवति । स इदं सर्वं संवृङ्क्ते । स कर्मणः कर्मणः पुरस्तादेतां सावित्रीमाहुतिं जुहोति—" देव सवितः प्रसुव यज्ञं प्रसुव यज्ञपतिं भगाय "—(वा० सं० ९ । १) इति ॥ १४ ॥

एव राजसूययाजिनो । एवकारोऽन्ययोगव्यवच्छेदार्थः । राजशब्देन क्षत्रिय उच्यते, न तु राज्ययोगाद्राजेति व्युत्पत्त्या ब्राह्मणादिविवक्ष्यते । अवरं वा इति । राजसूयस्य कर्म ' अवर ' निकृष्टम्, कतिपयदेशाधिपतित्व-लक्षणराज्यफलमात्रसाधनत्वात् । वाजपेयाख्य कर्मैव ' परम् ' उत्कृष्टम् सर्वदेशाधिपतित्वरूपसाम्राज्यफल-साधनत्वात् । राज्यात् साम्राज्यस्याधिक्यमाह—कामयेत वै राजेति ॥ १२ ॥ १३ ॥

अथ वाजपेयस्य साम्राज्यफलं दर्शयति—स यो वाजपेयेनेति । ' स ' सम्राट् वाजपेययाजी ' इदं ' परि-दृश्यमानं ' सर्वं ' जगत् ' संवृङ्क्ते ' स्ववर्जयति, वशीकरोतीत्यर्थः । एवं साम्राज्यफलं वाजपेयं विधाय तत्र कर्मादौ सावित्रहोमं विधत्ते—स कर्मणः कर्मण इति । कर्मणः कर्मण इति वीप्सया सर्वकर्मादौ कर्तव्यत्वमभिधी-यते । येषां कर्मणामादौ सावित्रहोमः कर्तव्यः, तानि कर्माणि कात्यायनेन सङ्गृहीतानि—" देवसवितरिति जुहोति यजत्यादिषु, ऋत्विग्दीक्षारम्भे कर्मैकत्वात्, क्रयणवेद्यारम्भणप्रवर्ग्योत्सादनाभिप्रणयनहविर्धानाग्नीषोमीया सद-आग्नीध्रधिष्ण्यनिवपनवसतीवरीग्रहणपरिहरणेषु च कर्मान्तरत्वात्" इति ॥ (का० श्रौ०सू० १४–११–१२) तत्र मन्त्रं विवृते—देव सवितरिति । तस्य मन्त्रस्यायमर्थः, हे ' सवितः देव ' प्रेरक अन्तर्यामिन् ' यज्ञं ' वाजपेयं ' प्रसुव ' प्रवर्तय, ' यज्ञपतिं ' यजमानं ' भगाय ' अनुष्ठानरूपायैश्वर्याय ' दिव्यः ' दिवि भवः यो ' गन्धर्वः ' सवितुरनुमहान् ' केतपूः ' केतान् पुनाति, प्राणिनां विज्ञानानि शोधयन् भवति, स ' नः ' अस्माकं ' केतं ' वाजपेयविज्ञानं ' पुनातु ' शोधयतु । वाचस्पतिः प्रजापतिश्च सवित्राऽनुज्ञातः ' नः ' अस्मदीयं ' वाजं ' हविर्लक्षणमन्नम् अत्र अस्मिन्नहनि ' स्वदतु ' स्वदयतु ॥ १४ ॥

१-राजा राजसूय । का० श्रौ० सू० । १५ । १।

तद्यथैवादो बृहस्पतिः । सवितारं प्रसवायोपाधावत्सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुव त्वत्प्रसूत ऽइदमुज्जयानीति तदस्मै सविता प्रसविता प्रासुवत्तत्सवितृप्रसूत उदजयदेवमेवैष एतत्सवितारमेव प्रसवायोपधावति सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुव त्वत्प्रसूत ऽइदमुज्जयानीति तदस्मै सविता प्रसविता प्रसौति तत्सवितृप्रसूत ऽउज्जयति ॥ १५ ॥

तस्मादाह । देव सवितः प्रसुव यज्ञं प्रसुव यज्ञपतिं भगाय । दिव्यो गन्धर्वः केतपूः केतं नः पुनातु वाचस्पतिर्वाजं नः स्वदतु स्वाहेति प्रजापतिर्वै वाचस्पतिरन्नं वाजः प्रजापतिर्न ऽइदमद्यान्नꣳ स्वदत्वित्येवैतदाह स ऽएतामेवाहुतिं जुहोत्या श्वः सुत्याया ऽएतद्ध्यस्यैतत्कर्मारब्धं भवति प्रसन्न ऽएवं यज्ञं भवति ॥ १६ ॥

इति प्रथमप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ५-१-१ ॥ (१. १.) ॥

तद् यथैवादो बृहस्पतिः सवितारं प्रसवायोपाधावत् । सविता वै देवानां प्रसविता । इदं मे प्रसुव, त्वत्प्रसूत इदमुज्जयानीति । तदस्मै सविता प्रसविता प्रासुवत् । तत् सवितृप्रसूत उदजयत् । एवमेवैष एतत् सवितारमेव प्रसवायोपधावति । सविता वै देवानां प्रसविता । इदं मे प्रसुव । त्वत्प्रसूत इदमुज्जयानीति । तदस्मै सविता प्रसविता प्रसौति । तस्मात्सवितृप्रसूत उज्जयति ॥ १५ ॥

तस्मादाह–"देव सवितः प्रसुव यज्ञं प्रसुव यज्ञपतिं भगाय । दिव्यो गन्धर्वः । केतपूः केतं नः पुनातु, वाचस्पतिर्वाजं नः स्वदतु स्वाहा" (वा० सं० ९।१) इति । प्रजापतिर्वै वाचस्पतिः । अन्नं वाजः । प्रजापतिर्न इदमद्यान्नं स्वदत्वित्येवैतदाह । स एतामेवाहुतिं जुहोति । आ श्वः सुत्यायाः । एतद्ध्यस्यैतत्कर्मारब्धं भवति । प्रसन्न एवं यज्ञं भवति ॥ १६ ॥

सवितुरुपधावनं बृहस्पतिसम्बन्धेन स्तौति–तद्यथैवाद इति । 'अदः' अस्मिन् विप्रकृष्टे पूर्वस्मिन् काले यथा 'बृहस्पतिः सवितारम्' 'उपाधावत्', ततः तस्मै सविता चानुज्ञां ददौ, एवम् 'एषः' इदानीमनुष्ठाताऽपि तमेव 'उपधावति', तस्मै च 'प्रसविता' प्रेरयिता सविता प्रसौति, अनुजानातीत्यर्थः ॥ १५ ॥

तस्मादाहेति । सावित्रहोमस्य संकृदनुष्ठितां दर्शयति–आ श्वः सुत्याया इति । आङ् मर्यादायाम् । 'श्वः सुत्यायाः' सुत्यादिनात् पूर्वम्, नोत्तरत्रेत्यर्थः । अत एव कात्यायनः—" प्राक् सुत्यायाः " इति ॥ (का० श्रौ० सू० १४ । १२ ।) ॥ १६ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे प्रथमेऽध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (५-१-१) ॥

अथाꣳशुं गृह्णाति । सर्वत्वायैव तस्माद्वा ऽअꣳशुं गृह्णात्यथैतान्प्रज्ञातानेवाग्निष्टोमिकान्ग्रहान्गृह्णात्याग्रयणात् ॥ १ ॥

(द्व) अथ पृष्ठ्यान्गृह्णाति । तद्यदेवैतैर्देवा ऽउदजयंस्तदेवैष ऽएतैरुज्जयति ॥ २ ॥

(त्र्य) अथ षोडशिनं गृह्णाति । तद्यदेवैतेनेन्द्र ऽउदजयत्तदेवैष एतेनोज्जयति ॥ ३ ॥

(त्र्य) अथैतान्पञ्च वाजपेयग्रहान्गृह्णाति । ध्रुवसदं त्वा नृषदं मनःसदमुपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतममिति सादयत्येषां वै लोकानामयमेव ध्रुव ऽइयं पृथिवीममेवैतेन लोकमुज्जयति ॥ ४ ॥

अंशुं गृह्णाति सर्वत्वायैव । तस्माद्वाऽअंशुं गृह्णाति । अथैतान् प्रज्ञातानेवाग्निष्टोमिकान् ग्रहान् गृह्णात्याग्रयणात् ॥ १ ॥

अथ पृष्ठ्यान् गृह्णाति । तद् यदेवैतैर्देवा उदजयन्, तदेवैष एतैरुज्जयति ॥ २ ॥

अथ षोडशिनं गृह्णाति । तद्यदेवैतेनेन्द्र उदजयत्, तदेवैष एतेनोज्जयति ॥ ३ ॥

अथैतान् पञ्च वाजपेयग्रहान्गृह्णाति–" ध्रुवसदं त्वा नृषदं मनःसदम्, उपयामगृही-

---

एवं विहिते वाजपेये ग्रहविशेषा द्वितीयब्राह्मणेऽभिधीयन्ते, प्राकृतास्त्वतिदिश्यन्ते, तत्र तावदंशुग्रहं विधत्ते– अंशुं गृह्णातीति । ' अंशु ' सोमग्रह सोमद्रव्येण गृह्णीयात् । ' सर्वत्वाय ' स्वविरहप्रयुक्तन्यूनतादोषपरिहारेण यज्ञस्य समृद्धये इत्यर्थः । अंशदाभ्ययोरप्राकृतत्वेन चोदकादप्राप्तयोरिह विधानं युक्तम् । अत एवापस्तम्ब:– भ्रातृव्यवतादाभ्यो ग्रहीतव्यो बुभूषताऽशुस्तौ न सर्वत्र ग्रहीतव्यौ वाजपेये राजसूये सत्रे सर्ववेदसे" (आ० श्रौ० सू० १२।८।१२।१३) इति । अथ प्रकृतिगतानुपांश्वन्तर्यामादीनतिदिशति–अथैतानिति । ' प्रज्ञातान् ' प्रसिद्धान् ' आग्निष्टोमिकान् ' अग्निष्टोमे विहितान् ' ग्रहान् ' ' आ आग्रयणात् ' आग्रयणपर्यन्तान्, गृह्णीयात् । उपांश्वन्तर्यामौ, ऐन्द्रवायवमैत्रावरुणाश्विनान्, शुक्रामन्थिनौ, आग्रयणञ्च गृह्णीयादित्यर्थः ॥ १ ॥

अथातिग्राह्यान् विधत्ते–अथ पृष्ठ्यानिति । 'पृष्ठ्यान्' अतिग्राह्यान् । ते हि पृष्ठस्तोत्रसम्बन्धात् पृष्ठ्या इत्यर्थः । पृष्ठ्यषडहे प्रतिदिवसमेकैकस्य, विश्वजिति सर्वपृष्ठे चैकाहे ग्रहणात् एतेषां पृष्ठ्यसंज्ञा । तथा च चतुर्थकाण्डे समाम्नातम्–"अग्नीन्द्रसूर्या अतिग्राह्यान् ददृशु "–इत्यारभ्य, " तान् वै पृष्ठ्ये षडहे गृह्णीयात्, पूर्वे त्र्यहे आग्नेयमेव प्रथमेऽहन्यैन्द्रं द्वितीये सौर्यं तृतीय एवमेवान्वहम् "–इति, तथा " विश्वजिति सर्वपृष्ठ एकाह एव गृह्यन्ते"–इति च (श प. ४।५।४।२–१३) तेषां प्रकृतिगता त्रित्वसङ्ख्यैव शाखान्तरवत्; सङ्ख्यान्तरानुपदेशात् । अत्र कात्यायन –"प्रातस्सवनेऽतिग्राह्यान् गृहीत्वा षोडशिनम्" (का.श्रौ.सू.१४।२६) २॥३

ग्रहान्तराणि विधत्ते–अथैतान् पञ्चेति । सूत्रितं हि–"पञ्च चैन्द्रान्, ध्रुवसदमिति प्रतिमन्त्रं" (का.श्रौ.सू.

(त्य) अप्सुषदं त्वा । घृतसदं व्योमसदमुपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतममिति सादयत्येषां वै लोकानामयमेव व्योमेदमन्तरिक्षमन्तरिक्षलोकमेवैतेनोज्जयति ॥ ५ ॥

पृथिविसदं त्वा । (त्वाऽन्त) अन्तरिक्षसदं दिविसदं देवसदं नाकसदमुपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतममिति सादयत्येष वै देवसन्नाकसदेष ऽएव देवलोको देवलोकमेवैतेनोज्जयति ॥ ६ ॥

तोऽसि, इन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णामि, एष ते योनिः, इन्द्राय त्वा जुष्टतमम्"–(वा.सं.९।२) इति सादयति । एषां वै लोकानामयमेव ध्रुवः–इयं पृथिवी इममेवैतेन लोकमुज्जयति ॥ ४ ॥

"अप्सुषदं त्वा घृतसदं व्योमसदम्, उपयामगृहीतोऽसि, इन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णामि, एष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतमम्"–(वा.सं. ९।२) इति सादयति एषां वै लोकानामयमेव व्योम–इदमन्तरिक्षलोकमेवैतेनोज्जयति ॥ ५ ॥

"पृथिविसदं त्वाऽन्तरिक्षसदं दिविसदं देवसदं नाकसदम्, उपयामगृहीतोऽसि, इन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णामि, एष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतमम्"–(वा. सं. ९।२) इति सादयति । एष वै देवसन्नाकसत् । एष एव देवलोकः । देवलोकमेवैतेनोज्जयति ॥ ६ ॥

१४।२६।२७) अथैतान् तेषां पञ्चानां ग्रहाणामपि पञ्च मन्त्रान् विवक्ति–ध्रुवसदं त्वेत्यादिना । तत्र, प्रथमग्रहमन्त्रस्यायमर्थः–' ध्रुवसदं ' ध्रुवे स्थिरे भूलोके सीदन्तम्, 'नृषदं' नृषु नेतृषु सीदन्तम्, ' मनस्सदं ' मनसि वर्तमानं 'त्वा' त्वां ग्रहम् 'इन्द्राय' 'जुष्टम्' अभिरुचितं 'गृह्णामि' त्वं तु ' उपयामगृहीतोऽसि ' पृथिव्यात्मकेन पात्रेण गृहीतोऽसि; "इयं वा उपयामः"–(श.प. ४।१।२।७।) इति श्रुतेः । अत्र भिन्नक्रमः, यत उपयामगृहीतोऽसि अतस्त्वां गृह्णामीति । 'ते' तव एष सरप्रदेशो 'योनिः' स्थानम्, तस्मात् ' इन्द्राय ' ' जुष्टतमम् ' अतिप्रियतमं त्वामिह सादयामीति । " एष ते योनिः "–इति मन्त्रान्त्यभागस्य विनियोगमाह–सादयतीति । मन्त्रगतं ध्रुवपदं व्याचष्टे–एषां वा इति । 'एषां लोकानां' भूरादीनाम् 'अयं' परिदृश्यमानो लोको ' ध्रुवः ' । इदंशब्दस्यार्थमाह–इयं वै पृथिवीति ॥ ४ ॥

अप्सुषदमिति । द्वितीयग्रहमन्त्रस्यायमर्थः, अप्सु सीदतीत्यप्सुषत् तम्, घृते सीदन्तम्, ' व्योम्नि ' अन्तरिक्षे सीदन्तम् । उपयामगृहीतोऽसीत्यादि पूर्वेण समानार्थं इति नेह विव्रियते । व्योमसदिति पदस्य तात्पर्यमाह–इदमेव व्योमेति । विशेषेण ओम् अवनं व्याप्तिर्यस्य तद्व्योम । तदेव 'अन्तरिक्षम्' तदेतद्द्वितीयग्रहणेन जितवान् भवतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

पृथिविसदमिति । तृतीयमन्त्रस्यायमर्थः;पृथिव्यादिषु लोकेषु सीदन्तमत एव देवसदम् । लोकत्रयाभिमानिषु अग्निवायुसूर्येषु, अन्येष्विन्द्रादिषु च आसीदन्तम् । ' नाकसदम् ' न विद्यते अकं दुःखं यस्मिन्निति नाकः स्वर्गो-

---

१–'तं द्वितीयग्रहणेन'–इ. क. पु पा. ।

(त्य) अपाꣳ रसमुद्वयसꣳ सूर्ये सन्तꣳ समाहितम् । अपाꣳ रसस्य यो रसस्तं वो गृह्णाम्युत्तममुपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतममिति सादयत्येष वाऽअपाꣳ रसो योऽयं पवते स ऽएष सूर्ये समाहितः सूर्यात्पवतऽएतमेवैतेन रसमुज्जयति ॥ ७ ॥

ग्रहा ऊर्जाहुतयः । (यो) व्यन्तो विप्राय मतिम् । तेषां विशिप्रियाणां वोऽहमिषमूर्जꣳ समग्रभमुपयामगृहीतोऽसीन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णाम्येष ते योनिरिन्द्राय त्वा जुष्टतममिति सादयत्यूर्ग्वै रसो रसमेवैतेनोज्जयति ॥ ८ ॥

" अपां रसमुद्वयसं सूर्ये सन्तं समाहितम् । अपां रसस्य यो रसः, तं वो गृह्णाम्युत्तमम्–उपयामगृहीतोऽसि, इन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णामि, एष ते योनिः, इन्द्राय त्वा जुष्टतमम् "–(वा. सं. ९ । ३) इति सादयति । एष वाऽअपां रसो योऽयं पवते । स एष सूर्ये समाहितः । सूर्यात् पवते । एतमेवैतेन रसमुज्जयति ॥ ७ ॥

" ग्रहा ऊर्जाहुतयो व्यन्तो विप्राय मतिम् । तेषां विशिप्रियाणां वोऽहमिषमूर्जं समग्रभम्–उपयामगृहीतोऽसि । इन्द्राय त्वा जुष्टं गृह्णामि, एष ते योनिः, इन्द्राय त्वा जुष्टतमम्"–(वा. सं. ९ । ४) इति सादयति । ऊर्ग्वै रसः । रसमेवैतेनोज्जयति ॥ ८ ॥

देवलोक । अत एव स्वर्गपदस्य सुखवाचकत्वमन्यत्रोक्तम्–"यन्न दुःखेन सम्भिन्नं न च ग्रस्तमनन्तरम् । अभिलाषोपनीतं च सुखं स्वर्गपदास्पदम् " इति । तत्र नाकमस्पद व्याचष्टे–एष एव देवलोक इति ॥ ६ ॥

अपां रसमिति । चतुर्थग्रहमन्त्रस्यायमर्थः–' अपां ' ' रसं ' सारभूतम्; उदकस्यैव सोमरसत्वेन परिणतत्वात् । ' उद्वयसम् ' उद्गच्छन्तम् । " वी गतिव्याप्तिप्रजनकान्त्यसनखादनेषु " (धा. पा. अ. प. ३८) इत्यस्मादसुनि रूपम् । यद्वा, वय इत्यन्ननाम, (निघ. २ । ७ । ७) उद्गतमन्नं जीवनं वा यस्मिन् । सोमरसोऽन्नभूतो जीवनहेतुश्च, " अपाम सोममृता अभूम "–(ऋ. सं. ८ । ४८ । ३) इत्युक्तत्वात् । 'सूर्ये' ' सन्तं ' विद्यमानं ' समाहितं ' तत्रैव सम्यगाहितम्; रसस्योदकादिरूपस्य आदित्ये एवावस्थानात् । ' अपां ' ' रसस्य ' सारभूतस्य वल्लीरूपेण परिणतस्य सोमस्य ' यो रसः ' दशापवित्रात्पवमानः, तम् आपः ! ' वः ' युष्माकं सम्बन्धिनम् ' उत्तमम् ' उत्कृष्ट स्वरस ' गृह्णामि ' । उपयामेत्यादि । व्याख्यातम् । मन्त्रं व्याचष्टे–एष वा अपामिति । ' योऽयं पवते ' दशापवित्रात् स्रवति, ' सः ' अपां रसः । एष सूर्ये इति । ' एषः ' खलु सोमरसः उदकात्मना पूर्वं ' सूर्ये ' ' समाहितः ' सम्यगवस्थितः, इदानीं ' सूर्यात् ' सूर्यात्मकाद् दशापवित्रात् ' पवते ' स्रवति ॥ ७ ॥

ग्रहा ऊर्जाहुतय इति । पञ्चमग्रहमन्त्रस्यायमर्थः–हे ग्रहाः ! गृह्यन्त इति ' ग्रहाः ' सोमाः । ' ऊर्जाहुतयः ' ऊर्जमन्नं सवनीयं पुरोडाशमभिलक्ष्य हूयमानाः; यद्वा, अन्नाहुतिभूता यूयम् । ' विप्राय ' मेधाविने, स्वापेक्षितफलस्यारिरूकाय वा यजमानाय । ' मतिं ' विवक्षितां बुद्धिं ' व्यन्तः ' पश्यन्तोऽनुजानन्तो भवतेति शेषः ।

तान्वाऽएतान् । (न्पु) पञ्च व्वाजपेयग्रहान्गृह्णाति प्रजापतिं वाऽएष उज्जयति यो व्वाजपेयेन यजते संव्वत्सरो वै प्रजापतिः पञ्च वाऽऋतवः संव्वत्सरस्य तत्प्रजापतिमुज्जयति तस्मात्पञ्च व्वाजपेयग्रहान्गृह्णाति ॥ ९ ॥

(त्य) अथ सप्तदश सोमग्रहान्गृह्णाति । सप्तदश सुराग्रहान्प्रजापतेर्व्वाऽएतेऽअन्धसी यत्सोमश्च सुरा च ततः सत्यꣳश्रीर्ज्योतिः सोमोऽनृतं पाप्मा तमः सुरैतेऽएवैतदुभे ऽअन्धसीऽउज्जयति सर्व्वं वा ऽएष इदमुज्जयति यो व्वाजपेयेन यजते प्रजापतिꣳ ह्युज्जयति सर्व्वमु ह्येवेदं प्रजापतिः ॥ १० ॥

तान्वाऽएतान् पञ्च वाजपेयग्रहान्गृह्णाति । प्रजापतिं वाऽएष उज्जयति—यो वाजपेयेन यजते । सम्वत्सरो वै प्रजापतिः । पञ्च वाऽऋतवः सम्वत्सरस्य । तत् प्रजापतिमुज्जयति । तस्मात्पञ्च वाज-पेयग्रहान्गृह्णाति ॥ ९ ॥

अथ सप्तदश सोमग्रहान् गृह्णाति । सप्तदश सुराग्रहान् । प्रजापतेर्वाऽएतेऽअन्धसी—यत् सोमश्च सुरा च । ततः सत्यं श्रीः—ज्योतिः—सोमः । अनृतं पाप्मा । तमः—सुरा । एतेऽएवैतदुभेऽअन्धसीऽउज्जयति । सर्वं वाऽएष इदमुज्जयति—यो वाजपेयेन यजते । प्रजापतिं ह्युज्जयति । सर्वमु ह्येवेदं प्रजापतिः ॥ १० ॥

'विशिप्रियाणां' "शिप्रे हनू नासिके वा"—(निरुक्त ६ । ४ । १) इति हि यास्कवचनम्; इह हि हनू गृह्येते, तत्र भव कर्म शिप्रियम्, विगतं शिप्रियं येषां ते । अत्र हनुव्यापाराभावात् शोभनाभिषवसत्कृता इत्यर्थः । यद्वा, विशिप्राणि शिप्रिणाणि हनुस्थानीयानि पात्राग्राणि, तत्पर्यन्तं, तेषां 'वः' युष्माकं सम्बन्धिनम् 'इषम्' अन्नम् 'ऊर्जम्' बलप्रदं सोमरसं 'समग्रभम्' "हृग्रहोर्भः" (पा. सू. ३ । १ । ८४) समग्रहम्, सङ्गृह्णामि । शिष्टं पूर्ववत् । ऊर्क्—शब्दसूचितमर्थमाह—ऊर्ग् वै रस इति ॥ ८ ॥

ग्रहाणां पञ्चसङ्ख्यां प्रशंसति—तान्वा एतानिति । वाजपेययागस्य स्वरूपावाप्तिसाधनत्वात् प्रजापतेश्च संव-त्सरात्मतया पञ्चर्तुरूपत्वात् ग्रहाणां पञ्चसङ्ख्या युक्तेत्यर्थः ॥ ९ ॥

ग्रहान्तराणि सद्रूपाणि विधत्ते—अथ सप्तदशेति । गृह्यन्त इति ग्रहाः सोमाः, सोमाश्च ते ग्रहाश्चेति विग्रहः, सोमस्य वा ग्रहाः । उभयेषां ग्रहाणां द्रव्यद्वयमनूद्य प्रशंसति—प्रजापतेर्वा इति । 'अन्धसी' अन्ने इत्यर्थः । सत्यं श्रीः ज्योतिः सोमः ' सत्य—श्री—ज्योतिरात्मकत्वं सोमस्य, इतरस्यास्तु 'अनृतं पाप्मा तमः'—अनृतपापतमोरूप-त्वम् । पाप्मेति दारिद्र्यम् ॥ १० ॥

१–ध्रुवसदमिति प्रतिमन्त्रमभिप्राण्यादोम० । का० श्रौ० सू० १४ । २७ । २–सप्तदशापदान् । सोमग्रहान् गृह्णातीति सूत्रशेषः । नेष्टा च तावतः सौरान् । चकाराद् गृह्णाति । का० श्रौ० सू० १४ । २८ । २९ ।

स यत्सप्तदश । सोमग्रहान्गृह्णाति सप्तदशो वै प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञः स यावानेव यज्ञो यावत्यस्य मात्रा तावतैवास्यैतत्सत्यꣳ श्रियं ज्योतिरुज्जयति ॥ ११ ॥

(त्यु) अथ यत्सप्तदश । सुराग्रहान्गृह्णाति सप्तदशो वै प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञः स यावानेव यज्ञो यावत्यस्य मात्रा तावतैवास्यैतदनृतं पाप्मानं तमऽउज्जयति ॥ १२ ॥

तऽउभये चतुस्त्रिꣳशद्ग्रहाः सम्पद्यन्ते । त्रयस्त्रिꣳशद्वै देवाः प्रजापतिश्चतुस्त्रिꣳशस्तत्प्रजापतिमुज्जयति ॥ १३ ॥

(त्यु) अथ यत्र राजानं क्रीणाति । तद्दक्षिणतः प्रतिवेशतः केशवात्पुरुषात्सीसेन परिस्रुतं क्रीणाति न वा ऽएष स्त्री न पुमान्यत्केशवः पुरुषो

स यत् सप्तदश सोमग्रहान् गृह्णाति । सप्तदशो वै प्रजापतिः । प्रजापतिर्यज्ञः । स यावानेव यज्ञो यावत्यस्य मात्रा—तावतैवास्यैतत्सत्यं श्रियं ज्योतिरुज्जयति ॥ ११ ॥

अथ यत् सप्तदश सुराग्रहान् गृह्णाति । सप्तदशो वै प्रजापतिः । प्रजापतिर्यज्ञः । स यावानेव यज्ञो यावत्यस्य मात्रा—तावतैवास्यैतदनृतं पाप्मानं तम उज्जयति ॥ १२ ॥

तेऽउभये चतुस्त्रिंशद्ग्रहाः सम्पद्यन्ते । त्रयस्त्रिंशद्वै देवाः, प्रजापतिश्चतुस्त्रिंशः । तत् प्रजापतिमुज्जयति ॥ १३ ॥

अथ यत्र राजानं क्रीणाति—तद्दक्षिणतः प्रतिवेशतः केशवात्पुरुषात् सीसेन परिस्रुतं क्रीणाति । न वाऽएष स्त्री, न पुमान् यत्केशवः पुरुषः । यदह पुमान्—तेन न स्त्री । यदु केशवः—तेनो न

उक्तग्रहसङ्ख्यां प्राजापत्यात्मकत्वेन स्तौति—स यत्सप्तदशेति । प्रजापतेः सप्तदशत्वम् "आश्रावय" इत्यादि सप्तदशाक्षरमन्त्रात्मकत्वादित्यवगन्तव्यम्[1] स एव यज्ञः, आश्रावयेत्यादिमन्त्रात्मकत्वे यज्ञस्याभिधेः । श्रूयते च "प्रजापतिर्वै यज्ञ—"[2] इति । अतः 'स यज्ञः' 'यावान्' यत्परिमाण, कियत्सङ्ख्याकावयव इत्यर्थः । 'यावती' 'मात्रा' परिमितिः, 'तावतैव' सप्तदशसोमग्रहवता यज्ञेन 'अस्यैतत्' अस्य यज्ञात्मकस्य प्रजापतेः सत्यादिकं यष्टा आर्जितवान् भवतीति ॥ ११ ॥

अथ यत्सप्तदशेति । यथा सोमग्रहवाक्यं योजितम्, एवमेव सुराग्रहवाक्यं योज्यम्; एतावांस्तु विशेषः—तत्र सत्यादेरुज्जयप्राप्तिः, अत्रानृतादेर्निरसनम् इति ॥ १२ ॥

द्विविधग्रहाणां सङ्ख्या मिलित्वा स्तौति—त उभये चतुस्त्रिंशदिति । अष्टौ वसव एकादश रुद्रा द्वादशादित्या इन्द्रवषट्कारावितिं 'त्रयस्त्रिंशद्' देवताः, 'प्रजापतिः' तु 'चतुस्त्रिंशः' इति ॥ १३ ॥

प्रकृतं सोमक्रयणविधिमनूद्य परिस्रुत्क्रयणं विधत्ते—अथ यत्रेति । 'यत्र' प्रदेशे 'राजानं' सोमलता—

१—"आश्रावयेति चतुरक्षरमस्तु श्रौषडिति चतुरक्षरं यजेति द्व्यक्षरं ये यजामहे इति पञ्चाक्षरं द्व्यक्षरो वषट्कार एष वै सप्तदशः प्रजापतिः" इति (तै० सं० १।६।११।१)

२—"अनिरुक्तो वै प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञस्तस्य नात्तिमिवैतद्यज्ञम्" इति । श० प० ब्रा० १।१।१।१३ । कण्डिकायां द्रष्टव्यम् ।

यदह पुमांस्तेन न स्त्री यद्‌ केशवस्तेन न पुमान्नैतदयो न हिरण्यं यत्सीसं नैष सोमो न सुरा यत्परिस्रुत्तस्मात्केशवात्पुरुषात्सीसेन परिस्रुतं क्रीणाति १४

(त्यु) अथ पूर्वेद्युः।(द्वौ) द्वौ खरौ कुर्वन्ति पुरोऽक्षमेवान्यं पश्चादक्षमन्यं नेत्सोमग्रहांश्च सुराग्रहांश्च सह सादयामेति तस्मात्पूर्वेद्युर्द्वौ खरौ कुर्वन्ति पुरोऽक्षमेवान्यं पश्चादक्षमन्यम् ॥ १५ ॥

पुमान्। नैतदयो, न हिरण्यम्—यत्सीसम्। नैष सोमो, न सुरा यत्परिस्रुत्। तस्मात् केशवात्पुरुषात्सीसेन परिस्रुतं क्रीणाति ॥ १४ ॥

अथ पूर्वेद्युर्द्वौ खरौ कुर्वन्ति—पुरोऽक्षमेवान्यम्, पश्चादक्षमन्यम्। नेत्सोमग्रहांश्च सुराग्रहांश्च सह सादयामेति। तस्मात् पूर्वेद्युर्द्वौ खरौ कुर्वन्ति—पुरोऽक्षमेवान्यम्, पश्चादक्षमन्यम् ॥ १५ ॥

(मु) अथ यत्र पूर्वया द्वारा । वसतीवरीः प्रपादयन्ति तदपरया द्वारा नेष्टा परिस्रुतं प्रपादयति दक्षिणतः प्रत्याण्यभ्याहरन्ति पुरोऽक्षमेव प्रत्यङ्ङासीनोऽध्वर्युः सोमग्रहान्गृह्णाति पश्चादक्षं प्राङासीनो नेष्टा सुराग्रहान्त्सोमग्रहमेवाध्वर्युर्गृह्णाति सुराग्रहं नेष्टा सोमग्रहमेवाध्वर्युर्गृह्णाति सुराग्रहं नेष्टैवमेतेनान्यत्यासं गृह्णीतः ॥ १६ ॥

(नो) न प्रत्यञ्चमक्षमध्वर्युः । सोमग्रहमतिहरति न प्राञ्चमक्षं नेष्टा सुराग्रहं नेज्ज्योतिश्च तमश्च संसृजानीति ॥ १७ ॥

(न्तु) उपर्युपर्येवाक्षमध्वर्युः । सोमग्रहं धारयत्यधोऽधोऽक्षं नेष्टा सुरा-

---

अथ यत्र पूर्वया द्वारा वसतीवरीः प्रपादयन्ति–तदपरया द्वारा नेष्टा परिस्रुतं प्रपादयति । दक्षिणतः प्रत्याण्यभ्याहरन्ति । पुरोऽक्षमेव प्रत्यङ्ङासीनोऽध्वर्युः सोमग्रहान्गृह्णाति । पश्चादक्षं प्राङासीनो नेष्टा सुराग्रहान् । सोमग्रहमेवाध्वर्युर्गृह्णाति, सुराग्रहं नेष्टा । सोमग्रहमेवाध्वर्युर्गृह्णाति, सुराग्रहं नेष्टा । एवमेतेनान्यत्यासं गृह्णीतः ॥ १६ ॥

न प्रत्यञ्चमक्षमध्वर्युः सोमग्रहमतिहरेत्, न प्राञ्चमक्षं नेष्टा सुराग्रहम् । नेज्ज्योतिश्च तमश्च संसृजानीति ॥ १७ ॥

उपर्युपर्येवाक्षमध्वर्युः सोमग्रहं धारयति, अधोऽधोऽक्षं नेष्टा सुराग्रहम् । "सम्राडसि स्वः,

---

[illegible] विधत्ते–अथ यत्रेति । 'अपरया' पश्चिमया द्वारा । 'नेष्टा' नाम ऋत्विक्, [illegible] 'प्रपादयति' प्रवेशयतीत्यर्थः । दक्षिणत इति । हविर्धानस्य दक्षिणतो [illegible] कृत्वा तेन सोमग्रहाणि सुराग्रहाणि च प्रवेशयन्तीत्यर्थः । सूत्रितं हि– "[illegible]"–(का. श्रौ. सू. १९ । ३-१६) इति । [illegible] दर्शयति–पुरोऽक्षमित्यादिना । [illegible] विधत्ते–सोमग्रहमेवाध्वर्युरिति । 'व्यत्यासम्' [illegible] । [illegible] नेष्टा [illegible] सुराग्रहं गृह्णीयात्; "व्यत्यासं ग्रहणम्" (का. श्रौ. सू. १९।३।१०) [illegible] ॥ १६ ॥

[illegible] निषेधति–न प्रत्यञ्चमिति । '[illegible]' [illegible] 'अति' '[illegible]' [illegible] । एवं च 'नेष्टा' अपि 'सुराग्रहं' '[illegible]' [illegible] । [illegible]–नेज्ज्योतिरिति । [illegible] । [illegible] । "[illegible]" । (का. श्रौ. सू. १९।३।११) ॥ १७ ॥

[illegible] विधत्ते–उपर्युपर्येवाक्षमध्वर्युरिति । [illegible] एव [illegible]-

ग्रहर्ठ० सम्पृचौ स्थः सं मा भद्रेण पृङ्क्तमिति नेत्पापमिति ब्रवावेति तौ पुनर्विहरतो विपृचौ स्थो वि मा पाप्मना पृङ्क्तमिति तद्यथेषीकां मुञ्जाद्विवृहेदेवमेनर्ठ० सर्वस्मात्पाप्मनो विवृहतस्तस्मिन्न तावच्चनैनो भवति यावत्तृणस्याग्रे तौ सादयतः ॥ १८ ॥

(तोऽया) अथाध्वर्युः । (हिं) हिरण्यपात्रेण मधुग्रहं गृह्णाति तं मध्ये सोमग्रहाणार्ठ० सादयत्यथोक्थ्यं गृह्णात्यथ ध्रुवमथैतान्त्सोमग्रहानुत्तमे स्तोत्र ऋत्विजां चमसेषु व्यवनीय जुह्वति तान्भक्षयन्त्यथ माध्यन्दिने सवने मधुग्रहस्य च सुराग्रहाणां चोद्यते तस्यातः ॥ १९ ॥

इति प्रथमप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥५-१-२॥(१.२.) ॥

सं मा भद्रेण पृङ्क्तम् "–इति । नेत्पापमिति ब्रवावेति । तौ पुनर्विहरतः । " विपृचौ स्थो, वि मा पाप्मना पृङ्क्तम् "–(वा. सं. ९ । ४) इति । तद्यथेषीकां मुञ्जाद्विवृहदेवमेनं सर्वस्मात्पाप्मनो विवृहतः । तस्मिन्न तावच्चनैनो भवति–यावत्तृणस्याग्रम् । तौ सादयतः ॥ १८ ॥

अथाध्वर्युर्हिरण्यपात्रेण मधुग्रहं गृह्णाति । तं मध्ये सोमग्रहाणां सादयति । अथोक्थ्यं

ग्रहस्य, सन्निकृष्ट एव प्रदेश एव सुराग्रहस्य । " उपर्यध्यधसः सामीप्ये "–(पा. सू. ८ । १ । ७) इति द्विर्वचनम् । धारणमन्त्रं विवक्ते–सम्पृचौ स्थ इति । तस्यार्थः;–वर्गद्वयमध्ये एकैकस्योक्तप्रदेशे धारणात् तयोर्द्वित्वेन मन्त्रे ' सम्पृचौ '–इति, ' पृङ्क्तम् '–इति च द्विवचनमुक्तम् । हे सोमसुराग्रहौ ! ' सम्पृचौ ' संसृष्टौ ' स्थः ' यतो युवां सम्पृक्तावभवतम्, अतो ' मा ' माम् अपि ' भद्रेण ' प्रजादिना " प्रजा वै भद्रम्, पशवो भद्रम् "– (तै. ब्रा. १ । ३ । ४ । ६) इति श्रुतेः । ' पृङ्क्तं ' संयोजयतमिति । कात्यायनस्तु शास्त्रान्तरानुसारेण धारणाहरणमन्त्रयोः प्रतीकं बहुवचनत्वेनोदाजहार–" अक्षानतिक्रमणं ग्रहाणाम्, उपर्युपर्यक्षमध्वर्युर्धारयत्यवोऽधो नेष्टा सम्पृचाविति, विपृचावित्याहरतः "–(का. श्रौ. सू. १४।३१–३३) इति । प्रयोजनकथनमुखेन मन्त्रस्य तात्पर्यमाह–नेत्पापमिति ब्रवावेति । यदुभयोर्ग्रहयोर्धारणसमये सम्पर्कवाचकमन्त्रे ' भद्रेण पृङ्क्तमिति ' यत् प्रार्थनम्, तत् सुराग्रहं पापमित्येव नैव ब्रवावेत्यभिप्रायेणेत्यर्थः । अक्षप्रदेशात् तयोः स्वस्वप्रदेशेऽवस्थापनं समन्त्रकं विवक्ते–तौ पुनर्विहरत इति । हे ग्रहौ ! ' विपृचौ ' वियुक्तौ ' स्थः ' । यत एवम्, अतो ममापि प्रार्थनां वियोजयतमिति । मन्त्रस्योत्तरभागं व्याचष्टे–तद्यथेषीकामिति । यथा ' मुञ्जात् ' मुञ्जतृणात् ' इषीकाम् ' मध्यवर्तितृणं ' विवृहेत् ' पृथक् कुर्यात्, ' एवम् ' ' एनं ' यजमानं ' सर्वस्मात् ' ' पाप्मनः ' पापात् ' विवृहतः ' द्वौ ग्रहौ वाऽध्वर्युनेष्टारौ । एतदेवाह–तस्मिन्न तावच्चनेति । ' चन '–शब्दोऽप्यर्थे । (अम. को. ३ । ४ । ३ ।) असाकल्ये तु चिच्चनेति । यावत् तृणाग्रं तावन्मात्रं स्वल्पमपि ' एनः ' पापं ' तस्मिन् ' ' न ' भवति ॥ १८ ॥

अथ मधुग्रहग्रहणं विवक्ते–अथाध्वर्युरिति । तस्य सादनप्रदेशं विवक्ते–तं मध्य इति । अत्र कात्यायनः–

१–सुराग्रम् ' इति क. पा. ।

आग्नेयमग्निष्टोमऽआलभते । (तेऽग्नि) अग्निर्वाऽअग्निष्टोमोऽग्निष्टोममेवैतेनोज्जयत्यैन्द्राग्नमुक्थेभ्यऽआलभत ऽऐन्द्राग्नानि वाऽउक्थान्युक्थान्येवैतेनोज्जयत्यैन्द्रꣳ षोडशिनऽआलभत ऽइन्द्रो वै षोडशी षोडशिनमेवैतेनोज्जयति ॥ १ ॥

गृह्णाति । अथ ध्रुवम् । अथैतान्त्सोमग्रहान् उत्तमे स्तोत्रऽऋत्विजां चमसेषु व्यवनीय जुह्वति । तान्भक्षयन्ति । अथ माध्यन्दिने सवने मधुग्रहस्य च सुराग्रहाणां चोच्यते । तस्यातः ॥ १९ ॥

आग्नेयमग्निष्टोमऽआलभते । अग्निर्वाऽअग्निष्टोमः । अग्निष्टोममेवैतेनोज्जयति । ऐन्द्राग्नमुक्थेभ्य आलभते । ऐन्द्राग्नानि वाऽउक्थानि उक्थान्येवैतेनोज्जयति । ऐन्द्रं षोडशिनऽआलभते । इन्द्रो वै षोडशी । षोडशिनमेवैतेनोज्जयति ॥ १ ॥

"हिरण्मयेन मधुग्रहं गृहीत्वा खरमध्ये सादयति"–(का. श्रौ. सू. १४ । ३४) इति । अथ प्राकृतावुक्थ्यध्रुवग्रहौ दर्शयति–अथोक्थ्यमित्यादिना।सूत्रकृता अनयोश्चोदकादेव ग्रहणं सिद्धमिति सूचितम्–"उक्थ्यादि" (का. श्रौ. सू. १४।३४) पृथग्ग्रहणप्रसङ्गाद्द्विविधग्रहाणां होमकालं भक्षणं च विधत्ते–अथैतान्त्सोमग्रहानिति । 'एतान्' प्रातस्सवने गृहीतान् सोमग्रहान्' 'उत्तमे स्तोत्रे' तृतीयसवने बृहत्स्तोत्रे वाजपेयसंस्थापननिमित्ते स्तुते सति 'ऋत्विजां चमसेषु' 'व्यवनीय' व्यवनयनं कृत्वा जुहुयुर्भक्षयेयुश्च । तत्प्रसङ्गात् सुराग्रहाणां मधुग्रहस्य च माध्यन्दिनसवनमध्ये विनियोगो भविष्यतीत्याह–अथ माध्यन्दिन इति । 'उच्यते'–इति, "वद व्यक्तायां वाचि"–(धा. पा. भ्वा. प. १०३४)कर्मणि यकि सम्प्रसारणम् । एतेषां होमास्तावत् तद्विनियोगप्रकारोऽपि "अथाध्वर्युश्च यजमानश्च पूर्वया द्वारा मधुग्रहमादाय निष्क्रामतः"–इत्यारभ्य, "अथ नेष्टाऽपरया द्वारा सुराग्रहानादाय निष्क्रामति"–इत्यादिना अग्रिमेऽध्याये वक्ष्यत इत्यर्थः. (श. प. ५।१।५।२८) । तस्यात इति । 'अत' सोमग्रहहोमभक्षणप्रतिपादनानन्तरं 'तस्य' आम्नातस्य सुराग्रहविनियोगप्रतिपादकवाक्यस्य पाठानुसन्धानं कार्यमित्यर्थः ॥ १९ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये
पञ्चमकाण्डे प्रथमेऽध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (५-१-२) ॥

तृतीये पशुतन्त्रमभिधीयते । तत्र तावद्वाजपेयस्याग्निष्टोमोक्थ्यषोडश्यतिरात्रसंस्थालक्षणसद्भावेन सर्वक्रतुरूपत्वमस्तीति वैदिकप्रसिद्धिः[1] तच्चक्रतुसाधारणपशुसद्भावे सत्युपपद्यते, नान्यथा । तथा च तैत्तिरीयकम्–"ब्रह्मवादिनो वदन्ति, नाग्निष्टोमो नोक्थ्यो न षोडशी नातिरात्रः, अथ कस्माद् वाजपेये सर्वे यज्ञक्रतवोऽवरुध्यन्त इति, पशुभिरिति ब्रूयात्"–(तै. ब्रा. १।३।४।१) इति । यज्ञशब्देन यजतिचोदिता वषट्कारप्रदाना अङ्गप्रधानभूता यागा अभिधीयन्ते । तत्समूहरूप एकफलसाधनापूर्ववान् कर्मविशेषः क्रतुरित्यर्थः । अतस्तानग्निष्टोमादिगतानाग्नेयादिसवनीयपशून् विधत्ते–आग्नेयमग्निष्टोम इति । तत्राग्निष्टोमस्य द्वादशस्तोत्रशस्त्राणि; उक्थ्यस्य उक्थत्रयेण पञ्चदश, षोडशिनः षोडशिस्तोत्रेण सह षोडश; वाजपेयस्य बृहत्स्तोत्रेण सह सप्तदश, अति-

---

१–'वैदिकप्रसिद्धिः' इति क. पा. ।

सारस्वतꣳ सप्तदशाय स्तोत्रायालभते । तदेतदनतिरात्रे सति रात्रे रूपं क्रियते प्रजापतिं वाऽएष उज्जयति यो वाजपेयेन यजते संवत्सरो वै प्रजापतिस्तदेतेन सारस्वतेन रात्रिमुज्जयति तस्मादेतदनतिरात्रे सति रात्रे रूपं क्रियते ॥ २ ॥

(तेऽथ) अथ मरुद्भ्य उज्जेषेभ्यः । (भ्यो) वशां पृश्निमालभतऽइयं वै वशा पृश्निर्यदिदमस्यां मूलि चामूलं चान्नाद्यं प्रतिष्ठितं तेनेयं वशा

सारस्वतं सप्तदशाय स्तोत्रायालभते । तदेतदनतिरात्रे सति रात्रे रूपं क्रियते । प्रजापतिं वाऽएष उज्जयति–यो वाजपेयेन यजते । सम्वत्सरो वै प्रजापतिः । तदेतेन सारस्वतेन रात्रिमुज्जयति । तस्मादेतदनतिरात्रे सति रात्रे रूपं क्रियते ॥ २ ॥

अथ मरुद्भ्य उज्जेषेभ्यो वशां पृश्निमालभते । इयं वै वशा पृश्निः–यदिदमस्यां मूलि चामूलं चान्नाद्यं प्रतिष्ठितम् । तेनेयं वशा पृश्निः । अन्नं वाऽएष उज्जयति–यो वाजपेयेन यजते । अन्नपेयं ह वै

पात्रपर्यायत्रयेण सह षोडशिपक्षे एकोनत्रिंशत्, अन्यदा अष्टाविंशतिः पशूनाम् । तत्तत्क्रतुसाधारण्यं द्योतयितुमग्निष्टोमादिपदाभिधानम् । अग्निः स्तूयते अस्मिन्निति अग्निष्टोमो नाम साम, तस्मिन् विषयभूते 'आग्नेयमालभते' । एतेन पशुना अस्मिन् वाजपेये अग्निष्टोमसंस्थं क्रतुमेवानुष्ठितवान् भवतीत्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । 'उक्थेभ्यः' तृतीयसवने स्तूयमानेभ्योऽन्त्येभ्यस्त्रिभ्य उक्थस्तोत्रेभ्य, इन्द्राग्निदेवताकः पशुरालम्भनीयः । 'षोडशिने' षोडशिस्तोत्राय 'ऐन्द्रं' पशुम् आलभेत ॥ १ ॥

सारस्वतमिति । 'सप्तदशाय' सप्तदशसङ्ख्यायुक्ताय बृहत्स्तोत्राय 'सारस्वतं' सरस्वतीदेवत्यं पशुमालभेत । नन्वन्तिममिदं बृहत्स्तोत्रं वाजपेयस्यासाधारणं लिङ्गम्; श्रूयते हि–" मारुत्या बृहतः स्तोत्रम् "–(तै. ब्रा. १।३।४।२) इति । कथं वाजपेये अतिरात्रान्तर्भाव इत्याशङ्क्य, अनेन सारस्वतालम्भनेनातिरात्रस्यान्तर्भावं दर्शयति–तदेतदिति । 'अनतिरात्रे, सति' प्रस्तुते वाजपेये यज्ञे अतिरात्रान्तर्भावविधुरे 'तदेतत्' सारस्वतालम्भनं 'रात्रेः' रात्रिपर्यायस्येत्यर्थः । 'रूपं क्रियते' अतिरात्रस्यासाधारणं रूपं क्रियते तेन तदन्तर्भावोऽपि सिद्ध इत्यर्थः । एतेषामाग्नेयादीनामग्निष्टोमादिसंस्थाचतुष्टयसारूप्यं सूत्रे दर्शितम्–" आग्नेयोऽग्निष्टोमे सवनीयः पशुः, ऐन्द्राग्नश्चोक्थ्ये द्वितीयः, ऐन्द्री पृश्निः षोडशिनि तृतीयः, सरस्वत्यै चतुर्थोऽतिरात्रे मेषी वा, सारस्वती मेष्यतिरात्रे चतुर्थी " (का.श्रौ.सू.९।१७३–१७४।) इति । नन्वतिरात्रान्तर्भावाय रात्रिसामान्यपि कस्मान्न प्रयोज्यानीत्यत आह–प्रजापतिं वा एष इति । प्रजापतेस्तु संवत्सरात्मकता सङ्ख्यासाम्यात्; 'द्वादश मासाः पञ्चर्तवः' इति संवत्सरस्य सप्तदशत्वम्, प्रजापतेरप्याश्रावयेत्यादिसप्तदशाक्षरमन्त्रात्मकत्वात् । अतः सप्तदशेनैव बृहत्स्तोत्रेण सप्तदशात्मकप्रजापतेर्जितिः सिद्धेति प्रयोजनाभावाद्रात्रिसामानि न प्रयोज्यानि । तस्मादुक्तविध एवातिरात्रान्तर्भावः सार्वीयानित्याह–तदेतेन सारस्वतेनेति ॥ २ ॥

अथास्य यज्ञस्यासाधारणपशुं विधत्ते–अथ मरुद्भ्य इति । उज्जेषगुणकेभ्यो मरुद्भ्यो देवेभ्यः 'पृश्निं'

पृश्निरन्नं वाऽएष जनयति यो वाजपेयेन यजतेऽन्नपेयꣳ ह वै नामैतद्यद्वाजपेयं विशो वै मरुतोऽन्नं वै विश ऽउज्जेषेभ्य ऽइत्युज्जित्याऽएव दुर्वेदेऽउज्जेषवत्यौ याज्यानुवाक्ये यद्युज्जेषवत्यौ न विन्देदपि यऽएव के च मारुत्यौ स्यातां दुर्वेदोऽएव वशा पृश्निर्यदि वशां पृश्निं न विन्देदपि यैव का च वशा स्यात् ॥ ३ ॥

(च) तस्या आवृत् । (छ) यत्र होता माहेन्द्रं ग्रहमनुशꣳसति तदस्यै वपया प्रचरेयुरेष वा ऽइन्द्रस्य निष्केवल्यो ग्रहो यन्माहेन्द्रोऽप्यस्यैतन्निष्केवल्यमेव स्तोत्रं निष्केवल्यꣳ शस्त्रमिन्द्रो वै यजमानस्तन्मध्यत ऽएवैतद्यजमाने वीर्यं दधाति तस्मादस्या ऽअत्र वपया प्रचरेयुः ॥ ४ ॥

नामैतद्—यद्वाजपेयम् । विशो वै मरुतः । अन्नं वै विशः । उज्जेषेभ्य इत्युज्जित्याऽएव दुर्वेदे उज्जेषवत्यौ याज्यानुवाक्ये । यद्युज्जेषवत्यौ न विन्देद्—अपि येऽएव के च मारुत्यौ स्याताम् । दुर्वेदोऽएव वशा पृश्निः । यदि वशां पृश्निं न विन्देद् । अपि यैव का च वशा स्यात् ॥ ३ ॥

तस्या आवृत् । यत्र होता माहेन्द्रं ग्रहमनुशंसति—तदस्यै वपया प्रचरेयुः । एष वाऽइन्द्रस्य निष्केवल्यो ग्रहो यन्माहेन्द्रः । अप्यस्यैतन्निष्केवल्यमेव स्तोत्रम्, निष्केवल्यं शस्त्रम् । इन्द्रो वै यजमानः । तन्मध्यत एवैतद्यजमाने वीर्यं दधाति । तस्मादस्या अत्र वपया प्रचरेयुः ॥ ४ ॥

नानावर्णां 'वशां' वन्ध्याम् आलभेत । उक्त पशु भूम्यात्मत्वेन स्तौति—इयं वै वशेति । ' इय ' भूमिः, वशा पृश्निः ' । भूमेः पृश्नित्वमुपपादयति-' यदिदम् ' ' अस्या ' भूमौ ' मूलि ' मूलवत् स्थावरम्, ' अमूलं ' पश्वादिकम्, एवमुभयम् ' अन्नाद्य ' आद्यम् अदनीयम् अन्नं ' प्रतिष्ठितम् ' ' तेन ' अस्याः पृश्नित्वम् । अस्य पशोर्मरुद्देवतात्वं प्रशंसति—अन्नं वा एष इति । ' वाजपेयम् ' इति यत्, तत् ' अन्नपेयम् ' । वाजशब्दोऽन्नवाची । अन्नम् अन्नविकारभूत सुराद्रव्यं पीयते अत्रेति हि व्युत्पत्तिः । ' मरुतः ' खलु ' विशः ' प्रजाः; " मरुतो वै देवानां विशः " (तै. सं. २ । २ । ५ । ७) इति श्रुतेः । कथमेतावता मरुतामन्नरूपत्वम् ? तत्राह—अन्नं वै विश इति । 'अन्न' ' वै ' खलु ' विशः ' प्रजाः, अन्नोपजीवनात् तच्छब्देन व्यपदिश्यन्ते । तेषमुज्जेषविशेषणस्य प्रयोजनमाह—उज्जेषेभ्य इति । तत्र वशावपाहोमे उज्जेषपदवत्यौ याज्यापुरोऽनुवाक्ये विधत्ते—दुर्वेदे उज्जेषवत्याविति । ' दुर्वेदे ' लब्धुमशक्ये, अतस्ते एव सम्पाद्ये इत्यर्थः । तयोरसुलभत्वं मत्वा स्वयमेव श्रुतिः पक्षान्तरमाह—यद्युज्जेषवत्यावित्यादि । ' मारुत्यौ ' मरुद्देवत्ये मन्त्रे वा । पशोरपि पृश्निवर्णायास्त्वलाभे पक्षान्तरं दर्शयति—दुर्वेदो एवेत्यादिना । ' दुर्वेदो ' लब्धुमशक्यः ' उ ' खलु इति निपातेन सह प्रयोगः । अत एव कात्यायनः—" वशा पृश्नि मरुद्भ्य उज्जेषेभ्यस्तदभावे पृश्निम् " (का० श्रौ० सू० १४ । ३५-३६) इति ॥ ३ ॥

मारुतीवशाप्रचरणं प्राकृतानामाग्नेयैन्द्राग्नप्रभृतीनां वपाप्रचरणेन सह विधास्यते । तत्र तावदेकैषां प्रचारमुपन्यस्यति—तस्या आवृद् यत्र होतेति । ' तस्याः ' मारुत्या वशायाः ' आवृत् ' तन्त्रम्, वक्ष्यत इति शेषः ।

(५) द्वेधाऽवदानानि श्रपयन्ति । ततोऽर्द्धानां जुह्वामुपस्तीर्य द्विर्द्विरवद्यति सकृदभिघारयति प्रत्यनक्त्यवदानान्यथोपभृति सकृत्सकृदवद्यति द्विरभिघारयति न प्रत्यनक्त्यवदानानि तद्यदर्द्धानां द्विर्द्विरवद्यति तथैषा कृत्स्ना भवत्यथ यदेतैः प्रचरति तेन दैवीं विशमुज्जयत्यथार्द्धानि मानुष्यै विश उपहरति तेनो मानुषीं विशमुज्जयति ॥ ५ ॥

द्वेधाऽवदानानि श्रपयन्ति । ततोऽर्द्धानां जुह्वामुपस्तीर्य द्विर्द्विरवद्यति, सकृदभिघारयति प्रत्यनक्त्यवदानानि । अथोपभृति सकृत्सकृदवद्यति । द्विरभिघारयति । न प्रत्यनक्त्यवदानानि । तद्-यदर्द्धानां द्विर्द्विरवद्यति-तथैषा कृत्स्ना भवति । अथ यदेतैः प्रचरति-तेन दैवीं विशमुज्जयति । अथार्द्धानि मानुष्यै विशऽउपहरति तेनो मानुषीं विशमुज्जयति ॥ ५ ॥

यत्र होता माहेन्द्र ग्रहम् 'अनुशंसति' अनुशंसितवान् भवतीति भूतार्थपरत्वेन व्याख्येयम्, "माहेन्द्रान्ते वशावपाचरणम्"-(का. श्रौ.सू. १४।४०) इति कात्यायनेन सूत्रितत्वात् । 'तत्' तदा 'अस्यै' अस्या मारुत्याः 'वपया' 'प्रचरेयुः' । प्रचरणे माहेन्द्र इति यत् 'एष वै इन्द्रस्य' असाधारणो 'ग्रहः', ग्रहणमन्त्रे केवलेन्द्रस्यैव देवतात्वेन प्रतिपादनात् । विशेषेण केवलमिन्द्रस्यायमिति 'निष्केवल्यो ग्रहः' । माध्यन्दिने सवने हि माहेन्द्रग्रहग्रहणम्; तच्च सवनमिन्द्रस्येति नियतम् । श्रूयते हि "प्रातः सुतमपिबो हर्यश्व माध्यन्दिनं सवनं केवलं ते"-(ऋ. सं. ४।३।१७) न केवलं माहेन्द्रग्रह एव निष्केवल्यः, अपि तु तद्ग्रहणानन्तरं प्रयोज्ये स्तुतशस्त्रे अपि केवलेन्द्रदेवताकत्वात् इन्द्रस्यासाधारणमित्यत आह-अथ्यस्यैतन्निष्केवल्यमेवेति । अस्तु ग्रहादीनां केवलेन्द्रदेवताकत्वं तेन प्रकृते किमायातमित्यत आह-इन्द्रो वै यजमान इति । यस्माद्यागलक्षणेन परमैश्वर्येण योगाद् 'यजमानः' इन्द्ररूपः । 'वै'शब्दः शाखान्तरीयां प्रसिद्धिं द्योतयति; "एष खलु वा एतर्हीन्द्रो यो यजते"-(तै. सं. ६।१।११।११)इति तैत्तिरीयके श्रवणात् । 'अतः' इन्द्रयजमानयोस्तादात्म्यान्माध्यन्दिनसवनवर्तिमाहेन्द्रग्रहान्ते वपाचरणेन यज्ञमध्ये एव 'यजमाने' 'वीर्यं' निहितवान् भवतीत्यर्थः ॥ ४ ॥

पशववदानानामप्येकध्येन श्रपणं सिद्धान्तयितुं द्वैविध्यं पूर्वपक्षयति-द्वेधाऽवदानानि श्रपयन्तीति । कात्यायनस्तु उक्तं वपाप्रचरणमवदानानां द्वेधा श्रपणं च विकल्पेन सूत्रयामास-"माहेन्द्रान्ते वशावपाचरणम्, अवदानैश्च द्वैधं श्रुतेः"-(का. श्रौ. सू. १४ । ४० । ४१) इति । "यथान्यायं सोमयोः, वशायाश्च, ऐकध्यञ्च श्रपणम्" (का. श्रौ. सू. १६ । ४१।४७) इति च । ब्राह्मणे तु "तदु तथा न कुर्यात्"-इत्येकं निषिध्य, अन्यत् सिद्धान्तितम् । कथमनयोर्विकल्पः सिध्यतीति चेत्, सत्यम् मतान्तरनिषेधस्तु प्रसक्तिपूर्वको भवितुमर्हति, प्रसक्तिस्तु शाखान्तरीयेति तन्मतानुसारेण सूत्रकृता विकल्पः कृत इत्यविरोधः । हृदयं जिह्वा वक्षो यकृद्-वृक्कौ सव्यो दोःपूर्वे पार्श्वे दक्षिणा श्रोणिः गुदतृतीयमिति दैवतानि; दक्षिणो दोः सव्या श्रोणिः गुदतृतीयमिति सौविष्टकृतानीति । एतानि सर्वाण्यवदानानि द्विधा पृथक् श्रपयन्ति पक्वानि कुर्युः । दैवतानां हृदयादीनां सौविष्टकृतानां त्र्यङ्गाणां च पृथक् श्रपणमित्यर्थः । हविषामवदानप्रकारमाह-ततोऽर्द्धानामिति । अथ जुह्वामाज्येनोपस्तरणं कृत्वा 'अर्द्धानां' प्रधानहविषां हृदयादीनां मध्ये एकैकस्माद् 'द्विर्द्विः' अवद्येत् । एवमेकादशावदानान्यवदाय पुनराज्येनैकवारमभिघारणं कुर्यात् । एवमुपस्तरणद्विरवदानपुनरभिघारणैर्हविषां चतुरवत्तत्वं

तद्‌ तथा न कुर्यात् । (द्ध्व) ह्वलति वा ऽएष यो यज्ञपथादेत्येति वा ऽएष यज्ञपथाद्य ऽएवं करोति तस्माद्यन्नैवेतरेषां पशूनां वपाभिः प्रचरन्ति तद्दैवैतस्यै वपया प्रचरेयुरेकधाऽवदानानि श्रपयन्ति न मानुष्यै विश ऽउपहरन्ति ॥ ६ ॥

(न्त्य) अथ सप्तदश प्राजापत्यान्पशूनालभते । ते वै सर्वे तूपरा भवन्ति

तद्‌ तथा न कुर्यात् । ह्वलति वाऽएष—यो यज्ञपथादेति । एति वाऽएष यज्ञपथाद्—य एवं करोति । तस्माद्यन्नैवेतरेषां पशूनां वपाभिः प्रचरति—तद्दैवैतस्यै वपया प्रचरेयुः । एकधाऽवदानानि श्रपयन्ति । न मानुष्यै विशऽउपहरन्ति ॥ ६ ॥

अथ सप्तदश प्राजापत्यान् पशूनालभते । ते वै सर्वे तूपरा भवन्ति, सर्वे श्यामाः, सर्वे मुष्कराः ।

सम्पादितम् । अनन्तरं स्विष्टकृदर्थान्यवदानानि धृतेन प्रत्यञ्ज्यात् । अथोपभृतीति । वाक्यं स्पष्टार्थम् । अत्र उपस्तरणावदाने सकृत् सकृद् द्विरभिघारणमिति चतुरवदानसम्पत्तिः । अत्र स्थितानि अवत्तशेषाणि न प्रत्यञ्ज्यात्, उत्तरत्र विनियोगाभावात् । एतेषु द्विरवदानं प्रशंसति—सद्यद्दर्धानामिति । अर्धाना हृदयादीनां प्रत्येकं देवतार्थं स्विष्टकृदर्थं च द्विरवद्यतीति 'यत्' तेन द्विरवदानेन 'एषा' वशा 'कृत्स्ना' सम्पूर्णा भवति यथेतरः पशुस्तथेत्यर्थः । अथैतेषां प्रचरणं स्तौति—यद्दैवीरिति । दैवीं विशमिति । अवदानानां देवतोद्देशेनाग्नौ प्रक्षिप्तत्वात् तेन प्रचरणेन 'दैवीं' देवसम्बन्धिनीं 'विशम्' प्रजाम् 'उज्जयति' । एवमर्धानां हविषां विनियोगमभिधाय, अर्धान्तरस्यापि दर्शयति—अथार्धानीति । यागार्थार्धहविषः पृथक् पक्वानि अर्धानि मानुष्यै' मनुष्यसम्बन्धिन्यै 'विशे' प्रजायै 'उपहरति' ददाति 'तेन' दानेन 'मानुषीं' प्रजां जितवान् भवतीति । अत एव सूत्रितम्—"पूर्वेभ्यो देवतास्विष्टकृद्‌भ्यामवद्यत्युत्तराणि विशे ददाति"—(का. श्रौ. सू. १४।४२) इति । अत्र पूर्वोत्तरशब्दौ कर्कोपाध्यायेनैव व्याख्यातौ—"पूर्वाणि हृदयादीनि, उत्तराणि श्यङ्गानि"—इति ॥ ५ ॥

तदिदं माहेन्द्रान्ते वपाचरणं हविषां द्विधा श्रपणं च दूषयति—तद्‌ तथा न कुर्यादिति । कारणे प्रत्यवाय दर्शयति—ह्वलति वा एष इति । 'यो' यज्ञमार्गादेः सकाशाद् 'एति' प्रच्युतो भवति, स. 'ह्वलति' विभ्रष्टो भवतीत्यर्थः । कस्य यज्ञपथाद् अपगमम्, तमाह—एति वा एष इति । 'एवम्' उक्तरीत्या 'वपया' प्रातःसवनकर्तव्यं वपाहोमं माहेन्द्रान्ते श्रपणञ्च करोति, स यज्ञमार्गात् प्रच्युतो भवेत्, अतस्तथा न कुर्यादिति सम्बन्धः । अथ प्राकृतपशुवपाप्रचरणकाले मारुती-वपा-प्रचरणं हविषामैकध्येन श्रपणञ्च विधत्ते—तस्माद् यत्रैवेत्यादिना । अस्मिन् पक्षे त्र्यङ्गेभ्यः स्विष्टकृद्यागावदानमिति पृथक् पक्वस्य हविषोऽभावान्मानुष्यै विशे अवदानमिति शेषः ॥ ६ ॥

पशून्तराणि विधत्ते—अथ सप्तदशेति । 'प्राजापत्यान्' प्रजापतिदेवताकान् सप्तदशसङ्ख्याकान् पशून्

१–'पात्रस्थितानि' इति क० पा० । २–'तदिदमादिकं माहेन्द्रे' इति क० पा० । ३–यथान्याय योभयो । वपायाग । ऐकध्यं च श्रपणम् । का० श्रौ० सू० १४ । ४५–४७ । ४–'द्विरवद्यतराणि विभते' इति क० पा० ।

सर्व्वे श्यामाः सर्व्वे मुष्कराः प्रजापतिं वाऽएष उज्जयति यो वाजपेयेन यजतेऽन्नं वै प्रजापतिः पशुर्व्वाऽअन्नं तत्प्रजापतिमुज्जयति सोमो वै प्रजापतिः पशुर्व्वै प्रत्यक्षꣳ सोमस्तत्प्रत्यक्षं प्रजापतिमुज्जयति सप्तदश भवन्ति सप्तदशो वै प्रजापतिस्तत्प्रजापतिमुज्जयति ॥ ७ ॥

ते वै सर्व्वे तूपरा भवन्ति । पुरुषो वै प्रजापतेर्नेदिष्ठꣳ सोऽयं तूपरोऽविषाणस्तूपरो वा ऽअविषाणः प्रजापतिः प्राजापत्या ऽएते तस्मात्सर्व्वे तूपरा भवन्ति ॥ ८ ॥

सर्व्वे श्यामाः । (०) द्वे वै श्यामस्य रूपे शुक्लं चैव लोम कृष्णं च द्वन्द्वं वै मिथुनं प्रजननं प्रजननं प्रजापतिः प्राजापत्या ऽएते तस्मात्सर्व्वे श्यामा भवन्ति ॥ ९ ॥

प्रजापतिं वाऽएष उज्जयति—यो वाजपेयेन यजते । अन्नं वै प्रजापतिः । पशुर्वाऽअन्नम् । तत् प्रजापतिमुज्जयति । सोमो वै प्रजापतिः । पशुर्वै प्रत्यक्षं सोमः । तत् प्रत्यक्षं प्रजापतिमुज्जयति । सप्तदश भवन्ति । सप्तदशो वै प्रजापतिः । तत् प्रजापतिमुज्जयति ॥ ७ ॥

ते वै सर्वे तूपरा भवन्ति । पुरुषो वै प्रजापतेर्नेदिष्ठम् । सोऽयं तूपरो विषाणः । तूपरो वाऽअविषाणः प्रजापतिः । प्राजापत्या एते । तस्मात् सर्वे तूपरा भवन्ति ॥ ८ ॥

सर्वे श्यामाः । द्वे वै श्यामस्य रूपे—शुक्लं चैव लोम, कृष्णं च । द्वन्द्वं वै मिथुनं प्रजननम् । प्रजननं प्रजापतिः । प्राजापत्या एते । तस्मात् सर्वे श्यामा भवन्ति ॥ ९ ॥

आलभेत । अत्र देवतासङ्ख्यालक्षणद्वयविशिष्टपशुविधिः । तेषु पशुषु गुणत्रयं विधत्ते—ते वै सर्वे तूपरा इति । 'तूपराः' अविषाणा इत्यर्थः । 'श्यामाः' शुक्लकृष्णवर्णाः, 'मुष्कराः' मुष्को येषामस्तीति । "ऊषसुषिमुष्कमधो रः" (पा. सू. ५ । २ । १०७) इति मत्वर्थीयो रप्रत्ययः । मुष्कवृद्धिः सर्वाङ्गवृद्धिमन्तरेण न घटते इति सर्वे पुष्टाङ्गा भवेयुरित्यर्थः ॥ पशुनन्नरूपेण प्रत्यक्षसोमात्मना च स्तुवंस्तदात्मकप्रजापतिप्राप्तिं प्रतिपादयति—प्रजापतिर्वा इत्यादिना । सोमत्वपशोरपि सवनत्रयव्याप्तिरवात्ताच्छन्दस्यम्, अत्र देवतार्थपारोक्ष्याभावात्प्रत्यक्षत्वम् ॥ ७ ॥

पशुगतां सङ्ख्यामुपजीव्य प्रशंसति—ते वै सर्वे तूपरा इति । अस्यायमर्थः;—यस्मात् 'पुरुषः' 'प्रजापतेः' 'नेदिष्ठम्' अन्तिकतमं वस्तु, पशुषु मध्ये प्रथमभावित्वात्; 'सः' 'अयं' पुरुषः 'तूपरः' । तूपरशब्दार्थं स्वयमेव दर्शयति—अविषाण इति । पुरुषत्वादविषाणः, ततः प्रजापतिदेवत्यानां पशूनां तूपरत्वगुणेन भाव्यमिति ॥ ८ ॥

श्यामत्वमनूद्य व्याचष्टे—सर्वे श्यामा इति । शुक्लकृष्णवर्णद्वयात्मकं श्यामत्वमित्यर्थः । द्वित्वमालम्ब्य प्रशंसति—द्वन्द्वं वा इति । 'प्रजापतिः प्रजननम्' सर्वोत्पादकत्वात् ॥ ९ ॥

सर्वे मुष्कराः । प्रजननं वै मुष्करः प्रजननं प्रजापतिः प्राजापत्या ऽएते तस्मात्सर्वे मुष्करा भवन्ति । दुर्वेदा एवᳪं समृद्धाः पशवो यद्येवᳪं समृद्धा-
न्न विन्देदपि कतिपया ऽएवैवᳪं समृद्धाः स्युः सर्वमु ह्येवेदं प्रजापतिः १०
(स्त) तद्धैके । वाचऽउत्तममालभन्ते यदि वै प्रजापतेः परमस्ति वागेव तदेतद्वाचमुज्जयाम इति वदन्तस्तदु तथा न कुर्यात्सर्वं वाऽइदं प्रजापतिर्यदिमे लोका यदिदं किं च सा यदेवैषु लोकेषु वाग्वदति तद्वाच-मुज्जयति तस्मादु तन्नाद्रियेत ॥ ११ ॥
तेषामावृत् । (द्य) यत्र मैत्रावरुणो वामदेव्यमनुशᳪंसति तदेषां

सर्वे मुष्कराः । प्रजननं वै मुष्करः । प्रजननं प्रजापतिः । प्राजापत्या एते । तस्मात् सर्वे मुष्करा भवन्ति । दुर्वेदा एवं समृद्धाः पशवः । यद्येवं समृद्धान् न विन्देदपि कतिपया एव । एवं समृद्धाः स्युः । सर्वमु ह्येवेदं प्रजापतिः ॥ १० ॥

तद्धैके वाचऽउत्तममालभन्ते । यदि वै प्रजापतेः परमस्ति—वागेव । तदेतद्वाचमुज्जयाम इति वदन्तः । तदु तथा न कुर्यात् । सर्वं वाऽइदं प्रजापतिः—यदिमे लोकाः, यदिदं किञ्च । सा यदेवैषु लोकेषु वाग्वदति—तद्वाचमुज्जयति । तस्मादु तन्नाद्रियेत ॥ ११ ॥

तेषामावृत् । यत्र मैत्रावरुणो वामदेव्यमनुशंसति—तदेषां वपाभिः प्रचरेयुः । प्रजननं वै वाम-देव्यम् । प्रजननं प्रजापतिः । प्राजापत्या एते । तस्मादेषामत्र वपाभिः प्रचरेयुः ॥ १२ ॥

सर्वे मुष्करा इति, गतार्थं निगदव्याख्यातम् । उक्तत्रिविधगुणानां पशूनामसुलभत्वप्रतिपादनपूर्वकं पक्षा-न्तरमाह—दुर्वेदा इति । उक्तगुणानां पशूनामसम्भवे कतिपया एव पशवो गुणत्रयवन्तो भवेयुः । अत्र सूत्रम्—" प्राजापत्याश्च सप्तदश श्याम-तूपरान् बस्तांस्तद्गुणाभावे सर्वेषामेकदेशोऽपि "—(का. श्रौ. सू. १४।२७।२८) इति । यद्येवं तर्हि कतिपयपशूनां वर्णान्तरयुक्तत्वेऽपि कर्मणोऽङ्गवैकल्यं परिहरति—सर्वमु हीति । प्रजापतेः सर्वात्मकत्वाद् वर्णान्तरयुक्तत्वे पशूनां प्राजापत्यत्वं न विरुध्यत इत्यर्थः ॥ १० ॥

अत्र केचित् सप्तदशप्राजापत्यपशूनामन्ते वाग्देवत्यं पशुम्, तत्र चोपपत्तिं वदन्ति; तेषां पक्षं निरसितुमनुवदति—तद्धैके वाच इति । "वाच उत्तममेके" (का. श्रौ. सू. १४।४।२९) । 'एके' शाखान्तरीयाः 'वाचे' वाग्देवतायै 'उत्तमम्' अन्ते कर्त्तव्यत्वाच्चरममित्यर्थः, तम् 'आलभन्ते' । न हि 'प्रजापतेः' 'परम्' उत्कृष्टं पूर्वभावि किञ्चिदपि 'अस्ति', यदर्थं पशुरालभ्यते; यद्यस्ति, 'वागेव' अस्ति तस्या अव्यक्तशब्दब्रह्मत्वेन पूर्वमवस्थानादिति भावः । ताम् 'उज्जयाम' साधयामः 'इति' बुद्ध्या वाग्देवत्यः पशुरालम्भनीय इति । तद् दूषयति—तदु तथेति । सर्वं वा इदमिति । अस्यायमर्थः;—प्रजापतेः सर्वात्मकत्वेन लोकात्मकत्वम्, तत्रत्यचराचरसर्वभूतात्मकत्वञ्चास्त्येव; अतो लोकेषूद्यमाना वाक् अपि प्रजापतिरूपैवेति तदर्थं वाग्देवत्यपश्वालम्भनं नादरणीयमिति ॥ ११ ॥

उक्तानां प्राजापत्यपशूनां वपाप्रचरणस्य हविर्योगस्य च प्राकृतपशुवपाहविर्भिः सह होमकालं विधास्यति ।

१—' प्रजापतिपरमात्तेवाच्यपि प्राप्तत्वात् ! ' इति क. पाठः । ' प्रजापतिपरमात्वे वाच्यपि ! ' इत्यपि कतिपाठः । एतच पाठद्वयमपि न समीचीनं प्रतिभाति ।

वपाभिः प्रचरेयुः प्रजननं वै वामदेव्यं प्रजननं प्रजापतिः प्राजापत्या ऽएते तस्मादेषामत्र वपाभिः प्रचरेयुः ॥ १२ ॥

(३) अथैष्टा ऽअनुयाजा भवन्ति । (न्त्यु) अभ्यूढे स्रुचावथैषाᳪं हविर्भिः प्रचरन्ति सोऽन्तोऽन्तो वै प्रजापतिस्तदन्तत ऽएवैतत्प्रजापतिमुज्जयत्यथ यत्पुरा प्रचरेद्यथा यमध्वानमेष्यन्त्स्यात्तं गत्वा स क ततः स्यादेवं तत्तस्मादेषामत्र हविर्भिः प्रचरन्ति ॥ १३ ॥

तद्धु तथा न कुर्यात् । (ङ) ह्वलति वा ऽएष यो यज्ञपथादेत्येति वा ऽएष यज्ञपथाद्य एवं करोति तस्माद्यत्रैवेतरेषां पशूनां वपाभिः प्रचरन्ति तदेवैतेषां वपाभिः प्रचरेयुर्यत्रैवेतरेषां पशूनाᳪं हविर्भिः प्रचरन्ति तदेवैतेषाᳪं

अथेष्टा अनुयाजा भवन्ति । अभ्यूढे स्रुचौ । अथैषां हविर्भिः प्रचरन्ति । सोऽन्तः । अन्तो वै प्रजापतिः । तदन्तत एवैतत् प्रजापतिमुज्जयति । अथ यत् पुरा प्रचरेद् यथा यमध्वानमेष्यन्त्स्यात् । तं गत्वा—स क ततः स्यात् । एवं तत् । तस्मादेषामत्र हविर्भिः प्रचरन्ति ॥ १३ ॥

तदु तथा न कुर्यात् । ह्वलति वाऽएष—यो यज्ञपथादेति । एति वाऽएष यज्ञपथाद् य एवं करोति । तस्माद्यत्रैवेतरेषां पशूनां वपाभिः प्रचरन्ति तदेवैतेषां वपाभिः प्रचरेयुः । यत्रैवेतरेषां पशूनां हविर्भिः

तत्र तावत् पूर्वपक्षमाह—तेषामात्र्वृधत्रेति । 'मैत्रावरुणः' नामर्त्विक् माध्यन्दिने सवने 'वामदेव्यं' साम 'अनुशंसति' अनुशंसितवान् भवतीति भूतार्थपरतया व्याख्येयम् । अत एव कात्यायनः—"वामदेव्यप्रहान्ते प्राजापत्यानाम्"—(का. श्रौ. सू. १४।४२) इति । अनुष्ठानमिति शेषः । तदा एषां सप्तदशानां वपायागः कर्तव्य इत्यर्थः ॥ १२ ॥

अथैष्टा इति । तृतीयसवने अनुयाजयागानन्तरं जुहूप्रभृतीव्यूहनादर्वागेषां प्राजापत्यानां हविर्यागः कर्तव्यः अत्र कात्यायनः "स्रुग्व्यूहनात्प्राग्हविषा" (का० श्रौ० सू० १४ । ४४) इति । त कालं प्रशंसति—सोऽन्त इति । 'सः' एव कालः 'अन्तः' सवनीये कर्तव्यानां यागानामवधिः । प्रजापतेः सर्वोत्तमःवाद-न्तत्वम् । तस्मादन्तरूपे तस्मिन् काले क्रियमाणेन हविर्होमेन 'प्रजापतिमेव' उज्जितवान् भवतीत्यर्थः । अथ यत् पुरेति । अस्यार्थः;—'यत्' यदि उक्तकालात् 'पुरा' प्राकृत एव काले वपाहविर्भिः प्रचरेत्, तर्हि व्यर्थमेव । प्रजापतिप्राप्तेरुत्तरकर्मकलापकरणमयुक्तमितीममर्थं प्रदर्शयितुं दृष्टान्तः—यथा यामिति । 'यथा' लोके पुरुषो य मार्गं गमिष्यन् भवेत्, 'तं' लक्ष्यं देशं प्राप्य 'क' कुत्र गच्छति; लक्ष्यप्राप्तेः सिद्धत्वात् । 'एवम्' एतत्काले होमकरणफलरूपप्रजापतिप्राप्तेः सिद्धत्वात्, उपरितनकर्मानुष्ठानं निष्फलं स्यात् । तस्मादनुयाजान्ते स्रुग्व्यूहनात् प्राक् पशुहविर्होम इति केषाञ्चिन्मतम् ॥ १३ ॥

तद्दूषयन् सिद्धान्तयति—तदु तथेति । अत्र सूत्रम्—"यथान्यायं वोभयोः"(का० श्रौ० सू० १४।४५) इति । 'उभयोः' वपाहविर्यागयोः यथान्यायं प्रकृतिवत् कर्तव्यमित्यर्थः । एतेषां पशूनामिति । तद्विप्रस्तुत्या

हविषा प्रचरेयुरेकाऽनुवाक्या भवत्येका याज्यैकदेवत्या हि प्राजापत्य ऽइत्युपाᳫँशूक्त्वा च्छागानाᳫँ हविषोऽनुब्रूहीति प्रजापतयऽइत्येवोपाᳫँशूक्त्वा च्छागानाᳫँ हविः प्रस्थितं प्रेष्येति वषट्कृते जुहोति॥ १४॥

इति प्रथमप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ५–१–३ ॥ (१: ३.)

तं वै माध्यन्दिने सवनेऽभिषिञ्चति । माध्यन्दिने सवन ऽआजिं धावन्त्येष वै प्रजापतिर्य एष यज्ञस्तायते यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाता ऽएतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते तन्मध्यतऽ एवैतत्प्रजापतिमुज्जयति.॥ १ ॥

प्रचरन्ति । तदेवमेषां हविषा प्रचरेयुः । एकानुवाक्या भवति । एका याज्या । एकदेवत्या हि प्रजापतयः—इत्युपांशूक्त्वा छागानां हविषोऽनुब्रूहीति । प्रजापतय इत्येवोपांशूक्त्वा छागानां हविः प्रस्थितं प्रेष्येति वषट्कृते जुहोति ॥ १४ ॥

तं वै माध्यन्दिने सवनेऽभिषिञ्चति । माध्यन्दिने सवनऽआजिं धावन्ति । एष वै प्रजापतिः—यः एष यज्ञस्तायते । यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाताः । एतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते । तन्मध्यत एवैतत् प्रजापतिमुज्जयति ॥ १ ॥

पृथक् पृथग्देवतासम्बन्धप्रतिपादकेन सप्तदशयागा प्रकृत्वात् प्रतियागं याज्यापुरोऽनुवाक्याभेदमाशङ्क्य देवतैक्यात् सह प्रदानमिति मन्वानो याज्यपुरोऽनुवाक्ययोरैक्यमाह—एकानुवाक्येति । यत एते पशवः प्राजापत्यैकदेवत्या-स्तस्माद् याज्यानुवाक्ययोरैक्यमित्यर्थः । अनुवाक्यापाठात् प्रागध्वर्युणा कर्त्तव्येऽनुवचनप्रैषे विशेषं विधत्ते—प्रजापतय इति । देवतावाचक पदमुपांशूक्त्वा छागानामित्यादिकमुच्चैर्ब्रूयादित्यर्थः । हे मैत्रावरुण ! ' प्रजा-पतये देवतायै ' छागानां ' पशूनां ' हविषः ' अवदीयमानस्य अर्थाय ' अनुब्रूहीति ' अनुवचनं कुर्वित्ति तस्यार्थः ॥

आश्रावणानन्तरकर्त्तव्ये प्रैषेऽपि विशेषं विधत्ते—प्रजापतय इति । अत्रापि मैत्रावरुणः सम्बोध्यः । अथ होतुः कर्त्तव्य दर्शयति—वषट्कृत इति । होत्रा याज्यान्ते वषट्कारे कृते सति ' जुहोति अध्वर्युरिति शेषः ॥ १४ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये
पञ्चमकाण्डे प्रथमाऽध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (५-१-३) ॥

अथ माध्यन्दिने सवने कर्त्तव्ये प्रयोगोऽभिधीयते-तत्र, यजमानाभिषेकमाजिधावनं च प्राधान्येन विधत्ते—तं वै माध्यन्दिन इति । अभिषेकाजिधावनयोः स्वरूपमुपरत्र विशदीभविष्यति । एष वा इति । ' य एष यज्ञ ' सवनत्रयात्मना ' तायते ' विस्तार्यते, ' एषः ' एव खलु सः ' प्रजापतिः ', ' यस्मात् ' ' इमाः प्रजाः ' मनुष्याद्या उत्पन्नाः । ' एतर्हि ' इदानीम् ' अपि ' ' एतम्वेव ' यज्ञात्मकं प्रजापतिम् ' अनु ' लक्ष्य, प्रजा उत्पद्यन्ते । ' तत् ' तेन माध्यन्दिने सवने अभिषेकेण आजिधावनेन च यज्ञमध्ये एव तं ' प्रजापतिं ' जितवान् भवतीति ॥ १ ॥

(स्तु) अगृहीते माहेन्द्रे । (न्द्र ऽ) एष वाऽइन्द्रस्य निष्केवल्यो ग्रहो यन्माहेन्द्रोऽप्यस्यैतन्निष्केवल्यमेव स्तोत्रं निष्केवल्यꣳ शस्त्रमिन्द्रो वै यजमानस्तदेनꣳ स्वऽएवायतने ऽभिषिञ्चति तस्मादगृहीते माहेन्द्रे ॥ २ ॥

(न्द्रेऽथ) अथ रथमुपावहरति । (त्रीन्द्र) इन्द्रस्य वज्रोऽसीति वज्रो वै रथ ऽइन्द्रो वै यजमानस्तस्मादाहेन्द्रस्य वज्रोऽसीति वाजसा इति वाजसा हि रथस्त्वयाऽयं वाजꣳ सेदित्यन्नं वै वाजस्त्वयाऽयमन्नमुज्जयत्वित्येवैतदाह ॥ ३ ॥

अगृहीते माहेन्द्रे । एष वाऽइन्द्रस्य निष्केवल्यो ग्रहो यन्माहेन्द्रः । अप्यस्यैतन्निष्केवल्यमेव स्तोत्रम्, निष्केवल्यं शस्त्रम् । इन्द्रो वै यजमानः । तदेनं स्वऽएवायतनेऽभिषिञ्चति । तस्मादगृहीते माहेन्द्रे ॥ २ ॥

अथ रथमुपावहरति—" इन्द्रस्य वज्रोऽसि "—इति । वज्रो वै रथः । इन्द्रो वै यजमानः तस्मादाह—इन्द्रस्य वज्रोऽसीति । "वाजसा"—इति । वाजसा हि रथः । "त्वयाऽयं वाजꣳ सेत्"—अन्नं वै वाजः । त्वयाऽयमन्नमुज्जयत्वित्येवैतदाह ॥ ३ ॥

तत्र कालं विधत्ते—अगृहीत इति । महेन्द्रदेवत्ये ग्रहे ' अगृहीते ' माहेन्द्रग्रहात् पूर्वमित्यर्थः । अत्र सूत्रम्—" मरुत्वतीयान्त इन्द्रस्य वज्र इति रथावहरणम् "—(का. श्रौ. सू. १४ । ५७) इति । " एष वा इन्द्रस्य निष्केवल्यः "—(श. प. ५ । १ । ३ । ४ । भा.) इत्यादिकं वाक्यं पूर्ववद् व्याख्येयम् । स्व एवायतन इति । यजमानस्येन्द्रतादात्म्यादिन्द्रस्य यदसाधारणं माहेन्द्रग्रहादिलक्षणं स्थानम्, तद् यजमानस्यापि स्वकीयं भवतीति स्व-शब्दस्याभिप्रायः ॥ २ ॥

पूर्वं रथवाहने काष्ठविशेषे स्थापितम्, आजिधावनाय सज्जीकर्तुं तस्य रथस्य तस्मात् काष्ठादवहरणं समन्त्रकं विधत्ते—अथ रथमिति । ' उपावहरति ' ऊर्ध्वप्रदेशादवतारयेत् । मन्त्रस्यायमर्थः;—हे रथ ! त्वम् ' इन्द्रस्य वज्रोऽसि ' । वज्र एव हि स्फ्यरथयूपभेदेन त्रिधा विभक्तः, " इन्द्रो वृत्राय वज्रं प्राहरत्, स त्रेधा व्यभवत् स्फ्यस्तृतीयं, रथस्तृतीयं, यूपस्तृतीयम् "—(तै. सं. ६ । २ । ६ । १. २.) इति श्रुतेः । ' वाजसाः ' वाजमन्नं सनोति ददातीति वाजसाः, अन्नदाता च भवसि । अतः ' अयं ' यजमानः ' त्वया ' वज्रभूतेन ' वाजम् ' ' अन्नं ' ' सेत् ' सिनोतेः लेट्येतद् रूपम्, सिनुयात् बध्नीयात्, साधयतु वेति । तं मन्त्रं भागशोऽनूद्य व्याचष्टे—वज्रो वा इति । ' वै '—शब्दः सर्वतः प्रसिद्धिद्योतनार्थः । श्रुतिस्तूदाहृता । मन्त्रव्याख्यानेनैव गतार्थमन्यत् ॥ ३ ॥

१—विमुच्य सर्वतृकरं रथवाहणे कर्तव्यमन्त्रकर्म शालया दक्षिणत । का. श्रौ. सू. १५ । १७५ । २—'भेदात्'—इ क. पा. ।

तं धूर्गृहीतमन्तर्वेद्यभ्यववर्तयति । वाजस्य नु प्रसवे मातरं महीमित्यन्नं वै वाजोऽन्नस्य नु प्रसवे मातरं महीमित्येवैतदाहादितिं नाम वचसा करामहऽइतीयं वै पृथिव्यदितिस्तस्मादाहादितिं नाम वचसा करामहऽइति यस्यामिदं विश्वं भुवनमाविवेशेत्यस्याᳪं हीदᳪं सर्वं भुवनमाविष्टं तस्यां नो देवः सविता धर्म साविषदिति तस्यां नो देवः सविता यजमानᳪं सुवतामित्येवैतदाह ॥ ४ ॥

(ह्वा) अथाश्वानद्भिरभ्युक्षति । स्नपनायाभ्यवनीयमानान्त्स्नापितान्वोदानीतानश्वो ह वाऽअग्रेऽश्वः सम्बभूव सोऽश्वः सम्भवन्त्सर्वः समभवदसर्वो हि वै समभवत्तस्मान्न सर्वैः पद्भिः प्रतितिष्ठत्येकैकमेव प्रवृह्य तिष्ठति तद्यदेवास्यात्राप्यहीयत तेनैवैनमेतत्समर्धयति कृत्स्नं

तं धूर्गृहीतमन्तर्वेद्यभ्यववर्तयति–"वाजस्य नु प्रसवे मातरं महीम्"–इति । अन्नं वै वाजः । अन्नस्य नु प्रसवे मातरं महीम्–इत्येवैतदाह । "अदितिं नाम वचसा करामहे"–इति । इयं वै पृथिव्यदितिः । तस्मादाह–अदितिं नाम वचसा करामहऽइति । "यस्यामिदं विश्वं भुवनमाविवेश"–इति । अस्यां हीदं सर्वं भुवनमाविष्टम् । "तस्यां नो देवः सविता धर्म साविषत्"–(वा० सं० ९ । ५) इति । तस्यां नो देवः सविता यजमानं सुवतामित्येवैतदाह ॥ ४ ॥

अथाश्वानद्भिरभ्युक्षति–स्नपनायाभ्यवनीयमानान्, स्नापितान् वोदानीतान् । अश्वो ह वाऽअग्रेऽश्वः सम्बभूव । सोऽश्वः समभवन्न सर्वः समभवत् । असर्वो हि वै समभवत् । तस्मान्न सर्वैः पद्भिः

धूर्गृहीतस्य रथस्य वेदिमध्येऽभ्यावर्तनं समन्त्रकं विधत्ते–तं धूर्गृहीतमिति । धूरिति अक्षवन्धनस्थानं युगम्, 'अन्तर्वेदि' सौमिकवेदिमध्ये प्रादक्षिण्येनानयेदित्यर्थः । अत्र सूत्रम्–"दक्षिणेन चात्वालमावर्तयति वाजस्येति"–(का. श्रौ. सू. १४ । ९८) इति । "धूर्गृहीतमिति" मन्त्रस्यार्थः;–'वाजस्य' अन्नस्य 'प्रसवे' प्रेरणे अनुज्ञानविषये 'करामहे'–करवामहै इति सम्बन्धः । 'मातरम्' अन्नस्य निर्मात्रीं, 'महीं' वेदिरूपां पृथिवीम्, 'अदितिं नाम' अखण्डनीयामेव 'वचसा' वेदवाक्येन मन्त्रेण 'करामहे' अनुप्रदात्रीं करवामहै' इति' । 'यस्यां' पृथिव्याम् 'इदं विश्वं भुवनं' सर्वं भूतजातम् 'आविवेश' 'आविष्टम्' 'तस्यां' पृथिव्यामेव 'सविता' प्रसविता 'देवः' 'नः' अस्माकं 'धर्म' धरणमनुष्ठानं 'साविषत्' अनुजानातु । मन्त्रप्रतिपाद्यमनूद्य व्याचष्टे–अन्नं वै वाज इति । व्याख्यातम् (श. प. ५ । १ । २ । ३ । मा.) ॥ ४ ॥

अथाश्वानां प्रोक्षणं तत्कालञ्च विधत्ते–अथाश्वानिति । 'स्नपनाय' प्रक्षालनाय जलाशयम् 'अभि' लक्ष्य 'नीयमानान्' 'स्नपितान्' 'स्नातानान्' 'उदानीतान्' आगतान् वा प्रोक्षेत् । स्नपनार्थं गम०

करोति तस्मादश्वानद्भिरभ्युक्षति स्नपनायाभ्यवनीयमानान्त्स्नपितान्वो- दानीतान् ॥ ५ ॥

(न्सो) सोऽभ्युक्षति । (त्यु) अप्स्वन्तरमृतमप्सु भेषजमपामुत प्रश- स्तिष्वश्वा भवत वाजिन ऽइत्यनेनापि देवीरापो यो व ऊर्मिः प्रतूर्तिः ककुन्मान्वाजसास्तेनायं वाजꣳ सेदित्यन्नं वै वाजस्तेनायमन्नमुज्जय- त्वित्येवैतदाह ॥ ६ ॥

(हा) अथ रथं युनक्ति । स दक्षिणायुग्यमेवाग्रे युनक्ति सव्यायुग्यं वा ऽअग्रे मानुषेऽथैवं देवत्रा ॥ ७ ॥

मानितिष्ठति । एकैकमेव पादमुदच्य तिष्ठति । तद्यदेवास्यात्राप्स्वहीयत–तेनैवैनमेतत्समर्द्धयति । कृत्स्नं करोति । तस्मादश्वानद्भिरभ्युक्षति स्नपनायाभ्यवनीयमानान्, स्नपितान् वोदानीतान् ॥ ५ ॥

सोऽभ्युक्षति–"अप्स्वन्तरमृतमप्सु भेषजमपामुत प्रशस्तिष्वश्वा भवत वाजिनः" इति । अनेनापि–"देवीरापो यो व ऊर्मिः प्रतूर्तिः ककुन्मान् वाजसाः, तेनायं वाजं सेत्–" (वा. सं. ९ । ६) इति । अन्नं वै वाजः तेनायमन्नमुज्जयतु–इत्येवैतदाह ॥ ६ ॥

अथ रथं युनक्ति । स दक्षिणायुग्यमेवाग्रे युनक्ति । सव्यायुग्यं वाऽग्रे मानुषे । अथैवं देवत्रा ॥ ७ ॥

काले तदुत्तरकाले वा प्रोक्षणमित्यर्थः (का. श्रौ. सू. १४ । ९९) । अद्भिः क्रियमाणं प्रोक्षण प्रशंसति–अप्सो ह वा इति । अद्भ्योऽश्वोत्पत्तिः प्रसिद्धा "अप्सुयोनिर्वा अश्वः"–(श. प. १३ । २ । २ । १९) इति श्रुतेः । यस्मादप्सु प्रतिष्ठितोऽश्वः, तस्मादिदानीं भूमावश्वो न सर्वैः पादैरवतिष्ठते । तदेवाह–एकैकमिति । 'उदच्य' उत्क्षिप्येत्यर्थः । तद्यदेवेति ।[1] 'तत्' तत्र आसु कारणभूतासु 'अप्सु' यदेवाङ्गम् 'अहीयत' हीनमवशिष्टमभूत्, 'तेन' अङ्गेन 'एनम्' अश्वम् 'एतत्' एतेन प्रोक्षणेन कृत्स्नं सर्वपादयुक्तं 'करोति' स्नवान् भवतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

प्रोक्षणविधिमनूद्य मन्त्रद्वयं विधत्ते–सोऽभ्युक्षतीति । तत्र "अप्स्वन्तर्"–इति मन्त्रेण, "देवीरापः"–इत्यनेनापि प्रोक्षणं कुर्यात् । 'अपि' शब्दः समुच्चयवाची । मन्त्रद्वयेन कुर्यात् । अत्र सूत्रम्–"अश्वान् प्रोक्षत्यपोऽवसा नीयमानान् स्नातान् वाऽऽगतानप्स्वन्तरिति, देवीराप इति वा, समुच्चयो वा"–(का. श्रौ. सू. १४ । ५९–६०) इति । मन्त्रयोरयमर्थः;–'अप्सु' मध्ये 'अमृतम्' अपमृत्युनिवारकं रोगनिवारकं च वीर्यं वर्तते, हे 'वाजिनः !' अन्नवन्तः 'अश्वाः' 'अपां' सम्बन्धिषु 'प्रशस्तिषु' अमृतत्वेन भेषजत्व सदृशीष्वन्यास्वपि गुणवत्त्वप्रशंसासु प्रशस्तप्रदेशेषु वा यूयं सम्बद्धा भवतेति । 'देवीः' द्योतमानाः, हे 'आपः !' 'वः' युष्माकं 'यः' 'ऊर्मिः' जलसङ्घः 'प्रतूर्तिः' प्रतरणशीलः, निमज्जनेन प्रसक्तस्योपद्रवस्य प्रकर्षेण हिंसकः, 'ककुन्मान्' ककुच्छब्देन वृषभस्कन्धे उन्नतप्रदेश उच्यते, तत्समानैरुदकनिचयैस्तद्वान्, 'वाजसाः' अन्नस्य संसक्तः, य एवंविधः तेन 'अयम्' अश्वः प्रोक्षितः सन् 'वाजम्' अन्नं 'सेत्' सिनुयात्, साधयत्विति । तत्र द्वितीयमन्त्रगतं 'वाजं सेत्'–इति पदं व्याचष्टे–अन्नं वा इति ॥ ६ ॥

मयाश्वेन रथयोजनं विधत्ते–अथ रथमिति । तत्र, 'अग्रे' प्रथमं 'दक्षिणा' दक्षिणतः 'युग्य' युगस्य वोढारम्

१–'तद्यदेवेत्यादि' इति क० पुस्तके विशेषः । २–दक्षिणं युनक्ति वामो वेति । । का. श्रौ. सू. १४ । ६१ ।

स युनक्ति । वातो वा मनो वेति न वै वातात्किञ्चनाशीयोऽस्ति न मनसः किञ्चनाशीयोऽस्ति तस्मादाह वातो वा मनो वेति गन्धर्वाः सप्तविंशतिः ॥ तेऽअग्रेऽश्वमयुञ्जन्निति गन्धर्वा ह वा ऽअग्रेऽश्वं युयुजुस्तद्येऽग्रे ऽश्वमयुजंस्ते त्वा युञ्जन्त्वित्येवैतदाह तेऽअस्मिञ्जवमादधुरिति तद्येऽस्मिञ्जवमादधुस्ते त्वयि जवमादधत्वित्येवैतदाह ॥ ८ ॥

(हा) अथ सव्यायुग्यं युनक्ति । वातरंहा भव वाजिन्युज्यमान ऽइति वातजवो भव वाजिन्युज्यमान ऽइत्येवैतदाहेन्द्रस्येव दक्षिणः श्रियैधीति यथेन्द्रस्य दक्षिणः श्रियैवं यजमानस्य श्रियैधीत्येवैतदाह

स युनक्ति–"वातो वा मनो वा"–इति । न वै वाताद् किञ्चनाशीयोऽस्ति । न मनसः किञ्चनाशीयोऽस्ति । तस्मादाह–"वातो वा मनो वा" इति । "गन्धर्वाः सप्तविंशतिः । तेऽग्रेऽश्वमयुञ्जन्" इति । गन्धर्वा ह वा अग्रेऽश्वं युयुजुः । तद्येऽग्रेऽश्वमयुजन् ते त्वा युञ्जन्तु इत्येवैतदाह । " ते अस्मिन् जवमादधुः "–(वा० सं० ९ । ७) इति । तद् येऽस्मिन् जवमादधुः ते त्वयि जवमादधतु इत्येवैतदाह ॥ ८ ॥

अथ सव्यायुग्यं युनक्ति–" वातरंहा भव वाजिन् युज्यमानः "–इति । वातजवो भव वाजिन् युज्यमानः–इत्येवैतदाह । "इन्द्रस्येव दक्षिणः श्रियैधि "–इति । यथेन्द्रस्य दक्षिणः श्रिया–एवं यजमानस्य श्रियैधि–इत्येवैतदाह । " युञ्जन्तु त्वा मरुतो विश्ववेदसः "–इति ।

अश्व युञ्ज्यात् । सव्या युग्यमिति । अस्यायमर्थः–लोके ' मानुषे ' मनुष्यसम्बन्धिनि कर्मणि ' सव्या युग्य ' सव्यभागयोजनीयमेवाश्वं प्रथम युञ्जन्ति । दीर्घश्छान्दसः । (पा. सू. ६।३।१३७) । अत्र तु दक्षिणस्य प्रथम योजनम्, ' एव देवत्रा ' देवयोग्यमेव कर्म कृतवान् भवतीति । 'देवत्रा' देवशब्दाद् देयार्थे सप्तम्यर्थे वा त्राप्रत्यय ॥ ७ ॥

योजनमनूद्य मन्त्रं विधत्ते–स युनक्ति वातोवेति । 'वा' शब्दः समुच्चयार्थः । वायुश्च मनश्च सप्तविंशति सङ्ख्याकाः ' गन्धर्वाः' नक्षत्राणीत्यर्थः । ' ते ' सर्वे ' अग्रे ' अश्मत्तः पुरा रथे ' अश्वं ' योजितवन्तः । ' ते ' पुन ' अस्मिन् ' अश्वे जव वेगम् ' आदधुः ' स्थापितव त. । लोडर्थे लिट् । अस्मिन्नश्वे त्वयि जवमादधत्विति व्याचष्टे–न वै वातादिति । 'वाताद्' वायो. 'मनसः' च ' आशीयः ' आशुतर किञ्चिदपि वस्तु अतिवेगवत् ' न अस्ति ' । उत्तरवाक्य स्पष्टम् ॥ ८ ॥

अथ सव्यस्याश्वस्य रथे योजनं समन्त्रकं विधत्ते–अथ सव्यायुग्यमिति । 'सव्यायुग्य' सव्ये भागे योजनीयम् । अत्र–प्रत्ययश्छान्दसो द्रष्टव्यः । हे 'वाजिन् !' अश्व ! युज्यमानस्त्व ' वातरंहाः ' वायुवेगो 'भव' ।

१–' अत्र च ' इति क. । २–' प्रथमयोजनेन ' इति क. ग. । ३–अत्र वातरंहा इति । का. श्रौ. सू. १४ । ६१ ।

युञ्जन्तु त्वा मरुतो विश्ववेदस इति युञ्जन्तु त्वा देवा इत्येवैतदाहा ते त्वष्टा पत्सु जवं दधात्विति नात्र तिरोहितमिवास्त्यथ दक्षिणाप्रष्टिं युनक्ति सव्याप्रष्टिं वा ऽअग्रे मानुषेऽथैवं देवत्रा ॥ ९ ॥

स युनक्ति । जवो यस्ते वाजिन्निहितो गुहा यः श्येने परीत्तोऽअचरच्च वात ऽइति जवो यस्ते वाजिन्नप्यन्यत्रापनिहितस्तेन नऽइमं यज्ञं प्रजापतिमुज्जयेत्येवैतदाह तेन नो वाजिन्बलवान्बलेन वाजजिच्च भव समने च पारयिष्णुरित्यन्नं वै वाजोऽन्नजिच्च न ऽएध्यस्मिंश्च नो यज्ञे देवसमनऽइमं यज्ञं प्रजापतिमुज्जयेत्येवैतदाह ॥ १० ॥

युञ्जन्तु त्वा देवा इत्येवैतदाह । "आ ते त्वष्टा पत्सु जवं दधातु"–(वा० सं० ९ । ८) इति नात्र तिरोहितमिवास्ति । अथ दक्षिणाप्रष्टिं युनक्ति । सव्याप्रष्टिं वाऽग्रे मानुषे । अथैवं देवत्रा ॥९॥

स युनक्ति–" जवो यस्ते वाजिन् निहितो गुहा, यः श्येने परीत्तो अचरच्च वाते "–इति । जवो यस्ते वाजिन्नप्यन्यत्रापनिहितः तेन न इमं यज्ञं प्रजापतिमुज्जय–इत्येवैतदाह । " तेन नो वाजिन् बलवान् बलेन वाजजिच्च भव, समने च पारयिष्णुः"–(वा० सं० ९ । ९) इति । अन्नं वै वाजः, अन्नजिच्च न एधि । अस्मिंश्च नो यज्ञे देवसमनऽइमं यज्ञं प्रजापतिमुज्जय–इत्येवैतदाह ॥ १० ॥

' इन्द्रस्य ' अश्वः ' इव ' ' दक्षिणः ' प्रष्टः पुष्टाङ्गः त्वं ' श्रिया ' शोभया युक्तः ' एधि ' भव यद्वा, श्री-शब्दात् परस्य सोर्यदेशः । 'यथेन्द्रस्य' अश्वस्य श्रीर्भवति, ' एवं यजमानस्य ' श्रीर्भव । 'विश्ववेदसः' सर्वज्ञाः ' मरुतो ' देवाः ' त्वा ' त्वाम् अश्वं ' युञ्जन्तु ' । ' त्वष्टा ' ' ते ' तव रथे युक्तस्य ' पत्सु ' पादेषु ' जवं ' वेगं ' दधातु ' ' इति ' । नात्र तिरोहितमिति । मन्त्रगतचतुर्थपादे अनवबुद्धोऽर्थो नास्तीत्यर्थः ।

तृतीयस्याश्वस्य योजनं विधत्ते–अथ दक्षिणेति । प्रष्टिर्नाम पादत्रयोपेतो भोजनपात्रादेराधारः, तद्वत् (ऋ० सं० १ । ३९ । ६) (ऋ० सं० १ । १०० । १७) (अथ. सं. १० । ४ । ९ । ८) अश्वैस्त्रि-भिर्युक्तं रथं कुर्यादित्। अत्र पूर्वमश्वद्वयस्य युक्तत्वात् तृतीयस्य प्रष्टित्वमुक्तम् । अत एवापस्तम्बः–" प्रष्टिवाहितं रथं युनक्ति " इति । तृतीयेनाश्वेन रथं युञ्ज्यादित्यर्थः । तं 'दक्षिणा' दक्षिणतः प्रथमं युञ्ज्यात् । सव्याप्रष्टि-मित्यादि, पूर्ववद् व्याख्येयम् ॥ ९ ॥

योजनमन्त्रं मन्त्रं विधत्ते–स युनक्ति जवो य इति । हे 'वाजिन्' ! ' ते ' तव हृदये 'यः' जवः ' वेगः ' गुहा ' गुहायां गूढप्रदेशे ' निहितः ' स्थापितः, ' श्येने ' पक्षिणि च यो जवः ' परीत्तः ' व्यवस्थितः, यो वेगो ' वाते ' वायौ 'अचरत्' तिष्ठति । हे 'वाजिन्!' तेन बलेन बलवान् त्वं 'नः' अस्माकं बलेन 'वाज-

---

१–' भोजनपात्रादिकाधारः ' इति क. । ' भोजनपात्रादिवाधारः ' इति च क० । ' प्रष्टि ' ' तिपाई ' ' आडनी ' इति । महाराष्ट्र भाषायाः । ' तिपाई ' इति प्राच्येषु ख्यातः । २–दक्षिणा प्रष्टिं जवो यस्त इति । का० श्रौ० सू० १४ । ११ ।

ते वा ऽएत ऽएव त्रयो युक्ता भवन्ति । त्रिवृद्धि देवानां तद्धि देवत्राऽधिप्रष्टियुग एव चतुर्थोऽन्वेति मानुषो हि स तं यत्र दास्यन्भवति तच्चतुर्थमुपयुज्य ददाति तस्मादपीतरस्मिन्यज्ञ ऽएत ऽएव त्रयो युक्ता भवन्ति त्रिवृद्धि देवानां तद्धि देवत्राऽधिप्रष्टियुग एव चतुर्थोऽन्वेति मानुषो हि स तं यत्र दास्यन्भवति तच्चतुर्थमुपयुज्य ददाति ॥ ११ ॥

(त्यु) अथ बार्हस्पत्यं चरुं नैवारꣳ सप्तदशशरावं निर्वपति । (त्यु) अन्नं वा ऽएष उज्जयति यो वाजपेयेन यजतेऽन्नपेयꣳ ह वै नामैतद्यद्वाजपेयं तद्यदेवैतदन्नमुदजैषीत्तदेवास्मा ऽएतत्करोति ॥ १२ ॥

ते वाऽएतऽएव त्रयो युक्ता भवन्ति । त्रिवृद्धि देवानाम् । तद्धि देवत्रा । अधिप्रष्टियुग एव चतुर्थोऽन्वेति । मानुषो हि सः । तं यत्र दास्यन् भवति–तच्चतुर्थमुपयुज्य ददाति । तस्मादपीतरस्मिन्–यज्ञऽएतऽएव त्रयो युक्ता भवन्ति । त्रिवृद्धि देवानाम् । तद्धि देवत्रा । अधिप्रष्टियुग एव चतुर्थोऽन्वेति । मानुषो हि सः । तं यत्र दास्यन् भवति–तच्चतुर्थमुपयुज्य ददाति ॥ ११ ॥

अथ बार्हस्पत्यं चरुं नैवारं सप्तदशशरावं निर्वपति । अन्नं वाऽ एष उज्जयति–यो वाजपेयेन यजते । अन्नपेयं ह वै नामैतद्–यद्वाजपेयम् । तद्यदेवैतदन्नमुदजैषीद्–तदेवास्माऽएतत् करोति ॥ १२ ॥

जित् भव ' अन्नस्य जेता दाता भव । ' समने ' यज्ञरूपे सङ्ग्रामे ' पारयिष्णु ' पारयिता पारगमनशीलश्च भवेति ॥ तमिमं मन्त्रं व्याचष्टे–जयो यस्त इति । अप्यन्यत्रापनिहित इति । ' अन्यत्र ' गुहाशयेऽप्युपलभ्यते, प्रदेशान्तरे ' अपनिहितः ' निक्षित. । पूर्वार्द्धस्य तात्पर्यमाह–तेन न इति । यज्ञप्रजापत्योस्तादात्म्य युक्तम् । 'समने पारयिष्णु.'–इत्यस्याभिप्रायमाह–अस्मिन्नो यज्ञ इति । ' देवसमने ' समनमिति सङ्ग्रामनाम (निघ० २ । १७ । १६) । देवसमाज लक्षणेऽस्मिन् यज्ञे । गतार्थमन्यत् ॥ १० ॥

उक्तानामश्वानां त्रित्वसङ्ख्यामनूद्य प्रशंसति–ते वा एत इति । त्रिवृत्त्व त्रिरावृत्तिः । दैवे कर्मणि प्रोक्षणादौ प्रसिद्धेति ' हि '–शब्दस्यार्थ. । चतुर्थस्याश्वस्यानुगमन विधत्ते–अधिप्रष्टीति । तृतीयस्याश्वस्य युगप्रदेशे । ' अधिः ' सतम्यर्थानुवादी । मन्त्रेण युक्तः सन्नेवानुगच्छेत् । यस्मात् स चतुर्थो ' मानुषः ' मनुष्यसम्बन्धी मानुषे हि कर्मणि चतुर्णां वाहाना योजनं दृष्टम् । अत्र मानुषरूपव्युदासाय तस्यायोजनमिति । अत्र सूत्रम्–" अयुक्तश्चतुर्थोऽनुगच्छति "–(का. श्रौ. सू. १४ । ६४) इति ॥ यदैष चतुर्युक्तो रथोऽध्वर्यवे दीयते, तस्मिन् प्रदानसमये चतुर्थस्य रथे योजन दर्शयति–तं यत्र दास्यन्निति । तदुक्तं सूत्रे–" चतुर्थं युक्त्वाऽध्वर्यवे ददाति "–(का. श्रौ. सू. १४ । ९०) इति । उक्तमर्थमन्यत्राप्यतिदिशति–तस्मादपीति । ' इतरस्मिन् ' राजसूयादावित्यर्थः । शिष्ट गतार्थम् ॥ ११ ॥

विधत्ते–अथ बार्हस्पत्यमिति । अत्र द्रव्यदेवताविशिष्टचरुविधिः । सप्तदशशरावमिति । सप्तदशशराव-

(त्यु) अथ यद्बार्हस्पत्यो भवति । बृहस्पतिर्ह्येतमग्रऽउदजयत्तस्माद्बार्हस्पत्यो भवति ॥ १३ ॥

(त्यु) अथ यन्नैवारो भवति । ब्रह्म वै बृहस्पतिरेते वै ब्रह्मणा पच्यन्ते यन्नीवारास्तस्मान्नैवारो भवति सप्तदशशरावो भवति सप्तदशो वै प्रजापतिस्तत्प्रजापतिमुज्जयति ॥ १४ ॥

तमश्वानवघ्रापयति । वाजिन इति वाजिनो ह्यश्वास्तस्मादाह वाजिन इति वाजजित इत्यन्नं वै वाजोऽन्नजित ऽइत्येवैतदाह वाजꣳ सरिष्यन्तऽइत्याजिꣳ हि सरिष्यन्तो भवन्ति बृहस्पतेर्भागमवजिघ्रतेति बृहस्पतेर्ह्येष भागो भवति तस्मादाह बृहस्पतेर्भागमवजिघ्रतेति तद्यदश्वानवघ्रापयतीममुज्जयानीति तस्माद्वाऽअश्वानवघ्रापयति ॥ १५ ॥

इति प्रथमप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ५-१-४ ॥ (१. ४)

अथ यद्बार्हस्पत्यो भवति । बृहस्पतिर्ह्येतमग्र उदजयत्—तस्माद्बार्हस्पत्यो भवति ॥ १३ ॥

अथ यन्नैवारो भवति । ब्रह्म वै बृहस्पतिः । एते वै ब्रह्मणा पच्यन्ते यन्नीवाराः । तस्मान्नैवारो भवति । सप्तदशशरावो भवति । सप्तदशो वै प्रजापतिः । तत् प्रजापतिमुज्जयति ॥ १४ ॥

तमश्वानवघ्रापयति—" वाजिनः "—इति । वाजिनो ह्यश्वाः । तस्मादाह—वाजिन इति । "वाजजितः"—इति । अन्नं वै वाजः । अन्नजित—इत्येवैतदाह । " वाजं सरिष्यन्तः "—इति । आजिं हि सरिष्यन्तो भवन्ति । "बृहस्पतेर्भागमवजिघ्रत"—(वा. सं. ९।९) इति । बृहस्पतेर्ह्येष

परेषितम् । मुष्टिप्रतिनिषिद्धत्वेन शरावस्य तत्सङ्ख्यायाश्च पृथग्विधानात् प्रकृतिगतमुष्टितत्संख्यानिवृत्तिः । तथा च कात्यायनः—" माध्यन्दिनीयैः सह नैवारचरुर्बार्हस्पत्यः सप्तदशशरावः, संख्यामुष्टिनिवृत्तिः "—(का. श्रौ. सू. १४ । ४९) इति । चरुविधिं प्रशंसति—अन्नं वा एष इति । तद्यदेवेत्यादि । तत्र वाजपेये 'यत्' 'एतत्' अन्नम् ' उदजैषीत् ', पुरा बृहस्पतिरनेन क्रतुना यदेतत्फलभूतमन्नं साधितवान्, ' तदेव ' अन्नम् ' अस्मै ' बृहस्पतये ' एतत् ' एतेन चरुणा ' करोति ' ॥ १२ ॥

देवताशरावसंख्याविधित्रयमनूद्य प्रशंसति—अथ यदित्यादिना । पुरा बृहस्पतिः 'एनं' चरुं साधितवान्, अतोऽस्य चरोर्बृहस्पतिर्देवतेति युक्तम् ॥ १३ ॥

अथ यन्नैवार इति । 'नीवारा' इति यत्, ' एते ' ' ब्रह्मणा ' एव ' पच्यन्ते ' न तु कृष्टक्षेत्रोत्पन्नशाल्यादिवत्, अतः कालवशात् पक्वा नीवारा ब्रह्मरूपस्य बृहस्पतेर्योग्या इत्यर्थः ॥ १४ ॥

विधत्ते—तमश्वानवघ्रापयतीति । ' तं ' चरुम् ' अश्वान् ' रथे युक्तान् अवघ्रापयेत् । " आ गन्वोपा-

---

१—बार्हस्पत्यमेनानाघ्रापयति वाजिन इति । का. श्रौ. सू. १४ । ६५

तद्यदाजिं धावन्ति । (न्ती) इममेवैतेन लोकमुज्जयत्यथ यद्ब्रह्मा रथचक्रे साम गायति नाभिदघ्न उद्धितेऽन्तरिक्षलोकमेवैतेनोज्जयत्यथ यद्यूपꣳ रोहति देवलोकमेवैतेनोज्जयति तस्माद्वाऽएतत्त्रयं क्रियते ॥ १ ॥

स ब्रह्मा रथचक्रमधिरोहति । नाभिदघ्नऽउद्धितं देवस्याहꣳ सवितुः सवे सत्यसवसो बृहस्पतेरुत्तमं नाकꣳ रुहेयमिति यदि ब्राह्मणो यजते ब्रह्म हि बृहस्पतिर्ब्रह्म हि ब्राह्मणः ॥ २ ॥

भागो भवति । तस्मादाह बृहस्पतेर्भागमवजिघ्रतेति । तद् यदश्वानवघ्रापयति–इममुज्जयानीति । तस्माद्वाऽअश्वानवघ्रापयति ॥ १५ ॥

तद् यदाजिं धावन्ति–इममेवैतेन लोकमुज्जयति । अथ यद्ब्रह्मा रथचक्रे साम गायति–नाभिदघ्नऽउद्धिते–अन्तरिक्षलोकमेवैतेनोज्जयति । अथ यद् यूपं रोहति–देवलोकमेवैतेनोज्जयति । तस्माद्वाऽएतत्त्रयं क्रियते ॥ १ ॥

स ब्रह्मा रथचक्रमधिरोहति–नाभिदघ्नऽउद्धितम्–"देवस्याहं सवितुः सवे सत्यसवसो बृहस्पतेरुत्तमं नाकं रुहेयम्"–इति। यदि ब्राह्मणो यजते। ब्रह्म हि बृहस्पतिः। ब्रह्म हि ब्राह्मणः॥२॥

दाने" (धा० पा० भ्वा० प० ९२६)। तस्य मन्त्रमाह–वाजिन इति । हे 'वाजिनः !' अश्वाः ! 'वाजजितः' अन्नस्य जेतारः, 'वाज' अन्नम् अन्नसाधनमाजिं प्रति सरिष्यन्तो यूयम्, 'बृहस्पतेर्भागम्'[1] अवजिघ्रत 'अवाङ्मुखा गन्धोपादानं कुरुतेति तदर्थः । तद्व्याचष्टे–वाजिनो ह्यश्वा इति । आजिꣳ हि सरिष्यन्त इति।साध्यभूतान्नवाची वाजशब्दः उपचारात् तत्साधने आजौ वर्तत इत्यर्थः । अवघ्राणस्य प्रयोजनमाह–तद्यदश्वानिति । इमं यज्ञं साधयामीति बुद्ध्या 'अश्वान्' अवघ्रापयेत् ॥ १५ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे प्रथमाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ५–१–४ ॥

विहितमाजिधावनमनूद्य प्रशंसति–तद्यदिति । आजिधावनेन भूलोकं जितवान् भवतीत्यर्थः । अथ सामगानं यूपारोहणं च सार्थवादं विधत्ते–अथ यद् ब्रह्मेत्यादि । 'ब्रह्मा' नामर्त्विक् 'नाभिदघ्ने' नाभिमात्रे 'उद्धिते' उन्नते 'रथचक्रे' स्थित्वा 'साम' गायेत् । 'एतेन' भूम्यूर्ध्वप्रदेशयोर्मध्यदेशे गीयमानेन साम्ना 'अन्तरिक्षलोकं' जितवान् भवति । चक्रादुन्नतस्य सप्तदशारत्निपरिमितस्य यूपस्यारोहणेन तृतीयलोकमेव स्वाधीनं कृतवान् भवतीत्यर्थः ॥ १ ॥

ब्रह्मणो रथचक्रे गानं विहितम्, तदारोहणमन्तरेण न सम्भवतीति तदिदानीं विधत्ते–स ब्रह्मेति । तत्र वाजपेये द्वावधिकारिणौ, ब्राह्मणो राजन्यश्चेति, तत्र यजमानभेदेन मन्त्रभेदं विदधुः प्रथमं ब्राह्मणपक्षे मन्त्रं पठति–देवस्याहमिति । 'सत्यसवसः' सत्यानुज्ञानस्य 'सवितुः' सर्वेषां प्रसवितुर्देवस्य 'सवे' प्रसवे

1–देवस्याहमिति ब्रह्मा रथचक्रमारोहत्युत्करे नाभिमात्रे स्थाणौ स्थितम्। का० श्रौ० सू० १४।३।७।

(णोऽय) अथ यदि राजन्यो यजते । देवस्याहꣳ सवितुः सवे सत्यसवस ऽइन्द्रस्योत्तमं नाकꣳ रुहेयमिति क्षत्रꣳ हीन्द्रः क्षत्रꣳ राजन्यः ॥३॥

(त्रिः) त्रिः सामाभिगायति । त्रिरभिगीयावरोहति देवस्याहꣳ सवितुः सवे सत्यप्रसवसो बृहस्पतेरुत्तमं नाकमरुहमिति यदि ब्राह्मणो यजते ब्रह्म हि बृहस्पतिर्ब्रह्म हि ब्राह्मणः ॥ ४ ॥

(णोऽय) अथ यदि राजन्यो यजते । देवस्याहꣳ सवितुः सवे सत्यप्रसवसऽइन्द्रस्योत्तमं नाकमरुहमिति क्षत्रꣳ हीन्द्रः क्षत्रꣳ राजन्यः ॥ ५ ॥

अथ यदि राजन्यो यजते-" देवस्याहं सवितुः सवे सत्यसवस इन्द्रस्योत्तमं नाकं रुहेयम्"-इति । क्षत्रं हीन्द्रः । क्षत्रं राजन्यः ॥ ३ ॥

त्रिः सामाभिगायति । त्रिरभिगीयावरोहति-" देवस्याहं सवितुः सवे सत्यप्रसवसो बृहस्पतेरुत्तमं नाकमरुहम् "-इति । यदि ब्राह्मणो यजते । ब्रह्म हि बृहस्पतिः । ब्रह्म हि ब्राह्मणः ॥ ४ ॥

अथ यदि राजन्यो यजते-" देवस्याहं सवितुः सवे सत्यप्रसवस इन्द्रस्योत्तमं नाकमरुहम् "-(वा० सं० ९ । १०) इति । क्षत्रं हीन्द्रः । क्षत्रं राजन्यः ॥ ५ ॥

अनुज्ञातां वर्णनात्मो हि ' बृहस्पतेः ' सम्बन्धिनः ' उत्तमम् ' उत्कृष्टं ' नाकं ' स्वर्गं ' रुहेयम् ' आरोहेयं करवै । रुहेराशीर्लिङि, ' लिङ्याशिष्यङ् '-(पा. सू. ३ । १ । ८६) इत्यङ् । ब्रह्म हीति । देवानां मध्ये बृहस्पतिर्ब्राह्मणजातिः ॥ २ ॥

राजन्यपक्षेऽपि मन्त्रं पठति-अथ यदीति बृहस्पतेरित्यस्य स्थाने इन्द्रस्येति विशेषः । अर्थस्तु पूर्ववत् । क्षत्रं हीन्द्र इति । देवानां मध्ये इन्द्रः क्षत्रियजातिः ॥ ३ ॥

विहितस्य ब्रह्मकर्तृकस्य सामगानस्य त्रित्वलक्षणं विधत्ते-त्रिः सामेति । ' त्रिः ' त्रिवारमित्यर्थः । " देवस्य वयम् "-इति, " रुहेम "-इति च बहुवचनान्तः शाखान्तरीयो मन्त्रः । तथैव कात्यायनोऽपि सूत्रयामास-" देवस्य वयमिति, ब्रह्मा रथचक्रमारोहति " (का. श्रौ. सू. १४ । ६७) इति । अत्र " वयम् "-इति, " रुहेम "-इति च एकवचनान्तत्वेन संहितायामाम्नानात्तमनुसृत्यैव ब्राह्मणे विहितत्वादविरोधः ॥

मन्त्रात्मकस्य रथारोहणं विधत्ते-त्रिः सामाभिगायतीति । त्रिरभिगीयावरोहतीति । प्रयोगस्तु

१-देवस्य वयमित्यादि विहितत्वेऽपि [illegible] इत्यतः [illegible] । [illegible] संहिता [illegible] देवस्याहमिति ब्रह्मा रथचक्रमारोहतीति एकवचन[illegible] [illegible] केवलं [illegible] बहुवचनान्त [illegible] [illegible] । तथैवाग्रे [illegible] देवस्याहमिति इत्येव [illegible] कात्यायनस्य " देवस्याहमिति " एकवचन[illegible] सूत्रकारस्य [illegible] । अन्यत्र सर्वं देवस्य वयमिति बहुवचनं [illegible] [illegible] ॥

(न्योऽध) अथ सप्तदश दुन्दुभीननुवेद्यन्तᳪं सम्मिन्वन्ति । प्रतीच आग्नीध्रात्प्रजापतिं वाऽएष उज्जयति यो वाजपेयेन यजते व्वाग्वै प्रजापतिरेषा वै परमा व्वाग्या सप्तदशानां दुन्दुभीनां परमामेवैतद्वाचं परमं प्रजापतिमुज्जयति सप्तदश भवन्ति सप्तदशो वै प्रजापतिस्तत्प्रजापतिमुज्जयति ॥ ६ ॥

(त्यु) अथैतेषां दुन्दुभीनाम् । (से) एकं यजुषाऽऽहन्ति तत्सर्वे यजुषाऽऽहता भवन्ति ॥ ७ ॥

अथ सप्तदश दुन्दुभीननुवेद्यन्तं सम्मिन्वन्ति प्रतीच आग्नीध्रात् । प्रजापतिं वाऽएष उज्जयति यो वाजपेयेन यजते । वाग्वै प्रजापतिः । एषा वै परमा वाग्—या सप्तदशानां दुन्दुभीनाम् । परमामेवैतद्वाचं परमं प्रजापतिमुज्जयति । सप्तदश भवन्ति । सप्तदशो वै प्रजापतिः । तत् प्रजापतिमुज्जयति ॥ ६ ॥

अथैतेषां दुन्दुभीनामेकं यजुषाऽऽहन्ति । तत् सर्वे यजुषाऽऽहता भवन्ति ॥ ७ ॥

सूत्रे दर्शित.—" ब्रह्मा त्रिः साम गायति, दुन्दुभीन् वादयति, एष स्य इति प्रपृथं जुहोति "–(का. श्रौ. सू. १४ । ७८–८०) इत्युपक्रम्य "प्रदक्षिणं कृत्वाऽऽयन्ति, आगतेषु ब्रह्मावरोहति देवस्याहमिति' " (का. श्रौ. सू. १४ । ८४, ८५) इति । अत्रापि पूर्ववद् यजमानभेदेनावरोहणं मन्त्रभेदं च दर्शयति—देवस्याहामिति । मरुह्निति, रुहेर्लुङि " कृ-मृ-दृ-रुहिभ्यः "—इति (पा. सू. ३ । १ । ५९) च्लेरङादेशः ॥ ४ ॥ ५ ॥

विधत्ते–अथ सप्तदशेति । सप्तदशसङ्ख्याकान् ' दुन्दुभीन् ' ' अनुवेद्यन्तं ' वेदिसमीपे ' प्रतीचः आग्नीध्रात् आग्नीध्रीयपश्चिमप्रदेशे स्थितान् ' सम्मिन्वन्ति ' वादयितुमावध्नन्तीत्यर्थः । अत्र सूत्रम्–" सप्तदश दुन्दुभीनासजत्यनुवेदि पश्चादाग्नीध्रात "–(का. श्रौ. सू. १४ । ६९ ।) इति । " एषा वै इत्यादिकस्यायमर्थः; दुन्दुभीनां नादस्य महत्त्वान् परमवाक्त्वम्; अतो वाग्रूपप्रजापत्युज्जयहेतुर्दुन्दुभिवाद इत्यर्थः । गतमन्यत् ॥ ६ ॥

विधत्ते–अथैतेषामिति । सप्तदशानां दुन्दुभीनां मध्ये एकं दुन्दुभिम् "बृहस्पते वाजम्" इति वक्ष्यमाणेन मन्त्रेण समाहन्यात् । इतरान् षोडश दुन्दुभीन् तूष्णीं वादयेत् । एकस्य समन्त्रकाहननेन सर्वेऽपि दुन्दुभयश्छत्रिन्यायेन समन्त्रकमेवाहताः ताडिता वादिताः स्युरित्यर्थः । अत्र सूत्रम्–बृहस्पते वाजमित्येकं दुन्दुभिमाहन्ति, तूष्णीमितरान् " (का. श्रौ. सू. १४ । ७०) इति ॥ ७ ॥

१–अनुमन्त्रयते वा (इत्यप्यनुमन्त्रयम्) का. श्रौ. सू. १४ । ८१ ।

२–कण्ठेन च तूर्येण । सुत्यान् जयति । यात्वा प्रदक्षिणं कृत्वा यति । आगतेषु ब्रह्माऽवरोहति देवस्याहमिति । का. श्रौ. सू. । १४ । ८२–८५ ।

स आहन्ति बृहस्पते व्वाजं जय बृहस्पतये व्वाचं व्वदत बृहस्पतिं व्वाजं जापयतेति यदि ब्राह्मणो यजते ब्रह्म हि बृहस्पतिर्ब्रह्म हि ब्राह्मणः ॥ ८ ॥

(णोऽथ) अथ यदि राजन्यो यजते । (तऽ) इन्द्र व्वाजं जयेन्द्राय व्वाचं व्वदतेन्द्रं व्वाजं जापयतेति क्षत्रᳬं हीन्द्रः क्षत्रᳬं राजन्यः ॥ ९ ॥

(न्योऽथै) अथैतेष्वाजिसृत्सु रथेषु । पुनरासृतेष्वेतेषां दुन्दुभीनामेकं यजुषोपावहरति तत्सर्वे यजुषोपावहृता भवन्ति ॥ १० ॥

स उपावहरति । (त्ये) एषा वः सा सत्या संव्वागभूद्यया बृहस्पतिं व्वाजमजीजपताजीजपत बृहस्पतिं व्वाजं व्वनस्पतयो व्विमुच्यध्वमिति यदि ब्राह्मणो यजते ब्रह्म हि बृहस्पतिर्ब्रह्म हि ब्राह्मणः ॥ ११ ॥

स आहन्ति-"बृहस्पते वाजं जय, बृहस्पतये वाचं वदत, बृहस्पतिं वाजं जापयत"-इति । यदि ब्राह्मणो यजते । ब्रह्म हि बृहस्पतिः । ब्रह्म हि ब्राह्मणः ॥ ८ ॥

अथ यदि राजन्यो यजते-"इन्द्र वाजं जय, इन्द्राय वाचं वदत, इन्द्रं वाजं जापयत" (वा. सं. ९।११) इति । क्षत्रं हीन्द्रः । क्षत्रं राजन्यः ॥ ९ ॥

अथैतेष्वाजिसृत्सु रथेषु पुनरासृतेष्वेतेषां दुन्दुभीनामेकं यजुषोपावहरति । तत् सर्वे यजुषोपावहृता भवन्ति ॥ १० ॥

स उपावहरति-"[1]एषा वः सा सत्या संवागभूत् । यया बृहस्पतिं वाजमजीजपत, अजीजपत बृहस्पतिं वाजं वनस्पतयो विमुच्यध्वम्"-इति । यदि ब्राह्मणो यजते । ब्रह्म हि बृहस्पतिः । ब्रह्म हि ब्राह्मणः ॥ ११ ॥

हननविधिमनूद्य मन्त्रं विधत्ते-स आहन्तीति । हे 'बृहस्पते !' 'वाजम्' अन्नं 'जय'। हे दुन्दुभयः ! 'बृहस्पतये' बृहस्पतेरर्थाय 'वाचं' सत्यभूतां यूयं 'वदत'। 'बृहस्पतिम्' 'वाजम्' अन्नं 'जापयत' अन्नविषयं जयं प्रापयत । बृहस्पतिः स्वयमेव वाजं जयति, तं जापयत । जयतेर्ण्यन्तस्य "क्रीङ्जीनां णौ" (पा. सू. ६।१।४८) इत्यात्वे कृते पुगागमः ॥ ८ ॥

राजन्यमन्त्रभेदं दर्शयति-अथ यदीति । बृहस्पतिस्थाने इन्द्रपदं प्रक्षेपणीयम् । अन्यत् समानम् ॥ ९ ॥

विधत्ते-अथैतेष्विति । 'रथेषु' 'आजिसृत्सु' लक्ष्यस्थानं प्रति सृतवत्सु गतवत्सु 'पुनरासृतेषु' पुनरागतेषु सत्सु 'एतेषां' सर्वेषां 'दुन्दुभीनां' मध्ये 'एकं' प्राग् 'यजुषा' मन्त्रेण 'उपावहरति' अवरोहयेत् ; अन्येषां तु तूष्णीमित्यर्थः ॥ १० ॥

उपावहरतीति । अवरोहणमन्त्रस्यायमर्थः;-हे दुन्दुभयः 'वः' युष्माकं सम्बन्धिनी 'सा सत्या' 'संवाक्' समुदिता वाक् 'अभूत्', 'यया' वाचा 'बृहस्पतिं' 'वाजम्' 'अजीजपत' अन्नविषयं जयं प्रापयत । एतस्यैव पुनर्वचनमजीजपतेति वाक्यम् । हे 'वनस्पतयः !' कार्ये कारणशब्दः, वानस्पत्या दुन्दुभयः 'विमुच्यध्वम्' विमुक्ता भवतेति ॥ ११ ॥

1-एषा १ व इति मन्त्रावहमवहरते । तूष्णीमितरान् । का. श्रौ. सू. १४ । ८६ । ८७ ।

(णोऽथ) अथ यदि राजन्यो यजते । (तऽ) एषा वः सा सत्या सम्वाग-भूद्ययेन्द्रं व्वाजमजीजपताजीजपतेन्द्रं व्वाजं व्वनस्पतयो व्विमुच्यध्वमिति क्षत्रँ हीन्द्रः क्षत्रँ राजन्यः ॥ १२ ॥

(न्योऽथ) अथ व्वेद्यन्तात् । (द्रा) राजन्य उदङ्सप्तदश प्रव्याधान्प्र-विध्यति यावान्वाऽएकः प्रव्याधस्तावांस्तिर्यङ्प्रजापतिरथ यावत्सप्तदश प्रव्याधास्तावानन्वङ्प्रजापतिः ॥ १३ ॥

(स्त) तद्यद्राजन्यः प्रविध्यति । (त्ये) एष वै प्रजापतेः प्रत्यक्षतमां यद्राजन्यस्तस्मादेकः सन्बहूनामीष्टे यद्वेव चतुरक्षरः प्रजापतिश्चतुरक्षरो राजन्यस्तस्माद्राजन्यः प्रविध्यति सप्तदश प्रव्याधान्प्रविध्यति सप्तदशो वै प्रजापतिस्तत्प्रजापतिमुज्जयति ॥ १४ ॥

अथ यदि राजन्यो यजते–"एषा वः सा सत्या संवागभूद्, ययेन्द्रं वाजमजीजपताजीजपत इन्द्रं वाजं वनस्पतयो विमुच्यध्वम्"–(वा. सं. ९ । १२) इति । क्षत्रं हीन्द्रः । क्षत्रं राजन्यः ॥ १२ ॥

अथ वेद्यन्ताद्राजन्य उदङ् सप्तदश प्रव्याधान् प्रविध्यति । यावान्वाऽएकः प्रव्याधः तावांस्तिर्यङ् प्रजापतिः । अथ यावत् सप्तदश प्रव्याधाः तावानन्वङ् प्रजापतिः ॥ १३ ॥

तद्यद्राजन्यः प्रविध्यति । एष वै प्रजापतेः प्रत्यक्षतमां–यद्राजन्यः । तस्मादेकः सन् बहूनामीष्टे । यद्वेव चतुरक्षरः प्रजापतिः, चतुरक्षरो राजन्यः । तस्माद्राजन्यः प्रविध्यति । सप्तदश प्रव्याधान् प्रविध्यति । सप्तदशो वै प्रजापतिः । तत् प्रजापतिमुज्जयति ॥ १४ ॥

अथेति । अत्रापि पूर्वस्मन्मन्त्रभेदो "यदि राजन्यः" इत्यादिना प्रदर्शितः ॥ १२ ॥

दुन्दुभ्युपावहरणसमनन्तरकर्त्तव्यं क्षत्रियस्य विधत्ते—अथ वेद्यन्तादिति । 'प्रव्याधान्' प्रकर्षेण बलाधिक्येन विमुक्तो बाणो यावति देशे लक्ष्यं विध्यति, तावानेकः प्रव्याधः । तथाविधान् सप्तदशसङ्ख्याकान् 'वेद्यन्तात्' आरभ्य उदङ्मुखः उदगपवर्गान् 'प्रविध्येति'[1] । तमिमं प्रशंसति–यावान् वा एक इति । 'प्रजापतिः' एकप्रव्याधपरिमाणेन 'तिर्यङ्' स्थौल्येन विस्तारवान् वर्त्तते, सप्तदशप्रव्याधपरिमाणेन 'अन्वङ्' आयामवान् वर्त्तते । अतः सप्तदशप्रव्याधकरणं प्रजापतिशरीरपरिमितत्वात् प्रशस्तमित्यर्थः ॥ १३ ॥

एषामिषुप्रव्याधानां राजन्यकर्तृत्वे कारणमाह–तद्यद्राजन्य इति । 'एष राजन्यः' खलु 'प्रजापतेः' 'प्रत्यक्षतमां' प्रत्यक्षतमं रूपम्; 'तस्मात्' प्रजापतेः प्रत्यक्षरूपत्वात् 'एकः' अपि 'सन्' 'राजन्यः'

१-क्षत्रियः सप्तदशसु मध्यमासत्वाति दीर्घदर्शनः । (का. श्रौ. सू. १४ । ७ । १)

(त्यु) अथ यं यजुषा युनक्ति । तं यजमानऽआतिष्ठति देवस्याहꣳ सवितुः सवे सत्यप्रसवसो बृहस्पतेर्वाजजितो वाजं जेषमिति ॥ १५ ॥

तद्यथैवादो बृहस्पतिः । सवितारं प्रसवायोपाधावत्सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुव त्वत्प्रसूत ऽइदमुज्जयानीति तदस्मै सविता प्रसविता प्रासुवत्तत्सवितृप्रसूत ऽउदजयदेवमेवैषऽएतत्सवितारमेव प्रसवायोपधावति सविता वै देवानां प्रसवितेदं मे प्रसुव त्वत्प्रसूतऽइदमुज्जयानीति तदस्मै सविता प्रसविता प्रसौति तत्सवितृप्रसूत ऽउज्जयति ॥ १६ ॥

(त्यु) अथ यद्यध्वर्योः । (र) अन्तेवासी वा ब्रह्मचारी वैतद्यजुरधीयात्सोऽन्वास्थाय वाचयति वाजिन इति वाजिनो ह्यश्वास्तस्मादाह

अथ यं यजुषा युनक्ति–तं यजमान आतिष्ठति–" देवस्याहं सवितुः सवे सत्यप्रसवसा बृहस्पतेर्वाजजितो वाजं जेषम् "–इति ॥ १५ ॥

तद्यथैवादो बृहस्पतिः सवितारं प्रसवायोपाधावत् । सविता वै देवानां प्रसविता । इदं मे प्रसुव, त्वत्प्रसूत इदमुज्जयानीति । तदस्मै सविता प्रसविता प्रासुवत् । तत्सवितृप्रसूत उदजयत् । एवमेवैष एतत्सवितारमेव प्रसवायोपधावति । सविता वै देवानां प्रसविता । इदं मे प्रसुव, त्वत्प्रसूत इद-मुज्जयानीति । तदस्मै सविता प्रसविता प्रसौति । तत्सवितृप्रसूत उज्जयति ॥ १६ ॥

अथ यद्यध्वर्योरन्तेवासी वा, ब्रह्मचारी वा–एतद्यजुरधीयात् । सोऽन्वास्थाय वाचयति–

' बहूनां ' प्रजानाम् ' ईष्टे ' ईश्वरो भवति । ' प्रजापतिः ' अपि ' चतुरक्षर', ' ' राजन्यः ' अपि ' नियः '–इत्यक्षरविशेषात् ' चतुरक्षरः ' । ' तस्मात् ' प्रजापत्यात्मकत्वाद् राजन्यकर्तृक इयुप्रक्षेपः कार्यः । मन्त्राणां सप्तदशत्वं प्रजापत्यात्मना स्तौति–सप्तदशेति । सप्तदशप्रक्षेपकरणमुदीरितरीत्या प्रजापतिशरीर-सम्पादनम् । तदन्ते या औदुम्बरी शाखा स्थापिता, तस्यामवस्थितेन यजमानेनाजिधावनं कुर्वता प्राप्तत्वात् कृत्स्न प्रजापतिशरीरमेव प्राप्त भवतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

अध्वर्युकृतस्य रथस्य यजमानकर्तृकं समन्त्रकमारोहणं विधत्ते–अथ यमिति । उक्तं सप्तदशप्रक्षेपान्तरमाजि-धावनं कर्तुम् ' आतिष्ठति ' आरोहेदित्यर्थः । अत्र सूत्रम्–" देवस्याहमिति यजुर्युक्तमारोहति यजमानः "–(का. श्रौ. सू. १४ । ७२) इति । आरोहणमन्त्रस्यायमर्थः;–' सत्यसवसः ' यथार्थप्रसवस्य ' सवितुर्देवस्य ' ' सवे ' अभ्यनुज्ञायां वर्तमानः ' अहम् ' ' वाजजित. ' अन्नस्य जेतुः ' बृहस्पतेः ' सम्बन्धि ' वाजम् ' अन्नम् ' जेषम् ' जीयासमिति । सवितुरनुज्ञयैव प्रवर्तने वाजोज्जयो भवतीत्यर्थः ॥ १५ ॥

इममर्थं बृहस्पतिदृष्टान्तेन द्रढयति–तद्यथैवाद इत्यादिना । ' अदः ' अमुष्मिन् विप्रकृष्टे काले, आजि-धावनकाले ' बृहस्पतिः ' ' सवितारम् ' अनुससार । एवमेवैष इत्यादिना दार्ष्टान्तिके योजयति ॥ १६ ॥

विधत्ते–अथ यदीति । ' अथ ' यजमानस्य रथारोहणानन्तरम्, 'अध्वर्योः' शिष्यो वा, अन्यो 'ब्रह्मचारी'

वाजिन इति वाजजित ऽइत्यन्नं वै वाजोऽन्नजितऽइत्येवैतदाहाध्वन स्कभ्नुवन्त ऽइत्यध्वनो हि स्कभ्नुवन्तो धावन्ति योजना मिमाना इति योजनशो हि मिमाना अध्वानं धावन्ति काष्ठां गच्छतेति यथैनानन्तरा नाष्ट्रा रक्षाꣳसि न हिꣳस्युरेवमेतदाह धावन्त्याजिमाघ्नन्ति दुन्दुभीनभि साम गायति ॥ १७ ॥

(त्यु) अथैताभ्यां जगतीभ्याम् । (स्तु) जुहोति वाऽनु वा मन्त्रयते यदि जुहोति यद्यनुमन्त्रयते समान ऽएव बन्धुः ॥ १८ ॥

" वाजिनः "–इति । वाजिनो ह्यश्वाः । तस्मादाह–वाजिन इति । " वाजजितः " इति । अन्नं वै वाजः । अन्नजित इत्येवैतदाह । " अध्वनः स्कभ्नुवन्तः " इति । अध्वनो हि स्कभ्नुवन्तो धावन्ति । "योजना मिमानाः" इति । योजनशो हि मिमाना अध्वानं धावन्ति । "काष्ठां गच्छत " (वा. सं. ९।१३) इति । यथैनानन्तरा नाष्ट्रा रक्षांसि न हिंस्युः । एवमेतदाह । धावन्त्याजिम् । आघ्नन्ति दुन्दुभीन् । अभि साम गायति ॥ १७ ॥

अथैताभ्यां जगतीभ्यां जुहोति वा, अनु वा मन्त्रयते । यदि जुहोति, यद्यनुमन्त्रयते–समान एव बन्धुः ॥ १८ ॥

वा ' एतद् ' वक्ष्यमाण मन्त्रम् ' अधीयात् ' स्मरेत्, ' सः ' तमेव रथम् ' अन्वारुह्य ' तूष्णीमारुह्य " वाजिनः " इति मन्त्रं ' वाचयति ', यजमानमिति शेषः । अत्र सूत्रम्–" अध्वर्युश्च तूष्णीं ब्रह्मचार्यन्तेवासी वा वाचनाय " (का. श्रौ. सू. १४ । ७४) इति, "वाजिन इति वाचयति " (का. श्रौ. सू. १४।७७) इति । ' हे वाजिनः ! ' अश्वाः ! ' वाजजित. ' अन्नस्य जेतारः ' अध्वनः ' मार्गान् ' स्कभ्नुवन्तः' । "स्कभि स्तभि प्रतिबन्धे" सौत्रोधातुः (पा. सू. ३।१।८२) । स्कम्भन नाम वेगेनाक्रमणम्, मार्गान् पृष्ठत. कृत्वा पुरोगमनम् । तत् कुर्वन्त., क्षोभयन्तो वा 'योजना' योजनानि 'मिमाना.' । " माङ् माने " (धा.पा.जु.आ. ६) शीघ्रगत्या परिच्छिन्दन्त' शीघ्रगामिन', ' काष्ठाम् ' आजिधावनस्यावधिभूताम् । " आक्रम्यन्तोऽपि काष्ठोच्यते " (निरु. २ । १५ । १) इति हि यास्क' । सप्तदशप्रव्याधान्ते निर्मितामौदुम्बरीं शाखां लक्ष्यभूतस्वर्गात्मिकाम्, " स्वर्गो वै लोक' काष्ठा " (तै. ब्रा. १।३।६।९) इति श्रुतेः । वेगेन गच्छतेति ॥

तमिमं व्याचष्टे–वाजिनोऽश्वा इति । योजनशो हीति । लोके ' हि ' अश्वाः ' योजनशः ' एकैक योजन ' मिमाना. ' परिच्छिन्दन्तो महान्तम् ' अध्वानम् ' ' धावन्ति ' गच्छन्ति, एवमश्वा अपीति । यथैनानिति । अस्यायमर्थः, ' अन्तरा ' आजिधावनमध्ये ' नाष्ट्रा ' नाशकानि ' रक्षांसि ' ' एनान् ' अश्वान् ' यथा ' ' न हिंस्यु. ', तथा लक्ष्यस्थानं गच्छतेति , विहितानामाजिधावनदुन्दुभ्याहननब्रह्मकर्तृकसामगानानां प्रयोगकालं विवक्ते–धावन्त्याजिमिति । अत्र सूत्रम्–"अन्तेवासी वा वाचनाय " (का. श्रौ. सू. १४।७४) इत्येतस्मादनन्तरम् " आजिं शीघ्रं यन्ति, वाजिन इति वाचयति, ब्रह्मा त्रिः साम गायति, दुन्दुभीन् वादयन्ति" इति (का. श्रौ. सू. १४ । ७६-७९) ॥ १७ ॥

विवृत्ते–अथैताभ्यामिति । ' एताभ्यां ' वक्ष्यमाणाभ्यां मन्त्राभ्यां हवनमनुमन्त्रणं वा विकल्पेन कर्त-

स जुहोति । (त्ये) एष स्य वाजी क्षिपणिं तुरण्यति ग्रीवायां बद्धो ऽअपिकक्ष ऽआसनि ॥ क्रतुं दधिक्रा अनु सꣳसनिष्यदत्पथामङ्का- ꣳस्यन्वापनीफणत्स्वाहा ॥ १९ ॥

(ह्वो) उत स्म । (स्मा) अस्य द्रवतस्तुरण्यतः पर्णं न वेरनु- वाति प्रगर्द्धिनः ॥ श्येनस्येव ध्रजतोऽअङ्कसं परिदधिक्राव्णः सहोर्जा तरित्रतः स्वाहेति ॥ २० ॥

स जुहोति-"एष स्य वाजी क्षिपणिं तुरण्यति; ग्रीवायां बद्धोऽअपिकक्षऽआसनि, क्रतुं दधिक्रा अनु संसनिष्यदत् पथामङ्कास्यन्वापनीफणत् स्वाहा "-(वा० सं० ९।१४) ॥ १९ ॥

"उत स्मास्य द्रवतस्तुरण्यतः पर्णं न वेरनुवाति प्रगर्द्धिनः । श्येनस्येव ध्रजतो- ऽअङ्कसं परि दधिक्राव्णः सहोर्जा तरित्रतः स्वाहा "-(वा० सं० ९।१५) इति ॥ २० ॥

न्त्रम् । उभयत्रार्थवादवाक्यशेषः समान इत्याह-यदि जुहोतीति । 'बन्धुः' बध्यतेऽनेन स्तुतिरिति बन्धुर्वाक्यशेषः, स तु समानः । "एतानेवैतदश्वान् धावत उपवाजयति, एतेषु वीर्यं दधाति "-इति वाक्यशेषो वक्ष्यते । 'एतत्' एतेन हवनेन अनुमन्त्रणेन वा 'धावतः' शीघ्रगामिनः तान् 'अश्वान्' 'उपवाजयति' अत्यन्त- वेगयुक्तान् करोति, एतेष्वश्वेषु 'वीर्यं' सामर्थ्यं निहितवान् भवतीत्यर्थः । अतो वेगसाधनत्वाद् हवनमनुमन्त्रणं वा कर्त्तव्यमित्यर्थः ॥ १८ ॥

हवनमन्त्र मन्त्रद्वयं विधत्ते-स जुहोत्येष स्य इति । 'एषः' 'स्यः' सः 'वाजी' वेजनवान् अश्वः 'ग्रीवायाम्' 'अपि' 'कक्षे' कक्षमूले 'आसनि' आस्ये तदुचितरज्जुविशेषैः 'बद्धः' 'क्षिपणिं' कशां 'तुरण्यति' त्वरयति । 'दधिक्राः' धारकान् मार्गविरोधकान् पाषाणादीन् अपि अतिक्रामन् अश्वः 'क्रतुं' क्रतुसाधिनोऽभिप्रायम् 'अनुसंसनिष्यदत्' सम्यगनुसन्दधानः 'पथां' मार्गाणाम् 'अङ्कांसि' लक्षणानि कुटिलानि निम्नोन्नतानि च 'अन्वापनीफणत्' अनुक्रमेण ऋजुत्वं समत्वं चाऽऽपादयन्, तुरण्यतीति पूर्वत्र सम्बन्धः 'स्वाहा'-इति होमलिङ्गं वषट्कारनिवृत्त्यर्थम् ॥ १९ ॥

उत स्मेति । द्वितीयमन्त्रस्यायमर्थः-'उत स्म' अपि च 'अस्य' यजमानस्य रथे नियुक्तस्य 'द्रवतः' गच्छतः 'तुरण्यतः' तूर्णमध्वानमश्नुवानस्य 'प्रगर्द्धिनः' अवधिं प्राप्तुमभिकाङ्क्षतोऽश्वस्य 'अङ्कसं' शृङ्गारचिह्नं वस्त्रचामरादिकं 'परि' सर्वस्मिन्नपि देहे वर्त्तमानम् अनुगच्छति । तत्र दृष्टान्तः 'वेः' पक्षिणः 'पर्णं न' वातोद्गतं पत्रम् इव । यथा त्वरया गच्छतः पक्षिणः पक्ष उत्क्षिप्तो गच्छन् नावलोक्यते, तथेत्यर्थः । शीघ्रधावने श्येनो दृष्टान्तः-'ध्रजतः' परिधावतः 'श्येनस्य इव' 'दधिक्राव्णः' धारकपर्वताद्यति- क्रामिणोऽश्वस्य 'ऊर्जा' बलेन 'सह' 'तरित्रतः' भृशं तरतोऽश्वस्येति योज्यम् । 'स्वाहा'-इति पूर्ववत् ॥ २० ॥

१-एष स्य इति मन्त्रेण जुहोति । अनुमन्त्रयते वा । का० श्रौ० सू० १४ । ५० । ८१ । २-शृङ्गारादिचिह्नमिति क. पा. ।

(त्य) अथोत्तरेण त्रिचेन । जुहोति वाऽनु वा मन्त्रयते द्वयं तद्यस्मा-ज्जुहोति वाऽनु वा मन्त्रयते यदि जुहोति यद्यनुमन्त्रयते समान ऽएव बन्धु-रेतानेवैतदश्वान्धावत ऽउपवाजयत्येतेषु वीर्यं दधाति तिस्रो वा ऽइमाः पृथिव्य इयमहैका द्वे ऽअस्याः परे ता ऽएवैतदुज्जयति ॥ २१ ॥

सोऽनुमन्त्रयते । शं नो भवन्तु वाजिनो हवेषु देवताता मितद्रवः स्वर्काः । जम्भयन्तोऽहिं वृकं रक्षांसि सनेम्यस्मद्युयवन्नमीवाः ॥२२॥

अथोत्तरेण त्रिचेन जुहोति वाऽनुवा मन्त्रयते द्वयं तद्यस्माज्जुहोति वा अनु वा मन्त्रयते । यदि जुहोति, यद्यनुमन्त्रयते-समान एव बन्धुः । एतानेवैतदश्वान्धावत उपवाजयति । एतेषु वीर्यं दधाति । तिस्रो वाऽइमाः पृथिव्यः-इयमहैका । द्वे ऽअस्याः परे । ता एवैतदुज्जयति ॥ २१ ॥

सोऽनुमन्त्रयते-"शं नो भवन्तु वाजिनो हवेषु । देवताता, मितद्रवः, स्वर्काः । जम्भयन्तोऽहिं वृकं रक्षांसि, सनेम्यस्मद्, युयवन्नमीवाः "-(वा. सं. ९।१६) ॥ २२ ॥

कर्त्तव्यान्तरं विधत्ते-अथोत्तरेणेति । वक्ष्यमाणेन तृचेन हवनमनुमन्त्रणं वा कुर्यात् । द्वयं तदिति । अस्यायमर्थः-'जुहोत्यनुमन्त्रयते वा' इति यत्, तद् द्वयं सत्यानृतात्मकत्वेन द्विप्रकारमिति, "द्वयं वा इदं न तृतीयमस्ति, सत्यञ्चैवानृतञ्च"-(श. प. १।१।१।४) इति श्रुतेः । हवनानुमन्त्रणयोरुभयत्रार्थवादवाक्यशेषः समान इत्याह-यदि जुहोतीति । 'बन्धुः' वाक्यशेषः समानः, जागतमन्त्रकरणयोस्तृचकरणयोश्च हवनानुमन्त्रणयोः स्तावकवाक्यशेषः समान इत्यर्थः । कः पुनरसावित्याह-एतानेवैतदिति । हवनानुमन्त्रणार्थवादवाक्यशेषः "तिस्रो वा इमाः" इत्यादिकं तृचेन त्रित्वसंख्यार्थवादब्राह्मणम् । 'पृथिव्यस्तिस्रः', "त्रयो वा इमे त्रिवृतो लोकाः,"-इति एकैकस्य त्र्यात्मकत्वश्रुतेः । तत्र 'इयं' परिदृश्यमाना भूमिः 'एका' 'अस्याः' भूमेः 'परे' उपरि दृश्यमाने 'द्वे' पृथिव्यौ, 'ताः' तिस्रो भूमीः तृचकरणकेन होमेनानुमन्त्रणेन वा उज्जितवान् भवति ॥ २१ ॥

तत्रानुमन्त्रणमनूद्य मन्त्रत्रयं पठति-सोऽनुमन्त्रयत इति । अन्यदन्यस्योपलक्षकम्; अत्रानुमन्त्रणानुवादत्वात्, मन्त्रान्ते हवनं वा कार्यम्, वचनबलादित्यवगन्तव्यम् । तत्र, प्रथममन्त्रस्यायमर्थः,-'वाजिनः' अश्वाः 'हवेषु' यज्ञेषु, सङ्ग्रामेषु वा 'नः' अस्माकं 'शं भवन्तु' सुखप्रापका भवन्तु । 'देवताता' देवयोग्या । यद्वा, देवास्तन्यन्ते विस्तार्यन्ते यत्र सा देवतातिर्यज्ञः, तस्मिन् । 'हवेषु' आह्वानेषु शं भवन्त्विति योजना । 'मितद्रवः' मितमल्पं द्रवन्ति गच्छन्तीति मितद्रवः, 'स्वर्काः' दीप्रधावनेन सु अर्चनीयाः । 'अहिं' 'वृकं' 'रक्षांसि' सर्पवत् आरण्यकश्ववत् बाधकान् राक्षसान् 'जम्भयन्तः' जम्भन्तः, वर्णव्यत्ययः, क्षोभयन्तः । 'सनेमि'-इति पुराणनाम, (निघ. ३।२९।४) इह 'सु' क्षिप्रवचनम् । शीघ्रम् 'अमीवान्' रोगाः 'अस्मत्' अस्मत्तः 'युयवन्' वियोजितवन्त इत्यर्थः ॥ २२ ॥

१-अनुमन्त्रयते वा । अन्तरेण च तृचेन । का० श्रौ० सू० १४।८१।८२।

(ध्यस्तु) ते नोऽअर्वन्तः । (न्तो) हवनश्रुतो हवं विश्वे शृण्वन्तु वाजिनो मितद्रवः ॥ सहस्रसा मेधसाता सनिष्यवो महो ये धनꣳ समिथेषु जभ्रिरे ॥ २३ ॥

वाजे वाजेऽवत । वाजिनो नो धनेषु विप्रा ऽअमृता ऽऋतज्ञाः ॥ अस्य मध्वः पिबत मादयध्वं तृप्ता यात पथिभिर्देवयानैरिति ॥ २४ ॥

(त्य) अथ बार्हस्पत्येन चरुणा प्रत्युपतिष्ठते । तमुपस्पृशत्यन्नं वा ऽएष ऽउज्जयति यो वाजपेयेन यजतेऽन्नपेयꣳ ह वै नामैतद्यद्वाजपेयं तदु यदेवैतदन्नमुदजैषीत्तेनैवैतदेतां गतिं गत्वा सꣳस्पृशते तदात्मन्कुरुते ॥ २५ ॥

"ते नोऽअर्वन्तो हवनश्रुतो हवं विश्वे शृण्वन्तु वाजिनो मितद्रवः । सहस्रसा, मेधसाता सनिष्यवो महो ये धनं समिथेषु जभ्रिरे"–(वा. सं. ९ । १७) ॥ २३ ॥

"वाजे वाजेऽवत वाजिनो नो धनेषु विप्रा, अमृता, ऋतज्ञाः । अस्य मध्वः पिबत, मादयध्वम्, तृप्ता यात पथिभिर्देवयानैः"–(वा. सं. ९ । १८) इति ॥ २४ ॥

अथ बार्हस्पत्येन चरुणा प्रत्युपतिष्ठते । तमुपस्पृशति । अन्नं वा एष उज्जयति–यो वाजपेयेन यजते । अन्नपेयं ह वै नामैतद्–यद्वाजपेयम् । तद् यदेवैतदन्नमुदजैषीत्–तेनैवैतदेतां गतिं गत्वा संस्पृशते तदात्मन् कुरुते ॥ २५ ॥

ते नो अर्वन्त इति । द्वितीयमन्त्रस्यायमर्थः–'ते' 'अर्वन्तः' गतिकुशला अश्वाः, 'हवनश्रुतः' आह्वानश्रोतारो 'वाजिनः' अन्नवन्तोऽश्वाः सर्वेऽपि 'नः' अस्माकं 'हवम्' आह्वानम् अस्मदीयं 'शृण्वन्तु' । 'मितद्रवः' पूर्ववत् । 'सहस्रसाः' सहस्रसंख्याकस्य धनस्य सनितारो दातारः । 'मेधसाता' यज्ञे । सुपां सुलुगिति आकारः (पा. सू. ७ । १ । ३९) । 'सनिष्यवः' सनिं द्रव्यदानम् अस्माकमिच्छन्तः । ईदृशाः 'ये' अश्वाः 'समिथेषु' संग्रामेषु 'महः' महतः शत्रोः 'धनम्' । मह इति धनविशेषणं वा, महद्धनं 'जभ्रिरे' आहृतवन्तः । शृण्वन्त्विति पूर्वेणान्वयः ॥ २३ ॥

वाजे वाजेऽवतेति । तृतीयमन्त्रस्यायमर्थः– हे 'वाजिनः' ! अश्वाः ! 'वाजे–वाजे' सर्वस्मिन्नन्ननिमित्ते धननिमित्ते च 'नः' अस्मान् 'अवत' । 'विप्राः' मेधाविनः 'अमृताः' अमरणधर्माणः 'ऋतज्ञाः' ऋतं सत्यं गन्तव्यदेशं जानन्तः । तादृशाश्वाभिमानिनो हे देवाः ! 'अस्य मध्वः पिबत' इदं धावनात् पूर्वं पश्चाद्धाव्यमानं मधुरमन्नं नैवारचरुलक्षणं पिबत । पीत्वा च 'मादयध्वम्' हृष्टा भवत । ततः 'तृप्ताः' सन्तो 'देवयानैः पथिभिः' देवाधिष्ठितैर्मार्गैः अस्माभिराजिं प्रति 'यात' इति ॥ २४ ॥

विधत्ते–अथ बार्हस्पत्येनेति[1] 'प्रत्युपतिष्ठते' आजिधावनं कृत्वा तीर्थदेशं प्रत्यागच्छतोऽश्वान् प्रति

१–अध्वर्युर्नैवारचरुमादाय तीर्थे स्थितमा वाजगेति । का. श्रौ. सू. १४ । ४४ ।

स उपस्पृशति । (त्या) आ मा व्वाजस्य प्रसवो जगम्यादित्यन्नं वै व्वाज आ मान्नस्य प्रसवो जगम्यादित्येवैतदाहेमे द्यावापृथिवी व्विश्वरूपेऽइति द्यावापृथिवी हि प्रजापतिरा मा गन्तां पितरा मातरा चेति मातेव च हि पितेव च प्रजापतिरा मा सोमोऽअमृतत्वेन गम्यादिति सोमो हि प्रजापतिः ॥ २६ ॥

(स्त) तमश्वानवघ्रापयति । व्वाजिन इति व्वाजिनो ह्यश्वास्तस्मादाह व्वाजिन इति व्वाजजित ऽइत्यन्नं वै व्वाजोऽन्नजित ऽइत्येवैतदाह व्वाजर्ठ० ससृवाॅ० स इति सरिष्यन्त ऽइति वा ऽअग्रऽआह सरिष्यन्त ऽइव हि तर्हि भवन्त्यथात्र ससृवाॅ०स इति ससृवाॅ०स इव ह्यत्र भवन्ति

स उपस्पृशति-" आ मा वाजस्य प्रसवो जगम्यात् "-इति । अन्नं वै वाजः । आ माऽन्नस्य प्रसवो जगम्याद्-इत्येवैतदाह । " इमे द्यावापृथिवी विश्वरूपे "-इति । द्यावापृथिवी हि प्रजापतिः । " आ मा गन्तां पितरा मातरा च "-इति । मातेव च हि, पितेव च प्रजापतिः । " आ मा सोमोऽमृतत्वेन गम्यात् "-इति । सोमो हि प्रजापतिः ॥ २६ ॥

तमश्वानवघ्रापयति-" वाजिनः "-इति । वाजिनो ह्यश्वाः । तस्मादाह वाजिन इति । " वाजजितः "-इति । अन्नं वै वाजः । अन्नजित इत्येवैतदाह । " वाजं ससृवांसः "-इति ।

नैवारचरुणा सह गच्छेदित्यर्थः । तस्य चरोः स्पर्शनं विधत्ते-तमुपेति । तत् प्रशंसति-अन्नं वेत्यादिना । 'एतां गतिम्' वाजिवावन्नलक्षणं गत्वा चरुस्पर्शनेन एतदा विश्वनोजितमन्नमेवात्मनि निहितवान् भवतीत्यर्थः ॥ २५ ॥

तत्स्पर्शनमनूद्य मन्त्रं विधत्ते-स उपेति । मन्त्रस्यायमर्थः-' वाजस्य ' अन्नस्य ' प्रसवः ' अभ्यनुज्ञा दन्दरिवो ' मा ' मां प्रति ' आजगम्यात् ' आगच्छतु । ' विश्वरूपे ' नानारूपे ' इमे ' ' द्यावापृथिवी ' द्यावापृथिव्यौ प्रजापत्यात्मिके, तद्रूपत्वात् ' आगन्ताम् ' आगच्छताम् । ' पितरा मातरा च ' " छन्दसि "-इत्यानङ् (पा. सू. ६ । ३ । ३३ ।) निपात्यते । अस्मदीय. पिता माता च मां प्रत्यागतम्; चिर जीवित्वा आगच्छताम् । यद्वा, द्यावापृथिव्योः पितेति मातेति च परोक्षनाम्ना निर्देशः । तत्र पितृरूपा द्यौः; मातृरूपा पृथिवीति; " द्यौर्मे पिता पृथिवी माता "-इति (ऋ. सं. १ । १९ । १ ।) । ' सोमः ' च ' अमृतत्वेन मां प्रति ' आगम्यात् ' आगच्छतु; " अपाम सोममृता अभूम " (ऋ. सं. ८ । ४८ । ३)-इति अन्यत्र श्रुतम् । मन्त्रं प्रतिपदमनूद्य द्यावापृथिव्यादिकं प्रजापत्यात्मना स्तौति-आ मा वाजस्येति ॥ २६ ॥

विधत्ते-तमश्वानिति ' तम् ' उपस्पृष्टं चरुम् ' अश्वान् ' अवघ्रापयेत् तन्मन्त्रस्यायमर्थः-हे ' वाजिनः ! ' अश्वाः ! ' वाजजितः ' आजिम्प्रत्यस्य जेतारः, वाजमन्नं जेतुमिति शेषः । ' ससृवांसः ' आजि-

१-यजुर्वेदमन्त्रावली दर्शिता इति । का. श्रौ. सू. १४-८६ ।

तस्मादाह ससृवाꣳस इति बृहस्पतेर्भागमवजिघ्रतेति बृहस्पतेर्ह्येष भागो भवति तस्मादाह बृहस्पतेर्भागमवजिघ्रतेति निमृजानाऽइति तद्यजमाने वीर्यं दधाति तद्यदश्वानवघ्रापयतीममुज्जयानीति वा ऽअग्रे ऽवघ्रापयत्यथात्रेममुदजैषमिति तस्माद्वा ऽअश्वानवघ्रापयति ॥ २७ ॥

(स्तु) अथैतेषामाजिसृताꣳ रथानाम् । (सं) एकस्मिन्वैश्यो वा राजन्यो वोपास्थितो भवति स वेदेरुत्तरायाꣳ श्रोणाऽउपविशत्यथाध्वर्युश्च यजमानश्च पूर्वया द्वारा मधुग्रहमादाय निष्क्रामतस्तं वैश्यस्य वा राजन्यस्य वा पाणावाधत्तोऽथ नेष्टाऽपरया द्वारा सुराग्रहानादाय निष्क्रामति स जघनेन शालां पर्येत्यैकं वैश्यस्य वा राजन्यस्य वा पाणावाऽदधा-

---

सरिष्यन्त–इति वा–अग्रऽआह । सरिष्यन्त इव हि तर्हि भवन्ति–अथात्र ससृवांस इति । ससृवांस इव ह्यत्र भवन्ति–तस्मादाह–ससृवांस इति । "बृहस्पतेर्भागमवजिघ्रत" इति । बृहस्पतेर्ह्येष भागो भवति–तस्मादाह–बृहस्पतेर्भागमवजिघ्रतेति । "निमृजानाः"–(वा. सं. ९।१९) इति । तद्यजमाने वीर्यं दधाति । तद्–यदश्वानवघ्रापयति–इममुज्जयानीति वाऽअग्रेऽवघ्रापयति–अथात्रेममुदजैषमिति । तस्माद्वाऽअश्वानवघ्रापयति ॥ २७ ॥

अथैतेषामाजिसृतां रथानामेकस्मिन् वैश्यो वा, राजन्यो वा उपास्थितो भवति । स वेदेरुत्तरायां श्रोणाऽउपविशति । अथाध्वर्युश्च यजमानश्च पूर्वया द्वारा मधुग्रहमादाय निष्क्रामतः ।

सारण इत्यन्तः सन्तो 'बृहस्पते' 'सम्भजिघ्रत' 'भागम्' 'अवशेषम्' 'अवजिघ्रत' 'अवघ्राणं कुरुत'। 'निमृजानाः' घ्राणेऽश्वनिमार्जनं कुर्वाणाः' इति'। मन्त्रं पदशोऽनूद्य व्याचष्टे–वाजिनो हीति। ससृवांस इति भूतार्थनिष्ठितकवसन्तत्वेन प्रयोगस्याभिप्रायमाह–सरिष्यन्त इति। पूर्वमाजिधावनप्राक्काले चरोरश्ववघ्राणं विहितम्, तन्मन्त्रे 'वाज सरिष्यन्तः'–इति तु स्यन्तत्वेन प्रयुक्तम्; आजिधावनस्य करिष्यमाणत्वात्, अत्र तस्य कृतत्वात् तदन्ते विधीयमाने चर्वाघ्रापणमन्त्रे ससृवांस इति भूतार्थवाचकत्वेन प्रयोगो युक्त इत्यभिप्रायः। निमृजाना इत्यस्य तात्पर्यमाह–तद्यजमान इति। अश्वरसनिमार्जनस्य वीर्यहेतुत्वात् 'तत्' तेन 'निमृजाना इति'–पदेन 'यजमाने' 'वीर्यं' स्थापितवान् भवति ॥ आजिधावनस्यादौ तदन्ते च विहितस्य चर्वाघ्रापणस्य प्रयोजनभेदं दर्शयति––तद्यदश्वानिति। 'अग्रे' पूर्वं वाजोज्जित्यर्थम्, अत्र तूज्जितस्य वाजस्य स्वाधीनकरणार्थम्; अतः पूर्वमिम वाजमुज्जयानीति, अत्रेम वाजमुदजैषमित्याशीर्वदर्थवाचि भूतार्थवाचि च पदं युक्तमित्यर्थः ॥ २७ ॥

सुराग्रहाणां मधुग्रहस्य च विनियोगप्रकारो माध्यन्दिने सवने वक्ष्यत इति द्वितीयब्राह्मणान्ते–(श. प.–५।१।२।१९.मा.) प्रतिज्ञातम्, तमिदानीमवसरप्राप्तं दर्शयितुमाह–अथैतेषामिति। 'आजिसृताम्' आजिं प्रति सरिष्यतां रथानां यजमानरथव्यतिरिक्तानामेकस्मिन् रथे वैश्यराजन्ययोरन्यतरः सुराग्रहान् प्रतिग्रहीतुमासीनो

ह्यनेन तऽइमं निष्क्रीणामीति सत्यं वै श्रीर्ज्योतिः सोमोऽनृतं पाप्मा तमः सुरा सत्यमेवैतच्छ्रियं ज्योतिर्यजमाने दधात्यनृतेन पाप्मना तमसा वैश्यं विध्यति तैः स यं भोगं कामयते तं कुरुतेऽथैतᳬ स हिरण्यपात्रमेव मधुग्रहं ब्रह्मणे ददाति तं ब्रह्मणे ददद्मृतमायुरात्मन्धत्तेऽमृतᳬ ह्यायुर्हिरण्यं तेन स यं भोगं कामयते तं कुरुते ॥ २८ ॥

इति प्रथमप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ५-१-५ ॥ (१.५) ॥
इति प्रथमोऽध्यायः ॥ ५ । १ ॥

तं वैश्यस्य वा राजन्यस्य वा पाणावाधत्तः । अथ नेष्टाऽपरया द्वारा सुराग्रहानादाय निष्क्रामति । स जघनेन शालां पर्येत्य एकं वैश्यस्य वा राजन्यस्य वा पाणावादधदाह–अनेन तऽइमं निष्क्रीणामीति । सत्यं वै श्रीर्ज्योतिः–सोमः अनृतं, पाप्मा तमः–सुरा । सत्यमेवैतच्छ्रियं ज्योतिर्यजमाने दधाति । अनृतेन पाप्मना तमसा वैश्यं विध्यति । तैः स यं भोगं कामयते–तं कुरुते । अथैतं स हिरण्यपात्रमेव मधुग्रहं ब्रह्मणे ददाति । तं ब्रह्मणे दददमृतमायुरात्मन् धत्ते । अमृतं ह्यायुर्हिरण्यम् । तेन स यं भोगं कामयते–तं कुरुते ॥ २८ ॥

भवति । अत्र कात्यायनो यजुर्युक्तरथारोहणमध्वर्युशिष्यस्य यजमानवाचनार्थमुक्त्वा सूत्रयामास–"इतरेषामेकस्मिन् राजन्यो वैश्यो वा सौरप्रतिग्रहार्थाजि शीघ्रं यन्ति"–(का. श्रौ. सू. १४ । ७१ । ७६) इति । स वेदेरिति । अस्यायमर्थः,–'सः' वैश्यराजन्ययोरन्यतरो रथादवरुह्योत्तरस्या 'श्रोणौ' उपविशेत् । 'अथ' अनन्तरम् अध्वर्युयजमानौ 'पूर्वया द्वारा' हविर्धानस्य पूर्वद्वारेण 'मधुग्रहम्' आदाय, निष्क्रम्य, वैश्यराजन्ययोरन्यतरस्य हस्ते निदध्याताम् । 'नेष्टा' अपि हविर्धानस्य पश्चिमद्वारेण 'सुराग्रहान् आदाय निष्क्रम्य' 'शालां जघनेन' पत्नीशालायाः पश्चिमप्रदेशादागत्योत्तरस्या वेदिश्रोणावुपविश्य तयोरन्यतरस्य पाणावेकं सुराग्रहं प्रयच्छन् "अनेन त इमं निष्क्रीणामि"–इति वाक्यं पठेत् । 'अनेन' सुराग्रहेण 'ते' तव सम्बन्धिनम् 'इमं' मधुग्रहं 'निष्क्रीणामि' स्वाधीनं करोमीति तस्यार्थः ॥

तमिमं निष्क्रयं प्रशंसति–सत्यं वै श्रीरिति । सोमस्य सत्यात्मकत्वम्, इतरस्य अनृताद्यात्मकत्वं च प्रागेव व्याख्यातम् (श.प ५।२।२।१० । मा०) । सुराग्रहप्रतिग्रहीतारं 'वैश्यं' 'विध्यति' बाधते । अनेन राजन्यं च विध्यतीत्यर्थो लक्ष्यः, वैश्यराजन्ययोरन्यतरस्य हस्ते प्रदानस्योक्तत्वात् ॥

प्रतिगृहीतानां तु सुराग्रहाणामैच्छिकव्यवहारं दर्शयति–तैः स यं भोगमिति । क्रीतस्य मधुग्रहस्य दानं विधत्ते–अथैतमिति । एतं मधुग्रहं हिरण्यपात्रसहितं ब्रह्मणे दद्यात् । आपस्तम्बेन सौवर्णपात्रपरिमाणमुक्तम्–"ब्रह्मणे ददाति हि मधुस्थालञ्च सौवर्णं शतमानस्य कृतम्"–(का. श्रौ. सू. १८।६।१) इति ।

१–नेष्टा च सौरान्पात्रिमेन निर्हृत्य शालामपरेण हविर्धानं प्रतिग्रहाय प्रयच्छन्ननेन त इमं निष्क्रीणामीति । का. श्रौ. सू. १४ । ९१ । २–ब्रह्मणे मधुग्रहं ददाति सपात्रम् । का. श्रौ सू. १४।५० ॥ ३–'कामयते' इ. क. ।

तदानं प्रशसति–तं ब्रह्मण इति। 'तं' मधुग्रह 'ब्रह्मणे 'ददत्' प्रयच्छन्। हेतौ शतृप्रत्ययः। हिरण्यदानेन 'अमृतम्' अमरणशीलम् ' आयुः ' 'आत्मन्' आत्मनि निहितवान् भवतीति। ब्रह्मप्रतिगृहीतस्य मधुग्रहस्यैच्छिकं व्यवहार दर्शयति–स यं भोगमिति। " ब्रह्मणे मधुग्रह ददाति सशात्रम्। त म यथेष्ट कुरुते "–(का. श्रौ. सू. १४।९४।९९) इति हि कात्यायनेन सूत्रितमिति ॥ २८ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे
प्रथमाऽध्याये पञ्चम ब्राह्मणम् ॥ (५-१-५) ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन्। पुमर्थांश्चतुरो देयाद् विद्यातीर्थमहेश्वर. ॥ १ ॥

ब्रह्माण्ड गोसहस्र कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं,
सप्ताम्भोन्पञ्चसीरीस्त्रिदशतरुलताधेनुसौवर्णभूमीः ।
रत्नोस्रा हेमवाजिद्विपमहितरथौ सायणि. सिङ्गणार्यो,
व्यश्राणीद्विश्वचक्र प्रथितविधिमहाभूतयुक्त घटं च ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलभवमतुलः स्वर्णज वर्णमुख्य ,
कार्पासीयं कृपावान्गुडकृतमजडो राजत राजपूज्यः ।
आज्यशैलं प्राज्यजन्मा लवणजमनघः शार्करं चार्कतेजा,
रत्नाढ्यो रत्नरूप गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्य. ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे प्रथमाध्यायः समाप्तः॥५-१॥

अथ पञ्चमकाण्डे द्वितीयाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

अथ स्रुवं चाज्यविलापनीं चादाय (या) आहवनीयमभ्येति स ऽएता द्वादशाप्तीर्जुहोति वा वाचयति वा यदि जुहोति यदि वाचयति समान ऽएव बन्धुः ॥ १ ॥

स जुहोति । (त्या) आपये स्वाहा स्वापये स्वाहाऽपिजाय स्वाहा क्रतवे स्वाहा वसवे स्वाहाऽहर्पतये स्वाहाऽह्ने मुग्धाय स्वाहा मुग्धाय वैनंशिनाय स्वाहा विनंशिन ऽआन्त्यायनाय स्वाहाऽऽन्त्याय भौवनाय स्वाहा भुवनस्य पतये स्वाहाऽधिपतये स्वाहेत्येता द्वादशाप्तीर्जुहोति द्वादश वै मासाः संवत्सरस्य संवत्सरः प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञस्तद्यैवास्याप्तिर्या सम्पत्तामेवैतदुज्जयति तामात्मन्कुरुते ॥ २ ॥

अथ स्रुवं चाज्यविलापनीं चादायाहवनीयमभ्येति । स एता द्वादशाप्तीर्जुहोति वा वाचयति वा। यदि जुहोति, यदि वाचयति समान एव बन्धुः ॥ १ ॥

स जुहोति–"आपये स्वाहा, स्वापये स्वाहा, अपिजाय स्वाहा, क्रतवे स्वाहा, वसवे स्वाहा, अहर्पतये स्वाहा, अह्ने मुग्धाय स्वाहा, मुग्धाय वैनंशिनाय स्वाहा, विनंशिनऽआन्त्यायनाय स्वाहा, आन्त्याय भौवनाय स्वाहा, भुवनस्य पतये स्वाहा, अधिपतये स्वाहा"–(वा० सं० ९।२०) इति । एता द्वादशाप्तीर्जुहोति । द्वादश वै मासाः संवत्सरस्य संवत्सरः प्रजापतिः । प्रजापतिर्यज्ञः । तद् यैवास्याप्तिः, या सम्पत्–तामेवैतदुज्जयति–तामात्मन् कुरुते ॥ २ ॥

(वु२४) अथ षड्कलृप्तीः। (जु) जुहोति वा व्वाचयति वा यदि जुहोति यदि व्वाचयति समान एव बन्धुः ॥ ३ ॥

स व्वाचयति। (त्या) आयुर्यज्ञेन कल्पतां प्राणो यज्ञेन कल्पतां चक्षुर्यज्ञेन कल्पताᳫं श्रोत्रं यज्ञेन कल्पतां पृष्ठं यज्ञेन कल्पतां यज्ञो यज्ञेन कल्पतामित्येताः षट्कलृप्तीर्व्वाचयति षड्वाऽऋतवः संव्वत्सरस्य संव्वत्सरः प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञस्तद्यैवास्य क्लृप्तिर्या सम्पत्तामेवैतदुज्जयति तामात्मन्कुरुते ॥ ४ ॥

अथ षट् क्लृप्तीर्जुहोति वा वाचयति वा। यदि जुहोति यदि वाचयति-समान एव बन्धुः॥३॥
स वाचयति-"आयुर्यज्ञेन कल्पताम्, प्राणो यज्ञेन कल्पताम्, चक्षुर्यज्ञेन कल्पताम्, श्रोत्रं यज्ञेन कल्पताम्, पृष्ठं यज्ञेन कल्पताम्, यज्ञो यज्ञेन कल्पताम्"-इति। एताः षट् क्लृप्तीर्वाचयति। षड्वा ऋतवः सम्वत्सरस्य। सम्वत्सरः प्रजापतिः। प्रजापतिर्यज्ञः। तद् यैवास्य क्लृप्तिः, या सम्पत्-तामेवैतदुज्जयति। तामात्मन् कुरुते ॥ ४ ॥

'क्रतवे' संकल्पाय, यज्ञाय वा। 'वसवे' वासकाय। अह्नां पतिः अहर्पतिः सवत्सरः, तस्मै। "मुह वैचित्त्ये" (धा. पा. दि. प. ९२) अपकर्तुमजानते 'अह्ने' दिवसाय 'अह्ने मुग्धाय' इत्येकं नाम। एवमुत्तराणि विशेषणयुक्तमेकैकं नाम। 'वैनंशिनाय' विनाशयुक्तेषु हितकारित्वेन वसतीति वैनंशिनः, विनंशिनः पुत्रो वा वैनंशिनः तस्मै। एवमुत्तरत्राप्यपत्यार्थे प्रत्यय इति वैदिकत्वम्। 'विनंशिने' शत्रुविनाशकाय। अन्त्ये अयने भवः आन्त्यायनः, अन्त्यायनस्य पुत्राय वा, तस्मै। 'आन्त्याय' अन्ते भवाय। 'भौवनाय' (तै. स. १।७।९।६॥४।७।११।२॥५।४।९।१९) भुवनस्यापत्याय। 'भुवनस्य पतये' इत्येकं नाम, भुवनस्य पतिः प्रजापतिः, "प्रजापतिर्वै भुवनस्पतिः" (तै. ब्रा. १।३।७ ऋ. सं ४।६३।२) इति हि तैत्तिरीयकम्। तथा 'अधिपतये' इति, अधिपतिः प्रजापत्यात्मको वाजपेयदक्ष। अत्र स्वाहान्त एकैको मन्त्र इत्यर्थः॥

आहुतिगतां द्वादशसंख्यां प्रशंसति-द्वादश वै मासा इति। अत्र वाक्यशेषो होमवाचनयोरुभयोरपि समानः। तथैवास्याभिरिति। 'अस्य' संवत्सरस्य प्रजापत्यात्मकस्य यज्ञस्य 'या' 'आप्तिः' सर्वात्मकत्वेन व्यापनशक्तिः, 'या' 'सम्पत्' सम्पत्समृद्धिः, सर्वात्मकता, तामेतामुभयीमेनेनाग्निहोमेन जितवान् भवति। जित्वा च 'ताम्' 'आत्मन्' आत्मनि स्वस्मिन् कृतवान् भवति ॥ २॥

विधत्ते-अथ षट् क्लृप्तीरिति[1]। 'क्लृप्ती' क्लृपिधातुनिष्पन्नशब्दयुक्तमन्त्रकरणिका आहुतीर्जुहुयात्। मन्त्राणां वाचनं कारयिति वा ॥ ३॥

वाचनमनूद्य मन्त्रान् विधत्ते-स वाचयतीति। अत्र वाचनविवक्षया मन्त्रान्ते स्वाहाशब्दो न प्रयुक्तः;

---

१ षड्वे तत्रः। क्लृप्तीरित्यर्थः। का० श्रौ० सू० १४।५६। इत्यत्र कर्कः।

(तेऽष्ट्र) अष्टाश्रिर्यूपो भवति । (त्य) अष्टाक्षरा वै गायत्री गायत्रमग्नेश्छन्दो देवलोकमेवैतेनोज्जयति सप्तदशभिर्वासोभिर्यूपो वेष्टितो वा विग्रथितो वा भवति सप्तदशो वै प्रजापतिस्तत्प्रजापतिमुज्जयति ॥ ५ ॥

गौधूमं चषालं भवति । पुरुषो वै प्रजापतेर्नेदिष्ठꣳ सोऽयमत्वगेते वै पुरुषस्यौषधीनां नेदिष्ठतमां यद्गोधूमास्तेषां न त्वगस्ति मनुष्यलोकमेवैतेनोज्जयति ॥ ६ ॥

अष्टाश्रिर्यूपो भवति । अष्टाक्षरा वै गायत्री । गायत्रमग्नेश्छन्दः । देवलोकमेवैतेनोज्जयति । सप्तदशभिर्वासोभिर्यूपो वेष्टितो वा विग्रथितो वा भवति । सप्तदशो वै प्रजापतिः । तत्प्रजापतिमुज्जयति ॥ ५ ॥

गौधूमं चषालं भवति । पुरुषो वै प्रजापतेर्नेदिष्ठम् । सोऽयमत्वक् । एते वै पुरुषस्यौषधीनां नेदिष्ठतमां—यद्गोधूमाः । तेषां न त्वगस्ति । मनुष्यलोकमेवैतेनोज्जयति ॥ ६ ॥

वचनरक्षाकरणं वा कार्यम्, तदा स्वाहाशब्दः प्रयोक्तव्यः । मन्त्रार्थस्तु—'आयु' मदीयं, 'यज्ञेन' वाजपेयाख्येन 'कल्पता' समर्थं भवतु 'पृष्ठं' रथन्तरादि, यद्वा पृष्ठ वंशवदायुःप्राणादेराधारभूतो मध्यदेहः । 'यज्ञ.' विष्णुः । अन्यत् स्पष्टम् । तामिमा षट्संख्या प्रशंसति—षड् वा ऋतव इति । हवनवाचनयोरयं वाक्यशेषः समान इत्यर्थः । तदेवास्य स्वर्गमित्यादि, पूर्ववद् योज्यम् ॥ ४ ॥

स्वर्गतिवाचनमन्त्रतदर्थाभिज्ञस्य यजमानस्य यूपारोहण विवक्षुरादौ स्वर्गत्वेन निरूपयिष्यमाणस्य यूपस्य प्राकृत गुणमनुवदति अष्टाश्रिर्यूप इति । अश्रिगतामष्टसंख्यां प्रशंसति—अष्टाक्षरेति । यतः 'अग्नेश्छन्दो गायत्रम्' तत्तत्स्वरूपत्वाद् देवलोकजयहेतुरष्टाश्रिर्यूप इत्यर्थः । यूपस्य वेष्टन विधत्ते—सप्तदशभिरिति । 'वेष्टित' यथा यूपो न दृश्येत, तथा छादनं 'वा' कार्यम्, 'विग्रथित' यूपस्यैकत्र प्रदेशे वाससां ग्रन्थन 'वा' कार्यम् । वासोगता संख्या प्रजापत्यात्मना स्तौति—सप्तदशेति ॥ ५ ॥

चषालनामकस्य यूपशकलस्य दारुमयत्वाप्रवादाय विधत्ते—गौधूममिति । गोधूमपिष्टमयं चषालं कुर्यादित्यर्थः । पुरुषो वा इत्यादि । अस्यायमर्थः—'पुरुषो' नु 'प्रजापतेः' 'नेदिष्ठम्' अन्तिकतमं वस्तु; पुरुषसृष्टेः प्रथमभावित्वात् । 'सोऽयम् अत्वक्' अश्वत्थादि वृक्ष इव बाह्यत्वग्रहितः 'ओषधीनां' मध्ये एते 'गोधूमा' अपि 'पुरुषस्य' सन्निहिततम वस्तु बलकारित्वात् । तेषां तु त्वगभावः प्रसिद्धः । अतो गोधूमचषालकरणेन 'मनुष्यलोकमेव' जितवान् भवतीति ॥ ६ ॥

१—यूपवेष्टनं सप्तदशभिर्वस्त्रैर्ग्रथनं वा परिव्ययणकाले । का. श्रौ. सू. १४ । २० । २—अस्कोणयमाशो गौधूमचषालः । का श्रौ. सू. १४ । २२ ।

गर्त्तन्वान्यूपोऽतीक्ष्णाग्रो भवति । पितृदेवत्यो वै गर्त्तः पितृलोकमेवैतेनो-ज्जयति सप्तदशारत्निर्भवति सप्तदशो वै प्रजापतिस्तत्प्रजापतिमुज्जयति ॥७॥
(त्य) अथ नेष्टा पत्नीमुदानेष्यन् । (न्कौ) कौशं वासः परिधापयति कौशं वा चण्डातकमन्तरं दीक्षितवसनाज्जघनार्द्धो वा ऽएष यज्ञस्य यत्पत्नी तामेतत्प्राचीं यज्ञं प्रसादयिष्यन्भवत्यस्ति वै पत्न्या ऽअमेध्यं यदवाचीनं नाभेर्मेध्या वै दर्भास्तद्यदेवास्या ऽअमेध्यं तदेवास्या ऽएतद्दर्भैर्मेध्यं कृत्वा-ऽथैनां प्राचीं यज्ञं प्रसादयति तस्मान्नेष्टा पत्नीमुदानेष्यन्कौशं वासः परि-धापयति कौशं वा चण्डातकमन्तरं दीक्षितवसनात् ॥ ८ ॥

गर्त्तन्वान् यूपोऽतीक्ष्णाग्रो भवति । पितृदेवत्यो वै गर्तः । पितृलोकमेवैतेनोज्जयति । सप्तदशा-रत्निर्भवति । सप्तदशो वै प्रजापतिः । तत्प्रजापतिमुज्जयति ॥ ७ ॥
अथ नेष्टा पत्नीमुदानेष्यन् कौशं वासः परिधापयति । कौशं वा चण्डातकमन्तरं दीक्षितवस-नात् । जघनार्द्धो वाऽएष यज्ञस्य यत्पत्नी । तामेतत्प्राचीं यज्ञं प्रसादयिष्यन् भवति । अस्ति वै पत्न्या अमेध्यं–यदवाचीनं नाभेः । मेध्या वै दर्भाः । तद्यदेवास्या अमेध्यं–तदेवास्या एतद् दर्भैर्मेध्यं कृत्वाऽथैनां प्राचीं यज्ञं प्रसादयति । तस्मान्नेष्टा पत्नीमुदानेष्यन् कौशं वासः परिधापयति । कौशं वा चण्डातकमन्तरं दीक्षितवसनात् ॥ ८ ॥

तस्मिन् यूपे गुणविशेषं विधत्ते–गर्त्तन्वानिति । गर्त्तवान्, यूपस्याग्रे निम्नप्रदेशः । गर्तन्वान् "अनो नुट्"–(पा. सू. ८ । २ । १६) इति अनन्तात्परस्य मतुपो नुडागमो विहितः, व्यत्ययेनाकारान्तादपि भवति । 'अतीक्ष्णाग्रः' अतनूकृताग्रः, स्थूलाग्रप्रदेशो भवेत् । गर्त्तं पितृलोकात्मना प्रशंसति–पितृदेवत्य इति । "पितॄणां सदनमसि"–(तै. सं. ६ । ३ । ४ । २ ।) इत्यादिमन्त्रवर्णाद्यूपावटस्य पितृदेवता-स्थानत्वं प्रतीयते । अत एव तैत्तिरीयके यूपस्य सर्वदेवतामयत्वकथनप्रस्तावे–"पितॄणां निखातं मनुष्याणामूर्ध्वं निखातात्"–(तै. स. ६ । २ । ४ । ६) इति गर्त्तावच्छिन्नस्य यूपभागस्य पितृदेवत्यत्वम् । ईदृशी प्रसिद्धिरत्र 'वै' शब्देन द्योत्यते । आरोहणीययूपस्य चोदकप्राप्तं प्रमाणमपवदितुं परिमाणान्तरं विधत्ते–सप्तदशेति । चतुर्विंशत्यङ्गुलपरिमितोऽरत्निः; सप्तदशसंख्याका अरत्नयः प्रमाणं यस्य यूपस्येति विग्रहः ॥ ७ ॥
विधत्ते–अथ नेष्टेति । 'उदानेष्यन्' शालातो निर्गमयिष्यन् 'कौशं' दर्भमयं 'वासः' पत्नीं परिधा-पयेत् । अत्र आपस्तम्बः–"क्षत्रस्य योनिरसीति दर्भमयं पत्नीम्"–(आ. श्रौ. सू. १८ । ५ । ७) (तै. स. १ । ७ । ९ । १) इति । श्रुतिश्च भवति–"दर्भमयं परिधापयति"–(तै. ब्रा. १ । ३ । ७ । १) इति यद्वा क्रिमिकोशविकारभूतं वासः 'कौशम्' तेन परितः आच्छादयेत् । यद्वा, 'कौशम्' कुशामयं, चण्डातकम् ऊर्द्धोरुकं परिधापयेत् । एवमेव हि चण्डातकपदं कर्काचार्येण व्याख्यातम्–"चण्डातकं चलनकं

---

१. नेष्टा पत्नीमानेष्यन् कौशं वासः परिधापयति चण्डातकं दर्भं वा । का० श्रौ० सू० १४, ९७ २–'चलनमुच्यते' इति क.पु./

(ड) अथ निश्रयणीं निश्रयति । स दक्षिणत उदङ्ङारोहेदुत्तरतो वा दक्षिणा दक्षिणतस्त्वेवोदङ्ङारोहेत्तथा ह्युदग्भवति ॥ ९ ॥

स रोहञ्जायामामन्त्रयते । जाय एहि स्वो रोहावेति रोहावेत्याह जाया तद्यज्जायामामन्त्रयतेऽर्धो ह वा एष आत्मनो यज्जाया तस्माद्यावज्जायां न विन्दते नैव तावत्प्रजायतेऽसर्वो हि तावद्भवत्यथ यदैव जायां विन्दतेऽथ प्रजायते तर्हि हि सर्वो भवति सर्व एतां गतिं गच्छानीति तस्माज्जायामामन्त्रयते ॥ १० ॥

अथ निश्रयणीं निश्रयति । स दक्षिणत उदङ्ङारोहेत्, उत्तरतो वा दक्षिणा । दक्षिणतस्त्वेवोदङ्ङारोहेत् । तथा ह्युदग् भवति ॥ ९ ॥

स रोहन् जायामामन्त्रयते–' जाय एहि स्वो रोहाव ' इति । रोहावेत्याह–जाया । तद् यज्जायामामन्त्रयते । अर्धो ह वा एष आत्मनो यज्जाया । तस्माद्यावज्जायां न विन्दते–नैव तावत्

मुच्यते । एवं हविर्युक्तनिर्देशः–" अर्धोऽर्क [illegible] "–इति । [illegible] इति मन्त्रस्य प्रदेशं [illegible] । [illegible] तस्माद् यदि नदेशे [illegible] । [illegible] ॥

[illegible] कर्तव्यमिति [illegible] दर्शयति–जघनार्धे इत्यादिना । [illegible], यज्ञ. प्राच्यां दिश्यवस्थितः, तस्य यज्ञस्य पश्चिमभागे पत्नीशालाधिशामवस्थानात् पत्नी यज्ञस्य जघनार्धं इति [illegible] । [illegible] ' प्राची प्राङ्मुखी पूर्वदिगवस्थिता यत्र प्रत्यङ्मुखिन भवति । [illegible] [illegible]–अस्ति वा इति । [illegible], तद् ' [illegible] ' [illegible], [illegible] ' कृत्वा ' ' एना ' ' प्राची ' ' यज्ञे ' [illegible] भवति । [illegible] " पवित्रं " वै दर्भाः पुनातेर्वैनम् "–(तै. ब्रा. १ । ३ । ७ । १) इति [illegible] । तस्मादित्यादि । [illegible] ॥ ८ ॥

विधत्ते–अथ निश्रयणीमिति । ' निश्रयणी ' निःश्रेणी [illegible] काष्ठनिर्मितः [illegible] ' निश्रयति ' यूपे निदध्यात् । तदा [illegible] यजमानस्य यूपारोहणे कश्चिद् विशेषं विधत्ते–स दक्षिणत इति । दक्षिणतो [illegible] उदङ्मुखो भूत्वा रोहेत्, उत्तरतो [illegible] दक्षिणामुखो वा आरोहेदिति विकल्पः । तयोरेकं पक्षं सिद्धान्तयति–दक्षिणत इति । ' तु ' शब्दः पक्षान्तरव्यावृत्त्यर्थः । तथा हि एवं कृते सति ' उदग् भवति ' [illegible] [illegible], [illegible] पक्षः श्रेयान् ॥ ९ ॥

[illegible] जायामन्त्रणं विधत्ते–स रोहन्निति । रोहन् यजमानः हे ' जाये ! ' ' एहि ' आगच्छ, ' स्व '

---

* [illegible] । का० श्रौ० सू० १४ । ५ । ८ । [illegible] ' [illegible] ' [illegible] [illegible] का. श्रौ. [illegible] ' [illegible] । [illegible] का । का. श्रौ. सू. १४ । ५ ।

स रोहति । प्रजापतेः प्रजाऽअभूमेति प्रजापतेर्ह्येष प्रजा भवति यो व्वाजपेयेन यजते ॥ ११ ॥

(तेऽथ) अथ गोधूमानुपस्पृशति । स्वर्देवाऽअगन्मेति स्वर्ह्येष गच्छति यो व्वाजपेयेन यजते ॥ १२ ॥

तद्यद्गोधूमानुपस्पृशति । (त्य) अन्नं वै गोधूमा ऽअन्नं वा ऽएष उज्जयति यो वाजपेयेन यजतेऽन्नपेयꣳ ह वै नामैतद्यद्वाजपेयं तद्यदेवैतदन्नमुदजैषीत्तेनैवैतदेतां गतिं गत्वा सꣳस्पृशते तदात्मन्कुरुते तस्माद्गोधूमानुपस्पृशति ॥ १३ ॥

जायते । असर्वो हि तावद्भवति । अथ यदैव जायां विन्दते अथ प्रजायते । तर्हि हि सर्वो भवति । एतां गतिं गच्छानीति । तस्माज्जायामामन्त्रयते ॥ १० ॥

स रोहति–" प्रजापतेः प्रजा अभूम "–इति । प्रजापतेर्ह्येष प्रजा भवति–यो वाजपेयेन यजते ॥ ११ ॥

अथ गोधूमानुपस्पृशति–" स्वर्देवा अगन्म " इति । स्वर्ह्येष गच्छति–यो वाजपेयेन यजते ॥ १२ ॥

तद् यद्गोधूमानुपस्पृशति । अन्नं वै गोधूमाः । अन्नं वाऽएष उज्जयति–यो वाजपेयेन यजते । अन्नपेयं ह वै नामैतद्–यद्वाजपेयम् । तद् यदेवैनदन्नमुदजैषीत्–तेनैवैतां गतिं गत्वा संस्पृशते–तदात्मन् कुरुते । तस्माद्गोधूमानुपस्पृशति ॥ १३ ॥

स्वर्गं ' रोहाव ' आरोहणं करवावेति । जायाया प्रत्युक्तिं दर्शयति– रोहावेत्याह जायेति । अथान्वयव्यतिरेकाभ्यां जायासहितस्य संपूर्णविग्रहत्वं प्रतिपादयन्नत्र जायाऽऽमन्त्रणं विधत्ते–तद्यदिति । प्रथमपर्याये असर्व इति परिच्छेदः, असम्पूर्ण इत्यर्थः । ' ह ' यस्माद् यजमानस्य ' अर्द्धः एषः यत् जाया आत्मनः, ' तदभावे प्रजोत्पत्त्यभावः, यदा जायासाहित्यं तदा प्रजोत्पादनक्षमत्वम् । तथा च ' सर्वः ' सम्पूर्णावयवोऽस्मीत्याह–एतां गतिमिति । ' एतां ' यूपारोहणलक्षणां ' गतिं ' ' गच्छानि ' प्राप्नवानीत्यभिप्रायेण जायाऽऽमन्त्रणं कार्यमिति ॥ १० ॥

एतद्यूपारोहणमनूद्य मन्त्रं विधत्ते–स रोहतीति । प्रजापतेः ' प्रजाः ' अपत्यभूता ' अभूम ' इति ॥ ११ ॥

गोधूममयचषालस्पर्शनं समन्त्रकं विधत्ते–अथ गोधूमानिति । वयं ' देवाः ' सन्तः ' स्वः ' स्वर्गम् ' अगन्म ' गतवन्त इति मन्त्रस्यार्थः ॥ १२ ॥

तद् यद् गोधूमानित्यादि । गोधूमस्पर्शनेन वाजपेयजिन्मन्त्रं स्वाधीनं कृतवान् भवतीति तात्पर्यार्थः ॥ १३ ॥

१–आरोक्ष्यन् जायामामन्त्रयते जाय एहि स्वो रोहावेति । रोहावेति प्रत्याह । प्रजापतेरित्यारोहत् । का. श्रौ. सू. १४।१०।
२–स्वरिति गोधूममालभते । का० श्रौ० सू० । १४ । १० ।

(त्यु) अथ शीर्ष्णा यूपमत्युज्जिहीते । (तऽम्) अमृता ऽअभूमेति देवलोकमेवैतेनोज्जयति ॥ १४ ॥ (शतम् ३०००)

(त्यु) अथ दिशोऽनुवीक्षमाणो जपति । (त्य) अस्मे वोऽअस्त्विन्द्रियमस्मे नृम्णमुत क्रतुरस्मे व्वर्चाᳯसि सन्तु व इति सर्व्वं वा ऽएषऽइदमुज्जयति यो व्वाजपेयेन यजते प्रजापतिᳯ ह्युज्जयति सर्व्वमु ह्येवेदं प्रजापतिः सोऽस्य सर्व्वस्य यश ऽइन्द्रियं व्वीर्यᳯ संवृज्य तदात्मन्धत्ते तदात्मन्कुरुते तस्माद्दिशोऽनुवीक्षमाणो जपति ॥ १५ ॥

(त्यु) अथैनमूषपुटैरनूदस्यन्ति । पशवो वाऽऊषा अन्नं वै पशवोऽन्नं वाऽएषऽउज्जयति यो व्वाजपेयेन यजतेऽन्नपेयᳯ ह वै नामैतद्यद्वाजपेयं

अथ शीर्ष्णा यूपमत्युज्जिहीते-" अमृता अभूम "-(वा० सं० ९।२१) इति । देवलोकमेवैतेनोज्जयति ॥ १४ ॥

अथ दिशोऽनुवीक्षमाणो जपति-" अस्मे वोऽअस्त्विन्द्रियमस्मे नृम्णमुत क्रतुः "अस्मे वर्चांसि सन्तु वः "-इति । सर्वं वाऽएष इदमुज्जयति-यो वाजपेयेन यजते । प्रजापतिं ह्युज्जयति । सर्वमु ह्येवेदं प्रजापतिः । सोऽस्य सर्वस्य यशः-इन्द्रियं वीर्यं संवृज्य तदात्मन् धत्ते-तदात्मन् कुरुते । तस्माद् दिशोऽनुवीक्षमाणो जपति ॥ १५ ॥

अथैनमूषपुटैरनूदस्यन्ति । पशवो वाऽऊषाः । अन्नं वै पशवः । अन्नं वाऽएष उज्जयति-यो वाजपे-

विधत्ते-अथ शीर्ष्णेति । 'शीर्ष्णा' शिरसा 'यूपम्' 'अत्युज्जिहीते' अतिक्रम्योद्गमयति । यूप शिरसा स्पृशन् तमतिक्रम्य स्वशिर उन्नमयेदित्यर्थः । 'अमृताः' अमरणधर्माणः 'अभूम' सम्भूता इति उद्गमनमन्त्रस्यार्थः । 'एतेन' यूपाग्रात् स्वशिरस उन्नमनाद् यूपस्यातिक्रान्तत्वाद् देवलोकजयः ॥ १४ ॥

विधत्ते-अथ दिश इति । यूपे तिष्ठन्नेव यजमानः सर्वा दिशोऽनुक्रमेण पश्येद् "अस्मे"-इति मन्त्र जपन् । तन्मन्त्रस्यायमर्थः,-हे दिशः ! 'वः' युष्मत्सम्बन्धि 'इन्द्रिय' वीर्यम् 'अस्मे' अस्मासु 'अस्तु' तथा 'नृम्ण' युष्मत्सम्बन्धि धनम् 'अस्मे' अस्मासु 'अस्तु' 'उत' अपि च 'क्रतुः' सङ्कल्पः, सत्कर्मको यज्ञोऽपि 'अस्मे' अस्तु ; 'वः वर्चांसि' युष्मत्सम्बन्धीनि तेजांसि 'अस्मे' अस्मासु 'सन्तु' इति । इन्द्रियादीनामाशासनं युक्तमित्याह-सर्वं वा इत्यादि । प्रजापतेः सर्वात्मकत्वाद् वाजपेयेन च प्रजापति प्राप्तित्वाद् 'अस्य सर्वस्य' जगतो यशआदिकं 'संवृज्य' विभज्यादाय स्वात्मनि धारयति, अनन्तरं स्वात्मनि कुरुते, आत्मसात् कृतवान् भवतीत्यर्थः ॥ १५ ॥

अत्र कात्यायनः-"समवरोहणकाले यजमानमूषपुटैरनुदस्यन्ति दिशः प्रतिगृह्णात्येनान्" (का. श्रौ सू. १४। १०४।१०५) इति यदसूत्रयत्, तत् क्रमेण विधत्ते-अथैनमिति । 'ऊषपुटैः' ऊषाः क्षेत्रपांशवः, तानश्वत्थपर्ण-

१-शिरसा यूपमुज्जिहीतेऽमृता इति । का० श्रौ० सू० १४।१०३॥ २-अस्मे व इति दिशो वीक्षते । का० श्रौ० सू० १४।१०४॥

तद्यद्देवैतदन्नमुदजैषीत्तेनैवैतद्देतां गतिं गत्वा सुᳪᳫस्पृशते तदात्मन्कुरुते तस्मादेनमूपपुटैरनूदस्यन्ति ॥ १६ ॥

(न्त्यु) आश्वत्थेषु पलाशेषूपनद्धा भवन्ति । स यद्देवादोऽश्वत्थे तिष्ठत इन्द्रो मरुत ऽउपामन्त्रयत तस्मादाश्वत्थेषु पलाशेषूपनद्धा भवन्ति विशोऽनूदस्यन्ति विशो वै मरुतोऽन्नं विशस्तस्माद्विशोऽनूदस्यन्ति सप्तदश भवन्ति सप्तदशो वै प्रजापतिस्तत्प्रजापतिमुज्जयति ॥ १७ ॥

(त्यु) अथेमामुपावेक्षमाणो जपति । नमो मात्रे पृथिव्यै नमो मात्रे पृथिव्या ऽइति बृहस्पतेर्ह वाऽअभिषिषिचानात्पृथिवी बिभयाञ्चकार महद्वाऽअयमभूद्योऽभ्युपेचि यद्वै माऽयं नावदृणीयादिति बृहस्पतिर्ह पृथिव्यै

येन यजते । अन्नपेयं ह वै नामैतद्—यद्वाजपेयम् । तद्यदेवैतदन्नमुदजैषीत्—तेनैवैतद्देतां गतिं गत्वा संस्पृशते—तदात्मन् कुरुते । तस्मादेनमूपपुटैरनूदस्यन्ति ॥ १६ ॥

आश्वत्थेषु पलाशेषूपनद्धा भवन्ति । स यद्देवादोऽश्वत्थे तिष्ठत इन्द्रो मरुत उपामन्त्रयत । तस्मादाश्वत्थेषु पलाशेषूपनद्धा भवन्ति । विशोऽनूदस्यन्ति । विशो वै मरुतः । अन्नं विशः । तस्माद्विशोऽनूदस्यन्ति । सप्तदश भवन्ति । सप्तदशो वै प्रजापतिः । तत्प्रजापतिमुज्जयति ॥ १७ ॥

अथेमामुपावेक्षमाणो जपति—“ नमो मात्रे पृथिव्यै नमो मात्रे पृथिव्यै ”—इति । बृहस्पतेर्ह वाऽअभिषिषिचानात्पृथिवी बिभयाञ्चकार—‘ महद्वाऽअयमभूद्—योऽभ्यषेचि, यद्वै माऽयं नावदृणी-

---

पुटीकृत्य तैः पुटैः यूपेऽवस्थितं यजमानमभिलक्ष्य ‘उदस्यन्ति’ ऊर्ध्वान् प्रतिदिशं प्रक्षिपेयुरित्यर्थः । अत एव आपस्तम्बः—“तमाश्वत्थैरासपुटैरूषपुटैरश्वत्थैर्वा विशः प्रतिदिशमर्पयन्ति ”—(आ. श्रौ. सू. १८।५।११) इति । “ पशवो वा ऊषाः ”—इत्यादिश्रुत्यायमर्थः, ऊषाणां यज्ञद्वारा पशुसाधनत्वात् ताच्छब्द्यम् । पशूनाञ्च अन्नत्वं क्षीरादिसाधनत्वेन प्रसिद्धम् । अतः पशुद्वारा ऊषाणामन्नत्वादूषपुटहननेन यजमानेऽन्नमेव निहितवान् भवतीति ॥ १६ ॥

विधत्ते—आश्वत्थेष्विति । अश्वत्थपलाशेषूपनद्धान् सन्नद्धान् कुर्यात् । आश्वत्थैरेव करणे कारणमाह—स यद्देवेति । ‘अमुष्मिन्’ ‘अदः’ विप्रकृष्टे काले, ‘अश्वत्थे’ अवस्थितान् ‘मरुतः’ ‘इन्द्रः’ आह्वयत । एवमयमश्वत्थो देवविशां मरुतामाश्रयभूतः अतस्तदीयेषु पत्रेषु अन्नसंस्तुतानामूषाणामुपनिबन्धनं प्रशस्तमित्यर्थः । ऊषपुटेषु क्षेपणकर्तॄन् विधत्ते—विश इति । ‘विशः’ वैश्या अर्पयेयुः । मरुतां विट्त्वमिन्द्रस्य प्रजात्वात्; अतो मनुष्यविशामपि तत्साजात्येन तदात्मकत्वम् । तेषां वैश्यानामन्नत्वं कृषीवलत्वात् । ऊषपुटानां संख्यां विधत्ते—सप्तदशेति ॥ १७ ॥

तत्रैव यजमानस्य भूम्यवेक्षणं समन्त्रकं विधत्ते—अथेमामिति । ‘ मात्रे ’ सर्वस्य निर्मातृत्वान्मातृभूतायै

१-नमो मात्र इति भूमिमवेक्षते । का. श्रौ. सू. १४ । १०६ ।

विभयाञ्चकार यद्वै मेयं नावधून्वीतेति तदनयैवैतन्मित्रधेयमकुरुत न हि माता पुत्रꣳ हिनस्ति न पुत्रो मातरम् ॥ १८ ॥

बृहस्पतिसवो वाऽएष यद्वाजपेयम् । पृथिव्यु हैतस्माद्बिभेति महद्वा ऽअयमभूद्योऽभ्यषेचि यद्वै माऽयं नावदृणीयादित्येष उ हास्यै बिभेति यद्वै मेयं नावधून्वीतेति तदनयैवैतन्मित्रधेयं कुरुते न हि माता पुत्रꣳ हिनस्ति न पुत्रो मातरम् ॥ १९ ॥

(मु) अथ हिरण्यमभ्यवरोहति । (त्य) अमृतमायुर्हिरण्यं तदमृत-ऽआयुषि प्रतितिष्ठति ॥ २० ॥

माद् ' इति । बृहस्पतिर्हि पृथिव्यै विभयाञ्चकार–' यद्वै मेयं नावधून्वीत ' इति । तदनयैवैतन्मित्रधेयमकुरुत । नहि माता पुत्रं हिनस्ति, न पुत्रो मातरम् ॥ १८ ॥

बृहस्पतिसवो–वाऽएष यद्वाजपेयम् । पृथिव्यु हैतस्माद्बिभेति । महद्वाऽअयमभूद्–योऽभ्यषेचि, ' यद्वै माऽयं नावदृणीयात् ' इति । एष उ हास्यै बिभेति–' यद्वै मेयं नावधून्वीत ' इति । तदनयैवैतन्मित्रधेयं कुरुते । न हि माता पुत्रं हिनस्ति, न पुत्रो मातरम् ॥ १९ ॥

अथ हिरण्यमभ्यवरोहति । अमृतमायुर्हिरण्यम् । तदमृतऽआयुषि प्रतितिष्ठति ॥ २० ॥

' पृथिव्यै: ' नम ' इति आदरार्थो मन्त्रवाक्याभ्यासः । मन्त्रगतमातृशब्दस्य जननीवाचकत्वं विवक्षितमिति वदन् भूम्यवेक्षणं बृहस्पतिदृष्टान्तमुखेन प्रशंसति–बृहस्पतेरिति । पूर्वं वाजपेययज्ञे बृहस्पतेरभिषिक्ताद् भूमिर्बिभेति स्म । भयकारणमाह–योऽभ्यषेचीति । यद् ' अयम् ' अभिषिक्तः पुरुषो ' महदभूत् ' इत्यन्वयः । ' यद् ' यस्मात् अभिषेकेण महत्त्वगुणवान् ' अयं ' बृहस्पतिः ' मा ' मां भूमिम् ' न अवदृणीयात् ' नावदारयेत् ' इति; ' अतो हेतोः ' मित्रधेयमकुरुत '–इति उत्तरवाक्यशेषसम्बन्धः । तथा ' बृहस्पतिः ' अपि भूम्याः सकाशाद् बिभेति स्म; ' यद् ' यस्मात् ' इयं ' भूमिः ' मा ' माम् अभिषिक्तं ' नावधून्वीत ' न विचालयेत् ' इति ' । ' तत् ' तस्मात् कारणात् ' अनया ' पृथिव्या सह ' एव ' ' एतत् ' निरीक्षणरूपं ' मित्रधेयं ' मैत्रीम् ' अकुरुत ' भूमिरपि सख्यमकरोदित्यर्थः उपक्रमोपसंहाराभ्यामवगम्यते,–उपक्रमे तावदुभयोरपि भीतिरुक्ता, अवदारणपरिहाराय मित्रधेयकरणमिति चोक्तम्; उपसंहारेऽपि ' न पुत्रो मातरम् ' इति मातृ. पुत्रकर्तृकोपद्रवस्य निषेधात् ॥ १८ ॥

इदानीमनुष्ठानेऽपि भूम्यवेक्षणं मित्रत्वप्रयोजनमित्याह–बृहस्पतिसवो वा इति । वाजपेयमिति । यदेष बृहस्पतिसवः बृहस्पतेरभिषेको यस्मिन्निति स तथोक्तः । शिष्टं पूर्वपर्यायवद् व्याख्येयम् ॥ १९ ॥

विधत्ते–अथ हिरण्यमिति । ' हिरण्यम् ' ' अभि '–उद्दिश्य यूपादवरोहेत्; यतः ' हिरण्यम् ' मरणरहितायुरात्मकम्, तत्रावरोहणेन तथाविधे ' आयुषि ' एव प्रतिष्ठितो भवतीत्यर्थः ॥ २० ॥

(त्यु) अथाजर्षभस्याजिनमुपस्तृणाति । तदुपरिष्टाद्रुक्मं निदधाति तमभ्यु-
परोहतीमां वैव ॥ २१ ॥

(व्राथा) अथास्मा ऽआसन्दीमाहरन्ति । (न्त्यु) उपरिसद्यं वा ऽएष
जयति यो जयत्यन्तरिक्षसद्यं तदेनमुपर्य्यासीनमधस्तादिमाः प्रजा उपासते
तस्मादस्मा ऽआसन्दीमाहरन्ति ॥ २२ ॥

(न्त्यौ) औदुम्बरी भवति । (त्यु) अन्नं वा ऽऊर्गुदुम्बर ऊर्जोऽन्नाद्य-
स्यावरुद्ध्यै तस्मादौदुम्बरी भवति तामग्रेण हविर्धाने जघनेनाहवनीयं
निदधाति ॥ २३ ॥

अथामर्षभस्याजिनमुपस्तृणाति । तदुपरिष्टाद्रुक्मं निदधाति । तमभ्यवरोहतीमां वैव ॥ २१ ॥

अथास्माऽआसन्दीमाहरन्ति । उपरिसद्यं वाऽएष जयति—यो जयत्यन्तरिक्षसद्यम् । तदेनमु-
पर्यासीनमधस्तादिमाः प्रजा उपासते । तस्मादस्माऽआसन्दीमाहरन्ति ॥ २२ ॥

औदुम्बरी भवति । अन्नं वाऽऊर्गुदुम्बरः । ऊर्जोऽन्नाद्यस्यावरुद्ध्यै । तस्मादौदुम्बरी भवति ।
तामग्रेण हविर्धाने, जघनेनाहवनीयं निदधाति ॥ २३ ॥

हिरण्यनिधानार्थं बस्ताजिनास्तरणं विधत्ते—अथाजेति । तत्रास्तीर्णाजचर्मणः ' उपरिष्टात् ' ' रुक्मं '
निदध्यात् । हिरण्ये अवरोहणं वैकल्पिकमित्याह—इमां वैवेति । रुक्मे वाऽवरोहेदिति । अत एव कात्यायनः—
" स रुक्मे बस्तचर्मण्यवरोहति, भूमौ वा "— । (का. श्रौ. सू. १४ । १०६) इति ॥ २१ ॥

विधत्ते—अथास्मा इति । ' अस्मै ' यूपादवरोहाय । आसन्दीलक्षणमुक्तं कात्यायनेन—" औदुम्बरीमासन्दीं
नाभिदघ्नामरत्निमात्रशीर्ष्णीभूतामाहरन्ति "—(का. श्रौ. सू. ७ । २४८) इति । ' उपरिसद्यम् '—इत्यस्यायमर्थः—
वाजपेयेन यागेन ' उपरिसद्यम् ' उपरिसदनम् ' जयति ' भद्रपीठादेरुपर्यवस्थानं प्राप्नोति । एतदुपपादना-
याह—यो जयतीति । ' यः ' यूपारोहणेन ' अन्तरिक्षसद्यम् ' आकाशे उपवेशनं ' जयति ' ' एषः ' इति
पूर्वेण सम्बन्धः ॥ २२ ॥

औदुम्बरीति । उदुम्बरनिर्मिता आसन्दी (श. प. ब्रा. ६।७ । १ । १२–१९) । अन्नं वा ऊर्गिति ।
यदेतत् ' ऊर्ग् ' बलकरम् ' अन्नम् ' तदात्मकः ' उदुम्बरः ' वृक्षः, तज्जन्यत्वात् । श्रूयते हि—" देवा वा
ऊर्जं व्यभजन्त, तत उदुम्बर उदतिष्ठत् "—इति । तामग्रेणेति । अस्यार्थः—' हविर्धाने '—इति द्वितीयाद्वि-
वचनान्तं पदम्, ते ' अग्रेण ' तयोरग्रप्रदेशम् ' आहवनीयं जघनेन ' सोमाहुत्यधिकरणाग्नेः पश्चिमप्रदेशे ' ताम् '
आसन्दीं निदध्यात् । अत्र सूत्रम्—" उत्तरवेदिमग्रेणौदुम्बरीमासन्दीं बस्तचर्मणाऽऽस्तृणातीयं वेइति "—
(का. श्रौ. सू. १४ । १०७) इति ॥ २३ ॥

१—" यजुर्भिः पर्यवरोहेता अह्राकारा "— इति तै. स. ७ । ५ । ८ । १७ । का. माध्ये इदं स्यम् ।

(त्यु) अथाजर्षभस्याजिनमास्तृणाति। प्रजापतिर्व्वा ऽएष यदजर्षभ ऽएता वै प्रजापतेः प्रत्यक्षतमां यदजास्तस्मादेतास्त्रिः संव्वत्सरस्य विजायमाना द्वौ त्रीनिति जनयन्ति तत्प्रजापतिमेवैतत्करोति तस्मादजर्षभस्याजिनमास्तृणाति ॥ २४ ॥

स आस्तृणाति। (त्री) इयं ते राडिति राज्यमेवास्मिन्नेतद्दधात्यथैनमासादयति यन्ताऽसि यमन इति यन्तारमेवैनमेतद्यमनमासां प्रजानां करोति ध्रुवोऽसि धरुणऽ इति ध्रुवमेवैनमेतद्धरुणमस्मिँल्लोके करोति कृष्यै त्वा क्षेमाय त्वा रय्यै त्वा पोषाय त्वेति साधवे त्वेत्येवैतदाह ॥ २५ ॥

इति प्रथमप्रपाठके षष्ठं ब्राह्मणम् ॥ ५-१-६ ॥ (२.१.)

इति प्रथम प्रपाठकः समाप्तः ॥ ५ । १ ॥

अथाजर्षभस्याजिनमास्तृणाति। प्रजापतिर्वाऽएष यदजर्षभः। एता वै प्रजापतेः प्रत्यक्षतमाम् यदजाः। तस्मादेतास्त्रिः सम्वत्सरस्य विजायमाना द्वौ, त्रीनिति जनयन्ति। तत् प्रजापतिमेवैतत् करोति। तस्मादजर्षभस्याजिनमास्तृणाति ॥ २४ ॥

स आस्तृणाति–"इयं ते राट्"–इति। राज्यमेवास्मिन्नेतद्दधाति। अथैनमासादयति–"यन्ताऽसि यमनः" इति। यन्तारमेवैनमेतद्यमनमासां प्रजानां करोति। "ध्रुवोऽसि धरुणः"–इति। ध्रुवमेवैनमेतद्धरुणमस्मिँल्लोके करोति। "कृष्यै त्वा क्षेमाय त्वा रय्यै त्वा पोषाय त्वा"–(वा. सं. ९ । २२) इति। साधवे त्वेत्येवैतदाह ॥ २५ ॥

आसन्द्यामजाजिनेनाच्छादनं विधत्ते–अथाजर्षभस्याजिनमिति। बस्तप्रजापत्योर्बहुप्रजोत्पादकत्वादैक्यरूप्यं समर्थयते–एता वा इत्यादि। 'एता' अजाः 'प्रजापतेः' 'प्रत्यक्षतमाम्' अतिशयेन प्रत्यक्षं रूपम्, यस्मादेव 'तस्मात्' संवत्सरमध्ये 'त्रिः' त्रिवारं 'द्वौ त्रीन्' वा पुत्रान् 'विजायमानाः' सुताना भवन्ति ॥ २४ ॥

आस्तरणमनूद्य मन्त्रं विधत्ते–स आस्तृणातीति। हे अभिषिच्यमानवाजपेययाजिन्! 'ते' तव 'इयम्' आसन्दी 'राट्' राज्यसाधनम्, पीठादेरुपरिसदनमत्र राज्यमित्यर्थः। तस्याभिप्रायमाह–राज्यमिति। यदेतेनास्तरणेन यजमाने राज्यं निहितवान् भवति ॥

विधत्ते–अथैनमिति[1]। 'एनं' यजमानम् अस्यामासन्द्याम् उपवेशयेत्। तन्मन्त्रस्यायमर्थः;–हे यजमान! 'यन्ता' सर्वस्य नियन्ता 'असि', 'यमनः' 'प्रजानां' नियमिता असि, 'ध्रुवः' स्थिरः 'असि', 'धरुणः' धारकः असि। 'कृष्यै' कर्षणाय 'त्वा' 'त्वाम्', उपवेशयामीति शेषः। एवमुत्तरत्रापि योज्यम्। 'क्षेमाय' लब्धवस्तुपरिपालनाय। 'रय्यै' धनाय, 'पोषाय' इति ॥

१–इत्यैनमस्यामुपवेशयति यताऽसीति का० श्रौ० सू० १४। १०८।

अथ द्वितीयप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ।
द्वितीयाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ।

बार्हस्पत्येन चरुणा प्रचरति । तस्यानिष्टऽएव स्विष्टकृद्भवत्यथास्माऽअन्नपेयँ सम्भरत्यन्नं वाऽएषऽउज्जयति यो वाजपेयेन यजतेऽन्नपेयँ ह वै नामैतद्यद्वाजपेयं तद्यदेवैतदन्नमुदजैषीत्तदेवास्माऽएतत्सम्भरति ॥ १ ॥

(त्यो) औदुम्बरे पात्रे । (त्रेऽन्नं) अन्नं वा ऽऊर्गुदुम्बरऽऊर्जोऽन्नाद्यस्यावरुद्ध्यै तस्मादौदुम्बरे पात्रे सोऽप एव प्रथमाः सम्भरत्यथ पयोऽथ यथोपस्मारमन्नानि ॥ २ ॥

बार्हस्पत्येन चरुणा प्रचरति । तस्यानिष्ट एव स्विष्टकृद्भवति । अथास्माऽअन्नं सम्भरति । अन्नं वाऽएष उज्जयति–यो वाजपेयेन यजते । अन्नपेयं ह वै नामैतद्–यद्वाजपेयम् । तद्यदेवैतदन्नमुदजैषीत्–तदेवास्माऽएतत् सम्भरति ॥ १ ॥

औदुम्बरे पात्रे । अन्नं वाऽऊर्गुदुम्बरः । ऊर्जोऽन्नाद्यस्यावरुद्ध्यै । तस्मादौदुम्बरे पात्रे । सोऽप एव प्रथमाः सम्भरति, अथ पयः, अथ यथोपस्मारमन्नानि ॥ २ ॥

मन्त्रं व्याचष्टे–मन्तारामिति । ध्रुवमेवैनामिति । 'अस्मिन् लोके' 'ध्रुव' सन्ताम् ' एव " एनं ' यजमानम् 'एतत् ' एतेन मन्त्रभागेन 'धरुण' धारकं 'करोति' । कृष्यादिप्रदानार्थं सङ्कल्पमाह–साधवे त्वेति । क्षेमाय त्वा पुष्ट्यै त्वेत्यामीति । अनेन कृष्यादिप्रियाणि, अन्यान्यपि संगृहीतानि भवन्ती यर्थः ॥ २५ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे
द्वितीयाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (५-२-१) ॥

इति पञ्चमकाण्डे प्रथमः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ५-१ ॥

अथ नैवारचरुप्रचारं विधत्ते–बार्हस्पत्येनेति । प्रधाननैवाराहुतेरनन्तरं कर्तव्यं वाजप्रसवीयहोमं विधातुं कालं विधत्ते–तस्यानिष्ट एवेति । 'तस्य ' नैवारस्य स्विष्टकृत् ' अनिष्टः ' अनिष्टकृद् ' भवति ' प्रधानयागादूर्ध्वं स्विष्टकृतः प्रागित्यर्थः । होमार्थमन्नसम्भरणं विधत्ते–अथास्मा इति । ' अस्मै ' यजमानाय अभिषेकार्थम् ' अन्नं सम्भरेत ' ॥ १ ॥

अन्नसम्भरणार्थं पात्रविशेषं विधत्ते–औदुम्बरेमिति । तत्र प्रथमभवा सम्भरणं विधत्ते–सोऽप एवेति । प्रथमम् ' अपः ' जलानि सम्भरेत् । ' अथ पयः ' क्षीरं तदनन्तरम् ' यथोपस्मारम् ' उपस्मृतिमनतिक्रम्य

१-नैवारेण प्रचरति । का.श्रौ. सू. १४।१०५।२-भाष्ट । स्विष्टकृत औदुम्बरे पात्रेऽन्न आसिच्य पयश्च । का श्रौ. सू. १४।१० ।

तद्धैके । सप्तदशान्नानि सम्भरन्ति सप्तदशः प्रजापतिरिति वदन्तस्तदु तथा न कुर्यात्प्रजापतेर्न्वेव सर्वमन्नमनवरुद्धं क उ तस्मै मनुष्यो यः सर्वमन्नमवरुन्धीत तस्मादु सर्वमेवान्नं यथोपस्मारं सम्भरन्नेकमन्नं न सम्भरेत् ॥ ३ ॥

स यन्न सम्भरति । तस्योद्ब्रुवीत तस्य नाश्नीयाद्यावज्जीवं तथा नान्तमेति तथा ज्योग्जीवति स एतस्य सर्वस्यान्नाद्यस्य सम्भृतस्य स्रुवेणोपघातं वाजप्रसवीयानि जुहोति तद्याभ्य एवैतद्देवताभ्यो जुहोति ता अस्मै प्रसुवन्ति ताभिः प्रसूत उज्जयति तस्माद्वाजप्रसवीयानि जुहोति ॥ ४ ॥

तद्धैके सप्तदशान्नानि संभरन्ति । सप्तदशः प्रजापतिरिति वदन्तः । तदु तथा न कुर्यात् । प्रजापतेर्न्वेव सर्वमन्नमवरुद्धम् । क उ तस्मै मनुष्यो—यः सर्वमन्नमवरुन्धीत । तस्मादु सर्वमेवान्नं यथोपस्मारं सम्भरन्नेकमन्नं न सम्भरेत् ॥ ३ ॥

स यन्न सम्भरति—तस्योद्ब्रुवीत । तस्य नाश्नीयाद् यावज्जीवम् । तथा नान्तमेति । तथा ज्योग्जीवति स एतस्य सर्वस्यान्नाद्यस्य सम्भृतस्य स्रुवेणोपघातं वाजप्रसवीयानि जुहोति । तद् याभ्य

'अन्नानि' सम्भरेत्, यानि तदा स्मृतिपथमवतरन्ति तानीत्यर्थः । तत्र ग्राम्यारण्यभेदेन चतुर्दशान्नान्यापस्तम्बेन 'सूत्रितानि, तान्यपि यथोपस्मारपदेन ग्राह्याणि—"तिलमाषा व्रीहियवाः प्रियङ्ग्वणवो गोधूमा वेणुश्यामाकनीवारा जर्तिलाश्च गवेधुका अरण्यजा मर्कटका विज्ञेया गार्मुतसप्तमा कुलत्थसप्तमा वा"—(का. श्रौ. सू. १७ । ११ । ३) इति । बुद्धिस्थानि यानि वा, तानि सम्भरेत् ॥ २ ॥

'यथोपस्मारमन्नानि सन्निभृयात्'—इत्यत्र सङ्ख्याया अनुक्तेः यावन्ति स्मर्यमाणानि तावन्ति सम्भरेदित्यर्थो भवति, तत्र सङ्ख्याविशेषं पूर्वपक्षयति—तद्धैक इति । 'सप्तदश' सप्तदश—संख्याकानि 'अन्नानि' सम्भरन्ति । 'तत्रोपपत्तिमाह—सप्तदशः प्रजापतिरितीति । प्रजापतेः सप्तदशत्वं प्रागुक्तम् (श.प.५।१।२।११।) भाष्ये । तन्मतं निराचष्टे—"तदु तथेति । प्रजापतेः—इति । अस्यायमर्थः,—पूर्वं प्रजापतेरपि सकलमन्नं न वशीकृतम्, इदानीं 'तस्मै' प्रजापत्यर्थं 'मनुष्यः' 'कः' समर्थः ? सर्वान्नावरोधने, तस्माद् यावत्स्मृति सम्भर्तव्यानीति । बुद्धिस्थानामपि सर्वेषां सम्भरणे प्राप्ते एकस्य निषेधति—'एकमन्नमिति ॥ ३ ॥

असम्भ्रियमाणान्नविषयं कञ्चिद् विशेषं विधत्ते—स यदिति । 'यत्' अन्नं 'न' सम्भरेत्, 'तस्य'

१–सप्तदशान्यावपाति । यावत्स्मृति वा । का. श्रौ. सू. १८ । ११०–११२ । सप्तदशान्नानि तु महिधः—१ यवाः २ मसूराः ३ गोधूमाः ४ मुद्गाः ५ माषाः ६ तिलाः ७ चणकाः ८ अणवः ९ प्रियङ्गवः १० कोद्रवाः ११ मकुष्ठकाः १२ कलायाः १३ कुलित्थाः १४ मठाः १५ सर्षपाः १६ अतस्यः १७ इति मुकुटः । पा. सू. ५ । २ । ४ । अत्र पातञ्जलमहाभाष्ये सप्तदशं धान्यं शणाः १७ इत्युक्तम् । सप्तदशसु ग्राम्यारण्ययोर्भेदः; दशग्राम्याणि अनेनाग्ने चतुर्दशे काण्डे श्रीमन्थकर्मणि प्रतिपादितानि । दश ग्राम्याणि धान्यानि भवन्ति । व्रीहियवास्तिलमाषा अणुप्रियङ्गवो गोधूमाश्च मसूराश्च खल्वाश्च खलकुलाश्चेति । शेषाण्यारण्यानि ।
२–एकवर्जम् । का. श्रौ. सू. १४ । ११३ ।

स जुहोति । वाजस्येमं प्रसवः सुषुवेऽग्रे सोमꣳ राजानमोषधीष्वप्सु ॥
ता ऽअस्मभ्यं मधुमतीर्भवन्तु वयꣳ राष्ट्रे जागृयाम पुरोहिताः स्वाहा ॥ ५ ॥

वाजस्येमाम्।(म्प्र)प्रसवः शिश्रिये दिवमिमा च विश्वा भुवनानि सम्राट्॥
अदित्सन्तं दापयति प्रजानन्त्स नो रयिꣳ सर्ववीरं नियच्छतु स्वाहा ॥६॥

एवैतद् देवताभ्यो जुहोति । ताऽअस्मै प्रसुवन्ति । ताभि प्रसूत उज्जयति । तस्माद्वाजप्रसवीयानि जुहोति ॥ ४ ॥

स जुहोति–" वाजस्येमं प्रसवः सुषुवेऽग्रे सोमं राजानमोषधीष्वप्सु । ता अस्मभ्यं मधुमतीर्भवन्तु । वयं राष्ट्रे जागृयाम पुरोहिताः स्वाहा "।(१) (वा. मं. ९।२३) ॥५॥

"वाजस्येमां प्रसवः शिश्रिये दिवम्, इमा च विश्वा भुवनानि सम्राट्।अदित्सन्तं दापयति प्रजानन् स नो रयिं सर्ववीरं नियच्छतु स्वाहा "।(२) (वा. मं.९।२४) ॥६॥

' उद्धरीत ' न सम्भृतमित्युच्चैः तन्नाम ब्रूयात् यथा असम्भृतस्य अन्नस्य यावज्जीवनमभोजनेन ' अन्त ' विनाश ' न एति, ' ' ज्योक् ' चिरकाल ' जीवति । ' भोक्तव्यस्य सर्वस्य भोगे सति विनाशो भवति, अतस्तदेकमवशिष्य भुञ्जीतेति तात्पर्यम् ॥ विधत्ते–स एतस्येति । मिलितस्य ' एतस्य ' ' सर्वस्य ' अन्नस्य एकदेशं ' स्रुवेण ' ' उपघातम् ' उपहत्योपहत्य गृहीत्वा ' वाजप्रसवीयानि जुहोति ' वाजप्रसवशब्दयुक्तमन्त्रकरणकहोमान् कुर्यादित्यर्थः । तद्याभ्य इति । मान्त्रवर्णिकीभ्यो ' याभ्यः ' अबादिदेवताभ्यो हूयते तदैव । ' ताः ' ' अस्मै ' यजमानाय एतद्यागफलभूतमन्नमवरोद्धु ' प्रसुवन्ति ' अनुजानन्ति, ताभिरनुज्ञातः पश्चात् स्वाधीन करोतीत्यर्थः ॥ ४ ॥

होममनूद्य मन्त्रान् विधत्ते–स जुहोति वाजस्येममिति । सर्वत्र ' स्वाहा '–शब्दो हवनलिङ्गम् । प्रथमस्यायमर्थः–' अग्रे ' पूर्वं ' वाजस्य ' अन्नस्य ' प्रसवः ' उत्पादकः परमेश्वरः ' ओषधीषु ' ' अप्सु ' च सारभूतम् ' इमं सोमं सोमवल्लीरूपं राजानं ' ' सुषुवे ' उत्पादयामास, 'ताः' ओषधय आपश्च 'अस्मभ्यम्' अस्मदर्थं ' मधुमतीः ' माधुर्योपेता भवन्तु । ' वयम् ' अपि अस्मिन् ' राष्ट्रे ' ' पुरोहिताः ' यागानुष्ठानादौ पुरोगामिनो ' जागृयाम ' जागरूका भूयास्मेति ॥ ५ ॥

अथ द्वितीयः–वाजस्येमामिति । ' वाजस्य प्रसवः ' ईश्वरः ' इमां ' भूमिं ' दिवम् ' इमानि चान्यानि सर्वाणि ' भुवनानि ' ' शिश्रिये ' आश्रितवान् । स च ' सम्राट् ' सर्वेषां भुवनानां भूत्वा ' अदित्सन्तं ' दातुमनिच्छन्तं भोग्यं ' प्रजानन् ' ' दापयति ' धनम् । ततः सः ' ' नः ' अस्मभ्यं ' सर्ववीरं ' पुत्रादियुक्तं 'रयिं' धनं ' नियच्छतु ' ददातु ॥ ६ ॥

१–अभोजन तस्योच्छ्रासात् । का. श्रौ. सू. १४।११८। २–स्रुवेण सम्भृग्जुहोति वाजस्येममिति प्रतिमन्त्रम् । का. श्रौ. सू. १४।११५।

वाजस्य नु । प्रसवऽ आबभूवेमा च विश्वा भुवनानि सर्वतः ॥
सनेमि राजा परियाति विद्वान्प्रजां पुष्टिं वर्द्धयमानोऽअस्मे स्वाहा ॥ ७ ॥

सोमꣳ राजानम् । (अ) अवसेऽग्निमन्वारभामहे । आदित्यान्विष्णुꣳ सूर्यं ब्रह्माणं च बृहस्पतिꣳ स्वाहा ॥ ८ ॥

(हाऽर्य) अर्यमणं बृहस्पतिम् । (मि) इन्द्रं दानाय चोदय । वाचं विष्णुꣳ सरस्वतीꣳ सवितारं च वाजिनꣳ स्वाहा ॥ ९ ॥

(हाऽग्ने) अग्नेऽअच्छा । वदेह नः प्रति नः सुमना भव । प्र नो यच्छ सहस्रजित्त्वꣳ हि धनदा असि स्वाहा ॥ १० ॥

"वाजस्य नु प्रसव आबभूव, इमा च विश्वा भुवनानि सर्वतः । सनेमि राजा परियाति विद्वान् प्रजां पुष्टिं वर्द्धयमानोऽअस्मे स्वाहा" (३) (वा० सं० ९।२५) ॥ ७ ॥

"सोमं राजानमवसेऽग्निमन्वारभामहे । आदित्यान्, विष्णुम्, सूर्यम्, ब्रह्माणं च बृहस्पतिम्, स्वाहा" (४) (वा. सं. ९।२६) ॥ ८ ॥

"अर्यमणं बृहस्पतिमिन्द्रं दानाय चोदय । वाचं विष्णुं सरस्वतीं सवितारं च वाजिनं स्वाहा" (५) (वा. सं. ९।२७) ॥ ९ ॥

"अग्नेऽअच्छा वदेह नः प्रति नः सुमना भव । प्र नो यच्छ सहस्रजित्; त्वं हि धनदा असि स्वाहा" (६) (वा. सं. ९।२८) ॥ १० ॥

अथ तृतीयः—वाजस्येति । 'वाजस्य प्रसवः' 'नु' खलु 'इमा' इमानि 'विश्वा' सर्वाणि 'भुवनानि' सर्वतः 'आबभूव' व्याप्नोत् । 'सनेमि'—इति पुराणवचनम् (निरु० ३।१८।४) इति । 'सः' विद्वान् 'राजा' 'परियाति' सर्वतः गच्छति । 'विद्वान्' अनुष्ठानस्य कर्म प्रजानन् । 'अस्मे' अस्मदर्थं 'प्रजां' 'पुष्टिं' च 'वर्द्धयमानः' वर्धयन्निति सम्बन्धः ॥ ७ ॥

अथ चतुर्थः—सोममिति । वयं सोमादीन् देवान् 'अवसे' रक्षणाय वर्धनाय वा 'अन्वारभामहे' ते सर्वे अनुगृह्णन्त्विति वाक्यशेषः ॥ ८ ॥

अथ पञ्चमः—अर्यमणमिति । हे वाजस्य प्रसव त्वमर्यमादीन् 'दानाय चोदय' अस्मभ्यं धनदानार्थं प्रेरय । वागादिषु प्रेरयेत्यध्याहार्यः ॥ ९ ॥

अथ षष्ठः—अग्ने अच्छेति । हे 'अग्ने'! 'इह' अस्मिन् कर्मणि 'नः' अस्माकम् 'अच्छ' आभिमुख्येन 'वद' इति वदस्व । 'नः' अस्मान् प्रति 'सुमनाः' प्रसन्नचित्तो भव । हे सहस्रजित्! सहस्रस्य धनस्य जेतः 'हि' हेतौ । यतः 'त्वं' स्वभावतो 'धनदा असि' अतः 'नः' अस्मभ्यं 'प्रयच्छ' धनमिति शेषः ॥ १० ॥

प्र नः । (नो) यच्छत्वर्यमा प्र पूषा प्र बृहस्पतिः । प्र वाग्देवी ददातु नः स्वाहेति ॥ ११ ॥

(त्यु) अथैनं परिशिष्टेनाभिषिञ्चति । (त्य) अन्नाद्येनैवैनमेतदभिषिञ्चत्यन्नाद्यमेवास्मिन्नेतद्दधाति तस्मादेनं परिशिष्टेनाभिषिञ्चति ॥ १२ ॥

सोऽभिषिञ्चति । देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामिति देवहस्तैरेवैनमेतदभिषिञ्चति सरस्वत्यै वाचो यन्तुर्यन्त्रिये दधामीति वाग्वै सरस्वती तदेनं वाच एव यन्तुर्यन्त्रिये दधाति १२

तदु हैकऽआहुः । (विं) विश्वेषां त्वा देवानां यन्तुर्यन्त्रिये दधामीति सर्वे वै विश्वे देवास्तदेनꣳ सर्वस्यैव यन्तुर्यन्त्रिये दधाति तदु तथा न ब्रूयात्सरस्वत्यै त्वा वाचो यन्तुर्यन्त्रिये दधामीत्येव ब्रूयाद्वाग्वै सरस्वती

“प्र नो यच्छत्वर्यमा, प्र पूषा, प्र बृहस्पतिः । प्र वाग्देवी ददातु नः स्वाहा”-(७) (वा. सं. ९ । २९) इति ॥ ११ ॥

अथैनं परिशिष्टेनाभिषिञ्चति । अन्नाद्येनैवैनमेतदभिषिञ्चति । अन्नाद्यमेवास्मिन्नेतद्दधाति । तस्मादेनं परिशिष्टेनाभिषिञ्चति ॥ १२ ॥

सोऽभिषिञ्चति “देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्याम्”-इति । देवहस्तैरेवैनमेतदभिषिञ्चति । “सरस्वत्यै वाचो यन्तुर्यन्त्रिये दधामि”-इति । वाग्वै सरस्वती । तदेनं वाच एव यन्तुर्यन्त्रिये दधाति ॥ १३ ॥

तदु हैकऽआहुः-विश्वेषां त्वा देवानां यन्तुर्यन्त्रिये दधामि-इति । सर्वे वै विश्वे देवाः । तदेनं सर्वस्यैव यन्तुर्यन्त्रिये दधाति । तदु तथा न ब्रूयात् । सरस्वत्यै त्वा वाचो यन्तुर्यन्त्रिये दधामि-

---

अथ सप्तमः;-प्र न इति । अर्यमादयो ‘नः’ अस्मभ्यं धनं प्रयच्छन्तु । पूषादिदेवतान्तवाचकपदेऽपि क्रियापदस्यानुषङ्गं द्योतयितुं पृथक् पृथक् प्रोपसर्गप्रयोगः, ‘प्र’ ‘ददातु’ प्रकर्षेण प्रयच्छत्विति ॥ ११ ॥

हुतशेषस्याज्यस्य विनियोगं दर्शयति-अथैनमिति । अथ ‘एनं’ सुन्वन्तं यजमानं ‘परिशिष्टेन’ अन्नेन अभिषिञ्चेत् हुतशेषाभिषेकेण यजमाने अन्नमेव निहितवान् भवेदिति ॥ १२ ॥

अभिषेकमन्त्रं विधत्ते-स इति । देवस्य त्वेति । व्याख्यातः । ‘सरस्वत्यै’ षष्ठ्यर्थे चतुर्थी (पा. सू. २ । ३ । ६२ वा.) सरस्वत्याः ‘वाचः’ ‘यन्तुः’ अन्तर्यामिणश्च ‘यन्त्रिये’ नियमे अभ्यनुज्ञायां ‘निदधामि’ इति ॥ १२ ॥

अत्र तु ‘सरस्वत्यै वाचः’ इत्यस्य स्थाने ‘सरस्वत्यै त्वा वाचः’ इति पुनरुक्तं प्रक्षिप्य प्रयोक्तव्यमिति विधातुं पूर्वपक्षं सोपपत्तिकमुद्भावयति-तदु हैक इति । केचिच्छाखिनः ‘आहुः’ किमिति । ‘सरस्वत्यै

१-सेचनमभिषेचनं यजमानं देवस्य त्वेति । का० श्रौ० सू० १० । ११६ ।

स वाचयति । (त्य) अग्निरेकाक्षरेण प्राणमुदजयत्तमुज्जेषं प्रजापतिः सप्तदशाक्षरेण सप्तदशꣳ स्तोममुदजयत्तमुज्जेषमिति तद्यदेवैताभिरेता देवता ऽउदजयंस्तदेवैष ऽएताभिरुज्जयति सप्तदश भवन्ति सप्तदशो वै प्रजापतिस्तत्प्रजापतिमुज्जयति ॥ १७ ॥

(त्य) अथाहाग्नये स्विष्टकृतेऽनुब्रूहीति । तद्यदन्तरेणाहुती ऽएतत्कर्म क्रियत ऽएष वै प्रजापतिर्य ऽएष यज्ञस्तायते यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाता ऽएतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते तन्मध्यत ऽएवैतत्प्रजापतिमुज्जयति तस्मादन्तरेणाहुती ऽएतत्कर्म क्रियत ऽआश्राव्याहाग्निꣳ स्विष्टकृतं यजेति वषट्कृते जुहोति ॥ १८ ॥

स वाचयति—" अग्निरेकाक्षरेण प्राणमुदजयत्—तमुज्जेषम् प्रजापतिः सप्तदशाक्षरेण सप्तदशं, स्तोममुदजयत्—तमुज्जेषम् "—(वा० सं० ९ । ३१-३४) इति । तद्यद्देवताभिरेता देवता उदजयन्—तदेवैष एताभिरुज्जयति । सप्तदश भवन्ति । सप्तदशो वै प्रजापतिः । तत् प्रजापतिमुज्जयति ॥ १७ ॥

अथाह—' अग्नये स्विष्टकृतेऽनुब्रूहि ' इति । तद्यदन्तरेणाहुती ऽएतत् कर्म क्रियते । एष वै प्रजापतिः—य एष यज्ञस्तायते । यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाताः—एतम्वेवाप्येतर्ह्यनुप्रजायन्ते । तन्मध्यत एवैतत् प्रजापतिमुज्जयति । तस्मादन्तरेणाहुतीऽएतत् कर्म क्रियते । आश्राव्याह—'अग्निं स्विष्टकृतं यज'—इति । वषट्कृते जुहोति ॥ १८ ॥

वाचनमनूद्य मन्त्रान् विधत्ते—स वाचयतीति । संहितायाम् " अग्निरेकाक्षरेण "—इत्यनुवाके सप्तदश मन्त्राः पठिताः; अत्र अग्निरेकाक्षरेणेति प्रजापतिः सप्तदशाक्षरेणेत्याद्यन्तयोर्ग्रहणेन सप्तदश मन्त्राः सर्वेऽपि गृह्यन्त इत्यभिप्रायः । तेषां सङ्ग्रहेणायमर्थः; ओश्रावयेति चतुरक्षरमस्तु श्रौषडिति चतुरक्षरं यजेति द्व्यक्षरं ये यजामह इति पञ्चाक्षरं द्व्यक्षरो वषट्कारः स एष सप्तदशः प्रजापतिः "—इति (तै. सं. १।६।११।२।३) (श. प. ब्रा. १। ५।२।१६।१७) । सप्तदशाक्षराणि विद्यन्ते । तत्राग्न्यादिसप्तदश देवाः एकाक्षरप्रभृत्येकैकाक्षरवृद्धियुक्तैः प्राणमनुष्यादीन् जितवन्तः । तानग्न्यादिभिर्जितान् प्राणनरादीनहमिदानीम् 'उज्जेषम्' उज्जीयासम् । अदिवदेवतादिभिर्मन्त्राक्षरसंख्यानुसारेण द्विपान्मनुष्यत्रिलोकादेर्जयो विज्ञेयः । त्रिवृत्स्तोमगतानामृचां नवसङ्ख्यापेतत्वात्नवाक्षरेण तज्जयो द्रष्टव्यः । त्रयोदशस्तोमादावपि तिसृणां स्तोत्रियाणामृचामावृत्तिविशेषेण तत्संख्या द्रष्टव्या । इममेव तात्पर्यार्थं प्रतिपादयति—तद्यद्देवताभिरिति । ' एताभिः ' उज्जितिभिः । तेषां मन्त्राणां सप्तदशसंख्यामनूद्य प्राजापत्यात्मना स्तौति—सप्तदशेति ॥ १७ ॥

नैवारहविषः प्रधानस्विष्टकृतोर्मध्येऽनुष्ठेयं कर्मजातमुपदर्श्य चोदकप्राप्त स्विष्टकृद्यागादिकमनुसन्धत्ते—अथाहेत्यादि । " अग्नये स्विष्टकृतेऽनुब्रूहि "—' इति ' अध्वर्युर्वदेत् । ' ' अनुब्रूहि ' अनुवाक्यां पठेत्यर्थः ।

(त्य) अथेडामादधाति । (त्यु) उपहूतायामिडायामपु ऽउपस्पृश्य माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति माहेन्द्रं ग्रहं गृहीत्वा स्तोत्रमुपाकरोति तꣳ स्तोत्राय प्रमीवति स ऽउपावरोहति सोऽन्ते स्तोत्रस्य भवत्यन्ते शस्त्रस्य ॥ १८ ॥

तद्धैके । (क्ऽ) एतत्कृत्वाऽथैतत्कुर्व्वन्ति तदु तथा न कुर्यादात्मा वै स्तोत्रं प्रजा शस्त्रमेतस्माद्ध स यजमानं प्रणाशयति स जिह्मऽएति स ह्वलति तस्मादेतदेव कृत्वाऽथैतत्कुर्यात् ॥ २० ॥

अथेडामादधाति । उपहूतायामिडायामप उपस्पृश्य माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति । माहेन्द्रं ग्रहं गृहीत्वा स्तोत्रमुपाकरोति । तं स्तोत्राय प्रमीवति । स उपावरोहति । सोऽन्ते स्तोत्रस्य भवति अन्ते शस्त्रस्य ॥ १९ ॥

तद्धैके एतत्कृत्वाऽथैतत्कुर्वन्ति । तदु तथा न कुर्यात् । आत्मा वै स्तोत्रम्, प्रजा शस्त्रम् । एतस्माद्ध स यजमानं प्रणाशयति । स जिह्म एति । स ह्वलति । तस्मादेतदेव कृत्वाऽथैतद् कुर्यात् ॥ २० ॥

अत्र सम्बोध्यो होता । तदनन्तरेणे यस्यायमर्थः–नैवारहविः स्विष्टकृद्यागाहुत्योर्मध्ये क्रियमाणेन अनन्तरम-रणवाजप्रसवीयहोमादिना यज्ञरूप प्रजापतिं जितवान् भवतीति । अनुवचनानन्तरमाश्रावणादिकं प्रकृतिवत् स्विष्टकृत. कार्यमित्यनुक्रमति–आश्राव्येति । 'वषट्कृते' होता याज्यान्ते 'वषट्कारे प्रयुक्ते सति 'जुहोति' सौविष्टकृतं हविः ॥ १८ ॥

अथ स्विष्टकृदनन्तरभावीनि कर्माण्याह–अथेडामिति । माहेन्द्रग्रहणानन्तरं तदीयं पृष्ठ'स्तोत्रम्' 'उपाकरोति' आरम्भयेदित्यर्थः । 'तम्' आसन्द्यामधिष्ठितमभिषिक्तं यजमानं 'स्तोत्राय' 'प्रमीवति' ज्ञापयेत्, आह्वयेदित्यर्थः । अत्र सूत्रम्–"अवरुह्य गच्छति स्तोत्राय प्रहित." इति (का. श्रौ. सू. १४।१२१) । 'स' सुन्वन् 'उपावरोहति' आसन्द्या. सकाशात् 'स.' एव स्तोत्रशस्त्रयो. 'अन्ते' समीपे स्थितो भवेत् ॥ १९ ॥

अत्र केचिदुज्जितिवाचनानन्तरं माहेन्द्रग्रहणं स्तोत्रशस्त्रे च कृत्वा स्विष्टकृदादिकं यजमानस्य पश्चादवरोहणमिच्छन्ति तद् दूषयितुमनुवदति–तद्धैक इति । 'एतत्' माहेन्द्रग्रहणादि होमान्तं तत् कर्म कृत्वा 'अथ' अनन्तरम् 'एतत्' उक्तं स्विष्टकृदिडोपह्वानान्तं कर्म कुर्वन्ति । अत एव सूत्रकृता शाखान्तरीयपक्षमङ्गीकृत्योक्तम् "उज्जितिभ्यो वोत्तरो माहेन्द्रः' –(का. श्रौ. सू. १४।१२१) इति ॥

तद्दूषयति–तदु तथेति । यथासन्द्यामासीन एव यजमाने तत्रैव आत्मप्रजारूपे स्तोत्रशस्त्रे कुर्यात्, तर्हि 'यजमानम्' आत्मप्रजहीनं कुर्यात्, असान्निध्यकरणेनेत्यर्थः । 'जिह्म.' कुटिलो गच्छति 'ह्वलति' यज्ञपथाद् भ्रश्यति ॥ २० ॥

१–माहेन्द्रग्रहणानन्तरम् । इति क. पा. ।

(द) अथेडामादधाति । (त्यु) उपहूतायामिडायामप ऽउपस्पृश्य माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति माहेन्द्रं ग्रहं गृहीत्वा स्तोत्रमुपाकरोति तउँ स्तोत्राय प्रमीवति स ऽ उपावरोहति सोऽन्ते स्तोत्रस्य भवत्यन्ते शस्त्रस्य ॥ २१ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (५.२.१) (२-२) ॥

पूर्णाहुतिं जुहोति । सर्व्वं वै पूर्णउँ सर्व्वं परिगृह्य सूया ऽइति तस्यां वरं ददाति सर्व्वं वै वरः सर्व्वं परिगृह्य सूया ऽइति स यदि कामयेत जुहुयादेतां यद्यु कामयेतापि नाद्रियेत ॥ १ ॥

अथेडामादधाति । उपहूतायामिडायामप उपस्पृश्य माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति । माहेन्द्रं ग्रहं गृहीत्वा स्तोत्रमुपाकरोति । तं स्तोत्राय प्रमीवति । स उपावरोहति । सोऽन्ते स्तोत्रस्य भवति, अन्ते शस्त्रस्य ॥ २१ ॥

इति वाजपेययज्ञाधिकारः ।

अथ राजसूययज्ञः ।

पूर्णाहुतिं जुहोति । सर्वं वै पूर्णम् । सर्वं परिगृह्य सूयाऽइति । तस्यां वरं ददाति । सर्वं वै वरः । सर्वं परिगृह्य सूयाऽइति । स यदि कामयेत-जुहुयादेताम् । यद्यु कामयेत-अपि नाद्रियेत ॥ १ ॥

अथ उक्त एव पक्षः श्रेयानिति दर्शयितुं पुनः पठति-अथेडामित्यादि । पूर्ववद् ॥ २१ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
पञ्चमकाण्डे द्वितीयाऽध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (५-२-२) ॥

ब्राह्मणक्षत्रियोभयकर्तृकसंस्थारूपो वाजपेय उक्तः, अथैकतत्कर्तृको विकृतिभूतो राजसूयो विधास्यते । तत्र अहृतवाजपेयस्य राजन्यस्यैव राजसूयेऽधिकारः, न तु तेनेष्टवतः; राज्यफलादपि साम्राज्यफलस्यातिशयितत्वेन उत्तमफलसाधनयागानन्तरमवरफलहेतुक्रतुकरणस्यायुक्तत्वात् । अत एव कात्यायनः--" राज्ञो राजसूयोऽनिष्टिनो वाजपेयेन "-(का. श्रौ. सू. १५ । १ । २ ।) इति । इष्टि-पशु-सोम-दर्वीहोमैः ज्ञातप्रधानो राजसूयः । तत्र " श्वोभूतेऽनुमत्यै पुरोडाशमष्टाकपालम् "-इत्यादिना विहिताः इष्टयः, " अथ श्यैनीं विचित्रगर्भामदित्या आलभते "-इत्यादिना विहिताः पशवः, पवित्राभिषेचनीय-दशपेय-केशवपनीय-व्युष्टि-द्विरात्र क्षत्रधृतिसंज्ञकाः सप्त सोमयागाः पञ्चवातीयादयो दर्वीहोमाः । तत्र पवित्र नामके प्रथमसोमयागे प्रकृतिसमानत्वेन वक्तव्याभावात् तं परित्यज्य तदवसाने कर्तव्यं पूर्णाहुतिप्रभृति [illegible] षिक्तमुत्तरतन्त्रमभिधीयते (तै. स. १ । ८ । १९) ॥ पूर्णाहुतेः कालं कात्यायनः सूत्रयामास-" प[illegible] दीक्षः, सप्तसदक्षिणः, माघीपक्षवर्जनीये दीक्षा, तदन्ते पूर्णाहुतिर्गृहेष्विन्दतः " (का. श्रौ. सू. [illegible])

१-इष्टिसोमपशवो भिन्नतंत्राः कालभेदात् । का. श्रौ. सू. १५ । १ ।

(त्राथ) अथ श्वोभूते । (तेऽनु) अनुमत्यै हविरष्टाकपालं पुरोडाशं निर्वपति स ये जघनेन शम्यां पिष्यमाणानामवशीयन्ते पिष्टानि वा तण्डुला वा तान्त्स्रुवे सार्द्धँ संवपत्यन्वाहार्यपचनादुल्मुकमाददते तेन दक्षिणा यन्ति स यत्र स्वकृतं वेरिणं विन्दति श्वभ्रप्रदरं वा ॥ २ ॥ तदग्निँ समाधाय जुहोति । (त्ये) एष ते निर्ऋते भागस्तं जुषस्व

(१) अथ श्वोभूतेऽनुमत्यै हविरष्टाकपालं पुरोडाशं निर्वपति । स ये जघनेन शम्यां पिष्यमाणानामवशीयन्ते-पिष्टानि वा तण्डुला वा—तान् स्रुवे सार्द्धं संवपति । अन्वाहार्यपचनादुल्मुकमाददते । तेन दक्षिणा यन्ति । स यत्र स्वकृतं वेरिणं विन्दति, श्वभ्रप्रदरं वा ॥ २ ॥

तदग्निं समाधाय जुहोति-" एष ते निर्ऋते भागस्तं जुषस्व स्वाहा "-(वा. सं. ९।३५)

४-७) इति । तद्विधत्ते-पूर्णेति । आज्यपूर्णया जुह्वा हूयत इति पूर्णाहुतिः । सा अनाम्नातमन्त्रत्वात् प्राजापत्या " यत् तूष्णीं तत् प्राजापत्यम् "-(श. प. ६ । २ । २ । २०) इति श्रुतेः । तां जुहुयादित्यर्थः । पूर्णाहुतिकरणस्य कामनाधीनत्वं विवृणोति-सर्वमिति । पूर्णपदेन सर्वमुच्यते । 'सर्वं' जगत् 'परिगृह्य' स्वाधीनं कृत्वा, पश्चाद्राजसूयानुष्ठानेन 'मूर्धे' अभिषिक्तो भूयासम् ' इति ' अभिप्रायेण पूर्णाहुतिं कुर्यादित्यर्थः ॥ तस्या दक्षिणां विधत्ते-तस्यामिति । 'तस्यां' हुतायामित्यर्थः । पूर्णाहुतेरितराङ्गवद् अवश्यकर्तव्यत्वे प्राप्ते कामनानुसारेणैव करणीयत्वमाह-स यदि कामयेतेति । पूर्णाहुतिकरणेच्छायां सत्यां तदनुष्ठानं विपर्यये तद्विपर्यय इत्यर्थः ॥ १ ॥

आरम्भणीयस्यानन्तरात् पवित्राख्यादग्निष्टोमादह्नः परस्मिन्नहनि कर्तव्यं विधत्ते-अथ श्वोभूत इति । सूत्रकृता पवित्रादनन्तरमुक्तम्-" श्वः प्रभृत्यन्वहं पञ्चोत्तराणि हवींष्यष्टाकपालोऽनुमत्यै "-(का. श्रौ. सू. १५ । ८ । ९) इति[1] । यागानुष्ठानस्यावश्यकत्वेनानुज्ञाकरणात् अनुमतिः पृथिवी; 'इयं वा अनुमतिः '-इति ह्याम्नायते । तस्यै अष्टसु कपालेषु संस्कृतं पुरोडाशात्मकं हविर्निर्वपेत् ॥ अत्रोत्तरं तन्त्रं सूत्रे संगृहीतम्-" शम्यायाः पश्चात् हविष्पमन्नं स्रुवे कृत्वा दक्षिणाग्न्युल्मुकमादाय दक्षिणा गत्वा स्वयं प्रदीर्णे इरिणे वाऽग्नौ जुहोत्येष ते निर्ऋत इति, अनवेक्षमेत्यानुमतस्य संवपनादि करोति, वासो देयम् "-(का. श्रौ. सू. १५।१०-१२) इति । न सर्वं क्रमेण विधत्ते-स ये जघनेनेत्यादिना, " श्वोभूत आग्नावैष्णवम् "-इत्यतः प्राक्तनेन । ' शम्यां जघनेन ' "एतया द्वितीया" (पा. सू. २।३ । ३१) इति द्वितीया । पश्चिमायां दिशि दृषदभ्याशात्पुनः स्थापितायाः शम्यायाः पश्चाद् ' ये ' तण्डुलपिष्टलेशा ' अवशीयन्ते ' अधः पतन्ति, 'तान्' स्रुवेण सोऽध्वर्युः 'सार्द्धं' सह संवपेत् ॥ उल्मुकेन सार्द्धं दक्षिणदिग्गमनं विधत्ते-अन्वाहार्येति । तस्योल्मुकस्य स्थापनाय देशविशेषं विधत्ते-स यत्रेति । ' इरिणम् ' ऊषरक्षेत्रम्, तच्च ' स्वकृतं ' स्वतः सिद्धम्, न तु यतः कुतश्चिदानीयोषाः प्रक्षिप्ताः; तस्मिन् ' श्वभ्रप्रदरे ' गर्ताकारेण विदीर्णप्रदेशे ' वा ' ॥ २ ॥

तदुल्मुकाग्निमाधाय, स्रुवपूरितेन द्रव्येण जुहुयात् । तत्र मन्त्रं विधत्ते-एष त इति । ' निर्ऋते ' पापदेवते ।

१-वरदक्षिणा । का. श्रौ. सू. १५।७। २-पञ्चोत्तराणीत्युत्तरम्, " हवींषि " इति विशेषः ॥

स्वाहेतीयं वै निर्ऋतिः सा यं पाप्मना गृह्णाति तं निर्ऋत्या गृह्णाति तद्य-देवास्या ऽअत्र नैर्ऋतꣳ रूपं तदेवैतच्छमयति तथो हैनꣳ सूयमानं निर्ऋतिर्न गृह्णात्यथ यत्स्वकृते वेरिणे जुहोति श्वभ्रप्रदरे वैतद्ध ह्यस्यै निर्ऋतिगृहीतम् ॥ ३ ॥

(म) अथाप्रतीक्षं पुनरायन्ति । (न्त्य) अथानुमत्याऽअष्टाकपालेन पुरोडाशेन प्रचरतीयं वा अनुमतिः स यस्तत्कर्म शक्नोति कर्तुं यच्चि-कीर्षतीयꣳ हास्मै तदनुमन्यते तदिमामेवैतत्प्रीणात्यनयाऽनुमत्याऽनुमतः सूयाऽइति ॥ ४ ॥

इति । इयं वै निर्ऋतिः । सा यं पाप्मना गृह्णाति-तं निर्ऋत्या गृह्णाति । तद्यदेवास्या अत्र नैर्ऋतं रूपम्-तदेवैतच्छमयति । तथो हैनं सूयमानं निर्ऋतिर्न गृह्णाति । अथ यत् स्वकृते वेरिणे जुहोति, श्वभ्रप्रदरे वा-एतद्ध ह्यस्यै निर्ऋतिगृहीतम् ॥ ३ ॥

अथाप्रतीक्षं पुनरायन्ति । अथानुमत्याऽअष्टाकपालेन पुरोडाशेन प्रचरति । इयं वा अनुमतिः । स यस्तत्कर्म शक्नोति कर्तुम्-यच्चिकीर्षति-इयं हास्मै तदनुमन्यते । तदिमामेवैतत् प्रीणाति । अनयाऽनुमत्याऽनुमतः सूयाऽइति ॥ ४ ॥

'एषः' तण्डुलपिष्टशेषः 'ते' तव 'भागः' 'तं' भागं 'जुषस्व' सेवस्व । 'स्वाहा'-शब्दो हवनलिङ्गम् 'इति' ॥ भूमिर्द्विविधा; शालिगोधूमादिसर्वसस्याढ्या, तदयोग्या च । तत्र आद्यभूमिरूपा अनुमतिः, द्वितीयभूमिरूपा निर्ऋतिः (तै. सं. १ । ८ । १ । १) सेवानिष्टकारिणी पापदेवता,-तया भूमिः पापिष्ठं जनं पीडयितुं गृह्णाति । 'तत्' तथा सति 'अस्याः' भूमेः 'अत्र' अस्मिन् राजसूयानुष्ठानदेशे 'नैर्ऋतं रूपम्' एतेन होमेन शमितवान् भवतीति । "तथो हैनम्"-इत्यादिना नैर्ऋतहोमस्य प्रयोजनकथनम्। एतद्ध ह्यस्या इति । 'एतत्' एव इरिणप्रदरात्मकं स्थानम् 'अस्यै' अस्याः भूमेः सम्बन्धि 'निर्ऋतिगृहीतम्' निर्ऋत्या पापदेवतया भाग्यपरत्वेन स्वीकृतम्; अतस्तत्र नैर्ऋतहोमानुष्ठानं युक्तमिति ॥ ३ ॥

पुनरागमनं विधत्ते-अथाप्रतीक्षमिति । 'अप्रतीक्षं' यत्र निर्ऋत्यै होमः कृतः; तं प्रदेशम् अनभीक्षमाणा एव पुनर्गच्छेयुः । अथानुमतस्य हविषः प्रचारं विधत्ते-अथानुमत्या इति । प्रचरन्तीति । आनुमतहविषः संस्पनादिकं कुर्युरित्यर्थः । तथैवाम्नातमुदाहृतम्-इयं वा अनुमतिरिति । भूमिरूपा अनुमतिः; तत्र यत् कर्म करोति यत् कर्तुमिच्छति, तत् सर्वं भूम्यात्मिका अनुमतिर्देवता अनुजानाति, तथा 'अनुमत्या' अनुज्ञातः 'सूये' राजसूयाख्यं कर्म करवाणि, इत्यनेनाभिप्रायेणानुमतहविर्निर्वापः-। 'तत्' तेन हविषा भूमिमेव प्रीणितवान् भवति ॥ ४ ॥

(२४) अथ यदष्टाकपालो भवति । (२५) अष्टाक्षरा वै गायत्री गायत्री वा ऽइयं पृथिव्यथ यत्समानस्य हविष ऽउभयत्र जुहोत्येषा ह्येवैतदुभयं तस्य वासो दक्षिणा यद्वै सवासाऽअरण्यं नोदाशꣳसते निधाय वै तद्वा-सोऽतिमुच्यते तथो हैनꣳ सूयमानमासङ्गो न विन्दति ॥ ५ ॥

(२६) अथ श्वोभूते । (२७) आग्नावैष्णवमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति तेन यथेष्ट्यैवं यजते तद्यदेवादः प्रज्ञातमाग्नावैष्णवं दीक्षणीयꣳ हविस्तदेवैतदग्निर्वै सर्वा देवताऽअग्नौ हि सर्वाभ्यो देवताभ्यो जुह्वत्य-ग्निर्वै यज्ञस्यावरार्ध्यो विष्णुः परार्ध्यस्तत्सर्वाश्चैवैतद्देवताः परिगृह्य सर्वं च यज्ञं परिगृह्य सूयाऽइति तस्मादाग्नावैष्णवऽएकादशकपालः पुरोडाशो भवति तस्य हिरण्यं दक्षिणाऽऽग्नेयो वा ऽएष यज्ञो भवत्यग्ने रेतो हिरण्यं यो वै विष्णुः स यज्ञोऽग्निरु वै यज्ञऽएव तदु तदाग्नेयमेव तस्माद्धिरण्यं दक्षिणा ॥ ६ ॥

अथ यदष्टाकपालो भवति । अष्टाक्षरा वै गायत्री । गायत्री वाऽइयं पृथिवी । अथ यत् समानस्य हविष उभयत्र जुहोति । एषा ह्येवैतदुभयम् । तस्य वासो दक्षिणा । यद्वै सवासा अरण्यं नोदा-शंसते-निधाय वै तद्वासोऽतिमुच्यते । तथो हैनं सूयमानमासङ्गो न विन्दति ॥ ५ ॥

(२) अथ श्वोभूतऽआग्नावैष्णवमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति, । तेन यथेष्ट्या-एवं यजते । तद्यदेवादः प्रज्ञातमाग्नावैष्णवं दीक्षणीयं हविः-तदेवैतत् । अग्निर्वै सर्वा देवताः । अग्नौ हि सर्वाभ्यो देवताभ्यो जुह्वति । अग्निर्वै यज्ञस्यावरार्ध्यो-विष्णुः परार्ध्यः । तत् सर्वाश्चैवैतद्देवताः परिगृह्य, सर्वं

हविःश्रपणसाधनकपालगतामष्टसंख्यां गायत्रीद्वारा पृथिवीरूपत्वेन प्रशंसति-अथ यदष्टेति । अथ-यत् समानस्येति । अस्यार्थः,-' समानस्य ' एकस्यैव हविः ' उभयत्र ' अनुमत्यै निर्ऋत्यै च हूयते, उभयोरपि पृथिव्यात्मकत्वादिति । तस्य दक्षिणां विधत्ते-तस्य वास इति । तत् प्रशंसति-यद्वै सवासा इति । यथा लोके पुरुषो वस्त्रसहितः सन्नरण्यगमनं चौरादिभयात् न कामयते, तद् वस्त्र भयरहिते स्थाने ' निधाय ' चेद्गच्छति तदा ' अतिमुच्यते ' भयाद् विमुक्तो भवति; तद्वद् वासोदानेन ' सूयमानम् ' ' एनं ' यजमानम् ' आसङ्गः ' भय ' न ' प्राप्नोति ॥ ५ ॥

तदनन्तरदिवसेऽनुष्ठेयं कर्म विधत्ते-अथ श्वोभूत इति । अग्निर्विष्णुश्चोभौ देवता यस्य हविषः; तं निर्वपेत् । तेन यथेष्ट्येति । प्रकृतीष्टिवदेवेष्टिः कार्या । तेन अनुमतीष्टिवत् तन्मध्ये वैकृतं तन्त्रं किञ्चिदपि न विद्यत इति

१-अष्टाकपालोऽनुमत्यै । का० श्रौ० सू० १५।१।२-'प्राकृतीष्टिवद्देवेष्टिः' इति क । 'प्रकृतीष्टिवद्देवेष्टिः' इति क०पु०पा०।

(ग्रऽथ) अथ श्वोभूते । (तेऽग्नी) अग्नीषोमीयमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति तेन यथेष्ट्यैवं यजतऽएतेन व्वाऽइन्द्रो व्वृत्रमहन्नेतेनोऽएव व्यजयत याऽस्येयं व्विजितिस्तां तथो ऽएवैष ऽएतेन पाप्मानं द्विषन्तं भ्रातृव्यᳯँ हन्ति तथो ऽएव व्विजयते व्विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे सूया इति तस्मादग्नीषोमीय ऽएकादशकपालः पुरोडाशो भवति तस्योत्सृष्टो गौर्दक्षिणो-

च यद्यां परिगृह्य, सूयाऽइति । तस्मादाग्नावैष्णवः एकादशकपालः पुरोडाशो भवति । तस्य हिरण्यं दक्षिणा । आग्नेयो वाऽएष यज्ञो भवति । अग्ने रेतो हिरण्यम् । यो वै विष्णुः स यज्ञः । अग्निरु वै यज्ञ एव । तदु तदाग्नेयमेव । तस्माद्धिरण्यं दक्षिणा ॥ ६ ॥

(२)अथ श्वोभूतेऽग्नीषोमीयमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । तेन यथेष्ट्या-एवं यजते । एतेन वाऽइन्द्रो वृत्रमहन् । एतेनोऽएव व्यजयत-याऽस्येयं विजितिस्ताम् । त्यो एवैष एतेन पाप्मानं

मानः । तद्यद्देवेति । 'अद.'अमुष्मिन् विप्रकृष्टे सोमप्रकरणे 'प्रज्ञानं' 'दीक्षणीयं' दीक्षायां निरुप्तम् 'आग्नावैष्णवं हविः' 'तदेव' इदानीं निरूप्यमाण हविरिति तत्तादात्म्येन प्रशंसा । हविषो देवतासम्बन्ध प्रशंसति—अग्निर्वा इति । अग्नेः सर्वदेवतात्मकत्वं प्रतिपादयति—अग्नौ हीति । अग्नौ हि सर्वा देवता हूयन्ते, अतः सर्वदेवतार्थ हविर्होमाधिकरणत्वादग्निः सर्वदेवतात्मकः । सः 'अग्नि.' 'यज्ञस्य' 'अवरार्द्ध.' आदौ स्थितः 'विष्णुः परार्द्धः' यज्ञस्य चरमभागेऽवस्थितः । तथा हि प्रकृतिभूतस्याग्निष्टोमस्य आदौ दीक्षणीयायाम् आग्नावैष्णवे हविषि अग्नेः प्रथमदेवतात्वेन सम्बन्धः, अवसाने चोदवसानीयेष्टिस्थाने विष्णुदेवताका पूर्णाहुतिर्हूयते । यद्वा आज्यशस्त्रे प्रथमे "भूरग्निर्ज्योतिः"-(ऐ. ब्रा. २।५।६) इति अग्ने. प्राथम्यम्, चरमशस्त्रे चाग्निमारुते "विष्णोर्नुकम्"—(ऋ. सं. १।१५४।१) इति श्रवणाद् विष्णोश्चरमत्वम । एतदेवाभिप्रेत्यैतरेयकम्—"अग्निर्वै देवानामवमो विष्णुः परमस्तदन्तरेण सर्वा अन्या देवता."-(ऐ. ब्रा. १।१।१) इति । तत् सर्वा इत्यादि । तस्मात् तन्मध्यवर्तिनीः वक्ष्यमाणाः 'सर्वाश्च' सोमदेवता अभिलाप्यं विश्वात्मकं सर्वं यज्ञम 'एतेन' आग्नावैष्णवेन हविषा 'परिगृह्य' परिवेष्टय स्वाधीनं कृत्वा 'सूयै' राजसूयाख्यं कर्म करवाणि 'इति' हेतोर्यस्मादेवं तस्मादित्यन्वयः ॥

दक्षिणां विधत्ते—तस्य हिरण्यमिति । आग्नेयो वा इति । अस्यायमर्थः;—यज्ञोऽग्निदेवत्यः खलु, तमन्तरेण यज्ञनिष्पत्तेरसंभवात् । 'हिरण्यम अग्नेः रेतः' विष्णोर्यज्ञात्मकत्वं श्रुतिप्रसिद्धं (श. प. ३।१।१।२।९) विश्वात्मकस्य यज्ञस्य चाग्निसाध्यत्वात् तद्रूपत्वम्; तस्मात् परम्परया 'तदु' तद् विष्णुदेवत्यमपि कर्म, 'तदाग्नेयम्' अग्निदेवत्यमेव जातम् । तस्मादाग्नावैष्णवस्य हविषः 'आग्नेयं हिरण्यं' दक्षिणाऽङ्गत्वेन भवितुं युक्तमिति ॥ ६ ॥

तस्मात् परेद्युरनुष्ठेयं कर्म विधत्ते—अथ श्वोभूत इति । 'तेन' अग्नीषोमीयेण हविषा यजेत । यथेष्ट्येति । सर्वेष्टीनां पौर्णमासेष्टिः प्रकृतिभूता; तद्वदत्रापि तदीयमङ्गजातं कुर्यादित्यर्थः । एतेन वा इत्यादि । 'एतेन'

१-हिरण्यमाग्नावैष्णवे । का० श्रौ० सू० १५।१।३ ।

उत्सर्जं वा ऽअमुं चन्द्रमसं घ्नन्ति पौर्णमासेनाह घ्नन्त्यामावास्येनोत्सृजन्ति तस्मादुत्सृष्टो गौर्दक्षिणा ॥ ७ ॥

(ण्ऽ४) अथ श्वोभूते । (त्ऽ) ऐन्द्राग्नं द्वादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति तेन यथेष्ट्यैवं यजते यत्र वाऽइन्द्रो वृत्रमहंस्तदस्य भीतस्येन्द्रियं वीर्यमपचक्राम स ऽ एतेन हविषेन्द्रियं वीर्यं पुनरात्मन्नधत्त तथो ऽएवैष ऽएतेन हविषेन्द्रियं वीर्यमात्मन्धत्ते तेजो वाऽअग्निरिन्द्रियं वीर्यमिन्द्र ऽउभे वीर्ये परिगृह्य सूयाऽइति तस्मादैन्द्राग्नो द्वादशकपालः पुरोडाशो भवति तस्यर्षभोऽनड्वान्दक्षिणा स हि वहेनाग्नेय ऽआण्डाभ्यामैन्द्रस्तस्मादृषभोऽनड्वान्दक्षिणा ॥ ८ ॥

द्विषन्तं भ्रातृव्यं हन्ति । तथो ऽएव विजयते । विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे सूया इति । तस्मादग्नीषोमीय एकादशकपालः पुरोडाशो भवति । तस्योत्सृष्टो गौर्दक्षिणा । उत्सर्जं वाऽअमुं चन्द्रमसं घ्नन्ति । पौर्णमासेनाह घ्नन्ति । आमावास्येनोत्सृजन्ति । तस्मादुत्सृष्टो गौर्दक्षिणा ॥ ७ ॥

(४) अथ श्वोभूतऽऐन्द्राग्नं द्वादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । तेन यथेष्ट्या—एवं यजते । यत्र वाऽइन्द्रो वृत्रमहन्—तस्य भीतस्येन्द्रियं वीर्यमपचक्राम । स एतेन हविषेन्द्रियं वीर्यं पुनरात्मन्नधत्त । तथो एवैष एतेन हविषेन्द्रियं वीर्यमात्मन्धत्ते । तेजो वाऽअग्निरिन्द्रियं वीर्यम् । इन्द्र उभे वीर्ये परिगृह्य सूयाऽइति । तस्मादैन्द्राग्नो द्वादशकपालः पुरोडाशो भवति । तस्यर्षभोऽनड्वान् दक्षिणा । स हि वहेनाग्नेयः, आण्डाभ्यामैन्द्रः । तस्मादृषभोऽनड्वान् दक्षिणा ॥ ८ ॥

हविषा वृत्रं हत्वा विजितवतः 'अस्य' इन्द्रस्य 'इयं' परिदृश्यमाना 'या' 'विजितिः' अस्ति, 'ताम्' 'इन्द्रो व्यजयत' इति सम्बन्धः । 'तथा' 'एषः' अपि अनुष्ठाता 'एतेन' हविषा सर्वान् शत्रून् जयति ॥

तस्य दक्षिणां विधत्ते—उत्सृष्टो गौरिति[1] । कियन्तं कालं शकटवहनादौ विनियोज्य पश्चात् य उत्सृज्यते, स 'उत्सृष्टः' । तां दक्षिणां प्रशंसति—उत्सर्जमिति । 'अमुम्' अन्तरिक्षे दृश्यमानं 'चन्द्रमसम्' उत्सृज्योत्सृज्य 'घ्नन्ति' । तदेव विवृणोति—पौर्णमासेनेति । पौर्णमासीमारभ्य खलु देवाः 'घ्नन्ति' 'प्रतिदिवसमेकैककलापचयात् एव तस्य हननमित्यर्थः । अमावास्याकालमारभ्य 'उत्सृजन्ति' प्रतिदिवसं तस्यैकैककलावृद्धेः[2] । 'तस्मात्' अस्य हविषः सोमदेवतासम्बन्धादेव तादृशो गौर्दक्षिणात्वेन युक्त इत्यर्थः ॥ ७ ॥

तदनन्तरदिवसकर्तव्यमिष्ट्यन्तरं विधत्ते—अथ श्वोभूत इति । पुरा वृत्रहननाद्भीत इन्द्रोऽपक्रान्तं स्वकीयं वीर्यम् 'एतेन हविषा' 'पुनः' आत्मन्यधारयत्; एवम् 'एषः' अपि अनुष्ठाता 'एतेन' हविषा । यदिदं तेजः, स एवाग्निः; यदिदम् 'इन्द्रियम्' इन्द्रस्यासाधारणं सत्त्वं, स एवेन्द्रः; धर्मधर्मिणोरभेदोपचारात् तादा-

---

1-पुनरुत्सृष्टो गौरग्नीषोमीये । का० श्रौ० सू० १५ । १४ । 2-'कलापचार' इति क० पा०, ।

(५।२।३।९) अथाग्रयणेष्ट्या यजते । सर्वान्वा एष यज्ञक्रतूनवरुन्धे सर्वा इष्टीरपि दर्विहोमान्यो राजसूयेन यजते देवसृष्टो वा एषेष्टिर्यदाग्रयणेष्टिरनया मेऽपीष्टमसदनयापि सूयाऽइति तस्मादाग्रयणेष्ट्या यजतऽओषधीर्वाऽएष सूयमानोऽभिसूयते तदोषधीरेवैतदनमीवाऽअकिल्बिषाः कुरुतेऽनमीवा अकिल्बिषा ओषधीरभिसूयाऽइति तस्य गौर्दक्षिणा ॥९॥

(५।२।३।१०) अथ चातुर्मास्यैर्यजते । सर्वान्वा एष यज्ञक्रतूनवरुन्धे सर्वा

(९) अथाग्रयणेष्ट्या यजते । सर्वान्वाऽएष यज्ञक्रतूनवरुन्धे, सर्वा इष्टीः अपि दर्विहोमान्–यो राजसूयेन यजते । देवसृष्टो वाऽएषेष्टिः–यदाग्रयणेष्टिः । अनया मेऽपीष्टमसत् । अनयाऽपि सूयाऽइति । तस्मादाग्रयणेष्ट्या यजते । ओषधीर्वाऽएष सूयमानोऽभिसूयते । तदोषधीरेवैतदनमीवा अकिल्बिषाः कुरुते । अनमीवा अकिल्बिषा ओषधीरभिसूयाऽइति । तस्य गौर्दक्षिणा ॥ ९ ॥

(१०) अथ चातुर्मास्यैर्यजते । सर्वान्वाऽएष यज्ञक्रतूनवरुन्धे, सर्वा इष्टीः अपि दर्विहोमान्–यो

स्यम् । ते ' उभे ' तेजोबलरूपे ' वीर्ये ' ' परिगृह्य ' ' सुवै ' ' इति ' अभिप्रायेण ऐन्द्राग्नहविःप्रचारः कर्तव्यः ॥ दक्षिणां विधत्ते–तस्यर्षभ इति । ऐन्द्राग्नस्य हविषो दक्षिणात्वेन विहितस्य सांवत्सरिको देवताद्वयशोभितां दर्शयति–स हि वहेनेति । वहं नाम युगवहनदेशः, ककुद्देशः । तस्य द्वयमस्त्यैतवन् कृष्णवर्णेनाशोभितत्वम् ' आण्डाभ्याम् ऐन्द्रः ' सेचनसमर्थत्वादिति ॥ ८ ॥

तदनन्तरकर्तव्यमिष्ट्यन्तरं विधत्ते–अथाग्रयणेष्ट्येति । सा चाग्रयणेष्टिः द्वितीयकाण्डे विहिता (श. प. २ । ४ । ३ ।) तस्या अत्र राजसूयाङ्गत्वेन प्रयोगः । सर्वान् वा इत्यादि । इष्टि पशु सोमदर्विहोमात्मकं यागजातमवरुन्धे, तदनुष्ठानेन यज्ञक्रतवः सर्वेऽनुष्ठिता भवन्ति । आग्रयणेष्टिरपि देवसृष्टत्वेन प्रशस्तत्वादत्रावरोद्धव्या । अतः ' अनया ' आग्रयणेष्ट्या ' अपि ' ' मे ' मम ' इष्टम् असत् ' यागः कृतो भवतु । ' अनयाऽपि ' इष्ट्या ' सूयै ' अभिषिक्तो भूयासम् ' इति ' अनेनाभिप्रायेण आग्रयणेष्टिः कार्येत्यर्थः ॥

तस्या इष्टेः प्रयोजनमाह–ओषधीर्वा इति । ' एषः सूयमानः ' यजमानः ' ओषधीः ' परिपक्वा व्रीहियवाद्याः ' अभि '–लक्ष्य ' सूयते ' अभिषिच्यते । ' तत् ' तथा सति ' अनया ' आग्रयणेष्ट्या ता एव ' ओषधीः ' ' अनमीवाः ' रोगरहिता आरोग्यकारिणीः, ' अकिल्बिषाः ' पापरहिताश्च ' कुरुते ' । आग्रयणेष्टेरेवाकृतायामयोग्यत्वात्, तद्भक्षणे भोक्तॄणां रोगः पापं च स्यात्, इह तु तदनुष्ठाने तद्दोषैरहिताः ओषधीरभिलक्ष्य राजसूयाख्यं कर्म करवाणीति यजुरातायः ॥ दक्षिणां विधत्ते–तस्य गौरिति ' गौर्दक्षिणा ' । (का. श्रौ. सू. १५ । १ । १९) ' तस्य ' आग्रयणस्य ॥ ९ ॥

अथ चातुर्मास्यानि विधत्ते–अथ चातुर्मास्यैरिति । तेषां कालः स्वित्रैः एककृतिःपञ्चकादनन्तरम्–

१–अनडुहमृषभं देहमे । का० श्रौ० सू० १५ । १ । १८ ।

इष्टीरपि दर्विहोमान्यो राजसूयेन यजते देवसृष्टो वाऽएष यज्ञक्रतुर्यच्चातुर्मास्यान्येभिर्मेऽपीष्टमसदेभिरपि सूयाऽइति तस्माच्चातुर्मास्यैर्यजते ॥ १० ॥

इति द्वितीयप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ५ । २ । २ ॥ (२–३) ॥

वैश्वदेवेन यजते । वैश्वदेवेन वै प्रजापतिर्भूमानं प्रजाः ससृजे भूमानं प्रजाः सृष्ट्वा सूया ऽइति तथो ऽएवैष ऽएतद्वैश्वदेवेनैव भूमानं प्रजाः सृजते भूमानं प्रजाः सृष्ट्वा सूया ऽइति ॥ १ ॥

(तद्य) अथ वरुणप्रघासैर्यजते । वरुणप्रघासैर्वै प्रजापतिः प्रजा वरुण-

---

राजसूयेन यजते । देवसृष्टो वाऽएष यज्ञक्रतुः–यच्चातुर्मास्यानि । एभिर्मेऽपीष्टमसत् । एभिरपि सूयाऽइति । तस्माच्चातुर्मास्यैर्यजते ॥ १० ॥

चातुर्मास्यादियागाः ।

(१) वैश्वदेवेन यजते । वैश्वदेवेन वै प्रजापतिर्भूमानं प्रजाः ससृजे । भूमानं प्रजाः सृष्ट्वा सूयाऽइति । तथोऽएवैष एतद्वैश्वदेवेनैव भूमानं प्रजाः सृजते । भूमानं प्रजाः सृष्ट्वा सूयाऽइति ॥ १ ॥

(२) अथ वरुणप्रघासैर्यजते । वरुणप्रघासैर्वै प्रजापतिः प्रजा वरुणपाशात्प्रामुञ्चत् । ता

" चातुर्मास्यप्रयोगः फाल्गुन्याम् " (का. श्रौ. सू. १५ । १७) इति । सर्वान्वा इत्यादि । सर्वेऽक्लिविष्टि-दर्वीहोमावरोधरूपराजसूयमध्ये चातुर्मास्याख्यो यज्ञक्रतुरप्यवरोद्धव्य इत्यनेनाभिप्रायेण तदनुष्ठानम् । अन्यत् पूर्ववद् योज्यम् ॥ १० ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये
पञ्चमकाण्डे द्वितीयाऽध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (५-२-३) ॥

एवं चातुर्मास्यानि सामान्येन विधाय वैश्वदेवाख्यं प्रथमं पर्व विधत्ते–वैश्वदेवेनेति । वैश्वदेवमित्याग्नेयादि-हविरष्टकरूपप्रथमपर्वणो नामधेयम् । अत्र वैश्वदेवादीनां चतुर्णां पर्वणामपेक्षितान्यङ्गानि मासाग्निहोत्रन्यायेन नामातिदेशादतिदेष्टव्यानि । तदुपदेशस्तु द्वितीयकाण्डे पञ्चमेऽध्याये समाम्नातः–" वैश्वदेवेन वै प्रजापतिः " इति । (श. प. २।५।२।१) अत्र वैश्वदेवशब्देन शाखान्तरीया प्रसिद्धिर्द्योत्यते । तथा च तैत्तिरीयके–"वैश्वदेवेन वै प्रजापतिः प्रजा असृजत "–(तै. ब्रा. १ । ६ । २ । १) इति । ' भूमानं ' 'प्रजा' इति । भूयसीः प्रजा इत्यर्थः तथो एवैष इति । यथा पुरा प्रजापतिः वैश्वदेवयागेन भूयसीः प्रजाः सृष्टवान्, एवमयं यजमानोऽपि तेन यागेन तथाविधाः ' प्रजाः ' ' सृजते ' सृजति । ताः ' सृष्टाः ' प्रजाः अभिलक्ष्य ' सूये ' सवं यज्ञं करवाणीति ॥ १ ॥

द्वितीयं पर्व विधत्ते–अथ वरुणेति । 'अथ' वैश्वदेवानन्तरं चतुर्षु मासेषु व्यतीतेषु 'वरुणप्रघासैः' यजेत ।

पाशात्प्रामुञ्चत्ता अस्यानमीवा ऽअकिल्विषाः प्रजाः प्राजायन्तानमीवा ऽअकिल्विषाः प्रजा अभि सूया ऽइति तथो ऽएवैष ऽएतद्वरुणप्रघासैरेव प्रजा व्वरुणपाशात्प्रमुञ्चति ता ऽअस्यानमीवा ऽअकिल्विषाः प्रजाः प्रजायन्तेऽनमीवा ऽअकिल्विषाः प्रजा ऽअभि सूयाऽइति ॥ २ ॥

(त्यु) अथ साकमेधैर्यजते । साकमेधैर्वै देवा व्वृत्रमघ्नंस्तैर्वेव व्यजयन्त येयमेषां व्विजितिस्तां तथो ऽएवैष ऽएतैः पाप्मानं द्विषन्तं भ्रातृव्यᳬं हन्ति तथो ऽएव व्विजयते व्विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे सूयाऽइति ॥ ३ ॥

(त्यु) अथ शुनासीर्येण यजते । (तऽ) उभौ रसौ परिगृह्य सूया ऽइत्यथ पञ्चवातीयᳬं स पञ्चधाऽऽहवनीयं व्युह्य स्रुवेणोपघातं जुहोति ॥ ४ ॥

अस्यानमीवा अकिल्विषाः प्रजाः प्राजायन्त । अनमीवा अकिल्विषाः प्रजा अभि सूयाऽइति । तथो एवैष एतद्वरुणप्रघासैरेव प्रजा वरुणपाशात् प्रमुञ्चति । ता अस्यानमीवा अकिल्विषाः प्रजाः प्रजायन्ते । अनमीवा अकिल्विषाः प्रजा अभि सूयाऽइति ॥ २ ॥

(३) अथ साकमेधैर्यजते । साकमेधैर्वै देवा वृत्रमघ्नन् । तैर्वेव व्यजयन्त–येयमेषां विजितिस्ताम् । तयोऽएवैष एतैः पाप्मानं द्विषन्तं भ्रातृव्यं हन्ति । तयोऽएव विजयते । विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे सूयाऽइति ॥ ३ ॥

(४) अथ शुनासीर्येण यजते । उभौ रसौ परिगृह्य सूयाऽइति । अथ पञ्चवातीयम् । स पञ्चधाऽऽहवनीयं व्युह्य स्रुवेणोपघातं जुहोति ॥ ४ ॥

तान् वरुणपाशमोचनसाधनत्वेन प्रशंसति–वरुणप्रघासैर्वा इति । ता अस्येति । वरुणप्रघासयागेन पाशविमोचनस्य कृतत्वात् ' अस्य ' प्रजापतेः 'ता.' वैश्वदेवेन सृष्टाः ' प्रजाः ' रोगपापरहिता. सत्यः पुत्रपौत्रादिरूपेण प्रजायन्ते । गतमन्यत् । दार्ष्टान्तिके योजयति· तथो एवैष इति । ता अस्येति । ' अस्य ' यजमानस्येत्यर्थः ॥ २ ॥

तृतीय पर्व विधत्ते–अथ साकमेधैरिति । ' अथ ' वरुणप्रघासानुष्ठानानन्तरं चतुर्षु मासेषु साकमेधाख्या यागाः कार्याः । तान् पापरूपशत्रुजयसाधनत्वेन सदृष्टान्तं प्रशंसति–साकमेधैर्वा इति । ' वृत्रं ' वृत्रासुरम् ' अघ्नन् ' हतवन्तः । ' एषां ' देवानां ' येयं विजितिः ' इदानीं दृश्यते ' तां ' तैरेव ' साकमेधैः ' व्यजयन्त ' प्राप्नुवन् । तयो एवेत्यादि, सिद्धम् ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थं पर्व विधत्ते–अथ शुनासीर्येणेति । शुनो वायुः, सीर आदित्यः, तद्देवत्यं हविः शुनासीरीयम्; तद्योगात् चतुर्थं पर्व शुनासीर्यमित्युच्यते । उभौ रसाविति । शुनासीरयो रसरूपत्वं हि द्वितीये काण्डे

१-पौर्णमासेन कृष्णपक्षानेत्यामावास्येन शुक्लानाशुनासीरीयात् । का. श्रौ. सू. १५ । १८ ।

स पूर्वार्धे जुहोति । (त्य) अग्निनेत्रेभ्यो देवेभ्यः पुरःसद्भ्यः स्वाहेत्यथ दक्षिणार्ध्ये जुहोति यमनेत्रेभ्यो देवेभ्यो दक्षिणासद्भ्यः स्वाहेत्यथ पश्चार्ध्ये जुहोति विश्वदेवनेत्रेभ्यो देवेभ्यः पश्चात्सद्भ्यः स्वाहेत्यथोत्तरार्ध्ये जुहोति मित्रावरुणनेत्रेभ्यो वा मरुन्नेत्रेभ्यो वा देवेभ्यऽउत्तरासद्भ्यः स्वाहेत्यथ मध्ये जुहोति सोमनेत्रेभ्यो देवेभ्यऽ उपरिसद्भ्यो दुवस्वद्भ्यः स्वाहेति ९

(त्य) अथ सार्द्धꣳ समुह्य जुहोति । ये देवाऽ अग्निनेत्राः पुरःसदस्तेभ्यः स्वाहा ये देवा यमनेत्रा दक्षिणासदस्तेभ्यः स्वाहा ये देवा विश्व-

---

स पूर्वार्धे जुहोति–" अग्निनेत्रेभ्यो देवेभ्यः पुरःसद्भ्यः स्वाहा "–इति । अथ दक्षिणार्ध्ये जुहोति–" यमनेत्रेभ्यो देवेभ्यो दक्षिणासद्भ्यः स्वाहा "–इति । अथ पश्चार्ध्ये जुहोति–" विश्वेदेवनेत्रेभ्यो देवेभ्यः पश्चात्सद्भ्यः स्वाहा "–इति । अथोत्तरार्ध्ये जुहोति–" मित्रावरुणनेत्रेभ्यो वा मरुन्नेत्रेभ्यो वा देवेभ्य उत्तरासद्भ्यः स्वाहा "–इति । अथ मध्ये जुहोति–" सोमनेत्रेभ्यो देवेभ्यः उपरिसद्भ्यो दुवस्वद्भ्यः स्वाहा "–(वा० सं० ९ । ३५) इति ॥ ९ ॥

अथ सार्द्धं समुह्य जुहोति–" ये देवा अग्निनेत्राः पुरस्सदस्तेभ्यः स्वाहा " (१) " ये देवा यमनेत्रा दक्षिणासदस्तेभ्यः स्वाहा "(२)" ये देवा विश्वदेवनेत्राः पश्चात्सदस्तेभ्यः

स्पष्टमुक्तम्–" अथ यस्माच्छुनासीर्येण यजेत या वै देवानां श्रीरासीत् साकमेधैरीजानानां विजिग्यानानां तच्छुनमथ य संवत्सरस्य प्रजितस्य रस आसीत्तत् सीरं सा या चैव देवानां श्रीरासीत् साकमेधैरीजानानां विजिग्यानानां, य उ च संवत्सरस्य प्रजितस्य रस आसीत् तमेवैतदुभयं परिगृह्यारभन् कुरुते–" इति (श.प.२।६।३।२) शुनासीरीयप्रयोगकालः सूचित.–" पवित्रदीक्षास्थाने शुनासीरीयम् "–का. श्रौ. सू. १९।१९।) इति । पवित्राख्यस्य सोमयागस्य संवत्सरे यस्यां तिथौ दीक्षा कृता, तस्यां फाल्गुनशुक्लप्रतिपदि चतुर्थं पर्व कार्यम् । अर्थात् पवित्रशुनासीरयोर्मध्ये वैश्वदेवादीनि त्रीणि पर्वाणि क्रमेण चतुर्षु मासेषु कार्याणीत्युक्तं भवति॥

पञ्चवातीयहोमं विधत्ते–(तै. स. १ । ८ । ७ ।) अथ पंक्त्वेति । ' पञ्चवातीयम् ' इति कर्मनामधेयम् । ' आहवनीयम् ' अग्निं ' पञ्चधा ' ' व्युह्य ' प्रतिदिशं मध्ये च पृथक् कृत्वेत्यर्थः । आज्यस्थाल्या. ' स्रुवेण ' ' उपघातम् ' उपहत्योपहत्य गृहीत्वा ' जुहोति ' ॥ ४ ॥

तत्र पूर्वादिक्रमेण पञ्चस्वग्निषु समन्त्रकं हवनं विधत्ते–स पूर्वार्द्धे इत्यादिना पूर्वार्द्धे भवः ' पूर्वार्द्ध्यः ' अग्निः । अग्निनेत्रेभ्य इत्यादि । अग्निः ' नेत्रं ' नयनस्येष्टप्राप्तेः साधनं येषां तेभ्यः. 'पुरस्सद्भ्यः' पूर्वस्यां दिशि सीदन्तीति तथोक्ताः, तेभ्यः ' देवेभ्यः ' ' स्वाहा ' सुहुतमस्तु । एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । ' दुवस्वद्भ्यः ' दुव इत्यन्ननाम, (नि०. १० । २ । ७) । हविर्लक्षणान्नयुक्तेभ्यः ॥ ९ ॥

इत्थं पञ्चभिर्मन्त्रैः क्रमेणाग्निषु हुत्वा पुनस्तानग्नीनेकीकृत्य तैरेव मन्त्रैर्हवनं विधत्ते–अथ सार्द्धमिति ।

१–पञ्चवातीयमाहवनीयं प्रतिदिशं व्युह्य मध्ये च स्रुवेणाग्निषु जुहोत्यग्निनेत्रेभ्य इति प्रतिमन्त्रमुत्तरः समस्य ये देवा इति प्रतिमन्त्रम् । का श्रौ सू. १५ । १५ । १० ।

देवनेत्राः पश्चात्सदस्तेभ्यः स्वाहा ये देवा मित्रावरुणनेत्रा वा मरुन्नेत्रा वोत्तरासदस्तेभ्यः स्वाहा ये देवाः सोमनेत्राऽउपरिसदो दुवस्वन्तस्तेभ्यः स्वाहेति तद्यदेवं जुहोति ॥ ६ ॥

यत्र वै देवाः । साकमेधैर्व्यजयन्त येयमेषां विजितिस्तां तद्धोचुरुत्पिबन्ते वा ऽइमानि दिक्षु नाष्ट्रा रक्षाᳬसि हन्तैभ्यो वज्रं प्रहरामेति वज्रो वा ऽआज्यं त ऽएतेन वज्रेणाज्येन दिक्षु नाष्ट्रा रक्षाᳬस्यवाघ्नंस्ते व्यजयन्त येयमेषां विजितिस्तां तथोऽएवैष एतेन वज्रेणाज्येन दिक्षु नाष्ट्रा रक्षाᳬस्यपहन्ति तथो ऽएव विजयते विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे सूया ऽइति ॥ ७ ॥

(३५) अथ यदेताऽ अपराः पञ्चाहुतीर्जुहोति । क्षण्वन्ति वा ऽएतद्यज्ञं यद्विवृहन्ति यत्पञ्चधाऽऽहवनीयं व्यूहन्ति तदेवास्यैतेन सन्दधाति तस्मादेता ऽअपराः पञ्चाहुतीर्जुहोति ॥ ८ ॥

स्वाहा " (३) " ये देवा मित्रावरुणनेत्रा वा मरुन्नेत्रा वोत्तरासदस्तेभ्यः स्वाहा " (४) " ये देवाः सोमनेत्रा उपरिसदो दुवस्वन्तस्तेभ्यः स्वाहा " (५)-(वा० सं० ९ । ३६) इति। तद्यदेवं जुहोति ॥ ६ ॥

यत्र वै देवाः साकमेधैर्व्यजयन्त-येयमेषां विजितिस्ताम् । तद्धोचुः-उत्पिबन्ते वाऽइमानि दिक्षु नाष्ट्रा रक्षांसि, हन्तैभ्यो वज्रं प्रहरामेति । वज्रो वाऽआज्यम् । तऽएतेन वज्रेणाज्येन दिक्षु नाष्ट्रा रक्षांस्यवाघ्नन् । ते व्यजयन्त-येयमेषां विजितिस्ताम् । तथोऽएवैष एतेन वज्रेणाज्येन दिक्षु नाष्ट्रा रक्षांस्यपहन्ति । तथोऽएव विजयते । विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे सूयाऽइति ॥ ७ ॥

अथ यदेता अपराः पञ्चाहुतीर्जुहोति । क्षण्वन्ति वाऽएतद्यज्ञं यद्विवृहन्ति-यत् पञ्चधाऽऽहवनीयं व्यूहन्ति । तदेवास्यैतेन सन्दधाति । तस्मादेता अपराः पञ्चाहुतीर्जुहोति ॥ ८ ॥

पञ्चाप्यग्नीन् ' सार्द्धं ' ' समुह्य ' समस्य जुहुयात् । तानेव मन्त्रान् पुनः पठति-ये देवा इति । अर्थस्तु पूर्ववत् ॥ ६ ॥

पञ्चवातीयहोमस्य द्रव्यं विधातुमाह-यत्र वै देवा इति । तद्धोचुरिति । ' तत् ' तत्र विजितप्रदेशे देवाः ' ऊचुः ' उक्तवन्तः किम् । ' इमानि ' ' नाष्ट्रा ' नाशकारीणि ' रक्षांसि ' ' दिक्षु ' ' उत्पिबन्ते ' उत्कटं पिबन्ति, प्राणिनो भक्षयन्ति । ' हन्त ' इति हर्षे । ' एभ्यः ' रक्षोभ्यः ' वज्रं प्रहराम इति ' विचार्य, आज्यरूपेण वज्रेण तान् राक्षसान् एव अघ्नन् । श्रूयते हि आज्यस्य वज्रत्वम् । " घृतं वै देवा वज्रं कृत्वा "-(तै. सं. ६ । २ । २ । ४) इति । " तथो एवैष " इत्यादिना इदानीमनुष्ठातुरपि तथाविधफलप्राप्तिदर्शनम् ॥ ७ ॥

आग्नीनो समासेन कृतमाहुतिपञ्चकं प्रशंसति-अथ यदेता इति । पूर्वमाहवनीयस्य पञ्चधा व्यूहनेन समग्नि

तस्य प्रष्टिवाहनोऽश्वरथो दक्षिणा । त्रयोऽश्वा द्वौ सव्यष्टृसारथी ते पञ्च प्राणा यो वै प्राणः स वातस्तद्यदेतस्य कर्मणऽएषा दक्षिणा तस्मात्पञ्चवातीयं नाम ॥ ९ ॥

स हैतेनापि भिषज्येत् । (द) अयं वै प्राणो योऽयं पवते यो वै प्राणः सऽआयुः सोऽयमेक इवैव पवते सोऽयं पुरुषेऽन्तः प्रविष्टो दशधा विहितो दश वा ऽएता ऽआहुतीर्जुहोति तदस्मिन्दश प्राणान्कृत्स्नमेव सर्वमायुर्दधाति स यदिहापि गतासुरिव भवत्या हैवैनेन हरति ॥ १० ॥

तस्य प्रष्टिवाहनोऽश्वरथो दक्षिणा । त्रयोऽश्वाः । द्वौ सव्यष्टृसारथी । ते पञ्च प्राणाः । यो वै प्राणः स वातः । तदेतस्य कर्मण एषा दक्षिणा—तस्मात् पञ्चवातीयं नाम ॥ ९ ॥

स हैतेनापि भिषज्येत् । अयं वै प्राणो—योऽयं पवते । यो वै प्राणः—स आयुः । सोऽयमेक इवैव पवते । सोऽयं पुरुषेऽन्तः प्रविष्टो दशधा विहितः । दश वाऽएता आहुतीर्जुहोति । तदस्मिन् दश प्राणान् कृत्स्नमेव सर्वमायुर्दधाति । स यदिहापि गतासुरिव भवति—आ हैवैनेन हरति ॥ १० ॥

' क्षण्वन्ति ' हिंसन्ति । "क्षणु हिंसायाम" (धा. पा. त. प. २) इति धातुः । तथा तस्य 'अग्नेः' अवयवान् 'निवृहन्ति' विश्लेषयन्ति । "वृहू उद्यमने" (धा. पा. तु. प. १६) इति धातु. । तमनेन पुन समस्य पञ्चाहुतिकरणेन सहितवान् भवतीति ॥ ८ ॥

तस्य होमस्य त्रियुक्तमश्वरथ दक्षिणात्वेन विधत्ते—तस्य प्रष्टिवाहन इति । सव्य इति । रथस्य सव्यभागे तिष्ठन्नेकः, सारथिश्चैक इति द्वौ । अश्वगतां त्रित्वसंख्यां सारथिगतां द्वित्वसंख्यां च मिलित्वा पञ्च प्राणात्मना प्रशंसति-ते पञ्चेति । प्राणवातयोरैकत्वात् पञ्चवातीयहोमस्य सङ्ख्याद्वारा प्राणात्मकस्य रथो दक्षिणात्वेन युज्यते । ' तस्मात् ' कर्मणोऽपि पञ्च वाताः प्राणा अस्मिन् सन्तीति ' पञ्चवातीयं ' ' नाम ' सम्पन्नम् ॥ ९ ॥

आरोग्यकामस्यापीमं होमं विधत्ते—स हैतेनापीति । ' एतेन ' होमेन ' भिषज्येत् ' चिकित्सेत् । " भिषज् चिकित्सायाम् " (धा. पा. क. प. २३) इति धातुः । अत एव सूत्रितम्—"व्याधितस्याप्येवम्" (का. श्रौ. सू. १९ । २२) इति । प्राणस्यायुष्ट्वं शरीरधारकत्वात् । ' सः ' प्राणरूपेण ' एकः ' अपि पुरुषशरीरेऽनुप्रविष्टः सन् वृत्तिभेदात् दशसु चक्षुःश्रोत्रादिद्वारेषु सञ्चरन् ' दशधा विहितः ' भवति । अत उक्तदशाहुतिकरणात् 'दश प्राणान्' व्याधिते ' पुरुषे ' ' कृत्स्न ' ' सर्वमायुः ' वि—'दधाति' । 'यः' तु 'गतासुः इव भवति ' तम् ' अपि ' अनेन होमेन आहरति एव पुनर्जीवयत्येवेत्यर्थः ॥ १० ॥

१-त्रियुक्तोऽश्वरथो दक्षिणा । का० श्रौ० सू० १९ । २१ ।

(त्यु) अथैन्द्रतुरीयम् । (मा) आग्नेयोऽष्टाकपालः पुरोडाशो भवति वारुणो यवमयश्चरू रौद्रो गावेधुकश्चरुरनडुह्यै वहलाया ऽऐन्द्रं दधि तेनेन्द्रतुरीयेण यजत ऽइन्द्राग्नी उ हैवैतत्समूदाते ऽचुतिपवन्ते वा ऽइमानि दिक्षु नाष्ट्रा रक्षाᳬसि हन्तेभ्यो वज्रं प्रहरावेति ॥ ११ ॥

स हाग्निरुवाच । त्रयो मम भागाः सन्त्वेकस्तवेति तथेति तावेतेन हविषा दिक्षु नाष्ट्रा रक्षाᳬस्यपाहतां तौ व्यजयेतां यैनयोरियं विजितिस्तां तथो ऽएवैष ऽएतेन हविषा दिक्षु नाष्ट्रा रक्षाᳬस्यपहन्ति तथो ऽएव विजयते विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे सूयाऽइति ॥ १२ ॥

स य एष ऽआग्नेयोऽष्टाकपालः पुरोडाशो भवति सोऽग्नेरेको भागोऽथ यद्वारुणो यवमयश्चरुर्भवति यो वै वरुणः सोऽग्निः सोऽग्नेर्द्वितीयो भागोऽथ यद्रौद्रो गावेधुकश्चरुर्भवति यो वै रुद्रः सोऽग्निः सोऽग्नेस्तृतीयो भागोऽथ

अथैन्द्रतुरीयम् । आग्नेयोऽष्टाकपालः पुरोडाशो भवति, वारुणो यवमयश्चरुः, रौद्रो गावेधुकश्चरुः, अनडुह्यै वहलाया ऐन्द्रं दधि । तेनेन्द्रतुरीयेण यजते । इन्द्राग्नी उ हैवैतत् समूदाते–उदितिपवन्ते वा इमानि दिक्षु नाष्ट्रा रक्षांसि, हन्तेभ्यो वज्रं प्रहरावेति ॥ ११ ॥

स हाग्निरुवाच–त्रयो मम भागाः सन्तु । एकस्तवेति । तथेति । तावेतेन हविषा दिक्षु नाष्ट्रा रक्षांस्यपाहताम् । तौ व्यजयेताम्–यैनयोरियं विजितिस्ताम् । तथोऽएवैष एतेन हविषा दिक्षु नाष्ट्रा रक्षांस्यपहन्ति । तथोऽएव विजयते । विजितेऽभयेऽनाष्ट्रे सूयाऽइति ॥ १२ ॥

स य एष आग्नेयोऽष्टाकपालः पुरोडाशो भवति । सोऽग्नेरेको भागः । अथ यद्वारुणो यवमयश्चरुर्भवति । यो वै वरुणः सोऽग्निः । सोऽग्नेर्द्वितीयो भागः । अथ यद्रौद्रो गावेधुकश्चरुर्भवति । यो

यागान्तरं विधत्ते–अथैन्द्रेति । 'अथ' पञ्चवातीयहोमानन्तरम्, इन्द्रस्तुरीयश्चतुर्थहविर्देवता यस्मिन् कर्मणि, तत् 'इन्द्रतुरीयम्' कर्म वक्ष्यत इत्यर्थः. (तै. सं. १ । ८ । ७) तत्र हविश्चतुष्टयं विधत्ते–आग्नेय इत्यादि । गवेधुका. आरण्यगोधूमा. । 'वहलायै' वहं नाम ककुत्प्रदेशः, तद्वत्यै 'अनडुह्यै' षष्ठ्यर्थे चतुर्थी (पा सू. २।३।६२वा.) तस्याः । 'दधि' 'ऐन्द्रम्' इन्द्रदेवत्यं कुर्यात् । अथ विधत्ते–तेनेन्द्रतुरीयेणेति ॥ यागस्येन्द्रतुरीयत्वमाख्यायिकया दर्शयति–इन्द्राग्नी उ हैवैतदिति । 'समूदाते' सम्वादं कृतवन्तौ ॥ ११ ॥

स हाग्निरित्यादिना अग्नेस्त्रयो भागाः इन्द्रस्य तुरीय एको भाग इति यागस्यार्थात् इन्द्रतुरीयमिति नाम निरुक्तम् । स्पष्टमन्यत् ॥ १२ ॥

अग्नेर्भागत्रयं क्रमेण प्रतिपादयति–स य एष आग्नेय इति । यो वै वरुण इत्यादि । वरुणो रुद्रश्चोभाव-

१–ऐन्द्रतुरीयम् । का० श्रौ० सू० १५ । २३ । २–आग्नेयः । का० श्रौ० सू० १५ । २४ । ३–आग्नेय. । वारुणो यवमयश्चरुः । अन्यत्रापि । रौद्रश्च गवेधुकः । का. श्रौ. सू. १५ । २४–२८ ।

यद्गावेधुको भवति वास्तव्यो वा ऽएष देवो वास्तव्या गवेधुकास्तस्मा-द्गावेधुको भवत्यथ यदनडुह्यै वहलाया ऽऐन्द्रं दधि भवति स ऽ इन्द्रस्य चतुर्थो भागो यद्वै चतुर्थं तत्तुरीयं तस्मादिन्द्रतुरीयं नाम तस्यैषैवानडुही वहला दक्षिणा सा हि वहेनाग्नेय्यग्निदग्धमिव ह्यस्यै वहं भवत्यथ यत्स्त्री सती वहत्यधर्मेण तदस्यै वारुणꣳ रूपमथ यद्गौस्तेन रौद्र्यथ यदस्या ऽऐन्द्रं दधि तेनैन्द्र्येषा हि वा ऽएतत्सर्वं व्यश्नुते तस्मादेषैवान-डुही वहला दक्षिणा ॥ १३ ॥

(णाऽथा) अथापामार्गहोमं जुहोति । (त्य) अपामार्गैर्वै देवा दिक्षु नाष्ट्रा रक्षाꣳस्यपामृजत ते व्यजयन्त येयमेषां विजितिस्तां तथोऽएवैष ऽएतदपामार्गैरेव दिक्षु नाष्ट्रा रक्षाꣳस्यपमृष्टे तथोऽएव विजयते विजि-तेऽभयेऽनाष्ट्रे सूयाऽइति ॥ १४ ॥

वै रुद्रः सोऽग्निः सोऽग्नेस्तृतीयो भागः । अथ यद्गावेधुको भवति । वास्तव्यो वाऽएष देवः। वास्तव्या गवेधुकाः । तस्माद्गावेधुको भवति । अथ यदनडुह्यै वहलायाऽऐन्द्रं दधि भवति—स इन्द्रस्य चतुर्थो भागः । यद्वै चतुर्थं तत्तुरीयम् । तस्मादिन्द्रतुरीयं नाम । तस्यैषैवानडुही वहला दक्षिणा । सा हि वहेनाग्नेयी । अग्निदग्धमिव ह्यस्यै वहं भवति । अथ यत् स्त्री सती वहति—अधर्मेण । तदस्यै वारुणं रूपम् । अथ यद्गौः, तेन रौद्री । अथ यदस्याऽऐन्द्रं दधि, तेनैन्द्री । एषा हि वाऽएतत्सर्वं व्यश्नुते । तस्मादेषैवानडुही वहला दक्षिणा ॥ १३ ॥

अथापामार्गहोमं जुहोति । अपामार्गैर्वै देवा दिक्षु नाष्ट्रा रक्षांस्यपामृजत । ते व्यजयन्त—येय-

---

ध्यग्निरेव । तथा च तैत्तिरीयके—" ते देवा अग्निमब्रुवन् " इति—प्रस्तुत्य " स त्रेधाऽऽत्मानं व्यकुरुताग्निं तृतीयं रुद्रं तृतीयं वरुणं तृतीयम् "— (तै. ब्रा. १ । ७ । १)इति । वास्तव्य इति । रुद्रः खलु वास्तुभवः । प्रमादवाद्यो यज्ञभूमिदग्धशाना दिर्वास्तुः । गवेधुका अपि ' वास्तुभवाः ' । अतो गावेधुकहविषो रुद्रदैवत्यत्वं युक्तमिति । अथ यदनडुह्या इत्यादि । उक्तार्थम् ॥ तस्य दक्षिणां विधत्ते—तस्यैषैवेति । दक्षिणारूपाया अनडुह्या अग्निवरुणरुद्रेन्द्रदेवतानामौचित्यं दर्शयति—सा हि वहेनेति । युगवहनप्रदेशे कृष्णवर्णत्वात् अग्नेः सम्बन्धिनी; स्त्रीत्वे सत्यपि, ' अधर्मेण ' स्त्रिया अयोग्येनानोवहनेन वारुणी, वरुणो हि स्वपाशैः सर्वान् बध्नाति । गवां रुद्रदैवत्यत्वात् ' तेन रौद्री ' । एतदीयस्य दध्न ऐन्द्रत्वात् ' तेन ' ' ऐन्द्री ' इन्द्रदेवताका । एतादृशी ' अनडुही ' एतस्येन्द्रतुरीयकर्मणो दक्षिणात्वेन संयुज्यत इत्यर्थः (तै. स. १ । ८ । ७ । १) ॥ १३ ॥

विधत्ते—अथापामार्गेति[१] । त यज्ञो विजितिसाधनत्वेन प्रशंसति—अपामार्गैर्वै देवा इति । 'अपामृजत' अपमार्जनं कृतवन्तः । अपमृष्ट इति । इदानीं मनुष्योऽप्यपमार्जनं करोति ॥ १४ ॥

१—वहिनी इत्यैन्द्रम् । का । श्रौ । सू. १५ । ३८ । २—अपामार्गहोमः । का. श्रौ. सू. १५ । ३९ ॥

स पालाशे वा स्रुवे वैकङ्कते वा । (वाऽपा) अपामार्गतण्डुलानादत्तेऽन्वाहार्यपचनादुल्मुकमाददते तेन प्राञ्चो वोदञ्चो वा यन्ति तदग्निं समाधाय जुहोति ॥ १५ ॥

स उल्मुकमादत्ते । (तेऽग्ने) अग्ने सहस्व पृतना इति युधो वै पृतना युधः सहस्वेत्येवैतदाहाभिमातीरपास्येति सपत्नो वा अभिमातिः सपत्नमपजहीत्येवैतदाह दुष्टरस्तरन्नरातीरिति दुस्तरो ह्येष रक्षोभिर्नाष्ट्राभिस्तरन्नरातीरिति सर्वंᳫ ह्येष पाप्मानं तरति तस्मादाह तरन्नरातीरिति वर्चो धा यज्ञवाहसीति साधु यजमाने दधदित्येवैतदाह ॥ १६ ॥

मेषां विजितिस्ताम् । तयोऽएवैष एतदपामार्गैरेव दिक्षु नाष्ट्रा रक्षांस्यपमृष्टे । तयोऽएव विजयते । विजितेऽभये नाष्ट्रे सुयादइति ॥ १४ ॥

स पालाशे वा स्रुवे, वैकङ्कते वा, अपामार्गतण्डुलानादत्ते । अन्वाहार्यपचनादुल्मुकमाददते । तेन प्राञ्चो वोदञ्चो वा यन्ति । तदग्निं समाधाय जुहोति ॥ १५ ॥

स उल्मुकमादत्ते-" अग्ने सहस्व पृतनाः "-इति । युधो वै पृतनाः । युधः सहस्वेत्येवैतदाह । " अभिमातीरपास्य "-इति । सपत्नो वाऽअभिमातिः । सपत्नमपजहीत्येवैतदाह । " दुष्टरस्तरन्नरातीः "-इति । दुस्तरो ह्येष रक्षोभिर्नाष्ट्राभिः । " तरन्नरातीः "-इति । सर्वं ह्येष पाप्मानं तरति । तस्मादाह-तरन्नरातीरिति । " वर्चो धा यज्ञवाहसि "-(वा. सं. ९।३७) इति । साधु यजमाने दधद्-इत्येवैतदाह ॥ १६ ॥

तस्यानुष्ठानं सविशेषमाह-स पालाशे वेति । पलाशवैकङ्कतयोरन्यतरवृक्षनिर्मिते ' स्रुवे ' अपामार्गतण्डुलानादाय अन्वाहार्यपचनादुल्मुकमादाय प्राङ्मुखा उदङ्मुखा वा 'यन्ति' तत्राग्निं प्रतिष्ठाप्य होमः कर्तव्यः॥१५॥

उल्मुकादानमनूद्य मन्त्रं विधत्ते-स उल्मुकमिति । हे ' अग्ने ! ' ' पृतनाः ' संग्रामान् 'सहस्व ' 'अभिमातीः ' अभिमन्यमानान् सपत्नान् 'अपास्य' अपक्षिप " असु क्षेपणे " (धा. पा. दि. प. १०२) एवमनिष्टनिवृत्तिमुक्त्वेष्टप्राप्तिं प्रार्थयते-' दुष्टरः ' अन्यैस्तरितुमशक्यः स्वयम् ' अरातीः ' शत्रून् ' तरन् ' ' यज्ञवाहसि ' यजमाने ' वर्चः ' अन्नम् 'धाः' धारयसि इति । मन्त्रं प्रतिपादमनूद्य व्याचष्टे-अग्ने सहस्वेति । वर्चः-पदस्य श्रेय एवमाह-साधु यजमान इति । ' दधत् ' धारयन्नित्यर्थः ॥ १६ ॥

१-स्रुवे पालाशे वैकङ्कते वाऽपामार्गतण्डुलान् कृत्वा । व्यवन्तरेणाग्नी । प्राची वा । का. श्रौ. सू. १५ । २०-२२ । २-अग्ने सहस्वेत्युल्मुकादानम् । का० श्रौ० सू० १५ । २३ ।

तदग्निꣳ समाधाय जुहोति । देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामुपाꣳशोर्वीर्येण जुहोमीति यज्ञमुखं वा ऽउपाꣳशुर्यज्ञमुखेनैवैतन्नाष्ट्रा रक्षाꣳसि हन्ति हतꣳ रक्षः स्वाहेति तन्नाष्ट्रा रक्षाꣳसि हन्ति ॥ १७ ॥

स यदि पालाशः स्रुवो भवति । ब्रह्म वै पलाशो ब्रह्मणैवैतन्नाष्ट्रा रक्षाꣳसि हन्ति यद्यु वैकङ्कतो वज्रो वै विकङ्कतो वज्रेणैवैतन्नाष्ट्रा रक्षाꣳसि हन्ति रक्षसां त्वा वधायेति तन्नाष्ट्रा रक्षाꣳसि हन्ति ॥ १८ ॥

स यदि प्राङित्वा जुहोति । प्राञ्चꣳ स्रुवमस्यति यद्युदङित्वा जुहोत्युदञ्चꣳ स्रुवमस्यत्यवधिष्म रक्ष ऽइति तन्नाष्ट्रा रक्षाꣳसि हन्ति ॥ १९ ॥

तदग्निं समाधाय जुहोति–" देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामुपांशोर्वीर्येण जुहोमि "–इति । यज्ञमुखं वाऽउपांशुः । यज्ञमुखेनैवैतन्नाष्ट्रा रक्षांसि हन्ति । " हतं रक्षः स्वाहा "–इति । तन्नाष्ट्रा रक्षांसि हन्ति ॥ १७ ॥

स यदि पालाशः स्रुवो भवति । ब्रह्म वै पलाशः । ब्रह्मणैवैतन्नाष्ट्रा रक्षांसि हन्ति । यद्यु वैकङ्कतः । वज्रो वै विकङ्कतः । वज्रेणैवैतन्नाष्ट्रा रक्षांसि हन्ति । " रक्षसां त्वा वधाय "-इति । तन्नाष्ट्रा रक्षांसि हन्ति ॥ १८ ॥

स यदि प्राङित्वा जुहोति–प्राञ्चं स्रुवमस्यति । यद्युदङित्वा जुहोति–उदञ्चं स्रुवमस्यति । " अवधिष्म रक्षः " इति । तन्नाष्ट्रा रक्षांसि हन्ति ॥ १९ ॥

हवनमनूद्य मन्त्रं विधत्ते–तदग्निमिति । देवस्य त्वेति । व्याख्यातम् । उपांशोरिति । ' उपांशुः ' नाम ' यज्ञमुख ' प्रथमो ग्रहः, तस्य ' वीर्येण ' ' जुहोमि ' । तेन हवनेन ' रक्षः ' हतं निहतं नष्टं भवतु । ' स्वाहा ' इद हविः सुहुतमस्तु इति ॥ १७ ॥

पालाशवैकङ्कतयोरेकतरस्य हवनोपयुक्तस्य स्रुवस्य क्षेपणं सार्थवाद विधत्ते–स यदि पालाश इति । क्षेपणमन्त्र पठति–रक्षसामिति । हे स्रुव ! ' रक्षसां वधाय ' ' त्वा ' त्वाम्, अस्यामीति शेषः ॥ १८ ॥

क्षेपणे दिग्विशेषमाह–स यदीति । ' यदि ' अध्वर्युः ' प्राङ् ' प्राङ्मुखः पूर्वस्यां दिशि गत्वा जुहुयात्, तर्हि ' स्रुव ' ' प्राञ्च ' प्रादिक्संबद्धम् ' अस्यति ' क्षिपति । उदङित्वादावप्येवं योज्यम् । हवनप्रदेशात् तन्निवर्तन विधिमुक्त्वा तन्मन्त्रं पठित्वा व्याचष्टे–अवधिष्मेति । अनेनापामार्गहोमेन ' रक्षः ' ' अवधिष्म ' वय हतवन्तः । भूते लुङ् ॥ १९ ॥

१–देवस्य त्वेति जुहोति । का० श्रौ० सू० १५ । २४ । २–रक्षसां त्वेति स्रुवमस्यति यां दिशं यत्वा जुहोत्यवधिष्म रक्ष इत्यावर्त्यनपेक्षम् । का० श्रौ० सू० १५ । २५ ।

(न्त्य) अथाप्रतीक्षं पुनरायन्ति । स हैतेनापि प्रतिसरं कुर्वीत स यस्यां ततो दिशि भवति तत्प्रतीत्य जुहोति प्रतीचीनफलो वा ऽअपामार्गः स यो हास्मै तत्र किञ्चित्करोति तमेवैतत्प्रत्यग्धूर्वति तस्य नामादिशेदव-धिष्मामुमसौ हत इति तन्नाष्ट्रा रक्षाᳪं सि हन्ति ॥ २० ॥

इति द्वितीयप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ५–२–३ ॥ (२. ४.)

आग्नावैष्णवमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । (त्यै) ऐन्द्रा-वैष्णवं चरुं वैष्णवं त्रिकपालं वा पुरोडाशं चरुं वा तेन त्रिषंयुक्तेन यजते पुरुषानेतद्देवा ऽउपायंस्तथो ऽएवैष ऽएतत्पुरुषानेवोपैति ॥ १ ॥

अथाप्रतीक्षं पुनरायन्ति । स हैतेनापि प्रातिसरं कुर्वीत । स यस्यां ततो दिशि भवति–तत्प्रतीत्य जुहोति । प्रतीचीनफलो वाऽअपामार्गः । स यो हास्मै तत्र किञ्चित्करोति–तमेवैतत् प्रत्यग्धूर्वति । तस्य नामादिशेत् । " अवाधिष्मामुम् असौ हतः "–(वा० सं० ९ । ३८) इति । तन्नाष्ट्रा रक्षांसि हन्ति ॥ २० ॥

त्रिषंयुक्तादियागाः ।

आग्नावैष्णवमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति, ऐन्द्रावैष्णवं चरुं वैष्णवं त्रिकपालं वा

एतन्मन्त्रकरणक पुनरागमनं विधत्ते–अथाप्रतीक्षमिति (का. श्रौ. सू. १५ । ३१) । ' अथ ' ' अप्रतीक्षं ' तं प्रदेशं प्रतिनिवृत्त्य, अनवेक्ष्येत्यर्थः । अभिवर्द्धमानस्यापि रक्षोपद्रवपरिहारायेमं होमं विधत्ते–स हैतेनापीति । ' एतेन ' अपामार्गहोमेन ' अपि ' न केवलं पञ्चवातीयहोमेन, एतेनापि 'प्रतिसरं' स्वरक्षामभिचार्यमाणः कुर्यात् । हवने कञ्चिद्विशेषं विधत्ते–स यस्यामिति । अभिचारको यस्यां ' दिशि ' भवेत्, तां दिशं ' प्रतीत्य ' गत्वा जुहुयात्–प्रतीचीनफल इति । अपामार्गमञ्जर्यो यतः प्रतीचीनफलाः स्वात्मानं प्रतिगतैरवाङ्मुखैः फलैर्युक्ताः अतो योऽभिचारकः ' अस्मै ' यजमानाय किञ्चित् पीडादिकं कुर्यात् । ' तमेव ' एतेनापामार्गहोमेन प्रतिमुखं ' धूर्वति ' हिनस्ति, तत्कृतोऽभिचारः तमेव प्रतिनिवृत्त्य हिनस्तीत्यर्थः । निवर्तन-मन्त्रेण शत्रुनामादेशनं विधत्ते–तस्य नामेति । अवाधिष्मामुमिति । ' अमुम् ' ' असौ ' इति पदयोः स्थाने अभिचारकनामधेयं द्वितीयान्तत्वेन प्रथमान्तत्वेन चादिशेदित्यर्थः ॥ अत्र सूत्रम्–" देवस्य त्वेति जुहोति, रक्षसां त्वेति स्रुवमस्यति तां दिशं यस्यां जुहोत्यवधिष्म रक्ष इत्याधन्त्यनपेक्षम् "–(का. श्रौ. सू. १५ । १४ । ३५) इति । " अभिचर्यमाणोऽपि तां दिशं गत्वाऽभिचरतो नामादिशेत् "–इति कर्कोक्तिः ॥ २० ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे द्वितीयाऽध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ (५-२-४) ॥

अथ त्रिषंयुक्तेष्टित्रयं विधित्सुः प्रथमं त्रिषंयुक्तमनुक्रामति–आग्नावैष्णवमिति । तद् विधत्ते–तेन

स यदाग्नावैष्णवः । (ऽ) एकादशकपालः पुरोडाशो भवत्यग्निर्वै दाता वैष्णवाः पुरुषास्तदस्मा ऽअग्निर्दाता पुरुषान्ददाति ॥ २ ॥

(न्यु) अथ यदैन्द्रावैष्णवः । (श्र) चरुर्भवतीन्द्रो वै यजमानो वैष्णवाः पुरुषाः स यदेतयास्मा ऽअग्निर्दाता पुरुषान्ददाति तैरेतत्सर्वं प्रवृतो यानेतान्कुरुते ॥ ३ ॥

(तिऽस्या) अथ यद्वैष्णवः । (त्रि) त्रिकपालो वा पुरोडाशो भवति चरुर्वा स यदेतयास्मा ऽअग्निर्दाता पुरुषान्ददाति तैरेतदन्ततः प्रतितिष्ठति यद्वै पुरुषान्कामे विक्रीणीते प्रत्येति वै तत्कृतं तत्पुरुषान्प्रत्युपैति पुरुषान्नमुपाऽऽगछति तस्य वामनो गौर्दक्षिणा स हि वैष्णवो यद्वामनः ॥ ४ ॥

(नोऽथा) अथापरेण त्रिषंयुक्तेन यजते । स आग्नापौष्णमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपत्यैन्द्रापौष्णं चरुं पौष्णं चरुं तेन त्रिषंयुक्तेन यजते पशूनेव तद्देवाऽउपायंस्तथोऽएवैष एतत्पशूनेवोपैति ॥ ५ ॥

स यदाग्नापौष्णः । (ऽ) एकादशकपालः पुरोडाशो भवत्यग्निर्वै दाता पौष्णाः पशवस्तदस्माऽअग्निरेव दाता पशून्ददाति ॥ ६ ॥

(त्य) अथ यदैन्द्रापौष्णः । (श्व) चरुर्भवतीन्द्रो वै यजमानः पौष्णाः पशवः स यानेवास्माऽअग्निर्दाता पशून्ददाति तैरेवैतत्सᳪंस्पृशते तानात्मन्कुरुते ॥ ७ ॥

(तेऽथ) अथ यत्पौष्णः । (श्च) चरुर्भवति यानेवास्माऽअग्निर्दाता पशून्ददाति तेष्वेवैतदन्ततः प्रतितिष्ठति यद्वै पशुमान्कर्म चिकीर्षति

अथापरेण त्रिषंयुक्तेन यजते । स आग्नापौष्णमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति, ऐन्द्रापौष्णं चरुम्, पौष्णं चरुम् । तेन त्रिषंयुक्तेन यजते । पशूनेव तद्देवा उपायन् । तथोऽएवैष एतत् पशूनेवोपैति ॥ ५ ॥

स यदाग्नापौष्णऽएकादशकपालः पुरोडाशो भवति—अग्निर्वै दाता, पौष्णाः पशवः—तदस्माऽ-अग्निरेव दाता पशून् ददाति ॥ ६ ॥

अथ यदैन्द्रापौष्णश्चरुर्भवति—इन्द्रो वै यजमानः; पौष्णाः पशवः—स यानेवास्माऽअग्निर्दाता पशून् ददाति—तैरेवैतत् संस्पृशते । तानात्मन् कुरुते ॥ ७ ॥

अथ यत् पौष्णश्चरुर्भवति—यानेवास्माऽअग्निर्दाता पशून् ददाति—तेष्वेवैतदन्ततः प्रतितिष्ठति । यद्वै पशुमान् कर्म चिकीर्षति—शक्नोति वै तत् कर्तुम् । तत् पशूनेवैतदुपैति । पशुमान्त्सूयाऽइति ।

युतेन ' पुरुषानेव ' प्राप्नोति । तस्य दक्षिणां विधाय स्तौति—तस्य वामन इति । ' वामनः ' ह्रस्वाङ्गः । यतो वामनो विष्णुसम्बन्धी, अतो वैष्णवयागे दक्षिणात्वेन भवितु युज्यत इत्यर्थः ॥ ४ ॥

द्वितीयं त्रिहविष्कं विधत्ते—अथापरेणेति । अस्य त्रिषंयुक्तस्य पशुप्राप्तिहेतुतामाह—पशूनेवेति । पूर्ववद् योज्यम् । अत्र विष्णुस्थाने पूषैव विशेषः ॥ ५ ॥

स यदाग्नापौष्ण इति । पौष्णाः पशव इति । पूषा हि पशूनामुत्पादकः अतस्ते पौष्णाः । श्रूयते हि—" पूषा पशूनां प्रजनयिता " (तै. ब्रा. १ । ७ । २ । १) इति ॥ ६ ॥

अथ यदैन्द्रापौष्ण इति ॥ ७ ॥

अथ यत्पौष्ण इति । अथैतस्य दक्षिणां विधत्ते—तस्य श्याम इति । श्यामो गौरिति[१] । ' यत् ' स

– १–आग्नावैष्णव ऐन्द्रावैष्णवो वैष्णवो वामनो दक्षिणा । का. श्रौ. सू. १५ । ३७ । २–लिङ्गग्रहणे गौः सर्वत्र । का० श्रौ० सू० । १५ । ३८ ।

शक्नोति वै तत्कर्तुं तत्पशूनेवैतदुपैति पशुमान्त्स्याऽइति तस्य श्यामो गौर्दक्षिणा स हि पौष्णो यच्छ्यामो द्वे वै श्यामस्य रूपे शुक्लं चैव लोम कृष्णं च द्वन्द्वं वै मिथुनं प्रजननं प्रजननं वै पूषा पशवो हि पूषा पशवो हि प्रजननं मिथुनमेवैतत्प्रजननं क्रियते तस्माच्छ्यामो गौर्दक्षिणा ॥ ८ ॥

(णाऽथा) अथापरेण त्रिषंयुक्तेन यजते । सोऽग्नीषोमीयमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपत्यैन्द्रासौम्यं चरुँ सौम्यं चरुं तेन त्रिषंयुक्तेन यजते व्वर्चऽएव तद्देवा ऽउपायंस्तथोऽएवैष ऽएतद्वर्चऽएवोपैति ॥ ९ ॥

स यदग्नीषोमीयः । (ऽ) एकादशकपालः पुरोडाशो भवत्यग्निर्व्वै दाता व्वर्चः सोमस्तदस्माऽअग्निरेव दाता व्वर्चो ददाति ॥ १० ॥

तस्य श्यामो गौर्दक्षिणा । स हि पौष्णो यच्छ्यामः । द्वे वै श्यामस्य रूपे-शुक्लं चैव लोम, कृष्णं च । द्वन्द्वं वै मिथुनं प्रजननम् । प्रजननं वै पूषा । पशवो हि पूषा । पशवो हि प्रजननम् । मिथुनमेवैतत् प्रजननं क्रियते । तस्माच्छ्यामो गौर्दक्षिणा (१) ॥ ८ ॥

अथापरेण त्रिषंयुक्तेन यजते । सोऽग्नीषोमीयमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति, ऐन्द्रासौम्यं चरुम्, सौम्यं चरुम् । तेन त्रिषंयुक्तेन यजते । वर्च एव तद्देवा उपायन् । तथोऽएवैष एतद्वर्च एवोपैति ॥ ९ ॥

स यदग्नीषोमीयऽएकादशकपालः पुरोडाशो भवति-अग्निर्वै दाता, वर्चः सोमः । तदस्माऽअग्निरेव दाता वर्चो ददाति ॥ १० ॥

हि 'पौष्णः' पूषदेवताकः । तद्विवेचयति-द्वे वा इति । श्यामवर्णस्य शुक्लकृष्णात्मकद्विरूपयोगाद् द्वित्वसंख्याद्वारा पूषरूपत्वमाह-द्वन्द्वं वा इति । लोके हि स्त्रीपुरुषात्मकं 'द्वन्द्वं' 'मिथुनं' परस्परं संसृष्टं सत् 'प्रजननं' प्रजोत्पत्तिकारणम्, पूष्णोऽपि तदेव स्वरूपमिति तात्पर्यम्: पशवोऽपि पूषैव । एतः पूषात्मकाः 'पशवः' तेऽपि 'प्रजननं' प्रजोत्पत्तिनिमित्तम्; अतः शुक्लकृष्णात्मकस्य श्यामस्य गोर्दानेन पशूत्पत्तिनिमित्तं मिथुनमेव सम्पादितं भवतीत्यर्थः । अतः पशुफलके यागे दक्षिणात्वेन युज्यत इत्यर्थः ॥ ८ ॥

तृतीयं त्रिषंयुक्तं विवक्ते-अथापरेणेति । तस्य वर्चःसाधनतामाह-वर्च एवैतदिति । 'वर्चः' श्रान्तं तेजः । अत्र विष्णुस्थाने सोमो विशेषः ॥ ९ ॥

स यदग्नीषोमीय इति । वर्चः सोम इति । सोमस्य यागद्वारा ब्रह्मवर्चसनिमित्तत्वात् तादात्म्यव्यपदेशः । अन्यत्पूर्ववद्योज्यम् ॥ १० ॥ ११ ॥

१-अथापरेण त्रैधातवीयेन पौष्णः श्यामो दक्षिणा । का० श्रौ० सू० १५ । २९ ।

(त्यु) अथ युदैन्द्रासौम्युः । (श्च) चरुर्भवतीन्द्रो वै युजमानो व्वर्चः सोमः स युदेवास्माऽअग्निर्दाता व्वर्चो ददाति तेनैवैतत्सᳩस्पृशते तुदात्मन्कुरुते ॥ ११ ॥

(तेऽथ) अथ युत्सौम्युः । (श्च) चरुर्भवति युदेवास्मा ऽअग्निर्दाता व्वर्चो ददाति तुस्मिन्नेवैतदन्ततः प्रतितिष्ठति यद्वै व्वर्चस्वी कर्म चिकीर्षति शक्नोति वै तत्कर्तुं तद्वर्च ऽएवैतदुपैति व्वर्चस्वी सूयाऽइति नो ह्यवर्चसो व्याप्त्या चनार्थोऽस्ति तुस्य बभ्रुर्गौर्दक्षिणा स हि सौम्यो युद्बभ्रुः ॥ १२ ॥

(२) अथ श्वोभूते । व्वैश्वानरं द्वादशकपालं पुरोडाशं निर्व्वपति व्वारुणं यवमयं चरुं ताभ्यामनूचीनाहं व्वेष्टिभ्यां यजते समानबर्हिर्भ्यां वा ॥ १३ ॥

अथ यदैन्द्रासौम्यश्चरुर्भवति । इन्द्रो वै यजमानः । वर्चः सोमः । स यदेवास्माऽअग्निर्दाता वर्चो ददाति; तेनैवैतत् संस्पृशते । तदात्मन् कुरुते ॥ ११ ॥

अथ यत् सौम्यश्चरुर्भवति–यदेवास्माऽअग्निर्दाता वर्चो ददाति तस्मिन्नेवैतदन्ततः प्रतितिष्ठति । यद्वै वर्चस्वी कर्म चिकीर्षति–शक्नोति वै तत्कर्तुम् । तद्वर्च एवैतदुपैति । वर्चस्वी सूयाऽइति । नो ह्यवर्चसो व्याप्त्या चनार्थोऽस्ति । तस्य बभ्रुर्गौर्दक्षिणा । स हि सौम्यो यद् बभ्रुः (१) ॥ १२ ॥

अथ श्वोभूते वैश्वानरं द्वादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । वारुणं यवमयं चरुम् । ताभ्यामनूचीनाहं वेष्टिभ्यां यजते समानबर्हिर्भ्यां वा ॥ १३ ॥

अथ यत्सौम्य इति । नो ह्यवर्चस इति । 'अवर्चसः' अतेजस्कस्य यद्यपि व्याप्तिः सर्वपदार्थव्यापनशक्तिरस्ति ' चन '–शब्दोऽप्यर्थे, तथापि तया 'व्याप्त्या' अपि 'न'खलु 'अर्थः' प्रयोजनं विद्यते इति । तस्य दक्षिणां विधत्ते–बभ्रुर्गौरिति । ' स हि सौम्य. ' इति ' बभ्रुः ' मन्तव्येव; " एतद्वै सोमस्य रूपम्"–(तै. सं. २।१। ३।४) इति श्रवणात् ॥ १२ ॥

अथानन्तरदिवसकर्तव्यं द्विहविष्क यागं विधत्ते–अथ श्वोभूत इति । अनूचीनाहमिति । अनूचीने पूर्वापरीभूते अहनी ' अनूचीनाहं' क्रियाविशेषणमेतत् । वैश्वानरेष्ट्या पूर्वस्मिन् दिने यजेत, वारुण्या अपरस्मिन् दिने; एवं भिन्नतन्त्रेणैतौ यागौ कार्यौ । एकस्मिन्नेवाहनि वा समानतन्त्राभ्यां यष्टव्यमित्याह–समानबर्हिर्भ्यामिति । बर्हिरुपलक्षितं कृत्स्नं तन्त्रं समानं साधारणं ययोः ते समानबर्हिषी । अत्र सूत्रम्–"श्वो वैश्वानरो द्वादशकपालो वारुणश्चैकतन्त्रे, श्वो वैकः"–(का. श्रौ. सू. १५ । ४३।४४) इति ॥ १३ ॥

१–अग्नीषोमीय ऐन्द्रासौम्यः सौम्यो बभ्रुर्दक्षिणा । का. श्रौ. सू. । १५ । ४० ।

स यद्वैश्वानरो भवति। संव्वत्सरो वै व्वैश्वानरः संव्वत्सरः प्रजापतिः प्रजापतिरेव तद्भूमानं प्रजाः ससृजे भूमानं प्रजाः सृष्ट्वा सृयाऽइति तथोऽएवैषऽएतद्भूमानं प्रजाः सृजते भूमानं प्रजाः सृष्ट्वा सृयाऽइति ॥ १४ ॥

(त्र्य) अथ यद्द्वादशकपालो भवति । द्वादश वै मासाः संव्वत्सरस्य संव्वत्सरो व्वैश्वानरस्तस्माद्द्वादशकपालो भवति ॥ १५ ॥

(त्र्य) अथ यद्वारुणो यवमयश्चरुर्भवति । तत्सर्व्वस्मादेवैतद्वरुणपाशात्सर्व्वस्माद्वरुण्यात्प्रजाः प्रमुञ्चति ता ऽअस्यानमीवा अकिल्बिषाः प्रजाः प्रजायन्तेऽनमीवा ऽअकिल्बिषाः प्रजा ऽअभि सृया ऽइति ॥ १६ ॥

(त्र्य) ऋषभो व्वैश्वानरस्य दक्षिणा । संव्वत्सरो वै व्वैश्वानरः संव्वत्सरः प्रजापतिर्ऋषभो वै पशूनां प्रजापतिस्तस्मादृषभो व्वैश्वानरस्य दक्षिणा

स यद् वैश्वानरो भवति । सम्वत्सरो वै वैश्वानरः । सम्वत्सरः प्रजापतिः । प्रजापतिरेव तद् भूमानं प्रजाः ससृजे । भूमानं प्रजाः सृष्ट्वा सृयाऽइति । तथो एवैष एतद्भूमानं प्रजाः सृजते । भूमानं प्रजाः सृष्ट्वा सृया इति ॥ १४ ॥

अथ यद् द्वादशकपालो भवति । द्वादश वै मासाः सम्वत्सरस्य । सम्वत्सरो वैश्वानरः । तस्माद् द्वादशकपालो भवति ॥ १५ ॥

अथ यद्वारुणो यवमयश्चरुर्भवति । तत् सर्वस्मादेवैतद् वरुणपाशात्, सर्वस्माद् वरुण्याद् प्रजाः प्रमुञ्चति । ता अस्यानमीवा अकिल्बिषाः प्रजाः प्रजायन्ते । अनमीवा अकिल्बिषाः प्रजा अभि सृयाऽइति ॥ १६ ॥

ऋषभो वैश्वानरस्य दक्षिणा । सम्वत्सरो वै वैश्वानरः, सम्वत्सरः प्रजापतिः । ऋषभो वै पशूनां प्रजापतिः । तस्मादृषभो वैश्वानरस्य दक्षिणा । कृष्णं वासो वारुणस्य । तद्धि वारुणं-यद्-

---

प्रथमस्य हविषो वैश्वानरदैवताकत्वं प्रशंसति–स यद् वैश्वानर इति । अग्नेः संवत्सरात्मकत्वमुख्याग्नेः संवत्सरणादिति षष्ठे काण्डे समाम्नास्यते (श. प. ६ । ६ । १ । १२) । भूमानं प्रजा इति । भूयसीः प्रजा इत्यर्थः ॥ १४ ॥

कपालसंख्यां प्रशंसति–अथ यद्द्वादशकपाल इति । वैश्वानराग्नेः संवत्सरात्मकत्वात् तस्य मासद्वादशकरूपत्वात् तदीयस्य हविषः कपालेषु द्वादशसंख्या युज्यत इत्यर्थः ॥ १५ ॥

द्वितीय हविः प्रशंसति–अथ यद् वारुण इति । तत्सर्वस्मादिति । 'तत्' तत्र 'एतत्' एतेन वारुण्यागेन सर्वस्मादेव 'वरुणपाशात्,' तथा 'वरुण्यात्' वरुणपाशकृतात् सर्वस्माद् दुःखात् प्रजा. 'प्रमुञ्चति' ॥ १६ ॥

अनयोर्हविषोः क्रमेण दक्षिणामभिधाय प्रशंसति–ऋषभो, वैश्वानरस्य दक्षिणेति । ऋषभो वै पशू-

कृष्णं वासो वारुणस्य तद्धि वारुणं यत्कृष्णं यदि कृष्णं न विन्देदपि यदेव किञ्च वासः स्याद्ग्रन्थिभिर्हि वासो वारुणं वरुण्यो हि ग्रन्थिः॥१७॥

इति द्वितीयप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ५-२-४ ॥ (२ ५.) ॥

इति द्वितीयोऽध्यायः ॥ ५ । २ ॥

कृष्णम् । यदि कृष्णं न विन्देद्—अपि यदेव किञ्च वासः स्यात् । ग्रन्थिभिर्हि वासा वारुणम् । वरुण्यो हि ग्रन्थिः (४) ॥ १७ ॥

नामिति । यतो वैश्वानरः परम्परया 'प्रजापतिः' वृषभोऽपि पशूनां पतित्वात् प्रजापतिः, अतो वैश्वानरदेवताकयागस्य दक्षिणात्वेन युज्यत इत्यर्थः । तद्धि वारुणमिति । रात्र्यभिमानिदेवता वरुणः रात्रिश्च कृष्णवर्णा, अतो लोकेऽपि यत् कृष्णं तद् वारुणमित्युच्यते । कृष्णवस्त्राऽलाभे वर्णान्तरयुत 'वासः' देयमित्युक्तम् । तस्योपाध्यन्तरेण वरुणसम्बन्धित्वमुपपादयति—ग्रन्थिभिर्हीति । ग्रन्थिर्नाम पाशः, पाशो हि वरुणस्येति तथात्वम् । अयं दक्षिणाभेद इष्टयोर्भिन्नतन्त्रत्वेन वेदितव्यः । समानतन्त्रत्वे हि एकेनैव द्रव्येण परिक्रीता ऋत्विजः कृत्स्नं प्रयोगजातं कुर्वन्तीतीतरथैवर्थ्यम् । तदुक्तम् कर्कोपाध्यायेन—"तन्त्रभेदे चैतद् भवति, ऐकतन्त्र्ये तु चोदकपरिप्राप्तोऽन्वाहार्य इति ॥ १७ ॥ ४ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे द्वितीयाध्याये पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ (५–२–५) ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थांश्चतुरो देयाद् विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

ब्रह्माण्डं गोसहस्र कनकहयतुलापूरुषो स्वर्णगर्भं,
सप्ताम्भोन्यश्वसीरीत्रिदशतरुलताधेनुसौवर्णभूमीः ।
रत्नोस्रा हस्तिवाजिद्विरथसहितरथौ सायणिः सिङ्गणार्यो,
व्यश्राणीद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक्तं घटं च ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलभवमतुलः स्वर्णजं वर्णमुख्यः,
कार्पासीयं कृपावान्गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्यः ।
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणजमनघः शार्करं चार्कतेजा,
रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्यः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे द्वितीयाध्यायः समाप्तः॥५-२॥

१-ऋषभः पूर्वस्य दक्षिणा कृष्णं वासः उत्तरस्यामावेऽकृष्णम् । का० श्रौ० सू० १५ । ४५ ॥ २-का० श्रौ० सू० १५ । ४५। इत्यत्र भाष्ये ।

अथ पञ्चमकाण्डे तृतीयाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

अरण्योरग्नी समारोह्य । सेनान्यो गृहान्परेत्याग्नयेऽनीकवतेऽष्टाकपालं पुरोडाशं निर्वपत्यग्निर्वै देवतानामनीकꣳ सेनाया वै सेनानीरनीकं तस्मादग्नयेऽनीकवतऽएतद्वा ऽअस्यैकꣳ रत्नं यत्सेनानीस्तस्माऽएवैतेन सूयते तꣳ स्वमनपक्रमिणं कुरुते तस्य हिरण्यं दक्षिणाऽऽग्नेयो वाऽएष यज्ञो भवत्यग्ने रेतो हिरण्यं तस्माद्धिरण्यं दक्षिणा ॥ १ ॥

रत्नयागाः ।

अरण्योरग्नी समारोह्य, सेनान्यो गृहान्परेत्य, अग्नयेऽनीकवतेऽष्टाकपालं पुरोडाशं निर्वपति । अग्निर्वै देवतानामनीकम् । सेनाया वै सेनानीरनीकम् । तस्मादग्नयेऽनीकवते । एतद्वाऽअस्यैकं रत्नं यत् सेनानीः । तस्माऽएवैतेन सूयते । तं स्वमनपक्रमिणं कुरुते । तस्य हिरण्यं दक्षिणा । आग्नेयो वाऽएष भवति । अग्ने रेतो हिरण्यम् । तस्माद्धिरण्यं दक्षिणा ॥ १ ॥

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

तृतीयाध्याये प्रथमब्राह्मणे द्वादशरत्नहवींष्यनुदिनं क्रमेण कर्तव्यान्युच्यन्ते । अत्र कात्यायनो नैर्ऋतरत्नहविषां द्वादशहवींषीति सूत्रितवान्–" द्वादशोत्तराणि रत्नहवींषि, प्रतिगृहमेकैक श्वः श्वः, समारूढेऽग्नौ निर्वपितेऽग्नयेऽनीकवते "–(का. श्रौ. सू. १५ । ४६–४८) इत्यादि । तत्र प्रथमं हविर्विधत्ते–अरण्योरग्नी इति । अग्नी गार्हपत्याहवनीयौ ' अरण्यो ' पृथक् पृथक् ' समारोह्य ' समारोप्य प्रतिदिवसं तत्तद्गृहं गत्वा तत्र तत्र निर्मथ्य यष्टव्यमिति सर्वेष्विसाधारणमिदम् ॥

' सेनान्यः ' सेनापतेः ' गृहान् ' ' परेत्य ' प्रथमं गत्वा ' अनीकवते ' अनीकवद्गुणकाय ' अग्नये ' अष्टाकपालेन पुरोडाशेन प्रचरेत् । सेनानीगृहेऽनीकवद्गुणकाग्निदेवत्यहविरनुष्ठाने कारणमाह–अग्निर्वै इति । देवानाम् ' अनीकं ' मुखम् ' अग्निः ' ' सेनायाः ' 'अनीकं' मुखं 'सेनानीः' अस्य । रत्नहविष्ट्वमुपपादयितुमाह–एतद्वा इति । 'सेनानीः ' इति । यदस्ति ' एतत् ' ' वै ' खलु ' अस्य ' राज्ञो यजमानस्य ' एकं ' ' रत्नं ' रत्नवत् प्रशस्तं गवेषणीयं वस्तु । ' एतेन ' तस्य गृहेऽनुष्ठितेनाग्नेययागेन ' तस्मै ' सेनान्ये ' सूयते ' तेनानुज्ञायत इत्यर्थः । तद्गृहगमनेन ' तं ' सेनान्यं ' स्वम् ' आत्मीयम् ' अनपक्रमिणम् ' अनतिलङ्घिनं कृतवान् भवतीति । एवमुत्तरत्रापि व्याख्येयम् (तै. सं. १ । ८ । ९ । १) ।

दक्षिणां विधत्ते–तस्य हिरण्यमिति[1] । ' तस्य ' अग्निदेवताकस्य यागस्य अग्निरेतोरूपं 'हिरण्यं' दक्षिणा-

१–यथार्थदर्शं दक्षिणा हिरण्यं शितिपृष्ठश्चर्षभो धेनुश्च. कृष्णश्वेतोऽनड्वान्यमाभावेऽनुपूर्वं ... दक्षिणो रौद्रः शितिबाहुः शितिवाल्योरन्यतरः । का. श्रौ. सू. १५ । ६० ।

(णाऽथ) अथ श्वोभूते । पुरोहितस्य गृहान्परेत्य बार्हस्पत्यं चरुं निर्वपति बृहस्पतिर्वै देवानां पुरोहित एष वा ऽएतस्य पुरोहितो भवति तस्माद्बार्हस्पत्यो भवत्येतद्वा ऽअस्यैकꣳ रत्नं यत्पुरोहितस्तस्मा ऽएवैतेन सूयते तꣳ स्वमनपक्रमिणं कुरुते तस्य शितिपृष्ठो गौर्दक्षिणैषा वा ऽऊर्ध्वा बृहस्पतेर्दिक्तदेष ऽउपरिष्टादर्यम्णः पन्थास्तस्माच्छितिपृष्ठो बार्हस्पत्यस्य दक्षिणा ॥ २ ॥

(णाऽथ) अथ श्वोभूते । सूयमानस्य गृह ऽऐन्द्रमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति क्षत्रं वा ऽइन्द्रः क्षत्रꣳ सूयमानस्तस्मादैन्द्रो भवति तस्यऽर्षभो दक्षिणा स ह्यैन्द्रो यदृषभः ॥ ३ ॥

अथ श्वोभूते पुरोहितस्य गृहान्परेत्य, बार्हस्पत्यं चरुं निर्वपति । बृहस्पतिर्वै देवानां पुरोहितः[1] । एष वाऽएतस्य पुरोहितो भवति । तस्माद्बार्हस्पत्यो भवति । एतद्वाऽअस्यैकं रत्नम्–यत्पुरोहितः । तस्माऽएवैतेन सूयते । तं स्वमनपक्रामिणं कुरुते । तस्य शितिपृष्ठो गौर्दक्षिणा । एषा वाऽऊर्ध्वा बृहस्पतेर्दिक् । तदेष उपरिष्टादर्यम्णः पन्थाः । तस्माच्छितिपृष्ठो बार्हस्पत्यस्य दक्षिणा ॥ २ ॥

अथ श्वोभूते सूयमानस्य गृहऽऐन्द्रमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । क्षत्रं वाऽइन्द्रः । क्षत्रं सूयमानः । तस्मादैन्द्रो भवति । तस्यर्षभो दक्षिणा । स ह्यैन्द्रो–यदृषभः ॥ ३ ॥

तेन युक्तमित्यर्थः । हिरण्यस्याग्नितेजस्त्वमाम्नायते–" आपो वरुणस्य पत्न्य आसन्, ता अग्निरभ्यध्यायत्, ताः समभवत्, तस्य रेतः परापतत्, तद्धिरण्यमभवत् "–(तै. ब्रा. १ । १ । ३ । ८ । तै. सं. ५ । ५ । १ । १) इति ॥ १ ॥

द्वितीयदिवसेऽनुष्ठेयं रत्नहविर्विधत्ते–अथ श्वोभूत इति । पुरोहितस्य गृहे बार्हस्पत्यचरुप्रचारे उपपत्तिमाह–बृहस्पतिर्वै देवानामिति । बृहस्पतेर्देवपुरोहितत्वात् तद्देवत्यो यागः पुरोहितगृहे कर्तुमुचित इत्यर्थः । एतद्वा इत्यादि गतम् । दक्षिणां विधत्ते–तस्य शितिपृष्ठ इति । श्वेतपृष्ठः । तमुपशंसति–ऊर्ध्वेति 'ऊर्ध्वा दिक्' बृहस्पतिदेवताका तस्या उपरिभागे 'अर्यम्णः' सूर्यस्य 'एषः' परिदृश्यमानः 'पन्था' मार्गः । स च किरणसम्बन्धात् श्वेतः । अतो बृहस्पतियागदक्षिणाभूतस्य गोः श्वेतपृष्ठत्वं युक्तम् ॥ २ ॥

तृतीयदिवसे कर्तव्यं यागं विधत्ते–अथ श्वोभूत इति । सूयमानस्येति । सुन्वतो यजमानस्यैव 'गृहे' । अत एवास्मिन् पर्याये " एतद्वा अस्यैकं रत्नम् "–इत्यादि वाक्यानुपन्यासः । सूयमानपदं यजमानवाचकमित्यभिप्रेत्य सूत्रकृता यजमानपदमेवोक्तम्–" ऐन्द्रो यजमानस्य "–(का. श्रौ. सू. १५ । १०) इति । क्षत्रं वा इत्यादि । इन्द्रयजमानयोरेकजात्यभिसम्बन्धाद् यजमानस्य गृहे ऐन्द्रस्य हविषो निर्वापो युक्तः ॥

१-बार्हस्पत्यश्चरुः पुरोहितस्य । का० श्रौ० सू० १५ । ४९ । २–का. श्रौ. सू. १५ । १० इत्यत्र मध्ये ।

(श्वोऽथ) अथ श्वोभूते । महिष्यै गृहान्परेत्य । (त्या) आदित्यं चरुं निर्वपतीयं वै पृथिव्यदितिः सेयं देवानां पत्न्येषा वा ऽएतस्य पत्नी भवति तस्मादादित्यो भवत्येतद्वा ऽअस्यैकꣳ रत्नं यन्महिषी तस्या ऽएवैतेन सूयते ताꣳ स्वामनपक्रामिणीं कुरुते तस्यै धेनुर्दक्षिणा धेनुरिव वा ऽइयं मनुष्येभ्यः सर्वान्कामान्दुहे माता धेनुर्मातेव वा ऽइयं मनुष्यान्बिभर्ति तस्माद्धेनुर्दक्षिणा ॥ ४ ॥

(श्वोऽथ) अथ श्वोभूते । सूतस्य गृहान्परेत्य वारुणं यवमयं चरुं निर्वपति सवो वै सूतः सवो वै देवानां वरुणस्तस्माद्वारुणो भवत्येतद्वा ऽअस्यैकꣳ रत्नं यत्सूतस्तस्मा ऽएवैतेन सूयते तꣳ स्वमनपक्रमिणं कुरुते तस्याश्वो दक्षिणा स हि वारुणो यदश्वः ॥ ५ ॥

अथ श्वोभूते महिष्यै गृहान् परेत्य, आदित्यं चरुं निर्वपति । इयं वै पृथिव्यदितिः । सेयं देवानां पत्नी । एषा वाऽएतस्य पत्नी भवति । तस्मादादित्यो भवति । एतद्वाऽअस्यैकं रत्नं यन्महिषी । तस्याऽएवैतेन सूयते । तां स्वामनपक्रामिणीं कुरुते । तस्यै धेनुर्दक्षिणा । धेनुरिव वाऽइयं मनुष्येभ्यः सर्वान् कामान् दुहे । माता धेनुर्मातेव वाऽइयं मनुष्यान् बिभर्ति । तस्माद्धेनुर्दक्षिणा ॥ ४ ॥

अथ श्वोभूते सूतस्य गृहान्परेत्य, वारुणं यवमयं चरुं निर्वपति । सवो वै सूतः । सवो वै देवान

दक्षिणां विधत्ते- तस्यर्षभ इति (का. श्रौ. सू. १५।६०।) । स ह्यैन्द्र इति । "आण्डाभ्यामैन्द्रः"- (श. प. ५ । २ । ३ । ८) इति प्रागाम्नातत्वात् तद्गत ऋषभस्यैन्द्रत्वं प्रसिद्धमिति 'हि' शब्दस्यार्थः ॥ ३ ॥

चतुर्थदिवसकर्तव्यामिष्टिं विधत्ते—अथ श्वोभूत इति । महिष्या इति । कृताभिषेकस्य राज्ञो मुख्या स्त्री महिषी, तस्या गृहे । षष्ठ्यर्थे चतुर्थी (पा. सू. २ । ३ । ६२ वा.) । इयं वै पृथिवीति । देवानां हविस्सम्पादनद्वारा भोगप्रदत्वात् पृथिव्यात्मिकाया अदितेर्देवपत्नीत्वम् । तस्मादिति । यस्माददितेर्देवपत्नीत्वम् 'तस्मात्' तद्देवत्यहविषः पत्नीगृहे निर्वापो युक्त इत्यर्थः ॥

दक्षिणां विधत्ते—तस्यै धेनुरिति (का. श्रौ. सू. १५ । ६०) । 'तस्यै' अदित्यै तदेवत्यस्य यागस्येत्यर्थः । धेनुरिव वा इति । यथा 'धेनुः' क्षीरादिरूपान् सर्वान् कामान् दोग्धि, एवम् 'इयं' पृथिव्यात्मिका अदितिः 'मनुष्येभ्यः' 'सर्वान्' 'कामान्' 'दुहे' दुग्धे । दुहेः "लोपस्त आत्मनेपदेषु" (पा. सू. ७ । १ । ४१) इति तलोपः । 'धेनुः' हि 'माता' प्रत्यक्षमुपलभ्यते, तथा 'इयं' भूमिरपि 'मातेव' 'मनुष्यान्' 'बिभर्ति' पोषयति । 'तस्मात्' उक्तरीत्या अदितेर्धेन्वाः सम्बन्धादादित्यचरोः धेनुर्दक्षिणात्वेन युज्यते (तै. सं. १।८।९।१) ॥ ४ ॥

पञ्चमदिवसे कर्तव्यामिष्टिं विधत्ते—अथ श्वोभूत इति ॥ ५ ॥

१–अदित्यै महिष्याः । । का० श्रौ० सू० १५।५१ । २–वारुणः सूतस्य । का० श्रौ० सू० १५।५२ ।

(श्वोऽथ) अथ श्वोभूते । ग्रामण्यो गृहान्परेत्य मारुतꣳ सप्तकपालं पुरोडाशं निर्व्वपति विशो वै मरुतो वैश्यो वै ग्रामणीस्तस्मान्मारुतो भवत्येतद्वा ऽअस्यैकꣳ रत्नं यद्ग्रामणीस्तस्मा ऽएवैतेन सूयते तꣳ स्वमनपक्रमिणं कुरुते तस्य पृषन्गौर्दक्षिणा भूमा वा ऽएतद्रूपाणां यत्पृषतो गोर्व्विशो वै मरुतो भूमो वै विट्तस्मात्पृषन्गौर्दक्षिणा ॥ ६ ॥

(णाऽथ) अथ श्वोभूते । क्षत्तुर्गृहान्परेत्य सावित्रं द्वादशकपालं वाऽष्टाकपालं वा पुरोडाशं निर्व्वपति सविता वै देवानां प्रसविता प्रसविता वै क्षत्ता तस्मात्सावित्रो भवत्येतद्वा ऽअस्यैकꣳ रत्नं यत्क्षत्ता तस्मा ऽएवैतेन सूयते तꣳ स्वमनपक्रमिणं कुरुते तस्य श्येतोऽनड्वान्दक्षिणैष वै

वरुणः । तस्माद् वारुणो भवति । एतद्वाऽअस्यैकं रत्नं-यत् सूतः । तस्माऽएवैतेन सूयते । तं स्वमनपक्रमिणं कुरुते । तस्याश्वो दक्षिणा । स हि वारुणो-यदश्वः ॥ ५ ॥

अथ श्वोभूते ग्रामण्यो गृहान् परेत्य, मारुतं सप्तकपालं पुरोडाशं निर्वपति । विशो वै मरुतः । वैश्यो वै ग्रामणीः । तस्मान्मारुतो भवति । एतद्वाऽअस्यैकं रत्नं-यद् ग्रामणीः । तस्माऽएवैतेन सूयते । तं स्वमनपक्रमिणं कुरुते । तस्य पृषन् गौर्दक्षिणा । भूमा वाऽएतद्रूपाणां-यत्पृषतो गोः । विशो वै मरुतः । भूमो वै विट् । तस्मात् पृषन् गौर्दक्षिणा ॥ ६ ॥

अथ श्वोभूते क्षत्तुर्गृहान् परेत्य, सावित्रं द्वादशकपालं वा अष्टाकपालं वा पुरोडाशं निर्वपति ; सविता वै देवानां प्रसविता । प्रसविता वै क्षत्ता । तस्मात्सावित्रो भवति । एतद्वा अस्यैकं रत्नं-

---

षष्ठदिवसे कर्तव्यामिष्टिं विधत्ते-अथ श्वोभूते इति । 'ग्रामण्यः' ग्रामं नयतीति ग्रामणीः, वैश्यानां मुख्यः तस्य 'गृहान्' । मरुतां सप्तगणात्मकत्वात् तदेव पदविशः सप्तसु कपालेषु श्रपणं युक्तमित्याह-सप्तकपालमिति । ग्रामणीगृहे मारुतकरणमुभयोर्वैश्यत्वनिबन्धनमित्याह-विशो वा इति । 'विशः' प्रजाः देवानामिति शेषः ॥

मारुतस्य दक्षिणां विधत्ते-तस्य पृषन्निति । (का. श्रौ. सू. १५ । ६०) । पृषन्' बिन्दुमान् श्वेतरक्तकृष्णबिन्दुयुत इत्यर्थः । पृषत्त्वं प्रशंसति-भूमा वा इति । 'पृषतः'-इति षष्ठ्यन्तं गोविशेषणम् । पृषतो गोर्यदस्ति एतद् रूपाणां भूमा इति पदयोजना । तादृशे गवि नानाविधवर्णानां सद्भावाद्रूपबाहुल्यमित्यर्थः । भूमानमेवावलम्ब्य विचित्रवर्णस्य गोर्मारुतहविर्योग्यतामाह-विशो वा इति । भूमो वा इति । भूमा उ इति । भूमरूपैव खलु वैश्यजातिः ॥ ६ ॥

सप्तमदिवसकर्तव्यामिष्टिं विधत्ते-अथ श्वोभूते इति । क्षत्तुर्गृहानिति । क्षत्ता नाम यष्टिहस्तोऽन्तः-

---

१-मारुतो ग्रामण्यः । का. श्रौ. सू. १५ । ५३ । २-सावित्रः क्षत्तुः । का० श्रौ० सू० १५ । ५४ ।

सविता स ऽएष तपत्येति वा ऽएष ऽएत्यनड्वान्युक्तस्तद्यच्छ्येतो भवति श्येत इव ह्येष उद्यंश्चास्तं च यन्भवति तस्माच्छ्येतोऽनड्वान्दक्षिणा ॥७॥

(७।ऽथ) अथ श्वोभूते । सङ्ग्रहीतुर्गृहान्परेत्याश्विनं द्विकपालं पुरोडाशं निर्वपति सयोनी वा ऽअश्विनौ सयोनी सव्यष्ठसारथी समानꣳ हि रथमधितिष्ठतस्तस्मादश्विनो भवत्येतद्वा ऽअस्यैकꣳ रत्नं यत्संग्रहीता तस्मा ऽएवैतेन सूयते तꣳ स्वमनपक्रमिणं कुरुते तस्य यमौ गावौ दक्षिणा तौ हि सयोनी यद्यमौ यदि यमौ न विन्देदप्यनूचीनगर्भावेव गावौ दक्षिणा स्यातां ता ऽउ ह्यपि समानयोनी ॥ ८ ॥

यत्सत्ता । तस्माऽएवैतेन सूयते । तं स्वमनपक्रमिणं कुरुते । तस्य श्येतोऽनड्वान् दक्षिणा । एष वै सविता–य एष तपति । एति वाऽएषः । एत्यनड्वान् युक्तः । तद् यच्छ्येतो भवति । श्येत इव ह्येष उद्यंश्चास्ते च यन् भवति । तस्माच्छ्येतोऽनड्वान् दक्षिणा ॥ ७ ॥

अथ श्वोभूते सङ्ग्रहीतुर्गृहान्परेत्याश्विनं द्विकपालं पुरोडाशं निर्वपति । सयोनी वाऽअश्विनौ, सयोनी सव्यष्ठसारथी । समानं हि रथमधितिष्ठतः । तस्मादाश्विनो भवति । एतद्वाऽअस्यैकं रत्नम् । यद् सङ्ग्रहीता । तस्माऽएवैतेन सूयते । तं स्वमनपक्रामिणं कुरुते । तस्य यमौ गावौ दक्षिणा ।

पुराध्यक्षः, सर्वेषां नियन्ता, प्रतिहारापरपर्यायः । 'सावित्र' सवितृदेवत्यम् । क्षत्तुः सवितुश्च प्रसवितृत्वं साधारणो धर्म इत्याह–सविता वै देवानामिति ॥

दक्षिणां विधत्ते–तस्य श्येत इति । 'श्येतः' शुक्लवर्णः 'अनड्वान्' (तै. स. १ । ८ । ९ । १, २) । श्वेतस्यानडुहः सवितृसम्बन्धमाह–एष वा इति । 'यः' 'एषः' सूर्यः 'तपति' 'एषः' 'वै' खलु 'सविता' स च सूर्यः 'एति' प्रकर्षप्रकाशादिना जगन्निर्वाहं कुर्वन् सर्वदा सञ्चरति; 'अनड्वान्' अपि शकटस्यवहनादौ 'युक्तः' सन् सर्वत्र गच्छति, अतो गन्तृत्वमुभयोः सम्बन्धहेतुः साधारणो धर्मः श्वेतत्वमनूद्य स्तौति–तद्यच्छ्येत इति । 'एषः' सूर्यात्मकः सविता 'उद्यन्' उदयन् 'अस्तं' यन् च उदयास्तकालेषु 'श्येतः' शुक्लवर्णः 'इव हि' भवति ॥ ७ ॥

अष्टमदिवसकर्तव्यामिष्टिं विधत्ते–अथ श्वोभूत इति । संग्रहीतुर्गृहानिति (तै. सं. १।८।९।२) संग्रहीता नाम रथयोजयिता । 'आश्विनम्' अश्विदेवत्यम् । सग्रहीतृगृहे आश्विनहविषो निर्वापे कारणमाह–सयोनी इति । 'हि' यस्मात् 'सव्यष्ठसारथी' सव्यष्ठपदेन संग्रहीतोच्यते, स च सारथिश्च 'सयोनी' समानस्थानौ, एवम्, 'अश्विनौ' अपि 'सयोनी' सहोत्पन्नौ । तौ द्विविधौ 'समानम्' एकं 'रथम्' 'अधितिष्ठतः'; "युवं कवीष्ठ. पर्यश्विना रथम्" (ऋ. स. १० । ४० । ६) इति श्रवणात् ॥

१–आश्विन. संग्रहीतुः । का. श्रौ सू १५।५५ ।

(नीऽग्र) अथ श्वोभूते । भागदुघस्य गृहान्परेत्य पौष्णं चरुं निर्वपति पूषा वै देवानां भागदुघऽएष वा ऽएतस्य भागदुघो भवति तस्मात्पौष्णो भवत्येतद्वा ऽअस्यैकꣳ रत्नं यद्भागदुघस्तस्मा ऽएवैतेन सूयते तꣳ स्वमनपक्रमिणं कुरुते तस्य श्यामो गौर्दक्षिणा तस्यासावेव बन्धुर्योऽसौ त्रिपंयुक्तेषु ॥ ९ ॥

(ष्वु) अथ श्वोभूते । (तेऽक्षा) अक्षावापस्य च गृहेभ्यो गोविकर्त्तस्य च गवेधुकाः सम्भृत्य सूयमानस्य गृहे रौद्रं गावेधुकं चरुं निर्वपति ते

तौ हि सयोनी—यद्यमौ । यदि यमौ न विन्देद्—अप्यनूचीनगर्भावेव गावौ दक्षिणा स्याताम् । ताऽउ ह्यपि समानयोनी ॥ ८ ॥

अथ श्वोभूते भागदुघस्य गृहान् परेत्य, पौष्णं चरुं निर्वपति । पूषा वै देवानां भागदुघः । एष वाऽएतस्य भागदुघो भवति । तस्मात् पौष्णो भवति । एतद्वाऽअस्यैकं रत्नं—यद्भागदुघः। तस्माऽएवैतेन सूयते । तं स्वमनपक्रमिणं कुरुते । तस्य श्यामो गौर्दक्षिणा । तस्यासावेव बन्धुः—योऽसौ त्रिषंयुक्तेषु ॥ ९ ॥

अथ श्वोभूतेऽक्षावापस्य च गृहेभ्यो, गोविकर्त्तस्य च गवेधुकाः सम्भृत्य, सूयमानस्य गृहे रौद्रं गावेधुकं चरुं निर्वपति । ते वाऽएते द्वे सती रत्नेऽएकं करोति—सम्पदः कामाय । तद्यदेतेन

आश्विनस्य हविषो योग्यदक्षिणां विधत्ते—तस्य यमाविति (का. श्रौ. सू. १५।६०)। यमौ सदैवैकस्या-मातुर्गर्भादुत्पन्नौ । यमयोरश्विसाम्यमाह—तौ हि सयोनी इति । यमयोरलाभे पक्षान्तरमाह—यदि यमाविति । (का. श्रौ. सू. १५।६०) । 'अनूचीनगर्भौ ' अनुक्रमेण पौर्वापर्येण जातगर्भौ । तयोरपि समान-योनित्वं दर्शयति—ता उ हीति । यौ क्रमेणोत्पन्नौ ' तौ उ अपि हि ' ' समानयोनी ' मध्ये गर्भान्तरेणा-व्यवहितत्वात् ॥ ८ ॥

नवमदिवसकर्त्तव्यामिष्टिं विधत्ते—अथ श्वोभूत इति । भागदुघस्य गृहानिति[1] । यो राज्ञः प्राप्यं षष्ठं भागं प्रजाभ्यो गृहीत्वा राज्ञे दोग्धि प्रयच्छति, स भागदुघः । पूषा वा इति । ' पूषा ' नाम मार्गसंरक्षको देवः, 'देवानां' 'भागदुघः' भागं दोग्धि; स हि यजमानदत्तानि हवींषि मार्गे रक्षोभ्यः संरक्ष्य तान् देवान् गमयतीत्यर्थः॥

पौष्णचरुयागे श्यामवर्णां गां दक्षिणां विधत्ते—तस्य श्याम इति (का. श्रौ. सू. १५।६०) (तै. सं. १।८।९।१०) । श्यामत्वस्तावकमतिदिशति—तस्यासाविति । 'बन्धुः' वाक्यशेषः । कः पुनरसाविति तमाह—योऽसौ त्रिषंयुक्तेष्विति । त्रिषंयुक्तानि उक्तानि; तत्र द्वितीये, पौष्णचरोर्दक्षिणात्वेन विहितस्य गोः श्याम-त्वस्तावकः "स हि पौष्णो यच्छ्यामो द्वे वै श्यामस्य रूपे " (श. प. ५।२।५।८) इत्यादिः यो वाक्यशेषः सोऽत्रापि समान इत्यर्थः ॥ ९ ॥

यजमानगृहे कर्त्तव्यं दशमं रत्नहविर्विधत्ते—अथ श्वोभूत इति[2] (तै. सं. १ । ८ । ९ । २) । अक्षावापो

१—पौष्णो भागदुघस्य । का.श्रौ.सू.१५।१५। २—रौद्रो यजमानस्याक्षावापगोविकर्तगृहेभ्यो गवेधुकलाभः । का० श्रौ०सू०१५।१७।

वाऽस्यैते द्वे रत्नी गृहे ऽएकं करोति सम्पदः कामाय तद्यदेतेन यजते यां वाऽइमाᳪं सभायां घ्नन्ति रुद्रो हैतामभिमन्यतेऽग्निर्वै रुद्रोऽधिदेवनं वा अग्निस्तस्यैते ऽअङ्गारा यदक्षास्तमेवैतेन प्रीणाति तस्य ह वा ऽएषाऽनुमता गृहेषु हन्यते यो वा राजसूयेन यजते यो वैतदेवं वेदैतद्वा ऽअस्यैकᳪं रत्नं यदक्षावापश्च गोविकर्त्तश्च ताभ्यामेवैतेन सूयते तौ स्वावनपक्रमिणौ कुरुते तस्य द्विरूपो गौर्दक्षिणा शितिबाहुर्वा शितिवालो वाऽसिर्नखरो वालदाम्नाऽक्षावपनं प्रबद्धमेतद्ध हि तयोर्भवति ॥ १० ॥

यजते-यां वाऽइमां सभायां घ्नन्ति-रुद्रो हैतामभिमन्यते । अग्निर्वै रुद्रः । अधिदेवनं वाऽअग्निः । तस्यैतेऽअङ्गाराः-यदक्षाः । तमेवैतेन प्रीणाति । तस्य ह वाऽएषाऽनुमता गृहेषु हन्यते-यो वा राजसूयेन यजते, यो वैतदेवं वेद । एतद्वाऽअस्यैकं रत्नं-यदक्षावापश्च, गोविकर्तश्च । ताभ्यामेवैतेन सूयते । तौ स्वावनपक्रमिणौ कुरुते । तस्य द्विरूपो गौर्दक्षिणा । शितिबाहुर्वा, शितिवालो वा । असिर्नखरः, वालदाम्नाऽक्षावपनं प्रबद्धम् । एतद्ध हि तयोर्भवति ॥ १० ॥

नाम अक्षाणां क्षेप्ता, अक्षगोप्ता वा द्यूतकारः; गोविकर्त्तः मृगयासहायभूतो गोहिंसको व्याधः; तयोरुभयोर्गृहेभ्यो 'गवेधुका' आरण्यगोधूमान् 'सम्भृत्य' तैः रुद्रदेवत्यं चरुं 'सूयमानस्य' यजमानस्य 'गृहे' निर्वपेत् । उभयोर्गृहेभ्यो गवेधुकानां युगपत् सम्भरणं प्रशंसति-ते वा एते इति । अक्षावापगोविकर्त्तरूपयोर्द्वयोः सतोरनयोरेकत्र करणं सम्पद्धेतुरित्यर्थः । 'सम्पदः कामाय' समृद्ध्यभिलाषसिद्ध्यर्थमित्यर्थः । अक्षावापगोविकर्त्तसम्भृतैरेवारण्यगोधूमैः रौद्रश्चरुः कर्त्तव्य इत्यत्रोपपत्तिमाह-यां वा इमामिति । 'सभायां' सभास्थले द्यूतस्थाने 'याम् इमाम्' पणत्वेन कृतां गां 'घ्नन्ति' कितवाः । अत एव चतुर्थाध्याये आम्नास्यते-" एतेऽक्षेष्वाह गां दीव्यध्वमिति "-(श. प. ५ । ४ । २३) इति । तत्र सूत्रम्-" गामस्यानीय घ्नन्ति "-(का. श्रौ. सू. १५ । २०३) इति । तत्र ताम् 'एतां' 'रुद्रः' 'अभिमन्यते' क्रूरकर्मत्वात् । स तस्य रुद्रः परम्परया अधिदेवनात्मक इत्याह-अग्निर्वा इति । अग्निरेव खलु रोदनाद्रुद्रनामा सम्पन्नः । अत एव तैत्तिरीयके अग्निं प्रस्तुत्याम्नातम्-" सोऽरोदीद् यदरोदीत् तद्रुद्रस्य रुद्रत्वम् "-(तै. सं. १ । ५ । १ । १) इति । स च 'अग्निः' 'अधिदेवनं' द्यूताधिकरणं स्थानम्, अधिदेवनात्मकस्याग्नेः अक्षावापाङ्गाराः 'तमेव' अधिदेवनात्मकं रुद्रम् 'एतेन' अक्षावापगृहसम्भृतगवेधुकनिष्पन्नहविषा 'प्रीणाति' तर्पयति । तस्य ह वा इत्यादि । 'यो राजसूयेन यजते' 'यो वा' 'एतत्' एतं राजसूयप्रयोगं 'वेद,' 'तस्य गृहेषु' 'अनुमता' अध्वर्युप्रभृतिभिरनुज्ञाता सती 'गौः हन्यते' गोविकर्त्तेन हिंस्यते, अतो गोविकर्त्तगृहादानीतगवेधुका हननाभिमानिनो रुद्रस्य हविष्ट्वे योग्या इत्यर्थः ॥

तस्य रौद्रहविषो दक्षिणां विधत्ते-तस्य द्विरूप इति (का. श्रौ. सू. १५ । ६०) । 'शितिबाहुः' श्वेतबाहुः 'वा' भवेत्, 'शितिवालः' श्वेतवालो 'वा' बाहौ वाले वा श्वेतत्वम्, सर्वाङ्गे कृष्णवर्णं इति द्विरूपत्वम् । दक्षिणान्तरं विधत्ते-असिरिति । 'नखरो' निष्कोषः 'असिः' कृपाणः । 'वालदाम्ना'

(त्यु) अथ श्वोभूते । पालागलस्य गृहान्परेत्य चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वाऽध्वनऽआज्यं जुहोति जुषाणोऽध्वाऽऽज्यस्य वेतु स्वाहेति प्रहेयो वै पालागलोऽध्वानं वै प्रहित ऽएति तस्मादध्वन आज्यं जुहोत्येतद्वाऽअस्यैकᳫँ रत्नं यत्पालागलस्तस्माऽएवैतेन सूयते तᳫँ स्वमनपक्रमिणं कुरुते तस्य दक्षिणाऽप्युक्ष्णवेष्टितं धनुश्चर्ममया वाणवन्तो लोहित ऽउष्णीष ऽएतदु हि तस्य भवति ॥ ११ ॥

अथ श्वोभूते पालागलस्य गृहान्परेत्य, चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वाऽध्वन आज्यं जुहोति–"जुषाणोऽध्वाऽऽज्यस्य वेतु स्वाहा"–इति । प्रहेयो वै पालागलः अध्वानं वै प्रहित एति । तस्मादध्वन आज्यं जुहोति । एतद्वाऽअस्यैकं रत्नं–यत् पालागलः । तस्माऽएवैतेन सूयते । तं

रोमस्रजा 'प्रबद्धम्' 'अक्षावपनं' पात्रम्; अक्षा उप्यन्ते अस्मिन्निति 'अक्षावपनम्' अक्षस्यानावपन पात्रम् । एव गौः, असिः, अक्षावपनमिति त्रीण्यपि समुच्चित्य दक्षिणेत्यर्थः । तथैव कात्यायनः–"त्रिदक्षिणो रौद्रः, शितिबाहुशितिवालयोरन्यतरः, असिर्नखरो, वालदामबद्धमक्षावपनम्"–(का. श्रौ. सू. १५ । १०–१२) इति । किमर्थं नखरास्यक्षपात्रद्वयं दक्षिणात्वेनोच्यते इति तत्राह–एतदु हीति । 'तयोः' अक्षावापगोविकर्त्तयोः तद्‌द्वयं स्व 'भवति' एकैकस्यैकैकमस्ति; अतोऽत्र तदुभयसम्बन्धात्तद्‌द्वयं दक्षिणात्वेन प्रयुज्यत इत्यर्थः ॥ १० ॥

दूतगृहे कर्त्तव्यमाज्यहोमरूपमेकादशं रत्नहविर्विधत्ते–अथेति । पालागलो नाम दूतः । तथैव कात्यायनः पालागलास्थाने दूतशब्द प्रयुक्तवान्–"चतुर्गृहीनं जुषाणोऽध्वाऽऽज्यस्य वेत्विति दूतस्य" (का.श्रौ.सू. १५ । ५८ ।)–इति । आपस्तम्बेन तु दूतविशेषपरत्वेन व्याख्यातः–"अध्वने स्वाहेति पालागलस्य गृहे जुहोत्यनृत दूत ब्रुवते" (आ. श्रौ. सू. १८ । १० । २९) इति । 'पालागलम्' अनृतवादिनं दूतमिति ब्रुवते आचार्या इत्यर्थः । अध्वदेवत्यश्चतुर्गृहीताज्यहोम एवैकादश हविरित्यर्थः ।

मन्त्रस्यार्थः–'आज्य जुषाणः' आज्यभाग सेवमानः 'अध्वा' देवता 'अज्यस्य वेतु' आज्यं पिबतु । 'स्वाहा' सुहुतमस्तु 'इति' । दूतगृहेऽध्वदेवस्य होमस्य उपपत्तिमाह–प्रहेय इति । 'पालागलः' दूतः 'प्रहेयः' राज्ञा प्रेष्यः, प्रस्थापनीयः । प्रेष्यत्वमेवाह–अध्वानमिति । प्रहित. प्रेषितः प्रस्थापितः सन् अध्वानं गच्छति, अतोऽध्वसम्बन्धात् तद्‌गृहे होमः कार्य इत्यर्थः ॥

तस्य होमस्य दक्षिणां विधत्ते–तस्य दक्षिणेति । 'उक्ष्णवेष्टितम्' उक्ष्णशब्देन स्नाय्वभिधीयते, उक्षविकारैः स्नायुभिः 'वेष्टित' स्यूत 'धनुः' 'चर्ममयाः बाणवन्तः' इषवः, 'लोहितः' लोहितवर्णः 'उष्णीष' शिरोवेष्टनम् एतत् सर्वं दक्षिणेत्याह–एतदु हीति । एतावदेव हि 'तस्य' दूतस्य स्वं भवति ॥ ११ ॥

१–क्षत्तरस्याप्युक्ष्णवेष्टित धनुः । चर्ममयाः सेषुकाः । लोहित उष्णीषः । का. श्रौ. सू. १५ । १३–१५ ।

तानि वा ऽएतानि । (न्ये) एकादश रत्नानि सम्पादयत्येकादशाक्षरा वै त्रिष्टुब्वीर्यं त्रिष्टुब्वीर्यमेवैतद्रत्नान्यभिसम्पादयति तद्यद्रत्निनाᳬं हविर्भिर्यजतऽएतेषां वै राजा भवति तेभ्यऽ एवैतेन सूयते तान्त्स्वाननपक्रमिणः कुरुते ॥ १२ ॥

(तेऽथ) अथ श्वोभूते । परिवृक्त्यै गृहान्परेत्य नैर्ऋतं चरुं निर्वपति या वा अपुत्रा पत्नी सा परिवृक्ती स कृष्णानां व्रीहीणां नखैर्निर्भिद्य तण्डुलान्नैर्ऋतं चरुᳬं श्रपयति स जुहोत्येष ते निर्ऋते भागस्तं जुषस्व स्वाहेति या वा ऽअपुत्रा पत्नी सा निर्ऋतिगृहीता तद्यदेवास्याऽअत्र नैर्ऋतᳬं रूपं तदेवैतच्छमयति तथो हैनᳬं सूयमानं निर्ऋतिर्न गृह्णाति तस्य दक्षिणा कृष्णा गौः परिमूर्णी पर्यारिणी सा ह्यपि निर्ऋतिगृहीता तामाह मा मेऽद्येशायां व्यात्सीदिति तत्पाप्मानमपादत्ते ॥ १३ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ५ । २ । ५ ॥ (३–१) ॥

स्वमनपक्रामिणं कुरुते । तस्य दक्षिणा–अप्युस्णवेष्टितं धनुः, चर्ममया बाणवन्तो, लोहितऽउष्णीषः । एतद्ध हि तस्य भवति ॥ ११ ॥

तानि वाऽएतान्येकादश रत्नानि सम्पादयति । एकादशाक्षरा वै त्रिष्टुप्, वीर्यं त्रिष्टुप्, वीर्यमेवैतद्रत्नान्यभिसम्पादयति । तद्यद्रत्निनां हविर्भिर्यजते । एतेषां वै राजा भवति । तेभ्य एवैतेन सूयते । तान् स्वाननपक्रमिणः कुरुते ॥ १२ ॥

अथ श्वोभूते परिवृक्त्यै गृहान्परेत्य, नैर्ऋतं चरुं निर्वपति । या वाऽअपुत्रा पत्नी–सा परिवृक्ती । स कृष्णानां व्रीहीणां नखैर्निर्भिद्य; तण्डुलान्नैर्ऋतं चरुं श्रपयति । स जुहोति–" एष ते निर्ऋते भागः, तं जुषस्व स्वाहा "–(वा० सं० ९ । ३५) इति । या वाऽअपुत्रा पत्नी–सा निर्ऋतिगृहीता । तद् यदेवास्याऽअत्र नैर्ऋतं रूपम्–तदेवैतच्छमयति । तथो हैनं सूयमानं

एतेषां रत्नहविषामेकादशसङ्ख्यां प्रशंसति–तानि वा एतानीति । संख्यासाम्यात् त्रिष्टुप्त्वम् । त्रिष्टुभो वीर्यत्वमिन्द्रेण सहोत्पत्तेरित्यवगन्तव्यम् । ' एतत् ' एतेन रत्नहविरनुष्ठानेन यजमाने वीर्यमेव सम्पादितवान् भवति । प्रकारान्तरेण तदेव प्रशंसति–तद्यदिति । यथोक्तसेनानीपुरोहितमहिष्यादयो रत्निनः; तदभिमानिदेवतानां प्रियाण्येतानि हवींषि; अतस्तद्गृहेष्वेव कर्त्रा गत्वा निर्वपेत् । एतैः ' रत्निनां ' हविर्भिर्योगेन सेनानीप्रभृतीनां रत्नानां स्वस्य ' राजा ' भवेत् । तेभ्यः तत्सङ्ग्रहार्थम् ' एतेन ' रत्नहविरनुष्ठानेन 'सूयते' प्रेर्यते ॥ १२ ॥

परिवृक्तीगृहे कर्तव्यं नैर्ऋतहविर्विधत्ते–अथ श्वोभूत इति । ' परिवृक्ती ' शब्दस्यार्थमाह–या वा इति । ' अपुत्रा ' राजपत्नी केवलं भोगार्था परिवृक्ती । हविषो द्रव्यं विदधच्चोदकप्राप्तमवघातं निषेधति–स कृष्णा-

उपरिष्टाद्रत्नानाᳫँ सौमारौद्रेण यजते। स श्वेतायै श्वेतवत्सायै पयसि शृतो भवति तद्यदुपरिष्टाद्रत्नानाᳫँ सौमारौद्रेण यजते ॥ १ ॥

निर्ऋतिर्न गृह्णाति। तस्य दक्षिणा-कृष्णा गौः परिमूर्णी पर्यारिणी। सा ह्यपि निर्ऋतिगृहीता। तामाह-" मा मेऽस्येशायां वात्सीत् "-इति। तत् पाप्मानमपादत्ते ॥ १३ ॥

अथोपरियागाः।

उपरिष्टाद्रत्नानां सौमारौद्रेण यजते। स श्वेतायै श्वेतवत्सायै पयसि शृतो भवति। तद् यदुपरिष्टाद्रत्नानां सौमारौद्रेण यजते ॥ १ ॥

नामिति। नखैर्निर्भिन्नाना कृष्णव्रीहीणां तण्डुलैः नैर्ऋत चरु 'श्रपयति' निर्वपेत्। हवन समन्त्रकं विधत्ते-स जुहोतीति। जुहोतिचोदितत्वात् स्वाहाकारप्रदानत्वाच्चाय होमो दर्वीहोमः। कात्यायनेन तु पक्षान्तरं सूत्रितम्-" दर्वीहोम एष " ते निर्ऋत इति जुहोति वषट्कृते वा "-(का. श्रौ. सू. १५। ५९) इति। परिवृत्तीगृहे नैर्ऋतचर्वनुष्ठानस्योपपत्तिमाह-या वा इति। अपुत्रा स्त्री 'निर्ऋतिगृहीता' पाप्मना गृहीता भवति। अतः 'अस्या नैर्ऋतं रूपं' 'अत्र' गृहेऽनुष्ठितेन नैर्ऋतचरुहोमेन शमितवान् भवति ॥

तस्य दक्षिणां विधत्ते-तस्य दक्षिणा कृष्णा गौरिति। 'परिमूर्णी'। " मूर्छा मोहसमुच्छ्राययोः "-(धा. पा. भ्वा. प. २१२) इति अस्मात् क्तिनि " राल्लोपः "-(पा. सू. ६। ४। २१) इति छकारस्य लोपे, निष्ठानत्वे च कृते रूपम्। परिमूढा अक्षमा। 'पर्यारिणी' परित आर्तिमती व्याधिगृहीता केनचिदङ्गेन अपहता वा 'कृष्णा गौः दक्षिणा'। अत्र सूत्रम्-" कृष्णा परिमूर्ण्यपहतोत्तमस्य "-(का. श्रौ. सू. १५। ६६) इति ॥

तैत्तिरीयके तु परिवृत्तीगृहकर्तव्यनैर्ऋतचरोः कृष्णा भग्नशृङ्गा गौर्दक्षिणात्वेन श्रुता-" नैर्ऋतं चरुं परिवृत्त्यै गृहे कृष्णानां व्रीहीणां नखनिर्भिन्नं कृष्णा कूटा दक्षिणा "-(तै. सं. १। ८। ९। १) इति। 'कूटा' भग्नशृङ्गा इति हि व्याख्यातम्। दक्षिणाभूताया गोर्नैर्ऋतचरुयोग्यतामाह-सा ह्यपीति। जीर्णा निवृत्तप्रसवा गौः निर्ऋतिगृहीता भवति ॥

इष्ट्यन्ते किञ्चित् कर्तव्यं विधत्ते-तामाहेति। 'तां' परिवृत्तीम् 'आह' वदेत्। वाक्यस्यायमर्थः-'अद्य' इदानीम् इतः परं 'मे' मम 'ईशायां' स्वाम्ये 'मा वात्सीत्' मद्भोग्या मा भूरित्यर्थः। वचनं स्तौति-तदिति। निर्ऋतिगृहीतां परिवृत्तीं प्रति एतेन वचनेन 'पाप्मानम् एव' 'अपादत्ते' अपसारितवान् भवतीति ॥ १३ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे तृतीयाऽध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (५-३-१) ॥

अथ सौमारौद्रयागं विधत्ते-उपरिष्टाद्रत्नानामिति-(तै. सं. १। ८। ९। २)। रत्नहविषामुपरि

१-नैर्ऋतः परिवृत्त्यै कृष्णव्रीहीणां नखनिर्भिन्नानाम् इति अस्य सूत्रस्यादिमो भागः। २-परिवृत्तीं चाह मा मेऽद्येशाया वात्सीदिति। का. श्रौ. सू. १५। ६७। ३-सौमारौद्रोऽनन्तरः शुक्लापयसि शुक्लवत्सायाः। का० श्रौ० सू० १५। ६८।

स्वर्भानुर्ह वा ऽआसुरः । सूर्यं तमसा विव्याध स तमसा विद्धो न व्यरोचत तस्य सोमारुद्रावेवैतत्तमोऽपाहताᳪं स एषो ऽपहतपाप्मा तपति तथो ऽएवैषऽ एतत्तमः प्रविशत्येतं वा तमः प्रविशति यदयज्ञियान्यज्ञेन प्रसजत्ययज्ञियान्वाऽएतद्यज्ञेन प्रसजति शूद्रांस्त्वद्यांस्त्वत्तस्य सोमारुद्रावेवैतत्तमोऽपहतः सोऽपहतपाप्मैव दीक्षते तद्यच्छ्वेतायै श्वेतवत्सायै पयसि शृतो भवति कृष्णं वै तमस्तत्तमोऽपहन्ति तस्यैषैव श्वेता श्वेतवत्सा दक्षिणा ॥ २ ॥

स्वर्भानुर्ह वाऽआसुरः सूर्यं तमसा विव्याध । स तमसा विद्धो न व्यरोचत । तस्य सोमारुद्रावेवै-तत्तमोऽपाहताम् । स एषोऽपहतपाप्मा तपति । तथोऽएवैष एतत्तमः प्रविशति, एतं वा तमः प्रविशति यदयज्ञियान् यज्ञेन प्रसजति । अयज्ञियान्वाऽएतद्यज्ञेन प्रसजति शूद्रांस्त्वत्, यांस्त्वत् । तस्य सोमा-रुद्रावेवैतत्तमोऽपहतः । सोऽपहतपाप्मैव दीक्षते । तद् यच्छ्वेतायै श्वेतवत्सायै पयसि शृतो भवति । कृष्णं वै तमः । तत् तमोऽपहन्ति । तस्यैषैव श्वेता श्वेतवत्सा दक्षिणा ॥ २ ॥

स्वगृहे सौमारौद्रयागः कर्त्तव्यः । स च कः ? 'श्वेतवत्सायै श्वेतायै' । उभयत्र षष्ठ्यर्थे चतुर्थी । (पा. सू. २ । ३ । ६२ । वा.) शुक्लवत्सायाः शुक्लाया गोः 'पयसि' 'शृतः' पक्वो 'भवति' ॥ १ ॥

रत्नहविर्भ्योऽनन्तर विहितं सौमारौद्रयागमनूद्याख्यायिकया प्रशंसति–स्वर्भानुर्हेति । 'आसुरः' असुरपुत्रः 'स्वर्भानुः' 'सूर्यम्' 'तमसा' 'विव्याध' आच्छादितवान् । 'सः' सूर्यः तेन 'तमसा' 'विद्धः' आच्छादितः । 'न व्यरोचत' नातिप्रकाशवान् जातः । 'तस्य' 'तत् तमः' 'सोमारुद्रौ एव' 'अपाहताम्' अपहतवन्तौ । तत आरभ्य सूर्यो निवृत्ततमस्कः सन् 'तपति' नभसि दीप्यते । इदानीं तदनुष्ठातुरपि तमसाऽऽच्छादनमाह–तथो एवैष इति । 'अयज्ञियान्' अयज्ञार्हान् सेनान्यादीन् 'यज्ञेन' 'प्रसजति' प्रसक्तान् तत्तद्यागानुष्ठानेन सम्बद्धान् करोतीति 'यत्' 'एतत्' एतेन 'एषः' अनुष्ठाता राजन्यः 'तथा उ' तथैव सूर्यवदेव 'तमः प्रविशति' । तमः वा कर्तृ 'एतं' सुब्वन्तं 'प्रविशति' । सेनान्यादीनामयज्ञियत्वं प्रसिद्धमित्याह–अयज्ञियान् वा इति । तामेव प्रसिद्धिं दर्शयति–शूद्रानिति । 'त्वत्'–इति एकपर्यायः । एकदा 'शूद्रान्' सेनान्यादीन्, 'त्वत्' एकदा 'यान्' कांश्चन गोविकर्तादीन् हीनजातीनपि 'यज्ञेन' 'प्रसजति' । तेन अयज्ञियसम्बन्धेन तमः प्रविशतीति अतः 'तस्य' यष्टुः तथाविधं तमः 'सोमारुद्रौ एव' एतत् एतेन चरुणा प्रीणितौ 'अपहतः' विनाशयतः । ततः पापलेशासंस्पृष्टः सन् 'दीक्षते' दीक्षार्हो भवतीत्यर्थः । श्वेतापयसि श्रपणं प्रशंसति–तद्यदिति । 'तद्' 'यत्' यदि, 'तमो' नाम 'कृष्णं' श्वेतवत्सायाः श्वेतायाः शुक्लवर्णे 'पयसि' श्रपणेन कृष्णरूपं तमः अपसारितवान् भवतीत्यर्थः ॥

यस्याः पयसि चरुः पक्वः तामेव दक्षिणात्वेन विधत्ते–तस्यैषैवेति ॥ २ ॥

१–सैव दक्षिणा । का. श्रौ. सू. १५ । ३६ ।

स एतेनापि यजेत । योऽलं यशसे सन्नयशो भवति यो वाऽनूचानः सोऽलं यशसे सन्नयशो भवति यो न यशो भवति स तमसा वै स तत्प्रावृतो भवति तस्य सोमाहुत्यैवैतत्तमोऽपहतः सोऽपहतपाप्मा ज्योतिरेव श्रिया यशसा भवति ॥ ३ ॥

(४) अथ मैत्राबार्हस्पत्यं पशुं निर्वपति । एतद्वा एष यो यज्ञपथादेत्येति वा एष यज्ञपथाद्य आहिताग्निः सन्नयज्ञेन यजतेऽयज्ञिया ह्येते वा एष यज्ञेन प्रयजति [illegible]
मित्रो ब्रह्म हि यज्ञो [illegible]
सोऽपि पुनरेव यज्ञपथे दीयते तस्मान्मैत्राबार्हस्पत्यं पशुं निर्वपति ॥ ४ ॥

स एतेन–अपि यजेत–योऽलं यशसे सन्नयशो भवति । यो वाऽनूचानः सोऽलं यशसे सन्नयशो भवति । यो न यशी भवति–स तमसा वै स तत् प्रावृतो भवति । तस्य सोमाहुत्यावेतत्तमोऽपहतः । सोऽपहतपाप्मा ज्योतिरेव श्रिया यशसा भवति (१) ॥ ३ ॥

अथ मैत्राबार्हस्पत्यं पशुं निर्वपति । एतद्वा एषः–यो यज्ञपथादेति । एति वा एष यज्ञपथाद् य आहिताग्निः सन्नयज्ञेन यजति । अयज्ञियाः ह्येते एतेन यजति–शूद्रादयः, यो वेदवत् । मित्राबृहस्पती वै यज्ञपथः । ब्रह्म हि मित्रो, ब्रह्म हि यज्ञः । ब्रह्म हि बृहस्पतिः, ब्रह्म हि यज्ञः । तद्ब्रह्मैतद्यज्ञपथमभिपद्यते । सोऽपि पुनरेव यज्ञपथे दीयते । तस्मान्मैत्राबार्हस्पत्यं पशुं निर्वपति ॥ ४ ॥

प्रकृतात्कल्पान्तरात्तस्य होमस्य कालमन्यं दर्शयति–स एतेनापीति । ' अपिः ' समुच्चये । ' सोऽपि ' ' एतेन ' सोमाहुत्यैव सहाग्निः ' यजेत ' । स कस्तत्र ? अत आह–' यः ' यज्ञियः पुरुषः ' यशसे ' यशसो प्राप्तये ' अलं सन् ' समर्थो योग्यो भवन्नपि ' अयशाः ' कीर्तिरहितः ' भवति ' । यस्यान्यदर्थे विविक्तत्वं–यो वा अनूचान इति । साङ्गवेदाध्यायी ' अनूचानः ' ' सः ' ' यशसे ' ' अलं ' योग्यो भवन्नपि ' अयशाः ' यशोरहितो ' भवति ' ' यः ' तु यशोरहितः, ' सः ' ' तमसा ' ' प्रावृतः, ' ' तस्य ' ' एतत् ' एतेन हविषा ' सोमाहुत्यै एव ' कीर्त्यभावरूपं ' तमः ' ' अपहतः ' स कीर्तिमन्तं पुरुषं करोतीत्यर्थः । ' सः ' यजमानः अपहतपाप्मा निःशुद्धः सन्, ज्योतिरात्मको भूत्वा ' श्रिया ' सम्पदा ' यशसा ' कीर्त्या सहितो भवतीति ॥ ३ ॥

विधत्ते–अथ मैत्रेति । ' मैत्राबार्हस्पत्यं ' मित्राबृहस्पतिदेवत्यं ' पशुं ' निर्वपेत् । देवतात्मकत्वं प्रशंसति–एतद्वा इति । अयज्ञियानां शूद्रादीनां मध्ये यजमानोऽयं यज्ञपथात्प्रच्युतो भवतीत्यर्थः । मित्राबृहस्पत्योर्यज्ञपथात्मकत्वं विवृणोति–ब्रह्म हि मित्र इति । ' ब्रह्म ' वेदः, तदेव हि ' यज्ञः ' तत्साधनत्वात् । ब्रह्म एव यज्ञपथमिति समासं विवक्षित्वा, तयोः एतयोः यज्ञपथत्वमिति । तत् पुनरेतीति । ' तत् ' तस्मात् यज्ञात्प्रच्युतं मित्राबृहस्पतिदेवत्यपश्वनुष्ठानात् पुनर्यज्ञपथं प्राप्य ' दीयते ' दीक्षां कर्तुमर्हतीत्यर्थः ॥ ४ ॥

१–अनूचानोऽयशा यजेत । का. श्रौ. सू. १५ । ८० । २–मित्राबार्हस्पत्यपशुः । का. श्रौ. सू. १५ । ८२ ॥

तस्यावृत् । (स्रा) या स्वयम्प्रशीर्णाऽऽश्वत्थी शाखा प्राची वोदीची वा भवति तस्यै मैत्रं पात्रं करोति वरुण्या वा ऽएषा या परशुवृक्णाऽथैषा मैत्री या स्वयम्प्रशीर्णा तस्मात्स्वयम्प्रशीर्णायै शाखायै मैत्रं पात्रं करोति ५॥

(त्यु) अथातच्य दधि । विनाटे ऽआसिच्य रथं युक्त्वाऽऽबध्य देदीयितवा ऽआह तद्यत्स्वयमुदितं नवनीतं तदाज्यं भवति वरुण्यं वा ऽएतद्यन्मथितमथैतन्मैत्रं यत्स्वयमुदितं तस्मात्स्वयमुदितमाज्यं भवति६॥

तस्यावृत् । या स्वयम्प्रशीर्णाऽऽश्वत्थी शाखा प्राची वोदीची वा भवति । तस्यै मैत्रं पात्रं करोति । वरुण्या वाऽएषा—या परशुवृक्णा । अथैषा मैत्री—या स्वयम्प्रशीर्णा । तस्मात् स्वयम्प्रशीर्णायै शाखायै मैत्रं पात्रं करोति ॥ ५ ॥

अथातच्य दधि, विनाटेऽआसिच्य, रथं युक्त्वा, आबध्य, देदीयितवाऽआह । तद् यत् स्वयमुदितं नवनीतम्—तदाज्यं भवति । वरुण्यं वाऽएतद्—यन्मथितम् । अथैतन्मैत्रम्—यत् स्वयमुदितम् । तस्मात् स्वयमुदितमाज्यं भवति ॥ ६ ॥

तस्य चरोरनुष्ठानप्रकारं वक्तुं प्रतिजानीते—तस्यावृदिति । 'तस्य' मैत्राबार्हस्पत्ययागस्य 'आवृत्' क्रिया, अनुष्ठानप्रकारो वक्ष्यत इति शेषः । 'स्वयम्प्रशीर्णा' स्वयमेव भग्ना, 'प्राची' प्रागायता, 'उदीची' उदगायता 'वा' या 'आश्वत्थी' अश्वत्थस्य 'शाखा' 'भवति' तस्याः शाखायाः 'मैत्रं' मित्रसम्बन्धि-चरुपाकार्थं 'पात्रं' कुर्यात् । स्वयम्भग्नाया मैत्रत्वं व्यतिरेकपूर्वकमुपपादयति—वरुण्या वा एषेति । 'या' शाखा 'परशुवृक्णा' छिन्ना अश्वनेन, सा हिंसितत्वाद् 'वरुण्या' वरुणदेवत्या, स्वयम्भग्नशाखा तु मित्रार्हा, हिंसाविरहात्, सर्वसुहृन्मित्रदेवस्य परशुच्छिन्नशाखानिर्मितं पात्रमयोग्यमित्यर्थः ॥ ५ ॥

मैत्रचर्वर्थमाज्यकरणं विधत्ते—अथातच्येति । पयोविशेषस्तैत्तिरीयके श्रुतः—"श्वेतायै श्वेतवत्सायै दुग्धे स्वयंमूर्छे" (तै. सं. १ । ८ । ९ । २)-इति । तादृशं पयः 'आतच्य' आतञ्चनद्रव्येण 'दधि' कृत्वा 'विनाटे' चर्ममये पात्रे दृतौ 'आसिच्य,' 'रथं' 'युक्त्वा' अश्वैः संयोज्य, 'आबध्य' दधिपूर्णं विनाटं रथे सम्बध्य, 'देदीयितवै' रथधावनाय 'आह' नियुञ्जीत । दीङ्‌धातोर्गतिकर्मणो यङ्लुगन्तात् क्रत्वर्थे तवै प्रत्ययः । तत्र रथधावनेन दध्नो यत् स्वयमुदितम् मथनमन्तरेण निष्पन्नं, नवनीतं तदेव स्वयमेव विलीनं सद् आज्यं भवति । आज्यकरणप्रकारस्सूत्रकारेण विशद उक्तः—"श्वेतां श्वेतवत्सामग्न्ये दृतौ दुहन्ति, तत् स्वयंमूर्च्छं रथयोगेन परिवहन्ति, तत् स्वयं मथितमातपे विषजन्ति, तत् स्वयं विलीनमाज्यं भवति"—(आ. श्रौ. सू. १८ । ११ । ३-६) इति । स्वयमुदिताज्यस्य मित्रयोग्यत्वं व्यतिरेकमुखेन दर्शयति—वरुण्यमिति । यन्मन्थननिष्पन्नमाज्यं तद् 'वरुण्यम्' उपद्रवकारिणो वरुणस्य योग्यम्, न तु सर्वसुहृदो मित्रस्य । यत्तु उदीरितरूपं स्वयमुदितं तन्मन्थनरूपस्य हिंसनस्य विरहान्मैत्रम् ॥ ६ ॥

१—गार्हपत्यमथिमिश्वाश्वत्थी या स्वयं भग्ना प्राच्युदीची वा शाखा तत्पात्रेणादित्यावि । का. श्रौ. सू. १५ । ७३ ।

द्वेधा तण्डुलान्कुर्वन्ति । स येऽणीयाᳪँसः परिभिन्नास्ते बार्हस्पत्या ऽअथ ये स्थवीयाᳪँसोऽपरिभिन्नास्ते मैत्रा न वै मित्रः कंचन हिनस्ति न मित्रं कश्चन हिनस्ति नैनं कुशो न कण्टको विभिनत्ति नास्य व्रणश्चनास्ति सर्वस्य ह्येव मित्रो मित्रम् ॥ ७ ॥

(स) अथ बार्हस्पत्यं चरुमधिश्रयति । तं मैत्रेण पात्रेणापिदधाति तदाज्यमानयति तत्तण्डुलानावपति स ऽएष ऊष्मणैव श्रप्यते वरुण्यो वा ऽएष योऽग्निना शृतोऽथैष मैत्रो य ऊष्मणा शृतस्तस्मादूष्मणा शृतो भवति तयोरुभयोरवद्यन्नाह मित्राबृहस्पतिभ्यामनुब्रूहीत्याश्राव्याह मित्राबृहस्पती यजेति वषट्कृते जुहोति ॥ ८ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके षष्ठं ब्राह्मणम् ॥ ५-२-६ ॥ (३. २.) ॥

द्वेधा तण्डुलान् कुर्वन्ति । स येऽणीयांसः परिभिन्नास्ते बार्हस्पत्याः । अथ ये स्थवीयांसोऽपरिभिन्नास्ते मैत्राः । न वै मित्रः कश्चन हिनस्ति, न मित्रं कश्चन हिनस्ति । नैनं कुशो न कण्टको विभिनत्ति । नास्य व्रणश्चनास्ति । सर्वस्य ह्येव मित्रो मित्रम् ॥ ७ ॥

अथ बार्हस्पत्यं चरुमधिश्रयति । तं मैत्रेण पात्रेणापिदधाति । तदाज्यमानयति । तत् तण्डुलानावपति । स एष ऊष्मणैव श्रप्यते । वरुण्यो वाऽएषः—योऽग्निना शृतः । अथैष मैत्रः । य ऊष्मणा शृतः ।

देवताद्वयस्य पृथक् चरोः श्रपणं विधित्सुः तण्डुलानां द्वेधाकरणं विधत्ते—द्वेधेति । 'ये' 'अणीयांसः' अणुतराः 'परिभिन्नाः' छिन्नाग्रास्तण्डुलाः, 'ते' बृहस्पतिदेवत्याः कर्तव्याः 'ये' 'स्थवीयांसः' स्थूलतराः 'अपरिभिन्नाः' अच्छिन्नाग्राः अचूर्णीकृताः, 'ते' मित्रदेवत्याः कर्तव्याः । मैत्राणामभिन्नत्वं प्रशंसति—न वै मित्र इति । 'मित्रो' देवः 'कश्चन' प्राणिन 'न हिनस्ति,' 'मित्रम्' अपि 'न कश्चन' कोऽपि 'हिनस्ति' 'एनं' मित्रं 'कुशः' दर्भो वा 'कण्टकः' वा 'न भिनत्ति' न विध्यति; अत एव तस्य 'व्रणः' अपि 'नास्ति' । सर्वस्य मित्रत्वादिति हेतुमाह—सर्वस्य ह्येवेति । पुंल्लिङ्गो मित्रशब्दो देवतावाची, नपुंसकलिङ्गस्तु सुहृद्वचनः ॥ ७ ॥

श्रपणप्रकारं विधत्ते—अथ बार्हस्पत्यमिति । 'बार्हस्पत्यं चरुम्' अधिश्रित्य, अग्निमध्ये स्थालीमारोप्य तस्यां बृहस्पत्यर्थांस्तण्डुलानोप्य, 'तं' चरुम् अश्वत्थशाखानिर्मितेन 'मैत्रेण पात्रेण' अपि—दध्यात् । 'तत्'

१–विनाग्न्युपपर्यूढं नवनीतं २–स्वयं आतमाज्यमासिच्य पात्रे तस्मिन् स्थविष्ठांस्तण्डुलान्मित्रायावपति । ऊष्मणा शृतो भवति । अनिष्ठानितरस्मिन् । का. श्रौ. सू. १५ । ७४–७६ । ३–बार्हस्पत्यमधिश्रित्याश्वत्थी या स्वयं मृता मास्युरीवो वा शाखा तत्पात्रेणापिदधाति । का. श्रौ. सू. ७ । ७६ ।

स वै दीक्षते । स उपवसथेऽग्नीषोमीयं पशुमालभते तस्य वपया प्रचर्याग्नीषोमीयमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति तदनु देवस्वाꣳ हवीꣳषि निरुप्यन्ते ॥ १ ॥

तस्मादूष्मणा शृतो भवति । तयोरुभयोरवद्यन्नाह–" मित्राबृहस्पतिभ्यामनुब्रूहि " इति । आश्राव्याह–मित्राबृहस्पती यज इति वषट्कृते जुहोति (२) ॥ ८ ॥

दीक्षणीययागाः ।

स वै दीक्षते । स उपवसथेऽग्नीषोमीयं पशुमालभते । तस्य वपया प्रचर्याग्नीषोमीयमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । तदनु देवस्वां हवींषि निरुप्यन्ते ॥ १ ॥

तस्मिन् पात्रे स्वयमुत्पन्नम् ' आज्यम् ' 'आनयति' आसिञ्चेत् । ' तत् ' तत्र स्थविष्ठान् अपरिभिन्नान् मैत्रान् ' तण्डुलान् ' आवपेत् । ' स एषः ' मैत्रश्चरुः ' ऊष्मणैव ' ' श्रप्यते ' पच्यते ' अग्निना ' ' शृतः ' पक्वो 'वरुण्यः', दाहप्रयुक्तहिंसासम्बन्धात् ' वरुण्यः ' वरुणार्हो, न मित्रार्हः । ' ऊष्मणा शृतः' तु ' मैत्रः ' मित्रदेवत्यो युक्तः, दोषविरहात् ॥

एवं पृथक् श्रपणमभिधाय देवताप्रदाने साहित्यं विधत्ते–तयोरुभयोरिति । 'तयोरुभयोः' चर्वोर्दधिपयसोर्दीक्षितयोरिव एकैकस्माद् द्विर्द्विरवद्यन् जुह्वा सहावदानं कुर्वन् "मित्राबृहस्पतिभ्यामनुब्रूहि"–'इति' एवं संयुज्य अनुवाक्याप्रैषं ब्रूयात्; एवं ' यजेति' याज्याप्रैषेऽपि ' वषट्कृते ' सहैव प्रक्षेपः ॥ ८ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे तृतीयाध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (५-३-२) ॥

एवं पवित्राख्यात् प्रथमसोमयागादनन्तरभावीनि आनुमतादीनि इष्टिदर्वीहोमात्मकानि संवत्सरपर्यन्तमनुष्ठेयानि कर्माण्यनुक्रान्तानि (श. प. ५ । २ । ३ । २) । अथ द्वितीयस्याभिषेचनीयाख्यस्य सोमयागस्य प्रयोगोऽभिधास्यते; तत्राभिषेचनीयस्य चोदकप्राप्तां दीक्षामाह–स वै दीक्षत इति । तत्कालः सूत्रे दर्शितः–" फाल्गुनीपक्षयजनीयेऽभिषेचनीयाय दीक्षते " (का. श्रौ. सू. १५ । ८०) इति ॥

देवस्वां हवींषि विधित्सुस्तेषामग्नीषोमीयपशुपुरोडाशानन्तरभावित्वं वक्तुमाह–स उपवसथ इति । ' उपवसथः ' सुत्यादिवसात् पूर्वमहः, अग्नीषोमीय पशुपुरोडाशं निरुप्य, तदनु देवस्वां हवींषि निर्वपेत् । सुवन्त्यनुजानन्तीति सुवः, देवाश्च ते सुवश्चेति देवसुवः, तेषां 'देवस्वाम्'; "ओः सुपि " (पा. सू. ६ । ४ । ८३) इति यणादेशः । प्रसवितृत्वं चैषामाम्नायते–"देवसुवामेतानि हवींषि भवन्ति, एतावन्तो वै देवानां सवाः, त एवास्मै सवान् प्रयच्छन्ति, त एनं सुवन्ते " (तै. ब्रा १।७।४) इति ॥ १ ॥

१–ऊष्मणा शृतो भवति । का. श्रौ. सू. १५ । ७५ । २–अग्नीषोमीयस्य पशुपुरोडाशमनु देवसुवांहवींषि निर्वपति यजमानो का. श्रौ. सू. १५ । ८४ ।

सवित्रे सत्यप्रसवाय । द्वादशकपालं वाऽष्टाकपालं वा पुरोडाशं निर्व्वपति प्लाशुकानां व्रीहीणाᳬ सविता वै देवानां प्रसविता सवितृप्रसूतः सूयाऽइत्यथ यत्प्लाशुकानां व्रीहीणां क्षिप्रे मा प्रसुवानिति ॥ २ ॥

(त्यु) अथाग्नये गृहपतये । (येऽष्टा) अष्टाकपालं पुरोडाशं निर्व्वपत्याशूनाᳬ श्रीर्व्वै गार्हपतं यावतो यावतऽईष्टे तदेनमग्निरेव गृहपतिर्गार्हपतमभि परिणयत्यथ यदाशूनां क्षिप्रे मा परिणयानिति ॥ ३ ॥

(स्यु) अथ सोमाय वनस्पतये । श्यामाकं चरुं निर्व्वपति तदेनᳬ

सवित्रे सत्यप्रसवाय द्वादशकपालं वाऽष्टाकपालं पुरोडाशं निर्वपति–प्लाशुकानां व्रीहीणाम् । सविता वै देवानां प्रसविता । सवितृप्रसूतः सूयाऽइति । अथ यत् प्लाशुकानां व्रीहीणां–क्षिप्रे मा प्रसुवानिति ॥ २ ॥

अथाग्नये गृहपतयेऽष्टाकपालं पुरोडाशं निर्वपति–आशूनाम् । श्रीर्वै गार्हपतम् । यावतो–यावत ईष्टे–तदेनमग्निरेव गृहपतिर्गार्हपतमभिपरिणयति । अथ यदाशूनां–क्षिप्रे मा परिणयानिति ॥ ३ ॥

अथ सोमाय वनस्पतये श्यामाकं चरुं निर्वपति । तदेनं सोम एव वनस्पतिरोषधिभ्यः

तत्र प्रथमं सावित्रं हविर्विधत्ते–सवित्रे सत्यप्रसवायेति (तै० स. १ । ८ । १० । १) । 'सत्यप्रसवाय' धर्मोऽभ्यनुज्ञाय ' सवित्रे ' ' प्लाशुकानाम्' प्रकर्षेण आशु शीघ्रं पच्यमानानां पुनःप्ररूढानां व्रीहीणाम् । रेफस्य छान्दसो लत्वनिर्देशः । सवितृदेवतासम्बन्धं प्रशंसति–सवितेति । ' सूये ' सवं करवाणि । प्राशुकव्रीहिसाध्यत्वं प्रशंसति–अथ यदिति । ' क्षिप्रे ' क्षिप्रकाले ' मा ' मां ' प्रसुवान् ' सवितृदेवत्याः प्राशुका व्रीहयः; प्रसुवन्तु प्रेरयन्त्विति प्राशुकत्वम् । प्रसुवानिति, प्रसुवान् सुवतेर्लेट्यडागमे छेरिकारलोपे कृते रूपम् ॥ २ ॥

द्वितीयं हविर्विधत्ते–अथाग्नय इति । ' गृहपतये ' गृहपतित्वगुणकाय ' अग्नये ' ' आशूनां ' व्रीहीणां ' पुरोडाशं ' निर्वपेत् । आशूनामिति । प्लाशुकाः पुनः प्ररूढा व्रीहय इत्युक्तम्, ततोऽप्यधिककाले पक्षत्रये पच्यमानाः षष्टिका व्रीहय आशवः । तेषामाशुत्वं च त्रिचतुर्मासनियतशारदाकव्रीह्यपेक्षम् । गृहपतिपदं प्रशंसति–श्रीर्वा इति । ' श्रीः ' खलु ' गार्हपतं ' गृहपतित्वमेव, तस्माद् यजमानो ' यावतः ' धनस्य ' ईष्टे ' ईश्वरो भवति । ' तद् ' ' गार्हपतं ' गृहपतिसम्बन्धि सर्वं वस्तुजातम् ' अभि ' ' एन ' यजमानं गृहपतिगुणकोऽग्निः ' परिणयान् ' ' परिणयति ' प्रापयति । व्रीहीणामाशुत्वं प्रशंसति–अथ यदिति । ' क्षिप्रे ' क्षिप्रं ' मा ' मां परिणयेयुः । ' इति ' अतो हेतोराशुभिरेव हविः कर्तव्यमित्यर्थः ॥ ३ ॥

तृतीयं हविर्विधत्ते–अथ सोमायेति । ' वनस्पतये ' वनानामोषधीनां पतिः वनस्पतिः । पारस्करादित्वात्

१–प्लाशुकानां, सवित्रे सत्यप्रसवाय । का. श्रौ. सू. १५ । ८५ । २–' प्लाशुकाः पुनः प्ररूढा व्रीहयः ' इति कर्कोक्तिः । ३–आशूनामग्नये गृहपतये । का. श्रौ. सू. १५ । ८६ । ४–श्यामाकः सोमाय वनस्पतये । का० श्रौ० सू० । १५ । ८८ ॥

सोम ऽएव व्वनस्पतिरोषधिभ्यः सुवत्यथ युच्छ्यामाको भुवत्येते वै सोमस्यौषधीनां प्रत्यक्षतमां युच्छ्यामाकास्तुस्माच्छ्यामाको भवति ॥ ४ ॥

(त्य) अथ बृहस्पतये व्वाचे । नैवारं चरुं निर्व्वपति तदेनं बृहस्पतिरेव व्वाचे सुवत्यथ युन्नैवारो भुवति ब्रह्म वै बृहस्पतिरेते वै ब्रह्मणा पुच्यन्ते युन्नीवारास्तुस्मान्नैवारो भवति ॥ ५ ॥

(त्य) अथेन्द्राय ज्येष्ठाय । हायनानां चरुं निर्व्वपति तदेनमिन्द्र ऽएव ज्येष्ठो ज्यैष्ठ्यमभि परिणयत्यथ युद्धायनानां भुवत्यतिष्ठा व्वा ऽएता ओषधयो युद्धायना ऽअतिष्ठो वा ऽइन्द्रस्तुस्माद्धायनानां भवति ॥ ६ ॥

सुवति । अथ यच्छ्यामाको भवति । एते वै सोमस्यौषधीनां प्रत्यक्षतमाम्—यच्छ्यामाकाः । तस्माच्छ्यामाको भवति ॥ ४ ॥

अथ बृहस्पतये वाचे नैवारं चरुं निर्वपति । तदेनं बृहस्पतिरेव वाचे सुवति । अथ यन्नैवारो भवति । ब्रह्म वै बृहस्पतिः । एते वै ब्रह्मणा पच्यन्ते—यन्नीवाराः । तस्मान्नैवारो भवति ॥ ५ ॥

अथेन्द्राय ज्येष्ठाय हायनानां चरुं निर्वपति । तदेनमिन्द्र एव ज्येष्ठो ज्यैष्ठ्यमभिपरिणयति । अथ यद्धायनानां भवति । अतिष्ठा वाऽएता ओषधयो—यद्धायनाः । अतिष्ठो वाऽइन्द्रः । तस्माद्धायनानां भवति ॥ ६ ॥

सुद् । तस्मै 'सोमाय' श्यामाकप्रकृतिकं 'चरुं' निर्वपेत् । देवतासम्बन्धं प्रशंसति—तदेनामिति । श्यामाकानां सोमार्हत्वमुपपादयति—अथ यच्छ्यामाका इति । 'श्यामाका इति यत्' 'एते' खलु 'ओषधीनां' मध्ये 'सोमस्य' 'प्रत्यक्षतमाम्' अतिशयेन प्रत्यक्षं रूपमित्यर्थः ॥ ४ ॥

चतुर्थं हविर्विधत्ते—अथ बृहस्पतय इति[1] । 'वाचे' वाग्रूपाय । तत् तेन नैवारचरुणा प्रीतो 'बृहस्पतिरेव' 'एनं' यजमानं 'वाचे' 'सुवति' अनुजानाति । "अथ यन्नैवारो भवति"—इत्यादिकं वाजपेये व्याख्यातम् (श. प. ५ । १ । ४ । १४ ।) ॥ ५ ॥

पञ्चमं हविर्विधत्ते—अथेन्द्रायेति[2] । ज्येष्ठत्वगुणकायेन्द्राय 'हायनानां' संवत्सरपक्वानां रक्तशालीनां 'चरुं' निर्वपेत् । संवत्सरपक्वानां ज्येष्ठगुणकेन्द्रयोग्यत्वमुपपादयति—अथ यद्धायनानामिति । 'हायनाः' संवत्सरपक्वा व्रीहय इति (पा. सू. ३ । १ । १४८) ॥ 'यद्' 'एताः' 'अतिष्ठाः' अतीत्य तिष्ठन्त्यः 'ओषधयः' चिरकालेन पाकात् 'इन्द्रः' अपि 'अतिष्ठः' सर्वानतिक्रम्य स्थितः ॥ ६ ॥

१—नैवारो बृहस्पतये का. श्रौ. सू. १५। १। ८५। २—हायनानामिन्द्राय ज्येष्ठाय। का० श्रौ० सू० १५। १। १०।

(त्यु) अथ रुद्राय पशुपतये । रौद्रं गावेधुकं चरुं निर्वपति तदेनर्ठ० रुद्र एव पशुपतिः पशुभ्यः सुवत्यथ यद्गावेधुको भवति वास्तव्यो वा ऽएष देवो वास्तव्या गवेधुकास्तस्माद्गावेधुको भवति ॥ ७ ॥

(त्यु) अथ मित्राय सत्याय । नाम्बानां चरुं निर्वपति तदेनं मित्र ऽएव सत्यो ब्रह्मणे सुवत्यथ यन्नाम्बानां भवति वरुण्या वा ऽएता ऽओषधयो याः कृष्टे जायन्ते ऽथैते मैत्रा यन्नाम्बास्तस्मान्नाम्बानां भवति ॥ ८ ॥

(त्यु) अथ वरुणाय धर्मपतये । वारुणं यवमयं चरुं निर्वपति तदेनं वरुण ऽएव धर्मपतिर्धर्मस्य पतिं करोति परमता वै सा यो धर्मस्य पतिरसद्यो हि परमतां गच्छति तर्ठ० हि धर्म ऽउपयन्ति तस्माद्वरुणाय धर्मपतये ॥ ९ ॥

अथ रुद्राय पशुपतये रौद्रं गावेधुकं चरुं निर्वपति । तदेनं रुद्र एव पशुपतिः पशुभ्यः सुवति । अथ यद्गावेधुको भवति । वास्तव्यो वाऽएष देवः । वास्तव्या गवेधुकाः । तस्माद्गावेधुको भवति ॥७॥

अथ मित्राय सत्याय नाम्बानां चरुं निर्वपति । तदेनं मित्र एव सत्यो ब्रह्मणे सुवति । अथ यन्नाम्बानां भवति । वरुण्या वाऽएता ओषधयो याः कृष्टे जायन्ते अथैते मैत्राः—यन्नाम्बाः । तस्मान्नाम्बानां भवति ॥ ८ ॥

अथ वरुणाय धर्मपतये वारुणं यवमयं चरुं निर्वपति । तदेनं वरुण एव धर्मपतिर्धर्मस्य पतिं

षष्ठं हविर्विधत्ते—अथ रुद्रायेति । ' पशुपतये ' पशुपतिगुणकाय ' रुद्राय ' । रौद्रमिति तद्धितेन विहित एव रुद्रसम्बन्धः, पुनः ' पशुपतये '- इति विशेषसम्बन्धाय ' रुद्राय '—इति चतुर्थी उक्ता । पशुपतिपदं प्रशंसति—तदेनमिति । ' तत् ' तेन हविषा एनं सुन्वन्तं ' पशुपतिः ' ' रुद्र एव ' ' पशुभ्यः ' तदर्थं ' सुवति ' ' प्रेरयति, पशुमन्तं करोतीत्यर्थः । ' वास्तव्य- '—इत्यादि पूर्ववद् व्याख्येयम् ॥ ७ ॥

सप्तमं हविर्विधत्ते—अथ मित्रायेति । ' सत्याय ' सत्यगुणकाय ' मित्राय ' ' नाम्बानां ' नाम्बा नाम अकृष्टपच्याः स्वयञ्जाता व्रीहयः । नाम्बानां मित्रयोग्यत्वमुपपादयति—अथ यन्नाम्बानामिति । कृष्टक्षेत्रोत्पन्नाः ' ओषधयः ' ' वरुण्याः ' कर्षणादिरूपहिंसासम्बन्धाद्वरुणार्हाः, अकृष्टपच्यास्तु तद्विरहात् ' मैत्राः ' ॥ ८ ॥

अष्टमं हविर्विधत्ते—अथ वरुणायेति । ' धर्मपतये ' धर्मपतिगुणकाय ' वरुणाय ' ' यवमयं ' ' चरुं ' निर्वपेत् । रौद्रमितिवद् वारुणमिति व्याख्येयम् । ' तत् ' तेन ' एनं ' यजमानं तादृशो ' वरुणः ' ' धर्मस्य

१–रुद्राय पशुपतये । गावेधुक एव गावेधुकश्चरुरिति सूत्रार्थः का. श्रौ. सू. । १५ । ११ । २-नाम्बो मित्राय सत्याय । का. श्रौ. सू १५ । १२ । ३–वरुणाय धर्मपतये इति । का श्रौ- सू. १५ । १३ ।

(प्रेऽस्था) अथाग्नीपोमीयेन पुरोडाशेन प्रचरति । तस्यानिष्टऽएव स्विष्टकृद्भवत्यथैतैर्हविर्भिः प्रचरति यदेतैर्हविर्भिः प्रचरति ॥ १० ॥

(त्यु) अथैनं दक्षिणे बाहावभिपद्य जपति । सविता त्वा सवानाᳩ सुवतामग्निर्गृहपतीनाᳩ सोमो व्वनस्पतीनाम् ॥ बृहस्पतिर्व्वाचऽइन्द्रो ज्यैष्ठ्याय रुद्रः पशुभ्यो मित्रः सत्यो व्वरुणो धर्मपतीनाम् ॥ ११ ॥

(नाम् । इ) इमं देवाः । (ऽ) असपत्नᳩ सुवध्वमितीमं देवा अभ्रातृव्यᳩ सुवध्वमित्येवैतदाह महते क्षत्राय महते ज्यैष्ठ्यायेति नात्र तिरो-

करोति । परमता वै सा-यो धर्मस्य पतिरसत् । यो हि परमतां गच्छति-तं हि धर्मऽउपयन्ति । तस्माद्वरुणाय धर्मपतये ॥ ९ ॥

अथाग्नीषोमीयेन पुरोडाशेन प्रचरति । तस्यानिष्ट एव स्विष्टकृद्भवति । अथैतैर्हविर्भिः प्रचरति । यदेतैर्हविर्भिः प्रचरति ॥ १० ॥

अथैनं दक्षिणे बाहावभिपद्य जपति-"सविता त्वा सवानां सुवताम्, अग्निर्गृहपतीनाम्, सोमो वनस्पतीनाम् । बृहस्पतिर्वाचे, इन्द्रो ज्येष्ठ्याय, रुद्रः पशुभ्यः, मित्रः सत्यो, वरुणो धर्मपतीनाम्"-(वा. सं. ९ । ३९) ॥ ११ ॥

"इमं देवाः असपत्नं सुवध्वम्"-इति । इमं देवा अभ्रातृव्यं सुवध्वमित्येवैतदाह । "महते क्षत्राय, महते ज्येष्ठ्याय"-इति, नात्र तिरोहितमिवास्ति । "महते जानराज्याय"-इति । महते

पतिं ' कुर्यात् । धर्मपतित्वं प्रशंसति-परमतेति । ' य. ' पुमान् ' धर्मस्य पतिः ' ' असद् ' भवेत्, ' स वै ' ' परमता ' परमत्वम् । तदेव विवृणोति-यो हीति । ' त ' परम ' धर्मे उपयन्ति ' प्राप्नुवन्ति ॥ ९ ॥

एतेषां निरुप्तानां हविषां प्रचरणकालं विधत्ते-अथाग्नीषोमीयेणेति । चोदकप्राप्तेन अग्नीषोमीयपशुपुरोडाशेन प्रचर्य तदीयस्विष्टकृतः प्राक् एतैर्हविर्भिर्यजेतेत्यर्थः ॥ १० ॥

विधत्ते-अथैनमिति । ' अथ ' देवस्वां हविर्यागानन्तरं स्विष्टकृतः पूर्वम् ' एन ' यजमानं ' दक्षिणे बाहौ ' ' अभिपद्य ' गृहीत्वा ' जपति, ' अध्वर्युरिति शेष. । सूत्रम्-" स्वगेन चरित्वा सविता त्वेत्याह यजमानबाहुं दक्षिणं गृहीत्वा "-(का. श्रौ. सू. १५ । ९४) इति । मन्त्रस्यार्थ.-हे यजमान ! ' त्वा ' त्वां ' सविता ' ' सवानां ' प्रसवानां स्वामित्वेन ' सुवताम् ' अनुजानातु । तथा ' अग्निः ' अन्येषां ' गृहपतीनाम् ' ईश्वरम् अनुजानातु । ' त्वाम '-इत्यनुषङ्गः । एवमुत्तरत्रापि त्वा सुवतामिति योज्यम् । ' वाचे, ' ' ज्येष्ठाय ' इत्यादौ तादर्थ्ये चतुर्थी । ' मित्रः सत्यः '-इत्यत्र सत्यशब्दाच्चतुर्थ्यर्थे सुः सत्यायेत्यर्थः । (पा. सू. ७ । १ । ३९) ॥ ११ ॥

परोक्षवदुक्त्वा, अथ प्रत्यक्षवदाह-इमं देवा इति । हे ' देवा. ! ' सवित्रादयः ' इमं ' यजमानम् ' असपत्नं ' शत्रुरहितं ' सुवध्वम् ' अनुजानीत । तथा ' महते क्षत्राय ' अतिप्रभूताय क्षत्रियकुलाय, ' महते

हितमिवास्ति महते जानराज्यायेति महते जनानाᳩं राज्यायेत्येवैतदाहेन्द्रस्येन्द्रियायेति वीर्यायेत्येवैतदाह यदाहेन्द्रस्येन्द्रियायेतीममुष्य पुत्रममुष्यै पुत्रमिति तद्यदेवास्य जन्मऽतत एवैतदाहास्यै विशऽइति यस्यै विशो राजा भवत्येष वोऽमी राजा सोमोऽस्माकं ब्राह्मणानाᳩं राजेति तदस्माऽइदᳩं सर्वमाद्यं करोति ब्राह्मणमेवापोद्धरति तस्माद्ब्राह्मणोऽनाद्यः सोमराजा हि भवति ॥ १२ ॥

जनानां राज्यायेत्येवैतदाह। "इन्द्रस्येन्द्रियाय"–इति। वीर्यायेत्येवैतदाह–यदाहेन्द्रस्येन्द्रियायेति। "इमममुष्य पुत्रम्, अमुष्यै पुत्रम्"–इति। तद् यदेवास्य जन्म–तत एवैतदाह। "अस्यै विशे"–इति। यस्यै विशो राजा भवति। "एष वोऽमी राजा, सोमोऽस्माकं ब्राह्मणानां राजा"–(वा० सं० ९। ४०) इति। तदस्माऽइदं सर्वमाद्यं करोति। ब्राह्मणमेवापोद्धरति। तस्माद्ब्राह्मणोऽनाद्यः। सोमराजा हि भवति ॥ १२ ॥

ज्यैष्ठ्याय' ज्येष्ठत्वाय अप्रतिहतनियमसामर्थ्यायेत्यर्थः। 'महते जानराज्याय' जनसम्बन्धि यद्राज्यं तत्र सागरपर्यन्तभूमिविषयत्वात्, महत्त्वाभिमानित्वाय। 'इन्द्रस्य' सम्बन्धिने 'इन्द्रियाय' वीर्याय 'इमम्' एतन्नामानं यजमानम्, 'अमुष्य' पितुः 'पुत्रम्,' 'अमुष्यै' अमुष्या मातुः 'पुत्रम्,' सुवध्वमित्यनुषङ्गः। 'अस्यै' अस्याः 'विशः' प्रजायाः 'राजा,' एष यजमान इत्यर्थः। प्रजा अपि सम्बोध्याः–एष इति। 'अमी'–इति सम्बोधनप्रथमाबहुवचनान्तम्। अद:शब्दस्थाने जनपदनाम सम्बोधनप्रथमाबहुवचनान्तं गृह्णीयादित्यर्थः। तत एवामी इत्यस्य स्थाने भरता इदं प्रक्षिप्य पठितं बौधायनेन–"अथैनं रत्निभ्य आवेदयति, एष वो भरता राजा"–इति। आपस्तम्बेन तु राजविशेषेण जनपदनामग्रहणमुक्तम्–"अथैनं रत्निभ्य आवेदयति, एष वो भरता राजेत्येष वः कुरवो राजेति कौरव्यमेष वः पञ्चाला राजेति पाञ्चालमेष वः कुरुपञ्चाला राजेति वा कुरुपञ्चालमेष वो जनता राजेत्यन्यान् राज्ञः" (आ. श्रौ. सू. १८। १२। ७)–इति। कात्यायनेन त्विदं सर्वं संगृह्योक्तम्–"यस्याञ्च जाते राजा भवति देशस्यानवस्थितत्वात्"–(का. श्रौ. सू. १५। ९६। ९७) इति। हे प्रजाः! 'वः' युष्माकम् एष राजा, एनं स्वामिनं यथोचितं सेवध्वमित्यर्थः। 'ब्राह्मणानामस्माकं 'सोमः' एव 'राजा' न तु क्षत्रिय इत्यर्थः॥

मन्त्रं भागशोऽनूद्य व्याचष्टे–इमं देवा इति। आनृत्यः शत्रुः। "ण्यन् सदन्ते" (पा. सू. ४। १। १४५)–इति। ण्यन् प्रत्ययः। शेषं सुगमम्। यजमानस्य तन्मातापित्रोश्च नामग्रहणस्थानं दर्शयति–इममुष्येति। इममित्यस्यानन्तरं यजमानस्य नाम; 'अमुष्य' 'अमुष्याः' इत्येतयोः स्थाने तस्य मातापित्रोर्नामेत्यर्थः। अत एव सूत्रम्–"नामास्य गृह्णाति मन्त्रे यथास्थानं, मातापित्रोश्च" (का. श्रौ. १५। ९४, ९५) इति। मन्त्रभागस्य तात्पर्यमाह–तदस्मा इति। 'तत्' तेन, एष वो राजेति स्वामित्वप्रतिपादनेन 'अस्मै' राज्ञे 'इदं' दृश्यमानं 'सर्वं' जगद् ब्राह्मणव्यतिरिक्तम् 'आद्यं' भोज्यं करोति। सोमोऽस्माकमिति मन्त्रभागस्य तात्पर्यमाह–ब्राह्मणमेवेति। यतः सोमोऽस्माकं ब्राह्मणानां राजेति ब्राह्मणजातिः सोमस्वामित्वेन पृथक्कृता, तस्माद् ब्राह्मणः क्षत्रियेण नाद्यः। 'हि' यस्माद् 'ब्राह्मणः' 'सोमराजा' सोमो राजा यस्येति बहुव्रीहिः, अत एव "राजाहस्सखिभ्यः"–(पा. सू. ५। ४। ९१) इति टच् समासान्तो न कृतः।

(त्ये) एता ह वै देवताः सवस्येशते । तस्माद्देवस्वो नाम तदेनमेता ऽएव देवताः सुवते ताभिः सूत श्वः सूयते ॥ १३ ॥

ता वै द्विनाम्न्यो भवन्ति । द्वन्द्वं वै व्वीर्यं व्वीर्यवत्यः सुवान्ताऽइति तस्माद्द्विनाम्न्यो भवन्ति ॥ १४ ॥

(न्त्यु) अथाहाग्नये स्विष्टकृतेऽनुब्रूहीति । तद्यदन्तरेणाहुती ऽएतत्कर्म क्रियत ऽएष वै प्रजापतिर्य्य एष यज्ञस्तायते यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाता ऽएतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते तदेनं मध्यत ऽएवैतस्य प्रजापतेर्द्दधाति मध्यतः सुवति तस्मादन्तरेणाहुती ऽएतत्कर्म क्रियत ऽआश्राव्याहाग्नये स्विष्टकृते प्रेष्येति व्वषट्कृते जुहोति ॥ १५ ॥

इति द्वितीयप्रपाठके सप्तमं ब्राह्मणम् ॥ ५-२-७ ॥ (३. ३.) ॥

इति द्वितीयप्रपाठकः समाप्तः ॥ ५ । २ ॥

एता ह वै देवाः सवस्येशते । तस्माद्देवस्वो नाम । तदेनमेता एव देवताः सुवते । ताभिः सूतः श्वः सूयते ॥ १३ ॥

ता वै द्विनाम्न्यो भवन्ति । द्वन्द्वं वै वीर्यम् । वीर्यवत्यः सुवान्ताऽइति । तस्माद्द्विनाम्न्यो भवन्ति ॥ १४ ॥

अथाह-अग्नये स्विष्टकृतेऽनुब्रूहि इति । तद् यदन्तरेणाहुतीऽएतत्कर्म क्रियते । एष वै प्रजापतिः-

---

यस्मान्मन्त्रेणाध्वर्युः स्वकीयं राजानं विमज्य निर्दिष्टवान्, तस्माल्लोकेऽपि ब्राह्मणा अग्निष्टोमादियागेषु सोममेव राजशब्दोदितं " सोम राजन्नेह्यवरोह मा मे: "-इत्यादिभिर्मन्त्रैरुपचरन्ति (तै. सं. १।३।१३।१) ॥ १२ ॥

उक्तहविरष्टकस्य देवतानां सम्भूय नाम निर्वक्ति-एता ह वा इति। तदेनमिति । यस्माद् ' एताः ' देवताः ' सवस्य ' ईशयित्र्यः, ' तत् ' तस्मात् ' एताः देवताः ' देवसूनामिका सवितृप्रसूतम्, ' एनं ' सुन्वन्तं हविः ' सुवते ' अनुजानन्ति; ' ताभिः ' देवताभिः ' सूत. ' अनुज्ञातः सन् ' श्व ' सुत्यादिवसे ' सूयते ' अनुज्ञायते; देवसूहविःप्रचारस्य अग्नीषोमीयदिवसकर्त्तव्यत्वात् 'श्वः' इत्यनेन सुत्यादिनं विवक्षित इत्यभिप्रायः ॥ १३ ॥

उक्तानां देवतानामेकैकस्य ' सवित्रे सत्यप्रसवाय '-इत्यादिविशेषणविशेष्यात्मकं नामद्वयं तद्द्वंद्वात्मना प्रशंसति-ता वै द्विनाम्न्य इति । ' सुवान्ते '-इति पञ्चमलकारान्तं पदम् । " लेटोऽडाटौ "-(पा. सू. ३ । ४ । ९४) इत्याडागम, " एत ऐ "-इत्यैकारादेशश्च (पा. सू. ३ । ४ । ९३) ॥ १४ ॥

अग्नीषोमीयपशुपुरोडाशप्रधानाहुतेरनन्तरं कर्तव्यं विधाय प्रकृतं स्विष्टकृद्यागमनुवदति-अथाहेति । प्रधान-स्विष्टकृदाहुत्योर्मध्ये देवसूहविःप्रचारेण यज्ञरूपप्रजापतिमध्ये एव यजमानं निहितवान् भवतीत्यर्थः ॥ १५ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये

पञ्चमकाण्डे तृतीयाध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ५-३-३ ॥

इति पञ्चमकाण्डे द्वितीयः प्रपाठकः । (५-२)

अथ पञ्चमकाण्डे तृतीयप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ।
तृतीयाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ।

स व्वाऽअपः सम्भरति । तद्यदपः सम्भरति व्वीर्यं वाऽआपो व्वीर्यमेवैतद्रसमपाᳬं सम्भरति ॥ १ ॥

(त्यो) औदुम्बरे पात्रे । (त्रेऽन्नं) अन्नं वाऽऊर्गुदुम्बरऽ ऊर्जोऽन्नाद्यस्यावरुद्ध्यै तस्मादौदुम्बरे पात्रे ॥ २ ॥

स सारस्वतीरेव प्रथमा गृह्णाति । (त्य) अपो देवा मधुमतीरगृभ्णन्नित्यपो देवा रसवतीरगृह्णन्नित्येवैतदाहोर्जस्वती राजस्वश्चितानाऽइति रस-

---

य एष यज्ञस्तायते । यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाताः । एतम्वेवाप्येतर्ह्यनुप्रजायन्ते । तद् एनं मध्यत एवैतस्य प्रजापतेर्दधाति । मध्यतः स्रुवति । तस्मादन्तरेणाहुतीऽएतत्कर्म क्रियते । आश्राव्याहाऽग्नये स्विष्टकृते प्रेष्येति । वषट्कृते जुहोति ॥ १९ ॥

अभिषेचनीयानामपां सम्भरणम् ।

स वा ऽअपः सम्भरति । तद्यदपः सम्भरति । वीर्यं वाऽआपः । वीर्यमेवैतद्रसमपां सम्भरति॥१॥
औदुम्बरे पात्रे । अन्नं वाऽऊर्गुदुम्बरः । ऊर्जोऽन्नाद्यस्यावरुध्यै । तस्मादौदुम्बरे पात्रे ॥ २॥
स सारस्वतीरेव प्रथमा गृह्णाति । "अपो देवा मधुमतीरगृभ्णन्"–इति । अपो देवा रसवती-रगृह्णन्नित्येवैतदाह । "ऊर्जस्वती राजस्वश्चितानाः" इति । रसवतीरित्येवैतदाह-यदाहोर्जस्वतीरिति।

चतुर्थब्राह्मणे यजमानाभिषेकार्थं सप्तदशसङ्ख्याकानामपां सम्भरणमुच्यते । कात्यायनः अत्र कञ्चिद्विशेषं सूत्रयामास–" इडान्तेऽपो गृह्णाति, यूपमुत्तरेण नैमित्तिकीरसम्भवाद्, गत्वेतराः, पृथक् पात्रेष्वौदुम्बरेषु " (का. श्रौ.सू.१५।१०१–१०३) इति आतपवर्ष्यान्युदकानि यूपस्योत्तरप्रदेशे निधाय गृह्णीयात् । इतराः सम्भविनीरपस्तु तत्र तत्र गत्वा गृह्णीयात् । तदिदमप्सम्भरणं विधत्ते–स वा अप इति । उदकसम्भरणं वीर्यात्मना प्रशंसति–तद्यदिति । अपां वीर्यरूप रसमेव सम्भृतवान् भवतीत्यर्थः ॥ १ ॥

सम्भरणस्य पात्रविशेषं विधत्ते–औदुम्बर इति । 'पात्रे'–इति जात्येकवचनम् । सर्वाणि सप्तदश-पात्राणि औदुम्बराणि भवेयुः । तथा च सूत्रमुदाहृतम् । औदुम्बरत्वमन्नावरोधकत्वेन प्रशंसति–अन्नं वा इति ॥ २ ॥

जलसम्भरणे क्रमं विधत्ते–स सारस्वतीरेवेति । सरस्वत्यां नद्यां भवाः अपः प्रथमं गृह्णीयात् ।

१–गत्वेतराः पृथक्पात्रेष्वौदुम्बरेषु सारस्वतीः । २ । स्यन्दमानाः । ३ । प्रतीपं प्रवहन्त्यः । ४ । अवगाह्यावगाह्यपशोः पुरस्तात्पूर्वापरा ऊर्मीः । ५। प्रतिलोमाः । ६ । अपयतीः । ७ । नदीपतिः सूत्राः । ८ । काष्ठं योऽच्छिद्यतेऽवम् । ९ । निवेष्येन । १० । ऽवरमाणाऽस्थावराः प्रत्यातपे । ११ । अतरिक्षप्रतिग्राह्या आतपवर्ष्याः । १२ । सरस्याः कूप्याः प्रुष्वा मधुगोल्वाः पयोदतम् । १३ । सरस्वतीं एकात्यपो देवा इति ॥ १४। का. श्रौ. सू. १५ । १०३–११४ ।

वतीरित्येवैतदाह मदाह्योर्जस्वतीरिति राजस्वश्चितानाइति याः प्रज्ञाता राजस्व इत्येवैतदाह याभिर्मित्रावरुणावभ्यषिञ्चन्नित्येताभिर्हि मित्रावरुणावभ्यषिञ्चन्याभिरिन्द्रमनयन्नत्यरातीरित्येताभिर्हीन्द्रं नाष्ट्रा रक्षाᳫंस्यत्यनयंस्ताभिरभिषिञ्चति वाग्वै सरस्वती वाचैवैनमेतदभिषिञ्चत्येता वाऽएका ऽआपस्ता ऽएवैतत्सम्भरति ॥ ३ ॥

(त्य) अथाध्वर्युः । (श्च) चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वाऽपोऽभ्यवैति तद्याऽऊर्मी व्युर्दतः पशौ वा पुरुषे वाऽभ्यवेते तौ गृह्णाति ॥ ४ ॥

राजस्वश्चिताना इति । याः प्रज्ञाता राजस्व इत्येवैतदाह । " याभिर्मित्रावरुणावभ्यषिञ्चन्"–इति । एताभिर्हि मित्रावरुणावभ्यषिञ्चन् । " याभिरिन्द्रमनयन्नत्यरातीः "–(वा. सं. १० । १) इति । एताभिर्हीन्द्रं नाष्ट्रा रक्षांस्यत्यनयन् । ताभिरभिषिञ्चति । वाग्वै सरस्वती वाचैवैनमेतदभिषिञ्चति । एता वाऽएका आपः । ता एवैतत्सम्भरति ॥ ३ ॥

(२) अथाध्वर्युश्चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वाऽपोऽभ्यवैति । तद्याऽऊर्मी व्यर्दतः । पशौ वा, पुरुषे वाऽभ्यवेते–तौ गृह्णाति ॥ ४ ॥

एव–शब्दोऽन्ययोगव्यवच्छेदार्थः । तत्र मन्त्र विधत्ते–अपो देवा इति । ' मधुमतीः '[1] मधुररसवतीः, ' ऊर्जस्वतीः ' विशिष्टान्नरसवतीः ' राजस्वः ' राजानं सुवते, जनयन्ति, अनुजानन्तीति राजस्वः;ताः ' चितानाः ' देवतात्वेन चेतयमानाः, ' अपः ' उदकानि ' देवाः ' ' अगृम्णन् ' मकारश्छान्दसः । ता अपो विशिनष्टि–' याभिः ' अद्भिः 'मित्रावरुणौ' अभ्यषिञ्चन् देवाः, 'याभिः' च ' इन्द्रम् ' । ' अरातीः ' अदानशीलाः शत्रुसेनाः ' अत्यनयन् ' अतिक्रम्य नीतवन्त इति ॥

मन्त्रं प्रतिपादमनूद्य व्याचष्टे–अपो देवा इति । चिताना इत्यस्य व्याख्यानम्–'प्रज्ञाताः'–इति । शेषं निगदसिद्धम् । एतासामभिषेकार्थत्वं प्रशंसति–ताभिरभिषिञ्चतीति । यस्या अपो गृह्यन्ते, तां सरस्वतीं नदीं वागात्मना प्रशंसति–वाग्वै सरस्वतीति । सारस्वतीभिरद्भिरभिषेककरणेन वाचैवाभिषेकं कृतवान् भवतीत्यर्थः । एता वा एका इति । सारस्वत्यः ' आपः ' ' एकाः ' एकमुदकम् । एवं सारस्वतीरपो गृहीत्वा षोडशापो गृह्णीयात् ॥

तत्र विशेषं दर्शयामास कात्यायनः–" सारस्वतीर्गृह्णात्यपो देवा इति, जुहोत्युत्तरासु चतुर्गृहीतानि वृष्ण ऊर्म्यादिभिः स्वाहाकारान्तैः पूर्वं पूर्वैः प्रतिमन्त्रमुत्तरैरुत्तरैर्गृह्णाति "–इति (का. श्रौ. सू. १५ । १४ । १ (५) । उत्तरासु षोडशसु चतुर्गृहीतेनाज्येन पूर्वं स्वाहान्तैर्मन्त्रैर्हुत्वा हुत्वा उत्तरैरुत्तरैस्तास्ता अपो गृह्णीयादित्यर्थः ॥ ३ ॥

तदिदानीं क्रमेण विधास्यते–तत्र प्रथममूर्मिद्वयग्रहणं विधत्ते–अथाध्वर्युरिति । चतुर्गृहीताज्येन सह ' आपः ' वक्ष्यमाणाः षोडश ' अभि '–लक्ष्य ' अवैति ' गच्छतीति सर्वशेषः । ' तत् ' तत्र नद्यां पशु-

---

१–अवभृथावगाहनस्थो पुरुषा पूर्वोक्ता कर्म्मिः । का. श्रौ. सू. १५ । १०४ ।

स यः प्राङुदर्दति । तं गृह्णाति वृष्णऽऊर्मिरसि राष्ट्रदा राष्ट्रं मे देहि स्वाहा वृष्णऽऊर्मिरसि राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै देहीति ॥ ५ ॥

(२४)अथ यः प्रत्यङ्ङुदर्दति। तं गृह्णाति वृषसेनोऽसि राष्ट्रदा राष्ट्रं मे देहि स्वाहा वृषसेनोऽसि राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै देहीति ताभिरभिषिञ्चति वीर्यं वाऽएतदपामुदर्दति पशौ वा पुरुषे वाऽभ्यवेते वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चत्येता वाऽएका ऽआपस्ताऽएवैतत्सम्भरति ॥ ६ ॥

(२५) अथ स्यन्दमाना गृह्णाति । अर्थेत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा-

---

स यः प्राङुदर्दति-तं गृह्णाति-" वृष्ण ऊर्मिरसि राष्ट्रदा राष्ट्रं मे देहि स्वाहा, वृष्ण ऊर्मिरसि राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै देहि"-इति ॥ ५ ॥

अथ यः प्रत्यङ्ङुदर्दति-तं गृह्णाति-" वृषसेनोऽसि राष्ट्रदा राष्ट्रं मे देहि स्वाहा, वृषसेनोऽसि राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै देहि "-(वा. सं. १०। २) इति । ताभिरभिषिञ्चति । वीर्यं वाऽएतदपामुदर्दति । पशौ वा पुरुषे वाऽभ्यवेते । वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चति । एता वाऽएका आपः । ता एवैतत्सम्भरति ॥ ६ ॥

(३) अथ स्यन्दमाना गृह्णाति-" अर्थेत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा, अर्थेत स्थ

पुरुषयोरन्यतरस्मिन् ' अभ्यवेते ' अवगाढे सति ' यो ऊर्मी ' ' व्यर्दतः ' विविधं पूर्वापरीभावेन गच्छतः ' तौ गृह्णीयात् ' ॥ ४ ॥

तत्रोर्मिद्वयस्यानियमेन समस्य वा ग्रहणे प्राप्ते क्रमं विधत्ते-स यः प्राङिति । ' यः ' ऊर्मिः ' प्राङ् ' प्राङ्मुखः ' उदर्दति ' उद्गच्छेत्, ' तं ' गृह्णीयात् ॥

तत्र हवनमन्त्रं ग्रहणमन्त्रं च विधत्ते-वृष्ण ऊर्मिरिति । स्वाहान्तो हवनमन्त्रः, द्वितीयो ग्रहणमन्त्र इति विभागः । अर्थस्तु हे ऊर्मे ' वृष्णः ' वर्षितुः सेक्तुर्वा सम्बन्धी ' ऊर्मिः ' भवसि । ' राष्ट्रदाः ' त्वं तु स्वभावत एव राष्ट्रं जनपदं ददातीति राष्ट्रदा. । अतो ' राष्ट्रं ' ' मे ' मह्यं ' देहि ' । ' स्वाहा '-इति होमार्थः । द्वितीयोऽप्येवं व्याख्येयः । तत्र ' अमुष्मै '-इति विशेषः । एतन्नामकाय यजमानाय मह्यं देहीति तस्यार्थः । एवमुपरितना अपि मन्त्रा व्याख्येयाः ॥ ५ ॥

द्वितीयस्योर्मेर्ग्रहणं विधत्ते-अथ यः प्रत्यङ्ङिति । वृषसेन इति । ' वृषसेनः ' " वृषु सेचने, " (धा. पा. भ्वा. प. २०९) सेनो नाम संहतिः; वर्षणशीलजलसङ्घो भवसि । शिष्टं पूर्ववत् ॥

ऊर्मिद्वयं जलवीर्यात्मना प्रशंसति-वीर्यं वा, इति । उभयोरप्यूर्म्योरेकत्वेन परिगणनमाह-एता वा एका आप इति ॥ ६ ॥

प्रवहन्तीनामपां ग्रहणं विधत्ते-अथ स्यन्दमाना इति[1]। ' स्यन्दमानाः ' प्रवहन्तीरपो गृह्णीयात् ॥

१-स्यंदमानाः । का. श्रौ. सू. १५ । १०५ ।

ऽर्थेत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेति ताभिरभिषिञ्चति वीर्येण वाऽएताः स्यन्दन्ते तस्मादेनाः स्यन्दमाना न किंचन प्रतिधारयते वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चत्येता वाऽएकाऽ आपस्ताऽएवैतत्सम्भरति ॥ ७ ॥

(त्य) अथ याः स्यन्दमानानां प्रतीपꣳ स्यन्दन्ते । ता गृह्णात्योजस्वती स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहौजस्वती स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेति ताभिरभिषिञ्चति वीर्येण वाऽएताः स्यन्दमानानां प्रतीपꣳ स्यन्दन्ते वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चत्येता वाऽएकाऽ आपस्ताऽ एवैतत्सम्भरति॥८॥

(त्यु) अथापयतीर्गृह्णाति । (त्या) आपः परिवाहिणी स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहाऽपः परिवाहिणी स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेति ताभिरभि·

राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त–" इति । ताभिरभिषिञ्चति । वीर्येण वाऽएताः स्यन्दन्ते । तस्मादेनाः स्यन्दमाना न किंचन प्रतिधारयते । वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चति । एता वाऽएका आपः । ता एवैतत्सम्भरति ॥ ७ ॥

(४) अथ याः स्यन्दमानानां प्रतीपं स्यन्दन्ते–ता गृह्णाति–"ओजस्वती स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा, ओजस्वती स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त "–इति । ताभिरभिषिञ्चति । वीर्येण वाऽएताः स्यन्दमानानां प्रतीपं स्यन्दन्ते । वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चति । एता वाऽएका आपः । ता एवैतत्सम्भरति ॥ ८ ॥

(५) अथापयतीर्गृह्णाति–"आपः परिवाहिणी स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा" आपः परिवाहिणी स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त "–इति । ताभिरभिषिञ्चति । एतस्यै वाऽएषाऽपच्छिद्यै-

---

तन्मन्त्रस्याप्ययमर्थः–हे आपः ! 'अर्थेत' अर्थः प्रयोजनं गच्छन्तीति तादृश्यः 'स्थ' भवथ । अत्र 'दत्त' इति विशेषः । प्रवहन्तीनामपां वीर्यात्मिकत्वमाह–वीर्येणेति । यत आपो वीर्येणैव 'स्यन्दन्ते', 'तस्मात्' 'स्यन्दमाना' 'एनाः' अपः 'किञ्चन' वस्त्वपि 'प्रति' मुखं 'न धारयते' न धृतम्भवति । यदा, प्रवहन्तीरपो न कश्चिदपि धारयितुं शक्नोतीत्यर्थः ॥ ७ ॥

प्रतिलोमं प्रवहन्तीनामपां ग्रहणं विधत्ते–अथ याः स्यन्दमानानामिति । 'स्यन्दमानानाम्' अपां मध्ये 'प्रतीपं' प्रतिकूलं 'स्यन्दन्ते' 'ताः' गृह्णीयात् । 'ओजस्वती' बलवत्यः 'स्थ' । वीर्येणेत्यादि पूर्ववद् व्याख्येयम् ॥ ८ ॥

नद्याः सकाशाद् अपच्छिद्य गच्छन्तीनामपां ग्रहणं विधत्ते–अथापयतीरिति । 'अपयतीः' नदीप्रवाहं परित्यज्य पृथक् प्रवाहरूपेण याः स्यन्दन्ते अपयत्यः, ता गृह्णीयात् । हे 'आपः !' आप्नुवन्ति सर्वमि-

---

१–प्रतिलोमाः । का० श्रौ० सू० १५ । १०६ । २–अपयतीः । का० श्रौ सू १५ । १०७ ।

पिञ्चत्येतस्यै वाऽएषाऽपच्छिद्यैव पुनर्भवत्यपि ह वाऽअस्यान्यराष्ट्रीयो राष्ट्रे भवत्यप्यन्यराष्ट्रीयमवहरते तथाऽस्मिन्भूमानं दधाति भूम्नैवैनमेतदभिषिञ्चत्येता वाऽएका ऽआपस्ता ऽएवैतत्सम्भरति ॥ ९ ॥

(त्य) अथ नदीपतिं गृह्णाति । (त्य) अपां पतिरसि राष्ट्रदा राष्ट्रं मे देहि स्वाहाऽपां पतिरसि राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै देहीति ताभिरभिपिञ्चत्यपां वा ऽएष पतिर्यन्नदीपतिर्विशामेवैनमेतत्पतिं करोत्येता वा ऽएका ऽआपस्ता ऽएवैतत्सम्भरति ॥ १० ॥

(त्य) अथ निवेष्यं गृह्णाति । (त्य) अपां गर्भोऽसि राष्ट्रदा राष्ट्रं मे देहि स्वाहाऽपां गर्भोऽसि राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै देहीति ताभिरभिपिञ्चति गर्भं

यैव पुनर्भवति । अपि ह वाऽअस्यान्यराष्ट्रीयो राष्ट्रे भवति । अप्यन्यराष्ट्रीयमवहरते । तथाऽस्मिन्भूमानं दधाति । भूम्नैवैनमेतदभिषिञ्चति । एता वाऽएका अपः । ता एवैतत् सम्भरति ॥ ९ ॥

(६) अथ नदीपतिं गृह्णाति-" अपां पतिरसि राष्ट्रदा राष्ट्रं मे देहि स्वाहा, अपां पतिरसि राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै देहि "-इति । ताभिरभिषिञ्चति । अपां वाऽएष पतिः-यन्नदीपतिः । विशामेवैनमेतत्पतिं करोति । एता वाऽएका आपः; ता एवैतत्सम्भरति ॥ १० ॥

(७) अथ निवेष्यं गृह्णाति-" अपां गर्भोऽसि राष्ट्रदा राष्ट्रं मे देहि स्वाहा, अपां

त्यापः, ' परिवाहिणीः ' परितः सर्वतो वाहो यासा ताः । यद्वा, ' परिवाहिणीः ' परित्यज्य पृथग् वहन्त्यः स्थ । तत्र स्वाहान्तो हवनमन्त्रः, उत्तरो ग्रहणमन्त्र इति प्रागुक्तम् । एवमुत्तरत्राप्यवगन्तव्यम् ॥

परिवाहिणीभिरभिषेकं प्रशंसति-एतस्यै वा इति । ' एषा ' परिवाहिणी नदी, ' एतस्याः ' महानद्याः सकाशाद् ' अपच्छिद्य ' पृथक्कृत्य परिवहति, ततः ' एषैव पुनर्भवति ' संसृष्टा परिणदी पुनरेषैव महानदी भवतीत्यर्थः, यस्मादपच्छिन्ना नदी पुनस्तां महानदीं प्राप्नोति । तस्मादस्यैताभिरद्भिरभिषिक्तस्यान्यराष्ट्रीयः पुरुषः ' राष्ट्रे ' स्वराष्ट्रे भवति, अन्यराष्ट्रीयम् ' अवहरते ' वशयति । यथा महानदी परिणदीसंसर्गेण भूयसी जाता, ' तथा ' तस्मिन् राजनि अन्यराष्ट्रीयसमवधानेन ' भूमानं ' भूयस्त्वं ' दधाति ' ॥ ९ ॥

अथ समुद्रोदकग्रहणं विधत्ते-अथ नदीपतिं गृह्णातीति । नदीपतिसमुद्रस्थितानामपामविशेषेण ग्रहणे प्राप्ते सृतानामुच्छलन्तीनामपां ग्रहणं कर्तव्यमिति विशेषः; " नदीपतेः सृताः "-इति श्रुत्यन्तरात् । सृत्वा उचन्ति ऊर्ध्वं यान्तीति सृताः, ता गृह्णीयादित्यर्थः । ' अपाम् ' उदकानां पतिः पालकः ॥ १० ॥

अथावर्तोदकग्रहणं विधत्ते-अथ निवेष्यमिति । निवेष्यते आवर्त्यतेऽस्मिन् तृणादिकमिति ' निवेष्यः '

१-नदीपतिर सृताः । १५।१०८ । २-कात्या० श्रौ० १५।१०१ । ३-निवेष्येन । का० श्रौ० सू० १५ । ११० ।

वाऽएतदाप ऽउपनिविष्टन्ते विशामेवैनमेतद्गर्भं करोत्येता वा ऽएका ऽआपस्ताऽएवैतत्सम्भरति ॥ ११ ॥

(त्रु) अथ यः स्यन्दमानानाथँ स्थावरो ह्रदो भवति । प्रत्यातपे ता गृह्णाति सूर्यत्वचस स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा सूर्यत्वचस स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेति ताभिरभिषिञ्चति वर्चसैवैनमेतदभिषिञ्चति सूर्यत्वचसमेवैनमेतत्करोति वरुण्या वा ऽएताऽआपो भवन्ति याः स्यन्दमानानां न स्यन्दन्ते वरुणसवो वाऽएष यद्राजसूयं तस्मादेताभिरभिषिञ्चत्येता वा ऽएकाऽआपस्ता ऽएवैतत्सम्भरति ॥ १२ ॥

(त्रु) अथ याऽआतपति वर्षन्ति । ता गृह्णाति सूर्यवर्चस स्थ राष्ट्रदा

गर्भोऽसि राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै देहि "–(वा० सं० १० । ३) इति। ताभिरभिषिञ्चति । गर्भ वाऽएतदाप उपनिविष्टन्ते । विशामेवैनमेतद्गर्भं करोति । एता वाऽएका आपः। ता एवै-तत्सम्भरति ॥ ११ ॥

(८) अथ यः स्यन्दमानानां स्थावरो ह्रदो भवति प्रत्यातपे–ता गृह्णाति–" सूर्यत्वचस स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा, सूर्यत्वचस स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त "–इति। ताभिरभिषिञ्चति । वर्चसैवैनमेतदभिषिञ्चति । सूर्यत्वचसमेवैनमेतत्करोति। वरुण्या वाऽएता आपो भवन्ति–याः स्यन्दमानानां न स्यन्दन्ते । वरुणसवो वाऽएष–यद्राजसूयम् । तस्मादेताभिरभि-षिञ्चति । एता वाऽएका आपः । ता एवैतत्सम्भरति ॥ १२ ॥

(९) अथ या आतपति वर्षन्ति–ता गृह्णाति–" सूर्यवर्चस स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त

आवर्त्ते । तत्रत्यमुदकं गृह्णीयात् । 'अपाम्' उदकानां 'गर्भः' अपत्यं भवति । " गर्भं वा एतद् "–इत्यादिब्राह्मणार्थः ॥ ११ ॥

अथ यः स्यन्दमानानामिति । हे 'आपः' ! 'सूर्यत्वचस' सूर्यस्य त्वक् दीप्तिर्यासां ताः; यद्वा, सूर्यस्य त्वक् शरीरं प्रतिबिम्बरूपेण यासु तिष्ठति ताः; तथाविधा 'स्थ' । वर्चसैवेति । 'वर्चसा' दीप्त्या अभि-षिक्तवान् भवति । 'सूर्यत्वचस' सूर्यसमानतेजस्कं कृतवान् भवति ॥

वरुण्या इति । स्थावरा आपो वरुणदेवत्या इत्यर्थः । वरुणसव इति । 'राजसूयम्'–इति यत् 'एषः वरुणसवः' वरुणाभिषेकः; वरुणोऽभिषिच्यते यस्मिन्निति स । अतो वरुणदेवत्याभिः हृयाभिरद्भि-रभिषेकः कर्त्तव्यः ॥ १२ ॥

अथातपवर्ष्याग्रहणं विधत्ते–अथ या आतपतीति । सूर्ये आतपति सति या वर्षन्ति, स्यन्दन्ते, ता गृह्णी-

१–स्यन्दमानानां स्थावराः प्रत्यातपे । का० श्रौ० सू० । १५ । १११ । २–अतारेशातपातिगृह्य आतपवर्ष्या । का० श्रौ० सू० । १५ । ११२ ।

राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा सूर्यवर्चस स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेति ताभिरभिषिञ्चति व्वर्चसैवैनमेतदभिषिञ्चति सूर्यवर्चसमेवैनमेतत्करोति मेध्या वाऽएताऽआपो भवन्ति याऽआतपति व्वर्षन्त्यप्राप्ता हीमां भवन्त्यथैना गृह्णाति मेध्यमेवैनमेतत्करोत्येता वाऽएका ऽआपस्ताऽएवैतत्सम्भरति ॥ १३ ॥

(त्त) अथ व्वैशन्तीर्गृह्णाति मान्दा स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा मान्दा स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेति ताभिरभिषिञ्चति व्विशमेवास्माऽएतत्स्थावरामनपक्रमिणीं करोत्येता वाऽएका आपस्ताऽएवैतत्सम्भरति ॥ १४ ॥

(त्त) अथ कूप्या गृह्णाति । व्व्रजक्षित स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा

स्वाहा, सूर्यवर्चस स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त "–इति । ताभिरभिषिञ्चति । वर्चसैवैनमेतदभिषिञ्चति । सूर्यवर्चसमेवैनमेतत्करोति । मेध्या वाऽएता आपो भवन्ति–या आतपति वर्षन्ति । अप्राप्ता हीमां भवन्ति । अथैना गृह्णाति । मेध्यमेवैनमेतत्करोति । एता वाऽएका आपः । ता एवैतत्सम्भरति ॥ १३ ॥

(१०) अथ वैशन्तीर्गृह्णाति–" मान्दा स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा, मान्दा स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त "–इति । ताभिरभिषिञ्चति विशमेवास्माऽएतत् स्थावरामनपक्रमिणीं करोति । एता वाऽएका आपः । ता एवैतत्सम्भरति ॥ १४ ॥

(११) अथ कूप्या गृह्णाति–" व्रजक्षित स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा, व्रजक्षित

यात् । " सूर्यवर्चस इत्यातपति वर्ष्याणाम् "–इति हि आपस्तम्बः (आ. श्रौ. सू. १८ । १३ । १०) । 'सूर्यवर्चसः' सूर्यदीप्तियुक्ताः । शिष्टं पूर्ववत् । मेध्या वा इति । सूर्यतेजसा युक्तत्वात् आतपवर्ष्याः शुद्धा इत्यर्थः । तासां ग्रहणे कश्चिद् विशेषं विधत्ते–अप्राप्ता हीति । 'इमां' भूमिम् 'अप्राप्ताः भवन्ति', भूमौ न पतिता भवन्ति; 'अथ' तदानीमेव 'एनाः' अपः गृह्णीयात् ॥ १३ ॥

अथ सरस्थानामपां ग्रहणं विधत्ते–अथ वैशन्तीरिति । वेशन्तोऽल्पसरः, तत्र भवा अपो गृह्णीयात् । हे आपः ! 'मान्दाः स्थ' प्रवाहाभावात् मन्दस्वभावा स्थ । यद्वा, मन्दते स्तुतिकर्मा । भूतानि यत्र मन्दन्त इति मान्दाः । विशमेवेति । मान्दाभिः अद्भिरभिषेकेण 'अस्मै' 'विशं' प्रजां 'स्थावरां' स्थिराम् अनपक्रमिणीं स्वाधीनां कृतवान् भवतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

कूप्यानामपां ग्रहणं विधत्ते–अथ कूप्या इति । कूपे भवाः कूप्याः । व्रजक्षितः स्थेति । 'व्रजः'–इति

१–सारस्वताः कूप्या० । का० श्रौ० सू० १५ । ११३ ।

व्रजक्षित स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेति ताभिरभिषिञ्चति तद्या इमां परेणापस्ताऽएवैतत्सम्भरत्यपामु चैव सर्वत्वाय तस्मादेताभिरभिषिञ्चत्येता वाऽएकाऽआपस्ताऽएवैतत्सम्भरति ॥ १९ ॥

(१२) अथ प्रुष्वा गृह्णाति । व्राशा स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा व्राशा स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेति ताभिरभिषिञ्चत्यन्नाद्येनैवैनमेतदभिषिञ्चत्यन्नाद्यमेवास्मिन्नेतद्दधातीदं वाऽअसावादित्य उद्यन्नेव यथाऽयमग्निर्निर्दहेदेवमोषधीरन्नाद्यं निर्दहति तदेता आपोऽभ्यवयत्यः शमयन्ति न ह वाऽइहान्नाद्यं परिशिष्येत यदेताऽआपो नाभ्यवेयुरन्नाद्येनैवैनमेतदभिषिञ्चत्येता वाऽएका ऽआपस्ताऽएवैतत्सम्भरति ॥ १६ ॥

स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त"–इति । ताभिरभिषिञ्चति । तद् या इमां परेणापस्ताः–एवैतत्संभरति । अपामु चैव सर्वत्वाय । तस्मादेताभिरभिषिञ्चति । एता वाऽएका आपः । ता एवैतत्सम्भरति ॥ १९ ॥

(१२) अथ मुष्वा गृह्णाति–"वाशा स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा, वाशा स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त"–इति । ताभिरभिषिञ्चति । अन्नाद्येनैवैनमेतदभिषिञ्चति । अन्नाद्यमेवास्मिन्नेतद्दधाति । इदं वाऽअसावादित्य उद्यन्नेव–यथाऽयमग्निर्निर्दहेद् एवमोषधीरन्नाद्यं निर्दहति । तदेता आपोऽभ्यवयत्यः शमयन्ति। न ह वाऽइहान्नाद्यं परिशिष्येत । यदेता आपो नाभ्यवेयुः । अन्नाद्येनैवैनमेतदभिषिञ्चति । एता वा एका आपः ता एवैतत्सम्भरति ॥ १६ ॥

मेघनामसु पठित , (निघ. १ । १० । ११) इह तूदकधारणसामान्यात् कूपोऽभिधीयते व्रजे कूपे क्षितः निवसन्त्य. । " क्षि निवासगत्यो "–(धा. पा. तु. प. १२६) क्विप् । कूपस्था. स्थ । तद्या इमामिति । ' इमां ' भूमिं ' परेण ' भूमेरधस्ताद् विप्रकृष्टे देशे कूपे स्थिताः अपः गृह्णीयात् । किमर्थं भूमिस्थितानामपां ग्रहणम् ? तत्राह–अपामु चेति । ' अपां सर्वत्वाय ' सर्वेषामुदकानां समष्ट्या इत्यर्थः ॥ १९ ॥

अथ नीहारोदकानां ग्रहणं विधत्ते–अथ मुष्वा इति[1] ' प्रुष्वा. ' नीहारा. हे आप ' वाशाः स्थ ' । " वश कान्तौ " (धा. पा. अ. प. ७०) सर्वै. काम्यमाना भवथ । यद्वा, वश्या. स्थ नीहारो हि नदीप्रवाहवन्मनुष्यादिगतिं न प्रतिबध्नाति, अतो वश्यत्वम् । प्रुष्वाणामन्नाद्यात्मकत्वमुपपादयति–इदं वा असाविति । ' उद्यन् ' 'असौ' अन्तरिक्षे दृश्यमान ' आदित्य ' ' इदम् ' ओषधिरूपम् ' अन्नाद्य ' निर्दहति । अन्न च तदाद्यमदनीय चेत्यन्नाद्यम् । तत्र दृष्टान्त –यथाऽयमग्निर्निर्दहेदेवमित्यादि । 'तत' तदा सस्यानामातपजातम्लानिसमये नीहारगता ' आप ' 'अभ्यवयन्त्य ' । तद्व्यतिरेकं दर्शयति–न ह वेत्यादिना । तस्मादोषधिवर्द्धनहेतुभूताभि. प्रुष्वाभिरद्भि अभिषेकेण यजमाने अन्नाद्यमेव निहितवान् भवतीत्यर्थः ॥ १६ ॥

1–प्रुष्वाः । का. श्रौ सू. १५ । ११३ ।

(त्यु) अथ मधु गृह्णाति । शविष्ठा स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा शविष्ठा स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेति ताभिरभिषिञ्चत्यपां चैवैनमेतदोषधीनां च रसेनाभिषिञ्चत्येता वाऽएका ऽआपस्ता ऽएवैतत्सम्भरति ॥१७॥

(त्यु) अथ गोर्विजायमानाया ऽउल्व्या गृह्णाति। शक्वरी स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा शक्वरी स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेति ताभिरभिषिञ्चति पशुभिरेवैनमेतदभिषिञ्चत्येता वाऽएका ऽआपस्ता ऽएवैतत्सम्भरति॥१८॥

(त्यु) अथ पयो गृह्णाति । जनभृत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा जनभृत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेति ताभिरभिषिञ्चति पशुभिरेवैनमेतदभिषिञ्चत्येता वाऽएका ऽआपस्ता ऽएवैतत्सम्भरति ॥ १९ ॥

---

(१३) अथ मधु गृह्णाति । "शविष्ठा स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा, शविष्ठा स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त"–इति । ताभिरभिषिञ्चति । अपां चैवैनमेतदोषधीनां च रसेनाभिषिञ्चति । एता वाऽएका आपः । ता एवैतत्सम्भरति ॥ १७ ॥

(१४) अथ गोर्विजायमानाया उल्व्या गृह्णाति–" शक्वरी स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा, शक्वरी स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त"–इति । ताभिरभिषिञ्चति । एता वाऽएका आपः । ता एवैतत्सम्भराति ॥ १८ ॥

(१५) अथ पयो गृह्णाति–" जनभृत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा, जनभृत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त"–इति । ताभिरभिषिञ्चति । पशुभिरेवैनमेतदभिषिञ्चति । एता वाऽएका आपः । ता एवैतत्सम्भरति ॥ १९ ॥

अथ मधुनो ग्रहण विधत्ते–अथ माध्विति । हे 'मधु !' द्रवरूपा आपः 'शविष्ठाः' बलवत्तमाः 'स्थ' अपाञ्चैवेति । 'एतत्' एताभिः मधुद्रवरूपाभिरद्भिः अभिषेकेण 'अपां च ओषधीनाञ्च' 'रसेन' अभिषिक्तवान् भवति; मधुनो द्रवात्मकत्वादित्यर्थः ॥ १७ ॥

अथ गोरुल्व्यानां ग्रहण विधत्ते- अथ गोरिति । 'विजायमानायाः' प्रसूयमानायाः 'गोः' "उल्व्याः" उल्वे गर्भवेष्टने भवा अपः गृहीयात् । हे आपः ! 'शक्वरीः' गर्भरक्षणे शक्ताः समर्था भवथ ।

पशुभिरिति । पशुसम्बन्धिनीभिरेताभिरद्भिः अभिषेकेण 'पशुभिः एव' 'एनं सुन्वन्तमभिषिक्तवान् भवतीत्यर्थः ॥ १८ ॥

अथ पयसो ग्रहणं विधत्ते–अथ पय इति । हे क्षीरात्मिका आपः ! 'जनभृतः स्थ" जनान् बिभ्रतीति जनभृतः; क्षीरेण हि प्राणिजातं पुष्यते ॥ १९ ॥

१–मधु गोरुल्व्या । का. श्रौ. सू. १५ । ११३ । २–पयो घृतम् । का. श्रौ. सू. १५ । ११२ ।

(स्तु) अथ घृतं गृह्णाति । विश्वभृत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा विश्वभृत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेति ताभिरभिषिञ्चति पशूनामेवैनमेतद्रसेनाभिषिञ्चत्येता वाऽएका ऽआपस्ताऽ एवैतत्सम्भरति ॥ २० ॥

(स्तु) अथ मरीचीः । (र) अञ्जलिना संगृह्यापिसृजत्यापः स्वराज स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्तेत्येता वाऽआपः स्वराजो यन्मरीचयस्ता यत्स्यन्दन्तऽइवान्योऽन्यस्याऽ एवैतच्छ्रियाऽ अतिष्ठमानाऽउत्तराधरा ऽइव भवन्त्यो यन्ति स्वाराज्यमेवास्मिन्नेतद्दधात्येता वाऽएका ऽआपस्ता ऽएवैतत्सम्भरति ॥ २१ ॥

---

(१६) अथ घृतं गृह्णाति–" विश्वभृत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रं मे दत्त स्वाहा, विश्वभृत स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त "–इति । ताभिरभिषिञ्चति । पशूनामेवैनमेतद्रसेनाभिषिञ्चति । एता वाऽएका आपः ता एवैतत्सम्भराति ॥ २० ॥

(१७) अथ मरीचीरञ्जलिना सङ्गृह्यापिसृजति–" आपः स्वराज स्थ राष्ट्रदा राष्ट्रममुष्मै दत्त "–इति । एता वाऽआपः स्वराजो–यन्मरीचयः । ता यत्स्यन्दन्तऽइवान्योऽन्यस्या एवैतच्छ्रियाऽअतिष्ठमाना उत्तराधरा इव भवन्त्यो यन्ति–स्वाराज्यमेवास्मिन्नेतद्दधाति । एता वा एका आपः । ता एवैतत्सम्भरति ॥ २१ ॥

अथ घृतस्य ग्रहणं विधत्ते–अथ घृतमिति । 'विश्वभृत. स्थ' हे घृतद्रवरूपाः आपः ! विश्वपोषिका भवथ । पशूनामिति । घृतस्य पशुरसत्वं क्षीरादिद्वारा प्रसिद्धम् ॥ २० ॥

एतदेव सारस्वतजलं चतुर्गृहीताज्येन पूर्वं हुत्वा-हुत्वा पञ्चदशानामपां ग्रहणं विहितम्, अथान्तिमस्य जलस्य ग्रहणं सविशेषं विधत्ते–अथ मरीचीरिति । ' मरीची. ' ' अञ्जलिना ' पात्रेण ' सङ्गृह्य ' गृहीत्वा ' अपिसृजति ' । सर्वासु गृहीतासु अप्सु संसृजेदित्यर्थः । अत्र सूत्रम्–" आप स्वराज इति मरीचीर्गृहीत्वाऽञ्जलिना सर्वासु संसृजति "–(का. श्रौ. सू. १५ । १ । १६ ।) इति हे मरीचिरूपा आपः ! ' स्वराजः स्थ ' स्वयमेव राजमाना भवथ । अत्र होमाभावात् स्वाहान्त. पूर्वो मन्त्रो न पठित. । कथं मरीचीनामप्त्वेन परिगणनमिति तदुपपादयति–एता वा आप इति । ' मरीचय. ' इति ' यत्, ' ' एता. ' ' स्वराजः ' स्वयमेव दीप्यमाना. ' आपः ' । ता यत् स्यन्दन्त इति । ' यत् ' यस्मात् ' ताः ' मरीचयः ' स्यन्दन्त इव ' प्रवहन्तीव । ' इव '–शब्दः उपमार्थे साक्षात् प्रवहणाभावात् । यथा जलसङ्घा उपर्युपरिभावेन वर्तन्ते, तद्वदेता मरीचयः ' अन्योऽन्यस्याः ' मरीचे. ' श्रियै ' शोभायै ' अतिष्ठमानाः ' स्थातुमसहिष्णवः ' उत्तराधरा इव भवन्त्यः ' ' यन्ति ' गच्छन्ति । अतो जलसाम्यादप्त्वेन परिगणनमित्यर्थः । मरीचीनां ग्रहणं स्वाराज्यहेतुत्वेन प्रशंसति–स्वाराज्यमिति । यतो ' मरीचयः ' स्वराज आपः ॥ २१ ॥

ता वाऽएताः । सप्तदशापः सम्भरति सप्तदशो वै प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञस्तस्मात्सप्तदशापः सम्भरति ॥ २२ ॥

षोडश ताऽआपो याऽअभिजुहोति । षोडशाहुतीर्जुहोति ता द्वात्रिंशद्द्वयीषु न जुहोति सारस्वतीषु च मरीचिषु च ताश्चतुस्त्रिंशत्त्रयस्त्रिंशद्वै देवाः प्रजापतिश्चतुस्त्रिंशस्तदेनं प्रजापतिं करोति ॥ २३ ॥

(त्यु) अथ यद्धुत्वा हुत्वा गृह्णाति । वज्रो वा ऽआज्यं वज्रेणैवैतदाज्येन स्पृत्वा स्पृत्वा स्वीकृत्य गृह्णाति ॥ २४ ॥

(त्यु) अथ यत्सारस्वतीषु न जुहोति । वाग्वै सरस्वती वज्रऽआज्यं नेद्वज्रेणाज्येन वाचꣳ हिनसानीति तस्मात्सारस्वतीषु न जुहोति ॥ २५ ॥

ता वाऽएताः सप्तदशापः सम्भरति । सप्तदशो वै प्रजापतिः । प्रजापतिर्यज्ञः । तस्मात्सप्तदशापः सम्भरति ॥ २२ ॥

षोडश ता आपो–या अभिजुहोति । षोडशाहुतीर्जुहोति । ता द्वात्रिंशत् । द्वयीषु न जुहोति–सारस्वतीषु च मरीचिषु च । ताश्चतुस्त्रिंशत् । त्रयस्त्रिंशद्वै देवाः, प्रजापतिश्चतुस्त्रिंशः तदेनं प्रजापतिं करोति ॥ २३ ॥

अथ यद्धुत्वा-हुत्वा गृह्णाति । वज्रो वाऽआज्यम् । वज्रेणैवैतदाज्येन स्पृत्वा स्पृत्वा स्वीकृत्य गृह्णाति ॥ २४ ॥

अथ यत्–सारस्वतीषु न जुहोति । वाग्वै सरस्वती । वज्र आज्यम् । नेद्वज्रेणाज्येन वाचं हिनसानीति । तस्मात् सारस्वतीषु न जुहोति ॥ २५ ॥

सम्भृतानामपां सप्तदशसङ्ख्यां प्रजापत्यात्मना स्तौति–ता वा एताः सप्तदशेति । प्रजापतेः सप्तदशत्वं प्रागुक्तम् (श. प. ५ । १ । २ । ११ । माध्ये) ॥ २२ ॥

अथोक्तानां सारस्वतीप्रभृतिमरीच्यन्तानामपामाहुतीनां च सङ्ख्यां समस्य प्रजापत्यात्मना प्रशंसति–षोडश ता आप इति । ' याः ' ' आपः ' अभिलक्ष्य जुहोति, ' ताः ' ' षोडश ' जातिद्वयस्य विवेके षोडशसङ्ख्याकाः भवन्ति; आहुतयोऽपि षोडश; आहुतिभिः रहिताः सारस्वत्यो मरीचय इति द्वय्यः; ताः सम्भूय चतुस्त्रिंशत् सम्पद्यते । अत्र चतुस्त्रिंशसङ्ख्या चतुस्त्रिंशदेवतात्मकं प्रजापतिमेव कृतवान् भवतीति तत्करणं प्रशस्तमित्यर्थः ॥ २३ ॥

होमपूर्वकं ग्रहणं प्रशंसति–अथ यद्धुत्वा हुत्वेति । आज्यस्य वज्रात्मकत्वश्रुतिः प्रागुदाहृता (श. प. १।५।१।७।) वज्ररूपेण ' आज्येन ' ' स्पृत्वा स्पृत्वा ' हिंसित्वा हिंसित्वा, ततः ' स्वीकृत्य ' स्वाधीनं कृत्वा गृहीतो भवेत् । यथा लोके राजादिः प्रबलं शत्रुप्रभृतिं जनं प्रथमं बाधित्वा पश्चात् स्वाधीनं करोति, तद्वदित्यर्थः ॥ २४ ॥

सारस्वतीषु मरीचिषु च होमाभावे कारणमाह–अथ यदिति । सरस्वत्या वाक्त्वात् वाचो वज्रेण हिंसा मा भूदिति न होतव्यम् ॥ २५ ॥

(त्यु) अथ यन्मरीचिषु न जुहोति । नेदनद्धेवैतामाहुतिं जुहवानीति तस्मान्मरीचिषु न जुहोति ॥ २६ ॥

ताः सार्धमौदुम्बरे पात्रे समवनयति । मधुमतीर्मधुमतीभिः पृच्यन्तामिति रसवती रसवतीभिः पृच्यन्तामित्येवैतदाह महि क्षत्रं क्षत्रियाय वन्वाना इति तत्परोऽक्षं क्षत्रं यजमानायाशिषमाशास्ते यदाह महि क्षत्रं क्षत्रियाय वन्वाना इति ॥ २७ ॥

ता ऽअग्रेण मैत्रावरुणस्य धिष्ण्यथँ सादयति । (त्यु) अनाधृष्टाः सीदत सहौजस ऽइत्यनाधृष्टाः सीदत रक्षोभिरित्येवैतदाह सहौजस इति सवीर्या ऽइत्येवैतदाह महि क्षत्रं क्षत्रियाय दधतीरिति तत्प्रत्यक्षं क्षत्रं यजमानायाशिषमाशास्ते यदाह महि क्षत्रं क्षत्रियाय दधतीरिति ॥ २८ ॥

इति तृतीयप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ९ । ३ । १ ॥ (३ । ४)

अथ यन्मरीचिषु न जुहोति । नेदनद्धेवैतामाहुतिं जुहवानीति । तस्मान्मरीचिषु न जुहोति ॥ २६ ॥

ताः सार्धमौदुम्बरे पात्रे समवनयति–" मधुमतीर्मधुमतीभिः पृच्यन्ताम् " इति । रसवती रसवतीभिः पृच्यन्तामित्येवैतदाह । " महि क्षत्रं क्षत्रियाय वन्वानाः "–इति । तत् परोऽक्षं क्षत्रं यजमानायाशिषमाशास्ते यदाह–महि क्षत्रं क्षत्रियाय वन्वाना इति ॥ २७ ॥

ता अग्रेण मैत्रावरुणस्य धिष्ण्यं सादयति–" अनाधृष्टाः सीदत सहौजसः "–इति ।

अथ यन्मरीचिष्विति । मरीचिष्वपि ' अनद्धा ' अस्थाने तासां होमाधिकरणत्वासम्भवान्न होतव्यमित्यर्थः । ' नेत् ' इति निपातः परिभये (निरु. १।३।९) ' जुहवानि ' इत्यनेन सम्बध्यते ॥ २६ ॥

[१]विधत्ते–ताः सार्द्धमिति । ' ताः ' विहिताः, पृथक् पृथक् पात्रे गृहीताः आपः ' सार्द्धं ' सम्भूय एकस्मिन् ' पात्रे ' ' समवनयति ' आसिञ्चेदित्यर्थः । ' मधुमती ' मधुररसवत्य. आप ' मधुमतीभि ' अद्भि ' पृच्यन्ताम् ' । "पृची सम्पर्के" (धा. पा. रु.आ. ११) सम्पृच्यन्ताम् । ता विशिनष्टि–' महि ' महत् ' क्षत्र बल क्षत्रियकुल वा ' क्षत्रियाय ' यजमानाय ' वन्वाना: ' दातु याचमानाः कामयमाना इति । मन्त्रमनूद्य व्याचष्टे–मधुमतीरित्यादि । ' महि क्षत्र क्षत्रियाय वन्वानाः '-इति यदाह, ' तत् ' तेन ' यजमानाय ' ' परोक्ष ' ' क्षत्रम् ' आशासनमाशासितवान् भवतीति योजना । ' क्षत्रियाय ' इति तात्पर्याभिधानाद् ' वन्वाना.' इति याचनाभिधानाद्वा, आशिषः परोक्षत्वमित्यर्थः ॥ २७ ॥

संसृष्टानामपां मैत्रावरुणधिष्ण्यस्य पुरोदेशे सादन समन्त्रक विधत्ते–ता अग्रेणेति[२] । हे आपः !

१-औदुम्बरे पात्रे समासिञ्चत्येता मधुमतीरिति । का० श्रौ० सू० १५।११७ ।

२-मैत्रावरुणधिष्ण्यस्य पुरस्तान्निदधात्यनाधृष्टा सीदतेति । का० श्रौ० सू० १५।११८ ।

तं वै माध्यन्दिने सवनेऽभिषिञ्चति । (त्ये) एष वै प्रजापतिर्य एष यज्ञस्तायते यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाता एतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते तदेनं मध्यत एवैतस्य प्रजापतेर्दधाति मध्यतः सुवति ॥ १ ॥

(त्यु) अगृहीते माहेन्द्रे । (न्द्र) एष वा इन्द्रस्य निष्केवल्यो ग्रहो यन्माहेन्द्रोऽप्यस्यैतन्निष्केवल्यमेव स्तोत्रं निष्केवल्यꣳ शस्त्रमिन्द्रो वै यजमानस्तदेनꣳ स्व एवायतनेऽभिषिञ्चति तस्मादगृहीते माहेन्द्रे ॥ २ ॥

अनाधृष्टाः सीदत रक्षोभिरित्येवैतदाह । सहौजस इति-सवीर्या इत्येवैतदाह । "महि क्षत्रं क्षत्रियाय दधतीः"-(वा. सं. १०।४) इति । तत् यजमानं क्षत्रं यजमानायाशिषमाशास्ते-यदाह-महि क्षत्रं क्षत्रियाय दधतीरिति ॥ २८ ॥

अथ अभिषेकः :

तं वै माध्यन्दिने सवनेऽभिषिञ्चति । एष वै प्रजापतिः-य एष यज्ञस्तायते । यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाताः । एतम्वेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते । तदेनं मध्यत एवैतस्य प्रजापतेर्दधाति, मध्यतः सुवति ॥१॥

अगृहीते माहेन्द्रे । एष वा इन्द्रस्य निष्केवल्यो ग्रहः-यन्माहेन्द्रः । अप्यस्यैतन्निष्केवल्यमेव स्तोत्रम्-निष्केवल्यं शस्त्रम् । इन्द्रो वै यजमानः । तदेनं स्व एवायतनेऽभिषिञ्चति । तस्मादगृहीते माहेन्द्रे ॥ २ ॥

'अनाधृष्टाः' रक्षोभिरबाधिताः, 'सहौजस' ओजसा बलेन सहिताः, सवीर्याः 'सीदत' उपविशत । 'महि' महत्, 'क्षत्रं' बलं क्षत्रियत्वं वा, 'क्षत्रियाय' 'दधतीः' दधत्यः, धारयन्त्यः, प्रयच्छन्त्य इति । मन्त्रं व्याचष्टे-अनाधृष्टा इति ।

'दधतीः' इति प्रवदनस्य साक्षादुक्तेः प्रत्यक्षत्वमाशिषः, 'सीदत'-इति मन्त्रमनुवदन्नभिप्रैति वेदितव्यम् ॥ २८ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये
पञ्चमकाण्डे तृतीयाध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ (५-३-४) ॥

पञ्चमे ब्राह्मणे यजमानाभिषेकः, तदङ्गभूता धर्माश्च विधीयन्ते । तत्र यजमानाभिषेकं सकालं विधत्ते-तं वै माध्यन्दिन इति । माध्यन्दिनसवने क्रियमाणमभिषेकं प्रशंसति-एष वै प्रजापतिरिति । माध्यन्दिनसवने क्रियमाणेनाभिषेकेण 'एनं' यजमानं 'मध्यत एव' यज्ञरूपप्रजापतिमध्ये एव निहितवान् भवति । 'मध्यतः' मध्ये 'सुवति' प्रेरयति, अध्वर्युरित्यर्थः ॥ १ ॥

कालविशेषं विधत्ते-अगृहीत (का. श्रौ. सू. १५।१२२) इति । 'माहेन्द्रे' ग्रहे 'अगृहीते' सोमरसेनापूर्णे, सत्यकालेऽसति इत्यर्थः । माहेन्द्रग्रहणात् पूर्वं यजमानाभिषेके स्थानतनिधानरूपेण प्रशंसति-एष वा इन्द्रस्येति । इदं प्रथमाध्याये व्याख्यातम् (श. प. ५।१।३।४ ब्रा.) ॥ २ ॥

(न्द्रेऽग्रे) अग्रेण मैत्रावरुणस्य धिष्ण्यम् । (१ँ) शार्दूलचर्मोपस्तृणाति सोमस्य त्विषिरसीति यत्र वै सोमऽ इन्द्रमत्यपवत स यत्ततः शार्दूलः समभवत्तेन सोमस्य त्विषिस्तस्मादाह सोमस्य त्विषिरसीति तवेव मे त्विषिर्भूयादिति शार्दूलत्विषिमेवास्मिन्नेतद्दधाति तस्मादाह तवेव मे त्विषिर्भूयादिति ॥ ३ ॥

(त्यु) अथ पार्थानि जुहोति । पृथी ह वै वैन्यो मनुष्याणां प्रथमोऽभिषिषिचे सोऽकामयत सर्वमन्नाद्यमवरुन्धीयेति तस्मा ऽएतान्यजुहवुः सऽ इदथ्ँ सर्वमन्नाद्यमवरुरुधेऽपि ह स्मास्माऽआरण्यान्पशूनभिह्वयन्त्यसावेहि

अग्रेण मैत्रावरुणस्य धिष्ण्यं शार्दूलचर्मोपस्तृणाति-" सोमस्य त्विषिरसि "-इति । यत्र वै सोम इन्द्रमत्यपवत-स यत्ततः शार्दूलः समभवत्-तेन सोमस्य त्विषिः । तस्मादाह- सोमस्य त्विषिसीति । " तवेव मे त्विषिर्भूयात् "-इति । शार्दूलत्विषिमेवास्मिन्नेतद्दधाति । तस्मादाह-- वेव मे त्विषिर्भूयादिति ॥ ३ ॥

अथ पार्थानि जुहोति । पृथी ह वै वैन्यो मनुष्याणां प्रथमोऽभिषिषिचे । सोऽकामयत-सर्वमन्नाद्य-

अत्र यदुक्तं कात्यायनेन-"मैत्रावरुणधिष्ण्यस्य पुरस्तान्निदधाति अनाधृष्टा सीदतेति, पात्राणि च तूष्णीं पालाशौदुम्बरनैयग्रोधवटाश्वत्थान्यभिषेकाय "-(का. श्रौ. सू. १५।१।१८) इति । " मरुत्वतीयान्ते पात्राणि ...र्वेण व्याघ्रचर्मास्तृणाति सोमस्य त्विषिरिति, अपरेऽन्ते सीसं निदधाति, पार्थानामग्नये स्वाहेति षड् जुहोति प्रतिमन्त्रम् "-इति च । (का. श्रौ. सू. १५ । १२२-१२४) ॥

तदिदं क्रमेण विधित्सुर्व्याघ्रचर्मास्तरणं समन्त्रकं विधत्ते-अग्रेणेति । मैत्रावरुणधिष्ण्यस्य पूर्वभागे व्याघ्रचर्मास्तृणीयात् । हे चर्मन् ! ' सोमस्य ' ' त्विषिः ' दीप्तिः ' असि ' । ' तवेव ' यथा तव दीप्तिरस्ति, तथा ' मे ' मम ' त्विषिः ' दीप्तिः ' भूयात् ' अस्त्विति ।

शार्दूलस्य सोमत्विषित्वमाख्यायिकामुखेनोपपादयति-यत्र वै सोम इति । पूर्वमिन्द्रेण पीयमानः, सोमः तम् ' अत्यपवत ' शरीरादधो निरगच्छत् । स सोमो यदा अत्यपवत, ततः सोऽतिपवितः सोमः शार्दूलः सम्भूतवान् । ' तस्मात् ' शार्दूलस्य सोमकार्यत्वात्-तदीयत्वचः सोमत्विषित्वम् । " तवेव मे "-इति मन्त्रभागस्य तात्पर्यमाह-तवेव म इति । ' एतत् ' एतेन मन्त्रभागकृतेन ' अस्मिन् ' यजमाने शार्दूलदीप्तिमेव निहितवान् भवति ॥ ३ ॥

अथाभिषेकस्य पुरस्तात् पश्चाच्च क्रियमाणान् पार्थहोमान् विधत्ते-अथ पार्थानीति । ' पार्थानि ' पृथिनाऽनुष्ठितानि । एतेषां पृथिसम्बन्धं दर्शयति-पृथी इति । ' वैन्यः ' वेनो नाम राजा, तस्य पुत्रः ' पृथी ' नाम,

१-अत्र मूले-' पृथी ह वै वैन्यः '-इति पाठमनुलक्ष्य भाष्यकारेण ' पृथी इति ' इति प्रतीकमुपात्तम् । अथ पुराणप्रसिद्धवैन्यपृथुराजवाचको हि ' पृथिन् ' शब्द ' पृथी ' शब्दो वा भवितुमर्हति । यतस्तद्वाचकयोः ' पृथिन्,-पृथि ' शब्दयोर्वेदमन्त्रेषु प्रयोगो दृश्यते । तत्र ' इ ' कारान्त ' पृथि ' शब्दस्य-"शचीभिर्वशमुन पृथिमावतम्" (ऋ. १।११२।१५) इत्यत्र " पृथिमेतस्तद्र राजर्षिम् "

राजा त्वा पश्यतऽइति तथेदꣳ सर्व्वमन्नाद्यमवरुन्धे सर्वꣳ ह वाऽअन्नाद्यमवरुन्द्धे यस्यैवं विदुष ऽएतानि हूयन्ते ॥ ४ ॥

तानि वै द्वादश भवन्ति । द्वादश वै मासाः संव्वत्सरस्य तस्माद्द्वादश भवन्ति ॥ ५ ॥

षट्पुरस्तादभिषेकस्य जुहोति षडुपरिष्टात्तदेनं मध्यत एवैतस्य प्रजापतेर्दधाति मध्यतः सुवति ॥ ६ ॥

स यानि पुरस्तादभिषेकस्य जुहोति । बृहस्पतिस्तेषामुत्तमो भवत्यथ

मवरुन्धीयेति तस्माऽएतान्यजुहवुः। स इदं सर्वमन्नाद्यमवरुरुधे । अपि ह स्मास्माऽआरण्यान्पशूनभिह्वयन्ति–असावेहि राजा त्वा पश्यतऽइति। तथेदं सर्वमन्नाद्यमवरुरुधे । सर्वं ह वाऽअन्नाद्यमवरुन्द्धे–यस्यैवं विदुष एतानि हूयन्ते ॥ ४ ॥

तानि वै द्वादश भवन्ति। द्वादश वै मासाः सम्वत्सरस्य। तस्माद् द्वादश भवन्ति ॥ ५ ॥

षट् पुरस्तादभिषेकस्य जुहोति । षडुपरिष्टात् । तदेनं मध्यत एवैतस्य प्रजापतेर्दधाति, मध्यतः सुवति ॥ ६ ॥

स यानि पुरस्तादभिषेकस्य जुहोति–बृहस्पतिस्तेषामुत्तमो भवति। अथ यान्युपरिष्टादभिषेकस्य

'मनुष्याणां' मध्ये 'प्रथमः' अभिषिक्त। 'सर्वम् अन्नाद्यम्' 'अवरुन्धीय' स्वाधीनं कुर्याम् 'इति' कामयमानाय 'तस्मै' पृथवे 'एतानि' पार्थानि 'अजुहवुः' अध्वर्यवः। तत. 'स' राजा 'इदं सर्वमन्नाद्यम्' 'अवरुरुधे' स्वाधीनं कृतवान्। सर्वान्नावरोधकत्वं दर्शयति–अपि ह स्मेति। 'अपि' खलु 'अस्मै' यजमानाय, तदर्थम्, 'आरण्यान्' अरण्ये भवान् 'पशून्' 'अभिह्वयन्ति'। किम्? इति। असावितिः तत्तन्मृगनाम्नः सम्बुद्ध्यन्तस्य सामान्यनिर्देशः। हे पशो! 'एहि' आगच्छ, अयं 'राजा' 'त्वा' त्वा 'पश्यते' भोक्तु पक्वं करिष्यति 'इति'। सोऽपि पशु. तद्वचः श्रुत्वा तत्समीपं स्वयमेवागच्छति। 'तथा' सति ग्राम्यारण्यभक्षणस्य सर्वस्यावरुध्यावरोध। विदुषोऽयतनस्यापि अनुष्ठातुस्तत्फलमाह–सर्वं ह वा इति ॥४॥

एतेषां सङ्ख्या विधत्ते–तानि वै द्वादशेति। उक्ता सङ्ख्या सम्वत्सरात्मना प्रशंसति–द्वादशेति ॥ ५ ॥

एतेषां हवनकालं विधत्ते–षडिति। द्वादशानां पदार्थानां मध्ये पूर्वषट्कस्यान्ते "बृहस्पतये स्वाहा"–इति

–इति भाष्यम्, किंच–"पृथी यद्वां वैन्य. सादनेषु" (ऋ. ८।९।१०।) इत्यत्र "वेनस्य पुत्र. पृथ्वेतत्संज्ञो राजर्षिः" इति च भाष्यम्। एवं चैतन्मन्त्रद्वयपर्यालोचनात्–'पृथिन्, -पृथि' शब्दौ वेदे वैन्यवाचकौ सिद्धौ। तथा च स्वरपाठकारा –"पृथुरिति प्राप्ते छान्दसो वर्णव्यत्ययः" इति स्पष्टमेव वदन्ति। एवं विमर्शे क्रियमाणेऽत्र भाष्ये–"पृथी हेति" इति, 'पृथी नाम' इति प्रयोगस्तु–इन्नन्त 'पृथिन्' शब्दाभिप्रायेण, अथ 'पृथवे' इति चतुर्थ्यन्तपदप्रयोग इकारान्त 'पृथि' शब्दाभिप्रायेण स्यादिति सुचिरं विचिन्त्य यथालब्ध एव पाठो भाष्ये सरक्षितोऽस्तीति समवधेयं सुधीभिः। 'पृथुर्ह वै' इति मूलपाठस्तु लेखकप्रमादात्।

यान्युपरिष्टादभिषेकस्य जुहोतीन्द्रस्तेषां प्रथमो भवति ब्रह्म वै बृहस्पतिरिन्द्रियं वीर्यमिन्द्र ऽएताभ्यामेवैनमेतद्वीर्याभ्यामुभयतः परिबृंहति ॥ ७ ॥

स जुहोति । यानि पुरस्तादभिषेकस्य जुहोत्यग्नये स्वाहेति तेजो वाऽअग्निस्तेजसैवैनमेतदभिषिञ्चति सोमाय स्वाहेति क्षत्रं वै सोमः क्षत्रेणैवैनमेतदभिषिञ्चति सवित्रे स्वाहेति सविता वै देवानां प्रसविता सवितृप्रसूत ऽएवैनमेतदभिषिञ्चति सरस्वत्यै स्वाहेति वाग्वै सरस्वती वाचैवैनमेतदभिषिञ्चति पूष्णे स्वाहेति पशवो वै पूषा पशुभिरेवैनमेतदभिषिञ्चति बृहस्पतये स्वाहेति ब्रह्म वै बृहस्पतिर्ब्रह्मणैवैनमेतदभिषिञ्चत्येतानि पुरस्तादभिषेकस्य जुहोति तान्येतान्यग्निनामानीत्याचक्षते ॥ ८ ॥

(तेऽथ) अथ जुहोति । यान्युपरिष्टादभिषेकस्य जुहोतीन्द्राय स्वाहेति वीर्यं वाऽइन्द्रो वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चति श्लोकाय स्वाहेति वीर्यं वै श्लोको

जुहोति–इन्द्रस्तेषां प्रथमो भवति । ब्रह्म वै बृहस्पतिः । इन्द्रियं वीर्यम् । इन्द्र एताभ्यामेवैनमेतद्वीर्याभ्यामुभयतः परिबृंहति ॥ ७ ॥

स जुहोति यानि । पुरस्तादभिषेकस्य जुहोति–" अग्नये स्वाहा "–इति । तेजो वाऽअग्निः । तेजसैवैनमेतदभिषिञ्चति । " सोमाय स्वाहा "–इति । क्षत्रं वै सोमः । क्षत्रेणैवैनमेतदभिषिञ्चति । " सवित्रे स्वाहा "–इति । सविता वै देवानां प्रसविता । सवितृप्रसूत एवैनमेतदभिषिञ्चति । " सरस्वत्यै स्वाहा "–इति । वाग्वै सरस्वती । वाचैवैनमेतदभिषिञ्चति । " पूष्णे स्वाहा "–इति । पशवो वै पूषा । पशुभिरेवैनमेतदभिषिञ्चति । " बृहस्पतये स्वाहा "–इति । ब्रह्म वै बृहस्पतिः । ब्रह्मणैवैनमेतदभिषिञ्चति । एतानि पुरस्तादभिषेकस्य जुहोति । तान्येतान्यग्निनामानीत्याचक्षते ॥ ८ ॥

अथ जुहोति–यान्युपरिष्टादभिषेकस्य जुहोति–" इन्द्राय स्वाहा "–इति । वीर्यं वाऽइन्द्रः । वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चति । "श्लोकाय स्वाहा"–इति । वीर्यं वै श्लोकः । वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चति ।

पठ्यते, उत्तरषट्कस्यादौ " इन्द्राय स्वाहा "–इति । तयोरुभयोर्मध्ये अभिषेकेण यजमान ब्रह्मक्षत्रवीर्याभ्याम् उभयतः संवर्द्धितवान् भवतीत्यर्थः ॥ ६ ॥ ७ ॥

अभिषेकस्य पुरस्तात् कर्त्तव्य होममनूद्य मन्त्रान् विधत्ते–स जुहोतीति । " अग्नये स्वाहा "–इत्यादयो मन्त्राः । तत्रैकैकमनूद्य स्तौति–तेजो वा अग्निरित्यादिना । अर्थवादवाक्येषु स्पष्टोऽर्थः । सोमादिपदानां देवतान्तरवाचकत्वं व्युदस्यति–तान्येतान्यग्निनामानीति । ' तानि ' पूर्वाणि पार्यानि ' अग्निनामान्याचक्षते ', ब्रह्मवादिन इति शेषः ; अग्नेः सर्वदेवतात्मकत्वादिति भावः ॥ ८॥

अभिषेकस्योपरिकर्त्तव्य होममन्त्रमनूद्य मन्त्रान् सार्थवादं विधत्ते–अथ जुहोतीति । " इन्द्राय स्वाहा "

व्वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चति इन्द्राय स्वाहेति व्वीर्यं वै श्लोको व्वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चत्यꣳशाय स्वाहेति व्वीर्यं वाऽअꣳशो व्वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चति भगाय स्वाहेति व्वीर्यं वै भगो व्वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चत्यर्यम्णे स्वाहेति तदेनमस्य सर्व्वस्यार्यमणं करोत्येतान्युपरिष्टादभिषेकस्य जुहोति तान्येतान्यादित्यनामानीत्याचक्षते ॥ ९ ॥

(तेऽग्रे) अग्रेण मैत्रावरुणस्य धिष्ण्यम् । (म) अभिषेचनीयानि पात्राणि भवन्ति यत्रैता ऽआपोऽभिषेचनीया भवन्ति ॥ १० ॥

पालाशं भवति । तेन ब्राह्मणोऽभिषिञ्चति ब्रह्म वै पलाशो ब्रह्मणैवैनमेतदभिषिञ्चति ॥ ११ ॥

"अंशाय स्वाहा"–इति । वीर्यं वाऽअंशः । वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चति । "भगाय स्वाहा"–इति । वीर्यं वै भगः । वीर्येणैवैनमेतदभिषिञ्चति । " अर्यम्णे स्वाहा"–(वा.सं.१०।५) इति । तदेनमस्य सर्वस्यार्यमणं करोति । एतान्युपरिष्टादभिषेकस्य जुहोति । तान्येतान्यादित्यनामानीत्याचक्षते ॥९॥

अग्रेण मैत्रावरुणस्य धिष्ण्यमभिषेचनीयानि पात्राणि भवन्ति–यत्रैता आपोऽभिषेचनीयानि भवन्ति ॥ १० ॥

पालाशं भवति । तेन ब्राह्मणोऽभिषिञ्चति । ब्रह्म वै पलाशः । ब्रह्मणैवैनमेतदभिषिञ्चति ॥११॥

इत्यादयो मन्त्राः । अत्रेन्द्रादयः पञ्च देवता अपि वीर्यात्मना स्तुताः । तदेनमस्य सर्वस्येति । अर्यमद्रव्यहोमेन 'एनं' यजमान 'सर्वस्य' 'अर्यमणं' नियन्तारमधिपतिं कृतवान् भवतीत्यर्थः । इन्द्रादिषड्देवतावाचकानां पदानां देवतानानात्ववाचकत्वं व्युदस्यति–आदित्यनामानीति । इन्द्रादयः शब्दा आदित्यस्यैव मूर्तिभेदेनावस्थितस्य नामानि । पूर्वमग्निवाचकैर्नामभिर्होमेन भूलोके यजमानं निहितवान् भवति, अनन्तरं आदित्यवाचकैर्नामभिर्होमेन स्वर्गलोकेऽवस्थापितवान् भवतीत्युभयार्थवादवाक्यतात्पर्यार्थः ॥ ९ ॥

अभिषेचनीयानां पात्राणामासादनप्रदेशं विधत्ते–अग्रेणेति । सूत्रन्तु पूर्वमुदाहृतम् । अभिषेचनीयशब्दं निर्वक्ति–यत्रेति । यत्र तेषु 'एताः' विहिताः सप्तदश 'आपः' 'अभिषेचनीयाः' अभिषेक्तव्याः आसिच्यमानाः 'भवन्ति' तानि अभिषेचनीयानीति ॥ १० ॥

तानि पात्राणि अभिषेक्तृविशेषसहितानि क्रमेण विधत्ते–पालाशमिति । 'पालाशम्' पलाशशाखानिर्मितमेकं पात्रम् । 'तेन' पात्रेण 'ब्राह्मणः' यजमानमभिषिञ्चेत् । पालाशेनैव ब्राह्मणकर्तृकयजमानाभिषेककरणे कारणमाह–ब्रह्म वा इति । 'पलाशः' 'ब्रह्म वै' वृक्षेषु ब्राह्मणजातिः ॥ ११ ॥

१–पात्राणि च तूष्णीं पालाशौदुम्बरनैयग्रोधपादाश्वत्थान्यभिषेकार्थ । का. श्रौ. सू. १५। ११८ ।

(त्यौ) औदुम्बरं भवति । तेन स्वोऽभिषिञ्चत्यन्नं वाऽऊर्गुदुम्बरऽऊर्गं स्वं यावद्वै पुरुषस्य स्वं भवति नैव तावदशनायति तेनोर्क्स्वं तस्मादौदुम्बरेण स्वोऽभिषिञ्चति ॥ १२ ॥

नैयग्रोधपादं भवति । तेन मित्र्यो राजन्योऽभिषिञ्चति पद्भिर्वै न्यग्रोधः प्रतिष्ठितो मित्रेण वै राजन्यः प्रतिष्ठितस्तस्मान्नैयग्रोधपादेन मित्र्यो राजन्योऽभिषिञ्चति ॥ १३ ॥

(त्या) आश्वत्थं भवति । तेन वैश्योऽभिषिञ्चति स यदेवादोऽश्वत्थे तिष्ठत ऽइन्द्रो मरुतऽउपामन्त्रयत तस्मादाश्वत्थेन वैश्योऽभिषिञ्चत्येतान्यभिषेचनीयानि पात्राणि भवन्ति ॥ १४ ॥

(न्त्यु) अथ पवित्रे करोति । पवित्रे स्थो वैष्णव्यावित्ति सोऽसावेव

औदुम्बरं भवति । तेन स्वोऽभिषिञ्चति । अन्नं वाऽऊर्गुदुम्बरः । ऊर्गं स्वम् । यावद्वै पुरुषस्य स्वं भवति-नैव तावदशनायति । तेनोर्क् स्वम् । तस्मादौदुम्बरेण स्वोऽभिषिञ्चति ॥ १२ ॥

नैयग्रोधपादं भवति । तेन मित्र्यो राजन्योऽभिषिञ्चति । पद्भिर्वै न्यग्रोधः प्रतिष्ठितः । मित्रेण वै राजन्यः प्रतिष्ठितः । तस्मान्नैयग्रोधपादेन मित्र्यो राजन्योऽभिषिञ्चति ॥ १३ ॥

आश्वत्थं भवति । तेन वैश्योऽभिषिञ्चति । स यदेवादोऽश्वत्थे तिष्ठत इन्द्रो मरुत उपामन्त्रयत । तस्मादाश्वत्थेन वैश्योऽऽभिषिञ्चति । एतान्यभिषेचनीयानि पात्राणि भवन्ति ॥ १४ ॥

अथ पवित्रे करोति । "पवित्रे स्थो वैष्णव्यौ"[1]–इति । सोऽसावेव बन्धुः। तयोर्हिरण्यं प्रवपति ।

औदुम्बरमिति । ' औदुम्बरम् ' उदुम्बरनिर्मित पात्र द्वितीयम् । ' तेन ' पात्रेण ' स्वः ' ज्ञातिः भ्राता अभिषेक कुर्यात् । तत्रोपपत्ति दर्शयति–अन्नं वा इति । उदुम्बरस्यान्नसाधनत्वात् तदुक्तम् । अन्नमेव पुरुषस्य ' स्व ' धनं यतः, अतोऽस्य ' पुरुषस्य यावत् स्वं भवति ' ' तावत् ' ' न एव अशनायति ' क्षुधितो न भवतीत्यर्थः; धनस्य विद्यमानत्वात् । अतोऽन्नस्य स्वत्वादन्नसाधनेनौदुम्बरपात्रेण ' स्वः ' ज्ञातिर्भ्राता एवाभिषिञ्चेत् ॥ १२ ॥

नैयग्रोधपादमिति । तृतीय ' नैयग्रोधपादम् ' । न्यग्रोधो नाम वटः, तस्य पादः शाखावरोहः, तेन निर्मितं नैयग्रोधपादम् । ' तेन ' ' मित्र्यः ' सखिकर्म्मणि साधुः सखा ' राजन्यः ' अभिषिञ्चेत् । तत्र हेतुमाह–पद्भिरिति । न्यग्रोधस्य पादैरेव प्रतिष्ठा दृश्यते, राजापि हितोपदेशकैराप्तैः सखिभिः प्रतिष्ठितो भवति, नान्यथा; अतस्तेन पात्रेण ' मित्रकर्तृकमभिषेककरणं युक्तमित्यर्थः ॥ १३ ॥

आश्वत्थमिति । चतुर्थम् ' आश्वत्थम् ' अश्वत्थनिर्मितम्, तेन ' वैश्यः ' अभिषिञ्चेत् । अश्वत्थस्य वैश्यसम्बन्ध दर्शयति–स यदेवेति । व्याख्यातम् । विड्रूपाणां मरुतामश्वत्थेऽवस्थानाद्वैश्यस्य तत्सम्बन्धः॥ १४

अथ पवित्रकरणं विधत्ते–अथ पवित्रे इति । ' हे पवित्रे ! ' ' वैष्णव्यौ ' विष्णुर्यज्ञः, तत्सम्बन्धिन्यौ

1–पवित्रे कृत्वा । का० श्रौ० सू० १५ । १३५ ।

तन्धुस्तयोर्हिरण्यं प्रवयति ताभ्यामेता ऽअभिषेचनीया ऽअप ऽउत्पुनाति तद्यद्धिरण्यं प्रवयत्यमृतमायुर्हिरण्यं तदास्वमृतमायुर्दधाति तस्माद्धिरण्यं प्रवयति ॥ १९ ॥

स ऽउत्पुनाति । सवितुर्व्वः प्रसव ऽउत्पुनाम्यच्छिद्रेण पवित्रेण सूर्यस्य रश्मिभिरिति सोऽसावेव बन्धुरनिभृष्टमसि व्वाचो बन्धुस्तपोजा ऽइत्यना-धृष्टा स्थ रक्षोभिरित्येवैतदाह यदाहानिभृष्टमसीति व्वाचो बन्धुरिति यावद्वै प्राणेष्वापो भवन्ति तावद्वाचा व्वदति तस्मादाह व्वाचो बन्धुरिति ॥ १६ ॥

ताभ्यामेता अभिषेचनीया अप उत्पुनाति । तद्यद्धिरण्यं प्रवयति । अमृतमायुर्हिरण्यम् । तदास्व-मृतमायुर्दधाति । तस्माद्धिरण्यं प्रवयति ॥ १९ ॥

स उत्पुनाति—" सवितुर्वः प्रसवऽउत्पुनाम्यच्छिद्रेण पवित्रेण सूर्यस्य रश्मिभिः " इति । सोऽसावेव बन्धुः । " अनिभृष्टमसि वाचो बन्धुस्तपोजाः "—इति । अनाधृष्टा स्थ रक्षोभिरित्येवैतदाह—यदाह अनिभृष्टमसीति । वाचो बन्धुरिति । यावद्वै प्राणेष्वापो भवन्ति—तावद्वाचा वदति । तस्मादाह वाचो बन्धुरिति ॥ १६ ॥

दर्भनाड्यौ ' स्थः ' भवथः, इति मन्त्रस्यार्थः । दर्भनाड्योर्विष्णुसम्बन्धप्रतिपादकमर्थवादवाक्यमतिदिशति—सोऽसावेव बन्धुरिति । ' बन्धुः ' वाक्यशेषः । ' असौ ' विप्रकृष्टः । प्रथमकाण्डे पवित्रकरणसमये समाम्नातः (श. प. १ । १ । ३ । १) । तत्र स्रोत्रमाम्नातम्—" पवित्रे स्थो वैष्णव्याविति, यज्ञो वै विष्णुर्यज्ञिये स्थ इत्येवैतदाह " इत्यादिना ॥

तयोर्दर्भयोर्हिरण्यप्रयनं विधत्ते— तयोरिति[1] । दर्भयोस्तयोरिति सप्तमी । तत्र ' हिरण्यं ' ' प्रवयति ' । " वेञ् तन्तुसन्ताने " (धा. पा. भ्वा. प. १०३१) सम्प्रथीयादित्यर्थः विधत्ते—ताभ्यामिति । तच्छब्देन हिरण्यप्रोते पवित्रे लक्ष्येते, ' ताभ्याम् ' ' एताः ' उक्ताः ' अपः उत्पुनीयात् ' । हिरण्यप्रयनमनूद्य प्रशंसति—तद्यद्धिरण्यमिति । अमृतमिति । ' आसु ' अप्स्वित्यर्थः ॥ १९ ॥

उत्पवनमनूद्य मन्त्रं विधत्ते—स उत्पुनातीति । " सवितुर्वः " इति मन्त्रस्य पूर्वभागो व्याख्यातः । हे उदक ! 'अनिभृष्टम्', "भ्रस्ज पाके" (धा. पा. तु. प. ४) यथाग्निवद् वह्निसंयोगेऽपि न नितरां भृष्टं, न विनश्यतीति यावत्; रक्षोभिर्वा न बाधित भवतीत्यर्थः । ' वाचो बन्धुः ' वाग्व्यवहारस्य कारणम् । ' तपोजाः ' " तप सन्तापे " (धा. पा. भ्वा. प. १०१०) तप शब्देनाग्निरुच्यते, तस्माज्जातः । ' सोमस्य ' ' दात्र ' दानसाधनम्भवसि । उदकसम्बन्धादेव सोमरसनिष्पत्तिः; तादृशो रस एव हूयते. अतः सोमस्य दानसाधनभूता भवत । स्वाहाकारेण पूताः स्थ । अत्र स्वाहाशब्दो न होमार्थः; मन्त्रान्ते पाठाभावात् । ' राजस्वः ' राजानं सुवते जनयन्तीति राजस्वः राजोत्पादका इत्यर्थः ॥

१—हिरण्यमेनयोः प्रवयति । का० श्रौ० सू० १५।१२५। २—ताभ्यामुत्पुनात्यप॰ सवितुर्व्व इति । का. श्रौ. सू. १५ । १२५ ।

तपोजा ऽइति । (त्य) अग्नेर्वै धूमो जायते धूमादभ्रमभ्राद्वृष्टिरग्नेर्वा ऽएता जायन्ते तस्मादाह तपोजा इति ॥ १७ ॥

सोमस्य दात्रमसीति । यदा वाऽएनमेताभिरभिषुण्वन्त्यथाहुतिर्भवति तस्मादाह सोमस्य दात्रमसीति स्वाहा राजस्व ऽइति तदेनाः स्वाहाकारेणैवोत्पुनाति ॥ १८ ॥

ता ऽएतेषु पात्रेषु व्यानयति । सधमादो द्युम्निनीराप ऽएता ऽइत्यनतिमानिन्य ऽइत्येवैतदाह यदाह सधमाद इति द्युम्निनीराप ऽएताऽइति व्वीर्यवत्य इत्येवैतदाहानाधृष्टा ऽअपस्यो व्वसाना ऽइत्यनाधृष्टा स्थ रक्षोभि-

---

तपोजा इति । अग्नेर्वै धूमो जायते, धूमादभ्रम्, अभ्राद्वृष्टिः । अग्नेर्वाऽएता जायन्ते । तस्मादाह–तपोजा इति ॥ १७ ॥

"सोमस्य दात्रमसि"–इति । यदा वाऽएनमेताभिरभिषुण्वन्ति–अथाहुतिर्भवति । तस्मादाह–सोमस्य दात्रमसीति । " स्वाहा राजस्वः "–(वा. सं. १०।६) इति । तदेनाः स्वाहाकारेणैवोत्पुनाति ॥ १८ ॥

ता एतेषु पात्रेषु व्यानयति–"सधमादो द्युम्निनीराप एताः"–इति । अनतिमानिन्य इत्येवै-

---

मन्त्रभागशोऽनूद्य व्याचष्टाम्यन् सवितुर्व इति मन्त्रभागस्य प्रथमकाण्डे उत्पवनसमये समाम्नातमर्थवाद-ब्राह्मणमतिदिशति–सोऽसाविति । तत्र ह्येवमाम्नातम्–" सवितुर्वः प्रसव उत्पुनाम्यच्छिद्रेण पवित्रेण सूर्यस्य रश्मिभिरिति, सविता वै देवानां प्रसविता तत्सवितृप्रसूत एवैतदुत्पुनात्यच्छिद्रेण पवित्रेणेति, योवा अयं पवत एषोऽच्छिद्रः पवित्रमेतेनैतदाह सूर्यस्य रश्मिभिरिति, एते वा उत्पवितारो यत्सूर्यस्य रश्मयः, तस्मादाह सूर्यस्य रश्मिभिरिति " (श. प. १ । १।३।६) इति । अनिभृष्टमसीति । सामान्यविवक्षयैकवचनान्तत्वेन प्रयुक्तम् । अपां बहुत्वेन बहुवचनान्ततया व्याचष्टे–अनाधृष्टाः स्थेति । अपां वाग्बन्धुत्वमुपपादयति–यावद्वै प्राणेष्विति । ' प्राणेषु ' मुखनासिकादिषु यावदपां सद्भावः, तावत् पुरुषो वाचं वदति, तद्विरहे शुष्का जिह्वा शब्दानुच्चारयितुं न शक्नोतीत्यर्थः ॥

तपोजा इति । अपां परम्परया अग्निजनकत्वं दर्शयति–अग्नेर्वा इति ॥

सोमदानसाधनत्वमुदकस्य निरूपयति–यदा वा एनमिति । ' यदा ' यस्मिन् काले ' एनं ' सोमम् ' एताभिः ' अद्भिः ' अभिषुण्वन्ति ' अभिषवं कुर्वन्ति, अध्वर्यवः । ' अथ ' अभिषवानन्तरम् 'आहुतिर्भवति ' ॥ १६–१८ ॥

विधत्ते–ता एतेष्विति । ' एतेषु ' अभिषेचनीयेषु ' पात्रेषु ' ' एताः ' उक्ताः ' अपः ' ' व्यानयति ' आसिञ्चेदित्यर्थः । ' सधमादः ' सह माद्यन्तीति सधमादः, परस्परमनतिमानिन्य इत्यर्थः । " सधमादस्ययो-

---

१–अभिषेचनीयेष्वेना व्यानयति सधमाद इति । का. श्रौ. सू. १५।१२६ ।

ऽमित्येवैतदाह यदाहानाधृष्टाऽ अपस्यो वसानाऽ इति पस्त्यासु चक्रे वरुणः सधस्थमिति विशो वै पस्त्या विक्षु चक्रे वरुणः प्रतिष्ठामित्येवैतदाहापाँ शिशुर्मातृतमास्वन्तरित्यपां वाऽएष शिशुर्भवति यो राजसूयेन यजते तस्मादाहापाँ शिशुर्मातृतमास्वन्तरिति ॥ १९ ॥

(त्र) अथैनं वासाँसि परिधापयति । तत्तार्प्यमिति वासो भवति तस्मिन्त्सर्वाणि यज्ञरूपाणि निष्यूतानि भवन्ति तदेनं परिधापयति क्षत्रस्योल्वमसीति तद्यदेव क्षत्रस्योल्वं ततऽ एवैनमेतज्जनयति ॥ २० ॥

तदाह-यदाह-सधमाद इति । द्युम्निनीराप एताः इति । वीर्यवत्य इत्येवैतदाह । "अनाधृष्टा अपस्यो वसानाः"-इति । अनाधृष्टा स्थ रक्षोभिरित्येवैतदाह-यदाह अनाधृष्टा अपस्यो वसाना इति । "पस्त्यासु चक्रे वरुणः सधस्थम्"-इति । विशो वै पस्त्या । विक्षु चक्रे वरुणः प्रतिष्ठामित्येवैतदाह । "अपां शिशुर्मातृतमास्वन्तः"-(वा. सं १०।७) इति । अपां वाऽएष शिशुर्भवति-यो राजसूयेन यजते तस्मादाह-अपां शिशुर्मातृतमास्वन्तरिति ॥ १९ ॥

अथैनं वासांसि परिधापयति । तत् तार्प्यमिति वासो भवति । तस्मिन् सर्वाणि यज्ञरूपाणि निष्यूतानि भवन्ति । तदेनं परिधापयति-"क्षत्रस्योल्वमसि"-इति । तद्यदेव क्षत्रस्योल्वम्-तत एवैनमेतज्जनयति ॥ २० ॥

इछन्दसि" (पा. सू. ६।३।९६) इति सहस्य सधादेशः । 'द्युम्निनी' वीर्यवत्यः 'एता आपः' । 'रक्षोभिः' 'अनाधृष्टाः' अनभिभूताः, 'अपस' अप इति कर्मनाम (निघ. २।१।१) राजसूयाख्यं कर्म इच्छन्त्यः, 'वसाना' "वस आच्छादने" (धा पा. अदा. आ. १३) आच्छादयन्त्यो या आप, सन्तीति शेष । तासु अतिशयेन मातृभूतासु 'पस्त्यासु' 'पस्त्या' इति गृहनाम(निघ. ३।४।६।) गृहावस्थितास्वप्सु 'अन्त.' मध्ये 'सधस्थं' सहस्थानं 'प्रतिष्ठाम्', 'अपां शिशु' वरुण, राजसूयेऽद्भिरभिषिक्तत्वात् तज्जन्यत्वमुच्यते । तथाविधो वरुण. 'चक्रे' कृतवानिति । यद्वा, 'पस्त्यासु' गृहावस्थितासु 'विक्षु' प्रजास्विति व्याख्येयम् । मन्त्रं प्रतिपाद्यमनूद्य तात्पर्यपुरस्सर व्याचष्टे-अनतिमानिन्य इति ॥ १९ ॥

विधत्ते अथैनं वासांसीति । 'एनं' यजमानं 'वासांसि' तार्प्यपाण्ड्वाधिवासोष्णीषाणि परिधापयेदिति सामान्यविधि. । तत्तात्पर्यार्थकथनपुरस्सरं विधत्ते-तत्तार्प्यमिति । 'तत्' तत्र, तेषु प्रथमं 'तार्प्यमिति' वास; न त्वन्यत् कम्बलादिकमित्यर्थ. । अत एव कात्यायन -" तार्प्यं परिधापयति, क्षौमं, त्रिशाण वा, घृतोन्नमेके-(का. श्रौ. सू. १५ । १२७ । १३०)-इति । तृपानामौषधिविशेष., तत्तन्तुनिर्मितम्, क्षौमं वस्त्रं 'तार्प्यम् त्रि' कृत्वः पायितम् त्रिशाणम्, 'घृतोन्नम्' "उन्दी क्लेदने" (धातु. रु. प. २०) घृतसिक्तमिति 'एके आचार्या वदन्ति'॥ तत्र कश्चिद्विशेषं विधत्ते-तस्मिन्त्सर्वाणीति[1] । 'यज्ञरूपाणि' स्रुक्चमसादीनि 'सर्वाणि' तस्मिन् 'स्यूतानि' भवन्तु । तार्प्यस्य परिधापने मन्त्रं विधत्ते-क्षत्रस्येति । हे तार्प्य ! 'क्षत्रस्य' राज्ञो

१-यज्ञरूपस्यूतं यज्ञरूपाणी स्रुक्चमसादीनि यज्ञपात्राणि,यर्थ । का. श्रौ. सू १५। १३१।

(त्यु) अथैनं पाण्ड्वं परिधापयति । क्षत्रस्य जराय्वसीति तद्यदेव क्षत्रस्य जरायु तत एवैनमेतज्जनयति ॥ २१ ॥

(त्यु) अथाधीवासं प्रतिमुञ्चति । क्षत्रस्य योनिरसीति तद्येव क्षत्रस्य योनिस्तस्या एवैनमेतज्जनयति ॥ २२ ॥

(त्यु) अथोष्णीषꣳ सꣳहृत्य । पुरस्तादवगूहति क्षत्रस्य नाभिरसीति तद्येव क्षत्रस्य नाभिस्तामेवास्मिन्नेतद्दधाति ॥ २३ ॥

अथैनं पाण्ड्वं परिधापयति–" क्षत्रस्य जराय्वसि "–इति । तद्यदेव क्षत्रस्य जरायु–तत एवैनमेतज्जनयति ॥ २१ ॥

अथाधीवासं प्रतिमुञ्चति–" क्षत्रस्य योनिरसि "–इति । तद्येव क्षत्रस्य योनिः–तस्या एवैनमेतज्जनयति ॥ २२ ॥

अथोष्णीषं संहृत्य पुरस्तादवगूहति–" क्षत्रस्य नाभिरसि "–इति । तद्येव क्षत्रस्य नाभिः तामेवास्मिन्नेतद्दधाति ॥ २३ ॥

यजमानस्य गर्भत्वेनोपचर्य्यमाणस्य ' उल्बम् ' आवरणम् 'असि' "उल्बावृतो गर्भः" इति छन्दोगा आमनन्ति । उल्बत्वं साधयति–तद्यदेवेति । ' यद् उल्ब ' तस्मादेव ' एन ' यजमानम् ' एतत् ' एतेन तार्प्यपरिधापनेन उत्पादितवान् भवति ॥ २० ॥

विधत्ते–अथैनमिति । ' पाण्ड्वम् ' पाण्डुरम्, श्वेत कम्बल परिधापयेत्, तार्प्यस्योपरि प्रावृणुयादित्यर्थः ' पाण्ड्व '–शब्दार्थ उक्त । तदिदं पाण्डुरं हिरण्यम्; श्वेत पाण्डुरमित्याचक्षते । हे पाण्डुर-कम्बल ! ' क्षत्रस्य ' पूर्वोक्तविशेषणस्य ' जरायु ' जरायुस्थानीयम् ' असि '–इति । ' एतेन ' पाण्डुपरिधापनेन । ' तत ' जरायो ॥ २१ ॥

विधत्ते–अथाधीवासमिति[1] । अधि उपरि वसनीयमाच्छादनीय वस्त्रम् ' अधीवासम्, ' तत् प्रतिमुञ्चेत् । तार्प्यमुपसव्याय पाण्डुरमुत्तरीयवदाच्छाद्य, ' अधीवास ' कञ्चुकादिकम्, उपरि प्रतिमुञ्चेदित्यर्थः । हे वस्त्र ! ' क्षत्रस्य ' 'योनिः' योनिस्थानीयम् ' असि ' इति । गर्भरूपयजमानस्य एतानि त्रीणि वस्त्राणि उल्ब-जरायु-योनिरूपत्वेन प्रशस्तानीति समुदितोऽर्थः ॥ २२ ॥

उष्णीषवेष्टन विधत्ते–अथोष्णीषमिति[2] । ' उष्णीषं संहृत्य ' निवीतरूपेण कण्ठेऽवसज्य ' पुरस्तात् ' पूर्वभागे नाभिदेशे ' अवगूहति ' उष्णीषान्त नीविस्थाने प्रवेशयेदित्यर्थः । तन्मन्त्रस्यायमर्थः–' क्षत्रस्य ' 'नाभि ' नाभिस्थानीयम् ' असि ' इति ॥ २३ ॥

१–पाण्डुरं च निवस्ते । का० श्रौ० सू० । १५ । १३२ । २–अधीवास प्रतिमुच्य । का० श्रौ० सू० । १५ । १३३ । ३–उष्णीषं संवेष्टय । का० श्रौ० सू० १५ । १३३ ।

तद्धैके । समन्तं परिवेष्टयन्ति नाभिर्वा ऽअस्यैषा समन्तं वाऽइयं नाभिः पर्येतीति वदन्तस्तदु तथा न कुर्यात्पुरस्तादेवावगूहेत्पुरस्ताद्धीयं नाभिस्तद्यदेनं वासाᳬसि परिधापयति जनयत्येवैनमेतज्जातमभिपिञ्चानीति तस्मादेनं वासाᳬसि परिधापयति ॥ २४ ॥

तद्धैके । निदधत्येतानि वासाᳬस्यथैनं पुनर्दीक्षितवसनं परिधापयन्ति तदु तथा न कुर्यादङ्गानि वाऽअस्य जनूर्वासाᳬस्युद्धैनᳬ सजन्वा तन्वा व्यर्धयति वरुण्यं दीक्षितवसनᳬ सऽएतेषामेवैकं वाससां परिदधीत तदेनमङ्गैर्जन्वा तन्वा समर्धयति वरुण्यं दीक्षितवसनं तदेनं वरुण्याद्दीक्षितवसनात्प्रमुञ्चति ॥ २५ ॥

तद्धैके समन्तं परिवेष्टयन्ति । नाभिर्वाऽअस्यैषा । समन्तं वाऽइयं नाभिः पर्येतीति वदन्तः । तदु तथा न कुर्यात् । पुरस्तादेवावगूहेत् । पुरस्ताद्धीयं नाभिः । तद्यदेनं वासांसि परिधापयति-जनयत्येवैनमेतद्-जातमभिपिञ्चानीति । तस्मादेनं वासांसि परिधापयति ॥ २४ ॥

तद्धैके-निदधत्येतानि वासांसि-अथैनं पुनर्दीक्षितवसनं परिधापयन्ति । तदु तथा न कुर्यात् । अङ्गानि वाऽअस्य जनूर्वासांसि । अङ्गैर्हैनं सजन्वा तन्वा व्यर्धयन्ति । वरुण्यं दीक्षितवसनम् । स

उक्तमुष्णीषमस्य पूर्वदेशेऽवगूहनं द्रढयितुं पूर्वपक्षं सोपपत्तिकमनुवदति-तद्धैके इति । 'एके' शाखान्तरानुसारिणः 'तत्' उष्णीषं 'समन्तं' सर्वतो नाभिदेशे 'परिवेष्टयन्ति' । तदुपपादयति-नाभिर्वा इति । 'अस्य' क्षत्रियस्य 'एषा' उष्णीषरूपा 'नाभिः' अपि 'समन्तं' 'पर्येति' परिवेष्टिता भवति । अतः "क्षत्रस्य नाभिरसि"-इति मन्त्रे उष्णीषस्य नाभित्ववचनात् तत्साम्याय समन्ताद् वेष्टनमुक्तमित्येकेषां मतम् । तद्दूषयति-तदु तथेति । उक्तं स्वमतं निगमयति-पुरस्तादेवेति । तत्र हेतुमाह-पुरस्ताद्धीयमिति । तार्प्यादिवासःपरिधापनं सम्भूय प्रशंसति-तद्यदेनं वासांसीति । 'एतत्' एतेन वासःपरिधापनेन 'एनं' यजमानं 'जनयति' उत्पादितवान् भवति; तेषां वाससामुल्बजरायुयोनिरूपत्वोक्तेः । किमर्थं जननमिति तत्राह-जातममीति । 'जातं' यजमानम् 'अभिषिञ्चानि' अभिषिक्तं करवाणि 'इति' बुद्ध्या 'वासांसि परिधापयति' परिधापयेदित्यर्थः ॥ २४ ॥

पूर्वं निहितस्य दीक्षितवसनस्य परित्यागं विधित्सुरेकेषां मतमुपन्यस्यति । यद्वा, अयमपरः सम्बन्धः-विहितानां तार्प्यादीनां परिधापनादिकमेव द्रढयितुं पूर्वपक्षयति-तद्धैक इति । 'एके' शाखिनः एतानि

१-निर्वेष्टनमूहते नाभिदेशे परिहरते वा । का. श्रौ. सू. १५ । १२३ । २-तार्प्यप्रभृतीनि वाससामेव प्रविभक्तम् । का० श्रौ० सू० । १५ । ११४ ।

स युत्रावभृथमभ्युवैति । तुदेतुदप्यभ्युवहरन्ति तत्सुलोम क्रियते सु ऽएतेु-षामेुकेुकं व्वासुसां परिधायोुदेति तानि व्वशायै वा व्वपायाऽर्थे हुतायां दद्यादुदवसानीयायां वेुष्टौ ॥ २९ ॥

एतेषामेवैकं वाससां परिदधीत । तदेनमङ्गैर्जन्वा तन्वा समर्धयति । वरुण्यं दीक्षितवसनम् । तदेनं वरुण्याद्दीक्षितवसनात्प्रमुञ्चति ॥ २९ ॥

स यत्रावभृथमभ्यवैति । तदेतदप्यभ्यवहरन्ति । तत् सलोम क्रियते । स एतेषामेवैकं वाससां परिधायोदेति । तानि वशायै वा वपायां हुतायां दद्यात्, उदवसानीयायां वेष्टौ ॥ २६ ॥

परिधापितानि ' एतानि वासांसि ' ' निदधति ' विमृश्य निदध्युः । ' अथ ' तदानीमेव तार्प्यादिवसनकाले निहितं ' दीक्षितवसनम् ' ' एतं ' यजमानं ' पुनः परिधापयन्ति ' । पुनःपरिधापनकालस्तु सूत्रकृता दर्शितः—"दीक्षितवसननिहतिर्विरोधात्, माहेन्द्रादौ वा पुनः परिधानं निधायैतानि"—(का. श्रौ. सू. १९।१।२९) इति । तद् दूषयति—तदु तथेति । अङ्गानि वा इति । ' वासांसि ' इति यत् तानि ' अस्य ' यजमानस्य ' जनूः अङ्गानि ' सहोत्पन्नानि । तार्प्यादीनां वाससामुल्व-जरायुप्रभृत्यात्मकत्वादङ्गत्वम् । उल्वादीनां तु गर्भावस्थाया सह निवासादङ्गत्वमुपचरितम् ॥

यद्वा, अयमर्थः—' वासांसि जनूरङ्गानि ' सहोत्पन्नानि त्वग्रूपाण्यङ्गानि । ' वै ' शब्दः प्रसिद्धिद्योतकः । तृतीयकाण्डे दीक्षाप्रकरणे " अथ वासः परिधत्ते "—इत्युपक्रम्याम्नातम्—" तस्मिन्नेतां त्वचमदधुः वास एव तस्मादस्य पुरुषाद् वासो बिभर्ति "—(श. प. ३ । १ । २ । १३—१६) इति । अतो वासोभिः परिधापनेन ' जन्वा ' ' तन्वा ' सहोत्पन्नैः शरीरस्थैः ' अङ्गैः ' समर्धितवान् भवति । अङ्गसमुदाय एव हि तनूः, शरीरेण तदङ्गैश्च समर्द्धितवान् भवति । दीक्षितवसनस्य परित्यागं दर्शयितुं तस्य दुष्टत्वमाह—वरुण्यमिति । वरुणगृहीतं दुष्टमित्यर्थः ॥ स एतेषामित्यादिकाण्डमर्थः—उक्तानां वाससामेकेन तार्प्येण प्रथमातिक्रमे कारणाभावात् । यद्वा ' एकम् ' प्रथममित्यर्थः । प्रथमन्तु तार्प्यम्, तेन परिधापनं कर्त्तव्यम् । न तु दीक्षितवसनस्य पुनःपरिधापनमित्यर्थः ॥ २९ ॥

विहितस्य दीक्षितवसनस्य अवभृथे प्रास्तनं विधत्ते—स यत्रेति । ' अवभृथम् ' ' अभ्यवहरन्ति ' आहरेयुः, अप्सु प्रक्षिपेयुरित्यर्थः । ' तत् ' तथा सति ' सलोम क्रियते ' प्रकृतिगतमनुसृतं भवतीत्यर्थः । प्रकृतौ तु दीक्षितवसनस्य अवभृथे परित्याग उक्तः । स एतेषामित्यादि । माहेन्द्रादौ दीक्षितवसनस्य पुनः परिधानं कृतम्, तदा तार्प्यादीनामेकैकेनैव परिहितेन वाससा अवभृथावतरणमुत्तरणं च कर्त्तव्यमित्यर्थः । ' उदेति ' उत्तरेत् । तेषां वाससां दानकालं विधत्ते—तानि वशाया इति । अनुबन्ध्यावशाया वपायागकाले वाऽध्वर्यवे ' दद्यात् ' । अवसाने कर्त्तव्या उदवसानीयेष्टिः, तस्यां वा दद्यात् । अत एव कात्यायनः—" अवभृथमेकेन तार्प्यादीनि चेदुदैत्येकेन, दीक्षितवसनं च प्रास्यति, अनूबन्ध्यावपाहोमान्ते दद्यादेतानि, उदवसानीयायां वा "—(का. श्रौ. सू. १९ । २०९—२१३) इति ॥ २९ ॥

(प्राग्) अथ धनुरधितनोति । (त्री) इन्द्रस्य व्वार्त्रघ्नमसीति व्वार्त्रघ्नं वै धनुरिन्द्रो वै यजमानो द्वयेन वाऽ एषऽ इन्द्रो भवति यच्च क्षत्रियो यदु च यजमानस्तस्मादाहेन्द्रस्य व्वार्त्रघ्नमसीति ॥ २७ ॥

(त्य) अथ बाहू व्विमार्ष्टि । मित्रस्यासि व्वरुणस्यासीति बाह्वोर्वै धनुर्बाहुभ्यां वै राजन्यो मैत्रावरुणस्तस्मादाह मित्रस्यासि व्वरुणस्यासीति तदस्मै प्रयच्छति त्वयाऽयं व्वृत्रं व्वधेदिति त्वयाऽयं द्विषन्तं भ्रातृव्यं व्वधेदित्येवैतदाह ॥ २८ ॥

(ह्रा) अथास्मै तिस्र इषूः प्रयच्छति । स यया प्रथमया समर्पणेन पराभिनत्ति सैका सेयं पृथिवी सैषा द्रवा नामाथ यया विद्धः शयित्वा जीवति

अथ धनुरधितनोति-" इन्द्रस्य वार्त्रघ्नमसि "-इति । वार्त्रघ्नं वै धनुः । इन्द्रो वै यजमानः । द्वयेन वाऽएष इन्द्रो भवति-यच्च क्षत्रियो, यदु च यजमानः । तस्मादाह-इन्द्रस्य वार्त्रघ्नमसीति ॥ २७ ॥

अथ बाहू विमार्ष्टि । " मित्रस्यासि वरुणस्यासि "-इति । बाह्वोर्वै धनुः । बाहुभ्यां वै राजन्यो मैत्रावरुणः । तस्मादाह -मित्रस्यासि वरुणस्यासीति । तदस्मै प्रयच्छति-" त्वयाऽयं वृत्रं वधेत् "- इति । त्वयाऽयं द्विषन्तं भ्रातृव्यं वधेदित्येवैतदाह ॥ २८ ॥

अथास्मै तिस्र इषूः प्रयच्छति । स यया प्रथमया समर्पणेन पराभिनत्ति सैका । सेयं पृथिवी सैषा

अथ धनुरधीति । 'अधितनोति' आतनोतीत्यर्थः । मन्त्रस्यायमर्थः-हे धनुः ! त्वम् 'इन्द्रस्य' 'वार्त्रघ्न' वृत्रहननसाधनमायुधम् 'असि' भवसि । इन्द्रशब्दार्थमाह--इन्द्रो वा इति । कथं यजमानस्येन्द्रत्वमिति तदुपपादयति--द्वयेनेति । क्षत्रिय इति यत्, यजमान इति च यत्, तेन द्वयेनेत्यर्थः । क्षत्रं नाम बलम्; तत्सम्बन्धात्, यष्टृत्वाच्चेत्यर्थः । इन्द्रस्य यजमानत्वं प्रागुक्तम् ॥ २७ ॥

विधत्ते-अथ बाहू इति[2] । हे बाहो ! 'मित्रस्य' 'असि' भवसि । तथाऽपरं बाहुं प्रत्याह-वरुणस्यासीति । बाहुद्वयं विमृज्यात् । कर्कोपाध्यायेन तु बाहुशब्दस्य धनुष्कोटिपरत्वं व्याख्यातम्[3] । तमिमं प्रशंसति-बाह्वोरिति । बाहुभ्यां खलु मित्रवरुणसम्बन्धी राजन्यो भवति; बाहुवीर्यसद्भावो राज्ञो लक्षणमित्यर्थः । धनुःप्रदानं समन्त्रकं विधत्ते-तदस्मा इति[4] । हे धनुः ! 'त्वया' साधनेन 'अयं' यजमानो 'वृत्रं' शत्रुं 'वधेत्' हिंस्यादिति । मन्त्रं व्याचष्टे-त्वयाऽयं द्विषन्तमिति ॥ २८ ॥

अथेषुत्रयप्रदानं विधत्ते-अथास्मा इति । 'तिस्रः'-इति । लोकत्रयात्मकत्वेन शस्तानामिषूणां लक्षण

१-इंद्रस्य वार्त्रघ्नमिति धनुरातनोति । का. श्रौ. सू. १५ । १३६ । २-मित्रस्य वरुणस्येत्यस्य बाहू विमार्ष्टि । का० श्रौ० सू० । १५ । १३७ । ३-कर्कभाष्ये-' बाहू धनुष्कोटयावुच्येते ' इति पाठः । ४-धनुः प्रयच्छति त्वयाऽयमिति । का० श्रौ० सू० । १५ । १३८ ॥

वा म्रियते वा सा द्वितीया तदिदमन्तरिक्षᳪं सैषा रुजा नामाथ ययाऽपैव राध्नोति सा तृतीया साऽसौ द्यौः सैषा क्षुमा नामैता हि वै तिस्रऽइषवस्तस्मादस्मै तिस्रऽइषूः प्रयच्छति ॥ २९ ॥

ताः प्रयच्छति । पातैनं प्राञ्चं पातैनं प्रत्यञ्चं पातैनं तिर्यञ्चं दिग्भ्यः पातेति तदस्मै सर्वा एव दिशोऽशरव्याः करोति तद्यदस्मै धनुः प्रयच्छति वीर्यं वाऽएतद्राजन्यस्य यद्धनुर्वीर्यवन्तमभिषिञ्चानीति तस्माद्वाऽअस्माऽआयुधं प्रयच्छति ॥ ३० ॥

दृवा नाम । अथ यया विद्धः शयित्वा जीवति वा म्रियते वा—सा द्वितीया । तदिदमन्तरिक्षम् । सैषा रुजा नाम । अथ ययाऽपैव राध्नोति—सा तृतीया । साऽसौ द्यौः । सैषा क्षुमा नाम । एता हि वै तिस्र इषवः । तस्मादस्मै तिस्र इषूः प्रयच्छति ॥ २९ ॥

ताः प्रयच्छति—"पातैनं प्राञ्चम्, पातैनं प्रत्यञ्चम्, पातैनं तिर्यञ्चम्, दिग्भ्यः पात"—(वा. सं. १० । ८)-इति । तदस्मै सर्वा एव दिशोऽशरव्याः करोति । तद् यदस्मै धनुः प्रयच्छति । वीर्यं वाऽएतद्राजन्यस्य—यद्धनुः । वीर्यवन्तमभिषिञ्चानीति । तस्माद्वाऽअस्मा आयुधं प्रयच्छति ॥ ३० ॥

सञ्ज्ञा च दर्शयति—स ययेति । 'समर्पणेन' परित्यागमात्रेण 'यया' 'परान् भिनत्ति' शत्रून् विदारयति, तस्या एकस्याः 'दृवा'—नामधेयायाः पृथिव्यात्मकत्वेन प्राशस्त्यमित्यर्थः । 'यया' विद्धस्य ताडितस्य जीवने सन्देहः, तस्या 'रुजा'—नाम्न्या अन्तरिक्षात्मकत्वम् । यया राजा शत्रुम् 'अपराध्नोति'[1] हिनस्त्येव, तस्याः 'क्षुमा'—नामधेयायाः तृतीयलोकात्मकत्वेन प्राशस्त्यमित्यर्थः । अत्र कञ्चिद् विशेषं कात्यायनः सूत्रयामास—"दृवाऽसीति प्रतिमन्त्रमादाय तिस्र इषूः प्रयच्छति" (का. श्रौ. सू. १५ । ५ । १९)-इति । तेषां मन्त्राणामयमर्थः ।—दृवा, "दृ विदारणे"—(धा. पा. क्र्या. प. २१) दृणातीति 'दृवा' विदारिका 'असि' इति । इष्वतेरां रूपम् । इति प्रथमेषुग्रहणम् । 'रुजा' "रुजो भङ्गे" (धा. पा. तु. प. १३१) भङ्क्त्वेति रुजति । अनेन द्वितीयशरग्रहणम् । 'क्षुमा' "क्षुप विघ्र्जने" (सौत्रो धातुः) क्षुपतीति क्षुपा, पकारस्य स्थाने मकारः; शत्रुक्षुपणकारिणी इषुरसि । अनेन तृतीयशरग्रहणम् । एवमादाय दद्यात् ॥ २९ ॥

इषुदानमनूद्य मन्त्रं विवक्ते—ताः प्रयच्छतीति । 'एनं' यजमानं 'प्राञ्चम्' प्रागञ्चनम्, प्राग् गन्तारम् हे इषवः 'पात' पालयत । 'प्रत्यञ्चम्' प्रत्यग्गन्तारम्, 'तिर्यञ्चम्' तिर्यग्गन्तारम्, किं बहुना 'दिग्भ्यः' सर्वाभ्यः 'पात' इति । तदस्मा इति । 'अशरव्याः' अहिंसकाः; शरव्यं शरलक्ष्यम्, तद्रहिताः 'करोति' । अनेन सर्वास्वपि

1—"महीधरेण तु 'क्ष्मायी विधूनने' क्ष्मायति शत्रून् कम्पयति इति क्षुमा"—इति व्याख्यातम् ।

(त्यु) अथैनमाविदो वाचयति । (त्या) आविर्मर्याऽ इत्यनिरुक्तं प्रजापतिर्वाऽअनिरुक्तस्तदेनं प्रजापतयऽआवेदयति सोऽस्मै सवमनुमन्यते तेनानुमतः सूयते ॥ ३१ ॥

(तऽआ) आवित्तोऽअग्निर्गृहपतिरिति । ब्रह्म वाऽअग्निस्तदेनं ब्रह्मणऽआवेदयति तदस्मै सवमनुमन्यते तेनानुमतः सूयते ॥ ३२ ॥

अथैनमाविदो वाचयति–"आविर्मर्याः"–इत्यनिरुक्तम् । प्रजापतिर्वाऽअनिरुक्तः । तदेनं प्रजापतय ऽआवेदयति । सोऽस्मै सवमनुमन्यते । तेनानुमतः सूयते ॥ ३१ ॥

"आवित्तोऽअग्निर्गृहपतिः"–इति । ब्रह्म वाऽअग्निः । तदेनं ब्रह्मणऽआवेदयति । तदस्मै सवमनुमन्यते । तेनानुमतः सूयते ॥ ३२ ॥

दिशु परकीयशरलक्ष्यत्वं निवर्त्यते । इमं मन्त्रनिषनिमर्शनेऽपि कात्यायनो विनियुक्तवान्–"पार्थेनलित्यमिर्मृशति" (का. श्रौ. सू. १५।१३९) इति । आपस्तम्बोऽपि–"पात मा प्रत्यञ्चमिति प्रदीप्यमानानामनुमन्त्रयते" (आ. श्रौ. सू. १८।१४।१२) इति ।॥ ३० ॥

विधत्ते–अथैनमाविद इति । आवित्–पदयुक्ताः सप्त मन्त्राः 'आविदः' तान् वाचयतीत्यर्थः । आवेदयन्ति ज्ञापयन्ति देवतान्य एनं यजमानमित्याविदो मन्त्राः ॥ तत्र मन्त्रान् विधत्ते–आविर्मर्या इति । आविर्मर्याः' 'इत्यनिरुक्तम्' साक्षाद् देवतावाचकशब्दरहिते मन्त्रं वाचयेदित्यर्थः । हे 'मर्याः' ! मरणयोग्या मनुष्याः ! 'आविः' प्रकाशोऽभूत् । अनेन कस्यै देवतायै यजमानमावेदितवान् भवतीत्याशङ्क्य तां देवतां दर्शयति–प्रजापतिरिति । 'प्रजापतिः' खलु 'अनिरुक्तः' ईदृश इति वक्तुमनर्हः; तस्मादनेन यजुषा अनिरुक्तेन अनिरुक्तात्मने 'प्रजापतये' 'एनं' यजमानम् आवेदितवान् भवतीत्यर्थः । आवेदनस्य फलमाह–सोऽस्मा इति । 'सः' आवेदितः ज्ञापितः प्रजापतिः 'अस्मै' सुन्वते 'सवम्' अभिषेकम् 'अनुमन्यते' 'तेन' प्रजापतिना 'अनुमतः' अनुज्ञातः 'सूयते' अभिषिच्यते । एवमुत्तरत्रापि व्याख्येयम् ॥ २१ ॥

आवित्तोऽअग्निर्गृहपतिरिति । गृहपतिगुणकः 'अग्निः' 'आवित्तः' आवेदितः, ज्ञापितः । "विदो भोगप्रत्यययोः"–(पा. सू. । ८ । २ । ५८) इति निपातितः । अग्नये यजमानं ज्ञापितवानित्यर्थः ॥१२ ॥

१–इम मन्त्रनिषमिनर्शनेऽपीत्यादिः मदीयमन्त्रनामनुमन्त्रणं इत्येतत् भाष्य लिखन् । तद्यथा । एवमर्थं चानुसृत्य सुताक्त्वा- दैवेदैवत्या आचार्येण भगवता कात्यायनेन तथैव सूत्रितम् "इत्यस्यैव प्रतिमन्त्रमन्द्य त्रिरु इत्यु अवसृजति पार्थेनमिति मर्शनमंत्रम्" इति । किन्तु मूलिकौवैयाक्ष्यकसंदर्भस्य तन्मात्रस्याप्यस्पि सूत्रानुसारोऽन्वेव । पद्धतिकृतो पद्व्यस्तत्रायः । एताद्वृशिपत्रापि स्वस्यत्वार्थप्राप्त्यान् दर्भमिमर्शनेऽपि कात्यायनस्य इत्यत्रत्य...पारस्त्वस्य पूर्वकसूत्र... उपयत्र...सूत्रमन्यथावेक्षितम् । इति । एतदनिमाद...करणाय अस्मिन्नेव ... ... स्थाने अत्र कविद्विधेयं कात्यायनः सूत्रयत्येव इत्यस्यैव प्रतिमन्त्रमन्द्य त्रिरु इत्यु अवसृजतीते अवदातैत्तम् । स विशेषस्तु इम मन्त्रनिषमिनर्शनेऽप्येत्यादिना मयेन विरचितकवैकार्यो व्याख्याने इत्यादिः । तत्रैव भगवति मतौ पार्थेनमिति मत्रान- नियुक्तानं विनियोगमपेक्षित्य इत्यभिमर्शने विकल्पमदर्शंव एव इति...दर्शन (एवमन्यत्र...) मत्याहुतां वेदेषक्तास्त- मिति सत्येव देशकोपि । अतः एतौमिथेविकल्पो अत्र कविद्विशेषतिवि नाप्ति पदार्थ विहाय कात्यायनः सूत्रयत्येव इत्यस्यैव प्रतिमन्त्रमन्द्य त्रिरु इत्यु अवसृजति पार्थेनमिति मर्शनमंत्रमेवेति । युक्तमेव । इमं मंत्रमित्यादि मन्त्रान्तरे इत्यंतम् ।

२–आविर्मर्या इति व्याख्याती । का० श्रौ० सू० १५ । १४० ।

(तऽआ) आवित्तऽइन्द्रो वृद्धश्रवाऽ इति । क्षत्रं वाऽइन्द्रस्तदेनं क्षत्रायावेदयति तदस्मै सवमनुमन्यते तेनानुमतः सूयते ॥ ३३ ॥

(तऽ) आवित्तौ मित्रावरुणौ धृतव्रताविति । प्राणोदानौ वै मित्रावरुणौ तदेनं प्राणोदानाभ्यामावेदयाति तावस्मै सवमनुमन्येते ताभ्यामनुमतः सूयते ॥ ३४ ॥

(तऽ) आवित्तः पूषा विश्ववेदा ऽइति । पशवो वै पूषा तदेनं पशुभ्य ऽआवेदयति तेऽस्मै सवमनुमन्यन्ते तैरनुमतः सूयते ॥ ३५ ॥

(तऽ) आवित्ते द्यावापृथिवी विश्वशम्भुवाविति । तदेनमाभ्यां द्यावापृथिवीभ्यामावेदयाति तेऽअस्मै सवमनुमन्येते ताभ्यामनुमतः सूयते॥३६॥

(तऽ) आवित्ताऽदितिरुरुशर्मेति । (तौ) इयं वै पृथिव्यदितिस्तदेनमस्यै पृथिव्याऽआवेदयति साऽस्मै सवमनुमन्यते तयाऽनुमतः सूयते तथाभ्य

" आवित्तऽइन्द्रो वृद्धश्रवाः "–इति । क्षत्रं वाऽइन्द्रः । तदेनं क्षत्रायावेदयति । तदस्मै सवमनुमन्यते । तेनानुमतः सूयते ॥ ३३ ॥

" आवित्तौ मित्रावरुणौ धृतव्रतौ "–इति । प्राणोदानौ वै मित्रावरुणौ, तदेनं प्राणोदानाभ्यामावेदयति । तावस्मै सवमनुमन्येते । ताभ्यामनुमतः सूयते ॥ ३४ ॥

" आवित्तः पूषा विश्ववेदाः "–इति । पशवो वै पूषा । तदेनं पशुभ्य आवेदयति । तेऽस्मै सवमनुमन्यन्ते । तैरनुमतः सूयते ॥ ३५ ॥

"आवित्ते द्यावापृथिवी विश्वशम्भुवौ"–इति । तदेनमाभ्यां द्यावापृथिवीभ्यामावेदयति। तेऽअस्मै सवमनुमन्येते । ताभ्यामनुमतः सूयते ॥ ३६ ॥

"अवित्ताऽदितिरुरुशर्मा"–(वा. सं. १० । ९) इति। इयं वै पृथिव्यदितिः । तदेनमस्यै

आवित्तऽइन्द्र इति । 'वृद्धश्रवाः' । " श्रव इत्यन्ननाम, श्रूयते इति श्रवः " इति हि यास्कः (निरु १० । ११३ ।) वृद्धं प्रभूतमन्नं यस्य ॥ ३३ ॥

आवित्तौ मित्रावरुणाविति । 'धृतव्रतौ' व्रतमिति कर्मनाम (निघं. २।१।७) अवधीरितकर्माणौ ॥३४॥

आवित्तः पूषा इति । 'विश्ववेदा ' सर्वधनः ॥ ३५ ॥

आवित्ते द्यावापृथिवी इति । विश्वशम्भुवौ सर्वस्य जगतः सुखस्य भावयित्र्यौ ॥ ३६ ॥

आवित्ताऽदितिरिति । ' उरुशर्मा ' प्रभूत सुख यस्याः, ' अदितिः ' अखण्डनीया देवमाता ।

ऽएवैनमेतद्देवताभ्य ऽआवेदयति ता ऽअस्मै सवमनुमन्यन्ते ताभिरनुमतः सूयते ॥ ३७ ॥

इति तृतीयप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ५-३-२ ॥ (३. ५.) ॥

इति तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

पृथिव्याऽआवेदयति । साऽस्मै सवमनुमन्यते तयाऽनुमतः सूयते । तद्याभ्य एवैनमेतद्देवताभ्य आवेदयति । ता अस्मै सवमनुमन्यन्ते । ताभिरनुमतः सूयते ॥ ३७ ॥

भूमिरेव काचिन्मूर्त्तिं धृत्वा देवमाताऽदितिरित्युच्यते । एता देवताः सम्भूय प्रशंसति-तद्याभ्य एवैनमिति ॥ ३७ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मण-
भाष्ये पञ्चमकाण्डे तृतीयाध्याये पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ (५-३-५) ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थांश्चतुरो देयाद् विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

ब्रह्माण्डं गोसहस्रं कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं,
सप्ताब्धीन्पञ्चसीरीस्त्रिदशतरुलताधेनुमौवर्णभूमी. ।
रत्नोस्रां रुक्मवाजिद्विपमहितरथौ सायणिः सिङ्गणार्यो,
व्यश्राणीद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक्तं घटं च ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलमयमतुलः स्वर्णजं वर्णमुख्यः,
कार्पासीयं कृपावान्गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्यः ।
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणजमनृगः शार्करं चार्कतेजा,
रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा शास्त्रसास्सिङ्गणार्यः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे तृतीयाध्यायः समाप्तः॥५-३॥

अथ पञ्चमकाण्डे चतुर्थाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

केशवस्य पुरुषस्य । लोहायसमास्येऽआविध्यत्यवेष्टा दन्दशूकाऽ इति सर्व्वान्वाऽएष मृत्यूनतिमुच्यते सर्व्वान्वधान्यो राजसूयेन यजते तस्य जरैव मृत्युर्भवति तद्यो मृत्युर्यो वधस्तमेवैतदतिनयति यद्दन्दशूकान् ॥ १ ॥

(स) अथ यत्केशवस्य पुरुषस्य । न वाऽएष स्त्री न पुमान्यत्केशवः पुरुषो यदह पुमांस्तेन न स्त्री यदु केशवस्तेनो न पुमान्नैतदयो न हिरण्यं यल्लोहायसं नैते क्रिमयो नाक्रिमयो यद्दन्दशूका ऽअथ यल्लोहायसं भवति लोहिता इव हि दन्दशूकास्तस्मात्केशवस्य पुरुषस्य ॥ २ ॥

केशवस्य पुरुषस्य लोहायसमास्येऽआविध्यति–"अवेष्टा दन्दशूकाः"–इति । सर्वान्वाऽएष मृत्यूनतिमुच्यते, सर्वान् वधान् यो राजसूयेन यजते । तस्य जरैव मृत्युर्भवति । तद्यो मृत्युः, यो वधः–तमेवैतदतिनयति यद्दन्दशूकान् ॥ १ ॥

अथ यत्केशवस्य पुरुषस्य । न वाऽएष स्त्री, न पुमान्, यत्केशवः पुरुषः । यदह पुमान्–तेन न स्त्री । यदु केशवः–तेनो न पुमान् । नैतदयो, न हिरण्यम्–यल्लोहायसम् । नैते क्रिमयो नाक्रिमयो–यद्दन्दशूकाः । अथ यल्लोहायसं भवति । लोहिता इव हि दन्दशूकाः । तस्मात्केशवस्य पुरुषस्य ॥ २ ॥

यस्य निश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे, तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

कात्यायनः–" अवेष्टा इति लोहायसमाविध्यति केशवास्ये सदोऽन्त उपविष्टाय "–(का. श्रौ. सू. १५ । ६ । २१) इति । सदसो मध्ये उपविष्टस्य केशवस्य क्लीबस्य वदने " अवेष्टा " इति मन्त्रेण ताम्रमर्पयेत् । तदिदं विधत्ते–केशवस्येति । ' लोहायसं ' ताम्रम् ' आविध्यति ' अर्पयेत् । ' दन्दशूकाः ' दंशनशीलाः, मृत्यव इहाभिप्रेताः । ' अवेष्टाः ' अवपूर्वो यजिर्नाशार्थे वर्त्तते, विनाशिता इति ॥

व्याचष्टे–सर्वान् वा इति । ' यो राजसूयेन यजते ' स ' सर्वान् मृत्यून् ' सर्वान् परकृतान् ' वधान् ' अपि ' अतिमुच्यते ' अतिक्रामेत् । मुख्यतो ' मृत्युः ' नाम ' जरा ' देहविदारकत्वात् । तस्माद्दन्दशूकपदेन मृत्यवो वधाश्च विवक्षिताः, तान् केशववदने ताम्रनिधानेन नाशितवान् भवतीति तात्पर्यार्थः ॥ १ ॥

केशवलोहायसदन्दशूकानामन्तरालवर्त्तित्वं सम्यगुपपादयति–अथ यत्केशवस्येति । एतद्वाक्यं पारिप्लवप्रश्ने व्याख्यातम् । दन्दशूकानामप्यन्तरालवर्त्तित्वं दर्शयति–नैते क्रिमय इति । दन्दशूकानामपि लोहितत्वात् लोहितायसेन साम्यमित्यर्थः ॥ २ ॥

(स्था) अथैनं दिशः समारोहयति । प्राचीमारोह गायत्री त्वाऽवतु रथन्तरꣳ साम त्रिवृत्स्तोमो वसन्त ऽऋतुर्ब्रह्म द्रविणम् ॥ ३ ॥

दक्षिणामारोह । त्रिष्टुप्त्वाऽवतु बृहत्साम पञ्चदश स्तोमो ग्रीष्म ऽऋतुः क्षत्रं द्रविणम् ॥ ४ ॥

(म्प्र) प्रतीचीमारोह । जगती त्वाऽवतु वैरूपꣳ साम सप्तदश स्तोमो वर्षा ऽऋतुर्विड्द्रविणम् ॥ ५ ॥

---

(१)–अथैनं दिशः समारोहयति–"प्राचीमारोह गायत्री त्वाऽवतु रथन्तरं साम त्रिवृत्स्तोमो वसन्त ऋतुर्ब्रह्म द्रविणम् । " ॥ ३ ॥

(२)–" दक्षिणामारोह त्रिष्टुप्त्वाऽवतु बृहत्साम पञ्चदश स्तोमो ग्रीष्म ऋतुः क्षत्रं द्रविणम् " ॥ ४ ॥

(३)–"*प्रतीचीमारोह जगती त्वाऽवतु वैरूपं साम सप्तदश स्तोमो वर्षा ऋतुः, विड् द्रविणम्*" ॥ ५ ॥

सूत्रम्–"मुन्वन्तमाक्रमयन् दिशः प्राचीमारोहेति वाचयति प्रतिमन्त्रं प्रतिदिशं यथालिङ्गमाक्रम्य"–(का. श्रौ. सू. १९ । १४२ । (४३ ।) इति अध्वर्युः प्राच्यादिकाः पञ्च दिशो यजमानमाक्रमयन् " प्राचीमारोह"–इत्यादिकांस्तत्तद्दिक्प्रतिपादकान् मन्त्रान् वाचयेदित्यर्थः । तत्र दिगाक्रमणं विधत्ते–अथैनं दिश इति । 'समारोहयति' आक्रमेत् । प्राचीदिगाक्रमणमन्त्रं विवृणुते–प्राचीमारोहेति । हे यजमान ! 'प्राचीम्' 'आरोह' तया स्थितं 'त्वा' त्वां छन्दसां मध्ये गायत्री 'अवतु' साम्नां मध्ये 'रथन्तरं' साम रक्षतु, स्तोमानां मध्ये 'त्रिवृत्' ऋङ्नवकात्मकः स्तोमः, ऋतूनां मध्ये वसन्ताख्य ऋतुः, 'ब्रह्म' तदीयं 'द्रविणं', धनं रक्षतु; ब्रह्मरूपं धनं वा अवत्विति । एवमुत्तरत्रापि । " अभि त्वां शूर नोनुमः "–इत्यस्याम्–(सा. छ.-आ. ३ । १ । ९१) ऋच्युत्पन्नं साम रथन्तरमित्युच्यते । " उपास्मै गायता नरः "–(सा. गा. आ. २ । १ । २१ । इति सूक्तत्रये आद्याभिस्तिसृभिर्मध्यमाभिरुत्तमाभिश्चोद्गातृगानेन त्रिरावृत्तस्त्रिवृत्स्तोमो भवति । (तां. ब्रा. १ । २ । १–३) ॥ ३ ॥

दक्षिणदिगाक्रमणं विधत्ते–दक्षिणामारोहेति । पूर्ववद् योजनीयम् । " त्वामिद्धि हवामहे "–इत्यस्यामृचि (सा. छ. ३ । १ । ५ । २) उत्पन्नं साम 'बृहत्' (सा. गा. अ. १ । १ । २७) पञ्चदशस्तोमकरणमेवम्–पूर्वोक्तत्रिवृत्स्तोमः खलु सूक्तत्रयनिष्पाद्य; अन्ये तु स्तोमा एकैकेन त्र्यृचात्मकेन सूक्तेन निष्पाद्यन्ते । तत्र चाय क्रमः–प्रथमं पर्यायं पञ्चभिर्ऋग्भिर्गीयते । तद्यथा–प्रथमामृचं त्रिर्गायेत्, इतरे द्वे सकृत्–सकृत्; तृतीये तु उत्तमां त्रिर्गायेत्, आद्ये द्वे सकृत्–सकृदिति (तां. ब्रा. १ । २ । ४ । ६) 'क्षत्रम्' क्षत्रियः ॥ ४ ॥

प्रतीच्या मन्त्रं विधत्ते–प्रतीचीमारोहेति । " यद् द्याव इन्द्र ते शतम् "–इत्यस्यामृचि (सा. छ.-आ. ३ । २ । ४ । ६) उत्पन्नं साम 'वैरूपम्' (सा. गा. आ. १ । ३ । ६) सप्तदशस्तोमसम्पादनमेवम्—प्रथमपर्याये प्रथमामृचं त्रिर्गायेत्, द्वितीयपर्याये मध्यमां त्रिः, तृतीयपर्याये मध्यमामुत्तमां च त्रिः, अन्याः सकृत्–सकृदिति (तां. ब्रा. १ । २ । ७–१२) वैश्यो जातिरित्यर्थः ॥ ५ ॥

(मु) उदीचीमारोह । (हा) अनुष्टुप्त्वाऽवतु वैराजꣳ सामैकविꣳश स्तोमः शरदृतुः फलं द्रविणम् ॥ ६ ॥

(मू) ऊर्ध्वामारोह । पङ्क्तिस्त्वाऽवतु शाक्वररैवते सामनी त्रिणवत्रयस्त्रिꣳशौ स्तोमौ हेमन्तशिशिरावृतू वर्चो द्रविणमिति ॥ ७ ॥

तद्यदेनं दिशः समारोहयति । (त्स्) ऋतूनामेवैतद्रूपमृतूनेवैनमेतत्संवत्सरꣳ समारोहयति स ऋतूंत्संवत्सरꣳ समारुह्य सर्वमेवेदमुपर्युपरि भवत्यर्वागेवास्मादिदꣳ सर्वं भवति ॥ ८ ॥

---

(४)–" उदीचीमारोहानुष्टुप्त्वाऽवतु । वैराजं साम, एकविंश स्तोमः, शरदृतुः फलं द्रविणम् " ॥ ६ ॥

(५)–" ऊर्ध्वामारोह पङ्क्तिस्त्वाऽवतु शाक्वररैवते सामनी त्रिणवत्रयस्त्रिंशौ स्तोमौ हेमन्तशिशिरावृतू वर्चो द्रविणम् "–इति ॥ ७ ॥

तद्यदेनं दिशः समारोहयति । ऋतूनामेवैतद्रूपम् । ऋतूनेवैनमेतत्सम्वत्सरं समारोहयति । स ऋतूंत्संवत्सरं समारुह्य सर्वमेवेदमुपर्युपरि भवति । अर्वागेवास्मादिदं सर्वं भवति ॥ ८ ॥

उदीच्या मन्त्रं विधत्ते–उदीचीमारोहेति । " पिबा सोममिन्द्र मन्दतु त्वा "–इत्यस्यामृचि (सा. छ. आ. ५ । १ । १ । ८) उत्पन्नं साम ' वैराजम् ' (सा. गा. गे २ । २ । ३१) एकविंशतिस्तोमनिष्पत्तिप्रकारस्त्वेवम्–प्रथमे पर्याये उत्तमां सकृद् गायेत्, द्वितीये पर्याये मध्यमां सकृद् गायेत्, तृतीये पर्याये सर्वत्रैतास्त्रिस्त्रिरित्येव कृते एकविंशः स्तोमो भवति । (तां. ब्रा. १ । २ । १४--१७) ॥ ६ ॥

ऊर्ध्वाया मन्त्रं विधत्ते–ऊर्ध्वामारोहेति । " प्रोष्वस्मै पुरोरथम् "–इत्यस्यामृचि (सा. उ. आ. ९ । १ । १४ । १) उत्पन्न साम ' शाक्वरम् ' (सा. गा. उ. ५ । २ । ६ ।) " रेवतीर्नः सधमादः "–इत्यस्यामृचि (सा. छ. आ. २ । २ । १ । ९ ।) उत्पन्न साम ' रैवतम् ' (सा. गा. आ. १।५।१७)। त्रिणवस्तोमनिष्पत्तिप्रकारस्त्वेवम्–प्रथमे पर्याये प्रथमा त्रिर्गायेत्, मध्यमां पञ्चकृत्वो गायेत्; उत्तमां सकृत्; द्वितीये पर्याये प्रथमां सकृत्, मध्यमां त्रिः, उत्तमां पञ्चकृत्वः, तृतीये पर्याये प्रथमां पञ्चकृत्वः, मध्यमां सकृत्, उत्तमां त्रिर्गायेदिति । सोऽयं त्रिरावृत्तनवसङ्ख्योपेतत्वात् ' त्रिणव '–नामकः स्तोमो भवति । (तां. ब्रा. १ । ५ । १ । २)। त्रयस्त्रिंशस्तोमनिष्पत्तिप्रकार उच्यते–प्रथमपर्याये प्रथमां त्रिः कृत्वः, मध्यमां सप्तकृत्वः, उत्तमां सकृत्; द्वितीये प्रथमां सकृत्, मध्यमां त्रिः, उत्तमां सप्तकृत्वः; तृतीये पर्याये प्रथमां सप्तकृत्वः, मध्यमां सकृत्, उत्तमां त्रिः । सोऽयं त्रयस्त्रिंशस्तोमो नाम (तां. ब्रा. १।३।३–७) त्रिषु मन्त्रेषु ब्राह्मणक्षत्रियवैश्या धनरक्षकत्वेन धनरूपत्वेन वा कथिताः, चतुर्थे उदुम्बरादिफलस्य तद्रूपत्वम्, पञ्चमे ' वर्चसः ' प्रख्यातशूरताकृतस्य तेजसो रक्षकत्वं तद्रूपत्वं चोक्तम् ॥ ७ ॥

दिशां समारोहणं समस्य संवत्सरारोहात्मना प्रशंसति–तद्यदेनमिति । पञ्चानां दिशां समारोहणम् ऋतुरूपत्वम् । ऋतूनामपि " हेमन्तशिशिरयोः समासेन " (ऐ. ब्रा. १ । १ । १) पञ्चसङ्ख्यात्मकत्वात् संवत्सरा-

शार्दूलचर्मणो जघनार्धे । सीसं निहितं भवति तत्पदा प्रत्यस्यति प्रत्यस्तं नमुचेः शिरऽ इति नमुचिर्ह वै नामासुरऽ आस तमिन्द्रो निविव्याध तस्य पदा शिरोऽभितष्ठौ स यदभिष्ठितऽउदबाधत सऽ उच्छ्वङ्कस्तस्य पदा शिरः प्रचिच्छेद ततो रक्षः समभवत्तद्ध स्मैनमनुभाषते क्व गमिष्यसि क्व मे मोक्ष्यसऽइति ॥ ९ ॥

तत्सीसेनापजघान । तस्मात्सीसं मृदु सृतजवꣳ हि सर्व्वेण हि व्वीर्य्येणापजघान तस्माद्धिरण्यरूपꣳ सन्न कियच्चनार्हति सृतजवꣳ हि सर्व्वेण हि व्वीर्य्येणापजघान तद्वै स तत्राष्ट्रा रक्षाꣳस्यपजघान तथोऽएवैष ऽएतत्राष्ट्रा रक्षाꣳस्यतोऽपहन्ति ॥ १० ॥

शार्दूलचर्मणो जघनार्द्धे सीसं निहितं भवति । तत् पदा प्रत्यस्यति–"प्रत्यस्तं नमुचेः शिरः" (वा. सं. १०।१०-१४) इति । नमुचिर्ह वै नामासुर आस । तमिन्द्रो निविव्याध । तस्य पदा शिरोऽभितष्ठौ । स यदभिष्ठित उदबाधत–स उच्छ्वङ्कः । तस्य पदा शिरः प्रचिच्छेद । ततो रक्षः समभवत् । तद् स्मैनमनुभाषते क्व गमिष्यसि, क्व मे मोक्ष्यसऽइति ॥ ९ ॥

तद् सीसेनापजघान । तस्मात्सीसं मृदु । सृतजवं हि । सर्वेण हि वीर्येणापजघान । तस्माद्धि-

---

रोहणेन यजमानः ' सर्वमेवेदं ' जगत् ' उपर्युपरि भवति ' सर्वस्योपरि वर्तमानो भवति; कान्तस्य सर्वेषामुपरि-भावात् । ' अस्मात् ' सुन्वतः सकाशात् ' इदं सर्वम् ' ' अर्वाक् ' अर्वाचीनम् अधस्तन ' भवति ' इति ॥८॥

पूर्वं मैत्रावरुणधिष्ण्यस्य पुरस्तादभिहितानामभिषेचनीयपात्राणामग्रे आस्तृतस्य शार्दूलचर्मणोऽपरेऽन्ते निहितस्य सीसस्य प्रासनमिदानीं विधत्ते–शार्दूलेति । ' शार्दूलचर्मणः ' ' जघनार्द्धे ' अपरभागे ' सीसं निहितं भवति '। निहितमिति निष्ठाप्रयोगेण पूर्वं चर्मास्तरणसमये एव सीसनिधानं सम्पन्नमिति मन्तव्यम् । तथैव कात्यायनः–"मरुत्वतीयान्ते पात्राणि पूर्वेण व्याघ्रचर्मास्तृणाति सोमस्य त्विषिरिति, अपरेऽन्ते सीसं निदधाति–" (का. श्रौ. सू. १५।२२।२३) इति । अत्र तु " आक्रम्य पादेन सीसं निरस्यति प्रत्यस्तं "–इत्येतावदेवाऽसूत्रयत् (का. श्रौ. सू. १५।१०२) 'तत्' सीसं ' पदा ' पादेन " प्रत्यस्तम् "–इति मन्त्रेण निरस्येत् । ' नमुचेः ' असुरस्य 'शिरः' ' प्रत्यस्तं ' निरस्तमिति तस्यार्थः ॥

नमुचिशिरसः सीसेन निरासमाख्यायिकयोपपादयति–नमुचिर्ह वा इति । पूर्वमिन्द्रो नमुचिनाम्नोऽसुरस्य 'शिरः' स्वेन पादेन ' अभितष्ठौ ' आचक्रमे । ' सः ' आक्रान्तः ' उदबाधत ' । ' उच्छ्वङ्कः ' उद्गत श्वङ्कः । श्वङ्को नाम प्राणिविशेषः, श्वङ्कानीनशीर्ष्णीति ह्यन्यत्राम्नातम् ' तस्य' शिरः ' पदा ' स्वीयेन पादेन 'प्रचिच्छेद' छिन्नवान्, 'ततः' छिन्नशिरः 'रक्षः' ' राक्षसः समभवत् ' 'तत्' रक्षः 'एनं' घातकमिन्द्रम् 'अनुभाषते वदति, हे इन्द्र ! 'क्व गमिष्यसि' 'मे' मत्तः सकाशात् 'क्व मोक्ष्यसे' मुक्तो भविष्यसि 'इति' वदति ॥९॥

तत्सीसेनेति । 'तत्' रक्षः,एतद्वदन्तं राक्षसं ' सीसेन अपजघान ' । 'तस्मात्' 'सीसं' ' मृदु ' जातम् । ' हि ' यस्मात् ' सृतजवं गतवेगम् । तदेवमुपपादयति–सर्वेण हीति । तस्माद् गतसारमेतत् सीसं ' हिरण्य-

(न्त्य) अथैनथ्ँ शार्दूलचर्मारोहयति । सोमस्य त्विषिरसीति यत्र वै सोमऽ इन्द्रमत्यपवत स यत्ततः शार्दूलः समभवत्तेन सोमस्य त्विषिस्तस्मादाह सोमस्य त्विषिरसीति तवेव मे त्विषिर्भूयादिति शार्दूलत्विषिमेवास्मिन्नेतद्दधाति तस्मादाह तवेव मे त्विषिर्भूयादिति ॥ ११ ॥

(न्त्य) अथ रुक्ममधस्तादुपास्यति । मृत्योः पाहीत्यमृतमायुर्हिरण्यं तदमृतऽ आयुषि प्रतितिष्ठति ॥ १२ ॥

(न्त्य) अथ रुक्मः शतवितृण्णो वा भवति । नववितृण्णो वा स यदि

रण्यरूपं सन्न कियच्चनार्हति । सृतजवं हि । सर्वेण हि वीर्येणापजघान । तद्वै स शस्त्राष्ट्रा रक्षांस्यपजघान । तथो एवैष एतन्नाष्ट्रा रक्षांस्यतोऽपहन्ति ॥ १० ॥

अथैनं शार्दूलचर्मारोहयति–" सोमस्य त्विषिरसि "–इति । यत्र वै सोम इन्द्रमत्यपवत स यत्ततः शार्दूलः समभवत्–तेन सोमस्य त्विषिः । तस्मादाह–सोमस्य त्विषिरसि इति । " तवेव मे त्विषिर्भूयात् "–(वा. सं. १०।१५) इति । शार्दूलत्विषिमेवास्मिन्नेतद्दधाति । तस्मादाह–तवेव मे त्विषिर्भूयादिति ॥ ११ ॥

अथ रुक्ममधस्तादुपास्यति–" मृत्योः पाहि "–इति । अमृतमायुर्हिरण्यम् । तदमृतऽआयुषि प्रतितिष्ठति ॥ १२ ॥

अथ रुक्मः शतवितृण्णो वा भवति, नववितृण्णो वा । स यदि शतवितृण्णः, शतायुर्वाऽअयं

रूप रजतरूप 'सत्' अपि 'कियच्चन' कियदपि मूल्यं 'नार्हति' न लभते । रजतस्यापि हिरण्यशब्दव्यवहारोऽस्ति, "यदश्रवशीयत तद्रजतं हिरण्यमभवत्" (तै. स. १ ।५।१।१–२) इति तैत्तिरीयश्रुतेः । अतः पूर्वं रक्षसः सीसेन हतत्वादिदानीमपि सीसप्रासनेन रक्षांसि हतानि भवन्तीत्यर्थः ॥ १० ॥

विधत्ते–अथैनमिति[१] । ' आरोहयति ' आक्रामयति । सोमस्य त्विषिरित्यादि । पूर्वं व्याख्यातम् (श. प. ब्रा. ५।३।५।३) ॥ ११ ॥

विधत्ते–अथ रुक्ममिति । ' रुक्मं '[२] हिरण्मयम्–' अधस्तात् ' अधःप्रदेशे ' उपास्यति ' निदध्यात् । अत्र सूत्रम्–" रुक्ममधःपद उपास्यते मृत्योरिति " का. श्रौ. सू. १५ । १४५) हे रुक्म ! " मृत्योः " सकाशात् ' पाहि ' पालय, एनमित्यर्थसिद्धम् । रुक्मस्य मृत्युपरिहारकत्वमुपपादयति–अमृतमिति । हिरण्यममृतमायुः; हिरण्यदानेन अपमृत्योः परिहर्तुं शक्यत्वात् आयुर्दत्वम् । तस्मात् असौ यजमानः पादस्याधःप्रदेशे रुक्मनिधानेन आयुषि एव प्रतिष्ठितवान् भवतीत्यर्थः ॥ १२ ॥

शिरसि निधीयमानस्य रुक्मस्य कश्चिद्गुणं विधत्ते–अथ रुक्ममिति[३] । ' शतवितृण्णः ' शतच्छिद्रः,

१–व्याघ्रचर्मारोहयति सोमस्य त्विषिरिति । का. श्रौ सू १५।१४४ । २–' रुक्मम् ' आभरणविशेषः ' इति कर्कः ।
३–शिरसि च नवतृण्णं शततृण्णं वौजोऽसीति । का० श्रौ० सू० १५ । १४६ ।

शतवितृण्णः शतायुर्वाऽअयं पुरुषः शततेजाः शतवीर्यस्तस्माच्छतवितृण्णो यद्वु नववितृण्णो नवेमे पुरुषे प्राणास्तस्मान्नववितृण्णः ॥ १३ ॥

(स्तु) तमुपरिष्टाच्छीर्ष्णो निदधाति । (त्यो) ओजोऽसि सहोऽस्यमृतमसीत्यमृतमायुर्हिरण्यं तदस्मिन्नमृतमायुर्दधाति तद्यद्रुक्माऽउभयतो भवतोऽमृतमायुर्हिरण्यं तदमृतेनैवैनमेतदायुषोभयतः परिवृꣳहति तस्माद्रुक्माऽउभयतो भवतः ॥ १४ ॥

(तोऽथ) अथ बाहूऽउद्गृह्णाति । हिरण्यरूपाऽउषसो विरोकऽउभाविन्द्राऽउदिथः सूर्यश्च ॥ आरोहतं वरुण मित्र गर्तं ततश्चक्षाथामदितिं दितिं चेति बाहू वै मित्रावरुणौ पुरुषो गर्तस्तस्मादाहारोहतं वरुण मित्र गर्तमिति ततश्चक्षाथामदितिं दितिं चेति ततः पश्यतꣳ स्वं चारणं चेत्येवैतदाह ॥ १५ ॥

पुरुषः—शततेजाः शतवीर्यः । तस्माच्छतवितृण्णः । यद्वु नववितृण्णः—नवेमे पुरुषे प्राणाः—तस्मान्नववितृण्णः ॥ १३ ॥

तमुपरिष्टाच्छीर्ष्णो निदधाति—"ओजोऽसि सहोऽस्यमृतमसि"—(वा० सं० १०।१५)इति । अमृतमायुर्हिरण्यम् । तदस्मिन्नमृतमायुर्दधाति । तद् यद्रुक्माऽउभयतो भवतः—अमृतमायुर्हिरण्यम् । तदमृतेनैवैनमेतदायुषोभयतः परिवृंहति । तस्माद्रुक्माऽउभयतो भवतः ॥ १४ ॥

अथ बाहूऽउद्गृह्णाति—" हिरण्यरूपाऽउषसो विरोकऽउभाविन्द्राऽउदिथः सूर्यश्च । आरोहतं वरुण ! मित्र ! गर्तम्, ततश्चक्षाथाम्—अदितिम्, दितिं च" इति । बाहू वै मित्रा-

---

' नववितृण्णः ' नवच्छिद्रः 'वा' भवेत् । तदुभयं क्रमेणायुःप्राणात्मना प्रशंसति—स यदि शतेति । आयुरनुसारेण तेजोवीर्ययोरपि शतसंख्याकत्वं द्रष्टव्यम् ॥ १३ ॥

तस्य शिरसि निधानं विधत्ते—तमुपरिष्टादिति । ' शीर्ष्णः ' इति षष्ठी । ' ओजः ' इति मनोबलम् । ' सहः ' इति बाह्येन्द्रियबलम् । ' अमृतम् ' इति प्राणबलम् ; "प्राणो वा अमृतम्" इति श्रुतेः । हे रुक्म ! तत् त्रितयरूपोऽसीति मन्त्रार्थः । अधस्तादुपरिष्टाच्च रुक्मनिधानमायुःप्रदादिरूपेण प्रशंसति—तद्यद्रुक्मा उभयत इति । रुक्मशब्दात् प्रथमाद्विवचनस्याकारादेशे कृते " लोपः शाकल्यस्य " (पा. सू. ८।३ १९) इति वकारलोपः । उभयतो रुक्मनिधानेन ' एनं ' यजमानम् अमृतरूपेण ' आयुषा ' ' उभयतः ' ' परिवृंहति ' सर्वार्द्धितवान् भवति ॥ १४ ॥

विधत्ते—अथ बाहू इति । ' उद्गृह्णाति ' यजमानः ऊर्ध्वौ प्रसारितौ कुर्यात् । अत्र " मित्रोऽसि वरुणोऽसि "—इत्ययमेव मन्त्रो बाहूद्ग्रहणे विधास्यते, तत्र पूर्वाङ्गत्वेन मन्त्र पठति—हिरण्यरूपाविति । अत एव

नैतेनोद्गृह्णीयात् । (मि) मित्रोऽसि वरुणोऽसीत्येवोद्गृह्णीयाद्बाहू वै मित्रावरुणौ बाहुभ्यां वै राजन्यो मैत्रावरुणस्तस्मान्मित्रोऽसि वरुणोऽसीत्येवोद्गृह्णीयात् ॥ १६ ॥

(त) तद्यदेनमूर्ध्वबाहुमभिषिञ्चति । वीर्यं वाऽएतद्राजन्यस्य यद्बाहू वीर्यं वाऽएतदपाᳬ रसः सम्भृतो भवति येनैनमेतदभिषिञ्चति नेन्मऽइदं वीर्यं वीर्यमपाᳬ रसः सम्भृतो बाहू विनादिति तस्मादेनमूर्ध्वबाहुमभिषिञ्चति ॥ १७ ॥

इति तृतीयप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥५।३।३॥ (४।१) ॥

वरुणौ, पुरुषो गर्तः । तस्मादाह—आरोहतं वरुण मित्र गर्तमिति । ततश्चक्षाथामदितिं दितिं चेति । ततः पश्यतं स्वं चारणञ्चेत्येवैतदाह ॥ १५ ॥

नैतेनोद्गृह्णीयात् । " मित्रोऽसि वरुणोऽसि "–(वा० सं० १० । १६ ।) इत्येवोद्गृह्णीयात् । बाहू वै मित्रावरुणौ । बाहुभ्यां वै राजन्यो मैत्रावरुणः । तस्मान्मित्रोऽसि वरुणोऽसीत्येवोद्गृह्णीयात् ॥ १६॥

तद्ध यदेनमूर्ध्वबाहुमभिषिञ्चति । वीर्यं वाऽएतद्राजन्यस्य यद्बाहू । वीर्यं वाऽएतदपां रसः सम्भृतो

कात्यायनो विकल्पेन सूत्रयामास–" बाहू उद्गृह्णाति हिरण्यरूपा इति मित्रोऽसि वरुणोऽसीति वा "–(का. श्रौ. सू. १५।१४७।१४८) इति । हिरण्येति मन्त्रस्य अयमाध्यात्मिकोऽर्थः । हे वरुण ! हे मित्र ! बाहुद्वयस्य पृथक् सम्बुद्धि । ' हिरण्यरूपौ ' हितरमणीयरूपौ, हिरण्यस्वरूपौ वा सालङ्कारत्वात् । ' इन्द्रौ ' परमैश्वर्यसम्पन्नौ उभौ युवाम् ' उषस. ' ' व्युष्टौ ' विरोचने ' उदितः ' 'सूर्यश्च' उद्गतः । एतेलेटि मध्यमद्विवचने रूपम् । हे मित्रावरुणौ ! बाहुरूपौ ' गर्तं ' पुरुषम् 'आरोहतम्' पुरुषस्योपरि भवतमित्यर्थ. । ' ततः ' अनन्तरम् ' अदितिम् ' अखण्डनीयाम्, पृथिवीरूपां स्वीयां प्रजा ' चक्षाथाम् ' पश्येताम् । ' दितिं ' खण्डनीयाम्, परामेताञ्च । तस्य तद्बाहुद्वयमेव स्वबलं रक्षति, परबलं हन्ति, अत एवमुच्यत इत्यध्यात्मविषयोऽर्थः ॥

आधिदैविके त्वय विशेष –' गर्त ' रथ ; हे ' मित्रावरुणौ ! ' हे देवते ! रथम् 'आरोहतम्' । ' ततः ' रथारोहणानन्तरम् ' अदितिम् ' अदीन समर्थं विहितस्य कर्मण' कर्तारं पुरुषं प्रपश्यतम्, 'दितिं' दीनं विवेकरहितमनुष्ठातारं च पश्यतमिति । तमिमं मन्त्र बाहुद्वयपरत्वेन व्याचष्टे–बाहू वै मित्रेति । अन्तिमपादस्यार्थमाह–ततः पश्यतमिति । ' स्व ' स्वीयम् ' अरणम् ' अरमणीयम्, पर च पश्यतमिति । ' अदिति ' शब्दस्य स्वोऽर्थं ' दिति ' शब्दस्य परोऽर्थ इति विभाग. ॥ १५ ॥

एतेन मन्त्रेणोद्ग्रहण दूषयति–नैतेनेति । स्वमतमाह–मित्रोऽसीति । एवकारोऽन्यमन्त्रनिवृत्त्यर्थः । मन्त्रस्तु पूर्वं व्याख्यातः । तमिम मन्त्रं प्रशंसति बाहू वै मित्रेति ॥ १६ ॥

एवमूर्ध्वबाहुत्वेनैव स्थितस्य यजमानस्याभिषेको विधास्यते, तमिमं पुन. प्रशंसति–तद्यदेनमिति । एवकारो

तं वै प्राञ्चं तिष्ठन्तमभिषिञ्चति । पुरस्ताद्ब्राह्मणोऽभिषिञ्चत्यध्वर्युर्वा यो वाऽस्य पुरोहितो भवति पश्चादितरे ॥ १ ॥

सोमस्य त्वा द्युम्नेनाभिषिञ्चामीति । वीर्येणैतदाहाग्नेर्भ्राजसेति वीर्येणैवैतदाह सूर्यस्य वर्चसेति वीर्येणैवैतदाहेन्द्रस्येन्द्रियेणेति वीर्येणैवैतदाह क्षत्राणां क्षत्रपतिरेधीति राज्ञामधिराज एधीत्येवैतदाहाति दिद्यून्पाहीतीषवो वै दिद्यव इषुवधमेवैनमेतदतिनयति तस्मादाहाति दिद्यून्पाहीति ॥ २ ॥

भवति-येनैनमेतदभिषिञ्चति । नेन्मऽइदं वीर्यम् । वीर्यमपां रसः सम्भृतो बाहू व्लिनादिति । तस्मादेनमूर्ध्वबाहुमभिषिञ्चति ॥ १७ ॥

तं वै प्राञ्चं तिष्ठन्तमभिषिञ्चति । पुरस्ताद्ब्राह्मणोऽभिषिञ्चति, अध्वर्युर्वा, यो वाऽस्य पुरोहितो भवति । पश्चादितरे ॥ १ ॥

" सोमस्य त्वा द्युम्नेनाभिषिञ्चामि "-इति । वीर्येणैतदाह । " अग्नेर्भ्राजसा "-इति ।

भिन्नक्रमः; ऊर्ध्वबाहुमेनेति योजना । राजन्यस्य बाहू एव वीर्ये । अभिषेचनीयपात्रेषु व्यासिक्तानामपां रसोऽपि वीर्यम्; वीर्योत्पादकत्वात् । अतः तेन रसेनाभिषेके ऊर्ध्वबाहुत्वमेव युक्तमित्यर्थः । तस्य कारणमाह-नेन्म इति । ' मे ' मम ' इदं वीर्यं ' वीर्यरूपौ ' बाहू ' कर्म, वीर्यरूपः ' अपां रस. ' ' नेत् व्लिनात् ' न वर्जयेत् ' इति ' अतो हेतोः ' ऊर्ध्वबाहुम् ' एव अभिषिञ्चेदित्यर्थ. ॥ १७ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे चतुर्थाऽध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ५ । ४ । १) ॥

अथ द्वितीयब्राह्मणेऽभिषेक उच्यते । अत्र कात्यायन.-" स्थित प्राञ्चमभिषिञ्चति पुरोहितोऽध्वर्युर्वा पुरस्तात् पालाशेन प्रथमम्, पश्चादितरे द्वितीयेन, स्वस्तृतीयेन, मित्र्यो राजन्यो वैश्यश्चतुर्थेन, सोमस्य त्वा द्युम्नेनेति प्रतिमन्त्रम्, अभिषिञ्चामीति सर्वत्र साकाङ्क्षत्वात्, क्षत्राणा क्षत्रपतिरेधीति चेमममुष्य "-(का. श्रौ. सू. १५ । (४९-५२) ऊर्ध्वबाहुत्वेन स्थितं प्राङ्मुखं यजमानं पुरोहिताध्वर्योरन्यतरो ब्राह्मणः सुन्वतः पुरोदेशे स्थित्वा पालाशेन पात्रेणाभिषिञ्चेत् । इतरे स्वादयस्त्रयोऽभिषिच्यमानस्य पश्चाद्भागे स्थित्वा स्वस्वपात्रेणाभिषिञ्चेयुः । तत्र " सोमस्य "-इत्यादयश्चत्वारो मन्त्राश्चतुर्णाम् । तत्राभिषिञ्चामीति प्रथममन्त्रगतस्य पदस्योत्तरेषु त्रिष्वनुषङ्गः साकाङ्क्षत्वान्मन्त्राणाम । " क्षत्राणां क्षत्रपतिरेधि "-इति च सर्वत्रानुषज्यते, " इमं देवा असपत्नम् '-इत्येष मन्त्रश्च । तत्र 'इमम्' 'अमुष्य'-इति स्थाने यष्टुस्तत्पितुश्च नाम गृह्णीयादिति सूत्रार्थः ॥

तमिम क्रमेण विधत्ते-तं वै प्राञ्चमिति । तच्छब्दः प्रकृतवाची, उद्ध्वबाहुमित्यर्थः । ' प्राञ्चं ' प्राङ्मुख ' तिष्ठन्तम् ' अभिषिञ्चेत्; ' पुरस्ताद् ' अभिषिच्यमानस्य पुरोदेशे ' ब्राह्मण ' अभिषिञ्चेत्, ' इतरे ' त्रयः ' पश्चात् ' सुन्वतः पश्चिमभागे स्थित्वा अभिषिञ्चेयुः ॥ १ ॥

तत्र मन्त्रान् सार्थवाद विधत्ते-सोमस्येति । हे यजमान ! ' त्वा ' त्वा ' सोमस्य ' ' द्युम्नेन ' द्योतन-

(नी) इमं देवाः । (५) असपत्नꣳ सुवध्वमितीमं देवा ऽअभ्रातृव्यꣳ सुवध्वमित्येवैतदाह महते क्षत्राय महते ज्यैष्ठ्यायेति नात्र तिरोहितमिवास्ति महते जानराज्यायेति महते जनानाꣳ राज्यायेत्येवैतदाहेन्द्रस्येन्द्रियायेति वीर्यायेत्येवैतदाह यदाहेन्द्रस्येन्द्रियायेतीमममुष्य पुत्रममुष्यै पुत्रमिति तद्यदेवास्य जन्म ततऽएवैतदाहास्यै विशऽइति यस्यै विशो राजा भवत्येष वोऽमी राजा सोमोऽस्माकं ब्राह्मणानाꣳ राजेति तदस्माऽइदꣳ सर्वमाद्यं करोति ब्राह्मणमेवापोद्धरति तस्माद्ब्राह्मणोऽनाद्यः सोमराजा हि भवति ॥ ३ ॥ [शतम् ३२००]

वीर्येणैवैतदाह । " सूर्यस्य वर्चसा "-इति । वीर्येणैवैतदाह । " इन्द्रस्येन्द्रियेण " इति । वीर्येणैवैतदाह । " क्षत्राणां क्षत्रपतिरेधि "-इति । राज्ञामधिराज एधीत्येवैतदाह । " अति दिद्यून्पाहि "-(वा. सं. १० । १७) इति । इषवो वै दिद्यवः । इषुवधमेवैनमेतदतिनयति । तस्मादाह-अति दिद्यून्पाहीति ॥ २ ॥

" इमं देवा असपत्नं सुवध्वम् "-इति । इमं देवा अभ्रातृव्यं सुवध्वमित्येवैतदाह । " महते क्षत्राय, महते ज्यैष्ठ्याय "-इति । नात्र तिरोहितमिवास्ति । " महते जानराज्याय "-इति । महते जनानां राज्यायेत्येवैतदाह । " इन्द्रस्येन्द्रियाय "-इति । वीर्यायेत्येवैतदाह-यदाह इन्द्रस्येन्द्रियायेति । " इमममुष्य पुत्रममुष्यै पुत्रम् "-इति । तद्यदेवास्य जन्म तत एवैतदाह । " अस्यै विशः "-इति । यस्यै विशो राजा भवति । " एष वोऽमी राजा सोमोऽस्माकं ब्राह्मणानां राजा "-(वा० सं० १० । १८) इति । तद् अस्माऽइदं सर्वमाद्यं करोति । ब्राह्मणमेवापोद्धरति । तस्माद्ब्राह्मणोऽनाद्यः । सोमराजा हि भवति ॥ ३ ॥

र्शलया दीप्त्या अभिषिञ्चामीत्येको मन्त्रः । " अग्नेर्भ्राजसा "-इत्यपरः । अभिषिञ्चामीत्यनुषज्यते, वाक्यस्य साकाङ्क्षत्वात् । " सूर्यस्य वर्चसा " इति तृतीयः । ' वर्चसा ' रोचिषा । "इन्द्रस्येन्द्रियेण"-इति चतुर्थः । 'इन्द्रियेण' वीर्येण । सर्वशेष मन्त्रभागद्वयमर्थपुरस्सरमाह-क्षत्राणामिति । ' क्षत्राणां ' बहूनां क्षत्रियाणां राज्ञां वा ' क्षत्रपतिः ' क्षत्रियस्य पतिः ' एधि ' भव । आवृत्तिवृत्तिभ्यां स्वामित्वं बहुत्वं च विवक्ष्यते । ' दिद्यून् ' बाधकानिषून् ' अति '-क्रम्य ' पाहि ' रक्ष, इषुभिर्न बाधो भवेदित्यर्थः ॥ २ ॥

सर्वत्रानुषज्यमान मन्त्रान्त मार्थवाद विधत्ते-इमं देवा इति । अथ मन्त्रः पूर्वमेवार्थवादवाक्येन च सह विस्पष्ट व्याख्यातः (श. प. ९।३।३।१२ मा.) ॥ ३ ॥

(त्यु) अथैतमभिषेकम् । (कृ)कृष्णविषाणयाऽनुविमृष्टे व्वीर्य्यं वाऽएतद-पाᳬं रसः सम्भृतो भवति येनैनमेतदभिषिञ्चतीदं मे व्वीर्य्यᳬं सर्व्वमात्मा-नमुपस्पृशादिति तस्माद्वा ऽअनुविमृष्टे ॥ ४ ॥

सोऽनुविमृष्टे । प्र पर्वतस्य व्वृषभस्य पृष्ठादिति यथाऽयं पर्वतोऽतिष्ठावा यथर्षभः पशूनतिष्ठावैवं वाऽएष इदᳬं सर्वमतितिष्ठत्यर्व्वागेवास्मादिदᳬं सर्व्वं भवति यो राजसूयेन यजते तस्मादाह प्र पर्वतस्य व्वृषभस्य पृष्ठा-न्नावश्चरन्ति स्वसिचऽ इयानाः । ता आववृत्रन्नधरागुदक्ता अहिं बुध्न्यमनु-रीयमाणाऽ इति ॥ ५ ॥

अथैतमभिषेकं कृष्णविषाणयाऽनुविमृष्टे । वीर्यं वाऽएतदपां रसः सम्भृतो भवति–येनैनमेतदभि-षिञ्चति । इदं मे वीर्यं सर्वमात्मानमुपस्पृशादिति । तस्माद्वाऽअनुविमृष्टे ॥ ४ ॥

सोऽनु विमृष्टे–" प्र पर्वतस्य वृषभस्य पृष्ठात् "–इति। यथाऽयं पर्वतोऽतिष्ठावा, यथर्षभः पशूनतिष्ठावा । एवं वा एष इदं सर्वमतितिष्ठति । अर्वागेवास्मादिदं सर्वं भवति यो राजसूयेन यजते । तस्मादाह–प्र पर्वतस्य वृषभस्य पृष्ठात् । " नावश्चरन्ति स्वसिच इयानाः, ता आववृत्र-न्नधरागुदक्ता अहिं बुध्न्यमनुरीयमाणाः "–इति ॥ ५ ॥

विधत्ते–अथैतमभिषेकमिति । एव क्रियमाणम् ' अभिषेकं ' स्वदेहपतितमभिषेकजलमित्यर्थः । ' कृष्ण-विषाणया ' कण्डूयन्या ' अनुविमृष्टे ' प्रलिम्पति यजमानः । तमिमं वीर्यसम्पादनरूपेण प्रशंसति–वीर्यं वा इति । इदमभिषेकजलरूपं ' वीर्यं ' ' मे ' मम ' सर्वम् आत्मानम् ' ' उपस्पृशात् ' उपस्पृशतु ' इति ' बुद्ध्या विमार्जनं कुर्यादित्यर्थः ॥ ४ ॥

तत्र मन्त्रं विधत्ते–सोऽनुविमृष्टे प्र पर्वतस्येति । या आपो 'वृषभस्य' वर्षणक्षमस्य 'पर्वतस्य' । पर्वत इति मेघनाम (निघं० १ । १० । ९) । मेघस्य ' पृष्ठात् ' ' नावः ' नाव्या इत्यर्थः, ' प्रचरन्ति ' । कीदृश्यः ' स्वसिचः ' स्वमात्मीयं यजमानशरीरं सिञ्चन्तीति स्वसिचः । ' इयानाः ' गच्छन्त्यः, बाहुल्येन सर्वत्र प्रव-हन्त्यः; ' ताः ' आपः ' उदक्ताः ' उत्क्षिप्ताः । उत्पूर्वस्याञ्चतेर्निष्ठायां रूपम् । इदानीम् ' अधराग् ' अधोभागे ' अहिम् ' आरभ्येति; अहिरुत्तमाङ्गम् । ' बुध्न्यम ' बुध्नस्य पादस्याग्रभागो बुध्न्यः, तम् शिरःप्रभृति पाद-पर्यन्तम् ' अनु ' अनुक्रमेण ' रीयमाणाः ' लेपरूपेण स्रवन्त्यः. ' आववृत्रन् ' यजमानशरीरं सम्यगावृत्य स्थिताः, तिष्ठन्तीति इत्याध्यात्मिकोऽर्थः । आधिदैविकस्तु ' पर्वत ' आदित्यः, ' वृषभस्य ' ' पृष्ठात् ' ' इयानाः ' निर्गच्छन्त्यः, ' नावः ' नाव्या आपः ' चरन्ति ' । तथा च श्रुतिः–" नाव्या उ एव यजुष्मत्य इष्टकाः " इत्युपक्रम्य, "षष्टिश्च ह वै त्रीणि च शतान्यादित्य नाव्या अभिक्षरन्ति"–(श. प. ब्रा. १०।५।४। १४) इति । ' ताः ' प्रावृट्काले 'आववृत्रन्' ' आवर्तन्ते; ' अधराग् ' आदित्यमण्डलाद् भूमिं प्रति अधोगमन-

---

१–के कृष्णविषाणयाऽभिषेकेण प्रलिम्पते प्र पर्वतस्येति । का. श्रौ. सू. १५ । १६१ ।

(त्यु) अथैनमन्तरेव शार्दूलचर्म्मणि । विष्णुक्रमान्क्रमयति विष्णोर्विक्रमणमसि विष्णोर्विक्रान्तमसि विष्णोः क्रान्तमसीतीमे वै लोका विष्णोर्विक्रमणं विष्णोर्विक्रान्तं विष्णोः क्रान्तं तदिमानेव लोकान्त्समारुह्य सर्व्वमेवेदमुपर्य्युपरि भवत्यर्व्वागेस्मादिदꣳ सर्व्वं भवति ॥ ६ ॥

(त्यु) अथ ब्राह्मणस्य पात्रे । सꣳस्रवान्त्समवनयति तद्ब्राह्मणꣳ राजानमनु यशः करोति तस्माद्ब्राह्मणो राजानमनुयशः ॥ ७ ॥

अथैनमन्तरेव शार्दूलचर्मणि विष्णुक्रमान् क्रमयति–" विष्णोर्विक्रमणमसि विष्णोर्विक्रान्तमसि विष्णोः क्रान्तमसि "–(वा. सं. १० । १९) इति । इमे वै लोका विष्णोर्विक्रमणम्, विष्णोर्विक्रान्तम्, विष्णोः क्रान्तम् । तदिमानेव लोकान्त्समारुह्य सर्वमेवेदमुपर्युपरि भवति । अर्वागेवास्मादिदं सर्वं भवति ॥ ६ ॥

अथ ब्राह्मणस्य पात्रे संस्रवान्त्समवनयति । तद्ब्राह्मणं राजानमनु यशः करोति । तस्माद्ब्राह्मणो राजानमनु यशः ॥ ७ ॥

शीलाः, ' उदक् ' 'ताः' पूर्वं भूमेः सकाशात् आदित्यमण्डलं प्रति ' उदक् ' ऊर्ध्वगमनशीलाः ' अहिम् ' मेघम् ' बुध्नम् ' अन्तरिक्षम्, तत्र भवम् 'बुध्न्यं' मध्यमस्थानम् 'अनुरीयमाणाः' अनुप्रविश्य तस्मान्निर्गच्छन्त्यः, भूमिं प्राप्नुवन्तीति शेषः ॥

मन्त्रस्य प्रथमपादस्य तात्पर्यमाह–यथाऽयं पर्वत इति । ' यथा पर्वतः ' ' अनिष्ठाशः ' सर्वमतिक्रम्य स्थाता । तिष्ठते " आतो मनिन् '–इति (पा. सू. ३ । २ । ७४) इत्यादिना वनिप् । ' यथा ऋषभः ' पशूनतिक्रम्य तिष्ठति, एवमेष राजा तिष्ठति, सर्वस्योपरि भवति । ' अस्माद् ' यजमानात् ' इदं ' सर्वम् ' अर्वाक् ' भवति ' तस्मात् ' प्रवर्तस्वेति पाठः प्रशस्त इत्यर्थः ॥ ५ ॥

विधत्ते–अथैनमिति[1] । शार्दूलचर्ममध्ये एव यजमानं त्रीन् विष्णुक्रमान् क्रमयेदध्वर्युः । तत्र मन्त्रत्रयं विधत्ते–विष्णोरिति । एकैकस्य क्रमणस्यैकैको मन्त्र इत्यर्थः । ' विष्णोः ' यज्ञस्य यच्च ' विक्रमणं ' यच्च ' विक्रान्तं ' यच्च ' क्रान्तम्, ' तत्सर्वं त्वमसीति योजनीयाः । क्रमणत्रयं लोकत्रयात्मना प्रशंसति–इमे वै लोका इति ॥ ६ ॥

अथ स्वमित्रवैश्यपात्रत्रयशेषाणां पालाशपात्रे व्यानेचनं विधत्ते–अथ ब्राह्मणस्येति[2] । तद् ब्राह्मणमिति । ' तत् ' तेन व्यवनयनेन ' राजानम् ' ' अनु ' पश्चाद् ' ब्राह्मणं ' ' यशः ' यशस्विनं कृतवान् भवति । लोके हि राजा कीर्तिमान्, ब्राह्मणोऽपि तदनन्तरं कीर्तिमानित्युच्यते ॥ ७ ॥

१–अर्थेति त्रीन्विक्रमयति विष्णोरिति प्रतिमन्त्रम् । का. श्रौ. सू. १५ । ६६२ । २–पात्रे शेषान्निनयति । का० श्रौ० सू० १५ । १६३ ।

(स्तु) तुयोऽस्य पुत्रः प्रियतमो भवति । तस्माऽएतत्पात्रं प्रयच्छतीदं मेऽयं व्वीर्यं पुत्रोऽनुसंतनवदिति ॥ ८ ॥

(स्यु) अथ प्रतिपरेत्य गार्हपत्यमन्वारब्धे जुहोति । प्रजापते न त्वदे-तान्यन्यो विश्वा रूपाणि परि ता बभूव ॥ यत्कामास्ते जुहुमस्तन्नोऽ-अस्त्वयममुष्य पितेति तद्यः पुत्रस्तं पितरं करोति यः पिता तं पुत्रं तदेन-योर्व्वीर्ये व्यतिषजत्यसावस्य पितेति तद्यः पिता तं पितरं करोति यः पुत्रस्तं पुत्रं तदेनयोर्व्वीर्ये व्यतिषज्य पुनरेव यथायथं करोति व्वयꣳ स्याम पतयो रयीणाꣳ स्वाहेत्याशीरेवैतस्य कर्मण ऽआशिषमेवैतदाशास्ते ॥ ९ ॥

तथोऽस्य पुत्रः प्रियतमो भवति । तस्माऽएतत्पात्रं प्रयच्छति–" इदं मेऽयं वीर्यं पुत्रो-ऽनुसंतनवत "–इति ॥ ८ ॥

अथ प्रतिपरेत्य गार्हपत्यमन्वारब्धे जुहोति–"प्रजापते न त्वदेतान्यन्यो विश्वा रूपाणि [illegible] यः पुत्रस्तं [illegible] –इति । तद् [illegible] ं करोति । " वयं स्याम पतयो रयीणां स्वाहा "–इति । आशीरेवैतस्य कर्मणः । आशिषमेवैत-दाशास्ते ॥ ९ ॥

विवृते–तद् योऽस्येति । 'एतत्' संमर्दः प्राशित्र ब्राह्मणस्य पालाशपात्रं राजः प्रियतमाय पुत्राय प्रय-च्छेत् । प्रदाने ब्राह्मणोक्तं मन्त्रमाह–इदं म इति । अत एव कात्यायनो मन्त्रं पपाठ– पुत्राय प्रयच्छति प्रिय-तमायेदं मे कर्मेदं वीर्यं पुत्रोऽनुसन्तनोतु" (का. श्री. सू. १५।१।१३) 'अयं' मे पुत्र, 'मे' मम वीर्यमिदं कर्म 'अनुसन्तनोतु' विस्तारयत्विति ॥ ८ ॥

विवृते–अथ प्रतीति । 'गार्हपत्य प्रतिपरेत्य'–प्रत्यङ्मुखो गत्वा 'अन्वारब्धे' प्रहूतत्वात्पुत्र इति गम्यते । अत्र सूत्रम् 'शालाद्वार्ये जुहोति पुत्रोऽन्वारब्धे प्रजापत इति' (का. श्री. सू. १५।१।१४) इति । मन्त्र-स्यार्थः–हे ' प्रजापते ! ' ' त्वदन्यः 'कोऽपि पुरुषः उत्पन्नानि तानि 'एतानि' 'विश्वा' विश्वानि 'न परि बभूव' 'परिभवितुं' व्याप्तुं समर्थोऽभूत् । परिपूर्वो भवतिर्व्याप्त्यर्थे वर्तते । अतस्त्वाम् वयं ' यत्कामा जुहुमः, ' तत् ' फलमस्माकम् ' अस्तु ' । वयं धनानां पतयः स्यामेति । अत्र तृतीयपादान्ते ' अयम् अमुष्य पिता', ' असौ अस्य पिता' 'इति' मन्त्रभाग आम्नातः । ' अयं ' पुत्रः अभिमन्युः, ' अमुष्य ' अर्जुनस्य ' पिता ' ' इति ' पूर्वं पितृशब्दं पुत्रं कृत्वा ब्रूयात्, पश्चात् ' असौ पिता ' अर्जुनः 'अस्य' पुत्रस्याभिमन्योः ' पिता ' इति'यथा-यथं' ब्रूयादित्यर्थः । अत एव कात्यायनः–" प्रजापत इति पुत्रयजमानयोर्नाम गृह्णाति पितृशब्दं पुत्रं कृत्वा

१–पुत्राय प्रयच्छति । का. श्री. सू. १५ । १।१३ ।

(स्तेऽथ) अथ युऽ एषु सꣳस्त्रवोऽतिरिक्तो भवति । तमाग्नीध्रीये जुहोत्यतिरिक्तो वाऽएषु सꣳस्त्रवो भवत्यतिरिक्तऽ आग्नीध्रीयो गार्हपत्ये ह्वीꣳषि श्रपयन्त्याहवनीये जुह्वत्यथैषोऽतिरिक्तस्तदतिरिक्तऽएवैतदतिरिक्तं दधात्युत्तरार्धे जुहोत्येषा ह्येतस्य देवस्य दिक्तस्मादुत्तरार्धे जुहोति स जुहोति रुद्र यत्ते क्रिवि परं नाम तस्मिन्हुतमस्यमेष्टमसि स्वाहेति ॥ १० ॥

इति तृतीयप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ५-३-४ ॥ (४. २.) ॥

अथ य एष संस्रवोऽतिरिक्तो भवति-तमाग्नीध्रीये जुहोति । अतिरिक्तो वाऽएष संस्रवो भवति, अतिरिक्त आग्नीध्रीयः । गार्हपत्ये हवींषि श्रपयन्ति । आहवनीये जुह्वति । अथैषोऽतिरिक्तः । तस्मादतिरिक्तऽएवैतदतिरिक्तं दधाति । उत्तरार्द्धे जुहोति । एषा ह्येतस्य देवस्य दिक् । तस्मादुत्तरार्धे जुहोति । स जुहोति-" रुद्र यत्ते क्रिवि परं नाम-तस्मिन् हुतमस्यमेष्टमसि स्वाहा "-(वा० सं० १० । २०) इति ॥ १० ॥

यथापूर्वं पश्चात्"-(का.श्रौ.सू.१५।१६४)इति । समिम पादत्रयपुरस्सर पठति-प्रजापत इति । तत्रायममुष्य पितेत्यस्यार्थमाह-तद्यः पुत्रः इति । पुत्रे पितरं, पितरं पुत्र कृत्वा पठेदित्यर्थः । तदेतेन पुत्रस्य पितृकरणेन पितुश्च पुत्रकरणेन एनयोः पितापुत्रयोः वीर्ये 'व्यतिषजति'परस्पर संसृष्टे कृतवान् भवति । असावस्य पितेत्यस्यार्थमाह-तद्यः पितेति । अत्र पितुरेव पितृत्वम्, पुत्रस्यैव पुत्रत्वम् । अनेनैतयोर्वीर्ये पूर्वं व्यतिषज्य पश्चाद् यथा पुत्रस्य वीर्यं पुत्र एव, पितुर्वीर्यं पितर्येव कृतवान् भवतीत्यर्थः । अन्तिमपादस्याशी.परत्व दर्शयति-आशीरेवैषेति ॥ ९ ॥

पालाशपात्रशेषस्य आग्नीध्रीये अत्वा हवन विधत्ते-अथ य एष संस्रव इति । अतिरिक्तस्य शेषस्य आग्नीध्रीये हवनस्योपपत्तिं दर्शयति-अतिरिक्त इति । तदेवोपपादयति-गार्हपत्ये हवींषीति । गार्हपत्ये सर्वेषां हविषां श्रपणम्, आहवनीये तेषां होमः; अत. श्रपणहवनयोरनुपयुक्तत्वादाग्नीध्रीयोऽतिरिक्त इत्यर्थः । प्रदेशविशेषं विधत्ते-उत्तरार्द्धे इति । अस्य रुद्रसम्बन्धं दर्शयति-एषा हीति । 'एतस्य देवस्य' रुद्रस्येत्यर्थः । होममनूद्य मन्त्र विधत्ते-स जुहोतीति । हे 'रुद्र!' रुत् सांसारिक दुःख द्रावयतीति, तस्य सम्बुद्धिः । 'ते' तव "परम्' उत्कृष्टं 'यत् नाम' "नमः शिवाय"-"पशुपतये"-इत्यादि श्रुतिप्रसिद्धम् (वा. सं. १६ । ४० । ४१) (तै. स. ४ । ५ । ८ । १) 'क्रिवि' "कृवि हिंसाकरणयो." (धा. पा. भ्वा. प. ५९८) विरोधिनो हिंसकमसि, 'तस्मिन्' नाम्नि 'हुतमसि' अभिषेकशेषभूतमुल्पपात्रस्यजल ! त्व हुत भवेति जलं सम्बुध्यार्थ द्रष्टव्य । अमेष्टमसीति । 'अमा'-शब्दोऽत्र गृहवचन. । मदीये गृहे त्वम् इष्ट भव । 'स्वाहा' सुहुतमस्त्विति (तै. स. १ । ८ । १४ । १-२) ॥ १० ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे चतुर्थोऽध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (५-४-२) ॥

१-आग्नीध्रीये पालाशेन शेषान् जुहोति रुद्र यत्त इत्युत्तरार्द्धे । का. श्रौ. सू. १५ । १६५ ।

तद्योऽस्य स्वो भवति । तस्य शतं वा परःशता वा गाऽ उत्तरेणाहवनीयᳬं सᳬंस्थापयति तद्यदेवं करोति ॥ १ ॥

वरुणाद्ध वाऽअभिषिषिचानात् । (दि) इन्द्रियं वीर्यमपचक्राम शश्वद्ध ऽएषोऽपाᳬं रसः सम्भृतो भवति येनैनमेतदभिषिञ्चति सोऽस्येन्द्रियं वीर्यं निर्जघान तत्पशुष्वन्वविन्दत्तस्मात्पशवो यशो यदेष्वन्वविन्दत्तत्पशुष्वनुविद्येन्द्रियं वीर्यं पुनरात्मन्नधत्त तथोऽएवैषऽ एतन्नाहैवास्मान्निन्द्रियं वीर्यमपक्रामति वरुणसवो वाऽएष यद्राजसूयमिति वरुणोऽकरोदिति त्वेवैषऽ एतत्करोति ॥ २ ॥

अथ अभिषेकोत्तरकर्माणि ।

तद्योऽस्य स्वो भवति—तस्य शतं वा परःशता वा गाः उत्तरेणाहवनीयं संस्थापयति । तद् यदेवं करोति ॥ १ ॥

वरुणाद् वा अभिषिषिचानादिन्द्रियं वीर्यमपचक्राम । शश्वद्ध एषोऽपां रसः सम्भृतो भवति—येनैनमेतदभिषिञ्चति—सोऽस्येन्द्रियं वीर्यं निर्जघान । तत्पशुष्वन्वविन्दत् । तस्मात्पशवो यशः । यदेष्वन्वविन्दत् । तत् पशुष्वनुविद्येन्द्रियं वीर्यं पुनरात्मन्नधत्त । तथोऽएवैष एतत् । नाहैवास्मान्निन्द्रियं वीर्यमपक्रामति । वरुणसवो वाऽएष यद्राजसूयमिति । वरुणोऽकरोदिति त्वेवैष एतत्करोति ॥ २ ॥

कात्यायनः—"गवाः शतमधिकं वा स्वस्याहवनीयस्योत्तरतः स्थापयति"—(का. श्रौ. सू. १५ । १६६) इति । 'स्वस्य' ज्ञातेः भ्रातुः, तदर्थमाहवनीयस्योत्तरप्रदेशे शतसङ्ख्या अधिका वा गाः स्थापयेदिति । तदिदं सार्थवादं विधत्ते—तद्योऽस्य स्वो भवतीति । 'परःशता' शताधिका इत्यर्थः । 'एवं' पशुसंस्थापनरूपं कर्म 'करोति' इति 'यत्' एतत् 'तत्' 'तथो' तथैव, वरुणेन कृतत्वादित्युत्तरत्र सम्बन्धः ॥ १ ॥

वरुणादिति । पूर्वं राजसूयेऽभिषिच्यमानाद् 'वरुणाद्' 'इन्द्रियं' 'वीर्यम्' 'अपचक्राम' अपसृतम् । वीर्यापसरणे कारणमाह—शश्वद्ध एष इति । 'शश्वत्' निश्चितं 'सम्भृतः' 'अपां रसः' 'येन' सम्भृतेन रसेन इदानीमध्वर्युः 'अभिषिञ्चति' 'सः' रसः 'अस्य' वरुणस्य 'वीर्यं' 'निर्जघान' हतवान् । वरुणः 'पशुषु' 'अन्वविन्दत्' अलभत । 'तस्मात्' पशूनां यशोरूपत्वम्; पशुन एव यशःसम्भवात् । तल्लब्धं वीर्यं वरुणः 'पुनः' आत्मनि स्थापितवान् । 'तथो' तेनैव प्रकारेण 'एषः' यजमानोऽपि 'एतत्' पशुसंस्थापनेन 'इन्द्रियं' 'वीर्यम्' आत्मनि धत्ते । तदेव व्यतिरेकमुखेनाह—नाहैवास्मादिति । 'अह' शब्दः प्रसिद्धिवाची । तस्मादेव पशुनिधानरूपं कर्म कुर्वतः सुन्वतः सकाशात् 'वीर्यम्' 'न अपक्रामति' नापसरति । राजसूयमिति यत्, तद्वरुणसवः; राजसूये वरुण एवमकरोदिति बुध्या 'एषः' यजमानोऽपि 'एतत्' 'करोति' 'यत्'—इति सङ्ग्रहार्थः ॥ २ ॥

(रथु) अथ रथमुपावहरति । यद्वै राजन्यात्पराग्भवति रथेन वै तद्नुयुङ्क्ते तस्माद्रथमुपावहरति ॥ ३ ॥

सऽ उपावहरति । (ती) इन्द्रस्य वज्रोऽसीति वज्रो वै रथ इन्द्रो वै यजमानो द्वयेन वाऽएषऽ इन्द्रो भवति यच्च क्षत्रियो यदु च यजमानस्तस्मादाहेन्द्रस्य वज्रोऽसीति ॥ ४ ॥

तमन्तर्वेद्यभ्यववर्त्य युनक्ति । मित्रावरुणयोस्त्वा प्रशास्त्रोः प्रशिषा युनज्मीति बाहू वै मित्रावरुणौ बाहुभ्यां वै राजन्यो मैत्रावरुणस्तस्मादाह मित्रावरुणयोस्त्वा प्रशास्त्रोः प्रशिषा युनज्मीति ॥ ५ ॥

अथ रथमुपावहरति । यद्वै राजन्यात्पराग्भवति रथेन वै तदनुयुङ्क्ते । तस्माद्रथमुपावहरति ॥ ३ ॥

स उपावहरति–" इन्द्रस्य वज्रोऽसि "–इति । वज्रो वै रथः । इन्द्रो वै यजमानः । द्वयेन वाऽएष इन्द्रो भवति–यच्च क्षत्रियः, यदु च यजमानः । तस्मादाह–इन्द्रस्य वज्रोऽसीति ॥ ४ ॥

तमन्तर्वेद्यभ्यववर्त्य युनक्ति–" मित्रावरुणयोस्त्वा प्रशास्त्रोः प्रशिषा युनज्मि "–इति । बाहू वै मित्रावरुणौ । बाहुभ्यां वै राजन्यो मैत्रावरुणः । तस्मादाह–मित्रावरुणयोस्त्वा प्रशास्त्रोः प्रशिषा युनज्मीति ॥ ५ ॥

अथ रथोपावहरणं विधत्ते–अथ रथमिति । रथोपावहरणं प्रशंसति–यद्वै राजन्यादिति । 'यद्' वस्तु 'राजन्यात्' 'पराक्' पराचीनमवशम् अस्ति, 'तत्' एतत् अनेन 'रथेन' 'अनुयुङ्क्ते' अनुकूलं स्वाधीनं कुर्यात् । तस्माद् रथ उपावहर्त्तव्य इत्यर्थः ॥ ३ ॥

मन्त्रं विधत्ते–स उपावहरतीति[1] । इन्द्रस्येति । (श. प. ५।१।४।३। भा.) वाजपेये व्याख्यातः रथयजमानयोर्वज्रेन्द्रात्मकत्वमुपपादयति–वज्रो वा इति ॥ ४ ॥

रथस्य वज्रात्मकत्वमुक्तम् (श. प. ५।१।४।३।), तस्य प्रदेशविधानपुरस्सरमश्वयोर्योजनं समन्त्रकं विधत्ते–तमन्तर्वेदीति[2] । 'अन्तर्वेदि' वेदिमध्ये 'अभ्यावर्त्य' अभिमुखमानीय दक्षिणस्यां वेदिश्रोणौ युञ्ज्यादित्यर्थः । हे रथ ! त्वा 'प्रशास्त्रोः' अनुशासकयोः आज्ञापयित्रोः 'मित्रावरुणयोः' 'प्रशिषा' प्रशासनेन यज्ञसम्बन्धनिमित्तं 'युनज्मि' अश्वैः संयोजयामि 'इति' । मित्रावरुणशब्दार्थमाह–बाहू वा इति ॥ ५ ॥

१–वाजपेयवद्रथमवहृत्य का. श्रौ. सू. १५।१६८ । मरुत्वतीयाद्व इन्द्रस्य वज्र इति रथावहरणम् । का श्रौ. सू. १४।५७ ।
२–दक्षिणस्यां वेदिश्रोणौ युनक्ति पूर्ववन्मित्रावरुणयोरिति अनुमि. । का० श्रौ० सू० । १५ । १६६ ।

तं चतुर्युजं युनक्ति । स जघनेन सदोऽग्रेण शालां येनैव दक्षिणा यन्ति तेन प्रतिपद्यते तं जघनेन चात्वालमग्रेणाग्नीध्रमुद्यच्छति ॥ ६ ॥

तमातिष्ठति । (त्यु) अव्यथायै त्वा स्वधायै त्वेत्यनार्त्यै त्वेत्येवैतदाह यदाहाव्यथायै त्वेति स्वधायै त्वेति रसाय त्वेत्येवैतदाहारिष्टोऽअर्जुन ऽइत्यर्जुनो ह वै नामेन्द्रो यदस्य गुह्यं नाम द्वयेन वाऽएषऽइन्द्रो भवति यच्च क्षत्रियो यदु च यजमानस्तस्मादाहारिष्टोऽअर्जुन इति ॥ ७ ॥

(त्यु) अथ दक्षिणायुग्यमुपार्पति । मरुतां प्रसवेन जयेति विशो वै

तं चतुर्युजं युनक्ति । स जघनेन सदोऽग्रेण शालां येनैव दक्षिणा यन्ति; तेन प्रतिपद्यते । तं जघनेन चात्वालम् अग्रेणाग्नीध्रमुद्यच्छति ॥ ६ ॥

तमातिष्ठति । "अव्यथायै त्वा स्वधायै त्वा" इति । अनार्त्यै त्वेत्येवैतदाह–यदाह–अव्यथायै त्वेति । स्वधायै त्वेति । रसाय त्वेत्येवैतदाह । "अरिष्टोऽअर्जुनः"–इति । अर्जुनो ह वै नामेन्द्रो–यदस्य गुह्यं नाम । द्वयेन वाऽएष इन्द्रो भवति–यच्च क्षत्रियो, यदु च यजमानः । तस्मादाह–अरिष्टो अर्जुन इति ॥ ७ ॥

अथ दक्षिणायुग्यमुपार्पति–"मरुतां प्रसवेन जय"–इति । विशो वै मरुतः । विशा वै तत् क्षत्रियो जयति यज्जिगीषति । तस्मादाह–मरुतां प्रसवेन जयेति ॥ ८ ॥

रथस्याश्वचतुष्टयेन योक्तव्यं विधत्ते–तं चतुर्युजमिति । दक्षिणापथेन गमनं विधत्ते–स जघनेनेति[1] । 'सः' अध्वर्युः 'सदो जघनेन' सदोमण्डपस्य पश्चिमभागे 'शालामग्रेण' प्राग्वंशस्याग्रभागे 'येनैव' येन मार्गेण 'दक्षिणाः' दक्षिणार्थं दीयमाना गावः 'यन्ति' गच्छन्ति, 'तेन प्रतिपद्यते' रथेन सहितः प्रविशेदित्यर्थः । "दक्षिणेन वेदिं दक्षिणा उपतिष्ठन्ते" इति चतुर्थकाण्डे दक्षिणागमनमुक्तम् (श. प. ४ । ३ । ४ । १४) । रथसंस्थापनस्य प्रदेशविशेषं विधत्ते–तं जघनेनेति । आग्नीध्रचात्वालयोर्मध्यदेशे रथम् 'उद्यच्छति' ऊर्ध्वमुखं स्थापयेत् ॥ ६ ॥

अथ यजमानस्य रथारोहणं समन्त्रकं विधत्ते–तमातिष्ठतीति[2] । 'आतिष्ठति' आरोहेदित्यर्थः । 'अव्यथायै' "व्यथ भयसञ्चलनयोः" (धा. पा. भ्वा. प. ७६९ ।) अभयाय 'त्वा' त्वाम् आतिष्ठामीति शेषः । 'स्वधायै' अन्नाय त्वामातिष्ठामि 'इति । 'अर्जुन इति' इन्द्रस्य प्रियं नाम, इन्द्रात्मकोऽहमातिष्ठामीति सम्बन्धः ॥

मन्त्रं पदशोऽनूद्य व्याचष्टे–अनार्त्यै त्वेति । अर्जुनपदस्येन्द्रवाचकत्वं दर्शयति–अर्जुनो ह वा इति । 'इन्द्रस्य' 'गुह्यं' गूढं नामधेयम्, तस्मात् अर्जुन इन्द्रः । अस्त्विन्द्रस्यार्जुननामधेयम्, प्रकृते किमायातमित्याशङ्क्य, यष्टुरिन्द्रात्मकत्वमाह–द्वयेन वा इति । क्षत्रसम्बन्धात् यष्टृत्वाच्च द्विगुणमिन्द्रत्वम्; तस्मान्मन्त्रे अर्जुनपदेन यजमानाभिधानं युज्यत इत्यर्थः ॥ ७ ॥

अथ दक्षिणभागे युक्तस्याश्वस्य प्राजनं समन्त्रकं विधत्ते–अथ दक्षिणेति[3] । 'उपार्पति' "ऋषी

१-दक्षिणापथेन यात्वाऽपरेण चात्वालं स्थापयति । का. श्रौ. सू. १५ । १६९ । २-अव्यथायै त्वेति मन्त्रेणारोहति । का. श्रौ. सू. १५ । १७० । ३-मरुतामिति दक्षिणाधुर्यं प्राजति । का० श्रौ० सू० १५ । १७१ ।

मरुतो विशो वै तत्क्षत्रियो जयति यद्विगीषति तस्मादाह मरुतां प्रसवेन जयेति ॥ ८ ॥

(त्यु) अथ मध्ये गवामुद्यच्छति । (त्या) आपाम मनसेति मनसा वाऽइदꣳ सर्व्वमाप्तं तन्मनसैवैतत्सर्व्वमाप्नोति तस्मादाहापाम मनसेति ॥ ९ ॥
(त्यु) अथ धनुरार्त्न्या गामुपस्पृशति । समिन्द्रियेणेतीन्द्रियं वै वीर्यं गाव ऽइन्द्रियमेवैतद्वीर्यमात्मन्धत्तेऽथाह जिनामीमाः कुर्व्वऽइमाऽइति ॥ १० ॥
तद्यत्स्वस्य गोपूयच्छति । यद्वै पुरुषात्पराग्भवति यशो वा किंचिद्वा

अथ मध्ये गवामुद्यच्छति–" आपाम मनसा "–इति । मनसा वाऽइदं सर्वमाप्तम् । तन्मनसैवैतत्सर्वमाप्नोति । तस्मादाह–आपाम मनसेति ॥ ९ ॥

अथ धनुरार्त्न्या गामुपस्पृशति–" समिन्द्रियेण "–(वा. सं. १० । २१) इति । इन्द्रियं वै वीर्यम्-गावः । इन्द्रियमेवैतद्वीर्यमात्मन्धत्ते । अथाह–" जिनामीमाः कुर्वऽइमाः "इति ॥ १० ॥

तद् यत्स्वस्य गोपूयच्छति, यद्वै पुरुषात्पराग्भवति यशो वा किञ्चिद्वा स्वं हैवास्य तत् । मतमामिवाभ्यपक्रामति । तत् स्वादेवैतदिन्द्रियं वीर्यं पुनरात्मन्धत्ते । तस्मात्स्वस्य गोपूयच्छति ॥ ११ ॥

गतौ " (धातु. तु. प. ७ ।), प्राबल्येऽर्थः । हे अश्व ! ' मरुतां ' विद्युद्रूपाणां ' प्रसवेन ' प्रेरणया ' अद्य ' सर्वं स्वाधीनं कुर्विति ॥

मन्त्रं व्याचष्टे–विशो वा इति । यद् राज्ञा जेतव्यमस्ति, तद् ' विशा ' प्रजया ' जयति '; तस्माद् विड्रूपमरुत्प्रतिपादनमन्त्रो युक्तः ॥ ८ ॥

विधत्ते–अथ मध्य इति[1] । ' गवां ' पूर्वं स्थापितानां ' मध्ये ' ' उद्यच्छति ' स्थापयति । ' मनसा ' ' आपाम ' आप्तवन्तो भवाम । आप्नोतेर्लुङि लृदित्वाच्च्लेरङि कृते रूपम् । मन्त्रस्य तात्पर्यमाह–मनसा वा इति ॥ ९ ॥

अथ धनुष्कोटया स्वानां स्थापितानां गवां मध्ये एकस्याः स्पर्शनं समन्त्रकं विधत्ते–धनुरिति (का. श्रौ. सू. १५ । १७३) । इन्द्रियेण बलेन सङ्गता भवामः । इन्द्रियं वा इति । " समिन्द्रियेण " इति मन्त्रेण गोस्पर्शने इन्द्रियस्यैव वीर्यस्य धारणं कृतं भवतीत्यर्थः । शिष्टानां गवां स्वाधीनकरणार्थं ' जिनामि ' इति ब्रूयात् । इदं ब्राह्मणोक्तं वाक्यम्; न तु मन्त्रः । तस्यायमर्थः–' ' इमाः ' गाः ' जिनामि ', अपि चेमाः ' कुर्वे ' स्वाधीनाः करवै इति । " ज्या वयोहानौ ", (धा. पा. क्र्या. प. २७) " ग्रहिज्या " इत्यादिना (पा.सू. ६।१।१६) सम्प्रसारणम् । अत्र सूत्रम्–" धनुरार्त्न्योपस्पृशति गां यजमानः समिन्द्रियेणेति । जिनामीमाः कुर्वं इमा इति चाह " (का. श्रौ. सू. १५।१७३।१७४) इति ॥ १० ॥

स्वानां स्थापितासु गोषु स्वस्य स्थापनं प्रशंसति–तद्यदिति । ' यद् ' वस्तु ' पुरुषात् ' ' पराक् ' परा-

1–गवाम्मध्ये स्थापयत्यास्मोति । का. श्रौ. सू. १५ । १७२ ।

स्वुछँ हैवास्य तत्प्रतमामिवाभ्युपक्रामति तत्स्वादेवैतदिन्द्रियं व्वीर्यं पुनरात्मन्धत्ते तस्मात्स्वस्य गोपाय्यच्छति ॥ ११ ॥

तस्मै तावन्मात्रीर्व्वा भूयसीर्व्वा प्रतिददाति । न वाऽएष क्रूरकर्मणे भवति यद्यजमानः क्रूरमिव वाऽएतत्करोति यदाह जिनामीमाः कुर्व्वऽइमाऽ इति तयो हास्यैतदक्रूरं कृतं भवति तस्मात्तावन्मात्रीर्व्वा भूयसीर्व्वा प्रतिददाति ॥ १२ ॥

(त्यु) अथ दक्षिणानायच्छति । सोऽग्रेण यूपं दक्षिणेन व्वेदिं येनैव दक्षिणा यन्ति तेन प्रतिपद्यते तं जघनेन सदोऽग्रेण शालामुद्यच्छति ॥ १३ ॥

तस्मै तावन्मात्रीर्वा भूयसीर्वा प्रतिददाति । न वाऽएष क्रूरकर्मणे भवति यद्यजमानः । क्रूरमिव वाऽएतत्करोति यदाह–जिनामीमाः कुर्वेऽइमा इति । तयो हास्यैतदक्रूरं कृतं भवति । तस्मात्तावन्मात्रीर्वा भूयसीर्वा प्रतिददाति ॥ १२ ॥

अथ दक्षिणानायच्छति । सोऽग्रेण यूपं दक्षिणेन वेदिम्–येनैव दक्षिणाः यन्ति–तेन प्रतिपद्यते । तं जघनेन सदः, अग्रेण शालामुद्यच्छति ॥ १३ ॥

धीनं बहिर्मुखं नष्टं ' भवति ' । किं तत् ? तदाह–पशो वा किञ्चिदिति । तद् पश्वादिकं ' किञ्चित् ' अन्यत् ' स्वं ' स्वीयं वस्तु अभिलक्ष्य ' प्रतमां ' प्रकर्षेण गच्छति । ' तद् ' अनेन ' अस्य ' ज्ञातेर्गोपु स्थापनेन पराङ्मुखं वीर्यं ' स्वात् ' ज्ञातेः सकाशात् पुनः स्वाधीनं कृतवान् भवतीत्यर्थः ॥ ११ ॥

अथ स्थापितानां गवां स्वामिने स्वाय, अन्यासां तावतीनां गवां प्रतिदानं दर्शयति–तस्मै तावन्मात्रीरिति । यावत्सङ्ख्याकाः पूर्वमाहवनीयस्योत्तरतो गा अवस्थापिताः, 'तावन्मात्री.' तावत् परिमाणं यासां ताः तावन्मात्र्यः । प्रमाणे मात्रच्–प्रत्ययः (पा. सू. ५ । २।३७) "टिड्ढाणञ्" इति सूत्रेण ङीप् (पा. सू. ४।१।१५)। ' भूयसीः ' ततोऽप्यधिकाः । प्रतिदानं प्रशंसति–न वा एष क्रूरेति । यजमान इति । यत् एष क्रूरकर्मणे न भवति इत्यन्वयः। यजमानेनान्यस्य प्रीतिजनकं कर्म कर्त्तव्यम् । किं तत् क्रूरकर्मेति तद् दर्शयति–यदाह जिनामीति । तस्माद्गोस्वामिने स्वाय अन्यास्तावती.' भूयसीर्वा ' गाश्च दत्वा वेदिमध्ये स्थितानां गवां स्वाधीनकरणेन क्रूर कर्म न कृत भवतीत्यर्थः ॥ १२ ॥

आहवनीयस्योत्तरतः स्थापितानां गवां मध्ये दक्षिणतोऽश्वानां स्थापनं विधत्ते–अथ दक्षिणानिति । यूपस्य पूर्वतो वेदेर्दक्षिणतः ' दक्षिणान् ' दक्षिणदिङ्मुखानश्वान् आयच्छेत् । अथान्तःपात्यदेशे रथस्य स्थापनं विधातुमुद्गमनमार्गमाह–सोऽग्रेणेति । अनेन मार्गेण रथं प्रदक्षिणमावर्त्य । येनैव दक्षिणा इति ।

१–तावद्व्यो वा गोस्वामिने दत्वा । का. श्रौ. सू. १५ । १७५ ।

मा तऽइन्द्र ते व्वयं तुराषाट् । (ङ) अयुक्तासो ऽअब्रह्मता व्विदसाम ॥ तिष्ठा रथमधि यं व्वज्रहस्ता रश्मीन्देव यमसे स्वश्वानित्युद्यच्छत्येवैतया-ऽभीशवो वै रश्मयस्तस्मादाहा रश्मीन्देव यमसे स्वश्वानित्यथ रथविमोचनीयानि जुहोति प्रीतो रथो व्विमुच्याताऽइति तस्माद्रथविमोचनीयानि जुहोति ॥ १४ ॥

स जुहोति । (त्य) अग्नये गृहपतये स्वाहेति स यदेवाग्नेयꣳ रथस्य तदेवैतेन प्रीणाति व्वहा वाऽआग्नेया रथस्य व्वहानेवैतेन प्रीणाति श्रीर्वै गार्हपतं यावतोयावत ऽईष्टे तच्छ्रियमेवास्यैतद्गार्हपतꣳ राज्यमभि-व्विमुच्य ९ ॥

" मा त इन्द्र ते वयं तुराषाट्, अयुक्तासोऽअब्रह्मता विदसाम । तिष्ठा रथमधि यं वज्रहस्ता रश्मीन्देव यमसे स्वश्वान् "–(वा. सं. १० । २२) इति । उद्यच्छत्येवैतया । अभीशवो वै रश्मयः । तस्मादाह–आ रश्मीन्देव यमसे स्वश्वानिति । अथ रथविमोचनीयानि जुहोति । प्रीतो रथो विमुच्याताऽइति । तस्माद्रथविमोचनीयानि जुहोति ॥ १४ ॥

स जुहोति–" अग्नये गृहपतये स्वाहा "–(वा. सं. १० । २३) इति । स यदेवाग्नेयं रथस्य तदेवैतेन प्रीणाति । वहा वाऽआग्नेयाः रथस्य । वहानेवैतेन प्रीणाति । श्रीर्वै गार्हपतम् । यावतो-यावत ईष्टे–तच्छ्रियमेवास्यैतद्गार्हपतं राज्यमभिविमुच्यते ॥ १५ ॥

दक्षिणागमनमार्गेस्तु पूर्वेणैवोक्तः । सदसः पश्चिमे, शालायाः पूर्वदेशे रथम् ' उद्यच्छति ' स्थापयेत् । सूत्रितं हि–" पूर्वेण यूपं परीत्याग्नेः पाल्यदेशे स्थापयति मा त इति " ॥ १३ ॥

मा त इति–मन्त्रस्यायमर्थः;–हे ' वज्रहस्त ! ' ' यं रथम् ' ' अधितिष्ठ ' अधितिष्ठसि, हे ' देव ! ' यस्मिंश्च त्वमवस्थित ' स्वश्वान् ' शोभनाश्वान् ' रश्मीन् ' ' आयमसे ' नियच्छसि । हे ' तुराषाट् ! ' तूर्णं सहत इति तुराषाट्, तस्य सम्बुद्धिः, हे ' इन्द्र ! ' ' ते ' तव स्वभूते ' रथे ' ' अयुक्तासः ' संयोगरहिता वयम् ' अब्रह्मता ' अब्रह्मत्वम् ' विदसाम ' । विदेर्लेटि सिपि, " लेटोऽडाटौ " (पा. सू. ३ । ४ । ७ ।, २ । ११ ३४ ।; ३ । ४ । ९७ । ; ३ । ४ । ९४) इत्यडाटौ " च, विदेम । तव रथे अयुक्ताः वयं ब्रह्मवर्चसम् न लभामहे, किन्तु युक्ताः सन्तो ब्रह्मवर्चसमेव लभेमहीत्यर्थः । रश्मिपदस्यार्थमाह–अभीशव इति ॥

रथविमोचनीयहोमं विधत्ते–अथ रथेति । रथः होमेन ' प्रीतः ' सन् ' विमुच्याते ' विमुक्तो भवत्विति ॥ १४ ॥

होममनूद्य चतुरो मन्त्रान् सार्थवादं पृथग् विधत्ते–स जुहोत्यग्नय इति । चतुर्णां मन्त्राणामयमर्थः– ' गृहपतये अग्नये ' ' स्वाहा ' सुहुतमस्तु । ' वनस्पतये ' वनस्पतिशुल्काय ' सोमाय स्वाहा ' ' मरुता '

१–अग्नये गृहपतय इति चत्वारि रथविमोचनीयानि जुहोति प्रतिमन्त्रम् । का० श्रौ० सू० १५ । १७६ ।

सोमाय वनस्पतये स्वाहेति । द्वयानि वै वानस्पत्यानि चक्राणि रथ्यानि चानसानि च तेभ्यो न्वेवैतदुभयेभ्योऽरिष्टिं कुरुते सोमो वै वनस्पतिः स यदेव वानस्पत्यꣳ रथस्य तदेवैतेन प्रीणाति दारूणि वै वानस्पत्यानि रथस्य दारूण्येवैतेन प्रीणाति क्षत्रं वै सोमः क्षत्रमेवास्यैतद्राज्यमभिविमुच्यते ॥ १६ ॥

मरुतामोजसे स्वाहेति । स यदेव मारुतꣳ रथस्य तदेवैतेन प्रीणाति चत्वारोऽश्वा रथः पञ्चमो द्वौ सव्यष्ठसारथी ते सप्त सप्त सप्त वै मारुतो गणः सर्वमेवैतेन रथं प्रीणाति विशो वै मरुतो विशमेवास्यैतद्राज्यमभिविमुच्यते ॥ १७ ॥

" सोमाय वनस्पतये स्वाहा "–(वा. सं. १० । २३) इति । द्वयानि वै वानस्पत्यानि चक्राणि–रथ्यानि च आनसानि च । तेभ्यो न्वेवैतदुभयेभ्योऽरिष्टिं कुरुते । सोमो वै वनस्पतिः । स यदेव वानस्पत्यं रथस्य–तदेवैतेन प्रीणाति । दारूणि वै वानस्पत्यानि रथस्य । दारूण्येवैतेन प्रीणाति । क्षत्रं वै सोमः । क्षत्रमेवास्यैतद्राज्यमभिविमुच्यते ॥ १६ ॥

" मरुतामोजसे स्वाहा "–(वा० सं० १० । २२) इति । स यदेव मारुतं रथस्य–तदेवैतेन प्रीणाति । चत्वारोऽश्वाः, रथः पञ्चमो, द्वौ सव्यष्ठसारथी–ते सप्त । सप्त सप्त वै मारुतो गणः । सर्वमेवैतेन रथं प्रीणाति । विशो वै मरुतः । विशमेवास्यैतद्राज्यमभिविमुच्यते ॥ १७ ॥

सम्बन्धिने ' ओजसे ' बलाय ' स्वाहा ' । ' इन्द्रस्य ' स्वभूताय ' इन्द्रियाय ' वीर्याय ' स्वाहा ' इति ॥ तत्र प्रथममन्त्रं प्रशंसति–यदेवाग्नेयमिति । मन्त्रैकदेशेनाग्निपदेन रथस्य आग्नेयमङ्गं प्रीणितवान् भवति । रथस्याग्नेयमङ्गं दर्शयति–वहा वा इति । अश्वैरुह्यमानस्य युगस्य प्रान्तप्रदेशा वहाः, ते आग्नेयाः; " अग्निदग्धमिवैषां वहं भवति "–(श. प. १ । १ । २ । ९) इति श्रुतेः । अग्निदग्धत्वसाम्यात् रथेऽपि वहा आग्नेयाः । प्रथमहोममन्त्रे ' अग्नये ' इत्येकदेशपाठेन रथाङ्गप्रीणनम् । ' गृहपतये ' इति भाग प्रशंसति–श्रीर्वा इति । ' गार्हपतं ' गृहपतित्वं नाम ' श्रीः '; यतः पुरुषो ' यावत ' धनस्य पुरुषस्य वा ' ईष्टे ' ' तत् ' एतेन गृहपतय इति मन्त्रभागपाठनेन यजमानस्य गार्हपतलक्षणं राज्यमभिलक्ष्य रथो विमुक्तो भवतीत्यर्थः । एवमुत्तरेषु मन्त्रेषु एकदेशेन रथाङ्गप्रीणनम्, अपरेण यजमानफलार्थं रथविमोक उच्यत इति ॥ १५ ॥

सोमायेति । द्वयानीति । वनस्पतिनिर्मितानि ' चक्राणि ' ' द्वयानि ' द्विप्रकाराणि ' रथ्यानि ' रथसम्बन्धीनि, ' आनसानि ' अनस्सम्बन्धीनि ' च ' इति । तदेतेन " सोमाय वनस्पतये "–इति मन्त्रपाठेन उभयविधेभ्यो रथ्यानसचक्रेभ्यः, तदर्थम, ' अरिष्टिम् ' अहिंसां कृतवान् भवति । सोमस्य वनस्पतित्वात् ओषधिपोषकत्वात् वनस्पतिपदेन रथस्य दारुविनिर्मितान्यङ्गानि प्रीणयति । सोमस्य क्षत्ररूपत्वम्, राजत्वाद् बलसम्पादकत्वाद्वा । तस्मात्सोमपदेन क्षत्रियसम्बन्धि स्वाराज्यमभिलक्ष्य रथो विमुक्तो भवतीत्यर्थः ॥ १६ ॥

मरुतामिति । तृतीयेऽत्र मन्त्रे मरुतामिति पदेन रथस्यैव प्रीणनम् । रथस्य मारुतत्वं सम्पादयति–चत्वारो-

(त॰) इन्द्रस्येन्द्रियाय स्वाहेति । स यदेवैन्द्रꣳ रथस्य तदेवैतेन प्रीणाति सव्यष्ठा वाऽऐन्द्रो रथस्य सव्यष्ठारमेवैतेन प्रीणातीन्द्रियं वै वीर्यमिन्द्रऽइन्द्रियमेवास्यैतद्वीर्यꣳ राज्यमभिविमुच्यते ॥ १८ ॥

(तेऽथ) अथ वाराह्याऽउपानहाऽउपमुञ्चते । (तेऽग्नौ) अग्नौ ह वै देवा घृतकुम्भं प्रवेशयां चक्रुस्ततो वराहः सम्बभूव तस्माद्वराहो मेदुरो घृताद्धि सम्भूतस्तस्माद्वराहे गावः संजानते स्वमेवैतद्रसमभिसंजानते तत्पशूनामेवैतद्रसे प्रतितिष्ठति तस्माद्वाराह्याऽउपानहाऽउपमुञ्चते ॥ १९ ॥

(तेऽथे) अथेमां प्रत्यवेक्षमाणो जपति । पृथिवि मातर्मा मा हिꣳसीर्मो-

---

" इन्द्रस्येन्द्रियाय स्वाहा "–(वा० सं० १० । २३) इति । स यदेवैन्द्रं रथस्य–तदेवैतेन प्रीणाति । सव्यष्ठा वाऽऐन्द्रो रथस्य । सव्यष्ठारमेवैतेन प्रीणाति । इन्द्रियं वै वीर्यम्–इन्द्र इन्द्रियमेवास्यैतद्वीर्यं राज्यमभिविमुच्यते ॥ १८ ॥

अथ वाराह्याऽउपानहाऽउपमुञ्चते । अग्नौ ह वै देवा घृतकुम्भं प्रवेशयांचक्रुः । ततो वराहः सम्बभूव । तस्माद्वराहो मेदुरः । घृताद्धि सम्भूतः । तस्माद्वराहे गावः संजानते । स्वमेवैतद्रसमभिसंजानते । तत्–पशूनामेवैतद्रसे प्रतितिष्ठति । तस्माद्वाराह्याऽउपानहाऽउपमुञ्चते ॥ १९ ॥

अथेमां प्रत्यवेक्षमाणो जपति–" पृथिवि मातर्मा मा हिंसीः, मोऽअहं त्वाम् "–(वा०

ऽस्था इति । रथस्याश्वचतुष्टयम्, ' रथः ' स्वयं पञ्चमः, ' द्वौ सव्यष्ठसारथी ' सव्यदक्षिणभागयोरवस्थितौ द्वौ सारथी इति ' सप्त ' संख्या अस्ति; सप्तानामपि छन्दोभागात्मकत्वात् छन्दःसंस्थाकत्वम् ; अतः सप्तछन्दस्थानामप्यश्वानामिति पदेन रथस्यैव प्रीणनं कृतं भवतीत्यर्थः । यद्वदेव यजमानस्य फलार्थमपि प्रशंसनीयो वा इति ॥ १७ ॥

इन्द्रस्येति । अत्र चतुर्थमन्त्रे इन्द्रपदेन रथस्य सारथिरभिधीयते। सव्यभागे तिष्ठतीति ' सव्यष्ठा ' । तिष्ठतेरौणादिक ऋकारप्रत्ययः । किञ्च, क्विबन्ताद्धातोः, "अम्बाम्बगोभूमि" (पा. सू. ८ । ३ । ९७) इति सूत्रे ' सव्यष्ठिन् स्थानाम ' इति वचनात् षत्वम् ॥ १८ ॥

विवृते–अथ वाराह्या इति । ' वाराह्यौ ' वराहचर्मनिर्मिते ' उपानहौ ' ' उपमुञ्चते ' । कात्यायनेन पदुक्तौ रजोर्जोति मन्त्रेण वाराहोपानहोरुन्मोको (ऐ. आ. ६।१४ । ७) विहितः । तत्र मन्त्रे वराहस्य पशुरसत्व-मभिधीयते, तदुपपादयति–अग्नौ ह वै देवा इति। पुरा देवा घृतकुम्भमग्नौ प्रासुः, तस्माद् वराह उत्पन्नः; अतो घृतोत्पन्नत्वाद् वराहस्य ' मेदुरत्व ' मांसलत्वम् । तस्मिन् ' वराहे ' ' गावः ' ' संजानते ' संवदन्ते; स्वीयरस-भूतघृतोत्पन्नत्वात् । तस्माद् वाराहोपानहोरुन्मोकेन पशुरस एव स्वयं प्रतिष्ठितो भवतीत्यर्थः ॥ १९ ॥

अथेमामिति । ' पृथिवि ' ' मातः ! ' सर्वेषां निर्मात्रि, पृथिव्या मातृत्वम् "द्यौः पिता पृथिवी माता" इति

१–वराहविहतं स्थोर्जस्थेति मन्त्रेणोपानहावुन्मुञ्चते । का. श्रौ. सू. १५ । १७६ । २–भूमिमवेक्षते पृथिवि मातरिति । का. श्रौ. सू. १५ । १७७ ।

ऽअहं त्वामिति वरुणाद्ध वाऽअभिषिषिचानात्पृथिवी बिभयाञ्चकार महद्वाऽअयमभूद्योऽभ्यषेचि यद्वै माऽयं नावद्दणीयादिति वरुणऽउ ह पृथिव्यै बिभयाञ्चकार यद्वै मेयं नावधून्वीतेति तदनयैवैतन्मित्रधेयमकुरुत न हि माता पुत्रᳪ हिनस्ति न पुत्रो मातरम् ॥ २० ॥

वरुणसवो वाऽएष यद्राजसूयम् । पृथिव्यु हैतस्माद्बिभेति महद्वाऽअयमभूद्योऽभ्यषेचि यद्वै माऽयं नावद्दणीयादित्येषऽउ हास्यै बिभेति यद्वै मेयं नावधून्वीतेति तदनयैवैतन्मित्रधेयं कुरुते न हि माता पुत्रᳪ हिनस्ति न पुत्रो मातरं तस्मादेवं जपति ॥ २१ ॥

सोऽवतिष्ठति । हᳪसः शुचिषद्वसुरन्तरिक्षसद्धोता वेदिषदतिथिर्दुरोणसत् ॥ नृषद्वरसदृतसद्व्योमसदब्जा गोजाऽऋतजाऽअद्रिजाऽऋतं बृहदित्येतामतिच्छन्दसं जपन्नेषा वै सर्वाणि च्छन्दाᳪसि यदतिच्छन्दास्तथैनं पाप्मा नान्ववतिष्ठति ॥ २२ ॥

सं० १०।२३) इति । वरुणाद्ध वाऽअभिषिषिचानात्पृथिवी बिभयाञ्चकार—महद्वाऽअयमभूद्, योऽभ्यषेचि । यद्वै माऽयं नावदृणीयादिति । वरुण उ ह पृथिव्यै बिभयाञ्चकार—यद्वै मेयं नावधून्वीतेति । तदनयैवैतन्मित्रधेयमकुरुत । न हि माता पुत्रं हिनस्ति, न पुत्रो मातरम् ॥ २० ॥

वरुणसवो वाऽएषः—यद्राजसूयम् । पृथिव्यु हैतस्माद्बिभेति—महद्वाऽअयमभूद्—योऽभ्यषेचि, यद्वै माऽयं नावदृणीयादिति । एष उ हास्यै बिभेति—यद्वै मेयं नावधून्वीतेति । तदनयैवैतन्मित्रधेयं कुरुते । न हि माता पुत्रं हिनस्ति, न पुत्रो मातरम्, तस्मादेवं जपति ॥ २१ ॥

सोऽवतिष्ठति—" हंसः शुचिषद् वसुरन्तरिक्षसद्धोता वेदिषदतिथिर्दुरोणसत् । नृषद्वरसदृतसद्व्योमसदब्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतं बृहत्"—(वा. सं. १०।२४) इति । एतामतिच्छन्दसं जपन् । एषा वै सर्वाणि—छन्दांसि यदतिच्छन्दाः । तथैनं पाप्मा नान्ववतिष्ठति ॥ २२ ॥

(ऋ. स. १।१९४।२३) श्रुत्यन्तरेषु श्रूयते । ' मा ' मा ' मा हिंसीः ' मा बधिष्ठाः, 'अहम्' अपि ' त्वां ' नैव हिंसिषमिति मन्त्रार्थः । "वरुणाद्ध वा अभिषिषिचानात्" इत्यादिकः, "न हि माता पुत्रं हिनस्ति, न पुत्रो मातरम्"—इत्यन्तो वाक्यसन्दर्भो वाजपेये भूम्यवेक्षणप्रसङ्गे व्याख्यातः (श.प.५।२।१।१८ भाष्ये)॥ २०॥ २१॥

रथादवरोहणं विधत्ते सोऽवतिष्ठतीति[1] । अवरुह्य तिष्ठतीति अवशब्दस्य रथिकर्मणा समन्वये " समवप्रविभ्यः स्थः" इति (पा. सू. १।३।२२) आत्मनेपदं न भवति; तिष्ठतिक्रियायोगाभावेन प्रेत्युपसर्गसंज्ञाया अभावात्, अन्यथा आत्मनेपदं दुर्निवारं स्यात् । अथवा व्यत्ययेन परस्मैपदम् ॥

१—अवरोहति हंसः शुचिषदिति । का० श्रौ० सू० १५। १०८।

तं नु संग्रहीताऽन्वुवतिष्ठेत् । (न्ने) नेत्तं लोकमन्ववतिष्ठाद्यछँ सुपुवाणो ऽन्ववास्थादिति तछँ सुरथमेव रथवाहन ऽआदधाति ततोऽवाङुपप्रवते तथा तं लोकं नान्ववतिष्ठति यछँ सुपुवाणोऽन्ववास्थात् ॥ २३ ॥

तं न सङ्ग्रहीताऽन्ववतिष्ठेत्–नेत् तं लोकमन्ववतिष्ठाद्–यं सुपुवाणोऽन्ववास्थादिति । तं सरथमेव रथवाहनऽआदधाति । ततोऽवाङुपप्रवते । तथा तं लोकं नान्ववतिष्ठति–यं सुपुवाणोऽन्ववास्थात् ॥ २३ ॥

हंस इति । मन्त्रस्यायमर्थः–हन्ति पृथिवीमिति 'हसः' रथः, शुचौ देवयजने रथवाहने च सीदतीति 'शुचिषत्', तस्योपरि यजमानं वासयतीति 'वसुः', तरुगुल्माद्यनवरुद्धेऽन्तरिक्षे सीदतीति 'अन्तरिक्षसत्', 'होता' होतृसमानः, तदेव कथमित्युच्यते–वेद्यां सीदतीति 'वेदिषत्', 'अतिथिः' अतिथिसदृशः, तदपि कथमित्युच्यते–दुरोणेषु गृहेषु सीदतीति 'दुरोणसत्' यो यस्तमारोढुं नयति तस्य गृहे सीदति, नृषु मनुष्येषूपकारं कर्तुं सीदतीति 'नृषत्', वरे श्रेष्ठे राजादिगृहे सीदतीति 'वरसत्', ऋते यज्ञे वाजपेयादौ सीदतीति 'ऋतसत्' सूर्यं वोढुं व्योमनि आकाशे सीदतीति 'व्योमसत्' । " अप्सुयोनिर्वा अश्वः " इति श्रुतेः (श. प. १३।२।२।१९) अद्भ्यो जातैरश्वैरेतत्वात् 'अब्जाः', गोशब्दवाच्याद् यज्ञाज्जायत इति 'गोजाः', एतच्च "स्पयस्तृतीयः रथस्तृतीयम" इत्याम्नातम् (तै. स ५।२।६।२)। ऋतार्थं यज्ञार्थं जातत्वान् 'ऋतजाः' अद्रिभ्यो दृढकाष्ठेभ्यो जातत्वात् 'अद्रिजाः' । ईदृशो रथो 'बृहत्' प्रौढं राजसूयाख्यम्, 'ऋतं' यज्ञं सम्पादयत्विति रथपक्षेऽर्थः ॥

सूर्यपक्षे त्वयमर्थः–हन्ति गच्छतीति 'हसः' आदित्यः, शुचौ निर्मले मण्डले सीदतीति 'शुचिषत्', 'वसुः' निवासहेतुः, प्राणात्मकवायुरूपेणान्तरिक्षे सीदतीति 'अन्तरिक्षसत्', अग्निरूपेण वेद्यां सीदतीति 'वेदिषत्', अप्सु सूक्ष्मभूतेषु जायत इति 'अब्जाः', गोषु पृथिवीप्रधानेषु स्थूलभूतेषु जायत इति 'गोजाः' ऋते सत्यभूते मण्डले जायत इति 'ऋतजाः' अद्रौ पाषाणे वा मेघे उदकरूपेण जायत इति अद्रिजाः । 'ऋतम्' " ऋ गतौ " (धा. पा. भ्वा. प. ९६१) सर्वत्र व्याप्तं ज्ञानात्मकम्, 'बृहत्' " बृहि वृद्धौ" (धा. पा. भ्वा. प. ७३५) प्रवृद्धम्, परमानन्दलक्षणमिति ॥

मन्त्रगतं छन्दोविशेषं प्रशंसति–एतामतिछन्दसमिति । हंसमन्त्रस्यातिजगतीच्छन्दः, सा च गायत्र्यादीनि च्छन्दांसि अतिक्रम्य वर्तत इति तस्या अतिच्छन्दस्त्वम् । सर्वासामेव च्छन्दसां तत्रान्तर्भावात् सर्वच्छन्दोरूपत्वम्, तस्मात् सर्वच्छन्दोऽतिक्रमणात् 'एतां' जपित्वा, अवरोहन्तम् 'एनम्' यजमानम् 'अनु' 'पाप्मा' 'नावतिष्ठति' नावरोहति, पाप्मानमतिक्रामेदित्यर्थः ॥ २२ ॥

सयन्तृकस्य रथस्य रथवाहनेऽनसि स्थापनं विधातुं यन्तुरवस्थानं निषेधति–तंन्नेति । सम्यक् प्रग्रहं गृह्णातीति 'सङ्ग्रहीता' सारथिः स, 'तं' यजमानम् 'अनु' 'नावतिष्ठेत्' नावरोहेत् । तत्र कारणमाह–नेदिति । सुन्वन् यं लोकं प्राप्नोति, तं लोकं सारथिरपि न प्राप्नुयादिति । तं सरथमिति । 'रथवाहने' रथस्थापन-

१–विमुच्य सयन्तृकः रथवाहने करोत्यनसात्कर्म । का. श्रौ. सू. १५ । १७५ ।

(दु) उत्तरेणाहवनीयं पूर्वाग्निरुद्वृत्तो भवति । स रथवाहनस्य दक्षिणमन्वनुष्यन्दं शतमानौ प्रवृत्तावाबध्नाति ॥ २४ ॥

(त्यौ) औदुम्बरीᳫं शाखामुपगूहति । तयोरन्यतरमुपस्पृशतीयदस्यायुरस्यायुर्मयि धेहि युङ्ङसि वर्चोऽसि वर्चो मयि धेहीति तदायुर्वर्चं आत्मन्धत्ते ॥ २५ ॥

उत्तरेणाहवनीयं पूर्वाग्निरुद्वृत्तो भवति । स रथवाहनस्य दक्षिणमन्वनुष्यन्दं शतमानौ प्रवृत्तावाबध्नाति ॥ २४ ॥

औदुम्बरीं शाखामुपगूहति । तयोरन्यतरमुपस्पृशति–" इयदस्यायुरस्यायुर्मयि धेहि । युङ्ङसि वर्चोऽसि वर्चो मयि धेहि "–इति । तद् आयुर्वर्चं आत्मन्धत्ते ॥ २५ ॥

साधने ' अनक्ति ' ' तम् ' यन्तृक ' रथम् ' ' आदधाति ' निदध्यात् । तथा च तैत्तिरीयकम्–" यदुभौ सहावतिष्ठेता सपान लोकमियातां सह सप्रहीत्रा रथवाहने रथमादधाति सुवर्गादेवैन लोकादन्तर्दधाति " (तै. ब्रा. १।७।९।६) तत इति । ' इति । ततः ' पश्चाद् यन्ता ' अवाङ् ' अवाङ्मुखः सन् ' अपप्रवते ' " प्लुङ् गतौ " (धा.पा. भ्वा. प. ९८२) इति । धातुः अवरोहतीत्यर्थः । तथा च सूत्रितम्–"शालाया दक्षिणतोऽपप्रवते यन्ता "–(का. श्रौ. सू. १५ । १७९) इति ॥ २३ ॥

पूर्वं स्वस्य आतुरर्थाय गोः स्थापनकाले पूर्वाग्निवहनमाहवनीयस्योत्तरतः स्थापनं सूत्रकृतोक्तम्–" गवां शतमधिकं वा स्वस्याहवनीयस्योत्तरतः स्थापयति, पूर्वाग्निवहश्च साग्नि " (का. श्रौ. सू. १५।१६६।१६७) इति । तदिदानीं विधत्ते–उत्तरेणाहवनीयमिति । पूर्वाग्निरिति । शान्तिपौष्टिकार्थीयोऽग्निः ' पूर्वाग्निः, ' ' सः ' अनसा ' उद्वृतः ' ऊद्धृतः वृतः स्थापितो ' भवति ' ॥

अथ रथवाहनस्य दक्षिणे अंशे शतमानयोरासञ्जनम्, कर्मणि औदुम्बर्याः शाखाया उपगूहनञ्च विधत्ते–स रथेति । ' दक्षिणम् ' ' अनुष्यन्दं ' प्रान्तमनु ' प्रवृत्तौ ' वर्तुलौ ' शतमानौ ' शतमानपरिमितौ द्वौ रुक्मौ ' आबध्नाति ' आसञ्जेत् ॥ २४ ॥

औदुम्बरीमिति । तयोः शतमानयोरन्यतरस्योपस्पर्शनं समन्त्रकं विधत्ते–तयोरिति । कात्यायनस्तु मन्त्रद्वयं कृत्वा उभयोरपि स्पर्शने विनियोगमुक्तवान् "उपस्पृशति शतमानाविपदसीत्येकं युङ्ङसीत्यपरम् " इति । ' इयदसि ' एतावत्परिमाणोऽसि । अत्र तत्परिमाणं हस्तेनाभिधीयते, स्वल्पपरिमितत्वात् । ' आयुरसि ' आयुः-

---

१–रथवाहनस्य दक्षिणेऽंसे शतमानावासजति प्रवृत्तौ । का. श्रौ. सू. १५ । १८१ । २–कात्यायनस्तु मन्त्रद्वय कृत्वेत्यादि=युङ्ङसीत्यपर मित्यत व्याख्यान चिंत्यम् । तथया सूत्र तु=उपस्पृशति शतमानाविपदसीत्येतावदेव अत्र । इयदसीत्यनेन मन्त्रेणान्यतरं शतमानमुपस्पृशेत् । तयोरन्यतरमुपस्पृशतीति माध्यन्दिनाना उभयोरुपस्पर्शन शाखान्तरादिति पितृभूतिः । इयदसीत्येक युङ्ङसीति चापरमिति कर्काचार्यः । ततः यजमान एव इयदसीति मन्त्रेण तौ शतमानावुपस्पृशति आलभते । श्रुतौ तु अन्यतरस्योपस्पर्शन विहितम् । तयोरन्यतरमुपस्पृशतीयदसीति श्रुतेरिति देवयाज्ञिकः । कर्कपादैः मन्त्रद्वयस्य विनियोगव्यवस्थाप्रदर्शनेनान्यतरोपस्पर्शनमुद्बोधितम् । इत्थ मूलावस्थायां सत्या कर्कविवरणमेव अक्षरान्तरतः सूत्रव्यवहारमालोच्य कात्यायन. सूत्रयामासेति ध्येयम् । ३–अनुपस्पर्शमौदुम्बरीं शाखामुपगूहति । उपस्पृशति । शतमानाविपदसीति । का० श्रौ० सू० १५ । १८२ ॥

(सेऽर्थो) अथौदुम्बरीᳫं शाखामुपस्पृशति । (त्यू) ऊर्गस्यूर्जं मयि धेहीति तदूर्जमात्मन्धत्ते तस्यैतस्य कर्मण एतावेव शतमानौ प्रवृत्तौ दक्षिणा तौ ब्रह्मणे ददाति ब्रह्मा हि यज्ञं दक्षिणतोऽभिगोपायति तस्मात्तौ ब्रह्मणे ददाति ॥ २६ ॥

(त्यु) अग्रेण मैत्रावरुणस्य धिष्ण्यम् । मैत्रावरुणी पयस्या निहिता भवति तामस्य बाहूऽअभ्युपावहरतीन्द्रस्य वां वीर्यकृतो बाहूऽअभ्युपावहरामीति पशूनां वाऽएष रसो यत्पयस्या तत्पशूनामेवास्यैतद्रसं बाहूऽअभ्युपावहरति तद्यन्मैत्रावरुणी भवति मित्रावरुणाऽउ हि बाहू तस्मान्मैत्रावरुणी भवति ॥ २७ ॥

इति तृतीयप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ९-३-५ ॥ (४. ३.) ॥

तृतीयः प्रपाठकः समाप्तः ॥ ९ । ३ ॥

अथौदुम्बरीं शाखामुपस्पृशति–" ऊर्गस्यूर्जं मयि धेहि "–इति । तद् ऊर्जमात्मन्धत्ते । तस्यैतस्य कर्मण एतावेव शतमानौ प्रवृत्तौ दक्षिणा । तौ ब्रह्मणे ददाति । ब्रह्मा हि यज्ञं दक्षिणतोऽभिगोपायति । तस्मात्तौ ब्रह्मणे ददाति ॥ २६ ॥

अग्रेण मैत्रावरुणस्य धिष्ण्यं मैत्रावरुणी पयस्या निहिता भवति । तामस्य बाहूऽअभ्युपावहरति । " इन्द्रस्य वां वीर्यकृतो बाहूऽअभ्युपावहरामि "–(वा० सं० १० । २५) इति । पशूनां वाऽएष रसो–यत्पयस्या । तत्–पशूनामेवास्यैतत् रसं बाहूऽअभ्युपावहरति । तद्यन्मैत्रावरुणी भवति । मित्रावरुणाऽउ हि बाहू । तस्मान्मैत्रावरुणी भवति ॥ २७ ॥

स्वरूपोऽसि, " आयुर्हिरण्यम् " (तै. ब्रा. १ । ७ । ६ । ३) इति श्रुतेः । तस्मात् 'आयुर्मयि धेहि ' यो हि यदात्मको भवति, स एव तद् दातुमुत्सहते । ' युङ्ङसि ' " युजिर् योगे " (धा. पा. रु. उ. ७ ।) यज्ञं युनक्तीति ' युङ्, ' तथाविधः ' असि ' ' वर्चः ' तेजः ' असि ' । तस्माद् ' वर्चो मयि धेहि ' मन्त्रस्यार्थ सङ्कल्प्याह–तदायुर्वर्च इति ॥ २५ ॥

शाखाया उपस्पर्शनं समन्त्रं विधत्ते–औदुम्बरीमिति । ' ऊर्क् ' अन्नम् ' असि ' । तस्मात् ' मयि ' ' ऊर्जम् ' अन्नं ' धेहि ' इति । एतयोर्दानं विधत्ते–तस्यैतस्येति । ब्रह्मणे दानं प्रशंसति–ब्रह्मा हि यज्ञमिति ॥ २६ ॥

विधत्ते–अग्रेण मैत्रेति । मैत्रावरुणधिष्ण्यस्य पूर्वभागे व्याघ्रचर्मदेशे मित्रावरुणदेवत्या ' पयस्या ' आमिक्षा ' निहिता भवति ' । तस्या यजमानबाह्वोरवहरणं विधत्ते–तामस्य बाहू इति । ' अस्य ' सुन्वते ' बाहू ' ' ताम् ' ' अभि ' लक्ष्य ' उपावहरति ' प्रसारयति । हे ' बाहू ! ' ' वीर्यकृतः ' वीर्यकारिणः ' इन्द्रस्य ' यजमानस्य सम्बन्धिनौ ' वां ' युवां ' बाहू ' ' अभ्युपावहरामि ' ' अभि ' लक्ष्य स्थापयामि बाहुप्रक्षेपं

१–तौ ब्रह्मणे दत्त्वोपतिष्ठेति । शाखामुपस्पृशति । का. श्रौ सू. १५ । १८३ ।

२–इन्द्रस्य वामित्यवहरते बाहू पयस्यायां व्याघ्रचर्मदेशे स्थितायाम् । का० श्रौ० सू० । १५ । १८४ ।

अथ चतुर्थप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ।
चतुर्थाध्याये च चतुर्थं ब्राह्मणम् ।

मैत्रावरुण्या पयस्यया प्रचरति । तस्याऽ अनिष्टऽएव स्विष्टकृद्भवत्यथास्माऽआसन्दीमाहरन्त्युपरिसद्यं वाऽएष जयति यो जयत्यन्तरिक्षसद्यं तदेनमुपर्यासीनमधस्तादिमाः प्रजाऽ उपासते तस्मादस्माऽआसन्दीमाहरन्ति सैषा खादिरी वितृण्णा भवति येयं वध्र्व्यूता भरतानाम् ॥ १ ॥

तामग्रेण । मैत्रावरुणस्य धिष्ण्यं निदधाति स्योनाऽसि सुषदाऽसीति शिवामेवैतच्छग्मां करोति ॥ २ ॥

मैत्रावरुण्या पयस्यया प्रचरति । तस्या अनिष्ट एव स्विष्टकृद्भवति । अथास्माऽआसन्दीमाहरन्ति । उपरिसद्यं वाऽएष जयति । यो जयत्यन्तरिक्षसद्यम् । तदेनमुपर्यासीनमधस्तादिमाः प्रजा उपासते । तस्मादस्माऽआसन्दीमाहरन्ति । सैषा खादिरी वितृण्णा भवति—येयं वध्र्व्यूता भरतानाम् ॥ १ ॥

तामग्रेण मैत्रावरुणस्य धिष्ण्यं निदधाति । " स्योनाऽसि सुषदाऽसि "—इति । शिवामेवैतच्छग्मां करोति ॥ २ ॥

प्रशंसति—पशूनां वा इति । पयस्यायाः पशुरसात्मकत्वात् पशुरसमभिलक्ष्य बाहू स्थापितवान् भवतीति । पयस्याया मैत्रावरुणत्वं प्रशंसति—तद्यन्मैत्रावरुणीति ॥ २७ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये
पञ्चमकाण्डे चतुर्थाऽध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (५-४-३) ॥

अथ पयस्यायाः प्रचारं विधत्ते—मैत्रावरुण्येति[1] । तस्या अनिष्ट इति । ' तस्याः ' पयस्यायाः स्विष्टकृत् ' अनिष्टः ' अहुतो भवति, प्राक् स्विष्टकृत इत्यर्थः । विधत्ते—अथास्मा आसन्दीमिति । आसन्दीलक्षणं पूर्वमुक्तम् । आसन्द्याहरणं प्रशंसति—उपरिसद्यमिति । एतद्वाक्यं वाजपेये व्याख्यातम् (श. प. ५ । २ । १ । २२ मा.) तस्याः वृक्षविशेषगुणान्तरं वाक्यभेदमङ्गीकृत्य विधत्ते—सैषा खादिरीति । ' वितृण्णा ' सच्छिद्रा भवेत् । तस्या आसन्द्या रज्जुव्यूतत्वमस्ति, तत्र यजमानविशेषेण रज्जुविशेषं दर्शयति- येयमिति । ' वध्र्व्यूता ' वध्रीश्चर्मरज्जवः, ताभिर्व्यूता सन्नद्धा भवति ' भरतानाम् ' अन्येषान्तु रज्जुमात्रम् । कात्यायनो निर्विशेषं सूत्रयामास—" खादिरीमासन्दीं रज्जूताम् " (का. श्रौ. सू. १५ । १८७) इति ॥ १ ॥

तस्या निधानप्रदेशं विधत्ते- तामग्रेणेति । मन्त्रं विधत्ते—स्योनेति । हे आसन्दि ! ' स्योना ' सुखरूपा ' असि ', ' सुषदा ' सुषदनयोग्या ' असि ' । मन्त्रं विवृणोति—शिवामिति । ' शग्मां ' सुखकराम् ॥ २ ॥

1—पयस्यया प्रचरति प्राक् स्विष्टकृतः । का. श्रौ. सू. १५।१८६। २—व्याघ्रदेशे निदधाति स्योनाऽसीति । का. श्रौ. सू. १५।१८७।

(त्यु) अथाधीवासमास्तृणाति । क्षत्रस्य योनिरसीति तद्यैव क्षत्रस्य योनिस्तामेवैतत्करोति ॥ ३ ॥

(त्यु) अथैनमासादयति । स्योनामासीद सुषदामासीदेति शिवाᳯँ शग्मामासीदेत्येवैतदाह क्षत्रस्य योनिमासीदेति तद्यैव क्षत्रस्य योनिस्तस्यामेवैनमेतद्दधाति ॥ ४ ॥

(त्यु) अथान्तराᳯँसेऽभिमृश्य जपति । निषसाद धृतव्रत इति धृतव्रतो वै राजा न वाऽएष सर्वस्माऽइव वदनाय न सर्वस्माऽ इव कर्मणे यदेव साधु वदेद्यत्साधु कुर्यात्तस्मै वाऽएष च श्रोत्रियश्चैतौ ह वै द्वौ मनुष्येषु धृतव्रतौ तस्मादाह निषसाद धृतव्रतऽ इति वरुणः पस्त्यास्वेति विशो वै पस्त्या विक्ष्वेत्येवैतदाह साम्राज्याय सुक्रतुरिति राज्यायेत्येवैतदाह यदाह साम्राज्याय सुक्रतुरिति ॥ ५ ॥

अथाधीवासमास्तृणाति–" क्षत्रस्य योनिरसि "–इति । तद्यैव क्षत्रस्य योनिस्तामेवैतत्करोति ॥ ३ ॥

अथैनमासादयति–"स्योनामासीद सुषदामासीद"–इति । शिवां शग्मामासीदेत्येवैतदाह । " क्षत्रस्य योनिमासीद "–(वा. सं. १० । २६) इति । तद्यैव क्षत्रस्य योनिस्तस्यामेवैनमेतद्दधाति ॥ ४ ॥

अथान्तरांसेऽभिमृश्य जपति–" निषसाद धृतव्रतः "–इति । धृतव्रतो वै राजा । न वाऽएष सर्वस्माऽइव वदनाय, न सर्वस्माऽइव कर्मणे । यदेव साधु वदेत्, यत् साधु कुर्यात्–तस्मै वाऽएष

विधत्ते–अथाधीवासमिति[1] । ' अधीवास ' आस्तरणम्, चित्रकम्बलादिकम् । क्षत्रस्येति । एष मन्त्रो व्याख्यातः (श. प. ५ । ३ । ५ । २२ । भा.) ॥ ३ ॥

अस्यां सुन्वन उपवेशनं समन्त्रकं विधत्ते–अथैनमिति[2] । ' आसादयति ' उपवेशयतीत्यर्थः । हे यजमान ! ' स्योना ' सुखरूपाम् आसन्दीम् ' आसीद ' आरोह, सुखसादनयोग्यामधितिष्ठेत्यर्थः । " क्षत्रस्य योनिमासीद " इति उपवेशनमन्त्रस्योत्तरभागः । अधीवासस्तरणे ' क्षत्रस्य योनिः ' अधीवासः, तमारोहेत्यर्थः ॥ ४ ॥

हृदयदेशादिस्पर्शनपूर्वकं जपं विधत्ते–अथान्तरांस इति[3] । ' अन्तरांसे ' अंसमध्ये ' अभिमृश्य ' जपेत् ॥ मन्त्रस्यायमर्थः–अयं यष्टा ' धृतव्रतः ' स्वीकृतयज्ञः, नियमितवचनादिव्यापारो ' वरुणः ' अनिष्टनिवारको भूत्वा ' निषसाद ' अस्यामासन्द्यामुपविष्टः । ' पस्त्यासु ' बह्वीषु वैरिगृहेषु, ' विक्षु ' प्रजासु चागत्य साम्राज्यं कर्तुं ' सुक्रतुः ' शोभनसङ्कल्पो भवतु ॥

१–अधीवासमस्यामास्तृणाति क्षत्रस्य योनिरिति । का० श्रौ० सू० १५ । १६८ । २–सुन्वन्तमस्यामुपवेशयति स्योनासीदेति । का० श्रौ० सू० १५ । १६९ । ३–निषसादेत्युपविष्टस्यालभते । का० श्रौ० सू० । १५ । १७० ।

(त्यु) अथास्मै पञ्चाक्षान्पाणावावपति । (त्य) अभिभूरस्येतास्ते पञ्च दिशः कल्पन्तामित्येष वाऽअयानभिभूर्यत्कलिरेष हि सर्व्वानयानभिभवति तस्मादाहाभिभूरसीत्येतास्ते पञ्च दिशः कल्पन्तामिति पञ्च वै दिशस्तदस्मै सर्व्वा ऽएव दिशः कल्पयति ॥ ६ ॥

च श्रोत्रियश्च । एतौ ह वै द्वौ–मनुष्येषु धृतव्रतौ । तस्मादाह–निषसाद धृतव्रत इति । " वरुणः पस्त्यास्वा "–इति । विशो वै पस्त्या । विश्वेत्येवैतदाह–" साम्राज्याय सुक्रतुः "–(वा. सं. १० । २७) इति । राज्यायेत्येवैतदाह–यदाह साम्राज्याय सुक्रतुरिति ॥ ५ ॥

अथास्मै पञ्चाक्षान् पाणावावपति–" अभिभूरस्येतास्ते पञ्च दिशः कल्पन्ताम् "–इति । एष वाऽअयानभिभूः–यत्कलिः–एष हि सर्वानयानभिभवति । तस्मादाह–अभिभूरसीति । एतास्ते पञ्च दिशः कल्पन्तामिति । पञ्च वै दिशः । तदस्मै सर्वा एव दिशः कल्पयति ॥ ६ ॥

मन्त्रं प्रतिपादमनूद्य व्याचष्टे–धृतव्रतो वै राजेति । धृतव्रतत्वं दर्शयति–न वा एष, इति । ' एष ' सुन्वन् ' सर्वस्मै ' ' वदनाय ' वाक्याय, असम्बद्धप्रलापायेत्यर्थः । तथा अनुपयुक्तकर्मणे वा योग्यो न भवति । कस्मै योग्य इति तदाह–यदेवेति । तस्मै साधुवदनाय साधुकर्मणे च ' एषः ' सुन्वन् राजा, ' श्रोत्रियश्च ' ब्राह्मणः, उभावर्हौ भवतः । एतयोर्नियतव्रतत्वमाह–एतौ ह वा इति । ' मनुष्येषु ' मध्ये ' एतौ ' एव ' धृतव्रतौ ' श्रोत्रियोऽपि न बहुभाषी नासाधुकर्मकारी । ' पस्त्या '–शब्दार्थमाह–विशो वा इति ॥ ५ ॥

यजमानहस्ते पञ्चाक्षावापं च विधत्ते–अथास्मा इति । अक्षा नाम कपर्दकाः सुवर्णनिर्मिताः, बिभीतक-फलानि सौवर्णानि चेत्येके ते चाक्षा द्यूतस्थाने निक्षपनीयाः । तेषां चतुर्णामक्षाणां ' कृत '–सञ्ज्ञा, पञ्चानां ' कलि ' सञ्ज्ञा । तथा च शाखान्तरे स्तोमसङ्ख्यायां कृतादिव्यवहारः कृतः–" ये वै चत्वारः स्तोमाः कृतं तत् अथ ये पञ्च कलिः सः "–इति । यदा पञ्चाप्यक्षा उत्ताना भवन्ति, तदा देवितुर्जयो भवति, पञ्चसु त्वेकरूपासु जय एव भविष्यतीत्यन्यत्रोक्तम् । अतः कलेः सर्वाक्षाभिभावुकत्वात्, सुन्वतोऽपि जयापेक्षत्वात्पञ्चाक्षनिवाप इत्यर्थः । तथा च मन्त्रे कलिर्वा तत्सम्बन्धाद् यजमानो वा उच्यते । हे यजमान ! ' अभिभूः ' इतरेषामक्षाणामभिभविता भवसि । तदर्थम् ' एताः पञ्च दिशः कल्पन्ताम् ' स्वाधीना भवन्त्विति । मन्त्रं व्याचष्टे–एष वा अयानिति । अयशब्दोऽक्षवाची; ' कलिर्हि सर्वान् अयान् अभिभवति; ' अधिकसंख्यत्वात् एषोऽपि यजमानस्तत्सम्बन्धादभिभावुको भवतीत्यर्थः ॥

पञ्चदिग्विजयसङ्कल्पसिद्धिमेव दर्शयति–पञ्च वै दिश इति ॥ ६ ॥

१–अभिभूरित्यस्मै पंचाक्षान् पाणावावाप्य । का० श्रौ० सू० १५ । १११ । २–कृतादि वा विदध्युराजन्यपरीभ्यः सजातान् कलिगान् । का० श्रौ० सू० १५ । २०४ । २०५ ।

(त्यु) अथैनं पृष्ठतस्तूष्णीमेव दण्डैर्घ्नन्ति तं दण्डैर्घ्नन्तो दण्डवधमतिनयन्ति तस्माद्राजाऽदण्ड्यो यदेनं दण्डवधमतिनयन्ति ॥ ७ ॥

(न्त्यु) अथ वरं वृणीते । यं वै कं च सुपुवाणो वरं वृणीते सोऽस्मै सर्वः समृध्यते तस्माद्वरं वृणीते ॥ ८ ॥

स ब्रह्मन्नित्येव प्रथममामन्त्रयते । ब्रह्म प्रथममभिव्याहराणि ब्रह्मप्रसूतां वाचं वदानीति तस्माद् ब्रह्मन्नित्येव प्रथममामन्त्रयते त्वं ब्रह्मासीतीतरः प्रत्याह सवितासि सत्यप्रसव इति वीर्यमेवास्मिन्नेतद्दधाति सवितारमेव सत्यप्रसवं करोति ॥ ९ ॥

अथैनं पृष्ठतस्तूष्णीमेव दण्डैर्घ्नन्ति । तं दण्डैर्घ्नन्तो दण्डवधमतिनयन्ति । तस्माद्राजाऽदण्ड्यो यदेनं दण्डवधमतिनयन्ति ॥ ७ ॥

अथ वरं वृणीते । यं ह वै कं च सुषुवाणो वरं वृणीते सोऽस्मै सर्वः समृध्यते । तस्माद्वरं वृणीते ॥ ८ ॥

स "ब्रह्मन्"–इत्येव प्रथममामन्त्रयते–ब्रह्म प्रथममभिव्याहराणि । ब्रह्मप्रसूतां वाचं वदानीति । तस्माद्ब्रह्मन्नित्येव प्रथममामन्त्रयते । "त्वं ब्रह्मासि"–इतीतरः प्रत्याह । "सवितासि सत्यप्रसवः"–इति । वीर्यमेवास्मिन्नेतद्दधाति । सवितारमेव सत्यप्रसवं करोति ॥ ९ ॥

विधत्ते–अथैनमिति । 'दण्डैः' यज्ञियवृक्षकाष्ठैः 'एनं' सुन्वन्तं 'पृष्ठतः' पश्चाद्भागे 'तूष्णीम्' अमन्त्रकं 'घ्नन्ति' हन्युः । अत्र प्रकृतममन्त्रकमवहननं शाखान्तरीयमन्त्रञ्च विकल्पेन दर्शयामास–"पश्चादेनं यज्ञियवृक्षदण्डैः शनैस्तूष्णीं घ्नन्ति पाप्मानं तेऽपहन्मोऽति त्वा वधं नयामीति वा"–(का. श्रौ सू. १५ । १९१ । १९२) इति । तं दण्डैरिति । सुन्वतो दण्डवधेन अन्यकर्तृकस्य दण्डवधस्य प्रापणमेव कृतवन्तो भवन्ति, तस्माद् राज्ञो दण्डाभावः यथा राजा स्वा अपराद्धाः प्रजा दण्डयति, एवं स्वयं न दण्ड्य इत्यर्थः ॥७॥

विधत्ते–अथ वरमिति । 'वरं' 'वृणीते' याचते, यजमानः कर्त्ता । वरवरणं प्रशंसति–यं ह वै कश्चेति ॥ ८ ॥

कात्यायनः–"वरं वृत्वा ब्रह्मन्नित्यामन्त्रयते पञ्चकृत्वः, प्रत्याह व्यत्यासं सविता वरुण इन्द्रो रुद्र इति, त्वं ब्रह्मासीत्यादिभिः" (का. श्रौ. सू. १५ । १९३ । १९४) इति । अस्यार्थः–यजमानो वरं वृत्वा ब्रह्मन्निति पदं पञ्चकृत्वो वदेत् । तं सुन्वन्तं सवितृवरुणेन्द्ररुद्रवाचकैस्त्वं ब्रह्मासीत्यादिभिश्चतुर्भिर्मन्त्रैरितरः प्रतिवदेत्, प्रथमामन्त्रणे केवलं त्वं ब्रह्मासीति प्रतिवदेदिति । तदिदं क्रमेण विधत्ते–स ब्रह्मन्निति । 'प्रथमं' 'पूर्वम्' प्रथममिति । स्पष्टोऽर्थः । प्रथमप्रतिवचनमन्त्रस्यायमर्थः–हे यजमान ! 'त्वं ब्रह्मा असि' 'सत्यप्रसवः' यथार्थाभ्यनुज्ञः 'सविता असि' 'इति' प्रथमामन्त्रयितारं सुन्वन्तं ब्रह्मा प्रतिब्रूयात्, सवित्रादिवाचकैः मन्त्रैः प्रतिवचनेन यजमानं तत्तद्देवतात्मकत्वेन कृतवान् भवतीत्यर्थः ॥ ९ ॥

ब्रह्मन्नित्येव द्वितीयमामन्त्रयते । त्वं ब्रह्मासीतीतरः प्रत्याह वरुणोऽसि सत्यौजा इति वीर्यमेवास्मिन्नेतद्दधाति वरुणमेव सत्यौजसं करोति ॥ १० ॥

ब्रह्मन्नित्येव तृतीयमामन्त्रयते । त्वं ब्रह्मासीतीतरः प्रत्याहेन्द्रोऽसि विशौजा इति वीर्यमेवास्मिन्नेतद्दधातीन्द्रमेव विशौजसं करोति ॥ ११ ॥

ब्रह्मन्नित्येव चतुर्थमामन्त्रयते । त्वं ब्रह्मासीतीतरः प्रत्याह रुद्रोऽसि सुशेव इति तद्वीर्याण्येवास्मिन्नेतत्पूर्वाणि दधात्यथैनमेतच्छमयत्येव तस्मादेष सर्वस्येशानो मृडयति यदेनꣳ शमयति ॥ १२ ॥

ब्रह्मन्नित्येव पञ्चममामन्त्रयते । त्वं ब्रह्मासीतीतरोऽनिरुक्तं प्रत्याह परिमितं वै निरुक्तं तत्परिमितमेवास्मिन्नेतत्पूर्वं वीर्यं दधात्यथात्रानिरुक्तं प्रत्याहापरिमितं वाऽअनिरुक्तं तदपरिमितमेवास्मिन्नेतत्सर्वं वीर्यं दधाति तस्मादत्रानिरुक्तं प्रत्याह ॥ १३ ॥

" ब्रह्मन् "–इत्येव द्वितीयमामन्त्रयते । " त्वं ब्रह्मासि "–इतीतरः प्रत्याह । " वरुणोऽसि सत्यौजाः "–इति । वीर्यमेवास्मिन्नेतद्दधाति । वरुणमेव सत्यौजसं करोति ॥ १० ॥

" ब्रह्मन् " इत्येव तृतीयमामन्त्रयते । " त्वं ब्रह्मासि " इतीतरः प्रत्याह । " इन्द्रोऽसि विशौजाः "–इति । वीर्यमेवास्मिन्नेतद्दधाति । इन्द्रमेव विशौजसं करोति ॥ ११ ॥

" ब्रह्मन् "–इत्येव चतुर्थमामन्त्रयते । " त्वं ब्रह्मासि "–इतीतरः प्रत्याह । " रुद्रोऽसि सुशेवः " इति । तद्–वीर्याण्येवास्मिन्नेतत् पूर्वाणि दधाति । अथैनमेतच्छमयत्येव । तस्मादेष सर्वस्येशानो मृडयति यदेनं शमयति ॥ १२ ॥

" ब्रह्मन् " इत्येव पञ्चममामन्त्रयते–" त्वं ब्रह्मासि "–इतीरोऽनिरुक्तं प्रत्याह । परिमितं वै निरुक्तम् । तत्परिमितमेवास्मिन्नेतत् पूर्वं वीर्यं दधाति । अथात्रानिरुक्तं प्रत्याह । अपरिमितं वाऽअनिरुक्तम् । तद् अपरिमितमेवास्मिन्नेतत् सर्वं वीर्यं दधाति । तस्मादत्रानिरुक्तं प्रत्याह ॥ १३ ॥

द्वितीयादिषु मन्त्रेषु त्वं ब्रह्मासीति पूर्ववत् । ' सत्यौजाः ' सत्यवीर्यः ' वरुणः ' ' असि ' विक्षु प्रजासु ' ओजः ' बलं यस्य, यद्वा विश एवौजो यस्येति ' विशौजाः ' तादृशः ' इन्द्रः ' ' असि ' । ' देवतापक्षे मरुतो विशः रुद्रात्मकाः, राजपक्षे प्रजाः । 'सुशेवः' सुसुखः 'रुद्रः' 'असि' रुद्रस्य सुशेवत्वं प्रशंसति–तद्वीर्याणीति । ईशानस्य सर्वसुखकरत्वात् पूर्वमन्त्रप्रतिवचनेन यजमाने स्थापितानि वीर्याणि शमयति वीर्यवन्तम् ' एन ' ' रुद्रोऽसि सुशेवः ' इति सुखत्वप्रतिपादनात् ॥ १०–१२ ॥

यजमानकर्तृकपञ्चमामन्त्रणस्य प्रतिवचने विशेषं दर्शयति–ब्रह्मन्नित्येवेति[1] । त्वं ब्रह्मासीति । ब्रह्मन्नि-

---

१–आदिनेवेदम् । का. श्रौ. सू. १५ । ५५ ।

(ह्वा) अ॒थ सु॒मङ्ग॒लना॑मान॒ꣳ ह्वयति । ब॒हु॒का॒र श्रेय॑स्कर॒ भूय॑स्क-रेति॒ य॒ऽ एवंना॑मा भ॒वति॑ कल्याण॒मे॒वै॒तन्मानु॒ष्यै॒ वा॒चो व॒दति ॥ १४ ॥

(स्यु) अ॒थास्मै॑ ब्राह्म॒ण स्फ्यं प्र॒यच्छति । (स्य) अध्व॒र्युर्वा॒ यो वा॒ऽस्य पु॒रोहि॑तो भ॒वती॒न्द्रस्य॑ व॒ज्रो॒ऽसि॒ तेन॑ मे रध्येति॒ व॒ज्रो वै स्फ्यः स॒ऽए-तेन॒ व॒ज्रेण ब्राह्म॒णो रा॒जान॑मा॒त्मनो॒ऽबलीयाꣳसं॑ कुरुते॒ यो वै रा॒जा ब्राह्म॒णाद॒बलीया॑न॒मित्रे॑भ्यो॒ वै स ब॒लीया॑न्भवति॒ तद॒मित्रे॒भ्य॒ऽए॒वैन॑मे॒तद्ब॒ली-याꣳसं॑ करोति ॥ १५ ॥

अथ सुमङ्गलनामानं ह्वयति–"बहुकार श्रेयस्कर भूयस्कर" इति । य एवंनामा भवति कल्याणमेवैतन्मानुष्यै वाचो वदति ॥ १४ ॥

अथास्मै ब्राह्मणः स्फ्यं प्रयच्छति, अध्वर्युर्वा, यो वाऽस्य पुरोहितो भवति । "इन्द्रस्य वज्रोऽसि तेन मे रध्य" (वा. सं. १० । २८)–इति । वज्रो वै स्फ्यः । स एतेन वज्रेण ब्राह्मणो राजानमात्मनोऽबलीयांसं कुरुते । यो वै राजा ब्राह्मणादबलीयान्–अमित्रेभ्यो वै स बलीयान्भवति । तद् अमित्रेभ्य एवैनमेतद्बलीयांसं करोति ॥ १५ ॥

त्यामन्त्रणे । 'त्वं ब्रह्मासि' 'इति' एतावदेव 'अनिरुक्तम्' कस्यचिदपि देवताविशेषस्य प्रतिपादकं वाक्यं प्रतिवदेत् । तत् प्रशंसति—अपरिमितमिति । निरुक्तम्' निःशेषेण वक्तुं योग्यं निरुक्तम् 'परिमितम्', तत्पूर्वमन्त्रेषु "सवितासि" इत्यादिषु कृतम्; अत्रानिरुक्तप्रतिवचनेन यजमाने अपरिमितं वीर्यं निहितवान् भवतीति ॥ १३ ॥

विधत्ते–अथ सुमंगलेति[1]। सुमङ्गलनामानमाहूय बहुकारेति मन्त्रेण यजमानं कीर्तयेत् । पदत्रयं सम्बुध्यन्तम् । बहु करोतीति बहुकारः । "कर्मण्यण्" (पा. सू. ३ । २ । १) श्रेयः करोतीति श्रेयस्करः । "कृञो हेतुताच्छील्यानुलोम्येषु" (पा. सू. ३ । २ । २०) इति टच् भूयो भूयो महत्तरं करोतीति भूयस्करः । य एवमिति । 'यः' पुरुषो लोके प्रियकरनामा 'भवति', स 'मानुष्यै' मानुष्याः 'वाचः' 'कल्याणं' सर्वेषां प्रियमेव 'वदति' ॥ १४ ॥

अत्र कात्यायन उत्तरं तन्त्रं सगृह्य दर्शितवान्–"स्फ्यमस्मै प्रयच्छति पुरोहितोऽध्वर्युर्वा इन्द्रस्य वज्र इति, राजा राजभ्राता सूतस्थपत्योरन्यतरो ग्रामणी. सजातश्चैव पूर्वः पूर्व उत्तरस्मै" (का.श्रौ. सू. १५ । १९७ । १९८) इति । तदिदं क्रमेण विधत्ते–अथास्मा इत्यादिना । 'अस्मै' सुन्वते 'स्फ्यं' 'ब्राह्मणः' दद्यात् । हे स्फ्य ! 'इन्द्रस्य वज्रोऽसि' । "स्फ्यस्तृतीयम्, रथस्तृतीयम्" (तै. म. ५ । २ । ९।२) इति श्रुते. । तेन कारणेन 'मे' मम "रध्य' रध्यतिर्वशगमने" (निरु. १०।४।३) मदीयाय यजमानाय सर्वं वशीकुरु । यद्वा, 'रध्य' यूतस्थानपरिलेखनरूपं कार्यं साधयेति ॥

१–बहुकारेति च ह्वयत्येवंनामानम् । का० श्रौ० सू० १५ । १९६ ।

तꣳ राजा राजभ्रात्रे प्रयच्छति । (त्री) इन्द्रस्य वज्रोऽसि तेन मे रध्येति तेन राजा राजभ्रातरमात्मनोऽबलीयाꣳसं कुरुते ॥ १६ ॥

तꣳ राजभ्राता सूताय वा स्थपतये वा प्रयच्छति । (त्री) इन्द्रस्य वज्रोऽसि तेन मे रध्येति तेन राजभ्राता सूतं वा स्थपतिं वाऽऽत्मनोऽबलीयाꣳसं कुरुते ॥ १७ ॥

तꣳ सूतो वा स्थपतिर्वा ग्रामण्ये प्रयच्छति । (त्री इन्द्रस्य वज्रोऽसि तेन मे रध्येति तेन सूतो वा स्थपतिर्वा ग्रामण्यमात्मनोऽबलीयाꣳसं कुरुते ॥ १८ ॥

तं ग्रामणीः सजाताय प्रयच्छति । (त्री) इन्द्रस्य वज्रोऽसि तेन मे रध्येति तेन ग्रामणीः सजातमात्मनोऽबलीयाꣳसं कुरुते तद्यदेवꣳ सम्प्रयच्छन्ते नेत्पापवस्यसमसद्यथापूर्व्वमसदिति तस्मादेवꣳ सम्प्रयच्छन्ते ॥ १९ ॥

तं राजा राजभ्रात्रे प्रयच्छति–"इन्द्रस्य वज्रोऽसि तेन मे रध्य"–(वा. सं. १०।२८) इति । तेन राजा राजभ्रातरमात्मनोऽबलीयांसं कुरुते ॥ १६ ॥

तं राजभ्राता सूताय वा स्थपतये वा प्रयच्छति–"इन्द्रस्य वज्रोऽसि तेन मे रध्य"–इति । तेन राजभ्राता सूतं वा स्थपतिं वाऽऽत्मनोऽबलीयांसं कुरुते ॥ १७ ॥

तं सूतो वा स्थपतिर्वा ग्रामण्ये प्रयच्छति–"इन्द्रस्य वज्रोऽसि तेन मे रध्य"–इति । तेन सूतो वा स्थपतिर्वा ग्रामण्यमात्मनोऽबलीयांसं कुरुते ॥ १८ ॥

तं ग्रामणीः सजाताय प्रयच्छति–"इन्द्रस्य वज्रोऽसि तेन मे रध्य"–इति । तेन ग्रामणीः सजातमात्मनोऽबलीयांसं कुरुते । तद् यदेवं सम्प्रयच्छन्ते–नेत् पापवस्यसमसद्, यथापूर्वमसदिति । तस्मादेवं सम्प्रयच्छन्ते ॥ १९ ॥

मन्त्रस्य तात्पर्यमाह–वज्रो वा इति । अयमर्थः–ब्राह्मणो राज्ञे वज्ररूपस्यस्य प्रदानेन स्वस्मादबलीयांसमपि राजानं बलवत्तरं कृतवान् भवति । तदेवाह–यो वा इति । 'यः' खलु राजन्यो 'ब्राह्मणात्' हीनबलः, 'सः' 'अमित्रेभ्यः' शत्रुभ्यो बलवत्तरः भवति; तस्माद् ब्राह्मणः स्फ्यप्रदानेन शत्रुभ्योऽधिकबलं कृतवान् भवतीत्यर्थः ॥

एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । सूतग्रामणीसजाता व्याख्याताः (श. प. ५।३।१।५।६) राजादिषु सजातान्तेषु स्फ्यप्रदानं सम्भूय प्रशंसति–तद्यदेवमिति । 'पापवस्यसं' पापिष्ठं कर्म "नेदमत्" न भवेत्, किन्तु यथापूर्वं भवेदिति बुद्ध्या प्रदानमित्यर्थः ॥ १६–१९ ॥

(न्तेऽ्य) अथ सजातश्च प्रतिप्रस्थाता च । (चै) एतेन स्फ्येन पूर्व्वाग्नौ शुक्रस्य पुरोरुचाऽधिदेवनं कुरुतोऽत्ता वै शुक्रोऽत्तारमेवैतत्कुरुतः ॥ २० ॥

(तोऽ्य) अथ मन्थिनः पुरोरुचा विमितं विमिनुतः । (ऽ) आद्यो वै मन्थी तदत्तारमेवैतत्कृत्वाऽथास्माऽएतदाद्यं जनयतस्तस्मान्मन्थिनः पुरोरुचा विमितं विमिनुतः ॥ २१ ॥

(तोऽ्था) अथाध्वर्युः । (श्च) चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वाऽधिदेवने हिरण्यं निधाय जुहोत्यग्निः पृथुर्धर्मणस्पतिर्जुषाणो ऽअग्निः पृथुर्धर्मणस्पतिराज्यस्य वेतु स्वाहेति ॥ २२ ॥

अथ सजातश्च प्रतिप्रस्थाता चैतेन स्फ्येन पूर्वाग्नौ शुक्रस्य पुरोरुचाऽधिदेवनं कुरुतः । अत्ता वै शुक्रः । अत्तारमेवैतत्कुरुतः ॥ २० ॥

अथ मन्थिनः पुरोरुचा विमितं विमिनुतः । आद्यो वै मन्थी । तदत्तारमेवैतत्कृत्वाऽथास्माऽएतदाद्यं जनयतः । तस्मान्मन्थिनः पुरोरुचा विमितं विमिनुतः ॥ २१ ॥

अथाध्वर्युश्चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वाऽधिदेवने हिरण्यं निधाय जुहोति—"अग्निः पृथुर्धर्मणस्पतिर्जुषाणोऽग्निः पृथुर्धर्मणस्पतिराज्यस्य वेतु स्वाहा "—इति ॥ २२ ॥

अथ द्यूतस्थानकरणं च सविशेषं समन्त्रकञ्च विधत्ते—अथ सजातश्चेति । आहवनीयस्योत्तरप्रदेशे स्थापितः स पूर्वाग्निः, तस्मिन् तत्सम्पृष्टन् अधिदीव्यन्त्यत्रेति ' अधिदेवनम् ' द्यूतभूमिं, तां शुक्रग्रहस्य पुरोरुचा " तं प्रत्नथा पूर्वथा विश्वथेमथा"—इत्यनया (वा. स. ७।१२) (ऋ. स. ५।४४।१) 'कुरुतः' । अत एव सूत्रम्—"प्रचेन सजात प्रतिप्रस्थाता च पूर्वाग्निमहिता शुक्रपुरोरुचा द्यूतभूमिं कुरुत."—(का. श्रौ. सू. १५।१९९) ॥ चतुर्थकाण्डे द्वितीयेऽध्याये शुक्रामन्थिग्रहयोरत्त्राद्यभावेन स्तुत्यो. पुरोरुग्द्वयं विहितम्; तदर्थस्तु तत्रैव व्याख्यात इति नेह पुनर्व्याख्यायते (श. प. ४।२।१।३।१०) । शुक्रस्यात्तृत्वात् तन्मन्त्रेण द्यूतभूमिकरणाद् यजमानमत्तारं कृतवन्तौ भवत. ॥ २० ॥

अथ मन्थिन इति । मन्थिग्रहपुरोरुचा " अयं वेनश्चोदयत् पृश्निगर्भा "—(वा. सं. ७ । १६) इत्यनया विमितं विमिन्वन्त्यत्रेति विमितं चतुर्द्वारं चतुरस्रं मण्डपं तद् 'विमिनुत.' कुरुत. । आद्यो वा इत्यादेरयमर्थः—मन्थिन आद्यत्वात् तन्मन्त्रेण विमितकरणादत्तृभूताय यजमानाय आद्यं सम्पादितवन्तौ भवत इत्यर्थ. ॥ २१ ॥

अथाधिदेवने हिरण्यनिधानपूर्वकं होमं समन्त्रकं विधत्ते—अथाध्वर्युरिति । यज्ञे देवानां प्रथनात् 'पृथु', स 'धर्मणस्पति.' धर्मणः धारणस्य पतिः, अतो देवतोद्देशेन हूयमानं हविः ' जुषाणः ' सेवमानः ' अग्निः '। ' पृथुर्धर्मणस्पति. '—इति पुनर्वचनमादरार्थम्, विध्यनुवादाभिप्रायं वा । ' आज्यस्य ' घृतस्य । कर्मणि

१—मन्थिनो विमितम् । का० श्रौ० सू० १५ । २०० । २—द्यूतभूमौ हिरण्यं निधायाभिजुहोति चतुर्गृहीतेनाग्निः पृथुरिति । का. श्रौ. सू. १५। २०१ ।

(त्र) अथाक्षान्निवपति । स्वाहाकृताः सूर्यस्य रश्मिभिर्यतध्वꣳ सजातानां मध्यमेष्ठ्यायेत्येष वाऽअग्निः पृथुर्यदधिदेवनं तस्यैतेऽङ्गारा यदक्षास्तमेवैतेन प्रीणाति तस्य ह वाऽएषाऽनुमता गृहेषु हन्यते यो वा राजसूयेन यजते यो वैतदेवं वेदैतेष्वक्षेष्वाह गां दीव्यध्वमिति पूर्वाग्निवाहो दक्षिणा ॥ २३ ॥

अथाक्षान्निवपति–" स्वाहाकृताः सूर्यस्य रश्मिभिर्यतध्वम् । सजातानां मध्यमेष्ठ्याय "-(वा० सं० १० । २९) इति । एष वाऽअग्निः पृथुः । यदधिदेवनम् । तस्यैतेऽङ्गाराः–यदक्षाः । तमेवैतेन प्रीणाति । तस्य ह वाऽएषाऽनुमता गृहेषु हन्यते–यो वा राजसूयेन यजते, यो वैतदेवं वेद । एतेष्वक्षेष्वाह–गां दीव्यध्वमिति । पूर्वाग्निवाहो दक्षिणा ॥ २३ ॥

षष्ठी । आज्य ' वेतु ' पिबतु । " वी गतिव्याप्तिप्रजनकान्त्यसनखादनेषु " (धा. पा. अ. प. ३८ ।) ' स्वाहा '–इति होमार्थः ॥ २२ ॥

तत्र विहितं अक्षनिवापं समन्त्रकं विधत्ते–अथाक्षानिति । ' स्वाहाकृताः ' स्वाहाकारपूर्विकया आहुत्या तर्पिताः । हे अक्षाः ! ' सजातानां ' समानजन्मनां भ्रातॄणां ' मध्यमेष्ठ्याय ' मध्यमप्रदेशे यजमानावस्थानाय ' सूर्यस्य रश्मिभिः ' ' यतध्वम् ' सङ्गता भवतेति ॥

मन्त्रवत्कर्मकरणं प्रायेण कस्यैचिद् देवतायै भवति, अतो द्यूतभूमावक्षनिवापस्य देवतामन्तर्पकत्वं दर्शयति–एष वा अग्निरिति । ' अधिदेवनं ' द्यूतस्थानम् । तदेवोपपादयति–तस्यैत इति । ' तस्य ' अग्नेः ' अङ्गाराः ' एव देवनसाधनभूताः ' अक्षाः ' तस्मात् तेनाक्षनिधानेन अग्निमेव प्रीणितवान् भवतीति ॥

अत्र यदुक्तं सूत्रे–" अक्षान् निवपति स्वाहाकृता इति, गां दीव्यध्वमित्याह "–इति " सजाताय कलिंगा " इति च (का. श्रौ. सू. १५ । २०२–२०५) देवनकाले गामेव पणत्वेन कृत्वा, " गां दीव्यध्वम् "–इति द्यूतकरणकैर्ब्रूयात् । ततोऽस्य पणत्वेनाङ्गीकृतां गामानीय घ्नन्ति । " हन्तिश्च आहननमात्रार्थो न मारणार्थः " (का. श्रौ. सू. १५ । २०५ भा.) । तदिदं विधत्ते–तस्य ह वा इति । यो राजसूयेन यजते, यो वा एतत् कर्म वेत्ति, तस्य गृहेष्वेषा गौः ' अनुमता ' धर्मतः ' हन्यते ' । अत्र गोप्रसक्तिं दर्शयति–एतेष्वक्षेष्विति । द्यूतकर्मणो दक्षिणां विधत्ते–पूर्वाग्नीति । पूर्वाग्निम् आहवनीयं वहत इति पूर्वाग्निवाही तावनड्वाहौ ' दक्षिणा ' । आपस्तम्बोऽप्याह–" पञ्चौही विदीव्यन्त ओदनमुद्ब्रुवते, तदेतस्य कर्मणः पूर्वाग्निवाहौ दक्षिणा, तौ ब्रह्मणे देयौ "–(आ. श्रौ. सू. १८।१९।२,३) इति ।

तदिदं देवनं सन्निधिबलादभिषेचनीयाख्यसोमयागमध्यगतमपि महाप्रकरणबलात् इष्टिपशुसोमयागात्मकराजसूयशेष इति गम्यते, प्रकरणेन सन्निधेर्बाध इति हि सिद्धान्तितम् (मी. जै. सू. ३।३।१४) ॥ २३ ॥

१–पूर्वाग्निवाहौ दक्षिणा । का श्रौ. सू. १५ । २०६ ।

(णाऽया) अथाहाग्नये स्विष्टकृतेऽनुब्रूहीति । तद्यदन्तरेणाहुतीऽएतत्कर्म क्रियतऽएष वै प्रजापतिर्य एष यज्ञस्तायते यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाताऽएतमेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते तदेनं मध्यतऽएवैतस्य प्रजापतेर्दधाति मध्यतः सुवति तस्मादन्तरेणाहुतीऽएतत्कर्म क्रियतऽआश्राव्याहाग्निᳬ स्विष्टकृतं यजेति वषट्कृते जुहोति ॥ २४ ॥

(त्य) अथेडामादधाति । (त्यु) उपहूतायामिडायामपऽउपस्पृश्य माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति माहेन्द्रं ग्रहं गृहीत्वा स्तोत्रमुपाकरोति तᳬ स्तोत्राय प्रमीवति सऽउपावरोहति सोऽन्ते स्तोत्रस्य भवत्यन्ते शस्त्रस्य ॥ २५ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ५-४-१ ॥ (४. ४.) ॥

वरुणाद्ध वाऽअभिषिषिचानाद्भर्गोऽपचक्राम । वीर्यं वै भर्गऽएष विष्णुर्यज्ञः सोऽस्मादपचक्राम शश्वद्धऽएषोऽपाᳬ रसः सम्भृतो भवति येनैनमेतदभिषिञ्चति सोऽस्य भर्गं निर्जघान ॥ १ ॥

अथाह—' अग्नये स्विष्टकृतेऽनुब्रूहि '—इति । तद् यदन्तरेणाहुतीऽएतत्कर्म क्रियते । एष वै प्रजापतिः—य एष यज्ञस्तायते । यस्मादिमाः प्रजाः प्रजाताः । एतमेवाप्येतर्ह्यनु प्रजायन्ते । तदेनं मध्यत एवैतस्य प्रजापतेर्दधाति, मध्यतः सुवति । तस्मादन्तरेणाहुतीऽएतत्कर्म क्रियते । आश्राव्याह । ' अग्निं स्विष्टकृतं यज '—इति । वषट्कृते जुहोति ॥ २४ ॥

अथेडामादधाति । उपहूतायामिडायामपः उपस्पृश्य माहेन्द्रं ग्रहं गृह्णाति । माहेन्द्रं ग्रहं गृहीत्वा स्तोत्रमुपाकरोति । तं स्तोत्राय प्रमीवति । स उपावरोहति । सोऽन्ते स्तोत्रस्य भवत्यन्ते शस्त्रस्य ॥ २५ ॥

वरुणाद्ध वाऽअभिषिषिचानाद्भर्गोऽपचक्राम । वीर्यं वै भर्गः । एष विष्णुर्यज्ञः । सोऽस्मादपचक्राम । शश्वद्—य एषोऽपां रसः सम्भृतो भवति—येनैनमेतदभिषिञ्चति । सोऽस्य भर्गं निर्जघान ॥ १ ॥

अथ यस्यान्निष्टकृदित्यादिकं दर्शयति—अथाहाग्नय इति । प्रधानयोस्विष्टकृद्धविषोर्मध्ये यद् देवनादिकं कृतम्, तत् प्रजापतिमध्यनिधानरूपेण प्रशंसति—तद् यदन्तरेणेति । आश्राव्याहेत्यादि । स्पष्टम् (तै. सं. ११८।१९) ॥ २४ ॥

" अथेडामादधातीति ' (श. प. ११२।२।१९) कण्डिका प्रागेव व्याख्याता ॥ २५ ॥

इति श्रीमद्यज्ञाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये

पञ्चमकाण्डे चतुर्थाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ ५-४-१ ॥

अथ पञ्चमे ब्राह्मणे संसृप्तां हवींषि दशसङ्ख्याकानि दर्शयाम्यस्य सोमयागस्य दीक्षाः, दशपेयाः, अन्तिविशेषेण दक्षिणाश्च विधीयन्ते, तत्र हवींषि विधातुं प्रस्तौति—वरुणाद्ध वा इति । पूर्वमभिषिच्यमानाद्

१-पक्वान्निष्टकृदिदं करोति महेन्द्रादि च । का० श्रौ० सू० १५ । २०० ।

तमेताभिर्देवताभिरनुसमसर्पत् । (त्स) सवित्रा प्रसवित्रा सरस्वत्या वाचा त्वष्ट्रा रूपैः पूष्णा पशुभिरिन्द्रेणास्मे बृहस्पतिना ब्रह्मणा वरुणेनौजसाऽग्निना तेजसा सोमेन राज्ञा विष्णुनैव दशम्या देवतयाऽन्वविन्दत् ॥२॥

(त्त) तद्यदेनमेताभिर्देवताभिरनुसमसर्पत् । (त्त) तस्मात्सꣳसृपो नामाथ यद्दशमेऽहन्प्रसुतो भवति तस्माद्दशपेयोऽथो यद्दशदशैकैकं चमसमनुप्रसृप्ता भवन्ति तस्माद्वेव दशपेयः ॥ ३ ॥

तमेताभिर्देवताभिरनुसमसर्पत् । " सवित्रा प्रसवित्रा सरस्वत्या वाचा त्वष्ट्रा रूपैः पूष्णा पशुभिरिन्द्रेणास्मे बृहस्पतिना ब्रह्मणा वरुणेनौजसाऽग्निना तेजसा सोमेन राज्ञा विष्णुनैव दशम्या देवतया "–(वा० सं० १० । ३०) अन्वविन्दत् ॥ २ ॥

तद् यदेनमेताभिर्देवताभिरनुसमसर्पत–तस्मात्संसृपो नाम । अथ यद्दशमेऽहन्प्रसुतो भवति–तस्माद् दशपेयः । अथो यद्दश–दशैकैकं चमसमनुप्रसृप्ता भवन्ति–तस्माद्वेव दशपेयः ॥ ३ ॥

'वरुणात्' सकाशात् , भर्गः' यज्ञरूपं वीर्यम् 'अपचक्राम' अपसृतम् । तदेव प्रतिपादयति–शश्वद्ध एष इति ॥ १ ॥

तमेताभिरित्यादि । 'तम्' अपसृतम् भर्गम् 'एताभि.' वक्ष्यमाणाभि. सावित्रादिभि 'अनुसमसर्पत्' वरुणोऽनुक्रमेण प्राप्तवान् । तादृशदेवताः क्रमेण दर्शयति–सवित्रेति । 'प्रसवित्रा' प्रसवकारिणा 'सवित्रा' देवतया, 'अन्वविन्दत्'–इति सर्वत्रानुषङ्गः । 'वाचा' वाग्रूपया 'सरस्वत्या', 'रूपैः' उपलक्षितेन 'त्वष्ट्रा', 'पशुभिः' उपलक्षितेन 'पूष्णा', 'अस्मे' अस्मै अपसृताय वीर्याय तदधीनकरणार्थम् 'इन्द्रेण'; यद्वा, विभक्तिव्यत्ययः, अनेन वीर्येण वीर्यवता इन्द्रेण, 'ब्रह्मणा' ब्राह्मणजात्यभिमानिना 'बृहस्पतिना' 'ओजसा वरुणेन' स्वीयदेवतारूपेण, अतीतकल्पगतेन वरुणेन वा, 'तेजसा अग्निना' तेजोरूपेणाग्निना, 'राज्ञा सोमेन' 'दशम्या' दशसङ्ख्यापूरयित्र्या 'विष्णुना' 'एव' 'देवतया' 'अन्वविन्दत्' अपक्रान्तं वीर्यमिति ॥ २ ॥

हविषां नाम निर्ब्रूते–तद्यदेनमेताभिरित्यादिना । 'तत्' तत्र यस्मात् 'एताभिः' 'अनुसमसर्पत्' अन्वविन्दत् सम्यक् सृप्यते प्राप्यते वीर्यमाभिरग्न्यादिभिर्देवताभिरिति 'संसृपः' देवताः, तासां हवींष्यपि तन्नामानि । अथ दशपेयं विधातुं तच्छब्दं निर्वक्ति–अथ यद् दशमेऽहन्निति । पूर्वमुक्तानि दशसंसृपां हवींषि प्रत्येकमेकैकदिने कर्त्तव्यानि । तथाच सूत्रम्–" दशोत्तराणि संसृपां हवींषि निर्वपति, देवयजनान्तरमेकैकेनोत्सर्पति, शालायामन्त्यम् "–(का. श्रौ. सू. १५ ।२१९–२२१) इति । तैत्तिरीये तु स्पष्टमुक्तम्–" अग्निना देवेन प्रथमेऽहन्ननुप्रायुङ्क्त, सरस्वत्या वाचा द्वितीये, सवित्रा प्रसवेन तृतीये " इत्यादिना (तै. ब्रा. १।८।१।१) संसृप्शब्दवाच्याभ्यो दशभ्य इष्टिभ्य ऊर्ध्वं दशपेयार्थसोमाभिषवः । तथा च दशमे दिने दशपेयार्थसोमाभिषवप्रवृत्तेर्दशपेयत्वम् ॥ अयमत्र क्रमः–दशानां संसृपां हविषां मध्ये सप्त हवींषि प्रतिदिनं क्रमेणैकैकं कृत्वा सप्तमे दिने सप्तम्यामिष्टौ अतीतायाम् अष्टमं हविर्निर्वपेत् । अपराह्णे दशपेयस्य द्वादशपुण्डरीकस्रक्प्रतिमोकलक्षणां, दीक्षां कृत्वा तदानीमेव प्रथमामुपसदं कृत्वा, तदन्ते संसृपामष्टमं हविर्निर्वपेत् । अष्टमे दिने उपसदन्ते संसृपां

(स्त) तदाहुः । (ई) दश पितामहान्त्सोमपान्त्संख्याय प्रसर्पेत्तथो हास्य सोमपीथमश्नुते दशपेयो हीति तद्वै ज्या द्वौ त्रीनित्येव पितामहान्त्सोमपा-न्विन्दन्ति तस्मादेता ऽएव देवताः संख्याय प्रसर्पेत् ॥ ४ ॥

(दे) एताभिर्वै देवताभिर्वरुण ऽएतस्य सोमपीथमाश्नुत । तथोऽएवैष ऽएताभिरेव देवताभिरेतस्य सोमपीथमश्नुते तस्मादेता ऽएव देवताः संख्याय प्रसर्पेदथ यद्दैवैपोदवसानीयेष्टिः संतिष्ठत ऽएतस्याभिषेचनीयस्य ॥ ५ ॥

तदाहुः—दश पितामहान्त्सोमपान्सङ्ख्याय प्रसर्पेत् । तथो हास्य सोमपीथमश्नुते । दशपेयो हीति । तद्वै ज्या द्वौ त्रीनित्येव पितामहान्सोमपान्विन्दति । तस्मादेता एव देवताः सङ्ख्याय प्रसर्पेत् ॥ ४ ॥

एताभिर्वै देवताभिर्वरुण एतस्य सोमपीथमाश्नुत । तथोऽएवैष एताभिरेव देवताभिरेतस्य सोमपीथमश्नुते । तस्मादेता एव देवताः सङ्ख्याय प्रसर्पेत् । अथ यद्दैवैपोदवसानीयेष्टिः सन्तिष्ठतऽएतस्याभिषेचनीयस्य ॥ ५ ॥

प्रथम हविर्निरुप्य, नवमे दिवसे तृतीयोपसदन्ते सप्तमां दशम हविर्निरुप्य, तस्मिन्नेवाहनि अग्नीषोमीयपशुप्रचार कुर्यात् । ततो दशमेऽहनि सोमोऽभिषूयते, इतशेषश्च पीयत इति दशपेयत्वमिति ॥ निर्वचनान्तर दर्शयति—अथ यद् दश-दशेति । एकैकस्मिन् पात्रे दशभिर्ब्राह्मणैः पातव्यः सोमरसो यस्मिन् काले स दशपेयो भक्षणकालः । " दशदशैकैकं चमसमनुभक्षयन्ति "—(का. श्रौ. सू. १९ । २३१) इति हि सूत्रम् ॥ ३ ॥

अत्र यदुक्त सूत्रकृता दशपेय प्रस्तुत्य—" पितामहदशगण सोमपाना सङ्ख्याय सर्पण-सवित्रेति वाऽनुवाकमुक्त्वा "—(का. श्रौ. सू. १९ । २३२ । २३४) इति । अस्यार्थः—भक्षणार्थं सद प्रसर्पणकाले सोम्याना शतसङ्ख्याकब्राह्मणानां मध्ये एकैकस्य पात्रस्य भक्षयितारो दश—दश पुरुषा. यजमानस्य दश सोमपान् ' पितामहान् ' यजमानस्य पितामहः, तत्पितामहस्तत्पितामह इत्येवं पितामहदशगणं सङ्ख्याय गणयित्वा प्रसर्पेयुः । यद्वा " सवित्रा प्रसवित्रा सरस्वत्या वाचा "—(वा. स. १० । ३०) इति संहितोक्तमन्त्रेण प्रसर्पणं कुर्यादिति ॥

अत्र पितामहगणनेन प्रसर्पण पूर्वपक्षयति—तदाहुरिति । तद् दूषयति—तद् वै ज्येति । ' ज्या ' ज्यानिः, निकृष्ट इत्यर्थः । अत्रोपपत्तिमाह—द्वौ त्रीनिति । यदि पितामहान् जानीयुः, तर्हि ' द्वौ त्रीन् एव ' जानीयुः, न सर्वान्; तस्मात् सवित्रादिदशदेवताः सङ्ख्याय प्रसर्पण कुर्यादित्यर्थः ॥ ४ ॥

तदिदं वरुणवृत्तान्तेन प्रशंसति—एताभिर्वा इति । संसृपुशब्दवाच्यहविर्निर्वापकालं दर्शयति- अथ यद्दैवैपेति । ' अभिषेचनीयस्य ' एतदाख्यस्य सोमयागस्य ' उदवसानीयेष्टिः ' ' यदा ' ' सन्तिष्ठते ' समाप्यते ॥ ५ ॥

(स्या) अथैतानि हवीꣳषि निर्वपति । सावित्रं द्वादशकपालं वाऽष्टाकपालं वा पुरोडाशꣳ सविता वै देवानां प्रसविता सवितृप्रसूत ऽएव तद्वरुणोऽनुसमसर्पत्तयोऽ एवैष एतत्सवितृप्रसूत ऽएवानुसꣳसर्पति तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ ६ ॥

(स्यु) अथ सारस्वतं चरुं निर्वपति । वाग्वै सरस्वती वाचैव तद्वरुणोऽनुसमसर्पत्तयो ऽएवैष एतद्वाचैवानुसꣳसर्पति तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ ७ ॥

(स्यु) अथ त्वाष्ट्रं दशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । त्वष्टा वै रूपाणामीष्टे त्वष्ट्रैव तद्रूपैर्वरुणोऽनुसमसर्पत्तयोऽएवैष एतत्त्वष्ट्रैव रूपैरनुसꣳसर्पति तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ ८ ॥

(स्यु) अथ पौष्णं चरुं निर्वपति । पशवो वै पूषा पशुभिरेव तद्वरुणोऽनुसमसर्पत्तयो ऽएवैष ऽएतत्पशुभिरेवानुसꣳसर्पति तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ ९ ॥

अथैतानि हवींषि निर्वपति । सावित्रं द्वादशकपालं वाऽष्टाकपालं वा पुरोडाशम् । सविता वै देवानां प्रसविता, सवितृप्रसूत एव तद् वरुणोऽनुसमसर्पत् । तयोऽएवैष एतत्सवितृप्रसूत एवानुसंसर्पति । तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ ६ ॥

अथ सारस्वतं चरुं निर्वपति । वाग्वै सरस्वती । वाचैव तद्वरुणोऽनुसमसर्पत् । तयोऽएवैष एतद्वाचैवानुसंसर्पति । तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ ७ ॥

अथ त्वाष्ट्रं दशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । त्वष्टा वै रूपाणामीष्टे । त्वष्ट्रैव तद्रूपैर्वरुणोऽनुसमसर्पत् । तयोऽएवैष एतत्त्वष्ट्रैव रूपैरनुसंसर्पति । तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ ८ ॥

अथ पौष्णं चरुं निर्वपति । पशवो वै पूषा । पशुभिरेव तद्वरुणोऽनुसमसर्पत् । तयोऽएवैष एतत्पशुभिरेवानुसंसर्पति । तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ ९ ॥

अथैतानीति । 'अथ' तदनन्तरम् 'एतानि हवींषि' निर्वपेदित्यर्थः । तत्प्रकारः कात्यायनेन स्पष्टीकृतः–" सावित्र-सारस्वत-त्वाष्ट्र-पौष्णैन्द्र-बार्हस्पत्य-वारुणाग्नेय सौम्य-वैष्णवानि यथोक्तं प्रतीष्टिपुण्डरीकाणि प्रयच्छति, हिरण्मयानि वोत्तमासु निसृज्य पञ्च तेषां स्रज प्रतिमुञ्चते तद्दीक्षो भवति "–(का. श्रौ. सू. १९ ।- २२२–२२७). इति । सप्तम्यां प्रत्नागारात् सोममाहृत्यासन्द्यभिमर्शनादि करोत्युपसद्देवताहवींषि निर्वपत्युपसदं च इच्छन्निति । उक्तानां दशसङ्ख्याकानां हविषां मध्ये सप्त हवींषि पूर्वमिष्टितन्त्रेण कृत्वा, सप्त हिरण्मयपुण्डरीकाणि दत्त्वा, उत्तरासु निसृज्य पञ्च दत्त्वा, द्वादश पुण्डरीकस्रक्प्रतिमोकदक्षिणां दशपेयदीक्षां कृत्वा,

(त्यु) अथैन्द्रमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । (तौ) इन्द्रियं वै वीर्यमिन्द्र इन्द्रियेणैव तद्वीर्येण वरुणोऽनुसमसर्पत्तथोऽएवैषऽएतदिन्द्रियेणैव वीर्येणानुसꣳसर्पति तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ १० ॥

(त्यु) अथ बार्हस्पत्यं चरुं निर्वपति । ब्रह्म वै बृहस्पतिर्ब्रह्मणैव तद्वरुणोऽनुसमसर्पत्तथोऽएवैष ऽएतद्ब्रह्मणैवानुसꣳसर्पति तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ ११ ॥

(त्यु) अथ वारुणं यवमयं चरुं निर्वपति । स येनैवौजसेमाः प्रजा वरुणोऽगृह्णात्तेनैव तदोजसा वरुणोऽनुसमसर्पत्तेनोऽएवैष तदोजसाऽनुसꣳसर्पति तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ १२ ॥

(त्यु) उपसदो दशम्यो देवताः । (स्तु) तत्र पञ्च पुण्डरीकाण्युपप्रयच्छति तां द्वादशपुण्डरीकाꣳ स्रजं प्रतिमुञ्चते सा दीक्षा तया दीक्षया दीक्षते ॥ १३ ॥

अथैन्द्रमेकादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । इन्द्रियं वै वीर्यमिन्द्रः । इन्द्रियेणैव तद् वीर्येण वरुणोऽनुसमसर्पत् । तथोऽएवैष एतदिन्द्रियेणैव वीर्येणानुसंसर्पति । तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ १० ॥

अथ बार्हस्पत्यं चरुं निर्वपति । ब्रह्म वै बृहस्पतिः । ब्रह्मणैवैतद्वरुणोऽनुसमसर्पत् । तथोऽएवैष एतद्ब्रह्मणैवानुसंसर्पति । तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ ११ ॥

अथ वारुणं यवमयं चरुं निर्वपति । स येनैवौजसेमाः प्रजा वरुणोऽगृह्णात्–तेनैव तदोजसा वरुणोऽनुसमसर्पत् । तेनोऽएवैष तदोजसाऽनुसंसर्पति । तत्रैकं पुण्डरीकं प्रयच्छति ॥ १२ ॥

उपसदो दशम्यो देवताः । तत्र पञ्च पुण्डरीकाण्युपप्रयच्छति । तां द्वादशपुण्डरीकां स्रजं प्रतिमुञ्चते–सा दीक्षा । तया दीक्षया दीक्षते ॥ १३ ॥

सप्तम्यां संसृप्यागमस्वरिन्त्या समपदिने क्रियमाणाया वारुणामिष्टावनीनाश पूर्वेमेणामिरेवनीरदशरोपयोदरि दिषा सोम क्रीत्वा दशरेयार्थं ब्रह्मागारे स्थापित सोममाहृत्य, आसन्द्यभिमर्शनाद्यानिध्यान्तं कृत्वा, संसृपां हविषां मध्ये अन्यानि आग्नेय-सौम्य-वैष्णवानि त्रीणि हवींषि उपसत्प्रतिनिधित्वेन कर्तव्यानि । उपसदामप्यग्निसोमविष्णु देवता अन्तिमत्वात्, तथाप्यग्नीषोमयोरेकस्याप्यभावे दशमत्वापूरणाभावात् तयोरपि दशमत्वमुच्यते । ' तत्र ' निसृप्य देवतासु तद्देवत्यहविःषु ' पञ्च पुण्डरीकाणि ' देयानि भवन्तीत्येतत् ॥

अथ द्वादशांशस्य दीक्षां विधत्ते–तां द्वादशेति । दत्तानि सप्त, अन्तिमहविस्त्रये दास्यमानानि पञ्चेति द्वादश पुण्डरीकाणि भवन्ति । प्रकृतौ " अप्सु स्नात्यपोऽश्नाति "–इत्यादिना यद्दीक्षामात्रं विहितम्, तदनुवदितु दत्तदास्यमानपुण्डरीकस्रक्प्रतिमोको विहितः । सूत्रन्तु पूर्वमुदाहृतम् । आपस्तम्बेन तु विशेष उक्तः– ' अपो दीक्षाया स्थाने द्वादशपुण्डरीकां स्रजं प्रतिमुञ्चते "–(आ, श्रौ. सू. १९।२० । १४) इति । प्रतिमोचयेदित्यर्थ ॥ ६–१३ ॥

(ते॒ऽथ) अथ य॒द्द्वाद॑श भ॒वन्ति । द्वाद॑श॒ वै मा॒साः सं॑वत्स॒रस्य॒ सर्वं॒ वै सं॑वत्स॒रः सर्वे॑णै॒वैनमे॒तद्दी॑क्षयति॒ यानि॒ पुण्ड॑रीकाणि॒ तानि॒ दि॒वो रू॒पं तानि॒ नक्ष॑त्राणा॒ᳬ रू॒पं ये व्यु॒धका॒स्तेऽन्तरि॑क्ष॒स्य रू॒पं यानि॒ वि॒सानि॒ तान्य॒स्यै॒ तदे॑नमे॒षु लो॒केष्व॒धि दी॑क्षयति ॥ १४ ॥

(त्यु) अथ रा॒जानं॑ क्री॒त्वा । द्वे॒धो॒प॒न॒ह्य॒ प॒रि॒वहन्ति॒ त॒तोऽर्धमास॒न्द्या॒मा॒साद्य॒ प्रच॑र॒त्यथ॒ य॒ ए॒षो॒ऽर्धो ब्र॒ह्मणो॑ गृहे॒ नि॒हि॒तो भ॒वति॒ त॒मा॒स॒न्द्या॒मा॒सा॒द्या॒ति॒थ्ये॒न प्र॒च॒रति॒ य॒दा॒ति॒थ्ये॒न प्र॒च॒र॒त्य॒थो॒प॒स॒द्भिः प्र॒च॒रति॒ य॒दो॒प॒स॒द्भिः प्र॒च॒रति॒ ॥ १५ ॥

(त्यु) अ॒थै॒तानि॒ ह॒वीᳬषि॒ नि॒र्व॒प॒ति । (त्या) आ॒ग्ने॒य॒म॒ष्टाक॑पालं पु॒रो॒डा॒शᳬ सौ॒म्यं॒ च॒रुं वै॒ष्ण॒वं त्रि॒क॒पा॒लं वा॒ पु॒रो॒डा॒शं च॒रुं वा॒ ते॒न य॒थे॒ष्ट्यै॒वं य॒ज॒ते ॥ १६ ॥

अथ यद्द्वादश भवन्ति । द्वादश वै मासाः सम्वत्सरस्य । सर्वं वै सम्वत्सरः । सर्वेणैवैनमेतद्दीक्षयति । यानि पुण्डरीकाणि-तानि दिवो रूपम्, तानि नक्षत्राणां रूपम् । ये व्यधकास्तेऽन्तरिक्षस्य रूपम् । यानि विसानि-तान्यस्यै । तदेनमेषु लोकेष्वधि दीक्षयति ॥ १४ ॥

अथ राजानं क्रीत्वा द्वेधोपनह्य परिवहन्ति । ततोऽर्धमासन्द्यामासाद्य प्रचरति । अथ य एषोऽर्धो ब्रह्मणो गृहे निहितो भवति-तमासन्द्यामासाद्य आतिथ्येन प्रचरति । यदातिथ्येन प्रचरति-अथोपसद्भिः प्रचरति । यदोपसद्भिः प्रचरति ॥ १५ ॥

अथैतानि हवींषि निर्वपति-आग्नेयमष्टाकपालं पुरोडाशम्, सौम्यं चरुम्, वैष्णवं त्रिकपालं वा पुरोडाशं चरुं वा यथेष्ट्या एवं यजते ॥ १६ ॥

पुण्डरीकगतां सङ्ख्यां सम्भूय मासात्मकसम्वत्सरात्मना प्रशंसति-अथ यद्द्वादशेति । अतस्तावत्सङ्ख्याविशिष्टपद्मैर्दीक्षाकरणेन सर्वात्मसम्वत्सरेण यजमानं दीक्षायुक्तं कृतवान् भवति । प्रकारान्तरेण प्रशंसति-यानीति । पद्मगतपत्रनालबिसानां स्वर्गान्तरिक्षभूम्याख्यलोकत्रयात्मकत्वात्तत्प्रतिमोकलक्षणदीक्षाकरणेन ' एनं ' यजमानम् ' एषु ' त्रिषु ' लोकेषु ' दीक्षितवान् भवतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

अथ राजानं क्रीत्वेत्यादेरयमर्थः-पूर्वमभिषेचनीयदीक्षान्ते राजानं ' क्रीत्वा ' ' द्वेधोपनह्य, ' तत्रैकं दशपेयार्थं पर्युह्य महागारे स्थापयित्वा, एकेनाभिषेचनीये प्रचारः कृतः; अथ दशपेये ब्रह्मगृहे स्थापितं तं सोममाहृत्य, ' आसन्द्यामासाद्य, ' आतिथ्यया प्रचरेयुः; तदनन्तरमुपसद्याग. । तत्राग्निसोमविष्णुदेवताकोपसत्प्रतिनिधित्वेन संसृप्यागसम्बन्धिनमुत्तमानां त्रयाणामाग्नेयसौम्यवैष्णवानामेव निर्वापं पूर्वपक्षयति-यदोपसद्भिः प्रचरतीति ॥ १५ ॥

अथैतानि हवींषि निर्वपत्याग्नेयमिति । तेन यथेष्ट्येति । एकैकोपसत्स्थाने ' तेन ' एकेन हविषा

तदु तथा न कुर्यात् । (स्तु) ह्वलति वाऽएष यो यज्ञपथादेत्येति वाऽएष यज्ञपथाद्य उपसत्पथाद्वेति तस्मादुपसत्पथादेव नेयात् ॥ १७ ॥

(त्स) स यदग्निं यजति। (त्य) अग्निनैवैतत्तेजसाऽनुसᳪसर्पत्यथ यत्सोमं यजति सोमेनैवैतद्ब्रह्मणाऽनुसᳪसर्पत्यथ यद्विष्णुं यजति यज्ञो वै विष्णु स्तद्यज्ञं प्रत्यक्षमाप्नोति तं प्रत्यक्षमाप्त्वाऽऽत्मन्कुरुते ॥ १८ ॥

स एष सप्तदशोऽग्निष्टोमो भवति । सप्तदशो वै प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञ-स्तद्यज्ञं प्रत्यक्षमाप्नोति तं प्रत्यक्षमाप्त्वाऽऽत्मन्कुरुते ॥ १९ ॥

तदु तथा न कुर्यात् । ह्वलति वाऽएषः-यो यज्ञपथादेति । एति वाऽएष यज्ञपथाद्-य उपसत्पथादेति । तस्मादुपसत्पथादेव नेयात् ॥ १७ ॥

स यदग्निं यजति-अग्निनैवैतत्तेजसाऽनुसंसर्पति । अथ यत् सोमं यजति-सोमेनैवैतद्ब्रह्मणाऽनुसंसर्पति-अथ यद्विष्णुं यजति । यज्ञो वै विष्णुः । तद्यज्ञं प्रत्यक्षमाप्नोति । तं प्रत्यक्षमाप्त्वाऽऽत्मन्कुरुते ॥ १८ ॥

स एष सप्तदशोऽग्निष्टोमो भवति । सप्तदशो वै प्रजापतिः । प्रजापतिर्यज्ञः । तद्यज्ञं प्रत्यक्षमाप्नोति । तं प्रत्यक्षमाप्त्वाऽऽत्मन्कुरुते ॥ १९ ॥

' यथेष्ट्या ' इष्टितन्त्रेण कुर्यात् । उपसत्त्वार्थमेतद्धविस्त्रय कर्त्तव्यमिति शाखान्तरीयः पक्षः (आप. श्रौ. सू. १८ । २० । १८) ॥ १६ ॥

तदिम निराकरोति-तदु तथेति । 'तत्' 'तथा' 'न कुर्यात्' । 'एषः ह्वलति वै ' प्रच्युतो भवेत् । एतच्छब्दार्थमाह-यो यज्ञपथादेतीति । 'एति' अपगच्छति । तदेव पुनर्दर्शयति-एति वा एष इति । तस्मात् ' उपसत्पथात्' उपसन्मार्गात् 'नेयात्' न प्रच्युतो भवेत्, तत उपसदो न पृथक् कुर्यात् । तदन्ते एतानि सप्तपात्मन्तिमानि हवींषि त्रीणि चेष्टितन्त्रेण पृथक् कुर्यात् । अत एव सूत्रकार उपसद्यागान्ते एतेषां निर्वापं विकल्पेन दर्शयामास-"उपसदन्त इच्छन्" (का. श्रौ. सू. १६ । २३२) इति ॥ १७ ॥

तदुक्तदेवताहविषामाग्नेयसौम्य-वैष्णवानां संसृष्टे हविषामनिर्वापे तद्धेतुकसर्पणस्यासिद्धिमाशङ्क्य निरस्यति-स यदग्निमिति । उपसद्यागैरेव अग्निसोमविष्णव इष्टाः; तदानीमेव तैः ससर्पणं जातमिति ॥ १८ ॥

दशपेयस्य सोमस्याङ्ग्य विधत्ते-स एष सप्तदश इति । ' स एषः ' दशपेयः क्रतुः सप्तदशस्तोमसाध्योऽग्निष्टोमसंस्थो भवतीत्यर्थः । " सप्तदश स्तोत्रं भवति " (तै. सं. १ । ८ । १८ । १) इति हि तैत्तिरीयकम् ॥ १९ ॥

तस्य द्वादश प्रथमगर्भाः । पष्ठौह्यो दक्षिणा द्वादश वै मासाः संवत्सरस्य संवत्सरः प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञस्तद्यज्ञं प्रत्यक्षमाप्नोति तं प्रत्यक्षमाप्त्वाऽऽत्मन्कुरुते ॥ २० ॥

तासां द्वादश गर्भाः । (स्ता) ताश्चतुर्विꣳशतिश्चतुर्विꣳशतिर्वै संवत्सरस्यार्धमासाः संवत्सरः प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञस्तद्यज्ञं प्रत्यक्षमाप्नोति तं प्रत्यक्षमाप्त्वाऽऽत्मन्कुरुते ॥ २१ ॥

ता ब्रह्मणे ददाति । ब्रह्मा हि यज्ञं दक्षिणतोऽभिगोपायति तस्मात्ता ब्रह्मणे ददाति हिरण्मयीꣳ स्रजमुद्गात्रे रुक्मꣳ होत्रे हिरण्मयौ प्राकाशावध्वर्युभ्यामश्वं प्रस्तोत्रे वशां मैत्रावरुणायर्षभं ब्राह्मणाच्छꣳसिने वाससी नेष्टापोतृभ्यामन्यतरतो युक्तं यवाचितमच्छावाकाय गाममीधे॥२२॥

तस्य द्वादश प्रथमगर्भाः पष्ठौह्यो दक्षिणा । द्वादश वै मासाः सम्वत्सरस्य । सम्वत्सरः प्रजापतिः। प्रजापतिर्यज्ञः । तद् यज्ञं प्रत्यक्षमाप्नोति । तं प्रत्यक्षमाप्त्वाऽऽत्मन्कुरुते ॥ २० ॥

तासां द्वादश गर्भाः । ताश्चतुर्विंशतिः । चतुर्विंशतिर्वै सम्वत्सरस्यार्धमासाः । सम्वत्सरः प्रजापतिः । प्रजापतिर्यज्ञः । तद् यज्ञं प्रत्यक्षमाप्नोति । तं प्रत्यक्षमाप्त्वाऽऽत्मन्कुरुते ॥ २१ ॥

ता ब्रह्मणे ददाति । ब्रह्मा हि यज्ञं दक्षिणतो गोपायति । तस्मात्ता ब्रह्मणे ददाति । हिरण्मयीं स्रजमुद्गात्रे । रुक्मं होत्रे । हिरण्मयौ प्राकाशावध्वर्युभ्याम् । अश्वं प्रस्तोत्रे । वशां मैत्रावरुणाय ।ऋषभं ब्राह्मणाच्छंसिने । वाससी नेष्टापोतृभ्याम् । अन्यतरतो युक्तं यवाचितमच्छावाकाय । गाममीधे॥२२

गर्भिणीनां गवां दानं विधत्ते—तस्य द्वादशेति[1]। ता द्वादशसङ्ख्याका गाः ब्रह्मणे दद्यादित्युत्तरेण (२२क०) सम्बन्धः । संख्यां सम्भूय संवत्सरात्मना स्तौति—द्वादश वै मासा इति ॥ २० ॥

प्रकारान्तरेणापि प्रशंसति—तासां द्वादश गर्भा इति । या गावो द्वादश, तासां गर्भा अपि द्वादश, मिलित्वा चतुर्विंशतिः, संवत्सरस्यापि चतुर्विंशतिरर्द्धमासाः, तस्मात् संवत्सरात्मत्वेन ता बालगर्भा गावः प्रशस्ता इत्यर्थः ॥ २१ ॥

ता ब्रह्मणे ददातीति । हिरण्यस्रजो दानं विधत्ते—हिरण्मयीमिति । ददातीत्यनुवर्तते ॥

वर्त्तुलस्य स्वर्णाभरणस्य दानं विधत्ते—रुक्मं होत्र इति (का. श्रौ. सू. १९ । २४०) । द्वाभ्यां प्रत्येकं प्राकाशदानं विधत्ते—हिरण्मयाविति । प्राकाशो दीपस्तम्भावित्येके, सुवर्णदर्पणावित्यपरे । अश्वदानं विधत्ते—अश्वं प्रस्तोत्र इति । वन्ध्याया गोर्दानं विधत्ते—वशामिति (का. श्रौ. सू. १९ । २४०) । रेतस्सेचनसम-

---

१-ब्रह्मणे ददात्यष्टद्वादशदक्षिणा । का. श्रौ. सू. १५ । २३९ । २-हिरण्मयीं स्रजमुद्गात्रे रुक्मं होत्रे हिरण्मयौ प्राकाशावध्वर्युभ्यामश्वं प्रस्तोत्रे वशां मैत्रावरुणायर्षभं ब्राह्मणाच्छंसिने वाससी नेष्टापोतृभ्यामन्यतरतो युक्तं यवाचितमच्छावाकाय गाममीधे । का. श्रौ. सू. १५ । २४० ।

ता वाऽएताः । (०) द्वादश वा त्रयोदश वा दक्षिणा भवन्ति द्वादश वा वै त्रयोदश वा संव्वत्सरस्य मासाः संव्वत्सरः प्रजापतिः प्रजापतिर्यज्ञस्तद्यज्ञं प्रत्यक्षमाप्नोति तं प्रत्यक्षमाप्त्वाऽऽत्मन्कुरुते ॥ २३ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ ५-४-२ ॥ (४. ५.)

इति चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

ता वाऽएताः द्वादश वा त्रयोदश वा दक्षिणा भवन्ति । द्वादश वा वै त्रयोदश वा सम्वत्सरस्य मासाः । सम्वत्सरः प्रजापतिः । प्रजापतिर्यज्ञः । तद् यज्ञं प्रत्यक्षमाप्नोति । तम्प्रत्यक्षमाप्त्वाऽऽत्मन् कुरुते ॥२३॥

र्थस्य गोदान विधत्ते–ऋषभमिति । द्वाभ्यां प्रत्येक वस्त्रदान विधत्ते–वाससी इति । एकेनानडुहा युक्तस्य यववर्णस्य शकटस्य दान विधत्ते–अन्यतरत इति । अनडुहो दान विधत्ते–गामग्रीध इति । " अनड्वाहमग्नीधे " इति हि सूत्रितम् (का. श्रौ. सू. १५ । २४०) । " अनड्वाहमग्नीधे वह्निर्वा अनड्वान् " इति हि तैत्तिरीयकम् (तै. ब्रा. १।८।२।५) ॥ २२ ॥

ता एता दक्षिणाः सम्भूय सवत्सरात्मना प्रशसति–ता वा एता द्वादशेति । पष्ठौह्यादयोऽनडुदन्ता द्वादश दक्षिणाः, बालगर्भिणीनां गवां दक्षिणात्वाद्बालगर्भिणीनामपि दक्षिणात्वेन परिगणने त्रयोदश भवन्ति; सवत्सरस्यापि द्वादश चैत्रादयः अधिकमासेन सह त्रयोदश मासा भवन्ति । तस्मादेताभिर्दक्षिणाभिर्यज्ञरूपं सवत्सरमेवाप्तवान् भवतीत्यर्थः ॥ २३ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे चतुर्थाध्याये पञ्चम ब्राह्मणम् ॥ (५–४ ५) ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थांश्चतुरो देयाद् विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

ब्रह्माण्डं गोसहस्र कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं,
सप्ताब्धीन्पञ्चसीरीस्त्रिदशतरुलताधेनुसौवर्णभूमीः ।
रत्नोस्रा रुक्मवाजिद्विपमहितरथौ सायणि. मिङ्गणार्यो,
व्यश्राणीद्विश्वचक्र प्रथितविधिमहाभूतयुक्त घट च ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलमचलमतुलः स्वर्णज वर्णमुख्यः,
कार्पासीय कृपावान्गुडकृतमजडो राजत राजपूज्यः ।
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणजमनृणः शार्करं षार्कतेजा,
रत्नाढ्यो रत्नरूप गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्यः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे चतुर्थाध्यायः समाप्त.॥५–४॥

१–" गौश्चानडुदृषभश्चेति " इति काण्वपाठान् । इति कर्कभाष्ये । सूत्रे तु " गामग्नीधे " इत्येव ।

अथ पञ्चमकाण्डे पञ्चमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ।

आग्नेयोऽष्टाकपालः पुरोडाशो भवति । तं पूर्वार्धऽआसादयत्यैन्द्र ऽएकादशकपालः पुरोडाशो भवति सौम्यो वा चरुस्तं दक्षिणार्ध ऽआसादयति वैश्वदेवश्चरुर्भवति तं पश्चार्धऽआसादयति मैत्रावरुणी पयस्या भवति तामुत्तरार्धऽआसादयति बार्हस्पत्यश्चरुर्भवति तं मध्यऽआसादयत्येष चरुः पञ्चबिलस्तद्यत्पञ्च हवीꣳषि भवन्ति तेषां पञ्च बिलानि तस्माच्चरुः पञ्चबिलो नाम ॥ १ ॥

तद्यदेतेन राजसूययाजी यजते । यदेवैनं दिशः समारोहयति यदृतून्यत्स्तोमान्यच्छन्दाꣳसि तस्मादेवैनमेतेन निष्क्रीणाति स यद्धैतेन राज-

---

अथ पञ्चबिलाख्यश्चरुहोमाः ।

आग्नेयोऽष्टाकपालः पुरोडाशो भवति, तं पूर्वार्धऽआसादयति (१)। ऐन्द्र एकादशकपालः पुरोडाशो भवति। सौम्यो वा चरुः। तं दक्षिणार्धऽआसादयति (२)। वैश्वदेवश्चरुर्भवति। तं पश्चार्द्ध आसादयति (३)। मैत्रावरुणी पयस्या भवति । तामुत्तरार्धऽआसादयति (४)। बार्हस्पत्यश्चरुर्भवति। तं मध्यऽआसादयति (५)। एष चरुः पञ्चबिलः। तद् यत् पञ्च हवींषि भवन्ति । तेषां पंञ्च बिलानि। तस्माच्चरुः पञ्चबिलो नाम ॥ १ ॥

तद्यदेतेन राजसूययाजी यजते—यदेवैनं दिशः समारोहयति, यदृतून्, यत्स्तोमान्, यच्छन्दांसि—

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् । निर्ममे, तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥

अथ पञ्चमाध्याये पञ्चबिलसञ्ज्ञकश्चरु:, द्वादश प्रयुजां हवींषि, पशुद्वयम्, केशवपनीयातिरात्रः, सौत्रामणीप्रयोगः, राजसूयसमाप्त्युदवसानीयेष्टिश्च विधीयते । अत्र कात्यायनः–" उत्तरे शुक्ले पञ्चबिल., आग्नेय ऐन्द्रः सौम्यो वा वैश्वदेवश्चरु:, पयस्या मैत्रावरुणीऽबार्हस्पत्यश्चरु:, प्रतिदिशमासादनमाग्नेयं पुरस्तात् प्रदक्षिणमितराणि मध्येऽन्त्यम्" (का. श्रौ. सू. १५ । २४४–२४६) इति । आग्नेयादीनि पञ्च हवींषि पूर्वादिक्रमेण मध्ये च स्थापयेत् । सोऽयं पञ्चबिलसञ्ज्ञकश्चरुरित्यर्थ. ॥ तदिदं विधत्ते–आग्नेयमिति । वेदिमध्ये ' पूर्वार्द्धे ' पूर्वभागे आसादयेत् । एवमुत्तरत्र ' दक्षिणार्द्धे ' इति योज्यम् । ' पयस्या ' आमिक्षा ॥ हविःपञ्चकस्य पञ्चबिलसञ्ज्ञां निर्वक्ति—तद्यदिति । तेषां हविषामासादनार्थानि एकस्यां पात्र्यां प्रागादिक्रमेण यत पञ्च बिलानि, तस्मादेषा भागपञ्चकस्य पञ्चबिलश्चरुरिति सञ्ज्ञा ॥ १ ॥

एतेषां हविषां करणे प्रयोजनमाह—तद्यदेतेनेति । ' एतेन ' हविः–पञ्चकेन राजसूययाजिना यष्टव्यम् । कुतः ? यतः पूर्वम् ' एनं ' यजमानं प्राचीमारोहेत्यादिभिर्मन्त्रैः प्राच्याद्याः पञ्च दिशः, वसन्ताद्यृतून्, त्रिवृदा-

सूययाजी न यजेतोद्वा ह माद्येत्प्र वा पतेत्तस्माद्वाऽएतेन राजसूययाजी यजते ॥ २ ॥

स यदाग्नेयेनाष्टाकपालेन पुरोडाशेन प्रचरति । यदेवैनं प्राचीं दिशथ्ँ समारोहयति यद्वृतून्यत्स्तोमान्यच्छन्दाथ्ँसि तस्मादेवैनमेतेन निष्क्रीणाति सथ्ँस्रवं बार्हस्पत्ये चरावुवनयति ॥ ३ ॥

(त्यु) अथ यदैन्द्रेणैकादशकपालेन पुरोडाशेन प्रचरति । सौम्येन वा चरुणा यदेवैनं दक्षिणां दिशथ्ँ समारोहयति यद्वृतून्यत्स्तोमान्यच्छन्दाथ्ँसि तस्मादेवैनमेतेन निष्क्रीणाति सथ्ँस्रवं बार्हस्पत्ये चरावुवनयति ॥ ४ ॥

(त्यु) अथ यद्वैश्वदेवेन चरुणा प्रचरति । यदेवैनं प्रतीचीं दिशथ्ँ समारोहयति यद्वृतून्यत्स्तोमान्यच्छन्दाथ्ँसि तस्मादेवैनमेतेन निष्क्रीणाति सथ्ँस्रवं बार्हस्पत्ये चरावुवनयति ॥ ५ ॥

तस्मादेवैनमेतेन निष्क्रीणाति । स यद्धैतेन राजसूययाजी न यजेत । उद्वा ह माद्येत्, प्र वा पतेत् । तस्माद्वाऽएतेन राजसूययाजी यजते ॥ २ ॥

स यदाग्नेयेनाष्टाकपालेन पुरोडाशेन प्रचरति—यदेवैनं प्राचीं दिशं समारोहयति, यदृतून्, यत्स्तोमान्, यच्छन्दांसि—तस्मादेवैनमेतेन निष्क्रीणाति । संस्रवं बार्हस्पत्ये चरावनयति ॥ ३ ॥

अथ यदैन्द्रेणैकादशकपालेन पुरोडाशेन प्रचरति, सौम्येन वा चरुणा—यदेवैनं दक्षिणां दिशं समारोहयति, यदृतून्, यत्स्तोमान्, यच्छन्दांसि—तस्मादेवैनमेतेन निष्क्रीणाति । संस्रवं बार्हस्पत्ये चरावनयति ॥ ४ ॥

अथ यद्वैश्वदेवेन चरुणा प्रचरति—यदेवैनं प्रतीचीं दिशं समारोहयति, यदृतून्, यत्स्तोमान्, यच्छन्दांसि—तस्मादेवैनमेतेन निष्क्रीणाति । संस्रवं बार्हस्पत्ये चरावनयति ॥ ५ ॥

दीन्स्तोमान्, गायत्र्यादीनि च्छन्दांसि चाध्वर्युरारोहितवान्; ' तस्माद् ' ' एतेन ' हविःपञ्चकेन ' एनं ' यजमानं दिगादिभ्यः सकाशात् पुनः ' निष्क्रीणाति ' स्वाधीनं कृतवान् भवति ॥

अकरणे प्रत्यवायमाह—स यद्धेति । यदि न यजेत तर्हि यजमानः ' उन्माद्येत् ' उन्मत्तो भवेत्, ' प्रपतेत् ' प्रच्युतो भवेत् । ' वा '—शब्दद्वयमन्योन्यविकल्पार्थम् ॥ २ ॥

हविषां क्रमेण निष्क्रयणसाधनत्वं विवृणोति—स यदाग्नेयेनेत्यादि । प्रत्येकहविःप्रचारादनन्तरं बार्हस्पत्ये चरौ संस्रवावनयनं विधत्ते—संस्रवमिति । सूत्रं च भवति—" पूर्वैः-पूर्वैश्चरित्वा चरित्वा मध्यमे संस्रवासेचनम् "—(का. श्रौ. सू. १५ । २४०) इति । ' मध्ये ' मध्यमप्रदेशे स्थापिते बार्हस्पत्ये चरावित्यर्थः ॥ ३–५ ॥

(त्यु) अथ यन्मैत्रावरुण्या पयस्यया प्रचरति । यदेवैनमुदीचीं दिशꣳ समारोहयति यदृतून्यत्स्तोमान्यच्छन्दाꣳसि तस्मादेवैनमेतेन निष्क्रीणाति सꣳस्रवं बार्हस्पत्ये चराववनयति तद्यत्सꣳस्रवान्बार्हस्पत्ये चराववनयति सर्वत ऽएवास्मिन्नेतदन्नाद्यं दधाति तस्मादु दिशो दिश एव राज्ञेऽन्नाद्यमभिह्रियते ॥ ६ ॥

(तेऽथ) अथ यद्बार्हस्पत्येन चरुणा प्रचरति । यदेवैनमूर्ध्वां दिशꣳ समारोहयति यदृतून्यत्स्तोमान्यच्छन्दाꣳसि तस्मादेवैनमेतेन निष्क्रीणाति ॥ ७ ॥

स यऽ एषऽ आग्नेयोऽष्टाकपालः पुरोडाशो भवति । तस्य हिरण्यं दक्षिणाऽऽग्नेयो वाऽएष यज्ञो भवत्यग्ने रेतो हिरण्यं तस्माद्धिरण्यं दक्षिणा तदग्नीधे ददात्यग्निर्वाऽएष निदानेन यदाग्नीध्रस्तस्मात्तदग्नीधे ददाति ॥ ८ ॥

अथ यन्मैत्रावरुण्या पयस्यया प्रचरति–यदेवैनमुदीचीं दिशं समारोहयति, यदृतून्, यत्स्तोमान्, यच्छन्दांसि–तस्मादेवैनमेतेन निष्क्रीणाति । संस्रवं बार्हस्पत्ये चराववनयति । तद् यत् संस्रवान्बार्हस्पत्ये चराववनयति–सर्वत एवास्मिन्नेतदन्नाद्यं दधाति । तस्मादु दिशो दिश एव राज्ञेऽन्नाद्यमभिह्रियते ॥ ६ ॥

अथ यद्बार्हस्पत्येन चरुणा प्रचरति–यदेवैनमूर्ध्वां दिशं समारोहयति, यदृतून्, यत्स्तोमान्, यच्छन्दांसि–तस्मादेवैनमेतेन निष्क्रीणाति ॥ ७ ॥

स य एष आग्नेयोऽष्टाकपालः पुरोडाशो भवति–तस्य हिरण्यं दक्षिणा । आग्नेयो वाऽएष यज्ञो भवति । अग्ने रेतो हिरण्यम् । तस्माद्धिरण्यं दक्षिणा । तदग्नीधे ददाति । अग्निर्वाऽएष निदानेन-यदाग्नीध्रः । तस्मात्तदग्नीधे ददाति ॥ ८ ॥

अथ यन्मैत्रावरुण्येति । चतुर्णां हविषां संस्रवस्य बार्हस्पत्ये चरौ अवनयनं सम्भूयान्नाद्यसम्पादनरूपेण प्रशंसति–तद् यत् संस्रवानिति । यतो 'बार्हस्पत्ये चरौ' सर्वेषां हविषां हुतशिष्टस्यावनयनम्, 'तस्मात्' 'राज्ञे' 'दिशो दिशः' सर्वस्या अपि दिशः सकाशात् 'अन्नाद्यम्' 'अभिह्रियते' आनीयत इत्यर्थः ॥ ६ ॥

अथ यद् बार्हस्पत्येनेत्यादि । पूर्ववत् । अत्र संस्रवावनयनाभावो विशेषः ॥ ७ ॥

आग्नेयादिहविषामृत्विग्विशेषेभ्यो हिरण्यादिदक्षिणादानं विधत्ते-स य एष इति । आग्नेयहविष., तद्दक्षिणात्वेन विहितस्य हिरण्यस्य च अग्निसम्बन्धित्वं समानो धर्मः । हिरण्यस्याग्निरेतस्त्वं श्रूयते–"तस्य रेतः परापतत्, तद्धिरण्यम्" (तै. ब्रा. १ । ३ । ८) इति । अग्नेरेवाग्नीध्रत्वं प्रथमकाण्डे स्तम्बयजुर्हरणब्राह्मणे

(स्यु) अथ य ऽएष ऽऐन्द्र ऽएकादशकपालः पुरोडाशो भवति । तस्य-ऽर्षभो दक्षिणा स ह्यैन्द्रो यदृषभो यद्यु सौम्यश्चरुर्भवति तस्य बभ्रुर्गो-र्दक्षिणा स हि सौम्यो यद्बभ्रुस्तं ब्रह्मणे ददाति ब्रह्मा हि यज्ञं दक्षिणतो-ऽभिगोपायति तस्मात्तं ब्रह्मणे ददाति ॥ ९ ॥

(स्यु) अथ य ऽएष वैश्वदेवश्चरुर्भवति । तस्य पृषन्गौर्दक्षिणा भूमा वा ऽएतद्रूपाणां यत्पृषतो गोर्विशो वै विश्वे देवा भूमो वै विट्तस्मा-त्पृषन्गौर्दक्षिणा तꣳ होत्रे ददाति होता हि भूमा तस्मात्तꣳ होत्रे ददाति ॥ १० ॥

(स्यु) अथ यैषा मैत्रावरुणी पयस्या भवति । तस्यै वशा दक्षिणा सा हि मैत्रावरुणी यद्वशा यदि वशां न विन्देदप्यैव का चाप्रवीता स्यात्सा

अथ य एष ऐन्द्र एकादशकपालः पुरोडाशो भवति–तस्यऽर्षभो दक्षिणा । स ह्यैन्द्रो–यदृषभः । यद्यु सौम्यश्चरुर्भवति–तस्य बभ्रुर्गौर्दक्षिणा । स हि सौम्यो–यद्बभ्रुः । तं ब्रह्मणे ददाति । ब्रह्मा हि यज्ञं दक्षिणतोऽभिगोपायति । तस्मात्तं ब्रह्मणे ददाति ॥ ९ ॥

अथ य एष वैश्वदेवश्चरुर्भवति–तस्य पृषन्गौर्दक्षिणा । भूमा वाऽएतद्रूपाणां–यत्पृषतो गोः । विशो वै विश्वेदेवाः । भूमो वै विट् । तस्मात्पृषन्गौर्दक्षिणा । तं होत्रे ददाति । होता हि भूमा । तस्मात्तं होत्रे ददाति ॥ १० ॥

अथ यैषा मैत्रावरुणी पयस्या भवति–तस्यै वशा दक्षिणा । सा हि मैत्रावरुणी–यद्वशा । यदि

स्पष्टमाम्नातम् (श. प. १ । २ । २ । १३) । ' निदानेन ' कारणेन, निरूपणे सतीत्यर्थः । हविष आग्नेयत्वात्, हिरण्यस्याग्निरेतस्त्वात्, अग्नेरेवाग्नीद्ध्रत्वात्, आग्नीद्ध्रसम्प्रदानकत्वं हिरण्यस्य युक्तमित्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि यथायोग्यं साम्यं द्रष्टव्यम् ॥ ८ ॥

अथ य एष ऐन्द्र इति[1] । तस्यर्षभ इत्यादि । ऋषभस्यैन्द्रत्वम्, सेक्तृत्वसाम्यात् । बभ्रोः सोमसम्बन्धित्वम्, " सौम्यं बभ्रुमालभेत "–इति श्रुतेरवगतम् (तै. स. २।१।२) ॥ ९ ॥

अथ य एष वैश्वदेव इति । ' पृषन् ' बिन्दुयुक्तः चित्रवर्ण इत्यर्थः । तस्य वैश्वदेवत्वमुपपादयति–भूमा वा इति । भूमरूपत्वम्, नानाच्छन्दस्के बहुविधमन्त्रे शंसनादवगम्यते ॥ १० ॥

अथ यैषा मैत्रावरुणीति । ' वशा ' वन्ध्या । तदभावे ' अप्रवीता ' चेत्. प्रजननायोग्निष्टा । ' अप्रजाता ' अगृहीतगर्भेत्यर्थः ॥ ११ ॥

१–आग्नेयो हिरण्यदक्षिणोऽग्नीधे ददाति । का० श्रौ० सू० । १५ । ३४८ । २–ऐन्द्रस्य ऋषभः सौम्यस्य बभ्रुर्ब्रह्मणे । का० श्रौ० सू० । १५ । ३४८ । ३–वैश्वदेवस्य पृषन् होत्रे । का० श्रौ० सू० १५ । ३४८ । ४–पयस्याया वशाऽभावेऽप्रवीताऽध्वर्युभ्यम् । का० श्रौ० सू० १५ । ३४८ ।

ह्येव वशाऽप्रवीता तामध्वर्युभ्यां ददाति प्राणोदानौ वाऽअध्वर्यू प्राणोदानौ मित्रावरुणौ तस्मात्तामध्वर्युभ्यां ददाति ॥ ११ ॥

(त्यु) अथ यऽएष बार्हस्पत्यश्चरुर्भवति । तस्य शितिपृष्ठो गौर्दक्षिणैषा वाऽऊर्ध्वा बृहस्पतेर्दिक्तदेष ऽउपरिष्टादर्यम्णः पन्थास्तस्माच्छितिपृष्ठो बार्हस्पत्यस्य दक्षिणा तं ब्रह्मणे ददाति बृहस्पतिर्वै देवानां ब्रह्मैष वाऽएतस्य ब्रह्मा भवति तस्मात्तं ब्रह्मणे ददाति स हैतेनापि विष्ठाव्राज्यन्नाद्यकामो यजेत तदस्मिन्त्सर्वतोऽन्नाद्यं दधाति स ह्यन्नाद ऽएव भवति ॥ १२ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ ५–४–३ ॥ (५. १.) ॥

वशां न विन्देद् । अपि यैव काचाप्रवीता स्यात् । सर्वा ह्येव वशाऽप्रवीता, तामध्वर्युभ्यां ददाति । प्राणोदानौ वाऽअध्वर्यू । प्राणोदानौ मित्रावरुणौ । तस्मात्तामध्वर्युभ्यां ददाति ॥ ११ ॥

अथ य एष बार्हस्पत्यश्चरुर्भवति–तस्य शितिपृष्ठो गौर्दक्षिणा । एषा वाऽऊर्ध्वा बृहस्पतेर्दिक् । तदेष उपरिष्टादर्यम्णः पन्थाः । तस्माच्छितिपृष्ठो बार्हस्पत्यस्य दक्षिणा । तं ब्रह्मणे ददाति । बृहस्पतिर्वै देवानां ब्रह्मा । एष वा एतस्य ब्रह्मा भवति । तस्मात्तं ब्रह्मणे ददाति । स हैतेनापि विष्ठाव्राजी–अन्नाद्यकामो यजेत । तदस्मिन्त्सर्वतोऽन्नाद्यं दधाति । स ह्यन्नाद एव भवति ॥ १२ ॥

अथ य एष बार्हस्पत्य इति । 'शितिपृष्ठः' श्वेतपृष्ठः । बार्हस्पत्यचरोः श्वेतपृष्ठस्य गोर्दक्षिणात्वमुपपादयति–एषा वा ऊर्ध्वेति । "ऊर्ध्वा दिक् बृहस्पतिर्देवता"–इति श्रुतेः ऊर्ध्वा दिक् बार्हस्पत्या । 'उपरिष्टात्' उपरिभागे 'अर्यम्णः' सूर्यस्य 'पन्थाः' मार्गः; 'तस्मात्' उपरिभागे श्वेतत्वसाम्यात्, तादृशो गौर्दक्षिणात्वेन युक्त इत्यर्थः ॥

अथैतस्य हविःपञ्चकस्य फलान्तराय राजसूयाद् बहिः प्रयोगं दर्शयति–स हैतेनापीति । "विष्ठाव्राजी" एकत्र सन्निविष्टः इतस्ततः पर्यटनमकुर्वन् अन्नाद्यकामः एकत्र स्थित्वैव सर्वतो मेऽन्नं स्यादिति कामयमान इत्यर्थः । पुरुषोऽपि एतेन हविःपञ्चकेन यजनं कुर्यात् । तत् प्रशंसति–तदस्मिन्निति (तै. सं. १ । ८।१९) (तै. ब्रा. १।८।३) ॥ १२ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे पञ्चमाध्याये प्रथमं ब्राह्मणम् ॥ (५–५–१) ॥

१-बार्हस्पत्यस्य शितिपृष्ठो ब्रह्मणे । का० श्रौ० सू० १५ । २४८ । २–अन्नाद्यकामस्यात्रैवा । का० श्रौ० सू० १५ । २४९ ।

स वै प्रयुजाꣳ हविर्भिर्यजते । तद्यत्प्रयुजाꣳ हविर्भिर्यजतऽऋतून्वाऽएतत्सुयुवाणो युङ्क्ते तऽएनमृतवो युक्ता वहन्त्यृतून्त्वा प्रयुक्ताननुचरति तस्मात्प्रयुजाꣳ हविर्भिर्यजते ॥ १ ॥

तानि वै द्वादश भवन्ति । द्वादश वै मासाः संवत्सरस्य तस्माद्द्वादश भवन्ति मासि मासि यजेतेत्याहुः को वेद मनुष्यस्य तस्मान्न मासि मासि यजेत शम्यापराव्याधे शम्यापराव्याधऽएव षड्भिर्यजते प्राङ्यानथ पुनरावृत्तः शम्यापराव्याधे शम्यापराव्याधऽएव षड्भिर्यजते ॥ २ ॥

अथ द्वादश प्रयुजां हवींषि ।

स वै प्रयुजां हविर्भिर्यजते । तद् यत्प्रयुजां हविर्भिर्यजते—ऋतून्वाऽएतत्सुयुवाणो युङ्क्ते—त ऽएनमृतवो युक्ता वहन्ति—ऋतूंस्त्वा प्रयुक्ताननुचरति—तस्मात्प्रयुजां हविर्भिर्यजते ॥ १ ॥

तानि वै द्वादश भवन्ति । द्वादश वै मासाः सम्वत्सरस्य । तस्माद्द्वादश भवन्ति । मासि मासि यजेतेत्याहुः—को वेद मनुष्यस्य । तस्मान्न मासि मासि यजेत । शम्यापराव्याधे शम्यापराव्याधऽएव षड्भिर्यजते प्राङ् यान् । अथ पुनरावृत्तः शम्यापराव्याधे शम्यापराव्याधऽएव षड्भिर्यजते ॥ २ ॥

द्वितीये ब्राह्मणे प्रयुजां हवींषि विधीयन्ते । कात्यायन—" द्वादशोत्तराणि प्रयुग्घवींषि, मासान्तराणि, आहवनीयाद्वा पुरस्ताच्छम्याप्रासे दाम्याप्रास आग्नेय—सौम्य—सावित्र—बार्हस्पत्य—त्वाष्ट्र—वैश्वानरा यथोक्तम्, एवमावृत्तस्य चरवः सारस्वत—पौष्ण—मैत्र—क्षैत्रपत्य—वारुणादित्याः षट्—षट् वैकतन्ते पूर्वाग्निवाहौ द्वौ—द्वौ षण्णा—षण्णां दक्षिणा "—(का. श्रौ. सू. १६ । २६०—२६६) इति । अयमर्थः । द्वादशानेयादीनि प्रयुजां हवींषि आहवनीयात्—पूर्वदेशे एकैकशम्याव्याधप्रदेशे एकैकस्मिन् मासि एकैकं हविरिति क्रमेण षट् षट्कानि; तथा प्रत्यावृत्य तेष्वेव स्थानेषु क्रमेण षट् षट्कानि । यद्वा, षट्क षट्कमेकीकृत्य एकतन्त्रेण कुर्यात् । तेषां पूर्वाग्निवाहकौ द्वौ—द्वौ अनड्वाहौ दक्षिणेति ॥

तदिदं विधत्ते—स वै प्रयुजामिति । विधिं प्रशंसति—ऋतून् वा इति । एष ' सुयुवाणः ' यष्टा ' ऋतून् ' मासानेव प्र—' युङ्क्ते ' कर्मणे योजयति । ' ऋतवः ' अपि ' एनं ' ' युक्ताः ' सन्तो ' वहन्ति ' प्रापयन्तीष्टफलम् । इदानीमनुष्ठाताऽपि प्रयुक्तान् ' ऋतून् ' ' अनु '—लक्ष्य ' चरति ' अनुसरति, तत्तदनुसरण—जनितफलं प्राप्तुकामः, तस्मात् प्रयुजां हविर्यागः कर्त्तव्यः । तथा च तैत्तिरीयके—" मासि मासि एतानि हवींषि निरूप्याणीत्याहुः, तेनैवर्तून् प्रयुङ्क्ते "—(तै. ब्रा. १ । ८ । ४ । ३ ।) इति ॥ १ ॥

तेषां सङ्ख्यां विधत्ते—तानि वै द्वादशेति । तेषां प्रतिमासं यजनं पूर्वपक्षत्वेनोपन्यस्यति—मासि मासीति । तं पक्षं निराकरोति को वेदेति । मनुष्यस्यायुःपरिमाणस्यावगन्तुमशक्यत्वान्मासि—मासि यजनं न कर्त्तव्यमित्यर्थः ।

इति षट्कमेकीकृत्य यागकरणेऽपि कश्चिद् विशेषं पूर्वपक्षत्वेनोपन्यस्यति—शम्यापराव्याध इति । शम्या-

तद्ु तथा न कुर्यात् । (तद्) षडैवैतानि पूर्वाणि हवीꣳषि निर्वपति समानबर्हीꣳषि तासां देवतानाꣳ रूपं यथा शिशिरे युक्त्वा प्राञ्चऽआप्रावृषं यायुस्तत्षड्तून्युङ्क्ते तऽएनꣳ षड्तवो युक्ताः प्राञ्चऽआप्रावृषं वहन्ति षड्वऽर्तून्प्रयुक्तानाप्रावृषमनुचरति पूर्वाग्निवाहौ द्वौ दक्षिणा ॥ २ ॥

षडेवोत्तराणि हवीꣳषि निर्वपति । समानबर्हीꣳषि तासां देवतानाꣳ रूपं यथा पुनरावर्तेरन्वार्षिकमभि तत्षड्तून्युङ्क्ते तऽएनꣳ षड्तवो युक्ता

तद्ु तथा न कुर्यात् । षडेवैतानि पूर्वाणि हवींषि निर्वपति–समानबर्हींषि । तासां देवतानां रूपम् । यथा शिशिरे युक्त्वा प्राञ्च आप्रावृषं यायुः । तत् षड्तून्युङ्क्ते तऽएनं षड्तवो युक्ताः प्राञ्च आप्रावृषं वहन्ति । षड्वऽर्तून्प्रयुक्तानाप्रावृषमनुचरति । पूर्वाग्निवाहौ द्वौ दक्षिणा ॥ २ ॥

षडेवोत्तराणि हवींषि निर्वपति–समानबर्हींषि । तासां देवतानां रूपम्–यथा पुनरावर्तेरन्वार्षिकमभि । तत् षड्तून्युङ्क्ते । तऽएनं षड्तवो युक्ता वार्षिकमभिवहन्ति । षड्वऽर्तून्प्रयुक्तान्वार्षिकमनुचरति ।

परस्ता त्रिष्यनि निपतति यत्रेति स शम्यापरास्याख्यो देशः । तत्र देशे पूर्वैः 'षड्भिः' 'प्राङ्' प्राङ्मुखो 'यान्' गच्छन् यजेत । आहवनीयात् पूर्वदेशे एकैकशम्याप्रासे षट् कर्तव्यानीत्यर्थः । अथ पुनरिति । पुनःशब्देन एकैकशम्याप्रासप्रदेशे अपराणि षट् कर्तव्यानीति ॥ १ ॥

त पक्षं निराकृत्य पक्षान्तरं विधत्ते–तद्ु तथेति । 'पूर्वाणि' 'षट् हवींषि' 'समानबर्हींषि'; बर्हिःशब्दस्तन्त्रोपलक्षकः, एकतन्त्राणि कर्तव्यानीत्यर्थः । पूर्वहविःषट्कदेवताः प्रशंसति–तासां देवतानामिति । 'तासां' पूर्वहविःषट्कस्य देवतानाम् अग्नीषोमादीनां षण्णां रूपमेतत् । 'यथा' 'शिशिरे' ऋतौ 'युक्त्वा' युक्ताश्वाः राजानः 'प्राञ्चः' सन्तः 'आप्रावृषं' प्रावृट्कालपर्यन्तं 'यायुः' गच्छेयुः । तदिदं प्राङ्मुखयानं पूर्वपूर्वशम्याप्रासेषु यष्टव्यानामग्न्यादिदेवतानां सम्बन्धि रूपमित्यर्थः । प्रयुजां पूर्वाणि षड्हवींषि प्रस्तुत्य तैत्तिरीयके शिशिरादिषु षट्सु मासेषु राजभेदेन प्राङ्मुखा यात्रा प्रतिमासं व्यापारभेदश्च समाम्नातः– "आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपति, तस्माच्छिशिरे कुरुपञ्चालाः प्राञ्चो यान्ति । सौम्यं चरुं, तस्माद् वसन्तं व्यवसायादयन्ति । सावित्रं द्वादशकपालं, तस्मात् पुरस्तादुद्यतां सवित्रा विरुन्धते । गार्हपत्यं चरुं, सवित्रैव विरुध्य ब्राह्मणा यजमानादयते । त्वाष्ट्रमष्टाकपालं रूपाण्येव तेन कुर्वते । वैश्वानरं द्वादशकपालं, तस्माज्जघन्ये नैदाघे प्रत्यञ्चः कुरुपञ्चाला यान्ति "–(तै. ब्रा. १ । ८ । ४ । १, २ ।) इति । तदनेन पूर्वहविःषट्केन षड्तुमागानेव युङ्क्ते । 'ऋतु'–शब्दो मासपरः; "वासन्तिकावृतू"–इति व्यवहारात् (वा. सं. १३।२५।) यद्वा, "पञ्च वै मासाः" इति पञ्चानां मासानां व्यवहारात् पञ्चद्वयात्मक ऋतुरित्यर्थः ॥ पूर्वषट्कस्य दक्षिणां विधत्ते–पूर्वाग्नीति । पूर्वाग्निमाहवनीयं वहतीति पूर्वाग्निवाहोऽनड्वाहः । तेषां मध्ये द्वौ दक्षिणात्वेन देयावित्यर्थः ॥ २ ॥

उत्तरहविःषट्कस्यापि समानतन्त्रत्वं दर्शयति–षडेवोत्तराणीति । तानि प्रशंसति–तासां देवतानामिति । 'वार्षिकमभि' वर्षर्तुसम्बन्धिनं प्रथमं मासमभिलक्ष्य पुनरावर्तेरन् । शिशिरे दिग्विजयाय प्राञ्चः प्रयाताः

व्वार्षिकमभि वहन्ति षड्वाऽऋतून्प्रयुक्तान्वार्षिकमनुचरति पूर्वाग्निवाहौ द्वौ दक्षिणा तद्यत्पूर्वाग्निवाहौ दक्षिणऽर्तून्वाऽएतत्सुषुवाणो युङ्क्ते व्वहन्ति वाऽअनड्वाहस्तस्मात्पूर्वाग्निवाहौ दक्षिणा ॥ ४ ॥

तद्ध स्मैतत्पुरा कुरुपञ्चाला आहुः । (ऋँ) ऋतवो वाऽअस्मान्युक्ता व्वहन्त्यृतून्वा प्रयुक्ताननुचरामऽइति यदेषाᳬं राजानो राजसूययाजिन ऽआसुस्तद्ध स्म तदभ्याहुः ॥ ५ ॥

(रा) आग्नेयोऽष्टाकपालः पुरोडाशो भवति । सौम्यश्चरुः सावित्रो द्वादशकपालो वाऽष्टाकपालो वा पुरोडाशो बार्हस्पत्यश्चरुस्त्वाष्ट्रो दश-कपालः पुरोडाशो व्वैश्वानरो द्वादशकपालऽएतानि षट्पूर्वाणि हवीᳬंषि भवन्ति ॥ ६ ॥ (शतम् ३२००)

षडेवोत्तरे चरवः । सारस्वतश्चरुः पौष्णश्चरुर्मैत्रश्चरुः क्षैत्रपत्यश्चरुर्वा-रुणश्चरुरादित्यश्चरुरेतऽउ षडुत्तरे चरवः ॥ ७ ॥

पूर्वाग्निवाहौ द्वौ दक्षिणा । तद्यत्पूर्वाग्निवाहौ दक्षिणा । ऋतून्वाऽएतत्सुषुवाणो युङ्क्ते—वहन्ति वा ऽअनड्वाहः—तस्मात्पूर्वाग्निवाहौ दक्षिणा ॥ ४ ॥

तद्ध स्मैतत्पुरा कुरुपञ्चाला आहुः। ऋतवो वाऽअस्मान्युक्ता वहन्ति—ऋतून्वा प्रयुक्ताननुचराम इति । यदेषां राजानो राजसूययाजिन आसुः—तद्ध स्म तदभ्याहुः ॥ ५ ॥

आग्नेयोऽष्टाकपालः (१) पुरोडाशो भवति, सौम्यश्चरुः (२), सावित्रो द्वादशकपालो वाऽष्टाकपालो वा पुरोडाशः (३), बार्हस्पत्यश्चरुः (४), त्वाष्ट्रो दशकपालः पुरोडाशः (५), वैश्वानरो द्वादशकपालः (६)—एतानि षट् पूर्वाणि हवींषि भवन्ति ॥ ६ ॥

षडेवोत्तरे चरवः । सारस्वतश्चरुः (१), पौष्णश्चरुः (२), मैत्रश्चरुः (३), क्षैत्रपत्यश्चरुः (४), वारुणश्चरुः (५), आदित्यश्चरुः (६)—एतऽउ षडुत्तरे चरवः ॥ ७ ॥

कुरुपञ्चालादयो दिग्विजयार्थं द्वितीयमासे परकीयं राष्ट्रं सर्वात्मना विनाश्य स्वदेशं प्रति प्रत्यङ्मुखा निवर्तन्ते । तत् ' एतत् ' सारस्वत्यादिदेवतानां प्रतिनिवृत्त्या यष्टव्यानां रूपमित्यर्थः । तत् षड्वृतूनिति । ' तत् ' तेन उत्तरहविःषट्कयागेन प्राडादीन् षण्मासान् योजितवान् भवति । तेषामनडुद्वय दक्षिणां विधत्ते—पूर्वाग्नीति । पूर्वाग्निवाहो दक्षिणात्वं सम्भूय प्रशंसति—तद्यत्पूर्वाग्नीति ॥ ४ ॥

उक्तं द्वादशप्रयुक्तहविःकरणेन ऋतुप्रयोगं कुरुपञ्चालवृत्तान्तमुखेन द्रढयति—तद्ध स्मैतदिति । पूर्वं ' कुरु-पञ्चालाः ' 'आहुः' वदन्ति, विचारयन्ति,—' अस्मान् ऋतवो युक्ताः ' सन्तो 'वहन्ति' 'प्रयुक्तान् ऋतून्' 'अनु-लक्ष्य ' चरामः ' अनुसराम इति । आशंसमानानाम् ' एषां ' राज्ञां मध्ये ये 'राजानः' राजसूययाजिनः आसुः', ते प्रयुक्तहविःकरणमृतुप्रयोगरूपमिति प्रत्यूचुरिति तस्यार्थः ॥ ५ ॥

तानि द्वादश हवींषि उद्दिशति—आग्नेयोऽष्टाकपाल इति । तत्र पूर्वाणि षड्हवींषि च पुरोडाशात्मकानि, इतराणि तु चर्वात्मकान्येवेत्यर्थः. (तै स. १ । ८ । ४ । २०) ॥ ६ ॥ ७ ॥

(ग्रो७ऽथ) अथ श्येनीं विचित्रगर्भामदित्याऽआलभते । तस्या ऽएषैवा- वृद्याऽष्टापद्ये व्वशायाऽइयं वाऽअदितिरस्याऽएवैनमेतद्गर्भं करोति तस्या ऽएतादृश्येव श्येनी विचित्रगर्भा दक्षिणा ॥ ८ ॥

(ग्र८ऽथ) अथ पृषतीं विचित्रगर्भां मरुद्भ्य ऽआलभते । तस्या एषैवा- वृद्विशो वै मरुतो विशामेवैनमेतद्गर्भं करोति तस्या ऽएतादृश्येव पृषती विचित्रगर्भा दक्षिणा ॥ ९ ॥

(ग्रे) एतौ पशुबन्धौ । तदेतावेव सन्तावन्यथैवालभन्ते यामदित्याऽआ-

अथ पशुद्वयम् ।

(१) अथ श्येनीं विचित्रगर्भामदित्याऽआलभते । तस्या एषैवावृद्, याऽष्टापद्यै वशायै । इयं वाऽअदितिः । अस्या एवैनमेतद्गर्भं करोति । तस्या एतादृश्येव श्येनी विचित्रगर्भा दक्षिणा ॥ ८ ॥

(२) अथ पृषतीं विचित्रगर्भां मरुद्भ्य आलभते । तस्या एषैवावृत् । विशो वै मरुतः । विशामेवैनमेतद्गर्भं करोति । तस्या एतादृश्येव पृषती विचित्रगर्भा दक्षिणा ॥ ९ ॥

एतौ पशुबन्धौ । तदेतावेव सन्तावन्यथैवालभन्ते । यामदित्या आलभन्ते–आदित्येभ्यस्तामाल-

अथ पशुद्वयं विधीयते । तत्र कात्यायनः–" अष्टौ तदीयपशुबन्धौ गर्भिणीभ्यां स्वगुणदक्षिणौ, श्येन्यादित्येभ्योऽदित्यै वा, वैश्वदेवी पृषती मारुती वा "–(का. श्रौ. सू. १९ । २५६–२५८) इति । श्वेतां गर्भिणीमादित्येभ्योऽदित्यै वा आलभेत, पृश्नीं गर्भिणीं विश्वेभ्यो देवेभ्यो मरुद्भ्यो वेति तदर्थः ।

तत्र स्वमतानुसारेणादितिदेवत्यं पशुबन्धं विधत्ते–अथ श्येनीमिति । ' श्येनीं ' श्वेतवर्णां ' विचित्रगर्भां ' प्रज्ञातगर्भाम् ' अदित्यै ' आलभेत । प्रयोगमतिदिशति–तस्या एषेति । ' आवृत् ' क्रिया ' या ' ' अष्टापद्यै ' 'वशायै' गर्भिण्या वशाया अनुबन्ध्यायाः प्रयोगक्रमः, स एवास्या इत्यर्थः । तत्प्रयोगस्तु चतुर्थकाण्डे पञ्चमेऽध्याये द्वितीये ब्राह्मणे–" उत्खिद्य वपामनुमर्शं गर्भमेष्टवे ब्रूयात् "–इत्यादिना स्पष्टमीरितः (श. प. ४ । ५ । २ । १ ।) । एतद्देवतां प्रशंसति–इयं वा इति । ' अदितिः ' नाम ' इयं ' पृथिवी, तस्माददितिदेवत्यगर्भिणीयागेन ' एनं ' यजमानं भूमेरेव गर्भत्वेन कृतवान् भवति ॥ एतस्य कर्मणो दक्षिणां विधत्ते–तस्या एतादृश्येवेति । ' एतादृशी ' एतद्वर्णा प्रज्ञातगर्भा ' दक्षिणा ' ॥ ८ ॥

पशुबन्धान्तरं विधत्ते–अथ पृषतीमिति । ' पृषतीं ' बिन्दुयुक्तां, ' विचित्रगर्भां ' विचित्रवर्णां गर्भिणीम् ' मरुद्भ्यः ' देवेभ्यः आलभेत । तस्यापि प्रयोगप्रकारं पूर्ववदतिदिशति–तस्या एषेति । मरुतो विट्त्वान्मरुद्देवत्यपशुयागेन ' एनं ' सुन्वन्तं ' विशां ' प्रजानां ' गर्भम्, ' तदुपजीव्यं कृतवान् भवति । तस्यापि दक्षिणां विधत्ते–तस्या एतादृशीति । एवकारेणान्यवर्णदक्षिणानिवृत्तिः । दक्षिणाभेदेनानयोः कर्मभेदः ॥ ९ ॥

एतौ पशुबन्धाविति । उक्तस्य पशुबन्धद्वयस्य शाखाभेदेन देवतान्तरसम्बन्धं दर्शयति–तदेतावेवेति ।

१–' अष्टावरी अनुबन्ध्यानाम ' एतद कर्ममध्ये ।

लभन्तऽआदित्येभ्यस्तामालभन्ते सुर्वं वाऽआदित्याः सुर्वस्यैवैनमेतद्गुर्भं करोति यां मरुद्भ्य आलभन्ते विश्वेभ्यस्तां देवेभ्यऽआलभन्ते सुर्वं वै विश्वेदेवाः सुर्वस्यैवैनमेतद्गुर्भं करोति ॥ १० ॥

इति चतुर्थप्रपाठके चतुर्थं ब्राह्मणम् । (५-४-४) (५.२.)

अभिषेचनीयेनेष्ट्वा । केशान्न वपते तद्यत्केशान्न वपते व्वीर्यं वाऽएतद्पाᳪ रसः सम्भृतो भवति येनैनमेतदभिषिञ्चति तस्याभिषिक्तस्य केशान्प्रथमान्प्राप्नोति स यत्केशान्वपेतैताᳪ श्रियं जिह्मां व्विनाशयेद्व्युदुह्यात्तस्मात्केशान्न वपते ॥ १ ॥

भन्ते । सर्वं वाऽआदित्याः । सर्वस्यैवैनमेतद्गर्भं करोति । यां मरुद्भ्य आलभन्ते-विश्वेभ्यस्तां देवेभ्य आलभन्ते । सर्वं वै विश्वेदेवाः, सर्वस्यैवैनमेतद्गर्भं करोति ॥ १० ॥

अथ केशवपनीयोऽतिरात्रः ।

अभिषेचनीयेनेष्ट्वा केशान्न वपते । तद् यत्केशान्न वपते । वीर्यं वाऽएतदपां रसः सम्भृतो भवति। येनैनमेतदभिषिञ्चति । तस्याभिषिक्तस्य केशान्प्रथमान् प्राप्नोति । स यत्केशान्वपेत । एतां श्रियं जिह्मां विनाशयेद् व्युदुह्यात् तस्मात्केशान्न वपते ॥ १ ॥

एवकारेणादितिमरुत्सम्बन्धो विवक्षितः । ' अन्यथैव ' इति यदुक्तम्, तदेव स्पष्टयति-यामदित्या इत्यादिना । (तै. सं. १ । ८ । १९ ।) ॥ १० ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मण-
भाष्ये पञ्चमकाण्डे पञ्चमेऽध्याये द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥ (५-५-२) ॥

तृतीये केशवपनीयातिरात्रस्य वैशेषिका धर्मा उच्यन्ते । सूत्रम्-" अभिषेचनीयाद्वा संवत्सरात् केशवपनीयोऽतिरात्रः सोमापवर्गः" (का. श्रौ. सू. १५।२६९।) इति । पशुबन्धद्वयानन्तरं केशवपनीयातिरात्रयागः कर्त्तव्यः । अभिषेचनीयसोमयागं कृत्वा संवत्सरपर्यन्तं केशवपनाकरणलक्षणं व्रतमाचर्यम्, तदन्ते तद्व्रतविसर्जनार्थमेकः सोमयागः पौर्णमासीसुत्यः कार्यः, स एव केशवपनीयातिरात्र उच्यते । रात्रिमतीत्य वर्तत इत्यतिरात्रः अतिरात्रसंस्थया कार्य इत्यर्थः ॥

तमिमं विधत्ते-अभिषेचनीयेनेष्ट्वेति । अभिषेचनीययागादनन्तरं केशवपनीयकरणे कारणमाह-वीर्यं वा एतदपामिति । पूर्वमभिषेककाले वीर्यरूपोऽपां रसः प्रथमं केशानेव प्राप्तवान्, तेषां केशानां वपने अभिषेकेणागच्छन्तीं ' श्रियम् ' एव ' जिह्मां ' कुटिलां विनाशितवान् भवति । किञ्च 'व्युदुह्यात्' गतसारोऽपि भवेत् । तस्मात् केशवापो न कर्त्तव्य इत्यर्थः ॥ १ ॥

संवत्सरं नु वपते। संव्वत्सरसंमिता वै व्रतचर्या तस्मात्संव्वत्सरं नु वपते सुऽ एषु व्रतविसर्जनीयोपयोगो नाम स्तोमो भवति केशवपनीयः ॥ २ ॥

तस्यैकविंशं प्रातःसवनं सप्तदशं माध्यन्दिनं सवनं पञ्चदशं तृतीयसवनं सहोक्थैः सह षोडशिना सह रात्र्या ॥ ३ ॥

त्रिवृद्राथन्तरः सन्धिर्भवति। (त्ये) एषुऽएवैकविंशो युऽएष तपति सुऽएतस्मादेकविंशादपयुङ्क्ते स सप्तदशमभिप्रत्यवैति सप्तदशात्पञ्चदशं पञ्चदशादस्यामेव त्रिवृति प्रतिष्ठायां प्रतितिष्ठति ॥ ४ ॥

संवत्सरं न वपते। सम्वत्सरसंमिता वै व्रतचर्या। तस्मात्सम्वत्सरं न वपते। स एष व्रतविसर्जनीयोपयोगो नाम स्तोमो भवति केशवपनीयः ॥ २ ॥

तस्यैकविंशं प्रातःसवनम्, सप्तदशं माध्यन्दिनं सवनम् पञ्चदशं तृतीयसवनम्। सहोक्थैः, सह षोडशिना, सह रात्र्या ॥ ३ ॥

त्रिवृद्राथन्तरः सन्धिर्भवति। एष एवैकविंशो य एष तपति। स एतस्मादेकविंशादपयुङ्क्ते। स सप्तदशमभि प्रत्यवैति, सप्तदशात्पञ्चदशम्, पञ्चदशादस्यामेव त्रिवृति प्रतिष्ठायां प्रतितिष्ठति ॥ ४ ॥

तत्सावधिकालं दर्शयति—संवत्सरं न वपत इति। केशवपनीयशब्दं निर्वक्ति—स एष व्रतेति। संवत्सरसम्मितव्रतविसर्जनद्वारा केशवपनार्थम् उपयुज्यमानः क्रियमाणः 'स्तोमः' एकविंशादिस्तोमवान् यागः केशवपनीय इत्यर्थः ॥ २ ॥

तत्र सामगैर्गीयमानेषु स्तोत्रेषु चोदकेन प्रातःसवनादिषु त्रिवृदादिस्तोमप्राप्तौ तानपवदितुं विशेषं दर्शयति—तस्यैकविंशमिति। प्रातःसवनमेकविंशस्तोमयुक्तं कर्तव्यम्, माध्यन्दिनं सप्तदशस्तोमकम्; अस्य सोमयागस्य अतिरात्रसंस्थात्वात्। तृतीयसवने अग्निष्टोमवद् द्वादशस्तोत्राणि, तत उत्तरं त्रीण्युक्थस्तोत्राणि, एकं षोडशिस्तोत्रम्, रात्रिपर्यायस्तोत्राणि द्वादश; तानि सर्वाण्यपि पञ्चदशस्तोमकानि कर्तव्यानीत्यर्थः। स्तोमक्लृप्तिप्रकारस्तु "प्राचीमारोह" इत्यत्र दिक्समारोहणमन्त्रव्याख्यावसरे दर्शितः (श. प. ५। ४। १। ४) ॥ ३ ॥

किंच—त्रिवृद्राथन्तर इति। पूर्वदिवसरात्रिशेषे उत्तरदिवसस्योषःकाले यज्ञसंस्थापकमेकं परमं स्तोत्रं तृतीयस्तोत्रं तृतीयपर्यायस्यान्ते रथन्तरसाम्ना गातव्यम्, तत् सन्धिस्तोत्रमित्युच्यते। तत् स्तोत्रं त्रिवृत्स्तोमयुक्तं कार्यम्। एकविंशादवरोहणक्रमेण त्रिवृत्पर्यन्तं यत् स्तोमकरणमुक्तम्, तत् सूर्यलोकादिक्रमाद् भूम्यवस्थानात्मना प्रशंसति—एष एवैकविंश इति। 'य एष तपति', 'सः' 'एकविंशः' सूर्य इत्यर्थः; तस्मात् 'अपयुङ्क्ते' अवरोहतीत्यर्थः। सोऽवरुह्यावरुह्य त्रिवृद्रूपायामस्यां भूमिलक्षणायां 'प्रतिष्ठायां प्रतिष्ठितवान् भवति ॥ ४ ॥

तस्य रथन्तरं पृष्ठं भवति । (तौ) इयं वै रथन्तरमस्यामेवैतत्प्रतिष्ठा-यां प्रतितिष्ठत्यतिरात्रो भवति प्रतिष्ठा वाऽअतिरात्रस्तस्मादतिरात्रो भवति ॥ ५ ॥

स वै न्येव वर्तयते । केशान्न वपते वीर्यं वाऽएतद्रपाᳬं रसः सम्भृतो भवति येनैनमेतदभिषिञ्चति तस्याभिषिक्तस्य केशान्प्रथमान्प्राप्नोति स यत्केशान्वपेतैताᳬं श्रियं जिह्मां विनाशयेद्व्युदुह्यादथ यन्निवर्तयते तदात्मन्यैवैताᳬं श्रियं नियुनक्ति तस्मान्न्येव वर्तयते केशान्न वपते तस्यै-षैव व्रतचर्या भवति यावज्जीवं नास्यां प्रतितिष्ठति ॥ ६ ॥

(त्या) आसन्द्याऽ उपानहाऽउपमुञ्चते । (तऽ) उपानद्भ्यामधि यदस्य यानं भवति रथो वा किंचिद्वा सर्वं वाऽएषऽ इदमुपर्युपरि भवत्यर्वागेवा-

---

तस्य रथन्तरं पृष्ठं भवति । इयं वै रथन्तरम् । अस्यामेवैतत्प्रतिष्ठायां प्रतितिष्ठति । अतिरात्रो भवति । प्रतिष्ठा वाऽअतिरात्रः । तस्मादतिरात्रो भवति ॥ ५ ॥

स वै न्येव वर्तयते, केशान्न वपते । वीर्यं वाऽएतदपां रसः सम्भृतो भवति–येनैनमेतदभिषिञ्चति । तस्याभिषिक्तस्य केशान्प्रथमान्प्राप्नोति । स यत् केशान्वपेत–एतां श्रियं जिह्मां विनाशयेद् व्युदुह्यात् । अथ यन्निवर्तयति । तदात्मन्येवैतां श्रियं नियुनक्ति । तस्मान्न्येव वर्तयते । केशान्न वपते । तस्यैषैव व्रतचर्या भवति यावज्जीवं नास्यां प्रतितिष्ठति ॥ ६ ॥

आसन्द्या उपानहाऽउपमुञ्चते । उपानद्भ्यामधि यदस्य यानं भवति, रथो वा किञ्चिद्वा–सर्वं

माध्यन्दिने सवने रथन्तर बृहत्साम वा पृष्ठस्तोत्र प्रकृतौ विकल्पितम्, अत्र त्वेक नियमयति–तस्य रथ-न्तरमिति । अस्य सोमयागस्यातिरात्रसंस्थात्व प्रतिष्ठात्मना प्रशंसति–अतिरात्र इति । अतिरात्रसंस्थात्मना कृत एष क्रतु. प्रतिष्ठारूपः ॥ ५ ॥

अस्य क्रतो. केशवपनविसर्जनार्थं क्रियमाणत्वात् तदन्ते केशवापः कार्यः ; तत्र कश्चिद् विशेषं विधत्ते–स वै न्येव वर्तयत इति । ' स ' यजमानो निवर्त्तयते केशान् निकृन्तेदेव, न वपेत्, वपन नाम मुण्डनं तन्न कुर्यात्, निवर्त्तन कर्त्तनम् , तत् कुर्यादित्यर्थः । वीर्यं वा इत्यादेरर्थः पूर्वं व्याख्यातः । निवर्त्तनपक्षे केशाङ्कुराणां विद्यमानत्वात् ' आत्मन्येव ' ' एता श्रिय ' नियोजितवान् भवतीत्यर्थः ॥

मुन्वतः काश्चिन्नियमान् दर्शयति–तस्यैषैवेति । ' एषा ' केशकर्त्तनलक्षणा ' व्रतचर्या ' यावज्जीव कर्त्तव्या न केशमुण्डन कार्यम । कदाचिदपि ' अस्यां ' भूमौ ' न प्रतितिष्ठति ' अवस्थान न कुर्यात् ॥ ६ ॥

कुत्रावतिष्ठेतेति तद्दर्शयति–आसन्द्या इति । ' आसन्द्याः ' अवरोहणसमयेऽपि ' उपानहौ ' पादुके उप-

स्मादिदᳬँ सर्व्वं भवति यो राजसूयेन यजते तस्मादस्यैषैव व्रतचर्य्या भवति यावज्जीवं नास्यां प्रतितिष्ठति ॥ ७ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ५-४-५ ॥ (५. ३.) ॥

श्येत ऽआश्विनो भवति । श्येताविव ह्यश्विनावविर्मल्हा सारस्वती भवत्यृषभमिन्द्राय सुत्राम्ण ऽआलभते दुर्व्वेदा ऽएवᳬँ समृद्धाः पशवो यद्येवᳬँ समृद्धान्न विन्देदप्यजानेवालभेरंस्ते हि सुश्रपतरा भवन्ति स यदजानालभेरंल्लोहित ऽआश्विनो भवति तद्यदेतया यजते ॥ १ ॥

वाऽएष इदमुपर्युपरि भवति । अर्वागेवास्मादिदं सर्वं भवति-यो राजसूयेन यजते । तस्मादस्यैषैव व्रतचर्या भवति-यावज्जीवं नास्यां प्रतितिष्ठति ॥ ७ ॥

अथ चरकसौत्रामणिः ।

श्येन आश्विनो भवति । श्येताविव ह्यश्विनौ । अविर्मल्हा सारस्वती भवति । ऋषभमिन्द्राय सुत्राम्णऽआलभते । दुर्वेदा एवं समृद्धाः पशवः । यद्येवं समृद्धान्न विन्देद्-अप्यजानेवालभेरन् । ते हि सुश्रपतरा भवन्ति । स यदजानालभेरन्-लोहित आश्विनो भवति । तद् यदेतया यजते ॥ १ ॥

सुखेन । इतस्ततः सञ्चरणसमये रथं वा यानं वाऽऽरोहेत् । एतादृशं व्रतं राजसूययाजिनो 'यावज्जीवं' कर्तव्यमित्यर्थः ॥ ७ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये
पञ्चमकाण्डे पञ्चमेऽध्याये तृतीयं ब्राह्मणम् ॥ (५-५-३) ॥

सोमप्रधाने राजसूये सप्त सोमयागाः । तत्र, पवित्राख्यसोमयागे विशेषाभावात् स नोक्तः; अभिषेचनीय-दशपेय-केशवपनीयातिरात्रेषु केचिद् वैशेषिका धर्मा उक्ताः; व्युष्टिद्विरात्रोऽग्निष्टोमातिरात्रः क्षत्रधृतिरिति सोमयागत्रयं केशवपनीयादनन्तरं कर्तव्यम् । तेषां सोमयागविकृतित्वादग्निष्टोमवत् सर्वमङ्गजातं कर्तव्यम्, तत्र विशेषाभावादत्र नोक्ताः; तदनन्तरकर्तव्या सौत्रामण्यभिधीयते (आ. श्रौ. सू. १८ । २२ । २० । २१) इति । तत्र पशुत्रयं देवतासम्बन्धविशिष्टं विधत्ते- श्येत आश्विन इति । अश्विदेवत्यः 'श्येतः' पशुरालभ्यः । 'मल्हा' गलस्तनयुतेत्यर्थः । ताम् 'अविम्' मेषीं सरस्वत्यै आलभेत । 'सुत्राम्णे' सुष्ठुत्रात्रे, एतद्गुणकाय 'इन्द्राय' 'ऋषभं' सेचनसमर्थमालभेत । उक्तपशुषु श्येतगलस्तनयुक्तत्वरूपं गुणमसम्भाविनं मत्वा श्रुतिः स्वयमेव पक्षान्तरमाह-दुर्वेदा इति । 'एवम्' उक्तरीत्या 'समृद्धाः' गुणवत्त्वेन सम्पूर्णाः पशवो 'दुर्वेदाः' दुर्लभाः, तेषामलाभे तत्तद्देवत्यान् 'त्रीन् अजान् एव' आलभेत । 'सुश्रपतराः' सुखेन श्रपयितुमर्हाः । अजत्रयपक्षे आश्विनपशोः कञ्चिद्गुणं विधत्ते-लोहित आश्विन इति । अत एव कात्यायनः-

---

१-त्रिषु पशुवधश्चतुर्थ्याम् । का० श्रौ० सू० १५ । २७३ ।

त्वष्टुर्ह वै पुत्रः । (त्रि) त्रिशीर्षा षडक्षऽआस तस्य त्रीण्येव मुखान्यासुस्तद्यदेवꣳरूपऽआस तस्माद्विश्वरूपो नाम ॥ २ ॥

तस्य सोमपानमेवैकं मुखमास । सुरापाणमेकमन्यस्माऽअशनायैकं तमिन्द्रो दिद्वेष तस्य तानि शीर्षाणि प्रचिच्छेद ॥ ३ ॥

स यत्सोमपानमास । ततः कपिञ्जलः समभवत्तस्मात्स बभ्रुकऽइव बभ्रुरिव हि सोमो राजा ॥ ४ ॥

(त्राऽथ) अथ यत्सुरापाणमास । ततः कलविङ्कः समभवत्तस्मात्सोऽभिमाद्यत्कऽइव वदत्यभिमाद्यन्निव हि सुरां पीत्वा वदति ॥ ५ ॥

(त्यु) अथ यदन्यस्माऽअशनायास । ततस्तित्तिरिः समभवत्तस्मात्स विश्वरूपतमऽइव सन्त्येव घृतस्तोकाऽइव त्वन्मधुस्तोकाऽइव त्वत्पर्णेष्वाश्चुतिताऽएवꣳरूपमिव हि स तेनाशनमावयत् ॥ ६ ॥

त्वष्टुर्ह वै पुत्रस्त्रिशीर्षा षडक्ष आस । तस्य त्रीण्येव मुखान्यासुः । तद् यदेवंरूप आस—तस्माद्विश्वरूपो नाम ॥ २ ॥

तस्य सोमपानमेवैकं मुखमास, सुरापाणमेकम्, अन्यस्माऽअशनायैकम् । तमिन्द्रो द्विद्वेष । तस्य तानि शीर्षाणि प्रचिच्छेद ॥ ३ ॥

स यत्सोमपानमास—ततः कपिञ्जलः समभवत् । तस्मात्स बभ्रुक इव । बभ्रुरिव हि सोमो राजा ॥ ४ ॥

अथ यत्सुरापाणमास—ततः कलविङ्कः समभवत् । तस्मात्सोऽभिमाद्यत्क—इव वदति—अभिमाद्यन्निव हि सुरां पीत्वा वदति ॥ ५ ॥

अथ यदन्यस्माऽअशनायास—ततस्तित्तिरिः समभवत् । तस्मात्स विश्वरूपतम इव । सन्त्येव

" आश्विनोऽज श्येनः, मेषाऽवि सारस्वती, ऋषभमिन्द्राय सुत्राम्णे, तद्गुणाभावेऽजाः, प्रथमो लोहित. "—(का. श्रौ. सू. १९ । २७१ २७८) इति । एतेषां पशूनां सौत्रामणीसम्बन्धं दर्शयति—तद्यदेतयेति । पशुबन्धस्या 'एतया' सौत्रामण्या यष्टव्यमित्यर्थः ॥ १ ॥

अथ सौत्रामण्या सुत्रामेन्द्रसम्बन्धप्रदर्शनसरस्वतीसम्बन्धम्, तत्रोपयुक्तद्रव्यादिकमाख्यायिकामुखेन दर्शयति—त्वष्टुर्ह वै पुत्र इति । पूर्वं त्वष्टुः पुत्रस्य विश्वरूपस्य त्रिशीर्ष्णः त्रीणि मुखान्यासन् । तत्र 'एकं' मुखं 'सोमपानम्', द्वितीयं 'सुरापाणम्' तृतीयम् 'अन्यस्मै अशनाय' बभूव । एवम्भूतस्य विश्वरूपस्य त्रीणि शिरांसि 'इन्द्रः' 'द्विद्वेष' चिच्छेद । तच्छिरोभ्यस्त्रिभ्यो मुखेभ्यः कपिञ्जलकलविङ्कतित्तिरयस्त्रयः पक्षिणः समभवन् । कपिञ्जलस्य सोमपानमुखजातत्वात् तत्समानो बभ्रुवर्णो जातः, कलविङ्कस्य सुरापाणमुखजातत्वात् सुरापायिवदभिमाद्यद्वचनम्, तित्तिरेस्त्वशनभोजकमुखजन्यत्वान्नानारूपत्वम् । अशने हि घृतमधुबिन्दुसद्भावाद्विचित्रपक्षिणि तदाकारदर्शनसद्भावः । 'अवदत्'—इति वेदे. व्यादनार्थाच्छान्दसः शप् ॥ २–६ ॥

(त्स) स त्वष्टा चुक्रोध । कुविन्मे पुत्रमवधीदिति सोऽपेन्द्रमेव सोममाजह्रे स यथाऽयꣳ सोमः प्रसुतऽ एवमपेन्द्रऽ एवास ॥ ७ ॥

(से) इन्द्रो ह वाऽईक्षांचक्रे । (कऽ) इदं वै मा सोमादन्तर्यन्तीति स यथा बलीयानबलीयसऽ एवमनुपहूतऽएव यो द्रोणकलशे शुक्रऽआस तं भक्षयांचकार स हैनं जिहिꣳस सोऽस्य विष्वङ्ङेव प्राणेभ्यो दुद्राव मुखाद्धैवास्य न दुद्राव तस्मात्प्रायश्चित्तिरास स यद्धापि मुखादद्रोष्यन्न हैव प्रायश्चित्तिरभविष्यत् ॥ ८ ॥

(त्र) चत्वारो वै वर्णाः । (०) ब्राह्मणो राजन्यो वैश्यः शूद्रो न हैतेषामेकश्चन भवति यः सोमं वमति स यद्धैतेषामेकश्चित्स्यात्स्याद्धैव प्रायश्चित्तिः ॥ ९ ॥

घृतस्तोका इव तत्-मधुस्तोका इव तत्-पर्णोंष्वाश्चुतिनाः । एवंरूपमिव हि सः । तेनाशनमावपत् ॥ ६ ॥

स त्वष्टा चुक्रोध-कुविन्मे पुत्रमवधीदिति । सोऽपेन्द्रमेव सोममाजह्रे । स यथाऽयं सोमः प्रसुतः एवमपेन्द्र एवास ॥ ७ ॥

इन्द्रो ह वाऽईक्षाञ्चक्रे । इदं वै मा सोमादन्तर्यन्तीति । स यथा बलीयानबलीयसः-एवमनुपहूत एव-यो द्रोणकलशे शुक्र आसत्-तं भक्षयाञ्चकार । स हैनं जिहिंस । सोऽस्य विष्वङ्ङेव प्राणेभ्यो दुद्राव । मुखाद्धैवास्य न दुद्राव । तस्मात्प्रायश्चित्तिरास । स यद्धापि मुखादद्रोष्यत्-न हैव प्रायश्चित्तिरभविष्यत् ॥ ८ ॥

चत्वारो वै वर्णाः-ब्राह्मणो, राजन्यो, वैश्यः, शूद्रः । न हैतेषामेकश्चन भवति-यः सोमं वमति । स यद्धैतेषामेकश्चित् स्यात्-स्याद्धैव प्रायश्चित्तिः ॥ ९ ॥

स त्वष्टेति । ततस्तस्य च्छिन्नशीर्ष्णो विश्वरूपस्य पिता ' त्वष्टा ' ' कुवित् ' व्यर्थम ' मे ' मम ' पुत्रम् ' ' अवधीत् ' ' इति ' क्रुद्धः सन् ' अपेन्द्रम् ' इन्द्रवर्जितम् ' एव ' ' सोमं ' सोमयागम् ' आजह्रे ' अनुष्ठितवान्;-यथा सोमः इन्द्रवर्जितः ' प्रसुतः ' अभिषुतः स्यात् तथेत्यर्थः ॥ ७ ॥

अथ ' इन्द्रः ' त्वष्ट्रादयः मा सोमव्यवहित कुर्वन्तीति निश्चित्य ' अनुपहूतः ' सन् द्रोणकलशस्थित सोममपहृत्य 'भक्षयाञ्चकार' । यथा बलवान् पुरुषो बलरहितस्य अन्नादिकमपहरति, तद्वत् । स पीतः सोमः ' एनं ' ' जिहिंस ' बाधितवान् । अस्य ' प्राणेभ्य ' नासिकादिस्थानेभ्यः ' एव ' ' विष्वङ् ' सर्वतः 'दुद्राव' सुतः, ' न मुखाद् दुद्राव ' । ' तस्मात् ' ' सः ' इन्द्र ' प्रायश्चित्तिः ' प्रायश्चित्तयोग्यः ' आस ' । प्रायो विनाशः, तस्य चित्तिः सन्धानं यस्येति तथाविधो बभूव । यदि मुखात्सुतः स्यात्, तर्हि प्रायश्चित्तियोग्य एव न स्यात्; उत्तरत्र सोमरसव्यृद्धस्येन्द्रस्याश्विभ्यां समर्द्धनं वक्ष्यते ॥ ८ ॥

मुखवमनपक्षे प्रायश्चित्तिर्नास्तीति दर्शयति-चत्वारो वा इति । लोके हि वर्णचतुष्टयस्यैव प्रायश्चित्त-

स यन्नस्तोऽद्रवत् । (त्) ततः सिᳬंहः समभवदथ यत्कर्णाभ्यामद्रवत्ततो वृकः समभवदथ यदवाचः प्राणादद्रवत्ततः शार्दूलज्येष्ठाः श्वापदाः समभवन्नथ यदुत्तरात्प्राणाद्द्रवत्सा परिस्रुदथ त्रिर्निरष्ठीवत्ततः कुवलं[1] कर्कन्धु बदरमिति समभवत्स सर्वेणैव व्यार्ध्यत सर्वᳬं हि सोमः ॥ १० ॥

स सोमातिपूतो मह्वुरिव चचार । तमेतयाऽश्विनावभिषज्यतां तᳬं सर्वेणैव समार्धयताᳬं सर्वᳬं हि सोमः स वसीयानेवेष्ट्वाऽभवत् ॥ ११ ॥

स यन्नस्तोऽद्रवत्—ततः सिंहः समभवत् । अथ यत्कर्णाभ्यामद्रवत्—ततो वृकः समभवत् । अथ यदवाचः प्राणादद्रवत्—ततः शार्दूलज्येष्ठाः श्वापदाः समभवन् । अथ यदुत्तरात्प्राणादद्रवत्—सा परिस्रुत् । अथ त्रिर्निरष्ठीवत्ततः कुवलं कर्कन्धु बदरमिति समभवत् । स सर्वेणैव व्यार्ध्यत । सर्वं हि सोमः ॥ १० ॥

स सोमातिपूतो मह्वुरिव चचार । तमेतयाऽश्विनावभिषज्यताम् । तं सर्वेणैव समार्धयताम् । सर्वं हि सोमः । स वसीयानेवेष्ट्वाऽभवत् ॥ ११ ॥

विद्यमानः, नान्यस्य; अत सोमवामी एषां चतुर्णां मध्ये एकोऽपि न भवति । यथा पुल्कसादेः केवलशरीरापत्तिः स्यात्, प्रायश्चित्तिविनिर्दिष्टा, एवं सोमवामिनोऽपि । यद्यपि तत्र " यः सोमवामी स्यात् तस्मा एतं सौमेन्द्रं श्यामाकं चरुं निर्वपेत् "—इत्यादिना तैत्तिरीये (तै. सं. २ । ३ । २ । ७) प्रायश्चित्तिरुक्ता, तथापि अत्रान्यत्राविहितत्वं वक्तुं यजमानस्य यजमानपक्षमुक्तम्; तस्मादिन्द्रस्य मुखवमनाभावात् प्रायश्चित्तिरोधकत्वं जातमित्यर्थः ॥ ९ ॥

इन्द्रियेभ्यः सोमद्रवणकाले नासिकादिभ्यस्तस्य सिंहादिजन्मवोत्पत्तिं दर्शयति—स यन्नस्त इति । 'नस्तः' नासिकायाः, सुतः सोमः 'सिंहः' अभवत् । 'अवाचः' अवाङ्मुखादधस्तनद्वारात् निर्गतः सोमः शार्दूलमुख्याः 'श्वापदाः' क्रूरकर्माणः, पशवः 'समभवन्' । उत्तरात् प्राणात् मुखच्छिद्रात् सुतः 'परिस्रुत्' सुरा अभूत् । " याऽवाची सा सुरा "—इति हि तैत्तिरीयकम् (तै. ब्रा. १ । ८ । ५ । २ ।) । स चेन्द्रो वक्त्रेण त्रिवारं निष्ठीवनं कृतवान् । तेन द्रव्यत्रयमभूत्,—कुवलकर्कन्धुबदराणि सूक्ष्मस्थूलमध्यपरिमाणानि बदरजातिफलानि एवं सर्वेन्द्रियेभ्यः सोमस्रवणात् इन्द्रो 'व्यार्ध्यत' सर्वसमृद्धिहीनो बभूव ॥ १० ॥

स सोमातिपूत इति । 'सोमातिपूतः' अपानद्वारादिभ्यः स्रुतसोमः 'सः' इन्द्रः 'मह्वुः' " मह्वि गतिकुत्सने " (धा. पा. भ्वा. आ. ८९) इत्यस्मात् पङ्गुः 'इव' 'चचार' । तं तयाश्विनाविन्द्रम्

1—कुवलकर्कन्धुबदराणां स्थूलस्थूलतराणि बदराणि इत्यर्थः विद्वांसः । कोविदारस्तु कुवलं त्वासक्तबदरमिति । कर्कन्धूरिति श्राम्यबदरमिति । बदरमिति वन्यबदरमिति । तैत्तिरीयब्राह्मणे १ । ८ । ५ । मुखमध्ये कुवलं मध्यबदरम् । बदरं क्षुद्रबदरमिति । कर्कन्धूः इत्यपि वर्णयन्ति सूक्ष्मम् । इति ।

(चे) ते देवा ऽअब्रुवन् । (न्सु) सुत्रातं बतैनमत्रासातामिति तस्मा-त्सौत्रामणी नाम ॥ १२ ॥

स हैतयाऽपि सोमातिपूतं भिषज्येत् । (न्त्स) सर्व्वेण वाऽएष व्यृध्यते यꣳ सोमोऽतिपवते सर्व्वꣳ हि सोमस्तꣳ सर्व्वेणैव समर्धयति सर्व्वꣳ हि सोमः स वसीयानेवेष्ट्वा भवति तस्माद्ु हैतयापि सोमातिपूतं भिषज्येत् १३

(त्त) तद्यदेतया राजसूययाजी यजते । सर्व्वान्वाऽएष यज्ञक्रतूनवरुन्द्धे सर्व्वाऽ इष्टीरपि दर्विहोमान्यो राजसूयेन यजते देवसृष्टो वाऽएषेष्टिर्यत्सौत्रा-मण्यनया मेऽपीष्टमसदनयाऽपि सूयाऽइति तस्माद्वा एतया राजसूय-याजी यजते ॥ १४ ॥

(तेऽय) अथ यदाश्विनो भवति । (त्य) अश्विनौ वाऽएनमभिषज्यतां तयोऽरेवैनमेष ऽएतदश्विभ्यामेव भिषज्यति तस्मादाश्विनो भवति ॥ १५ ॥

ते देवा अब्रुवन्–सुत्रातं बतैनमत्रासातामिति । तस्मात् सौत्रामणी नाम ॥ १२ ॥

स हैतयापि सोमातिपूतं भिषज्येत् । सर्वेण वाऽएष व्यृध्यते यं सोमोऽतिपवते । सर्वं हि सोमः । तं सर्वेणैव समर्धयति । सर्वं हि सोमः । स वसीयानेवेष्ट्वा भवति । तस्माद्ु हैतयापि सोमातिपूतं भिषज्येत् ॥ १३ ॥

तद् यदेतया राजसूययाजी यजते । सर्वान् वाऽएष यज्ञक्रतूनवरुन्धे, सर्वा इष्टीः, अपि दर्विहोमान् यो राजसूयेन यजते । देवसृष्टो वाऽएषेष्टिः–यत् सौत्रामणी । अनया मेऽपीष्टमसद्, अनयाऽपि सूया-ऽइति । तस्माद्वाऽएतया राजसूययाजी यजते ॥ १४ ॥

अथ यदाश्विनो भवति । अश्विनौ वाऽएनमभिषज्यताम् । तयोऽरेवैनमेष एतदश्विभ्यामेव भिषज्यति । तस्मादाश्विनो भवति ॥ १५ ॥

'एतया' सौत्रामण्या 'अश्विनौ' 'अभिषज्यताम्' समाहितमकुरुताम् । "भिषज् चिकित्सायाम्"– (धा. पा. कं. २१) इति धातुः । तदेवाह–सर्वेणेति । सर्वेण सोमेन एनं समृद्धं कृतवन्तौ । तत इन्द्रः एतया 'इष्ट्वा' 'वसीयान्' बहुमततरः 'अभवत्' ॥ ११ ॥

सौत्रामणीशब्दं निर्वक्ति–ते देवा इति । एवमश्विभ्यां सोमरसेन समर्धितमिन्द्रं प्रति 'देवा अब्रुवन्'– 'एनम्' सोमातिपूतं 'सुत्रातम्' सुष्ठु रक्षितवन्तौ अश्विनाविति । 'बत'–इति हर्षे; अतः सुत्राणसम्बन्धात् 'सौत्रामणी–नाम' इष्टिः ॥ १२ ॥

प्रसङ्गादन्यस्य सोमातिपूतस्याप्यामामेवेष्टिं दर्शयति–स हैतयापीति । इयं राजसूयाद् बहिरपि प्रयोक्त-व्येत्यर्थः ॥ १३ ॥

तद्यदेतया राजसूयेत्यादेरयमर्थः–राजसूययाजिना सर्वेऽपि इष्टिपशु–सोम–दर्विहोमा इष्टाः, अत एषाऽपि इष्टित्वात् तेन कार्येति पूर्वमुक्तम् ॥ १४ ॥

आश्विनसारस्वतैन्द्रपशुविधिं पृथक्-पृथगनूद्य प्रशंसति–अथ यदाश्विनो भवतीति ॥ १५ ॥

(त्यु) अथ यत्सारस्वतो भवति । वाग्वै सरस्वती वाचा वाऽएनमश्विनावभिषज्यतां तथोऽएवैनमेषऽएतद्वाचैव भिषज्यति तस्मात्सारस्वतो भवति ॥ १६ ॥

(त्यु) अथ यदैन्द्रो भवति । (त्री) इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता सा यैव यज्ञस्य देवता तयैवैनमेतद्भिषज्यति तस्मादैन्द्रो भवति ॥ १७ ॥

(त्ये) एतेषु पशुषु । सिॐहलोमानि वृकलोमानि शार्दूललोमानीत्यावपत्येतद्वै ततः समभवद्यदेनॐ सोमोऽत्यपवत तेनैवैनमेतत्समर्धयति कृत्स्नं करोति तस्मादेतान्यावपति ॥ १८ ॥

तदु तथा न कुर्यात् । (दु) उल्कया ह स नखिन्या पशूननुपुवति यऽएतानि पशुष्वावपति तस्मादु परिस्रुत्येवावपेत्तथा होल्कया नखिन्या पशून्नानुपुवति तथोऽएवैनॐ समर्धयति कृत्स्नं करोति तस्मादु परिस्रुत्येवावपेत् ॥ १९ ॥

अथ यत्सारस्वतो भवति । वाग्वै सरस्वती । वाचा वाऽएनमश्विनावभिषज्यताम् । तयोऽएवैनमेष एतद्वाचैव भिषज्यति । तस्मात्सारस्वतो भवति ॥ १६ ॥

अथ यदैन्द्रो भवति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता । सा यैव यज्ञस्य देवता । तयैवैनमेतद्भिषज्यति । तस्मादैन्द्रो भवति ॥ १७ ॥

एतेषु पशुषु सिंहलोमानि, वृकलोमानि, शार्दूललोमानीत्यावपति । एतद्वै ततः समभवद्—यदेनं सोमोऽत्यपवत । तेनैवैनमेतत्समर्धयति, कृत्स्नं करोति । तस्मादेतान्यावपति ॥ १८ ॥

तदु तथा न कुर्यात् । उल्कया ह स नखिन्या पशूननुपुवति—य एतानि पशुष्वावपति । तस्मादु परिस्रुत्येवावपेत् । तथा होल्कया नखिन्या पशून्नानुपुवति । तथोऽएवैनं समर्धयति, कृत्स्नं करोति । तस्मादु परिस्रुत्येवावपेत् ॥ १९ ॥

वाचेति । 'वाचा' वाग्रूपया याज्यापुरोनुवाक्यया, जुह्वावमन्त्रवत्या सरस्वत्येत्यर्थः ॥ १६ ॥

इन्द्रो वा इति । 'यज्ञस्य' सर्वस्य 'देवता' ॥ १७ ॥

अथ परिस्रुत्सन्धानं वक्ष्यते, तत्र सिंहवृकव्याघ्रलोमसंसर्जनं सिद्धान्तयितुं विधित्सुः शाखान्तरीयं पक्षं सोपपत्तिकमनुवदति—एतेषु पशुष्विति । अत एव सूत्रकारो द्वेधा सूत्रयामास परिस्रुतं प्रस्तुत्य—"संसृजति, सिंहव्याघ्रलोमानि चावपति, पशुषु वा"—(का. श्रौ. सू. १९।२६८–२७०) इति । 'एतेषु' उक्तेषु त्रिषु 'पशुषु' सिंहादीनां त्रीणि लोमानि 'इत्यावपति' । 'इति'—शब्द एतच्छन्दार्थः; 'इति' एतानि संसृजेत् । तस्मात् इन्द्रस्येन्द्रियद्वारेभ्योऽपसृतात् सोमादेते त्रय. सिंहाद्या उत्पन्नाः । तस्मात् तल्लोमावापेन इन्द्रमेव कृत्स्नं समृद्धं कृतवान् भवतीति ॥ १८ ॥

तं पक्षं निराकृत्य स्वमतं विधत्ते—तदु तथेति । यदि पशुषु लोमावापं कुर्यात् तर्हि 'नखिन्या' कण्टक-

(दु) अथ पूर्वेद्युः । परिस्रुतꣳ संदधात्यश्विभ्यां पच्यस्व सरस्वत्यै पच्यस्वेन्द्राय सुत्राम्णे पच्यस्वेति सा यदा परिस्रुद्भवत्यथैनया प्रचरति २०॥

द्वावग्नीऽउद्धरन्ति । (न्त्यु) उत्तरवेदावेवोत्तरमुद्धते दक्षिणं नेत्सोमाहुतीश्च सुराहुतीश्च सह जुहवामेति तस्माद्द्वावग्नीऽउद्धरन्त्युत्तरवेदावेवोत्तरमुद्धते दक्षिणमथ यदा वपाभिः प्रचरन्त्यथैतया परिस्रुता प्रचरति ॥२१॥

तां दर्भैः पावयति । पूताऽसदिति वायुः पूतः पवित्रेण प्रत्यङ्क्सोमोऽअतिस्रुतः । इन्द्रस्य युज्यः सखेति तत्कुवलसक्तून्कर्कन्धुसक्तून्बदरसक्तूनित्यावपत्येतद्वै ततः समभवद्यत्त्रिर्निरष्ठीवत्तेनैवैनमेतत्समर्धयति कृत्स्नं करोति तस्मादेतानावपति ॥ २२ ॥

अथ पूर्वेद्युः परिस्रुतं सन्दधाति–"अश्विभ्यां पच्यस्व, सरस्वत्यै पच्यस्व, इन्द्राय सुत्राम्णे पच्यस्व"–(वा० सं० १० । ३१) इति । सा यदा परिस्रुद्भवति–अथैनया प्रचरति ॥ २० ॥

द्वावग्नीऽउद्धरन्ति । उत्तरवेदावेवोत्तरम्, उद्धते दक्षिणम् । नेत् सोमाहुतीश्च सुराहुतीश्च सह जुहवामेति । तस्माद्द्वावग्नीऽउद्धरन्ति–उत्तरवेदावेवोत्तरम्, उद्धते दक्षिणम् । अथ यदा वपाभिः प्रचरन्ति । अथैतया परिस्रुता प्रचरति ॥ २१ ॥

तां दर्भैः पावयति–पूताऽसदिति । "वायुः पूतः पवित्रेण प्रत्यङ् सोमोऽअतिस्रुतः । इन्द्रस्य युज्यः सखा"–(वा.सं.१०।३१) इति । तत् कुवलसक्तून्, कर्कन्धुसक्तून्, बदरसक्तून् इत्यावपति । *एतद्वै ततः समभवद् । यत्त्रिर्निरष्ठीवत् । तेनैवैनमेतत्समर्धयति । कृत्स्नं करोति । तस्मादेतानावपति ॥२२*

यस्या 'उल्कया' एव पशून् प्रेरितवान् भवति । तस्मात् 'तया न कुर्यात्; किन्तु 'परिस्रुतैव' संसृजेत् । तत्रावापेन पशूनामुल्कया प्रेरणं कृतं न भवति । इन्द्रस्य तु कृत्स्नकरणमत्रापि कृत भवेत् ॥ १९ ॥

अथ परिस्रुत्सन्धानं समन्त्रक विधत्ते–अथ पूर्वेद्युरिति । 'सन्दधाति' सम्पादयेदित्यर्थः । तत्प्रकारः कात्यायनेन स्पष्टमीरित.–"व्रीहीन् विरूढाविरूढान् क्षौम उपनह्य क्रीणाति क्लीबात् सीसेन, पक्वौदनं विरूढाश्चूर्णीकृत्याश्विभ्यां पच्यस्वेति संसृजति"–(का. श्रौ सू. १५।२१७।२१८) इति । हे परिस्रुत् ! 'अश्विभ्यां' 'पच्यस्व' पक्वा भव । एवमुत्तरत्रापि ॥ २० ॥

परिस्रुत्प्रचरणे कश्चिद् विशेषमाह–द्वावग्नी इति । उत्तरवेद्यामेकमग्निम्, तद्दक्षिणभागे 'उद्धते' प्रदेशे एकमग्निमुद्धरेत् । अग्निद्वयोद्धारे कारणमाह–नेदिति । एकस्मिन्नेवाग्नौ सोमसुराहुतयः सह होतुमयोग्याः, अतस्तत्संसर्गहोमनिवृत्त्यर्थमग्निद्वयं कार्यमित्यर्थः । ततः प्रचरणकालमाह–यदा वपाभिरिति । पशुवपाभिर्यदा प्रचरेयुः, तदैतयेत्यर्थः ॥ २१ ॥

विधत्ते–तां दर्भैरिति । सा परिस्रुत् 'पूता' 'असत्' भवेत् ' इति ' 'तां दर्भैः' पावयेत् । मन्त्रस्यायमर्थः-

(त्य) अथ ग्रहान्गृह्णाति । (त्ये) एकं वा त्रीन्वैकस्त्वेव ग्रहीतव्य ऽएका हि पुरोरुग्भवत्येकाऽनुवाक्यैका याज्या तस्मादेक ऽएव ग्रहीतव्यः ॥ २३ ॥

स गृह्णाति । कुविदङ्ग यवमन्तो यवं चिद्यथा दान्त्यनुपूर्व्वं वियूय ॥ इहेहैषां कृणुहि भोजनानि ये बर्हिषो नमउक्तिं यजन्ति ॥ उपयामगृहीतोऽस्यश्विभ्यां त्वा सरस्वत्यै त्वेन्द्राय त्वा सुत्राम्ण ऽइति यद्यु त्रीन्गृह्णीयादेतयैव गृह्णीयादुपयामैस्तु तर्हि नाना गृह्णीयादथाहाश्विभ्यार्ठ्ठँ सरस्वत्याऽइन्द्राय सुत्राम्णेऽनुब्रूहीति ॥ २४ ॥

अथ ग्रहान्गृह्णाति एकं वा,त्रीन्वा । एकस्त्वेव ग्रहीतव्यः । एका हि पुरोरुग् भवति, एकाऽनुवाक्या, एका याज्या । तस्मादेक एव ग्रहीतव्यः ॥ २३ ॥

स गृह्णाति–" कुविदङ्ग यवमन्तो यवं चिद् यथा दान्त्यनुपूर्वं वियूय । इहेहैषां कृणुहि भोजनानि ये बर्हिषो नमउक्तिं यजन्ति । उपयामगृहीतोऽस्यश्विभ्यां त्वा, सरस्वत्यै त्वा, इन्द्राय त्वा सुत्राम्णे "–(वा. सं. १० । ३२ ।) इति । यद्यु त्रीन् गृह्णीयाद् एतयैव गृह्णीयात् । उपयामैस्तु तर्हि नाना गृह्णीयाद् । अथाह–अश्विभ्यां सरस्वत्याऽइन्द्राय सुत्राम्णेऽनुब्रूहीति ॥ २४ ॥

' पवित्रेण ' पूतः ' सोम ' सोमात्मना निष्पादितः (का. श्रौ. सू. १९ । २८२) तथा च । तैत्तिरीयकम्–" स्वाद्वीं त्वा स्वादुनेत्याह सोममेवैनां करोति " (तै. ब्रा. १।८।५।४) इति । वायुः पात्राणि गच्छन्, वायुवच्छीघ्रगामी वा भूत्वा 'प्रत्यङ्' अधोवर्तिपात्राभिमुखः सन् ' अतिस्रुतः ' अतिक्रम्योद्गतः ' इन्द्रस्य ' युज्य. योग्यः ' सखा ' समानख्यान. ' इति ' ॥

विधत्ते–सक्तुवलेति । तस्यां परिस्रुति कुवलकर्कन्धुबदरसक्तुत्रयं निक्षेपेदित्यर्थः । अत्र सूत्रम्–" वशामार्जनान्ते कुम्भैः परिस्रुत पुनाति वायुः पूत इति, कुवलकर्कन्धुबदरचूर्णानि चावपति " (का. श्रौ. सू. १९ । २८२ । २८३) इति ॥ २२ ॥

ग्रहग्रहण विधत्ते–अथ ग्रहानिति । एको वा ग्रहः त्रयो वा ग्रहीतव्याः । तत्रैकं सिद्धान्तयति—एकस्त्वेवेति । एकस्यैव ग्रहणमुपपादयति–एका हीति । पुरोरुक्-पुरोनुवाक्या-याज्यानामेकत्वादेक एव ग्रहीतव्यः ॥ २३ ॥

ग्रहणमनूद्य मन्त्रं विधत्ते–स गृह्णाति कुविदङ्गेति । ' अङ्ग ' शब्दः सम्बोधनवाची । हे सोम ! कुविच्छब्दो बह्वर्थवाची । चिच्छब्दः समुच्चये । यथा लोके ' यवमन्तः ' यवादिधान्योपेताः कृषिकाः ' कुविद् ' यवबहुल, यवमन्यानि च गोधूमप्रियङ्ग्वादिधान्यानि ' अनुपूर्वं ' तत्परिपाकानुक्रमेण इदं पक्वमिदमपक्वमिति ' वियूय ' विशेषेण पृथक् कृत्य ' दान्ति ' " दाप् लवने " (धा. पा. अ. प. ४९) लुनन्ति तथा

---

१ ग्रह गृह्णाति कुविदङ्गेति त्रीन् वा प्रतिदैवतमेतयैव । का. श्रौ. सू. १९ । २८४ ।

सोऽन्वाह । युवꣳ सुराममश्विना नमुचावासुरे सचा । विपिपाना शुभस्पतीऽइन्द्रं कर्मस्वावतमित्याश्राव्याहाश्विनौ सरस्वतीमिन्द्रꣳ सुत्रामाणं यजेति ॥ २५ ॥

स यजति । पुत्रमिव पितरावश्विनोभेन्द्रावथुः काव्यैर्दꣳसनाभिः । यत्सुरामं व्यपिबः शचीभिः सरस्वती त्वा मघवन्नभिष्णगिति द्विर्होता वषट्करोति द्विरध्वर्युर्जुहोत्याहरति भक्षं यद्यु त्रीन्गृह्णीयादेतस्यैवानुहोममितरौ हूयेते ॥ २६ ॥

सोऽन्वाह–" युवं सुराममश्विना नमुचावासुरे सचा । विपिपाना शुभस्पती इन्द्रं कर्मस्वावतम् "–(वा. मं. १० । ३३) इति । आश्राव्याह–अश्विनौ, सरस्वतीम्, इन्द्रं सुत्रामाणं यजेति ॥ २५ ॥

स यजति–"पुत्रमिव पितरावश्विनोभेन्द्रावथुः, काव्यैर्दंसनाभिः । यत् सुरामं व्यपिबः शचीभिः सरस्वती त्वा मघवन् अभिष्णक्"–(वा. सं. १० । ३४) इति । द्विर्होता वषट्करोति, द्विरध्वर्युर्जुहोति । आहरति भक्षम् । यद्यु त्रीन्गृह्णीयात् । एतस्यैवानुहोममितरौ हूयेते२६॥

' एषां ' यज्वनां ' भोजनानि ' अन्नानि ' इह ' च ' कृणुहि ' कुरुत ' ये ' यजमानाः ' बर्हिषः ' यागस्य ' नम-उक्तिं नम इत्यन्ननाम (निघ. २ । ७ अ.) नमस्कारो वा, तस्योक्तिं ' यजन्ति ' कुर्वन्तीत्यर्थः । " उपयाम-गृहीतः " इत्यादिर्मन्त्रशेषः स्पष्टः ॥

ग्रहत्रयग्रहणपक्षेऽपीममेव मन्त्रमुपयामेत्यत्र विशेषश्च दर्शयति–यद्यु त्रीनिति । " नाना " पृथक् पृथक् उपयामेन निभ्यो देवताभ्यो गृह्णीयात् ॥

अनुवचनप्रैषे विशेषं दर्शयति–अथाहेति ॥ २४ ॥

होतारमनूच्याश्विसरस्वतीन्द्रप्रतिपादक मन्त्रमाह—सोऽन्वाह युवमिति । हे अश्विनौ ! ' युवं ' युवां ' सुरामम् ' सुरमणीयम् ' आसुरे नमुचौ ' स्थितं सोम ' सचा ' सहभूतौ एकीभूय ' विपिपाना ' विविधं पिबन्तौ हे ' शुभस्पती ' शुभस्य पालकौ स्वामिनौ ! ' कर्मसु ' निमित्तभूतेषु कर्मकरणार्थम ' इन्द्रम् ' ' आवतं ' रक्षतम् ' इति ' ॥

' यज ' इति प्रैषे देवताशासनं विधत्ते–आश्राव्याहेति । देवतात्रयप्रतिपादिकां वा याज्यां पठतीति॥२५॥

स यजति पुत्रमिवेति । ' पितरौ पुत्रमिव ' यथा पालयतः, तथा उभौ अश्विनौ हे इन्द्र ! ' त्वा ' त्वाम् ' आवथुः ' " अव रक्षणे " (धा. पा. भ्वा. प. ६०१) । पुरुषव्यत्ययः, रक्षितवन्तौ । ' काव्यैः ' कविकर्मभिः स्तोत्रैः, ' दंसनाभिः ', ' दस ' इति कर्मनाम (निघ. २।१ । ३) कर्मभिश्च इन्द्रं पालितवन्तौ कथमवगम्यते ? ' यद् ' यस्मात् ' सुरामं ' सुरमणीय सोमं ' व्यपिबः ' विशेषेण पीतवानसि । ' शचीभिः '

१–समस्यानुवाचन यजेति च । का० श्रौ० सू० । १५ । २८५ ।

(तेऽङ्ग) अथ कुम्भः । शतवितृण्णो वा भवति नववितृण्णो वा स यदि शतवितृण्णः शतायुर्वाऽअयं पुरुषः शततेजाः शतवीर्यस्तस्माच्छतवितृण्णो यद्यु नववितृण्णो नवेमे पुरुषे प्राणास्तस्मान्नववितृण्णः ॥ २७॥

(स्तुङ्गं) तङ्गं शिक्योदुतम् । (मु) उपर्युपर्याहवनीयं धारयन्ति सा या परिशिष्टा परिस्रुद्भवति तामासिञ्चति तां विक्षरन्तीमुपतिष्ठते पितॄणाᳬं सोमवतां तिसृभिर्ऋग्भिः पितॄणां बर्हिषदां तिसृभिर्ऋग्भिः पितॄणामग्निष्वात्तानां तिसृभिर्ऋग्भिस्तद्यदेवमुपतिष्ठते यत्र वै सोम ऽइन्द्रमत्यपवत स यत्पितॄनगच्छत्त्रया वै पितरस्तैनैवैनमेतत्समर्धयति कृत्स्नं करोति तस्मादेवमुपतिष्ठते ॥ २८ ॥

अथ कुम्भः शतवितृण्णो वा भवति, नववितृण्णो वा। स यदि शतवितृण्णः—शतायुर्वाऽअयं पुरुषः शततेजाः शतवीर्यः । तस्माच्छतवितृण्णः । यद्यु नववितृण्णो—नवेमे पुरुषे प्राणाः—तस्मान्नववितृण्णः ॥ २७ ॥

तं शिक्योदुतमुपर्युपर्याहवनीयं धारयन्ति । सा या परिशिष्टा परिस्रुद्भवति—तामासिञ्चति । तां विक्षरन्तीमुपतिष्ठते—पितॄणां सोमवतां तिसृभिर्ऋग्भिः, पितॄणां बर्हिषदां तिसृभिर्ऋग्भिः, पितॄणामग्निष्वात्तानां तिसृभिर्ऋग्भिः। तद् यदेवमुपतिष्ठते। यत्र वै सोम इन्द्रमत्यपवत। स यत् पितॄनगच्छत्—त्रया वै पितरस्तेनैवैनमेतत्समर्धयति, कृत्स्नं करोति । तस्मादेवमुपतिष्ठते ॥ २८ ॥

कर्मभिः हे ' मघवन् ' इन्द्र ! त्वां सोमातिपूतं ' सरस्वती ' ' अभिष्णक् ' भेषजसन्धानं कृतवती । ' भिषक् ' इति कण्ड्वादिषु पठ्यते (धा. पा. कं. २३) ॥

विधेयं विवक्ते—द्विर्होतेति । होत्रा द्विवारं वषट्कारः कर्तव्यः । ' द्विरध्वर्युः ' अध्वर्युणाऽपि द्विवारं हवनं कार्यम् । ' आहरति भक्षम् ' हवनानन्तरं भक्षार्थमाहरेयुः । भक्षत्रयपक्षे हवने कश्चिद् विशेषमाह—यद्यु त्रीनिति । एतस्य होममनु इतरौ द्वौ परिस्रुद्धोमौ होतव्यौ । एष परिस्रुद्धोमो दक्षिणेऽग्नाविति प्रागुक्तः ॥ २६ ॥

कात्यायनः—" परिस्रुच्छेषमासिच्य रुक्मवच्छिद्रं कुम्भं शिक्ये कृत्वोपरि दक्षिणस्य धारयन् स्रवन्तमुपतिष्ठते तृचैः सोमवतां बर्हिषदामग्निष्वात्तानाम् "—(का. श्रौ. सू. १५ । २८८) इति । हुतायाः सुरायाः शेषं रुक्मवति शतच्छिद्रे नवच्छिद्रे वा कुम्भे आसिच्य, तं कुम्भं दक्षिणस्याहवनीयस्योपरि शिक्ये कृत्वा स्रवन्तं सोमवदादिपितृणां त्रिभिस्तृचैरुपतिष्ठेतेति तदर्थः । तदिदं विवक्ते—अथ कुम्भ इति । रुक्मभागो व्याख्यातः (श. प. ब्रा. ५ । ४ । १ । १३) ॥ २७ ॥

तं शिक्योद्धुतमिति । आहवनीयस्योपरि उद्धृते प्रदेशे परिस्रुत्पातार्थं दक्षिणतः स्थापितस्याग्नेरुपरीत्यर्थः । तथा सूत्रमुदाहृतम् (का. श्रौ. सू. । १५।२८८) । ' विक्षरन्ती ' कुम्भात् स्रवन्तीम् परिस्रुतम् ' उपतिष्ठते ' ।

१—प्रथमस्याद्धुहोमविराटौ का. श्रौ. सू. १५ । २८६ । २—भक्षमाहृत्य । का० श्रौ० सू० १५ । २८८ । ३—परिस्रुद्धोमौ दक्षिणेऽग्नौ । का० श्रौ० सू० १५ । २८७ ।

(तेऽर्थे) अथैतानि हवीꣳषि निर्वपति । सावित्रं द्वादशकपालं वाऽष्टाकपालं वा पुरोडाशं वारुणं यवमयं चरुमैन्द्रमेकादशकपालं पुरोडाशम् ॥ २९ ॥

(पृ॑) स यत्सावित्रो भवति । सविता वै देवानां प्रसविता सवितृप्रसूत एवैतद्भिषज्यति तस्मात्सावित्रो भवति ॥ ३० ॥

(त्यु) अथ यद्वारुणो भवति । वरुणो वाऽआर्पयिता तद्य एवार्पयिता तेनैवैतद्भिषज्यति तस्माद्वारुणो भवति ॥ ३१ ॥

(त्यु) अथ यदैन्द्रो भवति । (ती) इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता सा यैव यज्ञस्य देवता तयैवैतद्भिषज्यति तस्मादैन्द्रो भवति ॥ ३२ ॥

अथैतानि हवींषि निर्वपति । सावित्रं द्वादशकपालं वाऽष्टाकपालं वा पुरोडाशम्, वारुणं यवमयं चरुम्, ऐन्द्रमेकादशकपालं पुरोडाशम् ॥ २९ ॥

स यत्सावित्रो भवति । सविता वै देवानां प्रसविता । सवितृप्रसूत एवैतद्भिषज्यति । तस्मात्सावित्रो भवति ॥ ३० ॥

अथ यद्वारुणो भवति । वरुणो वाऽआर्पयिता । तद् य एवार्पयिता—तेनैवैतद्भिषज्यति । तस्माद्वारुणो भवति ॥ ३१ ॥

अथ यदैन्द्रो भवति । इन्द्रो वै यज्ञस्य देवता । सा यैव यज्ञस्य देवता तयैवैतद्भिषज्यति तस्मादैन्द्रो भवति ॥ ३२ ॥

उपस्थाने मन्त्रान् दर्शयति–पितॄणामिति । 'सोमवतां' सोमदेवतायुतानां ' पितॄणां ' याज्यापुरोनुवाक्यारूपाः " उदीरतामवर उत्परासः "–इत्याद्यास्तिस्र ऋचः (वा. स. १९ । ४९–५१) ' बर्हिषदां ' बर्हिषि सीदताम् एतद्गुणकानां ' पितॄणां ' " बर्हिषदः पितर ऊत्यर्वाग् "–इत्याद्यास्तिस्र ऋचः (वा. स. १९।५५–५७) ' अग्निष्वात्तानां ' पितॄणाम् " आयन्तु नः पितरः सोम्यासः "–इत्याद्यास्तिस्र ऋचः (वा. सं. १९ । ५८–६०) इति नवर्चः संहितायां क्रमेणाम्नाताः । ताभिरुपस्थानं कर्त्तव्यमित्यर्थः । पित्र्यमन्त्रैरुपस्थानं प्रशंसति–यत्र॰वै सोम इति । पूर्वमिन्द्रेण पीतः सोमः, अतिपूतः सन् पितॄनेव प्राप्नोत्, अतस्तन्मन्त्रोपस्थानेनेन्द्रमेव सम्पूर्णं कृतवान् भवतीति ॥ २८ ॥

अथ पशुपुरोडाशार्थं सावित्रवारुणैन्द्राख्यं हविस्त्रयं विधत्ते–अथैतानि हवींषीति ॥ २९ ॥

पुरोडाशदेवताः प्रशंसति–अथ यत् सावित्र इति । कात्यायनः–" सोमातिपूतस्याप्येषा, अनुयाजान्ते पशुपुरोडाशार्थैश्चरत्याश्विनेन प्रागवदानेभ्यः, हविर्भिर्वाऽऽश्विनाभावस्तु "–(का.श्रौ.सू. १९।२९१–२९४) इति । अयमर्थः–एषा सौत्रामणी सोमातिपूतस्यापि भैषज्यार्थं कर्त्तव्येति । राजसूयाद्बहिः प्रयोगः । तत्र पशुपुरोडाशार्थं विहितान्येवैतानि सावित्रादिहवींषि अनुयाजान्ते यष्टव्यानि, तदा छिद्रापिधानार्थं पशुवपाप्रचरणानन्तरमवदानात्

स यदि हैतयापि सोमातिपूतं भिषज्येत् । (दि) इष्टा ऽअनुयाजा भवन्त्यव्यूढे स्रुचावथैतैर्हविर्भिः प्रचरति पश्चाद्वै सोमोऽतिपवते पश्चादेवैनमेतेन मेधेनापि दधात्याश्विनमु तर्हि द्विकपालं पुरोडाशं निर्वपेदथ यदा वपाभिः प्रचरत्यथैतेनाश्विनेन द्विकपालेन पुरोडाशेन प्रचरति ॥ ३३ ॥

तदु तथा न कुर्यात् । (द्व्व) ह्वलति वाऽएष यो यज्ञपथादेत्येति वाऽएष यज्ञपथाद्यऽएवं करोति तस्माद्यत्रैवैतेषां पशूनां वपाभिः प्रचरन्ति तदेवै-तैर्हविर्भिः प्रचरेयुर्नो तर्ह्याश्विनं द्विकपालं पुरोडाशं निर्वपेत् ॥ ३४ ॥

तस्य नपुꣳसको गौर्दक्षिणा । न वाऽएष स्त्री न पुमान्यन्नपुꣳसको गौर्यदह पुमांस्तेन न स्त्री यदु स्त्री तेनो न पुमांस्तस्मान्नपुꣳसको

स यदि हैतयापि सोमातिपूतं भिषज्येत्—इष्टा अनुयाजा भवन्ति । अव्यूढे स्रुचौ । अथैतैर्हविर्भिः प्रचरति । पश्चाद्वै सोमोऽतिपवते । पश्चादेवैनमेतेन मेधेनापि दधाति । आश्विनमु तर्हि द्विकपालं पुरोडाशं निर्वपेत् । अथ यदा वपाभिः प्रचरति । अथैतेनाश्विनेन द्विकपालेन पुरोडाशेन प्रचरति ॥ ३३ ॥

तदु तथा न कुर्यात् । ह्वलति वाऽएषः—यो यज्ञपथादेति । एति वाऽएष यज्ञपथाद्—य एवं करोति । तस्माद्यत्रैवैतेषां पशूनां वपाभिः प्रचरन्ति—तदेवैतैर्हविर्भिः प्रचरेयुः । नो तर्ह्याश्विनं द्विकपालं पुरोडाशं निर्वपेत् ॥ ३४ ॥

तस्य नपुंसको गौर्दक्षिणा । न वाऽएष स्त्री, न पुमान् । यन्नपुंसको गौः । यदह पुमान्—तेन न

पुरा आश्विनेन पुरोडाशेन यागः कर्त्तव्य इत्येकः शाखान्तरीय. पक्षः । पशुवपाप्रचरणानन्तरमेवैतैः सावित्रादिभिर्हविर्भिर्याग करणीयः, तदा यज्ञनिच्छिद्रपिधानार्थमेतेषामिष्टत्वादाश्विनहविर्निर्वापो न कर्त्तव्य इत्यपरः पक्षः ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

तत्र पूर्वपक्षमाह—स यदि हैतयापि सोमातिपूतमिति । 'यदि' 'एतया' सौत्रामण्या 'सोमातिपूत' 'भिषज्येत्' समादध्यात्, तर्हि अनुयाजयागान्ते स्रुग्व्यूहनात् पुरस्तात् 'एतैः' सावित्रादिभिः 'हविर्भिः' प्रचरणं कर्त्तव्यम् । पश्चाद्वा इति । सोमः पश्चाद्भागे अतिपूत, अत एतस्मिन् काले यज्ञस्य पश्चाद्भागे एतद्धविःप्रचरणेन त सोमातिपूत पुरुषमभिहितवान् भवतीति । तत्पक्षे हविरन्तरं विधत्ते—आश्विनमु तर्हीति । तस्य प्रचारकालमाह—अथ यदेति ॥ ३३ ॥

त पक्षं निराकृत्य स्वमतं दर्शयति—तदु तथेति । स्पष्टोऽर्थः ॥ ३४ ॥

तस्य दक्षिणां विधत्ते—तस्य नपुंसक इति । नपुंसकस्य स्त्रीपुंसेतरत्वप्रतिपादकं वाक्यं स्पष्टं । विकल्पेन

१—नपुंसको दक्षिणा रथवाही वा वडवा । का. श्रौ. सू. १५।२९० ।

गोर्दक्षिणाऽश्वा वा रथवाही सा हि न स्त्री न पुमान्यदश्वा रथवाही यद्वह रथं वहति तेन न स्त्री यदु स्त्री तेनो न पुमांस्तस्मादश्वा रथवाही दक्षिणा ॥ २९ ॥

इति चतुर्थप्रपाठके पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ ५–४–५ ॥ (५, ४.) ॥

ऐन्द्रावैष्णवं द्वादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । तद्यदेतया यजते वृत्रे ह वा ऽइदमग्रे सर्वमास यदृचो यद्यजूꣳषि यत्सामानि तस्मादिन्द्रो वज्रं प्राजिहीर्षत् ॥ १ ॥

(स उ) स ह विष्णुमुवाच । वृत्राय वै वज्रं प्रहरिष्याम्यनु मा तिष्ठस्वेति तथेति ह विष्णुरुवाचानु त्वा स्थास्ये प्रहरेति तस्मा ऽइन्द्रो वज्रमुद्ययाम स ऽउद्यताद्वज्राद्वृत्रो बिभयांचकार ॥ २ ॥

स्त्री । यदु स्त्री–तेनो न पुमान् । तस्मात्पुत्रको गौर्दक्षिणा । अश्वा वा रथवाही । सा हि न स्त्री, न पुमान्–यदश्वा रथवाही । यद्वह रथं वहति–तेन न स्त्री । यदु स्त्री–तेनो न पुमान् । तस्मादश्वा रथवाही दक्षिणा ॥ २९ ॥

अथ त्रैधातवीसंज्ञिका उदवसानीयेष्टिः ।

ऐन्द्रावैष्णवं द्वादशकपालं पुरोडाशं निर्वपति । तद् यदेतया यजते । वृत्रे ह वाऽइदमग्रे सर्वमास–यदृचो, यद्यजूंषि, यत्–सामानि । तस्मादिन्द्रो वज्रं प्राजिहीर्षत् ॥ १ ॥

स ह विष्णुमुवाच–वृत्राय वै वज्रं प्रहरिष्यामि–अनु मा तिष्ठस्वेति । तथेति ह विष्णुरुवाच–अनु त्वा स्थास्ये, प्रहरेति । तस्माऽइन्द्रो वज्रमुद्ययाम । स उद्यताद्वज्राद्वृत्रो बिभयाञ्चकार ॥२॥

दक्षिणान्तरं विधत्ते–अश्वा चेति (का. श्रौ. सू. १५।९।१०) । रथं वहतीति ' रथवाही ' । " कर्मण्यण् " (पा. सू. ३।२।१) 'वा' शब्दः वा दक्षिणान्तरार्थः। तस्या अपि नपुंसकत्वमुपपादयति–यद्वह रथं वहतीति । रथवहनात् स्त्रीत्वाभावः, स्त्रीव्यञ्जनसद्भावात् पुंस्त्वाभावः; स्त्रीवाच्यपि न इष्टिः (तै. ब्रा. १ । ८ । २१) न नपुंसकम् इत्यभिप्रायः । तस्मात् अश्वा रथवाही दक्षिणेति निगमनवाक्यम् ॥ २९ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे पञ्चमाऽध्याये चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥ ५ । ५ । ४ ॥

राजसूयान्ते कर्तव्यायास्त्रैधातव्युदवसानीयायाः देवताद्वयं हविर्विधत्ते–ऐन्द्रावैष्णवमिति । द्वादशसु कपालेषु संस्कृतमिन्द्राविष्णुदेवताकं पुरोडाशं निर्वपेत् (तै. सं. २ । ४ । ११ । ९)। एतद्विधिविधानकारणानुवादपूर्वकं देवताद्वयसम्बन्धमाख्यायिकया दर्शयति–तद्यदेतयेत्यादिना (तै. सं. २ । ४ । १२)।

१–त्रैधातव्युदवसानीय ऐन्द्रावैष्णवो द्वादशकपालो ... । का. श्रौ. सू. १५ । ९।१४ ।

स॒ होवाच । (वा) अ॒स्ति वा॒ऽइ॒दं वी॒र्यं॑ तन्नु ते॒ प्रय॑च्छानि॒ मा नु॒ मे॒ प्र॒हार्षी॒रि॒ति तस्मै॑ य॒जूꣳषि॒ प्राय॑च्छ॒त्तस्मै॑ द्वि॒तीय॒मुद्य॑याम ॥ ३ ॥

स॒ होवाच । (वा) अ॒स्ति वा॒ऽइ॒दं वी॒र्यं॑ तन्नु ते॒ प्रय॑च्छानि॒ मा नु॒ मे॒ प्र॒हार्षी॒रि॒ति तस्मा॒ऽऋच॒: प्राय॑च्छ॒त्तस्मै॑ तृ॒तीय॒मुद्य॑याम ॥ ४ ॥

स होवाच–अस्ति वाऽइदं वीर्यम्–तन्नु ते प्रयच्छानि–मा नु मे प्रहार्षीरिति। तस्मै यजूंषि प्रायच्छत् । तस्मै द्वितीयमुद्ययाम ॥ ३ ॥

स होवाच–अस्ति वाऽइदं वीर्यम्–तन्नु प्रयच्छानि–मा नु मे प्रहार्षीरिति । तस्माऽऋचः प्रायच्छत् । तस्मै तृतीयमुद्ययाम ॥ ४ ॥

यत्कारणादेतयेष्ट्या यजते, तत्कारणमुच्यत इति वाक्यशेषः । वृत्रे ह वा इति । पुरा किल वृत्रासुर इद सर्वमभूत् । तदेव विशदयति–यद्दच इति । ऋग्यजुस्सामवेदाभिख्यात्र्यो देवताः वृत्रे विग्रहवत्य एव बभूवुरित्यर्थः। 'तस्मै' वृत्राय ' इन्द्रः ' वज्र प्रहर्तुमैच्छत् । प्रजिहीर्षुः ' सः ' इन्द्रः ' विष्णु ' प्रत्यवोचत् । किमुवाचेत्याह–वृत्राय वा इति । ' वृत्राय ' वृत्रहननार्थमित्यर्थः । वज्रप्रहार करिष्याम्यहम्, तत्र ' मा ' मां त्वम् ' अनुतिष्ठस्व ' मत्समीपे आत्मान प्रदर्शयेत्यर्थः । " अनुर्लक्षणे " कर्मप्रवचनीयः (पा. सू.१।४।८४) तद्युक्ते द्वितीया (पा. सू. २ । ३ । ८) तिष्ठते. " प्रकाशनस्थेयाख्ययोश्च "–(पा. सू. १ । ३ । २३) इत्यात्मनेपदम् ' तथा इति ', अङ्गीकृत्याब्रवीद् ' विष्णुः ' । किमित्यत आह–अनु त्वेति । ' त्वा ' त्वाम् अहम् ' अनुस्थास्ये ' त्वत्समीपे आत्मान प्रदर्शयिष्यामीत्यर्थः । त्वं ' प्रहर ' निर्भयः प्रहारं कुर्वित्यभिप्रायः । तथा सति इन्द्रस्य वीर्यं वर्द्धते, वृत्रस्यापचीयते ' इति ' । ' तस्मै ' वृत्राय ' वज्रम ' ' उद्ययाम ' उत्क्षिप्तवान् ' इन्द्र ' । तस्माद् ' उद्यताद् वज्राद् ' ' वृत्रः ' असुर. ' बिभयाञ्चकार ' । ' भीत्रार्थानां भयहेतु. "–(पा. सू. १ । ४ । २५) इत्यपादाने पञ्चमी । बिभयाञ्चकारेति " भीह्री " (पा. सू. ३ । १ । ३९ ।) इत्यादिना श्राम् ॥ १ ॥ २ ॥

स होवाचेति । ' सः ' उद्यतवज्राद् भीतो वृत्रोऽवोचत् । किमित्यत आह–अस्ति वा इति । ' इदं वीर्यम् ' ऋगादिलक्षणम् ' अस्ति ' खलु । वीरयति नानाप्रकारकार्यारम्भाय ईरयति तद् वीर्यम् ; विविधते-ऽनेनेति वा वीर्यम् । ' तत् नु ' तदेव वीर्यम् ' ते ' इन्द्राय ' प्रयच्छानि ' अहं वृत्रो ददानीत्यर्थः । तेन च ' मे ' वृत्राय त्व ' मा प्रहार्षीः ' प्रहार मा कार्षीः ' इति ' सवदन् वृत्रः ' तस्मै ' इन्द्राय ' यजूंषि ' यजुर्वेद प्रादात् ।

इत्यमेतेन वज्रोद्यमनेन यजुर्विद्यामदात्, ऋक्सामविद्ये अपि आदित्सोरिन्द्रस्यापरं द्वितीयोद्यमनमाह–तस्मै द्वितीयमिति । तमेव वज्र पुनरप्युद्यतवानित्यर्थः ॥ ३ ॥

स होवाचेत्यादि, व्याख्यातचरम् । ' ऋचः ' ऋग्वेदमित्यर्थः । तस्मै तृतीयमित्यादि, स्पष्टम् ॥ ४ ॥

स होवाच । (चा) अस्ति वाऽ इदं वीर्यं तन्नु ते प्रयच्छानि मा नु मे प्रहार्षीरिति तस्मै सामानि प्रायच्छत्तस्मादप्येतर्ह्येवमेवैतैर्वेदैर्यज्ञं तन्वते यजुर्भिरेवाग्रेऽथर्ग्भिरथ सामभिरेवꣳ ह्यस्माऽएतत्प्रायच्छत् ॥ ५ ॥

(तु) तस्य यो योनिराशयऽ आस । तमनुपरामृश्य संलुप्याच्छिनत्सेष्टिरभवत्तद्यदेतस्मिन्नाशये त्रिधातुरिवैषा विद्याऽऽशेत तस्मात्त्रैधातवी नाम ६

(सा) अथ यदैन्द्रावैष्णवꣳ हविर्भवति । (तौ) इन्द्रो हि वज्रमुदयच्छद्विष्णुरन्वतिष्ठत ॥ ७ ॥

(त्रा) अथ यद्द्वादशकपालो भवति । द्वादश वै मासाः संवत्सरस्य संवत्सरसंमितैषेष्टिस्तस्माद्द्वादशकपालो भवति ॥ ८ ॥

स होवाच । अस्ति वाऽइदं वीर्य-तन्नु ते प्रयच्छानि-मा नु मे प्रहार्षीरिति । तस्मै सामानि प्रायच्छत् । तस्मादप्येतर्हि-एवमेवैतैर्वेदैर्यज्ञं तन्वते । यजुर्भिरेवाग्रे, अथर्ग्भिः, अथ सामभिः । एवं ह्यस्माऽएतत्प्रायच्छत् ॥ ५ ॥

तस्य यो योनिराशय आस-तमनुपरामृश्य संलुप्याच्छिनत् । सैषेष्टिरभवत् । तद् यदेतस्मिन्नाशये त्रिधातुरिवैषा विद्याऽऽशेत-तस्मात्त्रैधातवी नाम ॥ ६ ॥

अथ यदैन्द्रावैष्णवं हविर्भवति । इन्द्रो हि वज्रमुदयच्छत्, विष्णुरन्वतिष्ठत ॥ ७ ॥

अथ यद्द्वादशकपालो भवति । द्वादश वै मासाः सम्वत्सरस्य । सम्वत्सरसम्मितैवेष्टिः । तस्माद्द्वादशकपालो भवति ॥ ८ ॥

स होवाचेति । एवं वेदप्रदानानुक्रमेण यागविधानं सिद्धमिति दर्शयति-तस्मादिति । एवं कथमित्यत आह-यजुर्भिरेवाग्र इति ॥ ५ ॥

इष्टेर्नामनिर्वचनं प्रतिपादयति-तस्य य इति । तस्य यजुर्वेदादेर्वीर्यस्य 'यः' 'योनिः' स्थानम्, 'आशयः' हृदयप्रदेशरूपं बभूव । आशेतेऽस्मिन्नित्याशयः । 'तं' योनिमाशयम् 'अनुपरामृश्य' हृदयप्रदेशे किं धारकमङ्गमिति विचार्य, 'संलुप्य' हस्तेनावेष्ट्य 'अच्छिनत्' छिन्नवान्; इन्द्र इति शेषः । 'सा एषा इष्टिः' त्रैधातवी जाता तस्याधिदैविकस्य भावस्य इदमाधियज्ञिकं रूपं प्रवृत्तमित्यर्थः । तद्यदेतस्मिन्निति । यस्मात् 'एतस्मिन्नाशये' हृदयप्रदेशे 'त्रिधातुः' त्र्यवयवः 'इव' 'एषा' त्रयी विद्या 'आशेत' अवस्थिता, 'तस्मात्' स आशयस्त्रिधातुः, त्रिधातोरियमिति त्रियात्मिका इष्टिः 'त्रैधातवी नाम' (तै. ब्रा. २ । ४ । १२ ।) ॥ ६ ॥

अथ यदिति । उभयोरिन्द्राविष्ण्वोर्व्यापृतत्वात् उभयदेवत्या सा मन्तव्येत्यभिप्रायः ॥ ७ ॥

अथ यद् द्वादशकपाल इति । एषा त्रैधातवीष्टिः संवत्सरव्यापिनी ॥ ८ ॥

तमुभयेषां व्रीहियवाणां गृह्णाति । व्रीहिमयमेवाग्रे पिण्डमधिश्रयति तद्यजुषाᳪ रूपमथ यवमयं तदृचाᳪ रूपमथ व्रीहिमयं तत्साम्नाᳪ रूपं तदेतत्त्रय्यै विद्यायै रूपं क्रियते सैषा राजसूययाजिन उदवसानीयेष्टिर्भवति ॥ ९ ॥

सर्वान्वा एष यज्ञक्रतूनवरुन्द्धे । सर्वा इष्टीरपि दर्विहोमान्यो राजसूयेन यजते तस्य यातयामेव यज्ञो भवति सोऽस्मात्पराङिव भवत्येतावान्वै सर्वो यज्ञो यावानेष त्रयो वेदस्तस्यैतद्रूपं क्रियत एष योनिराशयस्तदेतेन त्रयेण वेदेन पुनर्यज्ञमारभते तथाऽस्यायातयामा यज्ञो भवति तथोऽस्मान्न पराङ् भवति ॥ १० ॥

तमुभयेषां व्रीहियवाणां गृह्णाति । व्रीहिमयमेवाग्रे पिण्डमधिश्रयति–तद् यजुषां रूपम् । अथ यवमयं–तदृचां रूपम् । अथ व्रीहिमयं–तत् साम्नां रूपम् । तदेतत्त्रय्यै विद्यायै रूपं क्रियते । सैषा राजसूययाजिन उदवसानीयेष्टिर्भवति ॥ ९ ॥

सर्वान्वाऽएष यज्ञक्रतूनवरुन्द्धे, सर्वा इष्टीः, अपि, दर्विहोमान्–यो राजसूयेन यजते । तस्य यात-यामेव यज्ञो भवति । सोऽस्मात्पराङिव भवति । एतावान्वै सर्वो यज्ञो यावानेष त्रयो वेदः । तस्यैत-द्रूपं क्रियते । एष योनिराशयः । तद् एतेन त्रयेण वेदेन पुनर्यज्ञमारभते । तथाऽस्यायातयामा यज्ञो भवति । तथोऽअस्मान्न पराङ् भवति ॥ १० ॥

त्रयीविद्यारूपतां सम्पादयितु हविषो व्रीहियवमयत्वं विधत्ते–तमुभयेषामिति । 'तं' व्रीह्यादिपिण्डम् 'उभयेषाम्' इति ब्रुवन् अन्यत्र विकल्पं दर्शयति–अत एव कात्यायनः–"व्रीहीन् यवान् वा हविषि" (का. श्रौ. सू. १९ । २२३) इति । व्रीहिमयमेवाग्रे इति व्यवस्थावचनाद् ग्रहणवदेवासङ्कीर्णानामवहननं पेषणञ्चेति द्रष्टव्यम् । अत एव सूत्रम्–" तृतीयं यवानां मध्ये " (का. श्रौ. सू. १९ । २२१) इति । मध्ये तृतीयं भाग यवानां गृह्णीयात, भागद्वयं तु व्रीहीणामेव । न केवलं यवानां तृतीयभागस्य मध्ये ग्रहणं किन्तु अधिश्रयणमपि तथैवेत्याह–व्रीहिमयमेवाग्र इति[1] ।

इत्थं त्रैधातव्यास्त्रयीरूपत्वं प्रतिपाद्य राजसूययज्वनो विधेयतामाह–सैषा राजसूययाजिन इति । उत्तरेषु विनियोगेषु राजसूयेनोदवसानीयाया अग्रहणमाशङ्क्य राजसूयान्तर्गतत्वमापादयति आग्रयणादिवत् । ततश्च सैषा राजसूययाजिन उदवसानीयेष्टिर्भवतीत्येतावदेवात्र विधीयते । उदवसानीयेति[2] । एतत्तु, क्रमादेव प्राप्तमनूद्यते । उत्तम कर्मावस्यति विमुञ्चत्यनयेति ' उदवसानीया ' यौगिकोऽयं शब्दः ॥ ९ ॥

यज्ञस्यायातयामत्वसम्पादनाय त्रैधातवीष्टिः कर्त्तव्येत्याह–सर्वान् वा इत्यादिना । इष्टिपशुसोमदर्विहोमात्म-कत्वाद् राजसूयस्य तदनुष्ठानेन यज्ञक्रत्वित्यादयः सर्वेऽनुष्ठिता भवन्तीति । 'तस्य' यजमानस्य अपेक्षितकर्मणः कृतत्वादवशिष्टः ' यज्ञो ' यातयामा ' गतसारः ' इव ' ' भवति ' । ' सः ' ' यज्ञ. ' ' अस्माद् ' यज-

---

[1] अभिश्रयण च । का. श्रौ. सू. १५ । २१६ । [2] –त्रैधातव्युदवसानीया । का. श्रौ. सू. १५ । २१४ ।

सर्व्वान्वाऽएष यज्ञक्रतूनवरुन्द्धे । सर्व्वाऽ इष्टीरपि दर्विहोमान्यो राजसूयेन यजते देवसृष्टो वाऽएषेष्टिर्यत्त्रैधातव्यनया मेऽपीष्टमसदनयापि सूयाऽइति तस्माद्वा ऽएषा राजसूययाजिनऽउदवसानीयेष्टिर्भवति ॥ ११ ॥

(त्यु) अथो यः सहस्रं वा भूयो वा दद्यात् । (त्तु) तस्य ह्याप्युदवसानीया स्याद्रिरिचानऽ इव वाऽएष भवति यः सहस्रं वा भूयो वा ददात्येतद्वै सहस्रं व्वाचः प्रजातं यदेष त्रयो व्वेदस्तत्सहस्रेण रिरिचानं पुनराप्याययति तस्माद्ध ह तस्याप्युदवसानीया स्यात् ॥ १२ ॥

सर्वान्वाऽएष यज्ञक्रतूनवरुन्धे, सर्वा इष्टीः, अपि दर्विहोमान्–यो राजसूयेन यजते । देवसृष्टो वा एषेष्टिः यत्त्रैधातवी । अनया मेऽपीष्टमसद्, अनयापि सूयाऽइति । तस्माद्वाऽएषा राजसूययाजिन उदवसानीयेष्टिर्भवति ॥ ११ ॥

अथो यः सहस्रं वाऽ भूयो वा दद्यात्–तस्य ह्याप्युदवसानीया स्यात् । रिरिचान इव वाऽएष भवति–यः सहस्रं वा भूयो वा ददाति । एतद्वै सहस्रं वाचः प्रजातम्–यदेष त्रयो वेदः । तत् सहस्रेण रिरिचानं पुनराप्याययति । तस्माद्ध ह तस्याप्युदवसानीया स्यात् ॥ १२ ॥

मानात् कृतावशिष्टत्वेन 'पराङ्' पराचीन 'इव' 'भवति' । यातयामत्वपरिहारमुपपादयति–एतावानिति । 'एष त्रयः' ऋग्यजुस्सामात्मक–त्र्यवयवो 'वेद' यत्परिमाणः सर्वो यज्ञः एतत्परिमाणः खलु । 'तस्य' त्र्यवयवस्य वेदस्य 'एतत्' स्वरूप 'क्रियते,' 'य एष आशयो योनिः;' 'तत्' तेन 'एतेन' त्र्यवयवेन 'वेदेन' 'पुन.' 'यज्ञम्' आरब्धवान् भवति, तथा सति 'अस्य' 'यज्ञ.' अगतसारः स्यात्, यजमानाश्च न पराचीनः स्यात् ॥ १० ॥

सर्वान् वा इत्यादि । व्याख्यातचरम् । त्रैधातवी 'इष्टिरपि' देवसृष्टत्वेन प्रशस्तत्वादत्रावरोद्धव्या, अतः 'अनया' त्रैधातव्याऽपि मम 'इष्टमसत्' याग. कृतो भवतु । 'अनयापि' इष्ट्वा 'सूयै' अभिषिक्तो भूयासम्' इति ' अभिप्रायेण त्रैधातवी कार्येत्यर्थ. । तस्माद्वा एषेति, निगमनम् ॥ ११ ॥

एतस्या विनियोगान्तरमप्याह–अथो य इति । 'सहस्र' बहुतरं 'वा' दक्षिणा 'दद्यात्' तस्यापि तस्मिन्नपि कर्मणि एषाऽङ्गभूता भवेत् । सा च भवन्ती आगन्तुकत्वादन्ते एव भवतीत्युदवसानीयेति व्यपदिश्यते । 'रिरिचान.' अतिरिक्तः । 'एतत्' खलु 'सहस्र' बहु 'वाचः' वागायतनान्मुखादुत्पन्नं, योऽयं त्र्यवयवो वेदः 'तत्' तेन व्रीह्यादिपिण्डात्मकेनाभियाज्ञिकेन त्रयेण वेदेन 'पुनराप्याययति' आपूरयति । तस्मादिति, निगमनम् ॥ १२ ॥

(ड) अथो ये दीर्घसत्रमासीरन् । (न्त्सं) संवत्सरं वा भूयो वा तेषाᳬं हाप्युदवसानीया स्यात्सर्वं वै तेषामाप्तं भवति सर्वं जितं ये दीर्घसत्रमासते संवत्सरं वा भूयो वा सर्वमेषा तस्मादु ह तेषामप्युदवसानीया स्यात् ॥ १३ ॥

(ड) अथो हैनयाऽप्यभिचरेत् । (दे) एतया वै भद्रसेनमाजातशत्रवमारुणिरभिचचार क्षिप्रं किलास्तृणुतेति ह स्माह याज्ञवल्क्योऽपि ह वाऽएनयेन्द्रो वृत्रस्यास्थानमच्छिनदपि ह वाऽएनयाऽऽस्थानं छिनत्ति यऽ एनयाऽभिचरति तस्मादु हैनयाऽप्यभिचरेत् ॥ १४ ॥

(ड) अथो हैनयापि भिषज्येत् । (द्यं) यं न्वेवैकयऽर्चा भिषज्येदेकेन यजुषैकेन साम्ना तं न्वेवागदं कुर्यात्किमु यं त्रयेण वेदेन तस्मादु हैनयापि भिषज्येत् ॥ १५ ॥

अथो ये दीर्घसत्रमासीरन्–संवत्सरं वा भूयो वा–तेषां हाप्युदवसानीया स्यात् । सर्वं वै तेषामाप्तं भवति, सर्वं जितं–ये दीर्घसत्रमासते । संवत्सरं वा भूयो वा सर्वमेषा । तस्मादु ह तेषामप्युदवसानीया स्यात् ॥ १३ ॥

अथो हैनयाऽप्यभिचरेत् । एतया वै भद्रसेनमाजातशत्रवमारुणिरभिचचार । क्षिप्रं किलास्तृणुतेति ह स्माह याज्ञवल्क्यः । अपि ह वाऽएनयेन्द्रो वृत्रस्यास्थानमच्छिनत् । अपि ह वाऽएनयाऽऽस्थानं छिनत्ति; य एनयाऽभिचरति । तस्मादु हैनयाऽप्यभिचरेत् ॥ १४ ॥

अथो हैनयापि भिषज्येत् । यं न्वेवैकयऽर्चा भिषज्येद्, एकेन यजुषा, एकेन साम्ना–तं न्वेवागदं कुर्यात्–किमु यं त्रयेण वेदेन । तस्मादु हैनयापि भिषज्येत् ॥ १५ ॥

अथो ये दीर्घसत्रमित्यादि । प्रसन्नम् । संवत्सरं वा भूयो वेति, दीर्घसत्रेण सम्बध्यते । सर्वमेषेति । वेदत्रयस्य पौरोडाशिकधातुत्रयीत्वेनेह कल्पनादित्यभिप्रायः ॥ १३ ॥

अथो हैनयेति । अजातशत्रोरपत्यम् 'आजातशत्रवः' तम्, भद्रसेननामानं राजन्यम्, अरुणस्यापत्यम् 'आरुणिः' ऋषिरुद्दालकः 'अभिचचार' अभिचरितवान् । क्षिप्रं किलेति । 'क्षिप्रं किल' शीघ्रमेव 'अस्तृणुत' अभिचारेण तं हिंसितवानेवेत्यर्थः । एतस्मिन्नर्थे श्रुतिर्याज्ञवल्क्यं प्रमाणयति–इति ह स्माहेति । 'इन्द्रः' 'अपि' 'एनया' इष्ट्या 'वृत्रस्यास्थानं' त्रयीविद्याशयम् 'अच्छिनत्' । ' 'तस्मात्' परस्य स्थाननाशार्थम् 'एनया' अभिचारः कर्त्तव्य इत्यर्थः ॥ १४ ॥

अथो हैनयापि भिषज्येदिति[1] । अनया इष्ट्या कथं परकृताभिचारपरिहार इत्याशङ्क्य स कैमुतिकन्यायेन समर्थयते–यं न्वेवैकयर्चेति । एकैकेन यजुरादिमन्त्रेण नाम यदि भैषज्यं क्रियते, तेन परकृतबाधा परिह्रियते, 'किमु' किमुत वेदत्रयरूपयाऽनया त्रैधातव्या अभिचारपरिहारः । (तै. सं. २ । ४ । ११ । ७) इति ॥ १५ ॥

1–भैषज्याभिचारयोरप्येषा । का० श्रौ० सू० । १५ । २१८ ।

(त्रु) तस्यै त्रीणि शतमानानि हिरण्यानि दक्षिणा । तानि ब्रह्मणे ददाति न वै ब्रह्मा प्रचरति न स्तुते न शꣳसत्यथ स यशो न वै हिरण्येन किं चन कुर्वन्त्यथ तद्यशस्तस्मात्त्रीणि शतमानानि ब्रह्मणे ददाति ॥ १६ ॥

तिस्रो धेनूर्होत्रे । भूमा वै तिस्रो धेनवो भूमा होता तस्मात्तिस्रो धेनूर्होत्रे ॥ १७ ॥

त्रीणि व्वासाꣳस्यध्वर्य्यवे । तनुते व्वाऽअध्वर्य्युर्यज्ञं तन्वते व्वासाꣳसि तस्मात्त्रीणि व्वासाꣳस्यध्वर्य्यवे गामग्नीधे ॥ १८ ॥

तस्यै त्रीणि शतमानानि हिरण्यानि दक्षिणा । तानि ब्रह्मणे ददाति । न वै ब्रह्मा प्रचरति, न स्तुवे । न शंसति । अथ स यशः । न वै हिरण्येन किंचन कुर्वन्ति । अथ तद् यशः । तस्मात्त्रीणि शतमानानि ब्रह्मणे ददाति ॥ १६ ॥

तिस्रो धेनूर्होत्रे । भूमा वै तिस्रो धेनवः । भूमा होता तस्मात्तिस्रो धेनूर्होत्रे ॥ १७ ॥

त्रीणि वासांस्यध्वर्यवे । तनुते वाऽअध्वर्युर्यज्ञम् । तन्वते वासांसि । तस्मात्त्रीणि वासांस्यध्वर्यवे । गामग्नीधे ॥ १८ ॥

कात्यायनेन राजसूयान्तःपातिनीष्टिं प्रस्तुत्य यद्दक्षिणादानमुक्तम्—" तिस्रस्तिस्रो दक्षिणा ददाति शतमानानि ब्रह्मणे धेनूर्होत्रे वासांस्यध्वर्यवे गामग्नीधे " (का.श्रौ.सू. १९।२।१७) इति । तदिदमिदानीं विधत्ते—तस्यै त्रीणीति । शतमानलक्षणमुक्तं पुरस्तात् (श. प. ब्रा. ५।४।३।२४) । न वै ब्रह्मेति । अस्यायमर्थः—'ब्रह्मा हि न प्रचरति' हवनादिकमध्वर्युवदेष न करोति, 'न स्तुते' उद्गाता इव न स्तोत्रं प्रयुङ्क्ते, 'न शंसति' होतृवच्छस्त्रं न पठति । तस्मात् 'सः' ब्रह्मा यशोरूपः । 'हिरण्येन' अपि 'किंचन' 'न कुर्वन्ति'; हिरण्यं साधनं कृत्वा यद्यागादिकमुपभुञ्जते, न तु हिरण्यमेव भुञ्जन्ति । अतो व्यवहारादिषु सुवर्णे दृष्टेऽपि तस्य स्वरूपहानिर्नास्ति, अतस्तदपि यशोरूपम् । तस्मात् हिरण्यस्य तत्सम्प्रदानकत्वं युक्तमित्यर्थः ॥ १६ ॥

तिस्रो धेनूरिति । पयस्विनीः सवत्सा गाः होत्रे दद्यात् । उभयोः परस्परं योग्यतामाह—भूमा वै तिस्र इति । तिसृणां सवत्सानां भूयस्त्वम्, होतुरपि नानामन्त्रपठनात्; अतस्तासां होतृसम्प्रदानकत्वं युक्तम् ॥ १७ ॥

त्रीणि वासांस्यध्वर्यव इति । दद्यादिति शेषः । वस्त्राणां सर्वशरीराच्छादकत्वात् वासस्त्वम्; अध्वर्योरपि यज्ञशरीरस्य विस्तारकत्वमस्ति; " यज्ञस्य मात्रां विमिमीत उ त्वः "—इति मन्त्रवर्णात् (ऋ. सं. १० । ७१।११) तत्र "त्व एकोऽध्वर्युः" इति यास्कवचनम् (या. निरु. १।३।२) यज्ञस्य मात्रां शरीरमित्यर्थः । गोर्दानं विधत्ते—गामग्नीध इति ॥ १८ ॥

ता वाऽएता (७) द्वादश वा त्रयोदश वा दक्षिणा भवन्ति द्वादश वा वै त्रयोदश वा संव्वत्सरस्य मासाः संव्वत्सरसंमितैषेष्टिस्तस्माद्द्वादश वा त्रयोदश वा दक्षिणा भवन्ति ॥ १९ ॥

इति पञ्चमकाण्डे चतुर्थप्रपाठके सप्तमं ब्राह्मणम् ॥ ५-४-७॥ (५.५.) ॥

चतुर्थः प्रपाठकः पञ्चमोऽध्यायश्च समाप्तः ।

अस्मिन्काण्डे कण्डिकासंख्या ॥ ४७१ ॥

इति माध्यान्दिनीये शतपथब्राह्मणे सवनाम पञ्चमं काण्डं समाप्तम् ॥ ५ ॥

ता वाऽएता द्वादश वा त्रयोदश वा दक्षिणा भवन्ति । द्वादश वा वै त्रयोदश वा संवत्सरस्य मासाः । संवत्सरसंमितैषेष्टिः । तस्माद्द्वादश वा त्रयोदश वा दक्षिणा भवन्ति ॥ १९ ॥

इति राजसूययज्ञाधिकारः ।

एता दक्षिणाः सम्भूय संवत्सरात्मना प्रशंसति--ता वा एता द्वादशेति । त्रीणि शतमानानि, तिस्रो धेनवः, त्रीणि वासांसि, इति नव क्लृप्तानि; वत्ससहितानां पयस्विनीनां दानस्य सिद्धत्वात् तासां वत्सा अपि त्रय इति द्वादश । आग्नीध्रस्य ब्रह्मणा सह परिगणनाभावात् तद्दक्षिणां विहाय द्वादश दक्षिणा इत्युक्तम् । "ग्रामणीधे" इति पृथक् दक्षिणाविधानात् तेन सह परिगणनपक्षे त्रयोदश भवन्ति, । संवत्सरस्यापि यथोक्ताः चैत्रादिमासाः द्वादश यदा मलिम्लुचो भवति तदा त्रयोदश । अतोऽस्या इष्टेर्द्वादशकपालसंस्कृतहविर्युक्तत्वात् संवत्सरसम्मितत्वम्, अत. संवत्सररूपाया इष्टेः द्वादश त्रयोदश वा दक्षिणा युक्ता इत्यर्थः ॥ १९ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनीयशतपथब्राह्मणभाष्ये
पञ्चमकाण्डे पञ्चमेऽध्याये पञ्चमं ब्राह्मणम् ॥ (५-५-५) ॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् । पुमर्थांश्चतुरो देयाद् विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥ १ ॥

ब्रह्माण्डं गोसहस्रं कनकहयतुलापूरुषौ स्वर्णगर्भं,
धाराब्धीन्पञ्च सीरीस्त्रिदशतरुलताधेनुसौवर्णभूमीः ।
रत्नोस्रां रुक्मवाजिद्विपमहितरथौ सायणिः सिङ्गणार्यो,
व्यश्राणीद्विश्वचक्रं प्रथितविधिमहाभूतयुक्तं घटं च ॥
धान्याद्रिं धन्यजन्मा तिलभवमतुलः स्वर्णजं वर्णमुख्यः,
कार्पासीयं कृपावान्गुडकृतमजडो राजतं राजपूज्यः ।
आज्योत्थं प्राज्यजन्मा लवणजमनृणः शार्करं पार्कसेजा,
रत्नाढ्यो रत्नरूपं गिरिमकृत मुदा पात्रसात्सिङ्गणार्यः ॥

इति श्रीमद्राजाधिराजपरमेश्वरवैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीहरिहरमहाराजसाम्राज्यधुरन्धरेण सायणाचार्येण विरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे माध्यन्दिनशतपथब्राह्मणभाष्ये पञ्चमकाण्डे चतुर्थोऽध्यायः समाप्त.॥५-४॥

इति श्रीसायणभाष्यसमेतं सवनामकं पञ्चमं काण्डं समाप्तम् ।